

Smithsonian
Institution
Libraries

Gift of

DR. FREDERICK M. BAYER

CASPARI BAUHINI

Viri Clariss.

Π Ι Ν Α Ε

THEATRUM
BOTANICUM

sive

I N D E X

IN THEOPHRASTI DIOSCORIDIS

PLINII ET BOTANICORUM

qui à seculo scripserunt

O P E R A

PLANTARUM CIRCITER SEX MILLIUM

AB IPSIS EXHIBITARUM

N O M I N A

cum earundem Synonymijs & differentijs

methodice

secundum genera & species proponens.

OPUS XL. ANNORUM

summo opere expetitum

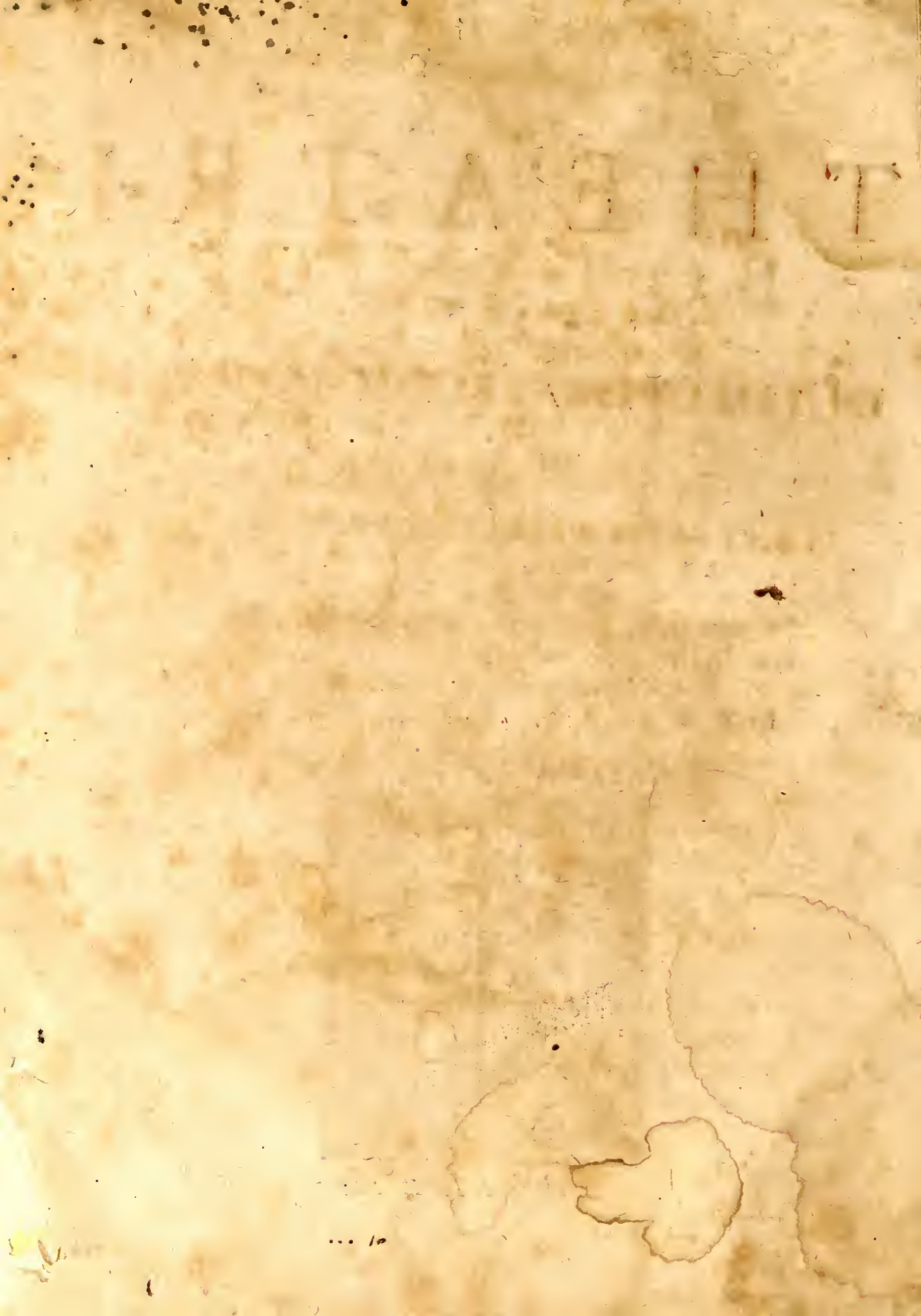
ad Autoris autographum recensitum.

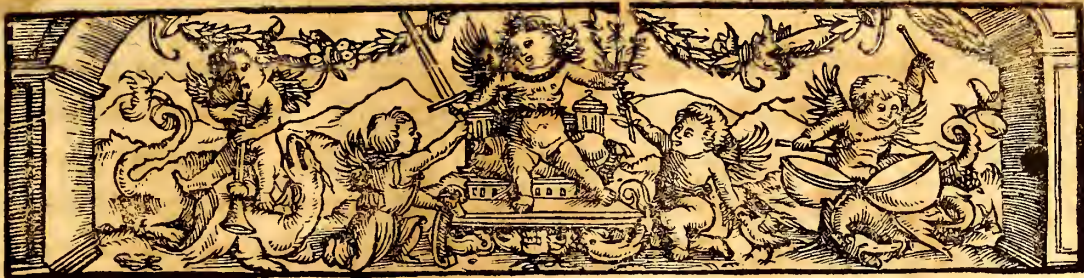

BASILEÆ

IMPENSIS JOANNIS REGIS

clō lōc LXXI.

LECTORI BENEVOLO.

Peris hujus Autor, Galeni Præceptoris scripta legens, singulari fato, in hunc locum ipsius, qui tertio de Compositione Medicamentorum κατὰ γένη habetur, incidit. Quisquis (inquit) auxiliorum undique copiam habere volet, omnis materię, stirpium, animalium & metallorum, tum aliorum terrestrium

corporum, quę ad Medicinę usum ducimus, expertus esto; ut ex eis & exacta & notha cognoscat. Deinde, in Commentario, quem de Simplicium Medicamentorum facultate prodidi, sese exerceat. Nisi enim hoc modo instructus, ad præsentis operis præsidia veniat, verbotenus quidem medendi methodum sciet, opus vero nullum ipsa dignum perficiet. Qua sententia permotus, præter cæteras Medicinę partes necessarias, ad Botanica, quę auxilia medica subministrant, animum studiumque convertit: ea qua fieri potuit diligentia, non solum Botanographos, tanquam mutos præceptores, legendo & relegendo sedulo consuluit: verum etiam vivos in Germania, Gallia & Italia, per aliquot annos peregrinando, varijs in Academijs coram attente audivit, de Plantarum historia, nominibus viribusque studiosè inquisivit: &, quod præcipuum erat, Plantas locis natalibus inspiciendo, nullis molestijs, nullis laboribus nullisque sumptibus pepercit, imitatus Dioscoridis & Galeni exempla. Verum & ipsas Plantas cum autoribus contulit, qua fieri potuit industria, quo genio & ingenio, lectas, exsiccatas asservavit, ut ingentem earum thesaurum aliquot millium, præter fructus, semina, ligna, &c. collegerit.

Nec his contentus, ad veriolem & certiolem cognitionem, plures Medicinæ studiosos, Galliam, Italiam, aliasque regiones aduntes, rogavit, ut omnis generis Plantas, etiam vulgatissimas (ipsa quoque Gramina & Trifolia) colligerent & transmitterent. Quod quia liberaliter ab ipsis factum, eorum nomina gratitudinis ergo, peculiari Catalogo consignata adjunxit. Insuper, hinc inde, literis ad plurimos Viros Clarissimos, rei plantariæ peritos, Germaniæ, Galliæ, Italiæ, Angliæ, Daniæ, Belgij, Crætæ in Græcia, sollicitare non destitit, ut plantas transmitterent, vel de illis suam sententiam, in bonum publicum exponerent: idque à multis, pro-na benignaque; mente abunde factum, grato animo agnovit, ipsorumque honorificam mentionem fecit. Nihil autem eorum, quæ studiosis in hoc disciplinæ genere, (uti & in alijs,) utile fore existimavit, intentatum reliquit. Eos frequenter, ad Vegetabilium inspectionem & cognitionem manuduxit. Varijs utilissimis scriptis, in publicum editis, Plantarum studium illustravit & auxit. - Verum cum, quæ terra, entium horum beneficentissima parens, sinu suo complectitur *φυσῶν*, ad infinitum pene numerum accedant, sicque huic studio difficultas inde maxima oriatur: autorum quoque dissensus, atque *ἀμεθοδία*, hancce *δυσκολίαν* augeat & exaggeret, hæc ne ab hac amœnissima, humanoque generi à utilissima contemplatione, quemquam absterreant, de methodo Plantarumque; Synonymijs cogitavit; quæ ambo in hunc ΠΙΝΑΚΑ contulit, Plantarum hocce *μεθόδῳ τε καὶ σωωνύμων συντάγμα* concinnans: in quo eæ methodice, secundum genera & species, habita potissimum ratione formæ externæ, distributæ habentur. Pro ea autem qua fuit æquitate & modestia, aliorum labores benigne interpretatus, suum cuique religiose tribuit, paremque benevolentiam ab alijs speravit, omnes hujus studij cultores & asseclas, rogavit, ut, si animadverterent se (quod non dubitet, sed ultro fateatur) alicubi lapsum esse, vel forte bis eandem Plantam reperijse, hujus studij immensitatem cogitent, quod fere Oceano simile dici possit. Nam, quemadmodum DEI in Oceano mira-

cula imperscrutabilia sunt: sic etiam Botanicum studium infinitum: imprimis, cum Indies movæ Plantæ, tum alibi, tum in Indijs reperiantur. Paratus bene monentes audire, candide & amice monentibus gratias agere. Zoilum nunquam curandum putavit, cujus socij neque nunc attendendi: qui postquam hoc opere usi sunt, sine quo nunquam in studio Botanico progredi potuissent, convicijs illud impetunt, & filum, quo via ipsis per labyrinthi mæandros facta, turpiter dilacerare & conspurcare tentant. Sed hæc est sciolorum & malefactorum natura, qua solent melioribus obrectare magis, quam laude dignum quicquam præstare: hac ratione potius suam prodentes invidiam & malevolentiam, quam ut virorum bonorum & bene meritorum famam obscurare possint. Editio autem hæc recensita est ad Autoris autographum: quicquid à priore mutatum, ipsius manu factum. Utere ergo, **BENEVOLE LECTOR**, aliorum laboribus ad **DEI LAUDEM**, in commodum tuum, & typographica errata operantium infirmitati condona.

ZACHARIAS ROSENBACHIUS,

Medic. Doct. & Professor in Illustri Schola Herborenensi, Corollario
de methodo Plantarum, in Indice Plantar. Herbornæ
Nassoviorum 1626. edito.

*Re*rum naturalium perfecte mixtarum tanta per Orbem terrarum ac maria diversitas est, ut eas omnes cognoscere, & in certas classes disponere, uni homini sit plane impossibile. Unus enim homo vix unam speciem, v. gr. pisces, vel aves, licet illi per totam suam vitam, mane & vespere, noctu & inter diu, jugiter operam det, plene cognoscet. Inveniunt tamen viri, qui heroico animo præditi, nullis sumptibus laboribusq; parcentes, ad quarundam specierum plenariam fere cognitionem pervenerunt, ut opera eorum satis testantur, &c. Sola res herbaria hucusq; imperfecte ac sine certa methodo, tradita fuit. Quamvis enim de illa plurimi, tum veteres, tum recentiores scripserint, omnes tamen, vel paucissimas plantas proposuerunt, vel plures etiam ita permiscuerunt, ut nullus in eis stabilis ordo appareat. Unus CASPARUS BAVHINVS, circiter sex millia plantarum primus proposuit, easq; omnes mirabili ordine, in Pinace theatri sui Botanici, digestit. Sentient nobiscum in hoc, quicumque vel mediocriter in re herbaria versati sunt. Tanto magis autem præceptorem etiam illum nostrum secuti sumus, quia omnes ejus plantas, seu hortum siccum, non semel, sed bis ac ter, non sine magna admiratione, ipsi spectavimus. Nec credimus, in tanta plantarum varietate, meliorem ordinem unquam à quoquam adeò facile inveniri posse. Incipit enim ab herbis tritissimis, ut graminibus, progreditur per fruges, olera, & legumina, donec tandem ad frutices

frutices & arbores perveniat, hoc perpetuo observando, ut plantas, sibi quoad externam formam maxime, vel viribus etiam internis, similes, pulcherrimis numeris conjungat, dissimiles, libris, sectionibus ac titulis diversis, elegantissime distinguat. Caterum, miretur forte junior aliquis, cur princeps ille Botanicorum, cui palmam hac in re merito tribuimus, hunc Pinacem suum, opus XL. annorum, inscripserit, cum tamen liber parvus videatur, & multi sint, qui etiam uno anno magnum volumen scribant ac publicent. Verum non librorum quantitas, sed qualitas potius spectari debet. Sic qui Pinacem hunc legeri ac intellexerit, mirabitur, quomodo Autor Bauhinus eum tam cito absolvere potuerit. Est enim revera omnium herbarum, suffruticum, fruticum & arborum, quae in hortis, agris, pratis, vallibus, montibus, sylvis, littoribus, & aquis totius terrarum Orbis nascuntur, absolutissimum compendium. Hujusmodi libri facilius quidem oculis inspiciuntur ac describuntur, at materias singulas è remotissimis locis conquirere, methodice digerere, multis nova eaq; aptissima nomina imponere, easdem ad vivum describere, pingere, doctorum virorum judicijs subjicere, ac posteritatis memoria, cum centuplo fructu tradere, hoc vero opus, hic labor est, quem non noverunt nisi experti, & pluribus annis plurimum exercitati. Praestat paucis verbis multa, quam multis pauca, vel nihil omninò dicere.

Gramen adest *Bubus*q;, *Olius* atq; *Umbella*, *Venenum*,
 Atque *Corona*, *Odor* & *Flos* est, vescumque *Legumen*,
Carduus in spinis, *Frutex* succedit & *Arbor*.

F. M.

Ad
CASPARUM BAUHINUM
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

I.

*UI potius necant benè olentia fersa Napææ,
BAUHINE, quàm tibi, cedo?
Nulle etenim herbarum, plantarum nomina mille
Collecta fasce uno doces.
Tot grates debent, quod habent ridentia plantas
Herbasq; prata & frutices.
Cui potius violas, Junonia lilia, cui nam
Milesias spargant rosas?
Floreat & viget nomen, BAUHINE, perenne
Tibi, dum rosæ & flores erunt.
Assyriosq; Tibi ad cippum post fata Napææ
Fundant odores perpetim.*

GEORGIUS REMVS, J. C.
Noricus.

II.

LITTORA tot Ponti, tot campos visere & Hortos
Desine, tot Sylvas, tot prata, totq; rupes.
Hæc loca quod Stirpes, totus quos proferat Orbis,
BAUHINI scriptis conspice in Eiconicis.

PASCHALIS LE COQ, MED. apud Picta-
viensès Decanus & Senior.

III. DE

III.

DE plantis Graij scripserunt atque Latini,
 Scripsit Arabs, Teuto, Gallus, Iber, Italus.
 De plantis quicquid scribunt Graij atque Latini,
 Quicquid Arabs, Teuto, Gallus, Iber, Italus:
 Omne hoc unus habet, BAVHINE, labore paratum
 Per vigili, ingenio dispositumq₂ tuo.
 Imò alijs non visa, velut te Lynce, patescunt,
 Humanis deinceps usibus utilia.
 Ergò velut nomen planta una uniusve libellus
 Istorum studijs obtinuit celebre:
 Sic quoq₂ Plantarum praesens opus, immortale
 Dignum est Authoris nomen habere sui:
 Herbarumq₂ Tibi, BAVHINE, scientia laudem
 Debeat, an Phœbo, lis erit hac Medicis.

SIGISMUNDVS SCHNITZERVS,
 Med. Bambergensis.

IV.

QUID non BAVHINVS praestat? nam subleuat agros;
 Describit Plantas; mortua membra secat.
 Jactitet Herophilas, Vesalius atq₂ Galenus
 Se jactent; noster praestitit auctor eos.
 Illi parva docent magnis inclusa libellis;
 Hic docet in parvis, magna stupenda, libris.
 Qui BAVHINVM igitur non suspicit, atq₂ miratur
 In plantâ cerebrum calcève molle gerit.

LAVRENTIVS HOFMANNVS, HALLA-
 SAXO, Phil. Med. & Chérurg. D.

ARTIS dictator Medicæ clarissimus hic est,
 Nostra cui haud similem secla tulere virum.
BAUHINVS scriptis toto celebratus in orbe
 Perfectis, cujus nomen ubiq^{ue} sacrum.
 Quem stupet Ausonius, Gallus veneratur, Iberus
 Miratur, Teuto calica ad astra vehit.
 Solo hoc Sole viget Plantarum notio vera,
 Et Microcosmi, quæ est historia ampla, patet.
 Ut meritò Hic artis dicatur Apollo & Apelles
 Tam clarè illustrat quæ latuere prius.
 Vivat BAHINVS decus immortale medentum,
 Perpetuò felix floreat & vigeat.

JOANNES CAROLVS Rosenberg/
 Argentin. Med. & Ph. D.

NOMINA AUTHORUM

quorum operâ usi sumus.

ADAMUS Lonicerus: is herbarium Eucharij Röslin sui in officio Francofurti antecessoris, Germanicè scriptum quartò auxit, & postremò an. 1569. prodijt: postmodum remoto Eucharij nomine, suum præfixit, & cum figuris 833. circiter, anno 1582. dedit. Francofurti.

ADAMI Zeluzanij, methodi herbariæ lib. 3. Francofurti 1604. 4.

ADRIANI Junij Medici, phallus ex fungorum genere in Holandia: Delphis 1564. 4. cum figura.

ADRIANI Spigelij Patavini Professoris, Isagoges in rem herbariam lib. 2. Patavij 1606. 4.

ADVERSARIORUM opus à Petro Pena & Matthia de Lobel, Londini anno 1570. editum, additis circiter 284. figuris: postmodum anno 1576. Antuerpiæ novus titulus præfixus, epistola ad Reginam omissa: cui operi I. obelius Observationes suas cum novis figuris junxit.

ÆGIDII Everhardij Antuerpiani, de herba panacea sive Nicotiana commentariolus, ejus vires proponens: ejusdem de usu radicis Meo-coachæ. Antuerpiæ 1587. 16.

ÆMILII Macri Veronensis, poësis de Herbarum virtutibus, cum obscuriorum succincta expositione Georgij Pictorij Villingani Medici. Basileæ cum figuris 52. ex Crescentio. 1581. 8.

ALEXANDRI Petronij, de victu Romanorum & valetudine conservanda lib. 5. Romæ 1592. 4.

ALOYSIUS Anguillara horti Patavini tertius in ordine præfectus, de plantis suam sententiam diversis communicavit: opusculum in partes 14. divisum, opera Johannis Marinelli Italicè prodijt (additis duabus figuris Chamæleontis & Sedi arborescents) Venetijs 1561. in 8.

ALOYSIUS Mundella, Medicus Brixienfis, horti Patavini secundus in ordine præfectus, Epistolarum librum unum (in quo 36. epistolæ) & Annotationes in Examen simplicium Brasavolæ scripsit: cum Epistolis Manardi simul cusa, Lugduni 1556. in fol.

AMATI Lusitani in libros quinque Dioscoridis enarrationes, additis diverfarum lingua-

rum nominibus. Argentinæ 1554. in 4.

ANDREAS Bellunensis notis in Avicennam.

ANDREAS Cæsalpinus Aretinus, in Acad. Pisana Professor, de plantis lib. 16. scripsit, nullis figuris additis: prodire Florentiæ 1583. Ejusdem appendix ad hos libros, Romæ 1603. in 4.

ANDRÆ Lacunæ, commentaria in Dioscoridem cum figuris Hispanica lingua conscripta. Salmant. 1552. fol.

Ejusdem annotationes in Dioscoridè, in quibus Ruellij versio castigatur. Lugduni 1554. 16.

ANDRÆ Theveri Cosmographia, Gallicè edita cum figuris aliquot plantarû & animaliu.

Ejusdem singularitates Gallix Antarticæ sive Americæ, cum 11. figuris plantarum, Gallicè: Lutetiæ 1557. 4.

ANGELUS Palea & Bartholomæus ab Urbe, veterum Ordinis minorum observantiæ provinciæ Romanæ, annotationes in Antidotarium Mesues. Venetijs 1543. fol.

ANTONII Mizaldi de Sena opusculum. Lutetiæ 1574. 8.

Ejusdem hortorum secreta: item de Arborum insitione & dendranatome. Ibid. 1575. 8.

ANTONII Musæ Brasavoli Ferrariensis, examen omnium simplicium quorum in officinis usus est. Lugduni 1556. 16.

ANTONII Pasini annotationes & emendationes in versionem Dioscoridis à Matthiolo propositam: Italicè. Bergomi 1591. 4.

APULEIUS Platonius de Herbarum virtutibus, addita demonstratione herbarum singulorum signorum Zodiaci, nec non & stellarum errantium. Lutetiæ 1528. in fol.

ATHENÆI Deipnosophistarum lib. 15. Gregolatine cum Dalechampij interpretatione. 1597. in fol.

AUGUSTINI Galli Pressani, de Agricultura, Italicè. Venetijs 1569. 4.

BARTHOLOMÆI Carrichterij liber, ostendens sub quo signo Zodiaci & in quo gradu plantæ sitæ sint, & quando colligendæ, Germanicè. Argent. 1589. 8.

BARTHOLOMÆI Marantæ Venusini, methodus

thodus cognoscendorum simplicium lib. 3. Venetijs 1559. in 4.

Ejusdem de Theriaca & Mithridatio lib. duo à Camerario Latine redditi. Francofort. 1576. 8.

BASILII Besleri fasciculus rariorum animalium, lapidum, maritimorum & fructuum, cum iconibus fructuum 54. maritimarum plantarum 12. &c. In fig. oblonga, Norinbergæ.

Ejusdem Horti Eystettenensis descriptio cum figuris 1083. Norinbergæ. 1613.

BENEDICTI Aretij descriptio montium Stocchornij & Nelli in Bernatum ditione, & stirpium in eis nascentium: cum Cordo impressa.

BERNHARDI Dessenij Cronenburgij Medici Colonienensis lib. 10. de composit. medicam. cum ingredientium explicatione, Francofort. 1555. in fol.

BERNHARDI Paludani Medic. Encusani, notæ ad Linscottij historiam Indicam, additæ Operibus Indicis.

BOTANICUM Francofurtianum: sunt icones Eucharij Roeslin cum solis nominibus,

CAROLUS Clusus, Dodonæi historiam vernacula lingua conscriptam, Gallicam fecit, & corollarium de aromatibus addidit, cum figuris quæ separatim in octavo prodire anno 1560. in fol.

Idem Garziæ ab Horto dialogos de aromatibus & simplicibus Lusitanicè conscriptos, in Epitomen contraxit, Latinos fecit, annotationibus & figuris plantarum 30. illustravit. Antuerpiæ anno 1574. 8. cujus editio quinta auctior, additis 36. figuris cum ejusdem exoticis 1605. in folio prodijt.

Idem Nicolai Monardis de medicamentis Indiæ Occidentalis, ex Hispanico transtulit, notis & figuris 9. illustravit: Anno 1574. 8. cujus editio quarta cum exoticis excusa est.

Ejusdem Monardis lib. tertius ab eodem Latine redditus, Antverpiæ 1583. in 8. cusus.

Idem Christophori Acoftæ historiam ex Hispanico Latinam fecit, in epitomen contraxit, Scholijs illustravit, & anno 1582. edidit: tertio verò additis sex figuris cum exoticis anno 1605. in fol. prodijt.

Idem de plantis per Hispaniam observatis, lib. duos scripsit, figuris 230. additis. Antuerpiæ anno 1576. in 8.

Idem de Simplicibus per Pannoniam &

Austriam observatis libros quatuor conscripsit, figuras 353. addidit. Antuerpiæ 1583. in 8. Verum tam Hispanica quàm Pannonica historia alijs juncta in folio, anno 1601. excusa fuit.

Idem Historiam plantarum rariorum cum appendice & auctario, additis figuris 1135. anno 1601. Antuerpiæ publici juris fecit.

Idem exoticorum libros decem scripsit, quorum sex priores variam materiam circa animalia & plantas cum iconibus plantarum 194. continent. Item Garziæ lib. 2. Ch. Acoftæ lib. 1. Nic. Monardis lib. unum, qui prius separatim prodire. Item Nicol. Monardis lib. 3. de lapide Bezoar & Scorzonera, de Ferro & Nive, Anno 1605. in fol.

Ejusdem curæ posteriores post mortem editæ, additis 27. figuris, & libello Gregorij de Regio de Pipere Indico. His additamentum (unica figura adposita) jungitur. Antuerpiæ 1611. fol.

CAROLI Stephani domus rustica Gallicè scripta, 1554. in 4.

Ejusdem de re hortensi libellus, Lugduni 1536. in 8.

Ejusdem Seminarium sive plantarium earum arborum, quæ post hortos conseri solent, Lugd. 1537. 8.

CASPARUS Bauhinus in Phytopinace 2460. plantarum nomina cum aliquot Synonymijs exhibuit, & 164. descriptiones novarum plantarum, octoq; figuras adposuit: Basileæ 1596. in 4.

Idem P. Andree Matthioli opera omnia, in Germania prius non cusa, emaculata dedit, additis 330. figuris & 50. novis ab ipso primùm descriptis, cum Synonymijs. Francofurti 1598. fol.

Idem Animadversiones in Historiam generalem Lugduni cusam, in quibus circiter 400. figuras in illo opere bis terve positas & repetitas esse ostendit. Francofurti 1600. in 4.

Idem Jacobi Theodori Tabernæmontani historiam Germanicam correxit, maxima parte auxit: figuras novas plures addidit: nonnullas descripsit & parti primæ Synonymias adposuit. Francofurti 1613. in fol.

Ejusdem Prodromus sui Theatri Botanici, in quo circiter sexcentæ plantæ ab ipso primùm descriptæ, additis 140. novis figuris, Francofurti 1620. in 4. editus est.

Ejusdem catalogus plantarum circa Basileam spontè

Spontè nascentium, cum earundem Synonymijs & locis natalibus. Basileæ 1622. in 8.

CASPARI Pillererij Middelbùrgensis Medici, plantarum synonymia alphabetico ordine propofita. Middelburgi 1610. 8.

CASPARI Schvvenckfeldij catalogus stirpium & fossilium Silesiæ. Lipsiæ 1601. 4.

CASTORIS Durantis Medici Romani, herbarium novum cum figuris plantarum quæ in tota Europa, India Orientali & Occidentali nascuntur Italicè, viribus Latinis versibus expressus: Ordinem alphabeticum observavit, & plantarum figuras 879. adpofuit. Romæ 1585. folio.

CECHINI Martinelli discursus de Amomo & Calamo aromatico, Italicè. Venetijs 1604. 4. Eiusdem discursus examen, authore incerto, cum utriusque figura, Mantuæ 1605. 4.

CHRISTOPHORI Acoftæ Africani Medici & Chirurgi historia eorum medicamentorum & Simplicium rariorum, quæ ex India Orientali in Europam adferuntur, Hispanicè primum, dein Italicè edita, additis 43. figuris. Venetijs 1587. in 4. hanc in Epitomen contractam, Clufius Latinam fecit.

CHRISTOPHORI Encelij de re metallica lib. 3. & de Uva quercina. Francofurti 1557. 8.

CLAVDII Galeni de facultatibus simplicium lib. 11. & alimentorum lib. 3. & de compos. medic. in Operibus ipsius.

CLAVDII Rochardi pharmacopœi Trecentis, tractatus de Absinthijs, cum Jo. Bauhini tractatu editus.

CONRADI Gesneri historia plantarum & vires, ex Dioscoride, Ægineta, Theophr. Plinio & recentioribus Græcis juxta elementorum ordinem. Venetijs 1541. 16.

Eiusdem Catalogus plantarum quadrilinguis: Tiguri 1542. in 4.

Eiusdem de Lunarijs & noctu lucentibus, cum figuris quinque; & montis Fracti five Pilati Lucernatum descriptione. Ibid. 1552. 4.

Eiusdem de hortis Germaniæ liber, cum appendice & Corollario ad Cordi historiam in quo figuræ quinque: cum Cordi operibus, Argentiniæ 1561. fol.

Eiusdem de fossilibus, lapidibus & gemmis, cum maritimarum plantarum octo figuris, Tiguri 1565. 8.

Eiusdem Epistolæ medicinales per Casp.

Wolffium editæ: addita de Aconito primo afferatione cum tribus figuris. Tiguri 1577. 4.

Eiusdem de Stirpium collectione, per Wolffium edit. Tiguri 1587. 8.

CONSTANTINI Cæsaris de agricultura libri 20. opera Jo. Alexandri Brassicani editi Græcè: Basileæ 1539. 8. Idem à Jano Cornato Latinè redditi: Basileæ 1540. 8.

CRISPINI Passæi junioris horti floridi partes duæ, florum, fructuum herbarumque icones, 325. cum brevib. descriptionibus secundum quatuor anni tempora. Arnhemij 1614. 8. forma oblonga.

DAVIDIS Kyberi lexicon rei herbariæ trilingue: item tabulæ collectionum per 12. menses Conradi Gesneri. Argentiniæ 1553. 8.

EMANUELIS Svertij florilegium, in quo præter figuras plurimas etiam 47. plantæ ex India utraque allatæ, hætenusque non descriptæ adduntur. Francofurti 1612. folio.

EUANGELISTÆ Quadramij Eremitæ, Theol. D. & Ducis Ferrariensis Simplificiæ, tractatus de Theriaca & Mithridatio: Ferrariæ anno 1597. in 4.

EUCHARII Roeslin Medici Francofordiani herbarium aliquoties Germanicè cufum, prius sub Jo. Cubæ antecessoris sui, dein suo, & quidem postremo anno 1546. cum 642. fig. Franc. in fol. tandem Ada Loniceri nomine.

EURICII Cordi Simesusij Medici, Botanologicum per Dialogum propofitum, Coloniae 1534. 8.

FABII Columnæ phytobasanos cum fig. 34. Neapoli 1592.

Eiusdem de minus cognitis plantis partes duæ, quarum prima figuras 161. Romæ anno 1606. altera pars cum fig. 44. Ibidem 1616. cusa est.

FERRANTIS Imperati Neapolitani pharmacopœi historiæ naturalis lib. 28. cum figuris lapidum, corallorum, spongiarum, &c. plantarum verò & fructuum 33 Neapoli 1599. folio.

FRANCISCI Alexandri Vercellenfis Medici Apollo, de compositione medicamentorum, radijs duodecim constans. Venetijs 1565. fol.

FRANCISCUS Lopez de Gomara historia Indiarum generalis.

GABRIELIS Alphonfi de Herera, opus de Agricultura Hispanicè scriptum, per Mambrianum de Fabriano Italicè redditum, cum figuris 74. parvis. Venetijs 1557. 4.

GARZIÆ ab Horto, proregis Indiæ Medici, de aromatibus & simplicibus medicamentis apud Indos nascentium historia ordine Alphabetico, per Dialogos lingua Lusitanica conscripta, à Clusio in epitomen contracta & Latine facta.

GONSALVI Ferdinandi Oviedi, Indiæ Occidentalis historia generalis, à Dureto in Gallicum translata.

GREGORII de Regio, Capuccini, de Capfico libellus, curis posterioribus Clusij additus.

GUILIELMI Turneri Angli, plantarum historia, Anglice scripta, cum paucis figuris. Londini, folio.

HERMOLAI Barbari in Dioscoridem Collariorum libri quinque. Colonix 1530. fol.

Ejusdem in C. Plinij naturalis historiæ libros castigationes. Basileæ 1534. 4.

HIERONYMI Benzoni Mediolanensis, novi orbis historia, per Urbanum Calvatonem Latine reddita. Genevæ 1600. 8.

HIERONYMI Brunsvicensis apodixis Germanica, Brunfelsij herbario addita. Argentinx 1531. fol.

HIERONYMI Cardani de varietate rerum lib. 17. Basileæ 1581. 8.

HIERONYMI Fracastorij opera, 1590. Lugduni 8.

HIERONYMI Tragi historia (quæ sæpius Germanicè Argentinx in folio prodijt) per Davidem Kyberum Latine reddita, cum iconibus 567. licet ad 800. describantur. Argentinx 1552. in 4.

Ejusdem editio Germanica à Melchiore Sebitzio & Nicolao Agerio emaculata. 1595. fol.

HISTORIA Generalis plantarum libris 18. per Joannem Molinæum collecta: Lugduni anno 1587. excusa, in qua figuræ 2686. proponuntur, verum circiter 400. bis terve repetuntur.

HONORII Belli Vicentini, Medici Cretenfis epistolæ de plantis ad Clusium, cujus operibus additæ: nonnullas ad nos dedit, quæ necdum editæ.

JACOBUS Antonius Cortusus patricius Patavinus & horti Patavini V. præfectus, à Matth. Dodonæo & alijs frequenter citatur ob plantas ipsis communicatas, à quo & ego Paravij accepi: nil edidit nisi Catalogum horti Patavini, cum ejusdem areis, Italicè. Venetijs 1591. 8.

JACOBI Theodori Tabernæmontani historia Germanica tribus partibus edita cum figuris 2087. Francofurti 1588. fol.

Idem emaculatus auctus & plantarum descriptionibus & figuris ac medicamentis plurimis, à C. Bauhino anno 1613. fol.

Ejusdem icones cum nudo nomine Latino & Germanico. Francofurti 1590. in longa forma prodire.

JANUS Cornarus Germanus, Dioscoridem transtulit & singulis capitibus Emblemata addidit. Basileæ 1557. folio.

INDIÆ Occidentalis partes decem cum additamento ad partem nonam, in folio.

INDIÆ Orientalis historiæ partes decem, in folio.

JOACHIMUS Camerarius, Matthioli historiam Germanicam per Hantschium primum versam, & cum Matthioli figuris cusam, rursus emaculavit, novis iconibus 123. & notis auxit.

Idem Matthioli epitomen dedit cum figuris 1003. Francofurti. 1586. 4.

Idem hortum Medicum & Philosophicum scripsit: figuras 56. addidit. Francofurti 1588.

JOSEPHI Acostræ, historia Indiæ, addita tomis Indicis, à Clusio Latinitate donata.

JO. CUBÆ, hortus sanitatis Germanicè cum figuris circiter 350. Augustæ 1486. fol.

JO. Baptistæ Portæ Neapolitani, Villæ libri 12. Francofurti 1592. 4.

Ejusdem Phytognomonica 1591. Franc. 8.

JOHANNES Bauhinus p. m. frater meus, scripsit libellum de Plantis à Divis denominatis. Basileæ 1591. 8.

Idem de Absinthij generibus. Montisbellgardi 1593. 8.

Idem de plantis circa Balneum Bollense nascentibus catalogum scripsit, pomorum fig. 60. & pyrorum 40. additis: editus cum Historia de Balneo Bollenfi. Montisbelgardi 1598. 4.

JO. Bruyerinus Campegius Lugdunensis, de re cibaria lib. 22. Francofurti 1622. 8.

JOANNIS Costæi de universali stirpium natura libri duo. Taurini 1578. 4.

Ejusdem annotationes in Mesuem, cum operibus Mesuæi. Venetijs 1570. fol.

JO. du Choul montium Lugdunensis agri præfectus, Lugdunensem Pilati montem descripsit, duabus parvis figuris additis: cum Gesneri libello de Lunarijs prodijt. 4.

JOANNIS Dantzij Astenfis, tabulæ Simpli-
cium quæ apud Dioscoridem, Galenum & Plini-
um facultates continent: & de Simplicium
medicamentorum facultatibus, dialogi qua-
tuor. Basileæ 1543. fol.

JO. FRAGOSUS Hispaniarum regis Medici
& Chirurgus, aromatum, fructuum & sim-
plicium aliquot ex utraque India in Europam
delatorum historiam Hispanicè scripsit, Israel
Spachius Med. Argentinensis edidit. Argenti-
næ 1608.

JO. FRANCUS, hortum Lusatiæ sive Cata-
logum plantarum in Lusatia nascentium, ad-
ditis Latinis & Germanicis nominibus scri-
psit. Budissinæ 1594. 4.

JO. Gerardi historia plantarum Anglica cum
figuris ipsius Tabernæmontani: nonnullis
etiam Lobelij: & insuper 16. novis additis. Ita
ut sint circiter 2190. Londini 1597. folio.

JO. Hagonis Linscori itinerarium ac naviga-
tio in Orientalem sive Lusitanorum Indiam, cū
Bernhardi Paludani annotationibus. Hagæ co-
mitis 1599. fol. jungitur etiam Historijs Indicis.

JO. Leonis Africæ descriptio.

JO. Lerijs Burgundus, historiam Brasilia-
nam Gallicè primum, deinde Latinè dedit. Ge-
nevæ 1594. 8. etiam cum Hist. Indicis edita.

JO. Monardi Med. Ferrariensis, epistolarum
Medicinalium lib. 20. cum annotationibus in
Jo. Mesue simplicia medicamenta, & primum
quæ à Mesuæo omiſsa sunt. Lugduni 1556. in
fol. & etiam cum Mesuæo.

JO. Pona Pharmacopœus Veronensis, simpli-
cium in monte Baldo nascentium Catalogum
scripsit, & nonnullarum descriptiones cum fig.
16 addidit. Clusius suæ historiæ rariorū junxit.

Idem auctiorem dedit & nonnullarum planta-
rum, ab Honorio Belli in Creta observatarū, de-
scriptiones cum fig. 38. addidit. Basileæ 1608. 4.

Idem auctus, cum alijs plurib. exoticis, ex No-
bilissimi Nicolai Contareni Senatoris Veneti
horto instructissimo acceptis, figuris 91. addi-
tis, à filio Francisco Pona Med. Doctore, in lin-
guam Italicam translatus. Venetijs 1617. 4.

JO. Robini Botanici Regij, hortus Henrici
IV. Regis Galliæ & Navarræ, cum figuris 214.
Luretiæ 1608. folio.

JO. Roderici Casteli albi Lusitani, index
Dioscoridis, sive in Dioscoridis historiales
campos exægemata. Antuepiæ 1536. fol.

JO Ruellij de natura stirpium libri tres, Ba-
sileæ 1537. fol. Eiusdem Dioscoridis versio.

JO. Sturmij Lovaniensis professor, de rosa
Hiericunthica libellum scripsit. Lovanii 1608. 8.

JO. Thalij Medici Northusani, Sylva Harcy-
nica, sive Catalogus plantarum in montibus &
locis vicinis spontè nascentium, cum plurima-
rum descriptionibus cum Camerarij horto, no-
vem figuris additis, editus Francofurti 1588. 4.

JO. Theodori de Bry florilegij partes tres.
1612. 1614. & 1618 folio.

JULII Cæsaris Scaligeri, animadversiones
in Theophrasti libros sex de causis plantarum.
Genevæ 1566. fol. Eiusdem in libros de historia
plantarum. 8.

Eiusdem in libros duos de plantis Aristoteli
inscriptos, commentarij Genevæ 1566. folio.

Eiusdem de Subtilitate l. 15. Francofurti 1576. 8.

LAURENTII Phrissij Synonyma, sive expli-
catio nominum medicamentorum in officinis
usitatorum, Germanicè. Argentinæ 1535. fol.

LEONHARDI Fuchsj historiam Latinam cum
516. figuris. Basileæ 1542. fol.

Eiusdem icones seorsim editæ. Basileæ 1549. 8.

Eiusdem de composit. Medicamentorum lib.
4. Lugduni 1556. 16.

LEONHARDI Rauvvoſſij Medici Augusta-
ni, peregrinatio in Orientem, in qua plurimæ
plantæ describuntur, & figuræ 42. apponuntur.
Lauingæ 1583. 4. Icones hæc etiam in Appendice
Historiæ Lugdunensis habentur.

LEVINI Lemnij de plantis sacris, Lugduni
1595. 8. cum Fr. Valesij sacra Philosophia.

L. Junij Moderati Columellæ de re rustica
l. 12. & de Arboribus liber unus. Lugduni 1541. 8.

LUDOVICI Jungermanni D. Catalogus
plantarum circa Altorfium nascentium, à Casparo
Hofmanno Professore recensitus. Altorfi 1615. 4.

LUDOVICI Romani navigatio in Orientem
l. 7. Archangelo Madrignano interprete: cū alijs
qui novum orbem describere. Basileæ 1555. fol.

MARCELLI Virgilij Florentini Secretarij
Dioscoridis interpretatio, cum eiusdem Com-
mentarijs. Coloniae 1529. fol.

MARCI Catois de re rustica liber. Lugdu-
ni 1541. 8.

MARCI Terentij Varronis de re rustica libri
tres. Ibid.

MARTINI Mylij, hortus philosophicus.
Gorlici 1597. 8.

MATTHÆI Sylvatici, opus Pandectarum. Venetijs 1459. fol.

MATTHÆI de Lobel plantarum seu Stirpium historia, additis figuris 1476. cum Adversariorum volumine (prius tamen edito) adnexo. Antuerpiæ 1576. fol.

Ejusdem Icones seorsim cusæ, 2116. numero. Antuerpiæ 1581. in longa forma.

Ejusdem Adversariorum pars altera, cum rariorum simplicium Appendice, additis 39. figuris. Londini 1605. in fol.

Ejusdem Rondeletij pharmacica restituta, priori libro addita.

Ejusdem de Balsamo libellus & Zingibere, cum 5. figuris. Londini 1598. 4. qui Adversar. parti alteræ etiam jungitur.

MAXIMILIANI Transylvani de Moluccis epistola, cum novi orbis scriptoribus edita.

MELCHIORIS Guilandini quarti horti Patavini præfeti, Theon sive Apologia adversus Matthiolum. Patavij 1578. 4.

Ejusdem aliquot epistolæ de Stirpibus, ibid.

Ejusdem Papyrus sive commentarius in tria C. Plinij de papyro capita. Venetijs 1572. 4.

Ejusdem conjectanea Synonymica plantarum, cum Horti Patavini catalogo sub annum 1591. Jo. Schencki opera edita. Francofurti 1600. 8.

MONACHI in Mesuem, vide Angelus Palea.

NICANDRI Theriaca & Alexipharmaca, cum incerti authoris Græcis Scholijs. Venetijs 1523. 4. Ejusdem editio Græcolatina cum Goræi Scholijs. Lutetiæ 1557. 4.

NICOLAI Clavenæ Bellunensis pharmacopœi, de Absinthio umbellifero, cum ejus figura, & de Scorfonera Italica, Venetijs 1610. 4.

NICOLAI Lonicensi, de Plinij & aliorum erroribus & ejusdem quædam de herbis & fructibus. Basileæ 1529. 4.

NICOLAI Maronæi Medici Veronensis, de Amomo commentarius, cum Jo. Ponæ montis Baldi descriptione editus.

NICOLAI Monardis Hispalensis medici, de simplicibus medicamentis ex Occidentali India delatis, lib. 2. Hispanicè scripti, à Clusio Latine redditi, notis illustrati. Antuerpiæ 1574. 8. & editio quarta Clusij exoticis cum fig. 17. addita.

Ejusdem libri tres de Bezoar lapide, de Scorzonera, de ferro & nive, Ibidem.

Ejusdem libellus de Rosa & Citrijs Latine scriptus, cum Clusij exoticis editus.

NICOLAI Winckleri Medici Hallensis chronica herbarum, florum, feminum, fructuum, radicum, succorum, animalium, &c. quo tempore singula legenda. Augustæ 1571. 4.

OTTHONIS Brunfelsi historia Latina tribus tomis prodijt: primus anno 1530. alter 1531. & tertius posthumus, anno 1536. Argentinae, cum figuris 238. at sedecim bis positæ sunt: summatim cum & sine figuris 288. describuntur.

Idem & Germanicè scripsit, in folio cum ejusdem figuris, & in 4. parvis figuris additis. Argentinae 1539.

PALLADII Rutilij, de re rustica lib. 14. Lugduni 1541. 8.

PAULUS Renealmus Blæfensis, specimen historiae plantarum cum figuris 43. typis æneis expressis, edidit. Lutetiæ 1611. 4.

PEDACIUS Dioscorides Anazarbæus, de materia medica, & quidem editio Marcelli Virgilij, Goupilij, Assulani, Joannis Ruellij, Jani Cornarij, Jo. Antonij Sarraceni.

PEDACI Dioscoridis libri sex Ruellio interprete, cum parvis iconibus 350. additis cuilibet capiti hujus secundæ editionis annotationibus compendiarijs ab H. B. P. medico: item & triginta icones stirpium nondum delineatarum à Jac. Dalechampio. Lugduni 1552. 8.

PETRI Andræ Matthioli commentaria Italica cum magnis figuris 1568. Venetijs: ejusdem Italica, cum parvis figuris, 1563.

Ejusdem editio Germanica Camerariana.

Ejusdem editio à C. Bauhino emaculata.

Ejusdem epitome anno 1571. edita.

Ejusdem epitome à Camerario correctæ.

Ejusdem Epistolæ cum Commentarijs Francofurti editæ, cum Apologia in Amatam Lusitanum.

PETRI Bellonij Observationum libri tres à C. Clusio latinitate donati, additis plantarum figuris 10. Antuerpiæ 1589. 8.

Ejusdem de neglecta stirpium cultura, eodem ex Gallico vertente. ibidem: & simul cum libris exoticorum Clusij editi.

Ejusdem de arboribus coniferis, resiniferis & sempiterna fronde virentibus, cum earundem iconibus octo. Parisijs 1553. 4.

Ejusdem de medicato funere & medicamentis, ca-

tis, cadaveris servandi vim habentibus. Ibidem.

PETRI Crescentij Bononiensis de agriculturæ partibus, plantarum & animalium natura & utilitate lib. 12. ante annos ducentos scripti. Basileæ 148. cum paucis figuris.

PETRI Pavvii horti publici Academię Lugdunobatavæ præsidis, ichnographia, descriptio, usus, & stirpium quas habet nomina. Leidæ 1607. in 8.

PETRUS Pena, vide Adversaria.

PH LIPPUS Pigafetta regni Congiani historiam scripsit, quę cum Indicis historijs edita.

POMPEIUS Sprechis, Antabsinthium Clavenæ, cum figura Absinthij umbelliferi. Venetijs 1611. 4.

PROSPER ALPINUS, sextus horti Patavini præfectus, de Balsamo dialogum, ejus figura addita, scripsit. Venetijs 1591. 4.

Ejusdem de plantis Ægypti liber, cum figuris 46. & cum Medicina Ægyptiorum. Venetijs 1592. 4.

Ejusdem de Rhapontico, cum ejusdem figura. Patavij 1612. 4.

Q. APOLLINARIS liber experimentorum Germanicè sæpius editus cum 141. figuris. Argentinæ 1589. 8.

REMBERTI Dodonęi Stirpium histor. Belgicè scripta, & à Clusio Gallicè reddita (vide Clusium) cum iconibus, quę seorsim duobus tomis in octavo prodiere. Antverpiæ 1553. & 1559. Icones numero 840. cum annotationibus.

Ejusdem frugum historia, anno 1552. Latinè, Antverpiæ cusa & recusa in 8.

Ejusdem florum & purgantium historia seor-

sim cum novis figuris edita, in 8. Eadem simul juncta in libros triginta divisa. Antverpiæ anno 1583, in folio, cum 1305. figuris. Hęc historia denuo recusa Belgicè, cum cujusdam annotationibus prolixis, additis adhuc 36. novis figuris anno 1608. Latinè similiter ab auctore emaculata paucis mutatis, & figuris quę in Belgica editione habentur, cum descriptione additis, anno 1616. prodijt.

SIMONIS Januensis Clavis sanationis obscuriora vocabula ordine Alphabetico exponens. Venetijs 1486. fol. cum Sylvatico recusa.

TARQUINII Ocyori Dortmundani, de viginti radicibus adversus pestem probatis, cum earundem plantarum figuris, Germanicè cum **Q. Apollinaris** libello.

THEOPHRASTI Græci de historia & de causis plantarum, editio Græca Veneta 1552. 8. Basileensis, 1541. 4. & Gazæ versio Lugduni 1552. 8. cum Joannis Jordani correctione.

THOBIÆ Roelsij Medici Medioburgensis epistolæ ad Clusium: cum historia Clusij editæ.

THOMAS Hariot Insulam Virgineam descripsit: Clusius Latinè reddidit, est prima pars Ind. Occidentalis.

VALERII Cordi in Dioscoridem annotationes.

Ejusdem lib. 4. de stirpium historia, cum figuris 272. ex Trago & aliquot novis à Gesnero additis.

Ejusdem Sylva observationum, quę omnia simul, Gesnero curante, Argentinæ 1561. in fol. edita.

Ejusdem dispensatorium sæpius recusum.

*NOMINA EORUM QUI PLANTAS
VEL SEMINA COMMUNICARUNT.*

- A** Clatius, Medicus Alsterodamensis.
 Angelus Busti dictus Vidua, Medicus Venetus.
 Arnoldus Gillenius, Ducis Megapolitani Medicus.
 Basilius Beslerus, Pharmacop. Norinberg.
 Bernhardus Paludanus, Medicus Enchufanus.
 Casparus Bartolinus, Hassniæ Medicinæ Professor.
 Casparus Hoffmannus, Altorfij Medicinæ Professor.
 Casparus Weckerlinus, Medic. Argent.
 David Vasmarus, Lubecensis medicus.
 Daniel Loritius, Ducis Wirtenberg. Med.
 Everhardus Vorstius, Lugd. Batavorum Medicinæ Profess.
 Fabius Columna, I C. Lynceus.
 Ferrandes Imperatus, Pharmacop. Neapolitan.
 Franciscus Pona, Medicus Veronensis.
 Fridericus Meyer, Argentin. p.m.
 Fridericus Monavius Med. D.
 Georgius Fueren, Medicus Hassniensis.
 Georgius Rumbaum, Med. Uratislav.
 Georgius Spörlinus Basil. Med. Candid.
 Gregorius de Regio Capuccinus.
 Henricus Heyl, Medicus Dantiscan.
 Hermannus Hagijs, Medicus Arnheimi.
 Hieronymus Vischerus, Med. Norinberg.
 Honorius Belli Vicentinus, Medic. Cretenfis.
 Jacobus Albinus, Medicus Hamburg.
 Jacobus Antonius Cortusus, quintus Patavini horti præfectus.
 Jacobus Cargillus, Medicus in Scotia.
 Jacobus Guilelmi Hooft Amstelredam.
 Jacobus Hagenbachius, Medicus Basil.
 Jacobus Zuingerus p.m. Medicus Basil.
 Joachimus Burserus, Medicus Annæbergenfis.
 Joan. ab Alen, pharmacop. Bremensis.
 Joan. Anatolius Privæus, Medicus Vesuntinus.
 Joan. Backmeisterus, Professor Rostochiensis.
 Joan. Bauhinus, frater p.m. Archiater Wirtenbergicus.
 Joan. Fleißerus, Uratisl. Medicus.
 Joan. Francus senior, Medicus Camicensis.
 Joan. Carolus Rosenberger, Poliater Wormat.
 Joan. Henricus Cherlerus p.m. Med. Basil.
 Jo. Henricus Richinerus p.m. Med. Basil.
 Joan. Dortmannus, Pharmacop. Grüningensis.
 Joan. Neudorffer, Medicus Norinbergenf.
 Joan. Pona, Pharmacop. Veronensis.
 Joan. Prevotius, Med. Professor & horti Patavini septimus præfectus.
 Joann Rudolphus Saltzman, Poliater & Med. professor Argentinæ.
 Joan. Sigfridus Helmstadi Medic. Professor.
 Joan. Terentius ex societ. Jesu, qui ex India plantas misit.
 Joan. Michael Wolffhardus, Med. Rotebur.
 Laurent. Rosenau, Pharmacop. Lineburgensis.
 Laurentius Scholtzius senior p. m. Med. Uratislav.
 Leonhard. Doldius p.m. Medicus Norinberg.
 Lucas Justus, Basil. Ducis Bipont. Medicus.
 Ludovicus Fürer, Senator Northufanus.
 Ludovicus Jungermannus, Professor Giessanus
 Matthias de Lobel p.m. Botanographus.
 Matthæus Lister, Londinensis Medicus.
 Nicolaus Ågerius, Physices Profess. Argent.
 Nicolaus Contareus, Senator Venetus.
 Olaus Worm Doctor & Professor Hassniæ.
 Paschalis le Coq, Piæstaviensis, Med. & Profess.
 Philip. Steph. Sprenger p. m. Pharmacop. Heidelberg.
 Prosper Alpinus, Profes. & horti Patavini sextus præfectus.
 Samuel Sattler, Ducis Brunsvic. Medicus.
 Thomas Platerus, Basil. D. & Professor.
 Vespasianus Robinus, qui Lutetiæ hortum exoticis plantis instructissimum habet, & à quo plura expectamus.

EXPLICATIO NOMINUM

Authorum citatorum.

- A** COSTA Cristophorus.
Actuar. Actuarius.
Ad. Adversaria Penæ.
Ægin. Ægineta.
Aet. Aetius.
Agric. Georgius Agricola.
Aldroan. Ulysses Aldroandus.
Alp. Alpi. Alpin. Alpinus.
Ama. Amatus.
Ang. Anguillara.
Apul. Apuleius.
Arist. Aristoteles.
Athenæ. Athenæus.
Avic. Avicen. Avicenna.
Barbosa Odoardus.
Belli Honorius Belli.
Bellon. Bellonius.
Bell. obs. Belloni observationes.
Bell. cult. de cultura neglecta.
Bentz. Hieronymus Bentzo.
Bot. Franc. Botanologicum Francofordianum.
Bras. Brassav. Brassavolus.
Bry. du Bry. Florilegium de Bry.
Brunf. Brunfelsius in folio.
Brunf. 4. editione in 4.
Brunf. ico. quoad iconem.
Brunf. def. quoad descriptionem.
Busbeq. Augerius Busbequius.
Cadamust. Aloysius Cadamustus.
Cæs. Cæsarpinus.
Cam. Camer. Camerarius in horto.
Cam. ep. & hor. Camerarius in epitome Matthioli & suo horto.
Cam. ad Matth. Camerarius in Matthiolo à se emaculato.
Cam. fig. hort. Camerarius in figuris horto suo additis.
Carate Augustinus.
Carda. Cardanus de variet. rerum.
Car. Carolus Stephanus.
Cast. Castor Durantes.
Cast. ap. in Appendice.
Cast. ico. secundum iconem, non descriptionem.
Cast. def. Secundum descriptionem, non iconem: idem apud alios intelligas.
Cat. Altorff. Catalogus Altorfensis.
Cato. Marcus Cato.
Cels. Cornelius Celsus.
du Choul. Johannes du Choul.
Cieca. Petrus de Cieca.
Claven. Clavenna pharmacopœus.
Cl. h. Clusius historia rariorum.
Clus. hist. def. ico. historia rarior: descriptione, vel icone.
Clus. pan. historia Pannonica.
Clus. hisp. historia Hispanica.
Clus. ex. exot. historia exoticarum.
Clus. ap. appendice ad historiam rariorum: ap. alt. auct. appendicis alterius auctario.
Clus. cur. post. in curis posterioribus.
Clus. in corol. in corollario ad Dodonæi editionem Gallicam.
Clus. in Garz. in Mon. Clusius notis suis in Garziam, in Monardem.
Cod. Cæs. Codex Cæsarius à Dodonæo sæpè citatus.
Col. & Colum. ubi in frugum historia occurrit, Columella intelligas.
Col. Colum. Fabius Columna.
Contareus Nicolaus.
Cord. in Dios. Cordus notis in Dioscoridem.
Cord. hist. in sua plantarum historia.
Cord. obs. in sylva observationum.
Cord. schol. Cordi scholiastes qui Æmilium censetur.
Cord. in disp. in dispensatorio.
Corn. Janus Cornarus.
Cortelius Ferdinandus.
Cortusius Jacob. Antonius.
Cost. in Mes. Costæus in Mesuem.
Costin. Nicolaus Costinus.
Dal. Dalechampius.
Dal. in Plin. notis ad Plinium.

EXPLICATIO NOMINUM

- Dalech.** in **Diof.** figuris additis ad **Dioscoridem Ruellianum**.
Dalech. **Lugd.** in historia universali **Lugduni** edita.
Diofc. **Dioscorides**.
Dod. **Dodonæus** editione **Latina** in folio.
Dod.gal **Dodonæus** in editione **gallica** **Clusij**.
Dod. ut. **Dodonæus** in utraque tam **Gallica** quam **Latina** editione.
Dod.ed.belg. editione **Belgica** & **postrema**.
Dod.fl. in historia **florum** in octavo **cuſa**.
Durantes **Caſtor**.
Duretus **Claudius**.
Encelius **Chrittophorus**.
Eyft. **Eyftet.** **hortus** **Eyſtettenſis**.
Eric. & Val. **Cord.** **Ericius** & **Valerius** **Cordus**, pater & filius.
Fallop. **Gabriel** **Fallopius**.
Fabric. **Georgius**.
Frag. **Fragoſus**.
Fraccaſt. **Fraccaſtorius**.
Franc. **Francus** in **horto** **Lufatiæ**.
Fuch. **Fuchſius** in **historia** **Latina** in folio.
Fuch. ico. in **iconibus** ſeorſim editis.
Fuch. comp. de **compositione** **medicamentorum**.
Gal. **Galenus**.
Gaza in **verſione** **Theophraſti**.
Gar. **Garzias** ab **Orto**.
Ger. **Johannes** **Gerardus** **Anglus**.
Gef. h. hort. **Gefnerus** in **libro** de **hortis** **Germaniæ**: **hor. ap.** in **appendice** **hujus** **libri** de **hortis**.
Gef. lun. **libello** de **herbis** **noctu** **lucentibus**.
Gef. fra. in **deſcriptione** **montis** **fracti**.
Gef. col. in **libello** de **collectione** **ſtirpium**.
Gef. ſof de **foſſilibus**.
Gef. cat. in **plantarum** **Catalogo** **quadrilingui**.
Gef. ad Cord. in **corollario** **historiæ** **Cordi** **ad-**
dito.
Gef. in epiſt. in **epiſtolis** **fuis**.
Gomara **Franciſcus**.
Guil. **Guilandinus** in **Theone**.
Guil. the. in **Theone**.
Guil. pap. in **commentario** in **Plinij** **capita** de **Papyro**.
Hariot in **deſcriptione** in **ſulæ** **Virgineæ**.
Hermol. **Hermolaus** **Barbarus** in **corol.** **ad** **Dio-**
ſcorid.
- Hipp.** **Hippocrates**.
Hon. Belli **Honorius** **Belli** in **epiſtolis** **ad** **Clu-**
ſium.
Imper. Ferrandes **Imperatus** in **ſua** **hiſt.** **natu-**
rali.
Ind. occ. **Indiæ** **Occidentalis** **hiſtoria**.
Ind. or. **Ind.** **Orientalis** **hiſtoria**.
Joſephus **Acoſta** in **hiſt.** **Indiæ**.
Lac. **Lacun.** **And.** **Lacuna**.
Lang. **Johannes** **Langius**.
Lern. **Levinus** **Lemnius**.
Leon. **Nicolaus** **Leonicenus**.
Lerius in **deſcript.** **Braſiliæ**.
Linc. **Lincot.** **Lincotus** in **hiſtor.** **Indiæ** **orien-**
talis.
Lob. **Lobelius** in **Obſervat.**
Lob. ob. **Idem**.
Lob. ad par. alt. in **Adverſariorum** **parte** **altera**.
Lob. Belg. editione **lingua** **Belgica**.
Lob. ico. in **Iconibus** **ſeparatim** **editis**.
Lob. pharm. **Rond.** **pharmacia** **Rondeletij** **re-**
ſtituta.
Lon. **Adamus** **Lonicerus**.
Lud. Rom. **Ludovicus** **Romanus**.
Lugd. **Historia** **generalis** **Lugduni** **cuſa**.
Manard. **Johan.** **Manardus**.
Marcel. **Marcellus** **Virgilius**.
Marogna. **Nicolaus** **Maronæus** **Veronenſis**.
Matth. **Matt.** **Matthiolus**.
Matth. comp. **Matthioli** **compendium** in **4**.
Matth. Ital. **Matthioli** **editio** **lingua** **Italica** **cum**
magnis **figuris**, **folio**.
Matth. ico. ſi **iconem** **perpendas**.
Mycon. **Myconus** **hic** à **Lugdun.** **citatur**.
Myreſ. **Nicolaus** **Myreſius**.
Monach. **Mef.** **Monachi** in **Mefuem**.
Monard. **Nicol.** **Monardes**.
Mund. **Mundel.** **A.** **oyſius** **Mundella**.
Nicander in **Theriaticis** & **Alexipharmacis**.
Ovied. **Ferdinandus** **Oviedus**.
Oriſaſ. **Oriſaſius** **Græcus**.
Pallad. **Palladius**.
Palud. **Bernhardus** **Paludanus** **notis** in **Lin-**
ſcotum.
Pandeſt. **Pandeſtarius**.
Pena. **Petrus** **Pena** in **Adverſarijs**.
Phytopin. **Phytopinax** **C.** **Bauhini**.
Pigaſet. **Pigaſetta** in **deſcript.** **regni** **Congiani**.
Plin. **Plinius**.

AUTHORUM CITATORUM.

<p>Pon. Johannes Pona edit. Latina. Pon. Ital. editione Italica montis Baldi. Portæ. Jo. Baptista Portus in sua villa. Prod. Prodromus C. Bauhini. Quad. Euangelista Quadramius. Rauv. Leonhardus Rauvvolffius. Reg. Gregorius de Regio Capuccinus. Richer. Richerius de Belleval, Botanicus Mon- speliensis. Rof. Eucharius Röslin. Rob. Joan. Robinus. Rondel. Rondeletius in sua praxi. Ruel. Joan. Ruellius. Scalig. Scaliger in subtilitatibus. Scalig. in Arist. in Aristotelem de plantis.</p>	<p>Schvvenck. Casparus Schvvenckfeldius. Serap. Serapio Arabs. Sethi. Simeon Sethi Græcus. Solinand. Solinander in consilijs. Stad. Stadius in Brasiliæ descriptione. Sv. Svve. Svvert. Svvertius. Tab. Taber. Tabernæmontanus. edit. folio. Tab. ico. in iconibus separatim cufis. Th. Thal. Johannes Thalius. Thevet. Andreas Thevetus. Tovar. Simon Tovar, Hispalensis Medicus. Trag. Hieronymus Tragus. Tur. Guilielmus Turnerus. Valeran. Valerandus Donreus Pharmacopœus. Vercell. Franciscus Vercellensis.</p>
---	---

A D A V T H O R E M

HERMANNUS vander Haghen / BELGA

Illust. Principis Auriaci & Reipubl. Arnemiensis
in Geldria Med. ord.

*AVHINE Aonidum decus immortale sororum,
Quas aeterna tui laudes monumenta merentur
Ingenij, tum quanta tuis, quae nuper in auras
Doctorum manibus passim vulgata teruntur,
Gratia debetur cœptis, non prenderit acri
Mente, aut facundo quis digno expresserit ore.*

*Non si Thebanus veniat redivivus ab Orco
Maximus, aut vates Italaë telluris alumnus,
Atq; his Maonides socium se adjunxerit ipse.
Tam dotes animi varia, tam multa relucet
Omnibus in scriptis virtus præstantia tanta,
Non modò ut aequales Medicorum scita sequuti,
Seu vivam licuit vocem exaudire docentis,
Seu scriptos oculis tantum evoluisse labores,
Dicere nil dubitent, se terq; quaterq; beatos:
Verùm etiam seri post sæcula longa nepotes,
Egregias memori solvent tibi pectore grates.*

*Quis genera herbarum seclis ignota priorum
Et fruticum plura & florum quis prodidit unus?
Quae dum sollicito nemorosos lumine saltus,
Dum sylvas, montesq; feros vallesq; reductas
Scrutaris, monstrante DEO, & tua Vota juvante,
Eruis atq; oculis pulchrè spectanda dedisti:*

Gallia

Gallia quicquid habet, quicquid Germania, quicquid
Hesperia latis virgulti finibus extat,
Marte tuo doctis viva sub imagine chartis
Cernere cuiq₃ licet descriptum clare BAHINE.
Prætereo quæ missa tibi non obvia nostris
Multa locis libri concludis fasce sub uno.

Ergo Dioscorides ne tanta premia laudis
Prima ferat, ne Matthiolus sibi proxima poscat,
Efficis, unus habes & prima & deinde secunda.
Magnanimi sileant, qui vix dum singula Reges
Invenere, suos fastus & nomina ponant.

Quid memorem innumeros, cum morbis ægra trahebant
Corpora, vicine tua quos solertia morti
Eripuit, miserisq₃ dedit producere vitam.
Ut Dis non falso raptos è faucibus artis
Arte tua sibi sexcentos perijsse queratur.

Nec minor incisos humani ob corporis artus
Gloria percrebuit: qua dexteritate nec ulli
Priscorum, nostri nec cuiquam cesseris ævi.

Multa Tibi forsân videor dixisse BAHINE
Vix tamen hæc fuerint fastigia summa tuarum
Virtutum Ingenij: at prohibet pudor addere plura.

DE UTILITATE HVJVS OPERIS
ANDREÆ LIBAVII D. & P. L.

Carmen.

Uti caussas vires propria & discrimina rerum,
Primi exercitijs exposuere suis.
Inventis seros magnis iuvère nepotes,
Et cura populis consulere bona.
Scilicet his ducibus ludentibus optima ceptum est
Discerni & membris utiliora sequi.
Quin etiam si quid natum foret intus acerbi,
Sive parum cautis esset oborta lues:
Quærere praesidium morbumq; evellere membris
Hinc soliti, poterant se reperare sibi.
Idq; viâ facili. Nam nomine cognita quaq;
Forma animis solita se exhibuere diu.
Improbior donec successit patribus etas
Contemtrixq; boni Gens, populusq; ferox.
Hinc rabieq; furens & martia castra secutus
Rerum confudit notitiam atq; notas.
Artibus hinc subtracta fides, viresq; negata
Esse sub his, primi quas docuère senes.
Postera gens igitur finxit nova nomina, resq;
Spectatas alio protulit inde sono.
Tu quoq; livor iners multum mutare solebas,
Atq; peregrinis fingere verba notis.
Scilicet ut raperes soli tibi turpiter usum
Natura, medica notitiamq; rei.
Sed tandem superavit amor studiumq; juvandi:
Et cessit rabies invidiosa bono.
Milliaq; in summam collecta vocabula, qua res
Signentur passim spe meliore monent.
Quicumq; ergo vagis erras autoribus, atq;
Ambiguus traheris per dubitanda vjs.
Huc prope: menti curas demturus inanes:
Hic Ariadnai fila laboris habes.
Magnus pæonijs Heros ΒΑΥΗΙΝΥΣ in ausis
Errantes certo dirigit orbe pedes.
Ille laborifer præclarus in agmine Phœbi
Herbarum titulos ut bona legit apis:
Inq; unum congescit opus, quò discere promptè
Possis, quas habeat qualibet herba notas.
Utitor hoc igitur gratus, tantumq; laborem
Declara studio, non perisse, tuo.

CASPARI BAVHINI
 PINACIS THEATRI
 BOTANICI
 LIBER PRIMUS.
 SECTIO PRIMA
 DE GRAMINIBVS.

GRAMEN à gradiendo, quòd geniculatis ramis serpat Dioscorides lib. 4. cap. 30. ἀρρωσιν nominat: Ut & Theophrastus 1. hist. 10. 4. ejusd. 7. & 11. & caus. 16. cui 3. hist. 9. πῶς dicitur. Ἀρρωσιν ὄντι τῶν ἀρρωῶν, quòd in agris proveniat: Πῶς, quòd omnium herbarum frequentissima.

Genera Dioscorid. quatuor facit: Primum ἀρρωσιν, alterum καλεμαρρωσιν, tertium quod in Parn. ass, & quartum quod in Cilicia, cinna nominatum provenit: quæ à se invicem tum figura, tum facultate multum discrepat. Et Plinio l. 24. c. 19. Primum geniculatum, alterum Parnassi, tertium aculeatum, quod triplex: Primum cujus in cacumine plurimum quini aculei, dactylon, alterum quod Αἰζῶο simile, tertium quod tenuius in parietinis & tegulis, quartum denig, Babylonicum, quod juxta vias nascitur. At Theophrastus multas differentias proponit: posteriores plures agnovère. Verùm tantus in his Naturalis usus, ut præter varietates, à præscis & recentioribus propositas, longè plures enumeraturi simus, cùm in hanc classsem Bromi, Phœnicis, Lolij & Avenæ sterilis species (nam & ipsa Gramineî generis sunt) retulerimus: de quibus ordine, à Gramine canino, cùm ejus in Germania Officinis usus sit, initio factò.

GRAMEN CANINUM.

Gramen vocamus ad imitationem Plinij, cui Canaria, quasi à canibus inventa, quæ fastidium deducunt, vomitum cum pituita rejicientes: hinc Cynagrostis aliis: & à foliorum primò producentium forma, quibusdam Dens Canis dicitur.

- I. Gramen caninum arvense, sive Gramen Dioscorid.
- Gramen, Ruel. Dod. Cord. in Dioscor. Cast.
- Gramen Dioscoridis, Gesner. hort.
- Gramen canarium medicatum, Ad. Lob.
- Gramen caninum. Tab. Ger.
- Gramen vulgare, Lugd.
- Gramin. primi fortè Diosc. species major, Thal.
- II. Gramen caninum vineale: primum in Prodomo.
- III. & IV. Gramen caninum longius radicum majus, & minus.
- Gramen canarium longius radicum latiore panicula, majus & minus, Lob. adv. part. alt.

- V. Gramen caninum supinum paniculatum folio varians.
- Graminis 1. Dioscor. species minima, Thal.
- VI. Gramen caninum supinum paniculatum dulce: 2. in Prod.
- Graminis dulcis nomine, D. Lobelius misit.
- VII. Gramen caninum supinum minus.
- Gramen caninum supinum. Lob. ico. Ger.
- Gramen caninum supinum, 2. Tab.
- IX. Gram. caninum maritimum spicatum.
- Gramen geniculatum caninum marinum, Lobel. ico.
- Gramen caninum tertium, Tab.
- Gramen caninum marinum, Ger.

IX. Gramen caninum marit. spicâ foliaceâ.
Gram. can. longius radicat. marin. 2. Lob. ico.
Gramen caninum quartum, Thab.
Gramen caninum marinum alterum, Ger.

2. a **X.** Gramen can. marit. spicâ echinatâ, quod
Gramen caninum maritimum asperum, vel 3.
in Prod.

Gramen caninum medicatum marinum spicâ
echinatâ, C. Bauhini, Lob. ad part. alt.

XI. Gram. canin. marit. spicatum: 4. in Prod.

XII. Gram. muror. radice repente: 5. in Prod.

GRAMEN NODOSUM,

â radice forma.

I. Gramen nodosum avenaceâ paniculâ.

an Ægilops bulbi genus, Plin. l. 19. c. 5.

Gramen, vel avenæ fyl. genus, Ges. col.

Gramen bulbosum nodosum, Ad. Lob. Lugd.

cui & Gramen nodosum, sub alia figura.

Gramen tuberosum, sive nodosum, Cam.

Gramen bulbosum, Tab.

Gramen caninum nodosum, Ger.

Agrosteos alterum genus, Dod.

II. Gram. gemmeum seu nodosum secundum.

Perlaro vulgò, & Oryza fylv. Cæs.

an Coix Myconi, Lugd.

III. Gramen nodosum spicâ parvâ, sive no-
dosum tertium: 6. in Prod.

IV. Gram. bulbosum aquaticum: 7. in Prod.

V. Gramen bulbosum ex Alepo: 8. in Prod.

GRAMEN TREMULUM.

I. Gramen tremulum maximum.

an Phalaris altera, Cæs.

Gram. amourettes majore paniculâ candican-
te, Clus. cur. post.

Colore panicularum variat, est rufescentis,
est albi coloris.

II. Gramen tremulum majus.

Lolium 10. & Ægilops Plinij, Trag.

Ægilops, Ges. hort. Lon.

Graminis 1. genus, Dalech. in Diofc. Ama.

Phalaris pratensis minor, Ad. Lob. ico.

Amourettes tremblantes, Clus. hist.

Phalaris pratensis, Ger.

Gramen polyanthos, Lugd.

Gramen leporinum & tremulum, Tab.

Gramen loliaceum 10. Tragi, Thal.

Variat paniculæ colore viridi, spadiceo.

III. Gram. tremulum min. paniculâ magnâ.
Phalaris parva, Cæs.

Gramen amourett. alterum, Clus. cur. post.

Hoc aliquando in cacumine tres aut qua-
tuor ramulos exiles fundit, semenque triangu-
lum habet.

IV. Gramen tremul. minus pan. parvâ: 9. in
Prod. Idem diceremus cum Graminis specie
parva Thalij, si nostrum folia pilosa haberet.

V. Gramen paniculis elegantissimis, sive
ἐλαγγοῦσις, majus.

Gramen amourettes, quasi amatorium, Clus.

Gramen paniculosum phalaroides, Lob.

Gramen pratense sextum, Dod.

Gramen filiceum seu polyanthos 2. Lugd.

Gramen paniculatum sativum, Tab.

Gramen paniculatum, Ger.

VI. Gram. minimum paniculis elegantiss.

Gramen minimum Dalech. Lugd.

GRAMEN PANICULATUM.

Gramen pratense paniculatum.

I. Gramen pratense paniculatum molle.

Gramen lanatum Dalechampij Lugd.

Gramen paniculatum molle, Lob. adv. part. alt.

Gramen equinum, sive Hippagrostis Gesneri
cum hoc plurimum convenit.

Gramen albicans lanuginosum molle, Cam.

II. Gramen prat. paniculatum majus, latio-
re folio: *πύλα* Theoph.

Gramen vulgò cognitum, Trag. ico.

Gramin. 2. genus Dalech, in Diofc.

Gramen prat. majus vulgatius, Ad.

Gramen prat. vulgatius, Lob. Lugd.

Gramen pratense primum, Dod.

Gramen, Lon. commune, Thal.

Gramen alterum & vulgare, Tab.

Gramen pratense, Ger.

an per Chulem Garzias hoc gramen intellexit?
Clus. not. ad Garz.

III. Gramen pratense paniculatum majus
angustiore folio: 10. in Prod.

Variat paniculâ & glumis longioribus.

IV. Gramen Ungaricum Busbequij in iti-
nerario Constantinopolitano.

V. Gramen pratense paniculatum medium.

Gramen minus, Ad. Lob. ico. Tab.

Gramen pratense secundum, Dod.

Gramen pratense minus, Ger.

Variat latiore & angustiore folio.

VI. Gramen pratense paniculatum minus.

Gra-

Gramen paniculatum minus, Tab.
Gramen minimum album & rubrum, Ger.
Variat hoc paniculâ & culmis purpurascen-
tibus & albis.

VII. Gram. paniculâ multiplici: 11. in Prod.
Majus & minus reperitur Monspeffuli, &
Gramen minus duriusculum nominatur.

Gramen paniculatum arvense.

I. Gramen arvense paniculâ crispâ.

Gramen, Matth. Lugd.

Gramen minimum Xerampelinum, Ad. Lob.
ico. Lugd.

Gramen minimum, Lugd.

Gramen bulbosum Dalech. Lugd.

II. Gramen paniculâ pendulâ aureâ.

Gramen aureum Dalech. Lugd.

III. Gramen segetum altifs. paniculâ sparsâ.

Gramen segetum paniculâ speciosâ latiore.
Lob. ico.

Gramen segetale, Tab. Ger.

an Gram. caule geniculato, Thal.

IV. Gramen segetum paniculâ arundinaceâ.

Gramen loliaceum 8. Tragi, Thal.

Agrorum venti spica, Lob. ico.

Gramen pratense 3. Dod.

Gramen harundinaceum. Ger.

Variat paniculâ flavescente & spadiceâ.

*Gramen paniculatum montanum
& sylvestre.*

I. Gram. montanum paniculâ spadiceâ de-
licatiore: 12. in Prod.

II. Gram. paniculatum odoratum 13. in Prod.

III. Gramen paniculatum folio variegato.

Gramen sulcatum, Ad. Lob. ico. Lugd.

Gramen striatum, Lon. Ger.

Gramen pictum, Cam. Tab.

Variat in colore foliorum.

IV. Gram. sylvar. panic. altifs. 14. in Prod.

Gramen paniculat. aquaticum.

I. Gram. palustre paniculatum altissimum.

Gramen aquatic. harundin. paniculat. Tab.

Gramen majus aquaticum, Ger.

II. Gramen palustre paniculâ speciosâ: 15.
in Prod.

III. Gram. palust. panic. minus: 16. in Prod.

IV. Gramen aquatic. paniculat. latifolium.

Lolij nonum genus, Trag.

Gramen majus aquaticum, Lob. ico.

Graminis arundinacei alia species, Thal.

Gramen harundin. paniculatum, Tab. Ger.

GRAMEN SPICATUM. 3. b

Gramen spicatum aquaticum.

I. Gramen aquatic. fluitans multiplici spica.

ἄρρωστis ποτάμῳ.

Gramen anatum, Trag.

Gramen aquis innatans, Lob. ico.

Gramen fluviatile, Tab. Ger.

II. Gramen aquat. geniculatum spicatum.

Gramen aquatic. spicatum, Lob. ico.

Gramen fluviatile album, Tab.

Gramen fluviatile spicatum, Ger.

III. Gramen maritim. fluitans cornutum:

17. in Prod.

Gramen cristatum & spicatum pratense.

I. Gramen pratense cristatum, sive Gramen
spicâ cristatâ læve.

Gramen cristatum C. Bauhini, Lob. ad part. 2.

18. in Prod.

Variat florum colore, communiter ex pallido
flavescens, aliquando punice coloris sunt.

II. Gramen spicâ cristatâ subhirsutum:

19. in Prod.

III. Gramen pratense spicâ flavescente.

Gramen anthoxanthon, Lugd.

IV. Gramen pratense spicâ purpureâ ex u-
triculo prodeunte, vel Gramen folio spicam
amplexante.

Gramen pratense Dalech, Lugd.

V. Gramen spicatum folio aspero.

Gramen spicatum. Dalech. Lugd.

Variat folio nonnunquam articulado, & flo-
ribus, qui apud nos pallidè lutei, in pratis mon-
tium frigidorum subrubei sunt.

VI. Gram. caryophyllatæ folijs spicâ divulsâ.

Gramen spicatum folijs Vetonicæ, Lob. ico.

Graminis loliacei octavi 4. species, Thal.

Gramen nigrum, Lugd.

Gramen caryophylleum, Tab.

Reperitur majus in pratis humidis, minus
in siccis.

VII. Gramen caryophyllatæ folijs spica
squamata.

Graminis loliacei 8. alia perpusilla species,
Thal.

Hujus figuram priori junxit Lobel. in icon.

Gramen spicatum montanum & nemorosum.

- I. Gramen spicatum angustifol. montanum: 20. in Prod.
- 4.a II. Gramen sylvatic. angustifol. spicâ albâ: 21. in Prod.
- III. Gramen caryophyllatum nemorosum spicâ multiplici: 22. in Prod.
- IV. Gramen caryophyllatum montanum spicâ variâ: 23. in Prod.
- V. Gramen caryophyllatum alpinum. Gramen alpinum Rabinum, Gef. hort. Gramen Rabinum, Ad. (vel Ravisium montanum,) Tab.
- VI. Gramen spicatum folijs & spicis hirsutis mollibus.

GRAMEN TYPHOIDES.

Ἄρρωστις τυφοειδής.

- I. Gramen typhoid. maximum spicâ longissimâ: 25. in Prod.
an Stelephuros Theophrasti, Ang.
- II. Gramen typhoides molle.
Gramen alopecuroides, Lob. ico.
Gramen alopecurinum 1. Tab.
Gramen alopecuroides minus, Ger.
- III. Gramen typhoides asperum primum.
Gramen typhoid. asperum majus, fortè Thalij.
Gramen typhinum 1. Tab.
Gramen typhinum majus, Ger.
- IV. Gramen typhoides asperum alterum.
Gramen typhinum, Lob. Lugd.
Gramen pratense 7. Dod.
Gramen typhinum 2. Tab.
Gramen typhinum minus, Ger.
- V. Gramen typhoid. spicâ angustiore.
Gramen alopecuroides minus alterum, Lobel. icon.
Gramen alopecurinum 2. Tab.
Gramen alopecurinum minus, Ger.
- Variat spicâ longiore & brevior.
- VI. Gramen typhoides culmo reclinato.
Gramen alopecuroides minus, Lob. ico.
Gramen alopecurinum 3. Tab.
Gramen alopecurinum majus, Ger.
- VII. Gramen typhoides spicâ multiplici.
Calamagrostis prima, Trago descrip.
Gramen typhinum 3. Tab.
Cyperus typhinus, Ger.

GRAMEN PHALAROIDES.

- I. Gramen phalaroides majus, sive Italicum.
Gramen phalaroides 2. Lob. ico.
Gramen phalaroides, Tab.
Gramen alopecuroides majus, Ger.
- II. Gramen phalaroid. minus, sive Hispan. 26. in Prod.
- III. Gramen phalaroides spicâ molli, sive Germanicum: 27. in Prod.

GRAMEN ALOPECUROIDES.

- I. Gramen Alopecuroides spicâ rotundiore: Ἀλοπέουρος Theoph. Cauda vulpina Plinij.
Alopecuros Theoph. Ang.
Cauda vulpis Mompeliens. speciosior, Ad.
Alopecuros. Dod. Lugd. Tab. Cam. Ger.
Alopecuros altera, Lob. ico.
Cauda vulpina, Cæs.
- Variat: Creticum enim spicâ est majore, & ad tactum delicatior.
- II. Gram. Alopecuros minor spicâ longiore.
Alopecuros longâ spicâ, Tur.
Cauda vulpina Monspel. Ad. Lob. ico.
Alopecuros major, Tab.
- Variat magnitudine & spicarum longitudine, quæ in altera longior, in altera brevior & rotundior.
- III. Gramen Alopecuros major spicâ longiore.
Juncus marinus gramineus folijs schœnanthi, Ad. Lob. ico. Lugd.
Schœnanthum adulterinum, Tab. Ger.
- IV. Gramen Alopecuroides Anglobritann. maximum.
- V. Gramen Alopecuroides Africum.
Utriusq; iconem D. Lobelius ad me misit, & in Illustrat. plantarum descripturum monuit.
- VI. Gramen Alopecuroides spicâ asperâ.
Gramen echinatum Dalech. Lugd.

GRAMEN TOMENTOSUM.

- I. Gramen tomentosum spicatum.
Gram. tomentosum, Alopecuros vera Theoph. & Plinij, Lugd.
Gramen sparteum 2. & Schœnanthinum, Tab.
Juncus marinus gramineus, Ger. tit.
- II. Gram. pratens. tomentos. paniculâ sparsâ.
Gnaphalium Diosc. Trag.
Typha Diosc. Ang.
Juncus bombycinus, Ad. Lob. ico.

Gramen eriophorum, Dod.
 Linum pratense, Gef. col. Lon.
 Gnaphalium Tragi, Lugd.
 Pseudolinum, Cast. icon.
 Gramen junceum lanigerum, Thal.
 Gramen tomentosum, & Linagrostis, Tab.
 Gramen tomentarium, Ger.
 Nonnunquam contractis pediculis tanquam
 pappus conspicitur.

III. Gramen tomentosum alpinum & minus: 28. in Prod. ex Rhætia D. Burserus attulit.

GRAMEN SPARTEUM.

Αἰνόσπαρτον, Theoph. Spartium Plinio.

I. Gramen sparteum 1. paniculâ comosâ.
 Spartum Plinij, Cluf. Lob. Lugd.
 Spartum herba, Dod.
 Spartum Plinij 1. Tab. Ger.
 Juncus Ibericus sive Hispan. Dalech. in Plin.
 II. Gramen spart. 2. panicula brevi folliculo inclusâ.
 Spartum herba alterum, Cluf. hist.
 Spartum alterum Plinij, Lob. Lugd. Tab. Ger.
 Sparti herbæ alia species, Dod.
 III. Gramen sparteum spicatum folijs mucronatis longioribus, vel spicâ secalinâ.
 Spartum tertium, Cluf. Lugd.
 Spartum herba 3. maritimum, Cluf. hist.
 Spartum nostras, Lob.
 Spartum 5. & Plinianum 3. Tab.
 Spartum Anglicanum, Ger.
 IV. Gramen sparteum spicatum folijs mucronatis brevioribus.
 Gramen sparteum 1. Tab.
 Spartum Anglicum 2. Ger. tit.
 V. Gramen sparteum spicatum latifolium.
 Spartum nostras alterum, Lob. ico.
 Spartum 6. vel Plinianum 4. Tab.
 Spartum herba 4. Batavicum, Cluf. hist.
 VI. Gramen sparteum juncifolium.
 Spartum nostras parvum, Lob. ico.
 Spartum 7. vel Plinianum 5. Tab.
 VII. Gramen sparteum Basileense capillaceo folio: 29. in Prod.
 VIII. Gramen sparteum minus, vel Hollandicum: 30. in Prod.
 IX. Gramen sparteum Monspeliacum capillaceo folio minimum: 31. in Prod.
 X. Gramen sparteum fetas equinas referens: 32. in Prod.

Ex Java Insula allatum: cujus videtur mentio facta in Clusij curis posterioribus, sub herbâ, Sparto Hispanico, non absimili.

XI. Gramen sparteum pennatum.
 Spartum Austriacum, Cluf. pan.
 Gramen 9. vel junceum, Dod.
 Gramen pinnatum, Dalech. Lugd. s. b
 Variat juba colore: est flavo, & etiam candido.
 XII. Gram. spart. variegatum: sub 33. in Prod.
 Sparti nomine D. Jungermannus misit.

GRAMEN JUNCEUM ET

Spicatum.

I. Gram. foliolis junceis oblongis, radic. alba
 Gramen junceum Dalech. Lugd.
 II. Gramen foliolis junceis brevibus majus radice nigrâ: 34. in Prod.
 III. Gram. foliolis junceis brevibus minus.
 Exile gramen durius, Lob.
 Gramen exile, Lugd.
 Gramen minus duriusculum, Tab. Ger.
 IV. Gramen exile Nicæum: de quo paucis.
 Busbequius in suo Itinerario.
 V. Gramen foliolis junceis radice jubatâ.
 Gramen exile durius Nørvegicum aut Danicum, Lob. ad par. 2.
 VI. Gramen palustre junceum racemoso semine: 35. in Prod.
 VII. Gramen junceum polystachion.
 Gramen junceum 2. vel junceum aquaticum majus, Tab.
 Gramen junceum aquatic Ger.
 VIII. Gramen junceum folio articulato sylvaticum.
 Gramen junceum 1. vel sylvaticum nemorosum, Tab.
 Gramen junceum sylvaticum, Ger.
 IX. Gramen junceum folio articulato aquaticum.
 Gramen aquat. alterum, Lob. ico.
 Arundo minima, Lugd.
 Gramen junceum polycarpon, Thal.
 Gramen aquaticum, Tab. Ger.
 Habetur majus & minus Thalio monente: in majore, post scenifecium, caulis novus palmaris excrescit, cui non amplius capitula corymbacea insident, sed utriculi unciales paleacei in capillamenta fissi, modo virides, modo purpurascens: rarissimè cum corymbis utriculi reperiuntur.
 X. Gramen junceum folijs & spicâ junci.

Gramen junceum maritimum, Lob. ico. Ger.

Gramen junceum tertium, Tab.

XI. Gram. junceum folijs & spica junci minus.

Gramen junceum marinum dense stipatum,
Lob. ico.

6. a Gramen junceum s. vel aquaticum minus, Tab.

Gramen junceum marinum, Ger.

XII. Gramen junceum montanum capite
squamoso: 36. in Prod.

XIII. Gramen junceum minimum capi-
tulo squamoso: 37. in Prod.

XIV. Gramen junceum minimum alterum
38. in Prod.

XV. Gramen junceum minimum mariti-
mum: 39. in Prod.

XVI. Gram. junceum spicatum seu trigloch. in.

Calamagrostis 2. Trag. ico.

Calamagrostis 4. Lugd.

Carex minus, Lon. quoad 2. fig.

Gramen mixtum ex Junco & Gramine, Thal.

Gramen marinum spicatum alterum, Lob. ico.
majus, Cam.

Gramen marinum spicatum, Ger.

Gramen trigloch. in Dalech. Lugd.

Gramen junceum 4. vel spicatum, Tab.

XVII. Gramen spicatum alterum.

Gramen marinum spicatum, Lob. ico.

Gramini montano spicato simile in maritimis
Flandriæ, Clus. pan.

Gramen aquatic. spicatum, Tab. Ger.

GRAMEN CYPEROIDES,

Spicatum & paniculatum.

I. Gramen cyperoides latifolium spicâ ru-
fa: sive caule triangulo.

Graminis 4. genus, Trag.

Gram. cyperoides, Lob. Lugd. Cam. Tab. Ger.

Gramen triangulum, Lugd.

Carex Tragi, Lugd.

II. Gramen cyperoides latifolium spicâ spa-
diceo viridi majus: 40. in Prod.

III. Gramen cyperoides angustifolium spi-
câ spadiceo viridi minus: 41. in Prod.

IV. Gramen cyperoides angustifol. spicis
longis erectis.

Gramen palustre majus, Lob. ico.

V. Gram. cyperoides spicâ pendulâ brevior.

Pseudocyperus, Ges. hort. Lob. ico. Dod.

Pseudocyperus *ολιγόμαρπ*, Thal.

Gramen aquaticum, Lugd.

Majus & minus habetur.

VI. Gramen cyperoides spicâ pendiculâ
longiore & angustiore: 42. in Prod.

VII. Gram. cyperoid. paniculâ sparsâ majus.
Gram. cyperoid. aquat. vulgatius, Lob. ico. Ger. 6.

Gramen cyperinum majus, Tab.

Variat paniculâ, in altera compactiore & brè-
viore, in altera magis expansa & longiore.

VIII. Gramen cyperoides palust. majus spi-
câ compactâ.

Gramen palustre cyperoides, Lob. ico. Ger.

Gramen junceum triquetrum, Thal.

Gramen cyperinum palustre, Tab.

IX. Gramen cyperoides spicis minoribus,
minus compactis: 43. in Prod.

X. Gram. cyper. palustre majus spicâ diversâ.

Gramen cyper. parvum aquatic. Lob. ico. Ger.

Gramen cyperinum palustre minus, Tab.

XI. Gramen cyperoides minus paniculâ
sparsâ subflavescente.

Juncus exiguus pratensis, Trag.

Calamagrostis 3. Trag. ico. Lugd.

Carex minus, Lon. quoad 1. fig.

Gramen marinum spicatum minus, Cam.

Gramen cyperoides minimum paniculâ sub-
flavâ C. Bauhini, Lobelio ad par. 2.

XII. Gramen cyperoides minus, paniculâ
sparsâ nigricante.

Gramen cyperoides minimum nigricante pa-
nicula, Lob. ad. par. 2.

XIII. Gramen cyperoides miliaceum.

Cyperus graminea, Ad. Lob. ico. Lugd.

Juncus latus, Lugd.

Pseudocyperus *πολύμαρπ*, Thal.

XIV. Gramen cyperoides maritimum.

Juncus maritimus, Ad. Lob. ico. Tab.

Juncus marinus alius Penæ, Lugd.

Gramen maritimum, Eidem.

GRAMEN ARUNDINACEUM.

I. Gramen arundinaceum spicâ multiplici.

καλαμάχωνος Dioscoridis.

Calamagrostis forte Babylonium, Ad.

Calamagrostis, Lob. Lugd.

Gramen arundinaceum, Lugd.

Gramen arundinaceum majus, Tab. Ger.

Variat ratione loci: nam quod in arenosis
spicâ est crassiore: quod in montosis, dumetis
humidis, spicâ est tenuiore.

II. Gramen arundinaceum spicatum.

Græmen harundinaceum minus, Tab. Ger.

III. Græmen arundinaceum paniculâ molli spadiceâ majus.

Græmen tomentosum, Lob. ico.

Graminis loliacei 8. alia species, Thal.

IV. Græmen arundinaceum panicula molli spadicea minus.

Graminis loliacei octavi tertia species, Thal.

V. Græmen arundinaceum ramosum, plumosum album: 44. in Prod.

VI. Græmen arundinaceum enode majus montanum.

Scirpi primum genus, Trag.

Juncus sylvestris, Lon. ico.

Juncus lychnanthemus major, Thal.

Græmen harundin. montanum, Tab.

VII. Græmen arundinaceum enode minus sylvaticum.

Scirpi alterum genus, Trag.

Juncus lychnanthemus tenuis major, Thal.

VIII. Græmen arundinaceum maritimum acutissimum.

Oxygrostis maritima Dalech. Lugd.

GRAMEN NEMOROSUM,

Græmen nemorosum glabrum.

I. Græmen nemorosum paniculis albis capillaceo folio: 45. in Prod.

II. Græmen nemorosum spicâ subnigrâ recurvâ.

Græmen cyperinum nemorosum, Tab Ger.

III. Græmen nemorosum spica rufescente molli.

Græmen nemorosum 1. Tab.

Græmen sylvaticum, Ger.

IV. Græmen nemorosum spicis parvis asperis.

Græmen sylvaticum 3. Tab.

Græmen sylvaticum minus, Ger.

Variat latiore folio in dumeris, & angustiore in pratis.

V. Græmen nemorosum caliculis paleaceis. Holostium, Matth.

Holostium Matthioli, Lob. ico. Lugd.

Græmen epigonatocaulon, Thal.

Græmen juncum 6. vel bufonium, Tab.

Græmen juncum, Ger.

Duplex est repens: & erectum.

VI. Græmen holost. alpinum minimum: 64. in Prod.

Græmen nemorosum hirsutum.

I. Græmen hirsutum latifolium majus.

Græmen hirsutum nemorosum, Lob. ico. Ger. 7. b

Græmen sylvaticum 4. sive pilosum, Tab.

II. Græmen hirsutum latifolium minus.

Magnitudine potissimum differt: datur & hujus majus & minus.

III. Græmen hirsutum capitulis Pphyllij.

Cyperella Cordi & Pseudocyperi species pumila, Ges. hor.

Græmen exile hirsutum cyperoides, Lob. ico.

Græmen cyperinum pilosum, Tab.

Græmen nemorum Dalechampi, Lugd.

Græmen exile hirsutum, Ger.

Variat folijs latioribus & angustioribus.

IV. Græmen hirsutum capitulo globofo.

Combretum Plinij, Ang.

Herba Luziola vulgo, Cæs.

Græmen lucidum, Tab.

Græmen palustre echinatum, Ger. icon.

V. Græmen hirsutum angustif. majus: 47. in Prod.

VI. Græmen hirsutum angustifolium minus paniculis albis.

Græmen Leucanthemum Dalech. Lugd.

GRAMEN ECHINATUM

& aculeatum.

I. Græmen spicâ subrotundâ echinatâ: vel Græmen echinato capitulo.

Græmen echinatum tribuloides, Colum.

II. Græmen spicâ planâ echinatâ: 49. in Prod.

III. Græmen album capitulis aculeatis Italicum.

Græmen aculeatum. Matth. Cast. Lugd.

IV. Græmen palustr. aculeatum Germanicum vel minus.

Græmen palustre echinatum, Lob. ico.

Græmen aculeatum, Lugd.

Variat spicis longioribus, rotundioribus, sæpe in eadem planta.

V. Græmen palustre aculeatum Italicum vel majus.

GRAMEN DACTYLOIDES

sive Itæzum.

I. Græmen dactylon Ægyptiacum.

Nejemelsalib, sive Græmen crucis, Ægyptijs, Alpino.

II. Græmen dactylon folio arundinaceo majus: aculeatum fortè Plinij.

Græmen, Ang. Clus. Cæs.

Græmen vulgare Dalech. Lugd.

Gramen canarium alterum, Lob.

8.2 Variat: nam Gallicum folijs est nonnihil villosis: Germanicum vero; folijs est glabris & cauliculis minus erectis.

III. Gramen dactylon folio arundinaceo minus cum appendice.

Gramen vulgare Dalechampij, Lugd.

Fortè cum secundo idem.

IV. Gramen dactylon folio latiore.

Sanguinaria Nevenaræ, Trag.

Canaria Plinij, & Galli crus Apuleji, Ang.

Coronopus, Leonicensis.

Ischæmon, Gef. cat. Clus. hist. Tab.

Ischæmon vulgare, Ad. Lob. Ger.

Ischæmon Plinij, Clus. hist. quoad iconem.

Gramen Ischæmon Plinij, Lugd.

Variat spicis, plerumq; quinis & senis: rarè quaternis: rarissimè ternis.

V. Gram. dactylon angustifol. spicis villosis. Ischæmon secundum, Tab.

Spicis tribus, 6. 7. & 10. variat.

VI. Gramen dactylon scoparium.

Gramen scoparium ischæmi paniculis Gallicum, Lob. ad par. 2.

VII. Gramen dactylon aquaticum.

Gramen aquaticum geniculatum, Tab. Ger.

IX. Gramen dactylon esculentum.

Gramen mannæ, Matth. Cast.

Gramen aculeatum, Sanguinaria, Capriola, Leon. Ruel. Ama.

Fruentem, German. Schwaden / Oryzæ species, Cord. in Diosc.

Gramen album seu hirsutum, Gef. hort.

Manna cœlestis Germanis, Eidem.

Gramen Mannæ esculentum, Ad. Lob. Ger.

Gramen Mannæ primum, Dod. Tab.

Gramen aculeatum i. Plinij Thal.

Graminis genus quod in German. feritur, Cæs.

Gramen Mannæ prius Matth. & prius Dod. Lugd.

GRAMEN PANICEUM.

I. Gramen paniceum spicâ divisâ.

Panicum sylv. Matth. Ad. Cast. Cam. Lugd. Tab. Ger.

Panicum Herbariorum sylvestre, Lob.

Gramen Mannæ alterum, Dod. Lugd.

Milium sylvest. & supinum, Clus. hist.

Panicastrellæ species, Cæs.

an Milium sylvestre Ischæmum, Ang.

Spica subinde singularis, non rarè multiplex, eaque modò herbacei, modò atrorubentis coloris est.

II. Gram. panic. spicâ aristis longis armatâ. Panici effigie gramen aristis circumvallatum, Lob. icon.

Gramen paniceum Ger. secundum, Tab.

III. Gramen paniceum spicâ simplici: Ε'λυ. μα'γω'ω'ι'ς.

Lolium sextum, Miliaria herba Plinij, Trag.

Panici effigie gramen simplici spicâ, Lob. ico.

Panicastrella, Cæs.

Panicum sylvestre aliud, Dalech. Herba alba fortassè Plinij, Lugd.

Gramen paniceum primum, Tab.

Gramen cyperoides spicatum, Ger. ico.

Variat: aliquando enim spicâ oblongâ: aliquando brevi & rotundâ.

IV. Gramen paniceum spicâ asperâ.

Lolium 7. Phalaris sylv. Diosc. Trag.

Gramen geniculatum, Tab. Ger.

Variat: Monspelij palmo minus: apud nos erectum & cubitale.

V. Gramen paniceum spicis nigris.

Panici effigie gramen 3. Lob.

Gramen paniceum, 3. Tab.

Gramen paniceum parvum, Ger.

GRAMEN MILIACEUM.

I. Gramen sylvaticum paniculâ miliacê sparsâ.

Gramen miliaceum, Lob. ico. Cam. Tab. Ger.

Gramen pratense 4. Dod.

II. Gram. mont. paniculâ miliacê sparsâ: 50. in Prod.

III. Gramen arundinaceum paniculâ miliacê: 51. in Prod.

GRAMEN SORCHINUM.

I. Gramen Sorghi paniculâ erectum.

Gramen sorghi effigie, Lob. ico.

Gramen sorghinum, Tab. Ger.

Gramen pratense 5. Dod.

II. Gramen arundinaceum Sorghi paniculâ sparsâ: 52. in Prod.

GRAMEN SPICA TRITICEA & Secalina.

I. Gramen latifolium spicâ triticeâ latior compactâ: 53. in Prod.

Variat latiore & angustiore folio.

II. Gra

II. Gramen latifol. spicâ triticeâ divulsâ: 54. in Prod.

III. Gramen angustifol. spicâ triticeâ com-actâ: 55. in Prod.

IV. Gram. angustifolium spicâ tritici muicæ simili.

Gramen frumentarium fegetalève, triticeum, ve triticea spicâ, C. Bauhini, Lob. ad. par. 2. 56. in Prod.

V. Gramen spicâ fecalina: 57. in Prod.

GRAMEN SPICA BRIZÆ.

I. Gramen spicâ brizæ majus: 58. in Prod.

II. Gramen spicâ brizæ minus: 59. in Prod.

III. Gramen spicâ geminâ millepedæ simil. Gramen dystachyophoron, Colum.

GRAMEN HORDEACEUM.

I. Gramen hordeaceum montanum sive majus.

Graminis loliacei 3. genus majus, Thal.

II. Gram. hordeaceum minus & vulgare.

Lolium tertium, Trago.

Holcus Plinij, Aristida aliis, Ang.

Hordeum murinum, Tur. & Cæs.

Hordeum spontaneum spurium, Ad. Lob.

Hordeum sive triticum murinum, Dod.

Hordeum spurium, Tab. Ger.

Graminis loliacei 3. genus, Thal.

Gramen hordeaceum, Lugd.

III. Gramen hordeo disticho simil.

Gramen hordeaceum-pumilum, Cluf. cur. post.

GRAMEN LOLIACEUM.

I. Gramen loliaceum spicâ longiore.

Αἴρα Diofc. Arist. Theoph. Gal. Orib. Ægin. Aët.

Ζιζάνιον Constan. Zinzania Arabum.

Lolium & Æra, Plinio.

Lolium, Ruel. Matth. Gef. cat. Ama. Cord. in

Diofc. Tur. Dod. Cæs. Cast. Lugd. Tab.

Lolium & triticum temulentum, Ad. Lob.

Lolium verum, Gef. hor.

Lolium album, Ger.

Frumentum fatuum, Lon.

Variat: communiter aristas habet, sed sine aristis quoque Bononiæ observatum.

II. Gramen loliaceum latifolium spicâ angustiore: 60. in Prod.

III. Gram. loliac. angustiore folio & spicâ. φάμιξ Diofcoridi, à feminis colore phœniceo.

Herba Phœnicea Græcis, hordeum murinum nostris, Plin.

Lolium quartum, Trago.

Phœnix, Matth. Tur. Lacun. Dod. [cui & Lolium murinum.] Cast. Ang. Cord. Lon. Cæs. Lugd.

Hordeum murinum, Guil. Lob. Tab.

Graminis loliacei 4. genus Tragi, Thal.

Lolium rubrum, Ger.

IV. Gramen loliac. minus spicâ simplici: 63. in Prod.

V. Gramen loliaceum minus supinum multiplici spicâ: 62. in Prod.

VI. Gramen loliaceum supinum.

Gram. phalaroides exile supinum humi sparsum Danicum, Lob. ad. par. 2. à quo accepimus.

VII. Gramen maritimum paniculâ loliacâ: 63. in Prod.

GRAMEN FESTUCÆ, SEV

Ægilops & Bromos herba.

I. Festuca graminea glumis hirsutis.

Lolium 2. Trag. at 1. icone.

Ægilops & Festuca, Dod. gal. Gef. hort.

Bromos, Lac. altera, Ger.

Bromos sterilis altera, Lob. Lugd.

Lolium, Lon.

Festuca altera, Dod.

Gramen murorum Dalech. Lugd.

Festuca graminea, Thal.

Phœnicis altera species, Eid.

Syphonium, Bromos herba, Tab.

Variat spicis, quæ aliquando quasi in fasciculum comprehensæ, & Phœnix altera est Thalij: aliquando dispersis: sic aliquando glabris, aliquando hirsutis: & propriè Secales vitium est.

II. Festuca graminis glumis vacuis: 64. in Prod.

Variat: aliquando aristis oblongis incurvis armata Monspeffuli reperitur.

III. Festuca graminea effusâ jubâ: 66. in Prod.

IV. Festuca graminea nemoral. latifolia mollis.

Festuca quarta, Thal.

V. Festuca junceo folio: 66. in Prod.

Festuca nemoral. quarta & tenuifolia, Thal.

VI. Festuca junceo folio spicâ geminâ: 67. in Prod.

VII. Festuca avenacea sterilis elatior.

βρώμος Diosc. aliis. *βρώμος πόν*, ad differentiam
avenæ.

Festugago, Gazæ.

Lolij primum genus, Trag. def.

Ægilops prima, Matth. altera, in comp.

Ægilops, Lac. vera, Ges. hort.

Bromos & avena herba, Dod. gal.

Festuca & avena Græca, Lon.

Avena sterilis, Ad. Thal.

Bromos sterilis, Lob. ico. Ger.

Bromos herba, Dod. Lugd.

Avena Græca, Cæs.

Ægilops 1. & Avena fatua, Tab.

VIII. Festuca avenacea sterilis humilior.

Lolij quintum genus, Trag.

Bromos herba graminei generis, Thal.

IX. Festuca graminea arvensis minor.

Festuca sexta, Thallio.

X. Festuca pratensis lanuginosa: 68. in Prod.

XI. Festuca dumetorum: 69. in Prod.

XII. Festuca dumetorum foliis angustissimis pilosis: 70. in Prod.

XIII. Festuca utriculis lanugine flavescen-
tibus.

Αγίλωψ Diosc. Theoph. [ubi Gaza Avenam
vertit,] Gal. Oribas. Ægin.

Hordeum festuca, seu Ægilops, Plinio.

Ægilops Bromoides Belgarum, Lob.

Festuca prior, Dod.

Avenæ tertium genus syl. Cæs.

Avena sylvest. seu nigra, Thal.

Ægilops Dodonæi, inter Ægilopen & Bro-
mum mediâ, Lugd.

Ægilops sexta, Bromoides 2. Tab.

XIV. Festuca altera capitulis duris.

Ægilops, Ang. Matth. comp. Ad. Dod.

Ægilops secunda, Matth. Lugd.

Festuca five Ægilops Narbonensis, Lob.

Triticum sylvest. in Sicilia, Cæs.

Fruentum syl. Cast. ap.

Ægilops Lobelij & Penæ, Lugd.

Ægilops peregrina, Tab.

Festuca Italica, Ger.

Spica communiter ex duobus aut tribus ca-
pitulis duris composita est: nonnunquam ex
plurib. compacta, spicam truncatalem obtinet.

XV. Festuca longissimis aristis glumis va-
cuis spadicei coloris.

Ægilops 4. Bromoides 1. Tab.

Ægilops Bromoides, Ger.

GRAMEN AVENACEUM.

I. Gram. montanum avenaceum spicatum.

Gramen montan. spicatum, Clus. pan. & hist.

Gramen sylvaticum secundum, Tab.

Gramen marinum spicatum alterum, Ger.

II. Gramen mont. avenaceum locustis ru-
bris: 71. in Prod.

Variat caule, lævi in montosis: in dumetis
humidis, foliis cauleque subasperis.

III. Gramen avenaceum locustis rariorib.

Gramen avenaceum rariore grano Danicum,
Lob. ad. par. 2. à quo accepimus.

IV. Gramen avenaceum capillaceum mi-
noribus glumis.

Gramen Anglo-Britannicum avenaceum, Da-
nico nemorali simile: Hoc nomine à D. Lobe-
lio accepimus.

Gramen nemorale avenaceum alterum ex fu-
sco xerampelinum & lucidum Danicum, Eid.
ad. par. 2. cujus etiam varietatem notat.

V. Gramen avenaceum montanum lanu-
ginosum.

Gram. mont. avenæ semine, Clus. pan. & hist.

Gramen avenaceum, Tab.

Hordeum distichon, Ger. ico.

VI. Gramen avenaceum lanuginosum glu-
mis rarioribus: 72. in Prod.

VII. Gram. avenac. lanuginosum ramosum.

Gramen glumosum Dalech. Lugd.

VIII. Gramen glumis variis: 73. in Prod.

IX. Gramini affinis planta ad gutturis in-
flammationes utilis.

Planta in planis nascens graminis modo,
Petri de Osma in epist. ad Manardem. sed
quid?

SECTIO SECUNDA.

JUNCUS, NARDUS, CYPERUS, SPARGANIUM,
Uva marina & Equisetum.

DE JUNCO.

JUNCUS à jungendo, Græcis ρόιν Ⓞ, à loris & funibus dicitur. Dioscorides, in odoratum & in odorum divisisse videtur. Nam l. 1. de Funco odorato, quem simpliciter ρόινον per excellentiam nominavit: at l. 4. c. 52. de inodoro egit: hunc duplicem fecit, unum lævem, alterum acutum: hunc sterilem, & alterum semine nigro & crassiore calamo, & tertium ὀλόρχων prioribus carnosiore. Sic Theoph. 4. hist. 13. tria sunt genera, ὀξύς & ἀκαρπ Ⓞ, acutus & sterilis, qui mas: κάρπ Ⓞ, frugifer, quem μελάρχωνον, ariferum vocitat: tertius ὀλόρχων Ⓞ dicitur: at de odorato 9. hist. 7. egit. Plinius l. 21. c. 18. quinq. fecit, 1. Marifcon appellatum, 2. mar: num, oxy: schænum, & hujus tria genera: acutum, sterilem, quem marem & oxym. alterum semen ferentis, quem Melanranin vocant, & fructuosior: magis tertius, qui Holo: schænos nominatur. Quare Juncus alius est odoratus, indorus alter; vel alius locis aridis, alius aquis provenit: hic, vel in aquis dulcibus, vel maritimis. Rursum utriusq. generis alij ἀπείρας ἐπ' ἄκρος, in musronem pungentem desinunt, alij in fastigium obtusius: & sic alius λαί Ⓞ, lævis: alius τεραχὺς, asper: alius fastigio acutiore alius, obtusiore. Juncus lævis & in fastigio acutus, alius est oxy: schænos, alius holo: schænos. Oxy: schænos alter mas, ἀκαρπ Ⓞ, nullo semine facundus: alter fæmina, μελάρχωνος, nigrum semen ferens: sic ad facundum, clavatus: petrosus verò, ad lapides referendus est.

I. Juncus odoratus five aromaticus.

ῤοίν Ⓞ ἰδιόσµ Ⓞ καὶ σύνσµ Ⓞ καὶ σύνωδης, Hipp.

Ἀρωματιστὸς καὶ μυρεψίνος, Græcis posterioribus.

ῤοίν Ⓞ, Diosc. & Galeno.

Juncus odoratus, Plinio, Hermol. Ruel. Matth. Tur. Lac. Ad. Lobel. Cluf. in Garz. Cæsalp. Cast. Lugd.

Juncus rotundus, Celso.

Juncus rotundus odoratus, Marcell. Ama. Corn.

Schænus & Juncus odoratus teres ac rotundus Cord.

Schænanthum, Mesuæo, Lon. (cui & Cyperus rotundus.) Tab. (& Juncus aromaticus.) Cam. (& Juncus floridus five aromaticus) Acoftæ.

Squinanthum, Varroni, Ang. Guil. & Officinis, quasi ρόινος ἄθ Ⓞ, junci flos.

Adhar & Adhir, Arabibus. Sachbar, Arabiæ incolis.

Palea de Mecha & Paktus camelorum, vulgo.

JUNCUS ACUTUS.

I. Junc. acut. capitulis sorghi: ὀξύρχων Ⓞ Diosc.

Juncus acutus, Ang. Cord. in Diosc. Cast. acut. to cacumine, Gef. cat.

Juncus maritimus primus, Ad.

Juncus rotundus alter, Cæf.

Huc referri potest

Ulva palustris & inustratum Caricis genus, cuius folia peracuta crura & pedes sauciant: par. 6. Ind. occid. exped. in Floridam.

II. Juncus acut. marit. capitulis rotandis.

Juncus acuminatus, Ama.

Juncus acutus maritim. alter, Ad.

Holo: schænos major, Lugd.

III. Juncus acutus maritimus caule triangulo: r. in Prod.

an Juncus exiguus maritimus, Cæf.

IV. Juncus acutus paniculâ sparsâ.

Juncus tertius, Dod. gal. acutus, Dod. Cast.

Juncus acutus vulgat. Lob. ico.

Juncus oxy: schænos Dodonæi, Lugd.

JUNCUS LÆVIS

ὀλόγων Ⓞ.

I. Juncus seu Scirpus Indicus.

Juncus Indicus porosus, Cluf. cur. post.
 an ex hoc Junco parantur tapetia in Guinea:
 Linsc. part. 2. Ind. or. c. 4. & ex hoc Scirpove vi-
 ridi, sportulas, storeas, stragula & pileos in
 Guinea puellæ conficiunt: par. 6. Ind. or. c. 7.
 & apud Bantanos, pilæ luforiæ: par. 5. Ind. or.
 fig. undecima.

II. Juncus maximus, five Scirpus major
 quamvis veteres Scirpum à Junco distinxisse
 videantur.

Mariscus Plinij.

Juncus palustris major, Trag. Tab.

Juncus grandis Holoschœnos, Cord. in Diosc.
Gef. cat. Dod.

Scirpus, Junci tertia species, Lac.

Juncus tertius holoschœnos, Ang. Cast.

Juncus & Scirpus, Lon.

Juncus aquaticus maximus, Ad. Lob. ico. Ger.

Juncus lævis aquaticus maximus, Thal.

Juncus rotundus 3. Cæs.

Juncus lævis, Ger. ico.

Holoschœnos Theophrasti, Lugd. desc.

III. Juncus five Scirpus medius.

Juncus sylvaticus, Tab.

Juncus aquaticus maximus, Ger. ico.

IV. Juncus lævis paniculâ sparsâ major.

Juncus vulgaris alter, Trag.

Juncus oxyfchœnos, Ang.

Juncus lævis (seu lenis,) Cord. in Diosc. Dod.

Lugd. five Oxyfchœnos vulgaris.

Juncus lævis vulgat. Ad. Thal. paniculâ sparsâ,

Lob. ico.

V. Juncus lævis alter.

Junci lævis aliud genus, Lugd.

Ex hoc, medulla prorsus nivea ad lucerna-
rum lumina extrahitur.

VI. Juncus lævis paniculâ sparsâ minor.

VII. Juncus lævis paniculâ non sparsâ.

Juncus, Matth. Lac. Cast.

Juncus lævis, Lugd.

Juncus lævis glomerato flore, Lob. ico.

Juncus palustris minor, Tab.

an Juncus rotundus primus, Cæs.

VIII. Juncus exiguus montanus mucrone
carens: 2. in Prod.

an Juncus lychnantheos tenuis, Thal.

IX. Juncellus inutilis: 3. in Prod.

Chamæfchœnos, Gef.

Huc referendus est

Juncellus omnium minimus, Ad.

JUNCUS ACUMINE REFLEXO.

I. Juncus acumine reflexo major.

Juncus lævis, Gef. cat. Tab.

Juncus melancranis, & Juncus oxyfchœnos
fœmina, Lugd.

an Juncus lychnanth. tenuis major, Thal.

II. Juncus acumine reflexo alter: 4. in Prod.

III. Juncus acumine reflexo minus vel tri-
fidus: 5. in Prod.

JUNCUS CAPITULIS

Equifeti.

I. Juncus capitulis equifeti major.

Juncus aquaticus min. capitulis equifeti, Lob.

Juncus clavatus, Dalech. Lugd.

Juncus alius fœcundus, Eid.

Variat scirpis latioribus & triplo angustio-
ribus.II. Juncellus capitulis equifeti minor &
fluitans: 6. in Prod.

JUNCUS CAPITULO LANU-

ginoso & bombycino.

I. Juncus capitulo lanuginoso: five Schœ-
nolaguros: 7. in Prod.

II. Juncus alpinus bombycinus: 8. in Prod.

JUNCUS FLORIDUS.

I. Juncus floridus major.

Calamagrostis 2. Trag. prima, Lugd. cui etiam

Calamagrostis leucanthemos.

Sparganium, Dod. gal.

Juncus floridus, Matth. Cast. Lugd.

Gladiolus palustris, Cord. hist. & Ger.

Gladiolus aquaticus, Gef. cat. Dod.

Carex alterum, Lon.

Juncus cyperoides floridus paludofus, Lob.
Ad. &

Juncus cyperoides paludofus, Eyft.

Juncus cyperinus floridus, Tab.

Butomos Theoph. Cæs.

Quibusdam Butomos Theoph. 1. hist. 8. & 4.

hist. 9. 11. 12. alijs Gladiolus Ejusdem 1. hist. 8.

& 16. Item 4. hist. 9. 10. 11. nonnullis Spargani-

um Dioscorid. 1. 4. c. 21. Flos colore est in pur-

pura diluto: at Tragus candido notat.

II. Juncus floridus minor: 9. in Prod.

NARDUS.

Nardus Diosc. l. i. forte à Naardo urbe Syriaca, Euphrati contermina: aliis Ναρδοσάχυν, quam inter aromata Dioscorides: inter odorata ad unguenta, Theoph. hist. 7. recensuit.

Genera Dioscorides plura fecit, & cap. 6. differentias multas, loco natali solum differentes, proposuit, omnibus in uno monte nascentibus: ut Syriacam, Occidentem versus Syriam respiciente: Indicam, Orientem versus ad Judæam vergente: hæc duplex, una in monte, altera ad radicem montis, non procul à præterfluente Gange, quæ Gangitica, quæq; omnes simul adferuntur: addit & Samphariticam: dereliquis speciebus infra l. 4. agemus. Plinius de Nardo & ejus differentiis l. & cap. 12. verba fecit.

I. Nardus Indica, quæ spica, Spica nardi, & Spica Indica Officinis.

Nardus, Ruel. Cord. in Diosc. Gef. cat Lac. Tur. Lob.

Nardus Indica, Matth. Cord. hist. Lon. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Spica Nardi, Ang. (cui Nardus Gangitis Diosc.) Mundel. Amat. (& Indica spica.) Ad. Lob. ico.

Acoft. Cæf. (qui ex Algarum genere esse ita-tuit,) Lugd.

Spicæ nardus, quam frumenti more ad duarum

vel ternarum spithamarum altitudinem ex-crescere scribunt: in 4. part. hist. Ind. Orient. cap. 39.

Hæc à Syriaca & Gangetica, tantum natali-bus differre videtur.

II. Nardus spuria Narbonensis.

Nardus Gangitis spuria Narbonæ, quæ Gan-gitidi Dioscoridis profus quadrare videtur, Ad. Lob. ico.

Nardus spuria Narbonensis, Lugd.

Nardus Narbonensis, Ger. adulterina, Tab.

CYPERUS ET EJUS
Species.

Kύπερος aut Κύπερος, à radice effigie, quæ pyxidulam aut vasculum pusillum imita-tur, nomen accepisse videtur.

Genera duo Dioscorides l. i. recensuit: alterum radice rotundâ, quod Officinarum Cy-perus est: alterum Gingiberis effigie, quod in Officinis Curcuma dicitur. Theoph. 4. hist. 11. Cy-perum (Gladiolum Gaza vertit) radice inequali esse scribit, partim crassa carnosaq; partim gracili & surculosa. Plin. l. 21. c. 18. Cypero radicem olivæ nigra similem tribuit, & cum ob-longa sit, Cyperidem vocari.

Cyperus alius amarus, alius dulcis est: amarus, vel odoratus, vel indoratus: uterque vel rotundus, vel longus: dulcis verò vel angustifolius, vel latifolius est.

CYPERUS ROTUNDUS

odoratus.

Κύπερος ἑρόγγυλος.

I. Cyperus rotundus Orient. major.

Cyperus rotund. Hodueg Ægyptijs, Alpino.

Cyperus Diosc. major rotundus, Ad.

Cyperus rot. Orient. maj. vel Babilonic. Rauv.

Cyperus major Syriacus, Cam. in Matth.

Cypero rotundo similis, Cæf.

II. Cyperus rotundus Orientalis minor.

Cyperus rotundus minor, Ad.

Cyperus minor Creticus, Cam. ad Matth.

Orientalis cortice est fusco; Creticus verò nigro.

III. Cyperus rotundus vulgaris.

Cyperus, Trag. Lob. ob. cui & Juncus qua-drat. Celsi.

Juncus angulosus & triangularis, Plinio.

Cyperi prima species, Ama.

Cyperus rotundus, Cord. in Diosc. Gef. hort.

Dod. Lob. ico. Lon. Tab. Ger.

Cyperus alter radice olivari, Cæf.

IV. *Cyperus rotund. minimus Hispanicus.*
Cyperus rotundus pumilus, Cluf. cur. post.

CYPERUS ROTUNDUS

inodorus.

I. *Cyperus rotundus inodorus ex Florida.*

Radix S. Helenæ, Monar. Cluf. exot.

Pater noster S. Helenæ, Cast.

Pater nost. vel radix S. Helenæ Monardi, Lug.
 Galangæ similis radix ex Florida, Frag.

II. *Cyperus rotundus inodorus Anglicus.*

Cyperus rotundus inod. littoreus, Lob. Lugd.
Pseudocyperus, cujus herbam Noccum in He-
truria vocant, Cæs.

III. *Cyperus rotundus inod. Germanicus.*

Cyperus aquaticus septentrionalis, Lob.

Cyperus aquaticus, Lugd.

Cyperus rotundus, nigras inodoras radices
habens, Cam.

CYPERUS LONGUS

odoratus.

I. *Cyperus odoratus. radice longâ: sive Cy-*
perus Officin.

Cyperus radice gracili & furculosa, Theoph.

Cyperida, Plinio.

Cyperus, Matth. (qui & longum & rotundum
vulgarem una fig. exprimit, ut & Lugd) Ang-
Fuch. Tur. Lac. Gef. cat. (cui & Juncus angu-
losus) Cast.

Cyperus Romanus, sive longus, Cord. in Diosc.

Cyperus longus habitior, Ad.

Cyperus longus odoratior, Lob. Lugd.

Cyperus longus, Cord. Gef. hor. Dod. Cam.
Tab. Ger.

Cyperus secunda species, Ama.

Cyperus primus & major, Cæs.

Galanga syl. longa, Germanis.

II. *Cyperus longus odor Peruanus.*

Radix contra yerva, id est, venenis adversans,
Monardi.

Radix contra venena, Lugd.

CYPERUS LONGUS IN-

odorus.

I. *Cyperus longus inodorus Peruanus.*

Drakena radix, Cluf. ex. Lugd.

Bezoardica radix, Tab.

II. *Cyperus longus inodorus Orientalis.*

Radix Drakenæ affinis, Cluf. ex.

III. *Radix contra venenatas sagittas.*

Tarvpara radix in Guiena cujus succo vulne-
rati sanantur: par. 8. Ind. Occid.

IV. *Cyperus longus inodorus Germanicus.*

Cyperus longus inodorus syl. Lob. ico.

V. *Cyperus longus inodorus sylvaticus, vel*
montanus: hic in Prodromo describitur.

CYPERUS ESCULENTUS.

I. *Cyperus rot. esculentus angustifolius.*

χοινοτάριον, Gef. hor.

Trafi, Matth. Cast. Cæs. Lugd. Frag.

Herba radice magnitudine avellanæ, Cord. ob.

Juncus avellana, Ama.

Trafi Veronensium, Ad. Lob.

Dulcichinum, Gef. hor. Guil. Dod.

Holoconitis Hippocratis, Fabric.

Cyperus dulcis, Theoph. Cam. Tab.

Cyperus esculentus, Ger.

Malinathalla [quasi valdè regerminans] The-

ophrasti, Ægyptiorum, & Anthalium Plinij,

Dalech. in Plin. Cæs. Colum.

Margaritæ Ægyptiæ, Autori libri Aristotelis,

de plantis, Dalech. in Plin.

Trafi folio cyperi, Cluf. in Garz.

Habaziz, Portæ.

Habel afsis Tripolitanis, sive Granum alzelen

Arabum, Rauvvolf.

Plantam hanc nec caulem, nec florem, nec

femen producere, sed sola radicum propaga-

tione conservari, Gesnerus libr. de hor. & Po-

na in suo Baldo, affirmant. Contrâ, Matth.

Dodonæus Lob. Columna, cum flore pin-

gunt: & Cæsalpinus, caules, folia, & se-

men Cyperi, & Fragosus flores spicatos ali-

quantum flavos, tribuit.

II. *Cyperus rotundus esculentus latifolius.*

Caceras, Garziæ: addit Cluf. in notis, an Μαλι-

ναβέλλα Theophrasti.

Caceras in Goa, Frag.

SPARGANIUM.

Σ Παροχόνιον ἀπὸ τῶν παροχόνων, *fasciolis*, quòd foliis ejus latis & vitilium modo lentis, pro fasciis nutritices utantur: cujus Dioscorides l. 4. meminit: Βέταμ. Theoph. 4. hist. 8. cui mas & fœmina, & hæc sterilis.

I. Sparganium ramofum.

Sparganium, Trag. Matth. Ang. Tur. Cord. in

Diofc. Gef. cat. Lac. Ad. Cæf. Caft. Cam. Tab.

[cui & Gladiolus paluftris.] Ger. Eyst.

Butomos Theoph. Ang.

Butomon, Ruel. Dod. gal. Gef. cat.

Platanaria, Dod. Thal.

Sparganium & Butomos Theoph. Lob.

Carex, Lon.

Phleos fœmina, Lugd.

Calamagrostis fecunda, Eidem.

II. Sparganium non ramofum.

Sparganium alterum, Lob. Cæf. Lug. Tab.

Platanaria altera, Dod.

Sparganium latifolium, Ger.

II. Sparganium minimum, in Prodomo defcriptum, à Dom. Furero miffum.

POLYGONUM BACCIFERUM.

five Uva maritima.

I. Polygonum bacciferum fcandens.

Caucon & Ephedra, Plinio.

Ephedra five Anabasis, Bellonio & Dod.

Ephedra Plinij fortè, Rauvvolf.

II. Polygonum bacciferum maritimum majus, five Uva maritima major.

Polygonum quartum Plinij majus, Cluf. hist.

Tragos, five Uva marina major, Lob.

Uva marina, Dod. quoad icon. & Ger.

Polygonum marinum 1. five cocciferum 1. Tab.

III. Polygonum bacciferum maritimū min^o.

Tragos, Ruel. Tragium, Cef. hor.

Equisetum quartum, Matth. Lugd.

Croton Nicandri, Ang.

an Androface, Bellonij.

Equifeti facie recemosa planta, Ad.

Uva marina Monfpel. Lob. Tab.

Polygonum quartum Plinij minus, Androface fortè Bellonij, Cluf. hist.

Polygonum marinum fecundum, Tab.

Tragus, five Scorpius maritimus Dalech. Lugd.

Tragum, Uva marina, Dod. defc. Cam.

Uva marina quarta, vel minor, Ger.

an Osteocollon, Hieroclis & Abfyrtij, Lugd.

EQUISETUM.

Ἰππῆρις Dioscoridi l. 4. c. 46. five Cauda equina, quòd folia fetis equinis respondeant. Hinc Plinio l. 26. c. 13. Equisetum, Hippuris à Græcis dicta, est pilus terra, equina seta similis; cui l. 18. c. 28. Equisetis, & Equifelis dicitur,

Genera duo Dioscoridi, alterum vicinos arborum caudices fcandens · alterum caule cubito majore, & comis brevioribus, &c. Plinius & tertium agnovit, quod pini foliis assimilavit.

I. Equisetum palustre linariæ scopariæ folio: 1. in Prod.

II. Equisetum palustre longioribus fetis.

Hippuris major, Brunf. Dod.

Equisetum 1. Matth. Lac. Ang. Caft. Lugd. qui

etiam sub Equifeti primi Asparago Dodon.

pinxit.

Caucon Plinij, Ang.

Equisetum majus, Dod. gal. Lob. ob. Ger.

Hippuris, Ama. Ad. Lob. ico.

Equisetum 2. & Hippuris 1. Diofc. Tab.

III. Equisetum palustre brevioribus fetis.

Equisetum palustre, Lob. ico.

IV. Equisetum palustre brevioribus foliis

polyspermon: πολύσπερον θήλυ. Sanguinariam

fœminam quidam vertunt.

Polygonum fœmina, Dioscoridi.

Polygoni tertium genus, quod Oreon, Plin.

Polygonum fœmina, Matth. Eric. Cord. Bra-

sav. qui Equifeti speciem esse negat. Gef.

cat. & hort. Dod. Ama. Ang. Lac. Cast. Lugd. Tab.

Sanguinalis foemina, Cord. in Diosc.
Limnopeuce, Cord. hist.

Polygonum foemina femine vidua, Ad. Lob. ico.

Polygonon foemineum, Thal.

Equisetum tertium, Cæs.

Cauda equina foemina, Ger.

Hoc communiter sine femine reperitur, aliquando ad singulas articulorum commissuras dena & plura femina [hinc polyspermon] adnascuntur.

V. Equisetum pal. minus, polystachion: 2. in Prod.

VI. Equisetum palustre tenuissimis & longissimis setis: 3. in Prod.

VII. Equisetum sylvaticum tenuissimis setis. Hippuris minor altera, Trag. Equisetum sylvaticum, Tab. Ger.

VIII. Equisetum pratense longissimis setis. Equisetum alterum, Matth. Lac. Cæs. Lugd. Equisetum alterum, Diosc. Equisetis, Plin.

Hippuris altera, Trag. Ama.

Hippuris & Equisetum, Gef. cat.

Equisetum, Fuch. ico. Cord. in Diosc.

Equisetum longius, Dod. gal. [figuram transpositam.] Fuch.

Hippuris major, Thal. prima, Lon.

Hippuris fontalis, Ad. & Equiset. 2. Diosc. Lob.

Hippuris minor fontalis, Ad.

Hippuris minor, Lob. ico. figuram 2.

Equisetum palustre majus, Tab. palustre, Ger.

IX. Equisetum arvense longioribus setis.

Hippuris minor, Trag. Dod. Thal.

Hippuris altera, Gef. cat. Cornar.

Equisetum, Er. Cordo, minus, Fuch. figuram transpositam: minus vel 3. & 4. Lon.

Polygonon foemina, Fuch. ico.

Equisetum alterum, Ang. Bras. Cord. in Diosc. Lob. ico.

Hippuris arvensis major, & Corfanda Tab.

Equisetum segetale, Ger.

X. Equisetum foliis nudum non ramosum sive junceum, *ἵππυρις ἀφύλλος*.

Hippuris major, Trag. major altera, Lon.

Sanguinali foeminae similis, Cordo in Diosc.

Polygonum foemineum *ἀφύλλου κωνίου*, Thal.

Equisetum Junceum, Tragi. Lugd.

Hippuris prima Cornar.

Hippuris sine foliis & nuda, Tab.

Equisetum nudum, Ger.

XI. Equisetum foliis nudum ramosum.

Equisetum 3. Matth. Lugd.

Hippuris minor, Lob. ico. & Dodon. sed utriusque quoad primam figuram.

XII. Equisetum nudum minus variegatum Basileense.

an Hippuris lacustris, foliis mansu arenosis, Gef. coll. quod in Prod. 4. est.

XIII. Equisetum foetidum sub aqua repens, 5. in Prod.

Equisetum pini foliis simile apud Plinium: & Hippuris minima à Diosc. non descripta, Dal. in Plin.

Equiseti quintum genus minimum, Lugd.

SECTIO TERTIA. DE ARUNDINE, PAPHYRO, ET Typha.

ARUNDO.

ARUNDO (quae Graecis κάλαμος, παρὰ τὸ καλῶς ἀμῶσθαι, ut vult Etymologus) in odoratam & inodoram dividitur. Odoratam sive Aromaticam, Diosc. l. 1. c. 17. at inodoram c. 115. proposuit, & genera quinque agnovit.

Est enim ναρός, ὄψιλον, σπειργγίας, δόναξ ἢ Φραγγίτης: solida, foemina, fistulis dicata, crassa & sepiaria. Verum Theoph. 4. hist. 12. duo summa genera, τὸν αὐλητικὸν, καὶ τὸν ἐτέρον, tibialem & reliquam constituit, & inde in plures species subdividit. At Plinius l. 16. c. 36. multo plures differentias agnovit: quare l. 24. c. 11. viginti novem genera se demonstrasse monet, ubi & odorata mentio fit.

ARUNDO ODORATA.

I. Calamus Aromaticus Indicus.

Κάλαμος, & Κάλαμος μυρσίνος, Hipp. & Gal.

Κάλαμος ένώδης, Theoph.

Κάλαμος άροματικός, Diosc. Orib. Aegin. Aëtio.

Κάλαμος έρβύρειος, Dionysio de situ Orbis.

Calamus Arabicus, Plutarchus Alexandrinus, Cels.

Calamus odoratus, Plin. Hermol. Ruel.

Calamus aromatites, Manardo.

Calamus aromaticus, Cord. in Dioscor. Fuch.

comp. Guil. pap. Garz. Lob. ob. Cluf. ad Garz.

Acost. Cæs. & in 4. parte Ind. Orient. fig. 20. &

Diringo Malays, & Deringo, par. 3. Indic. Orient. 39.

Diringuo, 4. parte Ind. Orient. fig. 20.

II. Calamus aromaticus Syriacus.

Calamus aromaticus à Syriaco diversus Guil. pap.

Calamus odoratus Libani, Lob. ico. Cam. ad Matth.

Solius Calami figuram proponunt, qualem à Doct. Paludano, anno 1579. ex Ægypto allatum, Patavij accepimus, qui 1. in Prod.

III. Calamum odoratum Matthiolus pingit, & ex eo Lacuna, Lonicerus, Acosta, Durantes, Lugd. hist. Tabernæm. & Gerard. Calamum aromaticum nominantes, quem fictitium suspicamur.

ARUNDO INODORA.

I. Arundo vulgaris sive φραγμίτης Diosc.

Κάλαμος χαράνια, Theoph.

Harundinis quintum genus, Trag.

Harundo phragmitis, Ruel. Corn. Dod.

Arundo aut Calamus, Tur. Ges. Lon.

Harundo vallis, Ama.

Harundo vallatoria, Dod. gal. Lob. Lugd. Thal. Ger.

Arundo palustris, Matth. Lugd. Tab.

Calamus vulgaris, Cord. in Diosc.

Canna secunda, quæ fœmina Diosc. Ang.

Calamus sive harundo alia gracilis, Cæs.

II. Arundo sativa, quæ δόνax Dioscor. & Theoph.

Arundo, Matth. Lac. Cast. Amnica, Ruel.

Arundo domestica, Matth. Lugd. Tab.

Arundo cypria, Dod. gal. Ama. Ger.

Canna quarta, quæ Donax, Ang.

Arundo magna, Ges. hor. Italica major, Cam.

Arundo donax sive cypria, Dod.

Arundo donax sativa, Lob.

Calamus, sive harundo crassa, Cæs.

III. Arundo Anglica foliis in summitate dissectis: 2. in Prod.

IV. Arundo scriptoria atrorubens.

Κάλαμος συγγίγας, Diosc. Σύγγυξ, Theoph.

Syringias fistularis arundo 3. Dod. gal.

Canna tertia, Calamus scriptoria, Ang.

Harundo fistularis, Ama.

Fistula vel Syringa, & Arundo scriptoria, Ad.

Lob. ico.

Canna fistularis, Tab. Ger.

Sic in China ex Arundinibus pennæ scriptoriæ fiunt [an ex hac?] in quas penicilla more pictorum nostratium indunt: in hist. Ind. Orient. par. 2. c. 26.

V. Arundo farcta maxima atrorubens, quæ Principes pro scipionibus utuntur.

Κάλαμος νάσος, Dioscoridi.

Κάλαμος ταξιός, Theophrasto.

Canna Indica, aliquibus Papyrus, Matth. Ital.

Cannæ prima species Diosc. Ang.

Arundo Indica & septima, Dod. gal.

Arundo Indica, cum teres sit, Papyrus antiquorum non rectè statuitur, Guiland. pap.

Juncus, papyri Ægyptiæ genus, Ama.

Nastos vel farcta, Ad. Lob. ico. tertia, Tab.

Nastos Clusij, Ger.

VI. Arundo farcta geniculata sive sagittalis.

Nastos & Arundo prima, Dod. gal.

Nastos sive farcta altera toxica, Lob. ico.

Arundo farcta seu Nastos 1. Tab.

Calamus sagittalis, Ger.

In Bali Insula, gestant Cannas sagittivomas, ex quibus teretes exilesque sagittulas ex Arundine fabrefactas [an ex prædicta Arundine?] in apice verò intoxicatas, efflant: in hist. Ind. Orient. part. 3. c. 39.

VII. Arundo farcta flava.

Ζευγίτης καὶ ένύχλιος, Theophrasto.

Arundo fœmina & secunda, Dod. gal.

Nastos, seu farcta, sive toxica gracilis & plicatilis, Lob. ico.

Nastos secunda, Tab.

Arundo farcta, Ger.

VIII. Arundo repens vel Chamæcalamus.

Arundo humilis, Ges. hor.

Arundo tertia in maritimis, Cæs.

Arundo epigejos, Lugd.

ARUNDO INDICA.

I. Arundo arbor: in qua humor lacteus gignitur, qui Tabaxir, Avic. & Arabibus dicitur. Mambu Indorum, in cuius arundinibus Tabaxir sive Saccar. Mambu, Garziæ.

Mambu sive arbor Tabaxir, Lugd. Frag.

Spodium aut Tabaxir Persianorum, Acoft.

Spodium, Cast. Frag.

Hi duo secuti errorem Gerardi Cremonensis, qui in Rhasi Tabaxir Arabum per Spodium reddit: cum *σποδός* sive Spodium, sit Tutia Arabum, cuius in externis remedijs solum usus est. Tabaxir verò in Arabum compositionibus, intra corpus sumatur.

Est autem Tabaxir (ut habetur in 4. part. Ind. Orient. c. 14.) medulla arundinis Mambu sive Bambus, & vocatur Saccar Mambu, id est, Saccharum de Mambu, quod propter insignem vim medicamentosam magni fit, & ab Arabibus, Persis, & Aethiopibus, qui illud Tabaxir vocant, avidè coëmitur.

Harundo Indica, Clus. exot.

Bambus sive Iunc. Indic. 4. p. Ind. or. c. 14. fig. 12.

Bambu, Mambu, ex qua Tabaxir, part. 4. Ind. Orient. cap. 3.

Canna Tabaxir & Arundo, quam Indi Bambus vocant, Idem.

Sunt arundines aspectu gratissimæ, præaltæ, nigrae, rotundæ, crassæ, ita ut utraq; manu vix junctim includas, imò femoris crassitie. Crescunt sponte in Norvingæ Regno ad littus, & universo littore Malabar, præcipuè juxta Choromandel. Indi ex ijs domos suas ædificant, ut in Terenate, quas findunt, & singulari industria intorquent: part. 5. Ind. Orient. Sic in Pegu etiam, & stramine teguntur: par. 7. Ind. Or. c. 37. & 37. & in civitate Bantam, cuncta ædium sublicia ex his arundinibus assulatim dissectis constant: 3. part. Ind. Orient. cap. 22. Imò ad læticas Pallankyns dictas vulgò, utuntur, in quibus mulieres per publicum deferunt. Sic & naviculas, duobus viris capiendis aptas faciunt: par. 2. Ind. Orient. 17. & par. 4. c. 14. Hac adversarij, quem vitâ omnino exuere nolunt, dorsum concidunt: par. 2. Ind. Orient. cap. 32.

Arundines in Indiæ Occident. sylvis (an eadem cum priore?) non raro nascuntur, crassitudine cruris humani, quæ adeò teneræ, ut singulæ stantes uno ictu gladij secantur: aridæ ve-

rò tanta duritie, ut fissis illis, & in modum Chirurgicorum scalpiorum efformatis, sagittas suas ita arment Barbari in Brasilia, ut uno ictu feras humi fundant, &c. in Ind. Occident. hist. part. 3. c. 12.

Cannæ seu arundines editissimæ nascuntur, quarum quodlibet interseptum mensuræ Hispanicæ capax est: hæ structuris ædium etiam adhibentur: in hist. Ind. Occident. l. 4. c. 30.

Cannarum Hierosolymitanarum nomen quoq; occurrit in hist. Ind. Orient. part. 4. c. 6.

II. Arundo Saccharifera.

Arundo octava, vel saccharata, Dod. gal.

Harundo ex quo Saccharum.

Melicalamus, Cord. hist.

Mel arundinis quibusdam Saccharum, Lon.

Arundo Saccharata, Dalech. in Diosc.

Sacchari canna, Ges. hor.

Arundo saccharina Indica, Ad. Lob. ico. Lugd.

Canna mellea, Cæs.

Arundo & calamus saccharinus, Tab.

Calamus Indicus, par. 6. Ind. Or. c. 19.

Calamus Indicus Saccharites, & Canna Saccharina, in hist. Ind. Orient. par. 4. 5. & 6. c. 38.

& hist. Occid. Ind. part. 3. 4. 8. & 9.

De Sacchari differentijs, & conficiendi modo, in nostris in Matthiolum notis, & lib. de compositione Medicam. egimus: Vide & Munsteri cosmograph l. 2. c. 91.

III. Arundo Indica versicolor.

Canna de Bengala Lusitanis: in Regno Bengala crescunt Arundines versicolores, medulla plenæ, crassitie arundinibus Hispanicis similes, paulò tamen tenuiores: virides adhuc, lentæ inflectuntur, ad stanni modum, aut instar Salicis, foris punctis versicoloribus notatæ sunt, haud secus ac si arte ita pictæ forent. Utuntur ijs in Lusitania mulieres vetulæ pro scipionibus, quibus gressus titubantes sustinent, quarum varia genera apud Doct. Paludanum videre est: in hist. Ind. Orient. p. 2. c. 18.

IV. Arundo Indica versicolor flexilis.

Rota vocat in Bengala, aliud genus ejusdem arundinis, quod gracilius & succinctius est, viminis ad modum flexile, ex quo Calathi & alia multa pulcherrima conficiuntur: ex hist. Ind. Orient. part. 2. cap. 18.

V. Arundo Indica punicea mollis.

Arundo vel Scirpi potius genus punicea coloris & mollis, quam parumper contortam, arcui pro

pro nervo adaptant: nascitur in Regno Congiano, & in regno Bengala ad Gangen fluvium, hist. Ind. Orient. part. 1. c. 5.

VI. Arundo Indica volubilis.

Arundo Indica in Insula Sumatra, variè se circa arbores vinciens, centum, ducentarum, imò trecentarum, & pluriam Orgyarum longitudine, ita ut vix ejus origo finisve deprehendi possit, circulis vasariis conficiendis, valdè accommoda: ad Clusij curas posteriores.

VII. Arundo Indica fluitans.

Trombas sive arundineta fluctuantia in Bali Insula: in hist. Orient. Ind. part. 3. c. 2. & 40. & part. 4. fig. 10. pingitur.

Arundines longæ seu Algæ in salo fluctuantes, par. 5. Ind. Orient.

VIII. Tubuli arundinacei ad Asthma.

Refert Manardis, & ex eo Lugd. hist. ex Hispaniola adferri tubulos cannarum, qui extrinsecus & intrinsecus, gummi illiti sunt, quod Tabaci succum esse putant. Addit Clus. incolas

Virginæ frequenter uti tubulis quibusdam ex argilla factis, ad Tabaci fumum hauriendum: quales apud Anglos in frequenti usu.

IX. Arundo Indica latifolia.

Canna Indica, Ges. hor. Clus. hisp. [cui & flos cancri nonnullis,] Cam. [cui & Xiphium Indicum,] Cæs. rubra, Eyst.

Arundo Indica florida, Ad. Lob. & Canacorus quorundam, quod inter Cannam & Aconem ambiguae naturæ sit, quare & Calamaëorus.

Papyrus, Cast.

Gladiolus Indicus, Cam. ad Matth.

Arundo seu Canna Indica, Lugd. cum duplici figura.

Arundo Indica latifolia sive florida, & Harundo liliflora Tab.

Harundo florida, Ger.

X. Arundo Indica latifolia, flore luteo punctato: quæ 3. in Prod.

Canna Indica lutea rubris maculis punctata, vel flore croceo guttato, Eyst.

PAPYRUS ET QUÆ

pro Papyro usurpantur.

CUM Papyrus in Aegypto res sit cognata Arundini, secundum Plin. l. 24. c. 11. imò & Calami chartis serviant, eodem, lib. 16. c. 36. autore: idcirco papyrum, & ea quæ in novo Orbe Papyri vicem præbent, subijciamus.

I. Papyrus Nilotica sive Ægyptiaca.

névros, Diosc. & Theophrasto.

Papyrus, Plinio & Alpino.

Papyrus Ægyptia sive Biblus Ægyptia Eustathio, Guil. pap.

II. Papyrus Syriaca vel Siciliana.

Sari, Theophrasto.

Biblios secunda, Eustathio.

Papyri altera species, quæ Paperus in Sicilia, Guiland.

Papyrus, Cæs. Nilotica, Ad. Tab. Ger.

Papyrus Ægyptia, Penæ, Lugd.

Cum in novo Orbe diversarum arborum foliis & corticibus pro papyro utantur, sequentia nominare tantum lubet, siquidem ad arbores pertineant.

I. Palmæ humilia, Scalig. Lugd.

II. Guaiabara in Insula Hispaniola, ex Oviedo, Lugd.

III. Copey, ibidem apud eundem.

IV. Tal, in provincia Mangi, Lugd.

V. Lantor, palmæ Indicæ genus, cujus folia

viri longitudinem æquant: hist. Ind. Orient. part. 4. c. 3. & 6. & pingitur fig. 15.

VI. Ficus Indicæ foliis & Turcæ utuntur, hist. Ind. Orient. part. 6. c. 38.

VII. Palmæ, nuces Indicas Cocos gignentis, arboris substantiam plicabilem usurpant. hist. Ind. Orient. par. 4. c. 12.

VIII. Arboris foliis sex brathiorum longis, cujus folio extenso, tres, quatuorve viri, in itinere operiuntur, ut pluvias non metuant: ex Nicolai Costini itinerario, Lugd. hist. refert.

IX. Papyrus ex lava, est liber arboris tenuissimæ membranæ instar, ut ex Clusij notis, Lugd. hist. proponit.

Papyrifera arbor libro tenuissimæ membranæ instar candido, Clus. exot. l. 1. c. 4.

an Pannus è libro arboris quo in Insula Tidoran fœminæ pudenda tegunt, Pigafettæ.

X. Arboris liber subpunice coloris, Clus. l. cit. qui & Filorum tenuissim. ex arboris

cortice confectorum ibidem meminit.

ixicani papyrum & pergamenum conficiunt :
Duretus de admirabilibus plantis.

XI. Melt five Magnei, ex hujus folijs, Me-

TYPHA EIUSQUE SPECIES.

TΥΦΗΣ Diosc. l. 3. c. 133. meminit, cui florum effigies turbinata, quasi typhonis sese gyrantis turbinem, aut gigantis staturam minacem signaret, nomen dedisse videtur : vel potius τίφῃ à τίφῃ quod locum palustrem notat.

Duplex est, palustris & cerealis. Theophrast. utriusque meminit : alterius 4. hist. 11. in lacu Orchomenio nascentis : alterius, inter frumentacea, 2. hist. 4. & 4. caussas plant. 6. At Dioscorides de prima, de qua Plinius l. 16. c. 36. inter aquaticos Calamos egit.

I. Typha palustris major.

τύφῃ, Dioscorid. & Theophrasto.

Typha aquatica, Trag Lugd.

Typha, Matth. Fuch. Ama. Lac. Tur. Cord. in Diosc. Lon. Ad. Lob. Cast. Tab. Ger.

Typha palustris, Ruel. Cæs. aquatica, Cestrum morionis, Dod.

Papyri species, Dod. gal.

Ulva, Ang.

Juncus asper Dod. Lugd.

II. Typha palustris clavâ gracili.

Typha media, Clus. pann.

III. Typha palustris minor.

Typha minor, Ad. Lob. ico. Lugd. minima, Clus. pann.

Typha minor five Typhula, Tab.

SECTIO QUARTA.

DE FRUMENTO.

Triticum, Zea, Hordeum, Secale, Avena, Ustilago, Oryza, Milium, Panicum, Phalaris.

FRUMENTACEA dicuntur, quacunque geniculato culmo, & foliis harundinaceis constant, semenz panificio & pultibus aptum, in spicis aut jubis producunt, ceu Triticum, Hordeum, Milium, Panicum, & his similia.

Genera prima duo sunt, per tempora satûs divisa: Hyberna, qua circa Vergiliarum occasum sata, terrâ per hyemem nutriuntur, ut Triticum, Hordeum: Aestiva, qua ante astatem, Vergiliarum exortu seruntur, ut Milium, Panicum. Verum in Gracia & Asia, omnia Vergiliarum occasa feri, Plinius testis est: quaedam autem utroq; tempore in Italia: ex his quaedam & tertio, Veris scilicet: aliqui enim Verna appellant, Milium, Panicum, Alicam seu Siliginem.

DE TRITICO.

TRITICUM, quamvis generaliter omne frumentum, quod ex spicis tritum, ac trituratione repurgatum est, significet, ut ex Varrone colligere est; posteriores tamen, peculiari frumenti speciei Tritici nomen tribuunt, de quo priori loco, Dioscoridem imitati, qui l. 2. c. 107. περί πυρῶν primò egit. Πυρῶς dicitur Gracis, quasi σπυρῶς, pro σπορῶς, ἀπὸ τῆς σπείρειν, secundum Etymologicum.

Genera duo fecit Dioscorides: at Theoph. 8. hist. 4. plura ratione regionum, qua ex locis cognomina sortita sunt: qua etiam colore & specie, & proprietate inter se differunt: quem Plinius l. 18. c. 7. sequitur. Sic in Lyma Ind. Occident. una Tritici spica, duplo plus Hispanicis spicis fundit: in hist. Ind. Occident. part. 9. additamento.

I. Triti-

I. *Triticum hybernum aristis carens.*

Triticum, Brunf. 4. Ges. hor. Cord. in Diosc. Cui & *Triticum* semestri Dod. Tab. sive Robus, Colum. Dod. gal.

Tritici primum genus, Trag. Fuch. Lon.

Siligo spica mutica, Ad. & Lob.

Triticum spica mutica, Lugd. Ger.

Triticum aristis carens, Cæs.

Siligo veterum videtur, quam Plinius *Tritici* delicias vocavit.

II. *Triticum siligineum.*

Triticum candidum, Græcorum & Galeni, *Σιλιγίς* & *τρίβυς* Hippocr. aut ejus interpreti Trago: sive Olyro.

Siligo Varroni; Columellæ & Plinio, cui & Sandalum.

Tritici genus candidistrimum, Cæsalp. 1. 13. vocavit.

III. *Triticum æstivum.*

Trimestre *triticum* Græcis *τριμηνίον* Theoph. & Dioscor.

Seranium, Galen.

Siliginis & *tritici* tertia species, Columell.

Triticum trimestre, Portæ.

Triticum aliud quod Vernellum vocant, Cæsalp.

IV. *Triticum rufum grano maximo.*

Far sive Adoreum veterum, Lugd.

V. *Triticum rufum hexastychon.*

Tritici rufi genus aliud, Lugd.

VI. *Triticum spicâ multiplici.*

Triticum ramosum Plinij, spicâ ramosâ, Cæs.

Tritici quinta species, & Gran del graspo, id est, frumentum racemosum, Ang.

Triticum multiplici spica, Lob. ico. Ger.

Ble qui truche, Lugd.

Triticum typhinum multiplici spicâ, Tab.

Triticum racemosum, Portæ.

Spicis modo paucioribus, modo pluribus, ita

ut Matthiolus 24. spicas viderit.

VII. *Triticum semine oblongo.*

Long gran Matis conensium, ad *Βριζαν* Thraciâ Galeni accedere videtur, Lugd.

Huic congener Frumentū Scourgeon, Ruellij.

VIII. *Triticum aristis longioribus spicâ cæruleâ.*

Triticum Loca vocatum alterum, & *triticum*

lucidum Gallo-belgarum, Lob. ico.

Tragus frumenti genus spicâ cæruleâ, Lugd.

Triticum nigrum peregrinum 2. Tab.

Triticum lucidum, Ger.

IX. *Triticum aristis longioribus spicâ albâ.*

an Far Gallicum sive barbati genus, Ruel.

Robus sive *Triticum*, Insularis Gallo-belgis.

Loca vocatum, Lob. ico.

Triticum typhinum, Ger. quartum, Tab.

X. *Triticum typhinum sive Typha cerealis multiplici folliculo.*

Typha inter frumentacea, Theoph. *Typha*, Galeno: *Typhe*, Plinio.

XI. *Triticum typhinum simplici folliculo.*

Tritici tertium genus, Trag. Fuch. Lon.

Triticum, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Triticum Romanum Tragi, Eid.

Typha cerealis, Ruel. Dod. gal.

Typha Dodonæi, & *Typha* Fuchsij, Lugd.

Triticum aristis circumvallatum, Ger.

Triticum typhinum, Tab. aristis munitū, Cæs.

XII. *Triticum typhinum simplici folliculo Hispanicum.*

Triticum typhinum, Dod. Lugd.

Triticum aristis circumvallatum, Lob.

XIII. *Triticum sylvestre Creticum.*

Agriostari, id est, *Triticum* sylvestre grano minore tritico sativo, in Creta frequentis: Honor.

Belli epist. 5. ad Clusium.

Agriostari, sive Frumentum syl. Creticum, Pon. in Bald: Ital.

ZEA EIUSQUE SPECIES.

ZEA, Ζέα, ἢ ζέα, quibusdam idem cum *ὄλυρα*: aliis frumenti peculiaris species, qua Latinorum Semen est: nam & Plinio *Zea*, Semen dicitur l. 18. c. 8.

Quam generum est Dioscoridi l. 2. c. 111. *ὄλιον* ἢ *λίοννος*.

I. *Zea Briza dicta, vel Monococcus German.*

Ζέα ὄλιον, quodd simplicis grani sit, Diosc.

Spelta prima, Trag. ico. secunda, Eid. descript.

Zea, Ang.

Zeæ simplex, Matth. Lac. Cord. in Diosc.

Zeæ alterum genus, Fuch.

Frumentum locale: Ruel.

Siligo, & *Zeæ* alterum genus, Tur.

Briza, Dod. gal. Ad. Lugdun. Monococcus,

Lob. Ger.

Monococcon, frumentū barbatum, Far venniculum rubrum, Col. *Zea*, Mnesitheï fortè, Dod.

Spelta vulgò, Cæs.
 Zeæ species prima, Cast.
 Zea monococcos, Tab. minor & monococcos,
 Lugd.

II. Zea dicoccos vel major.

Zea sinuans, [quòd grana bina juncta habeat,]

Zea Diosc.

Zea, Theoph. & Galeno.

Zea, Brunf. Cord. in Diosc. Lon. Ger.

Spelta prima, Trag. descript. secunda, Eid. ico.

Zea dicoccos, Matth.

Zea altera, Matth. Lac. Cast.

Zeæ primum genus, Fuch. Tur.

Zea, Romanis veteribus Semen, nunc Spelta,
 Dod. gal.

Zea, vulgò Spelta, Far antiquis: Ador posterio-
 ribus, & Semen Adorem, Dod.

Typha, Ang.

Far primum, Cæs.

Zea major seu dicoccos, Lugd.

Zea ador, Tab.

III. Zea Amylea, vel Zeopyrum Amy-
 læum. an Far. Olyra Diosc. halic astrum trime-
 stre cognominatum, Col.

Triticum secundum, Trag. Fuch. Lon.

Olyra, Dod. gal. Lugd.

Triticum trimestre, Cord.

Amylæum frumentum & Far halic astrū, Dod.

Frumentum vel Triticum Amylæum, Tab.

Triticum amy læum, Ger.

IV. Zeopyrum seu Triticospeltum, quòd
 naturam habeat *Ζείας η̄ πιν̄θ̄*.

Ζεόπυρον η̄ γυμνόνκριθον, Galeno.

Speltæ species tertia, Trag.

Hordeum alterum, Ang.

Zeopyron, Dod. Ad. Lob. Lugd. Tab.

Hordeum glabrum, Cord. hist. hexastichon,
 hodie hordeum sine tunica, Cord. in Diosc.

Hordeum nudum, Gef. hor. Ger. mundum, Cæs.

Hordeum *γυμνόνκριθον*, Cam.

V. Zeocryton seu Oryza Germanica.

Oryza Germanica, Trag. [cui & Tragum ce-
 reale, & candidum far,] Dod. cui & Far Galli-
 cum, & frumenti barbati genus Ruel. videtur.

Olyra, Ad.

Far, *Zeutscher Weisz* / Cast.

Thypha Theophrasti, Tab.

an Far Clusianum, Lugd.

Spelta in Regno Congiano, omnium frumen-
 torum, quæ habent, vilissimum, quo porcos
 alunt: in hist. Ind. Orient. part. 1. lib. 2. c. 1.

Siligine abundat ex se Cambaię Regnum: hist.
 Ind. Orient. par. 1. lib. 2. c. 1. & Chinæ tellus
 feracissima est Siliginis, ibid. c. 25. & Japonen-
 sis terra siliginem fert, ibid. c. 28.

Siliginis Turcicæ, quæ Milie Abrain dicitur,
 promontorium Viride perfelix: Ind. Orient.
 part. 3. c. 40.

HORDEUM EIUSQUE SPECIES.

HORDEUM, *Κριθῑ ἀπὸ τῆς διακριθῆναι*, quòd eo reperto & in usum recepto, glandibus spretis, à bru-
 tis homines distincti sunt: antiquissimam enim in cibus hordeum, sicuti Atheniensium ritu, Me-
 nandro autore, apparet, & gladiatorum cognomine. (ut Plin. l. 18. c. 7. loquitur,) qui Hordearij voca-
 bantur: nunc studiosos, idiota sic appellare solent.

Linus Dioscorid. l. 2. c. 108. meminit: at Theoph. 8. hist. 4. Hordeum aliud rotundius minusq̄, aliud
 oblongius majusq̄: Item aliud candidum, aliud ad purpuram accedens. Hoc, ut & Triticum, in India
 Occid. semine ex Hispania delato, fecundius & uberius enascitur, ut habetur in hist. Ind. Occid. par. 9. c. 31.

I. Hordeum polystichum hybernum.

Hordeum, Brunf. Matth. Lac. Gef. hor. Lob.
 [cui & Hordeum polystichon autumnale Ad.
 part. alt.] Dod.

Lon. Cast. Cæs. Ger.

Hordeum majus, Trag.

Hordeum polystichum, Fuch. Tur. Dod. gal.

[cui & Hordeum Cancherinum,] Lugd. Tab.

Hordeum primum, Ang.

Hordeum secundum hyemale, Cord. in Diosc.

Polystichum dicitur quia in multos versus

spicatur: est enim differentia in spicarum
 forma, magnitudine & granorum numero:
 quoddam binos, quoddam ternos quater-
 nos, quinos, cumque plurimum senos ver-
 sus habet: sic aliud rotundius & minus, aliud
 oblongius & majus, aliud candidius, aliud
 nigrius.

II. Hordeum polystichum vernum.

Hordeum senis versibus, Matth. Cam.

Hordeum Septentrioni notissimum *πολύσπιχον*,
 Lob. ob.

Hordeum polyftichon vernal, Lob. ico. & Ad. port. alt.	in Diofc. Lob. Lugd. Tab. cui & æftivum & tri- mefre minus.
Hordeum polyftichum æftivum, & Hordeum trimeftre polyftichum, Tab.	Hordeum binis verſibus, Matth. Cam.
III. Hordeum diſtichon: quòd ſpicà binos ordines habeat, Plinio.	Hordei alterum genus, Cæf.
Hordeum <i>ἀνύχον</i> Galaticum, Columellæ.	IV. Hordeum Cauſticum.
Hordeum Cantherinum, Ruellio.	Orzada ex Hiſpania nova, Monardi, Caſt.
Hordeum minus, Trag.	Hordeolum Monardis, Lugd.
Hordeum diſtichum, Fuch. Tur. Dod, Cord.	Cevadilla, id eſt, Hordeolū, Monardi & Frag. Cauſticum eſt, ſolum propter ſimilitudinem huc relatum.

SECALE SIVE ROGGA

ejusque ſpecies.

SECAL E, monente Plinio l. 18. c. 16. etiam Farrago appellatur: nonnullis Rogga: & du-
plex eſt ſationis tempore & magnitudine diſtinctum.

I. Secale latifolium, in Prod. deſcriptum.	Illud lætius, hoc gracilius, culmis pauciori- bus, ſpicà brevior & tenuior.
II. Secale hybernum vel majus.	IV. Secale luxurians.
Siligo, Brunf. Ruel. Lon. veterum & ſecale, Tra.	Clavi filiginis, Lon.
Secale, Matth. Dod. gal. (quibusdam Farrago, non tamen eſt vera Farrago, quæ nil aliud eſt quam Hordeum,) Fuch. Lob. Tab. Ger.	Secalis mater, Thal. tit. de Gramine.
Secale & Farrago Plinij, Lugd. Caſt.	An Plin. l. 18. c. 17. de hoc intelligendus, dum ſcribit: Inter vitia ſegetum & luxuria eſt, cùm onerata fertilitate procumbunt: alij volunt Plinium intelligere id, quod Theophr. 8. hiſt. <i>φυλλομανίαν</i> , inſanam foliorum luxuriam, voc- cavit.
Olyra, Cord. in Dioſc.	V. Secale affinis peregrina.
Rogga ſive ſecale Plinij, Dod.	Nuchani, Garziæ.
Tipha cerealis & Tipha Theophraſti, Portæ.	Secales peregrinum genus, Lugd.
III. Secale vernal vel minus.	
Siligo æſtiva, Trag.	
Secale alterum, Lugd.	
Rogga ſive ſecale æſtivum, Dod.	

AVENA EIUSQUE SPECIES.

AVENA, Βεῶμος Dioſcoridi l. 2. c. 116. forſan à Βεῶμα, quod cibum ſignificat: nam ut au-
tor eſt Plin. l. 18. c. 17. Germania populi hujus pulte vivunt. Theoph. 4. hiſt. 6. ex Zea Aven.
ſieri ſcribit: at Plin. l. c. Aven. primū frumenti vitium eſſe, & Hordeum in eam degenerare, refert.

I. Avena vulgaris ſeu alba.	Avena mitior & fativa, Cæf.
Avena, Brunf. Matth. Fuch. Dod. Tur. Ama.	II. Avena nigra.
Lac. Lon. Ad. Caſt. Tab. Lugd.	Avena altera, Ang.
Avena fativa & prima, Trag.	Bromos, Ama.
Avena veſca, Ad. Lob. Ger.	Avena ſylveſtrior nigra, Cæf.
Avena frumentum, Cord. in Dioſc.	III. Avena nuda.
Avenæ prima ſpecies, Ang.	Avena nuda, Ad. Lob. Dod. Tab. Ger.

USTILAGO.

USTILAGO, frugum, præſertim ſpicatarum, maximè Avenæ & Secales, morbus eſt. Theoph. 8. hiſt. 10.
de frugum vitis agens, ſcribit, quedam communia eſſe omnibus ſeminibus, ut *ἔρβολον*, id eſt, Rubigo,
ſicut Gaza vertit: quedam verò propria quibusdam, ut Tabitudo radicis, Ciceri & Erucarum infeſtatio.
Sic & 3. cauſar. 27. Rubiginis, & Plin. l. 18. c. 17. meminere.

I. Vstilago fecales.

Vstilago, Trag. Dod. (cui Avenæ ac Triticici propriè morbus) Lon. Lob. Lugd. (cui præfertim Avenæ pestis est.)

Vstilago fecalina, Tab.

II. Vstilago hordei.

Vstilago polytichi, & Vstilago hordei dystichi, Lob. ico.

Vstilago hordeacea, Tab.

III. Vstilago Avenæ: & Lob. ico.

Vstilago Avenacea, Tab.

O R Y Z A.

OR Y Z A Dioscoridi l.2. cap.117. Οῦζον Theoph.4. hist. 5. Oryza Plin. l.8. cap.7. ex qua Ptisanam fieri scribit. Per Ptisanam aliqui intelligunt Oryzam, quæ vulgò cortice nudata venalis habetur.

I. Oryza Italica, ad differentiam Germanicæ, de qua inter Zeas.

Oryza, Brunf. Matth. Ang. Tur. Cord. in Diosc. Lac. Dod. Lob. Lon. Cæf. Cast. Cam. Tab. Oryza peregrina, Trago.

Oryzam, frumentacearum generi, Diosc. inter legumina, Galenus recenset, Lugd.

Hordeum Galaticum Columellæ, Hermolaus, Ruel. Ama. & Tab. censuere.

II. Oryza Indiæ Orientali peculiaris.

Oryzæ peculiare genus, Regina Patensis, Hollandis obtulit, ut habetur in Ind. Or. par. 8. sed quid? Oryzam ex India originem traxisse, & per universum ferè orbem disseminatam esse, in 6. part. Ind. Orient. scribitur. Hæc præcipua omnium Indiæ Orientalis locorum annota est, part. 3. Ind. Orient. c. 39. Hinc Indis loco panis est, ex ea placentas parantibus; ex

qua in China potum faciunt, quem in Peru Acquam vocant: in Iaponia vinum, quod Iavenfes Aracle nominant: & in Pegu, Aquam extrahunt, quæ cum aqua vitæ certat: part. 7. Ind. Orient. c. 36.

Distinguunt in Oryzam optimam, quam Girasol, & in viliozem, quam Chambasal Indi vocant. Linscot. par. 2. Ind. Or. c. 37. & par. 4. c. 6. In summa, Oryzæ usus, universis propè nationibus, non minus quàm frumentum familiaris est: ut de China, Iaponia, Philippinis, & maxima Indiæ Orientalis parte sileam, etiã per Africam & Aethiopiã universam, Indiãque Occidentalem, cibus usitatissimus est. Sic & Europæi, qui panes ex frumento habent, Oryza, obsonij vice, cum lacte aut aqua decoctâ, utuntur.

FRUMENTVM INDICVM.

ET S I in Canaria frumenti varia genera habeantur: attamen potissimum apud Indos quadruplex est: Primum, Miliũ Indicũ: secundum Mays, quod Triticum ipforum est: tertium, quod Manigette indigetant: quartum est Oryza, quæ in Regno Congiano Mazza di Manpuro, id est, semen Lusitanicum, at Malaicensis Bras appellant: & tres posteriores species delineatæ in 6. parte historia Indiæ Orientalis figura 14. proponuntur.

I. Frumentum Indicũ, seu Miliũ Indicũ. Miliũ hoc spicas habet oblongas, ex granulis colore semen Cannabis æmulantibus, compositas, formâ non nihil oblongis, utriculis sive folliculis aristis carentibus inclusis instar Disfaci herbæ, quod trium mensium spacio succrescit: dein abscinditur, in terram mensis spacio deponitur, ut Solis calore probè exiccetur

& percoquatur: tandem spicæ à culmis refecantur, in fasciculos collectæ domum deportantur, stramine operiendis, vel muniendis ædificijs, destinato. Hoc frumenti genus optimum est, quod fractum & comminutum, cãdidissimum apparet, ex quo facili labore panis pinfitur, cum admodum molle sit, & attritu statim, massam conficiendis panibus aptam, præbeat. Et

hoc fru-

hoc frumenti genus, semper habuerunt, etiam ante Lusitanorum adventum: hist. Ind. Orient. part. 6. cap. 30.

An semen, quod Congiani Lucum vocant, can-nabis grana, nisi quod paulo sit majus, refe-rens, quod molâ manuaria, subactum & pistum, panem præbet candidum, tritico non inferiore-m, hist. Ind. Orient. part. 1. l. 2. cap. 1.

an Arundinis genus granum ferens, nostro Se-cali aut frumento simile, quod decoctum esui est aptum: Insulæ Virginæ historia.

II. Frumentum Indicum grano avellanæ magnitudine.

Folia habet angusta & tenuia, sed in tantam altitudinem, quemadmodum tertium, non ex-urgit: ex ramis frumentum illud instar nucum avellanarum dependet, quod aristas habet cum Tritico sive Mays convenientes, colore rubi-cundo: grana cute tenella involuta, putamini-bus includuntur, & peculiaribus quasi loculis, ad modum granorum in malo Punico, ab invi-cem distincta: feminatur in agris, quemadmo-dum frumentum verum, potissimum in Africa, & quidē in peculiari quodam loco, qui nomen etiam suum inde obtinuit: & Æthiopibus, Manigette: Batavis, Grain dicitur: part. 6. In-dic. Or. cap. 38.

III. Frumentum Indicum Mays dictum.

an Triticum Bactrianum Plin. l. 18. c. 7.

Frumentum Arabicum, quod Mays nominant, in hist. Ind. Orient. part. 8.

Frumentum ex Guinea, ibid.

Triticum Indicum sive Mays, quod Lusitani apud Nigritas primò seminarunt: in hist. Ind. Orient. part. 6. c. 31.

Pagatoovr, Virginæ indigenis.

Avati fructus, ex quo Brasiliiani potum Kaavvy coquunt: Stad. par. 3. Amer. c. 7.

Milium amplum, Tricum Sarracenicum, bar-baris Avati, quod idem cum Indorum Mays & Triticum Peruanum, Lerio part. 3. Amer. c. 8.

Milium Abrayn, id est, Siligo Turcica in Baly. par. 3. Ind. Or. c. 40.

Frumentum Asiaticum: par. 7. Ind. Occid.

Milium Brasilianum: par. 3. Amer.

Milium in florida: par. 6. Ind. Occid.

Differentia notanda, cum duo genera, ad sex vel septem pedes, tertium ad decem in Virgi-neâ excrescat. Sic alterum crassius & rotundi-

us, ut quod è Lucanis tollitur: alterum subtri-lius & aridius, quod Morochen appellant.

Granum hoc magni proventus est (bis enim Martio & Junio ferunt: part. 2. Ind. Occid.) cum in Peru ex uno grano 600. gignantur: at in Virginea mille & quinquaginta, & interdum bina millia reddat. Siquidem spica vel una, vel binæ, ternæ, vel quaternæ, & singulæ spicæ quinquies, sexies, & septies centena grana in Virginea contineant: apud Americanos, singuli culmi tribus quatuorve spicis onusti a-dolescunt, quarum singulæ, grana centum & amplius pendunt. Sic grana alba, rubra, flava, cærulea, in Virginea sunt.

Frugum omnium communissimum Indiæ Oc-cidentalis locis, in Peru, nova Hispania, Gua-timala, Chile, & universa terra firma, in Insu-lis verò non item: sic & in Indiæ Orientalis aliquibus. Hoc Indi communiter cum primo commiscunt: & ex hoc solo panem Arepas nominatum, & potum Chicha (potus subaci-dulus Cici dictus: par. 9. Ind. Occid. addit.) In-dis vocatum; ut fortissimum, quod in Peru Sora dicitur.

an hæc herba quâ in Brasilia aliquando senes virilia contegunt, cujus folia duorum digito-rum latitudine, paulum incurva, in longitudi-nem excrescentia, veluti calamus qui spicam Milij sive Tritici Sarracenicici contegit: Lerio in Brasil. cap. 7.

Hactenus ex hist. Indica: subjiciamus recen-tiorum nomina.

Turcicum frumentum, Trag. (cui & Typha magna) Fuch.

Frumentum Indicum, perpetam Turcicum, Matth. Lon. Cast.

Milium Indicum Plinianum, Ruell. Gef. Ad. Lob. cui & Mays Occidentalium.

Milium Indicum, Dod Gal. (cui & frumentum Asiaticum,) Tur. Lac. Gef. cat.

Frumenti octava species Turcic. dictum, Ang. Triticum Bactrianum sive Indicum, Cord. hist. Gef. hort.

Frumentum Turcicum, Ang. Dod. Gef. hor. (cui & Panicum peregrinum rectius,) Tab. Ger.

Triticum Indicum Fuch. & Matth. Lugd. Portę. Maizum, Monardi.

Maiz, triticum Indicum potius, quàm frumen-tum Turcicum dicendum, cum non ex Asia,

D

sed In-

fed India primum sit allatum, Cam.

Maiz Indorum, Panicum Indicum, Cæs.

Mays, quod nulla specie cum Milio, quod Plinius ex India in Italiam importari scribit, convenit, Joseph. Acoſta hiſt. Ind. l. 4. c. 16.

Variat apud nos floris colore, purpureo, rubeo, luteo, aliquando pro ratione fructus futuri: granorum in colore quatuor præcipuè genera: habetur enim granis rufefcentibus, nigricantibus, crocantibus, & ſubalbicanibus.

I V. Frumentum Ind. Mays dictum alterum.

Milium indicum magnum aliud, Lob. ico.

Milium Indicum, Caſt.

Frumentum Indicum, Tab.

Frumentum Aſiaticum, Ger.

Hoc cum ſpicarum colore variet, idcirco Tabernæmontanus ſpicas ſedecim, Gerardus ve-

rò 12. pingit: quæ colore ſunt vel ſimplici, vel mixto: ſimplici, albo, luteo, aureo, violaceo, ſpadiceo, nigro: mixtis coloribus, albo, ſpadiceo: & cæruleo: cæruleo, albo, nigro, partimq; punctis ſpadiceis mixto: albo, violaceo, luteo cum punctis ſpadiceis: rubro, nigro & ſpadiceo: luteo albo, aliquando cæruleo & violaceo, aliquando luteo & albo, violaceis & cæruleis punctis aſperſis: rubro & ſpadiceo: aureo & albo: cæruleo, luteo, albo, & punctis cæruleis aſperſis: deniq; cæruleo, luteo, violaceo & albo.

V. Frumentum Indic. Mays dictum minus. Hujus Tabern. meminuit, quòd prioris altitudinem tantum mediam attingat, cujus ſpicæ non ad culmorum latera, ſed floribus ſuccedant, colore albo, rubeo, ſpadiceo, luteo, atrorubente, & aliquando mixto.

MILIUM EJUSQUE SPECIES.

Milium, à miliari ſumma Feſto, quaſi milleſimum granum ſerat. ΚέϋϋεⓄ Dioſcor. lib. 2. cap. 119. & Theoph. 8. hiſt. 3. à numeroſiſſimis & minutis granis ſicutum, quæ ΚέϋϋεⓄ ἀμύδες vocantur. Hippocrati ſecundum Galenum πύρω α. λ. Ⓞ. Milium, Plin. lib. 18. c. 7.

I. Milium ſemine luteo vel albo.

Milium, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Tur. Dod.

Cord. in Dioſc. Lac. Lon. Lob. Caſt. Tab. Lugd.

Milium Dioſcoridis, Theophrasti & Plin. Cæs.

Milium vulgare, Gef. hor. Ad. commune, Añg.

Milium aureum & album, Cam.

II. Milium ſemine nigro.

Milij nigri ſpecies apud Oribaſium, Ang.

Milium ſemine nigro & latiore juba, Lob. obf.

Milij alterum genus è colore nigro deterius, Cæs. ſalp.

Milium jubâ ſubinde coloris nigricantis, Dod.

Milium nigrum, Tab. Cam. Ger.

Hoc quod in Argovia Bernatum frequenter ſeritur, à vulgato differt folijs latioribus, caule non adeò alto, jubâ ſparsâ & minore, ſemine aliquantum majore & rotundiore, & ad pultes conſciendas altero longè utiliore.

III. Milium Sabæum.

Millo, frumentum in Guinea parvum, Milij forma ſed dulcius, ex quo panem & vinum conſciunt in Regno Sabo: ad Cluſ. curas poſt.

IV. Milium arundinaceum ſubrotundo ſemine, Sorgo nominatum.

Milium quod ex India in Italiam invecum nigro colore, Plinio.

Panicum Dioſcoridis & Plinij, Trag.

Milium Indicum, Matth. Fuch. ico. (cui & Sarracenicum,) Gef. hor. Cord. hiſt. Guiland. Lugd. Caſt. def.

Milium Indicum Plinij, Ang. Cam.

Milium aliud, Ama.

Panicum Indicum, Gef. hor.

Sorghij, Fuch. Dod. gal. (cui Panici ſpecies videtur,) Lon.

Sorgum, Gef. hor. Tab. (cui & Panicum locale.) Ger.

Sorgo, Melica Italicorum, Lob. Sorgo Inſubrum, Bellonio.

Melica ſive Sorgum, Dod.

Melica, forè à Meline: Sagina alijs à faginando, Calamagroſtis Dioſcoridis ex hoc genere videtur, Cæs.

Variat ſeminiſ colore, quod aliàs rufum, aliàs plenius nigricat: habetur & album & luteum, quod

Sorgum fructu rubro & fructu albo, Eyſt.

V. Milium arundinac. plano alboq; ſemine. Sorgo ſimile granum, Hareomen Arabum, Bellonio.

Dora, Rauvvolfio.

Milium Æthiopicum, Portæ.

an Milium album in Regno Congi, quod vocant, hist. Ind. Orient. part. prim. libro se-
Mazza di Congo, id est, semen Congianum | cundo, cap. primo.

PANICUM EIUSQUE SPECIES.

Eλυμ & μελίνη Dioscoridi lib. 2. cap. 120. Theoph. 8. hist. cap. 1. 3, 7. & 10. μέλινη: Ἐλυμ &
forfan ab ἐλύω involuo. Plin. lib. 18. cap. 7. Panicum, à paniculis quibus semen inest.
Mel frugum Dioclis, eidem lib. 22. cap. 25. μελίνη, quasi melleum quiddam.

I. Panicum Germanicum, five paniculâ
minore.

Milium agreste five exiguum, Trag.
Panicum, Fuch. Tur. Dod. Cord. Gesner. hor.
Lon. Lob. Cæsalp. Cam. Tab. Ger.

Variat paniculis albis, flavis & purpureis:
semen album, luteum, rufescens: Dioscorides
frumentaceis, Gal. leguminibus jungit.

II. Panicum Italicum, five paniculâ majore.
Panicum Marcello, Hermolao, Ruellio, Mat-
thiolo, cui & domesticum: Anguil. Cæsalp.
Portæ.

Panicum sativum, Lugdunensi.

Panicum vulgare, Clus. hist.

Panicum aliud Indicum, paniculâ villosâ, Lob.

Panici Indici spica, Dodon.

Panicum Indicum, Tab. Ger.

III. Panicum Indicum spica obtusa cærulea.

Panicum cæruleum Indic. Ad. Lob. ico. Cam.
Tab.

Panicum Indicum, Dod. Ger. five peregrinum,
Lugd.

Panicum Americanum, Clus. hist.

Panicula est subcærulea, in calidioribus
regionibus magis fatura.

IV. Panicum Indicum spicâ longissimâ.

Panici Americani spica grandis vel sesquipe-
dalis, Clus. hist.

Panicum Æthiopicum ex Guinea, Clus. hist.
ap. ad lib. 6.

DE SESAMO ET ERYSIMO CEREALI.

CUM Dioscorides & Theophrastus Sesamum inter fruges retulerint: & Plin. lib. 18. cap. 10.
frumenta æstiva dixerit, Sesama, milium, panicum: sic & Erysimum in Asia & Græcia,
Sesamo simile asserat: & Theophrastus 2. caus. plant. 17. semina hæc, milium, sesamum, erysi-
mum inter fruges reposuerit: & 6. caus. plant. 19. Sesama & Erysimum sicca cibo idonea,
non verò viridia scripserit, de utroque nunc.

Sesamum & Sesama similiter Dioscoridi lib. 2. cap. 121. Theoph. pluribus locis σισαμων, aliis
σισαμη dicitur. Duplex Theophrastus agnovisse videtur, dum 8. hist. 5. inquit, Et Sesami
genus quoddam candidum datur.

SESAMUM VETERUM.

Sesamum, Matth. Ang. Tur. Lob. Dod. Cast.
Tab. Portæ.

Sesamum verum, Cord. in Diofc. Ges. hor.
Lugd. Cam.

Sesama, Cæsalp.

Sempsem, Alpino.

Semen ex Alexandria, Creta, Sicilia affertur.

ERYSIMUM.

Theophrasti folio hederaceo, τραγόπυρον ή
φυγόπυρον, hirco-triticum & fagi-triticum, quòd
fagineam glandem formâ triquetra & colore
sordido quodammodo referat], licet multo
minus sit.

Ocymum veterum, Trago.

Frumentum Sarracenicum, Matth. Lugd. Cast.

Tragotrophon & Fago-triticum, Dod. gal.

Erysimi alterum genus Theoph. Cord. in Diofc.

Irion cerealis five Erysimum Ruel.

Erysimum cereale, Ges. cat. Portæ.

Frumenti genus folio hederaceo, Eid.

Formentone, Ang. (cui Ocymum est Var-
ronis) Cæsalp.

Frumentum vaccinum, Lon.

Erysimum Theophrasti, Lob.

Fegopyron, Dodonæo, Fagopyrum, Ad. (an

Erysimum Theoph.) Lob. ob. (& Lamplana
vera quorundam,) Franco.

Ocymum cereale, Clus. pan. Tab.

Tragopyron, Gerard.

Polygonum hederaceum, Col.

Sarracenicum dicitur, quia ex Africa primum

delatum credatur: nam veteribus vel non cognitum, vel non usitatum, vel neglectum, Donæus asserit.

PHALARIS.

PHALARIS *Plinio lib. 27. cap. 12. Φάλαρις Dioscoridi lib. 3. cap. 159. an Melia altera Theophrasti.*

I. Phalaris major femine albo.

Phalaris Dioscoridis, Trag. ico.

Phalaris, Matth. Ang. Tur. Dod. Cord. Gef.

hor. [cui & Canariense semen,] Lon. Lob.

Cæsalp. Cast. Cam. Lugd. Tab. Ger.

Phalaris herba, Gef. cat.

Milium alterum Theoph. Dalech. in Plin.

II. Phalaris major femine nigro.

Cuneno, Melitenium incolis.

Gratum hoc in Melita frequens, Canariis

insulis familiare, Mafsiliæ notum, nigrum,

oblongum, milio simile, quo Canarios passe-

res præcipuè nutriunt: ex grano aliquando à

Dalechambio fato, Phalaris prodiit.

SECTIO QUINTA.

ASPHODELUS, PHALANGIUM.

ASPHODELUS sive *Hastula Regia*, quòd regij *sceptri effigiem, dum floret, referat.* Ασφοδέλα *unius Discor. lib. 2. c. 199. meminit, cujus florem άνθεκον appellant: & Theophrast. 1. hist. 10. & 7. ejusd. 11. & 12. qui 1. hist. 7. άνθεκον, pro tota planta usurpat. Asphodelum aliquos Herois appellasse, Dionysium marem ac fæminam fecisse, & aliquos Halymon Hesiodi existimasse, Plin. lib. 22. cap. 12. scribit. Sic lib. 21. cap. 17. testatur, Theoph. & ferè Græcos & Pythagoram, caulem Anthericon, radicem verò, quæ ex octuaginta simul acervatis bulbis constat, Asphodelum nominasse: cujus genera duo faciunt: quod etiam lib. & cap. 22. ostendit.*

I. Asphodelus albus ramosus mas.

Asphodelus primus, Ang. Cluf. hist.

Asphodelus major, Cluf. hisp. albus, Eyst.

Asphodelus ramosus, Lob. ico. Ger.

Asphodelus caule ramoso maritimus & mas, Cæf.

Hic sæpè radicibus ducentis, aut pluribus ab uno capite dependentibus reperitur.

II. Asphodelus albus non ramosus.

Asphodelus, Marcel. Ruel. Matth. Ama. Gef.

cat. Lon. Cast. verus, Cord. in Dioscorid.

Asphodelus mas, Dod. gal.

Asphodelus alter, Ang. Cluf. hist.

Hastula regia, Trag. lat. Lon. Lac. Gef. hor.

Lugd.

Asphodelus albus, Gef. hor. ap. Cluf. hisp.

Dod. Tab. Cam. major, albus, Lob.

Asphodelus caule simplici, Cæf.

Asphodelus non ramosus, Ger.

III. Asphodelus autumnalis.

Asphodelus autumnalis sive major, Cam.

IV. Asphodelus purpurascens foliis maculatis.

Asphodelus flore incarnato pallido, Dod. gal.

Asphodelus flore suave rubente, Lob. ico.

Asphodelus flore rubente, Tab. Ger.

V. Asphodelus luteus & flore & radice.

Asphodelus flore melino, Matth. ico.

Asphodelus luteus, Cæfner. hor. Dod. Cæsalp.

Lugd.

Asphodel. luteus minor, Ad. & Lob. (& Eri-

zambac Arabum,) Tab. Lugd. Gerar.

Iphyon Theoph. viderur, Ang.

Asphodelus fæmina sive luteus, Cam. epit.

Hastula

Hastula regia minor, & Asphodel. minor, Cast.
Asphodelus luteo flore & radice, Cam.
Mémérè Tabern. & Gerar. Asphodeli lutei,
qui albo, radicibus & floribus sit similis, sed
foliis brevioribus, cauleque latis foliis cincto,
quem Asphodelum luteum nominant.

VI. Asphodelus albus minimus.

Asphodelus minimus, Cluf. hist.

VII. Asphodelus foliis fistulosis.

Asphodelus tertius aliquibus maritimus, Ges.
hort. ap.

Asphodelus minor, Cluf. Dod. Lugd. Cam.

Phalangium Cretæ Salonensis, Ad. Lob. Lugd.

Ger.

Phalangij alterum genus, Cæs.

Phalangium Narbonense, Tab.

VIII. Pseudoasphodelus palustris Anglicus.

Asphodelus luteus palustris, Dod. Tab.

Asphodelus palustris, Lugd.

Asphodelus minimus luteus acori fol. palust.
Lob.

Asphodelus acorifolius palustris lateus, Ad.

Asphodelus Belgicus palustris luteus, Lob. ad.
part. alt.

Pseudoasphodelus primus vel major, Cluf.
hist.

IX. Pseudoasphodelus palustris Scoticus.

Asphodelus minimus Noruegicus luteus palu-
stris Scoticus & Lancastriensis, Lob. advers.
parte secunda.

Asphodelus Lancastriæ, Gerar.

X. Pseudoasphodelus alpinus.

Pseudoasphodelus pumilio foliis Iridis, Cluf.
pan. vel secundus, Eid. hist.

PHALANGIUM EIUSQUE

Species.

Φαλαγγίς Diosc. lib. 3. cap. 122. meminit : sic dictum Galeno, 8. simpl. facult. quòd de-
morfis à Phalangiis auxilietur, cui Φαλαγγίτης, & Plin. lib. 27. cap. 12. Phalangites,
à quibusdam Phalangium, ab aliis Leucanthemum vocatum.

I. Phalangium magno flore.

Phalangium, Matth. Cast. majus, Ges. hor.

Phalangium Matthioli, Lugd. Tab.

Phalangium Allobrogicum majus, Cluf. hist.
ap. 2. Eyst.

Phalangium Dalechampij, Lugd.

Lilium polyrrhizon Myconi, Lugd.

II. Phalangium parvo flore non ramosum.

Phalangites quorundam, Cord. in Diosc.

Liliago, Cord. hist. ejus Scholiasti, Asphodelus
Germanicus.

Liliago Cordi, Asphodeli syl. species, Thal.

Phalangium non ramosum, Lob. Dod. Tab.

Ger.

Phalangium cauliculis simplicibus, Cæsalp.

Lilia Asphodelus albo flore quibusdam.

Phalangio Allobrogico congener, vel Phalan-
gium montanum, Cluf. cur. post.

Est majus folio longiore, & latiore, femi-
ne majore : est alterum in quo omnia mino-
ra, & folia angustiora, in monte Wasserfall :
cujus radices sæpè pro Rusci veri radicibus,
magno errore dividentur.

III. Phalangium parvo flore ramosum.

Moly alterum Plinij, Dod. gal.

Phalangites sive Palangium herba, Gesner.
hor.

Phalangium ramosum, Lob. Dod. Lugd. Tab.

Ger. Eyst.

Phalangium, Asphodelus parvus dici possit,
Cæsalp.

Phalangium majus, Cam.

S E C T I O S E X T A.

XYRIS, IRIS, ACORUS, GALANGA, ZIN- ZIBER, ZEDOARIA, COSTUS, CURCUMA ET CROCUS INDICUS.

X Y R I S.

ΞΥΡΙΣ ob folij similitudinem, quasi rasorium cultrum dicitur, de qua Diosc. lib. 4. cap. 22.
Ἴρις ἀργία, Iris sylvestris Theophrasto : Plin. lib. 21. cap. 20. Iris sylvestris, à quibusdam
 Xyrin vocata. Spatula foetida, tum ob figuram folij gladiolum referentis, tum quod gravem
 odorem exhalet, vulgò dicitur.

I. Gladiolus foetidus.

Xyris five Iris sylvest. Dioscoridi.
 Sparganium five Xiphidion, Offic. spatula foetida, Ruel. Ama.
 Spatula foetida, Trag. (cui & Gladiolus Italic.)
 Fuch. Lon. Gef. hor. Ang. Cæs. Tab. Dod.
 Xyris, Matth. Lac. Tur. Cord. Cornaro, Lob.
 Cast. Cam. & Ger.
 Xyris vel Iris agria Theo. Dod. gal. Ad. Lob. ico.
 Xyris Matthioli & Lobeli, Lugd.

Cum Matthioli & Lobeli figura, radices forma differant, idcirco in historia Lugdunensi duæ figuræ positæ : dum enim adhuc juvenca est, radicem habet fibrosam seu capillarem : ubi verò adolevit, crassa est. Flos communiter obsolete purpureus : aliquando saturata purpura aridet, rariùs rubet.

II. Gladiolus foetidus maritimus.

Xyris maritima, quam fluctus in littora, cum aliis purgamentis rejiciunt, Lugd.

IRIS ET EIUS DIFFERENTIÆ.

IRIS, Ἴρις Diosc. l. i. c. i. à cælestis arcus similitudine nomen accepit. Species complures esse, colore floris differentes, idem ostendit, nempe candido, pallente, luteo, (alij nigros legunt,) purpureo, cæruleo, seu cyaneo. Quam colorum diversitatem non in uno flore reperiri, videtur Dioscorides, (ut aliqui credunt,) voluisse : siquidem de Illyrica maximè loquatur, quam Brassavolus in Illyrico plerumq; candidis, aliàs pallidis, nonnunquam luteis & etiam purpureis conspexit. Theo. 6. caus. 13. Iris odorata est, & à gratia palati nomen accepit, quæ in Illyride (6. caus. 28.) melior quàm in Macedonia : in Thracia verò, locisq; frigidioribus odore penitus caret. Gaza Iridis vocem Consecratricem vertit. Plin. l. 21. c. 7. Iris diversicolor specie floret, sicut & arcus cælestis, unde & nomen : laudatissima in Illyrico ; proxima in Macedonia, quæ longissima, candidans, & exilis : tertium locum habet Africana, quæ amplissima & gustu amarissima. Illyrica quoq; duum generum : Raphanitis, à similitudine, (fortè Astragalites Gal. & Aëtij,) quæ & melior : Rhizotomos subrusa : non improbat & Pisidica.

Recentiores multas differentias agnoscunt : quare dividemus in eam, quæ radice est geniculata, & eam quæ radice est bulbosa : hæ enim & foliorum latitudine angustiaue, florisq; colore, & ratione loci natalis variant.

IRIS LATIFOLIA.

I. Iris vulgaris Germanica five sylvestris.

Iris, Brunf. Gefner. cat. sylvestris, Matth. Lac. Cord. hist. Cast. Lugd. Tab. fyl. prima, Adverf. Iris fyl. major, Matth. ep. Gef. hor.

Iris Germanica, Fuch. cærulea, Dod.

Gladiolus cæruleus major, Trag.

Iris latifolia major vulgaris, Clus. hist.

Iris biflora, Ger. ico.

Hæc est, quam in tectorum culminibus, vicinarum

nearum macerij & muris plantare consueverunt, quæ in hortos translata, cultura speciosior redditur.

II. *Iris hortensis latifolia.*

Iris Germanica, Trag. *Domestica*, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Iris, Tur. Ang. Dod. Cord. in Diosc. Lon. Tab.

Iris communis, Ges. hor. vulgaris, Lob. Ger.

Iris nostra sativa, Cord. hist.

Iris, *Hyacinthus Virgilij*, *Columellæ & Palladij*, Ang. Cam.

Iris major cærulea, vel *purpurea*, Cam.

Iris latifolia vulgaris cærulea, Eyft.

III. *Iris hortensis pallidè cærulea.*

Iris cujus flores aquæ cyaneum colorem referunt, Dod.

Iris dilutè cærulea involucro albo, Tab.

Iris Chalcedonica, Ger. ico.

Iris latifolia major obsoleta, Cluf. hist.

IV. *Iris hortensis alba Germanica.*

Iris albo flore, Ges. hor. alba, Tab. Ger.

Iris vulgaris candidis floribus, Lob. ico. Lugd.

Iris candida, Dod. sub *Iride altera*.

V. *Iris alba Florentina.*

an *Iris Africana Dioscoridis?*

Iris sativa floribus nivei coloris, Matth.

Iris Florentina seu femina, Ges. hor.

Iris Florentina, Ireos officin. Dod. gal. Lon. Ad. Tab. Ger. Franco, Eyftet.

Iris illyrica, Cord. in Diosc.

Iris flore ex toto candido, Cæsalp.

Iris major alba, *Illyrica vulgo* vel potius *Florentina*, Cam.

Iris latifolia major alba, Cluf. hist.

Hæc Florentina à Germanica differt, quòd hujus radix siccata: non secus ac vulgaris cærulea, corrugatur: illius verò non, quæ etiam radice minor est: in officinis nostris Illyrica habetur, quæ Venetijs adfertur, quæ rufescit, minus nitida est, at odore est suaviore.

VI. *Iris Illyrica.*

Iris Illyrica, Eyft. quæ à Florentina aliquantum differt, quòd hujus flos candidissimus sit, cum Illyricæ sit coloris dilutè cærulei pallescens & odore remissiore.

IRIS LATIFOLIA PEREGRINA major.

I. *Iris Sufiana flore maximo ex albo nigricante.*

Iris Sufiana, Cluf. pan.

Iris Chalcedonica variegata, Lob. Tab.

Iridi luteæ variegatæ in Lugd. hist. jungitur.

Iris Camerarij, Ger. ico.

Iris latifolia major prima, Cluf. hist.

Iris Chalcedonica latifolia, Eyft.

Iris Pharaonis, vel *nigra Cretica* quibusdam.

II. *Iris Asiatica cærulea polyanthos.*

Iris Asiatica cærulea, Cluf. pan. sive *latifolia major 2.* Eid. hist.

Iris Dalmatica major, Lob. ico. Lugd. Tab. Ger. ico.

III. *Iris Asiatica purpurea.*

Iris Asiatica purpurea vel 3. Cluf. pan.

Iris latifolia major 5. Eid. hist.

Huc referantur

Iris latifolia violaceo colore major, &

Iris latifolia major variegata, Eyft.

IV. *Iris peregrina subrubens inodora.*

Iris major latifolia sexta, Cluf. hist.

V. *Iris peregrina odore oxyacanthæ.*

VI. *Iris major latifolia 24.* Cluf. hist.

VI. *Iris Dalmatica major.*

Iris Dalmatica major, Cluf. hist. ut Lob. Lugd. desc. Cam. Tab. Ger. & *Chalcedonica 2.* Tab. icon.

Iris major latifolia 3. Cluf. hist.

an *Iris Lusitanica verna*, Lob.

VII. *Iris Byzantina purpureo cærulea.*

Iris major latifolia 18. Cluf. hist.

VIII. *Iris Damascena polyanthos.*

Iris major latifolia 4. sive *Damascena*, Cluf. hist.

IRIS LATIFOLIA GERMANICA & Pannonica.

I. *Iris latifolia Germanica odore suavi.*

Iris major latifolia 7. Cluf. hist.

II. *Iris latifolia Germanica odore Sambuci.*

Iris major latifolia 8. Cluf. hist.

III. *Iris latifolia Germanica ochroleucos.*

Iris major latifolia 28. Cluf. hist.

IV. *Iris latifolia Germanica candido purpurea.*

Iris major latifolia 21. Cluf. hist.

V. *Iris latifolia odore oxyacanthæ.*

Iris exotica, Camer. vel *Iris 5.* Cluf. pan.

Iris major latifolia 14. Cluf. hist.

VI. *Iris latifolia Pannonica colore multiplici.*

~ Iris

Iris varia caulifera, vel *Iris* 4. Cluf. pan.

Iris major latifolia 15. Cluf. hist.

Iris Pannonica 4. Cluf. Tab.

Iris lutea variegata, Ger. icon.

VII. *Iris latifolia alba viridis*.

Iris major latifolia 16. Cluf. hist.

VIII. *Iris latifolia caule aphylo*.

Iris 7. & *Iris caulifera purpurea* 1. & 2. Cluf. pan.

Iris major latifolia 25. & 26. Cluf. hist.

Variat: in illa, folia circa caulem minus, in hac, magis purpurascunt.

IX. *Iris latifolia candida*, purpureis venis distincta.

Iris major latifolia 27. Cluf. hist.

Iris Portugalia, Eyftet.

IRIS LATIFOLIA

Belgica.

I. *Iris latifolia Belgica* odore Sambuci.

Iris Lusitanica verna, Lob. quoad icon.

Iris latifolia major 9. Cluf. hist.

II. *Iris latifolia Belgica versicolor* odore Sambuci.

Iris major latifolia decima, Cluf. hist. def. Eyft.

III. *Iris latifolia Belgica* odore Sambuci altera.

Iris latifolia major 11. Cluf. hist.

IV. *Iris latifolia Belgica variegata*.

Iris major latifolia 12. Cluf. hist.

V. *Iris latifolia Belgica cærulea versicolor*.

Iris major latifolia 13. Cluf. hist.

VI. *Iris latifolia ex albo pallescens striata*.

Iris major latifolia 17. Cluf. hist.

VII. *Iris latifolia humilior purpurea*.

Iris major latifolia 19. Cluf. hist.

VIII. *Iris latifolia humilior versicolor*.

Iris major latifolia 20. Cluf. hist.

IRIS BIFLORA.

I. *Iris biflora* flore minore, odore lilij convallij.

an *Raphanitis* Plinij: & *Astragalites* Aëtio.

Iris biflora, Cluf. hisp. Lugd.

Iris biflora Lusitanica, Lob. Dod.

Iris latifolia major 22. Cluf. hist.

II. *Iridi bifloræ affinis* flore majore.

Iris Illyrica, vel *Iris* 6. Cluf. pan.

Iris major latifolia 23. Cluf. hist.

an *Iris Byzantina*, *Camerarij* huic similis?

III. *Iridi bifloræ affinis* minor.

Iris Dalmatica minor, Cluf. hisp. Lob. Lugd.

Iris latifolia major 18. Cluf. hist. quoad icon.

IRIS LATIFOLIA

Lutea.

I. *Iris lutea sativa*.

Iris sativa floribus aureis, Matth.

II. *Iris lutea variegata* *Lobelij*.

Iris lutea variegata, Lob. Lugd.

III. *Iris lutea variegata Camerarij*.

Iris variegata è luteo & purpureo, Cam.

Duplicem habet, aliam folijs languidis, aliam erectis.

Huc referenda.

Iris Pannonica variegata, Eyftet.

Flos ex purpura flavescit, & lineis purpurascensibus distinguitur.

IV. *Iris media longissimis folijs lutea*.

Iris Tripolitana mediam inter latifolias & angustifolias, Cluf. hist.

IRIS ANGUSTIFOLIA.

I. *Iris pratensis angustifolia folio fœtido*.

Iris angustifolia media, Cluf. hisp.

Iris angustifolia major, sive prima, Cluf. hist.

Iris folijs angustis prima Cluf. Tab., Eyftet.

II. *Iris pratensis angustifolia non fœtida altior*.

Iris angustifolia media, sive *Iris angustifolia Pannonica* vario flore, & *Iridis undecimæ species prior*, Cluf. pan.

Iris sylvestris Byzantina peramœna, Lob. ico. & Ger.

Iris syl. angustifolia major, Tab.

Iris undecima Cluf. Tab., Camer.

Iris tenuifolia, Thal.

Iris angustifolia altera, Cluf. hist.

Iris pratensis major, Eyftet.

III. *Iris pratensis angustifolia humilior*.

Xiphion, seu *Gladiolus cæruleus minor*, Trag.

Iris tenuifolia, Cord. hist. Ges. hor.

Iris minor seu *tenuifolia*, Dod.

Pseudoacorus cæruleus Tragi, Lugd.

Iridis undecimæ altera species, Cluf. pan.

Iridis angustifoliæ secundæ species altera, Eidem hist.

Xyris minor, Camer.

IV. *Iris angustifolia maritima major*.

Iris maritima Narbonensis, Advers.

Iris sylv. maritima Narbonensis, Lob. ico.
Iris angustifolia media, vel ejus prima species, Cluf. hisp.
Iris sylv. altera, Penæ, Lugd.
Iris maritima, Camer.
Iris angustifolia 3. Cluf. hist. at 1. quoad icon.
 V. *Iris angustifolia maritima minor*.
Iridis angustifoliæ mediæ altera species, Cluf. hisp.
Iris angustifolia quarta, Cluf. hist.
 VI. *Iris angustifolia hortensis versicolor*.
Iridis angustifoliæ terciæ species, Cluf. hisp.
Iris angustifolia quinta, Cluf. hist.
 VII. *Iris angustifolia candida lineis rubentibus notata*.
Iris candidis floribus angustifolia, Lobel. ad. part. 2.
 VIII. *Iris angustifolia bicolor*.
Iris flore cæruleo obsoleto cinereouë polyflora, Lob.
Iris flore cæruleo polyanthos, Lugd.
 IX. *Iris angustifolia prunum redolens minor*.
 An Rhizotomos Plinij.
Iridis Illyricæ nomine ostensa Hermolao.
Iris perpusilla sylv. angustifolia, Lob. observ.
Chamæiris angustifolia, Eid. ico. minor, Tab. Eyftet.
Chamæiris, Dod. & Lugd. odoratissima, Cam.
Iris angustifolia humilior, Cluf. hisp.
Iris angustifolia minor, vel 12. Eid. pan.
Iris peregrina, Illyrica vulgo, Cæsalp.
Chamæiris vel Iris humilis, Cam. in Matth.
Chamæiris tenuifolia, Ger.
Iridis angustifoliæ sextæ species altera, Cluf. hist.
 X. *Iris angustifolia prunum redolens major*.
Iris sylvestris minor, Matth. Cast.
Iris sylv. altera, Ges. hor. Lugd.
Chamæiris angustifolia, Tab. Ger.
Iridis angustifoliæ sextæ species prima, Cluf. hist.
Chamæiris odore carens, Cam.

CHAMÆIRIS.

I. *Chamæiris major saturatè purpurea biflora*.
Chamæiris latifolia biflora, Eyft.
 II. *Chamæiris variegata*.
Iris perpusilla latifolia, Lob. observ.

Iridis perpusillæ latifoliæ varietas, Eid. ico.
Irid. humili latifoliæ similis, Cluf. hisp.
Chamæiris seu alia perpusilla Iris latifolia, Lugd.
Iris sylv. minor latifolia, Tab.
Iris violacea, Ger. ico.
Chamæiridis latifoliæ genus 1. cum icone Chamæiridis niveæ Lobelij, Cluf. hist.
 Flos ex cæruleo dilutus aut candidus, aut pallens, aut purpureus, aut violaceus: huc pertinet.
Chamæiris cæruleo & violaceo colore, Eyft.
 III. *Chamæiris flore saturo violaceo*.
Chamæiris latifolia Pannonica major, vel *Iris octava*, Cluf. pan.
Chamæiris latifolia major, addida figura *Chamæiridis latifoliæ flore rubello Lobelij*, Cluf. hist.
 Flos hujus aliquando purpureus, aliquando eleganter cæruleus est.
 IV. *Chamæiris minor, flore purpureo*.
Iris minor, Dodon.
Iris violacea parva, Lob. ico.
Chamæiris latifolia minor purpurea, vel *Iridis 9. species prima*, Cluf. pan.
Chamæiris latifolia minor prima, Cluf. hist.
 Flos saturatoris purpuræ, odoratus: interdum dilutior & inodorus.
 V. *Chamæiris minor flore purpureo cæruleo*.
Chamæiris latifolia minor cærulea, vel *Iridis 9. species altera*, Cluf. pan.
Chamæiris latifolia minor 2. Cluf. hist.
 VI. *Chamæiris minor flore rubello*.
Chamæiris latifolia flore rubello, Lob.
Chamæiris latifolia minor rubescens, vel *Iridis 9. species tertia*, Cluf. pan.
Chamæiris latifolia minor tertia, Cluf. hist.
 Floris colore variat purpureo, cæruleo, rubescente, pallido, albo & vario: est flore odoro & inodoro.
 VII. *Chamæiris minor flore variè picto*.
Chamæiris latifolia minor septima, Cluf. hist.
 VIII. *Chamæiris flore purpureo flavescente*.
Chamæiris latifolia minor octava, Cluf. hist. Eyft.
 Huc referrī debet
Chamæiris flavo & purpurascēte flore, Eyft.
 IX. *Chamæiris flore pallido & albo*.
Chamæiris latifolia minor, vel *Iridis 9. species 4.* Cluf. pan.

Chamæiris latifolia minor 4. Eid. hist.

Huic similis est.

Chamæiris latifolia minima, Eyft.

X. *Chamæiris minor* flore variegato.

Chamæiris latifolia minor varia, vel *Iridis* 9. species 5. Cluf. pan.

Chamæiris latifolia minor 5. Eid. hist.

XI. *Chamæiris* flore luteo, vel candido.

Iris minor lutea, Dod.

Chamæiris lutea altera, Lob. ico.

Chamæiris nivea, aut candida, Eidem. & Eyft.

Huc pertinet,

Chamæiris flore argenteo & flore candido, Eyft.

XII. *Chamæiris* flore obsoleto pallido.

Chamæiris latifolia minor sexta, Cluf. hist.

XIII. *Chamæiris* flore pallidè luteo, vel

Chamæiris minor ἀχρόλουσθ.

Chamæiris latifolia minor nona, hist.

XIV. *Chamæiris minor* flore purpureo.

Chamæiris latifolia minor 10. Cluf. hist. Eyft.

XV. *Chamæiris candicans* venis variis distincta.

Chamæiris latifolia minor 11. Cluf. hist.

XVI. *Chamæiris saxatilis Gallica*.

Iris perpusilla saxatilis latifolia acaulos ferme, Adver. & Lob. ico.

Iris pusilla sylvestris, Cæsalp.

Iris perpusilla & *saxatilis*, Lugd.

an *Iris ἀνωλθ*, Cam.

Variat: altera flore est purpureo & radice odorata: altera flore pallido, radice inodora.

XVII. *Chamæiris latifolia saxatilis* Lusitanica.

Iris humilis latifolia, Cluf. hisp.

Iridis aliud genus humilium, Eid. hist.

A C O R U S.

AΚΟΡΟΣ, quia τῶς κόραις, id est, pupillis sive aciei oculorum caliginosa medeat, dicitur, de quo Dioscorid. lib. 1. cap. 2. Meminit Plin. lib. 25. cap. 13. *Acori Iridis folijs, radicibus nigris: quare cum & Dioscoridis & nostra, sit radicibus albicantibus, candida, commendetur, de hac Plinius intelligendus non est.*

I. *Acorus verus*, sive *Calam. aromat. Officinarum*.

Acorus, perperam *Calamus aromaticus officinarum*, Manardo, Trag. Matth. Cord. Gesner. Dod. Ad. Lob.

Calamus aromaticus vulgo, Amato, Mundellæ, Cæsalp.

Acorum, Lon. Cam. Tab. Ger. Eyft.

Acorum legitimum, Cluf. hisp. verum, Lugd.

Calamus noster, *Iridis* species, Ang.

II. *Acorus adulterinus*.

Iris in maritimis nascens, à Theophrasto & Plinio improbata.

Acorus, Brunf. Cord. hist. Lac. Cæsalp. Cam. Cast. Lob.

Acorus falsa, Cord. in Diosc. Ges. hor. vulgo, Cæsalp.

Acorum adulterinum, Trag. falsum, Matth. Cast.

Gladiolus luteis lilijs, Er. Cord. luteus, Fuch. ico. Lon.

Acorum officinarum, Fuch.

Acorus nostras, Ruel. palustris, Ad. Lob.

Acorus luteus falsus, Lugd.

Gladiolus aut Acorus falsus, Tur.

Gladiolus aquaticus, Ama.

Iris lutea, Dod. gal. Cord. hist.

Iris palustris lutea, Tab. Ger.

Iris agrestis, Ges. cat.

Pseudoiris, Dod. palustris, Eyft.

Butomon, Cluf. hist.

III. *Acorus adulterinus Aquitanicus*.

Acorus Aquitanicus, Ad.

China spuria, *Acori effigie*, Lob. ico.

G A L A N G A.

CUM *Galanga*, quibusdam *Acori*, nonnullis *Iridis* species videatur, & minor à recentioribus *Græcis* *Cyperus Babylonicæ* nominetur, huc omnium optimè referri possentisimus. *Græcis* recentioribus γάλαγγα, *Arabibus* *Galingian* dicitur.

I. *Galan-*

I. Galanga major, Matth. Cord. hist. Ad. Lon. Lob. Cæs. Lugd. Tab.

Galanga crassa, Ama.

Galangam, Schœnanthi radicem, volunt Monachi in Mésuem.

Acorus veterum, Leoniceno & Brassau.

Acorus seu Galanga major, Fuch. comp. Corn.

Galanga crassior, Costæo.

Lancuaz Javanensibus, apud quos crescit, Linsc. par. 4. Ind. Orient. cap. 39. & Tab. 18.

Iridis genus, Clusio in Acoftam.

Galangam Garzias ab Orto & Acofta proponunt: quos secuti sunt Durantes & Lugd. historia: an eadem sit cum nostra Galanga

major, Clusius dubitat.

II. Galanga, & Galanga minor officinatum. Galanga, Ruel. Brassav. Mund. Gef. cat. Officin. Cæsalp.

Galanga minor, Matth. Cord. hist. Fuch. comp. Corn. (cui & Cyperus Babylonica,) Ad. Lon. Lob. Acoftæ. Lugd. Tab. Ger. Linsc. part. 4. Ind. Orient. cap. 39.

Galanga Indica, Ama.

Galanga tenuis, Costæo.

Lavandou Chinenfibus, apud quos nascitur, Linsc. lib. cap.

An Dioscorid. lib. 2. cap. 189. per Piperis radicem intellexit?

Z I N Z I B E R E I U S Q U E

Species.

ZINGIBER, cum folia Iridis & siliquam aliquatenus Xyridi similem habeat, de eo hic legendum: quod Diosc. lib. 2. cap. 190. $\Sigma\iota\gamma\gamma\iota\beta\epsilon\rho\iota\varsigma$; Galeno & Oribasio $\Sigma\iota\gamma\gamma\iota\beta\epsilon\rho\varsigma$ dicitur: Plin. lib. 12. cap. 7. Zimpiberi, & Zingiberi habet.

I. Zingiber.

Gingiber & Zingiber, Herbariis.

Zingiber, cypero cognata herba, Cordo.

Acofta pingit latissimis foliis, cum tamen ei Lacrymæ Jobi folia tribuat, ut & Monardes: at Adversaria, arundinaceis foliis, & rectius Lobelius in suo de Balsamo libello: hæc fecere, ut dubius essem, diversa ne forent. Accedit, quod Autor. 6. part. hist. Ind. Orient. cap. 38. scribat, primò tenuioris arundinis speciem præ se ferre: & mox subjungit, crescere etiam velut Gladiolus: sic Svvertius in suo Florilegio, foliis & flore Iridis pingit.

Zinziber flore albo facie Iridis nominans.

Radices conditæ ex India Orient. adferuntur, Monarde monente; in nova Hispania & in

Cuba copiosè provenit, ut Joseph. Acoft. lib. 3. cap. 23. scrib.

Reperiuntur apud Aromatarios, radices albæ & rubentes: hæ rubricâ, illæ sæpè cretâ infectæ, quò à teredinibus, cui candidiores & molliores magis obnoxia, præserventur: hæ Zingiberis albi, illæ rubri nomine, ab Amato donantur.

II. Zingiber fuscum,

Zingiber intus fuscum, Cord. hist.

Mechin & Zingiber fuscum Officinis, Ad.

Zingiber fuscum, Lugd.

III. Zingiberi affinis cortice squamato.

Mechini rara varietas, Ad. Lob. ico.

Mechinum Penæ, vel Mechinum rarius, Lugd.

Doronicum Arabum, Ponæ.

Z E D O A R I A E I U S Q U E

Species.

ZEDOARIA subjungitur, quia foliis & Gingiberis, sed majoribus, longioribus, & latioribus, ut & radice, & in Calecut Gingiber sylvestre dicitur, Garzia autore: à Javanensibus, apud quos in Sunda copiosè provenit, Canior nuncupatur. 4. part. Ind. Or. cap. 7. Sunt qui veterum Arnabo, & Zarnabum, & Zurumbet Arabum esse velint: recentioribus Græcis, $\Sigma\acute{\alpha}\delta\delta\omicron\gamma\alpha$, quam duplicem faciunt, longam & rotundam. Costus Syriacus Dioscoridis videtur.

I. Zedoaria longa.

Zedoaria & Veterum Arnabi altera species longa radice, Cord. hist.

Zedoaria radice longa, Cluf. in coroll.
 Zedoaria Officin. Zerumbeth five Zurumbeth,
 Avicennæ & Serapionis, Dod.
 Zedoaria seu Costus Arabicus, Ang.
 Zaduaria five Zadura herba, Ad.
 Zedoaria, Bras. Lon. Lugd.
 Zadura vel Zaduvar, Gef. cat. Ruel. Fuch comp.
 Zeduaria vulgaris, Guil.
 Zedoaria Officin. Lob. vulgò appellata, Cæs.
 Zedoaria Arab. Zurumbeth, aroma Zingiberi
 simile, Græcis prætermiffum, Ama.
 Zedoaria, aliquibus Costi species, Diosc. Frag.
 II. Zedoaria rotunda.
 Zurumbethum, Cord. hist.
 Zedoaria Arabum, Guil.
 Zedoaria quæ rotunda est, Cluf. in coroli.
 Zedoaria loripes, Costæo in Mefuem.
 Zerumbeth & Zedoaria rotun. Ang. Fuch. com.
 Zedoaria rotunda, quæ Avicennæ Antora, Lon.
 Zerumbeth Serapionis, Lob.

Zerumbeth Javanensibus canior, Linsc. par. 4.
 Ind. Or. fig. 20.

Hæc à priori alia ratione non differt, quam
 forma, & ejusdem radicis partes esse dicimus,
 quemadmodum Lobelius, & hist. Lugd. figura
 proponunt: quare utraq; indifferenter uti pos-
 sumus, Conditur etiam Saccharo, & Zingiberi
 præfertur.

II. Zedoaria tuberosa nigricans.
 Zerumbeth Serapionis, Cluf. in Garz. Lob.
 (quod cum rotunda junxit,) & Lugd.
 Zadura & Zedoaria, Cast.

IV. Zedoaria Geiduar dicta.
 Geiduar Avicennæ Garziæ & Lugd.
 Gedvvar Cluf. in exor. auctario.
 Zedoaria vera, Garziæ, Cæs.
 Sambaya Malays, Geiduar Chinensibus, part.
 4. Ind. Or. c. 8.

Hanc Veronâ à Johanne Ponâ insigni Phar-
 macopeo accepimus.

COSTUS EJUSQUE SPECIES.

Costus sequitur, cum ejus species una Zingiberi similis sit, & initio Zingiberis sylvestris
 nomine vendiderint, Adversar. autoribus monentibus.

T& 8658 species tres Diosc. l. 1. c. 15. proposuit: Arabicum, qui albus est: Indicum, qui
 niger & levis: Syriacum, qui gravis buxi colore. At Plin. lib. & cap 12. duo fecit genera: ni-
 grum, & quod melius, candicans. Theoph. 9. hist. 7. Costum solum nominat, & quidem inter ea,
 quæ ad unguenta apta sunt. Officina, in dulcem & amarum dividunt, cum tamen Galeno
 omnis Costus amarus sit: at Actuarius, Arabes secutus, Costi dulcis meminit. Verùm hæc ra-
 dix cum recens est, nullius amaritudinis particeps est, candidiorq; persistit: cum autem vetu-
 state corrumpi incipit, amaritudinem & nigredinem contrahit.

I. Costus Arabicus Dioscoridis.

Costus albus seu Arabicus, Cord. hist.
 Costus verus, Valerando.
 Zingiberis effigie Costus Arabicus & Syriacus:
 non tamen genuinus costus est, Ad.
 Costi quoddam genus, Zingiberis radicibus si-
 mile, Cluf. in Garz.
 Costus Arabicus, Cam. in Marth.
 Costus Arab. & Syriacus, Lugd.
 Cypèri Indi potius, quàm Costi species, Co-
 stæo in Mef. At Paludanus notis in 4. part. In-
 diæ Or. c. 39. Syriacum ab Arabico distinguit,
 quatuor sibi esse genera scribens, Indicum ni-
 mirum, Arabicum & Syriacum, cum genere
 quarto alio, quod Zingiberi simile sit.

II. Costus Iridem redolens.

Costus Garziæ, Acoftæ. Fragoso.
 Costus Indicus, Ama. Cluf. in Garz. Tab.
 Lugd.
 Costus facie radicis centaurij majoris, Lob.
 Costus Lusitanicus, Cam. in Marth.
 Costus Indicus, Malays Pucho dictus, quo no-
 mine pingitur in 4. par. hist. Ind. Or. tab. 20.

III. Costus corticosus.

Costus Molucensis corticosus rugosus, Ad. Lob.
 ico. Lugd. historia sub uno titulo & hunc, & se-
 quentes 4. & 5. posuit.

IV. Costus lignosus.

Costus Molucensis lignosus fervidior, Ad. Lo-
 bel. ico.

Costus Molucanus, Tab.

V. Costus effigie radice Solani furijsi, Ad.

Lob. ico.

Costus alter peregrinus, Tab.

VI. Costus amarus Officinarum, seu Helenium, & Comagenium Discoridis.

Helenij Comagenij radix, Cord. in Diosc.

Inula Comagenia, Eid. hist.

Costus officin. Ad.

Costus amarus Pharmacop. Cam. ep. Matth.

Costus Comagenius adulterinus officin. Lobel. icon.

Costus officin. amarus Costæo, Lon. Cast. Tab.

Costus Officin. adulterinus, Lugd.

VII. Costus dulcis officin. centaurio magno cognatus.

Costus dulcis officin. Lon. sed adulterin. Tab.

Costi Phatmacopolarum species major, Cam.

in Matth. lit. D.

Costus dulcis, Cast.

VIII. Costus adulterinus insipidus.

Costus alter litera B. notatus, Cam. in Matth.

IX. Costus Officinarum ingratus, sive Thapsiæ species.

Costi vice sæpè venditur & alia radix, per transversum in taleolas secta, crassitudine plerumque manum implens, foris fusca, intus candicans, cortice crasso, substantia rara, gustu acri admodum, & nauseosam salivam ciens, & quasi strangulans; & cum teritur, rancidam pinguedinem olens. Quare non Costus, sed Thapsiæ majoris, montis Gargani radix est, quæ non sine periculo intra corpus sumitur, quam Agyrtæ corrupto nomine cum Italis Costones, quasi Costum amarum vocant. At Cæsalpino Ferulæ cujusdam radix est.

CURCUMA.

K *Κυρεϊς ῥαδιξ ἰνδία* Dioscoridi: *Indica herba, quæ Cyperis vocatur, Zingiberis effigie, Plin. lib. 21. cap. 18.*

I. Cyperi genus ex India, Matth. Fuch. comp.

Cyperus Indicus Dioscor. & Curcuma officin.

Cord. hist. Clus. corol. Lon. Lob. Cæsal. Tab.

Cyperum Indicum Brasau. & Cortæus suspicantur.

Cyperi tertia species, vel Indus, Ama.

Curcuma longa & rotunda, Cord. hist.

Cyperis Indica, Gef. car.

Cyperus altera, radice lutea, Cast.

Terra merita, Ruel. Ad. Lob. ico. Lugd.

Duplex est, radice communiter longa, aliquando rotunda: hæc multò acrior existit, & cum Zingibere sæpè adfertur.

II. Crocum Indicum proposuit Garzias, folijs milij majoribus: & Acofta, folijs Orchidis Serapiæ dictæ majoribus latioribusque.

Croci Indici, Acoftæ nomine, cum ejusdem figura, in Lugd. hist. proponitur.

Radix Zinziberis facie intus flava, Malaia, Cunhet. Linscot. par. 3. Ind. Or. c. 14.

Crocus Indicus, Lusitanis Saffran da Terra, planta lilio albo similis. Linsc. par. 4. Ind. Or. c. 3. & 7. cujus figura tab. 13. exhibetur: cui & Curcuma, cap. 8.

III. Ganti radix ac Zinziber ex China, qua Indi corpora sua fucant: part. 4. Ind. Orient. cap. 8.

IV. Tomon pute, radix Galangæ seu Curcumæ similis est, albicat, & ad illinenda corpora facit. l. c.

V. Caxumba, in Bantam Floers, quo in cibis condiendis & vestibus gossypinis tingendis utuntur; part. 4. Ind. Or. 7.

CASPARI BAUHINI
PINACIS THEATRI BOTANICI
LIBER SECVNDVS.
DE BULBOSIS.

SECTIO PRIMA.

IRIS BULBOSA: IRIS TUBEROSA: SISYRIN-
CHIUM: GLADIOLUS ET HYACINTHUS.

IRIS BULBOSA

latifolia.

Iris bulbosa latifolia acaulos odora.

Iris bulbosa latifolia, Clus. hisp. Dod. Lug. Cam.

Iris bulbosa latifolia purpurea, Svvert.

Hyacinthus poetarum latifolius, Lob.

Flos vel purpureus, vel cæruleus: interdum lactei coloris.

II. Iris bulbosa latifolia caule donata.

Hæc variat floris colore, cæruleo, atro purpurante: est & cærulea lineis & violaceis, vel purpureis, sic & cinerea violaceis strijs distincta, quas Svvertius pinxit, nomine

Iridis Anglicæ majoris bulbosæ latifoliæ: quæ Iris bulb. Anglicæ fl. cæruleo, &

Iris Anglicana major, flore violaceo, Eyft.

Iridis bulbosæ latifoliæ flore atro purpurante.

Iridis majoris Franciæ cæruleæ lineis violaceis crassioribus ornata, quæ etiam variat.

III. Iris bulbosa latifolia candida.

Iris bulbosa Anglicana major fl. candido, Eyft.

Iris bulb. Anglic. latifolia flore albo, Svvert.

IV. Iris bulbosa folijs cepaceis maculatis flore purpureo inodoro.

Iris bulbosa, Dodon. Ger.

Iris bulbosa angustifolia fl. purpureo, Clus. hisp.

Iris bulbosa violaceo flore, Clus. hist.

Hyacinthus flore Iridis Theocriti & Poëtarum, Lob.

Hyacinthus poëticus Lobelij Lugd.

Est & flore violaceo, interdum elegantissimi, interdum dilutioris coloris: est & atrorubens in summo albo: niveo flore in Pyrænis:

aliquando macula flava albo flori aspergitur, Clusio in append. altera monente; qui in curis posterioribus longè majorem varietatem recenset, cum etiam rubro & purpurascente florere reperitur.

Huc referendæ quatuor species ex Svvertio.

Iris bulbosa flore cæruleo, quæ Iris bulbosa angustifolia cærulea, Eystettenfi.

Iris bulbosa flore atro purpurascente.

Iris bulbosa flore albo.

Iris bulbosa flore cinericeo.

IRIS BULBOSA ANGUSTI-

folia varicolor.

I. Iris bulbosa angustifolia tricolor odore coriandri.

Iris bulbosa angustifolia flore vario, Clus. hisp. Lugd.

Iris bulbosa Lusitanica, Dodon.

Hyacinthus Poëtarum Hispanicus, Lob.

Iris bulbosa flore vario, Cam. Ger.

Iris bulbosa 3. sive varicolor, Clus. hist.

Variat flore latiore & radice brevi binis plerumque floribus: altera flore angustiore radice oblonga: utraque dilutioris aut saturatoris coloris.

II. Iris bulbosa angustifolia tricolor.

Iris bulbosa varicolor, Clus. hist. qui sub classe secunda species quinque floris colore variantes proponit.

I. Trium foliorum inclinorum labra flava sunt, maculâ aureâ magnâ in labro reflexo insignita, ad quam venæ purpurascences excurrunt;

runt: at trium incumbentium dorsum & alæ pallent, latera candicant: tria erecta albicant, venis subcæruleis saturatioribus vel dilutioribus distincta.

2. Tria inflexa pallent labro flavâ maculâ notato, internè quibusdam venulis purpurascens distincta: tria ligulam tegentia albicant, vel Ochri colore sunt: tria surrecta exalbida, nervo flavo excurrente.

3. Flore est latiore, brevior, ternis folijs inflexis latis, & propendente labro, aureâ maculâ insignito, & alio orbe cincto, per oras crispo, cærulei coloris, nervo extrinsecus virente, intrinsecus pallente, venis purpureis in latera excurrentibus: at tria gibba purpurea sunt, gibbo albicante, alis cæruleis: tria erecta ex cæruleo purpurascunt.

4. Tria reflexa flava sunt, maculâ aureâ in labro, à qua venæ dilutiùs purpurascens sparguntur: folia incumbentia exalbida, nervo pallido divisa: tria surrecta inferiùs cæruleo purpurascens, venis distincta, supernè candicant.

5. Terna inflexa lactei coloris, aureâ maculâ labro impressâ: folia incumbentia, & terna erecta alba, & circa unguis subcærulea.

III. Iris bulbosa versicolor ramosa.
Iris bulbosa versicolor πολύλων, Clus. hist.
Variat binis, ternis, quaternis floribus.

IRIS BULBOSA LUTEA

inodora.

I. Iris bulbosa lutea inodora major.
Iris bulbosa angustifolia luteo flore, Clus. hist. Lugd. Eystet.

Iris bulbosa 3. luteo flore, Dod. 4. sive lutea, Clus. hist.

Hyacinthus poetarum luteus, Lob. Lugd.

Lirium mas, aut Lirium verum Dodonæi, Lug.

Iris bulbosa lutea, Tab. Cam. Svvert.

Iris bulbosa flore pallido, Ger.

Invenitur latiore aliquantulum, saturatiore & magis rutilante aureo colore, radice item brevior & crassior, vaginula sanguineo colore infecta: alia dilutioris flavi coloris, vaginula sanguineo colore carente: & aliæ adhuc differentiarum occurrunt, Clusio notante.

Huc pertinent
Iris bulbosa pallido colore, sive luteo pallescente, Eyst.

Iris bulbosa lutea mixta, Ejusdem.

Iris bulbosæ luteæ varietates quatuor, Lobelius advers. parte altera recenset.

II. Iris bulbosa lutea inodora minor.
Iris Mauritanica, Clus. cur. post.

IRIS BULBOSA LUTEA

versicolor.

I. Iris bulbosa lutea versicolor major & elatior.
Iris bulbosæ versicoloris, vel flavivariæ classis tertiarum prima, Clus. hist.

Iris bulbosa lutea varia, Lob. ad. par. 2.

II. Iris bulbosa lutea versicolor latiflora elatior.

Iris bulbosa flava varia septima, Clus. hist.

III. Iris bulbosa lutea versicolor latiflora humilior quadruplex.

Iris bulbosa flavivaria classis tertiarum 2. 3. 4. & 8. Clus. hist.

Primæ, terna folia inflexa flava sunt maculâ aureâ insignita, purpureis venis internè distincta: folia gibba purpurascunt: hæc 2. est Clusio.

Alterius folia reflexa flava sunt cum aureâ maculâ, & qua parte gibbosis integuntur venis obsolete purpureis distincta: tria surrecta ex cæruleo purpurascunt, nervo flavo per longum excurrente: tria incumbentia obsolete, quibus flammei quid permixtum est: hæc 3. Clusio.

Tertiæ, folia inflexa pallida, aureâ maculâ insignita, quæ camerato folio integuntur, venis purpurascens distinguuntur, folia gibba purpurascunt, tria erecta cærulea sunt: hæc 4. est Clusio.

Quartæ, folia recurva flava sunt, aureâ maculâ notata, internè purpurascens radijs distincta: folia gibba purpureo cærulea, gibbo ex purpura flavescens: folia erecta, cærulei purpureæ permixti coloris: hæc 8. est Clusio.

IV. Iris bulbosa lutea versicolor angustiflora elatior, quæ duplex est.

Iris bulbosa flavivaria classis tertiarum 5. & 6. Clus. hist.

Primæ, folia reflexa flavescunt, maculâ aureâ labro insignita, at incumbentia candicant, nervo eminentiore ἀχρολόγω: folia erecta exalbida infernè subcæruleis venis distincta. Altera media est inter 2. & 3.

Huc referatur

Iris bulbosa angustifolia lutea mixta, quæ flore est pallidè flavescens, venulis purpureis disseminatis, Eystet.

V. *Iris bulbosa lutea versicolor angustiflora* humilior triplex.

Iris bulbosa flavovaria, classis tertiæ 9. 10. & 11. Clus. hist.

Primæ folia reflexa labris sunt longioribus & pallidioribus, oris purpurascens, macula aurea longiore insignita, incumbens internè purpurascens: nervo carni coloris externè ex viridi pallescens: & folia gibba purpurea, gibbo dilutiore: foliis surrectis purpura saturatiore nitentibus.

Alterius folia reflexa labro sunt pallescente, flava macula in radios desinente infecta: parte angustiore foris virescente, internè venis viridibus prædita: folia bifida, exalbida, gibbus pallescens: folia erecta alba, nervo circa unguem pallescente.

Tertiæ folia inflexa alba, flava macula insignita, incumbens purpurascens: tria erecta purpurei sive violacei coloris sunt.

VI. *Iris bulbosa lutea versicolor*, inter latifloram & angustifloram media.

Iris bulbosa flavovaria 12. Clus. hist.

IRIS BULBOSA CÆRULEA:

cæruleo varia: violacea alba.

I. *Iris bulbosa angustifolia cærulea* tiliæ odore.

Iris bulbosa 5. sive cærulea, Clus. hist.

Iris bulbosa angustifolia odorata Eyst.

II. *Iris bulbosa cærulea minor*.

Iris Hispanica cæruleo purpurea, Svvert.

III. *Iris bulbosa cæruleo purpurascens vario flore*.

Iridis bulbosæ versicoloris 13. genus, Clus. hist.

IV. *Iris bulbosa cæruleo violacea*.

Iris bulbosa flore cæruleo & purpureo, Eyst.

Huc pertinent ex horto Eystetensi

Iris bulbosa variegata.

Iris bulbosa mixta.

Illi flos purpuroviolaceus, medio luteus: huic è cæruleo albicans, aureus & ex albo pallescens.

V. *Iris bulbosa angustifolia violacea*.

Iris bulbosa violacea Pyrænea, Lob. ad. part. 2.

Iris Anglicana violaceo flore, Eyst.

Huc referatur,

Iris bulbosa violacea colore mixto, Eyst.

VI. *Iris bulbosa angustifolia alba*.

Iris bulbosa alba, Lob. ad. part. alt.

Refert Clusius in altera appendice, se à Joachimo Venerio admonitum, se in Pyræneis Iridis bulbosæ varia genera observasse, & viginti sex generum descriptionem fecisse, & Iridem quæ flavum aut rubrum florem haberet, in illis montibus non reperisse: sed inter multas myriades, eam quæ cæruleum sive violaceum florem gerit, unicam plantam reperisse, quæ florem profus niveum haberet.

IRIS TUBEROSA.

Iris tuberosa folio anguloso.

Hermodactylus verus, Matth. Lugd. Tab. Cam. Ger.

Iris tuberosa, Dod. gal. Lugd. Lob. Eyst.

Iris bulbosa præcox, Clus. hist.

Lonchitis major, Cast.

Lonchitis prior Diosc. Aldrouando.

Satyrion, Cæsalp.

Iris tuberosa obscure viridi colore, Svvert.

SISYRINCHIUM.

Σ *love'yxov* Theoph. lib. 7. hist. 13. hoc peculiare habet, ut una radix, primo augeatur hyeme, tum ineunte vere, quod in imo excreverit, contrahatur, supremumq; crescat, quod manditur. Sic quoque Plin. lib. 19. cap. 5. sisyrrichio hoc mirum, imas ejus radices crescere hyeme, verno autem tempore minui & contrahi, tum deinde bulbum pinguescere: Non solum scillo pabulo bulbosæ atque carnosæ radices aptitudo, sed planta hujus, rostro forma rostrata, scillo similis nominis (ut rectè doctissimus Fab. Columna) causa fuit.

I. *Sisyrrinchium majus flore lutea macula notato*.

Sisyrrichion majus vel primum, Nofelha Hispanis, quasi nucula auellana, Clus. hisp.

Sisyrrichium majus, Dod. flore cæruleo, Schvver.

Hyacinthus Poëticus Hispanicus gemino gladiolo reticulato bulbo, Lob. observ.

Sisyrrichium Cordi & Clusij, Lob. ico.

Sisyrrichium, bulbi esculenti genus, Lugd.

Flos coloris est cærul. luteis macul. aspersis.

II. *Sisyrrichium*.

II. Sifyrinchium flore albâ maculâ notato.
Sifyrinchium Mauritanicum, Cluf. in app. I. & cur. post.

Flos purpureæ dilutioris albâ maculâ insignitus.

III. Sifyrinchium medium.

Sifyrinchium minus, Dod. Cluf. hisp. Lugd. Svvert. Eyft.

Sifyrinchion Theoph. & parva Nofelha, Lob.

IV. Sifyrinchium minus latifolium.

Sifyrinchium alterum latifolium, Colum.

V. Sifyrinchium minus angustifolium flore majore variegato.

Sifyrinchium Asprensium angustifolium alterum, Colum.

VI. Sifyrinchium minus angustifolium.

Sifyrinchium Theoph. Colum.

VII. Sifyrinchium Persianum.

Flos Persicus Sifyrinchio congener, Cluf. hist.

GLADIOLUS.

Gladiolus, à foliorum forma, Dioscoridi l. 4. c. 20. *Ἐπίφίον & Φάσγαλον dicitur: & Gaza apud Theoph. 7. hist. II. & 12. Ensem vertit. Plin. l. 25. c. 11. & 26. c. 8. Xiphion & Phasganion neminat.*

I. Gladiolus maximus Indicus.

Gladiolus maximus promontorij Bonæ spei flore rubro incarnato, Svvert.

II. Gladiolus major Byzantinus.

Gladiolus Byzantinus atropurpureus, Svvert.

III. Gladiolus floribus uno versu dispositis major.

Xiphion, Spatha seu Gladiolus segetalis Ruel. Victoralis fœmina, vel Gladiolus sylvestris

Cord. hist. Victoralis rotunda & Gladiolus verus, Gef. hort.

Victoralis herba, Lon. rotunda, Eyft.

Gladiolus, Dod. Narbonensis, Lob.

Xiphion minus, Cluf. hist. pan. & rar.

Gladiolus nostras, Cam. Germanicus, Tab.

Variat magnitudine, quibusdam locis major ac procerior: alijs minor & humilior: floribus colore purpuro rubente, aliquando candicante, qui

Gladiolus flore albo, Lob. adv. part. 2. & Svvert.

Gladiolus Narbon. flore incarnato & flore purpureo, Eyftet.

Gladiolus carnei coloris, Svvert.

Gladiolus Hispanicus flore albo, Eyftet.

Sic in Narbonensi & Germanico, flores ad unam caulis partem digesti.

IV. Gladiolus utrinque floridus.

Gladiolus, Matth. Dod. gal. (cui & Gladiolus segetalis, & Lingua cervina Apuleij) Gef. col.

Ang. Lac. Cast. Cæs. Lugd. peregrinus, Cam. Xiphion, Diosc. Gef. ap.

Gladiolus utrinque floriferus, Dod.

Gladiolus Italicus binis florum ordinibus cinctus, Lob.

Gladiolus Italicus, Tab.

Gladiolus flore pallido, Ger.

Gladiolus purpureo violaceus, Svvert.

Variat flore rubro & incarnato, qui Gladiolus Italicus fl. rubro, Eyft.

V. Gladiolus angusto gramineo folio: in Prod. descript.

VI. Gladiolus floribus uno versu dispositis minor.

Gladiolus minimus, Lob. adv. part. 2.

VII. Gladiolus palustris.

Gladiolus lacustris aut stagnalis Dortmanni, Cluf. cur. post.

HYACINTHUS ET EJUS

Species.

Y'AKINΘOΣ unus est Dioscoridi l. 4. c. 63. at Theoph. 6. hist. 7. duplex, sativus & sylvestris: & ut Plin. l. 21. c. 11. Hyacinthum fabula duplex comitatur, luctum præferens ejus quem Appollo dilexerat (Hyacinthum vocatum) aut ex Ajacis cruore editi, ita discurrunt

tibus venis, ut Græcarum litterarum figura A. I. inscripta legatur. Duplicis Veteres meminere, alter Poëticus, alter Medicus est: illum, aliqui fabulosum vel Poëticum: hunc, historicum seu Medicum vocant: rursus alius Græcorum, alius Latinorum est; Græcorum esse Hemerocallida Diosc. sive Liliū rubrum Plinij; Latinorum, Iridem radice tuberosa, censent; Medicorum verò ab utroque variat, de quo in præfens.

HYACINTHUS COMOSUS.

I. Hyacinthus comosus major purpureus.

Hyacinthus, Dioscoridi.

Bulbine prima, Plinij, forte alijs Pericarpus bulbus, Ejusd.

Hyacinthus quartus & major, & Hyacinthus rubens Virgilij, Trag.

Hyacinthus, Ruel. Matth. Cord. in Diosc. Ges. cat. Port. Cast.

Hyacinthus maximus, Tur. major, Lugd. Tab.

Hyacinthus primus, Ama. Fuch. Ges. hor.

Hyacinthus cæruleus maximus, Fuch. fol.

Hyacinthus cæruleus major mas, Fuch. ico.

Hyacinthus sylvestris, Cord. hist.

Pancretium, Ges. hor. Lac.

Bulbus, Ang.

Bulbi esculenti genus, Dod. gal. Lugd.

Bulbi sylvest. primum genus, quem Pothos Theophrasti, suspicatur, Cæf.

Hyacinth. magnus, & Bulb. Vomitorius, Lon.

Hyacinthus primus Matthioli, Clus. hist.

Hyacinthus Neotericorum sive comosus spurius tertius, Dod.

Hyacinthus comosus, Diosc. Ad. major, Lob. Cam. Lugd.

Hyacinthus comosus, Ger. spurius, Eyf.

Variat: alter præcox, latiore folio, coma crassiore, majoreq; bulbo: alter serotinus, angustiore folio, coma tenuiore, laxiore tamen & elegantiore, minoreq; bulbo: Hinc apud Cam.

Hyacinthus comosus major sive serotinus & minor sive præcox, & flore communiter purpureo, vel cæruleo purpureo (rarius albo) qui Hyacinthus comosus purpureus, Svvert.

II. Hyacinthus comosus albus Belgicus.

Hyacinthus comosus albus, Lob. Lugd. albo flore, Clus. hist.

Hyacinthus comosus leucanthemos, Cam.

Huc referatur

Hyacinthus comosus fl. albo obsoletiore Clus. pan.

III. Hyacinth. comosus albus Byzantinus.

Hyacinthus comosus Byzantinus, Clus. pan. & hist. Eyf.

Flores initio candicantes, cum marcescunt fusci: vel exterius subfusco obsoleto colore, intus albicantes, ad fundum capillis nigricantibus.

IV. Hyacinthus comosus Hispanicus.

Hyacinthus comosus major Hispanico semine natus, Clus. pan. & hist.

V. Hyacinthus paniculâ cæruleâ.

Hyacinthus Sannesiensis comâ panniculosâ, Colum.

Hyacinthus comosus ramosus nondum descriptus purpuroviolaceus, du Bry.

HYACINTHUS RACEMOSUS.

I. Hyacinthus racemosus cæruleus major.

Hyacinth. botryoides cærul. amœnus, Lob. ico.

Hyacinth. botryoid. cæruleus major, Tab. Ger.

Hyacinthus botryoides cæruleus, Clus. pan.

Hyacinthus botryoides odoratus, Cam.

Hyacinthus botryoides major, Eyf.

Hyacinthus botryoides major Hispanicus, Svvert.

II. Hyacinthus racemosus latif. speciosior.

Hyacinthus botryoides cæruleus, vel 3. genus, Clus. pan. vel purpureus 3. Eid. hist.

Hyacinthus botryoides incarnatus, Tab. Eyf.

Hyacinthus botryoides cæruleus amœnus, Ger. ico.

Flos dilutioris purpuræ etiam in cæruleum tendens.

III. Hyacinthus racemosus albus.

Dipcadi candidis floribus, Lob. Lugd.

Hyacinthus botryoides lacteus, Clus. pan. Tab.

Ger. albo flore, Clus. hist. Eyf.

Variat floribus lacteo, niveo, cui diluissima purpura perfusa: est & tertius floribus ex cæruleo virecentibus: Svvertius carneo, albo & cæruleo botryoides nomine pingit.

IV. Hyacinthus uvâ ramosâ major.

Hyacinthus ramosus botryoides cæruleus, Casp. Bauhini: in floi ilegio du Bry.

V. Hyacinthus uvâ ramosâ minor.

Hyacinth. botryoides ramosus, Clus. pan. vel 3. uvâ ramosâ, Eadem hist.

VI. Hya-

VI. *Hyacinthus racemosus cæruleus minor latifolius.*

Bulbina Plinij videtur.

Bulbi esculenti genus minus, Dodonæo gal. Lugd.

Hyacinthus cæruleus major, Fuch. Tur. Lugd. sœmina, Fuch. ico.

Hyacinthus 2. Fuchsj, Gef. hort.

Hyacinthus minor, Lon.

Hyacinthus botryodes primus & major, Clus. pan, & hist.

Hyacinthus botryoides cæruleus, Eyst.

VII. *Hyacinthus racemosus cæruleus minor juncifolius.*

Hyacinthus primus, vel Hyacinthus vernus exiguus, Trag.

Allium caninum exiguum, Eidem.

Hyacinthus Cord. in Diosc. minor, Eidem observ.

Hyacinthus neotericorum primus, Dod. flor.

Hyacinthus racemosus, Dod.

Hyacinthus comosus minor, Lob. obs. Lugd.

Hyacinthus botryoides vulgaris, Lob. ico.

Hyacinthus botryoides 1. & minor, Clus. hist.

Hyacinthus botryoides odoratus, Cam.

Hyacinthus botryoides cæruleus, Ger.

Hyacinthus cæruleus minor, vel sextus, Tab.

Panocratium alterum Dodonæi, Gef. cat.

Bulbine flore cæruleo, Gef. hor. minor, Eid. color.

Bulbus sylvest. & Bulbus coronarius Theoph. Cæsalp.

Variat floris colore cæruleo, aliàs saturato, aliàs dilutè exalbido, dilutè purpurascens; odore apud nos est pruni: at *Tragus inodorum* asserit.

VIII. *Hyacinthus racemosus moschatus.*

Bulbus vomitorius, Matth. Cast. Lugd.

Muscari, Clus. hisp. & pan. Ger. Turcarum, Camer.

Dipcadi Chalcedonicum & Italarum, Lob. Lugd.

Hyacinthus spurius recentiorum alter, Dod.

Hyacinthus botryoides Chalcedonicus moschatus, & Hyacinthus purpureus magnus peregrin. Tab.

Hyacinthus neotericorum alter, Lugd.

Muscari obsoletiore flore, Clus. hist.

Muscari majus obsoletio albo flore, Eyst.

Flos initio interdum purpurascens, aut viridis: dein ex purpura virens, aut cum viriditate albicans: nonnunquam subcæruleus: aliquando initio nigricans, sive saturatè purpurascens, dein pallidus, vel flavescens; vel ab initio pallidus, postea flavus, postremo pallefcens, nigricans, aut pullus; hic & niveo, & egregiè rubente, & carneo reperitur; hinc quatuor figuræ apud Svvertium; & in hort. Eyst.

Muscari flore obsoletio albo & obsoletio nigro.

IX. *Hyacinthus racemosus moschatus luteus.*

Dipcadi flavum, sive Muscari Constantinopolitanum, sive Chalcedonicum, Lob. ico.

Muscari flavo colore, Clus. hist. flavum, Ger. luteo flore, Eyst.

Muscari Turcarum flore luteo, Cam.

Hyacinthus botryoides Chalcedonicus luteus, Tab.

Nonnunquam flore dilutè purpureo, aliquando cæruleo virente reperitur; ex viridi flavescens, Clus. in ap. alt. notavit.

X. *Hyacinthus racemosus luteus præcox.*

Tipcadi lutei varietas, sive Muscari luteum præcox, Lob. ad part. 2.

Flores initio subcærulei, postea aurei.

HYACINTHUS OBLONGO flore.

I. *Hyacinthus oblongo flore cæruleus major,*

Hyacinthus, Dod. gal, Lugd.

Hyacinthus Anglicus, Ad. Ger. Eyst. & Belgicus, Lob.

Hyacinthus non scriptus, Hyacinthus Dioscoridis, Dod. Lugd.

Hyacinthus Belgicus non scriptus, Cam.

Hyacinth. Hispanicus, Clus. hist. addit. Svvert. flore cæruleo & albo.

Variat floris colore ut plurimum cæruleo, cæsiouè: aliquando amethystino vel violæ, nigræ dilutam purpuram refert: aliquando carneo, hinc

Hyacinthus Anglicus colore amethystino: & aliàs colore violaceo, Eyst. &

Hyacinthus Anglicus flore incarnato, &

Hyacinthus Anglicus cinericeus: Item

Hyacinthus Hispanicus flore violaceo, & flore incarnato, Eyst.

qui Hyacinthus carnei coloris, Svver. item floribus albicantib. aut candidis, sive niveis, qui Hyacinthus Belgicus candidus, Lob.
Hyacinthus non scriptus flore candido, Dod.
Hyacinthus albus Anglicus, Tab. Ger.
Hyacinthus Hispanicus flore albo, Svvert.

II. Hyacinthus oblongo flore fusco.

Hyacinthus Mauritanicus, Cluf. hist. ap. 1. & cur. post.

Hyacinthus Mauritanicus Clusij, cui flores vicini plures obsoleti, & fusci, Lob. ad. part. 2.

III. Hyacinthus obsoleto flore.

Hyacinthus obsoletior Hispanicus, Cluf. pan. obsoleti coloris Hispanicus ferotinus, Eid. hist.

Hyacinthus Hispanicus obsoleto flore, Cam.

Hyacinthus obsoletior Hispanicus semine compresso Pancratij Monspel. maritimi, Lob. ad. par. 2.

Hyacinthus ferotinus maximus, Eyft.

Variat floribus colore ex purpureo pallido & virescente mixto: sic ex albo cinerei, & ex albicante virescente, Cluf. ap. alt.

Hyacinthus obsoletus Clusij, flore obsoleto viridi, Svvert.

Sic eorum color valde obsoleto spadiceus est, qualis plerumque ceruis esse solet.

IV. Hyacinthus obsoleto flore alter.

Hyacinthus ferotinus obsoleto colore. Eyft.

V. Hyacinthus ferotinus albicans.

Hyacinthus ferotinus facie Orientalis, Eyft.

VI. Hyacinthus oblongo flore flavo viridi.

Hyacinthus obsoletus Æthiopicus Cluf. cur. post.

VII. Hyacinthus oblongo flavo flore.

Hic cum tertio convenit, nisi quod minor, & flos ex sex foliolis luteis, aliquando candicantibus compositus est, in cujus medio staminula bina pallida conspiciuntur: in Gallia Narbonensi in summitate pontis Gari reperitur.

VIII. Hyacinthus oblongo cæruleo flore minor.

Hyacinthus minor Hispan. Cluf. hist. ap. 2. & cur. post.

Variat flore cæruleo, albo, interdum mixto, dilute suaviterque rubente, (qui Hyacinthus flore rubro ex Lusitania, Lob. ad. par. 2.) venis saturatoribus per foliolorum externorum longitudinem excurrentibus.

IX. Hyacinthus floribus campanulæ uno versu dispositis.

Hyacinthus totus albus, Campanilla, Lob. ad. par. 2. ex Lusitania.

X. Hyacinthus floribus campanulæ utrinque dispositis.

Hyacinthus Neapolitanus, Svvert.

HYACINTHUS ORIENTALIS.

I. Hyacinthus Orientalis caule maculato.

Hyacinthus Dioscorid. & Theoph. Ang.

Hyacinthus Orient. Matth. Gesner. hor. Dod. (cui & minor) Cast. Lugd. Cluf. hist. Rauvv. cæruleus, Tab. Ger. Eyft.

Hyacinth. Orientalis Græcus, Ad. Lob. Lugd.

Hyacinthus Constantinopolitanus, Cam.

Hyacinthus, Cæsalp.

II. Hyacinthus Orientalis purpureus.

Hyacinthus Orientalis purpurorubens, Lob. ico. flore purpureo, Cam.

Variat flore purpureo, purpurorubente: & Svvertius.

Hyacinthum Orient. ferotin. flore purpureo pingit: & huc referendus.

Hyacinthus fl. purpureo albo, Eyft.

III. Hyacinthus Orientalis exalbidus.

Flores antequam aperiantur albi, aperti oras tantum albas habent, reliqua parte carnei sunt, senescentes toti nivei fiunt, Cluf. hist.

Est & alter floribus ex cinereo albis, folijs paulo angustioribus & crassioribus, qui

Hyacinthus Orient. fl. cinereo albus, Eyft.

IV. Hyacinthus Orientalis albus primus.

Hyacinthus Or. albus, Lob. ico. & Cluf. hist. Flore niveo, Eyft.

Flore albicante, & flore albo, Svvert.

Hyacinthus Constantinopolitanus albo flore, Cam.

Flore albicante & flore albo, Svvert qui etiam

Hyacinthum facie Orientalis, flore cæruleo & flore albo, &

Hyacinthum Germanicum flore albo, pingit.

Flores intus nivei, foris albi, folijs tribus externis ad *ἀχρόσιμον* colorem accedentibus: aliquando argentei coloris, qui

Hyacinthus Orientalis niveus, Cluf. hist.

Hyacinthus Orient. argenteo colore, Eyft.

V. Hyacinthus Orientalis albus alter.

Hyacinthus brumalis Orientalis Gemmæ, Lugd. albus, Lob.

VI. Hyacinthus Orientalis maximus.

Hyacinthus Orientalis alter, Matth. Lugd.

Hyacin-

Hyacinthus Orient. major, Dod. polyanthos, Ad. Lob. Tab. Lugd.

Hyacinthus Orientalis polyanthos, Cluf. hist. Ger.

Hyacinthus Orient. præcox multiflorus cæruleus, Svvert.

Hyacinthus Orient. major, flore cæruleo, & alter violaceo colore, Eyft.

Flores sæpè 40. producit.

VII. Hyacinthus præcox albus.

Hyacinthus præcox flore albo Caccini, Cluf. cur. post.

VIII. Hyacinthus Orientalis latifolius.

Hyacinthus Orient. πολυανθῆς alter, Cluf. hist.

IX. Hyacinthus Orientalis variegatus phœniceis caliculis subtus rubentibus: vel floribus anteriùs albescentibus, aversâ parte purpurascens.

Hyacinthus Orientalis variegatus, &

Hyacinthus Orientalis mixtus, Eyft.

V. Hyacinthus maximus polyanthos.

Hyacinthus Jacobæus altus multis floribus Italicus, Svvert.

XI. Hyacinthus Orientalis ramosus.

Hyacinthus Orientalis πολυανθῆς, Cluf. hist.

XII. Hyacinthus Orient. florum folijs reflexis & variegatis.

Hyacinthus Orient. reflexis folijs, colore violaceo, &

Hyacinthus Orient. viol. colore albis lineis, Eyft.

Flores purpuroviolacei, lineis albicantibus dorsalibus distincti: vel lætè purpurei & janthini, virgulis obscurioribus signati.

XIII. Hyacinthus Orientalis, caule folioso.

Hyacinthus Asiaticus φυλλοφόρος caule, Cluf. cur. post.

Hyacinthus caule folioso, Svvert.

XIV. Hyacinthus Arabicus, Camerarij, quid?

XV. Hyacinthus exoticus flore phalangij.

Hyacinthus circa Alepum Ayur dictus, Rauhvolff.

Hyacinthus Tripolitanus, Cam. ad. Matth.

Hyacinthus Orientalis ferotinus.

I. Hyacinthus Orientalis ferotinus.

Hyacinthus Orient. ferotinus mixtus, Eyft.

Florum apices albescunt, qua pediculis adherent, rubescunt.

II. Hyacinthus Orient. ferotinus floribus erectis candidis, vel cæruleis.

Hyacinthus Orientalis ferotin. erectis candidis floribus, &

Hyacinth. Orient. ferot. erectis cæruleis floribus, Eyft.

III. Hyacinthus Orient. ferotinus striatus.

Hyacinthus minimus ferotinus facie Orientalis hyacinthi, Lob. ad. par. 2. ap.

an Hyacinthus ferotinus minimus cæruleus, Cluf. hist. ap. 2.

Flos ex cæruleo dilutus, senis venis cæruleis striatus.

Hyacinthus Orientalis flore pleno.

I. Hyacinthus Orientalis flore duplici.

Hyacinthus flore duplici ex albo virescente, Cluf. cur. post.

Hyacinthus Orientalis pleno flore subviridi, Svvert.

Hyacinthus Orient. fl. duplici, Eyft.

Flores gerit infitos duplices: ex albo virescentes, vel cæruleos, ad pediculum parum virentes.

II. Hyacinthus Orient. fl. cæruleo pleno: & Eyft.

III. Hyacinthus Orient. albus multiplici flore.

Hyacinthus candidissimus pleno flore, Eyft.

HYACINTHUS STELLARIS.

I. Hyacinthus stellaris bifolius Germanicus.

Narcissus Martius, Brunf.

Narcissus cæruleus & Hyacinthus alius, Trag.

Hyacinthus cæruleus minor mas, Fuch. ico.

Hyacinthus albicans seu femina, Fuch. Tur. Lugd.

Hyacinthi Germanici liliflori minor species, Lob. ob.

Satyrium trifolium, Dod. gal.

Bulbus fyl. quidam bifolius, Gef. hor. &

Hyacinthus, seu Bulbus fyl. Eid. col.

Bulbus vomitorius, Lon.

an Hyacinthus bifolius Theoph. Lob. ico.

Flore est cæruleo, in alijs colore magis saturo, alijs magis diluto, rarius ad carneum vergente, suaviter rubente: est etiam exalbido, & veluti cinericeo, subcæruleo colore: sunt qui & flavos notarunt.

II. *Hyacinthus stellaris trifolius.*

Satyrion erythronium, Dod.gal.

Hyacinth. cæruleus minor, Tur. minor *fœmina*, Fuch.ico.

Hyacinth. cæruleus mas minor, Fuch. Lugd.

Hyacinthus Fuchij, Dod.medius, Lon.

Hyacinth. Germanicus liliflorus, Ad. *stellaris*, vel *flos Martius stellatus Germanicus*, Lob.

Hyacinthus stellatus, Cluf. hist. flore cæruleo, Cam.Eyft.

Hyacinthi alterum genus, Cæs.

Priore per omnia major & triphyllus, qui tamen volet, eundem dicat.

III. *Hyacinthus stellaris albus.*

Narcissus candidus, Trag.

Hyacinthus niveus, Fuch. floribus candidis, Dodon.

Hyacinth. diphyllos Fuchij floribus candidis & purpureis, Cord, obf.

Hyacinthus stellaris albicans serotinus, Lob. Lugdun.

Hyacinthus albicans Botanicorum, Lob. ad. part.2.

Hyacinthus stellatus flore albo, Cam.

Bulbus vomitorius albo flore, Lon.

IV. *Hyacinthus stellatus cæruleus staminulis ex viridi luteis.*

Hyacinthus stellatus Italicus, Eyft.

V. *Hyacinthus stellaris purpureus.*

Hyacinthus stellaris major, Lob. ad. par.2.

VI. *Hyacinthus stellaris spicatus cinereus.*

Hyacinthus stellatus cineracei coloris, Cluf. hist. &

Hyacinthus stellatus æstivus, Eid. cur. post.

Hyacinthus stellatus Byzantinus sive exoticus Someri, latâ deprensâ spicâ fastigiatus, Lob. ad. part.2.

an *Hyacinthus stellatus cinereus ex Gallica*, Eidem.

VII. *Hyacinthus stellaris cæruleus amœnus.*

Hyacinth. stellaris Byzantinus alter elegantissimus serotinus bullatus, Lob. ad. par.2.

Hyacinthus latifolius Dalechampij, Lugdun. icon.

Hyacinthus peregrinus pluribus caulibus præditus, cæruleo violaceus, Svvert.

Variat magnitudine & floris colore amœno cæruleo, dilutè cæruleo, quandoque ex cæ-

ruleo purpurascente, vel violaceo : rarissimè albo.

VIII. *Hyacinth. stellaris obsoletè cæruleus, vel major.*

Hyacinthus stellatus Byzantinus, Cluf. hist. & Eyft.

Hyacinthus stellatus Byzant. tenuifolius præcox, Lob. ad. part.2.

Huc referendus

Hyacinthus Byzantinus flore cæruleo lacteo, Svvert.

IX *Hyacinthus stellaris cæruleus striatus.*

Hyacinthus stellatus Poreti, Cluf. cur. post.

X. *Hyacinth. stellaris saturè cæruleus.*

Hyacinthus Hispanicus stellaris flore, Cluf. cur. post.

XI. *Hyacinthus stellaris æstivus cæruleo purpurascens major.*

Hyacinthus stellatus æstivus, Cluf. hist. ap. altera.

Flores sunt subcærulei dilutiores : sic albi, staminibus purpurascensibus.

XII. *Hyacinthus stellaris æstivus minor flosculis alternatim sitis.*

Hyacinthus stellatus æstivus minor, Cluf. in auct. ap. alt. & cur. post.

XIII. *Hyacinthus stellaris soljis & radice lilij.*

Hyacinthus stellaris lilifolius, Lobel. Lugd. Ger.

Hyacinthus liliaceus, vel septimus, Tab.

Hyacinth. stellat. λιβάριον, Cluf. hist. & ap. alt. ejusdemq; auctario & cur. post.

Hyacinthus lilifolius flore cæruleo pallido, Svvert.

Flores intensè cærulei, sive violacei, rarius nivei.

XIV. *Hyacinthus stellaris autumnalis major.*

Hyacinthus autumnalis major, Ad. Cluf. hisp.

& hist. Lob. Dod. Lugd. (cui & *Typhium Theophrasti*) Ger.

Hyacinthus stellatus autumnalis angustifolius major, Eyft.

Aliquando cauliculis est ramosis, & Svvertius exhibet

Hyacinthum autumnalem albo flore.

Hyacinthum flore purpureo pallido.

XV. *Hya-*

XV. *Hyacinthus stellaris autumnalis* minor.

Hyacinthus autumnalis, Gef. hor. Ad. Cluf. hisp. Lob. Lugd. Ger.

Hyacinthus autumnalis minor, Dod. Cluf. hist. Eyft.

Bulbus æstivus Dalech. Lugd.

Flos cæruleus, purpuræ dilutioris, ex purpura rubens.

XVI. *Hyacinthus stellaris minimus*.

Hyacinthus stellaris vernus pumilus, Lob. ad. par. 2. Eyft.

XVII. *Hyacinthus minimus maritimus* in Prod. descript.

In Florilegio Svvertij adhuc pinguntur sex diversi *Hyacinthi*;

Hyacinthus stellaris albus: 2. cæruleus: 3. ex cæruleo violaceus: 4. carnei coloris: 5. luridus: 6. stellatus major, azureus, hicque elegantissimus existit.

HYACINTHUS INDICUS.

I. *Hyacinthus Indicus bulbosus stellatus*.

Hyacinthus stellatus Peruanus, Cluf. hist. Lob. ad. par. 2. Eyft.

Hyacinthus Peruanus, Robino; flore cæruleo multiflorus, Svvertio.

Hyacinthus stellatus Boëticus, Cluf. cur. post.

Variat colore floris, qui nunc è cæruleo purpureus, modò saturatoris purpuræ & quasi

violaceus, umbone purpureo, staminulis cæruleis: vel ex albo rubicante, umbone & staminulis albis, quem nomine

Hyacinthi Peruani carnei coloris, Svvertius pinxit.

II. *Hyacinthus Indicus bulbosus minor*.

Hyacinthus Indicus minor Orientalis, Svvert.

III. *Hyacinthus Indicus tuberosus flore Hyacinthi Orientalis*.

Bulbus Indicus flore albo *Hyacinthi Orientalis æmulo*, Paludano.

Hyacinthus Orientalis Indicus, Simoni Touar.

Hyacinthus Indicus tuber. radice, Cluf. hist. Lob. ad. par. 2.

Hyacinthus minor Indicus tuber. radice albus, Svvert.

IV. *Hyacinthus Indicus tuberosus flore Narcissi*.

Hyacinthus Indicus tuberosa radice, Robino. *Hyacinthus major Indicus tuberos. radice*, Svvert.

HYACINTHUS COLCHICI folio.

I. *Hyacinthus latifolius maximus*.

Hyacinthus Ind. Orient. dictus, adhuc incognitus, Svvert.

II. *Hyacinthus latifolius alter*.

Hyacinthus Africanus bulbo crasso facie Hyacinthi Peruani, Svvert.

BULBUS ERIOPHORUS

BULBUS CRINITUS ET FLOS.

Tigridis.

BULBI *εριοφόρα*, id est, laniferi, inter veteres Theoph. 7. hist. 13. meminit, illum in littoribus nasci, lanamq; sub primis tunicis habere, ex qua toga & alia vestes conficiantur: cujus & Plin. lib. 9. cap. 11. meminit, Theophrasti testimonio usus.

I. *Bulbus eriophorus Peruanus*.

Eriophorus Peruanus, Cluf. hist.

Magnam cum *Hyacintho Indico bulboso stellato* affinitatem habet, hujus tamen folia duplo latiora: flos purpureus, circa umbili-

cum cæruleus, venâ atropurpureâ floris folium percurrente,

II. *Bulbus eriophorus Orientalis*.

Bulbus eriophorus, Cluf. pan. & hist. Lob. Dod. Cam. Lugd. Tab.

Bulbus

Bulbus lanatus ex Oriente, Cæs.

Cùm Dodonæus in florum historia sc̄titiã figuram posuerit, idcirco eandem figuram sub nomine

Eriophori bulbi commentitij, posuere Lobel. Lugd. at Cast.

Bulbi eriophori, & Tab. sub Eriophori bulbi altera icone.

Ipse verò Dodonæus edit. postrema, utramque figuram habet; alteram titulo Bulbi eriophori icon ab amico missa; alteram, Bulbi eriophori Viennæ nati effigies.

III. Bulbus eriphorus minor.

Hyacintho obsoleto Æthiopico, subjecit Clus. cur. post.

IV. Bulbus marinus crinitus, *τεχάδus*, in hist. Lugd. proponitur; quid sit, ignoramus.

V. Tigridis flos, Dod. Lub. Lugd. Tab.

Ocelo Xochiel, id est, flos Tigridis, novæ Hisp. sive Mexiocanæ Provinciæ, in hist. Mexiocana.

Radicem habet porraceam, folia gladioli, flos rubet egregiè, circa medium tamen albus, & instar pellis Tigridis maculatus: hujus veram figuram in florilegio I. du Bry videre est.

SECTIO SECUNDA.

NARCISSUS: LEUCOIIUM: LILIO-NARCISSVS SIVE TVLIPA.

NARCISSUS ET EJUS SPECIES.

NΑΡΚΙΣΣΟΣ καὶ λέγετον Dioscoridi l.4. c.161. & Theoph. 6. hist. 6. & 7. ejusdem 12. dicitur, non à Narcisso adolescente nimium seipsum adamante, ut Poëta fabulantur, sed à vi stupefaciendi, quam νόρκωσις Graci vocant: seu ut Plinius, à narce, quam vim Narcisso inesse l.21. c.19. testatur: hinc Plutarcho in Symposio, quasi nervos hebetans & torpidas gravitates efficiens dicitur.

Unius Theophrastus meminit: at Dioscorides in flore differentiam notat, qui albus sit, intus croceus, in quibusdam purpureus, ita ut alius sit πορφυρεώδες, alius κρεκωδες, Et Plinio l.21. c.5. Narcissus alter flore candido, calyce purpureo: alter calyce herbaceo: per calycem intelligens quod in floris medio est, nullius Graci autoris exemplo: & seq. c.19. Narcissum unum purpureo flore, & alterum, herbaceum dixit.

NARCISSUS PORRACEO FOLIO,

angusto calyce, latifolius simplex,
uno flore.

I. Narcissus maximus pallidus folijs incanis.

Narcissus omn. maximus pallidus ad Clus. cur. post.

II. Narcissus maximus flore cæruleo albicante fimbriâ croco aureâ.

Narcissus maximus mediopurpureus, aut cæruleus latifolius Hispanicus, Eyst.

III. Narcissus albus magno odore flore circulo pallido.

Narcissus 13. medioluteus Poëticus, Tab.

Narcissus mediopurpureus, Ger. ico.

Narcissus latifolius 7. Clus. hist.

IV. Narcissus niveus odoratus circulo rubello.

Narcissus ferotinus montanus, Clus. pan.

Narcissus latifolius 6. Clus. hist.

Narcissus mediorangeus communis, Svvert.

V. Narcissus albus circulo purpureo.

Narcissus purpureus, Ges. hor.

Narcissus mediopurpureus, Dod. Lugd. Clus.

pan. Eyst.

Narcissus mediocroceus purpureus, Ad.

Narcissus Poëticus mediopurpureus, Lob.

Narcissus, Cast. primus circulo rubeo, Cæs.

Narcissus 14. & Poëticus 5. Tab.

Narcissus mediopurpureus præcox, Ger.

Unum fert florem, rarè binos: & huic similem, circulo tamen rubro, in Pannonicis Clusium proponit,

Narcissum ferotinum montanum vocans.

Narciss. medio rubeus communis, Svvert.

VI. Narciss. alb. circulo croceo vel luteo.

Narciss. Veterum, Trag. Candidus, Lon.

Narcissus primus, Dod. gal. Cæs.

Narcissus Italicus flore candido, & Narcissus alb. Gef. hor.

Anemone limonia Theophrast. Narcisso cognata, Eid.

Narciss. Poët. mediocroceus, Lob.

Narcissus Poëticus medioluteus Dodonæi, Lugd.

Narcissus 10. roseoluteus major, Tab.

Narciss. medio purpureus præcox, Ger. ico.

Narcissus ferotinus, Svvert.

Hic à priore potissimum circuli colore differt, & Narcissus Dioscoridis videtur.

Hujus generis tres reperiuntur; forma, colore, aut odore nequaquam, & magnitudine parum, sed florendi tempore, differentes: majores, medijs, præcoces: & ferius prodeuntes, minores sunt.

VII. Narcissus albus circulo croceo minor.

Narcissus minor ferotinus mediocroceus, Lobel. ico.

Narciss. 16. ferotinus albus, Tab. minor, ferotinus, Ger.

VIII. Narcissus flore cæruleo, Clus. pan.

Narciss. cæruleus, solo floris colore à Narcisso medio croceo differens, Lob. ad. part. 2.

NARCISSUS EXOTICUS.

I. Narcissus Indicus totus ruber.

Narciss. latifolius octavus, qui & Indicus rubro flore, vulgo Jacobæus, Robi. Clus. hist.

Narcissus Indicus rubro flore, Lob. ad. part. 2.

Narciss. Ind. flore sanguineo, Svvert.

Ex India Orientali adfertur.

II. Narcissus ex albo rubescens.

Narciss. Gareti, flore albo exteriori parte rubicundo Svvert.

III. Narciss. Ind. obtuso latiss. folio, bulbo vastissimo.

Narcissus Indicus Orient. bulbo magno & compressiore rotundo, folijs Narcissi, Svvert.

IV. Narciss. Ind. obtuso latissimo folio alter.

Narcissus Indicus Occident. folijs Narcissi latifolij, Svvert.

V. Narciss. Ind. lato & multiplici folio.

Narcissus promontorij Bonæ spei bulbo oblongo, Svvert.

VI. Narcissus Africanus folijs bifolij.

Narcissus Africanus sive Narciss. exoticus, Lobel. ad part. 2.

Variat folio acutiore, rotundiore, & complicato; flore est phœniceo.

NARCISSUS LATIFOLIUS SIMPLEX pluribus floribus.

Narcissus totus albus.

I. Narcissus albus major odoratus.

Narcissus latifolius major, in latifoliorum classe alter, Clus. hist.

Communiter binos, interdum ternos & quaternos flores, & sex folijs, imò ex duodecim constantes, Clusius notavit.

II. Narcissus Orientalis major albus.

Narcissus Orientalis major polyanthos totus albus, Eyst.

Est latifolius, floribus copiosis albis peramplis, odoratus, tribus staminibus luteis brevibus donatis.

III. Narcissus Orientalis medius albus.

Narcissus Orient. medius totus albus polyanthos, Eyst.

A priore sola magnitudine differt.

IV. Narcissus Orient. albus calice stellato.

Narcissus Orient. albus odoratus calice stellato, Eyst.

Floribus est albis odoratis, in medio stamina auro-lutea instar stellæ radiatim disposita.

V. Narcissus totus albus major.

Narcissus totus albus, Dod. Lob. & Lugd.

Narcissus totus albus prior, Clus. hisp.

Narcissus latifolius simplici flore prorsus albo, Eid. hist.

Narciss. albus major, Cam. quintus albus, Tab.

Narcissus Orient. polyanthos minor totus albus, Eyst.

Narciss. medioluteus polyanthos, Ger. ico.

VI. Narcissus totus albus major.

Narcissus totus albus alter, Clus. hisp.

Narcissus latifolius niveus alter, Eid. hist. descr.

Narcissus totus albus paucioribus floribus,
Lob. ob.

Narcissus albus minor, Cam.

VII. Narcissus niveus.

Narcissus latifolius niveus tertius, Clus. hist.

VIII. Narcissus albus flore minore Jasmini
odore.

Narciss. latifol. niveus tertius alter, Clus. hisp.

Narcissus medioluteus.

I. Narcissus orientalis albus calice luteo
Campanulæ simili maximus.

Narciss. polyanthos orient. calice medioluteo
odoratus maximus, Eyft.

Hujus, ut & duorum sequentium calix, cam-
panulæ instar amplius luteus: flores jucundum
odorem spirant.

II. Narcissus orientalis albus calice luteo
medius.

Narciss. polyanthos orient. medioluteus odo-
ratus medius, Eyft.

III. Narciss. orient. albus calice luteo minor.
Narciss. polyanthos orient. medioluteus minor
odoratus, Eyft.

IV. Narcissus orient. calice aureo pluribus
foliolis pleno.

Narcissus orientalis mediocroceus calice ple-
no, Eyft.

Flos albus, calice aureo pluribus tortilibus
foliolis pleno.

V. Narcissus Orient. calice rotundo auro-
luteo.

Narciss. orient. mediocroceus major, Eyft.

VI. Narcissus pallidus mediocroceus.

Narciss. medioluteus Pisanus, Lob. ico. Svvert.

Narcissus latifolius flore profus albo secun-
dus, Clus. hist.

VII. Narcissus pallidus medioaureus.

Narcissus sulphurei coloris minor, ad Clus.
cur. post.

VIII. Narcissus albus circulo croceo po-
lyanthos.

Narcissus. Matth. comp. octavus, edit. Ital.

Narcissus mediocroceus serotinus polyanthos,
Lob. ico.

Narciss. quart. Matthioli, Lugdun.

Narcissus 15. niveus serotinus, Tab. totus al-
bus, Ger. ico.

Narcissus, Castori; quem quinto simplici flore
junxit.

Hic etiam circulo purpureo reperitur, qui
Narcissus mediopurpureus, Eyft.

IX. Narcissus pallidus circulo luteo.

Narcissus medioluteus, Dod. Lugd. Ger. Svvert.
Eyftett.

Narcissus albidus medioluteus, Lob.

Narcissus 6. medioluteus i. Taber.

Narcissus latifolius flore profus flavo, Clus.
hist. icon.

X. Narcissus pallidus circulo aureo alter.

Narcissus latifolius 5. vel Narcissus pallido flo-
re medioaureus, Clus. hist.

Memipit Clusius & alterius, cujus flos ex
pallido virefcit, calice angusto flavo.

XI. Narcissus medioluteus copioso flore o-
dore gravi.

Narcissus octavus fortè Matth.

Narcissus medioluteus, Ad. Lob. (cui & Donas
Narbonensium) Clus. hisp. Svvert. medioluteus
alter, Dod. Lugd.

Narcissus præcox simpl. flore, vel latifolius sim-
plex i. Clus. hist.

Narcissus 7. medioluteus 2. Tab.

Narcissus Pisanus, Ger.

Narcissus alter comofo flore, Cæf.

Narcissus Constantinopolitanus minor calice
fimbriato, mediocroceus, Eyft.

Variat folijs obtusioribus & acutioribus: sic
floris colore, qui aliquando sulfureus, sive ἀχρὸ-
λινθῶ: aliquando 10. 12. etiam 18. flores obser-
vavimus.

XII. Narciss. medioluteus majorib. floribus.

Narcissus præcox, Clus. hisp.

Narcissus medioluteus alter, Lob. obs.

Narciss. latifol. Byzantin. mediolut. 2. Clus. hist.

Præcior priore, latioribus folijs, & flori-
bus majoribus.

XIII. Narciss. niveus calice flavo odoris
fragrantissimi.

Narciss. latifol. simpl. mediolut. 3. Clus. hist.

Narcissus totus luteus.

I. Narcissus luteus polyanthos Africanus.

Narciss. Africanus major, flavus polyanthos: in-
addit. ad Clus. cur. post.

Narcissus Africanus multiflorus coronatus,
Svvert.

Narcissus luteus Africanus major, &

Narcissus Africanus aureus major, Rob.

II. Narciss. luteus polyanthos Lusitanicus.

Narciss.

Narcissus d'Argiers, aut Ægyptius, Lob. ad. part. alt.

Narciss. de Argiers polyanthos totus lut. Eyf.

Narciss. Africanus flore aureo, Svvert.

III. Narciss. luteus Constantinopolitanus. Narciss. totus luteus ex Thracia, Clus. hisp.

Narciss. latifolius flavo flore sive 4. Zerincadacatamer nomine allatus, Eidem hist.

Flos aut omnino luteus, aut pallidus: qui pallidus, caliculum planè aureum habet.

IV. Narciss. angustifolius totus luteus. Narcissus totus luteus semper florens Caccini, ad Clus. cur. post.

Singulis caulibus ad quindenos flores, idque sæpius in anno, Florentiæ profert.

V. Narciss. angustifol. flavus magno calice. Narcissus 9. qui angustifolius 1. vel Narcissus juncifolius 1. amplo calice, Clus. hist.

Narciss. maximo calice, flore luteo, Svvert. qui alium adjungit.

Narcissum oblongo calice, flore luteo.

Narciss. juncifolius præcox major, &

Narciss. juncifolius latiore calice, Eyf.

NARCISSUS PORRACEO angusto folio.

I. Narcissus angustifolius albus major. Narcisso juncifolio albo flore, junxit Clus. in cur. post.

II. Narciss. angustifolius albus minor: qui 1. in Prod.

III. Narciss. angustifol. pallidus calice flavo. Narcissus sulfurei coloris majusculus, ad Clus. cur. post.

IV. Narcissus parvus albus fimbria suave rubente.

Narcissus parvus stellatus albus medio suave rubente vertice, Lob. ad. par. 2.

V. Narcissus mediocroceus gramineo folio. Narcissus mediocroceus tenuifolius, Lob. ad. par. 2.

NARCISSUS JUNCIFOLIUS. simplex, luteus & albus.

I. Narciss. juncifol. oblongo calice luteus major.

Narciss. juncifolius prior, Clus. hisp. Lugd.

Narciss. juncifol. major, Dod. odoratiss. Cam.

Narciss. luteus juncifolius vel luteus Africanus, Ad. præcox, Lob.

Narciss. 10. angustifol. 2. & juncifol. 1. Clus. hist.

Narciss. 8. juncifolius 1. Tab. juncifol. præcox, Ger.

Narciss. major juncifol. Eyf.

Flores terni, quaterni, quini, interdum gemelli odorati.

II. Narciss. juncifol. luteus minor.

Narciss. juncifol. Dod. flo. Lugd. alter, Clus. hisp.

Narciss. juncifol. minimus Dod. Camer. Clus. hist. Eyf.

Narciss. juncifolius ferotinus, Lob. Ger.

Narciss. 9. juncifolius 2. Tab.

Narciss. flore luteo, brevi calice, Svvert.

Clusius frequentioribus: Lobelius paucioribus folijs dicit: uterque eadem figura utitur: unico aut altero flore flavo & odoro.

III. Narciss. juncifol. flore luteo variegato. Narciss. luteus albicantibus lineis distinctus, brevi calice, Svvert.

IV. Narcissus juncifol. flore pallidior, calice flavo.

Narciss. juncifol. minor, Clus. hist. ap. & Lob. ad. par. 2. minimus, Eyf.

V. Narciss. juncifol. flore rotundo roseo.

Narciss. juncifolius flore rotundæ circinitatis roseo, Lob. Lugd. Svvert. cui flos albus est.

Narcissus 10. roseoluteus major & minor, Tab.

VI. Narcissus juncifolius totus albus.

Narciss. juncifol. flore albo, alter, Clus. ap. alt. auct. & cur. post.

Narciss. juncifol. polyanthos albus, Eyf.

VII. Narciss. autumnalis albus.

Narcissus juncifolius albus autumnalis medio obsoletus, Svvert.

VIII. Narciss. albus autumnalis minimus.

Narciss. autumnalis minor, Clus. hisp. Lugd. Tab. Ger. parvus, Dod. Lob.

Narciss. ferot. sive autumnal. minim. Clus. hist.

IX. Pseudonarcissus gramineo folio, sive Leuconarcissus æstivus: qui 2. in Prod.

NARCISSUS MAGNO ET brevi calice.

I. Narciss. latifol. max. alb. calice brevi luteo. Narcissus albus max. calice luteo brevi, Eyf.

II. Narciss. latifolius pallidus calice amplo & aureo, caule striato.

Narcissus latifol. flavo flore amplo calice, Clus. cur. post.

Pseudonarcissus pallidus calice amplo, Eyf.

Variat unico flore, aliquando binos conjunctos habet: hic intensè luteus, ille pallidus: ad Cluf. cur. post.

III. Narciss. latifol. pall. calice amplo alter. Narcissus omnium maximus pallidus amplo calice flavo: in addit. ad. Cluf. cur. post.

IV. Narcissus latifolius sulfureus vel albus brevi calice.

Narcissus sulfurei coloris brevi calice, Svvert.

Narcissus totus albus brevi calice, Idem.

Pluribus est floribus. Addit & alium totum album triplici flore & angustiore folio.

V. Narcissus albus medius calice luteo brevi: & Eyfset.

NARCISSUS MAGNO ET OB-
longo tubo vel alic, latifolius.

I. Narcissus maximus pallidè luteus.

Narcissus maximus griseus vel pallidus, amplo calice flavo, non descriptus, Svvert.

II. Narcissus alter crasso bulbo.

Narcissus minor pallidus amplo calice flavo non descriptus, Svvert.

III. Narcissus subflavus tubo sexangulo.

Narcissus falsus sive Pseudonarcissus tuba sexangulari dilutior flavus non descriptus, Svvert.

IV. Narcissus flavus tubo rotundo.

Narcissus seu Pseudonarcissus oblonga tuba rotunda, non fimbriata quasi abscissa, flavo flore, Svvert.

V. Narcissus albus tubo luteo.

Narcissus seu Pseudonarcissus albus oblongo calice luteo, Svvert.

VI. Narciss. alb. calice flavo, moscari odore.

Narcissus oblongo calice, Cluf. hist. ap. alt.

Narcissus albus luteo longiore calice, ad Cluf. cur. post.

Pseudonarcissus albus calice luteo, Eyfset.

Triplis Clufius meminit: 1. fl. albo, calice flavo. 2. flore albo, sed calicis ore magis croceo: 3. flore ex albo pallecente, aut *ωχρολίω*, calice latiore & oris croceis.

Et in curis post. in alijs stylus tubi oras superat, in alijs non excedit. Aliquando (ut ad cur. post. additum) fore majore ex folijs niveis, aut candidis, sed angustioribus & oblongis, odore grato.

VII. Narcissus albus calice flavo alter.

Narcissus albus oblongo calice præcox, ad Cluf. cur. post.

Triplex species: 1. latis & viridibus folijs, caule brevior, flore albo, tubo flavo: 2. folijs angustioribus: 3. folia tubum cingentia pallida, angustiora, & acuminata: & est tubo fimbriato & non fimbriato, ut est

Narcissus tuba non fimbriata flavescens, Svvert.

VIII. Narcissus syl. pallidus calice luteo. *Βαλβουλίον* Theoph. Codiaminum Gaza vertit, Plin. lib. 22. cap. 11. secutus.

Narcissus Brunf. Lac. quo ad ico. primam.

Narcissus luteus, Trag. Gef. hor.

Narcissus 8. Matth. fol. quo ad ico. 1.

Narcissus 3. Eid. comp.

Narcissus Matthioli, Lugd. quoad 2. ico.

an Narcissus, Ang?

Codianum, vel Codiaminum flore Codij, id est, Campanulæ, Gef. hor.

Bulbus syl. & Codiaminum, Eid. col.

Pseudonarcissus, Dod. gal. vulgaris, Cluf. hist.

Pseudonarcissus luteus, Tab. Eyfset.

Narcissus luteus syl. Dod. Lon. Lugd.

Narcissus totus luteus montanus, Theoph. Ad. & Lob.

Narcissus calice prælongo anguloso, Cæf.

Pseudonarcissus Anglicus & Hispan. Ger.

Pseudonarcissus minor Germanicus, Svvert.

Cauli cuilibet communiter flos unus insidet: aliquando duo: hinc

Pseudonarciss. vulgaris binos flores in eodem caule gerens, Chuf. hist. ap. alt. verum & triplici flore adservo: reperitur & magis præcox, Cluf. hisp.

Pseudonarcissus præcox, Eyfset.

Sic Cluf. hist. ap. alt. auctar. multas notat differentias, flores majores, minores, forma & colore dissimiles: aliquibus sex folia tubam amplexantia præpallida, alijs pallida, alijs saturatiora: tubus aut valdè amplus, aut angustus, qui vel pallidus, vel flavus & quasi aureus, aut oris crenatis, vel crenatis & fimbriatis simul, quales sunt

Pseudonarcissus simpl. Belgarum &

Pseudonarcissus luteus, Eyfset.

Aut quodammodo æqualibus, & minimè crispis. Huc referri possunt:

Bulbus flore luteo superiore parte aperto, &

Bulbus alius flore luteo humili, cujus semen simile Hemerocallidi Valentinae: plura non habet, Cluf. pan.

IX. Narcissus maj. tot. lut. calice prælongo. Pseu-

Pseudonarcissus major, Cluf. hisp. & Hispanicus Cluf. hist. Svvert.

Narcissus syl. alter, Dod.

Narcissus totus luteus montanus, Theophrasti. Hispanicus, Lob.

Narcissus totus luteus montanus major, Eyft. Huic similis inodorus, inefficacior locis ad meridiem, Ad.

X. Narcissus totus luteus flor. folijs reflexis. Narcissus totus luteus oblongo calice & reflex. folijs, Eyft.

XI. Narcissus parvus totus luteus. Pseudonarcissi genus admodum exile, Cluf. pan.

Pseudonarcissus minor Hispanicus latifolius, Cluf. hist.

Narcissus totus luteus mont. minimus, Eyft. Narcissus Hispanicus flore luteo pumilus, Svvert.

XII. Narcissus albus oblongo calice. Pseudonarcissus albo flore, Cluf. hist. ap. alt. auct. totus abus, Eyft.

Narcissus oblonga tuba totus albus, Svver. Duplex est: unus aktior flore longiore & tubo angustiore, flore albo, vel etiam *ὠχρολευκῶ* colorem accedente: alter humilior, flore brevior & tuba laxiore. Aliquando flos non pendulus sed protuberans, Cluf. cur. post.

XIII. Narcissus albus fimbria lutea. Pseudonarcissus flore albo tuba oblonga, fimbrijs luteis, Svver.

XIV. Narcissus luteus repens. Pseudonarcissus minor luteus repens, Eyft.

NARCISSUS OBLONGO CALICE, vel Calathi figurâ, angusto etiam juncifolio.

I. Narcissus angustifolius albus calice oblongo floreque reflexo.

Narcissus juncifolius albus fl. reflexo, Cluf. ap. alt. auctar. & cur. post.

Narcissus juncifolius alb. calice magno, Lob. ad. par. alt.

Narcissus totus alb. reflexus, Svvert.

II. Narciss. montan. juncifol. calice flavo. Pseudonarcissus primus, Cluf. hisp. juncifol. primus, Cluf. hist. & juncis folijs, Eid. cur. post.

Narcissus montanus juncifol. minimus, Lob. Lugd.

Narciss. juncifol. fl. luteo reflexo, Svvert.

III. Narciss. montan. alter flore fimbriato.

Pseudonarciss. juncifol. 2. flavo flore, Cluf. hist.

Narciss. montan. juncifol. minim. alter, flore luteo fimbriato, Lob. Lugd.

Pseudonarciss. juncifol. Eyft.

Huc referendus

Narciss. tubâ fimbriatâ flore flavescente, & Narciss. pseudojuncis folijs luteus fimbriat. Svvert.

IV. Narciss. montan. albus minimus. Narcissus omnium minimus montanus alb. Lob. Lugd.

Pseudonarciss. juncifol. 3. albo flore, Cluf. hist.

Variant hi tres: alijs flos amplior, vel flavescens coloris, vel flavi, vel aurei: in nonnullis stilus oras excedit, in alijs vix ad oras pertingit: aliquando oris æqualibus, aliquando fimbriatis.

V. Narciss. montanus juncif. calice aureo. Pseudonarciss. minim. juncifol. aureus, Eyft.

VI. Narciss. montanus coronatus. Narcissus montanus minimus coronatus, Lob. ico.

NARCISSUS PLENO FLORE.

I. Narcissus Orient. fl. multiplici & pleno albo luteo.

Narcissus nobilis Orient. polyanthos mixtus, Eyft.

II. Narciss. latifol. alb. medioluteus. Narciss. 9. Matth. comp. & primus, Eid. fol.

Narciss. 8. Matthioli, Lugd. Narciss. flore multiplici, Cluf. hisp. (pleno flore 1. in hist.) Lugd. multiplex, Dod.

Narciss. albus polyanthos (five Chalcedonicus & multiplex) Lob. Ger.

Narciss. 4. Lon. 1. polyanthos, Matth. Tab.

Narciss. exoticus five Constantinopolit. Cam. Narciss. major fl. multiplici, Eyft.

Narciss. Chalcedonicus pleno flore albo, Svvert. Narcissi mediocrocci plenifloris degeneraciones, in sua historia se propositurum, Lob. ad. par. 2. pollicetur.

III. Narciss. latifol. alb. medio aureus. Narciss. pleno flore secundus, Cluf. hist. Terni, quaterni, flores, suavis odoris.

IV. Narciss. albus corona multiplici lutea. Narciss. pleno flore 2. Cluf. pan. 3. Eid. in hist. Narciss. albus alter media fimbriata lutea multiplici

tiplici corollâ, Lob.ico.

Narcissus juncifolius multiplici complexu, constans, Cæs.

Narcissus medioluteus corona duplici, Svver.

Odore est, inter Narcissum & Muscari medio: etiam cum decem floribus vidimus.

V. Narcissus bulbo anguloso.

Narciss. Constantinopolitanus, quem Zeiden Sari vocant, Camer.

VI. Narciss. multiplex totus flavus.

Narciss. plenus quartus flavo flore, Clus. hist.

Narciss. flavus pleno flore, Svvert.

VII. Narcissus mediopurpureus multiplex.

Narcissus pleno flore quintus, Clus. hist.

Flos unus, interdum duo, odore ad Muscari accedens: aliquando viginti & pluribus: aliquando sexaginta quatuor folijs constat.

VIII. Narcissus totus niveus multiplex.

Narciss. pleno flore sextus, Clus. hist.

Narcissus albus pleno flore, Svvert.

IX. Narciss. albus multiplex ex Virginea.

Narcissus totus albus de Virginea pleno flore, oblongo apice, Svvert.

X. Narcissus sylv. multiplex calice carens.

Pseudonarcissus pleno flore, Clus. hist.

Pseudonarcissus luteus polyanthos, Tab.

Narcissus sylv. multiplex, Dod.

Narciss. luteus multiplici flore, Lob.

Narciss. luteus multiplex Dodonæi, Lugd.

Narcissus cujus flos multiplici plexu rosæ instar constat, Cæs.

Narcissus ex luteo pallidus flore pleno, Cam.

Narciss. sylv. stellatus, Eyf.

Duplex est: unus elegantior est, florem explicatum semper gerens: hic

Pseudonarcissus luteus flavo pleno flore, Svve.

Alter verò florem explicat, sed involucri inclusus permanet: uterque pallidus.

XI. Narcissus flore pleno variegato.

Narciss. Septentrionalis flore pleno luteo, Eyf.

XII. Narcissus luteus sylv. duplici & triplici tubo aureo.

Narcissus duplici tuba flore luteo, Svvert.

Pseudonarcissus pleno flore, seu triplici tuba, Clus. hist. ap. alt. & cur. post.

Narcissus Septentrionalis calice luteo pleno, duplicatis folijs, Eyf.

XIII. Narcissus luteus sylv. triplici tubo alter.

Pseudonarcissi pleno flore varietas, Clus. cur. post. qui duplicem proponit.

Narcissi totilutei præcoci Septentrionalium, sive montani Theophr. omnium vulgarissimi, triplicem ex eadem radice differentiam, additâ figurâ, Lob. ad. par. 2. recenset.

Narciss. Septent. fl. pleno luteo oris incisus, Eyf.

XIV. Narciss. luteus tubo diviso.

Pseudonarcissus duplex diviso calice odoratus, Svvert.

XV. Narciss. latifolius luteus multiplex.

Narcissus Cyprius luteus polyanthos fl. pleno, Lob. ad. part. alter. & addit

Narcissum polyanthea Byzantinum hujus familiæ esse, quem tamen non describit.

XVI. Narcissus juncifol. aureus multiplex

Anemones formâ.

Narcissus juncifol. pleno flore, Clus. cur. post.

Narcissus juncifolius luteus flore pleno, Eyf.

Est & huic similis alter, qui licet multiplex sit, tamen adeo multiplex foliorum textura non est, quem

Narcissum aureum pleno flore vocat Svver. hunc à Patre Gregorio de Regio Capucino, unâ cum alijs ex Italia accepimus.

NARCISSUS MARITIMUS.

I. Narcissus maritimus.

ἡ νερούαρις, Theoph. 6. hist. 1. ubi Elym Gaza vertit.

Hemerocallis quibusdam putatur, Bulbus scilicet littoralis, Theoph. Pancratium Monspel. & Squilla minor Pharmacop. Ges. hor.

Hemerocallis Valérina, Clus. hisp. & hist. Dod. fl. Lob. (cui & Narcissus Constantinopolitanus Matth.) Cam. (cui & Con Zambach Turcis) Taber.

Pancratium marinum, Ad.

Pancratium floribus rubris, Lob. ico.

Pancratium Dalech. Lugd.

Narcissus marinus, Dod. Clus. hist. ap. alt. & cur. post. Cæs.

Narcissus Pancratium marin. flore albo, Svve.

Variat flos colore: apud Monspelienfes est albo, est subluteo, & est pallecente: apud Italos, rubeo & purpureo, quandoque punicante:

hinc apud Lobelium in iconib. duplex figura, Pancratium marinum, &

Pancratium floribus rubris: & apud Taber.

Lilium marinum album.

Lilium marinum luteum:

Narcissus major five Pancratium floribus rubris,

bris, & Narcissus Pancratium marianum sive Hemerocallis Valentina, Svvert.

II. Narcissus Illyricus liliaceus.

Narciss. 3. vel Constantinopolitanus, Matth. & Lugd. qui priorem putat.

Afouzenas de las Indias, Lob. ob.

Lilionarcissus Hemerocallidis Valentinae facie, &

Lilionarciss. Orient. Plateau, Cluf. hist.

Lilionarciss. Hemerocallidis facie, Eyft.

Narcissus montanus sive marinus alter, qui Matthioli tertius, Cluf. hist. app. 2. & in auct. hujus meminit.

Narcissus Constantinopolitanus, Tab.

Narciss. 3. Matthioli multiflorus albus, Svvert.

Pancratium Indicum alterum vernum, sive

Narcissus Indicus alter facie Pancratij Monspe-
liani, Lob. ad. par. 2.

Flores seni, septeni: sic, caule duplici: ab uno 14. Liliacei candidi, ab altero 12. aliquando unus caulis triginta quinque flores sustinuit: aliquando flos fuscus caryophyllo aromatico concolor.

III. Narcissus Indicus autumnalis.

Pancratium Indicum, aut Narcissus Indicus maximus autumnalis quorundam, Lobel. ad. part. 2.

IV. Narcissus Indicus folio latissimo triquetro.

Narcissus sive Pancratium Orientale Svvert.

V. Narcissus Indicus latifolius alter.

Narciss. Indic. sive Pancratium Occid. Svvert.

LEUCOIMUM BULBOSUM EJUSQUE Species.

Λευκόιον apud Theoph. 6. hist. 7. & 7. ejusd. 13. Gaza violam albam vertit. *Leucoion*, inquit, *florum prima se ostendit, emicat ubi caelum clementius statim, etiam nondum hyeme ex-acta: ubi vero immitius, postea. Plin. l. 21. c. 11. Viola alba florum prima Ver nunciantium, cujus vita longissima est trimatus.*

I. Leucoium bulbosum vulgare.

Leucoium Theophrasti, & Viola alba, Plinij.

Narciss. Martius. Brunf. septimus, Matth. Lugd.

Viola alba Theoph. Trag. (cui & Hemerocallida Diofc.) Fuch. Gef. cat.

Narcissus & Viola alba, Tur.

Narcissi candidi genus, Cord. in Diofc.

Narcissus aquaticus, Cæf.

Viola alba bulbosa Fuchfij, Lugd.

Leucoium Theoph. Dod. gal. Lon.

Leucoium bulbosum Theoph. Gef. hor. Thal.

Leucoium bulbosum primum, Tab.

Leucoium bulbosum hexaphyllum, Dod. Cam. minus, Eyft.

Leucoium bulbosum præcox majus, Cluf. pan. & hist. Ger. ico.

Leucoium alterum bulbaceum Theoph. Portæ.

Leuconarcissolirion prat. vernum paucioribus floribus, Ad.

Leuconarcissolirion paucioribus floribus, Lob.

Leuconarcissolirion vulgare, & Opition Theophr. Cam. in Matthiolum.

Narcissus Germanicus vulgaris, Svvert.

Flores in singulis pediculis singuli, rarifs. gemini: tribus & quinque folijs pingit, Svver. nomine

Narcissi Hispanici Leucoij minoris.

II. Leucoium bulbosum flore patulo.

Narcissoleucoion Bohemicum, Svvert.

Leucoium bulbosum hexaphyllum majus, Eyftett.

Folij est latioribus, flore majore & patulo.

III. Leucoium bulbosum majus sive multiflorum, quod aliqui Acrocoryon Plinij statuunt.

Leuconarcissolirion prat. vernum, Ad. Lob.

Leucoium bulbosum polyanthemum, Dodon.

Cam. Lugd. multiflorum, Tab.

Leucoium bulbosum majus, Ger.

Leucoium bulbos. ferotinum majus, Cluf. pan.

Leucoium bulbosum ferotinum, Eyftett. qui & minus exhibet.

Narcissus 2. Matthioli. Lugdunens. 3. & Matth.

10. Tab.

Narcissoleucoium majus Hispanicum. Svvert.

Variat folijs pallidioribus minus mucronatis sed

sed velut bifidis: floribus, maculis ex viridi pallidioribus infectis.

IV. *Leucoium bulbosum trifolium minus.*
Narcissus tertius alter, Matth. comp.
Narcissus 8. alter, Eid. fol. 2. Lac. ico.
Leucoium bulbosum triphyllon, Dod. Cam.
minus, Eyst.
Leucoium bulbosum præcox minus, Cluf. pan.
& hist.
Leuonarcissolirion prat. vernum omn. minimum, Ad.
Leuonarcissolirion minimum, Lob.
Leuonarcissolirion bifolium, Cam. in Matth.
Narcissus, Matth. quoad. 1. fig. Lugd.
Narcissus montanus alter, Cæs.

V. *Leucoium bulbosum trifolium majus.*
Leucoium bulbosum Byzant. Cluf. pan. præcox, Eid. hist. & Lob. ad. par. 2. & *Leuonarcissolirium*, sive tertium *bulbosum Leucoion*, Lob.
Leucoium bulbosum triphyllum majus Byzantinum, Eystett.
an *Narcissus sextus*, Matth. Lugd.
Leucoium bulb. z. Tab. sub bulb. præcoce, Ger.

VI. *Leucoium bulbosum trifolium cæruleum.*

Leucoium triphyll. flore cæruleo Someri, Lob. ad. part. 2.

VII. *Leucoium bulbosum autumnale latifolium.*

Narcisso leucoium autumnale, Svert.

VIII. *Leucoium bulbosum autumnale.*
Leucoium bulbosum autumnale minimum, Dod. minus, Cluf. hisp. Lugd. & Cam.
Leucoium bulbosum autumnale tenuifolium, Cluf. hist.

Leuonarcissolirion minim. autumnale, Lob.

IX. *Leucoium bulbosum tenuifolium vernum.*

Leucoium bulb. vernum minimum, sive folio capillari præcox, Cluf. cur. post.

X. *Leucoium unico & junceo folio.*

Bulbus μονόφυλλο seu *unifolius.*

an *βολβιον* Theophrasti, Cluf. hist. app. 2. auct.

an *Orinthogalum unifolium flore albicante*, Svert?

XI. *Leucoico bulbo affinis duplex.*

Bulbus quatuor aut quinque flores gestans in modum Campanulæ albæ, Cluf. pan. & hist.

Alterum addit *bulbum flore magno, Campanulæ forma, terram spectante, intus luteo, foris purpureo, ibid.*

TULIPA ET EJUS SPECIES.

Tulipa, cujus descriptionem & figuram primus Gesnerus, Anno 1560. in append. ad Cordi hist. dedit, à pileo Dalmatico, vel amiculo capitis, ab ipsis gestari solito, nomen habet, idq; propter floris cum pileo similitudinem. Sunt qui Anemonem, λεμωνια Theoph. velint, cum ibi Pulsatillam intelligere videatur: alij Cynorrhodon Plum. l. 21. c. 5. censent: alij ad Satyrium trifolium referunt. Turcæ Alé & Zampúl vocant. πῦθίνα fortè Theophrasti.

Genera prima tria sunt: præcocius unum: serotinum alterum: dubium tertium, medio tempore florens.

Præcox, caule est pedali, firma medulla pleno, quem folia plerumq; terna, nonnunquam quaterna & quina amplectuntur, propendentia & nutantia, interdum surrecta: cauli flos unicus (rarissimè gemini, vel summo caule conjunctim nascentes, vel bifido inhaerentes) sex folijs (rarissimè septenis & octonis) constans, ex quo tot stamina, quot folijs constat, colore variantia prodeunt.

Serotina, caule est cubitali & tripedali, fungosa materia pleno, quem quaterna plerumq; folia, nonnunquam quina & sena firmiora, ut plurimum erecta non nutantia ambiunt: semine quam in præcoci majore, & bulbo longiore majoreq; plerumq; constat: sic & caulem ramosum interdum habet.

Dubia, quæ præcocium flore marcescente suos explicant, & serotinis florere incipientibus,

jam senescunt, & cum his interdum florent. Sunt inter has nonnulla, quæ serotinarum magnitudinem æquant: alia quæ præcoces non superant, nec illis forma abstmiles sunt: & illa quidem vel amplissimis floribus prædita, vel præcoce non majoribus: quedam etenim præcocius humiliores sunt.

Omnium folia apice mucronato, aut orbiculato: vel tria interiora orbiculata, exteriora mucronata, & contrà existunt.

TULIPA PRÆCOX SIMPLICIS

& unius coloris.

I. Tulipa præcox lutea.

an Satyrion triphyllon Dioscoridis.

Tulipa alia, Gef. ap. ad Cordum, lutea, Cast.

Lilionarcissus luteus, Lob.

Tulipa præcox flava, Clus. hist. tota lutea, Ger.

an Ouludia, Lugd.

Variat: vel pallet, unguibus plerumq; aureis, vel ad auri fulgorem accedentibus, unguibus veluti fuligine aspersis: interdum flos inodorus, vel odor imbecillus, vel quasi croci sive etiam ceræ recentis. Aliquando flavus, sequenti anno flavum & rubrum commixtum habuit.

II. Tulipa præcox rubra.

Tulipa Turcarum, Gef. ap. ad Cordum.

Narcissus quintus, Matth. Lugd.

Anemonie limonia Theophr. Tulipa quorundam, Gef. hor.

Lilij rubentis genus videtur: Idem.

Satyrium erythronium fortè: Idem.

Lilionarcissus sanguineus puniceusve, Ad. Lob.

Tulipa, Dod. Lon. major, Lug. rubra, Cast. præcox rubra, Clus. hisp. pan. & hist.

Colore est nunc saturatiore, modo dilutiore & gratissimi aspectus: interdum ineleganti & obsoleto: foliorum ungues, vel lutei omnino, aut levi fuligine in luteo aspersi: in quibusdam in medio ungue macula nigra, in alijs ita lata, ut sola linea lutea ambiens conspiciatur: interdum ungues folij partem dimidiam occupant. Odor instar mali aurei, ut plurimum obscurus, vel papaveris virus referens. Aliquando qui ruber fuit, sequenti anno variè commixtus, ex rubro & flavo inter se confusis coloribus, modo flavo, medium folium occupante, modo rubro, vel utroque radiatim per oras discurrente fuit. Verùm eæ, quæ nativum colorem mutant, subinde corrumpi solent. Huc pertinent ex Eyst.

Tulipa præcox floribus rubris in album luteum languescens.

III. Tulipa præcox purpurea.

an Cosmo sandalos Veterum inter coronarias?

Lilionarcissus purpureus, Lob.

Tulipa præcox purpurea, Clus. hist.

Aliàs dilutior & Damascenam rosam colore referens: interdum adeò diluto, ut albescere videatur: aliàs purpura saturator, & violaceum sive amethystinum colorem habet: hic est, Lilionarcissus purpuro violaceus, Lob.

Aliàs Pœoniæ floris æmulus: aliquando ex purpura nigricat, & obsoletior est: hic est,

Lilionarcissus purpureus sanguineus, puniceusve quintus, Lobel. & huc referas duos sequentes:

Lilionarciss. sanguineum paniceumve 2. &

Lilionarcissum sanguineum puniceumve obsoletum, tribus exterioribus mucronatis folijs, internis verò retusis, Lob.

Ungues cum apicibus aut pallent, aut lutei sunt: nonnulli apices nigros habent, pediculis veluti fuligine infectis: odora est & inodora. Aliquando purpurea, sequenti anno album & purpureum colores, variè inter se commixtos, & radiatim folia secantes, habuit. Item ex Eyst.

Tulipa purpurea calice pallescente &

Tulipa summe miniata calice luteo.

IV. Tulipa præcox alba.

Lilionarcissus niveus, Lob. ico.

Tulipa præcox alba, Clus. hist.

Flos omnino candidus, nisi tria folia exteriora dorso cineracei vel cærulei quippiam admixtum haberent; ungues lutei, nonnunquam veluti fuligine aspersi, apicibus & staminibus pallidis, aliquando ungues prorsus albi, apicibus nigricantibus:

Admonet Clusius, se Tulipas cærulei omnino coloris nondum vidisse: totum florem pallidè violaceum in horto meo habui.

TULIPA PRÆCOX

Varia.

I. Tulipa præcox rubra varia, Clus. hist.

Rubræ variæ floris folia exteriora mucronata,

H

inte-

interiora orbiculata, magna ex parte sunt: hujus differentia octo:

1. Est magnis oris auri fulgore splendentibus, magnis unguibus luteis: apicibus, vel nigris, vel obsoleta purpura tinctis, pediculis veluti fuligine infectis.

2. Foliorum exteriorum ora foris lutea, interiorius dilutius rubentia, rubedine quasi radiatim in luteas oras desinente: at interiora rubent, ungues lutei, stamina cinerea.

3. Folia diluore minii colore rubent, oris mediocribus, foris minij colore, interiora folia ferè tota occupante, & virgatim in oras luteas desinente: unguibus magnis, flavis, apicibus cineraceis, pediculis luteis.

4. Folia exteriora medio dorso luteo, sanguineis virgulis distincta sunt, parte reliqua rubra, orisque luteis: interiora omnia ferè rubra, sed rubro colore in aureas oras radiatim desinente: interiore parte lutea, rubris radijs circa medium folium distinctis: ungues & pediculi lutei, apices nigri.

5. Folia omnia mucronata, externa, dorso lutei, reliqua parte sanguinei coloris, oris tamen extremis luteis, quæ internè sanguineis radijs tota resperfa: interiora foris sanguinis modo omninò rubent, oris luteis sive flavis coloribus se commiscens, interna parte flavis, circa medium sanguineis radijs, instar orbis insignitis: ungues & pediculi lutei, apices nigri.

6. Folia mucronata, oris aureis, reliqua parte rubris, excepto dorso foliorum exteriorum, quod aureis virgulis aspersum: omnium ungues lutei, radiatim in rubro commixti, pediculi lutei, apices nigri.

7. Folia externa mucronata, interna orbiculata tota rubra, oris tamen aurei coloris radiatim in rubro desinentibus: exteriores saturatiora, interiore tamen parte magis aurea: ungues, stamina, pediculi cum præcedenti conveniunt: omnium istorum flores satis odorati sunt.

8. Folia sunt parvis oris aureis, per reliqua elegantissimi rubri coloris: ungues flavi, stamina veluti fuligine tincta, apices obsoletè purpurei.

II. Tulipa rosea variegata polyanthos.

Tulipa polyanthos præcox rosea, colore mixta, Eyfset.

III. Tulipa præcox lutea varia, Clus. hist.

Lilionarcissus luteolis adversa parte folijs, secundum ora strijs rubris decoratus: intus verò luteus amœnus, Lob. ico.

Hujus etiam differentia novem sunt.

1. Flos primis diebus totus luteus, at quarto, vel quinto, folia extrinsecus per oras rubris virgulis leviter distinguuntur, interna parte (præsertim tria externa) luteis remanentibus, & unguibus nonnunquam veluti fuligine tinctis, apicibus interdum luteis, pediculis fuscis.

2. Floris folia externa, circa medium rubris radijs raris insignita sunt, interiora autem frequentioribus, & ad extremum usque folium ferè excurrentibus: ungues aurei, stamina pallida.

3. Foliorum exteriorum oræ, foris planè rubent, interiorius à medio ad oras extremas rubris virgulis distinguuntur: interiora folia externè omnino rubent: internè, à medio ad summum, rubrum nervum protensum, & latera rubentibus radijs exornata, habent.

4. Folia exteriora dorso luteo sunt, per oras verò dilutioris cinnabaris colore virgatim distincta: interiore parte, ad unguem usq; cinnabaris color tota occupat: interiora folia cinnabaris colore infecta, nervo tamen duplici luteo secundum longitudinem, & luteis virgulis in oras externas excurrentibus: apices nigricant, pediculi lutei nonnullis fuligine infectis; ungues aurei, magni, stamina quodammodo superantes: Huc refer

Lilionarcissum luteum coccineum rubentibus oris, Lob.

5. Flos odoratus est, cujus folia tria exteriora mucronata & lutea sunt, oris purpura rubescens radiatim intercusante insignitis: dein orarum extrema lutea sunt, & interna parte, ad folij medium, radij frequentes rubri coloris conspiciuntur: sic interiora folia orbiculato mucrone prædita, lineis rubris ab infimò ad extremas oras luteas distinguuntur: interior pars minus radiata, quam exterior: ungues magni & cum staminibus & apicibus lutei.

6. Flos aliquantulum odoratus, cujus folia orbiculata, foris aurea, oris luteis, intus lutea, linea aurei, sive rubri coloris flavo permixti, radiatim & transversim folium medium secante: pediculi lutei, apices cineracei.

7. Folia orbiculata, exterioribus, dorso ad extremum mucronem luteo, oris latus ex aureo rubris:

rubris: unguibus, staminibus & apicibus luteis: nonnihil odor.

8. Flos priori par, sed dilutioris coloris, staminibus & apicibus duntaxat variantibus; nec odore caret.

9. Flos luteus, oris strijs rubris distinctis, & unguibus subviridibus: hic est

Lilionarcissus luteus hilaris, oris rubris striatis, carinâ subviridi, Lob. ico.

Huc referatur ex Eystett.

1. Tulipa lutea maculis minutis aspersis.

2. Tulipa lutea lituris aureis.

3. Tulipa lutea margine roseo.

4. Tulipa lutea maculis rubens.

5. Tulipa lutea prope calicem radio rubro.

6. Tulipa lutea lituris miniatis.

7. Tulipa ex pallido tota virefcens.

8. Tulipa ex luteo citrini coloris lineis, dorsalibus viridibus.

9. Tulipa flava ex sulphureo colore palléscentibus lituris prope apices roseis flammiformibus.

10. Tulipa floridè pallens oris coccineis.

IV. Tulipa præcox purpurea varia, Clus. hist. Hujus differentiæ decem sunt:

1. Folia omnia mucronata, quæ Pœonia pleno flore purpureum colorem imitatur, oris ex albo purpurascens, unguibus ex luteo viridique coloribus permixtis, subobscuris, circulo exalbido eos ambiente: pediculis flavis veluti fuligine infectis: apicibus nigris: floribus magnis & admodum patulis.

2. Folia mucronata sunt, foris purpurea, internis media parte carnei coloris, oris ex albo palléscentibus, unguibus, staminibus, & apicibus flavis sive luteis.

3. Folia mucronata, foris & intus purpurea, oris extremis albis: ungues lutei, albo orbe circumdati: apices obsolete purpurascens initio, dein ubi obversi sunt, flavo polline aspersi: pediculi flavi.

4. Folia mucronata, saturatiore purpureo colore prædita, ora exalbida, ungues albi, in imo flavi, apices & stamina pallida.

5. Folia mucronata, coloris purpurei dilutioris magisque floridi: ora exalbida, ungues ex viridi pallentes, pediculi nigricantes, apices pallidi: hic solus odor.

6. Folia mucronata, obscurioris purpuræ & quasi amethystino colore prædita: magnis oris

albis: unguibus, staminibus & apicibus flavis.

7. Folia orbiculatis oris, magnis & albis, reliqua parte saturatiore, nitenteque purpureo colore prædita: ungues flavos orbis albus ambit: apices cineracei, pediculi flavi.

8. Folia interiora aliquando orbiculata, dilutiore purpureo colore splendent: interiore parte tota ferè alba, omnium extremitates magnæ albæ: ungues, stamina & apices flavi coloris sunt: & hic est

Lilionarcissus rubellus nitidus candidis oris, Lobel.

9. Folia externa mucronata & reflexa, exterius obscure purpurascens: interna orbiculata & dilutius purpurascens: utraque in magnas oras albas desinentia, interiore parte veluti purpureum orbem, totum florem per medium ambientem, habentia; & ungues luteos vel flavos, albo orbe inclusos: apices obsolete purpurascens obtinent.

10. Folia omnia mucronata, & externa tria foris purpurea, magnis oris albis prædita, interiore parte alba, & eorum mediam partem orbe purpureo secante: ungues flavos, circulus albus ambit: stamina cum apicibus pallent.

Huc pertinent ex Eystett.

1. Tulipa rosea venis luteis.

2. Tulipa miniata, linea viridi.

3. Tulipa floribus reflexis, interitus miniatis, exterius herbaceis, margine ex cinnabari rubente.

V. Tulipa præcox alba varia, Clus. hist.

Et hujus differentiæ octo notantur.

1. Folia externa albescunt, exceptis oris, quæ elegantis & dilute admodum purpurascens sive carnei coloris sunt: interna magis purpurascunt, ungues lutei, dein exalbidi: stamina cum apicibus flava. Huc refer Lilionarcissum candore & rubore confusum, Lobel.

2. Folia exteriora dorso sunt exalbido, virgulis purpureis adpersis, reliqua parte purpurascens, ant incarnato: interiora purpurea sunt: ungues stellatim flavi, dein albi: apices lutei: pediculi veluti fuligine adpersi.

3. Folia externa dorso albo sunt, punctis purpureis distincto, interiore parte dilutiore purpura nitente: interna, saturatiore sunt purpuræ: ungues flavi, radiati, stellæ intar: apices nigri: pediculi fufci.

4. Folia externa oras magnas carneo colore præditas habent, reliqua parte alba: interiora verò quasi carnei coloris sunt.

5. Folia externa, dorso sunt pallefcente, aliàs alba præter oras, quæ foris brevibus & raris purpurafcentibus radijs exornantur: interiora albescunt, oris, lineis purpureis longioribus & frequentioribus foris insignitis.

6. Folia exteriora, dorso & mucrone extremo pallent, aliàs candida, ora interius paucis purpurafcentibus radijs distinguuntur: interiora, à medio ad oras radijs purpurafcentibus, foris aspersa sunt: intus alba, oris rarioribus virgulis distinctis.

7. Folia exteriora alba: interiora oras habent, nunc paucis, nunc multis virgulis purpurafcentibus, sive carnei coloris distincta: ungues flavi: apices ac pediculi omnium pallent.

8. Folia omnia, coloribus albo & carneo permixtis prædita sunt: sed qui cineraceum carneo colori temerè perfusum referant: ungues exalbidi: apices obsoletè purpurafcentes, pediculi albi sunt.

Verùm si Tulipæ præcocis semina germinant, rarè nativum matris colorem retinent, sed in varios colores florestransformant, præsertim Albæ, ex quibus aut omnino albi, aut albo varij: vel lutei & luteo varij: aut rubri atque rubro varij: vel purpurei, ac purpureo varij, quorum videlicet purpurea folia albis oris ornata fuere. Quoad flavas, aut rubras, pleraque proles matris colorem retinet, sæpè etiam in alium commutatur. Huc referatur ex Eystett.

1. Tulipa candida lineis viridibus.
2. Tulipa alba maculis roseis.
3. Tulipa albicans maculis latis rubentibus.
4. Tulipa alba marginibus rubescens.
5. Tulipa argentei & albicantis coloris.
6. Tulipa præcox ex albo in luteum lineis oblongis rubris.
7. Tulipa ex albo ruffa margine rubente.
8. Tulipa explicata flore candida lineis rubris.

VI. Tulipa præcox angustifolia.
Tulipa Persica præcox, Clus. cur. post. qui duplicem facit.

VII. Tulipa angustifolia altera sive folijs Hyacinthi.

Tulipa bicolor, tribus luteis & tribus rubris folijs Caccini, ad. Clus. cur. post.

TULIPA SEROTINA.

I. Tulipa serotina lutea.
Tulipa sive Lilionarciss. luteus latifol. obtusus phœniceis rubentibus oris, Lob.

Tulipa lutea, Clus. pan. ferotina flava, Eid. hist. Serotina lutea latifolia, Cam.

Tulipa sive Lilionarcissus luteus latifolius, Lugdun.

Flos coloris dilutioris, & quidem modo flavi, vel pallefcentis, vel intensioris & quasi auri modo rutilantis: est cujus foliorum orè sanguineis guttis aspersæ sunt: ungues ceræ recentis coloris, interdum nigricantibus venis distincti, vel macula nigra notati: apices cum pediculis, vel flavi, aut cineracei, vel fuligine infecti, aut omnino nigri. Huc referatur ex Eyst.

Tulipa aurei coloris.
Tulipa lutea, ex rubro viridi coccineo variegata.

Tulipa globosa ferotina aureo colore punctata.

II. Tulipa serotina alba: cujus varietas ex Eystett.

1. Tulipa albicans margine coccineo.
2. Tulipa albicans ex flavo purpureo, folijs prope calicem luteis unguibus.
3. Tulipa nivea oris rubeo purpurafcentibus.
4. Tulipa nivea oris ex rubro purpureis.
5. Tulipa serotina stellata.
6. Tulipa diversi coloris alba linea rubente.

III. Tulipa serotina coccinea: cujus varietas ex Eystett.

1. Tulipa coccinea albescentibus oris.
2. Tulipa globosa ferotina cinnabari colore.

IV. Tulipa serotina rubra. Clus. hist.
Floris color plerumque saturatiôr & quasi nigricans: interdum dilutior & perelegans: ungues aut omnino flavi, aut nigri, qui, Sole illustrati, cæruleum quidpiam permixtum habere videntur: vel macula nigra majore, vel minore, (tenui orbe aureo inclusâ) flavum inficiente: apices cum pediculis, vel flavi, vel nigri: sic apices cinerei & pediculi flavi.

Ex his varietas observata, quod interdum ex rubræ semine, flava: contra ex flavæ semine, rubræ natæ sunt, unguibus sæpè variantibus.

Huc referatur

Tulipa, versicolor, parte mediâ viridibus signaturis, alterâ verò rubrâ, Eyst.

V. *Tulipa serotina ramosa major.*

Tulipa serotina πολυκλωνijs major, Clus. hist.

Tulipa serotina polyanthos, Eyst.

Huc referenda, *Tulipa serotina lutea latifolia diclonos, Cam. & ejusdem cristata papaveris modo sive ἀμροχιδijs.*

VI. *Tulipa serotina ramosa minor.*

Tulipa serotina πολυκλωνijs min. Clus. hist.

Utraque & rubro & flavo flore reperitur.

VII. *Tulipa serotina bratsicæ floridæ similis, vel Tulipa viridis prima.*

Tulipa viridis, Eyst.

Variat simplici & duplici folior. serie: & hæc *Tulipa serotina viridis, duplici foliorum in flore serie, Clus. hist.*

VIII. *Tulipa viridis altera.*

Tulipa serotina viridis, oris pallidis & albis, Clus. hist.

IX. *Tulipa serotina flore pleno.*

1. *Tulipa serotina flore pleno miniato, Eystett.*

2. *Tulipa serotina tota lutea fl. pleno, Eyst.*

T U L I P A D U B I A.

Tulipa dubia major.

Lilionarciss. luteus phœniceo confuse mixtus, Lob.

Tulipa media major prima, Clus. pan.

Tulipa dubia prima major, Clus. hist.

Differentiæ, hujus sunt novem.

1. Folijs est mucronatis, calice admodum pallido, vel flavo: unguibus. ceræ recentis instar flavis.

2. Folia habet flava orbiculata ad aurei mali præmaturi colorem accedentia: stamina cum apicibus flava, & flos odoratus est.

3. Flos omnino aureus, cujus externa folia, dorso flavo prædita, oris dilutioris cinnabaris colore radiatim distincta: interna, cinnabaris coloris, binis nervis luteis, & radiolis flavis in latera excurrentibus: ungues magni, flavi: apices nigri: pediculi flavi, fuligine infecti.

4. Folia orbiculata flava, venis rubris secundum longitudinem excurrentibus, interdum totum dimidium folium inficientibus.

5. Flos dilutius rubet, cinnabaris colore, folijs mucronatis: vel saturatoris & quodammodo nigricantis coloris, exterioribus mucrona-

tis, interioribus orbiculatis: unguibus flavis veluti fuligine aspersis; vel in omnibus folijs, vel in exterioribus apicibus modo flavis & leviter nigricantibus, modo omnino nigris: pediculis flavis media ex parte nigricantibus.

6. Flos coloris albi exoleti, folijs ex albo pallefcentibus, dorso flavescente: folijs interioribus orbiculatis, unguibus apicibusque pallentibus.

7. Folia orbiculata dilutissimi purpurei coloris & quodammodo carnei, ungues maximi albi, quorum principia cum staminibus & apicibus flavent.

8. Flores saturatius purpurascunt, prædulcium rufescentium vuarum instar, folia interiora orbiculata: ungues cum apicibus flavescent.

9. Flores saturæ admodum purpuræ, & cerasorum acidorum nigrorum succum referunt (Blieselsarb & nos vocamus) unguibus subcæreulis, vel ex cæreulo nigricantibus, staminibus fuscis.

II. *Tulipa dubia major altera.*

Lilionarcissus phœniceus peramœnus oris luteis, Lob.

Tulipa media major secunda, Clus. pan.

Tulipa dubia prima, major altera, Clus. hist.

Huc refer

Lilionarcissus luteus oris flore patulo, Lob. qui in Lugdunensi historia, Tulipæ sive Lilionarcisso luteo latifolio jungitur.

III. *Tulipa dubia media sulphurei coloris.*

Lilionarcissus striatus candidis suaverubentibus oris, Lob. ico.

Tulipa dubia secunda, media prima, Clus. hist.

Variat quoque:

1. Flos pallidi coloris coctum sulphur refert, folia mucronata, ungues fuligine infecti.

2. Flos eleganter flavus, folia mucronata, ungues & apices nigri, pediculi fuligine infecti: hujus flos ex sedecim, mox tredecim, octo & sex folijs compositus.

3. Flos ex flavo & rubro coloribus permixtus, folijs sex magnis mucronatis & flavis constans, quæ ab ungue nigro rubras venas per folia radiatim excurrentes & in latera sparsas habet. Huc referantur ex Eyst.

1. *Tulipa lutea lituris miniatis.*

2. *Tulipa sulphurei coloris, oris rubris.*

IV. *Tulipa dubia media altera.*

Lilionarcissus totus luteus sanguineo puniceo

par & similis, odoratus Croci aut Narcissi æmulatione, & inodorus præcox & ferotinus, Lob. ico.

Lilionarcissus Chalcedonicus totus luteus sanguineo puniceo par & similis, Lob. obsf.

Tulipa dubia tertia, & media secunda versicolor, Cluf. hist.

Et hujus differentiarum novem:

1. Flos coloris flavi dilutioris, vel pallefcntis, cujus folia externa foris virefcunt: alterius folia orbiculata, ungues subvirefcntes: Item folia flava, interiora orbiculata & guttis sanguineis afpersâ: vel folia flava, ungues cerei coloris: vel in unguibus macula nigra splendens: vel ex fusco & viridi colorib. commixtis.

2. Flore est flavo vario, initio flavo, tertio die tenui limbo rubeo exornato: cujus folia in una flava, oris cinnabaris colore infectis: in altera pallidiora, oris rubris venis ornatis, vel mali aurei præmaturi colore perfusis. Invenitur versicolor, flavo & rubro colore commixtis, instar sericeæ panni flavi, cujus subtegmen rubrum & ungues nigri sunt, & hæc dicitur Tulipa dubia 3. media 2. versicolor, Cluf. hist.

3. Flos albus in flavum degenerans, folia vel omnia mucronata: vel interiora orbiculata; ungues, stamina & apices pallent.

4. Flos Ochrae colore, cujus foliorum mucro rubro colore tingitur: pallidus, oris rubris vel purpureis, vel carnei coloris venis distinctis.

5. Flos albus, initio virefcntes colore perfusus, staminum apicibus fuscis.

6. Flos albus, varius, dilutior, folijs interioribus orbiculatis, unguibus exalbidis, maculâ purpurascntes notatis, staminibus exalbidis, apicibus nigricantibus: vel unguibus & staminibus candicantibus: vel unguibus exalbidis, orbe subcæreuleo inclusis, staminibus albis, apicibus nigricantibus, vel folijs extinctus saturatoribus, oris candicantibus, unguibus exalbidis cum subcæreulea maculâ, staminibus albis, apicibus nigricantibus, folijs exterioribus mucronatis: vel folia mucronata, dilutioris aut saturatoris coloris: vel venæ purpureæ per totum folium dispersæ.

7. Flos purpureus, vel dilutioris & magis f. oridi coloris, folia interiora orbiculata, ungues exalbidi, stamina purpurascntia, apices nigricantes, vel purpuræ dilutioris, oris candicantibus, unguibus vel flavis, aut veluti

fuligine infectis, vel ex albo flavescntibus, aut ex cæreuleo, flavo, & subvirefcntes mixtis, modo saturatoris, venis albicantibus permixtis, unguibus ex flavo nigricantibus, aut flavis, aut ex viridi nigricantibus, aut subcæreuleis, vel ex cæreuleo flavescntibus, aut cæreuleis, orbe flavescntes ambiente: sunt & dilutè purpurei & remissè miniati, aurei mali coloris, & vel dilutiores internè & per oras, vel saturatoris: interdum internè dilutissimi, foris saturatoris: ungues vel flavi, vel fuliginoso orbe cincti, vel ex viridi nigricantes, vel fusci sunt. Est humilior folijs interioribus orbiculatis, unguibus vel albis, vel candicantibus, supernè cæreuleis, staminibus albidis, apicibus subfuscis, vel unguibus cæreuleis, aut ex cæreuleo virefcntibus, vel nigricantibus. Huc pertinet Lilionarcissus coccineus rubentibus medijs folijs candicans, & ad basin notulis rubris cordis effigie aspersis, Lob. & Lilionarcissus coccineus, candidis oris, Lob. ico.

8. Flores purpureovarij, folijs vel dilutè purpurascntibus, vel saturatoribus, oris mucronatis, vel orbiculatis exalbidis: ungues sunt aut albi, aut subcæreulei, aut albi, orbe lato carnei coloris cincti, stamina plerumque nigricantia.

9. Flos rubet, foris purpurascntes, intus carnei coloris: ungues, stamina, apices, flavi: vel folijs exterioribus, flavo colore aspersis: & colore obscuro ad lateritium accedente, ungues flavi, vel nigri: vel rubræ ferotinæ similes, unguibus flavo orbe cinctis; Oculus solis cognominatur: hic est

Lilionarcissus coccineus puniceusve rutilans, Lob.

10. Floris folia mucronata, initio viridia, dein, oris pallefcntibus, quæ in rubrum colorem mutantur, radiatim alteri colori se miscntes, colore viridi, qui senescntes flore lanuescit, præsertim intrinsecus.

Verùm ex femine interdum ferotinæ nascuntur: sic ex purpurea præcoci, purpurea ferotina dilutior, intrinsecus aurei mali colore, unguibus flavis, in exterioribus nigricantibus, nata: Item *ὠχρόλευνον*. E purpurea varia præcoce, purpurea ferotina ad rubrum tendente, vel dilutioris elegantem: vel ad carneum colorem accedente: unguibus ex cæreuleo nigricantibus.

E pur-

E purpurea præcoci *ἀχρόλσνον* ferotina, rubra ferotina, unguibus & staminibus flavis; purpurea ferotina, unguibus nigricantibus: & purpurea varia ferotina. Sic ex ferotinis, aliquando præcoces, ut ex alba varia ferotina, natae sunt præcoces, alba, flava, rubra, unguibus, flavis, rubra Oculus solis, & purpuro dilutior.

Nec omnes versicolores, tam præcoces, quam ferotinæ, singulis annis eandem coloris gratiam retinent: sed alternis sæpius variant: ut Flava varia & Alba varia, uno interdum anno nitidissimæ sunt, sequenti vix alius color quam flavus, vel albus conspicitur: sic Rubra varia & Purpurea varia, nonnunquam magnas oras flavas & albas habent, sequente valde exiguas. In summa, tanta in Tulipis colorum varietas, ita ut singulis annis adhuc nascantur, quibus pares nunquam antè conspexerit: ita Deus in ipsis floribus admirabilem suam potestatem ostendit, ut ex prædictis, ex Clusio, Lobelio, Camerario, propriaque observatione adductis, colligere est: ita ut ducentarum specierum numerum superare deprehensum sit. Sic in Florilegio Svvertij, Tulipæ imprimis variegatæ differentiæ triginta duæ proponuntur: quemadmodum & in Florilegio de Bry, & etiam Passini, aliquot species exhibentur: & in horto Eystert. supra quinquaginta depinguntur.

V. Tulipa bulbos in foliorum alis ferens.
Tulipa bulbifera, Cusius pan. & hist. Taber. Ger.
Tulipa prolifera, Cam.

TULIPA PUMILIO.

I. Tulipa pumilio latifolia alba.
Tulipa pumilio alba unguibus luteis, Eystert.
II. Tulipa pumilio latifolia sulphurea.
Tulipa pumilio fulvo sulphurei coloris, Eystert.
III. Tulipa pumilio latifolia rubra.
Tulipa pumilio, Lob. ico.
Tulipa dubia humilior, Clus. pan.
Tulipa dubia pumilio, Clus. hist.
Tulipam nanam sive pumilionem flore luteo, Camer. habuit.
IV. Tulipa pumilio angustifolia.

Tulida pumilio altera, Clus. hist.

Tulipa pumilio angustifolia alba, Lobel. ad part. alt.

V. Tulipa pumilo gramineo folio.

Tulipa pumilio alba altera Lusitanica, Lobel. ad part. alt.

TULIPA MINOR.

I. Tulipa minor lutea Italica.

an Narcissus octavus, Matth. comp. quem sub Narcisso Constantinopolitano primo Matthioli, ex ejus hist. latina, Lugd. proposuit.

Lilionarcissus Bononiensis luteus, sive Tulipa, Lob. Lugd.

Lilionarcissus Bononiensis, Eyst. & *λεγιοναριος* & *πολύκελον*, Cam. in Matthiolum.

Lonchitis, Cæs.

Tulipa Apenninea, Clus. hist. Italica prima, Taber.

Tulipa Bononiensis, Ger. quæ plerumque polyclonos, Cam.

Senis, nonnunquam octonis folijs, flos constat.

II. Tulipa minor folio latiore.

Tulipæ Byzantinæ genus alterum, Clusius hist.

III. Tulipa minor rubra.

Tulipa rubra Apennineæ similis, Clus. hist.

Tulipa rubra angustifolia facie Bononiensis, Lob. ad part. 2.

IV. Tulipa bombycina Cretica.

Tulipa bombycina flore rubro, Rober. Svvert. & Bry.

an Tulipa Cretica Caccini, Clus. cur. post.

Tulipam Bononiensem facie & formâ refert, sed bulbus lanugine obsitus, & veluti tomentosus est.

V. Tulipa minor lutea Gallica.

Tulipa minor Narbonensis, Dodonæ. minor, Lugdun.

Narcissolilium luteum, Ad.

Lilionarcissus Narbonensis luteus montanus, Lobel.

Tulipa Narbonensis, Clus. pan. & hist. Cam. & Ger. tit. trans.

Tulipa Italica secunda, Tab.

Clusius in cur. post. meminit Creticæ Caccini, Mompelianæ, & ejus quæ in montanis Placentiæ (at hæc quænam est?) nascitur.

VI. Tu-

VI. Tulipa minor ex luteo purpurascens.

Tulipa Hispanica, Cluf. pan. & hist.

VII. Tulipa variegata Persica.

Tulipa Persica, Rob. Svvert. Bry. & Eyster.

Tulipa Persica minor altera, Cluf. cur. post.

Folia tria interiora alba, tria exteriora rubra, per oras albicantia, ungue nigrâ maculâ notato, staminibus violaceis.

F R I T I L L A R I A.

Fritillaria, ab abaco in quo Scacorum lusus exercetur, quem Fritillum dici existimant, nomen habet: alijs Meleagris à Meleagridis, avis plumis, quas, si non coloris specie, tamen varietate, & dispositione, & macularum magnitudine, refert.

I. Fritillaria præcox purpurea variegata.

Meleagris, Dod. Meleagris flos, Lugd.

Fritillaria, sive Lilionarcissus purpureus variegatus, Lob. & ad. part. 2.

Fritillaria dilutior, Cluf. pan. & hist. cui & Lilium variegatum vulgo.

Fritill. & Narciss. Caparoni⁹ ab inventore, Cam. Fritillaria, Eyst.

Fritillaria vulgaris purpureo colore, Svvert.

Flos sæpissimè unicus, interdum bini, raro terni: sex folijs ut plurimum constans, rarius octonis & duodenis: areolis nunc quadratis, nunc longiusculis, colore partim candidi, partim purpurei, sive saturatoris carnei: est alia præcocior, alia serotina, & harum quadræ, ut plurimum saturatius, interdum dilutius purpurascunt. Huc pertinet

Meleagris flore max. Ital. flore gemello, Eyst.

II. Fritillaria ramosa.

Fritillaria maxima purpurei coloris, Svvert.

III. Fritillaria polyanthos flavoviridis.

Fritillaria polyanthos lutea, Eyst.

Fritillaria triceps colore flavo viridi, du Bry.

IV. Fritillaria umbellifera.

Fritillaria Hispa. umbellifera, Rob. Svvert. & Bry.

V. Fritillaria flore magno pleno.

Fritillaria flore pleno, Cam. Eyst.

VI. Fritillaria alba variegata.

Fritillaria alba ex phaiopurpureo tessulata, Lob. ad. part. 2.

VII. Fritillaria alba præcox.

Fritillaria alba altera, Lob. ad. part. 2.

Fritillaria alba, Cluf. hist. app. alt. & in app. 2. auç. unius flos totus albus: alterius foris albus, internè venis quibusdam purpurascens distinctus, & in cur. post.

Fritillaria albo flore, Svvert. alba, Eyst.

VIII. Fritillaria serotina atropurpurea.

Fritillaria saturator, Cluf. pan.

Meleagris altera, Dod.

Lilionarcissus variegatus atropurpureus Xantonicus, Lob.

Fritillaria Xantonica serotina, Lob. ad. par. 2.

IX. Fritillaria serotina floribus ex flavo virentibus.

Fritillaria 2. Cluf. pan.

Fritillaria Aquitanica, Cluf. hist.

Fritillaria Clusij, & Brisotti serotina, Lob. ad. part. 2.

Fritillaria minor obsoleto colore inodora, Eyst.

Fritillaria Aquitanica flore luteo obscuro, Svvert.

X. Fritillaria flava rubris maculis distincta: Fritillariæ tert. genus, flavo colore, Cluf. hist.

Fritillaria lutea Someri, Lob. ad. par. 2. Svvert.

XI. Fritill. angustif. lutea variegat. magno fl.

Fritillaria, juncifolia, Eyst.

XII. Fritillaria angustifolia lutea variegata parvo flore.

Fritillaria Lusitanica, Cluf. cur. post.

XIII. Fritillaria flore minore.

Fritillaria Pyrenæa, Cluf. hist. ap.

Fritillaria nigra Pyrenæa, Lob. ad. part. 2.

Fritillaria Pyrenæa obsoleto luteo colore, Eyst.

Flos exterius obsoleto color. venis flavescens distinctus: interiore, ex viridi flavescens, maculis saturatè purpurascens, tessulatis dispositis notatus: odore gravi.

Variat: 1. internè ex luteo virefcit, oris reflexis lineis viridibus striatis, à medio ad centrum subfusca purpura tessulatus. 2. Flos hilarior purpurascens, tessulis similibus præditus. 3. ex luteo magis viridi parum subfuscus, intus minus tessulatus: 4. ex fusco & luteo sublividus, intus minus tessulatus.

XIV. Fritillaria minima pluribus floribus.

Fritillaria minima, Svvert.

S E C T I O T E R T I A.

CROCUS: COLCHICUM: OR-
NITHOGALON.

CROCUS ET EJUS SPECIES.

Crocum puerum, cum Smilacem virginem adamaret, in hunc sui nominis florem ver-
sum esse, Virgil. & Plin. l. 16. c. 35. testantur. Κρόκον vero, filum villumq; significat, cu-
jusmodi sunt croci stamina, seu villi, qui κροκίδες appellantur, qui plerumq; terni, nonnun-
quam etiam plures in floris medio conspiciuntur; & cum soli in usum veniant, per excellen-
tiam Croci nomine donantur.

Genera duo fecit Theoph. sativum, de quo 3. hist. 6 : 6. ejusdem 6 : 7. ejusd. 9. & 10. Mon-
tanum, de quo 6. hist. 7. At Dioscorides l. 1. c. 25. sativi meminit, qui pro ratione Regionum, in
quibus plantatur, variat. Sic sylvestrem dicimus, alium majorem, alium minorem. Alium
vernum, alium autumnalem: qui rursus colore & floris & foliorum variant.

I. Crocus sativus.

Crocus, Brunf. Trag. Fuch. Tur. Dod. Cord. Lac.
Gef. Lon. Lob. Tab. Sativus, Ang. Lugd.
Crocus sativus autumnalis, Eyst.
Crocum, Matth. Cast. Cæf. hortense, Cam.

Hic aliquando bis per annum florere solet,
aliàs nihil à vulgari differens: & hic dicitur

Crocus biflorus, Eyst.

Habetur Crocus verus purpureo colore, apud
Svvert.

CROCUS SEROTINUS.

I. Crocus alpinus autumnalis.

Crocum montanum, Cluf. hisp. (1. in hist.)
Lugdun.

Crocus montanus autumnalis, Lob.

Crocus sylv. autumnalis, Dod. Cam.

Croci alterum genus sylv. Cæf.

Crocus montanus vernus, Eystett.

Flores modò candicantes, modò purpura-
scentes, instar sativi, sed dilutiores & mi-
nores.

II. Crocus autumnalis florem sine folijs pro-
mens odor.

Crocus montanus 2. Cluf. hist.

Crocus sylv. autumnalis, Lob. ad. par. 2.

III. Crocus autumnalis subcæruleus mul-
tiflorus.

Crocum montanum 3. Cluf. hist.

Huic affinis

Crocus sylv. Byzant. serotinus, Lob. ad. par. 2.

IV. Crocus autumnalis flore minore.

Crocum Pyrenæum autumnale, Cluf. hist. ap. 2.

V. Crocus autumnalis flore majore vari-
egato.

Crocus montanus autumnalis, Portæ.

CROCUS VERNUS

latifolius.

I. Crocus vernus latifolius purpureus va-
riegatus.

Crocus vernus latifol. purpur. varicolor flore
vel 5. Cluf. hist.

Variat flore, qui communiter sex, quandoq;
octo folijs donatur.

II. Crocus vernus latifolius flore purpureo
magno.

Crocus vern. latifol. purp. fl. majore, Cluf. hist.

III. Crocus vernus latif. albus variegatus.

Crocus montanus sive alpinus, Gef. hor.

Crocus sylv. mont. fl. albo, Ad. Lob.

Crocus sylv. vernalis alter, Dod.

Crocus vernus major alter, Cluf. hisp.

Crocus vernus latifol. albo flore, Eid. hist.

Variat, folijs externis venis purpurascenti-
bus aspersis: aliquando foliorum mucronibus

purpurascunt: aliquando linea purpurea, vel nigra, per folium fertur, & hic est

Crocus flore albo lineis nigris, Svvert.

IV. Crocus vernus albus versicolor alter.

Crocus vernalis major 1. Cluf. hisp. def.

Crocus vernus latifolius albus versicolore flore. 1. Eid. hist. def.

V. Crocus vernus latifolius purpuro violaceus.

Variat: 1. flore purpuroviolaceo: 2. flore albo, purpuroviolaceâ basi: 3. aliquando flos supernè purpureus inferiùs flavescit: 4. est & flore violaceo, vel cæruleo distincto: 5. vel cæruleo lineis violaceis variegato.

1. Crocus vernus purpuro violaceus, Lob.

Crocus sylv. vernalis prior, Dod.

Crocus vernalis major, Cluf. hisp. & Lugd.

Crocus vernus latifolius purpur. flore minore, Cluf. hist.

2. Crocus sylv. vernus 3. flore albo purpuroviolaceâ basi, Lob.

Crocus vernus albus fundo violaceo, Eystett.

At Dodon. Cluf. & Lugdun. utrumque unâ tabellâ exprimunt.

3. Crocus sylv. primus Dalech. Lugd.

4. Crocus vernus fl. violaceo, Eystett.

Crocus violaceus & cæruleus distinctus, Svvert.

5. Crocus cæruleus lineis violaceis distinctus, Eid.

VI. Crocus vernus flore pleno.

Crocus vern. latifol. duplici flore, Cluf. hist.

VII. Crocus vernus latifolius, multiflorus.

Crocus vernus polyanthos, isque duplex, Eyst.

alter purpuroviolaceus, lineis candidis: alter floribus candidis, lineis purpureo cæruleis.

Crocus vernus multiflorus alb. facie lutei majoris, Svvert.

VIII. Crocus vernus minor albicans.

Croci montani species, Gef. hort.

Crocus sylv. minor prior, vel sylv. 4. Dod.

Crocus vernus ferotinus primus, Lob. ico.

Crocus vernus latifolius albus versicolore flore 2. Cluf. hist. ico.

IX. Crocus vernus minor purpurascens.

Crocus montanus flore ex candido & puniceo mixtis, Gef. hort.

Crocus sylv. 5. vel minor sylv. alter, Dod.

Crocus vernus albus 2. Lob. ico.

Crocus vernus latifolius albus versicolore flore 1. Cluf. hist. ico.

Crocus vernus flore vario, Cam.

Crocus ferotinus, Lugd. quem præced. junxit.

Crocus purpuro rubrus, Svvert.

X. Crocus vernus latifolius albus, vel cinericeus.

Crocus cinericeus, duplex, Svvert.

XI. Crocus columbinus duplex, Svvert. (quid?)

CROCUS VERNUS LATIFOLIUS

luteus, aureus, lve.

I. Crocus vernus latifolius flavus.

Crocus vernus latif. flavo flore, vel Croci sexti species prima, Cluf. hist.

Crocus vernus luteus 1. Lob. ad. part. 2.

Crocus flore luteo, Svvert.

Crocus vernus polyanthos flore luteo, Eyst.

Variat: 1. flore flavo sive fulvo nitido latiore, & majore. 2. minore & pallidior. 3. flore luteo corona phœnicea, Lob. ad. part. 2.

II. Crocus vernus latifolius aureus.

Crocus vernus Mæsiacus, Cluf. pan.

Crocus vernus latifol. fl. aureo, vel Croci sexti alia species, Cluf. hist.

Crocus aureus, Lob. ad. part. 2.

III. Crocus vernus latifolius pallidus.

Crocus vernus Mæsiacus 2. Cluf. pan.

Crocus vernus latifolius pallido flore, Eidem hist.

Crocus luteus flore pallido, Lob. ad. part. 2.

IV. Crocus vernus latifolius flavo varius.

Crocus vernus latifolius flavo vario flore 1. vel

Crocus vernus 7. Cluf. hist.

Crocus vernus latifolius flavo vario flore Constantinopolitanus, seu Crocus luteus alter, Lobel. ad. part. 2.

Crocus luteus lineis nigris, Svvert.

V. Crocus vernus latifolius flavo varius alter.

Croci verni latifol. flavo vario flore, vel Croci verni septimi alia species, Cluf. hist.

Crocus sylv. vernus versicolor aureo rutilo panano concolor, Lob. ad. part. 2.

A priore potissimum differt radijs, foliorum exteriorum dorsum totum inficientibus.

VI. Crocus vernus latifolius flavo vario flore duplici, Cluf. hist.

Crocus vernus latifolius secundus Constantinopolitanus, Lob. ad. part. 2.

CROCUS VERNUS ANGU-
stifolius.

I. Crocus vernus angustifol. magno flore.

Crocus syl. angustifolius, Ang.
Crocus vernus minor primus, Cluf. hisp. Lugd.
(quem cum 3. jungit) Tab.
Crocus vernus angustifol. 1. Cluf. hist.
Crocus syl. min. Hispanicus flore patulo, vulgo
Nozilicha minor, Lob.
Crocus vernus, Ger.

Variat: flores infernè flavescunt, intus candi-
cant, reliqua ad cæruleam sive violaceam
vergunt: inveniuntur & toti candidi.

II. Crocus vernus angustifolius gemino
bulbo.

Crocus sylvestris, Lob.
Crocus vernus minor alter, Cluf. hisp. Tab.
Crocus vernus angustifolius 2. Cluf. hisp. desc.
Crocus syl. vernalis minor alter, Dod.
Crocus verni minoris alterum genus, Lugd.
Crocus syl. 1. Dalech. Lugd.
Crocus vernus flore violaceo, Eystett.
Flos ex folijs sex, aliquando octo constat.

III. Crocus vernus angustifolius parvo
flore.

Crocus syl. vernalis 6. Dod.
Crocus vernus minor 3. Cluf. hisp. Lugd. Tab.
Crocus vernus angustifolius 3. desc. at ico. 2.
Cluf. hist.
Crocus sylvestris Hispanicus, vulgò Nozili-
cha major, Lob.

Crocus vernus minor, Ger.

IV. Crocus vernus juncifolius purpureus.
Crocus vernus angustifolius quartus, sive vio-
laceo flore, Cluf. hist.

Hujus iconem figuræ primæ Lobelius in ico-
nibus junxit.

V. Crocus vernus capillari folio, Cluf. hist.
ap. 1. & ap. 2. sine & cur. post.

Duplex est, unus purpurascens flore, ipse
folijs tribus venis saturatoribus distinctis:
alter albo flore, qui etiam duplex, flore ma-
jore, & minore.

VI. Crocus vernus angustifol. variegatus.
Crocus vernus aureus variegatus, Eyst.

Flos interius aureus, exterius strijs ex pur-
pura nigricantibus radiatus.

COLCHICUM ET EJUS SPECIES.

Kολχικόν, quòd plurimum in Colchide nascatur, Dioscoridi lib. 4. cap. 84. cui ἐφήμερον,
quòd eadem die, quâ sumptum, interficiat. Colchici appellatio apud Plin. lib. 22. cap. 9.
inter venena reperitur.

Colchicum autumnale.

I. Colchicum commune.

Primula Veris, Brunf.
Colchicum, Trag. Tur. Fuch. Dod. Matth.
Lac. Gesner. hor. Lon. Cast. descrip. at Ephe-
merum, ico.
Colchicum nigrum & subrubens, Cord. hist.
Colchicum sive strangulatorium & Ephe-
merum crocifolium, & bulbi folium, Ad. Costæo.
Lob.
Ephememerum venenosum, Amato.
Hermodactylus vulgo & Crocus syl. Cæs.
Colchicum Ephemera, Lugd.
Colchicum masculinum & fœmininum, Tab.
Germanicum, Ger. & album, Eid.
Colchicum commune pallido colore, Svert.
Hermodactylus niger & rufus, Mesueo & Se-
rapioni.

Variat: nam in montibus folio est latiore,
in pratis angustiore: flore communiter dilute
vel saturate purpurascens, aliquando albo:
bulbo nigricante, aut rubente foris & interius.

Quare

Colchicum vulgare purpurascens flore, &
Colchicum vulgare album, Eyst. &
Colchicum autumnale flore albo & flore ru-
bello, Eidem:

Addit Svertius

Colchicum, cui hoc solum peculiare, quòd au-
tumno folia proferat.

II. Colchicum radice siccata alba.

Colchicum album, Cord. hist.
Hermodactylus legitimus, Dod.
Hermodactyli non venenati officin. Lobel.
ico.
Hermodactylus officin. Lon. Tab. Orientalis,
Cæsalp.

Hermodactylus albus, Serapioni.

III. *Colchicum Anglicum candidum angustifolij*.

Colchicum candido flore Anglicum, Ad. & Lob.

Colchicum Anglicum Lobelij, Lugd. album, Clus. hist. Tab. & Ger.

Huc referri potest quod flore dilutioris coloris & lactei candoris:

Colchicum Lusitanicum ferotinum, Lob. ob.

Colchicum pratense Salmanticum, Clus. hist.

IV. *Colchicum montanum angustifolium*.

Colchicum mont. Clus. hisp. Lugd.

Colchicum montanum Hispanicum & λεπτόφυλλον, Clus. hist.

Colchicum minus, Lob. Tab. & montanum, Eid. & Ger.

Colchicum Hispan. parvum, Cam.

Colchicum mont. minim. angustifol. autumn. Eystett.

V. *Colchicum pumilum croci folijs*.

Colchicum minim. tenuif. Gallæcium, Lob. ad. par. 2.

VI. *Colchicum Illyricum*, Ang. Lob. Lugd. Tab. Ger. Clus. hist. (quod sibi nunquam conseptum scribit) quid?

VII. *Colchicum vere & autumn. florens.*

Colchicum biflorum, Clus. hist. Lob. ad. par. 2. & Eystett.

Colchicum variegatum.

I. *Colchicum florum folijs albis & rubris alternatim dispositis.*

Colchicum album & rubrum, Eyst.

II. *Colchicum multiflorum.*

Colchicum exoticum folijs ternis purp. ac alijs ternis albicantibus, varians: Eyst.

III. *Colchicum alb. strijs variegatum.*

Colchicum mixtum autumnale, Eyst.

Flos albus, strijs saturatè rubris seu sanguineis maculis inæqualibus infectus.

IV. *Colchicum polyflorum variegatum.*

Colchicum versicolor polyanthes resflorescens, Eystett.

Flos in albo pallidus, strijs & maculis dilutè purpurascens variegatus, è cujus medio alius flos prolis modo exurgit.

V. *Colchicum latifol. variegatum.*

Colchicum 4. sive latifolium, Clus. hist.

Colchicum Lusitanicum fortè, Eidem.

Colchicum Byzantinum polyanthos Fritillariæ facie autumnale, Eyst.

VI. *Colchicum purpureo lacteum variegatum.*

Colchicum versicolore flore sive 3. & ποικιλανθές, Clus. hist.

Huc refer

Colchicum album strijs purpurocæruleis variegatum, Eyst.

Colchicum album distinct. lineis rubris, Sver.

VII. *Colchicum ex albo & purpurascens varium.*

Colchicum ποικιλανθές, alterum, Clus. hist. ap. i.

VIII. *Colchicum flore Fritillariæ instar tessellatis.*

Colchicum Neapolitanum, Clus. hist. & ap. i.

Colchicum Fritillariæ facie pallidum, Svert.

IX. *Colchicum florum folijs angustis & variegatis.*

Colchicum montanum minus versicolore flore, Clus. hist.

Floris foliâ longa & angusta, interius alba, exterius media parte viridia, altera carnei coloris.

X. *Colchicum pleno flore variegatum.*

Colchicum fl. pleno maculatum autumn. Eyst.

XI. *Colchicum latifol. multiflorum variegat.*

Colchicum polyanthos candid. eleganti rubore varium, Lob. ad. par. 2.

Folia latiora, cubitalis longitudinis.

Colchicum polyanthes, sive multiflor. simplex & plenum.

I. *Colchicum candidum multiflorum.*

Colchicum Pannonicum ποικιλανθός albo flore, Clus. hist. Cam.

Colchicum candid. Pannon. polyanth. Lob. icô.

Colchicum polyanth. Tab. vulgare poly. Eyst.

Colchicum Pannon. Ger. albo flore, Svert.

Septenis, denis, duodenis, vel pluribus floribus lactei candoris: floribus etiam eleganter rubentibus reperitur: & hoc dicitur

Colchicum polyanthos, Lob. ad. par. 2.

II. *Colchicum polyanthes lato Ellebori albi folio.*

Colchicum Byzantinum πλατύφυλλον πολυανθές, Clus. hist.

III. *Colchicum polyanthos multiplex.*

Colchicum polyanthos flore multiplici autumnale, Eyst.

IV. Col-

IV. Colchicum pleno flore.

Colchicum πολυφύλλανθες, five pleno flore, Cluf. hist. & ap. 1.

Colchicum pleno flore, Lob. ad. par. 2.

Colchicum autumnale, Eystett.

Quò bulbus major & vetustior, eò plures, majores & majore foliorum numero, flores constant. Sunt etiam flore albo vel purpureo, quod

Colchicum vernum fl. pleno purpureo, Eyst.

Colchicum album rubr. pleno flore, Svvert.

V. Colchicum polyanthes folijs latis convolutis.

Colchicum vernum flore purpureo plenum, Eystett.

Colchicum vernum.

I. Colchicum vernum Helveticum.

Colchicum subobscurum flore & minore, Gef. Camer. Colchicum vere prodiens, Eidem Matth.

an Colchicum brumale, Lob. Belg.

II. Colchicum vernum Hispanicum.

Colchicum vernum, Cluf. hist. ap. 2.

Colchicum vernum fl. purpureo, Svvert.

Flore est antequam se expandat albo, postea coloris purpurei dilutioris vel saturatoris.

III. Colchicum Alexandrinum, quid?

Colchicum Orientale, Matth. alterum Orient. Matthioli, Lugd.

Colchicum Syriacum Alexandrinum, Lob. Ad. Tab. Ger.

Tulipæ genus, quale Appenninæ videtur, Cluf. hist.

Item scribit, se semen Colchico semine simile nomine Hermodactyli Syriaci accepisse.

COLCHICUM LUTEUM.

I. Colchicum luteum majus.

Lirium alterum, Theophrasti.

Helichryso Cratevæ similis, Ang.

Narcissus in Apenino, Marcell. autumnalis quorundam, Cluf. hisp. Lugd.

Narciss. autumnalis major, Dod. Cluf. hist. Ger.

Narcissus autumnalis flore luteo, Eyst.

Narcissus autumnalis, Cæsalp. & Lob. ad. par. 2.

(cui & Colchico - Narcissus) autumnalis luteus, Cam.

Colchicum luteum, Lob. Tab. luteo flore, Svve.

Variat in hortis Belgij angustioribus folijs & cauliculo dodrantali surrecto, Lob. obs. & Dod. ac Cluf. hist. aliquando largiore foliorum numero à præcedente discrepat, & est Narcissus autumnalis flore luteo multiplex, Eystett.

II. Colchicum melino flore.

Narcissus Persicus, Cluf. pan. & hist. Camer. Tab. Ger.

III. Colchico luteo similis flore albo.

Sparganium Placæ, Cluf. hisp. & hist.

IV. Colchicum luteum minus.

Colchicum parvum mont. lut. Lob. ico. Ger.

Narcissus autumnalis minor, Cluf. hist.

Colchicum mont. luteum minus, Tab.

V. Colchicum luteum vernum.

Narcissus vernus præcocior flavo flore, Cluf. hist. ap. 2.

Narcissus luteus vernus facie Narcissi autumnalis lutei, Lob. ad. par. 2.

Narcissus vernus flore luteo, Svvert.

an Colchicum vernum flavo flore Plateau, Cluf. hist.

ORNITHOGALUM ET EJUS SPECIES.

Oρνιθόγαλον, propter lacteum colorem, qui in flore nitet, similem ei, qui in alis aut ovibus gallinarum observatur, nomen accepisse videtur. Dioscorides lib. 2. cap. 174. unius, ut & Plin. lib. 21. cap. 17. Ornithogale nominans, meminere. Sunt qui Bulbinam Theoph. 7. hist. 13. & Athenæi censent.

ORNITHOGALUM UMBELLATUM album.

I. Ornithogalum umbellatum maximum.

an Narcissus quartus, Matth. Lugd. Tab.

Ornithogalum majus, Dod. Arabicum, Cluf. pan. & hist. Eyst. Italicum, Cam.

Lilionarcissus polyanthos, Lob. ob.

Lilium Alexand. Neotericorum, Lob. ico. Cam.

Hyacinthus de Padro nostro Italicorum, Cluf. hist. ap. 2. negans esse Narcissum 4. Matthioli, quod prius asseruerat.

Dulipan apud nos barbaro nomine, Cæsalp.

Ornithogalum Arabicum multiflorum album, umbilico interiore nigro, Svvert.

II. Ornithogalum umbellat. majus angust.

Ornithogalum medium, Eyft.

Flores intus candidi, exterius virescentes, staminibus ex viridi pallescentibus.

III. Ornithogalum umbellat. alb. medium latifolium.

Ornithogalum aliud vulgare, Cluf. hist.

IV. Ornithogalum umbellat. med. angust.

Ornithogale, Manardo, Hermolao.

Ornithogalum Dod. gal. Tur. Ang. Gef. hor. Ama. Ger. Cast. vulgo, Cæsalp. secundum, Matth. Lugd.

Ornithogalum γ . sive vulgare, Cluf. hist. & pan.

Ornithogalum candido flore, Cord. in Dioscorid.

Ornithogalum candidum vulgare, Ad. Lob.

Bulbus Leucanthemos minor, Dod. Lugd.

Ornithogalum alteram minus, Cam.

Bulbus folsequius, Tab.

Ornithogalum spicatum, Svvert.

Est & folijs gramineis, ut in cæteris humifratris. Matthiolus duplex habet, & utrumque caule folioso pingit: quare in Lugd. historia utrumque à Dod. differre scribitur: sic Lacuna & Lugd. Matthioli utramque figuram proponunt: at Lonicerus, primam tantum, quam fictam suspicatur.

V. Ornithogalum album minus.

Ornithogal. minus è Pyrenæis, Cluf. hist. ap. 1.

Ornithogalum minus, Eyft.

VI. Ornithogalum umbellatum flosculis ex albo subcæruleis.

Ornithogalum Hispanicum minus, Cluf. hist.

ORNITHOGALUM SPICATUM.

I. Ornithogalum latifolium & maximum.

Ornithogalum magnum Myconi, Lugd.

Ornithogalum maximum, Cluf. hist. ap. 1.

Ornithogalum vel Lilium Alexandrinum floribus albis innumerabilibus, Svvert.

Magna florum spica, aliquando centenis floribus nivei coloris.

II. Ornithogalum latifolium alterum.

Ornithogalum Æthiopicum, Cluf. cur. post.

Ornithogalum Indicum promont. Bonæ spei, Svvert.

III. Ornithogalum angustifolium majus, floribus ex albo virescentibus.

Asphodelus fœmina, Dod. Gal. Gef. hor.

Asphodelus Galeni, Lac. bulbosus Gal. Dod.

Lugd. Cam. Ger.

Asphodel. Hyacinthinus fortè Galeni, Ad. Lob.

obl. Hyacintho asphodelus, Lob. ico.

Ornithogalum majus, Cluf. in pan. majus primum, Eid. hist.

Ornithogalum Pyrenæum, Cluf. cur. post.

Ornithogalum aliud spicatum, Cam.

IV. Ornithogalum angustifolium, spicatum maximum.

Ornithogalum lacteum, spicatum max. Eyft.

V. Ornithogal. spic. seu comosum fl. lacteo.

Ornithogali lactei species major, Eyft.

VI. Ornithogal. majus spicatum flore albo.

Ornithogalum Narbonense, Dod. Lugd. spicatum, Cam.

Ornithog. spicatum Monspel. flore lacteo, Lob.

Ornithogalum alterum, Cam. apud. Matthiol. qui vulgari adjunxit.

Bulbus Ornithogalo similis Cæf.

Ornithogalum majus Monspel. Cluf. pan. secundum, Eid. hist.

Ornithogalum spicatum flore lacteo, Eyft.

Μάλο Dioscorid. lib. 3. cap. 54. Theophr. 7. hist. 11. & Epimedium Plinij, lib. 19. cap. 5.

VII. Ornithogal. majus spicatum alterum.

Ornithogal. 3. vel majus Byzantin. Cluf. hist.

Ornithogalum spicatum minus, Lob. obl.

VIII. Ornithogal. majus spic. flore luteo.

Bulbus Ornithogalo similis, flore luteo, Cæf.

IX. Ornithog. spicatum fl. viridi lactescente.

Ornithog. Pannon. albo flore, Cluf. pan. & hist.

Ornithogal. Pannon. Tab. Ger. Eyft.

Ornithogalum flore albo viridique linea in dorso prædito, Svvert.

an Ornithogalum ferotinum, Cam.

X. Ornithogalum spicatum album.

Ornithogalum Hispanicum spicatum, Eyft.

XI. Ornithogalum cæruleo pallente flore.

Ornithogalum cæruleum pallens Hyacintho autumnali pene par, Lob. obl.

XII. Ornithogalum exoticum magno flore, minore innato.

Hyacinth. arborum Ornithogaloides, Colum.

Narcissus 4. Matthioli, Cluf. hist. ap. 2.

Ornithogal. Neapolitanum, Eidem ap. 2. Eyft.

Ornithogalum Neapolitanum flore interius candido, exterius cineraceo, Svvert.

Phalangij nomine, Honor. Belli ex Creta missit.

ORNI-

ORNITHOGALUM LUTEUM.

I. Ornithogalum luteum sive pallidum majus.

Ornithogalum 7. sive pallido flore, Clus. hist.

II. Ornithogalum luteum magno flore.

Ornithogal. flavum Alcmarianum, Clus. hist.

III. Ornithogalum luteum.

Bulbus, Trag. (cepa agrestis) Lac. sylv. Ruel.

Fuch. Tur. Gef. cat. Dod. Lugd. Cam. Eyf.

Bulbus sylv. alius bifolius, Gef. hor.

Sifynrichium, Cord. hist.

Bulbus esculentus, Cast. Lon.

Ornithogalum luteum, Cord. in Diosc. Ad. Lob.

Tab. Lugd. Col. Svvert.

Bulbus Ornithogalo similis florib. luteis, Cæs.

Ubi adolevit, folia inferiora amittit, quare apud Tabernæm. & Gerar. duæ figuræ.

Ornithogali lutei, & Ornithogali majoris, Taber.

Ornithog. lutei & Cepæ agrariæ nomine, Ger.

IV. Ornithogalum luteum minus.

Ornithogalum 10. sive Pannonic. luteo flore, Clus. pan. & hist.

Ornithogali Intei species minor, Lob. obf.

V. Ornithogal. angustifol. bulbiferum.

Ornithogalum angustifolium campestre luteum minimum bulbosum, Colum.

Variat: nam locis pinguioribus folia latiora & plura, sicut & flores: folia circa bulbillos hirsuta & candidiora sunt.

SECTIO QUARTA.

CEPA: PORRUM: SCILLA:
ALLIVM ET MOLY.

CEPA ET EJUS SPECIES.

Agyptiorum numina, Cepas & Allium (Plin. l. 19. c. 6.) prosequamur. Cepa à capitis magnitudine, Græcis κρόμμυον, ὅτι κρόσσον μύουεν ποῖν, quod oculi pupillam comprimere cogat, ut pote secundum Aristot. 20. probl. 22. mordaci nimium vapore lancinando & lacrymas movendo.

Genera Theophrast. 7. hist. 4. à locis cognominata refert, Gardiam, Cnidiam, Samothraciam, Satanicam, Ascaloniam, & fisislem. At Dioscorides l. 2. c. 181. longa, rotunda, flavæ & candida meminit. Plin. l. 19. c. 6. Cepæ, inquit, genera apud Græcos Sardia, Samothracia, Alsidena, Setania, Schista, Ascalonia, &c.

Quare alia major est, alia minor: alia candida, alia viridis, alia rufa, alia subrubens: alia est rotunda, alia oblonga: omnes ut plurimum duplici aut triplici membranâ, quas Festus tallas, alij tunicas vocant, vestitæ. Sic alia acerrima, alia mediocriter acres, aut nihil ferè acedinis habentes. Sic alie seruntur, alie deponuntur: aliquando seminis loco bulbos gerunt, Ut Dalechampiùs notavit.

I. Cepa vulgaris.

Cepe, Brunf. Gef. Lob.

Cepa, Trag. Fuch. Tur. Matthiol. Lac. Gord. in

Diosc. Ang. Cast. Cæs. capitata, Matth.

Cepa rotunda, Dod.

Cepa fativa Matthioli, Lugd.

Cepa alba & rubra, Gef. hort. Lon. Tab.

Variat colore floris, vel candido, vel purpurascente: tunicarum quoque, coloris rubri, aut candidi: radice formâ, majore est, & minor: oblonga, sessilis, vel orbiculata, turbinata, qui-

busdam communioribus, in compressam latiorum circumferentiam bulbaceam abit.

Cepas porraceas, vocant stolonas, qui primo Vere, dum tenelli sunt, antequam caulescunt, in cibos eruuntur.

II. Cepa oblonga, Dod. Gef. hor.

Cepe Hispanica oblonga, Lob. ico. Cam.

III. Cepa radice candida dulci.

Cepa quarta, Gef. hort.

IV. Cepa plurium caulium.

Cepa ovata à radice figura, Cord. hist.

V. Ce-

V. *Cepa fecundis*, Matth. Cast. Lugd.
an *Gethyon Græcis*, & *Cepola Columellæ*.

VI. *Cepa fissilis*, Matth. Lugd. cui & *Cepæ*
χισαί, Portæ.

Cæpis affinis *Muligia*, Cæf.

VII. *Cepa sterilis*, Trag. Gef. hor.

Cepa Afcalonica, Matth. Lugd. cui fortè Bul-

bus Setanius, quem *Theoph.* & *Plin.* *Cepæ* ge-
nus esse testantur.

Cepæ species sunt *Afcalonica*, Cast.

Cepis affinis, *Afcalonica* vulgo, Cæf.

Scaliones, Tur.

Verùm & *Lobelius* hist. Belgica *Afcalonitidem*
antiquorum exhibuit, fortè à priore diverfam.

PORRUM EJUSQUE SPECIES.

Quod *περσόν* *Dioscorides* l. 2. c. 179. vocavit, & in *κεφαλωτόν*, *capitatum*, & *ἀμπέλι-*
περσόν distinxit; id Latini *Porrum*, quod porro eat, & longè lateq; grassetur, voca-
runt. *Theophrast.* 2. *caus.* 20. & 3. *ejusdem* 23. τὸ καρπὸν *περσόν*, *tonsum porrum* addidit: aliàs
7. *hist.* 1. 2. 3. 4. 5. & 6. de Porro egit. At *Plin.* l. 20. c. 6. est *sectivum* & *capitatum*; & illud
l. 19. c. 6. *duplex* fecit.

I. Porrum commune capitatum.

Porrum, Brunf. Cord. in *Diosc.* Dod. (& *Porrus*
Palladij) Gef. hor. Ang. Lon. Cæf. Cast. Tab.

Porrum commune, Matth. Lug. vulgare, Lob.

Porrum capitatum, Fuch. Tur.

Porrum capitatum *Plinio*, *Hermol.* Ruel. (cui
Gethylidas Græcorum) *Dodon.* gal. vulgare,
Camer.

II. Porrum sectivum latifolium.

Porrum sectivum, *Plin.* Dod. Cæf. Lugd. Portæ.

Porrum sectivum capitatum, Matth. & (sectile)
Lac. Lugd.

Porrum tonfile & capitatum, Lob.

Porrum tonfile sive sectile, Cam.

Hæc duo genere non differunt, cùm ex eo-
dem semine generentur, & cultura solùm dif-
crepent: quia id quod ad culinaria juscula sæ-
pius detonderi solet, *Sectivum* aut *Sectile* *Co-*
lumellæ & *Palladio* nominatur: quod verò
capitatum fieri debet, non tondendum, & au-
tumnali tempore transferendum: etiam *Pli-*
nio monente.

III. Porrum sectivum juncifolium.

Porrum sectivum, Trag. Fuch. Gef. hor. Lon.
Lugdun.

Porrum sectile, Matth.

Cepa Afcalonica, Matth. def. Ger.

Cepa fissilis & *Getion.* Tur.

Schœnoprasum, Dod. Ad. Lob. (cui *Afcalonica*
Matth.) Tab. Ger.

Porro tonfili cognatum, Cam.

Gethylis, quam *Ceparum* genus *Nicandri*
Scholiastes dicit, Gef. hort. in *Porro* sectivo.

Differt à veterum *Sectivo*, cùm illi folia lata,
huic pro folijs junci inanes sint: hinc nomine
ex *Junco* & *Porro* composito, *Schœnoprasum*
vocarunt.

Majus & minus habetur: illud rarius & ad
condimenta mitius, quod *Gethium* *Gesnero*:
minus verò *Gethylis*.

Gethylidem sylvest. Gef. lib. de hor. proponit.

IV. Porrum foliolatissimo.

Porrum Syriacum, Tab. Franco.

Porrum Indicum, Cam.

Scorodoprasum, Ger.

V. Porrum sylv. inodorum.

Porro simile, exilius & inodorum, Lob.

VI. Porrum sylv. gemino capite.

Ampeloprasum, seu *Porrum* syl. Lob. Lugd. cui
à *Matthioli* diversum.

Porrum sylvestre primum, Tab.

VII. Porrum sylvestre vinearum.

Ampeloprasum, Matth. Ruel. Ama. Ang. Gef.
hort. Cæf. Port. Lugd.

SCILLA EJUSQUE SPECIES.

Σκίλλων *Theophrast.* 1. *hist.* 7. & 10. proposuit, & 7. *hist.* 11. *Scilla Epimenidia* vocata, &
qua ab usu nuncupationem sortita sit, meminit. Sic *Dioscorid.* l. 2. c. 202. σκίλλων habet,
& cap.

Et cap. seq. *πικροχρόιον*, quod Scillam aliqui nominant. Genera duo Scilla medica, Plin. l.19. c.5. mascula albis folijs, femina nigris: Et tertium genus cibus gratum, Epimenidium vocatam &c. Et l.20. c.9. Scillarum in Medicina alba est, quæ mascula, femina nigra: candidissima utilissima.

I. Scilla vulgaris radice rubra.

Pancratium & Scilla Dioscor.

Scilla femina, Plinio.

Squilla, Brunf.

Squilla, Trag. (& Ceba muris) Matth. Fuch.

Tur. Cord. in Dioscorid. Gesn. hort. Lac. Lug-

dun. Lon. Camer. Cæsalp. cujus bulbus rufi co-

loris, & nigra in montibus non longè à mari,

reperitur.

Scilla communis & Pancratium, Dod. gal.

Scilla nigra & femina Plinij, & Pancratium

Dioscoridis, Costæo.

Scilla major, Cast.

Pancratium, Ang. & Scilla vulgaris, Guil. Cluf.

hisp. & hist. Dod. Lugd. Tab.

Scilla rubentibus radicis tunicis folio aloës carinato, Lobel.

II. Scilla radice alba.

Scilla, mascula Plinio: femina, Myreps.

Scilla, Marcell. Hermol. Manard Ruel. Guil.

Dod. Hispanica, Cluf. hisp. & hist. Cast. ap. Lug-

alba, Eyf.

Scilla (sive cepa marina) Lob. major, Tab.

Scilla minor, sive Pancratium, Cast.

III. Scilla esculenta.

Scilla epimenidia, Theophr.

Scillæ 3. genus epimenidia, Plin.

Scilla vera & legitima, Ang.

Scilla dulcis & candida in Cephalonia, & Creta, Costæo in Mesuem.

ALLIUM EJUSQUE SPECIES.

Allium fortè ab ἀλλεσθαι exilire, quod exiliendo crescat. Σκρόρον Dioscoridi l.2. c.182. vel quasi σκῆρον ῥόδον, id est, rudis rosa, propter odorem gravem: vel quod comestum, vapores excrementitios ad cutim pellat, & vescentibus pandiculationes moveat. Sunt qui ab halante gravi odore deducant, & Allium scribant.

Genera Dioscoridi, sativum & hortense, quod vel multiplici in Aegypto, vel singulari, ut Porrum, capite constet, cujus nucleos Græci ἀγλιδῶς nominant: aliud sylvestre, quod ὀφιοσκόρον. At Theophrasto 7. hist. 4. aliud præcox, aliud serotinum: differunt præterea magnitudine singulari: quedam etiam non nucleis, quedam verò multis coagmentantur, quos γέλεος Theophr. ἀγλιδῶς, Galenus: σκελλιδῶς, Aegineta l.4. c.33. ὄνυχας, Aëtius lib. & cap. 11. vocat. Verum Plinio l. 19. c. 6. Generum Allij differentia, in tempore, præcox maturescit 60. diebus: tum in magnitudine. Ulpicum quoq; in hoc genere Græci appellavere. Alliam Cyprium, alij Antiscorodon (fortè rectius Aphroscorodon) &c. sunt qui velint Allium Ulpicum Plinij, Allium Aegyptiacum Dioscoridis esse.

In Virginea multis locis Allium nascitur, ab Anglicano parum differens: desc. Virgin. quod ut & Cepe in Hispaniola, vix unquam bonum evadit: par. 4. Amer. c. ult. Et Indi ex omnibus Europæis radicibus Allium eligunt, quo ventriculum reficiant: Joseph. Aosta l.4. c.18.

I. Allium sativum.

Allium, Brunf. Trag. Matth. Ruel. Cord. in Dioscorid. Tur. Lac. Ang. Lon. Lobel. domesticum, Matth. Cast.

Allium hortense, Fuch. vulgare, Cam.

Allium sativum, Dod. Gesn. hor. Ad. Cæf. Lugd.

Allium sativum multifidum, Cord. hist.

Verum Matthioli, Lobelius & Dodonæus, una figura Allium sine flore, Allium cum flore,

& Allium amphicarpon; & Tabernæmon. sub Porro sylv. latifolio proposuit:

Genus quoddam capitibus ingentibus ex Africa adferri, Cæsalpinus auctor est.

II. Allium sativum alterum: sive Allioprasum caulis summo circumvoluto.

Allium sativum amphicarpon, quod & radicem nucleis feritur, & feminibus, quæ nucleos similitudine referunt, Cord. hist.

Allium fativum secundum, Dod.
Scorodoprasum secundum, Cluf. pan. & hist.
Allium Creticum, sive Serpentinum, Cam.
 III. **Allium fativum radice simplici.**
μάλοφα, Hippocrati.
Allium mas, Matth.
Allium simplex, Cord. hist.
Allium fativum singulari capite, & Allium maculatum, Vercell.
Allium Ægyptiacum, Portæ.
 IV. **Allium Cyprium, Theoph.**
Allium Ulpicum, Plin.
Allium Ulpicum vel Punicum, Columell.
Aphroschorodon, sive Allium Ulpium, Ruel. Gesner.
Allium Cyprium, sive Ulpicum, Portæ.
Allium fativum tertium, Dod.
 V. **Allioporrum sive Scorodoprasum.**
Scorodoprasum, Dioscor. l. 2. c. 183; Gal. Ægin.
Scorodoprasum, Trag. Matth. Cord. in Diosc.
Gef. hort. Lac. Cast. Lugd. Portæ.
Allium porrinum, Car. Stephano.
Scorodoprasum & porrum Turcicum, Amat.
 VI. **Allium sphaericeo capite, folio latiore, sive scorodoprasum alterum.**
Ampeloprasum primum, Dod.
Scorodoprasum sive allioporrum, Ad.
Scorodoprasum, Lob. Cæs.
Scorodoprasum 1. Cluf. pan. & hist.
Scorodoprasum alterum, Lug. qui cum sequenti eadem tabellâ pinxit.
Porrum Indum, Cam.
 VII. **Allium sphaericeo capite folio angustiore.**
Scorodoprasum alterum, Lob. Lugd.
 VIII. **Allium sylvestre latifolium.**
Allium syl. quod ursinum vocant, Plin. l. 19 c. 6.
Allium syl. Brunf. Trag. (& colubrinum) Eric.
Cordo: syl. latioris folij, Dod.
Allium ursinum, Matth. Fuch. Dod. gal. Ama. Gef. col. Tur. Cluf. hist. Lugd. Thal. Cæs. Cast. Cam. Eyftet.
Allium ursinum latifolium, Ad. Lob. Lugd.
Allium sylvestre bifolium & arctoscorodum, Gef. hort.
Allium sylvestre ophioschorodon appellatum, Cord. in Diosc.
Ophioschorodon, Lon.
an Scorodoprasum.
Moly sive Allium Ursinum, Svvert.

Sunt qui Dioscoridis Scorodoprasum, aut ejus Ampeloprasum, aut Ophioschorodon, sed male, censeant.
 IX. **Allium montanum, latifolium maculatum.**
Allium anguinum, Matth. Lugd. Portæ, serpentinum, Cast.
Allium latifolium maculosum, sive serpentinum, Ad.
Ophioschorodon, Lob.
Victorialis longa, Gef. hort. Cluf. pan. & hist. (cui & major) Eyft.
Allium alpinum, Gefn. hort. Dod. Tab. cui & Victorialis mas.
Est mas & femina, illa latioribus, hæc angustioribus est folijs, quare
Victorialis mas, & femina, Camerario dicitur.
 X. **Allium sylv. campestre purpurascens.**
Allium caninum primum, Trag.
Allium sylv. primum, Fuch.
Allium campestre, Cord. in hist.
Allium sylvest. Gef. hort. Cæs. Cast. syl. minus, Dod. gal.
Allium tenuifolium, Cam.
 XI. **Allium campestre juncifolium capitatum purpurascens majus.**
Allium in arvis, Plinio.
Allium syl. quod Ophioschoridon, Ruel. Matth.
Allium syl. tenuifolium, Ad. Lob. ico. Dod.
Allium syl. vulgare seu caninum, Thal. tenuifolium, Franco.
 XII. **Allium sylv. capitatum purpurascens minus: quod a primo potissimum magnitudine differt, cum palmare sit, & folijs juncis.**
 XIII. **Allium sylv. bicorni flore obsoleto.**
Allium caninum alterum, Trag.
Allium sylv. Tur. syl. alterum, Fuch.
Allium sylvestre majus, Dod. gal.
Allium rubentibus nucleis, Lob. ico.
Est majus & minus.
 XIV. **Allium aquaticum.**
Allium fluviatile in sabulo ad Albim fluvium in Misnia, Franc. hort. Lusat.
 ALLIUM MONTANUM.
 I. **Allium montanum bicorni latifolium flore dilute purpurascente.**
Allium sive Moly mont. latif. Cluf. pan. & hist.
Allium montanum bicorni angustifolium flore purpurascente.

Ampe loprasson proliferum, Lob. ico. Cam.
 Ampeloprasum 1. Cam. apud Matth.
 Allium sive Moly montanum 2. Clus. pan. (&
 Moly montanum gramineo folio) & hist.
 Moly montanum carmesino colore, Svvert.

III. Allium mont. bicornne flore exalbido.
 Allium sive Moly montanum 3. Clus. pan. (&
 Moly montanum junceo folio) & hist.
 an Gethioides fyl. Colum.

IV. Allium mont. bicornne flore obsoletiore.
 Allij montan. quarti species 2. Clus. pan. & hist.
 Huc referri potest
 Moly lurido colore, Svvert.

V. Allium mont. bicornne fl. pallido odoro.
 Allij mont. quarti species 1. Clus. pan. & hist.

VI. Allium juncifol. bicornne luteum: quod
 1. est in Prod. Monspelio D. Saltzman. attulit.

VII. Allium mont. capite rotundo.
 Allium sive Moly montanum 5. Clus. pan. (&
 Moly montanum purpureo flore) & hist.

VIII. Allium Pyrenæum.

Moly Pyrenæum purpur. flore, Clus. hist. ap. alt.
 IX. Allium mont. folijs narcissi majus.
 Allium sive Moly narciss. fol. 1. Clus. pan. & hist.
 an Moly folijs narcissi, Lob. Lugd.

Variat: 1. est, folijs splendentibus viridibus,
 floribus purpurasc. 2. folijs magnis cinereis &
 mollioribus, floribus dilutioribus. hoc posterius est
 Moly narciss. folijs primi altera spec. Clus. hist.

X. Allium montan. folijs narcissi minus.
 Allium sive Moly narcissinis folijs 2. Clus.
 pan. & hist.

Allium saxatile & Bulbus vomitorius, Cam.
 Et hujus altera species folijs longioribus &
 angustioribus, floribus dilutioribus, & est
 Moly narciss. fol. secundi alt. spec. Clus. hist.

XI. Allium mont. radice oblongâ: quod
 2. in Prod.

an Allium mont. sive Petrosfordon, Ges. hor.
 Allium mont. radice oblonga, Eid. col. stirp.

XII. Allium montanum minus: quod
 3. in Prod.

MOLY ET EJUS SPECIES.

M ὄλυ, ἀπὸ τῆς μωλδεν τὰς νόσους, ab amoliendis morbis. Unius Theoph. 9. hist. 15. &
 Dioscorid. lib. 3. cap. 54. meminere: at Plin. lib. 25. cap. 4. duplex proposuit: alterum
 radice rotunda: alterum verò longa.

I. Moly latifolium liliflorum.
 Moly Theoph. fortè & Plinij radice rotunda.
 Moly Theoph. Ang. Dod. Clus. hisp. & hist. Cam.
 Moly liliflorum, Ad. Lob. Lugd.
 Moly latifolium, Moly Theoph. Dod.
 Moly Homericum, Scillæ alterum genus, &
 Pancratium, Diosc. Cæs.
 Moly Indicum flore purpureo, Svvert.
 Flore est candido, vel subrubente.

II. Moly latifolium Indicum.
 Duplex figura proponitur: altera priori simili,
 paucis folijs, caule oblongo, capite rotundo:
 altera, folijs plantaginis, caule brevi, capite
 ex pluribus bulbulis compacto: illud dicitur
 Caucafon, Moly Indicum vocatum, Lob.
 Moly Indic. Dod. Lugd. Indicum 1. Tab. 2. Cam.

Alterius figuræ nomina:
 Caucafon, Lob. ico.
 Moly Indic. Clus. hisp. & hist. Indicum 2. Tab.
 Narcissus sive Pancratium Clusij, Svvert.

III. Moly latifolium Hispanicum.
 Moly Hispanicum purpureum, vel Moly mon-
 tanum latifol. purpur. Hispan. ad Clus. cur. post.

Flores plus minus 60. dilutè rubentes, aut
 purpurascences. Huc refer
 Moly latifolium, Eyft.

IV. Moly latifol. luteum odore allij primum.
 Moly mont. latifol. flavo flore, Clus. hist. ap. alt.
 Moly luteum Botanicorum perperam Orni-
 thogalum luteum latifolium, Lob. ad. par. 2.
 Moly flavo flore, Svvert.

V. Moly latif. luteum odore allij secundum.
 Moly latifolium flore flavo, Eyft.

VI. Moly African. umbella purpur. in Prod.
 VII. Moly exoticum floribus alborubentibus.
 Moly flore albo lineis viridis coloris, Svvert.

VIII. Moly angustifolium umbellatum.
 Moly, Matth. Cast. Lugd. Lon. angustifolium,
 Dod. Lon.

Myle, Gesner. cat.
 Moly Dioscoridis putatum, Ad.
 Moly Dioscoridis, Lob. Clus. hisp. & hist. Cam.
 an Allium urfinum alterum, Cæs.

IX. Moly humile folio gramineo.
 Chamæmoly, an Moly Dioscorid. Colum.

X. Moly parvum caule triangulo.

Moly parvum Pefarenfe, Ponn. Ital.
 XI. Moly anguftifol. floribus majoribus.
 Moly minus, Cluf. hift.
 Moly minimum albo flore, Swert.
 XII. Moly anguftifolium folijs reflexis.
 Moly ferpentinum vocatum, Lob. Lugd.

Scorodoprafum alterum Clufij, quibusdam.
 XIII. Moly atropurpureum Swert. mihi incognitum.
 XIV. Moly moschatum capillaceo folio.
 Allium fyl. perpufillum juncifolium moschatum, Lob. ad. part. alt.

SECTIO QUINTA.

LILIUM: MARTAGON: CORONA IMPERIALIS.

LILIUM ET EJUS SPECIES.

Lilium, κρίνον & λείριον Græcis, Theoph. 6. hift. 6. Lilij florem variare dixit, & purpureum esse, fingulis caulibus, aliàs unum, aliàs plura exire. Dioscorides lib. 3. cap. 116. duo genera agnovisse videtur, dum scribit, & rubra lilia esse. At Plinio lib. 21. cap. 5. Lilium triplex, album, rubens, purpureum, quod aliquando gemino sit caule, quod Narcissum vocitent. Dividimus in Lilium radice bulbosa & una, ut sunt Lilia alba, Martagon: vel pluribus, Asphodeli bulbis constante, ut Lilium luteum & rubrum.

LILIUM ALBUM.

I. Lilium album flore erecto & vulgare.
 Lilium sive rosa Junonis, Apuleio.
 Ambrosia sive Lilium album Nicandri, Ang.
 Lilium Brunf. Dod. gal. Tur. Matthiol. Lac. Cast. Cæsalp.
 Lilium album, Trag. Fuch. Gesner. hor. Ang. Loñ. Lugd. Tab. Ger. Eyst.
 Lilium candidum, Cord. in Diosc. Ad. Lob. Dod. Franco.
 Lilium album vulgare, Cam.
 Variat: aliquando circa caulis medium, foliorum quasi cæspes, ut pingit Bry, nonnime Lilij multifolij Stutgardiæ nati.
 Aliquando ex caule plano trium unciarum lato, numerosi flores exurgunt, ut idem figuram habet, cui titulus
 Lilium liliorum, sive 122. lilia ex eodem bulbo enata.
 II. Lilium album floribus dependentibus, sive peregrinum.
 Sultan Zambach (sive Martagon Constantinopolitanum) Cluf. pan. & hift. Eyst. du Bry.
 Martagon album, Lilium candidum Byzantinum, Lob. ico.

Lilia candida Martagonis Constantinopolitani nomine insignita, Lob. ad. par. alt.
 Lilij albi species alia, Cam.
 Hoc nonnunquam sexagenos flores in plano & lato caule prorulit, quare.
 Lilium album Byzantinum πολυανθές, Clusio.
 Sic Lobelius ad. part. alt. in caule palmaris latitudinis, humanæ proceritatis, ducentos & plures candidissimos & suavissimos flores observavit.
 Huc referendum
 Lilij pulchri albi & ignoti species Theophrasti, Rauvvolff.
 Lilium album Syriacum, Lugd. in ap.
 an Lilia candidissima in Baya, medicinæ tota utilia, Linsc. par. 4. Ind. Orient. cap. 14.

LILIUM PURPUCROCEUM.

I. Lilium purpurocroceum majus.
 an Bulbus cruentus, Hippocrati.
 Lilium purpureum Diosc. rubens Plinij.
 Hemerocallis Diosc. Marth. Amat. Ang. Lac. Cast.
 Hemerocallis 1. Matthioli, Cam. & Lugd.
 Hya-

Hyacinthus & Cosmofandalos Poëtarum, Dod. & Portæ.

Lilium rubrum, sive aureum, Brunf.

Lilium rufum, Trag. Dod. gal.

Lilium rubens, Gef. cat. Fuch. ico.

Lilium rubens vel croceum alterum, Gef. hor.

Lilium croceum, Fuch. Lon. fyl. croceo flore, Cæfalp.

Lilium purpureum, Tur. Ad. purpur. majus, Lob. Dod. & Cynorrhodon Plinij, ut & Ang. & Portæ) Lugd. Eyft.

Lilium aureum Ger. majus, Tab.

Martagon, Cast. ico.

Martagon radice alba, Ang.

Martagon Chymistarum, Lob. ico.

Vidi & candido flore.

II. Lilium purpurocroceum flore pleno.

Hemerocallis I. Matthiol. flore pleno, Cam.

Lilium cruentum puniceum flore pleno, Eyft.

III. Lilium purpurocroceum minus.

Lilium purpureum minus, Ad. Lob. Dod.

Lilium purpureum alterum minus, Lugd.

Lilium rubrum minus non bulbiferum, Cluf. pan.

Martagon 3. Hyacinthus Poëtarum, Ang.

Lilium puniceum non bulbiferum minus, Cluf. hist.

Variat: communiter flore puniceo & quasi rubente, numero paucioribus: aliquando viginti & plures observantur: reperitur & pleno flore, duodecim, viginti, aut plurium foliorum textura, constans.

IV. Lilium phœniceum.

Martagon phœnicum dilutum, Lob. belg.

Martagon Chymistarum alterum, Lob. ico.

Lilium puniceum non bulbiferum majus flore diluto, Cluf. hist.

Flores nonnunquam sexaginta vno caule.

V. Lilium Sandycis colore polyanthos.

Lilium cruentum polyanthos, Eyft.

Flores 84. in hoc observati.

VI. Lilium cruentum plantaginis folio.

Lilium cruentum latifolium, Tab. quid?

LILIIUM BULBIFERUM.

I. Lilium bulbiferum latifolium majus.

Lilium cruentum bulbos majusculos squamatis compactos gerens, summo alis diviso caule, Lob. ico.

Lilium cruentum bulbos gerens, Lugd.

Martagon bulbif. majus, Cluf. pan. vel primum, Eid. hist.

Martagon rubrum, Tab.

Lilium cruentum latifolium, Ger.

II. Lilium bulbiferum angustifolium.

Martagon cruentum angustifolium, Lob. ico.

III. Lilium bulbiferum minus.

Lilium rubens vel croceum alterum, &

Lilium rubens seminiferum, Gef. hor.

Lilium cruentum 4. secundum caulem bulbulis donatum, Lob. cruentum aliud, Lugd.

Lilium purpureum tertium, Dod.

Martagon bulbiferum minus, vel pratense, Cluf. pan.

Martagon bulbiferum 3. vel lilium puniceum bulbiferum 3. Cluf. hist.

Hemerocallis prima Matthioli bulbifera, Camer.

Lilium cruentum bulbiferum, Eyft.

IV. Lilium bulbiferum incanum.

Martagon bulbifer. incanum, Cluf. pan. vel 2. Eid. hist.

Hujus iconem Lobelius primo adjunxit, & apud Lugdunensem, sub Lilio cruento bulbos gerente pingitur.

LILIUM FLORIBUS REFLEXIS latifolium.

I. Lilium floribus reflexis montanum.

Affodillus, Brunf.

Hyacinthus Poëtarum, vel 5. Trag.

Asphodelus fœmina, Fuch.

Lilium purpureum, Fuch. ico. Gefner. hor. fyl. Thal.

Lilium fyl. Dod. Cam. alterum, Cluf. pan.

Lilium fyl. purpureo flore, Cæf.

Lilium alterum, Martagon Italis, quod Petilium Plinius appellat, Ama.

Lilium montanum, Ad. Lob. sive fyl. 2 minus, Cluf. hist.

Martagon, Matth. Lac. Lugd. Cast. desc.

Martagon primum, Ang.

Hemerocallis, Dod. gal. Cord. in Diosc. Gef. hor. Lon.

Lilium montanum flore purpurascence punctatum, Eyft.

Variat floris colore, qui plerumq; subruber, aliquando dilutus albicans: sic & maculæ rubræ inordinatæ florum folijs, & intus & foris, maximè circa foliorum exortum, intrinsecus

asperguntur : hujus tres differentias Clusius agnoscit : huc referre oportet Martagon Pannon. flore suaverubente , ipsius Bry.

Reperitur etiam longiore spicâ, & dicitur Martagon montanum longiore spicâ, Bry : & etiam quasi duplici corolla ab eodem pictum, Francofurti natum.

II. Liliium floribus reflexis alterum, lanugine hirsutum.

Liliium purpureum mas, Ges. hor.

Liliium syl. primum & majus, Clus. pan. & hist.

Hemerocallis flore rubello, Lob. ico.

Liliium Saracenicum , Tab.

Flores priore plures, saturatè purpurascens, maculis nigricantibus distincti: aliquando dilutè purpurascens, maculis carentes; Liliium flore purpurascens non punctatum, Eystett.

Pingit insuper Bry.

Martagon exoticum flore spadiceo, &

Martagon flore carneo.

III. Liliium floribus reflexis, varijs, sive tertium.

Liliium montanum sive syl. tertium, Clus. hist.

Liliium montanum maximum polyanthos variegatum , Eyst.

Simile est Clusiano.

Flos antequam explicetur, foris carneus: explicatus, intus alb. notis purpureis insignitus.

Clusius & quartum genus addit, floribus saturatè purpurascens serius florentibus, & odore non insuavi præditis.

IV. Liliium fl. reflexis albis non punctatis.

Liliium montanum albo flore, Clus. hist. ap. alt. & cur. post.

Liliium mont. minus alb. non punctatum, Eyst.

Martagon imperiale niveum sine maculis, Bry.

V. Liliium flor. reflexis albis punctatis.

Liliium montanum albis floribus maculis purpureis insignitis , Clus. cur. post.

Liliium montan. majus album punctatum, Eyst.

VI. Liliium flor. reflexis polyanthos album punctatum.

Liliium mont. maximum polyanthos album varijs maculis rubris maculis aspersis, Eyst.

VII. Liliium Byzantinum miniatum.

Liliium rubrum Zuphiniare, sive miniatum Chalcedonicum , Clus. pan.

Liliium rubrum sive miniat. Byzant. Eid. hist.

Hemerocallis Byzantina altera, Lob. ico.

Liliium Chalcedonicum miniatum ferotinum, Lob. ad. par. alt.

Hemerocallis Constantinopolitana phœnicea unico flore, Lugd.

Flos colore elegantissimi minij aut ceræ rubræ recentis, rarius profus nivei, aliquando flavi coloris: modò unus, modò duo, quatuor, quinque, sex, tredecim.

VIII. Liliium Byzant. miniat. polyanthos.

Liliium Byzantinum miniatum saturatiore flore πολυανθές, sive Zuphiniare, Clus. hist.

Liliium Chalcedonicum miniatum præcox, Lob. ad. par. alt.

Flores quinos, senos, denos ut plurimum profert, rarius 20. 30. vel 40. in caule duorum triumve digitorum latitudine, aliquando saturatiore, aliquando dilutioris coloris, hocque Liliij Byzantini miniatum dilutioris floris nomine pingitur à Clusio in hist.

Liliium Byzantinum ferotinum, Eyst.

Liliium Byzantinum flore multiplici, Eid.

Hoc florum foliorum numero duodenario, & staminum multitudine à priore discrepat.

Varietas in folijs : quæ flore est dilutiore, caulem & folia viridiora habet: quæ verò saturatiore, hujus caulis & folia plerumq; ex purpura nigricant. Aliquando flores in modum corollæ dispositi nascuntur, ut Bry pingit, nominans Martagon corollam præbens.

IX. Liliium purpuro sanguineum fl. reflexo.

Hemerocallis altera, Matth Lugd. quam cum Lilio Zuphiani eandem vult, Clus.

Liliium sylvestre alterum, Dod. ico.

Hemerocallis Chalcedonica purpuro sanguinea polyanthos , Lob. Cam. (cui idem cum Lilio Zuphiani Clusij) Bry.

X. Liliium pyramidale moschatum.

Liliium sylvestr. sive Hemerocallis moschata polyanthos, &

Martagon imperiale nuperor. Lob. ad. par. alt.

Martagon imperiale moschatum, Eyst.

Est florum centum & viginti & plurium, rosæ moschatæ odore, qui diluti & lividi coloris maculis ex fusco purpureis notati: florum 210. ferax in horto Eyst. conspectum fuit.

LILIUM FLORIBUS REFLEXIS angustifolium.

I. Liliium rubrum angustifolium.

Liliium

Lilium rubrum præcox, Cluf. hist. Bry.

Uno, duobus, tribus est floribus: & quia aliquando angustioribus est folijs, vel latioribus, idcirco Clusius in hist.

Lilium rubrum præcox 1. & 2. facit.

II. *Lilium brevi & gramineo folio.*

Lilium rubrum præcox 3. angustifolium, Cluf. hist.

Lilium miniat. tenuifol. Cluf. hist. ap. alt.

Hemerocallis Macedonica & Martagon Pomponium; Lob. ad. par. alt.

Lilium montanum rubrum præcox, Eyst.

Floribus aliquando 35. 46. & 48. sed in plano caule, vel miniati, vel cruenti coloris.

III. *Lilium miniatum odorum angustifol.*

Lilij miniati tenuifol. aliud genus, Cluf. hist. ap. alt.

Martagon Pomponij, Eid. & cur. post. & Eyst.

IV. *Lilium flavum angustifolium.*

Lilium montanum flavo flore maculis distinctum & non distinctum, Cluf. hist. ap. 1. & alt.

Lilium montan. flavo flore, Lob. ad. part. alt.

Lilium montanum flore luteo punctatum & non punctatum, Eyst.

Martag. sive Hemerocallis punctata flavo fl. & Martagon non punctatum, flore flavo, & Martagon sive Lilium de Canada auri colorem referens, fl. intus nigris maculis asperfo, Bry.

Lilium montanum magis flavo flore & atrioribus maculis, Cluf. cur. post.

Variat flos colore flavo, vel dilutiore quasi pallente, in alio maculis nigris distincto: in altero flores nullis punctis internè distinguuntur, sed omnino flavi sunt: rarius quadraginta & plures flores penè flavos, sed in caule plano profert, quod multiflorum Clusius in hist. ap. alt. nominat: variat etiã subviridi fl. & dicitur

Martagon subviridi flore, Bry.

LILIUM SIVE CORONA

Imperialis.

I. *Lilium sive Corona Imperialis.*

Corona Imperialis, Dod. Lugd. (& Chalcidonicum Lale) Lon. Tab. Cam. Eyst. Rob. qui & Coronam imperialem majorem addit.

Lilium sive Corona Imperialis, Lob.

Tufai sive Lilium Persicum 1. (& *Hemerocallis Dioscoridis*) Cluf. pan. & hist. & du Bry.

Corona imperialis procerior rubra, sed alia rubicunda, Svvert.

Variat flos colore luteo, vel verius pallescente, vel purpurei Lilij instar rubente, aut Sandaracæ colorem refert, & hæc dicitur

Tufai 2. Clusij hist.

At Lobelius ad. part. alt. varietatem in caule, flore & folio adfert: cui alia præcocior, alia ferotina: præcocior altera folio lato dilutè vivente, flore pallidiore; altera media, quæ elatior, folio pallidiore, angustiore, flore dilutiore. At ferotina folijs latioribus, atrovirentibus, flore saturo phœniceo.

II. *Lilium, sive Corona imperialis multiflora latoque caule.*

Tufai, sive Lilium Persicum 3. & *Tufai πολυανθής*, Cluf. hist. pan. & rar.

Corona imperialis polyanthes, Eyst.

Corona platycaulos, sive laticaulis, Lob. ad. par. alt.

Flores 20. 30. 40. 50. & etiam 70. in caule lato, qui sequenti anno caulem rotundum acquirit, cum 3. 5. 7. aut octo floribus.

III. *Lilium sive Corona imperialis duplici corona.*

Corona imperialis phœnicea duplici corona, aut serie florum, Lob. ico.

Corona imperialis polyanthes, Tab. ico.

Corona imperialis florum classe duplici, Eyst.

Corona polyphyllos sive foliosa, Lobel. ad. part. alt.

Tufai, sive Lilium Persicum 2. du Bry.

Corona imper. duabus coronis ornata flore flavescente, Svvert.

Et hujus varietas apud Lob. caule numerosis folijs stipato, corona duplici nonnullis floribus in caulis fastigio: altera, flore dilutiore minus propendente, ob florum acervum caulem ambiente: & hæc est

Corona polyphyllos & polyanthes altera, Lob. ad. par. alt.

IV. *Lilium sive Corona imperialis non fœtens.*

Tufai quarta differentia, Cluf. hist.

V. *Lilium sive Corona Imperialis ramosa.* *Tufai διανθοῦ*, Cluf. hist.

Ramis singulis 11. flores: vel in altero 8. vel plures: in altera, 5. vel sex.

LILIUM PERSICUM.

Lilium Persicum, Dod. (& *Hyacinth. spurius* 6.) Lob.

6.) Lobel. (& Pannachio Perſianorum) Lugd. Taber.

Lilium non bulbolum, ſive arundinaceum flore ſubcroceo & alterum luteo, Cam. Eyft. Rob. Svert. Bry.

Lilium Suſianum, Cluſ. pan. & hiſt. Bry.

LILIUM ASPHODELI
radice.

I. Lilium luteum aſphodeli radice.

Lilium non bulbolum luteum, Dod. Lugd. Ger.

Lirioſphodelus luteus liſiflorus, Ad. Lob.

Liliaſphodelus luteo flore, Cluſ. pan. hiſt. Cam.

Liliago minor aſphodelo affinis, Hemerocallis Dioſcoridis videtur, Cæſ.

Aſphodelus liliaceus, Eyft. luteus, Tab.

Flore eſt communiter luteo, rarius albo.

II. Lilium rubrum aſphodeli radice.

Hemerocallis Dioſc. Theoph. & Plinij.

Lilium rubens harundinaceum, Gef. hort.

Lilium non bulbolum obſoleto colore rubens, Dodon.

Lirioſphodelus phœniceus, Lob.

Liliaſphodelus puniceus, Cluſ. hiſt.

Lilium rubrum non bulbolum, Lugd.

Liliago major aſphodelo affinis, Cæſ.

Aſphodelus liliaceus rubens, Tab.

Lilium non bulbolum ſive arundinaceum, Camer. ſive phœniceum, Ger.

Lilium fatuum, Eyftet.

S E C T I O S E X T A.

ORCHIS: SATYRIUM: DENS CANIS:

OPHIRYS: OROBANCHE.

ORCHIS EJUSQUE DIFFERENTIÆ.

O^rchis ſive Teſticulus, à Theophrasto 9. hiſt. 19. & Dioſcoride l. 3. c. 141. proponitur: Dioſcorides, inter Orchidem, & Satyrion differentiam hanc fecit: ὄρχιδας vocans, quæ radicem bulbolum habent, eamq; geminam, oblongam olivæ modo anguſtam, ſuperiorem pleniorẽ, & inferiorem molliorẽ, ac rugoſiorẽ. Satyrion autem, quod radicem habet unam, eamq; bulbolum, mali magnitudine.

Genera Orchidis, Dioſcorides duo fecit; unum, Κυνὸς ὄρχιν, teſticulum canis: alterum, οὐροπόδιον, cognominatum. Sic Satyrion duplex, alterum σατύριον τελευθαιον; alterum σατύριον ἐρυθρόνιον, vel ἐρυθραϊνον. Plinius l. 26. c. 10. Orchion Satyrionumq; deſcriptiones confundit: & l. 22. c. 8. Cynoforchidis nomine repetijt.

Lubet diſtinguere in eas, quæ radices habent, vel rotundas teſticulorum forma, vel palmas manuſve referentes. Illas, in eas quæ radices habent vel geminas, quas Orchides: vel unicam, quas Satyria nominabimus: has verò Orchides palmas appellabimus. Orchidis genera facimus, Cynoforchin ſive Canis teſticulum, Teſticulum morionis, Orchin fetidam, ſive Teſticulum hircinum: Orchin Serapiada, vel Teſticulum vulpinum & Teſticulum odoratum: ad quæ genera quinq; Orchidum ſpecies reduci poſſunt.

CYNOSORCHIS, SEU TESTI-
culus canis.

I. Cynoforchis latifolia hiante cucullo major.

Satyrium primum Brunf. mas, Trag.

Orchis mas latifolia, Fuch. vel major, Lon.

Orchis & Teſticulus canis officin: Ama. lati-

folia, Eyftett.

Orchis ſive Teſticulus & Cynoforchis, Ang.

Orchis prior Dioſcoridis, Corn.

Orchios primum genus, Dod. gal. Lugd. Thal.

Teſticulus ꝑ. Matth. 3. Lac.

Cynoforchis, Ad.

Teſti-

Testiculus latifol. Taber. & Satyrion triphylon, Eidem.

II. Cynosorchis latifolia hiante cucullo altera.

Cynosorchis mas nostra, vel 4. testiculus, Trag.

Cynosorchis nostra major, Lob. Lugd.

Cynosorchis prior, Dod. media, Cam.

Cynosorchis major 3. Tab. & altera, Ger.

Serapias Dioscoridis, sive Basilica Siderites, vel Erythræa, Gemmæ.

III. Cynosorchis latifolia spicâ compactâ.

Cynosorchis tertia, Dod. Lugd.

Cynosorchis major altera nostra, Lob.

Cynosorchis major quarta, Tab.

Cynosorchis palustris, Gér. ico.

Orchis, Cynosorchis & Testiculus canis major flore incarnato, Cam.

Serapias Dioscoridis secunda, sive Orchis basilica altera syderites flore candidiore, Gem.

Satyrion sive Orchis major rubra, Svertius. du Bry.

IV. Cynosorchis latifolia hiante cucullo minor.

Cynosorchis altera, Dod. Lugd. Tab.

Cynosorchis major, Ger.

Cynosorchis majoris secunda species, Lob.

Hæc communiter latioribus, rarius angustioribus folijs reperitur.

V. Cynosorchis angustifolia hiante cucullo: quæ 1. in Prod.

CYNOSORCHIS MILITARIS.

I. Cynosorchis militaris major.

an Testiculus 4. cum Cynosorchide 2. Trag.

Testiculus alius tertio loco, Cord. hist.

Cynosorchis quarta, Dod.

Orchis strateumatica sive stratiotes major, sive militaris, Gemmæ, quæ Basilica 3. Lob.

Orchis strateumatica major, sive Basilica tertia Gemmæ, Lugd.

Orchis latifolia altera, Cluf. pan. & hist.

Testiculus 7. militaris, Tab.

Ornithophora candida, Ger. ico.

Orchis purpurea, du Bry.

II. Cynosorchis militaris media.

Orchis flore rubro elegantissimo, Cluf. pan. at secunda, Eid. in hist.

III. Cynosorchis militaris minor.

Orchis strateumatica minor Gem. Lob. Lugd.

Orchis strateumatica, Ger.

Testiculus strateumaticus minor, Tab.

IV. Cynosorchis militaris montana spicâ rubente conglomeratâ: quæ 2. in Prod.

V. Cynosorchis militaris pratensis elatior, floribus variegatis: quæ 3. in Prod.

VI. Cynosorchis militaris pratensis humilior.

Orchis Pannonica 4. Cluf. pan. & hist.

Orchis minor flore incarnato, Eyst.

Orchis Pannonica, du Bry.

Hujus species altera ampliore, crassiore & longiore spicâ.

VII. Cynosorchis montana purpurea odorata.

Orchis quinta odora serapiada Diosc. Trag.

Orchis quarta Dodonæo, Lugd.

Testiculus primus, Matth. species 4. Eidem comp.

Testiculus candidus, Cord. hist. ico.

Orchis scemina, major, Fuch.

Orchis scemina, Eid. ico. Tur.

Orchios tertium genus, Dodon. gal.

Testiculus 12. Taber.

Major & minor habetur, quare species duæ Trago.

VIII. Cynosorchis obscure purpurea odorata.

Orchis Pannonica tertia, Cluf. pan. & hist.

Cynosorchis flore purpurascens, Eyst.

IX. Orchis globoflo.

Orchis rotunda Dalechampij, Lugd.

an Orchis species, floribus quasi in umbella, Thal.

X. Chamæorchis alpina folio gramineo: quæ 4. in Prod.

ORCHIS MORIO.

I. Orchis morio mas folijs maculatis.

Satyrion mas, Brunf. Cynosorchis, Eid. Ang.

Testiculus 1. Matth. icon. 4. Eidem folio, Lac. Castor.

Orchis altera Dioscoridis, Corn.

Orchis mas angustifolia, Fuch. Tur.

Orchis mas minor, Lon.

Orchis Delphinia palustris, Gem.

Orchios 2. genus, Dod. gal. Thal.

Testiculus morionis mas, Dod. Lugd.

Cynosorchis morio, Lob. Franc.

Cynosorchis morio mas, Tab.

Cynosorchis maculata, Ger.

Satyrium Apulei, Svvert. du Bry.

Flore est purpureo, vel ex roseo candido, purpureis maculis notato.

II. Orchis morio folijs sessilibus maculatis.

Cynosorchis delphinia sessilibus maculosis obtusioribus folijs, flore purpureo violaceo, caule sesquicubitali, Lob. ico.

Cynosorchis maculata, Tab.

Cynosorchis morio mas, Ger. ico.

III. Orchis folijs sessilibus non maculatis.

Orchis colore vario, vel ꝑ. Clusij, pan. & hist. descript.

Variat floris colore, modò purpureo saturatiore, modò dilutiore, modò carneo, modò omnino lacteo; nunc maculis, interdum nullis, aspersis.

IV. Orchis morio fœmina.

Testiculi species tertia, Matth.

Testiculo alteri adjungit, Lac.

Orchis, sive Cynosorchis fœmina minor, Fuch.

Orchis angustifolia fœmina altera, Fuch. ico.

Orchis tertium genus, Dod. gal.

Orchis delphinia montana, Gem.

Testiculus morionis fœmina, Dod. Lugd.

Cynosorchis morio fœmina, Lob. Lugd. Ger.

Cynosorchis morio ꝑ. Tab. Cynosorchis fœmina, Eystet.

an Testiculus alius, Cord. hist. Ab hac sola radice, triplici bulbo constante differt, quæ

Triorchis Serapias mas, Fuch. Lugd.

Triorchis mas minor, Fuch. in ico. Tur. Tab.

Triorchis mas, Lon.

Orchis Serapias mas, Dod. gal.

Huc referri potest

Orchis angustifol. fœmina altera, Fuch. ico.

Orchis, sive Cynosorchis fœmina minor, Fuch.

Orchis quartum genus, Dod. gal.

Orchis morio minor, folijs maculatis.

Cynosorchis minimis & secundum caulem pe-

dalem & cubitalem maculosis folijs, floribus purpureis, Lob. ico.

Satyrium maculosum, Svvert.

VI. Orchis flore nudi hominis effigiem representans, mas.

Orchis Antrophora oreades altera, Colum.

VII. Orchis flore nudi hominis effigiem representans, fœmina.

Orchis antropophora oreades, Colum.

VIII. Orchis flore simiam referens.

Orchis Zoophora cercopithecum exprimens Oreades, Colum.

ORCHIS FOETIDA.

I. Orchis barbata odore hirci, breviora latioreque folio.

Tragorchis, Dod. gal. maximus, Ger.

Testiculus hirci, Dod. Lob. obs. primus, Tab.

Testiculus, sive Tragorchis, Ad.

II. Orchis odore hirci longiore angustiora que folio.

Testiculus hircinus vulg. & leporis testic. Lob.

Testiculus hircinus secundus, Tab.

Testiculus linguâ bifurcatâ, Cæs.

Orchis faurodes, vel scincophora lacertarum æmulatione, Gemmæ, Lugd.

Testiculus hircinus vulgaris, Lugd.

Tragorchis mas, Ger.

III. Orchis odore hirci minor.

Tragorchis minor & verior, Gem. sive Coriophorites, vel coriophora flore instar cimicum, Lob.

Tragorchis minor & verior, Lugd.

Testiculus hircinus tertius minor, Tab.

Tragorchis fœmina, Ger.

IV. Orchis odore hirci minor spicâ purpurascente.

Orchis Batavica sexta, Clus. hist.

V. Orchis spicâ purpureâ foetida.

Orchis teterrimo odore foetida, Clu. pan. & hist.

ORCHIS SERAPIAS.

Serapiades dicuntur, quòd horum flores insecta fecunda & lasciva referant, tanquam à Serapiade Alexandrinorum olim Deo nomen habentia: cujus templum excellens Canopi erat, ubi lascivijs, cantibus & saltationibus colebatur, Strabone 17. suæ Geographiæ referente.

I. Orchis bifolia latissima.

Orchis latifolia maxima, Clus. pan.

Orchis prima amplissimis folijs, Clus. hist.

Orchis bifolia latifolia, Thal.

II. Orchis bifolia altera.

Orchis latifolia altera, Clus. pan. & hist.

Orch. hermaphroditica, Lug. Ger. secund. Gem.

Testicul. vulpin. Eyst. hermaphroditicus, Tab.

Orchis psychodes diphylla, Lob.

Orchis bifolia, Tab.

Testiculi species quinta, Cam. epit.

III. Orchis alba bifolia minor calcare oblongo.

Orchis altera serapias, Gef. cat.

Orchis altera Satyrium vulgò, Ang.

Orchis serapias, Bras. at primus, Dod. Lugd.

Orchis bifolius, Cam. Orch. fl. albo minor, Eyst.

Testiculus bifolius, Cord. hist.

Testiculi tertij species prima, Matth. Lugd.

Testiculus vulpinus, Franco.

Testiculus vulpinus primus, Lob. latifol. Tab.

Satyrium trifolium, Eid.

Orchis Ornithophora, Ger. ico.

Orchis flore albo, du Bry. minor & Testiculus leucanthemos, Eyst.

IV. Orchis trifolia major.

Testiculus sacerdotis, Ruel.

Orchidis undecima species, Trag.

Testiculus candid. odorat. major, Cord. hist.

Testiculus vulpis, Dod. gal. Lugd.

Satyrium trifolium, Fuch. Tur. Lon. qui tres bulbos adpingit.

Triorchis trif. Tab. & triorch. major mas, Eid.

Satyrium trifolium, Ama.

Flore communiter est candido: reperitur & purpureo: si quis cum præcedenti eandem volet, facile assentiemur.

V. Orchis trifolia minor.

Culices minores triphyllæ, Lob. ico.

VI. Orchis hermaphroditica.

Orchis batrachites, Gem. Lob. Tab. Lugd.

Orchis Melittias, Ger. ico.

VII. Orchis fucum referens major foliolis

superioribus candidis & purpurascens.

an Orchis Serapias Dioscoridis.

Satyrium quartum, Brunf.

Orchis sexta, & satyrium alterum, Trag.

Orchis sive Testiculus minor violaceis floribus, Cord. hist.

Orchis serapias fœmina, Dod. gall.

Orchis serapias secundus major, Dod. Lugd.

Orchis secunda species Dodonæi, Lugd.

Orchis sphlegodes, Gem. Lob. ob. Lugd.

Testiculus vulpinus major, Lob. ico.

Testiculus 7. sphlegodes, Tab.

Orchis strateumatica, Ger. ico.

Testiculi species 2. Matth. Lac.

Testiculus figura & colore apem referens, Cæf.

Orchis serapias 2. Dodonæi, Lugd. Eyst.

Triorchis fœmina, Fuch. Lon.

Satyrium floribus apes referens, Tur.

Satyrium, testiculus vulpinus, Svvert. du Bry.

VIII. Orchis fucum referens flore subvirgente.

Orchidis sextæ species altera, Trag.

Testiculus vulpinus minor, Ad.

Orchis serapias secunda minor, Dod.

Orchis melittias sive apes cadaverulum exprimens, Lob. Lugd. Tab.

Triorchis fœmina, Tab.

Orchis myodes & Testiculus vulpinus major, Ger. ico.

IX. Orchis fucum referens colore rubiginoso.

Testiculo vulpino similis minor, Ad.

Testiculus vulp. 2. sphlegodes, Lob. ico.

Satyrium minus, Svvert.

Hæc non longè Monspelio in pratis à Latetes, cæruleis, punctatis, albis, pallidis, purpureis, variegatis floribus, reperitur.

X. Orchis muscam referens major.

Orchis myodes altera, Gem. Lob. Lugd.

Testiculus muscarius quartus, Tab.

XI. Orchis muscæ corpus referens minor, vel galeâ & alis herbis.

Satyrium exiguum & 7. Trag. Satyrium, Tur.

Testiculus pumilio, Cord. hist.

Orchis quintum genus, Dod. gal.

Orchis angustifolia fœmina tertia, Fuch. ico.

Orchis fœmina minor, Lon.

Orchis serapias tertius, Dod.

Orchis myodes prima, Gem. Lob. Lugd.

Testiculus muscarius primus, Tab.

Serapias batrachites, Ger. ico.

Triorchis serapias tertius, Lugd.

XII. Orchis muscam referens lutea.

Testiculus vulpinus luteus, Ad.

Orchis myodes lutea Narbonensis, Lob. Lugd.

Testiculus muscarius tertius luteus, Tab.

Orchis myodes minor, Ger. ico.

Orcheos genus humile, Lugd.

XIII. Orchis angustifolia.

Testiculus 16. minor, Tab.

Orchis andrachnites, Ger. ico.

XIV. Orchis papilionem expansum herbacei coloris referens.

Cynosorchis quintus, Dod.

Orchis Ornithophora, vel ornithes folio lævi,

Gem. Lob. Lugd.

Testiculus vulpinus, Tab.

Orchis Ornithophora folio maculoso, Ger. ico.

Orchis, du Bry.

XV. Orchis papilionem referens, folijs maculatis.

Orchis ornithophora folio maculoso, Gem. Lob. Lugd.

Testiculus 15. Ornithophorus, Tab.

Testiculus sphegodes, Ger. ico.

Variat foliorum forma, est prægrandibus, parvis, ovalis figuræ ex acuto in latum, vel in rotundum desinentibus: florum colore purpureo, subpurpurascente, albo.

XVI. Orchis papilionem referens angustifolia alba.

Ornithophora candida, Lob. ico.

Orchis ornithophora alba, Lugdun.

XVII. Orchis araneum referens.

Orchis andrachnitis, Lob. ico.

XVIII. Orchis montana Italica flore ferrugineo lingua oblonga: sub Orchide 5. in Prod. desc.

Testiculi tertij species prima, Matth. fig. major.

Testiculi 3. species Matthioli, Lugd. fig. 2.

Testiculus 13. Taber.

XIX. Orchis montan. Ital. lingua oblonga altera.

Orchis macrophylla, Colum.

MONORCHIS ET TRIORCHIS.

I. Orchis odorata moschata, sive Monorchis.

Orchis pusilla pallida odorata, vel 6. Clus. pan. at 7. in hist.

an Testiculi species minor bulbo singulari, Ges. hort.

Variat folio brevior, latior, longior, & angustior.

II. Orchis lutea hirsuto folio.

Orchis Frisia littoralis, Lob Lugd. qui & quintam junxit.

Orchis Frisia, Ger.

Testiculus luteus, Tab.

III. Triorchis lutea folio glabro.

Triorchis lutea, Gem. Lob Lugd. Triorchis lutea 2. Tab.

Testiculus odorat. Ger. quem cum seq. junxit. Modò terni, modò quaterni pusilli, penduli testiculi subsunt.

IV. Triorchis lutea altera.

Orchis minor Leodiensis, Lob.

Triorchis lutea, Gem. Lugd. prima, Tab.

V. Triorchis lutea radice oblonga.

Triorchis lutea tertia Gemmæ, Lobel. (qui in icon. etiam 2. junxit, ut & Lugd.) Tab.

Orchis Leodiensis, Ger.

VI. Triorchis, vel Tetroorchis alba odorata major.

Tetroorchis, vel Triorchis alb. spiralis, vel autumnalis, Gem. Lob. Lugd.

Testiculus odoratus major, Dod.

Triorchis, Ger. Triorchis odorata, Tab.

Aliquando ternos, aliquando quaternos testiculos oblongos fibrosos obrinet.

VII. Triorchis alba odorata minor.

Satyrium 3. vel odoriferum, Brunf.

Testiculus candid. odorat. minor, Cord. hist.

Testiculus odoratus, sive Orchis spiralis minor, Lob.

Testiculus odoratus, Ad Lugd.

Testiculus odoratus minor, Dod. Tab.

Orchis flore albo odorato, Cam.

VIII. Pseudoorchis.

Orchis minor radice repente, Cam.

Palma Christi radice repente, Ger.

Orchis repens, Eyst.

IX. Chamæorchis lilifolia.

Orchis lilifolia minor fabuletorum Zelandiæ & Bataviæ: sive

Chamæorchis aggerum Zelandiæ & Bulbo eriphoro similis bulbus, Lob. ad. part. 2.

an Pseudoorchis *μονόφυλλο*, Clus. hist.

ORCHIS PALMATA ET Satyrium.

Quas Orchides palmatas vocamus, eas recentiores Satyria basilica nominant. Brunfelsius verò & Tragus, Orchidum feminas faciunt, eò quòd præter duas radices instar duarum palmarum junctas (hinc vulgo Palma Christi) notam impudicam, vulvæ muliebri similem, habeant. Digitos citrinos Avicennæ, Matthioli censet.

Dioscorides lib.3. cap.143. 144. σαύριον duplex proposuit: alterum, quod alij τριφυλλον vocant, quod ut plurimum terna folia, rumici aut lilio similia, sed minora atque rubescentia habeat, caule nudo cubitali: flore lilij candido: radice bulbosa mali magnitudine, rufa, intus alba, ovi instar, sapore dulci, orig. grato.

Alterum ἐγυθραϊνον sive ἐγυθραϊνον cognominatum, quod semine est lini majore, firmo, splendente ac lævi: radice cortice aliquantum gracili ac rufa, internè alba, dulci & grata: quæ non secus ac prior venerem potenter stimulat. Plinius, Satyrium cum Orchyde confundit, ut lib.26. cap.10. videre est, & Satyrij aliud genus erythraicon appellari scribit.

Matthiolus videtur ad descriptionem Dioscoridis, duplex Satyrium proposuisse: de utroque autem dubitatur.

Satyrium.

I. Satyrium primum, Matth. Lugd.

Satyrium trifolium, Cast.

Hocalij Phallum Hollandicum, alij Faufel, cui tria folia afficta sint, censent.

II. Satyrium erythronium, Matth. Lugd. Cast.

De utroque dubij fumus, & Camerarius in suo emaculato Matthiolo omisit.

III. Satyrium è Guinea, Rob. Svvert. nec dum vidimus.

Orchis palmata.

I. Orchis palmata pratensis latifolia longis calcaribus.

Palma Christi major, Matth. desc. Franco.

Palma Christi altera, Cord. hist.

Palma Christi & Serapias mas lævi folio, Lob.

Palma Christi mas, Ad. Ger. prima, Tab.

Satyrium basilicum, Corn.

Satyrium basilicum mas, Gef. col. Dod. Lon. descript.

Satyrium basilicum majus recentiorum, Lugd. descript.

Satyrium recentiorum Græcorum, & basilicum mas latifolium alterum, Thal.

Palma Christi erecta variegata, Eyf.

Satyrium sive Palma Christi, Svvert.

Flores saturato rosei, maculis purpurascensibus insigniti.

II. Orchis palmata pratensis angustifolia major: quæ 6. in Prod.

Palma Christi 3. Eyf.

III. Orchis palmata pratensis maculata.

Orchis fœmina altera, Trag.

Satyrium basilicum Græcor. & officin. Christi-palma, Ruel.

Satyrij genus, basilicum Græcum, Gef. cat.

Satyrium basilicum fœmina, Gef. col. Lon. Dod.

Palma Christi, Ama. Cord. hist. Cæs.

Palma Christi fœmina, Ad. Ger.

Palma Christi maculata, Tab. Franco, Eyf.

Palma Christi, serapias fœmina pratensis, Lob.

Satyrium fœmina folijs maculatis, Thal.

Serapias fœmina pratensis, Lugd.

Orchis serapias, Cam.

Satyrium fœmina, Svvert. du Bry.

Variat: flore, qui in purpura vel rubet, vel dilutè ad cæruleum inclinat, vel albus est: vel variegatus, albis maculis ac venulis rubescentibus distinctus: interdum maculis caret: huc Palma Christi erecta flore candido & fl. variegato, &

Palma Christi candidis floribus, Eyf.

IV. Orchis palmata pratensis maxima.

Cynosorchis macrocaulos, sive conopsæa, sive galericulata, Gem. Lob.

Cynosorchis conopsæa, Lugd.

V. Orchis palmata minor calcaribus oblongis.

Serapias minor, Lob. minor rubra Gemmæ, Lugd.

Serapias minor nitente flore, Ger.

Palma Christi minor mas, Tab.

VI. Orchis palmata angustifolia minor.

Satyrium fœmina, Brunf.

Satyrium alterum, Trag. desc.

Orchis fœmina, Trag. ico.

Palma Christi major, Matth. ico. tertia, Cord. hist.

Satyrium basilicum majus, Lugd. ico.

Satyrium basilicum mas, Fuch. Dod. gal. Lon. ico.

Satyrium basilicum mas, tenuifol. Thal.

Satyrium regale, Tur.

Palma Christi fœmina, Tab.

Palma Christi peregrina flore rubro, Eyft.

VII. Orchis palmata angustifolia minor odoratissima: in Phytopinace, & sub 7. in Prod. descripta.

VIII. Orchis palmata caryophyllata.

Orchis serapias caryophyllata, Lob. ico.

IX. Orchis palmata sambuci odore.

Orchis serapias 7. Clus. pan. Pannonica 8. hist.

Duplex est: 1. floribus exalbidis, foliolis sub floribus pallidis. 2. floribus purpureis, foliolis purpurascensibus.

X Orchis palmata batrachites.

Serapias batrachites, vel Myodes, Lob. ico.

XI. Orchis castrata.

Satyrium castratum vel eunuchum, Lob.

Satyrium castratum, Gemmæ, Lugd.

Testiculus sextus castratus, Tab.

Serapias castratum, Ger.

XII. Orchis palmata palustris latifolia.

Serapias palustris latifolia, Lob. Ger.

Satyrium basilicum foliosum, vel 3. Dod.

Satyrium basilicum mas latifolium 1. Thal.

Cynosorchis palustris platyphylla, Gemmæ, Lugd.

Palma Christi palustris, Franco 3. Tab.

Satyrium latifolium, Svvert. du Bry.

Palma Christi flore purpureo, Eyft.

XIII. Orchis palmata palustris altera.

Serapias palustris altera leptophylla, Lobel. Lugd.

Cynosorchis palustris altera, Gem. & Ger.

Testiculus galericulatus, Tab.

XIV. Orchis palmata palustris tertia.

Cynosorchis palustris lævi folio, Lob.

Cynosorchis leptophylla, Gem. Lugd.

Palma Christi palustris 2. Tab.

Serapias palustris latifolia, Ger.

XV. Orchis palmata palustris maculata.

Cynosorchis palustris altera lophodes, vel nephelodes, Gem. Lob. Lugd.

Palma Christi palustris 1. Tab. Ger.

XVI. Orchis palmata palustris tota rubra.

Cynosorchis Dracontias, Gem. Lob. Lugd.

Tragorchis, Tab. ico.

Serapias palustris leptophylla, Ger. ico.

XVII. Orchis palmata flore viridi: quæ 8. in Prod.

XVIII. Orchis palmata montana maxima: quæ 9. in Prod.

XIX. Orchis palmata montana altera.

Serapias montana folio lævi, & Cynosorchis montana, Lob.

Serapias maxima folio lævi, Gem. Lugd.

Serapias mont. Tab. Serap. garyophyll. Ger. ico.

XX. Orchis palmata montana maculata.

Cynosorchis mont. folio maculoso, Gem.

Serapias candido flore (montana) Lob. Lugd. Ger.

Palma Christi major, Cast.

Palma Christi maculata montana, Tab.

Satyrium folijs maculatis, Svvert.

XXI. Orchis palmata angustifolia alpina nigro flore.

Satyrium basilicum alpinum, Gef. hor.

Satyrium basilicum odoratiss. Gef. cat.

Satyrium basilicum minus, Dod.

Palma Christi minor, Matth. Lugd. Franco. Cast. descript.

Orchis minor odoratus, Ad.

Palma Christi minor fœmina, Tab.

Orchis serapias odoratiss. flore minima alpina, Cam.

ORCHIS ABORTIVA.

I. Orchis abortiva fusca.

Coagulum terræ Plinij quibusdam.

Satyrium nonum, Trag.

Orobanche, Gef. col.

Orchis sylvestris, Lon.

Neottia, Dod. Franco.

Nidus avis, Dod. gal. Lob. ico. Lugd. Eyft.

Satyrium abortivum (spec. Hypocistidis) Lob. ico. part. alt. & Ger.

Orchis abortiva Lobelij, Clus. hist.

an Orobanche prima, Tab.

II. Orchis abortiva violacea.

Limodorum Austriacum, Clus. pan.

Pseudolimodorum, Eidem hist.

O P H R I S.

AD Orchides propter florum formam referenda videtur Ophris à Plinio lib. 6. cap. 15. nominata; quam vocem aliqui Supercilium reddunt.

I. *Ophris bifolia.*

Perfoliata sylvestris mas, Brunf.

Satyrium 10. & *bifolium*, Trag.

Alifina, Cord. Gef. hort.

Ophris, Matth. Fuch. Ang. Gef. cat. Cast. Tab.

Cam. Cæs. Thal. Franc.

Bifolium, Dod. gal. Ad. Lob. Lon. Cam.

Pseudorchis seu *bifolium*, Dod.

Ophris bifolia, Ger.

Est major & minor, tam in hac, quam in trifolia.

II *Ophris trifolia.*

Perfoliata sylvestris fœmina, Brunf.

Ophris trifolia, Tab. Ger.

III. *Ophris bifolia bulbosa.*

Pseudorchis, seu *Bifol. bulbosa*, Dod. ed. Belg. & post.

IV. *Ophris minima*: in Prod. descripta.

an *Ophris pumilum* & *tenellum* genus, Clus. cur. post.

DENS CANIS.

I. *Dens canis* latiore rotundioreque folio.

Mithridatum *Cratevæ* Plinij, Ang. Cæs.

Pseudohermodactylus, Matth. Lugd. Tab.

Hermodactylus *Mesufæi*, folio maculoso, &

Dens canis, Gefn. hort.

Satyrium erythronium, Gef. col. Ad. Lob. ico.

Taber.

Dens caninus, Dod. (*Ephemerio* *Diosc. conveniens*) Cæs. Cam. Ger.

Dentali 1. Clus. pan.

Dens caninus purpurascens flore, Clus. hist.

Satyrium & *Dens caninus*, Lob.

Satyrium rubrum Dalech. Lugd.

Dens canis flore rubro, Eyst.

Flos ex purpura rubet, aut candore micat, aut purpura ex candore confusis pallet: qui flore rubro est, maculis rubris: qui albo, lacteis maculis variegatur: sic folia aliquando maculata, aliquando ijs carent: & communiter bina habet: tantum bina, Cæsalp. plurimum terna, Advers. raro terna, Clus. quina etiam, Lugd.

II. *Dens canis* angustiore longiore folio.

Erythronium flore albo angustioribus folijs, Lob. ico.

Dentali 2. Clus. pan.

Dens caninus albo flore, Clus. hist. Cam. Eyst.

Satyrium trifolium & *Satyrium* Dalech. Lugd.

Flos lacteus, aut ex purpurascens alboque mixtus.

OROBANCHE.

Ὀροβάγχη, *Ervangina Gazæ*, quod ὀροβον ἀγγη, *ervum strangulet*, dicitur. Duplex est, aliud *Theophrasti* s. hist. s. aliud *Dioscoridis* l. 2. c. 172. & *Orobanche* Plin. l. 18. c. 17. & l. 22. c. ult. nominatur.

I. *Orobanche* major garyophyllum olens.

Limodorum (quasi famem adferens) *Theophrasto*.

Orobanche, *Dioscorid. Galen. Oribas. Æginet. Aëtio*.

Cynomorion, à canini genitalis similitudine, *Plinio*.

Leonina herba, *Hermolao*, & *Legumen leoninum*, *Ruel*.

Leo herba, *Constantino*.

Orobanche, *Matth. Ama.* (herba tauri, vel vacæ) *Ang. Cord. in Diosc. Lac. Gef. cat.* (*Leontobotanos*) *Lon. Lob. Cast. Thal. Cæs. Eyst.*

Orobanche vera, *Gef. hort.*

Limodorum, sive *Orobanche*, *Dod.*

Orobanche 1. Clus. hist. altera, Lugd. Tab.

Rapum genistæ, *Dod. gal. Ger.*

Variat: quæ genistæ vulgari adnascitur, flore est subviridi: quæ Hispanicæ, floribus majoribus luteis.

Hæc semper alicujus vicinæ plantæ fibris adnascitur: observavi ad *Genistam*, *florem tinctorum*, *Hieracium Sabaudum*, *Trifolium*, *Astragalum sylvaticum*.

II. *Orobanche* flore majore, ex cæruleo purpurascens: quæ 1. in Prod.

III. *Orobanche* *Monspeliaca* floribus oblongis.

Orobanche major, *Lob. ico.*

Limodorum *Monspeliacum*, *Clus. pan.*

IV. Oro-

IV. Orobanche majore flore.

Orobanche quarta, Lob. ico.

Orobanche, Eystet.

V. Orobanche quæ Hypopytis dici potest :
quæ 3. in Prod.

VI. Orobanche ramosa,

Orobanche 5. Lob. ico.

Orobanche altera brevior & ramosa, Cæs.

Orobanche, Cam. ad Matth.

Orobanche 3. πολύλων, Cluf. hist.

Variat : floribus aliquando cæruleis, aliquando purpurascens, aliquando subalbidis, & libenter inter Cannabem nascitur.

VII. Orobanche radice dentata major.

Dentaria major, Matth. Lob. Lugd. Cam. Franco, Ger. Eyst.

Anblatum (id est aphyllon, quod folijs careat)

Cord. hist. Dodon. (& radix squamata) Thal. Squamatia, Lon.

Dentaria major, sive ἀφύλλον 1. Cluf. pan. & hist.

Dentaria absque folijs, Cast.

Dentaria crocodilia, Tab.

Arachidum è genere Orobanches, Cæs.

Ægolethros Plinij, malus Henricus vinitorius, Ges. in hist. bovis & col.

VIII. Orobanche radice dentata minor.

Dentaria ἀφύλλον 2. altera, seu min. Cluf. pan. & hist. an Anblati species minor, Thal.

Clusius, suæ flores ex albo purpurascens tribuit : Thalius, candidam totam scribit.

IX. Orobanche radice coralloide.

Dentaria ἀφύλλον 3. Cluf. pan.

Dentaria coralloide radice, Cluf. hist. Eyst.

Dentaria minor, Ger. aphyllon minor, Tab.

C A S P A R I B A U H I N I
 P I N A C I S T H E A T R I B O T A N I C I
 L I B E R T E R T I V S.
 O L E R A E T O L E R A C E A.

S E C T I O P R I M A.

RAPA: RADICES INDIS EDVLES: RAPVNCV-
 lus: Campanula: Rapistrum: Napus: Raphanus: Lepidium: Ibe-
 ris: Dracunculus esculentus: Eruca: Sinapi: Rheseda: Luteo-
 la: Erysimum: Hydropiper, sive Persicaria: Capsi-
 cum, sive Piper Indicum.

R A P A E T E J U S S P E C I E S.

Rapa, quasi ruapa, quod è terra eruatur, Varroni l.4. ling. Lat. at verisimilius à Græco
 ῥαπὺς, Athenæo l.9. c.2. ραγγόλη, Dioscoridi l.2. c.134. à rotunda orbiculari ve radice
 figura. Genera: Theoph. l.7. hist.4 ait alios diversitatem generis putare, alios negare, sed mare
 tantum feminas, differe, & ambas ex eodem semine nasci, sed ut effæminentur raras de-
 ponendas: nam si densa posita sint, omnes masculoscere: at 7. hist.6. Rapa sylvestris meminit.
 Sis Dioscorides, sativum & sylvestre agnoscit. Plin. l.18. c.13. Græcos secutus, duo prima fecit
 genera, masculum, feminæumq; & modum eas serendi ex eodem semine. Species verò omni-
 um tres (addit) aut in latitudinem fundi, aut in rotunditatem globari; tertiam speciem
 sylvestrem appellavere, in longitudinem radice procurrente: & l.19. c.5. Medici, masculini
 sexus faciunt in his rotunda: latiora verò concava feminini.

Dividimus in sativam & sylvestrem: illam in longam & rotundam, sive feminam
 & marem: rotundam, in sessilem & orbiculatam. Raparum solum in India tam ferax
 est, ut ea in vijs quog; publicis sponte proveniant: ita ut cum Indi in nonnullis locis agros
 frugibus constituri essent, propter ingentem Raparum propaginem, ab instituto ipsis desisten-
 dum fuerit: Joseph. Acoſta l.4. c.18.

I. Rapa sativa rotunda.

Rapa mas, Theoph. Plinij: Rapum, Dioscorid.
 Rapa sativa, Brünf. Cord.
 Rapum sativum, Fuch. Ruel. vulgare, Trag. Dod.
 Rapum vel Rapa, Ang. Tur. Lac. Gef. hor. Cast.
 Rapum rotundum, Matth. Lon. Ama.
 Rapum sessili rotunditate, Cæf.

Rapum majus orbiculat. seu turbinat. ad. L. ob.
 Rapum sativum orbiculatum, Lugd.
 Rapum orbiculatum, Franco, Taber.
 Rapum rotundum, utrumque majus & minus,
 Taber.
 Rapum majus & minus rotundum, Ger. at ro-
 tundum Rapum utrumq; sub Buniade.

Variat colore externo radicis, viridi, candido, puniceo, obsoletè nigricante: habentur aliquando in Alfatia, quæ foris & intus flavescent: magnitudine & parvitate, Plinius & Tragus 40. Amatus verò 50. & 60. libras excedentes viderunt: communiter forma tuberosa, rarò globi instar orbiculata, frequentius in latitudinem effusa.

II. Rapa sativa oblonga, seu fœmina.
Rapa fœmina, Theoph. & Plinio.
Rapum oblongum, Trag. oblongius, Dod.

Rapum longum, Matth. Lon. Cast. Lugd. Franc. Tab. qui majus & minus facit: utrumque sub Raphano sativo Gerardus habet.
Rapum tereti, rotunda, oblongaque radice, Ad. Lobel.

Rapa oblonga, Ama. Cæs.
Aliquando cubitalis, rariùs sesquicubitalis est: sic 30. librarum Matthiolus notavit.

III. Rapa sylvestris: & Cæs.
Rapum sylvestre, Matth. Lugd. Rab. Ger.
Rapum sylvestre non bulbosum, Ad. Lob.

RADICES VARIÆ, QUIBVS INDI vescuntur & utuntur.

Quemadmodum varijs fructibus ob insignem arborum fructiferarum varietatem vescimur: sic in India Occidentali, varijs radicibus in cibis utuntur. Quare Josephus Acosta lib. 4. c. 18. vel par. 9. Ind. Occid. recenset, Papas (de qua inter Solana agemus, Solani tuberosi esculenti nomine) quæ ipsis præcipua est, Manihot, Ocas, Yanocas, Camotes, Batates, Xiquimas, Yuca, Cochucho, Cavi, Totoro, Mani: addeps & alias infinitas esse, & inter ceteras Batates, quæ instar cibi delicati & suavissimi comeduntur. Sic etiam radices ex Hispania ad Indos delatas magis propagari, quam Indicas, si in Europam deferantur. Et Ulricus Faber, ut in par. 7. Amer. cap. 9. habetur, apud Carios Indiae populos, Triticum Turcicum, vel Meijs & Mandeochade, Padades, Mandeoch parpij, Mande poere, Manduris, VVache Ku, &c. invenisse refert.

I. Rapum Americanum folijs Bryoniæ.
an Oetum Plinij l. 21. cap. 15. mandunt (scilicet Ægyptij) & Oetum, cui pauca folia minimaq; verum radix magna.
οὐίτων (alij βίγτων legunt) sive Vingum ut Gaza reddit, Theophr. l. 1. c. 11. quod Ægyptij Vingum appellat, folia habet ampla & germen pusillum, sed radix longa & in modum fructus, & cibo idonea.

Hetich Indis & Æthiopicibus, Dalech. in Plinium.

Hetich Americum Theveti, Lugd. Lerio desc. Bras. c. 12.

Radix rapis magnis similis, longitudine sesquipedali, crassitudine amborum pugnorum: cujus tres species Lerijs censet: nam inter coquendum alia violaceum, ceu pastinacæ: alia aureum, ut cotonea mala: alia denique album colorem acquirit.

II. Rapum Brasilianum, sive Americanum alterum.

Igname in Insula S. Thomæ, Scalig. Lugd.

Ignames, Advers.

Iniamos in Guinea cibus Negritarum vulgarissimus, quo & panis loco utuntur: par. 6. Ind. Or. c. 38. & 57. & Linscot. par. 4. Or. c. 11.
Ingamos, par. 6. Ind. Or. c. 12. & 23.
Inhame Lusitanorum, sive Igname, Clus. hist. & notis in Garzi.

Tres species propter medullæ colorem: at lutea, Carotæ colore in pretio est: magnitudine etiam variat: ac Clusius duplex genus agnoscit.

Alterum à priore differens cortice inæquali & tuberculis obsita, cum viticulis spinosis, quam Ycam Peru nominant.

III. Mandioca: radix in Insula S. Cathari-næ: hist. Brasil. sive par. 3. Amer. c. 4. 9. 11 15. 17.

IV. Manihot Indorum, sive Yuca folijs cannabinis.

Arachidna, Theoph. & Aracidna Plin. quibusd. Manihot, Theueto, Lugd. Lerio desc. Bras. c. 8.

Yuca, Gomaræ. hist. gen. Lugd. Joseph. Acostæ l. 4. c. 17.

Yuca Peruana, Frag.

Jucca, Benzoni, l. i. c. 28. vel par. 4. Ind. occid.

Mandechaderadix apud Carios; par. 7. Am. 7.

Mandioca; par. 3. Amer. l. i. c. 4. 9. 17.

Cocushavv, Hariot in Virginea.

Hujus folium latum in septem lacineas divisum esse scribunt: at radix brachij crassitie, ex qua Indi farinam conficiunt, (par. 2. & 3. Amer.) qua cum carne & piscibus, ut nos pane utuntur: ex ea & placentas & panem conficiunt, quem Cazabis, Benzo: at Monardes & Acofta, Cacavi nominant: sic in Hispaniola ex hac secundarium panem, quem Cazabi vocant, conficiunt, (par. 5. Ind. occid. 12.) ex hujus succo potionem parant: par. 3. Amer. lib. 2. cap. 15.

Huc referre oportet

Maniel folijs pœoniæ; par. 3. Am. ep. 2. de Bras.

V. Hatle radix in Florida, ex cujus farina in annonæ penuria panis fit: par. 2. Amer.

VI. Aypi Brasilianorum, radix fesquipedalis, femoris crassitudine, ex qua farinam duplicem conficiunt: aliam percoctam & duram, quo diutius conservetur: aliam minus coctam & molliorem, panis candidi medullæ saporem referens: illam Ovy-entan, hanc Ovy-pou appellant folijs pœoniæ similitudine: Lerio descript. Brasil. five par. 3. Amer. c. 8.

VII. Yuca folijs Aloës.

Yuca, Gerardo.

Yuca nova gloriosè elata & opinata, Lob. ad altera parte.

VIII. Batatas, Camotes Hispanorum, Cluf. hisp. & hist. Lugd. Cast.

Battades, Ad.

Batata Hispanorum, Camotes five Amotes & Ignames, Lob.

Batatas Indiæ occid. Benzoni, Monard.

Potates & Potate, quas Camotes nominant: par. 8. Ind. occid.

Camotes, Joseph. Acoftæ, lib. 4. cap. 18. Frag.

Batates radix: par. 9. Ind. occid. l. 4. c. 18. cibus

Nigritarum vulgaris: par. 6. Ind. orient. 38.

Batatas fructus in Angra; Linscot. par. 3. Ind. orient. 6. & par. 4. cap. 12. & par. 8. & par. 9. addit. Ind. occid.

Pina five Batata radix: par. 8. Ind. occid.

Sifarum Peruvianum, Tab. Ger.

Radix Raphani prægrandis amplitudine: genera tria, corticis colore vel purpurascante, vel pallente, vel candido, quæ affata fructuum, vel leguminum loco Indis est.

IX. Hajas Indiæ occident. similis Batate, nisi quod minor & suavior sit: Benzon. five par. 4. Amer. cap. 28.

Aies, Clusio.

X. Cochucho, radix parya, dulcis, quam aliqui, quo magis in delitijs fit, condiunt: Joseph. Acoft. lib. 4. cap. 18.

XI. Xiquimas, radix qua æstate utuntur ad refrigerandum sitimque sedandam: Idem, l. c.

XII. Mandech parpie, radix Castanea- rum sapore: par. 7. Ind. occid. 7.

XIII. Mandech Mandapore, radix ex qua vinum conficiunt, l. c.

XIV. Bacheku radix: par. 7. Ind. occid. c. 18.

XV. Mandues, Carios populi edunt par. 7. Ind. occid.

XVI. Mandepore: apud Siberos radix supra terram eminens amplissimis folijs, quæ aquam continet, non secus ac si in vase asservaretur, & ex radice sæpe dimidius cantharus exprimitur, qui colorem lactis habet, par. 7. Ind. occid. cap. 26. etiam ex hac radice vinum conficiunt: Idem cap. 7.

XVII. Cardes radix, qua Indi ad levandam sitim utuntur: par. 7. Ind. occid. c. 3. & 21.

XVIII. Cassavi radix: par. 8. Ind. occid.

XIX. Tagari, radix in Naupon pro lavando corpore: par. 4. Ind. orient. cap. 8.

RADICES VARIÆ IN INSVLA

Virginea.

Radices quarum in Insula Virginea pro cibus usus est, Thomas Hariot recenser, & sunt Opinavvk, Okcepenauk, Koishucpenauk, Tsinavv, Cocushavv, Habascon.

I. Opinavvk; idem cum Papas Acofte, quod Solanum tuberosum esculentum nominamus.

II. Okcepenauk, radix rotunda, capitis humani magnitudine, quam cum carnibus & pi-

scibus in panis penuria comedunt: Hariot.

III. Kaishucpenauk; radix alba, ovi gallinæ magnitudine & forma, qua elixa vescuntur, Hariot.

IV. Tſinavy; radix, Chinæ ſimilis, ex cuius ſucco cum aqua, panis pinſitur, & pulſ, gelatinæ ſimilis, conficitur, Hariot.

V. Cocuſchavy, Hariot; eſt Manihot

Indorum, de quo antè.

VI. Habafcon; radix magnitudine & figura paſtinacæ, quæ cum alijs coquitur: Hariot.

RAPUNCULUS ET CAMPANULA GLABRA.

Rapunculus vulgò dictus, γογγύλιον ἀργία, rapum ſylveſt. Dioſcoridis, lib. 2. cap. 135. male cenſetur: & à Plinio lib. 20. cap. 3. Rapi ſylveſtris nomine proponitur. Alijs Faſione ejusdem, l. 22. c. 22. creditur, cuius tamen verba, ut quidam cenſent, rectiùs ad Smilacem lævem referuntur. Erinus Nicandri & Dioſcorid. l. 4. Erineon Plinij, l. 23. c. 7. ex Columnæ ſententia. In hanc Claſſem & Campanula, à floris forma nominata, referendæ ſunt.

I. Rapunculus eſculentus.

Raponeoli, Brunf.

Rapunculum vulgare, Träg.

Rapunculus, Matthiol. Lac. Dod. Camer. Tab. Caſt. Cæſ. Portæ.

Rapum ſylveſtre, Gef. hort. Fuch. Dod. gal.

Rapuntium parvum, Ad. Lob. (& pes locuſtæ Avicennæ) Ger.

Rapunculus minor, Matth. & Dodonæi, Lugd. Erinus Nicandri & Dioſc. Colum.

Flore eſt cæruleo, purpureo, aliàs candicante.

II. Rapunculus minor folijs incifis.

Erinus, Cæſalp.

Erini ſeu Rapunculi minimum genus, Colum.

III. Rapunculus ſpicatus.

Rapunculum ſylveſtre, Trag. Lon.

Rapi ſyl. genus, in ſyl. & mont. Gef. hor.

Rapum ſylveſtre majus, Dod. gal.

Rapunculum alopecuron & Rapi ſylveſtris 6. genus, Dod.

Rapuntium majus alopecuron comoſo flore, Ad. Lob.

Rapunculus alopecuroides longa ſpica, Cluſ. hiſt.

Rapunculus ſyl. ſpicatus, Thal.

Rapunculus major Dodonæi, Lugd.

Phyteuma folijs Rapunculi, Cæſalp.

Rapunculus flore ſpicato purpureo & albo, Camer.

Rapunculus nemoroſus primus, Tab.

Rapuntium majus, Ger.

Spica vel longior, vel brevior alba, vel cinericea; hæcque variat folijs modo maculis nigris ad umbilicum notatis, & marem; modo non maculatis, & fœminam dicunt; eſt & coloris violacei elegantis & faturi.

IV. Rapunculus folio oblongo ſpicâ orbiculari.

Rapunculus Alopecuroides orbiculari penè ſpica, Cluſ. hiſt.

Rapuntium corniculatum montanum, Colum. Spicâ eſt orbiculari; folijs etiam variat.

V. Rapunculus ſcabiola cæruleo. Scabiola 3. genus five ovium, Dodon. gal. Gef. hort.

Scabiola minor, Dodon. ico. 3. deſcript. minor 5. Tab.

Scabiola media ſervato anguſtifolio flore globulariæ, Ad.

Scabiola media, Lob. Lugd.

Scabiola ovilla, Cam.

Aphyllantes 1. Theoph. Lugd.

Rapuntium alterum leptophyllon capitatum, Colum.

Scabiola ſyl. minor cærulea, Eyſt.

Caulis habet 5. 7. etiam 30. flores cæruleos, rariùs albos: folia aliquando crenata, aliquando ſolum hirsuta.

Huc pertinet

Rapunculus ſyl. ſpicatus cæruleus, Thal.

VI. Rapunculus umbellatus Sonchi folio.

Rapunculus Sonchi folio, Cluſ. hiſt.

VII. Rapunculus umbellatus latifolius.

Rapunculus ſyl. cæruleus umbellatus minor, Thal.

Rapunculus ſyl. umbellatus 2. Cam.

VIII. Rapunculus umbellatus anguſtifo.

Rapunculus ſyl. cæruleus umbellatus major, Thal.

Rapunculus ſyl. umbellatus 1. Cam.

IX. Rapunculus umbellat. folio gramineo.

Rapunculus ſyl. umbellatus 3. Camer. ico. ad. Thal.

Rapun-

Rapuntium alterum angustifolium alpinum, Colum.

X. Rapunculus persicifolius magno flore.

Phyteuma, Matth. Lugd. Cam. Cæs.

Campanula cærulea fativa, Dodon. gal. five hortens. Lugd.

Campanula media, Dod.

Campanula hortensis persicæfolia lacticiniosa flore volubilis, Ad.

Campanula Persicæfolia, Lob. Cluf. hist. Ger.

Rapunculus campanulatus Nerijfolius 1. Thal.

Campanula angustifolia, Tab.

Flore est cæruleo, aliquando albo, & sub

Campanula alba & cærulea persicifolia, Eyst.

pingit.

XI. Rapunculus nemorosus angustifolius magno flore major.

Rapunculus nemorosus 2. Tab. nemorosus, Ger.

Rapunculus campanulatus Nerijfolius 3. Thal.

Rapunculus fyl. major, Eyst.

XII. Rapunculus nemorosus magno flore minor.

Rapuntium five Erinus magno flore, Colum.

XIII. Rapunculus nemorosus angustifol. parvo flore.

Rapunculus nemorosus 3. Tab.

Campanula lutea linifolia, Ger. ico.

XIV. Rapunculus hort. latiore folio seu Pyramidalis.

Campanula major, Dodon. major lactescens, Lob. Lugd.

Campanula lactescens foetidior, Cluf. hist.

Pyramidalis, Cast. Lugd. Lutetiana, Eyst.

Campana Pyramidalis, Cam.

Campanula lactaria, Tab.

Campanula lactescens pyramidalis, Ger.

Folio est oblongo, quandoque subrotundo.

XV. Rapunculus Creticus, seu Pyramidalis altera.

Petromarula seu lactuca petræa Cretica Belli, Ponæ: & apud Cluf. in epist. 1. Belli. Petromarula, Rapunculus Creticus, Imperato.

XVI. Rapunculus alpinus, seu pyramidalis minor: qui 1. in Prod.

an Campanula, folijs ferratis cærulea, Eyst.

XVII. Rapunculus alpinus corniculatus, quem sub Rapunculo alpino spicato simili, in Phytopinace & Matthiolo, & 2. in Prod. descripsimus.

Trachelium petræum minus, Ponæ.

Rapuntio corniculato affinis, Colum.

XVIII. Campanula alpina latifolia flore pullo.

Rapunculi alpini latifolij nomine, Doct. Burserus ex Austria misit; sub 3. in Prod.

XIX. Campanula alpina linifolia cærulea: in Phytopin. sub. 3. in Prod. sub. 4. descripsimus, quæ cum sequenti minimè confundenda.

XX. Campanula minor rotundifolia vulgaris.

Rapi fyl. genus minus, quod Campan. cærulea, agrestis, Ges. hor.

Campanula sylvestris minima, Dod.

Campanula minor, Ad. (Cluf. hist. solo nomine) five minor rotundifolia, Lob. Lugd.

Campanula minor alpina rotundioribus imis folijs, Cluf. hist. ico.

Rapunculus campanulatus linifolius seu 7. Thal.

Capunculus sylvestris minor, Tab.

Campanula rotundifolia, Ger.

Rapuncula minor sylvestris flore cæruleo, Eystett.

Floribus communiter cæruleis, subinde candidis.

XXI. Campanula minor rotundifolia flore in summis cauliculis.

Rapunculus sylvestris flore ex purpureo candidante, Tab.

Rapunculus sylvestris flore albo, Eidem.

Rapunculus sylvestris minor, Eyst.

Campanula minor alba: & purpurea, Ger.

XXII. Campanula minor rotundifolia alpina.

Campanula minor alpina, Cluf. pan. & hist. descrip.

Phyteuma alterum montanum, Cæs.

Flos nunc cæruleus, nunc purpureus, aut violaceus, modò colore dilutiore, & quasi cinereo, interdum niveo.

XXIII. Campanula rotundifolia minima. Cantabrica Plinij, Ang.

In Phytop. & in Prod. sub. 5. descripta.

XXIV. Campanula Cymbalariae folijs, vel folio hederaceo: in Phytop. & in Prod. pro 6. descripta.

XXV. Campanula serpillifolia.

In Phytopinace, & in Prod. pro 7. descripta.

TRACHELIVM SIVE CAMPA-
nula hirsuta.

T *Rachelium dicitur, quod in colli affectibus commendetur; hinc Cervicaria, imò & Uvularia: & à forma, Campanula.*

I. Campanula maxima folijs latissimis.
Trachelium majus Belgarum, Lob. (& Trachelium majus Anglicum septentrionale candidum, Eid.) Cluf. hist.

Hæc instar suffruticis est & perennis, florum colore varians, albo, cæruleo, & etiam cinereo.

II. Campanula hortensis Rapunculi radice.
Trachelium in maritimis, Ad.

Trachelij genus molliorib. fol. Cluf. pan. & hist.
Cervicaria 4. Dod. major syl. Eyft.

III. Campanula folijs subrotundis: pro campanula hirsuta prima in Prod. describitur.

IV. Campanula hortensis folio & fl. oblongo.
Medium, Matth. Gef. hor. vulgare, Cam.

Rapi syl. genus maximum, Gef. hor.

Viola Mariana, Gef. hor. Ad. Lob. Dod. cui & Rapum syl. Diosc. Lugd. Cluf. hist. Tab. alba & purpurea, & Ger.

Rapunculi alterum genus grandius, Cæf.

Flore est communiter cæruleo, est & purpureo, subalbido & lacteo: hinc figuræ quatuor apud Eyft.

Medium fl. albo: cæruleo: purpureo & argenteo. (flore pleno reperiri asserunt.)

V. Viola mariana laciniatis folijs peregrina. Medium Dioscor. vel Mindium Rhafis, Rauvvolff. in Itin. & Lugd. & Cam. in Matth.

VI. Campanula Drabæ minoris folijs: est Campanula hirsuta, 2. in Prod.

VII. Campanula vulgatiore folijs urticæ, vel major & asperior.

Uvularia major, Trag.

Campanula, Ang. major, Fuch.

Trachelium majus, Dod. gal. Lugd. Ger.

Cervicaria, Lon. & Digitalis purp. altera, Eid.

Cervicaria major, Dod. Tab.

Trachelium sive Cervicaria, Ad. Lob.

Trachelium folijs urticæ, Cluf. pan. sive vulgare, Cluf. hist.

Archangelica, Cæf.

Rapi syl. genus majus folijs ferè urticæ, Gef. hort.

Cervicaria maxima, Thal.

Flore est communiter subcæruleo, est dilute

purpureo, est & candido; tota planta strigosior reperitur, hinc tres figuræ apud Tabernæmontanum & Gerardum: & apud Eyft. duæ, Cervicaria hortensis flore cæruleo.

Cervicaria hortensis flore albo.

VIII. Campanula urticæ folijs oblongis minus asperis.

Cervicaria major altera, Dod.

IX. Campanula media folijs inferius candida lanugine vestitis.

Cervicaria media, Thal.

X. Campanula folijs Echij.

Cervicaria major tenuifolia, Thal.

Trachelium *hypocondes* Clufij, ipsi Cam.

XI. Campanula folijs Echij floribus villosis: quæ 3. in Prod.

XII. Campanula folijs Anchusæ floribus oblongis.

Trachelium montanum, Lugd.

XIII. Campanula alpina pumila lanuginosa.

Trachelium pumilum alp. Cluf. pan. & hist.

XIV. Trachelium saxatile folijs pulmonariæ Gallorum.

Pyramidalis villosa saxatilis latifolia, vel Rapunculus montanus pulmonariæ Gallorum folio & Trachelij flore, Cluf. cur. post.

XV. Campanula alpina sphærocephalos.

Trachelium majus petræum, Ponæ.

XVI. Campanula Alpina Tragopogi folio.

Trachelium montanum, Colum.

Trachelium Tragopogi folijs, Cluf. hist.

XVII. Campanula pratensis flore conglomerato.

Uvularia exigua, Trag.

Rapi syl. genus, Uvularia in pratis, Gef. hort.

Trachelium minus, Dod. gal. Ad. Lob. Cluf. hist. Lugd. Ger.

Cervicaria tertia, sive minor, Dod.

Cervicaria minor, Thal. Tab.

Duplex est: alteri flores in summo caule confertim in orbem nascuntur: ijque vel majores, vel minores: alteri singulares per caulem sparguntur. &

Cervicaria sphaerocephalos duplex, Clus. hist.

XVIII. Trachelium Gignanteum &

XIX. Viola Calathiana, apud Gerard. quid?

XX. Cervicaria Valerianoides cærulea.

Trachelium umbelliferum cæruleum, Ponæ

Ital.

R A P I S T R V M.

Rapistrum, à similitudine cum Rapa folijs dictum videtur: unde quibusdam Rapa syl. altera nominatur: alij Erysimum Theoph. censent: alij ad Sinapi: alij ad Lampanam referunt, & recte, cujus Dioscorides lib. 2. c. 142. inter olera sine descriptione meminit. Et Plin. l. 20. c. 9. inter syl. Brassica & Lampana est, pedalis altitudinis, hirsutis folijs, napi similibus nisi candidior esset flore.

I. Rapistrum flore luteo.

Rapistrum, Brunf. Dod. Gef. hor.

Rapistrum arborum, Ad. Lob. & Thal.

Sinapi agreste quartum, Trag.

Irion, Fuch. Corn. Cord. Tur. sive Erysimum, Dod. gal. Cam. ep. Cast.

Lampfana, Matth. (quibusdam etiam Irion ejusdem) Gef. hort. Ang. Lugd. Lon. Ger.

Lampfana vera, Lugd. flore melino, Tab.

Rapa sylvestris altera, Cæs.

Folij aliquando incisus, vel sinuatis: aliquando minimè: hinc quidam duas species faciunt.

II. Rapistrum flore albo filiquâ articulatâ.

Sinapi agreste tertium, sive Lampfana veterum, Trag.

Lampfana, Tur. Cæs.

Rapistrum flore albo Erucae folijs, Lob. ico.

Armoracia, quibusdam Rapistrum album, Tab.

Raphanus sylvestris, Ger. ico.

Rapistrum purpureum, Tab. arborum, Ger.

Flore est albo, subcæruleo, aliquando purpurascete.

III. Rapistrum flore albo lineis nigris depicto.

Lampfana Apula, Plinij & Dioscoridis, Colum.

IV. Rapistrum floribus Leucij marini: hoc 1. est in Prod.

V. Rapistrum Italicum filiquis longissimis. Rapistrum montanum sive sylvestre Irionis folio, Colum.

VI. Rapistrum monospermon.

In Phytopinace & Matthiolo: & in Prodr. pro secundo descripsimus.

N A P V S.

Bονιάς Dioscoridi l. 2. cap. 136. significatione à tumente figura deducta, quare Rapis, hoc nomen magis competere, sunt qui velint: γογγύλης species Galeno.

Differentias duas & in Medicina Græcos servare, Plinius l. 20. c. 4. scribit, alterum Bunion, alterum Buniada vocantes: sunt qui Buniaden, Napum sylvestrem esse velint. At. l. 19. c. 5. Naporum genera quinq. facit, ubi legendum est Raphanorum, cum ex Theophrasto 7. hist. 4. desumpta sint, ubi τῶν ῥαφανίδων genera quatuor dicit.

I. Napus sativa.

Napus, Brunf. Ang. Matth. Tur. Gef. hort. Dod. Lac. Cord in Diofc. Cast. Cam. Lon. cui prima.

Rapum sativum alterum & Napus veterum, Trag.

Napus Bunias sativus, Fuch. Lugd.

Bunias sive Napus, Ad. Lob. Ger. def.

Radix colore albo, vel luteo, sive buxco est; rariùs nigro.

II. Napus sylvestris.

Rapum sylvestre, Trag.

Napus agrestis, Tur. sylv. Dod. Lugdun. cui & Βυνιάς.

Bunium & Napus sylv. Ad.

Napus Bunias sylvestris, Fuch.

Napus 2. Lon. Bunias sylv. Lob. ico.

an Napum sylv. Cæs.

Nascitur etiam ex non transplantatorum semine.

III. Napus syl. Cretica; in Prod. descripta.

RAPHANVS.

PΑΦΑΝΙΣ (quasi radix perspicua) Dioscoridi l.2. c.137. Posteribus dicitur ράφαον, παρὰ τὴν ράδιωσ φάινεσθαι, quia satum statim oriatur. Theophrastus utraq; voce usus quidem est, sed quem Raphanum vocamus, ipse ράφαωιδεα appellavit: at ράφαον, ipsam Brassicam nominavit: quae causa erroris fuit Plinio, dum l.19. c.15. scribit, Gracos Raphani genera tria fecisse, foliorum differentia, &c. quae de Brassica intelligenda, cum ex Theoph. 7. hist. 4. de-sumpta sint. Latinis radix (πίρα Theophr.) quod ceteras amplitudine corporis superet, vel quam paucissimis magnitudine cedat: siquidem in frigidis locis, quibus gaudet, sicuti in Germania, infantium puerorum magnitudinem aequat. l.19. c.5. teste. Sic in regno Congiano, crassitudine humanae tibiae, gratiq; saporis sponte provenire, Pigafettus in ejus regni descript. l. & cap.1. testatur: aliàs copiosissimè in India provenire, asserit Linsc. part.4. Ind. Orient. 10. par. 7. cap.19. & part.8.

Genera duo Dioscoridi, sativum & sylvestre: at Theoph. sex, Corinthium, Cleonæum, Lithalassium, Beotium, & genus quod folijs erucæ simili constat: hæc Theophrasti, Plin. l.19. c.5. Naporum nomine recenset, posterius genus sylvestre statuens: at ibidem, ex Romanorum sententia, inquit, nostri Raphani alia fecere genera, Algidense à loco, longum atq; translucidum: alterum Rapi figura, quod vocant Syriacum, suavisissimum ferè ac tenerimum, &c. etiamnum subjungit, unum sylvestre, Græci agrion vocant, nostri Armoraciam.

Quare observavimus alium præcocem, serotinum alium: præcox, corpore est oblongo, gracili, semine majore, in quod facile abit. Serotinus albus, qui vel oblongus, vel orbicularis: niger, qui rotundus, varius oblongus, siliquis quidem majoribus, sed semine minore: ruber, oblongus, cortice rubro, fibris nonnullis rubentibus, per substantiam dispersis. Radice lutea Camera-rius notavit: meminit & Byzantini, semine Constantinopoli accepto, qui postea in communem degeneravit, radice penitus languescente.

I. Raphanus major orbicularis, vel rotundus.

Raphanus, Brunf. Trag. Ang. Cord. in Diofc.

Raphanus vulgaris, Gef. hort. primus, Matth.

Raphanus magnus, Ad. & Lob. five Radicula sativa, Dod.

Raphanus sativus, Fuch. Lac. Cast. Lugd.

Raphanus rotundus, Lon. Tab. & orbiculatus, Tab. Ger. & pyriformis.

Radix vulgò, quibus Radicula, Cæs.

Floribus purpureis aut candidis, & radice rotunda, vel orbiculata, variat. In India frequentes sunt: & licet brachij humani crassitudine proveniant, tamen substantiæ teneræ & suavis saporis sunt, quibus pro vulgari cibo utuntur: Joseph. Acofta. l.4. c.18.

II. Raphanus niger.

Raphanus cortice nigricante, Gef. hort.

Raphanus niger, Lobel. icon. radice nigra, Camer.

Raphanus sylvestris, Cast. ico.

Radix & parva & crassa, pro sationis tempore.

III. Raphanus minor oblongus.

Raphanus Cleonæus, Theophrast. Algidensis, Plinij.

Raphanus longus, Trag. Matth. Lon.

Raphanus prælongus, Gef. hort.

Raphanus secundus, Matth. Lugd.

Raphanus minor purpureus, Ad. Lobel. Lugd.

Radicula sativa minor, Dod.

Cortice est albo, rubello, præsertim parte quâ extra terram eminent.

IV. Raphanus Creticus: de quo in Prodromo.

V. Raphanus rusticanus.

Thlaspi alterum, Diofc. l.2. c.186.

Raphanis sylv. Dioscorid. l.2. c.138. &

Raphanus sylv. seu Armoracia Plinij, quibus Armoracia aut Raphanus major, Brunf.

Rapha-

Raphanus major, Trag. Gef. hort.
 Raphanus fyl. Fuch. marinus, Tab.
 Raphanus vulgaris & rusticanus, Matth.
 Armoracia Plinij, Lac.
 Thlaspi majus, Cord. in Dioscorid. Lon. magnū, Cæf.
 Raphanis magna, sive Radicula magna, Dod.
 Raphanus rusticanus, Ad. Lobel. Ger. rusticus, Cam. Lugd.
 VI. Raphanus aquaticus folijs in profundas lacinias divisus.

an Raphanus cujus folia Eruce similia Theoph. & Napi fylv. genus, Plinij.
 Radicula sylvestris, Dod.
 Raphanus fylv. officin. aquaticus, Lob. ico.
 Raphanus aquaticus, Tab. Ger.
 Raphanus fyl. & Raphanus palustris, Lugd.
 an Raphanus fylv. Cord. in Diosc.
 Sifymbrium fylv. Cæf.
 VII. Raphanus aquaticus Rapistri folio.
 Rapistrum aquaticum, Tab. Ger.
 an Raphanus fylv. Cæf.

LEPIDIVM.

Λ *Ἐπίθιον* Dioscoridi l. 2. c. 205. sic dictum, quod λεπιδας, seu squamas & maculas faciei de-
 leat: vel ἀπὸ τῆς λεπιδέων, id est, ἐκδ' εἶρεν dictum, quod suā acrimoniā urenti ulceret,
 excoriet, eaq; facultate, vel ferro notas fronti servorum inustas deleat; de quo forsā Colu-
 mella l. 10. *Lepidium* Plinio l. 20. c. 17.

I. *Lepidium latifolium*.
 Piperitis, Brunf. Lon. Dod. gal.
 Lepidium sive Piperitis, Trag. Matth. Cam.
 Lepidium magnū, Fuch. Tur. majus, Cord. hist.
 Lepidium Dioscorid. Ang.
 Lepidium Pauli & Plinij, Matth. Lugd. Cæf.
 Lepidium æginetæ, Gef. hort. Tab.
 Lepidium Plinij, Lac. Dod.
 Raphanus fylv. officin. Ad. Lob. Ger.
 II. *Lepidium glastifolium*.
 Lepidium annuum, Lob. Lugd.
 III. *Lepidium Dentellaria dictum*.
 Dentellaria Monspel. & Flamula, Gef. hor.

Herba S. Antonij Romæ, Gef. ap. ad. Cord. hist.
 in Chamænerio.
 Molybdæna Plinij, Ang. Cam. cui & Crepanella Italorum.
 Sarcophago Cretensis: Phrocalida in Lemno: Mauronia Lesbijs, Bellonio.
 Dentaria, sive Dentillaria Rondeletij & Narbonensium, Ad. Lob.
 Plumbago, Clus. hisp. & hist. Cast. Tab.
 Dentellaria & Enneaphyllon Plinij, Lugd. & Dentellaria Rondeletij.
 Glastum sylvestre, sive Isatis fylv. Diosc. secundum ipsius notha, Cæf.

IBERIS.

Ι *Βεβίς ἢ καρδ' αμωβλὴ* Dioscoridis l. 1. c. 189. Galenus ejus descriptionem ex Damocrate in
 curatione doloris Ischiadici proponit, folia Nasturtij, cum Dioscoride, tribuens. Plinius Iberidis remedia diversis in locis recenset.

I. *Iberis Nasturtij folio*.
 Iberis & Lepidium, Matth. fig. folio major.
 Iberis, Cast. Cæsalp. cui Lepidium fylv. forte Columellæ, secunda, Tab.
 Iberis Cardamantica, Ger.
 Lepidium campestre, Ang.
 II. *Iberis latiore folio*.
 Iberis & Lepidium, Matth. fig. min.

Iberis, Lugd. Dod. Lac. Gef. hort.
 Lepidium hortense, Ang.
 Iberis Cardamantica, Ad. Lob. cui & Lepidium Iberias Pauli.
 III. *Iberis nasturtij folio minor*.
 Iberidis pusillæ seu Nasturtij fylv. nomine ex Thuringia D. Fürerus misit.

DRACUNCVLVS ESCVLENTVS.

Tραχυν Simeonis, Serhi lib. de alim. facult. reliquis Græcis & Mauritanis indicta, aliqui ad Drabam, alij ad Chryfocomen Dioscoridis referunt.

I. Dracunculus hortensis.

Draco, Ruel. Hermol. Scal. Dod. gal. Ad. Lob.
 Dracunculus hortensis, Matth. Cast. Tab. Eyst.
 Tarchon Avicen. & Serhi, Gef. hort.
 Draco herba acetaria, Cord. ob.
 Draco herba, Dod. Ger. hortensis, Gef. hort. seu
 acetarius, Lugd. (& Chryfocoma, Diosc.) Cam.
 Dragone vulgo, Cæf.
 Tragum vulgare, Cluf. hist.

II. Dracunculus pratensis ferrato folio.

Pyrethrum, Brunf. ico. Gallorum, Ruell.
 Tanacetum album seu acutum, Trag. (& Mil-
 lefolium 3.) Tab.
 Parmica, Matth. Fuch. Tur. Gef. hor. Lon. Cast.
 Lugd. Cam. Ger.
 Parmica folio Tarac. vel Sternutator. Ad. Lob.

Parmica vulgaris sive pratensis, Cluf. hist. Lo-
 bel. (& Parmica folio Taraconis, vel Sternu-
 tamentoria) Lugd. Cluf. hist. (& Parmica pra-
 tensis) Cam. Ger.

Pyrethrum fyl. Dod. gal. fyl. ac parvum, Cord.
 in Diosc.

Tarchon fyl. vel aquaticum, Gef. hor. & col. &
 Draco aquaticus.

Parmica fyl. Germanica, Thal.

Draco fyl. sive Parmica, Dod.

Menta Saracenicæ Myconi, Lugd.

Parmica vulgaris, Eyst.

III. Dracunculus pratensis flore pleno.

Parmica vulgaris pleno flore, Cluf. hist.

IV. Dracunculus alpinus folio Scabiosæ: in
 Prod. descriptus.

ERVCA ET EJVS SPECIES.

Eruca, quod vellicando linguam quasi erodat: ἔρωρον Dioscoridi l. 2. c. 170. & Theoph. i. hist. 9. ob suavi-
 tatem qua ei in condiendis obsonijs inest, Plinio l. 20. c. 13.

Genera duo Dioscoridi, sativum & agreste, cujus semine pro Sinapi in Iberia utuntur. Et Plinius l. 20. c. 13.
 Eruca sylvestris meminit. At Theoph. 7. hist. 4. Eruca generis differentias omnino deesse volunt.

I. Eruca latifolia alba: sativa Dioscoridis.

Eruca, Brunf. Hermol. Ruel. Corn. Matth. Ang.
 Cord. in Diosc. Gef. hort. Cast.
 Eruca, sive Rucula marin. maj. & Sinapi, 8. Trag.
 Eruca sylvestris, Fuch. ico. Lon.
 Sinapis alterum genus, Fuch.
 Sinapi hortense, Tur. fyl. Dod. gal.
 Eruca major, Cord. hist. ico.
 Eruca sativa, Matth. Lac. Ad. Lob. Dod. Lugd.
 Sinapi hortense, Lugd. ico.
 Eruca folio latiore, Cæf.
 Eruca major, Cam.

Flores pallentes: venas nigras aliquando
 obrinent; Et hæc est

Eruca, sive Rucula marin. maj. & Sinapi 8. Trag.
 Eruca major, Cord.

II. Eruca latifolia semine nigro.

Eruca gentilis, sive Erysimon Marnardo, Port.
 Eruca major sive Hispanica, Ad.
 Eruca altera fruticosa, Cæf.

III. Eruca latifolia: pro Eruca i. in Prod. def.
 an Eruca tertia Anglica, Cam.

IV. Eruca sylvest. major lutea caule aspero.

Eruca fyl. Matth. Ad. Lob. Dod. Lugd. (cujus E-
 rysimum verum etiam videtur.) Cast. Tab. Ger.
 Erucae genus, spontè nascens, Cæf. qui flores
 albos tribuit.

Flore majore, circa Monspelium in horto
 Dei, crescit.

V. Eruca fylv. minor luteo parvoq; flore.

Sinapi i. genus fyl. Fuch. ico.

Eruca fylv. Fuch. Tur. Lugd.

VI. Eruca palustris & Nasturtij folio, sili-
 qua oblonga.

Eruca fylv. foetida, Gef. col.

Eruca palustris minor, Tab.

Sinapi palustre, Ger.

VII. Eruca fyl. minor lutea bursæ pastoris
 folio: quæ 2. in Prod.

VIII. Eruca fyl. minor incana: quæ 3. in Prod.

IX. Eruca lutea latifolia, sive Barbarea.

Herba S. Barbaræ (& Sinapi agreste 5.) Trag.
 Lon. Cast.

Scopa regia (sive Sideritis latissima) Fuch.
 ico. Ang.

S. Barbaræ herba, Fuch. Gef. hort.

Pseudobunias, Dod. gal. Ad.
 Carpenterum herba, Ruel.
 Nasturtium palustre, Gef. hor. hybernum, Thal.
 Barbarea, Dod. Lob. Tab.
 Eruca palustris, Lugd.
 Bunium adulterinum, Cam.

Variat foliorum magnitudine, nam in hortis ad acetaria culta, acutiora habet, quæ fœmina dicitur, Tabernæmontano: nonnunquam rubent & nigrescunt.

X. Eruca lutea sive Barbarea pleno flore: quæ Eruca 4. in Prod.

XI. Eruca cærulea in arenosis crescens.

Hæc est Eruca palustris cærulea, in Phytopinace, & Matthiolo (& in Prod. pro 5.) descripta p̄istaque: magnitudine & parvitate variat.

XII. Eruca maritima Italica filiquâ hastæ cuspidi simili.

Cakile Serapionis, Anguil. Ad. Lobel. Lugd. Camer.

Eruca maritima, Lugd.
 Nasturtium maritimum, Eid.

Eruca genus in maritimis, Cæs.

Eruca Kackile dicta, Colum.

Habetur latifolia & angustifolia: hæc si in hortis feratur, oblongo angustoque folio excrescit.

XIII. Eruca maritima Cretica, filiquâ articulata: quæ 6. in Prod.

XIV. Eruca Monspeliaca filiquâ quadrangulâ echinata: quæ 7. in Prod.

Sinapi echinatum, Lugd.

XV. Eruca angustifolia Auftriaca.

Eruca fyl. angustifolia, Lob. Lugd.

XVI. Eruca folia napi radice.

Pycnocomon Ang. quid?

SINAPI ET EJVS SPECIES.

Sinapi, *σινάπι* Dioscoridi l. 2. c. 184. & Theoph. 7. hist. 3. & 6. παρά τῆ ἀνεσθητῆ τοῦ ὀφθαλμοῦ, *oculos Senim ledit: dicitur etiam Theoph. v̄m, quasi immite, ob vehementem ejus acrimoniam: & Athenienses Napy appellasse, Plin. l. 19. c. 3. author est, Sinapi nominans.*

Unius Dioscorides & Theoph. meminere: at Plinius, genera tria facit: unum gracile, alterum simile rapi folijs, tertium Eruca.

I. Sinapi rapi folio.

Sinapi Diosc. & Theoph. Sinapi alterum Plinij.
 Sinapi, Ang. Gef. hort. Cast. primum, Matth.
 Lac. Cæs. Port.

Sinapi hort. Cord. in Diosc. Lon. Lugd. desc.

Sinapi fativum prius, Dod.

Sinapi fativum Eruca aut Rapi folio, Ad. Lob.

II. Sinapi hortense semine albo.

Sinapi fativum album, Trag.

Sinapi alterum fativum, Ad. & Lob.

Sinapi album, Cam. & Eyf.

III. Sinapi apij folio.

Sinapi gracile, Plinio.

Sinapi, Brunf. luteum fativum, Trag.

Sinapi primum, Fuch. Tur. Cast.

Sinapi alterum, Matth. Lac. Cæs.

Sinapi hortense, Fuch. ico. Dod. gal.

Sinapi fativum, Lugd. fativum alt. Dod. Ger.

Sinapi agr. apij aut potiùs laveris fol. Ad. Lob.

Sinapi fyl. luteum, Lon.

Eruca palustris major, Tab.

IV. Sinapi Eruca folio.

Eruca sive Rucula mar. min. & Sinapi 9. Trag.

Eruca, Dod. gal. fativa, Fuch. hortensis, Tur.

Eruca sylvestris, Gef. hor.

Sinapi tertium, Matth. Cast. Cæs.

Sinapi sylvestre, Dod. Lugd.

Sinapi fyl. minus irionis veri folio, aut burfæ pastoris, Ad. Lob.

V. Sinapi parvum filiquâ asperâ.

In Phytopinace & Prod. descriptum est.

VI. Sinapi umbellâ purpureâ.

Sinapi alterum agreste nostras, Colum.

VII. Sinapi Indicum.

Saseni, semen est Sinapis, magna copia in Sunda: par. 4. Ind. orient. 8.

VIII. Sinapi simile Indicum semen.

Nachani semen nigrum minutum sapore Secales, ex cujus farina panes conficiuntur, Garz.

Semen sinapi simile sed nigrius, cujus farinâ in panes orbiculares subactâ vescuntur tota Æthiopia ora maritima, Cluf. in notis.

R E S E D A.

Reseda à doloribus sedandis dicta, cum collectiones & inflammationes omnes discutere, Plin. l. 28. c. 12. scribat: propter saporem Eruca, & quod aliqui ex Erucarum fyl. genere esse censeant, huc relata est.

I. *Reseda maxima.*

Reseda, quæ *Sesamoides majus Ghino*, *Ges. hort.*

Sesamoides magnum, *Lac. at alterum*, *Cæs.*

Reseda maxima, *Lob. Ger.*

Reseda tenuifolia, *Tab.*

Reseda Plinij, *Eyft.*

Reseda lutea, *Lugd. recta*, *Cam.*

Erucago vulgaris, *Col.*

II. *Reseda vulgaris.*

Rheseda Plinij Neotericorum. *Erucica peregrina Italica*, vel *Cantabrica*, *Ad. Lob.* *Rheseda Plinij*, *Ger.*

Reseda latifolia, *Tab. at supina*, *Cam.*

Reseda major, *Thal.*

Reseda lutea, *Lugd.*

Sesamoides primum, *Cæs.*

Ludit folijs simplicioribus, & in unoquoque pediculo plurimis: major & minor est.

III. *Reseda linariæ folijs in prodromo descripta.*

IV. *Reseda alba minor.*

Sesamoides parvum Salmanticum, *Clus. hisp. & hist.* (quam duplicem facit) *Lob. Tab. Ger.*

V. *Reseda lapidea.*

Planta marina Resedæ facie, *Clus. exor.*

VI. *Resedæ affinis Phyteuma.*

Phyteuma Monspeliensium, *Gesner. Ad. Lob. Narbonensium*, *Lugd.*

Sesamoides parvum, *Lac. tertium*, *Cæs.*

Erucago Apula, *Colum.*

Variat folijs nunc oblongis, nunc in aliquot lacinias, & quidem frequentius quatuor, modo quinque divisus.

LUTEOLA.

Cum *Luteolam* aliqui *Resedam Plinij* faciant, & in multis cum *Reseda* conveniat, de ea nunc; quæ sic dicta, quòd eâ panni lanei & tela lineæ, candida quidem, colore luteo, virente verò, qui antè caruleo tincti, insciantur. Quare *Plinius*, lib. 33. cap. 5. *Luteam*. *Vitruvius* 7. *Architect.* 14. *Luteum*, & *Virgil.* *Ecolg.* 4. *Lutum* nominat. At *Cesalpinus*, lib. 9. cap. 35. *Myagron seu Melampyron Dioscoridis* statuit.

I. *Luteola herba falicis folio.*

Antirrhinon, *Trag. Lugd. Thal.*

Pseudostruthium, *Matth. Cast. Lugd. Eyft.*

Struthium, *Lac. Ges. hor.*

Lutea vel Luteum Vitruvij, *Ges. hor. Cam.*

Herba lutea, *Dod. gal. Lugd.*

Lutum herba, *Dod.*

Luteola, *Ad. Lob. Ger.*

Guadarella vulgo, *Cæs.*

Catanance, *Lon. Tal.*

II. *Luteola Cretica.*

Struthium legitimum Dioscoridis quæ *χυμένω* in tota Græcia appellatur, quâ fullones in tingendo serico luteo utuntur, *Hon. Belli ep.* 2. ad. *Clus.*

II. *Luteola herba folio cannabinæ.*

Lutea maxima Cretica Belli, *Ponæ in Bal.*

Lutea major frutescens Cretica, *Ponæ ed. Ital.*

IV. *Luteola herba sterilis.*

Lutea major sterilis Cretica, *Ponæ ed. Ital.*

ERYSIMUM.

Eρύσιμον *Dioscoridi*, lib. 2. cap. 188. alijs ἀπὸ τοῦ ἐρύκειν, foliorum multiplici sectione: alijs quasi ἐρύτιμον, quod est pretiosum: alijs ἀπὸ τῆς ἐρύειν, quòd ob suam caliditatem trahendi facultate præditum sit, dictur: nam *Sinapis* sapore est, & multis *Sinapis* syl. species est. *Plin.* lib. 22. cap. 25. *Irio*, *Erysimum Græcis*: ubi *Erysimon Dioscoridis*, cum *Erysimum fruge Theophrasti* 8. *hist.* 1. & 4. *caus.* 16. (*Gaza Trionum verit*) confundit.

I. *Erysimum vulgare.*

Hierobotane scœmina, *Brunf.* 4.

Verbena scœmina & Sinapi 7. *Trag.*

Sinapi alterum genus syl. *Fuch. ico.*

Verbena, *Tur. recta sive mas*, *Fuch. Lugd.*

Erysimum, *Synapi syl. species*, *Ges. hort.*

Erysi-

Erysimum Dioscoridis, Dod. gal. Ger.
Irio, Matth. Cord. in Diosc. Lac. Lugd. Lon.
Cæsalp.

Irio sive Erysimum, Ad. Lob. Dod. Cast.
Cleome Octavij, Ang.

Erysimum nostrate, Thal. primum, Tab.

II. Erysimum alterum siliquis Erucae.

Erysimum 2. Tab. sub Eruca sativa, Ger. ico.

Majus est & minus.

III. Erysimum polyceration, vel corniculatum.

Irio alter, Matth. Lugd. Cam.

Erysimum verum, Ang.

Dentilaria alia, Irio aliquibus, Gef. hor.

Erysimum alterum Italicum, Ad. Lob.

Irionis tertia species, Cæs.

Saxifraga Romanorum, Lugd. desc. figura sub
Saxifraga aurea.

IV. Erysimum latifolium majus glabrum.

Irio Apulus alter lævi folio Erucae, Colum.
an Irio altera, Cæs.

Ex semine Irionis nomine, à D. Imperato
misso, & nomine Rapistri Hispanici non scri
pti, à D. Gillenio, in hortomeo crevit.

V. Erysimum angustifolium majus.

Rapistrum sylvestre Irionis folio, Colum.

VI. Erysimum similis lævis laciniata fl. luteis.

Herba S. Alberti, Cæs.

an Barbarea minor, Lob. ob.

VII. Erysimum similis hirsuta non laciniata
alba.

Variat folijs latioribus, angustioribus: ma
gis minusve crenatis & hirsutis: icon & de
script. in Matth. & Prodromo habetur.

Barbarea muralis, Joh. Bauhino, lib. de Plan
tis à Sanct.

HYDROPIPER SEV PERSICARIA.

Y Δροπίπερος, Dioscoridi lib. 2. cap. 191. id est, Aquaticum piper, à loco & sapore nomen
habet Latinis Persicaria, à foliorum forma: hæc vel mitis acidaûe sapore, vel acris
est: illa folijs maculosis, vel ijs carentibus.

I. Persicaria mitis maculosa & non ma
culosa.

Pulicaria fœmina, Brunf. Persicaria fœmina,

Eid. Ruel. Lon.

Persicaria, Fuch. Dod. Ang. Cast. Lugdun. cui
& Plumbago Plinij quibusdam.

Persicaria altera, Trag. Matth. Tab.

Persicaria maculata, Ericio Cord. Ger.

Persicaria maculis nigris; Gef. hor.

Persicaria mitis, Ad. Lob. ico. maculosa, Lob.

Persicaria prima, Britannica Plinij, Cæs.

Cratægonum, Lac.

Plumbago Plinij, l. 25. c. 13. quibusdam: alijs
Britannica ejusdem, l. 25. c. 3. alijs Lapathum
quoddam videtur.

Floribus est communiter purpurascens, ali
quando candidis: folijs aliquando macu
lam nigram in medio habentibus, aliquando
ea carentibus.

II. Persicaria urens seu Hydropiper.

Persicaria mascula, Brunf. Ruel. cui & major,
mas, Lon.

Persicariæ primum genus, Trag. Tab.

Hydropiper, Fuch. Ang. Dod. Matth. Cord. in
Diosc. Lac. Cast. Cæs. Lugd. Ger.

Cratægonon, Ang.

Persicaria hydropiper, sive aquatile piper
urens, Ad.

Persicaria urens, Lob. mordax, Thal.

Flore est ex roseo rubicundo: colore Bersi
lico: candido: aliquando folijs macula rubra
aspera est.

III. Persicaria angustifolia: in Prod. desc.

Persicaria major, Lob. ob. Thal.

IV. Persicaria minor.

Pulicaria pusilla repens, Lob. Lugd.

Persicaria pumila, Tab.

Floribus est albis, aut purpureis.

CAPSICVM SEV PIPER INDICVM.

K Αΐνον Actuario, à κάπρω mordeo, quod semen comestum mordeat, imò adurat. Plin.
lib. 19. cap. 12. Siliquastrum, quod ob piperis saporem Piperitidis nomine sit acceptum:
Axi, Indis. Piper: Piper Brassilianum: piper Indicum in Guiana: piper Indicum cornutum,
à quibusdam Siliquastrum: Auctoribus historiar. Indicarum.

Differentia in foliorum latitudine, vel angustia; in fructus colore & forma: colore, qui in initio alijs viridis, alijs niger; in maturitate, aut ruber, aut croceus, flavusve; rarius albus. Figura alijs longa, eaq; vel crassa, vel gracili, vel incurvata: alijs brevis eaq; lata, cordata, vel rotunda cerasi forma, vel angulosa: & vel erecta, vel dependens: deniq; & caule piloso.

Axi aroma in Ind. Occid. quod in Cusco, Veho: in Mexico, Chili: in Castilia, piper Indicum appellatur. Est viride, & rubrum, & croceum. Aliud vehementius mordicat, quale Caribbe vocatum: aliud lenius, & moderatius: est & genus quoddam dulcissimum, quod è manibus vellunt, & edunt: & quoddam aliud exilius, quod moschum frangat, & gustu admodum sapidum. Joseph. Acofta lib. 4. c. 20. vel part. 8. Ind. Occid.

I. Piper Indicum vulgatissimum.

Siliquastrum, Trag. (una figura tres species proponit) Lac. Tab.

Capficum rubrum & nigrum, Fuch. ico.

Siliquastrum majus & minus, Fuch.

Piper Indicum, Matth. Gesn. hort. (cui & Calecuticum) Cæs. (cui Circaea Dioscorid. fortè)

Cast. Cam.

Cardamomum Arabicum, Gesn. hort.

Piperitis seu Siliquastrum Peruvian. Cord. hist.

Piper Indic. 3. rubrum & nigrum, Gesn. hort.

Capficum, Cluf. in Mon.

Capficum vel Piper Indicum longioribus sili-

quis, Lob. Capficum Actuarij, Eid. ico. & Ad.

Capficum sive Piper majus & minus, Lugd.

Piper Americanum vulgatius, Cluf. cur. post.

Piper Indicum medium, Eyft.

Piper Indicum Occid. quod Axi vocant, Frag.

II. Piper Indicum propendentibus siliquis oblongis recurvis.

Capficum oblongius, Fuch. ico. Dod. gal. Lugd.

Capficum longioribus siliquis, Ger.

Siliquastrum tertium, Fuch.

Capficum oblongiorib. & recurvis siliquis, Dod.

Piper oblongum recurvis siliquis, vel 9. Regio. in Cluf. cur. post.

Hujus differentia tres sunt.

1. Siliquis longissimis, deorsum spectantibus in mucronem recurvum abeuntibus, quod Piper Indicum maximum longum, Eyft.

2. A priore sola magnitudine differt, quod Piper Indicum minus, recurvis siliquis, Eyft. Piper decimum, Regio.

3. Siliqua flava, vel aurea, eaque oblonga vel lata, vel ovali figura, quod

Piper duodecimum, Regio.

Piper Indicum siliquis flavis, &

Piper Indicum aureum latum, Eyft.

III. Piper Ind. propendentib. siliquis rotund.

Siliquastrum latis siliquis, Trag.

Capficum latum, Fuch. ico. Dod. gal. Lugd.

Siliquastrum quartum, Fuch.

Piper Indicum rotundum, Gesn. hor.

Capficum cordatum, Cam.

Siliquastrum fructu propendente rotundo, Regio, in Cluf. cur. post.

Et hujus differentia quatuor sunt.

1. Siliqua lata, rugosa, quod

Piper octavum, Regio.

2. Cordata, eaq; oblonga vel rotunda, quod

Piper Indicum cordatum oblongum, &

Piper Indicum cordatum, Eyft.

Piper sextum, Regio.

3. Siliqua olivari.

4. Siliqua rotunda Ceraforum modo, eaque majore vel minore, rubri vel nigri coloris, quod

Piper minimum siliquis rotundis, Eyft.

Piper septimum, Regio.

IV. Piper Indicum fructu dependente pomi amoris forma.

Piper Indicum rotundum maximum, Eyft.

an Piper ex Ind. Melopeponis forma Monardi.

Folia sunt Solani vulgaris, fructus rotundi, fulcis aliquot distincti pendent, rubore coralli.

V. Piper Indicum fructu aculeato.

Majus est & minus: illud rotundum, hoc orbiculatum, utrumq; rubet: & innoxium quasi in aculeum abit, quod

Piper Indicum rotundum aculeatum, &

Piper Indicum orbiculatum medium, Eyft.

VI. Piper Indicum siliquis surrectis & oblongis.

Piper oblongum erectum majus pyramidale vel secundum, Reg. in Cluf. cur. post.

Hujus differentia quatuor.

1. Pyramidale majus.

2. Pyramidale minus: quod

Piper erectum minus pyramidale vel 3. Regio.

Piper

Piper Indicum medium longum erectum, Eyst.
3. Oblongum surrectum majus & min. quod
Piper oblongum exiguum erectum pyramida-
le, vel quartum, Regio.

Piper Indicum minimum erectum, Eyst.

4. Siliqua bifurcata, quod
Piper undecimum, Regio.

Piper Indicum bifurcata siliqua, Eyst.

VII. Piper Indic. siliquis surrectis rotundis.
Piper rotundum majus surrectum, Reg. in Cluf.
cur. post.

Hujus quoque differentiae quatuor :

1. Rotundum maximum obtusum, quod

Piper majus surrectum vel primum, Regio.

Piper Indicum maxim. rotund. erectum, Eyst.

2. Rotundum minus parum acuminatum :

3. Cordatum majus :

4. Cordatum minus angulosum.

Verum Piperis Indici differentias novende-
cim, du B'y in suo Florilegio proposuit: at scul-
ptor linguæ Latinæ ignarus, omnes siliquis
propendentes sculpsit, licet recte depictas & no-

minibus notatas ad ipsum transmissemus.

VII. Piper Ind. siliquis surrectis cerasi forma.

Capficum brevioribus siliquis, Lob.

Capficum Brasilianum, Cluf. ad Monard. Lugd.

Capficum minimis siliquis, Dod. Ger.

Siliquastrum rotundum, Cam. ep. Matth.

Piper Indicum surrectis corniculis, Cam.

Siliquastrum rotundum angustifolium, Tab.

Huc referendum

Piper oblongum erectum minimum, Regio.

Piper Indic. surrectis corniculis parvulis, Cam.

IX. Piper Indic. caule piloso flore majore.

Piper Indic. caule pilis albis praedito, Cam.

X. Piper Indicum radice eduli.

Piperis tertium genus minoribus granulis,
cui sunt radices letitici dictæ, satis boni saporis,
quas in minima frustra conscindunt & plantant,
& sarmenta in modum Lupuli, supra terræ su-
perficiem spargunt: Stad. par. 3. Americæ.

XI. Tomates, grana sunt recentia & viridia
quæ cruda esitare solent. Et ex ijs plerumq; con-
dimenta parantur: par. 8. Ind. Occid. l. 4. c. 20.

SECTIO SECUNDA.

NASTURTIUM: THLASPI: BURSA

PASTORIS: MYAGRVM: DRABA: AL-

LIARIA: COCHLEARIA.

NASTURTIUM EJVSQVE SPECIES.

Nasturtium Καρδαμον Dioscoridi lib. 2. c. 185. Theoph. 7. hist. 1. quasi Καρδήμων, quod ca-
put calore suo & acrimonia tentet: vel ἀπὸ τῆς Καρδίως, quod cordatos faciat; vel
quod in Syncope Cardiacæ dicta, plurimum valeat. Latinis Nasturtium, à naribus torquendis;
quod odore & seminis acrimonia sternutamenta provocet: hinc Plinio l. 19. c. 8. (& Varroni)
à narium tormento velut torporem excitans.

Genera, Theophr. 4. hist. 7. plura esse dicit. Dioscorides tantum Nasturtium Babylonicum
optimum esse scribit. Plinio l. 20. c. 13. est hortense sive sativum, latioribus folijs, est & sylve-
stre: illud album, hoc nigrum, ubi de semine eum loqui censemus. Dividimus in hortense,
pratense, aquaticum, montanum.

NASTURTIUM HORTENSE.

I. Nasturtium hortense latifolium.

Nasturtium Hispanicum, Ges. hort. Tab. Ger.

Nasturtio, tale folium Cam. ep. Matth. ad pin-
git: descripto & figura Matthiolo addita.

II. Nasturtium hortense vulgatum.

Nasturtium album, Plinio.

Nasturtium, Brunf. Ang. Matth. Cæsalp. Cast.
Tabern.

Nasturtium hortense, Trag. Fuch. Tur. Lac. Ad.
Lob. Dod. Lugd. Ger. Cam.

Aliud est folijs simplicibus, quod læve & al-
bius, vel subhirsutum minusq; album; aliud fo-
lijs valde divisis, & vel majus, vel minus.

III. *Nasturtium hortense crispum*. Hujus semen etiam nuper *Nasturtij Mauritanij* nomine Lugduno Batavorum accepimus.

Est latifolium & angustifolium, utrumq; in *Matth. descriptum* & depictum, sicut & in *Prod.*

Nasturtium pratense.

Nasturtium pratense magno flore.

Flos cuculi, *Brunf. Dod.*

Nasturtium pratense (vel 3.) *Trag. Gesn. Tur. Hiberis, Fuch. ico.*

Nasturtium agreste, *Fuch. sylvestre, Lon.*

Lepidium minus, *Cord. in Diosc.*

Sisymbrium Cardamine, *Dod. gal. Lac. tertium, Dod. Lugd.*

Sisymbrium aquaticum. alter. quoad folia, *Matth. Tab. & Lugd.*

Cardamine altera, *Lob. Lugd. Ger.*

Cardamine 1. & Sisymbrium alt. *Diosc. Tab.*

Cardamine altera simplici flore. *Clus. hist.*

Cardamine latifolia, *Ger. quoad folia.*

Sisymbrium aquatico non absimilis. *Cæf.*

Iberis sive Cardamantica nasturtij folio 1. *Thal.*

Nasturt. aquaticum simplici flore, *Eyft.*

Flos communiter ex candido, leviter purpurascit, aliquando prorsus albus est.

II. *Nasturtium pratense flore pleno.*

Cardamine altera pleno flore, *Clus. hist.*

Nasturt. aquaticum flore pleno, *Eyft.*

III. *Nasturt. prat. parvo flore: quod 2. in Prod.*

Sisymbrium aquaticum alterius nomine, *Matth. Lugd. & Tab. Si flores spectes exprimere videntur.*

Nasturtij siliquosi sylvatici, seu montani majoris Thalij nomine, *D. Futerus.*

Nasturtij pratensis congeneris, *D. Jungermanus Lipsian misit.*

IV. *Nasturt. prat. folio rotundiore, fl. majore.*

Cardamine sive Sisymbrium alterum Diosc. Ad. Lob. Cardamine, Ger. secunda, Tab.

Et hæc floris colore variat, hinc

Cardamine 2. species altera florib. lacteis, Tab. Cardamine lactea, Ger.

V. *Nasturt. prat. rotundifol. minuto flore.*

Sisymbrium alter. seu Nasturt. aquaticum 3. species, Thal.

VI. *Nasturtium pratense odoratum radice granulis tuberosa.*

Cardamine quinta, Dalech. Lugd.

VII. *Nasturt. sylv. minus: quod 3. in Prodr.*

Nasturtium aquaticum.

I. *Nasturtium aquaticum supinum.*

Sisymbrium alterum vel Cardamine, Diosc.

Nasturtium aquaticum. (& 2.) Trag. Lon. Dod.

Vella Galeni, Ang.

Sium & Laver, Dod. gal.

Cardaminum Sion, Ruel.

Cresso, Laver odoratum, Eri. Cordo.

Sisymbrium Cardamine, Fuch. Lugd.

Sisymbrium aquaticum, Matth. Cæf. Cast. primum, Tab. & Portæ.

Sisymb. alterum, Cord. in Diosc. Gesn. hor. Thal.

Sisymbrium tertium, Lac.

Sion Cratææ, Sisymbrium 2. Diosc. & Senecio Serapionis, Ang.

Sion Cratææ Erucaefolium, Ad. Lob.

Sium majus, Ger.

an *Nasturtio similis herba Scorbutum curans: par. 9. Ind. occid. additam.*

II. *Nasturt. aquaticum majus & amarum.*

Sisymbrium alterius species secunda, Thal.

III. *Nasturt. aquaticum erectum folio longiore.*

Sium, Lac. Cast. vulgare, Matth. Lugd.

Sion Matthioli & Itolorum, Lob.

Hoc licet glabrum sit, tamen caule & foliorum cauliculis villosis habemus.

IV. *Nasturtium aquaticum minus.*

Sisymbrium aquaticum alterum vel minus, Cam. ep. Matth.

Cardamine quarta Dalech. Lugd.

Variat magnitudine & parvitate, fortè ratione loci: nam in aquaticis major est: in vinetis verò Wilensibus riguis, uti & Patavij minorem multò observavimus: sic caule erecto, & penè aphylo, in arenosis prope Wisam fluvium, reperitur.

Nasturtium Montanum.

I. *Nasturtium montanum luteum.*

Sium alterum aquaticum luteum, vel Cardamine tenuifolium montanum, Colum.

II. *Nasturt. montanum luteum folijs sativi.*

Nasturtium montanum minus, Thal. quid?

III. *Nasturtium alpinum trifolium.*

Cardamine trifolia, Lob. Lugd. Tab. Ger.

Cardamine alpina 1. trifolia, Clus. pan. & hist.

IV. *Nasturtium alpinum minus refedè folijs.*

Hoc in *Phytopinace*, sub *Nasturtio 8. in Prod. sub 4. descriptimus*, quod aliquando altius, aliquando ad tres tantum uncias exurgit.

V. *Nasturt. alpin. minus fol. in orbem sparsis.*

Cardamine alpina media, Clus. pan. & hist.

VI. *Nasturt. petræum folijs bursa pastoris.*

Nastur-

Nasturtium petræum, Tab. Ger.

VII. Nasturtium alpinum insipidum.

Cardamine alpina insipida, Colum.

VIII. Nasturtium alpinum tenuissimè divisum.

Nasturtiolum, Gef. in epist.

Cardamine alpina 3. minima, Clus. pan. & hist.

Cardamine alpina, Tab. Ger.

Thlaspi montanum minimum, Lugd.

Cardamine pusilla saxatilis montana *duroedijis*, Colum.

IX. Nasturtium pumilum vernalium, quo nomine Montpelio accepimus.

Hoc rariùs palmare, frequenter unciam solum altum reperitur.

X. Nasturtium alpinum capsulâ Nasturtij hortensis. Hoc Cardamidij montani verni nomine D. Furerus misit.

In Phytopinace sub Nasturtio 9. in Prod. sub 5. descripsimus.

XI. Nasturtium alpinum bellidis folio majus 6. in Prod.

XII. Nasturtium alpin. bellidis folio min.

Plantula Cardamines æmula, &

Sinapi pumilum alpinum, Clus. pan. & hist.

Folijs est modò longioribus, modò rotundioribus.

XIII. Nasturtium Barbareæ folijs; quod 7. in Prodr.

Nasturtium sylvestre.

I. Nasturtium sylv. Olyridis folio.

Bursa pastoris minor, Brunf.

Thlaspidij genus & Nasturt. 5. Trag.

Bursa pastoris 2. & 4. Eidem.

Thlaspi angustifol. Fuch. Lug. minus, Dod. Ger.

Thlaspi minus hortense vulgare, Lob. ico.

Thlaspi minus tenuifolium, Lon.

Iberis, Tur.

Nasturtium sylvestre, Thal.

Thlaspi minus Germanicum, Tab.

Luteum est & album, & quia acerrimum ad Nasturtium referimus.

II. Nasturtium sylv. tenuissimè divisum.

Seriphium Germanicum, Trag.

Nasturtium sylv. Fuch. ico. Gef. hort.

Seriphium absynthium, Fuch. Lon.

Thalietrum, Dod. gal. Lugd.

Thalictrum, Thal. (cui Nasturt. *μυριόφυλλον*) Tab.

Sophia Chirurgorum, Ad. Lob. Dod. Ger.

Accipitrina, Cæs.

Folio est latiore, angustiorève, hinc

Thalictrum latifolium & angustifolium, Tab.

Sophia duplex, Gerardo.

Accipitrina duplex, Cæsalpino.

III. Nasturtium sylvestre Eruceæ affine.

Nasturtium sylv. Clus. hisp. & hist. Lugd.

Eruca Nasturtio cognata tenuifolia, Lob.

THLASPI ET EJVS SPECIES.

Nasturtio Dioscorides lib. 2. c. 186. *Ἰλάσπι* subjungit, quod à fructus forma, que voluti infractus & contusus, à *Ἰλάσπιν* infringo, nomen accepit: ἢ *Ἰλασπίδιον*, quasi fructum clypeatum; ἢ *σίνηπι ἄγριον*.

Genera duo Dioscoridi & Plinio lib. 28. c. 13. alterum angustis, alterum latis folijs, quod Persicum Sinapi Cratœva dicatur: fortè *Raphanus rusticanus*.

Thlaspi arvense.

I. Thlaspi arvense siliquis latis.

Thlaspi & Thlaspidium vulgare, &

Bursa pastoris prima, Trag.

Thlaspi, quod vulgo Nasturt. tectorum, Ruel.

Thlaspi latifolium, Fuch.

Thlaspi cardamoides, sive Nasturtiarium. Cord.

Thlaspi minus latifolium, Lon.

Thlaspi Dioscoridis (& Scorodathlaspi) Dod. gal. Lugd. Ger.

Thlaspi 2. Matth. Lugd. majus, Tab.

Thlaspi 1. Diosc. Creticum Galeni, Ang.

Thlaspi drabæ folio, Ad. Lob.

Thlaspi Dioscor. Drabæ & Chamelinæ folio, Eidem ico.

Thlaspi latius Dod. platicarpon, Cam.

Thlaspi, & Thlaspi nigrum Galeni, Cæs.

Varietas in siliquis: aliud majoribus, aliud exilioribus reperitur.

II. Thlaspi arvense Acetosæ folio.

Thlaspi majus, Tab. Ger.

III. Thlaspi Vaccariæ folio bursæ pastoris siliquis: primum in Prod.

IV. *Thlaspi arvense Vaccariæ incano folio majus.*

Thlaspi primum, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Thlaspi alterum, Dod. Lugd. 3. sive Cratervæ, Ang.

Thlaspi minus, Cord. in Diosc.

Thlaspi vulgatissimum Vaccariæ folio, Ad. & Lobel.

Thlaspi vulgatiss. Ger.

Thlaspi verum cujus semine in Theriaca utimur, Camer.

Thlaspi officinarum, Colum.

Folij est aliquando leviter crenatis, aliquando ijs caret: hinc diversa authorum figura: quare apud Matthiolum posuimus *Thlaspi* 1. & *Thlaspi ferrato folio.*

V. *Thlaspi Vaccariæ incano folio minus: quod 2. in Prodromo.*

VI. *Thlaspi villosum capsulishirsutis.*

In *Phytopinace*, & pro 3. in *Prodr. descriptimus*, & in *Matthiolo nostro sub Thlaspi villosa* figura habetur.

VII. *Thlaspi arvense perfoliatum majus. Thlaspi oleraceum, Tab. sub Thlaspi incano, Ger. ico.*

Thlaspi primum Dalech. Lugd.

Thlaspi alterum mitius rotundifolium bursæ pastoris fructu. Colum.

In *Phytopinace* sub 5. descriptimus.

VIII. *Thlaspi perfoliatum minus.*

Thlaspi pumilum, vel Thlaspi montanum minus, Clus. pan. & hist.

Thlaspi minimum, Tab. minus, Ger.

Thlaspi umbellatum.

I. *Thlaspi umbellat. arvense Iberidis folio.*

Thlaspidij aliud genus, vel 3. Trag.

Thlaspi amarum, Tab. Ger.

Thlaspi Allobrogicum Cretico, par. Clus. hist.

Flores & cæruleo alboq; communiter mixti, rarius penitus albi, vel flavescens: in *Phytopinace* sub 14. descriptimus.

II. *Thlaspi umbellatum Creticum Iberidis folio.*

Draba sive Arabis, aut Thlaspi Candia, Dod. Ges. hort. Lugd.

Thlaspi 4. Matth. Lugd. cui & Thlaspi 4. Dodonæi.

Thlaspi Cappadocicum, Ang. flore incarnato & flore albo, Eyst.

Thlaspi Creticum, Gesn. hort. Cæsalp. Taber. Camer.

Thlaspi Candia umbellatum Iberidis folio, Ad. & Lob.

Thlaspi Candia, Ger.

Flore est purpureo, aliquando albo, luteo haberi ajunt & communiter in umbella, rarius in oblonga spica.

III. *Thlaspi Cretic. flore albo majus: sive 4. in Prodr.*

IV. *Thlaspi umbell. Cretic. flore albo odoro, minus.*

Thlaspi quartum parvum odorato flore, Clus. hist.

Thlaspi Cappadocici minoris annui nomine, D. Doldius misit.

V. *Thlaspi umbell. nasturij folio Monspe-licium.*

Thlaspi alterum minus umbellatum Nastur-tij hortensis folio Narbonense. Ad. Lobel. icon.

Thlaspi aliud umbellatum Penæ, Lugd. & Nasturtium sylv. Dalechampi, Eidem.

Thlaspi Narbonense umbellatum, Tab. Ger.

Thlaspi montanum.

I. *Thlaspi montanum glasti folio majus. Thlaspi prim. vel montanum peltatum, Clus. pan. & hist.*

Thlaspi pannonicum, Lobel. icon. Camerar. Tab. Gerard.

II. *Thlaspi montanum glasti folio minus.*

III. *Thlaspi alpinum bellidis cæruleæ folio.*

Thlaspi secundum & Badense, Clus. pan.

Thlaspi montanum 2. Clus. hist.

Thlaspi album supinum, Lob. ico. Tab. Ger.

Thlaspi montanum bursæ pastoris fructu primum, Colum.

Siquis non nihil variat, hinc apud Tab. & Ger. figuræ duæ ad Clusij & Lobelij imitationem: sic & flores aliquando in umbella, ut restè Columna pinxit: communiter in modum spicæ dispositi.

IV. *Thlaspi montanum semper virens. Thlaspi montanum candidum, Lugd.*

V. *Thlaspi saxatile rotundifolium, quod 5. in Prodr.*

VI. *Thlaspi alpinum majus. Thlaspi tertium, Matth. Lugd. Thal. qui tamen diversum describit.*

Ut Matthiolus pingit ex Italia habemus: verum ut in nostris alpebus provenit, ab illo planè diversum, in nostro Matthiolo & Prodromo figura exhibetur.

VII. Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo.

Thlaspi tertium saxatile, Cam. epit. Matth. & hort.

Thlaspi petræum myagrades, Ponæ.

Thlaspi saxatile minore folio, in nostro Matth. ubi figura & descriptio: ut & sub 6. in Prod.

VIII. Thlaspi alpinum repens: pro 7. in Prodromo descript.

IX. Thlaspi parvum saxatile flore rubente. Lithothlaspi quartum carnosum rotundo folio, Colum.

Ex Provinciæ saxosis & hoc, & 9. & 11. à D. Burfero habemus: simile cum 11. sed folijs & thecis majoribus, ex Hispania D. Albinus attulit.

X. Thlaspi saxatile Polygalæ folijs: cauliculis est pedalis, folijs polygalæ forma, sed longe minoribus: flosculis exiguis, albidis, thecis rotundis infractis, semine minutissimo in saxosis circa Monspelium.

XI. Thlaspi saxatile vermiculato folio. Lithothlaspi montanum fruticosius vermiculato acuto folio, Colum.

XII. Thlaspi montanum incanum luteum serpilli folio majus.

Thlaspi supinum luteum, Lob. ico.

XIII. Thlaspi saxatile incanum luteum serpillio folio minus.

Jonthlaspi luteo flore, incanum montanum *durocensis*, Colum.

Thlaspi Alysson dictum, sive Alysson.

I. Thlaspi Alysson dictum campestre majus. Alysson, Matth. Ang. Lugd. Cam.

Thlaspi Græcum, Ad. & Lob. ico. Ger.

Thlaspi Græcum polygonati folio, Tab.

Alysson minimum, Clus. pan. & hist.

Flosculis est albis, interdum luteis.

II. Thlaspi Alysson dictum campestre minus.

Thlaspi 4. Dod. gal.

Alysson minus Dalech. Lugd.

Thlaspi minus clypeatum, Tab.

Folium alpinum flore luteo, Eyst.

Si cum præcedenti non idem, saltem affine.

III. Thlaspi Alysson dictum maritimum.

Thlaspi Narbonense centunculi angustifolio, Ad. Lob. ico. Lugd. Tab.

Thlaspi umbellatum Narbonense, Ger. ico.

Thlaspi maritimum Dalech. Lugd.

Thlaspi syriacum, vel Græcum alterum anguloso bifori pericarpio lentifolio, Adversaria proponunt: sed quid?

Thlaspi clypeatum.

I. Thlaspi biscutatatum asperum Hieracifolium & majus.

Thlaspi parvum hieracifolium, sive Lunaria lutea Monspelensium, Ad. Lob.

Thlaspi clypeatum, Clus. pan. & hist.

Thlaspi quoddam genus, in monte S. Juliani, Cæsalp.

Lunaria lutea Dalech. Lugd.

Thlaspi bifulcatum, vel Lunaria bifulcata, Camer.

Thlaspi majus clypeatum, Ger.

Thlaspi minus clypeatum 1. Tab.

Leucoium montanum 1. Thal.

Leucoium alissoides umbellatum montanum, Colum.

Hoc ipsum ex Creta Thlaspi nomine, Honorius Belli misit, quod folijs minus asperis, sed tota planta incana est.

II. Thlaspi biscutatatum asperum minus.

Jondraba alissoides Apula spicata, Colum.

Folijs est brevioribus, crassioribus incanis, totaque planta humilior: ex Hispania D. Albinus attulit: at multò minoribus, minusque asperis ex montibus Tyrolensibus habemus.

III. Thlaspi biscutatatum villosum flore calicari donato.

Leucoium montanum flore pedato, Colum.

Hoc sub 8. in Prodromo describitur.

IV. Thlaspi clypeatum serpilli folio.

Thlaspi alterum minus clypeatum serpilli folio, Ad. Lob. ico.

Thlaspi minus clypeat. Penæ, Lugd.

Jonthlaspi minimum spicatum, lunatum, Col.

Lunaria Græca quarta. Cæf.

Aliquando thecæ veluti in longam spicam dispositæ sunt, quemadmodum D. Columna misit, aliquid magis in summo compactæ, ut Monspelis legitur.

Thlaspi fruticosum.

I. *Thlaspi fruticosum* Leucoij folio latifolium: hoc 9. est in Prod.

Est majus circa Mafsiliam à D. Burfero: est minus pauloque angustioribus folijs, in Italia collectum.

II. *Thlaspi fruticosum* Leucoij folio angustifolium.

Thlaspi fruticosum folio Leucoij marini minoris, Lob. Lugd. Tab.

Thlaspi semper virens, Cam.

III. *Thlaspi fruticosum* folio thymbræ hirsuto.

Thlaspi fruticosum alterum, Lob. Lugd. Tab.

Thlaspi fruticosum minus, Ger.

Thlaspi 5. Hispanic. albo flore, Clus. hist.

IV. *Thlaspi fruticosum* spinosum.

Thlaspi fruticosum spinosum Narbonen. Lob. Lugd.

Thlaspi spinosum 5. Tab. Ger.

Folia habet Leucoij oblonga, incana, obtusa, ut in monte Lupi observavi: at in hortum Monspeliensem translatum, unde D. Burferus attulit, breviora & rotundiora obtinet.

V. *Thlaspi fruticosum* incanum.

Thlaspi incanum Mechlinense, Lob. Lugd. Clus. pan. & hist.

an *Thlaspi incanum fruticosum* Franconicum, Cam.

an Iberis prima, Tab. quod sub *Thlaspi fruticoso*, Ger. ico.

Thlaspi exoticum.

I. *Thlaspi repens* hederæ folio.

Thlaspi hederaceum, Lob. Lugd.

II. *Thlaspi Alexandrinum*.

Hoc in Phytopinace sub 12. in Prod. sub. 10. descripsimus.

B U R S A P A S T O R I S.

Thlaspi species apud antiquos fuit, quæ nunc Bursa pastoris, à marsupiolis compressis (alijs *Capsella*) dicitur: quibusdam *Sanguinaria* & *Crispula*.

Bursa pastoris folijs sinuatis.

I. *Bursa pastoris* major folio non sinuato: in Phytopinace & Prodromo sub prima descripta.

II. *Bursa pastoris* major folio sinuato.

Bursa pastoris major, Brunf. Trag. Gef. hor. cui & *Thlaspi fatuum*.

Bursa pastoris, Matth. Lac. Lon. Corn. (cui *Medica*, Diosc.) Cord. in Diosc. Ad. Lon. Lob.

Thal. Cæs. (& *Thlaspi* genus antiquorum) Lugd. Cast. & herba *Canceri*, Ger.

Pastoria bursa, Fuch. Dod. major, Tab.

Folij variat: aliquando eleganti est folio, instar *Coronopi* repentis.

III. *Bursa pastoris* media.

Bursa pastoris sexta, Trag. minor, Gef.

Bursa pastoria minor, Tab. minima, Ger.

IV. *Bursa pastoris* minor folijs incis: & Thal. qui alterius, folijs integris meminit.

Pastoria bursa minor, Dod. minima, Lob. ico.

Hæc aliquando ad duas tresve solum uncias apud Monspelienses exurgit, aspectu ob folium incisuram elegantissimo, quam *Thlaspi* minus nominant.

Bursa pastoris folijs integris loculis oblongis.

I. *Bursa pastoris* major loculo oblongo.

Draba minima, muralis *Dioscoridis*, Colum.

Thlaspi Veronicæ folio, Richerio.

in Phytopinace sub 6. in Prod. sub. 2. descripsimus.

II. *Bursa pastoris* minor loculo oblongo.

Gensbium/id est, anserum flos, Brunf.

Paronychia alsinesfolia, Ad. Lobel. Lugdun. Camer.

Paronychia vulgaris, Dod. latifolia, Ger.

Herbula burse pastoris affinis, Cæs.

Thlaspios minima species, Thal.

Alsine minima, Tab.

Pilosella filiquata minima, Cam. ad Thal.

Myosotis parva Dalech. Lugd.

Folij communiter integris, rarissimè laciniatis.

III. *Bursa pastoris alpina* hirsuta: quæ 3. in Prod.

IV. *Burse pastoris* similis filiquosa major, seu majoribus folijs.

Pilosella

Pilosella filiquata major, Thal.
Aizoon telephium Dalech. Lugd.
V. Bursæ pastoris similis filiquosa minor,
seu minoribus folijs.

Paronychia altera myagri folio, Gesneri,
Camer.
Pilosella filiquata minor, Thal. & Cam. fig.
hort. D.

M Y A G R V M.

MΥάγρος Diosc. l. 4. c. 117. meminit, cui Rubia folia tribuit: & Plinio, l. 27. c. 12. Myagros dicitur: verum quid sit, nunc non decernimus. Sunt qui nostrum Myagrum, Erysimum Theoph. & Galeni velint: alijs Sesamum, ob seminis similitudinem, & olei ubertatem.

I. Myagrum filiqua longa.

Viola lutea syl. Trag.

Myagrum alterum Thlaspi effigie, Lob. Lugd.

Myagrum 2. Tab. Erysimum 3. Eid.

Camelina, Ger. Eruca syl. angustifolia, Eid.

Ratione foli variat, cubitalis, folijs latis, aliquando trium quatuorve unciarum angustis: & inter hæc est medium.

II. Myagrum sativum.

Linaria quinta, Trag.

Sesamum, Trag. Lac. Lon. Sesamum non est Ges. hor.

Myagrum Dioscoridis, Ruel. Ang. Dod. gal

Ad. Lob. Lugd. Ger.

Myagrum primum, Tab.

Pseudomyagrum, Matth. Lugd.

Camelina sive Myagrion, (& Erysimum cereale) Thal. Dod. Thal.

Dorella, Cæsalp.

Aliquibus in locis feritur olei causa, & latioribus folijs est: multis locis spontè provenit

& hoc strigosius, hinc figurarum varietas, ut in Matthiolo nostro videre est.

III. Myagrum sylvestre.

Pseudomyagrum alterum, Cam. in Matth.

Paronychia 2. Tab.

Huic simile minus, quod

Myagrum 3. in arvis, Cam.

IV. Myagrum fœtidum; quod 1. in Prod.

V. Myagrum monospermon latifolium.

Myagrum hortense monospermon, Eyst.

Bricourres nomine semen missum fuit; Pseudosfaridem Alpinus nominabat.

Hoc in Phytopinace sub 5. & in Matth. ubi & figura exhibetur, & sub 2. in Prod. habetur.

VI. Myagrum monospermon minus: 3. in Prod.

VII. Myagro similis filiqua rotundâ.

In Phytopinace sub Myagro 6. in Prod. sub 4. descripta, Thlaspi nomine Norinbergâ: Lepidij, Monspelio: Myagri Montbelgardo, habemus.

D R A B A.

DRabam δραβην Dioscorides, lib. 2. cap. 186. ipsi Thlaspi subjungit, unius factâ mentione.

I. Draba umbellata, vel Draba major capitulis donata.

Arabis sive Draba, Matth. Ang. Ad. Lob. (& Nasturtium Babylon.) Lugd.

Arabis, Lac. Lon. Arabis verior, Cam. Drabe, Matth.

Draba vulgaris prima, Clus. pan. & hist.

Draba Dioscorid. Cæs. Cast. Colum.

Folijis dentatis observavimus; sunt qui non dentatis pingant.

II. Draba tenuifolia velut spicata: 1. in Prod.

Drabæ ferventis vernæ nomine, Phorenia Doct. Agerius attulit.

III. Draba minor capitulis orbicularibus. Draba minor, Clus. hist.

IV. Draba alba filiquosa.

Draba secunda, Clus. pan. & hist.

V. Draba alba filiquosa repens.

Draba altera, Lob. ico.

Draba 3. succulento folio, Clus. pan. & hist.

Arabis seu Draba altera, Lob. ob. Lugd.

Eruca muralis, Lugd.

an Thlaspios generibus cognata filiquosa, Thal.

VI. Draba Erysimi flore & siliquis.

Sinapi & Thlaspi media Provincialis planta, Ad. Lob. ico. Lugd.

VII. *Draba lutea filiquis strictissimis.*
Arabis quorundam, Cam. ep. Matth. & hor.

VIII. *Draba flore cæruleo galeato: hæc*
2. est in Prod.

ALLIARIA.

Alliaria eò quod folia digitis comminuta, *Allium seu Porrum sectivum cum Nasturtio redoleant: quibusdam, Thlaspidium secundum Crateva: alijs Alektorolophos Plinij, lib. 25. cap. 3.*

Alliaria, Trag. (cui & Thlaspidium cornutum) Fuch. Matth. Dod. (cui & Pes asininus Pandect.) Lac. Ad. Lob. Cast. Lugd. Cæsalp. Thal. Lon. Tab. Cam. Ger.
 Alliaria altera, Ama.
 Allialtrum, Gesn. hort.

Rima marina, Euricio Cordo. Rima maria, Anguillaræ.

Alektorolophos Plinij quibusdam, Dalech. in Plinium.

Folio latissimo amplissimoque & subrotundo, quandoque reperitur.

COCHLEARIA.

Cochlearia, à foliorum forma modicè cava, parvum & non valde profundum cochlear referentia, dicta: quam aliqui Telephium, alij Britannicam Plinij, lib. 25. cap. 3. volunt, (licet forma & sapore Thlaspi & Nasturtijs affinis sit) eò quod ei malo, quod Stomacacen & Scelotirben vocant (Scorbutum esse volunt) auxilio esse Britannicam Plinius scripserit.

I. Cochlearia folio subrotundo.
 Cochlearia, Dod. Gesn. hor. Lugd. Cam. epit. Matth. & hor. & par. 3. Ind. orient. navig. 3. Telephium, Lac.
 Britannica, Gesn. hor.
 Cochlearia Batava, Ad. & Lob.

II. Cochlearia folio sinuato.
 Cochlearia Anglica Atriplicis folio, Ad.
 Cochlearia Britannica, Ad. Lob. Dod. Lugd. Ger.

III. Cochlearia minor erecta: quæ 1. in Prod.
 IV. Cochlearia Danica repens: quæ 2. in Prod.

SECTIO TERTIA.

BRASSICA EJVSVQVE SPECIES.

Brassica Theophrasto 1. hist. 19. inter Olera est, quæ ἀπὸ τῆς βράζειν à vorando. Dioscoridi, lib. 2. cap. 14. κρόμβη, quasi κρόμβηλη, quod oculorum pupillas ledat, dicitur. Theophrasto & βράσανον dici, in Raphano monuimus.

Genera: Dioscoridi sativa, sylvestris & maritima. At Theoph. 7. hist. 4. alia crispata, alia lævis, alia sylvestris. Plinius, cum lib. 19. cap. 8. Brassica cauliumve tria genera ex Catione, cap. 157. enarrasset, plura adhuc esse refert, Cumanam, Aricinam, Pompejanam, Sabellicam, Lacuturrem. At lib. 20. cap. 9. Græcos in tres species divisisse scribit: Crispam, quam Selinada, à similitudine foliorum apij vocarint: alteram leam, latis folijs, quæ Caulodes quibusdam: tertiam propriè Crambem appellatum.

Recentioribus differentie sunt pro foliorum colore, crispitudine, densitate, alijsq. qualitatibus. Alijs enim color viridis, alijs candicans, alijs purpurascens. Crispitudo & levitas, tam in candida, quam in viridi, quam nigram vocant, rariùs in purpurea, reperitur. Summa genera sunt Sativa, sylvestris: Sativa, alba & rubra, &c.

BRASSICA

*Brassica capitata.*I. *Brassica capitata alba.*

Brassica alba, Brunfels. quæ capitata & fessilis, Cord. in Diosc.

Brassica alba fessilis & glomerata, Lob. ico.

Caulis capitulatus, Trag.

Caputium *Brassicæ* 3. genus, Cumanum Plinij, Eric. Cord.

Brassica capitata, Matth. (& *Lacuturris*) Lac. Ges. hort. Lon. Tab. Lob. Cast. alba, Ger.

Brassica alba fessilis glomerata, aut capitata *Lactuce* habitu, Ad.

Brassica capitata albida, Dod. (cui *Tritiana*) Lugd.

Brassicæ 4. genus, Fuch. Tur.

Brass. capitata 1. genus, & *Cumana* Plin. Cæs.

Hæc candida est, quæ *Lacuturris* Plinij: est & *viridis*, quæ *Tritiana*.

II. *Brassica alba capite oblongo non penitus clauso.*

Brassicæ albæ 2. species, *Lacuturris*, Dod. gal.

Brassica patula, *Sabauda* vulgo, Ad.

Brassica Sabauda hyberna, Lob. ico.

Brassica Sabauda, Tab. Ger.

III. *Brass. ex capitibus pluribus conglobata.*

Brassica capitata polycephalos, Lugd.

In hac aliquando quinquaginta capita eorum magnitudine numerantur.

IV. *Brassica capitata rubra.*

Brassicæ rubræ 2. species, Dod. gal. Lugd.

Brassica convoluta & arctè occlusa rubro colore, Ad.

Brassica capitata rubra, Dod. Tab. Ger.

V. *Brassica gongyloides.*

Brassicæ albæ 4. species, Dod. gal.

Brassica thyrifuta, Ges. hor.

Caulorapa, *Brassica peregrina*, medio caule turbinata & rapata, Ad.

Brass. caule rapum gerens, Dod. rapicaulis, Cam

Brassica raposa, *Rapitius colis* Catoni, Lugd.

Caulorapum, Matth. Scalig. Lob. ob. Cam. ep. Taber.

Rapa Brassica peregrina, caule rapum gerens, Lob. ico.

Brassicæ capitata 2. genus, *Lacuturris* Plinio, Cæsalp.

Variat rapo rotundiore & longiore: illa *Caulorapum rotundum*: hæc *Caulorapum longum*. Tab. & Ger.

IV. *Napobrassica*, in *Prodromo* descripta.

VII. *Brassica cauliflora.*

Brass. Pompejana aut *Cypria*, Dod. gal. Lug. Cam

Brassica florida, Ad. Ger.

Brassica cauliflora, Dod. Cam. ep.

Brassica florida botrytis, Lob.

Brassicæ capitata genus 3, Cæs.

Brassica prolifera florida, Tab.

An hæc *Theophrasti*, qui nullum aut parvum semen producere scribit?

*Brassica non capitata.*I. *Brassica alba vel viridis.*

Brassica, Brunf. lævis, Matth. Cæs. Cast.

Brassicæ sativæ majoris species altera, Trag.

Brassica candida, Ges. hort. lata alba, Lon.

Brassica alba vulgaris, Lugd.

Brassica vulgaris, Ad. sativa, Lob. Dod. Ger.

Brassica prima, Tab.

Brassica in India, folia semper hiantia servat, nec unquam capita profert: part. 4. Ind. Or. c. 10.

Hæc est *Brassica lævis* *Theoph.* & *Plinij*, cui & *Caulodis*.

Hanc altitudine arbores adæquantem *Mornardes Florentiæ* vidit.

II. *Brassica rubra.*

Brassica 1. genus, Fuch. rubræ 1. genus, Lugd.

Brassica Cumana sive rubra, Dod. gal.

Brassica prima, Tur. vulgaris, Cord. in Diosc.

Brassica rubra, Ges. hort. Ad. Lon. Tab. Ger.

III. *Brassica spinosa*: hujus in *Phytopinace* & *Matthiolo* (ubi & icon) mentio fit: & in *Prod.* sub 2. describitur.

IV. *Brassicæ folia peregrina.*

Achanaca *Theveto*. & Lugd. qua in regno *Mely*, ut nos *Guajaco*, utuntur.

V. *Brassica Brasiliiana folijs Nymphææ.*

Cajova brassicæ genus, *Cajov-a Lerio* descript. *Brass. cap. 12.*

*Brassica crispa.*I. *Brassica alba crispa.*

Brassica crispa, Matth. Lac. Ges. hort.

Brassica alba crispa, Lugd.

Brassica Sabauda, Dod.

Brassica Sabauda crispa, Tab. Ger.

Brassica patula crispa Sabauda æstiva, Lob. ico. quibusdam *Lacuturris*, alijs *Sabellica* *Plinij*.

II. *Brassica asparagodes crispa.*

Brassica asparagodes, Dalech. Lugd.

Brassica crispa prolifera, Tab. Ger.

Brassica epiphyllitis.

Folia modò laciniata, modò plana & expansa: vel tota viret, vel venæ & costæ rubent: hinc prolifera, & prolifera crispa, Tab. & Ger.

III. *Brassica fimbriata.*

Brassicæ 2. genus, Fuch.
Brassica Sabellica sive crispa, Dod. gal.
Brassica crispa, Dod. Lugd.
Brassica nigra, Dod. Lugd.
Brassica nigra crispissima, Cæf.
Brassica fimbriata, Lob. tophosa, Tab. Ger.

IV. *Brassica fimbriata pumila.*

Brassica Anglica, minima, Ad.
 Tota nivea, oris fimbriatis purpureis, maculis aspersis.

Brassica Apij folio.

I. *Brassica lato Apij folio.*

Brassica folijs laciniatis, Matth.
Brassica tenuifolia laciniata (prior.) Lob. Lug.
Brassica Selinifolia latifolia, Tab. Selinifolia, Ger.

II. *Brassica angusto apij folio.*

Selinada & Apiana, Plinio.
Brassica crispa seu Apiana, Trag. Lon Lugd.
Brassicæ rubræ 3. species, Dod. gal. Lugd.
Brassica Selinoides, Dod. Selinifolia angustifolia, Tab.
Brassica Selinoides, Ger. scissis folijs, Cæf.
Brassica Apiana crispa, Cam.

Brassica sylvestris.

I. *Brassica arvensis.*

Brassica syl. Trag. Crambe dicta, Dod. Tab.
Brassica 3. Fuch. Lugdun. 5 species, Dod. gal. 1. Tur.

II. *Brassica sylvest. Dioscoridis*, Dod. Port.

Brassica sylvestris, Ang. Matth. Lugd. Cæf.
 Subhirsuta alijs, alijs lævis, alijs Hyoscyami modo hirsuta, Matth. Amat.

III. *Brassica maritima monospermos.*

Brassica sylvestris, Tur.
Brassica marina monospermos, Lob. ico. sylv. multiflora, monospermos, Ad. Lob. ico. Lugdun. Ger.

Brassica marina Anglica, Ger. ico.

Brassica Anglica, Tab.

IV. *Brassica campestris perfoliata flore albo.*

Perfoliata, Lon. altera, Trag.
Perfoliata siliquosa sive major Tragi, Cam.
Brassica agreftis, Cord. hist. Lugd. cui altera species.
Perfoliata minor, Ges. hort.
Brassica campestris 1. Cluf. hisp. & hist. Cast. Lugd.

Brassica sylv. sive campestris, Cam.

an *Brassica sylv. folio betæ*, Thal.

Perfoliata Napifolia Anglorum siliquosa, Lobel. icon.

Perfoliata siliquosa, Ad. Lob. ob. Ger. Napifolia, Tab.

Brassica sylv. perfoliata, Dod.

V. *Brassica campestris perfoliata flore purpureo.*

Brassica campestris altera, Cluf. hisp. & hist.

VI. *Brassica syl. latifolia folijs non sinuosis.*

Brassica sylv. major latifolia, Thal.

VII. *Brassica sylv. ramosa glabra.*

Brassica sylv. virgata, Cord. hist.

Brassica sylv. procera, Thal.

Brassica sylv. prima Cordi, Lugd.

VIII. *Brassica sylvestris folijs circa radicem cichoraceis.*

Sinapi album, Lugd.

Brassica sylvest. longifolia, Thal.

IX. *Brassica sylvestris hispida non ramosa.*

Turritis, Lob. ico. Tab. Ger.

Turrita vulgatiore, Cluf. hist.

Vaccaria, Taber.

X. *Brassica sylv. ramosa hispida.*

Turrita rariore, Cluf. hist.

XI. *Brassica syl. folijs membranaceis: sylvestrem mediam, & sylv. minorem Thalium habet, quas non novi.*

XII. *Brassica sylvest. alpina: quæ sub 3. in Prod. describitur.*

Turritis alpinæ nomine D. Burferus misit.

SECTIO QUARTA.

ISATIS SIVE GLASTUM: LAPATHVM: ACETOSA: SPINACHIA: RHA:
CENTAURIUM MAJUS.

ISATIS SIVE GLASTVM.

I *Σάτις, fativa* (Dioscoridi l.2.c.215.) *folia habet plantaginis sylvestris, lactuca similia: quare genera duo fecit: & Plinio l.20.c.7. lactuca spontanea tertium genus, quod Isatim vocant: & quartum quod Glastum vocitant, folijs priori simile aut laphato sylvestri.*

I. Isatis fativa vel latifolia.

Isatis domestica, sive Glastum, Matth. Cast.

Isatis fativa, Trag. Fuch. Dod. ut. Cord. in Diosc.

(cui & Latinorum Lutea & Glastum) Ges. hor.

Lac. Lon.

Glastum fativum, Tur. Ad. Lob. Cam.

Glastum, vulgo Guadam, Cæs. cui & Isatis syl.

Dioscorid.

Isatis Græcorum, Nil Avicennæ, Indicum officinarum, Fragofo, & Aniri aliud.

II. Isatis sylvestris vel angustifolia.

Isatis syl. Trag. Matth. Fuch. Dod. ut. Ges. hort.

Lac. Lon. Lob. Lugd. Tab.

Glastum, sive Isatis sylvestris, Ad.

Isatis agreftis, Cord. in Diosc.

Glastum sylv. Tur. Cam.

III. Isatis Indica folijs Rorismarini, Glasto affinis.

Anil herba folijs Mungiri qua (ocymo Clusius vertit) similibus, Garziæ & Acoftæ: cum

Isatide multum convenire, addit Clus. & Nil apud Avicennam, interpres Glastum vertit.

Nil sive Anil, Cam.

Anil sive Indigo, Gali sive Nil, herba rorismarini facie, Linsc. 4. par. Ind. Or. 25.

Herba anil sive Enger, 4. per. Ind. Or.

Planta ex qua Anil sive Indigo conficitur, par. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 23.

Agnir, Fragofo.

Pastellus herba ad colorandas lanas expetita, & cujus venditione in Insulis Azores victum comparant: Linscot. par. 3. Ind. Or. 6.

Indigo in Sian crescit maxima copia: part. 8. Ind. Or.

Color Indicus quem in Cambaja Anil vocant par. 2. Ind. Or. 11.

IV. Isatis montana.

Glastum montan. Dalechamp. Lugd. quid est?

V. Wassevvovvr herba quam decoquant pro rubri coloris tinctura in Virginea.

RAPATHVM ET EJVS SPECIES.

L *Apathum à Theoph. 1. hist. 9. inter olera numeratur: & 7. hist. 2. sylvestris tota forma cum perfectum est, Beta proximum cernitur. Λάπαθον Diosc. l. 2. c. 140. ab effectu nominatur, à λαπίζωv exinaniendo, quod foliorum decoctum album emolliat, & exinaniat: Latinis Rummex, ut Plinio l. 19. c. 21. qui Lapathum sativo & l. 20. c. 21. Oxalidi tribuit.*

Genera quinque Dioscoridi, ὄξυλάπαθον, κυπρίτιν, ἀγρίον, ὄξαλίδα ἢ ὑπολάπαθον, Theophr. 7. hist. 6. in sylvestrem & urbanam partitur. Plinius lib. 20. cap. 21. meminit sativi, sylvestris, quod Oxalidem vocat. Oxylapathi, Hydrolapathi, Hippolapathi, & Bulapathi. Labet ab Acerosa ordiri.

A C E T O S A.

I. Acetosa pratensis.

Capathum 4. Diosc. sylvestre, Plinio.
 Oxylapathum, Gal. Manardo.
 Oxalis sive Rumex proprie, Hermolao.
 Rumex acetosus, Ruel.
 Acetosa, Brunf. Lon. major, Cast. Colum.
 Oxalis, Trag. Matth. Lac. Fuch. Dod. Amat. Ad.
 (& Lapathum oxalida) Lobel. Cæs. Tab. Ger.
 Portæ major, Thal. Lugd.
 Rumicis 4. genus, Tur. Cord. in Diosc.
 Lapathi alia species, *ὄξαλιδα* dicta quibusdam
 Lapathum acutum, Ang.
 Lapath. minimum, Oxalis dicta major, Ges. hor.
 Acetosa major altera, herba S. quibusdam, Ren.
 Hujus folia aliquando media parte virent, altera
 verò candida sunt: aliquando in imo utrinq;
 bifurcata: nonnunquam folia crispantur, & hæc
 Oxalis crispa, Tab. & Ger.

II. Acetosa montana maxima.

Oxalis major Brokenbergensis, Thal.
 an Oxalis altera, Cæs.

III. Acetosa montana geniculis nodosis.

Oxalis amplissimo folio, Clus. pan.
 Oxalis montana maxima, Eid. hist.

IV. Acetosa montana bulbosa.

Acetosa quarta, Colum.

V. Acetosa tuberosa radice.

Oxalis tuber. Lob. Dod. Lugd. Tab. Ger. Cam.
 an Acetosa altera minor bulbosa radice, Colum.

VI. Acetosa Americana, folijs longissimis
 pediculis donatis: hæc 1. in Prod.

Acetosa vesicaria peregrina, Eyft.

VII. Acetosa calthæ folio peregrina.

Oxalis Zarynthi, Alpino.

VIII. Acetosa rotundifolia hortensis.

an Lapathum tertium, Diosc.

Oxalis Romana & Veterum, Dod. gal.

Oxalis rotundioribus folijs, Ges. hort. rotundi-
 folia, Dod. rotunda, Lugd. Tab.

Oxalis fativa Franca rotundif. repens, Ad. Lob.

Oxalis Franca seu Romana, Ger.

Oxalis tertia, Cæs.

Acetosa rotundis folijs, Cam. qui &

Acetosæ Hispan. grandissimis folijs meminit.

Acetosa major quæ & repens, Renod.

Ludit folijs, communiter subrotundis, rari-
 us ad formam foliorum Boni Henrici oblongis
 & in acutum desinentibus.

IX. Acetosa rotundif. alpina: quæ 2. in Prod.

X. Acetosa scutata repens: hæc 3. in Prod.

XI. Acetosa Cretica semine aculeato.

Hæc in Phytopinace sub 10. in Prodr. sub 4.
 descripta, & Matth. una cum figura adposita.

XII. Acetosa Ocimi folio Neapolitana.

Acetosa tertia, vel Acetosa ocimi folio Neapo-
 litana *βουκεραλίφορα*, Colum.

Hanc D. Columna misit.

XIII. Acetosa arvensis lanceolata.

Oxalis minima, Trag. (& Lapatiolum) Dod.

Oxalis minor, Matth. Ges. hort. Lugd.

Oxalis tenuifolia sinuata vervecina, Ad. Lob.

Acetofella, Lon.

Acetosa minor, Cast.

Rumicis seu Lapathi 6. genus, Cord. in Diosc.

Oxalis spontè nascens, Cæs.

Oxalis ovina, Tab. tenuifolia, Ger.

Acetosa fyl. omnium minima, Renod.

Ratione loci pinguioris aridiorisve, major
 minorve, latioribus angustioribusve folijs re-
 peritur.

XIV. Acetosa lanceolata angustifolia re-
 pens: hæc 4. in Prod.

Hujus species minor videtur, quæ dicitur

Oxalis minima 1. Tab. minor, Ger.

XV. Acetosa arvensis minima non lanceolata.

Oxalis minima 2. Tab. minima, Ger.

XVI. Acetosæ folijs similis villosa.

Herba Joh. infantis, Monardi, Lugd. Frag. Cast.

L A P A T H U M.

Lapathum hortense.

I. Lapathum hortense folio oblongo, sive
 secundum Dioscoridis.

Rumex hort. vel 2. Trag. sativus, Cord. in Diosc.

Lapathum hortense, Ges. hort. Lugd.

Lapathum sativum, Ang. Dod. descr.

Hippolapathum fyl. Matth. edit. prima, Lugd.

II. Lapath. hort. seu Spinacia semine spinoso.

Spinachia Manardo, & Atriplicis forte genus,

Bras. Brunf. Fuch. Dod. Tab.

Spinacia, Hermol. Matth. Ad. Lob. Cæs. Ger.

mas, Cam.

Spinachia, Atriplex Hispaniensis Ruellio, &

Seutlomalachon, Lon. Cast.

Spinachium, Matth.

Spinacia sativa mas, Lugd.

Olus Hispanicum Spinachia vulgaris, Trag.

Spinaceum olus, & Spinachia mas, Ges. hort.

Spinachia, ob semina dura & spinosa, Græcis

recen-

recentioribus *σπαναχία* à raritate in usu Medico, alijs Seutlolapathum, hoc est, mediæ naturæ inter Betam & Lapathum: alijs Seutlomalache.

III. Lapathum hortense seu Spinacia femine non spinoso.

Spinachia nobilis & r. Trag.

Spinachia sylvestris, Lugd.

an Spinachia sylvestris, Cæsalp.

Hujus figuram in Matthiolo exhibemus.

IV. Lapathum hortense seu Spinacia sterilis.

Spinachia tertia, Trag.

Spinachia fœmina, Ruel. Scalig. Lugd. Cam.

Lapathum fyl.

I. Lapathum folio acuto plano.

Oxylapathum, Diosc. & Plinij.

Lapathum acutum, Lob. Ger. desc.

Lapathum acutum, Trag. sive acutifolium, Ad.

Oxylapathum, Herm. Corn. Amato, Ruel. Fuch.

Dod. gal. Matth. Lac. Cast. Lugd. Portæ.

Rumicis 1. genus, Tur.

Rumex & Lapathum fylv. Bras. acutus, Cord. in Diosc.

Lapathum fyl. Gef. hort. Dod. fativum, Cam.

Lapathum seu Rumex, Matth. ico. Lon. Cast. Cæsalp.

Hippolapathum fyl. Tab. videtur.

Hydrolapathum magnum, Ger. ico.

II. Lapathum folio acuto crispo.

Lapathum acutum crispum, Tab.

Hydrolapathum minus, Ger. ico.

Rumex minor, Thal.

III. Lapathum folio acuto rubente.

Lapathi tertij altera species, sive Lapathum nigrum, Dod. gal.

Rumicis species folijs rubentibus venis distinctis, Cord. ob.

Sanguis draconis herba, Gef. hort. Lon.

Lapathum sanguineum, Ad. Lob. Cam. Ger. sine icone seu maculatum Renod. rubens, sive nigrum, Dod.

Lapathum rubrum, Cam. in Matth.

Lapathi fyl. 3. genus, Lugd.

Folij paulo latioribus, rotundioribusque vulgari scribit Cæsalpinus,

Lapathum rubrum Cretense, nominans.

IV. Lapathum folio acuto flore aureo.

Lapathi fyl. 4. genus, Dalech. Lugd.

V. Lapathum minimum.

Lapathum acutum minimum, Lob. ico. Ger.

Lapathum minimum, Tab.

VI. Lapathum unctuosum, folio triangulo. Bonus Henricus, Brunf. Trag. cui & Spinachia sylvestris, Matth. Tab. Ger.

Rumicis 2. genus, Tur. 3. genus, Trag. Fuch.

Atriplicis fyl. species, Gef. col.

Atriplex canina, Lon. ico.

Tota bona Spinaciæ facie, Ad.

Tota bona, Lob. Dod. (quibusdam Chrysolanchanum) Thal.

Lapathi fyl. secundum genus, Lugd.

Piger Henricus spinaceum olus fyl. Renod.

Folij maximis Aaronis instar aliquando teperitur.

VII. Lapathum folio minus acuto.

Lapathi 3. species, Dod. gal.

Lapathum fyl. Ang.

Rumex agrestis, Cord. in Diosc.

Lapathum folio retuso, Ad.

Lapathum folio minus acuto, Lob. ico.

Lapathum hortense sive Theophrasti.

I. Lapathum hortense latifolium.

Hippolapathum Dioscoridi, Galeno, Plinio,

& Rumex urbana, Theoph.

Rhabarbarum, Brunf.

Rhabarbarum in hortis Germaniæ, Corn.

Rhabarbarum Monachorum (Franciscanorum) Trag. Gef. hor. Cam. Portæ, Thal.

Hippolapathum, sive Rhabarbar. Monachorum, Ang. Gefn. (aut ejus species) Dod.

Hippolapathum, & Hippolap. hortense Matthiolo: fativum, Cast. Tab.

Hippolapathum longifolium Alp. fativum latifolium, Ad. Lob. (& Patientia vulgi) Lugd.

cui & Hippolapathum hortense, Matthiol. & Lob. figura.

Rumicis 2. genus, Fuch. 3. genus, Tur.

Lapathum fativum, Dod. gal. hort. Lac. Lon. maximum. Gef. hort. magnum, & Hippolapathum, Cæf.

Lapathum latifolium, Cam. Hippolapathum veterum Bulapathum, Scalig.

Lapathi species, Cord. in Diosc.

Rumex major, idem cum Rhab. nisi quod sit sylvestrior, Thal.

II. Lapathum hortense rotundifolium sive montanum.

Lapathum rotundum, Ang. an Lapathum folijs fere rotundis, Gef. hort.

Lapathum rotundifolium, Clusio pan. Cam.

Hippolapathum rotundifolium, & Pseudo-Rharecentiorum, Ad. Lob. Lugd.
Lapathum montanum, Cæs.
Rumex latifolius, Cluf. hist.
Rhabarbarum Monachorum triplex vidi 1. folio oblongo, radice longa, fibris oblongis, intrinsecus rufescente: 2. folio rotundo: 3. folio subrotundo, fibris transvers. radice intus flava.

Lapathum aquaticum.

I. Lapathum aquaticum folio cubitali.
Rumex palustris, Trag. aquaticus, Thal.
Rumicis, 5. genus, Cord. in Diosc.
Lapathum 1. Ang. palustre, Tab. sub Lapatho acuto, Ger. ico.

Hippolapathum, sive Lapathum 4. loco descriptum; Dod. gal. Matth. Ges. hor. Lon.
Hippolapathum sylv. Matth. desc. Cast. Thal. cui & Hydrolapathum.
Hydrolapathum magnum sive aquaticum, Ad.
Hydrolapathum majus, Lob. Lugd.
Lapathum sativum, Dod. ico. qui in descriptione confundit, Hippolapathum & Hydrolapathum.

II. Lapathum aquaticum minus.
Hydrolapathum minus, Lob. Lugd. Tab.
Hippolapathum sativum, Ger. ico.
III. Lapathum maritimum fetidum: hoc in Prodomo describitur.

R H A E T E J V S S P E C I E S.

Cum Hippolapathi utriusque radix, pro Rhabarbaro, sed in dupla, triplave dosi usurpetur, nunc de Rhabarbaro dein Rhapontico, quod quibusdam ex Lapathi generibus: tum de Centauryo magno, cum id vulgò Rhaponticum & nominetur, & pro eo vendatur, & ei aliqui Hippolapathi rotundi folij radicem substituant.

Rhabarbarum, Dioscoridi, lib. 3. cap. 2. Πῶς ἔχει: Rha, & Rheum, cujus tantum radicem describit, dictum volunt. Romanis, Rhaponticum appellatum: Arabibus, Ravcd & Rhabarbarum: cujus tria genera Mesueo 2. med. purg. 5. Indicum quod optimum & Rhavedseni vocant: alterum Barbarum: tertium Turcicum, quod deterius, in quo genere Rhaponticum fuerit, quale est Rhabarbarum acerbum officinarum, colore minus vario, minus croceo, minus odorato, minus densum, ac facultate minus solvente. Verùm videtur Dioscorides suo Rha, non Rhabarbarum nostrum, cujus Mesues meminit, sed Rhaponticum, cujus iconem Lobelius proposuit, intelligere.

I. Rhabarbarum Officinærum.
Rhabarbarum nostrum, sive Raved Seni Arabum: idem genere cum Dioscoridis Rhapontico, tantum loco differens, Cord. in Diosc.
Rhabarbarum seu Indicum, Cord. hist.
Rhabarbarum & Rhaponticum idem, nisi quod hoc immaturum sit. Ang.
Reobarbarum, Lac.
Rhabarbarum cholagogon, Ad.
Rhabarbarum Garziæ, Acoftæ, Frag. Lob.
Rhabarbarum tertium, Tab. secundum, Ger.
Rhabarbarum Americanum, Monar.
Rheon offic. Dod.
Rhabarbari 2. nomine, aliam cum folijs & radice pingit Tab. sub Hippolapatho rotundifolio apud Ger.
Rhabarbaricum verum, Lapathorum generis videtur, Gesn. hort.

Rhabarbaricum, Cord. hist.
Rhabarbarum, nullibi, nisi in China provenit, quæ inde per Usbeken in Turciam, hinc Venetias defertur; & quidem vel navibus, quod citius corrumpitur, vel itinere terrestri, quod durabilius & carius, Linsc. par. 4. Ind. orient. 29. quæ forte ex Pauli Veneti, lib. 2. desumpta.

II. Rhabarbarum Matthiolus pingit, quem sequuntur, Lon. Lugd. Cast. Tab. & Ger. an idem sit cum superiore, cum Rhabarbari nec folia, nec flores visa sint, ignoramus: meminit quoque Alpinus Rhabarbari, quod habeat folia Rumice latiora, crassiora, & lanugine alba obsita, Cam. suo Matthiolo radicis fragmenta addit.

III. Rhaponticum folio Lapathi majoris glabro, Rha & Rheum Dioscoridis.

Ponticum Rha antiquorum, Ad. Lob.
 an Rhapontica, Lon. Rhaponticum verum
 offic. Tab.
 Rha Græcis cognitum Monardi.
 Rhaponticum siccatum, Ger.
 Rhaponticum Thracicum, Alpino.
 an Rhaponticum, verusto Codice, Tab.
 an Rheum antiquis appellatum, Cæs.
 IV. Rhaponticum folio Helenij incano.
 Rha, Rhecoma & Rhacoma Plinij, Dod. gal.

Rhaponticum, Lac. Cast.
 Centaurium majus montanum folijs Enulæ,
 forte, Gesn. hort.
 Rha capitatum folio Enulæ Centaurij majoris
 facie, Ad. Lob.
 Rha sive Rhei, ut existimatur icon, Dod.
 Rhapontici icon alia, Tab.
 Rha capitatum, Ger. Helenij folio, Lugd.
 V. Rhaponticum angustifolium incanum.
 Rhaponticum alt. angustiore folio, Lob. Lugd.

CENTAURIUM MAJUS.

Centaurei majoris Dioscoridis, lib. 3. cap. 8. & Plinius, lib. 25. cap. 4. & 6. Item, l. 26. c. 15.
 & alibi meminere, Theophrastus 1. hist. 19. ubi Fel terra Gazæ reddit, ut & 9. hist. 14. at
 3. hist. 5. Centaurium vertit.

I. Centaurium majus folio in laciniis plu-
 res diviso.
 Rhapontica, quæ hodie Centaurea major,
 Trag. Er. Cord.
 Centaurium majus, Ang. Tur. Lac. Ad. Lon.
 Lob.
 Centaurium majus alterum, Gesn. hort.
 Centaurium magnum, Matth. Dod. Cast.
 Centaurium majus, Rhaponticum Pharma.
 Cord. in Diofc. & hist. Cam. Tab.

Centaurea major, Cæsalp.
 Centaurium majus 1. vulgare, Cluf. hist.
 II. Centaurium majus folio non dissecto.
 Centaurium majus alterum, Cluf. hisp. & hist.
 Dod. Ad. Lob. Lugd.
 Rheu Baldense quorondam Ponæ.
 III. Centaurium Alpinum luteum.
 In Phytopinace sub 3; & in Prodrom. descrip-
 mus, & postmodum Rhapontici Lusitanici
 nomine, ex horto Patavino accepimus.

SECTIO QUINTA.

BETA: BLITVM: ATRIPLEX: HALI-
 MVS: AMARANTHVS: PARIETARIA:
 MERCVRIALIS: PHYLLON.

BETA ET EJVS SPECIES.

Betam Dioscorides, l. 2. c. 149. πύτλον nominat, dicitur & σέυτλον ab impulsu, quod facile
 excreseat: Beta verò, quoniam figuram literæ B dum semine turget referre videatur.
 Genera: Dioscorides nigram & candidam fecit: & Theoph. 7. hist. 4. candida sapore
 nigra præstantior, quæ Sicula (nunc Cicla Practicis) appellatur: at 6. hist. 3. & sylvestris
 in genere Carduorum meminit, quæ tamen folia aculeata non habeat. Plinius, lib. 19. cap. 8.
 ex Theoph. Beta à colore duo genera Græci faciunt, nigrum & candidius, quod præferunt
 appellantq; Siculum: nostri (subjungit) Beta genera faciunt Vernum & Autumnale. Idem,
 lib. 20. cap. 8. Candida nigraq; usum proponit, & sylvestrem, quam Limonium vocant,
 addit, quam Dioscorides, lib. 4. cap. 16. λευκάνιον nominat.

Beta minor.

I. Beta communis sive viridis.

Beta agrestis, Trag.

Eandem cum Beta frequenti qui volet, dicat.

II. Beta alba vel pallescens, quæ Cicla offic.

Beta, Brunf. Tab. Ger. candida, Trag. Fuch.

Tur. Cord. in Diosc. Dod. Lac. Lugd.

Beta alba, Matth. Anguil. Gef. hort. Lon. Ad. Lob. Cast. Cam.

Beta folio brevior & viridior, Cæs.

Variat foliorum colore, viridi, vel ex obscuro magis virente, quam nigram vocant etiam Adverf. & Lob. in obser.

III. Beta rubra vulgaris.

Beta rubra, Brunf. Trag. Lon. Dod.

Beta nigra, Ang. Matth. Fuch. Dod. gal. Lac. Gef. hort. (& rubra) Cast. Lugd.

Beta rubra vulgatior, Ad. Lob. Lugd.

IV. Beta rubra radice rapæ.

Beta rubra, Matthiol. Gesn. hort. (cui & Scutostaphylinum) Ad. Lob. Cast. Lugd. rubra

Romana, Dod.

Rapum rubrum, Fuch. Gef. hort.

Rapum sativum rubrum, Fuch. ico.

Beta nigra, Cord. in Dioscor. nigra Roman. Dod. gal.

Betæ species 3. Ang. Cæsalp.

Beta erythrorrhizos, Lugd.

V. Beta Cretica semine aculeato.

In Phytopinace sub 6. & Matthiolo & Prodr. (addita figura) descripsimus.

VI. Beta lato caule.

Beta πλατύκαυλον, Dalech. Lugd.

VII. Beta syl. maritima.

Beta syl. spontanea marina, Lob. ob.

Beta major folijs latissimis.

I. Beta pallidè virens major.

Beta altera, Cæsalp.

II. Beta rubra major.

III. Beta lutea major.

Beta flava, Gesn. hort. lutea, Cam.

Beta quarta radice buxea, Cæsalp.

BLITVM ET EJVS SPECIES.

Bλίτον Dioscoridi, lib. 2. cap. 143. quasi Βλητόν abijciendum, vel propter inertiam & vilitatem, vel ob insulsum fatuumve saporem. Festus, à βλάξ pisce omnino inutili, dedit: licet & stolidum & insulsum significet: Blitum, Plinio, lib. 2. cap. 22.

Genera Theoph. 1. hist. 9. plura dixit, at nec Dioscorides, nec Plinius, differentias proposuere. Aliud majus est, aliud minus: utrumque album & rubrum.

I. Blitum album majus.

Blitum album, Matth. Cast. majus, Dod.

Blitum majus album, Dodon. gal. Ad. Lobel. Lugd.

Blitum, Lac. sativum album, Gesn. hort.

II. Blitum album minus.

Blitum, Trag. ico. Fuch. Tur. Dod. gal. Lon.

Blitum minus, Dod. minus album, Ad.

Blitum sylv. album, Gesn. hort. sylv. minus, Thal.

III. Blitum polyspermon à feminis copia.

Blitum 3. Trag. sylv. Cam. in Matth.

Polyspermon Casiani, Anguil. Lugd. Lobel. observ.

Polyspermon, Lob. icon. Tab.

Atriplex sylv. sive Polyspermon, Ger.

IV. Blitum rubrum majus.

Blitum rubrum, Matth. Ad. Lob. ico. Camer. Cæsalp.

Blitum rubens, Dod. majus rubrum, Dod. gal. horrense rubrum, Gesn. hort.

Blitum rubrum minus, Matth. in ico. Lugd.

Blitum nigrum, Ang.

Blitum, Lob. ob. Tab. Ger.

V. Blitum rubrum minus.

an Sanguinaria, Brunf.

Blitum nigrum, Trag. minus rubrum, Dod. gal.

Blitum sylv. rubrum, Gesn.

Blitum rubrum minus, Ad. rubrum supinum, Lob. ico.

Blitum alterum sylv. Cæsalp.

Hoc vel caule tantum, vel omnibus partibus rubet.

A T R I P L E X E T E J V S.

Species.

A Τράφαξις, πρὸς τὸ ἀθρόως ἀυξάν, *cum octavo die à satu prodeat*, Theoph. 7. *hisl.* 1. χρυσόλαχανον, *olus aureus, à luteo flore, quem fert*, Diosc. lib. 2. cap. 145.

Genera duo Diosc. & Plinio, lib. & cap. 20. *sylvestri & sativum. Dividimus in hortensem, sylvestrem & maritimam.*

Atriplex hortensis.

I. *Atriplex hort. alba sive pallidè virens.*
Atriplex fativa, Trag. Dodon. gal. Lac. Ad. Lugd.
Atriplex fativa alba, Lob. ico.
Atriplex, Matth. ico. Cæsalp. *hortensis*, Fuch. Cast.
Atriplex domestica, Ang. Matth. fol.
Atriplex alba, Gesn. hort. *fativa viridis*, Cord. in Diosc.
Atriplex alba viridis, Lon.

Folio est in luteum languescente, vel pallidè virentè: est & nigricante.

II. *Atriplex hortensis rubra.*

Atriplex fativa folio rubicundo, Trag.
Atriplex rufo folio, Cord. in Diosc.
Atriplex fativa altera, Dod. gal. Lugd.
Atriplex hortensis, Dod. hortensis rubra, Lon.
Atriplex fativa, Lob. ob. *fativa altera folio & flore purpureo livens*, Ad. Lob. ico.
Atriplex rubra, Tab. sub *fativa alba*, Ger. ico.
Atriplex purpurea grandis, Cam.

Atriplex sylvestris.

I. *Atriplex fylv. folio sinuato candicante.*
Atriplex fylv. 2. Matth. Lugd.
Atriplex fylv. Ang. Cord. in Diosc. Gesn. col. Cæf. Tab. sub *Atrip. marina*, Ger. ico.
Atriplex fylv. sinuata, Ad. *vulgatior sinuata*, Lobel.

Atriplex fimetaria major, Thal.

II. *Atriplex fylv. altera.*

Atriplex agrestis, Trag. *fylv. prima*, Matth. edit. 2. Lugd.
Atriplex fylv. Fuch. Dod. Lon.
Atriplex fimetaria minor, Thal.
Cynocrambe 1. Cæsalp.

III. *Atriplex fylv. latifolia.*

Blitum 4. & *Solanum* 4. Trag.
Atriplex fylv. 3. Matth. Lugd.

Atriplex fylv. sive Pes anserinus latifolia, laceris lacinijs, Ad. Lob.

Pes anserinus, Fuch. Dod. Lon. Lugd. Cam.

Cynocrambe alterum genus, Cæsalp.

Chenopodium 1. Tab.

IV. *Atriplex fylv. latifolia acutiore folio.*

Blitum 5. & *Atriplicis fylv. genus*, Trag.

Bliti species, Lon.

Chenopodium 2. Tab. sub *Atriplice fativa purpurea*, Ger. ico.

V. *Atriplex fyl. fructu compresso roseo: hæc*
1. est in Prod.VI. *Atriplex fylv. mori fructu.*

Atriplex fylv. baccifera, Clus. *hisl.*

VII. *Atriplex fylv. lappulas habens.*

Hæc in *Phytopinace* sub 8. & in *Prod.* sub 2. descripta, in *Matthiolo* quoque nostro depicta. In monte *Ventoso Gallix Narbonensis*, major existit.

VIII. *Atriplex fœtida.*

Atriplex canina & Blitum fœtidum, Trag.

Tragium Germanicum, Dod. gal.

Garosmum, Cord. *hisl.* Dod.

Atriplex fylv. altera, Gesn. hort.

Atriplex pusilla, olida, hircina, Ad.

Atriplex olida, Lob. Ger. *canina*, Lon.

Vulvaria, Cast. Tab. Lugd.

Cynocrambe affinis, *Connina vulgo*, Cæf.

IX. *Atriplex angusto oblongo folio.*

Atriplex fylv. altera, Dod. gal.

Atriplex fylv. 1. Matth. & 2. Lugd.

Atriplex fylv. polygona aut Helxines folio, Ad. Lob. Cam.

Atriplex fylv. humilime, Dod.

Atriplex fylv. 3. Cam. in Matth.

Folijs est oblongis angustis non sinuatis, rarius foliorum principio alis duabus appositis.

X. *Atriplex Virginiana.*

Atriplicis genus, ex cuj. semine pulticula fit, ex caulis cineribus Sal, quo ad saliendo cibos utuntur: in desc. *Virgineæ*, vel *Ind. occid. par. 1.*

Atriplex

Atriplex maritima.

- I. *Atriplex maritima laciniata.*
Atriplex marina, Matth. Cast. Dod Lugd. Cam.
Atriplex marina repens, lutea & xerampelina, Ad.
Atriplex marina repens, Lob.

- Cynocrambe* 3. genus, Cæs.
 Reperitur rubro & etiam herbaceo semine.
 II. *Atriplex halimi folio.*
Atriplex halimoides, Lob. ob.
 III. *Atriplex maritima angustifolia*: hæc 3. in Prodomo.

H A L I M V S.

A *ἄλιμον* & *Dioscoridi* l. i. c. 121. id est, *marinus*, eò quòd in *maritimis* proveniat: vel rectius, ut *Plinius* l. 8. cap. 22. *Olus maritimum salsum*, & inde nomen, nam & alibi quam in *maritimis* provenit: quòd verò *Plinius* sine aspiratione legat, fortè factum quia *Solinus*, *Alimon* in *Creta* nasci prodidit, mirabili effectu, quòd ea admorsa interdum nulla fames sentiatur, ut inde ei nomen impositum sit, quòd famem arceat. Et apud *Theophr.* 4. *hist.* 20. *ἄλιμον* legitur, ubi *Gaza Auronem* vertit.

Generum duorum *Plinius* l. c. scribit, *sylvestre* & *mitius*: per *mitius sativum* intelligens, quem *Tholosani*, ut *Lugd. historia* vult, in hortis habent, & ab effectu herbam *Colicam* vocant: sic & *sylvestris* non longè *Tholosà*, in quibusdam sepibus nascitur.

- I. *Halimus latifolius* sive *fruticosus.*
Halimus, *Dioscoridi*. *Alimus mitius*, *Plin.*
 an *Halimus*, *Ang.*
Halimus, *Ad. Lob.* *primus*, *Clus. hisp.* & *hist.*
Halimus alter latiore folio, *Cæs.*
Portulaca marina, *Dod. ico.*

II. *Halimus verus Dalech.* *Lugd.* quid? *clusus* in *hist.* meminit, ejus fidem dubiam scribens.

III. *Halimus angustifolius procumbens.*
Halimus 2. *Clus. hisp.* & *hist. descr.*
 sub *Portulaca* obiter, *Dod.*

IV. *Halimus seu Portulaca marina.*

- Halimus vulgaris*, *Matth. Eyft.*
Halimi alia species, *Sandalida Cretens.* *Ang.*
Portulaca marina, *Dod. ut. Tur. Lem. Ad. Lob.*
Lugd. Tab.
Halimus 3. *Clus. hisp.* & *hist.* sed figur. in *hist.* est sub 2.

Halimus 1. *tenuiori folio*, *Cæs.*
 Videtur *Alimus sylv.* *Plinij*: licet *Lemnius* *Halimum esse neget*: & *Advers.* & *Lobelius* *Crithmum Dioscoridis* suspicentur.

V. *Halimus minor*: qui in *Prodr.* describitur, & nomine *Halimi aurei arvi* *D. Feurerus* *Northusà* misit.

A M A R A N T H V S E T E J V S
Species.

A *ἄμαρανθος* & dicitur, quasi *immarcescibilis*, eò quòd *hujus flos decerptus non marcescat*, & cum cuncti flores defecere, aqua madefactus reviviscat, & *hybernas coronas* faciat, ut habet *Plin.* l. 21. c. 8. At *Theophr.* 6. *hist.* 6. *φλέξ* dicitur, *Gaza Flammam* vertit.

- I. *Amaranthus maximus.*
Blitum, *Matth.* in *ico. majus*, *Eid. fol.*
Blitum rubrum majus, *Cast. Lugd.*
Amaranthus purpurascens 3. *Dod. gal.*
Amaranthi species arborefcens, *Ger. hor.*
Amaranthus major floribus paniculosis spica-

- tis purpureis*, *Ad. Lobel.*
Amaranthus major fl. obsoleti coloris, *Dod.*
Bliti peregrini genus 1. *Cæs.*
Blitum Indicum, *Tab.*
Amaranthus magnus, *Cam.*
Amaranthus paniculâ sparsâ, *Ger.*

Quinoa five Blitum majus Peruanum, Clus. hist.
 Amaranthus major paniculis rubris, Eyst.
 Petrus Cieca, granis dicit rubris, quo se Quinto
 incolæ sustentent; noster alba fert.

Variat: altera hujus species paulo humilior,
 dilutiore panicularum colore & folijs angu-
 stioribus.

II. Amaranthus paniculâ incurvâ.

Amaranthus purpureus 2. Dod. gal.

Amaranthus holosericeis sanguineis reticula-
 tis floribus, Ad. Lob.

Amaranthus holosericeus, Lugd. cristatus, Ca-
 mer. Eystet.

III. Amaranthus paniculâ conglomeratâ.

Amaranthus, Cæs. primus, Cast.

Flamma, Ang.

Amaranthus Plinij major, Gef. hort.

Amaranthus purpureus saturo coccineus, Ad.
 Lobel.

Amaranthus saturo cocci colore, Dod.

Amaranthus purp. Lugd. Ger. purp. major, Tab.

IV. Amaranthus simplici panicula.

Circæa, Trag.

Amaranthus, Matth. parvus, Cam.

Amaranthus purpureus, Fuch. Tur. Dod. gal.
 Cord. in Diosc. & hist.

Amaranthus Plinij minor, Gef. hort.

Amaranthus communis minor, Eid. col.

Amaranthus angustifolius simplici spicatâ pa-
 niculâ, Lob.

Amaranthus angustifolius, Lugd.

Amaranthus vulg. Tab. sub Amarantho cocci-
 neo, Ger.

Amaranthus spicatus, Eyst.

V. Amaranthus folio variegato.

Celostia, Trag.

Blitum maculatû peregrinum, Theombrotum

Plinij quibusd. Corchoro cognatum, Gef. hort.

Blitum maculosum & herba Papagalli, Dod.

Amaranthus tricolor, Ad. Lob. Tab. Ger. Eyst.

Amaranthus altera, Cast.

Amaranthus pictus, Cam.

Symphonia Plinij & Gomphrena, Lugd.

Bliti peregrini alterum genus, Cæs.

Varietas colorum, in altero hilarior extremo
 flavo, medio puniceo, reliquo viridi; aliquan-
 do viridi, luteo, rubro: in altero obscurior, il-
 lum fœminam, hunc marem faciunt.

P A R I E T A R I A.

E ^{ἄσπυ} Dioscoridi l. 4. c. 86. à semine aspero vestibustenaciter adherente: ^{περδίνιον} Galeno 6. simpl. quòd
 Perdices hac delectentur. Plinio l. 22. c. 17. Helxine & Perdicium. Parietaria, quòd in parietinis exeat:
 unde ^{Μύραλις} herba, Cels. l. 2. c. 33.

I. Parietaria Officinarum & Dioscoridis.

Helxine, Brunf. (cui & Parthenij 7. species)

Matth. Dod. gal. Fuch. Lac. Gef. hor. Lon. Cast.

Lugd. Cam. cui & Urceolaris Scribonij.

Helxine, Ad. (Vitriola, five Perdicium) Lob. Cæs.

Helxine altera, Cord. in Diosc.

Parietaria, Brunf. Tur. Cord. hist. Dod. Tab. Ger.

Parietaria vulgaris & major, Trag.

II. Parietaria minor ocimi folio.

Parietaria exigua vel I. Trag.

M E R C U R I A L I S.

A ^{ἰνόςφυς, παρθένιον, ἔραυς βότανον} Dioscoridi l. 4. c. 91. Linozostis five Parthenium, Mercurij inventum (Plin.
 l. 25. c. 5.) ideo Gracis, hermupoa, apud nos Mercurialis: Theoph. 9. hist. 19. ^{φύλλον} censetur.

Genera: Dioscoridi, fœmina est & mas, & Linozostis syl. mas, quam ^{νωίον ἢ νωίον ἀβλῶν} vocat. Theo-
 phrast. fœminifica & marifica: Plinio, masculus & fœmina.

I. Mercurialis testiculata, five mas, Diosc.
 & Plinij.

Mercurialis, Brunf. (cui parthenij 6. species)

Trag.

Mercurialis mas, Ang. Matth. Fuch. Dod. Lac.

Gef. hort. Lon. Ad. Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Camer.

Mercurialis mascula, Tur. Cord.

Mercurialis fructum ferens, Cæs.

Phyllon arrhenogonon Theop. Cord. in Diosc.

II. Mercurialis spicata, five fœmina, Diosc.

& Plinij.

Mercurialis vulgaris & I. Trag.

Mercurialis fœmina, Ang. Matth. Fuch. Dod.

Tur. Gef. hor. Lac. Cord. in Diosc. Ad. Lob. Cast.

Lugd. Tab. Ger.

Mercurialis florens, Cæs.

Phyllon Theligonon Theoph. Cord. in Diosc.

Hæc unciam vix superans, Monspeffuli locis sterilibus reperitur.

III. Mercurialis montana testiculata.

Mercurialis syl. Trag. Lon. quæ Cynocrambe, Ges. hort.

Mercurialis mascula syl. Cord. hist. Thal. Cynocrambe, Matth. Fuch. Dod. Lac. Ad. Lob. qui una figura utramq; expressit, Cast. Lugd. Cam.

Mercurialis mas, Fuch. Cam. ep. Matth.

Mercurialis altera vel montana, Cæs.

Mercurialis canina mas, Colum.

IV. Mercurialis montana spicata.

Cynocrambe five Mercurialis fœm. syl. Cam.

Cynocrambe fœmina, Eid. ep. Matth.

Mercurialis canina fœmina, Colum.

Mercurialis sylv. fœmina, Cord. hist. Thal. at Cordo in Diosc. fœmina non invenitur.

Hæc aliquando magis foliosa est.

V. Cynocrambe Dioscoridis.

In Matthiolo nostro & Prodromo descripta figurâ additâ.

Alfina, Cæs. alp.

Alfines facie planta nova, Colum.

Cynocrambe legitima, Belli apud Ponam.

P H Y L L O N.

Φύλλον ἀρρηνωγόνον ἢ θηλυγόνον Theoph. 9. hist. 19. habet : quem secutus Diosc. l. 3. c. 140. hic ὄνομα εἰσέφουλλον quoque nominavit, ad differentiam Mercurialis, quæ etiam Phyllon dicitur: videntur autem ambo subjectâ plantam intellexisse: in hoc solum dissentiunt, quod Theophr. ἀρρηνωγόνον. Dioscorid. θηλυγόνον vocat, & contrâ.

I. Phyllon testiculatum.

Phyllum, Matth. qui marem, at Cam. in Matth. utrumq; proponit.

Phyll. mas seu Arrhenogonum, mariparum, Ad.

Phyllum Arrhenogonon, Lob. ico. Lugd.

Phyllon marificum, Clus. hisp. & hist. mas, Lob.

ob. Dod. (fœminam exprimit) Cast. Tab. sub.

Cynocrambe, Ger.

II. Phyllon spicatum.

Phyllon theligonon, Dod. in ico. Ad. (five fœminiparum) Lob. ico. Dod. Lugd. Ger.

Phyllum, Ges. hort.

Phyllon fœminificum, Clus. hisp. & hist. Tab.

Phyllon fœmina, Cast.

Etsi oleæ folio sit, aliquando tamen, licet rarius, ferratis folijs circa Monspelium observatur.

S E C T I O S E X T A.

LACTUCA, SONCHVS, LAMPSANA, ENDIVIA,

CICHORIUM, DENS LEONIS, HIERACIUM, CHON-

DRILLA, SENECIO, JACOBÆA.

LACTUCA ET EJUS SPECIES.

Lactuca, quod copia lactis exuperet, & lac augeat, ἑπίδαξ Dioscoridi l. 2. c. 165.

Genera: Dioscoridi sativa est & sylvestris: Theophr. 7. hist. 3. genera plura sunt, candida, cujus tria genera: laticaulis, rotundicaulis & Laconicum: de sylvest. 7. hist. 6. agit: sic Plinius l. 19. c. 8. Lactuca tria genera Græci fecere, unum laticaulis, alterum rotundicaulis, tertium sessile, quod Laconicon vocant. Alij colore & satus tempore genera discernere: nigras, quæ Januario seruntur: albas, quæ Martio: rubentes, quæ Aprili: diligentiores: plura genera faciunt, purpureas, crispas, Cappadocicas, Græcas, &c.

Dividimus in sativam & sylvestrem. Sativam, in crispam, rotundam, capitata in Cypriam: Folio enim alia est latiore, alia longiore, crispo, plano, sinuato: colore, alia obscurius, vel etiam pallidè virente, rubro, vel etiam maculis purpureis aspersis: sic capitata, alia alba, alia rubra, ac si vinum aspersum esset, alia nigra: sic quæ duobus posterioribus semina nigra, alijs verò candida sunt.

Lactuca hortensis.

I. Lactuca sativa.

Lactuca, Trag. Ges. hor. Cæs. Tab.

Lactuca floescens, Matth. Lac.

Lactuca sativa, Ang. Dod. Cord. in Diosc. Lugdun. Taber.

Lactuca sativa folio Scariolæ, Ad. Lob.

Lactuca capitata, quoad ico. Fuch. Tur.

Lactuca rotunda, Lon. ico.

II. Lactuca folijs Endiviæ.

Endivia major, Trag. desc. & Lon.

Lactucæ 4. genus, Matth.

Lactu-

Laetuca intybacea, Tab. Ger.

III. Laetuca maculosa.

Laetuca quinta, Dod gal.

Laetuca Romana, Matth. Gef. hort.

Laetuca rubra, Cæs.

Laetuca fusci ac rubente purpurei coloris, rubens Plinij, Dod.

IV. Laet. folio obscuri^o virente, semine nigro.

Laetuca 2. folijs obscurius virentibus, nigra Plinio, Dodon.

Laetuca Romana dulcior, nigriore & Scariolæ hortensis folio, Ad.

Laetuca nigra, Cæs. Laetuca Romana, Cast.

Folia simul ligata ut in Endiviâ albescunt.

V. Laetuca folio oblongo acuto.

an Laetuca Gallica, Cast.

Hanc in Phytopinace, Prodr. descripsimus.

VI. Laetuca Italica laciniata: de qua in Prod.

VII. Laetuca capitata.

Laetuca fativa major, quæ in caput coit, Trag.

Laetuca 3. Dod. gal.

Laetuca capitata, Matth. Dod. Cast. Tab. Ger.

Laetuca fessilis, Gef. hort. Lon.

Laetuca capitata crispis brassicæ folijs, Lob. ob.

Laetuca fativa fessilis, sive capitata, rugosis crispis brassicæ folijs, Ad. Lob. ico.

Laetuca caputia cognominata, Cæs.

VIII. Laetuca crispa.

Laetuca crispa & 3. Trag.

Laetuca, Tur. crispa, Matth. Dod. Lugd. Cæs.

Laetuca fativa crispa, Fuch.

Laetuca crispa non capitata, Ad. Lob.

Laetuca crispa 1. & 2. Tab. Ger.

Folijis latioribus & paulò angustioribus variat: hinc duæ apud Tab. & Ger. icones. Habetur alba & rubra: hæc verò durior est.

IX. Laetuca crispa altera.

Laetuca Intybacea crispa, Tab.

Laetuca Sabaudica crispa, Ger.

X. Paravas herba refrigerans: par. 4. Ind. or. 8.

Laetuca sylvestris.

I. Laetuca sylvestris costâ spinosâ.

Laetuca sylvest. Diosc. Theophr. & Plinij, quæ Thridacine Galeni videtur.

Endivia, Brunf. sylv. Lon. desc.

Laetuca syl. prior, Trag. Endivia vulg. & 2. Eid.

Laetuca sylv. Ang. Matth. Fuch. Tur. Dod. Lac.

Lon. Cast. Lugd. Thal. Cæs. Col.

Laetuca agrestis, Cord. in Diosc. & hist.

Seris domestica, altera Laetucina Dioscor. Ad.

Chondrylla prima forte Dioscor. quæ Endivia

sylv. quibusdam Ruellio.

Seris domestica, Lob.

Laetuca sylv. vera, Lugd. desc.

Scariola & Serriola, Eric. Cord.

II. Laetuca sylvestris odore viroso.

Endivia major & 1. Trag. Lon. ico.

Laetuca sylv. verior & Thesion, Lugd. ico.

Laetuca agrestis, Cord. hist. ico. Lob. ico.

Laetuca agrestis, Scariolæ hortensis folio, La-

etucæ flore, Opij odore, Ad.

Laetuca sylv. Anglica, odore Opij similis, Cam.

III. Laet. montana purpuro cærulea major.

Laetuca sylv. purpureo flore, Gef. hort.

Laetuca sylvatica, in Cord. hist. cap. de Soncho.

Sonchus arborescens puniceo flore, Gef. hort.

Laetuca sylv. *ἑσπερίων*, Thal.

Libanotis Theophr. sterilis, Tab.

Sonchus 3. Eid. sub Erysmo sylv. Ger. ico.

Sonchus mont. purpur. *τρίραπέταλον*, Col.

IV. Laetuca mont. purpurocærulea minor.

Sonchus 2. vel lævis purp. flore, Cluf. pan.

Sonch. lævior Pannonic. 4. purp. flore, Eid. hist.

V. Laetuca sylvestris Peruana.

Laetuca sylv. pumila, Monardi & Lugd. quid?

VI. Laetuci folia renalis.

Herba ad renum morbos utilis Monardi, &

Lugd. quid?

SONCHUS EJUSQUE SPECIES.

Σ *οὔρα* Dioscoridi l. 2. c. 159. & Theoph. 6. hist. 4. ἀπὸ τῆς *σολῦ χέειν*, quod succum salubrem, qui stomachi rofiones lenit & nutricibus lac auget, fundat, Latinis Cicerbita, Laetucella, Lacteron, quod caule dissecto, lac copiosum destuat.

Genera duo Diosc. alter sylvestrior, magisq; spinis horrens: alter, qui teneritate quadam mollescit: Theophrastus spinosi meminit. Plinio l. 6. c. 22. Sonchus albus & niger, Laetuca similes ambo, nisi spinosi essent.

I. Sonchus asper non laciniatus.

Intybus sylv. seu erratica acutis folijs, Trag.

Sonchus asper major, Cord. hist.

Sonchus tenerior aculeis asperior, aut horridiuscula, Lob. ob.

Sonchus lævis tenerior, Ad. Lob. ico.

Sonchus asperior, Lugd. 3. asperior, Dod.

Sonchus alia in ruderibus, Cæsalp.

II. & III. **Sonch. asper laciniat. & non lacin.**

Cicerbita asperior, Eri. Cord.

Sonchus spinosus, Ang.

Sonchus aspera, Matth. Fuch. Tur. Lac. Gesn. hort. Lob. ico. Cast. Lugd. asper, Lon. Tab. sub lævi habet, Ger.

Sonchus sylvestrior aspera, Dod. gal.

Sonchus asper, Eid. fol.

Sonchus, Cord. in Diosc. Cæs. cui & **Sonchus alter Dioscoridis**.

Sonchus asper minor, Cord. hist.

Sonchus lævis tenerior latifolia, Ad. Lob. ob.

Sonchus lævis latifolius, Lugd.

Andryala major, Dalech. Lugd.

Folia habet laciniosa dentis leonis, ubi solo squalidior oritur: at si lætior, non laciniata, Dipsaci aut Lactucæ: & senum septenūve cubitorum proceritatem aliquando assequitur.

IV. **Sonchus asper laciniatus Creticus**: qui 1. in Prodro. mo.

V. & VI. **Sonchus asper subrotundo folio**: est major & minor: qui 2. in Prod.

VII. **Sonchus asper arborescens**.

Sonchus 3. Clus. Pan. vel 3. lævis altissimus, vel

Sonchus lævior Austriac. 5. altissimus Eid. hist.

Sonchus arborescens, Tab. & Ger.

Sonchus lævis.

I. **Sonchus lævis laciniatus latifolius**.

Intybus sylv. seu Erraticatertia, Trag.

Sonchus lævis, Matth. Gesn. hor. Dod. Cast. Lug.

Sonchus lenis seu lævis, Cord. hist.

Sonchus non aspera, Fuch. tener, Ang.

Sonchus tenerior non aspera, Dod. gal. &

Lactuca leporina Apuleij.

Endivia sylv. Lon. ico.

Sonchus lævis vulgaris, folijs laciniatis dentis Leonis. Lob.

Sonchus lævis laciniatis folijs, Lugd.

Sonchus in collibus umbrosis, Gesn.

Andryala minor, Dalech. Lugd.

Sonchus lævis alter flore luteo, & tertius flore niveo, Tab.

Sonchus lævis flore albo, & alter fl. niveo, Ger.

Flore est luteo, rarius niveo, vel albo.

II. **Sonchus lævis in plurimas & tenuissimas lacinias divisus**: hic 3. in Prod.

III. **Sonchus lævis laciniatus muralis parvis floribus**.

Scariola sylv. Lactucæ species Galeno, Ang.

Sonchi genus læve, Gesn. hort. Eid. in ap.

an **Sonchus lævis alter**, Matth. Cast. Lugd.

Sonchus alter folio profundis lacinijs sinuato hederaceo. Lob.

Sonchus 4. lævis alter, Lugd.

Sonchus lævior vulgaris, Clus. hist.

an **Lactuca montana**, Cæsalp.

Sonchus sylvaticus 4. Tab.

Major & minor reperitur.

IV. **Sonchus lævis minor pauciorib. lacinijs**.

Sonchus lævis latifolius, Tab. Ger.

Est angustioribus folijs in incultis: latioribus in vinetis.

V. **Sonchus lævis angustifolius**.

Sonchus lævis Matthioli, apud Lob. ico.

Sonchi genus, terra crispa, Gesn. hort.

Terracrepulus in Hetruria, Cæs.

Crepis Dalechampij, Lugd.

VI. **Sonch. angustif. maritim. qui 4. in Prod.**

Sonchus montanus.

I. **Sonchus lævis laciniatus cæruleus, vel Sonchus alpinus cæruleus**.

Intybus πλατύφυλλο & **Harcynica**, Thal.

Sonchus lævis flore cæruleo, Clus. pan. &

Sonch. lævior Austriac. cæruleo flore, Eid. hist.

Sonchus cæruleus & Sonchocichoreum, Cam. in Matth.

Sonchus cæruleo flore, Eid. hort. (qui duum generum dicit.) & Ger.

Sonchus lævis 4. flore cæruleo, Tab.

Floribus etiam albis Thalius notavit.

II. **Sonchus lævis laciniat. lut. mont. major**.

Sonchus Dendroides Dalechampij, Lugd.

III. **Sonchus lævis laciniatus luteus minor**: qui 5. in Prod.

Sonchus hirsutus sive villosus.

I. **Sonchus villosus luteus major**.

Sonchus lanatus Dalechampij, Lugd.

Magnitudine variat, caule aliquando sesquicubitali, cubitali & pedali.

II. **Sonch. villos. lut. minor**: hic 6. est in Prod.

III. **Sonchus latifolius leviter hirsutus**.

Cichoreum sylv. alterum ἀνίππις, sive Cichoreum dulce, Colum.

Soncho affinis Lampfana vulgò, sed malè.

I. **Soncho affinis Lampfana domestica**.

Chrysolachanum Plinij, Ruel.

Lampsa-

Lampfanam negant, Adverf.
 Lampfana, quibusdam Napium, Dod. gal.
 Sonchis cognatum, Gefn. hort.
 Cichorium vel Sonchi genus, Eid. col.
 Lampfana, Ad. Lob. Dod. Lugd. Thal. Cam.
 cui & Papillaris in Prufia.

Sonchus fylv. 1. Tab. & 3. Eid. ico.
 Sonchus fylvaticus, Ger.
 Folijs aliquando prorfus integris, aliquando
 in lacinas aliquot diffectis, Thalius notavit.
 II. Soncho affinis Lampfana fylvatica.
 Sonchus fylvaticus 2. Tab.

INTYBUS SIVE ENDIVIA, CICHOREVMVE ejusque species.

Soncho ſubjungit Dioſcorides, l. 2. c. 260. *Σέριον*, cujus verba ſic interpretamur: Seris duum generum, quorum ſylveſtris Picris, & Cichorium vocatur: quæ verò ex hac latioribus eſt folijs ſtomacho commodior eſt hortenſi: Et hujus etiam dua ſpecies ſunt, quarum hac lactucæ ſimilior & latifolia: altera verò anguſtiore eſt folio & amaro. Intubi meminit Theoph. 7. hiſt. 7. inter olera numerando, & univerſa genera Intyborum amara dixit, 2. cauſ. plant. 7. Cichorea quoque mentio 7. hiſt. 9. uti & Intybi erratici 1. hiſt. 15. Plinio, l. 20. c. 8. Intubum erraticum Ambugiam appellavere: in Aegypto Cichoriam vocant, quod ſyl. ſit, fativum autem Serin, quod eſt minus & venoſius. Et ſyl. genus alij Hedypnoida vocant, latioris folij. Seris & ipſa Lactucæ ſimilima duorum generum eſt: ſylveſtris melior, nigra iſta & æſtiva; deterior hyberna & candidior.

I. Intybus fativa latif. ſive Endivia vulgaris.
 Seris domeſtica latifolia, Dioſcoridi.
 Intubum & Seris hyberna, Plinio.
 Scariola Arabum interpretibus.
 Cichorea fativa, Trag.
 Intubus, Tur. major, Matth.
 Intubum fativum latif. Fuch. Dod. gal. Lob. Lug.
 Intybum fativum, Cord. in Dioſc. Dod. Ger.
 Intybum latifol. Italicum, Gefn. hort.
 Cichorium fativum, Eid.
 Intybus hortenſis, Lac.
 Seris hortenſis altera, Ang.
 Intybus fativa major, Caſt.
 Seris (ſive Endivia alba) Gefn. hort. Lob. ico.
 Seris ſive Intybum fativum latifolium, Ad.
 Endivia, Gef. hor. cui & Hypochæris Theoph.
 hortenſis, Cam.
 Intybus major fativa, ſive Cichor. domeſtic. Tab.
 Florib. eſt cæruleis, raro cædidis, ut & minor.
 II. Intybus fativa anguſtifolia.
 Intubus ſive Endivia minor, Matth.
 Intybum fativum anguſtifol. Fuch. Dod. gal.
 Lugd. qui & Dod. & Matth. figuram habet.
 Intybus hortenſis alter; Lac.
 Intybum anguſtif. Scariola aliquibus, Gef. hor.
 Cichorium fativum, Cord. hiſt.
 Cichorium anguſtifolium, Lon.
 Seriola, aut Endiviola, Ad.
 Intybus minor 1. & Intyb. minus album, Tab.
 Serium, Cichorium fativum minus, Eid. ico.
 Intybum ſyl. & Intyb. ſyl. latifolium, Ger. ico.
 Intybus fativa minor, Caſt.
 an Cichorium Romanum Cæſalp. cui Apate
 Theoph. quia ſemina nigra habet.

III. Intybus criſpa: Matth. Tab.
 Seris ſive Intybus criſpa, Ad.
 Intybum criſpum, Lugd.
 Endivia criſpa, Ger. Romana criſpa, Cam.
 CICHORIUM.

I. Cichorium fativum.
 Seris fylv. quæ colitur & fativa dicitur, Ang.
 Seris, Lob.
 Cichorium domeſticum, Matth. Caſt.
 Cichorium hedypnois, Lac.
 Cichorium fativum cæruleum, Ad. Lob. ico.
 Cichorium latioris folij, Dod.
 Cichorium fativum latifolium, Lon.
 Intubum ſyl. latifolium, Lugd.
 Cichorium fativum duplici figura & album
 fativum, tres fig. apud Tab. & Ger. ſub fativo,
 fativo latifolio, & ſylv.

II. Cichorium fylv. ſive Officinarum.
 Seris *nigra* Dioſcoridi: cichorea Theoph. *nigra*
 Amarugo Gaza vertente, Theoph.
 Intubum erraticum, Plinio.
 Solſequium, Brunf.
 Cichorea, Trag. ſylveſtris, Matth.
 Seris fylv. Ang. Lob. Seris picris, Lob. ico.
 Seris fylv. picris, Cichorium, Ad.
 Cichorium ſyl. Gef. col. Dod. Caſt. agreſte, Lon.
 Intybum agreſte, Er. Cord. Gefn. hor. fylv. Fuch.
 Dod. gal. (cui & Ambubeja) Cord. Dioſc. Thal.
 Intubum ſylv. anguſtifol. Matthioli, Lugd.
 Hypochæris Dalechampi, Lugd.
 Cichorium, Lac. Cord. hiſt. Cæſ. Tab.
 Hieracium latifolium, Ger. ico.

Duplex eſt, alterum folio prorf. integro, un-
 ciarum

ciarum duarum quandoq; latitudine: alterum, in laciniis diviso, Thal. At hujus floris color communiter cæruleus, est & candido & roseo: aliquando caulis latitudinem digitorum quatuor acquirit.

III. Cichorium spinosum, quod in Matthiolo, Tabernæmontano emaculato, & in Prodrômô, addita figura descripsimus.

Cichorium spinosum Creticum Belli, Ponæ.

Cichorium spinosum, vulgò *γαυραγάσι*, h.e. Hydriæ spina, Belli in ep. 4. ad Cluf. (hist.

Chondrillæ genus elegans cæruleo flore, Cluf.

Cichorium fyl. luteum,

I. Cichorium pratense luteum hirsutæ asperum, vel Hieracium hirsutum folijs caulem ambientibus.

Cichorea 3. sive lutea, Trag.

Hieracium prat. asperum, Gëfn. col.

Cichorium luteum, Tab. Ger.

Intybus fyl. seu Cichorium fyl. fl. luteo, Thal. Lactariola altera, Cæf.

Variat: nam aliud folijs est integris, aliud divisis: illud, quadruplex est: 1. caule & folijs spinulis horret: 2. folia infernè aspera, supernè glabra in ambitu exasperata: 3. folijs angustioribus asperis: 4. caule brachiato folijs palmariibus, in ambitu profundè, ut Dentis leonis, divisis: ut Thal. monet. flore albo notavit, Tab. & Cichorium luteum 2. facit.

II. Cichorium prat. hirsutum vesicarium.

Cichorium fylv. vesicarium pratense, Colum.

III. Cichorium montanum angustifolium hirsutæ asperum.

Hieracium intybaceum asperum, vel 9. Tab.

Hieracium asperum, Ger.

IV. Cichorium prat. luteum lævius.

Hedypnois Plinij, Dod. gal. Ad. cui & Cichorium luteum, Lob. cui & Aphaca, Theoph.

Dentis leonis 3. species, Dod. Tab.

Aphace Dalechampij, Lugd.

Endivia fyl. Cæf.

Dens leonis cichorizata, Ger.

Dens Leonis.

I. Dens Leonis latiore folio.

Aphaca ex olerû genere, Theoph. 7. hist. 7. & 10.

Aphace, Plin. lib. 21. cap. 15. & 17. & Hedypnois, Plin. lib. 28. cap. 8.

Dens leonis, Brunf. Matth. Dod. Lob. (& corona & caput Monachi) Tab. Ger.

Hieracium maj. Trag. parvum, Cord. in Diosc.

Hieracium minus, Gëfn. hort.

Hedypnois major, Fuch.

Chondrilla Galeni, Ang. quibus, Taraxacon.

Chondrilla altera & rostrum porcinum, Dod. gal. Thal.

Dens leonis vulgi, sive Urinaria, Ad.

Taraxacon minus, Lon.

Aphaca, Cæfalp.

Hedypnois Dalechampij, Lugd.

Habetur & major & media quæ vulgatior est: folio acutiore, aliquando obtuso.

II. Dens leonis angustiore folio.

Aphaca angustioris folij, Cæf.

III. Dens leonis asphodeli bulbulis.

Cichorium Constantinopolitanum, Matthiolo.

Cast. Lugd. sic à Matthiolo appellatum, Colum.

Dens leonis Monspeliensium, Ad. Lob. ob.

Chondrilla altera Dioscoridis, Lob.

Dens leonis altera, Tab.

IV. Dens leonis latifolium caulescens, qui 1. est in Prod.

V. Dens leonis tenuissimo folio: qui 2. in Hieracium fœtidum 3. Colum. (Prod.

VI. Dens leonis minor folijs radiatis: 3. in an Trinciarella, Cam. (Prod.

VII. Dens leonis minus aspero folio: hic 4. in Prod.

VIII. Dens leonis minimus.

Cichorium fyl. pumilum sive Hedypnois, Cluf. cur. post.

HIERACIVM EJVSQVE SPECIES.

Iερᾶνιον Dioscoridi, l. 3. c. 72. Latinis Accipitrina, ab accipitre, qui ἱεραξ, nomen habet. (Hieracia ab alijs Plinio) quoniam accipitres scalpendo eam succoꝝ, oculos tingendo, obscuritatem cum sensere discutiant, Plin. l. 20. c. 7. ubi inter Lactucam sylvaticam refert, & cum ea confundit: dicitur & Σοῦχιτρον.

Genera: magni & parvi Diosc. meminit: recentioribus plures sunt differentia.

Hieracium dentis leonis folio acuto.

I. Hieracium majus folio Sonchi, vel Hieracium Sonchites.

Intybus fylv. 2. acutis folijs, Trag.

Hieracium majus, Matth. Fuch. Dod. gal. Lac. Tur. (sub Hippoglossi figura) Ad. Lob. Cast. Thal.

Hieracium latifolium majus, Cam.

Taraxa-

Taraxacon majus, Lon.

Hieracium minus Dalechampij, Lugd.
an Hieracium magnum, Cæs.

Aliquando folio asperiore inter segetes reperitur: communiter erectum: nonnunquam reclinatum.

II. Hierac. majus folio Sonchi angustiore.
Hieracium alterum, Dod.

III. Hieracium majus folijs Sonchi femine curvo.

Hieracium majus Creticum fativum, Ges. hor.

Hierac. Cretic. pro Endivia lutea missum, Cam.

IV. Hieracium majus erectum latifolium caule aspero.

V. Hieracium majus erectum angustifolium caule aspero.

Hæc ut & priori, aliquando prima folia obtrita sunt.

VI. Hieracium majus erectum angustifolium caule lævi.

Hieracium majus Dioscor. Tab. Ger.

VII. Hieracium dentis leonis folio, flore suaverubente.

Hieracium Apulum, suaverubente flore, Colum.

VIII. Hieracium dentis leonis folio monoclono subasperum.

Hieracium intybaseum, vel 6. Tab.

Variat: culmounico nudo ex radice: rarissime culmo bipedali ramoso, subaspero, cujusmodi in Italia reperitur.

IX. Hieracium dentis leonis folio monoclono glabrum.

X. Hieracium minus glabrum, folijs elegantioribus: hoc 2. est in Prod.

XI. Hieracium asperum flore magno dentis leonis.

Hieracium folijs & floribus dentis leonis bulbosi, Lob. ico.

Viperea vel Scorzonera Italica, Cast. ico.

XII. Hieracium dentis leonis folio hirsutie asperum minus laciniatum.

Hieracium alterum saxat. montan. Colum.

XIII. Hieracium dentis leonis folio hirsutie asperum magis laciniatum: quod in Prod. I. est.

XIV. Hieracium hirsutum ferè umbellatum.

Hieracium nonum, Clus. hist.

Hieracium dentis leonis folio obtuso.

I. Hieracium dentis leon. folio obtuso majus.

Hieracium minus primum, Dod. gal.

Hieracium longius radicatam, Ad. Lob. Ger.

Hieracium 3. Dod.

Hieracium macrorrhizon, Tab.

Apargia Dalechampij, Lugd. quoad descript.

II. Hieracium dentis leonis folio obtuso minus, flore magno: hoc 3. in Prod.

III. Hieracium dentis leonis folio floribus parvis: quod 4. in Prod.

IV. Hieracium dentis leonis folio bulbosum: hoc 5. est in Prod.

V. Hieracium minus dentis leonis folio subaspero.

Hypochæris, Porcellia, Tab. Ger.

Hieracium pumilum 4. Colum.

VI. Hieracium minus dentis leonis folio oblongo glabro.

Hyoseris altera vel angustifolia, Tab.

VII. Hieracium minus flore ex albo carneo.

Hieracium parvum Creticum, Clus. hist. ap. 1.

VIII. Hieracium minus folio subrotundo.

Hieracium minimum vel 8. Clus. pan. in hist. 9. icone, at descriptione II.

Hyoseris latifolia vel mascula, Tab.

Hyoseris mascula, Ger.

Variat ratione loci: nam in siccioribus natum minus est, quemadmodum Clusius pingit: at locis lætioribus, pluribus est caulibus palmaribus.

an Hieracium minus Hyoseridis latifoliæ facie, Eyst. Sed hoc semen papposum fert.

IX. Hieracium Bæticum, Clus. in cur. post.

Hieracium Chondrilla folio.

I. Hieracium maximum Chondrilla folio asperum: quod 7. est in Prod.

II. Hieracium Chondrilla folio hirsutum.

Hieracium folijs & facie Chondrilla, Lob. ico. Camer.

Hieracium II. Tab.

Variat: in German. hirsutius & majus, Monspessuli minus & lævius: at utrobique; folijs laciniatis: in Italia & minus & lævius, & folijs solum dentatis, provenit.

III. Hieracium Chondrilla folio glabrum.

Hieracium 5. sive aphacoides, Tab. Ger.

IV. Hieracium Chondrilla folio glabro radice succisâ, majus.

Hieracium minus, Trag. Ang. Matth. Fuch. Lac. Ges. Cast. Tab. minus alterum, Dod. gal.

Succisa tertia, Trag. hirsuta folia tribuit.

Hieracium minus præmorsâ radice, Ad. Lob.

Hieracium 4. Dodon.

Sonchus, Lon.

Picris Dalechampij, Lugd.

Hieracium leporinum, Ger.

Variat foliorum incisuris profundioribus, & hoc Hieracium nigrum, Tabern. & Ger. (quod Hieracium folijs Coronopi dici posset) nominant: vel minus profundis.

V. Hieracium Chrondrillæ folio glabro radice succisâ, minus.

Lagopus 3, vel Lactuca leporina, Trag.

Lactuca leporina Apuleij, Ang.

Hieracium quintum, Dod.

Apargia Dalechampij, Lugd.

At si quis 4. & 5. solum magnitudine, foliorum latitudine, & angustia differre velit, facile assentiar.

Hieracium Intybaceo folio.

I. Hieracium intybaceum flore luteo: hoc 10. in Prodr.

II. Hieracium intybaceum flore magno albo: hoc 11. est in Prodr.

III. Hieracium intybaceum flore ex purpura rubentibus.

Hieracium intybaceum 10. Clus. hist.

Hieracium Cichoraceo folio semine adunco.

I. Hieracium capitulum inclinans semine adunco.

Hieracium facie hedypnois, Lob. ico.

Rhagadiolus, Cæs.

Magnitudine & parvitate, folijs magis minusve sinuosis, ad agros Monspelienses variat: & in hortum translatum asperitatem penè amittit.

II. Hieracium siliquâ falcatâ.

Hieracium Narbonense falcatâ siliquâ, Lobel. Lugdun.

Rhagadiolus alter, Cæs.

Hieracium Monspeliac. & Narbonense, Tab.

Hieracium falcatum, Ger.

Quod Monspelij crescit, folijs est latioribus: quod Patavi, angustioribus, à quibus Sonchus stellatus, Chondrilla stellata, & Cichorium stellatum nominatur.

III. Hieracium proliferum falcatum: quod 12. in Prodr.

Hieracium calyce barbato, Colum.

IV. Hieracium minimum facultatum: quod 13. in Prodr.

Hieracium montanum hirsutum.

I. Hieracium echioides capitulis Cardui benediæti.

Hieracium montanum folio Cycopsis, Ad. Buglossum echioides luteum Hieracio cognatum, Lob. ico.

Buglossum luteum, Cam. Ger.

Hieracium echioides, Tab.

II. Hieracium mont. rapifolium: quod 14. in Prodr.

III. Hieracium alpin. asperum conyzæ facie. Hieracium Britann. vel 4. Clus. pan. & hist.

IV. Hieracium mont. dentis leonis folio incano, vel laciniatum lanuginoso folio.

Hieracium mon. laciniato folio, vel 7. Clus. pan.

Hieracium 8. folio hedypnoidis, Eid. hist.

Hierac. mont. angustif. folijs Cichoraceis, Tab.

Hieracium 7. Clusij, Ger.

V. Hieracium alpinum folijs dentatis flore magno: quod 15. in Prodr.

VI. Hieracium alpinum latifolium hirsutie incanum flore magno.

Hieracium 1. latifolium, Clus. pan. & hist. Ger.

Hieracium phlomoides, Tab.

Hieracium latifolium Pannonicum, Cam.

an Pilosella major Gallorum, Thal.

an Costa, Cam.

Folio est interdum sinuoso, interdum laciniato: maculis aliquando lividis insignitis, plerumq; carentibus.

VII. Hieracium alpinum latifolium villosum magno flore.

Hieracium alpin. hirsuto folio, vel 5. Clus. pan.

Hieracium 5. villosum, Eid. hist.

Hieracium latifolium montanum, Tab.

Hieracium 5. Pan. Cam. 5. Clusij, Ger.

VIII. Hieracium ramosum magno flore: quod 16. in Prodr.

IX. Hieracium montanum hirsutum ramosum parvis floribus.

X. Hieracium alpinum non laciniatum flore fusco: quod 17. in Prodr.

Hieracium Germanicum 1. Colum.

XI. Hieracium hortense floribus atropurpureiscentibus: quod 18. in Prodr.

Hieracium latifolium peregrinum phlomoides, Eyst.

Pilosella major quibusdam.

XII. Hieracium pumilum saxatile asperum radice præmorsa: quod 19. in Prodr.

an Hie-

XIV. Hieracium mont. lanuginosum laciniatum parvo flore: quod 20. in Prod.

XV. Hieracium alpinum pumilum folio lanuginoso.

Hieracium pumilum 2. Colum.

XVI. Hieracium montanum angustifol. nonnihil incanum.

Hieracium mont. vel 6. Cluf. pan. & hist. Cam.

Hieracium montanum angustifol. 2. Tab.

Hieracium 6. Clusij, Ger.

Variat folijs magis minusve incanis, ijsque integris vel minimum laciniatis: est & tertia folijs integris, atrovirentib. minimeq; incanis.

Hieracium montanum glabrum.

I. Hieracium mont. latifol. glabrum majus. Hieracium montanum majus latifolium, Tab. sub Chondrilla Hispanica, Ger. ico.

II. Hieracium montanum latifolium glabrum minus.

Hieracium montan. latifol. minus, Tab. Ger.

III. Hieracium alpinum pumilum chondrillæ folio: quod sub 7. in Prod.

IV. Hieracium Tragopogonis folio.

Scorfonera 4. Cluf. pan.

Hieracium 7. vel pumile, Eid. hist.

V. Hieracium capillaceo folio: quod 21. in Prodr.

Hieracium Murorum, Pulmonaria Gallica dicta.

I. Hieracium murorum folio pilosissimo.

Alfina seu Auricula muris major, Trag.

Pulmonaria Gallica, Scopa regia fortè Plinij, Gesn. hort.

Sideritis Plinij latissimo folio, Eid.

Pulmonaria Gallor. flore Hieracij, Ad. Lob.

Cluf. hist. Lugd. cum figura Carthon.

Pulmonaria Gallica sive aurea, Tab.

Corchorus Dalechampij, Lugd.

Lactariola, Cæsalp.

Variant in pictura; Tragus, Lugd. & Tab. folijs subrotundis & pilosis: at Lobelius, glabris & oblongis pingit: sic folia quandoque parte inferna rubent: aliquando albis maculis aspersa, conspiciuntur.

II. Hieracium murorum laciniatum minus pilosum.

Pulmonaria Gallica fœmina, Tab.

Lobelij figura melius huic, quam præcedenti convenit.

Hoc folio est modò latiore, modò angustiore, & hæc

Pulmonaria Gallica tenuifolia, Tab. dicitur.

III. Hieracium murorum angustifolium non sinuatum: quod 22. in Prod.

Hieracium pratense.

I. Hieracium profundè sinuatum pubescens: quod 21. in Prod.

II. Hieracium pratense latifolium non sinuatum majus.

Intybus ἀφυλλόενων major, Thal.

III. Hieracium prat. latifol. non sinuatum minus.

Intybus ἀφυλλόενων minor, Thalia.

Hieracium fruticosum.

I. Hieracium fruticosum latifolium folijs dentatis glabrum: quod 22. in Prod.

Hieracium majus latifol. vel 2. Cluf. pan. & hist. Intubi 6. species, Thal.

Hoc etiam caule graciliore & folijs angustioribus, in reliquis conveniens, reperitur.

II. Hieracium fruticosum latifol. hirsutum. Erinus, Matth.

Basilicum aquaticum, Cast.

Hieracium frutescens latifol. polyanthos, Eyff.

Variat: 1. folijs uncias quinq; longis, sesquunciam latis, subrotundis, dentatis & asperis, quemadmodum Patavij provenit, & à Guilandino, Militaris Galeni & Lactaris Plinij, dicebatur, 2. folijs est multò longioribus, angustioribus, parum dentatis, molli lanugine pubescentibus, quod apud nos reperitur, licet rarius.

III. Hieracium fruticosum subrotundo folio: quod 25. in Prod.

Hieracij foliati nomine D. Jungerm. misit.

IV. Hieracium fruticosum angustif. majus:

Hieracium Sabaudum, Ad. Lob. Lugd.

Hieracium alterum grandius, Lob. ico. Cam.

Hieracium primum, Dod.

Hieracium majus angustifol. vel 3. Cluf. pan.

Hieracij 3. genus alterum angustif. Eid. hist. ico.

Intubi 7. species Thal.

Hieracium montanum angustifolium 1. Tab.

Hieracium intybaceum, Ger. ico.

Caule est aliquando magis, aliquando minus aspero, folijs magis minusve crenatis, longioribus & angustioribus, brevioribus, & latioribus.

V. Hieracium fruticosum minus: quod 26. in Prodr.

CHONDRILLA ET EJUS SPECIES.

X *Χονδρίλλα ἢ κυχόριον* Diosc. l. 2. c. 161. dicitur : & propter formam, quibusdam Seridis agrestis species. An forte apud Theoph. 7. hist. 9. & 11. Α' πάρτυ, *Fraus Caza.*

Genera duo Dioscoridi : Plinius, l. & c. 22. unius meminit.

Chondrilla lutea.

I. *Chondrilla juncea viscosa arvensis*: quæ prima Dioscoridis.

Cichorea procera vel ζ . Trag.

Chondrilla, Tur. altera, Cord. in Diosc.

Condrilla viminea viscosa vinearum. Ad. Lob. ico. Lugd.

Cichoreum syl. luteum, Dod.

Condriillæ species in collibus & vineis, Cæs.

Condrilla viminalibus virgis, Cluf. hist.

an *Chondrilla Bellonio*.

Chondrilla juncea, Tab. Ger.

Chondrilla prima Dioscoridis, Colum.

II. *Chondrilla viminea viscosa* *Monspeliaca*: quæ 1. in Prod.

III. *Chondrilla viscosa caule foliis obducto*. *Chond. saxatilis viscosa caule* *κνυμιδοπέρω*, Col.

IV. *Chondrilla viscosa humilis*: quæ 2. in

V. *Chondrilla viscosæ affinis*. (Prod.

Ixopus, Cord. hist.

Seris longifolia Mutoni, an *Chondrilla altera* Dioscor. Lob. ob. quid est?

VI. *Chondrilla bulbosa*. sive *Chondrilla 2.* an *περδύσιον*, Theoph. 1. hist. 11. (Diosc.

Chondrilla pusilla marina lutea bulbosa, Ad. Lob. ico.

Cichorium bulbosum Dalechampij, Lugd.

Cichorium strumosum Myconi, Lugd.

Herba terræ crepolæ similis. Cæs.

an *Chondrillæ 2. species*, cui *florem purpureum* tribuit, Ang.

Condrilla altera Diosc. putata, Cluf. hist.

Chondrilla altera Diosc. Cluf. hist. Columb.

Chondrilla marina, Tab. Ger.

VII. *Chondrilla bulbosa major & ramosa*. *Condrilla secunda*, Cæsalp.

Hæmorrhoidalis, Cast.

VIII. *Chond. bulbosa Syriaca foliis latioribus*.

Chond. alterius aliud genus, Rauvv. Cluf. hist.

Chondrillæ aliud genus, Diosc. Lugd.

IX. *Chondrilla bulbosa, Cyriaca foliis angustioribus*.

Chondr. Diosc. altera, Rauvv. Lugd. Cluf. hist.

X. *Chondr. verrucaria fol. cichorij viridibus*.

Cichorium verrucarium, Matth. Cast. Cluf. hist.

Zacintha Matth. ico. Cast. Lugd.

Verruca Condrilla, Ad.

Verrucaria, Seridis species, Ges. hort.

Chondrillæ species in ruderibus, Cæs.

XI. *Chondrilla foliis Cichorei tomentosis*.

Chondrilla prior, Diosc. legitima, Cluf. hisp.

Chondrilla verrucaria, Lob. Lugd. (& hist.

Chondrilla prior, Dod. Cluf. Lugd.

Hieracium magnum Dalechampij, Lugd.

Chondrilla græca, Tab.

XII. *Chondrilla tota hirsuta*, Cam. quid?

XIII. *Chondrilla prior Matthioli*, Cast. &

Chondrilla altera, Lac. (Lugd.

Figmentum ex Cichorio, aliqui existimant.

Chondrilla cærulea & purpurea.

I. *Chondrilla cærulea latifolia laciniata*.

Chondrilla altera, Matth. Cast. prima, Lac.

Chondrilla prima Cichorio similis, Cord. in

Chondrilla tenera, Eid. hist. (Diosc.

Chondrilla latifolia cærulea, Tab. Ger.

Chondrilla purpurascente flore, Lugd. ico.

II. *Chondrilla cærulea altera*, Cichorij syl. fol.

Chondrilla cærulea Belgarum, Ad. Lob.

Chondrilla, Dod. gal. altera, Eidem.

Apate Dalech: Lugd.

Chondrilla cærulea & alba, Tab.

Chond. cærul. & lutea, Ger.

Chond. cæruleo flore, Caccialepore Italis, Cam.

Chondrilla, Cæs. & prima, Ang.

Flore est cæruleo, rarius albo.

III. *Chondrilla foliis laciniatis ferratis purpurascente flore*.

sub *Superba recetiorum* anonymos habent Ad.

Chondrilla rara purpurante flore semine nitido deciduo, Lob.

Chondrilla rara purpurea Lobeli, Lugd.

Chondrilla Hispanica Narbonensis, Tab.

Senecio Carduus Apulus, Colum.

In hortis latioribus est foliis, ut Tab. pingit; Columnæ optima est, prout spontè provenit.

IV. *Chondr. purpureo flore*, radice crassa, Jaceis congener, Cam. quid?

V. *Chondrilla purpurascens fœtida*.

Chondrilla rubra fœtida, Eyf.

In Phytopinace & in Prod. pro 3. descripta.

VI. *Chondrilla cærulea cyani capitulo*.

Sesamoides parvum, Matth. Cast. Cam. Tab.

Ger. minus Matthioli, Lugd.

Corono-

Coronopus quidam flore cæruleo, Gefn. col.
 Sesamoides parva Diosc. Ad. Lob.
 Chondrillæ species tertia, Dod.
 Catanance quorundam, Lugd.

Cyanus forsân Plinij, Colum.

VII. Chond. cærulea cyani capitulis altera.
 Sesam. parvū fl. magis completo, Cam. ad Matt.
 Chond. Sesam. dicta cærulea fl. completo, Eyst.

SENETIO E JVS QVE SPECIES.

Senecio *ἡγεγέων* Dioscoridi, l. 4. c. 97. quasi Vernus senex quòd flores Vere capillorum ritu canescant, & sin languiem abeant. Theoph. 7. hist. 7. inter olera & intubacea numerat: quod per totum annum penè asiduo germinet floris productione, 7. hist. 10. semper enim alterum alteri succedens, tempora omnia occupat, idq; propter alimenti quandam mediocritatem, ut loquitur 1. caus. plant. 27. Plinio, l. 25. c. 13. Erigeron, quod à nostris vocatur Senecio. At nullas differentias, Theoph. & Diosc. proponunt. Plinio vero monente quidam & alterum genus fecere, non quale esset demonstrare.

I. Senecio minor vulgaris.

Erigerum, Dioscoridis ac Plinij.

Verbena fœmina, Brunf. qui in postremâ editione se errasse fatetur.

Senecio vulgaris & 1. & Herbulum Trag.

Senecio minus Matth. Fuch. Tur. Cord. in Diosc.

Ang. Gefn. hort. Lac. Lon. Ad. Lob. Lugd. Cæs.

cui & Carduncellus. Senecio minor, Cast.

Erigeron secundum, Dod. gal. minus, Eid.

Senecio 1. Tab. sub Erygero tomentosum, Ger. ico.

Erigeron seu Senecio vulgaris, Thal.

II. Senecio minor latiore folio sive montana.

Senecio in montibus, Cæs.

Senecio 2. vel montana, Tab.

Erigerum, Ger.

III. Senecio incanus pinguis.

JACOBÆA ET E JVS SPECIES.

I. Jacobæa vulgaris laciniata. (Lon.

Flos S. Jacobi, Brunf. Trag. & Senecio major,

Senecio major sive flos S. Jacobi, Matth. Cast.

Lugd. qui & Fuch. & Matth. figuram habet.

Herba S. Jacobi, Fuch. Cæs.

D. Jacobi herba vel flos, Gefn. col.

Jacobæa, Dod. Ger. vulgaris, Cluf. hist.

Jacobæa Senecio, Ad. Lob.

Herba Jacobæa, Tab.

Artemisia *πολύκλων* & Dodonæi, Thal.

Variat folijs: alterius sunt instar Erucae laciniata: alter. ad Raphani fol. accedunt, sed minus

hirsuta: tert. querc. tenuifol. instar divisa sunt.

Senecio major, Cam.

II. Jacobæa subrotundo min. laciniato folio.

Verbasculum minimum, Lugd.

III. Jacobæa maritima.

Jacobæa marina, vel Chrysanthemum, & Artemisia marina neotericorum, Ad. Lob. ico.

Cineraria, Dod. Lug. Cæs. (cui Artemis. i. Diosc.)

Jacobæa maritima Penæ, Lugd. (Cam.

Eruca cinerea, Eid.

Erigeron primum, Dod. gal. majus, Eid.

Senecio fœtidus, Gefn. hort. Lugd.

Erigeron tomentosum alterum, Lob.

Erigeron fœtidum seu majus, Thal.

Jacobæa 1. vel Pannonica mollior, Cluf. pan.

Jacobæa Pannonica 1. Eid. hist.

IV. Senecio hirsutus.

Senecio 2. Trag. Aphaca, Theoph.

Erigerum tertium, Aphace, Theoph. Thal. Dod.

Erygeron tomentosum & Senecio incana, Lob.

Senecionis species Dodonæi, Lugd.

Senecio tomentosa 3. Tab.

V. Senecio ambrosiæ odore.

Senecio flore odorato, Cam.

VI. Senecio folio non laciniato.

Senecionis genus Myconi, Lugd.

Achavon abiat, id est, Artemisia alba, Alpin.

IV. Jacobæa incana altera.

Jacobæa marina, Dod. gal. Lugd.

Jacobæa altera, Dod.

Cineraria marina, Eyst.

Eandem cum præcedenti dicerem, nisi Dodonæus edit. lat. à Cineraria distingueret: & in

Eyst. horto, à Cineraria Lobelij alia dicitur.

V. Jacobæa marit. sive Cineraria latifolia.

In Phytopinace, & sub 1. in Prod. descripta.

VI. Jacobæa alpina laciniata fl. buphthalmi.

Jacobæa 3. Cluf. pan. & Jacobæa Pannon. 3.

latifolia 1. Eid. hist. (ratis.

VII. Jacobæa alpina folijs subrotundis ser-

Conyza alpinæ genus, Gefn. hort. & fract.

Conyza montana, Gefn. col.

Jacobæa latifolia altera, Cluf. pan.

Jacobæa 4. vel latifolia 2. Eid. hist.

VIII. Jacobæa mont. lanuginosa angust. non

Jacobæa Pannonica 2. Cl. pan. & hist. (laciniata.

IX. Jacobæa rotundif. incana: quæ 2. in Prod.

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER QVARTVS.

SECTIO PRIMA.

TANACETUM; PARTHENIUM; CHRYSANTHEMUM;
BUPHTHALMUM; CHAMÆMELUM; COTULA.

TANACETUM EJUSQUE SPECIES.

Tanacetum, fortè à Tannaco. quo nomine Parthenium appellatum fuisse, Plin. l. 21. c. 30. testatur: Pathe-
nion microphyllon fortè Hippocratis, Hermolao. Ἰπποκράτους λεπτὸ φύλλον & Dioscoridis l. 3. c. 128. quibusdam
videtur, nobis non item.

Tanacetum odoratum.

I. Tanacetum vulgare luteum.

Tanacet. Matricariæ 2. species & Parthenium,
Tanacetum vulgare, Trag. Eyst. (Brunf.
Tanacet. Matth. Gef. hor. Lon. Dod. Cæs. Ger.
Tanacetum citrin. Thal. maj. Dod. gal. (fol.
Artemisia tenuif. Fuch. in ic. monoclonos, Fuch.
Ambrosia Amato: recentiorum, Cord. in Diof.
Athanasia vulgaris, Lac.
Tanacetum millefolij folijs, floribus Abrotani
fœminæ, aut Agerati, Ad. Lob.
Athanasia seu Tanacetum, Lugd. Cast.
Artemisia Dioscoridis, Tab.

Flore est luteo, rarius albo, & dicitur
Artemisia flore albo, Taber.

II. Tanacetum folijs crispis.

Tanacetum argurioribus sîmbrijs, Ad.
Tanacet. specios. cristat. Anglic. Lob. Lug. Eyst.
Tanacetum crispum, Dod. crispum & Angli-
cum, Cam. in Matth & hort Ger.
Artemisia fativa Anglica, Tab.

III. Tanacetum minus album odore cam- phoræ, sive Achillæ, Diof.

Millefolium nobile & stratiotes vera, Trag.

TANACETUM AFRICANUM.

Plantam hanc aliqui Othonnam Diof. l. 2. c. 213. & Plin. l. 27. c. 12. alij majorem quidem Othonnam, mi-
norem vero Argemonem Diof. l. 2. c. 208. & Argemoniam. l. 25. c. 9. alij Lycopersicum Galeni: alij Caltham
Plin. l. 21. c. 6. quam gravis odoris dicit: alij Petilium florem Plin. l. 21. c. 8. suspicantur: alij ad Chrysaem hemi ge-
nus referunt, ut Matth. Afric. vel Tunetanus flos dicitur, eod quodd primùm hic flos in German. fuerit illat as. quan-
do Carol. V. Imp. ad Tunetum victoria potitus est: cum in Africa spontè proveniat. Tanacetum appellare lubet.

I. Tanacet. sive flos African. major flore pleno.

Othonna Dioscoridis & Plinij.
Caryophyllus Indicus major, Matth. Lugd.
Flos Africanus major, Dod. gal. multiplx, Eid.
Rosa Indica magna. Gef. hort.
Flos & Caryoph. Indic. & Pedua Punica lingua.

Achil. Mat. Lac. Cord. in Diof. & hist. Thal. Cast.
Millefolium stratiotes, & Stratiotes, Gef. hor.
Achillea sive millefolium nobile, Tab. Ger.
Tanacet. minus, Dod. candidis florib. Lob. Lug.
Achillea sideritis, Lugd.

Scopa regia Plinij, Dalech. in Plin.

Floribus candidis, purpureis & auram æmu-
lantibus, Marthiolo.

IV. Tanacetum alpinum odoratum.

Iva moschata Rhætis, Tanaceto cognata her-
bula, Gef. hort.

Tanacetum parvum alpinum, Lugd.

Tanacetum inodorum.

I. Tanacetum mont. inodor. minore flore.

Sideritis 3. Matthioli, quoad folia, & Lugd.
Tanacet. inodor. Dod. Ger. fl. bellidis maj. Eyst.
Tanacetum non odorum sylv. Ad.
Tanacet. inodor. 2. Clus. pan. & hist. (Lob.
Tanacet. non odor. perperam sideritis Italorum,
Tanacetum album seu ἀόσμον, Thal.
Athanasia Leucanthesos, Lugd.
Tanacetum Leucanthesum, Tab.

II. Tanacetum inodorum flore majore.

Tanac. inodor. 1. vel ampliore fl. Clus. pa. & hist.

TANACETUM AFRICANUM.

Caltha Africana fruticosa, Eid.
Othonna major polyanthos, Ad. Lob.
Flos seu Caryophyllus Indicus major, Cast.
Flos Indiæ vulgo, Othonna veterum, Cæs.
Flos Indicus major flore pleno, Cam.
Flos Africanus major aureus multiflorus, Tab.

Flos Africanus major polyanthos, Ger.

Caryoph. Indic. fl. multip. luteo pleno major, &

Caryoph. major Indic. fl. multip. aureo, Eyft.

Caryophylli Hispan. dicti prima varietas, Col.

Variat flore, qui aliquando ad Pugni magnitudinem crescit, & in globum colligitur; hinc Svvert. & Bry.

Aphricanus flos max. flore aurantij colore.

Aphricanus major flore pleno: addit Bry.

Caryophyllum Indicum majorem luteum, vel aureum; sic & colore est luteo, pallido, aureo. Aliquando in uno flore observata folia 230. bifida & trifida, & per margines punctis notata.

II. Tanacet. African. majus simplici flore.

Caltha Africana flore simplici, Gef. hort.

Flos Africanus major simplici flore, Lobel. ico. Tab. Ger.

Flos Ind. major flore simplici, Cam.

Africanus flos maximus simplex flore luteo, Svvert. Bry.

Caryophylli Hispanici dicti tertia & quarta varietas, Colum.

Variat: colore est croceo, est pallente: petalis octonis, aliquando novenis.

I I. Tanac. African. seu flos Africanus minor. an Argemone Dioscorid. Argemonia Plinij.

Caryophylli Indici, Trag.

Flos vel Caryophyllus Indic. minor, Gef. hor.

Caryophyllus Indicus minor, Matth. Gef. col. Lugd. Cast.

Flos Africanus, Dod. Lob. Indian. minor, Lon.

Flos Indianus seu Viola flammea, Fuch.

Tagetes Indica, Eid. Lugd.

Othonna, Lac. Itorum & ocellus African. Ad Tanacetum Peruvianum, Cord. hist.

Caltha Africana minor flore simplici, Gef. hor.

Viola flammea quibusdam, Eid.

Flos Portugalicus vel Indicus minor, Eid. col.

Pedua Pœnorum, Guil. pap.

Flos Indiæ alter minor, Argemone veter. Cæs.

Flos Africanus minor flore simplici & multiflorus, Tab. Ger.

Flos Ind. minor flore simplici & pleno, Cam.

Caryophyllus Indicus fl. luteo, simpl. minor & Caryoph. Indic. fl. aureo simpl. minor, Eyft.

Variat flore simplici & pleno: quamvis multiplex rarus sit: croceos, melleos & albos reperiri, Amatus scribit; adde & rubros: aliud citius, aliud tardius floret.

Africanus flos simplex & Africanus flos alter pleno flore, Svvert. Bry.

Caryoph. Indic. fl. luteo rubescente simp. min. &

Caryoph. Indic. plenus fl. luteo rubescente minor, Eyft.

Caryophylli Hisp. dicti altera varietas, Colum.

IV. Tanacetum Africanum minimum sericea hirsutie obsitum.

Caryophylli Hispanici dicti varietas septima & octava, Colum.

Variat flore simplici quinis petalis, & altera polyanthos, Colum.

V. Tanacetum five Flos Mexicanus flore fistuloso simplici.

Caryoph. Mexican. fistuloso flore simp. Colum.

VI. Tanacetum five Flos Mexicanus flore fistuloso pleno.

Caryophyllus Mexicanus alter polyanthos fistuloso flore, Colum.

VII. Tanac. African. folijs tenuissimè divisis.

Caryophylli Hisp. dicti varietas nona, Colum.

VIII. Flos Indicus.

Jolo Suchil, id est, flos cordialis, figura & magnitudine cor representans: Joseph. Aosta l. 4. hist. Ind. Occid. cap. 27.

IX. Angiers, Indiæ flores holosericum tactu referentes, in odori, aspectu amabiles: Idem.

P A R T H E N I U M.

P *Agéθiov, quasi Virginalis, quod morbis mulierū uterinis medeat* (hinc vulgo *Matricaria*) *Dios. l. 3. c. 155. cui & ἀμαράνον, ut & Galeno & Aeginetæ. Plin. & Artemis. l. 2. 5. c. 6. & Mercur. l. 25. c. 5. & huic, Parthen. nomen tribuit: at de Matricaria agit l. 21. c. 30. quod in hortorum sepib. flore albo nasci scribit. Unius meminere.*

I. *Matricaria vulgaris, seu sativa.*

Amaracus Galeno & Aeginetæ, Crispula Man.

Matricaria, Parthenij i. species, Brunf.

Artemisia tenuifolia, Fuch. Tab.

Artemisiæ ramosæ altera species, Fuch. ico.

II. *Matricaria sylvestris flore toto luteo.*

Matricaria sylvestris, Trag.

Artemisiæ tenuifoliæ altera species, Thal.

Matricaria, Trag. Lon. Dod. Lugd. Cæs. Camer. Ger.

Matricaria nostras, Ad. Lob. fl. simplici, Eyft.

Parthenium, Matth. Dod. gal. Lac. Cord. in Dioscor. Gef. hor. Cast. Thal. 2. Tur.

Amaracus Galeni, Eric. Cord.

III. *Matricaria odorator.*

Matricaria altera ex Ilua, Cam.
Artemisia tenuifolia odorata, Tab.

IV. *Matricaria flore pleno.*

Matricaria duplici flore, Lob. ico. Ger.
Matricaria pleno flore, Cam. Eyst.
Parthenium pleno sive polyphylo flore, Cluf. pan. & hist.

Artemisia tenuifolia flore pleno, Tab.

V. *Matricaria inodora.*

Achaovan, Parthenium inodorum, Alpi.

VI. *Matricaria alpina Chamæmeli folijs.*
Parthenium alpinum, Cluf. pan. & hist.

Matricaria sive Parthenium alpinum, Cam.

VII. *Matricaria folijs abrotani.*

Parthenium σμυρόφυλλον, Myconi, Lugd.

VIII. *Matricaria maritima.*

Cotula sive Parthenium marinum minimum, Ad. Lob. ico.

Parthenium maritimum minimum, Lugd.
Chamæmelum minimum, Dalech. Eid.

CHYSANTHEMUM ET BUPHTHALMUM.

Xρυσάνθεμον, propter flores luteos aureo fulgore splendentes, Dioscoridi, l. 4. c. 58. & quia orbem oculi imitantur, etiam βήφθαλμον dicitur.

βήφθαλμον adjungimus, quod flore simile sit boum oculis, Plin. l. 25. c. 8. de quo Dioscorides, l. 3. c. 156. post Parthenium egit, qui utrique plantæ βήφθαλμος nomen tribuit. Dein, quia forma & viribus plurimum conveniunt, ita ut dubitari possit, sint ne apud Diosc. & Plinium diversa plantæ, an verò eadem, quòd ex capitibus utriusque collatione clarum fiet: quare Galenus & Aegineta, Buphtalmi, non verò Chrysanthemi, meminere.

Genus Chrysanthemi unicum est Dioscoridi & Plinio, licet. l. 26. c. 8. Chrysanthemi primi meminerit, ubi pro primo, potum legendum censemus.

I. *Chrysanthemum folijs matricariæ.*

Tinctorius flos 4. Trag.
Chrysanthemum, Matth. Lac.
Chrysanthemum & Chalcitis, Tab.
Chrysanthemum fegetum, Ger.

II. *Chrysanthemum flore partim candido, partim luteo.*

Buphtalmi altera species, Gesn. hort.
Chrysanthemum Creticum mixtum, Eyst.

III. *Chrysanthemum majus folio profundius laciniato magno flore.*

Chrysanthemum Creticum 1. Cluf. hist. luteum, Eystett.

IV. *Chrysanthem. majus folio in minores lacinias diviso.*

Chrysanthemum Creticum 2. Cluf. hist.
an Chrysanthemum, quod crudum edunt in Lemno insula, Bellon.
an Chrysanthemum quod μωσλίδα vocatur & à rusticis editur, Belli epist. I. ad Clusum.

*Chrysanthemum alpinum.*I. *Chrysanthemum alpinum incanum folijs laciniatis.*

Chrysanthemum alpinum 1. Cluf. pan. & hist.

II. *Chrysanth. alp. folijs abrotani multifidis.*

Achillæa montana Artemisiæ tenuifoliæ facie, Ad. Lob. ico.
Achillæa montana, Lugd. Tab.

Ageratum ferulaceum, Lugd.

Chrysanthemum alpinum 2. Cluf. pan. & hist.

III. *Chrysanth. alp. fol. longis tenuiter incis.*

Chrysanthemum alpinum 3. Cluf. pan. & hist.

*Buphtalmum.*I. *Buphtalmum, Tanaceti minoris folijs.*

Buphtalmum, Trag. Matth. Lac. mille folij folio Chrysanthemi flore, Ad. Lob. Cast. Lugd. Cam. Tab. sub Buphtalmo albo, Ger.

Buphtalmus & Chrysanthemum, Gesn. hort.
Buphtalmus qui & crispula herba, Amato.

Buphtalmum vulgare, Cluf. pan. & hist.
Chamæmelum chrysanthemum, Fuch.

Cotula lutea, sive tertia, Dod.
Chrysanth. Cord. in Diosc. Tur. tenuifol. Eyst.

Chrysanthemum verum, Gef. col.
Aster Atticus, Cord. hist. ico.

Cotula non foetida, Lon.

II. *Buphtal. fl. luteo subtrus purpurascente.*

Buphtalmum Narbonense, Cluf. Pan. & hist.
Buphtalmum tenuifolium Narbonense, Lob. obs. descript.

Buphtalmum verum, Dalech. Lugd.
Buphtal. flore purpurascente, Cam. in Matth.

III. *Buphtalmum cotulæ folio.*

Buphtalmum alterum folio & facie cotulæ foetidæ, Ad. Lob. ico.
Buphtalmum alterum Penæ, Lugd.

IV. *Chry-*

IV. Chrysanth. fruticosius subeandidum.

Chrysanthemum alterum ex Sicilia, Cæs.
Buphthalmum, Camer. in Matth. icon. verum,
Tab. Ger.

Chrysanthemum primum, Cæs.

V. Buphthalm. lanuginos. folijs millefolij.

an Dioscoridis?

Chrysanthemum Valentinum, Clus. Hispal.
pan. & hist. Lob. ico. Ger.

Buphthalmum tenuifolium Narbonense, Lob.
ob. quoad icon.

Chrysanthemum Hispanicum, Tab.

CHAMÆMELVM ET COTVLA.

A ^{ἄνθεμις} Dioscoridi, lib. 3. cap. 154. ^{ἀνθεμὶν} Theoph. 7. hist. 13. dicitur & χαμαίμελον, quod mali odorens
habeat, Plinio, lib. 22. cap. 21. cui & Anthemis.

Genera plura Theophrasto: at Dioscoridi & Plinio tria, flore tantum distantia: flores in medio aurei, orbiculato ambitu candidi & λευκὰνθεμοῖ: melini & χρυσάνθεμο: aut purpurei, & proprie ἡράνθεμοῖ vocatur.

I. Chamæmelum vulgare, Leucanth. Diosc.
Chamæmelum (Parthenii 3. species) Brunf. Lac.
Cæs. Cast. Thal. Tab. Ger.

Chamomilla Amato 3. & vulgaris Trag. Lon.

Chamæmilla Ang. Chamæmelon, Thal.

Chamæmelum Leucanth. Fuch. Gesn. hort.

Chamæm. syl. Dod. gal. vulgare Ges. hor. Dod.
& arvense, Cam.

Chamæmelum vel Anthemis vera, Ges. hor.

Anthem. Tur. Cord. in Diosc. Matth. Ges. col.

Anthemis vulgatiior sive Chamæmill. Ad. Lob.

Chamæmelum sylv. Matthiol. & Dod. utriusque
figura posita, Lugdun.

II. Chamæmelum nobile sive Leucanthe-
mum odoratius.

Parthenium Diosc. & nobilis Chamom. Trag.

Chamæmelum Leucanthem. Dod. gal. Tur.

Leucanthemum odoratum, Dod.

Chamæmel. hortense, Ges. hor. vel nobile, Eid.

Chamæmel. leucanthemum odoratum, Dod.

Parthenium nobile, Eid. ap.

Chamomilla nobilis, Lon.

Anthemis, sive Leucanth. odorati⁹, Roman. Ad.

Anthemis seu Leucanthemis odorata, Lob.

Anthemis Leucanthemus, Lugd.

Chamæmel odorat. Ital. simpliciflore, Cam.

Chamæm. Roman. Tab. Ger. fl. simpliciflori, Eyst.

III. Chamæmelum leucanthemum Hispani-
nicum magno flore: quod. i. est in Prod.

IV. Chamæmelum Chrysanthemum Hisp.
odorat: quod 2. in Prod.

V. Chamæmelum nobile flore multiplici.
an Leucanthemum Plinij, Ang.

Leucanthemum niveum Anglorum flore mul-
tiplici, Ad. Lob. ico.

Chamæmel. leucanth. odorat. multiplex, Dod.

Anthemis leucanthemum nivea Angl. flore
multiplici, Lugd.

Chamæmelum Romanum flore multiplici,
Cam. in Matth. Tab. Eyst.

Chamæmelum Anglicum flore multiplici, Ger.
Floribus variat, qui altero globosus albus, ut

apices lutei non conspiciantur: in altero adhuc
conspiciuntur: est 3. & 4. species, Tab. aliquan-
do flores latitudine Ducatum Ungaricum ex-
æquant.

VI. Chamæmel. luteum capitulo aphylo.

Chamæmelum Chrysanthemum, Dod. gal.

Chamæmel. Chrysanth. odoratum, Eid. post.

Anthemis Chrysanthemus herbariorum, Ad.
Lob. Lugd.

Chamæmelum hort. alterum, Gesn. hort.

Chamæmelum luteum odoratum, Eid. ap.

Chamæmelum luteum, Tab. fig. trans.

Chamæmelum nudum odoratum, Ger.

Chamæm. inodor. & foetidum, sive COTULA.

VII. Chamæmelum inodorum.

Cotula, Brunf. Tab.

Chamomilla fatua, & 4. Trag.

Buphth. Fuch. Er. Cord. majus, Cord. in Diosc.

Cotula non foetida, Dod. gal. Ges. ap. Lugd.

Cotula inodora, Ad.

Cotula alba non foetida, an Melandrium Plinij,
Dod. post.

Solo odore à Chamom. vulgari distinguitur.

VIII. Chamæmelum foetidum.

Parthenion leptophyllum Hippocratis.

Cotula foetida, Parthenij 4. species Brunf.

Chamomilla 2. & sylv. Trag.

Cotula foetida, Dod. gal. Er. Cordo (cui & can-
inum anethum Germ.) Lac. Gesn. hort. Guil.

Lon. Lob. ico. Lugd. Cast. Cam. Eyst.

Parthenium, Fuch. Ad. Tab. primum, Tur.

Buphthalmum minus, Cord. in Diosc.

Cotula alba, Dod.

Κυρανθεμῖς, Parthenium vel virginea, Lob.

Chamæ-

Chamæmelum album seu foetidum, Thal.
Cota vulgo, Buphtal. Diosc. Gal. & Plinij, Cæs.
Flore pleno, aliquando etiam in agris reperi-
IX. Chamæmelum alpinum.

Pyrethrum alpinum, Gesn. hort.
Leucanthemum alpinum, Clus. pan. & hist.
X. Chamæmelum Leucanthemum inca-
num Hispanicum minus: quod 3. in Prod.

SECTIO SECUNDA.

ABROTANVM; ARTEMISIA; AMBROSIA;
BOTRYS; ABSINTHIVM.

ABROTANVM EJVSQVE SPECIES.

Aβροτανον Dioscoridi, l. 3. c. 29. sic dictum Nicandri interpreti, διὰ τὸ πρὸς ὄψιν ἀβρόν ἢ ἀπαλὸν φαίνεσθαι: ἄλωσε ἢ διὰ τὸ δύσωνον εἶναι: Hoc est, quod conspectu tenerum, molle & delicatum appareat: aut quod gravem, acremq; & diffilem halitum spiret.

Genera duo Theoph. urbana, 6. hist. 1. & agrestis, 6. caus. 24. Dioscoridi sœmina & mas. Sic Plinio l. 21. c. 7. mas, Abrotanum campestre: sœmina verò, montanum. At Dioscoridis sœminam, Chamæcyparissî id est, pumila Cupressi nomine, Plin. l. 24. c. 15. donasse videtur.

I. Abrotanum latifolium arborescens.
Absinthium del Comasco, Ang.
Abrotanum sœmina arborescens, Dod.
Absinthium arborescens, Lob. Lugd. Tab. Ger.

II. Abrotanum latifolium inodorum.
Abrotanum inodorum, Lob. Lugd. Ger.
Absinthium inodorum & inspidum, Dod. ico.
Abrotanum latifolium, Tab.
Artemisia tenuifolia 2. Clus. hist. ico.

III. Abrotanum mas angustifolium majus.
Abrotanum mas, Brunf. Dod. cui etiam 2. & minus, Matth. Lac. Gesn. hort. Corn. Ad. Lob.
Cast. Lugd. Tab. (sive masculum majus) Cam.
Franco, Ger. Eyst.

Abrotanum primum & minus, Trag.
Abrotanum vulgare mas, Fuch.
Abrot. nigrum seu mas, Cord. in Diosc. & hist.
Abrotanum mas Diosc. montanum Plinij, Cæs.
Abrotanum mas vulgare montanum sœmina nostras forte, Colum.

IV. Abrotanum mas angustifol. maximum.
Abrotanum majus, & 2. Trag.
Abrotanum magnum camphoratum, quibusdam Incensaria, Cam.

Abrotanum mas magnum, Franco.
Abrotanum mas vulgare magnum in hortis cultum, Colum.

V. Abrotanum mas angustifolium incanum.
Abrotanum mas minus, Tab.
an Abrotanum mas incanum, Cosum.

VI. Abrotanum mas angustifolium minus.

Abrotanum tertium, Dod. gal.
Abrotanum odoratum humile, Eid. Lugd.
Abrot. odorat. humile dense fruticosum, Lob.
Abrotanum humile, Tab. Ger.

VII. Abrotanum campestre.
Abrotanum fyl. vel 4. Trag.
Ambrosia, Lac. Lon. Cast. altera, Matth. Lugd.
Cam. tertia, Tab.

Ambrosia tenuifolia, Lob.
Artemisia leptophyllos, Gesn. hort.
Artemisia tenuifolia, Dod. Thal. 3. Clus. hist. def.
Artemisia 3. Diosc. leptophyllon, Ad. Lob. ico.
Abrotanum campestre, Tab. Ger. (Lugd.

Duplex est: nam alteri cauliculi sunt albicantes, alteri rubentes: illud
Artemisia tenuif. 1. vel incana, Clusij in Pan. at
secunda in hist. hoc verò, 2. vel purpurascens, E-
jusdem in Pan. at in hist. tenuif. 3. esse videtur.

VIII. Abrotanum campestre incanum Car-
linæ odore: in Prodro mo descriptum.
an Artemisia tenuifolia, 1. Clus. hist.

Abrotanum sœmina vulgi.

I. Abrotanum sœmina folijs teretibus.
Chamæcyparissus Plinij, Trag. Fuch. Eric. &
Val. Cord. Dod. gal. Tur. Gesn. hort. Lon.

Santolina, Ang. prima, Dod.
Abrotanum sœmina, Brunf. Matth. Lac. Ad.
Lob. Cast. vulg. 1. Clus. hisp. & hist. Lugd. Tab.
Ger. Cam. in Matth. Eyst.

Santonium minus, Cord. hist.
Centonia, Gesn. hort.

Polium, Theoph. Diosc. & Arabum, Colum.
Sancto-

Sanctolina vulgo, aliis Crespolina, Cæs.
 Absinthium marinum, Tab.
 II. Abrotanum fœmina flore majore, folijs villosis & incanis.
 Santonicum majus, Cord. hist.
 Santolina altera, Dod.
 Seriphium Diosc. abrotani fœm. facie, Ad. Lob.
 Seriphium verum Penæ Lugd.
 Absinthium marinum 1. Tab.
 Abrotanum fœmina 3. Cluf. hist.
 Polij altera species major, Colum.
 III. Abrotanum fœmina folijs Ericæ, vel Santolina 3. Dod. (Sabinæ.
 Chamæcyparissus Dalechampii, Lugd.
 Unguentaria Lutetianorum.
 IV. Abrotanum fœmina folijs Cupressi.
 Abrotanum peregrinum Cupressi folijs, Ad.
 Santolina 4. Dod.

V. Abrotanum fœmina Sabinæ folio.
 Hujus Lobelius in observationibus meminit.
 VI. Abrotanum fœmina repens canescens.
 Santolina 5. Dod.
 VII. Abrot. fœmina folijs minus incanis.
 Abrotanum fœm. 2. Cluf. hist.
 Abrot. fœm. folijs magis viridibus, Cam. hort.
 Polij altera species non ita incana, Colum.
 VIII. Abrotanum fœmina viridis.
 Abrotanum fœm. Salmantic. 2. Cluf. hisp. at 6. in hist.
 IX. Abrotan. fœm. folijs rorismarini majus.
 Abrotanum fœmina Salmanticensis prima, Cluf. hisp. at 4. in hist.
 X. Abrotanum fœmina folijs rorismarini minus.
 Abrotani fœminæ Salmanticensis 1. altera species, Cluf. hisp. & Abrot. fœmina 5. Eid. hist.

ARTEMISIA EJVSQVE SPECIES.

A *Ἐφεσουλία* Dioscoridis, l. 3. c. 127. sic dicta ab Artemisia Mausoli Caria Regis uxore, quæ hanc sibi, ut loquitur Plin. l. 25. c. 7. adoptavit, cum antea *παρθένιος* id est, *Virginialis*; quod virgo Dea illi nomen dederit, vocaretur: quare Apulejus etiam *παρθένιος* dici affirmat. Sunt qui ab Artemide *llythia* cognominatam putent, quoniam privatim fœminarum malis, quibus *ἄρτεμις*, id est, *Diana* præest, medeat.

Genera duo Diosc. proposuit: in quibusdam verò codicibus Græcis, ut Marcelli, Goupylij, Assulani, Saraceni, sequitur & aliud caput de Artemisia, quod spurium videtur: quare Ruellius, in sua interpretatione omisit. Marcellus Virgilius, ut adscititium damnavit: Cornarus, ut supposititium ex textu Latino removit: non immeritò, cum nec apud Galenum, Oribasium, Aeginetam, Aëtium, nec apud Serapionem, de tertiâ specie quidquam legatur, qui tamen simplicia ex Dioscoride enumerant. Sic Plinio genera duo, alterum folijs latioribus, alterum tenuioribus.

I. Artemisia vulgaris major.
 Artemisia, Parthenij 8. species, Brunf.
 Artemisia, Trag. Ang. Matth. Lac Cord. in Diosc.
 Amat. Gesn. hort. Ad. Cam. communis, Dod. gal.
 Artemisia vulgaris, Tur. Cluf. hist. Thal.
 Artemisia major, Cord. hist.
 Artemisia latifolia, Fuch. Lon. Dod.
 Artemisia mater herbarum, Lob. Ger.
 Artemisia 1. vulgaris, Lugd.
 Artemisia vulgaris, & Artemisia altera polyclonos dicta, Diosc. Cæs.
 Artemisia rubra & alba, Tab.
 Variat colore caulis & floris: una, caule & fl.

rubro purpurascente, seu subpurpurascente: altera, caule ex viridi albicante, vel subpallente (spadiceove: hinc apud Tab. & Ger. figuræ duæ.

II. Artemisia vulgaris minor.
 Artemisia minor, Matth. Cast.
 Priore minor est & unum tantum caulem producit.
 III. Artemisia montana.
 Artemisia leptophyllos montana, Lugd.
 IV. Artemisia polyspermos.
 Artemisia monoclonos quorundam, alijs Ambrosia, Lugd.
 an Ambrosia 2. Tab.

AMBROSIA.

A *Ἄμβροσταν* Dioscorid. lib. 3. cap. 120. Artemisia subjicit, Veteribus τὸ τῶν θεῶν βρῶμα, id est, Deorum cibis dicitur, quod mortales eam non edant: vel quod, qui eam ederint, immortales evadant, ita eximia fragrantia gratia, etiam Dijs expetita. Sunt qui Ambrosiam Dioscorid. Conyzam Hipp. de morbis mulieb. & Artemisiam secundam Plinij velint.

I. Ambrosia maritima.

Conyza Hippocratis, Ang. ut quidam nominant, Gef. hort. Cam. (Gef. hor.

Ambr. quibusd. dicta, Artemisiæ forsan species, Ambrosia fativa hortensis, Lob.

Ambrosia, Dod. Ad. Cæs. Cam. prima, Tab.

Ambrosia hortensis procerior, Lugd.

Artemisia monoclonos, Eid.

Plerunque ramosa est, rarius unicaulis; hinc duæ figuræ in hist. Lugd.

II. Ambrosia campestris repens.

Ambrosia, Matth.

Ambrosia spontanea strigosior, Lob.

Ambrosia prima Matthioli, Lugd.

Coronopus Ruellij, Dod. gal. Gef. hor. Lugd.

Coronopus repens, Lob. Lugd. Tab. Cam.

Cornu cervi alterum repens, Dod.

Pseudoambrosia, Nasturtium verrucarium quibusdam, Cam. in Matth.

Carara, Cæsalp.

B O T R Y S.

Bοτρῦς Diosc. l. 3. c. 130. quam Cappadoces Ambrosiam, alij Artemisiam vocarunt: Botrys Plin. l. 27. c. 8. quam l. 25. c. 7. cum Artemisia confundit: sic dicta à semine, quod racematim ramulis adnascitur.

I. Botrys Ambrosioides vulgaris.

Botrys, Trag. Matth. Fuch. Tur. Ang. Dod. Lac. Amat. Ruell. Cord. hist. Gef. Ad. Lob. Cast. Cæs.

Lugd. Tab. Cornaro. Ger. Cam. cui & Patientia Italorum.

Botrys Artemisia Turcica, Eyst.

Botrys, altera Ambrosiæ species, cujus semen Amomum officin. quibusdam, Cord. in Diosc.

II. Botrys Ambrosioides Mexiocana: cujus semen Parote Mexiocanæ nomine missum, in horto D. D. Plateri, feliciter Anno 1619. & sequentibus crevit.

III. Botrys Chamædryoides.

Chamæcyparissus agrestis & Chamæpitys altera Dioscoridis, Trag.

Chamædrys altera, Matth. Cast. Lugd. Thal.

Chamædrys fœmina, Dod. gal. Tur. Cæs. Lugd.

Cam. Ger. vera fœmina, Fuch. ico.

Trixago vera, Lon.

Chamædrys laciniatis folijs, Lob.

Chamæpitys altera, Dod.

Chamædrys minima, Lugd.

Iva moschata, Tab.

Aiuga, vel Chamæpitys multifidis fol. Clus. hist.

ABSINTHIUM EJUSQUE SPECIES.

Aψίνθιον Dioscoridi l. 3. c. 26. Sic dictum quasi ἀψίνθιον Comicis, quasi impotabile, propter insignem amarorem, ὁ δὲ αὖ τις τῆς αὐτῆς ἀμάρτησιν: unde & πικρὸν αὐτοῦ, intense amaritudinis.

Genera tria Dioscoridi, Ponticum, Marinum sive Seriphium, & Santonicum, & Galeno & Plinio lib. 27. cap. 7. Theoph. 9. hist. 18. Absinthij in Ponto provenientis tantum meminit.

Absinthium Ponticum.

I. Absinthium Ponticum, seu Romanum officinarum, seu Dioscoridis.

Absinthium, Brunf. Matth. Cord. in Diosc. & hist. Lon. Cæs.

Absinthium Pontic. Ruel. legitimum, Bellon.

Absinth. vulgare, Trag. Fuch. ico. Lac. Gef. Guil.

Ad. Lob. Cast. Tab. Lugd. seu Rom. Pontic. Eyst.

Absinthium commune, Tur. Gesn. Cam. quod Ponticum Trincavellæ dicit.

Absinthium nostrum rusticum, Thal.

Absinthium Santonicum, Dod. gal.

Absinthium majus & vulgare, Clus. pan.

Absinthium latifolium, Dod. Ger.

II. Absinthium Ponticum montanum.

Absinthium commune minus, Gef. hort.

Absinth. mont. Cam. in Matth. seu Roman. Tab.

Absinthium tenuifolium pont. Galeni, Ger. ico.

Absinthij alterum genus, tale quale Ponticum

traditur, Cæsalp.

Simile vulgari, nisi quod exiliora omnia, & amaritudo gratior.

III. Absinthium pont. Creticum grati odoris.

Absinthium in Græcia communissimum, quod ἀσυνθία vocant, Ang.

Absinthium Ponticum Belli, quod ἀπεία non ἀσυνθία in Græciâ vocatur: ut ad me Honorius

Belli, & scripsit, & plantam misit, ut in Appendice Phytopinacis & sub r. in Prod. videre est.

IV. Absinthium Pontic. tenuifolium incanum.

Abrotanum minus & r. Trag.

Abrotanum fœmina, Fuch. à Cordo existimat.

Absinthij genus potius, Gef. hor. Lon. Lugd.

Abrotanum album, sive fœmina, Cord. in Diosc.

Absinthium Santonicum, Ruel. Cæs.

Absinthium Pontic. Matth. Fuch. ico. Dod. gal.

Fuchij Gef. hor. append. Guil. Lug. Tab. vulga-

re. Clus. pan. & hist.

Absinthium Roman. Mesuei, Tur.
Absinthium tenuifolium, Dod.
Absinth. Galatium Sardonium Diosc. Ad.Lob.
Absinthium Romanum vulgare, Cam.
Absinthium Ponticum album, Eyst.

Hoc medium est inter Absinthium & Abrotanum, & est duum generum : 1. planè incanum : 2. cauliculis purpurascens, folijs supina parte viridioribus.

V. **Absinth.** Pont. tenuifolium Austriacum.
 an Absinth. Pont. Trident. herbarior. Lob. Lug.
Absinth. tenuifol. Austriacum, Clus. pan. & hist.
Absinthium Seriphium, Dod.

an Absinthium Nabathæum Avicennæ, Tab.
 an Absinthium tenuifol. seu Romanum, Ger.

VI. **Absinth.** Pontic. repens vel supinum.
Absinthium supinum, Gesn. hort.
Absinth. Pont. supinum Herbariorum, Lob. ob.
Absinthium repens, Tab.

Absinthium marinum latifolium, Ger. ico.

VII. **Absinth.** inspidum absinthio vulgari simile.
Absinthium inspidum, Gesn. hort. Lob. ob.
 an Absinthium dulce, Clus. hist.
Absinthium inodorum, inspidum, vel fatuum,
 Dod. desc.

Absinthium Seriphium sive maritimum.

I. **Absinth.** maritimum Lavendulæ folio.
Absinth. marinum sive seriphium, Matth. Lugd.
Absinthium Seriphium, Lac.
Absinthium maritimum Volmaro, Gesn. ap.
 an Absinthium Seriphium, Amat.
Absinthium marinum, Tur. Cæs.
Artemisia marina, Ad. Lob. Lugd. Tab. Ger.
Artemisia folio Lavendulæ, Clus.
Absinthium angustifolium, Dod.
Seriphia Paludio, Lugd. (Eyst.)

Absinth. latifol. marin. aromatico odore, Cam.
 Hoc folijs ludit, superioribus in aliquot laciniis divisis, potissimum si in hortos transferatur : & hujus peculiaris figura habetur, nomine Artemisiam marinam folijs superior. incis, Lob.
Artemisia marina Lobelij, Lugd.
Absinth. angustifolij ramul. folijs scissis, Dod.
Absinthij marini Patavini, Clus. pan. & hist. ubi scribit ab Artemisia folio Lavend. differre.
Artemisia marina minor, Tab.
 an Absinth. latifol. rarius Artemisiam folio, Col.

II. **Absinthium Seriphium Germanicum.**
Absinthium Seriphium, Gesn. hort.
Absinthium marinum Misnense, Seriphium Belgico simile, Clus. pan. & hist.

III. **Absinthium Seriphium Belgicum.**
Absinthium Seriphium seu marinum, Ang.
Absinthium Seriphium, Dod. gal. Lugd.
Absinth. Seriph. vulg. perperam Diosc. Lob. ico.
Absinthium Seriphium, Dod. descript. vulgo dictum, Cam. in Matth.
Absinth. marinum sive Seriph. in Belgicis & Anglicis maritimis, Clus. pan. & hist.

IV. **Absinthium Seriphium Gallicum.**
Absinth. Seriphium tenuifolium Monspeliense.
 Joh. Bauhino lib. de Absinth.
Absinth. Seriph. vulgo dictum, Cam. in Matth.
Absinth. Seriph. Narbon. Clus. pan. & hist. Dod.

Absinthium Santonicum.

I. **Absinthium Santonicum Judaicum.**
Absinthium Santonicum, Scheha Arabum, unde semen lumbricorum colligitur, Rauvv. Scheha Arabum, Lugd. ap.

II. **Absinth.** Santonicum Alexandrinum.
Abrotanum mas, Ang.
Semen Sanctum sive sementina, Matth. Semen Sanctum, vel contra, Ad. (& Semen Zedoariae,) Lob. Lugd. Cast.

Absinthium Seriphium, Alexandrinum semen, aut Zinæ semen, Cord. in Diosc. & hist. Sementina, Dod. Tab. (cui & Santonicum vulg.) Santonicum, Semen Sanctum, Lon. (Ger.)

III. **Absinthium Santonicum Ægyptiacum.**
Absinth. Seriphium Ægyptium, Matth. Lugd.
Absinth. aliud peregr. sive Ægyptium, Ad. Lob.
Absinthium Ægyptium, Dod. Tab. Ger.

IV. **Absinthium Santonicum Gallicum.**
Absinthium Xantonicum vulgare, Lob. ob.
Absinthij Santonici species, Cam. in Matth.

Absinthium montanum.

I. **Absinthium Seriphium mont. candidum.**
Absinthij genus, in Valesia herba alba dicta, & **Absinthium Seriphium fœmina,** Gesn. hort.
Absinthium album è Valesia, Eid. ap.
Absinth. externum & spurium primum, Dod.
Absinthium Santonicum nonnullis, Cam.

II. **Absinth.** alpin. incanum : quod 2. in Prod.
Absinthium alpinum 2. Ponæ in Baldo Ital.
 an Absinthium parvum & incanum quod Gesnero humile, Cam.

Absinth. pundum Camerarij, Clus. Pan. & rar.
 III. **Absinth.** alpinum candidum humile : quod 3. in Prodr.

IV. **Absinth.** latipinum umbelliferum latifol.

Abfinthium album capitulis squarrosis, florib. albis, umbella Achilleæ montanæ, Lob. ob.
 Abfinthium album, Lob. ico. Tab. Ger.
 Abfinthium album capitulis scabris, Lugd.
 Abfinthium Alpinum seu umbelliferum flor. albis, Pona in Balde.
 Abfinth. alp. umbelliferum, Cluf. pan. & hist.
 Abfinthium pannonicum flore albo, Cam.
 Abfinthium umbelliferum, Clavenæ, Pharmacopæi Bellunenſis.

Hujus varietatē, sub 4. in Prod. exhibuimus.
 V. Abfinthium umbelliferum hortense.
 Abfinth. umbellifer. alterum Italicum, Lob. ob.
 VI. Abfinthium alpinum umbelliferum tenuifolium & minus.
 Abfinthium 3. alp. umbelliferum, Ponæ Ital.
 VII. Abfinthium montanum Chamæmeli flore magno.
 Abfinthium montanum abrotani ſæminæ flore, Colum. in Phytobas.

SECTIO TERTIA.

ACHILLEA SIVE MILLEFOLIUM TERRESTRE; MILLEFOLIUM AQUATICUM SIVE VIOLA AQUATICA; CONSOLIDA REGALIS; FVMARIA; CHELIDONIA; AQUILEIA; NIGELLA.

ACHILLEA SIVE MILLEFOLIUM.

Millefolium χιλιόφυλλον, à foliorum multitudine, recentioribus triplex est majus, minus, & aquaticum. Majus χιλιόφυλλον, ἢ χιλιόφυλλον οὐδὲν ἴσθις Dioscoridis, lib. 4. cap. 36. censetur, cui umbellam floribus candidis & aurum emulantibus (addit interpres & purpureis) tribuit: quin & Achilleam, odore multo & medicato, dicit: quare Achilleam Dioscoridis, Tanacetum minus censemus. At Achillea, ab inventore Achille, Chironis discipulo nomen habet, Plin. lib. 25. cap. 5. Minus verò σπαιώριον ἢ χιλιόφυλλον, Millefolium Stratiotes, Eidem, lib. 4. cap. 103. quod floribus parvis & candidis esse scribit. Aquaticum ipsi, lib. 4. cap. 113. μωρίοφυλλον, Millefolium, quod folijs sit plurimis ſeniculo ſimilibus.

Plinius Achilleas ſideritides plures habet: cujus prima eadem est cum Dioscoridis: ſecunda μωρίοφυλλον Dioscoridis; tertia, Sideritis Heraclea, prima Dioscoridis: quarta & quinta, Sideritis Heraclea Crætea, & tertia Dioscoridis: ſexta, Sideritis ſecunda Dioscoridis.

Millefolium terreſtre.

I. Millef. max. umbellâ alba: quod 1. in Prod.
 II. Millefolium vulgare album.
 Millefolium album, Brunf. flore albo, Eyft.
 Millefolium vulgare, Trag. Gefn. hort.
 Stratiotes 2 Ang.
 Stratiotes terreſtris, Eric. Cord.
 Stratiotes millefolia, Fuch. Lac. Caſt.
 Militaris, ſive Millefolium flore albo, Ad.
 Stratiotes major, Lugd.
 Millefolium terreſtre majus, Cord. hiſt. Tab.
 Achillea, Dod. gal. Lon.
 Millefolium Stratiotes, Cord. in Dioſc.
 Millefolium ſive Achillea, Dod.
 Millefolium, Thal. Cam. majus, Cæſ.
 III. Millefolium purpureum majus: quod 5. in Phytopinace & 2. in Prod.
 Millefolium majus, Matth.

Millefolium rubro flore, Cluf. hiſt. Eyft.
 IV. Millefolium vulgare purpureum minus.
 Millefolium vulgare flore diluti ruboris, Trag.
 Millefolium minus, Matth. parvum, Cæſ.
 Millefolium flore purpureo, Ad.
 Millefolium terreſtre purpureis floribus, Lob.
 Millefolium purpurei floris, Dod. purpur. Tab.
 Millefol. rubro colore, Cluf. hiſt. fl. rubro, Ger.
 Stratiotes millefolia minor, Lugd.
 V. Millefolium incanum Creticum.
 Stratiotes millefol. Hon. Belli ep. 2. ad Cluf.
 In Phytopinace ſub 8. at in Prod. ſub 3. deſcripſimus.
 VI. Millefolium alp. incanum carneo flore.
 Millefolium rubrum, Gefn. hort.
 Millefolium alpinum, Cluf. pan. & hiſt.
 an Millefolium purpureum minus ſive 5. Tab.
 VII. Millefolium tomentofum luteum.
 Stratiotes

Stratiotes vel militaris millefolia, Dod. gal.
Helichrysum Italicum Matth. Cam. Lugd.
Stratiotes lutea, Cluf. hisp. Lugd.
Stratiotes millefolia flavo flore, Cluf. hist.
Millefol. minus five Stratiotes Chiliophyllos,
Dodon.
Millefolium luteis floribus, Gesn. hort. Cam.
Millefolium luteum, Ad. Lob. Tab. Ger.
Tanacetum lanuginosum, Lugd.

Millefolium aquaticum.

I. Millefol. aquat. umbellat. Coriandri folio.
Millefolium aquaticum, Matth.
Millefolium aquaticum alterum Coriandrifolium, Ad.
Stratiotes Millefolium aquaticum, Lugd.
Folijs Coriandri & umbella subpurpurascente, necdum videre licuit.

II. Millefolium aquaticum umbellatum capillaceo breviq̄ue folio.
Myrioph. Matth. Lac. Cast. prius Matthioli, Lugd.

Millefolium aquatile, Dod.
Myriophyllum aut Maratriphyllum palustre, Ad. Lob.
Myriophyllum alterum, Cæs.
Millefolium, Lon. Ger. Tab. cui & Fœniculum aquaticum.

III. Millefol. aquat. flosculis ad folior. nodos.
Myriophyllum aquat. minus, Cluf. pan. & hist.

IV. Millefolium aquat. seu Viola aquatica, caule nudo.
an Potamogeton Castoris apud Plin. l. 26. c. 5.
Myriophyllum alterum, Matth. Lac. Lugd.
Stratiotes fluvialis, Gesn. hort.
Viola aquatilis, Dod. palustris, Ger.
Myriophyllum, Cæs. equisetifolium fluviale, Ad. Lob. ob.

Fœniculum aquaticum 2. Tab.
V. Millefol. aquat. equisetifol. caule nudo.
Myriophyllum equisetifol. palustre, Lob. ico.
Viola aquatilis altera ico. Dod.
Viola palustris, Lugd.

Sunt qui cum priore idem velint : at illud folio latiore, hoc vero angustiore multo est.

VI. Millefolium aquat. folijs abrotani, ranunculi flore & capitulo.

Alga prima, Trag.
Alga palustris & fluvialis, Gesn. col.
Millefolium maratriphyllon tertium, flore & semine ranunculi aquatici Hepaticæ facie, Lob. ico. Ger.

Fœniculum aquaticum 3. Tab.
Millefolium aquat. flore albo, Cluf. hist.
Ranunculus tricophyllum aquaticus medioluteus, vel
Ranunculus aquat. fœniculaceus *τριχόφυλλον*, Colum.

VII. Millefolium aquat. folijs fœniculi ranunculi flore & capitulo.

Myriophyllum maratriphyllum palustre alterum, Lob. ico, ubi flores omittuntur, nec capitula rectè exprimuntur.
Fœniculus aquaticus Dalech. Lugdun. figura imperfecta.

Myriophylli species coliculis fluitantib. Thal.
Peucedanum aquaticum, Tab.

Ne quis hoc cum præcedenti, vel cum Ranunculo aquatico folio capillaceo, confundat: nam ab illo folijs longissimis, floribus quadruplò majoribus: ab hoc, quod Ranunculo & rotunda & capillacea sint folia: & flos minor.

VIII. Millefol. aquat. pennatum spicatum. an Alga 3. Trag.

Hoc, quemadmodum & subsequens in Matthiolo & Tab. ac pro 4. & 5. in Prodromo addita figura, descripsimus.

IX. Millefol. aquaticum cornutum majus.
X. Millefolium aquaticum cornutum minus, necdum descriptum.

XI. Millefolium aquat. lenticulatum.
Lentibularia, & Meon aquaticum, Gesn. col.
Millefolium aquat. flore luteo galericulato, Lob. ico.

Fœniculum aquat. galericulatum, Tab.
XII. Millefolium marinum filicis folio.
Myriophyllum pelagium Cortusij; Cluf. hist.

XIII. Stellaria aquatica, Lob. ico.
Fœniculum aquaticum stellatum, Tab.

CONSOLIDA REGALIS, EJVSQVE SPECIES.

Consolidum regalem, Veteres inter flores coronarios reposuere. Hyacinthum nominantes, cujus Diosc. l. 3. c. 85. in Delphimo altero, quod & Hyacinthum vocetur, meminit. Siquidem Plin l. 21. c. 11. scribit discurrentes notas inesse, ut Gracarum literarum figura. A. I. inscripta legatur: quod in Consolida regali hortensi

observatur, cum in floribus folium sit implicatum, quod in albo characteres habet occultatos, ex virgulis caruleis duas literas. A. I. aut tres A. I. A. exprimentes. Delphinium duplex est Dioscoridi, cujus altera species Romanus Buccinum dicitur. Quare si apud Dioscoridem, vox Δελφινωειδὴ ad flores referatur, tum Consolida regalis hortensis Δελφινωειδὴ erit: at Consolida regalis segetum, alterum ejusdem Delphinium.

Variat: est major & minor, utraque flore simplici vel pleno: colore caruleo pallido, caruleo intenso, purpureo, incarnato, albo, variegato ex albo & caruleo.

I. Consolida regalis hort. flore majore & simplici.

Delphinium, Dod. gal.

Delphinium 4. & majus, Gesn. hort.

Consolida regalis, Matth. ico. Ang. Cast.

Consolida regalis fativa, Tab. Ger.

Cuminum sylv. alterum, Matth. in prim. edit.

Lac. Lugd.

Consolida regia sive Calcaris flos recentiorum, Ad. Lob.

Flos regius, Dod.

Delphinium elatius flore caruleo, Clus. hist.

Consolida regalis flore caruleo majore, Cam.

Flos qui vulgo in Hetruria Fior capuccio, Cæs.

Flores communiter carulei elegantiss. aut ex caruleo purpurei, carnei, vel saturati, vel diluti, nivei vel exalbidi, cineracei, purpurei seu violacei: hinc figuræ quatuor.

1. Delph. elatius fl. incarnato, Bry, Svvert.

2. Consolida regalis simpl. fl. rubro, Eyft.

3. Delphinium elatius purpuroviolaceum, Svvert.

4. Delphinium elatius flore albo, Bry.

II. Consolida regalis hort. flore minore.

Calcatrippa, Cord. hist.

Delphinium 2. flore candido, & 3. flore roseo, Gesn. hort.

Consolida regalis flore rubro, Lob. ico.

Consolida regalis fativa, fl. albo: rubro, Tab.

Flos regius flore purpureo, Dod.

Consolida regalis flore incarnato, purpureo albo, Cam.

Delphinium elatius simplici flore, Clus. hist.

Flos caruleus, cinereus, albus, rubeus, incarnatus.

III. Consol. regal. fl. majore & multiplici.

Delphinium elatius pleno flore, Clus. hist.

Consolida regalis flore pleno, Cam.

Flores carulei, albi; nullo, aut perexiguo, calcari præditi: hinc

1. Consolida regal. fl. pleno incarnato, Eyft.

2. Consolida regal. fl. pleno purpureo, Eyft.

3. Consol. regal. multiplici fl. argenteo, Eyft.

Delphinium elatius albo flore, Bry, Svvert.

4. Consol. regal. fl. multiplici cineraceo, Eyft.

5. Consolida regal. fl. pleno albo, Eyft.

6. Consolida regal. fl. pleno rubro, Eyft.

7. Consol. regal. multiplici incarnato fl. Eyft.

8. Consol. regal. multiplici violaceo fl. Eyft.

IV. Consolida regalis arvensis.

Consolida regalis, Brunf. Lac. Gesn. hort. Cast.

Consolida regia, Trag. Fuch. Lon. Thal.

Chamæmelum eranthemum, Fuch.

Buccinum & Delphinium alterum, Dod. gal.

Segetum consolida regia strigosior tota, Lob.

Flos regius 2. vel sylv. Dod.

Anthemis eranthemos, sive Consolida regalis,

Cuminum sylv. Gesn. hort. (Lugd.

Delphinium sylv. Eid. vulgare, Clus. hist.

Consolida regalis arvensis, Tab. sylvestris, Ger.

Consolida regalis flore caruleo minore, Cam.

Flore est caruleo, albo, candicante, rubro & dilutius rubente, violaceo, & hoc est

Consol. regal. arvensis fl. simpl. violaceo, Eyft.

Consolida regalis fl. variegato.

Delphinium arvense flore versicolore, Clus. ap. alt. ad l. 6.

Flores quidam tam simplices quam multiplices media parte carulei: altera parte suaviter rubentes, vel caruleis punctis notati: sic partim carulei, partim albi: & in eadem planta flores varij coloris, ita ut vix bini flores ejusdem coloris conspiciantur: hinc

Delphin. elatius fl. albo caruleo distincto, Bry.

Delphinium elatius purpuroviol. distinct. Bry.

Delphinium elatius pleno variegatum, Svvert.

V. Consolida regalis vulgaris fl. multiplici.

Delphinium humilium sive vulgare pleno flore, Clus. hist.

Consolida arvensis fl. rubro pleno vel suaviter rubente, Eyft.

VI. Consolida regalis latifolia parvo flore.

Delphinium Dioscoridis, Imperato.

In Phytopinace sub 5. & in Prodomo, in Matthiolo quoque & Tabernæmontano, figura adposita descripsimus.

FUMARIA EJUSQUE SPECIES.

Fumaria, *ναρξος* Diosc. l. 4. c. 110. *ed quod herba & succus oculis inditus, instar fumi oculos molestando, lacrymas moveat.* Genera: Diosc. 1. flore purpureo, meminit: at Plin. l. 25. c. 13. *Capnos duplex est; prima, quæ pes gallinaceus vocatur, & altera Capnos fruticosa, illam Fumariam bulbosam, hanc verò Capnon Diosc. censemus.*

Eumaria non bulbosa.

I. Fumaria officinarum & Dioscoridis.

Fumus terræ, Brunf. Cam. Thal.
Fumaria, Trag. Matth. Fuch. Cord. in Diosc. Gef. hor. Dod. Lon. Cæs. Lugd. 1. & 2. flore albo, Tab.
Capnos, Ang. Ad. Lob.
Fumaria major, Cast. ico.
Fumaria purpurea & alba, Ger.

Flos coloris purpurei violacei, pallefcentis, albi: alia circa Monspelium, folijs tenuissimis floribus albis reperitur.

II. Fumaria viticulis & capreolis plantis vicinis adhærens.

Fumaria phragmites, Dod. gal. Lugd.
Fumaria altera, Cæs.
Flosculi candidi, cæruleo colore aliquando distincti, circa Monspelium in sepibus ad Frontignanum: at circa Neapolim flosculis subflavis, in summitate nigricantibus.

III. Fumaria minor tenuifolia.

Capnos minor, Ad.
Capnos tenuifolia, Cluf. hisp. & hist. Lob.
Fumaria minor, Cast. ico.
Fumariæ species Myconi, Lugd.
Fumaria tenuifolia, Tab. Ger. Eyf. fl. niveo.
Fumus terræ seu Fumaria tenuifol. Hisp. Cam.
Fumaria rubra tenuifolia, Eyf.

Variat floris colore, hilari purpura rubet, est & variegato, ex rub. albo, viridi & luteo: cauliculis modò surrectis, modò procubentibus. & caducis. Similem Montispeffuli observavimus, quam Fumariam nobilem vocant.

IV. Fumaria minor folio oblongo capillaceo.

Fumaria altera tenerior Syriaca, Cam.
Selterays nomine ex Syria D. Paludan. attulit. an Capnos Cret. florib. candidis fuscâ maculâ,
V. Fumaria lutea. (Cluf. hist.)

Fumaria corydalis, quibusdam Split, Matth.
Fumaria montana, Gef. hor. Tab.
Fumaria phragmitis altera, Eid.
Fumaria lutea montana, Ad. Lob. (cui & Chelidonium capnites Aëtij) Lugd. Ger.
Split vulgo, Cæs.

Corydalis, Cast. Cam. (hæc est Florib. commun. luteis, aliquando candidis, &

Fumaria fl. albis, Ad.

Fumaria Illyrica alba, Tab.

VI. Fumaria clavicularis donata.

Capnos Plinij & phragmites, Dod. gal. Gef. hor.
Capnos alba latifolia & Splith album quorundam, Lob. Lugd.

Fumaria altera, Dod.

Capnos altera Belgica albo flore, Cluf. hist.
Folij latioribus & angustioribus variat, floribus est albis & dilutè admodum rubentibus.
Fumaria latifolia major & minor, Tab. Ger.

Fumaria Clematites & Clematis minim. Cam.

Fumaria bulbosa.

I. Fumaria bulbosa radice cava major.

Capnium sive Fumaria phragmitis, Aëtio.
Aristolochia rotunda, Brunf. Eric. Cord.
Aristolochia rotunda vulgaris, Trag. Fuch. (cui & Pistolochia) Gef. hor. Cam.
Hyacinthus 3. candidus & purpureus, Trag.
Fumaria altera, Matth. Cast.
Capnos phragmitis, Tur.
Pistolochia Fuchij, Apios species videtur, Lac.
Aristolochia phragmites, Gef. col.
Capnos chelidonia, Lon.
Capnos sive Capnium phragmites major, & Peggallinaceus, Cord. in Diosc.
Chelidonia phragmites altera, Cord. hist.
Radix cava major, Dod. Cast. Cluf. hist.
Radix cava herbariorum, Ad. Lob. Cluf. pan.
Fumaria bulbosa, Lugd.

Lentopetali genus quibusd. haud planè ineptè, Lentopetalon alterum, Cæs. (Guil. Chelid. capnites quorundam rad. pertusa, Thal. Aristolochia vulgaris flos purpureo, Eyf.

Est major & minor: huic folia angustiora, illi paulo latiora, sed solum loci ratione differunt.

Variat colore floris albo, pallido, subflavescente, rubro dilutiore, vel egregiè rubente: quod si flos minor sit, saturatius rubet, & promascula habetur: si major, languidioris coloris. Figuræ 8. apud Tab. & Ger.

Fumariæ bulbosæ purpureo flore nomine, quatuor: totidem flore albo.

Viridi flore Lobelius observavit, & nomine Radicis cavæ viridi flore, in iconib. proposuit.

Radix

Radix cava, Cast.

II. Fumaria bulbosa radice non cava major. Aristolochia rotunda vulg. radice solida, Trag. Arist. rot. altera species radice solida, Gef. hort. Capnos sive Capniū phragmites min. Cord. in Chelid. Capnites radice integra, Thal. (Diosc. Aristolochia rotunda fl. albo, Eyst.

A prima diff. radice, quæ in illa cava, in hac solida: dein in illa, folia quæ flores intercedūt, integra sunt, in hac verò incisa: tum in illa flores pauciores & majores colore variâtes: in hac minores, copiosiores, eleganti purpura rubêtes;

alterius coloris hæten. non observavi: tandem, nunquam utramque eodem loco reperimus, illa enim pinguiori solo delectatur.

III. Fumaria bulbosa radice non cava minor. Chelidonia phragmitis 1. Cord. hist.

Fabaceâ radice Capnos altera, Ad. Lob.

Radix cava minor. Dod. Cast. Clus. hist. Ger.

Capnos fabacea radice, Lugd.

Fumaria bulbosa seu tuberofa minor, Tab.

Aristol. rotunda vulgaris minima, Cam.

A majore diversa est, & florum herbaceis rudimentis variat.

CHELIDONIUM.

XΕΛΙΔΟΝΙΟΝ Dioscoridi l. 2. c. 211. cui χελιδὼν. id est, hirundo avis, nomen imposuit: vel quod hanc primum invenerit, oculis pullorum excacatorum, visum hæc restituens, ut ex Dioscoride, Plin. l. 25. c. 8. refert: vel ut idem l. 8. c. 27. Chelidonium visui saluberrimum hirundines monstravêre, vexatis pullorum oculis eâ medentes: quibusdam sic dictum, quod in hirundinum adventu floreât, & discessu marcescat. Apud Theoph. 7. hist. 14. Hirundinariam Gaza vertit.

Genera duo Diosc. & Plin. l. 25. c. 8. majus & minus, quæ cum figurâ multum differant; de minore alibi agem.

I. Chelidonium majus vulgare.

Chelidonia, Brunf. major, Ang.

Chelidoniū majus, Trag. Matt. Fuch. Tur. Lac.

Cord. hist. Gef. hor. Dod. Ad. (& Hirundinaria

major) Lob. Cast. Cæs. Lugd. Thal. Tab. Ger.

vulgare, Clus. hist.

II. Chelidonium majus foliis quernis.

Chelid. majus laciniato flore, Clus. hist.

In Phytopinace, Mathiolo, & Tabern. descriptus.

AQVILEGIA.

Aquilegia, quæ quibusdam Chelidonia sylvestris, videtur dicta quasi Aquilina, ob florum mucrones aduncos, ut sunt aquilini unguis. Veterum Potbos Κοσταος; Jafone Theophrasti 1. hist. 21. Casalpino: Jovis flos, Dalechampsio in Athenæum: Isopyrum Dioscoridis l. 4. c. 121. Columnæ: at Gesnero Leontostomum dicitur. Variat potiss. flore: est communiter majore, rarius minore ex corniculis composito, colorum diversorum, rarius roseo est flore eoque, vel simplici vel pleno.

Aquilegia simplex.

I. Aquilegia sylvestris.

Aquilegia, Treg. Fuch. Lugd. Lon. Cæs. (columbina quibusdam) Ger. fl. cæruleo, Svvert.

Aquileia, Fuch. Er. Cord. Gef. h. Dod. syl. Thal.

Aquileia simplex, Cam.

Aquilina, Matth. Ad. Lob. Cast. Tab.

Ifopyrum Dioscoridis, Colum.

Flore est cæruleo, & vix alterius quam punice

coloris, in sylvestribus reperias.

II. Aquilegia hortensis simplex.

Aquilina rubra, Lob. ico.

Aquilina. Cast. alba, Tab.

Aquileia rubra, Ger.

1. Aquilegia fl. albo simplici, Bry. Eyst.

Aquilegia alba cærulea, Svvert.

2. Aquilegia castanei coloris, Svvert.

Hæc diversorum colorum reperitur, cæruleo, candido, incarnato rubro, variegato ex cæruleo & purpureo: candido, nonnullis veluti lituris cæruleis aspersis.

III. Aquilegia mont. magno fl. quæ 1. in Prod.

IV. Aquilegia montana parvo flore, Thali-

stri folio: quæ 2. in Prod.

Aquilegia pleno flore.

I. Aquilegia hort. multiplex flore magno.

Aquileg. multiflora variegata, Lob. ico. & multi-

plici vario colore flore, Eid. pleno flore, Cam.

Aquileia multiplici flore, Dod. multiplex, Ger.

Aquilina pleno flore, Clus. hist. multiplex five

4. 5. 6. 7. & 8. Tab.

Flos cæruleus, violaceus, cinereus, blandè

vel saturè rubens, albus, ex albo cæruleo, vio-

laceove variè mixtus, maculatus.

1. Aqu-

1. Aquilegia fl. cæruleo pleno, Eyft.
2. Aquilegia fl. albo pleno, Eyft.
3. Aquilegia fl. pleno incarnato, Eyft.
4. Aquilegia flore purpureo, Eyft.
5. Aquilegia flore rubro, Eyft.

Aquilina flore rubro, Bry. Svvert.

6. Aquileia variegata, Bry.

Aquilegia fl. variegato duplici, Svvert.

II. Aquilegia hort. multiplex flore parvo.
A priore floris magnitud. & pullø colore differt.

III. Aquilegia hort. multiplici flore inverfo.

Aquilina plenis multiplicib. flor. Lob. ico. Lug.

Aquilina inverfa multipl. albo colore, Lob. ico.

Aquilina pleno inverfo flore, Cluf. hift.

Aquilegia inverfa, Cam.

Aquilina 9. Tab.

Aquilina carnei coloris, Bry.

Aquilegia alba, Svvert.

Aquilegia cærulea inverfo flore, Eyft.

IV. Aquilegia flore rofeo multiplici.

Aquilina pleno rofeo flore, Cluf. hift. Bry.

Floris color communiter cæruleus, eft & albus, rariffim. carnesive blandè rubens: vel albus nigris punctis afperfis: hinc

1. Aquilegia stellata flore purpureo, Eyft.

2. Aquilegia stellata rubescens, Eyft.

3. Aquilegia stellata flore violaceo, Eyft.

Aquilegia stellata cæruleo violacea, Svvert.

4. Aquilegia stellata flore albo minutiffimis nigris punctis ornata, Eyft.

V. Aquilegia degener virefcens: & Cam.

Aquilegia degener virefcens. Lob. ico.

Aquilina degener, Cluf. hift. Bry.

Aquilina 10. Tab.

Aquilegia stellata rofea, Svvert. (rascens.
Flos vel viridis omnino, vel ex viridi purpu-

NIGELLA SEU MELANTHIUM,

ejusque species.

Nigella, à nigro seminis colore communiter dicta, Dioscorid. l. 3. c. 93. *Μελάνθιον* est: de qua Theoph. 7. hift. 9. Plinio l. 20. c. 17. *Githex Græcis*, alij *Melanthion*, alij *Melanspermon* vocant, & quod odoratiffimum & nigerrimum, optimum est.

Genera: Dioscorides & Veteres unius meminere: nobis, sativa est & sylvestris: Sativa simplici & pleno, magno & parvo flore: semine nigro, subflavo, luteo.

I. *Nigella arvensis cornuta.*
an *Melanthium* & *Gith* Dioscoridis.

Nigella sylv. & 2. Trag.

Melanthium sylv. Fuch. Dod. Ger.

Cuminum syl. alterum, Fuch. ico. Cord. in Diosc.

Melanthium sylv. alterum, Matth. Cast. Lugd.

Nigella sylv. altera, Dod.

Melanthium capitulis reflexis aquilegiæ, Lob.

Nigella cornuta, Cord. hift.

Nigella vulgò dicta, Cæs.

Nigella sylv. Gesn hort. Lon. Cam.

Melanthium agreste, Tab. arvense, Cluf. hift.

Meminit Tab. *Melanthij agrest. alterius*, quod solis capitulis magis reflexis, à priori differat.

II. *Nigella latifolia flore majore simplici cæruleo*: quæ 1. in Prod.

Melanthium Hispanicum majus, Eyft.

III. *Nigella angustifolia flore majore simplici cæruleo.*

Nigella Damascena, Trag. Cord. hift.

Nigella, Cord. in Diosc.

Nigella hort. altera, Euch. Lon.

Melanthium sive Nigella, Ad.

Melanthium sylv. Matth. Lac. Lob.

Melanth. sylv. quod *Damascenum cognominatur*, Cluf. hift.

Melanth. sylv. prius *Matthioli*, Lugd. qui duas figuras habet.

Melanthium Damascenum, Dod. Tab. Cam.

Melanthium Damascenum alterum, Fuch. ico.

Melanthium sativum flore simplici, Eyft.

Isopyrum, quod Matth. *Durantes*, Lugd. & *Taber.* pingunt: nil aliud censemus, nisi quod folia *Anisi infernè* sint adpicta, quo *Dioscoridis Isoporum* exprimere videatur.

IV. *Nigella flore majore pleno cæruleo.*

Nigella flore majore & numerosioribus folijs, *Suneg Ægyptijs*, Alpino.

Melanthium Damascenum pleno flore, Cluf. hift. Eyft.

V. *Nigella flore minore simplici candido.*

Nigella hort. Trag. sativa, Lon.

Melanthium sativum, Matth. Lac. Dod. Cast. Lugd. Tab.

Melanth. 1. Fuch. ico. hortense primum, Eid. fol.
 Melanthium sive Nigella Romana odora, Lob.
 Git sive Nigella Romana, Tur.
 Nigellæ alterum genus, Cord. hist.
 Melanth. Ger. sativum simplici flore, Clus. hist.
 Nigella, Ges. nostra, Ang. altera, Cæs.
 Melanth. Damascenum semine pallido.

Semine est nigro, aliquando pallidè flavente: semine luteo in hortu habuimus: rarius candido reperitur.

VI. Nigella flore minore pleno & albo.
 Cardamomi 3. species, & Nigella citrina, Lac.
 Nigella citrina, Ad. flore albo multip. Lob. Lug.
 Nigella flore candido, Cæs.
 Semen ex Oriente adfertur, inter Cardamomi

genera, & Nigella citrina dicitur, Cæs.
 Melanthium citrinum multiflorum, Taber. sub
 Damasceno, Ger. ico.
 Melanthium pleno flore, Clus. hist.
 Melanth. sive Nigella flore pleno, albo, Cam.
 Nigella peregrina flore multiplici, Eyft.

VII. Nigella Cretica.

Melanthium simplici flore, Creticum, Clus. hist.
 Hujus descriptionem in Phytopinace sub 6.
 in Prod. sub. 2. & in Matthiolo cum figura exhibuimus: in Tabern. nostro figura sub titulo Nigellæ flore pleno, malè posita fuit.

VIII. Nigella Cretica folio fœniculi.

Melanthium peregrinum sive Creticum, Ponæ
 in Baldo Ital.

SECTIO QUARTA. UMBELLIFERÆ.

CUMINUM; FOENICULUM; ANETHUM; MEUM; PYRETHRUM; FERULA; THAPSIA; TURPETUM; PEUCEDANUM;
 Daucus; Pastinaca tenuifolia; Gingidium; Chærophyllum; Scandix;
 Caucalis; Apium; Sison; Sion.

CUMINUM.

K *κμινον* Dioscoridi l. 3. c. 68. Theoph. 7. hist. 4. at Plinio l. 19. c. 8. & l. 20. c. 14. & 15. Cuminum.
 Genera: Dioscoridi sativum est, cui Aethiopicum, quod Hippocrates regium vocavit, præfert: secundum locum tenet Aegyptium, reliqua sequuntur. Est & sylvestre: alterum, capitulis in cacumine rotundis: alterum, quod à singulis floribus, cornicula in sublime erecta promit. Theophrasto genera plura sunt: quare Plin. l. 20. c. 15. Sativum est & sylvestre, Aethiopicum & Africanum: at l. 19. c. 8. alterum sylvestre rusticum vocatum, alijs Thebaicum: Aethiopico, Africoq; palma est: quidam huic Aegyptium præferunt.

I. Cuminum semine longiore.

Cuminum sativum, Brunf. Trag. Matth. Lac.
 Cord. hist. Lob. Cast. Lugd.
 Cuminum, Tur. Lon. Ad.
 Cumin. Officin. Cumini syl. 1. genus Diosc. Cæs.
 Cuminum, Ang. Cord. in Diosc. (cui & Cuminum Romanum) Tab. sativum, Cam.
 Cuminum Aethiopicum, Carnabadium Calsi Bafsi & Myrepsij, Guil.

II. Cuminum semine rotundiore & minore.

Cuminum dulce Melitensibus.
 Hujus plantam non vidim⁹: at cum Dalecham-
 pij in Plin. l. 20. c. 15. notus legissemus, ex Melita
 duplex Cuminum, utpote acre & dulce adferri:
 & apud Megiserū in Melitæ descriptione, idem
 invenissemus, ejus nomine ut haberemus labo-

ravimus: quare, utriusq; semen è Melita in insula
 transmissum fuit: alterum oblongum, acuminatum,
 coloris sordidi, graveolens & sapore acri,
 cui Cimonagero, i. e. Cuminum syl. inscriptum
 erat: quod cum Cymino Aethiopico officinarum
 convenit. Alterum verò multò minus, Aniso si-
 mile, candidis, gustus lenioris & subdulce, quod
 nomine Cimonagero dulce, missum. Apud Meli-
 tentes copiosè feritur, ad panem condiendum
 & ad mercaturam cum eo exercendam.

III. Cuminum sylv. capitulis globosis.

Cuminum sylv. 1. Matth. Lugd. Cast.
 Cuminum sylv. Ang. Dod. Ad. Lob. ico. Ger.
 Lago chymeni, id est, lepore cubile in insula
 Lemno, Bellon.
 Cymin. syl. sive erraticum, Tab. syl. globos. Cam

Mαρῆρον Dioscoridi, l. 3. c. 81. ἀπὸ τῆς μαρῆρας, à marcescendo, quod ejus cum inaruerit, ad condienda plurima, multus usus sit. Plinio, l. 19. c. 9. Fœniculum anguibus gratissimum, ad condienda plurima cum inaruit: & l. 20. c. 23. Fœniculum nobilitate serpentes, gustatu senectam exuendo, oculorumq; aciem succo ejus reficiendo. Latinis Fœniculum, quod satum magno cum fœnore semen reddat: vel potius Græcorum imitatione, quod quasi fœnum in hyemes arefactum ac marcidum reponatur.

Genera: Dioscoridi est sativum, sylvestre, quod ἰππομαραθῶρον & duplex est: alterum semine magno, Cæchri simile; aliud semine Coriandri. Idem Plinius, l. 20. c. 23.

Recentioribus est vulgare sive sativum, dulce, rotundum, & erraticum, sive Hippomarathrum.

I. Fœniculum vulgare Germanicum. Fœnicul. Brunf. Trag. Fuch. Dod. gal. Tur. Cord. in Diosc. Tab. commune. Gef. hor. vulgare, Ger. Fœnicul. syl. cujus semen exilius & acrius, Cæf. Fœniculum nostrum vulgare, quibusdam Hippomarathrum putatum, Cam. hort.

Huic accedit Mediolanense, quamvis vulgato Germanico gratius sit.

Variat foliorum colore: nam commune folijs est virentioribus, altera subnigricantibus, rubentibus, aliàs non differens: quare Fœniculum 1. & 2. facit Dodonæus.

II. Fœniculum vulgare Italicum semine oblongo gustu acuto.

Fœnicul. Matth. Lac. Cast. vulgare, cujus semen pallidum sive luteum oblongum, Lugd.

Fœniculum acre, Ang.

III. Fœniculum dulce.

Fœniculum dulce, Matth. Lac. Ang. Gefn. hort. Ad. Cast. Ger. desc.

Fœnic. 3. Dod. solo sapore à primo distinctum.

Fœnicul. sive Marath. vulgatius dulce, Ad. Lob.

Fœnicul. hort. semine crasso in rotunditate oblongo, Cæf. quod anno secundo in sylv. transit.

Fœnicul. dulce semine majore, gustu anisi, Lug.

Fœniculum Romanum cujus semen pallidè luteum, Tab. quod tertio anno in comūnetransit.

Fœniculum Italicum fortè hort. veterum, quod etiam in nostrum transit. Cam. ep. Matth.

Fœniculum majus, Eid. hort.

Hoc semine est vel rotundiore, quod Romanum & Florentinum dicitur: vel in rotunditate oblongo, quod omnium gratissimum & dulcissimum, & Bononia adfertur.

IV. Fœniculum semine rotundo minore.

Fœniculum rotundum, Tab. vulgare, Ger. ico.

A vulgato sapore & odore non differt, sed humilior est, umbella candida, semenque vulgari minus & Carui forma.

V. Fœniculum sylvestre.

Fœniculum erraticum, Matth. Lac. sponte vi-

rens in agris Narbonensium, Adv.

an Hippomarathrum, Ang.

VI. Hippomar. Creticum: de quo in Prod. an Hippomarathrum cujus semina magna cacheria familia, Hon. Belli ep. rad Clus.

VII. Chaa, herba in Japonia, ex cujus pulvere decoctum preciosum parant, & hospitibus dignioribus propinant: & olla in qua hujus herbæ decoctio facta, in eo apud ipsos precio, in quo apud nos Adamantes sunt: Linscot. par. 2. Ind. Orient. cap. 28.

A N E T H U M.

Aνηθον Dioscorid. l. 3. c. 67. ἀναθῶν, quod cito crescat: Theoph. 1. hist. 18. cui 7. hist. 4. plura ejus genera, que non recenset. Plinio l. 20. c. 18. Anethum.

I. Anethum hortense.

Anethum, Brunf. Trag. Matthiol. Fuch. Tur. Dodon. Cord. in Dioscorid. Gefn. hort. Ang. Lac. Ad. Lob. Cast. Lon. Cæsalp. Lugd. Tab. Cam. Ger.

Abinthium dulce, Pundeët. Monach. in Mes. Toxites.

II. Anethum sylvestre majus.

Aneth. syl. grandius sativo, folijs fœniculi Cæf.

III. Anethum sylv. minus: in Prod. desc.

M E U M.

Mήον ἀθαμαντίνον ἢ μέον, Meum Athamant. Diosc. l. 1. c. 3. Similiter à Plinio, l. 20. c. 23. nominatum, Meum, scribit, in Italia non nisi à Medicis feritur, & ijs admodum paucis. Duo genera ejus (Macedonicum scilicet & Hispan. non quidem ea duo diversa genera sunt: ceterum ijs in locis plurimum gignitur: hæc

addit ex Dioscoride Dalechamptius in notis) nobilius, Athamanticum vocant, illi, tanquam ab Athamante inventum; hi, quoniam laudatissimum in Athamante (monte Phthiotidis Theffalia) reperitur.

I. Meum folijs anethi.

Daucus Creticus, Trag. Fuch. vel alpinus, Gef. col. Lob. ico.

Meum, Matth. Ang. Gefn. hort. Lac. (cui & Anethum sylv.) Dod. Ad. Lob. Cast. Cæfalp. Lugd. Tab. Cam. Ger.

Libanotidis i. genus, & Fœniculus porcinus, Dod. gal.

Sefeli Creticum, Fuch. ico. Lon.

Tordylion, Cord. in Diosc. & hist.

Daucus, Cast. ico.

Meum vulgare tenuifolium, Cluf. hist.

II. Meum Dauci Cretici facie.

Meum aliud, Lugd.

III. Meum alpinum umbella purpurascente. Muttellina vulgo in alpihus. Caros vel Daucus alpin. videtur, Gef. hor. & frac. Cam. ep. Matth. an Daucus montanus, Cluf. pan. & hist.

IV. Meum latifolium adulterinum.

Meum secundum, Matth. ed. secunda.

Meum spurium alterum Italicum, Lob. Lugd.

Meum adulterinum, Tab.

P Y R E T H R V M.

Πυρεθρον Diosc. l. 3. c. 86. ab igne nomen habet, ob radicis ejus fervorem igneum. Salivaris Romanis, quod mansa Salivam eliciat. Apud Plin. l. 28. c. 9. Pyrethri nomen solum habetur.

I. Pyrethrum flore bellidis.

Pyrethrum, Brunf. Trag. Fuch. Tur. Dod. Lac.

Pyrethrum Germanicum, Gefn. hort.

Pyreth. alter. Matth. Lugd. Cæf. Cam. primum,

Pyrethrum majus, Lon. verum, Cast. (Tab.

Pyrethrum Officinarum, Ad. Lob. Ger. Eyst.

II. Pyrethrum umbelliferum.

Fœniculum montanum, Trag.

Pyrethrum verum, Matth. Lugd.

Pyrethrum Italicum, Gefn. hort. ap.

Pyreth. alterum, Ad. Lob. Cast. Tab. sylv. Ger.

an Pyrethrum, Cæf.

Saxifragæ species, Dod. 8.

Pyrethrum Dioscoridis i. Cam.

Umbella variat, quæ alba: at Patavino in horto luteâ, longioribusque folijs, collegimus.

III. Pyrethrum folijs anethi.

Pyrethrum Gefneri, Lugd.

F E R V L A.

Νάρθηξ Diosc. l. 3. c. 91. νάρθηξ ἢ νάρθηκον, Theoph. 6. hist. 2. id est, Gaza interprete, Ferula & Ferulago. Plin. lib. 13. cap. 22. Ferula.

Genera duo Ferula Plinio: Nartheca Græci vocant, in altitudinem assurgentem. Nartheciam verò semper humilem: & Ferula sine dubio est Thapsia, sed sui generis &c. Et l. 20. c. 23. Ferula, quæ ab uno caule dividitur in cacumine, fœmina putatur.

I. Ferula fœmina Plinij.

Ferula, Matth. Ang. Tur. Lac. Cord. in Diosc.

Gefn. hort. Lon. Ad. Lob. Dod. Cast. Lugd. Tab.

Ferula mas, Cæf.

Libanotis prima Diosc. ferulacea, Gefn. hort.

II. Ferulago latiore folio.

Ferulago, Gefn. Dod. Cam.

Ferula galbanifera, Lob. Lugd. Tab.

Ferula fœmina, Cæf.

Quibusdam Narthecia Theoph. & Thapsia Dioscoridis.

III. Ferulago tenuiore folio.

Narthecium Theoph. Ferulago Gazæ, Lugd.

Ferulago, Tab.

T H A P S I A.

Θάψια, quod in Thapso, ejus nominis Insula primum inventa, Diosc. lib. 4. cap. 157. quæ tota natura Ferula similis: meminere Thapsia Theoph. 9. hist. 8. & Plin. l. 13. c. 22.

I. Thapsia maxima latissimo folio.

Thapsia 3. Cluf. hisp. & hist.

II. Thapsia latifolia villosa.

Thapsia latifolia, Cluf. hisp. Tab.

Thapsia i. Cluf. hist.

Sefeli Peloponenfe majus, Lob. peloponenfe ut putatur, Dod.

Sefeli peloponesiacum i. Tab.

Sefeli peloponenfe folio cicutæ, Ad. Lugd.

III. Thapsia folijs libanotidis foetidissima,

Tuero, Cluf. hisp.

Thapsia 4. Cluf. hist.

IV. Thapsia fœniculi folio.

Thapsia Diosc. Ad. Lob. Lugd.

Thapsia

Thapsia 2. vel tenuifolia, Cluf. hisp. & hist.

Thapsia angustifolia, Tab. tenuifolia, Ger.

V. Thapsia carotæ folio.

Thapsia, Matth. Ang. Lon. Lug. Cast. Cæs. cui & Turbit album Mesuei.

Thapsia major, Cord. hist.

Thapsia vera & Turbith montis Gargani, Ges. hort.

Thapsia vulgaris carotæ effigie, Ad. Lob.

An hæc Ferula Sagapenifera.

Huj. radix sæpè pro Costo, magno errore venditur, uti supra inter Costi genera ostensum fuit.

T U R P E T V M.

Turbith vox Arabica est, ab Avicenna & alijs usurpata, quàmvis aliqui à turbando deducant, quòd propter magnam violentiam, purgandò corpus turbet. Duplex est, aliud Arabicum; aliud Indicum. Arabicum, Mesueo 2. simpl. est radix herbae, folia Ferula & minora ferentis & lacteo succo turgentis: quæ sanè causa, cur alijs Pityusæ, alijs Alypi, nonnulli Tripolij Græcorum radicem esse voluerint: cujus genera varia Mesueo, domesticum, sylvestre, magnum, parvum, album, nigrum & flavum. Indicum, radice non est magna, nec longa, caule hedera modo per solum extenso, digiti crassitudine: folijs & floribus Altheæ similibus, cujus tantum caulis pars inferior juxta radicem gummosa, utilis est, Acofta, Frag. Dodonæo ex Garzia monentibus. Quare hoc ab eo, quo in Officinis vulgò utuntur, longe aliud est, monente etiam Clusio in Garziam. Idcirco inter se differre volunt, Turbith Avicenna, & Turbedh aut Tarbadh.

I. Turpetum Arabum, seu Turbit Officin.

Turbit Mesuæi, Matth.

Turbitum sive Turbit Arabum, Cord. hist.

Turbith Alexandrinum, Ad. Lob. ico. Ger. Cast.

Tripolium Diosc. si Serapioni credimus, nil aliud est quam Turbith, Cord. in Diosc.

Turpetum Mesues, tithymalli myrsinitis radix, Bras. at Fuch. Thapsiæ radix.

Turbith. Off. & Hispaniæ officinæ, Thapsiæ radice pro Turpeto legitimo utuntur, & multis per Europam locis, Scammoneæ radicem concisam pro Turpeto legitimo ostendunt, Cluf. in

Turpetum, Tab. (Garz.)

Addit Fragofus Turbit aliud genus, à paucis annis in Officinis usitatum, quo vocitent de la Tierra, quod quarundam arundinum radicem esse dicant.

II. Turpetum repens folijs Altheæ, vel Ind. Turbith Garziæ, Acoftæ, Trag. Dod.

III. Pseudoturpetum Garganicum.

Turpetum, quod potius Pseudoturpetum dixeris, ex Gargano Apuliæ monte duplex, unum de Thapsiæ, alterum de Pityusæ radicibus, impostores concinnant, Garz.

Turbith ex Apulia, turbith non est, sed ex laetarijs, & secundum aliquos Thapsia, Acoftæ.

P E U C E D A N V M.

Peuçedanon Dioscorid. l. 3. c. 92. Theoph. 9. hist. 14. etsi sint qui velint, nomen ab amaritudine sortitum esse, tamen à πεινή, quæ Lat. Pinus, dictum videtur, cum hujus folia cum Pini folijs similitudinem quandam habeant: unde & Pinastellum aliquibus nominatur. Peucedanum Plin. lib. 25. c. 9.

I. Peucedanum majus Italicum.

Peucedanum. Mattli. Ang. Lac. Lugd. Cæs. Cast.

Peucedanum Italicum, Tab.

Peucedanum majus Italicum, Lobel. Lugd. majus, Ger.

Peucedanum folijs longioribus, Dod.

II. Peucedanum Germanicum.

Peucedanum, Trag. Fuch. Dod. Cord. in Diosc.

& hist. Gesn. hort. Tur. Ad. Lob. (cui & Foeniculum porcinum) Lon. desc. Lugd. Ger. Tab. cui & cauda porcina.

III. Peucedanum minus.

Saxifraga 3. Matth. Lugd. Cast.

Saxifragum, Lac.

Peucedani facie pusilla planta, Lob. ico.

Peucedanum Pannonicum, Cluf. pan. & hist.

D A V C V S.

ΔAvn Diosc. lib. 3. cap. 83. Daucus, Daucum, & Daucium Latinis.

Genera tria Diosc. primum Creticum folijs fœniculi: alterum apio sylvestri simile: tertium folijs Coriandri. Diocles verò, l. 3. de salub. quartum addidit nempe Staphylinum. Plin. l. 25. c. 9. ait. Dauci genera quatuor, Petronius Diodorus fecit, cum sint differentia duæ: probatissimum in Creta fœniculi similitudine: alterum

folijs Coriandri: si tertium genus facere libeat, est simile Staplylino, quod Pastinacam erraticam appellant. Idem, lib. 19. cap. 5. Pastinaca quartum genus, quam nostri Gallicam vocant, Græci verò Daucon, cujus genera etiam quatuor fecere. De Dauco Theophrasti capite sequenti.

I. *Daucus folijs sceniculi tenuissimis.*

Daucus 1. Matth. Lugd.

Daucus, Lac.

Daucus Cretensis verus Diosc. Ad. Lob. ico. Ger.

Daucus Creticus, Cast. desc. Gesn. Tab.

II. *Daucus alpinus multifido longoque folio, sive montanus umbella candida.*

Daucus Creticus, Gesn. hort. Cam. ep. Matth. & hort. Clus. pan.

Daucum montanum, Cæs.

Variat aliquantum: nam qui in Baldo, folijs est brevioribus compactioribus: qui verò in Helvetiorum alpib. & monte Wasserfall/ longioribus & rarioribus: & hujus Gesn. in ap. meminit, quem cum eo in Baldo eundem, aut certè similem, & earundem virium scribit.

III. *Daucus mont. multifido breviq; folio.*

Saxifraga Pannonica, Clus. pan. & hist.

IV. *Daucus montan. multifido folio Selini*

semine.

Selinum mont. pumilum, Clus. pan. & hist.

Oreofelinum, Tab. ico. Ger. tertium, Tab. fol.

V. *Daucus mont. apij folio major.*

Daucus 2. Trag. (cui & Sefeli 2.) Matth. Lugd.

Dauci 3. genus, Fuch.

Libanotidis alterum genus, Dod. gal. Lugd.

Libanotis nigra Dodonæi, Gesn. hort.

Sefeli peloponense, Fuch. ico. Gesn. hort. Cam.

Elaphoboscum nigrum, Lon.

Saxifragia Venetorum, Ad.

Daucus Selinoides 2. Ad. Lob.

Sefeli pannonicum 2. Clus. pan. ico. 2. montanum, Eid. hist. ico.

Libanotis nigra, communiter Cervaria nigra, Thal.

Libanotis Theoph. nigra, Tab. Ger. 1

Varietas: 1. est folijs pallidè virentibus & splendentibus. 2. folijs latioribus, forte obculturam, quam Pseudo-costum Cortufus nominabat. 3. folijs minus divisis, supina parte dilutius virentibus & aliquantulum splendentibus, prona subcinereis, quam Cervariæ nigræ nomine, Lipsiâ D. Jungermannus misit.

VI. *Daucus mont. apij folio minor.*

Apium mont. & Oreofelinum nigrum, Gesn. hor.

Dauci secundi Selinoidis varietas, sive Selinoides Cordi, Lob. obs.

an Daucus Selinoides latifolius, Cord.

an Apium sylvaticum, Thal.

VII. *Daucus mont. apij folio albicans.*

Seli 2. mont. pannonicum, Clus. hist. desc.

Sefeli peloponensis Jenensium nomine, D. Jungermannus misit.

VIII. *Daucus mont. apij folio flore luteo:* qui 1. in Prodomo.

IX. *Daucus prat. apij folio:* qui 2. in Prod.

X. *Daucus campestris apij folio.*

Dauci 2. genus Dalechampij, Lugd.

An fortè Pimpinella Saxifraga.

XI. *Daucus petroselini vel coriandri folio.*

Bunium Dalechampij, Lugd.

XII. *Daucus Cret. nodosus umbella lutea.*

Daucus 3. Cret. Belli, Ponæ & ep. 1. ad Clus.

XIII. *Daucus pratensis millefolij palustris folio.*

Daucus prat. Dalechampij, Lugd.

Hic folijs & umbellâ, quæ tamen alba est, cum Millefolio aquatico Matthioli convenit, folijs tamen inferioribus, Coriandro similibus, exceptis.

P A S T I N A C A.

Σ Ταχυλίω⊙ Diosc. l. 3. c. 59. fortè à colore uva nigricantis, cujus coloris, unius radix est: qui sylvestris, in cujus umbellæ candida medio, exiguum quid coloris purpurei, cernitur: & etiam sativi meminit. Δαίν⊙ Theophrasto (Pastinacam Gaza vertit) 9. hist. 15. cui Daucus specie Lauri, colore croci apud Archades nascitur: & in Patrensi agro præstantior ceteris: huic vis calefactoria est, radix nigra: & c. 22. Daucum agro Spartensi Achajæ laudatissimam referunt: naturâ calefactoriam, radice nigram.

Pastinacæ (quæ à pascendo dicta videtur, cum corpus alat) nomine, Latinis quatuor plantas significari, Plin. l. 19. c. 5. ostendit: Pastinacæ, inquit, unum genus agreste, spontè provenit. Staphylinus Gracè dicitur: alterum seritur radice, vel semine: est & quartum genus in eadem similitudine Pastinacæ, quam nostri Gallicam vocant, Græci verò Daucon: at l. 20. c. 5. Staphylinus, pastinacam erraticam appellant.

Duplex est Pastinaca, tenuifolia & latifolia: de tenuifolia tam sativa, quàm sylvestri nunc: de latifolia, sectione quinta.

- I. Pastinaca tenuifolia syl. Dioscoridis, vel Staphylinus 1. & 2. Trag. luteus, Dod. gal. Sifer, Lac. alterum, Matth. Tab. Daucus Officinarum. Carota crocea malè Sifer, Guil. Daucus agrestis, Gal. de alim. Pastinaca sativa 1. Fuch. sativa flava, Lon. Pastinaca erratica, Plinio, Fuch. Cord. in Dioscorid. Tab. Pastinaca sativa 1. & 2. Tab. Staphylinus sylv. Trag. Dod. gal. Cæf. Pastinaca radibus luteis, vel albis, Gef. hor. Pastinaca sylv. Matth. Lac. Lon. Cast. Lugd. syl. Pastinaca sativa Diosc. Lob. Cord. in Diosc. tenuifolia, Dod. Ger. Pastinaca tenuifolia sativa, Dod. Ger. Daucum Officin. usitatus, Ad. Carotta vulgaris radice flava, Ad. Pastinaca sylv. genuina Diosc. Lob. Carotta radice buxei coloris, Cæf. ex albo flavescens, Cast. nostra lutea, Cam. Pastinaca 2. Tur. 4. Plinij, Cam. Pastinaca 3. Daucus Staphylinus atrilis & hortensis, vulgo Carotta, Cam. hor. Dauci 3. genus, Dod. gal. Thal. Variat solum radicis colore, quæ vel alba, vel Daucus vulgaris, Clus. hist. pallidè lutea, vel lutea est.
- Differt magnitudine & parvitate: sic & ratione umbellæ, in cuius medio aliquando macula purpurea, subnigræ, aliquando crocea: folijs etiam, aliquantum latioribus, in altera multò tenuioribus: quare Thalius illam, Daucum 3. Dodonæi, hanc verò Daucum 3. tenuifolium nominat.
- VI. Pastinaca tenuifolia sativa, radice atrorubente. Staphylinus sativus Dioscoridi. Daucus radice nigra, Theophrasti. Pastinaca sativa, Plinij. Staphylinus 3. Trag. niger, Dod. gal. Carota, Matth. altera, Lugd. radice sanguinei coloris, Cæf. radice rubra, Cast. Pastinaca sativa altera, Fuch. prima, Tur. sativa rubens, Dod. Tab. atrorubens, Lob. Daucus niger Theoph. Carotta vulgaris, Ad. Pastinaca radibus purpureis, Gef. hor. Been rubrum & album, an Daucus sativus & sylv. Galeni, Ang. Carota Italica radice rubra & alba, Been rubri & albi *αντιβαρδύμονα* esse volunt aliqui, non malè, Camer.
- II. Pastinaca tenuifolia syl. umbella majore. Pastinaca sylv. daucoides Apula, Col. Umbellæ est majore, obscure purpurascens, quæ non in totum, ut in priore, conglobatur.
- III. Pastinaca sylv. hirsuta echinato fructu. an Daucus angulosus, Cordi hist. Daucus *λασίανουλον*. id est, hirsuto caule, Thal.
- IV. Pastinaca syl. angustifol. fructu echinato. Pastinaca echinophora Apula, Colum. Hanc ad D. Columna accepimus.
- V. Pastin. tenuif. sativa radice lutea, vel alba. Staphylin. sativus & Daucus domesticus, Gal.

G I N G I D I U M

Γγγιδιον Dioscorides lib. 2. cap. 167. herbam sylvestri Staphylino similem dicit: & Plin. lib. 20. cap. 5. Gingidium similitimum Staphylino.

- I. Gingidium folio fœniculi. Dauci genus tertium, Fuch. ico. Gingidium Dioscoridis, Ravv. Lugd. ap. Cumini sativi alterum genus, Cæf. Gingidium Syriacum, Cam. Gingidium alterum, Dod. tertium, Tab. Gingidium Hispanicum, Ger.
- II. Gingidium umbella oblonga. Sefeli, Trag. ico. III. Gingidium folijs Chærefolij. Vifnaga, Matth. Ad. Lob. Lugd. Cast. & Pastin. Gingidium, Matth. Lugd. Cast. primum, Tab. sylv. major. IV. Gingidium folijs Pastinacæ latifoliæ. Gingidium, Ang. Cord. in Diosc. & hist. Dod. gal. Clus. hist. cui & Bifnaga. Gingidium folijs Bauciæ Syriacum, Lob. Lugd. Sefeli Mafsiliense, Fuch. Dod. gal. ico. Gingidium primum, Dod. secundum, Tab. (& latifolium) Ger.

CHÆROPHYLLUM.

Cherophyllum Columella habet : an Plinij l. 19. c. 8. sit Cærephyllum, quod Paderota Græci vocitent, propter brevitatem afferere non licet : & potius ejusdem Anthriscus, lib. & cap. 22. sorte Theophr. 7. hist. 7. *κίθαρινόν*, Enthuscum Gaza vertit. *Ο'ρεοσίλων* Dioscoridis quibusdam videtur.

I. Chærophyllum sativum.

Cherofolium, Brunf. Dod. sativum, Trag.
Cerefolium, Matth. Cast. Lugd. vulgare, Ger.
Cerefolium, Ang. Dod. gal. Gef. hort. Lon. Ad.
Lob. (cui Gingidij species) Cæs. Cam. Tab.
Oreofelinum, Ang. & Cæs. putant.
Gingidium, Fuch. Tur. Lac.

II. Chærophyllum sylvestre.]

Dauci sylv. genus, Gef. ap.
Daucus sepiarius, Gef. col.
Anthriscus Plinij, Lugd.
Cerefolium sylv. Tab. Apium sylv. Ger. ico.
III. Cærephyllon non nihil similis.
Perchepier (i.e. Saxifraga) Anglorum, Ad. Lob.
Scandix minor, Tab. (Lugd.)
Alchimilla montana minima, Col.

S C A N D I X.

Σκάνδιξ Dioscoridi lib. 2. cap. 168. sylvestre olus est, quod Gingidio subjungit : Theophrast. 7. hist. 8. Plinio lib. & cap. 22.

I. Scandix umbella ex apicibus coagmentata.
Scandix, Lugd.

II. Scandix semine rostrato vulgaris.

Pecten Veneris, Matth. Ang. Gef. hor. Ad. Lob.
Cast. Lugd. Cam. Ger.
Scand. Dod. Lac. Cord. in Diof. Gef. h. Cæs. Tab.
Pecten Veneris, *ἀγχιοναύτ' σίνα* vulgo dicitur, Hon.
Belli ep. i. ad Cluf.

III. Scandix Cretica major : quæ 4. in Phytopin. prima in Prod.

IV. Scandix Cretica minor : quæ 3. & 5. in

Phytopin. at. 2. in Prod.
Anthriscus Plinij, Cluf. hist.
Anthriscus vulgo *πυλιμονιδία*, quod vulvæ purgamentum significat, cum Venerem excitet, Hon. Belli ep. i. ad Cluf.
an Scandix legitima quæ *καύτ' σίνα η̄ σκανόμι* quæ comeditur, Eid. l. i.
Anifomarathrum Apulum, Colum. & Cluf. hist. flor. ap. alt.
an Apium sylv. Dalech. Lugd.
Duplex est odora & inodora.

C A U C A L I S.

Kαυκαλις apud Dioscorid. lib. 2. c. 169. Scandicem sequitur, quam aliqui Daucum sylv. nominent. Plin. lib. 21. c. 15. secutus Dioscoridem, inter Olera recensuit.

I. Caulalis maxima Sphondilij aculeato femine.

Caucalis major, Cluf. hist.

II. Caulalis lato apij folio.

Caucalis, Matth. Lac. Cast. Lugd.
an Caulalis, Cord. in Diof.
Daucoides majus, Cord. hist. Thal.
Caucalis vulgator, Ad.
Caucalis flore rubro folio latiore, Lob.
Caucalis rubello flore, Cluf. hist.
Gingidium, Cæs.

III. Caulalis arvensis echinata latifolia.

Echinophora major platyphyllos purpurea, Colum.
an Caulalis saturè rubente flore, Cluf. hist.

IV. Caulalis arvensis echinata magnò flore.

Lappa agrestis, Trag.

Lappula canaria Plinij, Ang.
Caucal. Dod. (& Daucus sylv.) Gef. hor. Tab. Ey.
Caucalis alia vulgaris, Lugd.
Caucalis albis flor. vulgaris, Lob. Ger. albo flore proximè ad Dioscoridis accedens, Cluf. hist.
Caucalis coronata umbella, Cam.
Tribulus sylv. & Lappa campestris, Lon.
Myrrhis lappa Dalechampij, Lugd.
Dauci genus arvense, Gef. cat.
Daucus *ἀναρθόκαρπ* seu *ἐχινόκαρπ*, sive *ξενθίοκαρπ* minor, Thal.
Echinophora *πυνόκαρπ*, an Gingidium Dioscor. Col.
V. Caulalis arvensis echinata parvo flore & fructu.
Caucalis flore minuto, Cam.
an Echinophora 3. leptophyllon purpurea, Col.

VI. Cau-

V I. *Caucalis Monspeliaca echinato magno fructu.*

Lappa boaria Plinij, Lugd.

Caucalis secunda, Tab.

Daucus ἐχινόκαρπῳ, aut ξανθινόκαρπῳ major, Thal.

Echinophora alt. asperior πλατύνκαρπῳ, Col.

V II. *Caucalis femine aspero flosculis rubentibus.*

Daucoides minor, Cord. hist. Thal.

V III. *Caucalis nodoso echinato femine: quod. 7. in Phytopin. at. 1. in Prod. & in Matth. nostro depictum.*

Scandix, Colum.

V IX. *Caucalis peregrina femine rugoso.*

Caucalis Hispanica, Cam. Cluf. hist.

Gingidio congener, Cæs.

X. *Caucalis tenuifolia montana: quæ 2. in Prodr.*

V XI. *Caucalis pumila maritima.*

Caucalis pumila, Cluf. cur. post.

V XII. *Caucalis folio peucedani.*

Caucalis, Anguil. Ad. Lob. tertia, Tab.

Caucalis Anglica, Eid.

Caucalis Penæ, Lugd.

A P I U M.

Σ *Ἐλίον Dioscorides l. 3. capitibus sex 74. & seq. proposuit; hortense, ἐλασιόελινον, in humidis: ὀρειόελινον in montosis: περγασέλιον in Macedonia: ιπποσέλιον: tandem σμύρνιον in Cilicia proveniens. Theoph. 1. hist. 4. de Selino egit, cuius plura esse genera 6. caus. 22. scribit: hæc 7. hist. 4. inter se cum folijs, tum caulibus differunt: aliud enim folio spisso, crispo, densoq;: aliud variore, latioreq;: cæuleq;: majore: horum iterum aliud candidi caulis, aliud purpurei, aut versicoloris. Plinius lib. 20. cap. 11. de Apio, Hippofelino, Eleofelino, & Oreofelino: & cap. seq. de petroselino & buselino egit.*

I. *Apium hortense, seu Petroselinum vulgo. Selinon seu Apium, Theoph. & Diosc. Apium mas, Plinij.*

Petroselinum, Brunf. Trag. Cord. in Dioscor. Anguil.

Petroselinum vulgare seu fativum, Lon.

Petroselinum sylv. Fuch. ico. vulgo Apium veterum, Gef. hort.

Oreofelinum, Fuch.

Apium hortense, Matth. Lac. Dod. Ad. Lobel. Castor. Ger. (hor.

Apium commune, non rectè Petroselinum, Gef.

Petroselinon vulgi, petroselinum verum priscorum, Guil.

Apium domesticum, Cæs. fativum, Tab.

Apium fativum vulgare sive Petroselinum, Col.

II. *Apium vel Petroselinum crispum.*

Petroselinum crispum, Cam.

Apium hortens. crispatum, Ad. Lugd.

Apium crispum vel multifolium, Tab. Ger.

Apium fativum Sardum, Col.

III. *Petroselinum Creticum.*

Agriopastinaca vulgo in Creta, Bessli ep. 5.

Duplex est, colore corticis radicum tantum differens: nam unius rufus, alterius niger conspicitur.

Buselinon fortè Plinij l. 20. c. 12.

IV. *Apium hortense latifolium.*

an Apium verum, Ang.

an Apium fativum Anglicanum, Col.

Hoc in Phytopinace, Matth. & Prodr. descriptissimum.

V. *Apium montanum folio tenuiore.*

Petroselinum Dalechampij, Lugd.

an Petroselini succedaneum, quod in Apulia

Anethum sylv. dicitur, Col.

VI. *Apium montanum folio ampliore.*

Oreofelinum sive Veelgurtta, id est, multibona, Dodon.

Oreofelinum, Ad. Lobel. (sive Petroselinum) Cluf. hist. Ger.

Oreofelinum primum, Tab.

Apium montanum, Cast. Lugd.

Variat ratione loci, nam folijs tenuius divisus, in nostris pratis udis Michelfeldæ reperitur.

VII. *Apium sylv. lacteo succo turgens.*

Apium sylv. Dod. Lugd.

Daucus palustris, Gef. hort.

Olsenichium, Cord. hist. Thal.

Thysselinum Plinij, Lob.

VIII. *Apium montanum nigrum.*

Oreofelinum Parisiensium, Lugd.

IX. *Apium peregrinum folijs subrotundis.*

Selinum peregrinum 1. Cluf. hisp. & hist.

Saxifraga tertium, Cæs.

Daucus tertium Diosc. 2. Plinij, Col.

X. *Apium peregrinum cicuræ folio.*

Selinum peregrinum 2. Cluf. hisp. & hist.

Oreofelinum aliud, Lugd.

XI. Apium palustre, & Apium Officinarum.

Apium, Brunf. Fuch. Lon. vulgare, Trag.

Apium palustre, Matth. Fuch. ico. Gef. hor. Lac. Cast. Lugd.

Apium fativum & palustre, sola cultura differens, Cord. in Diosc. & hist.

Eleofelinum, Tur. Dod. Lob. Ger. spontan. Col.

Paludapium, Ad. Tab.

Apij aliud genus, Cæs.

XII. Apium Macedonicum.

Petrofelinum Macedonicum, Matth. Ad. Lob.

Dod. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Apij alterum genus peregrinum, Cæs.

Daucus secundus Dioscoridis, Col.

XIII. Hippofelinum Theophr. vel Smyrnum, Dioscor.

Petrofelinum Alexandr. Trag. Macedonicum verum, Ger.

Smyrnum, Matth. Cord. in Diosc. Gef. hor. Cast.

Lugd. Cam. Col. qui Dioscoridis vult.

Hippofelinum, Ang. Dod. Fuch. Lac. Cord. hist.

Gef. hor. Ad. (sive Olufatrum) Lob. Tab.

Alexander, Tur.

Olufatrum, Cord. in Diosc. Gef. hort. (quibusdam Petrofelinum Macedonicum) Lon. Cæs. & Macerone vulgi.

XIV. Smyrnum peregrinum rotundo folio.

Smyrnum Creticum, Matth. Cast. Lugdun. Camer. Ger.

Smyrnum Creticum putatum, Col. cui Hippofelinum aliud Diosc.

Smyrnum, Dod. gal. Ad. Lob. Tab. verum, Gef. hort. Lugd.

Smyrnum Amani montis, Dod.

Olufatri alterum genus peregrinum, Cæs.

Perfoliata altera, Lugd.

XV. Smyrnum peregrinum folio oblongo: hoc in Prodomo descriptum.

Pingit Columna sub titulo an Hippofelinon.

S I S O N.

Σίσων Dioscoridi lib. 3. cap. 64.

Sison, quod Amomum Officinis nostris.

Amomum Germanicum, Trag.

Amomum Officin. falsò dictum, Gef. hort.

Sison, Ang. Tur. Gef. hort. Lugd. Tab. Cam.

Sison sive Sison, Cord. in Diosc. & hist.

Petrofelinum Macedonicum, Fuchij, Dodon. Lon.

Ammi parvum, Gef. hort.

S I O N.

Σίσων Diosc. lib. 2. cap. 154. ἀπὸ τῆς οἰσίν, quod in aquis vacillando, ab aquis praterlabentibus succutiatur: vel potius ab excutiendis calculis. Plinios l. c. 22. Sion forte ejusdem l. 26. c. 8. Laver.

I. Sion sive Apium palustre folijs oblongis.

Sion odoratum, Trag.

Sium, Cord. hist. Gef. hort. Dod. primum minus, Taber.

Sium verum, Matth. Thal. Lugd. cui & Sium Cratevæ majus.

Sij primum genus quod Laver, Fuch.

Laver, Dod. gal. Tur.

Apium palustre, Fuch. ico. Gef. col. Lon. Lugd.

Silaum Plinij, Ang.

Sium sive Laver Diosc. Olufatri folio, sive aquatica pastinaca, Ad. Lob.

Crescione vulgo, Cæs.

II. Sium latifolium.

Sium majus latifolium vel 3. & Sium medium, vel 2. Taber.

Sium majus, Ger.

III. Sium erucæ folio.

Sium alterum, Dod. Olufatri facie, Lob.

Sium alterum erucæ folio, Lugd.

Sium majus angustifolium, Tab.

Cicuta maxima quorundam, Eyft.

an Crescionis alterum genus, Cæs.

S E C T I O Q U I N T A

PASTINACA LATIFOLIA; SISARVM; ANGELICA; IMPERATORIA; LASERPITIVM; PANAX; SPONDYLIVM; LIBANOTIS; CARVI; CORIANDRVM; ANISVM; AMMI; Pimpinella; Myrrhis; Cicuta & Cicutaria; Sefeli; Ligusticum; Bulbocastanum; Oenanthe & Filipendula; Pedicularis seu Fiftularia, & Barba Capræ.

P A S T I N A C A L A T I F O L I A

E *Ἀρπύβορον* Dioscoridi, lib. 3. cap. 80. & Plinio, lib. 5. cap. 22. id est, pabulum cervi, hoc enim pabulo cervos serpentibus resistere fama est, Diosc. & Plinio auctoribus.

<p>I. Pastinaca sativa latifolia.
Pastin. sativa, Trag. Lac. ico. Lug. Ges. hor. Cam.
Pastinaca vulgaris, Dod. gal. Cæs.
Pastinaca domestica, Matth. Ang. Cast. Ad. Lob.
Pastinaca latifolia sativa Dod. latifolia syl. Ger.
Sifarum sativum magnum, Fuch. Tur.
Sifer Dioscoridis, Col.
Elaphobosum sativum, Tab.</p>	<p>Pastinaca, Brunf. sylv. Trag. Ang. Cord. Gesn. hort. Thal. Cam. spontè nata, Cæs.
Sifer sylv. Fuch. Tur.
Elaphobosum, Matth. Dod. gal. Cast. syl. Lac.
Baucia, Pastinaca syl. Arabum, an Elaphob. Ad.
Elaphosum erraticum, Tab.
Pastinaca sylv. gallica, Cord. in Diosc.
Pastinaca latifolia sylv. Dod.
Spondylium, Ger.</p>
II. Pastinaca sylv. latifolia.	

S I S A R U M

Σ *Ῥαῖον* Diosc. l. 2. c. 139. vulgo cognium, cujus radix elixa, ori grata est. Sifer Plinio, l. 19. c. 5. quod olim in Germania cibi causa serebatur, quare eam quotannis à Germanis Tib. Cæsar, Plinio scribente, flagitavit.

<p>I. Sifarum Germanorum.
 Sifer, Brunf. Matth. Cord. in Diosc. Ges. hor. Lon.
 Sifer alterum, Lac. (Cam.
 Sifer sativum, Fuch. minus, Tur.
 Sifarum, Trag. (& Rapunculus hortensis) Dod.
 Ang. Ad. Lob. Tab. Ger. majus, Lugd.</p> | <p>Sifer Germanicum, Cæs. alp. cui Elaphobosum Diosc. & Plinij.
 Elaphobosum Dioscoridis, Col.
 II. Sifarum Syriacum.
 Secacul Arabum & Maurorum five Pastinaca Syriaca, Rauvv. Lugd. ap.</p> |
|---|---|

A N G E L I C A

Angelica, quam aliqui ad Smyrnum, alij ad Laserp. sive Silphium Cyrenaicum referunt: etiam s. Spiritus radix dicitur, vel à radice suavissimo odore, vel à facultate singulari, qua contra venena valet.

<p>I. Angelica sativa.
 Angelica, Brunf. Ang. Gesn. hort. Lac. Ad. Lob. Cast. Tab.
 Angelica major, Dod.
 Angelica sativa, Trag. Matth. Fuch. Dod. gal. Lon. Lugd. Cæs. Ger.
 Angelica odorata, Gesn. col. Cam.
 Smyrnum, Cord. in Diosc. & hist.
 Laserpitium, Lac.
 Variat radice; nostra enim crassior, Bohemica minor & nigricans: illa citius, hæctardius corrumpitur.</p> | <p>Huc referenda est Angelica Scandiæ, sive Archangelica Tabernæmontani, quæ umbella est flava, semine rotundiore, & ex Norvegia ac Pomerania adfertur.
 II. Angelica sylvestris major.
 Angelica sylv. Trag. Matth. Fuch. Dod. Lon. Ad. Lob. Lugd. Thal. Cam. Tab. Ger.
 In locis humidioribus, folijs est tenuioribus.
 III. Angelica syl. minor sive erratica.
 Pycnocomos, Brunf.
 Angelicæ vitium (& Osteritium sylv.) Trag. Lon. Herba Gerardi, Dod. Ger.</p> |
|---|---|

Elaphobosco similis, Cord. in Diof.
 Corchorus quibusdam, Gesn. hort.
 Podagraria, Ad. Lob. Cast.
 Angelica erratica, Thal. sylv. communis, Cam.
 Ægopodium, Tab.
 Foliorum incisuris mirè variat.
 IV. Angelica sylvest. hirsuta inodora : in
 Prodr. descripta.
 Herba Podagrariæ cognata, Franco.

V. Angelica sylv. montana.
 Archangelica, Clus. pan.
 Angelica, Cæs. Huc etiam referenda
 Angelica minor montana, Tab.
 VI. Angelica aquatica.
 Archangelica, Lob. Dod. Clus. pan. & hist. Cast.
 Lugd. Cam.
 Angelica aquatica, Gesn. hort. & col.
 Angelica altera, Cæs.

IMPERATORIA.

Imperatoria, quæ ob raras & præstantes facultates, sic nominata fuit, inter Laserpitium & Panacem media videtur.

I. Imperatoria major.
 Astrantia, Brunf. Gesn. hor. & col. Dod. Clus. hist.
 Smyrnion hortense, Trag. Gesn. hort.
 Laserpitium Germanicum, Fuch.
 Laser sive Laserpitium, Tur.
 Struthion, Cord. hist.
 Ostrutium, Dod. gal. Lon.

Imperatoria, Matth. Gesn. hort. & fra. Lac. Ad.
 Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.
 Ligusticum, Ang.
 Herba rena vulgi, Cæs.
 Magistrantia, Cam.
 II. Imperatoria minor.
 Imperatoria vel Astrantia alpina, Cam. ep.

LASERPITIVM.

Laserpitium, Σιδριον Dioscoridi, lib. 3. cap. 94. cujus caulis ferulaceus μάστιξον appellatur, folia sunt apio similia, semen verò latum : ex cujus caulibus & radice incis, μαστιξ, i. e. succus colligitur : quibusdam caulis σιδριον : radix, μαγύλαρις, & folium μάστιξον dicuntur : sic Theoph. 6. hist. 3. Silphium cujus folium mastetum vocant : Et Plin. lib. 19. cap. 3. Laserpotium, quod Greci Silphion vocant, in Cyneraica provincia repertum, cujus succum Laser vocant : Avicenna planta Laserifera Altiht dicitur, interpretum aliqui Asam reddunt, fortè voce ex Laser corrupta.

I. Laserpitium veterum.
 Silphion, Dioscoridis & Theophrasti.
 Laserpitium, Plinio.
 Altiht Avic. Asa quibusdam.

II. Laserpitium Gallicum.
 Laserpitium, Ad. Lob. (sive Silphium) Lugd.
 Laserpitium Massilioticum, Tab.

PANAX.

Panax, quasi πάντων ἀνθε, omnibus remedium adferens, cujus Theoph. 9. hist. 10. genera quatuor : 1. Syriacum : 2. Chironium : 3. Aesculapicum : 4. Herculanum : Chironium, foliorum runci simili : Aesculapium, folio Thapsia : Herculanum, folio magno & amplo, ut quoque versus tres palmos perficiat. Dioscoridi, lib. 3. cap. 55. 56. 57. tria genera sunt : πάντας ἰσχυράτων, ex quo Opopanax colligitur, folijs ficulneis, quinquepartitis : πάντας ἀσθενείας, folijs feniculi : πάντας χερσόντων, folio amaraci.

I. Panax Pastinacæ folio, an Syriac Theoph.
 Sagapenum existimatum, Gesn. hort.
 Panaces peregrinum, Dod.
 Panax altera recentiorum Olusatris aut Pastinacæ folio, Ad. Lob.
 Panax Chironium, Lugd. Herculeum 2. Tab.
 Panax herculeum majus, Ger.
 an Panacis heraclei alterum genus, Cæs.

ferulacæ in Media provenientis, medio inter succum Silphij & Galbanum colore, Dioscor. lib. 3. cap. 95.

Σαγαπένηον Sagapenum & Serapinum in Officinis, an hujus fortè lachryma, cum sit plantæ

II. Panax costinum.
 Costus, Matth. Lon. vulgaris, Cam ep.
 Costus spurius, Matthioli, Lob. ob. Cam.
 Pseudocostus, Matth. Lugd.
 Herba costa, Cæs. alp.
 Panax Chironium Theoph. Cam.
 Panaces costinum & Costus Illyricus, Tab.

III. *Panax sphondylii folio five Hera-
cleum.*

*Panaces Heracleum, Matth. Ang. Gefn. hort.
Lac. Cast. Lugd.*

*Panax Heracleum Herculea, five Heraclia
fronde pastinacæ, Ad.*

Panax Heracleum, Lob. Dod. Ger.

Panax Herculeum, Cæs. primum, Tab.

Sphondylium alterum, Dod. 8.

*Floribus est albis, luteis dicit Diosc. tales se
vidisse, Lobelius testatur.*

IV. *Panaci Heracleo similis Ungarica.*

Tataria Ungarica, Clus. hist. (bari.

an Baltracan in Tartaria nascens, Josephi Bar-

Hujus radice, Ungari Agricæ vicini, alterius

panis penuria vescuntur: & Tartari, folio-

rum in aqua decoctum refrigeratum, Vini in-

star bibunt.

SPHONDYLIUM.

*Σφονδύλιον folia habet platano similia ad Panacis foliorum effigiem accedentia, Dioscoridi lib. 3. cap. 90.
Spondylium Plinio, lib. 12. cap. 26 & l. 24. c. 6. sic dictum fortasse ob odoris gravitatem, à Spondyle insecti
genere, odoris gravis, ut Pena tradidit.*

I. *Sphondylium vulgare hirsutum.*

*Branca ursina, Brunf. Trag. Cord. in Diosc.
(cui & Bupleuron Nicandri) Germanica,
Dod. gal.*

Acanthus vulgaris five Germanica, Fuch.

Sphondylium, Matth. Lac. Gefn. hort. Lon.

Cast. Cæs. Tab. vulgare, Dod. 8.

Spondylium, Ad. Lob. Dod.

*Variat ratione loci, prout in montosis &
planis provenit, hinc duæ apud Tabern. ico-
nes: aliquando ita ludit, ut in caulis summo,*

*folia sint breviora quidem, attamen in ternas
& quateinas laciniis divisa. Floribus est com-
muniter albis: Sed & purpureis, licet rarius,
reperitur.*

II. *Sphondylium hirsutum folijs angustio-
ribus: hoc in Prod. primo loco descriptum est.*

III. *Sphondylium alpinum parvum: quod
2. loco in Prodr. describitur.*

IV. *Sphondylium alpinum glabrum: quod
in Phytopinace sub. 2. in Prodr. sub. 3. propo-
nitur.*

LIBANOTIS.

*Λιβανώτις, quod radix ὄζει λιβάνου, thus redoleat, duplex est, latifolia & serula folio: latifolia Theoph. l. 9.
c. 12. genera duo fecit, alterum sterile, alterum fertile, & alterum tam fructu, quam folio utile, alterum
tantum radice: fructiferum, folium palustri apio simile, sed majus, habet: sterile, folio lactuca amara con-
stat. Plin. l. 19. c. 12. de Libanotiæ confuse egit, sicut & l. 20. c. 16. cum Conycis miscuit.*

I. *Libanotis latifolia major.*

Rosmarinus Theoph. Ang.

an Ligusticum alterum, Matth. Cast.

Libanotis Theoph. major, Lob. Lugd. Ger.

Libanotis alba major, Tab.

Elaphoboscum album, Lon.

Sefeli æthiop cum 2. Clus. pan. & hist.

II. *Libanotis latifolia altera five vulgarior.*

Sefeli primum, T. ag. æthiopicum, Matth. ico.

Fuch. ico. Tur. Lac. Gefn. hor. Lon. Lugd. Clus.

pan. & hist.

Dauci alterum genus, Fuch. Tur. Lugd.

Libanotis alba, Gefn. hort. Tab.

Libanotis tertia Dodonæi, Lugd.

Libanotis Theoph. Dodonæo gal. Ad. Lobel.

altera, Thal.

Libanotis minor, Ger.

Sefeli æthiopicum herba, Dod.

III. *Libanotis latifolia minor semine cri-
spo: hæc 2. in Prodr. loco.*

IV. *Libanotis minor apij folio.*

Daucus anguloso caule, Cord. hist.

Libanotis Theoph. minor, Lob.

Libanotis alba minor, Thal.

Libanotis panacea, Tab.

V. *Libanotis apij folio semine aspero.*

Rosmarinus folijs Selino similibus, quæ Liba-

notis legitima Theoph. perperam Siler Creti-

cum, Hon. Belli ep. 1 ad Clus.

VI. *Libanotis latifolia aquilegiæ folio,*

quæ 1. est in Prodr. loco.

Sefeli æthiopicum alterum, Cam.

VII. *Ligusticum vulgare: an Libanotis*

fertilis Theophrasti?

Levisticum, Brunf. Lob. & Lasepitiu Ger-

manicum, vulgare, Matth. Dod. Ad. Cæs.

Ligusticum, Brunf. Cord. in Diosc. Gesn. hort.
Lon. Tab. fativum, Trag. Cord. hist. vulgare,
Dod. gal. Cam.
Libypticum vulgare, Fuch. ico.

Laserpitium, Ang. Ger.
Smyrnum, Lac. Fuch.
Hipposelinum, Lugd.

LIBANOTIS FERULÆ FOLIO
& Panax Asclepias.

Libanotis Dioscoridi, l. 3. c. 87. duum est generum: unum fecundum, cujus semen rotundum, angulosum, acre, linguam exurens, & νάξις vocatur, folijs fœniculis cui alterum consimile, semine lato, minime exurente. Sterile illorum similitudinem refert, sed neque caulem, neque florem, neque semen promit.

I. Libanotis ferulæ folio semine anguloso.
Libanotis seu Rosmarinum, Matth Lac. Lugd.
Rosmarinum 1. Ang. Cast.
Libanotis 1. Dod. vel cachryfera, Cam.
Rosmarinum ferulaceum, fertile, Diosc. cujus semen Cachris dicitur, Ad.
Cachrys verior Libanotis Galeno, Lob.
Libanotis candida, Cæs.

II. Libanotis ferulæ folio & semine.
Panax Asclepium ferulæ facie, Ad. Lob.
Panaces Asclepium, Dod. Cæs. Tab.

III. Libanotis fœniculi folio semine foliaceo.
Rosmar. alt. ferulaceum Dioscoridis, Lob. ob
Panax Asclepium, Ang. Cam.

Libanotis 2. Dod. Tab.

Libanotis nigra, Cæs.

IV. Libanotidi secundæ similis seu Panax Asclepium primum.

Panaces Asclepium, Matth. Lac. Cast. Lugd.

V. Panax Asclepium umbella lutea.

Panax Asclepium alterum, Lugd.

VI. Panax Asclepium semine folioso.

Panax Asclepium Apulum, Col.

VII. Libanotis minor umbella candida.

Libanotis Septentrionalium herbariorum, Ad.

Libanotis minima, Lugd. (minor.)

VIII. Libanotis tenuif. German. major & Libanotis νάξις major & minor, Thal.

CARUI.

Karpos Dioscoridi, lib. 3. cap. 66. νάριον, Aëtio, νάριον Simeoni Sethi, lib. de alim. Careum Plin. lib. 19. cap. 8. à Caria regione in qua laudatissimum nascitur.

I. Cuminum pratense, Carui Officinarum.
Caros, Brunf. Trag. Dod. gal. Gesn. hor.
Careum, Fuch.
Carum, Tur. Cord. in Diosc. Matth. Lac. Ang.
Lob. Dod. Cast. Lugd. Tab. Ger.
Carui, Lon. Ad. Cæs. Thal.

II. Carui alpinum: in Prodromo descript.

III. Caruifolia.

Cuminum equinum & syl. Trag.

Fœniculum erraticum alterum, Lon.

Peucedanum, Eid. ico.

Hippomarathrum, Bot. Franc.

Fœniculum sylv. Loniceri, Lugd.

Alia latioribus, alia angustioribus folijs est.

IV. Podi farina seu flosculus quo flatus ventris exigunt: par. 4. Ind. Orient. 7.

CORIANDRUM.

Kοριανδρον ή κοριανδρον Diosc. lib. 3. cap. 71. dictum putant, quod folia & caules cimices redoleant. Κοριανδρον, Theoph. 7. hist. 1. & 4. caus. 3. cujus genera plura esse 4. hist. 7. dicit. Coriandrum Plinio, lib. & cap. 20. quod inter sylvestria non inveniatur.

I. Coriandrum majus.

Coriandrum, Brunf. Trag. Fuch. Matth. Ang.
Cord. hist. Gesn. hort. Lac. Lon. Ad. Lob. Cast.
Cæs. Cam. Tab. Ger.

Coriandrum, quod recens frigidum, exsiccatum verò calefacit, Guil.

Coriander, Tur.

Semina in calidiorib. regionib. majora sunt.

II. Coriandrum minus testiculatum.

Coriandrum alt. minus odorum, Lob. Lug. sub

Coriandri alterius icone, Dod.

Coriandrum 2. inodorum, Tab.

III. Coriandrum sylvestre foetidissimum.

Coriandrum sylv. Myconi, Lugd.

A N I S U M.

Anisum Diosc. lib. 3. cap. 65. Anisum, quidam auctore Plinio, lib. 20. cap. 17. quasi ἀνίσον vocavere, quia appetentiam cibi praestaret, & forsan sic dictum, ὅτι ἀνίσαι τὰς ἐμπνευματώσεις, quod tensiones fluctuatas internas & externas remittat & laxet.

I. Anisum herbarijs. Bohemos habetur.
Absinthium dulce, Roëf. II. Anisum peregrinum.
Majore est femine & minore, hocque apud Anisum Philippinarum Insularum, Clus. hist.

A M M I.

Ammi Dioscorid. lib. 3. cap. 70. quod ἄμμιον αἰθιοπικὸν καὶ βασιλικὸν vocitant. Plinio lib. 20. cap. 15. Ammi quod Graeci vocant, Cumino est simillimum: quidam Cuminum Aethiopicum esse existimant: Hippocrates regium appellat.

I. Ammi majus. Ammi Creticum aromaticum, Ad. Lob.
Ammi, Brunf. Trag. Tur. Cord. in Diosc. & hist. Ammi tertium Creticum, Tab.
Gef. hort. Lon. Lugd. III. Ammi parvum folijs fœniculi.
Ammi commune sive vulgare, Dod. Cam. Ger. Ammi, Matth. Ang. Lac. Cast. Cæs. Lugd. Cam.
Ammi vulgatus, Lob. Ammi verum, Gef. hort.
Ammioselinum, Tab. Ammi parvum, Dodon. gal. alterum parvum, Eidem f.
Quibusd. Bubon. Hipp. alijs Bupleuron Plin. Ammi perpusillum, Lob.
Variat fol. plurim. incis. & non nihil crispis. Ammum primum Alexandriacum, Tab.
II. Ammi alterum femine apij. IV. Ammoides.
Ammi majoribus & serratis folijs femine apij, Ammi pusillum, Cæs.
Gefn. hort.

P I M P I N E L L A.

Pimpinella & Bipinella à recentioribus, à foliorum binis ordinibus, pennatim sive plumatim digesta, nominata, veterib. indicta existimantur: quæ etiam Bipennula & Pampinella vocantur. Hæc duplex est, Pimpinella saxifraga, seu saxifragia, à facultate calculorum à renib. expellendorum: altera Pimpinella Sanguifera, vel Sorbastrella, quod sanguineos fluxus sistat: quæ πικρὴ καὶ Myrpesio, & quibusd. Sideritis 2. Diosc. censetur.

I. Pimpinella saxifraga maj. umbellâ candidâ. Imasse: Cocchinilla, inquit, quædam grani species adfertur ex Peru, quod nascitur in certis plantis parvis Pimpinellæ vulgari similibus, cujus radicibus adhæret, similitudine uvarum sylvestrium: quidam putarunt falsò, esse Cognidium verum: alij esse Chermes Arabum, à Cocco Baphico Græcorum differens, quod manifestè falsum est, hæc ille. At Oviedus, ex arbore colligi vult, ut suo loco dicitur.
Pimpinella, Brunf. Cord. in Diosc. Lon. Trag. Fuch. Tur. Gef. hor. Lob. Cast.
Pimpinella nostras communis major, Thal.
Bipinella, Saxifraga major, Ad.
Pimpinella saxifraga, Matth. Ger. major, Cam.
Bipennula, Lac.
Saxifraga major, Dod. gal. Saxifraga 1. Cæs.
Saxifraga, Cord. hist. magna, Dod. hircina major, Gef. hor. vulgaris major, Clus. pan.
Tragoselinum majus, Tab.

Folia in una atrovirentia, splendentia: in altera minime: invenitur & in lacinias divisa. Ad hujus radicem quibusdam in locis, grana repertiuntur, quorum medulla in colorem rubeum mutatur, cujus ad tineturam carmesini usus est monentibus Lacuna & Anguillara, & Coccus radicum quibusdam dicitur.

Fragosus l. 3. c. 15. videtur Cocchenilla existi-

II. Pimpinella saxifraga major altera. Pimpinella secunda species, Trag.
Tragoselinum minus, Tab.
Bipinella sive saxifraga minor, Ger.
Cauliculi & foliorum venæ, interdum purpurescunt: hæc fervore & acrimonia primum genus superat.

III. Pimpin. saxifraga major umbellâ rubente. Saxifraga major in alpe. flore rubente, Gef. h.
Pimpinella major umbellis purpureis, Gef. fra.

IV. Pim-

IV. Pimpinella saxifraga minor,
Pimpinellæ 3. species, Trag.
Pimpinella minor, Fuch. Tur. Cam. ep.
Pimpinella saxifraga minor, Lugd. Cam.
Pimpinella nostras communis minor, Thal.
Bipinella, Saxifraga hircina, Ad.
Pimpinella, Saxifraga hircina minor, Lob.
Saxifraga minor alt. Dod. gal. Saxifrag. 2. Cæf.
Saxifraga hircina minor, Gef. hort. Cam.
Saxifraga parva, Dod.
Saxifraga vulgaris minor, Cluf. pan.
Saxifraga pimpinella Germanica minor, Cluf.
hiflor.
Daucus Selinoides, Cord. hift.
Dauci 3. genus, Lugd.
Tragofelinum petræum, Tab.
Tragium Dioscoridis, Col.

Folia interdum laciniata, interdum incifuris angustioribus & oblongis divisa: aliquando folijs petroselinii.

V. Pimpinella saxifraga tenuifolia: in Prodromo descripta.

VI. Pimpinella Sanguisorba major.
Pimpinellæ Italicae 2. genus, Trag.
Pimpinella seu Sanguisorba major, Matt. Cast. Lugd. Cam.

Pimpinella major, Dod. gal. fylv. Dod.
Pimpinella Italica major, Cluf. hift. Thal.
Sanguisorba major, Fuch. Cord. hift. Tab.
Sangu. altera major, Ad. (five Pimpinella) Lob.
Pimpinella fylv. Ger.

Sideritis secunda Diosc. major, Col.
VII. Pimpinella Sanguisorba minor hirsuta.
Pimpinella Italica, Trag. Lon. minor, Thal.
Pimpinella, Ad. Lob. Cæf. minor Dod. gal. Lug.
Pimpinella fylv. hirsuta, Gef. hor.
Pimpinella sanguisorba, Dod. minor, Matth. Cast. Cam.

Pimpinella hortenſis, Ger.
Sanguisorba minor, Fuch. Cord. hift. Tab.
Sideritis 2. Ang. Guil. quæ Pimpinella Italis.
Sideritis 2. Diosc. minor, Col.
an Sideritis altera Diosc. l. 4. c. 34. & Sifitieterris Plinij l. 4. c. 17.

Hæc apud Monſpelienſes minor & valdè pilofa reperitur.

VIII. Pimpinella sanguisorba minor levis.
Pimpinella fativa lævis, Gef. hor.

Culturâ ſolùm à priore diſſerre videtur, cùm in uſum acetariorum ab Italis in hortos feratur.

IX. Pimpinella sanguisorba inodora: in Prod. descripta.

M Y R R H I S.

Mύρρις, five μύρρα Dioscoridi lib. 4. cap. 116. Myrrhis, quæ alijs Smyrrhiza, alijs Myrrha dicitur, Plinio lib. 24. cap. 16.

I. Myrrhis major, vel Cicutaria odorata.
Myrrhis, Matth. Cord. in Diosc. Gef. hor. Lac. Ad. Lob. Dod. Cast. Lugd. fativa, Cam.
Sefeli Peloponenſe, Ang.
Cicutaria tertia, Cæf.
Cerefolium Hispanicum, Tab.
Cerefolium magnum & Cicutaria tenuif. Ger.

II. Myrrhis minor.
Myrrhis altera, Ad. parva, Lob. Lugd.

Cicutaria ſecunda, Cæf.
Myrrhis fativa minor, Cam.
Myrrhis montana, Tab.

III. Myrrhis fylv. feminibus lævibus.
Myrrhis, Fuch. Dod. gal. Tur. Lugd. fylv. Cam.
Cicutaria, Gef. hor. Lon.

IV. Myrrhis fylv. feminibus aſperis.
Myrrhis fylv. nova æquicolum, Col.

V. Myrrhis Broccenbergensis, Thal. quid?

CICUTA ET CICUTARIA.

Kκυύειον Theoph. i. hift. 8. & 6. ejusd. 2. Diosc. l. 4. c. 79. Etymologicus ita nominatum tradit, ἀπὸ τὸν γυναικῶνον εἰδιγμὸν, ἢ οὐότον τοῖς πλυσσῖ. Quare Gal. lib. quoddam animi mores 3. quoddam cicutia epota stultitiam pariat, κόνειον dicta, desumpto nomine ab eo affectu, quia corpus ipsum torquetur. Plin. l. 25. c. 13. Cicutia, cujus caulem viridem à plerisque ediscribit: verum qui sapiunt, ab hujus esu, Socrateo exemplo moniti, abstineant.

I. Cicutia major.
Cicutia, Trag. Matth. Ang. Fuch. Dod. Tur. Lac. Ad. Lob. Lon. Cast. Lugd. Cæf. Tab. Ger.
Cicutia major, Cord. hift. Cam. vera, Gef. h. Thal.

Cicutaria vulgaris, Cluf. hift.
Variat folijs aliquando latioribus, aliquando tenuioribus.

II. Cicutia minor petroselino similis.
Petro-

Petrofelini vitium, Trag.
 Cicuta minor, Cord. hist. Cam.
 Apij comes vitium, Gef. hort.
 Dauci inutilis genus, Gef. col.
 Sifon, Lon.
 Apium cicutarium, Thal.
 Cicutaria fatua, Ad. (quæ minus foetida) Lob.
 Petrofelinum caninum, Tab.

III. Cicutaria latifolia foetida.
 Sefeli Peloponenfe, Matth. Gef. hor. Lac. Caff.
 Lon. Lugd.

Cicutaria latifolia foetidissima, Lob. Lugd.
 Cicutaria, five Cicutaria Myrrhis, Thal.
 Cicutaria, Caff. ico. foetida, Tab.
 Cicuta latifolia foetidissima, Ger.

IV. Cicutaria latifolia tertia.
 Cicutaria maxima Brancionis, Lob.

V. Cicutaria palustris latifolia alba.
 Cicutaria alba, Lugd.

Cicutaria palustris fl. candido, Cam.
 an Meum Silesianum, Ejusd.

VI. Cicutaria palustris latifolia rubra.
 Cicutaria rubra, Lugd.

Cicutaria palustris fl. purpureo, Cam.
 VII. Cicutaria palustris tenuifolia.

Ligisticum fylv. Trag.
 Foeniculum fylv. Eid.

Cicuta palustris, Cord. in Dioscorid. aquatica,
 Gef. hort. Thal.

Cicutaria palustris, Lob. Tab. Ger.
 Cicutaria palustris alia, Cam.

Phellandrium, Dod. Lugd.
 Silaus Plinij, Cæs.

Phellandrium est Plin. l. 28. c. 12. alijs Silaum l. 27.
 VIII. Cicutaria bulbosa. (c. 8.)

Cicutaria pannonica, Cluf. pan. & hist.
 Bulbocastanum coniophyllon, Cam.
 Myrrhis cicutaria, Tab.

S E S E L I.

Σ *Ε'σελι*: Dioscor. l. 3. c. 60. quatuor generum, *μαοσαλισηνόν*, folijs fœniculi: *αἰθιοπιονόν*, folijs hederæ: *πελοποννησιακόν*, folijs cicutæ latioribus: *κρησιονόν* sive *τορδύλιον*: Plin. l. 8. c. 32. ex Aristotelis l. 9. hist. Cervas ante partum, purgari herba quadam quæ Sefelis dicitur, scribit: & l. 25. c. 8. Sefeli cervæ enixa à partu monstrare: & l. 20. c. 22. Tordylion, est semen ex Sefeli.

I. Sefeli montanum Cicutæ folioglabbum:
 an Peloponnesiacum Diosc.

Ligusticum alterum Belgarum, Lob. Lugd.
 Ligusticum 2. herbariorum, Tab.

Sefeli mont. 1. vel alpinum, Cluf. pan. & hist.
 Latioribus folijs ex horto Cl. Contareni habemus.

II. Sefeli mont. Cicutæ folio subhirsutum:
 quod in Prodromo descriptum est.

III. Sefeli Creticum majus.
 Tordilion sive Sefeli Cretic. majus, Lob. Lugd.
 Pimpinellæ Romanæ alterum genus fyl. Cæs.
 Sefeli Creticum majus, Cam. 2. Tab.

IV. Sefeli Creticum minus.
 Ordilion Nicandri & Tordylion Diosc. Ang.
 Sefeli Cretici species, Eid.
 Caucalis, Bellonio, Gef. hor. Belli ep. 1. ad Cluf.
 Tordylion & Gordilion, Dod. gal. Gefn. hort.
 Lugdun.

Sefeli Creticum, Lac. Ad. Lob. Dod. Caff. Tabern. Ger.

Sefeli Creticum minus, Cam.
 Pimpinella Romana vulgo, Cæs.

Tordilium Creticum, Eyft.

V. Sefeli Creticum fructu majore.

Tordylium majus alt. luteum *λειόναρπ* ♂, Col.

VI. Sefeli Creticum minimum.
 Tordylium minimum Apulum, Col.

VII. Sefeli Æthiopicum falicis folio.
 Sefeli Æthiopicum alterum, Matth. Gef. hort.
 Sefeli Æthiopicum, Ang. Ad. Lob. Caff. Tab. verum, Lugd. Cam.

Sefeli Æthiopicum frutex, Dod. Ger.
 Herba quæ pro Sefeli Æthiopico ostenditur,
 Cæsalp.

VIII. Sefeli Mafsiliense ferulæ folio.
 Sefeli Mafsiliense ferulæ aut Dauci Cretici facie, Lob. ob.
 Sefeli Mafsiliense, Matth. Lac. Gefn. hort. Lon.
 Caff. Lugd. Tab. nuperorum, Lob. ico.
 Siler montanum Officin. Ger.

IX. Sefeli Mafsiliense fœniculi folio, quod Dioscoridis censetur.
 Sefeli Mafsil. Ang. Dod. Lugd. Cæs. Sefeli Mafsiliense fortè, Cluf. hisp. nonnullorum, Cam.
 Sefeli Mafsiliense folio fœniculi crassiore, Ad. Lobel.

Sefeli Mafsiliense Dioscoridis, Cluf. hist.
 Foeniculum tortuosum, Lugd.

Foeniculum petræum, Tab.

Variat in foliorum crassitie, tenuitate, longitudine, breuitate & divisura: in omnib. tamen glauca sunt. Aliàs nomine Seseleos Mass. habemus, de quib. cum adhuc dubitemus, ut & alijs umbelliferis, de ijs in Theatro, si Deus volet.

X Sefeli montanum fœniculi folio. Sefeli mont. 3. vel mont. angustifol. Cluf. pan. & hist. qui vult à Libanotide Diosc. altera fructifera, non multùm differre.

XI. Sefeli palustre lactescens. Sefeli palustre, Cam.

XII. Sefeli pratense, Silaus fortè Plinio lib. 26. cap. 8.

Ligusticum Matthioli censet, Ges. hor. Pastinaca pratensis Theoph. Cord. in Diosc. Pastinaca nigra sylv. Cord. hist.

Sefeli prat. Monspeliens. Ad. Lob. Lugd. Cam. Siler alterum pratense, Dod.

Hippomarathrum primum Tab. sub Fœniculo dulci, Ger. ico.

XIII. Sefeli prat. tenuif. five Daucus pratensis tenuifolius: pro 2. in Prodr. descriptus.

L I G U S T I C U M.

Lιγυστικόν (Galeno λιβυστικόν) ut plurimum in Liguria nascitur, quare à λιγυρία nomen traxit, in monte scil. Apenino dicto: incolis πανάξος dicitur. Diosc. l. 3. c. 85. Ligusticum sylvestre est, in Liguria sua montibus: panacem aliqui vocant. Plin. l. 19. c. 8. & l. 20. c. 15. Siler nunc appellant nomine à Sile deducto, quia pro Sefeli semine utuntur, at Veteres ipsum Sefeli, etiam Sili & Seli vocabant.

I. Ligusticum quod Sefeli Officinarum. Siler montan. Trag. Guil. Ad. Lob. Dod. Cluf. h. Ligustic. Matr. Lac. Cast. Lugd. verum, Dod. gal. Ges. hor. Tab. sub Levistico vulgari, Ger. ico. Sefeli Malsilioticum, Cord. in Diosc. Sefeli, vulgò Siler montanum, cum nullo Sefeli conveniens, Ges. hort.

Sefeli Italicum, Cast. Ser montanum, Sefeli peloponense, Cæs. Semine latioe & brevior variat.

II. Ligusticum folijs cicutæ. Siler Creticum, Cam.

III. Ligusticum five Siler montanum angustifolium: in Prodr. descriptum.

B U L B O C A S T A N U M.

Bολβοκαστίον, cujus Trallianus l. 7. c. 2. meminit, à radice figura bulbosa, & sapore castaneas exprimentis, nomen habet. Βάσιον Diosc. l. 4. c. 124. aliqui censent, cui ψυδοβάσιον, seq. cap. subjungit.

I. Bulbocastanum majus folio apij. Oenanthe prima, Matth. Cast. Lugd. Bunium, Dod. gal. Lac. Ges. hor. Apios, Tur. Bulbocastanum, Ges. hor. Dod. Cast. Tab. Ger. Bulbocastanum grandius, Lugd. Bulbocastanum mas Tralliani, Lugd.

Nucula terrestris Septentrionalium, Ad. Lob. Pancafeolus vulgo, Cæs.

II. Bulbocastanum minus. Ornithogali species, Lon. Bulbocastanum alterum, Cam.

Hoc ratione loci, folior. incisuris variat: quod ex Angl. ex Pyren. & monte Calcaris habemus.

O E N A N T H E E T F I L I P E N D U L A.

Oιανάθη Diosc. l. 3. c. 135. quasi flos vinosus, quòd odore & quadantenus colore, non sint viti dissimiles: vel potius, quod cum vite floreat: & λήκυλλον, a florum candore, quos producit: cujus radix magna, in multa rotunda capitula extuberans. Plinio l. 21. c. 23. Oenanthe radice magna numerosa, &c. Recentiorum Oenantes subjungamus, ut & Filipendulas, quæ cum Oenanthe viribus aliquantum conveniunt: Filipendula, à numerosis illis & rotundis in radice capitibus, quæ velut ex filo quodam pendere videntur, nomen habet.

I. Oenanthe apij folio. Oenanthe secunda, Matth. Lugd. Oenanthe angustifolia, Lob. species, Lugd. Filipendula, Cast. ico. 2. vel tenuifolia, Tab. Filipendula angustifolia, Ger. Cyminum bulbosum Plinij, Col. (plicis. II. Oenanthe pastinacæ syl. fol. semine attri-

Oenanthe species altera, Lugd. III. Oenanthe chærephylli folijs. Oenanthe tertia, Matth. Lugd. Oenanthe cicutæ facie, Ad. Lob. Lugd. Filipendula altera species, Ges. hor. Filipendula 3. Oenanthe felinophyllos, Tab. IV. Oenanthe aquatica.

Oenanthe 4. Matth. Lugd.
 Oenanthe aquatica, Lob. aquat. repens, Cam.
 Laver minus, Lon.
 Bulbocastanum fœmina, Lugd.
 Sifer palustre, Lugd.
 Petroselinum sylv. vulgo, Cæs.
 Filipendula aquatica vel palustris, Tab. Ger.
 Juncus odoratus aquatilis, Dod.

Differentiæ ratione magnitudinis & parvitatibus, multæ reperiuntur: sic aliquando bulbis carens, quemadmodum Dod. pingit, & Lobel. duas alias icones subjungit: sic apud Mospelienses, capitulo est majore, per omnia hispidiore: apud nos minore, nec hispido.

V. Oenanthe hederæ folijs.
 Oenanthe Myconi, Lugd.
 VI. Oenanthe prolifera Apula.
 Oenanthe Cretica, Ponæ in Bal. ital.

PEDICULARIS SEU FISTULARIA.

Pedicularis, ab effectu nomen habet: si enim à pecoribus inter cetera pabula devorata fuerit, pedicularum ingentem copiam procreat. Α λεντορόλοφος seu Crista apud Plin. l. 27. c. 5. censetur, cui folia similia gallinaceæ cristæ tribuit. Imò ob florum congeriem, multiplicis & densæ Gallinaceæ cristæ modo fastigiatam, sic posteriores dici putant: aliqui Fistulariam nominant, quòd ad fistulas & sinuosa ulcera utilis esse credatur.

I. Pedicularis alpina lutea.
 Filipendula alpina, Lugd.
 an Oenanthe, Cæs.
 II. Pedicularis alpina filicis folio major.
 Pedicularis major alpina, Lugd.
 In hac varietas occurrit.
 III. Pedicularis alpina filicis folio minor.
 Alektorolophus alpin. minor, Clus. pan. & hist.
 IV. Pedicularis alpina folio ceterach.
 Herba folijs a spleno persimilis, Gesn. fra.
 V. Pedicularis pratensis purpurea.
 Pedicularia campestris prior, Trag.
 Alektorolophus, Dod. gal. Thal.
 Pedicularis, Lob. Cast. Tab. altera, Lon.
 Fistularia, Dod.
 Alektorolophi 3. genus, Clus. pan. & hist.
 Crista galli altera, sive Phthirion, Lugd.

BARBA CAPRÆ.

Barba capra, à florum figura, quæ barbam caprinam aliquo modo refert, nomen obtinuit: & prima Melandryon Plinij, l. 26. c. 7. censetur, cujus descriptio talis: Melandryon nascens in segete ac pratibus flore albo, odorato. Altera ejusdem l. 24. c. 19. Rhodora: herba, inquit, quam Galli Rhodoram vocant, caulibus habet virgæ siculneæ modo geniculatum, folia urtica, in medio exalbida, eadem procedente tempore tota rubentia, florem argenteum.

I. Barba capræ floribus oblongis.
 Barbula capræ & barba caprina sylv. Trag.
 Barba capri, Fuch. Dodon. gal. ico. capræ,

VII. Filipendula vulgaris, an Molon Plin. lib. 26. cap. 7.
 Filipendula, Trag. Dod. Matth. Cord. hist. Ang. Gesn. hort. Lon. Thal. Cast. Lugd. Tab. (cui & Saxifraga rubra) Ger.
 Oenanthe, Fuch. Lac. Cord. in Diosc. Lob.
 Oenanthe vulgaris, Ad.
 Filipendula vulgaris, Eyst.

VIII. Filipendula minor: in Prod. descripta.
 IX. Filipendula montana fl. pediculariæ.
 Filipendula mont. Dod. Tab. Ger.
 Oenanthe sive Filip. alt. mont. Ad. Lob. Lugd.
 Alektorolophos 1. vel alp. major, Clus. pan. & h.
 Oenanthe alia Myconi, Lugd.
 Crista quædam in alpinibus, Cæs.
 X. Filipendula montana altera.
 Alektorolophos alpinus 2. Clus. pan. & hist.
 Floribus est modò pallidis, modò purpureis.

Ruta pedicularis, Tab.
 Floris color vel purpur. vel carn. vel candid.
 VI. Pedicularis prat. lutea, vel Crista galli.
 Pedicularis campestris 2. Trag.
 Alektorolophos, Ang.
 Crista gallinacea, Dod. gal. Lugd. Clus. hist.
 Crista galli, Lob. Dod. Thal. simplici caule, Cæs.
 Pedicularia lutea, Tab.
 Mimulus Plinij quibusdam: mimmuli herba in prato pessima l. 18. c. 28. quamvis alij Nummulum legant, Nummulariam dictam censentes.
 Variat magnitudine & foliorum latitudine, caulium numero: floribus luteis, rarius candidis: semine nigro, aut subluteo.
 VII. Crista galli umbellata.
 VIII. Crista galli angustifolia montana: illa pro 1. hæc pro 2. in Prodromo descripta.

Lugdun. Eystett.
 Barba caprina, Gesn. hort. altera, Lon.
 Potentilla 2. Ang.

Drymopogon 1. Tab.

II. Barba capræ floribus compactis.

Barbula caprina prior, Trag.

Barba capri, Dod. gal. desc.

Potentilla 1. Ang.

Medefusium (à Ger. Medifüß) Cord. hist.

Barba caprina 1. Lon.

Barbi capra, Ad. Lob.

Regina prati, Dod. Ger.

Ulmaria (à foliorum forma) Gefn. cat. Cluf. pan. & hist. Lugd. Cam. Tab.

Argentilla major, Thal.

SECTIO SEXTA.

VALERIANA; NARDVS.

Valeriana Dioscoridi, l. 1. c. 10. φάρμακον ἀγρία, eo quòd radices cum quadam odoris gravitate Nardum emulenter: imò & viribus Nardo similes, Galeno & Aegineta auctoribus. Plinio, l. 12. c. 12. Nardum Creticum, aliqui agriam vocant, alij phu folio olusatri, &c. & l. 21. c. 20. Nardus quod Phu appellavimus. Officinis & herbarius Valeriana, à multis quibus valet facultatibus: quare & Theriacaria dicitur.

Genera duo, una descriptione Dioscorides proposuisse videtur: folia namque olusatri, majori Valeriana: folia Elaphobosci, mediæ: radices priori, floris color, mediæ convenit.

I. Valeriana hortensis: Phu folio Olusatri Dioscorid.

Valeriana vera, seu Nardus agreftis, Trag.

Phu magnum, Fuch. Matth. Tur. Lac. Lon. Lug.

Phu majus, Matth. Cord. hist.

Phu verum, Cord. in Diosc. Fuch. hortense, Gefn. hort.

Phu ponticum, Tab.

Valeriana major, Ang. Ad. Lob. Cam. Eyft.

Valeriana optima, Cæf. hortensis, Dod. Ger.

Carpesium, Cast.

II. Valeriana folijs Calcitrapæ.

Valeriana annua seu æstiva, Cluf. hist.

III. Valeriana peregrina purpurea albæ.

Valeriana Indica, Cluf. hist.

Valeriana peregrina ocimi folio, Col.

In Phytopinace, sub 4. in Prod. sub 6. & in Matth. figurâ additâ, descripsimus.

IV. Valeriana fylv. major.

Phu similitudine Elaphobosci, Dioscoridi.

Valeriana, Brunf. Gefn. hort. altera, Cæf.

Valeriana vulgaris, Trag. Cord. in Diosc. Lac.

Valeriana fylv. Ad. Lob. Dod. Cam. Eyft. prima, Cluf. hist.

Valeriana major, Dod. gal. Lugd. Thal.

Phu Dioscoridis, Brunf. Colum. vulgare, Fuch. Tur. Tab.

Phu Germanicum, Fuch.

Phu majus commune, Gefn. hort.

Phu parvum, Matth. Lac. Cast.

Valeriana major, Tab. major fylv. Ger.

V. Valeriana fylv. major montana.

Valeriana 3. Trag.

Valeriana montana & 3. Tab.

VI. Valeriana palustris major: quæ 1. in Prod.

VII. Valeriana cærulea.

Phu græcum, Dod. gal. Lugdun. peregrinum, Gefn. hort.

Valeriana peregrina, Ad. Lob. Cam.

Valeriana græca, Dod. Tab. Ger.

Pseudovaleriana dici potest, nam præter foliorum similitudinem, nil cum Valeriana commune habet: flore est communiter cæruleo, aliquando albo.

Valeriana Græca fl. cæruleo &

Valeriana Græca fl. albo, Eyft.

VIII. Valeriana palustris minor.

Valeriana exigua vel 4. Trag.

Valeriana min. sive pal. Thal. Ger. minor, Ad.

Valeriana minor fyl. Lob. Lugd. minima, Dod. fylv. sive palustris min. Cam.

Phu parvum, Dod. gal. minus, Gefn. hort. Lon. Tab. minimum, Matth. Cast. Lugd. Cam. ep.

IX. Valeriana palust. media parum lacinia-ta: quæ 2. in Prod.

X. Valeriana alpina prima: quæ pro 4. in Phytop. pro 3. in Prodr. describitur.

XI. Valeriana alpina altera.

Phu saxatile seu petraeum, Gefn. hort.

Valeriana fylv. alpina 1. latifolia, Cluf. hist.

XII. Valeriana alpina scrophulariæ folio: quæ 6. in Phytop. 4. in Prodromo.

an Valeriana inodora 1. Cæf.

XIII. Valeriana montana subrotundo folio.

Valeriana montana, Lugd.

XIV. Valeriana montana inodora.

Valeriana inodora altera, Cæf.

Valeriana annua ex Ilva, Cam.

XV. Valeriana alpina Nardo celticæ similis.

Valeriana fylv. alpina 2. saxatilis, Cluf. hist.

XVI. Valeriana alpina minor : quæ 5. in Prodr.

XVII. Valeriana rubra.

Polemonij altera species, Dod. gal. Gefn. hort.

Limonium Monspeliensium, Gefn. hort.

Ocymastrum Valerianthos, Ad. Lob.

Valeriana rubra, Dod. Tab. Cam. Ger. Eyf.

Valeriana inodora 3. Cæf.

Phu peregrinum, Cam. ep.

Sunt qui Narcissum Virgilij & Columellæ in hortis : alij Behen rubrum : alij Struthium : alij Condrudum Plinij, l. 26. c. 5. velint.

XVIII. Valeriana rubra angustifolia : quæ 7. in Prodr.

XIX. Valeriana campestris inodora major.

Bupleuron Hipp. apud Plin. l. & c. 22. videtur.

Locusta quibusdam, Gefn. hort.

Phu minimum alterum, Lob. Lugd.

Album olus, Dod.

Polypremon Cassiani : Chalceum Plinij, l. 26.

c. 7. à foliorum colore, Lugd.

Valeriana campestris, Cam.

Lactuca agnina, Tab. Ger.

Bupleuron, Cæf.

an Valerianella altera nudo umbilicato & brevifemine, Col.

Variat magnitudine, folijs angustioribus,

latioribus & integris : quare figuræ duæ apud

Tab. & Ger. reperiuntur, & abortiva, floris ex-

plicatione ab insectis prohibita.

XX. Valerianella echinata.

Valerianella cornucopoides echinata, Col.

XXI. Valerianella femine stel'ato.

Phu minus petræum, Tab.

Valeriana petræa, Ger.

Valerianella altera tenuifolia femine Sabiosæ

stellato, Col.

XXII. Valeriana fylv. folijs tenuiss. divisis.

Phu minimum, Ad. Lob. Lugd.

NARDUS MONTANA ET CELTICA.

Nardus montana, *ναρδος ὀρεῖν & θυλανίτις*, Diosc. l. 1. c. 7. at Celtica, quæ Spica Celtica, vel Romana officinis, Eid. cap. 8. *ναρδίνη ναρδος, ἢ ἀλιύγγια* sive Saliunca, & l. 6. c. 19. *ορεῖν* dicitur. Saliunca Plinio l. 21. c. 7. & 20. & Nardus Gallica, l. & c. 12. & l. 21. c. 20.

I. Nardus montana radice olivari.

Nardus montana, Matth. Ang. Ad. Lob. Lugd.

Cluf. hist. Cæf. Cam. Tab.

Radices binas, ternas & quaternas asphodelimodo, habet.

II. Nardus montana radice oblonga.

Nardus mont. longius radicata, Cam. ep.

III. Nardus Cretica filipendulæ radice.

Nardus Cretica Valerianæ simillima, Hon.

Belli ep. 4.

Nardus Cretica Belli, Pon.

IV. Nardus Celtica Dioscoridis.

Nardus Celtica, Matth. Cord. hist. Gefn. hort.

Tur. Guil. (cui & Saliunca) Ad. Lac. Lob. Cast.

Cam. Tab. Ger.

Nardus alpina seu celtica, Cluf. pan. & hist.

Nardum gallicum, Cæf.

Spica Celtica, Lugd.

V. Nardus Celtica altera.

Spica celtica, fastigiato flosculorum ordine, Cam. ep.

Spica celtica, Tab.

Nardus celtica repens, Ger.

VI. Nardus ex Apulia.

Saliunca Neapolitana, Lugd.

Phu minus Apulum, Tab.

VII. Nardo celticæ similis inodora : in Prodomo descripta.

VIII. Nardo Celticæ similis hirculus.

Hirculus, Ad. Lob. Cam. ep. Cæf. Tab. Ger.

Hirculus veterum, Cluf. in Gar. Lugd.

Hirculus & Nardus Samphoritica, Ang.

C A S P A R I B A V H I N I
 P I N A C I S T H E A T R I B O T A N I C I
 L I B E R Q U I N T V S .

S E C T I O P R I M A .

S O L A N V M ; M A N D R A G O R A ; H Y O S C Y A M V S ; N I C O T I A N A ; P A P A V E R ; H Y P E C O O N ; A R G E M O N E .

S O L A N U M .

Solanum, *σέρχρον* Græci vocant, quod vitem, vel acinum, aut tale quid signat. Theoph. 19. hist. 12. 14. & 21. duo genera habet, ubi *Γαζα* Vesicariam reddidit: ad Diosc. 4. c. 71. genera 4. recensuit: 1. *σέρχρον* *καπταίων*, Solanum hortense: 2. *άλμάνιαβον* ἢ *φυσκαλίδα*, *halicacabum*, aut *Vesicarium*: 3. *σύνυψινόν*, *somniferum*: 4. *μανικόν* *μανικύμ*, Plin. l. 27. c. 13. *Solanum*, inquit, Græci *Strychnon* vocant: & l. 21. c. 31. *Strychni* genera 4. enumerat.

Solanum bacciferum.

I. *Solanum Officinatum.*

Solanum, Brunf. vulgare, Trag. minus, Cæs.
So'anum, Lon. hort. Matth. Fuch. Ang. Dod.
 Gesn. hort. Lob. Lugd. Cam. Ger. fativum, Tab.
Solanum nigrum, Cord. in Diosc. & hist. quod edendo est.

Cuculus & *Cacubalum* Plinij, Ang.
Solanum hort. *Circeæ* aut *Phaseoli folio*, Ad.

Variat folijs magis laciniatis, ut Fuch. figura: alia *halicacabi*, ut Lob. exprimit: acinis nigricantibus & fuscis: puniceis, quod *Solanum puniceum* Cord. hist. rubris, luteis, quod *Solanum luteum* Gesn. hort. Sic in arenosis *Michelfeldæ* vix palmam excedens, reperitur.

II. *Solanum vesicarium*, quod folliculi vesicæ inflatæ similes: vel ut Plin. l. 21. c. 31. quoniam vesicæ & calculis profit.
Saxifraga rubra & 4. Brunf.

Solan. halicac. Trag. Matth. Lac. Ad. Lob. Lugd.
Halicacabum, Ang. Cast. vulg. Fuch. Tur. Eyf.
Halicacabum, vesicarium, Cam.
Vesicaria, Cord. in Diosc. Gesn. hort. Cæs.
Vesicaria vulgaris, Dod. gal. prima, Cast.
Solanum vesicarium, Gesn. hort. Dod.
Halicacab. sive vesicaria, Cord. hist. Gesn. hort.
Alkekengi, Lon.

III. *Solanum vesicarium Indicum.*

Halicacabum sive Solanum Indicum, Cam. Eyf.

IV. *Solanum μελανοέρας*.

Solanum hortense nigrum, Trag.

Mandragora, Theoph. Dod. gal. Ang. Guil. morion, Fuch. ico. Lon. tertia species, Cord. in Diosc.
Solanum majus, Matth. Cast. Cæs. Cam.
Solanum somniferum, Fuch. Tur. Ad. Lob. Lug.
Solanum lethale, Dod. Cluf. hist.
Solanum sylvat. Gesn. hor. syl. sive *lethale*, Thal.
Belladonna, Cluf. pan.

Duum est generum: 1. folijs amplioribus & flore majore: 2. folijs & floribus minoribus.

V. *Solanum somniferum bacciferum.*
Solan. somnifer. alt. Matth. Gesn. hor. Lug. Cam.
Solani lethalis aliud genus, Dod.
Solanum somniferum, Lon.
Solanum de Hiericho, Cast.

VI. an *Solanum manicum ex Guinea.*
Fructus minor & *Paludani*, Cluf. ex l. 2. c. 20.

VII. *Solanum somniferum verticillatum.*
Solan. somnifer. Matth. Guil. Gesn. hor. Lac. Cl. hisp. & hist. Dod. Ad. Lob. Cast. Lugd. Cæs. Cam.
Acini in folliculis hirsutis, per maturitatem nunc rubri, nunc ex rubro crocei sunt.

VIII. *Herba à militib. ad civitatem Philippi evulsa & gustata*, eos prope ad furorem & insaniam redegit, qui tamen affectus paulo post mitior redditus: par 9. Ind. occid. addit. quid est?

IX. *Solanum fruticosum bacciferum.*
Strychnodendron, Gesn. hort. Ad. Lob. ob. Eyf.
Amonum, Gesn. hort. Lob. ico. Plinij, Ger.
Solanum arborecens, Cast. Cæs. Cam.
Solanum fruticosum, Gesn. hort. Tab.
Solanum Americanum, Lugd.

Pseudocapsicum, Dod.

X. Solanum quadrifolium bacciferum.

Aster sed non Atticus, Trag.

Herba paris, Matth. Ang. Dod. Cast. Cæs. Lugd. Thal. Ger.

Paris herba, Lon. Cam.

Aconium Pardalianches, Fuch. Tur.

Aconitum sive Pardalianches monococcon, Cord. in Diosc. & hist.

Solanum tetraphyllum, Gef. hor. Ad. Lob.

Aconitum salutiferum, Tab.

Folia habet communiter quatuor, aliquando tria, quinque, & sex.

XI. Solanum triphyllum Brasiliense: 3. loco in Prodromo describitur.

XII. Solanum scandens seu Dulcamara.

Dulcis amara, Trag. Dulcamara, Dod. Lugd.

Amarum dulce, Cord. in Diosc.

Amara dulcis, Gef. hor. Ang. Lob. ic. Lon. Tab.

Vitis sylv. Matth. Lac. Cast. Cam. (Ger.

Solanum γλυκύπιπρον, Thal.

Salicastrum Plinij, Guil. the. Cæs.

Circæa Monspeliensis, Ad. Lob. ob. Cam.

Videtur quibusdam ἀμπέλος ἀργία Diosc. l. 4. c. 183.

sed muscosum florem suæ Viti tribuit. Salicastrum Plinij lib. 22. c. 1. Alijs Cyclaminus altera Diosc. & Melotron Theophrasti.

Floris color communiter cæruleus, rarius albus est.

Dulcis amara flore pleno, &

Dulcis amara flore cæruleo vulgatio, Eyst.

XIII. Solanum tuberosum esculentum, sub 19 in Phitop. sub 1. in Prod. & Matth. descriptum.

Picnocomus Dioscoridis, Cortuso.

Papas radix ex qua edulium Chunno dictum conficitur: Joseph. Acosta l. 4. c. 17. imò panis locoutuntur, quem Chunno vocant: Eid. l. 3. c. 20.

an Pape radices genus tuberum specie, sed exigui saporis: part. 6. Ind. Occid. c. 20.

Arachidna Theoph. Papas Peruvian. Cluf. hist.

Papas Peruanorum, Eyst.

Hujus aliud genus in calidioribus fundis, ex quo fercula Locro appellata parant: Joseph. Acosta l. 4. c. 17.

XIV. Solanum racemosum ceraforum forma: pro 2. in Prod. descriptum.

Solanum pomiferum.

I. Solanum pomiferum fructu rotundo striato molli.

Lycopersicon Galeni, Ang.

Poma amoris, Dodon. gal. Ad. Lobel. Cam. ep. Tab. Ger.

Pomum amoris, Lugd. Cam.

Malum & pomum aureum, Gef. hor.

Aurea mala, Dod. Cast.

Solani pomiferi genus aliud, Gef. hor.

Tumatle Americanorum, Guil. pap.

Mala insana, Cæs.

Aliqui ad Solan. furiosum referunt: alijs Glaucium Dioscorid. est. Vide de Lycopersico, Dod.

Fructus communiter lutei, auricolores, aliquando pulchre rubentes: rarius albi: est & surrectis cubitalib. cauliculis, quod per omnia minus est.

Poma amoris fructu luteo, &

Poma amoris fructu rubro, & Mala Peruv. Eyst.

II. Solanum pomiferum fructu rotundo striato duro.

Solanum pomiferum, Lob. Lug. Tab. Ger. Eyst.

Mala Æthiopica, Dod. Lugd. Ger.

Capsicum rotundum Dalechampij, Lugd.

Folia magis minúsve sinuosa: in caule aliquando ut & in folijs, modo infernè, modo superne, parvi aculei.

III. Solanum peregrinum fructu rotundo.

Hyoscyamus peregrinus Dalechampij, Lugd.

I. Solanum pomiferum fructu oblongo.

Mala insana, Trag. Fuc. Dod. Lac. Lon. Tab. Ger.

Malum insanum, Gef. hor.

Melongena, Matth. Cord. hist. Ad. Lobel. Cast.

Lugd. Cam. & Verengena Toletanorum.

Solanum hortense & Pyra insana, Cæs.

Melanzana fructu pallido, Eyst.

Videtur Strychnon hort. Dioscoridis, urbanum Theophr. Esculentum Galeni, & tertium genus Plinij.

Variat flore purpureo, albo: fructu, albo, purpureo, luteo: figura quandoque oblonga, aliquando instar mali rotunda.

V. Solanum pomiferum fructu incurvo.

Melanzana, Arabum Melongena & Bedengian, Rauvv. Lugd.

Variat colore fructus, qui flavus, cinereus, & purpureus.

Solanum pomiferum fructu spinoso.

I. Solanum pomiferum fructu nigro spinoso

Melanzana nigra, Bathschain, Æthiopica, Rauvv. Lugd.

Fructu est longo, rotundo: atro, subnigro.

II. Solanum spinosum fructu rotundo.

Fomum

Pomum Hiericoticum, Imper.

III. Solanum pomiferum folio rotundo tenui.
Cachos Indorum Monardi, Lugd.

IV. Solanum pomo spinoso rotundo, longo flore.

Stramonium sive pomum spinosum, Trag.

Nux metella, Matth. Cast. Acoft. Cam.

Nux methel Avicennæ, Ang. Fuch. Gef. hor.

Hyofcyamus Peruvianus, Cord. hist.

Tatula Turcarum, Guiland. pap.

Paracoccalon sive harycoccalon, Græcis recentior.

Melospinus Venetis: Malus Peruviana

Callis: corona regia quibusdam: Solanum Romanum Monspel. Guiland. l. c.

Stramonium, Fuch. Dod. Gef. hor. Lac. Lugd. Dodon. Cam. Eyst.

Stramonium peregrinum, Ad. (an Solanum manicum) Lob. Ger.

Hippomanes Cratevæ, Ang. Gef. hort.

Solani pomiferi genus 3, Gef. hor.

Solanum spinosum, Tab.

Solani pomiferi genus 3, Cæf.

Malum spinosum, Cæf.

V. Solanum fœtidum pomo spinoso oblongo.

an Manicum Diosc. ex hoc Muslac fieri ajunt.

Tatoula, quæ Nux methel Arabum: Græcis,

Solanum somniferum, Bellon.

Datura, Garziæ, Acoft. Cast. Lugd. prima, Cast.

Nuci metellæ congener, Cam. ep. Tatula, Ei. hor.

Solanum manicum, Col.

Stramonium spinosum, Ger.

Datura Turcarum, Eyst.

Dutroa, Linsc. part. 2. Ind. Or. c. 33. part. 3. c. 1. &

part. 4. c. 17.

Dutroa, Hispanis, Burlatoria: Arabibus: Ma-

rana: Persis & Turcis, Datula, Palud. in. Linsc.

Variat floribus colore: est vulgari flos albus

magnus: alterius flavus: tertij, Hyofciami floribus

accedit: quare tres Daturæ, Costæo: nunc

& purpureo habetur.

IV. Solanum fœtidum pomo spinoso rotundo

semine pallido.

Datura Ægyptiaca flore pleno, Pon. Ital.

Stramonium Ægyptiaca flore gemino altero alteri

innato, C Bauhini, du Bry.

Communiter duo flores alteri innascuntur.

VII. Solanum Ægyptiaca flore pleno.

Stramonium Ægyptiaca flore pleno extrinsecus purpurascens, intrinsecus albicante C. Bauhini, du Bry.

Solanifolia.

I. Solanifolia Circæa dicta major.

Lappa sylv. Trag.

Ocimum verrucarium, Gef. hort.

Circæa Lutetiana, Lob. Dalech Lugd. Ger.

Helxine sylvestris, sive fluviatilis, Thal.

Herba D. Stephani, Tab.

Circæa, Eystet.

II. Solanifolia Circæa alpina.

Circæa minima, Col.

III. Solanum Mexiocanum flore magno.

Magnæ admirationis herba Peruviana, Lobel.

Castor.

Marabillas, del Peru & Hachal Indi, Cluf. pan.

Admirabilis Peruviana, Eid. hist.

Gelsemium rubrum & Mandragora Theoph.

Cæsalp.

Gelsemium sive Jasminum Indicum, Cam.

Jasminum rubrum Dalechampij, Lugd.

Viola Peruviana, Tab.

Mirabilia Peruviana, Ger.

Jasminum Indicum seu flos mirabilis Peruanus, Eystet.

Jasminum Indicum flore rubro & variegato, Eidem.

Flores purpurei seu Kermesini coloris, latericej, flavi aut pallentes, obsoletè rubentes, exal-

bidi, binis coloribus ex purpureo & luteo mix-

tis: sic ex rubro, luteo, albo, in uno flore magna

varietas: nonnunquam albo & purpureo simul

dimidiatim in eodem flore tingitur: sive inæ-

qualibus vel latis, vel minutis maculis purpu-

reis tam punctatim, quàm virgatim album col-

lorem intercurrentibus, quandoq; radijs flavis

per longitudinem flores distinguuntibus.

IV. Solanum Mexiocanum flore parvo: sub

Solano 4. in Prodomo describitur.

V. Solanum Indicum hirsutum corymbi-

ferum.

Solani Indici genus, Cluf. exot. l. 4.

M A N D R A G O R A.

M *Ανδραγόρας, ἢ ἀντρίμυλον, ἢ μανδραγὰ* Dioscor. l. 4. c. 76. Mandragora, quod ad mandras pecorum, aliasq; speluncas proveniat. Circæa, nomine à Circe deducto, quoniam radix ad amatoria conducere videatur.

Genera

Genera Diosc. nigra sœmina, qua ðeudantias, & candida mas, vóeiov vocitata: tertium μώeiov, quod mari quidem simile, sed omnibus partibus minus est. Plinio l. 29. c. 13. Mandragora alia candida mas, alia nigra sœmina. At Theophr. 6. hist. 2: 9. hist. 9. & 6. caus. 4. Mandragora, à prædictis diversa est.

I. Mandragora fructu rotundo.

Mandragora mas, Trag. Fuch. Matth. Dod. gal. Lac. Cord. in Diosc. Ad. Lob. Lugd. Cam. masculus, Tur.

Mandragora, Ang. Mandragoras, Gef. hor. Cæs.

Mandragoras albus seu masculus, Cord. hist.

Mandragora mas vel alba, Cam.

II. Mandragora fructu pyri.

Mandragoras sœmina, Trag. Matth. Cordo in Diosc. Lac. Ad. Lob. Dod. Lugd. Cæs. Cam.

Mandragor. niger seu sœmina, Cord. hist. Cam.

III. Mandrag. flore subcæruleo purpurascete.

Mandragora sœmina, Clu. hisp. & hist. Cast. Eyst.

Mandragora, Lon. altera, Cæs.

HYOSCYAMUS.

Y *ocuvau@ Dioscorid. lib. 4. cap. 69. id est, faba suilla, vel porcina, quod apri ejus passu resolvantur & convellantur, presenti mortis periculo, nisi aqua copiosa, statim se foris & intus polluerent, ut Aelianus prodidit. Dioscorides differentias tres proposuit: unam semine nigro, floribus penè purpureis: alteram semine subflavo, floribus luteis: tertiam mitissimam, candidi floris & seminis. At Plin. lib. 25. c. 4. Apollinaris genera plura sunt: unum semine nigro: alterum candidius: tertium Irionis semini simile: quartum candidi seminis in maritimis: item rufi seminis.*

I. Hyoscyamus vulgaris vel niger.

Hyoscyamus, Brunf. Tur. Matth. Lac. Lug. Cæs.

Hyoscyamus vulgaris, Gef. hort. Thal. Eyst.

Hyoscyam. 1. Ang. Tab. secundus Galeni, Trag.

Hyoscyam. niger, Dod. Lon. Ad. Lob. Cast. Ger.

Hyoscyamus flavus, Fuch. niger vulg. Cluf. hist.

Apollinaris, Cord. in Diosc.

Folia integra, dissecta, in lacinias acutas divisa.

II. Hyoscyamus albus major, vel 3. Dioscor. & 4. Plinij.

Hyoscyamus candidus, Trag.

Hyoscyamus albus, Matth. Dod. Gef. hort. Tur.

Lac. Ad. Lob. Lon. Cast. Lugd. Cam. Ger. Eyst.

secundus, Tab.

Hyoscyami alterum genus in maritimis, Cæs.

Apollinaris 3. Cord. in Diosc.

III. Hyoscyamus albus minor.

Hyoscyamus alter, Ang.

Hyoscyamus albus minor, Lob. ico. alb. vulgaris, Cluf. hist.

IV. Hyoscyamus Creticus luteus minor.

Hyoscyamus 4. vel albus Creticus, Cluf. hist.

V. Hyoscyamus Cretic. lut. major: hic sub 5. in Phytopinace, in Prod. etiam & Matthiolo descriptus & pictus.

Hyoscyamus Creticus alter, Cluf. hist.

VI. Hyoscamus rubello flore.

Hyoscyamus peregrin. rubello flore, Cluf. pan.

Hyoscyamus Syriacus, Cam.

Alterum Camerarius addit, Hyoscyami peculiaris nomine, qui sola foliorum latitudine à prædicto differt.

VII. Hyoscyamus cauliculis spinosissimis. Ægyptiacus.

Hyoscyamus Ægyptiacus, Cluf. hist.

NICOTIANA.

N *icotiana à Jo. Nicotio Regis Gallia consiliario dicta, cujus opera, Anno 1560. Gallijs innotuit, quam Ulyssipona, dum legati munere fungeretur, à Belga è Florida Insula allatam, accepit.*

I. Nicotiana major latifolia.

Hyoscyami tertia species, Gef. hor.

Sana Sancta Indorum, Ad. Lob. Ger.

Tabacum (ab ejus nominis Insula) Monar. Fra.

Tabacum latifolium, Cam. Eyst.

Petum, Theu. latifolium, Cluf. ad Monar.

Hyoscyamus Peruvianus, Dod. Cam. ep.

Nicotiana, Lon. Lugd. major, Tab.

Perebecenuc, Oviedo, Lugd.

Tornabona, qui à Tornabonio missa, Cæs.

Herba S. Crucis sœmina, Cast.

Tubac & Tubacka: par. 5. Ind. Or. & par. 6. & 8.

Tabacum, Tabaco & Tabacca: par. 8. & 9. Ind. Occid.

Υπρόννοc, Virgineæ indigenis: desc. Virgin.

Petum Brasilianis, Stadio, l. 2. c. 13.

Arbustum cujus folia exsiccant & accensorum fumo inebriantur, Benzon. l. 1. c. 26.

Lerius asserit Nicotianum licet apud nos Petum nomineur, attamen verum Petum Brasilianorum non esse, seque ne quidem in hortis Gallix vidisse, & apud nos ob cæli inclementiam ægrè adolescere posse credat.

Ex hujus herbæ fumo, octo aut novem dierum famem tollerare posse, in par. 3. Amer. ep. 1. scribitur: at Lerio per triduum aut quadriduum.

II. Nicotiana major angustifolia: & Eyst.

Herba Sancta sive Tabacum minus, Lob. ob.

Tabacum sive herba Sancta minor, Lob. ico.

Petum angustifolium, Clus. ad Monar.

Hyoscyamus Peruvianus alter, Dod.

Herba Sanctæ Crucis mas, Cast.

Tabacum angustif. Cam. alterum minus, Lugd.

III. Nicotiana minor: & Eyst.

Hyoscyamus niger vel 3. Matth. Cast. Lugd.

Hyoscyamus luteus, Dod. Ges. hort. Lon. Cam.

Ger. multum cum 2. Diosc. convenit, Ang.

Hyoscyamus dubius luteolus Solanifolius, Ad. Lobel.

Hyoscyamus Peruvianus, Tab.

Priapeja, à forma fructus, Ges. hor.

Petum quartum, Clus. ad Monar.

Tornabonæ congener, Cæs.

Nicotiana minor seu Hyoscyamus luteus, Eyst.

IV. Nicotiana minima.

Tabacum sive sana Sancta minima, Lob. Lugd.

Tabacum minimum, Cam.

Petum tertium, Clus. ad Monar.

V. An Nicotianæ species in Insula Mambonit, pyræ herbam quandam comedunt, quâ inebriati & dementati, omnia pericula ponunt: par. 7. Ind. Or. 20.

VI. Calsina herba è cujus succo potionem conficiunt in Florida, quam bibunt ubi in locum periculosum se conferunt, quo famem & sitim per horas 24. tollunt: part. 2. Amer. navig. 4.

P A P A V E R.

Mήνων à αὐτῷ νέων, non ministrando, quod vescentes suis munijs fungi non possint. Latinis Papaver, Dioscorid. lib. 4. cap. 64. 65. & 66. quinque genera proposuit: I. Μήνων ποιάς, papaver erraticum, à flore protinus deciduo, qui puniceus, interdum albus. II. Μήνων ἕνερον papaver sativum, quod semine candido, quod θυλακίτις. III. Sylvestre duplex, unum nigro semine, quod πικίτις & quibusdam ποιάς, quodd è scapo succus lacteus emanet: alterum majus sylvestre & ad medicinas valentius. IV. Μήνων νεπατίτις, οὐκ ἀπὸ παρὰ λῆρον papaver corniculatum, à calyculo in corniculorum modum inflexo, aut marinum. V. Μήνων ἀρροιάς papaver spumeum, quia herbula tota est spumæa, quibusdam ἡράκλειον Heracleum. Theophrastus sativum. hist. 15. & 9. hist. 8. meminit: Sylvestris verò genera 9. hist. 13. plura notavit: ut corniculatum: nigrum: erraticum flore rubro: Herculanum folio Struthij. Plinius l. 20. c. 18. sativum album & nigrum proposuit, & ex hujus scapo inciso, opium colligi monet: at cap. 19. inter sativa & sylvestria medium genus, Rheas sive erraticum constituit. Sylvestrium unum genus Ceratitidis, quod aliqui glaucion, alij paralion vocant: alterum est heracleon, ab alijs aphron: tertium genus est tithymalon, mecoua vocant, alij paralion.

I. Papaver hortense semine albo: sativum Diosc. album, Plinio.

Papaver, Brunf. Ang. Lon.

Papaver sativum, Matth. Dod. gal. Lugd. Tab.

Papaver sativum purpureum, Tur.

Papaver album, Trag. Dod. candidum, Ad. Cæs.

Papaver album sativum, Gesn. hort. Lob. Cast. Gerard.

Papaver sativum semine candido, Fuch.

Flos candidus, vel leviter purpureus: aliquando flore est cinereo, ungue purpureo: vel candido, rubris maculis infecto & semine flavo; & hoc

Papaver tertium & luteum est, Trago.

II. Papaver hort. nigro semine: sylv. Dioscoridi: nigrum, Plinio.

Papaver nigrum, Brunf. Cast. minus, Ges. hort.

Papaver sativum alterum vulgo nigrum, Cord. in Dioscor.

Papaver sativum semine atro, Fuch.

Papaver nigrum sativ. Dod. flore malvæ hortensis aut Pæoniæ, Ad. Lob. Lugd.

III. Papaver vulgare cujus capitula foraminibus hiant, semine incano, ἀρροιάς, Dioscoridi.

Papaver vulgare & 1. Trag.

Papaver tertium, Dod. descr.

Papaver parvulum, Ad.

Papaver spontaneum sylv. Lob.

IV. Papaver flore rubro semine fusco.

Papaver rubrum, Trag. Gesn. hort.

Papaver sylv. Dod. gal. Lugd.

Papaver nigrum, vel 2. Dod.

V. Papaver cristatum floribus & semine album.

Papaver candidum alterum, vel 6. Trag.

Papaveris sat. species folijs dissectis, Dod. gal.

Papaveris albi altera species florum folijs crenatis, Gesn. hort.

Papaver Memphiticum, floribus multifidis, Gesn. ap.

Papaver fativum 4. Dod.

Papaver fimbriatum aut cristatum album, Ad. Lob. Lugd.

Papaver flore fimbriato, Cæs. flore niveo, Tab.

Papaver fativum nigrum, Ger.

VI. Papaver cristatum floribus rubris, semine nigro.

Papaver rubrum alterum, vel 7. Trag.

Papaveris rubri species folijs florum crenatis, Gesn. hort.

Papaver fativum nigrum cristatum, Ad.

Papaver fimbriatum aut cristatum nigrum, Lob.

Papaver 2. folijs dissectis, Dod.

Papaver fativum rubrum fimbriatum, Lugd.

Hæc duæ species floris colore variant, subinde albus, frequenter rubeus, quandoque ex utroque mistus: & qui rubet, aliquando colore purpureæ, aliquando dilutius rubet: hinc

Papaver flore pleno rubeum.

Papaver flore multiplici incarnato.

Papaver flore multiplici purpurascente.

Papaver flore miniato pleno.

Papaver flore pleno argentei coloris.

Papaver multiplex album oris rubicundis, ex hort. Eyst.

VII. Papaver pleno flore album.

Papaver flore multiplici, Gesn. hort. Cam. ep.

Papaver polyanthos, Tab.

Papaver alb. polyanthon seu multifi. Lob. Ger.

Papaver flore multiplici numero denso, Cæs.

Est majus & minus: floris colore purpureo, rubro, rubeo saturato, albo, violaceo & mixto: hinc septem figuræ apud Tabernæmontanum & Gerardum habentur.

VIII. Papaver pleno flore nigrum.

Papaver nigrum polyanthon, Lob. Ger.

IX. Papaver laciniatis floribus.

Papaver laciniatum rubrum, aliud unguibus purpureis, aliud unguibus albis, Eyst.

X. Papaver errat. majus: *pátas* Dioscoridi, Theoph. Plinio.

Papaver rubrum, Brunf. erraticum, Eid.

Papaver erraticum, Matth. Cord. in Dioscorid. Gesn. hort. Lac. Lon. Dod. Cast. Cæs. Thal. Tab. rubrum, Eyst.

Papaver erraticum primum, Fuch.

Papaver Rhœas, Lob. Ger. prius, Lugd. alterum, Dod. gal.

Papaver rhœas sive caduco flore puniceo, Ad. Lob. ico.

Flore est puniceo, rarissimè albo.

XI. Papaver erraticum pleno flore.

Argemone multiplex, Trag.

Papaver rhœas flore pleno, Cam.

XII. Papaver errat. Pyrenaicum flore flavo: quod pro primo in Prodrómo describitur.

XIII. Papaver erraticum minus.

Argemone exigua, & 2. Trag. Lugd.

Argemone, Lac. Lon.

Papaver rhœas, Dod. gal. rhœas minus, Lugd.

Papaver erraticum alterum, Fuch. Dod.

Papaver erraticum minus, Tab.

XIV. Papaver corniculatum luteum: *ne- gavitus* Diofc. Theoph. sylv. ceratitis, Plinio.

Papaver sylv. corniculatum, Trag.

Papaver corniculatum, Matth. Lac. Ad. Lobel. Cast. Cæs.

Papaver corniculatum primum, Tab. majus, Dodon.

Papaver corniculatum luteum, Fuch. Tur. Eyst.

Papaver corniculat. flavo flore, Clus. hist. Eyst.

Papaver cornutum, Dod. gal. Cord. in Diofc. & hist. Gesn. hort. Lon. Lugd. Cam.

XV. Papaver cornic. phœniceum hirsutum. Papaver cornutum rubro flore, Gesn. hort. Ger. flore phœniceo, Ad. Lob. Clus. hist.

Papaver cornutum alterum florib. rubris, Cam.

Papaver corniculatum, rubrum, Dod.

Papaver corniculatum alterum, Lugd. Tab.

Flos interdum intensè rubens, interdum languidus, aliquando pallidus.

XVI. Papaver corniculatum phœniceum glabrum.

Papaver corniculat. phœniceum alterum, Lob. ico. phœniceo pallescente flore, Clus. hist.

XVII. Papaver spinosum: quod sub 15. in Phytopinace, sub 2. in Prodr. & in Matthiolo

dēscriptum & pictum : quo etiam nomine postea Cluf. in sua hist. & Eyst. proposuere.

Ficus infernalis Itolorum.

an Glaucium Dioscoridis : γλαύκιον succus est herbæ folijs ferè papaveris corniculati, quæ crocei coloris succo copioso prædita sunt Dioscorid. lib. 3. cap. 100. Et hujus papaveris folia, succo flavescente, instar Chelidonijs majoris, abundant.

XVIII. Papaver corniculatum violaceum, Papaver cornutum flore violaceo, Gefn. hort. Ger.

Papaver corniculatum violaceum, Lob. Dod. Lugd. Cast. violaceo flore, Cluf. hist.

Anemone Narbonensis major corniculata, Advers.

Anemone major corniculata Penæ, Lugd. Flores cærulei, & nigræ violæ æmuli.

H Y P E C O O N .

Y *Ἰπύκοον οἰ δὲ ὑπόφειων, papaveri Dioscorides, lib. 4. cap. 68. subjicit, cum eadem ei sit natura, qua succo papaveris. Et Plin. lib. 27. cap. 11.*

I. Hypocoum.

Cuminum sylv. alterum, Matth. Cast. Lugd. Tab. Cam.

Hypocoon, Gefn. hort. Dod. Cluf. hisp.

Hypocoon legitimum, Eid. hist.

Cumino filiquoso perfimilis, Ad.

Cuminum sylv. alterum Dioscorid. Itolorum, Lob. ob.

Cuminum sylv. alterum filiquosum, Eidem icon.

Cuminum corniculatum, Ger.

II. Hypocoi altera species.

Cuminum alterum Diosc. filiquosum, Ad.

Cuminum alterum Dioscor. sylv. filiquosum, Lob. icon.

Cuminum sylv. filiquosum Penæ, Lugd.

Cuminum sylv. 3. & filiquosum minus, Tab.

Cuminum filiquosum, Ger.

A priore differt folijs angustioribus, longioribus, glaucis, filiquis deorsum recurvis.

A R G E M O N E .

A *Ἀργεμόνη in totum papaveri sylv. simile Dioscorid. lib. 2. cap. 208. radicem rotundam tribuendo, quod nostræ non convenit. Sic dicta, quod ἀργεῖνα oculorum & nubeculas expurget. Plinio, lib. 25. cap. 9. Argemonia : nostri tria genera faciunt, & id demum probant, cujus radix thus redoleat. Sed videtur Plinius quatuor genera agnoscere, ut lib. 21. cap. 23. Anemonem, quam Argemonem vocari dixit : 2. genus hoc est : 3. genus, lib. 24. cap. 19. lappam Canariam, cujus radix jucundum odorem, thuri similem spirat, Argemonem nuncupari tradit : 4. genus fiatui potest, Inguinaria, quam lib. 26. cap. 9. etiam Argemonem appellari testatur.*

I. Argemone capitulo brevior.

Anemone minor, Coriandri folio, flore Pulsatillæ, capitulis hirsutis, Ad.

Argemone capitulo torulis canulato, Lob. Ger.

Argemone minor capitulis brevioribus, Lugd.

Argemone, Cast. prima, Tab.

Anemone minor Penæ, Lugd.

II. Argemone capitulo longiore.

an Argemone, Cord. hist.

Anemone Narbonensis major corniculata, Ad.

Argemone capitulo longiore, Lob. Lugd. Ger.

Papaver erraticum alterum, Cæf.

Argemone 2. Tab.

III. Argemone alpina folijs Scandicis lutea : in Prodr. descripta.

IV. Argemone alpina Coriandri folio. Argemone lutea, Ponæ Ital. qui in Baldo collectam transmisit.

S E C T I O S E C U N D A.

ANEMONE; PULSATILLA; ADONIS.

ANEMONE.

Aνεμώνη Dioscoridi, lib. 2. cap. 207. Anemone, Plinio, l. 21. c. 23. ἀπὸ τῆς ἀνέμου, à vento, quòd flos tantum vento flante aperiatur, unde & Herba venti quibusdam.

Genera duo Diosc. & Plinio, sylvestre & sativum : hujus, inquit, multæ species, phœniceo flore, altera candidante, aut lacteo, aut purpureo.

Anemone latifolia simpliciflore.

I. Anem. Cyclamini seu malvæ folio lutea.

Anemone latif. Clus. hisp. Lob. Lugd. Tab. Ger.

Anem. hort. latifol. I. simpl. flavo flore, Clus. hist.

Flos 10. aut pluribus folijs constans, externè flavus, internè aureus.

II. Anem. Geranei rotundo fol. purpurascens.

Anemone latifol. altera, Clus. hisp.

Anemone hort. latifol. simpl. flore 3. Eid. hist.

Anemone I. Dod. Cæs.

Anem. tuberosa bulbocastani radice, Lob. Ger.

Anemone papaveracea, Tab. Ger.

Anemone stellata purpurea & alba, Eid.

Geranium I. quorundam Dalech. Lugd.

Flos ex 12. aut 15. folijs, foris cineraceis hirsutis, interius rubedine purpurea nitentibus

componitur: quare in dilutiore purpura rubet: aliàs interius intensiore, exterius remissiore: rarius totus albet.

III. Anemone Geranei rotundo folio dilutè purpurascens.

Anemone hort. latifolia 4. simpl. flore, Clus. hist.

Flos externè exalbidi obsoleti coloris, internè ex purpura dilutiore albicat.

IV. Anem. Geranei rot. folio dilutè rubens.

Anemone hort. latifol. 5. simpl. flore, Clus. hist.

Floris folia octona foris obsoletè rubent, lanugine pubescunt: interius dilutiore rubore & ad carneum tendente nitent, unguib. albicant.

V. Anemone latifol. simplici carneo flore.

Anemone hort. latifol. 6. simpl. flore, Clus. hist.

Flos 10. aut 12. foliorum purpurei ferè coloris, unguibus albicantibus.

VI. Anemone latifolia flore purpureo saturato.

Anemone hort. latifol. 8. simpl. flore, Clus. hist.

Flos 8. foliorum, coloris purpureofaturi, exterius splendentis unguibus magnis & ad pediculum purpureis.

VII. Anemone latif. purpuroviolaceo flore.

Anemone hort. latif. 12. simpl. flore, Clus. hist.

Flos octo folijs constans, externè dilutè purpurascens splendet; internè violaceus, unguibus magnis & argentei coloris.

VIII. Anemone latifolia flore purpuroviolaceo altera.

Anemone hort. latifol. 13. simpl. flore, Clus. hist.

Flos qui ex 12. folijs constat: foris ex purpureo albescit & splendet: interius ex violaceo purpureo splendet, unguibus albis.

IX. Anemone latifolia violaceo flore.

Anemone hort. latif. 9. simpl. flore, Clus. hist.

Flos octo vel plurium foliorum, externè subpurpureus & splendens, internè ex purpura violaceus, unguibus rubescentibus, orbe albicante cinctis.

X. Anemone latif. fl. violaceo saturato colore.

Anemone hort. latifol. 11. simpl. flore, Clus. hist.

Flos sex folijs præditus, violacei saturatoris coloris, unguibus majorib. magisq; candidis.

XI. Anemone latifolia flore variegato.

Anemone hort. latifolia 7. simpl. flore, Clus. hist.

Flos qui octifolius, foris ex purpureo saturatius rubet, interius ad unguis usque albus saturata purpura & quasi Kermesina nitet: oris coccineis; in quæ radij purpurascens sparguntur: unguis magnos & albos habet.

XII. Anemone latifolia punctato flore.

Anemone hort. latifol. 10. simpl. flore, Clus. hist.

Flos octifolius violaceus, interna parte maculis albis aspersis.

XIII. Anemone latifolia flore carneo.

Anemone hort. latifol. 14. simpl. flore, Clus. hist.

Floris modò majoris, modò minoris, octo folia extrinsecus nonnihil purpurascunt, intrinsecus ferè carni, vel saturatoris, vel dilutioris, unguibus albis.

XIV. Anemone latifolia Saniculæ folio.

Anem. simplex latif. dilutè purpurascens, Eysf.

XV. Anemone latif. flore orangei coloris. Anemone hort. latif. 15. simpl. flore, Cluf. hist.

Floris octo vel novem folia, externè carnei coloris, unguibus saturatè purpurascens, internè carnei diluti: Habetur major & minor.

XVI. Anemone latifolia flore coccineo.

Anemone latifolia coccineo flore, Cluf. pan.

Anemone hort. latif. 16. simpl. flore, Cluf. hist.

Floris octo folia, internè elegantissimo coccineo nitent, unguibus orbis pallescens ambit, externè quadam lanugine pubescunt: huc pertinet Anemone latifolia fl. coccineo simplici, Eyst.

Flos coccinei coloris, medium è fusco nigricans & capitulum multis folijs staminulis pallidè virentibus septum.

XVII. Anemone latif. flore magno coccineo.

Anemone hort. latif. 17. simpl. flore, Cluf. hist.

Floris octo folia internè elegantissimo coccineo colore fulgent, nullis unguibus apparentibus, externè color dilutior; & lanuginosa.

XVIII. Anemone latifolia flore coccineo phæniceo.

Anem. latif. Byzantina coccin. colore, Cluf. pan.

Anemone hort. latif. 18. simpl. flore, Eid. hist.

Flos amplus octifolius, coloris ex coccineo phænicei, ut in Rhœade, unguibus parvis subpallidis.

Anemone tenuifolia simplici flore.

I. Anemone Geranei Ropertian i folio cærulea: an Dioscoridis?

Anemone tenuifolia tertia, Cluf. hisp.

Anemone hortensis tenuifolia simplici flore 1. Eid. hist.

Anemone 2. Dod. Lugd.

Anemone tuberosa Geranifolia, Lob.

Anemone montana, Cæs.

Anemone Ropertiana, Tab. geranij folia, Ger.

Flos ex 14. aut 15. foliolis mucronatis compositus, coloris est cærulei, vel rubri, vel ex utroq; mixti: est externa parte subcærulei, interna albi: sic flore nunc cæruleo, nunc rubro, nunc albo reperitur: quare Tabern. tres species, alba, cærulea & rubra.

II. Anemone tenuifolia flore multifido dilutè purpurascens.

Anemone hort. tenuif. 9. simpl. flore, Cluf. hist.

Flos ex 14. & plurib. foliolis dilutè purpureis, & quasi carneis, nullis unguibus vestigijs constat.

III. Anemone cenanthes folijs flore violaceo hexaphyllo,

Anemone tenuifolia altera, Cluf. hisp.

Anemone hort. tenuif. simpl. flore 2. Eid. hist.

Anemone tertia, Dod. Lugd.

Anemone bulbosa radice, Ad.

Anemone tuberosa radice, Lob. ob. Ger.

Anemone, Cast. angustifolia, Tabern. tenuifol. Cam. at. 1. in epist.

an Anemone altera, Cæs.

Anemone tenuifol. fl. purpureo violaceo, Eyst.

Flos, qui ex 6. interdum 7. & 8. folijs compositus est, communiter est purpureus seu violaceus, externa parte lanuginosus: est ruber seu phæniceus, vel ex purpura rubens: est & albus: quare apud Tabernæmontanum.

Anemone corallina violacea & alba: &

Anemone angustifolia, & 4. & apud Gerard. figurà tres.

IV. Anemone tenuifol. fl. pallidè coccineo.

Anemone hort. tenuif. 16. simpl. flore, Cluf. hist.

Flos hexaphyllus, foris tenui lanugine pubescens, coloris dilutè rubescens, internè coccinei valdè diluti, unguibus amplis albis.

V. Anemone tenuif. coccineo fl. hexaphyllo.

Anemone hort. tenuif. 3. simpl. flore, Cluf. hist.

an Anemone alterum genus, Cæs.

Flos floridi coccinei coloris, unguibus magnis, ex pallido, fusco & albo mixtis.

VI. Anem. tenuif. coccineo flore octophyllo.

Anemone hort. tenuif. 4. simpl. flore, Cluf. hist.

Flos internè coccineus, unguibus albis, & externè coccineus, tenui lanugine pubescens & splendens.

VII. Anemone tenuifolia flore magno coccineo hexaphyllo.

Anemone tenuif. coccineo flore simp. Cluf. pan.

Anemone hort. tenuif. 5. simpl. flore, Eid. hist.

Flos intus elegantissimus coccineo colore nitet, foris lanugine pubescit: unguibus albi sunt.

VIII. Anem. tenuif. flore coccineo sanguineo.

Anemone hort. tenuif. 7. simp. flore, Cluf. hist.

Flos 5. 6. interdum 7. foliorum, coloris coccinei, ad sanguineum vergentis, unguibus magnis exalbidis, purpureis venis distinctis: aliquando flos ad costæ lateris colorem accedit, nec splendet.

IX. Anem. tenuif. flore sanguineo coccineo.

Anemone hort. tenuif. 8. simplici flore, Cluf. hist.

Floris sex folia, externè lanugine obducta, coloris sunt sanguinei saturatoris & splendentis, internè sanguinei coccinei permixti.

X. Ane-

X. *Anemone tenuifolia* flore sanguineo coccineo altera.

Anemone hort. tenuifol. 20. simp. flore, Clus. hist.

Flos major hexaphyllus, sanguineo colore, vel inter coccineum & cochinellem medio, unguibus minoribus, & albicantibus.

XI. *Anemone tenuifolia* flore ex sanguineo & coccineo medio.

Anemone hort. tenuifol. 19. simp. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus, coloris ex sanguineo & coccineo medij, diluti, ei prorsus similis quem vulgus cochinellem appellat: unguis magni, albi & quasi argentei.

XII. *Anemone tenuifolia* flore amplo sanguineo hexaphyllo.

Anemone hort. tenuifol. simp. flore 6. Clus. hist.

Flos coloris sanguinei elegantissimi, unguibus magnis albis.

XIII. *Anemone tenuifolia* flore amplo atrorubente.

Anemone hortensis tenuifolia 17. simplici flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus, coloris sanguinei ex atrorubentis & quasi sericei panni villosi Kermesino colore præditi, cærulei.

XIV. *Anemone tenuifolia fl. rubro saturo.*

Anemone hort. tenuifol. 16. simp. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus, ruber, seu potius sanguineus, unguibus magis saturis, venis albicantibus distinctis.

XV. *Anemone tenuifolia* flore niveo.

Anemone hort. tenuifol. 13. simp. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus niveus, cujus unguibus carnei quid aspersum: apicibus ex obscura purpura nigricantibus.

XVI. *Anemone tenuif. flore amplo candido.*

Anemone hort. tenuifol. 12. simp. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus, prorsus candidus, unguibus externè virefcentibus, apicibus nigris.

XVII. *Anemone tenuifolia Cretica* flore magno albo: quæ in Prodr. sub 1. descripta est.

XVIII. *Anemone tenuifolia fl. albicante.*

Anemone hort. tenuifol. 15. simp. flore, Clus. hist.

Flore est hexaphyllo candicante, staminibus albis, apicibus subcæruleis.

XIX. *Anemone tenuifolia* flore exalbido majore.

Anemone hort. tenuifol. 10. flore simp. Clus. hist.

Anemone tenuifolia carneo flore, Clus. pan.

Flos magnus, hexaphyllus, coloris primum

exalbidi virefcentis, dein ad carneum tendentis, unguibus externè virefcentibus, internè albis, staminibus carnei coloris.

XX. *Anemone tenuifol. fl. exalbido minore.*

Anemone hort. tenuifol. 11. simp. flore, Clus. hist.

Flos minor ex 6. 8. & pluribus foliis compositus, coloris extrinsecus carnei albo mixti: intrinsecus verò prorsus ferè albi: unguibus & venis ex albo paululum virefcentibus.

XXI. *Anemone tenuif. flore furvo albicante.*

Anemone hortensis tenuifolia 21. simplici flore, Clus. cur. post.

Flos ex cineraceo sive furvo, albicans, & tenui velut rubedine perfusus, ut ferè est Capucinatorum pannus.

XXII. *Anemone tenuif. flore carneo striato.*

Anemone hort. tenuifol. 14. simp. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllos externè carneus, oris albicantibus: internè exalbidus, venis carneis ad medium folium sparsis, staminibus purpurescentibus, apicibus nigricantibus.

XXIII. *Anemone tenuifolia* flore magno

suaverubente, unguibus albis.

Anemone tenuifolia flore suaverubente Caccini: ad Clus. cur. post.

Has varietates, satione fieri credibile est, cum in alijs quibusdam plantis etiam contingere observatum sit. Nam natura, in floribus Anemonum coloribus, non minus quàm in Tulipis & Iridibus ludit: ita ut plusquam triginta discrimina in colore, aut unguum varietate, aut foliorum numero observata fuerint.

Anemone Matthioli.

Omnes Anemones singulares caules, interdum duos aut tres, vel pures, nullis ramis præditos proferre observatum fuit, nisi fortè id naturæ lusu contingat, uno alterove ramulo inter superna folia summum caulem amplectentia, enato. Quare, quid Matthiolus suis Anemonibus quatuor propositis velit, non assequimur: omittere tamen nolumus.

I. *Anemone prima*, Matth. Lugd.

II. *Anemone secunda*, Matth. Lugd.

an *Ranunculus* flore globoso.

III. *Anemone quarta*, Matth. (at in edit. secunda, 1.) Cast. Lugd.

Anemone, Lac. Anemon. ramosa purpurea, Tab.

IV. *Anemone quinta*, Matth. (at in edit. secunda *Anemone altera*) Cast. Lugd.

Anemone altera, Lac.

Anemone ramosa lutea, Tab.

V. Anemone varia radice fibrosa peregrina.

Anemones genera varia, floris rosei, lutei, purpurei varietate distincta, aspectu pulchra: vario floris colore, aliàs rubro, aliàs purpureo: nonnunquam luteo, observavit Rauvolfius in suo Itinere Hierosolymam versus, & obiter Lugd. herb. attigit.

Anemone flore pleno.

I. Anemone latifolia maxima versicolor.

Anemone latifolia flore multiplici, Clus. hisp. & pan. Lugd.

Anemone hort. latifol. pleno flore 1. Eid. hist.

Anem. max. polyanthos Chalcedon. Lob. Ger.

Anemone Chalcedonica major, Tab.

Folia florum externa & majora dena aut duodena, viridia sunt, eorum mucronibus coccineo colore leviter & virgatim infectis: interna minora & angustiora, dilutiore purpura ex rubro nitent.

Aliquando, ex prædicto flore uncialis pediculus, minorem florem ex octo latiorum foliorum partim viridium, partim coccineorum compositum, sustinet, quam pro quarta posuimus.

II. Anemone latifolia flore coccineo.

Anemone hort. latifol. pleno flore 2. Clus. hist. Differt à priore, quod in hac floris umbellicum glomerata & reflexa folia non occupant.

III. Anemone latifolia coccineo flore duplo vel etiam triplo denfiore & pleno, quam prior sit, Clus. cur. post.

IV. Anemone latifolia Pavo dicta major 1.

Anemone hort. latifol. Pavo major 1. Clus. hist.

Flos unicus 20. 30. aut pluribus folijs constans, eleganti, saturato splendidoque coccineo colore præditis, unguibus sanguineis, orbe pallido cinctis.

V. Anemone latifolia Pavo dicta major prolifera.

Anemone pavota latifolia multiplex flore miniat, Bry.

VI. Anemone latif. Pavo minus polyphylla.

Anemone hort. latifol. Pavo major 2. Clus. hist.

Anemone hort. fl. pleno coccineo variegata latifolia, Eyst.

Hæc flores minus plenos profert, interdum simplici, octo, novem, aut decem foliorum serie constantem.

VII. Anemone latifolia flava.

Anem. hort. latif. duplo flore flavo, Clu. hist. Eyst.

an Anemone multifido & lanuginoso folio, quod in Apulia luteo flore reperitur, Ang.

VIII. Anemone tenuifolia multiplex rubra.

Anemone multiplex rubra, Clus. hisp.

Anem. flore polyphylo tenuifolia, Eid. pan.

Anem. hort. tenuifolia pleno flore, Eid. hist.

Anemone 4. Dod.

Anemone flore multiplicato coccineo, Lob. colore tenuifolia, Eyst.

Anemone coccinea multiplex, Ger.

Flore est rubro, cæruleo, albo.

IX. Anemone tenuifol. multiplex purpurea.

Anemone tenuifolia pleno purpureo flore Caccini, Clus. cur. post.

Est etiam quæ purpureo cæruleum florem, alia quæ suaverubentem & nitidum profert.

X. Anem. tenuif. multip. atropurpurascens.

Anemone tenuifolia pleno flore ex atropurpurascente, Clus. cur. post.

XI. Anemone Geranei rotundi folio plena.

Anem. latif. purpurorubescens plena, Eyst. desc. ab Anemone hort. latifolia 3. Clusij sola multiplici foliorum serie differt.

Anemone sylvestris.

I. Anemone sylvestris alba major.

Anemone 3. Matth. Cast. Lugd. flore albo, Lob.

Anemone alpina, Gef. fra.

Anemone panonica, Dod.

Anem. sylv. 1. Clus. pan. & hist. Lob. ad. par. 2.

Anem. syl. flore candido, Thal. syl. fl. albo, Eyst.

Anemone major alba, Tab.

Ranunculi 11. species, Cord. hist.

Aconito cognata videtur, Gef. hor.

II. Anem. syl. alba minor: pro 1. in Prod. desc.

III. Anem. alpina alba major: quæ 2. in Prod.

IV. Anem. alpina alba minor: quæ 3. in Prod.

V. Anemone nemorosa flore majore.

an Anemone λεμόνια, Theoph.

Sanicula minor quibusdam, Brunf.

Ranunculus candidus, Trag.

Ranunculi 4. species, Fuch. Cord. hist. Lugd.

Ranunculus 6. Tur. 8. Lon.

Ranunculus parvus, Dod. gal.

Ranunculus phragmitis, Gef. hor.

Ranunculus nemorosus, Ad. Lob. Tab.

Eneaphyllon, Ang.

Ranunculus sylvarum, Clus. hist.

Anemone 5. Dod. sylv. vulgaris, Clus. pan. montana, Cæs.

Anem. nemorum alba, purpurea, coccinea: Ger.

Raun-

Ranunculi 3. tertium & quartum genus, Thal.

Flore est candido, aut ex purpura rubente, modo dilutiore, modo intensiore colore, subcæruleo, carneo, roseo: hinc Taber. tres figuras habet, Ranunculi albi, purpurei, & ex rubro purpurei nomine, & Thalius tertio generi quod flore est candido, species tres tribuit, folijs & floribus majoribus, minoribus & medio modo donatis: quartum è candido rubet, & ratione foliorum majus & minus est.

VI. Anemone nemorosa flore minore: hæc in Prodomo 1. est.

an Ranunculi tertij generis species min. Thal.

VII. Anemone nemorosa sterilis folijs punctatis.

Ranunculi tertij quintum genus, Thal.

Ranunculi nemorosi vitium *γινώσκω*, Cat. Altorff.

VIII. Anemone nemorosa flore pleno albo. Anemone limonia pleno albo flore, vel

Ranunc. sylvar. pleno albo flore, Clus. hist. Eyff.

IV. Anemone nemorosa flore pleno purpur.

Anemone limonia pleno purpureo flore, vel

Ranunculus sylvar. pleno flore purpurascente, Clus. hist.

Ranunculus nemorosus flore pleno, Eyff.

X. Anemone nemorosæ affinis peregrina 1. candido aut purpurascente flore.

Anemone *λεμόνια* peregrina 1. Clus. hist.

XI. Anemone nemorosæ affinis peregrina 2. flore herbacei coloris.

Anemone *λεμόνια* peregrina 2. Clus. hist.

P U L S A T I L L A.

A Nemes alterum genus quæ Limonia vocatur, Plin. l. 21. c. 11. ex Theoph. 6. hist. 7. Anemone genus (*Γαζα* Fremium vertit: Plin. l. 21. c. 23. Phenion habet) quod Leimonion vocant: hanc sunt qui Pulsatillam esse velint. Pulsatilla nominatur, quod seminum tremuli pappi levissimo flatu, huc atq; illuc agentur, unde & Herba venti dicitur, quare *ὄρυγρον* dici potest.

I. Pulsatilla folio crassiore & majore flore.

Rüchschell/Brunt.

Herba venti, Trag. Lon.

Pulsatilla Matthiol. Gesn. hort. Cast. Dod. Ad. Lugd. Tab.

Pulsatilla vulgaris, Lob. Ger. recentiorum, Cæsalp. communis, Cam.

Pulsatilla vulgaris dilutior, Clus. pan. & hist.

Herba Sardoia, Dod. gal.

Anemone sylv. Fuch. communis, Tur. montana, Gesn. hort.

Anemone species, Gesn. hor. Thal.

Anemone 10. vel leptophyllon, Cord. hist.

Anemone limonia & Samolus Plinij, Dalech. in Plin.

Ranunculus 2. Lac. Diosc. 2. species, Gesn. hor.

Colore ut plurimum violæ nigrae purpureo, & obfoletiore intensiore & remissiore pro loci ratione: in umbrosis dilutiore, in apricis coloratiore: pleno etiam flore reperiri significatum.

II. Pulsatilla folio tenuius inciso & flore minore, sive palustris: hæc in Prodomo primo loco describitur.

III. Pulsatilla flore minore nigricante.

Pulsatilla altera, Dod. Lugd.

Pulsatilla flore clauso, Lob. ico.

Pulsat. vulg. saturatiore flore, Clus. pan. & hist.

IV. Pulsatilla apij folio vernalis flore majore: quæ 2. in Prodomo.

V. Pulsatilla apij folio vernalis flore minore: quæ 3. in Prodr.

VI. Pulsatilla apij folio autumnalis: quæ 4. in Prodr.

VII. Pulsatilla folio Anemes secundæ, sive subrotundo: quæ 5. in Prodomo.

VIII. Pulsatilla flore rubro obtuso.

Pulsatilla rubra, Dod. Ad. Lob. Lugd. Tab. Ger. an Anemone 4. Cam. ep.

IX. Pulsatilla flore albo.

Anemone alpina, Gesn. fra.

Anem. sylv. 2. Clus. pan. & hist. Lob. ad. part. 2.

Pulsatilla alba, Lob. Lugd. Tab. Ger. flore candido, Dod.

Flos intus lacteus, exterius nonnihil purpurascens.

X. Pulsatilla lutea apij hortensis folio.

Pulsatilla secunda alpina, Lugd.

XI. Pulsatilla lutea pastinacæ sylv. folio.

Pulsatilla lutea, Gesn. hor. Ad. Cam. ep.

Pulsatilla tertia alpina, Lugd.

Anemone sylv. tertia, Clus. hist.

XII. Pulsatilla lutea alpina hispidior.

Pulsatilla prima alpina, Lugd.

an Anemone lutea, Ang.

A D O N I S.

A Donidis floris meminit Ovidius 10. Metamorph. qui Anemone esse à multis creditur: alij huic sequenti tribuunt. Verum quia ratione capitali cum Ranunculis conveniat, inter Anemones & Ranunculos re-reposuimus: Quibus dum φλάς Theoph. à floris flammeo igneoq; colore: & 6. hist. 6. inter vernos flores recenset.

I. Adonis hortensis.

Anemone hort. Trag. Lugd. Anemone, Lon.

Argemone tertia, Tab.

II. Adonis flore majore.

Anthemis eranthemos Dalechampi, Lugd.

III. Adonis hort. flore minore atrorubente.

Adonis recentiorum, aut Adonium Poëta: um, species Anemone, Ad.

Adonis recentiorum, Lob. ob. flos Adonis, Eid. ico. Cam. Ger.

Flos Adonis vulgo, Clus. hist.

Eranthemum, Dod.

Adonium, Tab.

Flos habetur miniati, lutei coloris: hinc

Adonium & Adonium luteum, Tab. (rib.

IV. Adonis fyl. fl. phœniceo ejusq; fol. longio-

Anemone agrestis, Trag.

Anemone tenuifolia, Cord. in Diofc. Gef. hist.

Anemone tenuifolia, Cord. hist.

Adonis, Matth. Lugd.

Chamæmelum eranthemum vel purpureum,

Dod. gal. rubrum, Gef. hort.

Aculeata, Lon.

Ranunculus arvensis flore rubicundo, Cæs.

Chamæmelum purpureum, Tab.

Variat floris colore phœniceo, luteo, pallido & albo; hinc

Anemone tenuifol. alt. flore pallido, Cord. hist.

Adonis flore pallido, Cam. ep. Lugd. Tab.

Adonis 2. & 3. inter fegetes, Tab.

Eranthemum flore flammeo, &

Eranthemum folio rubro, Eyst.

S E C T I O T E R T I A.

RANUNCULUS EJUSQUE SPECIES.

B Ατράξιον Dioscorid. l. 2. c. 206. καὶ σέλινον ἄγιον, Ranunculus & Apium agreste. Ranunculus, quod ranarum more humidis limitibus & opacis marginibus latetur: aut quod rana, inter ejus frutices frequenter inveniuntur. Apium, quod folijs apium amuletur.

Genera complura Dioscoridi: 1. Coriandri folijs (& ad malva latitudinem accedentibus, Plinio) flore luteo, interdum purpureo: 2. lanuginosius (foliosus Plinius) quod fyl. apium appellant: 3. minimum flore aureo: 4. huic simile flore lacteo. Idem habet Plin. l. 25. c. ultimo.

Ranunculus nemorosus.

I. Ranunculus nemorosus luteus.

Ranunculi fylv. alterum genus, Trag.

Ranun. 3. species, Cord. hist. tertij genus 2. Thal.

Ranunc. 4. species lutea, Fuch. Dod. gal. Lugd.

Ranunculus phragmites luteo flore, Gefn. hort.

nemorosus luteus, Lob. ico. Tab.

Ranunculus 7. Tur. 9. Lon.

Ranunculus nemorosus flore luteo, Ad. Eyst.

Anemone 6. Dod. Lug. mont. colore luteo, Cæs.

Anemone nemorum lutea, Ger.

Major est & minor, Thal. Flore communiter un ico, aliquando duobus & tribus.

II. Ran. nemorosus vel fylvat. folio rotundo.

Ranunculus dulcis, sub fylv. descrip. Trag.

Ranunculus 1. species, Fuch. Tur. Lon. Lugd.

Ranuncul. auricomus, Dod. gal. Lob. ico. Thal.

Ranunc. nemorosus, Ger. dulcis nemor, Tab.

Polyanthemum, Aug.

III. Ranunculus nemorosus Thaliætri folio.

Ranunculus Thaliætri folio, Clus. pan. Cam.

Ranunculus præcox 2. Thaliætri folio, Eid. hist.

Aquilegia minor Dalechampi, Lugd.

IV. Ranunc. nemorosus Muscatellina dictus.

Aristol. rotundæ concavæ similis herbula, Trag.

Aristol. vulg. alt. radice oblonga, Gef. hor.

Capnos Plinij, Tur.

Moschatella, Cord. hist. Thal. Cam.

Ranunculus minimus Septentionalium herbi-

do muscoso flore, Ad. Lob. ico.

Denticulata, à radice forma, Lugd.

Fumaria bulbosa tuberosa minima, Tab.

Radix cava minima, Ger. ico.

Ranunculus pratensis & arvensis.

I. Ranunculus pratensis erectus acris.

Ranunculus luteus, Trag.

Ranunculus pratensis surrectis cauliculis, Lob.

Ranunculus hortensis 2. Dod. Lugd.

Ranun-

Ranunculus sylvestris, & 2. Tab.

Ranunculus lævis, Cæs.

Ranunculus batrachoides, Ger.

Ranunculus polyanthemus maculatus, Thal.

In folij medio sæpè macula reperitur, & hic Ranunculi alter. species maculis notata, Trag. quâ communiter destituitur. Hic magis minusve hirsutus occurrit.

II. Ranunculus pratensis erectus dulcis.

Ranunculus pratensis, vel 1. Trag.

Chrysanthemum simplex, Fuch.

Polyanthemum simplex, Dod. gal. Lugd.

Ranunculus 7. Lon. dulcis, Tab.

Ranunculus surrectis cauliculis, Ger.

Ranunculus hortensis erectus flore simplici luteo, Eyst.

Hic cum latioribus quoque folijs reperiatur, idcirco apud Tab. & altera figura

Ranunculi holeracei majoris nomine: & apud Ger. sub titulo Ranunculi auricomî.

III. Ranunculus pratensis repens hirsutus.

Ranunculi 8. species, Cord. hist.

Ranunculus pratensis reptante cauliculo, Lob.

Ranunculus polyanthemus 1. Dod. Thal.

Ranunculus hortensis 1. Dod. Lugd.

Ranunculus vinealis, Tab.

Ranunculus pratensis etiamque hortensis, Ger.

Variat magnitudinè, nam in hortis, quibus præ cæteris spontè tamen proveniens, familiarior, latioribus multo quam in pratis folijs reperitur: & nonnunquam veluti quædam maculæ inalbicant.

IV. Ranunculus pratensis radice verticilli modo rotunda.

Crus galli, Brunf. Coronopus parvus, Eid. 4.

Ranunculus exiguus, & 1. Trag.

Ranunculus 5. Matth. Tur. Lac. Lon. Lugd.

Batrachion Apuleij, Dod. gal.

Ranunculus minor vel 3. Fuch. vel 9. Cord. hist. minor, Tab.

Ranunculus flammula dictus, Gesfn. hort.

Ranunc. bulbosus, Ad. Lob. Cam. Thal. Ger.

Ranunculus tuberosus, Dod. Lugd.

Ranunculus lanuginosus 1. Cæs.

Magnitudine variat, nam in saxosis, vix duarum triumve unciarum reperitur: contra in hortorum areolis spontè nascens, cubitum excedit: in pratis mediæ altitudinis reperitur.

V. Ranunculus arvensis parvus folio trifido. Ranunculus minimus Apulus, Col.

Ranunculus hortensis flore pleno.

I. Ranunculus hortensis erectus flore pleno.

Ranunculus luteus, vel 3. flore multiplici, Trag. Ranunc. multiplex, Fuch. tertius, Tur. quartus, Lon.

Ranunculi 7. species coronaria, Cord. hist.

Ranunculus sylv. 2. Dod. Lugd.

Ranunc. polyanthemus, Ad. Lob. polyanth. 3. erectus, Cam. at. 2. epit.

Ranunc. erectus hortensis fl. pleno luteo, Eyst.

Major & minor habetur: & ille dicitur.

Ranunculus multiflorus maximus, Tab.

Ranunculus maximus multiplex, Ger.

Flores, Bellidum plenarum orbiculos imitantur, sæpius geminatim combinantur, ac quandoque sobolem aliam ex se emittunt.

II. Ranunculus hortensis inclinans.

Ranunculus hort. reptante cauliculo, L. ob.

Ranunc. repens flore multiplici luteo, Gesfn. hor.

Ranunculus polyanthos luteus repens, Cam.

Ranunculus hort. flore pleno, Eyst. cui major & minor est.

III. Ranunculus dulcis flore pleno.

Ranunculus pratensis cultura multiplex, Trag.

Polyanthemum multiplex, Dod. gal. Lugd.

Ranunculus dulcis multiflorus, Tab.

Ranunculus maximus multiplex, Ger.

IV. Ranunculus bulbosus flore pleno.

Pes corvi flore pleno, Brunf. Coronopus, Eid.

Coronopus quorundam multiplici luteo flore, Gesfn. hort.

Ranunculus radice bulbosa flore pleno, Cam.

Ranunculus bulbosus major, Eyst.

V. Ran. radice tuberosa fl. pleno & prolifero.

Ranunculus tuberosus flore multiplici, Dod.

Ran. magnus Anglicus polyanthos, Lob. ico.

Ranunculus 3. Cam. ep.

Ranunculus tuberosus Anglicus, vel 25. Tab.

Sæpius ex uno flore, unus & alter prodit.

VI. Ran. folio aconiti flore albo multiplici.

Ran. mont. magnus flore multiplici, Gesfn. hort.

Ranunculus niveus polyanthos, Lob. Lugd.

Ranunculus pleno flore albo, Clus. hist. Eyst.

Ranunculus albus multiflorus, Tab. Ger.

Ranunculus leucanthemus flore pleno, Cam.

Ranunculus echinatus.

I. Ranunculus arvensis echinatus.

Ranunculus albus sive echinatus, Dod. gal.

Ranunc. fativus, Tur. arvensis, Gesfn. hort. Tab.

Ranunculus arvorum, Lob. ico. Ger.

- Ranunculus hortensis simpl. i. species, Fuch. Lugd. altera species, Fuch. ico. quinta species vel vegetalís, Cord. hist.
- Ranunculus sylv. tertius, Dod. Lob. ob.
Folio est aliquando latiore, aliquando angustiore, pro ratione foli pinguioris: hinc Ranunculus arvensis latifol. & angustif. Tab.
- II. Ranunculus stellatus echinatus Creticus. Ranunculus echinatus Creticus, Pon. Ital.
- III. Ranunc. rotundifol. repens echinatus.
- IV. Ranunculus palustris echinatus: ille sub 2. hic sub 3. in Prod. descriptus.
- Ranunculus Apuleij quibusdam, Clus. hist.
Ranunculus palustris & aquaticus.
- I. Ranunculus palustris apij folio lævis. Ranunculus & Sardonía, Diosc. Ranunculus, strumea & apiastrum, Plin. Scelerata, Apuleio. Apium aquaticum, Trag. Apiastrum, Cord. in Diosc. Ranunculus 1. Matth. Gesn. hort. Lac. Cast. Lugd. 4. Tur. 3. Lon. Ranunc. aquaticus, Fuch. ico. palustris, Cord. hist. Dod. f. Lugd. Thal. Cam. Tab. Ger. Herba Sardoá, Guiland. Ranuncul. palustris rotundiore folio, Ad. Lob. Ranunc. alter hirsuto semine folijs apij, Cæs.
- Folij & caulibus est alibi majoribus, alibi minoribus, floribus luteopallidis; at Cordus, & purpureis observavit.
- II. Ranunc. palustris apij folio lanuginosus. Ranunculi 2. species, vel Sardoús Ranunculus, Cord. hist. Ranunculus Sardonicus, Ang. Ranunculus 2. Matth. Lugd.
- Differt à priore, quod lanuginosus, pluribus foliorum incisuris spectetur.
- III. Ranunc. aquaticus hederaceus luteus. Ranunculus hederaceus Dalechampi, Lugd.
- IV. Ranunc. aquaticus cotyledonis folio. Cotyledon aquatica, Dod. gal. palustris, Eid. f. Herba rotundo folio, aliquibus Acetabulum, Cord. in Diosc. Cotyledon aquat. acris Septentrionalium, Lob. Ranunculus aquaticus umbilicato folio, Col.
- V. Ranunculus aquaticus, folio rotundo & capillaceo. Polyanthemum palustre aut aquatic. Dod. gal. Ranunculus 3. Gesn. hort. (Lob. Ran. aquatilis, Dod. Ger. aquat. hepaticæ facie,
- Ran. in aquis nascens folio parum scisso, Cæs. Ranunculus fluviatilis, Tab. Hepatica aquatica, Lugd. palustris, Thal.
- In nostro duplicia folia observantur, quæ sub aqua multífida, capillacea; quæ extra aquam rotunda & crenata: quare Cæs. folia alteri parum scissa, alteri in capillaceam tenuitatem fissa tribuit: addens, se vidisse quoddam utrumque genus foliorum habens, initio integrum, procedente tempore capillaceum: at in nostro foliorum diversitas simul conspicitur.
- VI. Ranunculus aquaticus capillaceus. Ranunculus in aquis folijs in capillaceam tenuitatem scissis, Cæs. Ran. trichophyllon aquaticus mediolut. Col.
Ranunculus folio longo tam palustris quam montanus.
- I. Ranunculus longifolius palustris major. Ranunculus infectus 1. Cæs. Lingua Plinij, Lugd. Ranunculus πλατιφύλλον, Thal. Ranunculus lanceolatus major, Tab. flammeus major, Ger.
- Folia prima aliquando subrotunda sunt, ad Chelidoniæ minoris, aut Cochleariæ formam accedentia: quemadmodum Ranunculi latifolij nomine, hist. Lugd. exprimere videtur.
- II. Ranunculus longifolius palustris minor. Ranunculus 1. Ang. 12. Cord. hist. Ran. flammeus aquatilis angust. Ad. Lob. Lug. Flammula ranunculus, Dod. Ranunc. aquaticus ἀρυσζλωσέφυλλον, Thal. Ranunculus lanceatus minor, Tab. flammeus minor, Ger. Ægolethron Plinij, l. 21. c. 13. quibusdam: alijs Enneaphyllon, Eiusdem, l. 27. c. 9.
- III. Ranunculus palustris ferratus. Flammula, Dod. gal. aquatica, Lugd. Flammula ranunculus folio ferrato, Dod. Ranunculus alter, Gesn. hort. Ranunc. aquatilis angustifolius ferratus, Lob. Ran. lanceatus ferratus; Tab. flamm. ferrat. Ger.
- IV. Ranunculus mont. folijs plantaginis. Ranunculus Pyrenæus albo fl. Clus. hisp. ap. 2. an Ranunculus phœniceus Myconi, ob similitudinem cum palmæ folijs, Lugd.
- V. Ranunculus montanus folio gramineo. Ranunc. pumilus gramineis folijs, Ad. Lob. ico. Ranunculus gramineus, Tab. Ger. Hydropiper lanceolatum, Lugd.

- VI. Ran. mont. folio gramineo multiplex. parvo flore, nulla in descriptione facta mentione: ille vocatur
Ranunculus folio graminis, Dod.
Ranunculus gramineus 2. multiplex, Tab.
- VII. Ranunculus gramineo folio bulbosus. Ranunculus Lusitanicus Clusij, Lob. ico, Ger.
Ranunculus leptomacrophyllon bulbosus, vel Ranunculus bulbosus gramineus mont. Col.
Ranunculus grumosa vel etiam Asphodeli radice.
Ranunculus Lusitanicus 2. Tab. hic verò Ranunculus autumnalis, Clus. hisp. Ger.
Ranunc. grumosa radice 1. species 2. Clus. hist.
Ranunc. Lusitanicus autumnalis, Lob. ob.
Ranunc. Lusitanicus, Dod. Lugd. primus, Tab. XIII.
- XIII. Ranunculus cherophyllos asphodeli radice.
Ranunculus montanus leptophyllos Asphod. radice, Colum.
Ranunculus grumosa radice flore pleno.
I. Ranun. asphodeli radice flore sanguineo.
Ranunculus Constantinopolitanus, Clus. hisp. Dod. Lugd. Cam.
Ranunc. polyphyllus flore coccineo, Clus. pan.
Ranunculus Asiaticus grumosa radice pleno flore, Eid. hist.
Ranunculus sanguineus multiplex, Lob. Ger.
Ranunculus Turcicus sive sanguineus, Tab. an Ranunculus primi generis purpurei floris apud Dioscor. quem simplici flore etiam nasci verisimile est.
- II. Ranunculus asphodeli radice flore subphœniceo rubente.
Ranunculus Asiaticus grumosa radice pleno flore 2. Clus. hist.
Ranunculus pleno flore ruberrimo, Eyf.
Flos ex centum & triginta folijs, foris subphœnicei, dein miniati, interius elegantis rubri miniati ad coccineum tendentis.
- III. Ranunculus asphodeli radice prolifer miniatus.
Ranunculus Asiaticus grumosa radice pleno flore 3. Clus. hist.
Ranunculus Asiaticus grumosa radice flore pleno sanguineo prolifero, Eyf.
Ranunculus montanus.
I. Ranunc. rutaceo folio flore suaverubente.
Ranunculus præcox 1. rutæ folio, Clus. hist.
Ranunculus alpinus Coriandri folio, Pon.
II. Ranunculus alpinus humilis rotundifolius flore minore.
Ranunculi montani primi species 1. Clus. pan. & histor.
III. Ran. alp. humilis rotundif. flore majore.
Ranunculus montanus minimus, Gesn. hort.
Ranunculi mont. primi species 2. Cl. pan. & h.
- Clusius in hist. duas habet figuras, magno & Ranun-

Ranunculus montanus, Dod. ed. belg.

Flos interdum duplici foliorum serie constat.

IV. Ranunculus mont. hirsutus albus altior.

Ranunculus alpinus albo flore, Cluf. pan.

Ranunc. mont. 2. vel secundi species 1. Eid. hist.

V. Ranunculus montanus hirsutus humilior Narcissi flore.

Ranunculi 2. alterum genus, Cluf. pan.

Ran. montani secundi species altera, Eid. hist.

VI. Ranunculus montanus hirsutus purpurascens flore.

Ranunculus montanus 3. Cluf. pan. & hist.

Aconitum candidum *ἀκονίτον* Dalech. Lugd.

Multum convenit cum Caryophyllata alpina quinquefolia majore: vetum Caryophyllata radice est odora, flore pallidè luteo in papum abeunte.

VII. Ranunculus montanus Aconiti folio albo flore majore.

Ranunculus 4. Matth. Lac. Ges. hor. (dentur.

Aconiti 5. nomine Matth. & Lug. exprimere vi-

Ran. albus major, Ges. fr. syl. simp. fl. Ges. hor. ap.

Ranunculus maximus leucanthemon Thal.

leucanth. folio aconiti, Cam.

Ranunc. montanus 3. Cæs. 4. Cluf. pan. & hist.

VIII. Ranunculus montanus Aconiti folio albo flore majore.

Ranunc. flore albo, vel Ranunc. 4. externus, Dod.

Ranunc. albus flore simplici, Lob. albus, Tab.

Ranunc. mont. albus, Lugd. alpinus albus, Ger.

Ran. montani quarti species alt. Cl. pan. & hist.

Aconitum batrachoides, Ad. Lob. ico.

Ranunculus 4. Diosc. effret, nisi magnitudo obstaret, Dod.

IX. Ran. mont. Aconiti folio flore globoso.

Ranunculus sextus, Matth. Lugd.

Aconitum 3. Matth. Lac. Thal. Tab. cui & 5.

Aconitum lycoctonum 3. Lugd.

Anemone montana quædam, Gesn. hort.

Trollius flos, Gesn. fr. Cluf. pan.

Ran. flore globoso, Dod. fr. Lug. Eyst. glomerato

flore, Cl. hist. globosus, Ger. five montan. Cam.

Ranunc. mont. alp. glomeratus, Lob. mont. alter,

Ranunculus alpinus luteus, Tab. (Cæs.

Major ampliore fl. & quasi aureo: alter humilior, fl. minore, colore ex viridi pallecente albo reperiri scribit Tab.

Ranunculum alpinum album nominans.

X. Ranunc. mont. fol. Aconiti magno flore.

Ranunculus mont. major flore luteo, Eyst.

XI. Ran. geranij tuberosi fol. qui 5. in Prod.

XII. Ranunc. mont. latissimo folio hirsutus.

Ranunc. platyphyllos flore luteo, Cluf. pan.

Ranunculus montanus 5. Eid. hist.

XIII. Ran. mont. subhirsutus geranij folio.

XIV. Ran. mont. lanug. folijs ranunc. prat repentis: ille pro 6. hic pro 7. in Prod. describitur.

Ranunculus saxatilis.

I. Ranunculus saxatilis magno flore.

II. Ranunculus saxatilis folijs subrotundis:

ille pro 8. hic pro 9. in Prodrómo describitur.

III. Ranunc. saxatilis minimus hirsutus.

IV. Ranunc. villosissimus Monspelicus:

ille pro 10. hic pro 11. in Prodrómo describitur.

SECTIO QUARTA.

ACONITUM; DORONICUM; HELLEBORUS NIGER;
HELLEBORUS ALBUS, ET HELLEBORINE.

ACONITUM.

Aκόνιτον Diosc. l. 4. c. 77. & 78. Aconitum Plinio, l. 27. c. 3. dictum, quoniam in nudis cautibus, quas aconas nominant, nascatur. Alij hanc nominis rationem attulere, quoniam vis eadem in morte esset. quæ cotibus ad ferri aciem deterendam, statimq; ad mota velocitas sentiretur. At Theoph. 9. hist. 16. ἀκόνιτον appellatum ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi præcipuè proveniat.

Genera duo Dioscoridi: alterum folijs Cyclamini, aut Cucumeris, quod πορδαλιωχες, οἱ δὲ κάμιαρον, οἱ δὲ βυλοφόρον, οἱ δὲ μουντόνον, οἱ δὲ θυροφόρον vocent. Alterū folijs effigie Platani, crebris divisuris, quod μουντόνον, alij λυνοκτόνον appellant: cujus tria genera: unum quo venatores utuntur: alia duo, quæ Medici in suum usum vertere, è quibus tertium Ponticum nominatur. Theoph. l. c. Aconiti unius folio intubaceo, (forsan pro κίχωνιδες, legendum βατραχιδες) meminit. Plin. l. 27. c. 2. & 3. de Aconito egit: describit folijs cyclamini aut cucumeris: cammaron dici, propter radicem cammaro marino similem (fortè rectius κάμιαρον, quasi κένουρον perniciosum, ut est apud Homerum) alijs thelyphono: aliquibus scorpion, quia radix scorpionum modo incurvetur: quibusdam myctonon, quoniam mures odore necet.

I. Aconi-

I. *Aconitum unifolium luteum bulbosum*.
 Bulbosus unifolius aut bifolius batrachoides,
 elleboracea herbula, Ad.
 Bulbus parvus unifolius, aut bifolius batra-
 choides, Lugd.
Aconitum lycoctonum lut. min. Dod. Lugd.
Aconitum hyemale Belgarum, Lob.
Aconitum 3. & hyemale, Cam. ep.
Acon. hyemale & Ranun. monophyllos, Cam.
Aconitum aliud Dalechampij, Lugd.
 Elleborine, Cæsalp.
Aconitum hyemale Ponticum, Eyft.
 II. *Aconitum lycoctonum luteum*.
 Luparia, Trag.
Aconitum secundum, Matth. Lac. Lugd. Tab.
Aconitum lycoctonon, Cord. in Diosc.
Aconitum 2. vel lycoctoni species 1. Gef. hor.
Aconitum lycoctonum, Lon. luteum, Fuch. Tur
 Cam. Thal. Eyft. majus, Dod. Lugd. lycoctonum
 Ponticum, Dod. gal.
Aconitum lycoctonum vulgatius, Cluf. hist.
Acon. luteum, Gef. fr. Pontic. Ad. Lob. Tab. Ger.
 Napelli primum genus, Cæs.
 In montibus ampliore caule & folijs, alibi
 humiliore ac folijs minoribus: flos ex pallido
 luteus, interdum etiam pallidior.
 III. *Aconitum lycoct. albis pallidisve florib.*
Aconitum secundum flore albo, Gef. hor.
Aconitum sextum, Cam. ep.
 an *Aconitum sextum*, Matth. Lugd. Tab.
 Matthiolo, flos purpureus: Camerario, al-
 bus. quibusdam pallidus, venulis livefcens.
 IV. *Aconitum lycoctonum folijs ferratis*
 filiquis oblongis.
Aconitum lycocton. ex Cod. Cæs. Dod. Lugd.
 V. *Aconitum cæruleum hirsutum flore con-*
solidæ regalis.
Aconitum cæruleum aliud, Gef. hor.
Aconitum lycoctonum primum, Cluf. pan.
Aconit. lycoct. fl. delphinij 1. Eid. hist. Cam. Eyft.
 VI. *Acon. cærul. glabrum fl. consolidæ regalis.*
Aconiti genus floribus cæruleis, Gef. hor.
Aconitum lycoctonum fl. Delphinij, Dod. Lob.
Aconitum secundum, Cluf. hist.
Aconitum lycoctonum cæruleum 1. fl. Delphi-
nij, Lugd. an *Aconitum 4.* Matth. Lac. Lugd.
 Matt. florem aureum; Cam. cæruleum tribuit.
 VII. *Aconitum cæruleum napelli flore.*
Aconitum lycocton. cæruleum secundum, Dod.
Acon. lycoct. 7. vel autumnale, Cluf. pan. & hist.

VIII. *Aconit. coma inflexa folijs angustiorib.*
Aconitum 7. Matth. Lugd.
Acon. lycoct. 4. vel Lyncæanū, Cluf. pan. & hist.
 IX. *Aconitum inflexa coma maximum.*
Aconitum 9. Matth. Lugd.
Aconitum licocton. coma nutante 5. Cluf. pan.
 octavum, Eid. hist.
 X. *Aconitum cæruleum seu Napellus 1.*
 Jfenhüttelein/ Brunf. Trag.
 Napellus, Matth. Lon. Dod. Cast. Lugd. Cam.
 arboreus, Eyft.
 Napellus verus cæruleus, Ad. Lob.
 Napellus major latifol. & angustifol. Tab.
 Napellus reticulatus, Cæs.
Aconitum lycoctonum cæruleum, Dod. gal.
Aconit. 2. vel lycoctoni species altera, Gef. hor.
Aconitum lycoctonum 6. Cluf. hist.
Aconitum cæruleum, Gef. col. Thal.
 Folijs est latiorib. angustioribus, flore com-
 muniter cæruleo, aliquando purpureo, roseo, al-
 bo, & è cæruleo & albo colore variegatus, qui
 Napellus flore variegato, Eyft.
 XI. *Acon. violaceum seu Napellus secundus.*
Acon. lycoct. 2. vel præcox Tauricum, Cluf. pan.
Aconitum lycocton. 4. Tauricum, Eid. hist.
 XII. *Aconitum purpureum seu Napellus 3.*
Aconit. lycocton. 3. vel Neubergense, Cluf. pan.
Aconitum lycocton. 5. Neubergense, Eid. hist.
 XIII. *Aconitum cæruleo purpur. flore ma-*
ximo, sive Napellus 4.
Aconit. lycoct. 6. vel Judenbergense, Cluf. pan.
Aconitum Judenbergense, Eid. hist.
Aconit. flore cæruleo, Napellus serotinus, Cam.
 an *Lycoctonum fativū pentacarpon*, Cord. hist.
 XIV. *Acon. cærul. minus, sive Napellus minor.*
Aconitum lycocton. cærul. parvum, Dod. Lugd.
 facie Napelli, Lob.
Aconitum lycoctonum 10. Cluf. hist.
 Thora Italica, Eid. pan. Cam.
 In editioribus locis exilius provenit.
 XV. *Aconitum ramosum parvo flore.*
Aconitum octavum, Matth. Lugd.
 Floribus est luteis: Matth. purpurascens
 nitet: at Camerario rubescens.
 XVI. *Aconitum racemosum: an Actæa Pli-*
 nio l. 27. c. 7. Christophoriana, Gef. hor. Dod. Ad.
 Lob. Cluf. hist. Tab. Cam. Ger. Eyft. & Costus
 niger quorundam.
 Barba capri quibusdam, Cæs.
 Napellus racemosus, Lugd.

XVII. Aconitum salutiferum, seu Anthora. Anthora dicta quasi *ἀντιφθόρα*, quod Thoræ Alexipharmacum sit. Avicen. Napellus Moysis & herba Napello similis, ejusq; veneno repugnās. Antora, Matth. Gef. hor. Lon. Cæs. Cast. Cam. Anthora, Ad. Lob. Dod. Taber. Ger. vulgaris, Clus. hist.

Aconitum salutiferum, Gef. hor.

Flore est luteo: Tab. secundæ meminit, quæ solo floris colore cæruleo à priore differt: habet & tertiam ex Pandectario, folijs asari crenatis, radice rotunda amara: sed quid est?

ACONITUM PARDALIANCHES.

I. Aconitum pardalianch. i. seu Thora major. Pseudoaconitum pardalianches, Matth.

Aconitum i. seu pardalianches majus, Gef. hor.

Aconitum Ghini, Ang.

Limeum Plinij, Ang. Lugd.

Herba thora, limeū vocari falso creditur, Guil.

Tora venenata, Gef. lun. (pap.

Pthora Valdensium, Ad. Lob. ico. Clus. hist.

Thora Valdensis, Clus. pan. Cast. Lugd. Cam. mas & foemina. Tab. Ger.

Tora major, Cam. ep.

Foliorum exortu, situ & numero variat: enascitur enim uno folio, duobus, idq; vel statim à radice, vel nullo à radice, sed in caule duobus majusculis, vel tribus, vel quatuor, vel quinq; ad summum: hinc Taber. foeminam quatuor, marem duobus folijs magnis pingit.

II. Acon. pardalianches alter. sive Thora min.

Aconitum primum minus, Gef. hor.

Thora minor, Gef. de acon. Cam. ep.

Thora Valdensis, Dod. (Ger.

Thora Sabaudica & Thora montis Baldi, Tab.

Limeum pardal. genus uno folio, Lugd.

Ranunculus grumosa radice 3. Clus. hist.

Hujus folia breviora supernè latiora & magis incisa, quàm Thoræ Valdensis, vel è monte Baldo: hujus flos, Clusio quinis folijs, illorum, quaternis dundaxat folijs exprimitur.

III. Aconitum pardalianches Dioscoridis creditum Matthiolo.

Aconitum pardalianches, Matth. Lac. Dod. gal. Cast. Lugd. Tab.

Aconitum Matthioli, an in rerum natura sit dubitat, Gef. hor. & lun.

In Lugd. hist. primum Matthioli figura exhibetur: dein in append. iconi prius propositæ, ramulus floribus onustus adpingitur. Quod aliqui commentitium existimant: Lug. historiæ author, plantam in Allobrogibus nasci scribit: quid sit ignoramus.

Herba venenata & earum antidota.

I. Ourari.

I. Turara.

II. Aparapo.

II. Wape.

III. Corafsi.

III. Cuturapama.

IV. Parapara.

IV. Macatto.

Hæ solo nomine, part. 8. Ind. Occid. proponuntur, sed quid?

DORONICUM.

Doronici vox ab Arabibus petita, qui Doronigi sive Durungi dicunt: hoc aliqui inter Aconita referunt, eò quòd illo canes interficiantur: aliqui ab Aconito separant. siquidem sine noxa usi sint: & licet canes interficiant, dantur & alia quæ brutis, non tamen hominibus obsunt; ut vulpes, Aloë saluberrima & Amygdalis amaris necari, Plutarchus auctor est.

I. Doronicum radice dulci.

Acon. pardalianches Theophr. Matt. Lug. Tab.

Doronicum Austriac. alterum, Clus. pan. Cam.

Doronicum 3. Austriacum 2. Clus. hist.

Doronicum 2. longifolium, Tab. minus, Ger.

Doronicum radice repente, Eid.

II. Doronicum radice scorpij brachiata.

Aconitum pardalianches Plinij, Matt. Dod. gal.

Lugd. Tab. alterum, Dod.

Doronicum brachiata radice, Lob. Lugd. Ger.

an Doronicum radice nigra, Col.

III. Doronicum radice scorpij.

Aconitum pardalianches minus, Matth. Lugd.

Cast. primum, Dod.

Doronic. Ang. Cord. hist. Gef. hor. Lon. Cæs. Eyst.

Doronicum Romanum, Gef. hor. Lugd.

Doronicum alterum, Ad.

Doronicum primum, Tab. minus, Cam.

Doronicum majus, Ger.

Doronicum latifolium, Clus. pan. & hist.

Doronici tertij varietas, Ad. Lob.

Ob triplicem hanc Aconiti pardalianchis differentiam, triplicem esse Doronici varietatem, non sine causa suspicari licet.

IV. Doronicum plantaginis folio.

Doronicum primum, Ad.

Doronicum minus officinarum, Lob. Lugd.

Doronicum angustifolium, Clus. hist.

V. Do-

V. *Doronicum plantaginis folio alterum.*

Alisma, Matth. Cast. Cam. Eyst. alpinum, Gefn. hort. Thal.

Caltha alpina, Gef. hort. Tab.

Calendula alpina, Ger.

Nardus Celtica altera, Ad. Lob. Lugd.

Chrysanthemum latifolium, Dod. Lugd. Ger.

Doronicum quintum Germanicum & 6. Pannonicum, Cluf. hist.

Damasonium sive Alisma, Lugd.

Parmica montana, Lugd.

Damasonium primum Diosc. Tab.

Alij glabris, alij hirsutis folijs pingunt: hactenus magis minusve hirsutis, licet diversis locis natum observavimus: sic floris color albus est Matthiolo, ex pallido albicans, Cast. alijs lu-

teus, & rectè: in Styriae pratis floribus caeruleis reperitur.

VI. *Doronic. longifolium hirsutiae asperum.*
Doronicum primum vel minus, Cluf. pan.

Doronic. 2. Austriacum minus sive 1. Eid. hist.

VII. *Doronicum latifolium flore magno.*

Doronicum Austriacum 3. Cluf. pan.

Doronicum 4. Striacum, Eid. hist.

VIII. *Doronicum maximum folijs caulem amplexantibus.*

Doron. Austriacum 5. sive maximum, Cluf. pan.

Doronicum 7. sive Austriacum 3. Eid. hist.

IX. *Doronicum Helveticum incanum.*

X. *Doronicum Helveticum humile*, crassis folijs: illud pro 1. hoc pro 2. in Prodomo describitur.

HELLEBORUS.

E ἡλλέβορος secundum Etymologicum dicitur, παρὰ τὸ ἕλεν τῆ βορᾶ quod esu perimat.

Genera duo sunt Dioscoridi l. 4. c. 150. & 151. albus, folijs plantaginis, aut betae sylvestris: niger qui & μελαμπίδιον (quoniam Melampus caprarum pastor, furentes in se praeter filias, hoc primus purgasse & sanasse fertur) folijs platani, Theoph. 9. h. 11. Elleborus niger & candidus aequivoce dicitur, cum alij facie similes, sed radicis colore candido & nigro inter se differre censeant. Alij folium nigri laureum: candidi, porraceum reddiderunt, radices autem similes, colore excepto. Niger ubiq; nascitur, sed optimus Helicone: at candidus locis paucissimis exit: optimi vero & usitatissimi quatuor sunt, Oetum, Ponticum, Eleaticum, Massalioticum. Et quamvis forma convenient, vires tamen proprias sortiuntur: nigrum, ab eo qui comperit & primo succidit, Melampodium quidam appellant; haec Theophrastus. Plinios l. 25. c. 5. Genera prima duo sunt, candidum & nigrum: hoc de radicibus tantum intelligi tradunt pleriq;: alij folia nigri, platano similia, sed minora nigrioraq; & pluribus divisuris scissa: albi, betae incipientis, &c. Latinis Veratrum quod mentem vertat.

HELLEBORUS NIGER.

I. *Helleborus niger foetidus.*

Enneaphyllon Plinij l. 27. c. 9. quod longa folia novena habere videtur.

Pedicularia foetida 3. Trag.

Elleborus niger sylv. adulterinus, Trag. Fuch. Lugdun.

Lycostonum primum, Dod. gal.

Consiligo, Ruel. Gef. hor. Lon. Ger.

Consiligo sylvestris, Tur.

Pulmonaria Vegetij, Gef. hort.

Helleborus niger alter, vel *Helleborine major*, Cord. hist.

Veratrum nigrum tertium, Dod. Cluf. hist.

Sesamoides magnum Cordi, Lob.

Helleboraster, Ad. maximus, Lob. Ger.

Helleborastrum magnum, Tab.

Enneaphyllon Plinij, Cæs.

Magnitudine variat: hinc *Helleborastrum magnum* & minus, Tab. at Ger. sub *Consiligine*

Ruellij & *Helleboro maximo* proponit.

II. *Helleborus niger hort. flore viridi.*

Consiligo Plinij l. 26. c. 7. videtur.

Helleborus niger, Brunf.

Elleborus niger adulterinus domesticus, Trag.

Elleborus niger adulterinus hortensis, Fuch.

Elleborus niger alter, Matth.

Elleborus niger vulgaris, Gef. hor. Cæs.

Pseudohelleborus niger, Dod. gal.

Consiligo, Tur. minor, Lugd.

Helleborus niger nostras, Cord. hist.

Veratrum nigrum, Cord. in Diosc. secundum, Lac. Dod. Cluf. pan. & hist. Tab.

Elleborus niger tertius Dodonæi & *Matthioli*, Lugdun.

Helleboraster alter, Ad.

Helleborastrum, Lob. Ger.

Hujus radice multi in Medicina utuntur.

III. *Helleborus niger hortensis alter.*

Veratrum nigrum 4. peregrinum, Cluf. hist.

Hujus folia atriora, florum oræ ex purpura nigricant.

IV. Helleborus niger flore roseo.

Elleborum nigrum, Matth. Cast. Lugd. Cam.

Planta leonis, Dod. gal.

Elleborus niger fl. magno purpureo, Gef. hor.

Helleborus niger, Ad. Lob. niger 2. Dodonæi, Lugdun.

Veratrum nigrum, Dod. legitimum, Cluf. pan. Stiriacum, Tab.

Ellebori nigri alterum genus, Cæs.

Elleborus niger annuus, Ang. niger legitimus, Cluf. hist. niger verus, Ger.

Flore est purpureo, candido: sic flos initio albidus, dein purpurascens, postremo virens; & qui albo flore marcescens purpurascit: flos albescit cum aliqua diluta rubedine.

V. Helleborus niger Saniculæ folio major.

Osteritium montanum, Trag.

Sanicula fœmina adulterina, Eid.

Sanicula fœm. Fuch. Gef. hor. Lugd. Cluf. hist.

Veratrum nigrum Dioscoridis, Dod. Lac. Eyst. nigrum 2. Cluf. pan.

Atrantia nigra, Gef. hor. Ad. Lob. Ger.

Imperatoria nigra, Tab.

Elleborus niger Dodonæi, Lug. verus Dioscoridis Dodonæo, sed fallitur, Gef. hort.

VI. Helleborine Saniculæ folio minor, in Prodomo describitur.

VII. Helleborine Saniculæ facie.

Epipactis, Matth. Lac.

Elleborine, Matth. Lugd. Tab.

Helleborine Matthioli commentitia, Ad.

Elleborine alpina Saniculæ & Ellebori nigri facie, Lob.

VIII. an Elleborinæ nigrae species.

Polyrrhizos Plinij Dalechampij, Lugd.

IX. Helleborus niger tenuifolius Buphthalmi flore.

Elleborus niger verus, Trag. Lon.

Pseudoelleborum, Matth. Lugd.

Buphthalmum, Ang. Dodon. Cluf. pan. & hist. Lugd. Cam.

Helleborine tenuifolia, Cord. hist.

Elleborastrum nigrum, Gef. hor. Cam.

Helleborus ferulaceus, Ad.

Helleborus niger ferulaceus Theoph. Ad. Lob.

Elleborum alterum, Cast.

Helleborus Hippocratis, Tab.

Sesamoides minus, Cord. in Diosc. Gef. hor.

Ellebori nigri species quibusdam, Gef. hor.

HELLEBORUS ALBUS.

I. Helleborus albus flore subviridi.

Elleborus albus, Brunf. Trag. Fuch. Cord. hist.

Gef. hort. Ang. Lon. Lugd. Cam. Cluf. hist. fl. herbaceo, Eyst.

Helleborum album, Matth. Ad. Lobel. Cæsalp. Castor.

Veratrum album, Dod. gal. Tur. Lac. Cord. in Dioscorid.

Helleborus candidus Græcorum, est Confiligo Vegetij, Absyrti, Columel. & Plinij, Guil.

Flore est in viridi albescente Taber. qui iconem sequentis habet: dein flore pallidè flavescente, & alterum eodem colore, nisi quod flos racemi instar coactus sit, quem Elleborum album fœminam.

Helleborum album præcocem Ger. nominat. Mas durior, fœmina mollior.

II. Helleborus albus flore atrorubente.

Helleborum album floribus atrorubentibus præcox, Lob.

Helleborus albus alter fl. nigricantibus, Dod. flore ex purpura nigricante, Cluf. hist.

Ellebori albi alterum genus, Cæs.

Hellebor. albus, Ger. flore atrorubescens, Eyst. mas, Tab. ico.

Ex radicibus Ellebori albi, Hispani venenum conficiunt, de Balestéra & de Jerva vocatum, quod idem quod Pharicum dictum, aut parum omnino ab eo differens. Et Limeum herbam à Callis appellatam, ab Elleboro non discrepare, suspicari possumus. Guil. pap.

HELLEBORINE.

I. Helleborine latifolia montana.

Satyrium octavum, Trag.

Helleborine, Dod. Ad. Lob. Lugd. Ger. 1. Tab. recentiorum 2. Cluf. hist.

Damasonium Calliphylion, Cord. hist.

Epipactis sive Elleborine, Cam. ep.

Sigillum Salomonis, Cæs.

Epipactis latifolia, Eyst.

Foliorum amplitudine (& quod altera folijs oblongis acutis, altera vero subrotundis est) & floris colore variat.

II. Helleborine altera atrorubente flore.

Alisma botryodes seu racemosum, Thal.

Variat foliorum amplitudine: florum colore atrorubente, rarius candido.

III. Helle-

III. Helleborine angustifolia palustris sive pratensis.

Elleborine 2. Clus. pan. recentiorum 3. Eid. hist.

IV. Helleborine flore carneo.

Elleborine 3. Clus. pan. 4. Eid. hist.

Sigillum S. Mariæ alterum, Cæs.

V. Helleborine flore albo, vel Damasonium montanum latifolium.

Alisma quorundam, Cord. hist.

Alisma cymbalanthemon, Thal.

Helleborine albo flore, Tab. Ger.

Epipactis angustis folijs, Eyst.

VI. Helleborine montana angustifolia spi-

Elleborine 4. Clus. pan. 5. Eid. hist.

(cata.

VII. Helleborine montana angustifolia

purpurascens.

Damasonium tenuifolium, Cord. hist.

Elleborine 5. Clus. pan. 6. Eid. hist.

Alisma tenuifolium, Thal.

Damasonium alpinum, Lugd.

Sigillum S. Mariæ 3. Cæs.

Helleborine angustifolia, Tab. Ger.

Flore luteo reperiri Lugd. auctor est.

VIII. Elleborine 7. Clus. hist.

IX. Helleborine fl. rotundo, sive Calceolus.

Alismatis species flore ferrugineo, Gesn. hort.

Lonchitis prior, Dalech. in Diosc. Ama.

Damasonium nothum, Dod. gal.

Calceolus Marianus, Dod.

Pseudodamasonium, Clus. pan.

Calceolus Mariæ, Ad. Lob. Eyst.

Elleborine recentiorum 1. Clus. hist.

Elleborine ferruginea Dalechampij, Lugd.

Alisma *ώάνθημον* aut *μοιλάνθημον*, Thal.

Flore est luteo, sed folia adjuncta ferrugineæ

reperitur & albo & utriculo purpureo : apud

Helvetios flore est duplo majore, quam apud

Noricos.

X. Helleborine Indica floribus candidis.

Elleborines fortè genus, Clus. exot. l. 4. c. 20.

SECTIO QUINTA.

GENTIANA; PLANTAGO; HOLOSTIUM;
CORONOPUS; PSYLLIUM.

GENTIANA.

Gεντιάνη Dioscoridi, l. 3. c. 3. quæ ab inventore Gentio Illyriorum rege, qui primus in bello ejus vires reperit, denominata. Diosc. est folijs juglandi, plantaginive similibus : at Plinio, l. 25. c. 7. folijs fraxini.

Verùm Gentiana alia sunt radice perenni, alia fugaci : illa, flore & semine prolato, interire non solent, sed singulis annis ex eadem radice, nova germina producant : hæ verò, flore emarcido, & semine disperso, hęc intereunt, & ex semine renascuntur.

Gentiana alpina major.

I. Gentiana major lutea.

Gent. Brunf. Matth. Fuch. Ang. Tur. Lac. Dod.

Cord. in Diosc. & hist. Gesn. Lon. Cæs. Cast. Lug.

Gentiana major, Matth. Gesn. hort. ap. Ad. Lob.

flore luteo, Cam.

Gentiana veterum, Clus. hist.

Gentianæ 1. species, Trag.

Reperitur quoque florib. flavis, imò & albis, punctis carentibus campanulæ forma, in Pyre-

II. Gentiana major purpurea. (næis.

Gentianæ 2. species, Trag. Dod. gal.

Gent. punicea, Gesn. fr. purpureis floribus, Lob.

Gentiana major alia, Cam. ep. (ob.

Gent. major fl. purpureo, & 1. Clus. pan. & hist.

III. Gentiana major flore punctato.

Gent. major pallida punctis distincta, Clus.

pan. & hist.

Variat floris colore pallido : reperitur & cæruleo, quæ

Gentiana major cæruleo flore, Clus. hist.

IV. Gentiana asclepiadis folio.

Gentiana 3. Trag. Dod. gal.

Gentiana folijs hirundinariæ, Gesn. hort. sive

Asclepiadis, Clus. pan.

Gentiana 2. cæruleo flore, Clus. hist. Tab.

Gentiana minor altera, Dod.

Vincetoxicum 1. Cæs.

Flore est cæruleo saturato, nunc purpureo, nunc delicatiore & velut cinerei coloris.

Gentiana alpina minor sive Gentianella.

I. Gentianella alpina latifolia magno flore, quæ in Prodromo descripta est.

II. Gentianella alpina angustif. magno flore,

Gentiana 4. Trag.

Gentianella alpina, Gesn. hort. pumila, Gesn. cat.

Gentianella campanulæ flore purpureo, Ad.
Gentiana 7. & Gentianella verna major, Cluf.
pan. & hist.

Gentianella Helvetica, Lob. ico.
Gentianella minima latifolia, Lugd.
Helleborine Dalechampsio ad Diosc.

III. Gentianella alpina verna major.
Hippion, id est, Viola equina, Cord. ob. Gesn.
Calathiana verna, Gesn. hort. (hort.
Gentianella verna minor, Cluf. hisp. & hist.

Gentiana 6. Cluf. pan.
Gentianella alpina, Lob. Bavarica, Cam. hort.
Gentianella angustifolia, Lugd.
Gentianella minima verna fl. cæruleo, Eyst.
Vincetoxici species pusilla, Cæs.

Flos plerisque cæruleus, quibusdam can-
dicans.

IV. Gentianella alpina verna minor.
Gentianella minor, Cam. hort.
an Gentianella purpurea minima, Col.

V. Gentianella alpina æstiva centaureæ
minoris folijs.

Gentiana fugax 5. seu Gentiana 11. Cluf. pan.
& hist.

Gentiana minor, Tab.
Calathiana verna Dalechampsij, Lugd.

VI. Gentianella brevi folio.
Gentiana minima, Ad. Lob. Cast.
Gentiana fugax 4. vel Gent. 10. Cluf. pan. & hist.
Vulneraria herba, Cast. ico.

VII. Gentianella cærulea oris pilosis.
Gentianella cærulea simbriata angustifolia au-
tumnalis, Col.

VIII. Gentianella omnium minima: in
Prodromo descripta.

Gentiana pratensis.

I. Gentiana cruciata.
Herba fullonum, Brunf.
Cruciata, Trag. Fuch. (cui & Gentianæ spe-
cies) Dod. Ang. Gesn. hort. Lac. Lon. Lugd. Eyst.
Gentiana cruciata, Gesn. hort.
Gentiana minor, Matth. Ad. Lobel. Cast. Tab.
media, Cam.
Gentiana 3. quæ duplex, Cluf. pan. & hist.
Cruciata gentianella, Thal.
Vincetoxicum alterum, Cæs.

Altera est procumbens & minor: altera ere-
cta & major: alterius flores intensè cærulei: est
& tertia radice non pertusa.

II. *Gentiana autumnalis ramosa.*

Gentiana fugax sive annua 1. vel Gentiana 7.
Cluf. pan. & hist.
Gentiana 7. Tab.

Viola calathiana altera, sive polyanthemos,
Thal.

Gentiana multiflora autumnalis è cæruleo
purpurascens, Eyst.

Flore est cæruleo purpurascente, rarius can-
dido.

III. *Gentiana pratensis flore lanuginoso.*
Gentiana fugax altera sive Gentiana 8. Cluf.
pan. & hist.

IV. *Gent. pratensis flore brevior & majore.*
Gentiana fugax 3. sive Gentiana 9. Cluf. pan.
& hist.

V. *Gentiana utriculis ventricosis.*

Gentianella cærulea cordata, Col.

VI. *Gent. angustifolia autumnalis major.*
Pneumonanthe, Lob.

Calathiana viola autumnalis minor, Gesn. hor.

Calathiana autumnalis, Gesn. cat.

Campanula autumnalis, Dod. Eyst.

Gentiana 4. sive angustifol. 2. Cluf. pan. & hist.

Flore est cæruleo dilutiore: est nigro: rarius
albo.

VII. *Gentiana angustifolia autumnalis mi-
nor, floribus ad latera pilosis.*

Pneumonanthe, Cord. hist. desc. Ad.

Viola calathiana autumnalis prima, Thal.

Gentianella autumnalis folijs centaureæ mi-
noris flore cæruleo, Eyst.

Gentiana palustris.

I. *Gentiana palustris angustifolia.*

Gentiana minima, Matth. Cast. desc.

Calathiana viola in pratis udis, Dod. gal. Lug.

Calathiana viola autumnalis, Gesn. hort.

Pneumonanthe (in humentib. ericetis) Lob.
ob. Tab. Ger.

Gentiana angustifolia, vel 4. Cluf. pan. & hist.

Cruciata sive Gentiana minima, Lugd.

Campanula pratensis, Lugd.

Floris color cæruleus, violaceus, purpureus.

II. *Gentiana palustris latifolia flore pun-
ctato.*

Gentiana 12. & punctata, Cluf. pan. & hist.

Alisma folio glabro, in Phytopinace.

Floribus est subcæruleis, purpureis, viola-
ceis, punctis asperis.

PLANTAGO.

Plantago ἀρόβυλλοςον Diof. lib. 2. cap. 153. à forma, id est, lingua agnina dicitur: alijs πολύνευς & multinervia & ἐπὶ ἑπτά νευς & septinervia. Latinis, plantago, à planta ducto nomine.

Plantago latifolia.

I. Plantago latifolia glabra: quæ I. in Prod.

II. Plantago latifolia sinuata.

Plant. rubra, Brunf. Trag. (vel major & 1.) Lon.

Plantago major, Matth. Fuch. Tur. Gefn. hort.

Dod. Cast. Tab. Cam. major latifolia, Ang.

Plantago latifolia, Cord. in Diof. Ger. latif. lævis, Ad. Lob. ico. vulgaris latifol. Eid. obf. Lugd.

Plantago & Centinervia, Cæf.

Plantago πολύνευς & major sive rubra, Thal.

III. Plantago latifolia incana.

Plantago major, Brunf. Matth. Lon. Lug. Cam.

Plantago latifolia, vel media & 2. Trag.

Plantago media, Fuch. Dod. Gefn. hort. Thal.

Plantago major incana, Ad. Lob. Cluf. hist.

Plantago minor, Tur. minor Dioscoridis, Tab.

Plantago incana, Ger.

Cynoglossa quorundam, Lugd.

IV. Plantago latifolia rosea, flore expanso.

Plantago rosea, Cam. Ad. Lob. ico. Eyf.

Plantagini majori florem addidit, Camer. in

Plantago rosea exotica, Ger. (Matth.

V. Plantago latifolia rosea, floribus quasi

in spica dispositis.

Plantago rosea, Ad. Lugd.

Plantago multiplex, Tab.

Plantago rosea spicata, Ger. Eyf.

Hujus spicam, Cam. in Matth. Plantagini

majori, & Lob. in icon. Plantagini roseæ ad-

jecit. Unam esse, & differentiam in florendi

solum tempore consistere, censemus.

VI. Plant. latifolia spica multiplici sparsa.

Plantago major altera, Dod. gal.

Plantago major spica multiplici, Dod.

Plantago paniculâ sparsâ Sarothrodes & Co-

rematophora, sive Scoparia, Gemmæ, Lob.

Plantago rosea Lobelij, Lugd.

VII. Plantago Indica.

Payco, herba ex Peru. Monar. Lugd.

VIII. Plantago peregrina sinuosa.

Plantago umbilicata, latifolia & convoluta,

Lob. ad. par. 2.

IX. Plantago latifolia incana spicis varijs.

Plantago peregrina latifolia Gareti, Cluf. hist.

Capitula varia: quædam rosam æmulantur,

quædam spicam: quædam ex media rosa brevem spicam producunt: in alijs ex spicæ parte infima, alia capitula dependent.

X. Plantago villosa, seu incana lanuginosa. Plantago Salmaticensis, Cynoglossum fortè Diof. Cluf. hisp. & hist.

XI. Plantagini Hispanicæ similis.

Planta quæ Alexipharmacum est: in Epist. ad.

Monard.

XII. Plantago latifolia glabra minor.

Plantago latifolia minor, Tab. Ger.

XIII. Plantago latifolia hirsuta minor.

Plantagini mediæ genus minimum, Thal.

Plantago angustifolia.

I. Plantago angustifolia major.

Plantago minor, Brunf. Fuch. Dod. Gefn. hort.

Lac. Lon. Lugd. media, Cast.

Plantago lanceolata, Trag. Ang. Tab.

Plantago longa, Matth. Lugd.

Plantago quinquenervia, Ad. Lob. Ger. πει/άνευ-

ς & Thal.

Lanceola major, Cæf.

Variat: spicis aliquando bifidis: aliquando

loco spicarum sunt capitula, mirè variantia.

II. Plantago angustifolia major, caulium

summitate foliosâ.

Plantago quinquenervia rosea, Ger.

III. Plantago angustifolia prolifera.

Plant. angustifol. Gazetti, vel exotica, Cluf. hist.

IV. Plant. angustifolia serrata Hispanensis.

Plantago angustifolia altera, Cluf. cur. post.

V. Plant. angustif. fruticans, Cluf. cur. post.

VI. Plantago angustifolia minor, Tab. Ger.

Plantago pentaneuros minor, Thal.

Lanceola minor, Cæf.

VII. Plantago pilosa bulbosa.

Plantago Apula laciniata bulbosa, Col.

VIII. Plantago angustifolia paniculis la-

gopi, quæ 4. in Prod.

an Planta peregrina plantagini acutæ similis,

quæ Græcis καίανός, nu dicitur, Rauv. Lugd.

Variat, modo paniculis lagopi est: modo ca-

pitulis rotundis, hirsutis, albis.

IX. Plantago trinervia fol. angustissimo:

3. in Prod.

X. *Plantago trinervia montana.*

Plantago altera minima trinervia montana incana, Col.

Plantago aquatica.

I. *Plantago aquatica latifolia.*

Plantago aquatica, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. Tur. Gesn. hort. Lon. Ad. Lob. Cast. Thal. Cæs. Lugd. Tab. Ger.

Limonium, Ang.

An huc referendum

Alisma sive Damasoniū, quæ Fistula pastoris &

Plant. aquatica Germanis, Cord. in Diosc. Lon?

II. *Plantago aquatica angustifolia.*

Plant. aquat. humilis angust. & longifolia, Lob.

Plantago aquatica minor, Cæs. Tab.

Plantago aquatica humilis, Ger.

III. *Plantago aquatica stellata.*

Alisma pusillum angustifoliū muricatum, Lob.

Plant. aquatica minor altera, Lob. ico. (ob.

Damasonium stellatum, Lugd.

IV. *Plantaginella palustris.*

Plantago aquatica minima, Clus. hist.

H O L O S T E U M.

O *Ἰόσκειον Dioscorides, lib. 4. cap. 11. descripsit: & Plinius, lib. 27. cap. 10. inquit, Holosteum sine duritia est herba ex adverso à Græcis appellata, sicuti fel dulce.*

I. *Holosteum hirsutum albicans majus.*

Holosteum Salmaticum prius, Clus. hisp. majus, Eid. hist. Lob.

Holost. Salmaticense Clusij, Lugd. Cam. Ger.

Holosteum majus, Tab.

Holosteum quorundam, Cam. in Matth.

Plantago angustifolia albida, Dod.

II. *Holosteum hirsutum albicans minus.*

Holosteum Salmaticense minus, Clus. hist.

Holost. parvum Monspeliense, Ad. Lob. Ger.

Holosteum Monspelianum, Tab.

III. *Holosteum hirsutum nigricans.*

Holosteum quorundam, Lugd.

an Lanceola montana, Gesn.

IV. *Holost. sive Leontopodium Creticum:*

in Phyt. & Prod. descriptum

Leontopodium Creticum, Clus. hist.

Leontopodium legitimum, quod Catanance creditum, Imperato.

Leontopodium, Catanance non est, Belli ep. 1. ad Clus.

V. *Holosteum Creticum alterum.*

Leontopodium Creticum aliud, Clus. hist.

Habbures, Cam.

Gotne albi catartici nomine Alpinus misit.

an Planta Plantagini similis, Lugd. ap.

VI. *Holosteum strictissimo folio majus.*

Coronopus sive Serpentina, Matth.

Coronop. syl. Matth. Gesn. h. Lob. Lug. Cast. Tab.

Serpentina, Dod. Ad.

Plantago marina, Cam.

Coronopus, Ger. ico. montanus, Cæs.

VII. Holosteum strictissimo folio minus. Serpentina omnium minima, Lob. Dod. Lugd.

Coronopus altera, Cæs. minor, Tab.

Coronopus sive Serpentina minima, Ger.

VIII. *Holosteum Mafsiliense.*

Coronopi & Sedi montani media planta Mafsiliensium, Ad. Lob.

Coronopus Mafsiliensium, Lugd. Tab.

Coronopus sive Serpentina minor, Ger.

IX. *Holosteo affinis, Cauda muris.*

Coronopus sylvestris, Trag.

Myofuros, Dod. gal. Lob. ic. quorundam, Thal.

Cauda muris, Dod. Ad. Lob. Lug. Tab. Cam. Ger.

Holosteon, Lon. Lugd. Cam. Thal.

C O R O N O P U S.

K *Κορωνόπος Dioscoridi, lib. 2. cap. 158. & Theophrasto 7. hist. 9. ubi Gaza Silaginem vertit: Plinio, lib. 21. c. 16. & l. 22. c. 19. Coronopus dicitur. Latinis, pes cornicis à foliorum forma: & cornu cervi, nominatur.*

I. *Coronopus hortensis.*

Coronopus, Trag. Matth. Fuch. Ang. Tur. Lac. Lon. Ad. Tab. Eyft.

Coronopus fativus, Cord. hist. Cast. Cæs. Cam. verus, Cord. in Diosc. Gesn. hort.

Pseudocoronopus, Dod. gal.

Cornu cervinum, Lob. Ger.

Herba stella, sive cornu cervinum, Dod.

II. *Coronopus sylvestris, hirsutior.*

Coronopus sylvestris, Cæs.

Coronopus Prochytae, Col.

III. *Coronopus maritima major.*

Plantago marina, Dod. gal. Ad. Lob. Tab. Ger.

Plantago maritima, Gesn. hort. Lugd.

Planta-

Plantago angustifolia, Dod.

Bibinella, Cæs.

Coronopus marinus, Cam.

IV. Coronopus maritimus tenuifol. lævis.

Coronopus minimus tenuifolius maritimus, Colum.

V. Coronopus maritimus minimus hirsutus: in Prod. descriptus.

P S Y L L I U M.

ΨΥΔΑΙΟΝ Dioscorides lib. 4. c. 70. folijs Cornopo non dissimilibus scribit, hisutis, longioribus: sic dictum quod Ψύδας, id est, pulices, si virens domum importetur, in ea gigni non sinat: vel ut Dioscoridi & Plinio, a semine pulici simili. Theophrasto 7. hist. 8. νυδονα dicitur: oculum canis & canariam Gaza vertit, Plinium forte imitatus, qui l. 25. c. 11. Psyllium & Cyncides nominavit, Latinis pulicaria.

I. Psyllium Dioscoridis, vel Indicum crenatis folijs: pro 1. in Prod. descriptum.

Psyllium primum, Ang.

II. Psyllium majus supinum.

Psyllium alterum, Matth. Cast. Lugd. Tab.

Psyllium perenne, Gef. hist. an Cam.

Psyllium Plinianum fortè, majus radice perenni supinum, Ad. Lob.

Psyllium tertium, Ang. majus, Cæs.

Psyllium semper virens, Ger.

III. Psyllium majus erectum.

Psyllium, Trag. Matt. Fuch. Tur. Cord. in Diof. & hist. descr. Dod. Gef. hor. Ad. Lob. Cast. Ger.

Cynops Theophrasti, Gef. hort.

Pulicaris herba, Lugd.

Psyll. minus, Cæs. secundum, Ang. primū, Tab.

IV. Psyllium minus, quod Gottne rubri & Botrio rubro nomine accepimus, & pro 2. in Prodr. descr.

an Kaly 3. Alpini, minus rectè pictum.

S E C T I O S E X T A.

PYROLA; BISTORTA; LIMONIUM; POTAMOGETON; NYMPHÆA; TRIBULUS AQUATICUS; SAGITTA; DRACONTIUM; Arum; Arisarum; Asarum; Tussilago; Petasites; Cacalia & Lappa.

P Y R O L A.

PYROLA, nomen à folio, quod pyri folium referat, accepit: quam aliqui Limonium, alij Britannicam volunt.

I. Pyrola rotundifolia major.

Pyrola Brunf. Matth. Ang. Dod. Gef. hort. Ad. Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger. Eyft.

Pyrola vulgarior, Cluf. hist.

Limonium, Fuch Tur. sylvestre, Trag.

Limonium & Pyrola, Lon.

Beta sylvestris, Cord. in Diof.

Pyrola major five Beta sylv. Thal.

Pyrola alia in campestribus, Cæs.

Hæc folio est vel ampliore molli que: vel minore & duriore.

II. Pyrola rotundifolia minor.

Pyrola quarta minima, Cluf. pan. & hist.

Pyrola minima, Eyft.

III. Pyrola folio mucronato ferrato.

Ambrosia, Dalech. in Diof. montana, Lugd.

Pyrola 2. & tenerior, Cluf. pan. & hist.

Pyrola minor, Thal.

Pyrola pannonica 2. Cam.

IV. Pyrola alfine flore Europæa.

Herba trientalis, Cord. ob. Franc.

Alfinanthes, Thal.

Alfine alpina, Svvenc.

Major est & minor, ut & sequens.

V. Pyrola alfine flore Brasiliiana: in Prod. descr.

VI. Pyrola frutescens arbuti folio.

Pyrola 3. vel frutescens, Cluf. pan. & hist.

B I S T O R T A.

Bistorta dicitur, quod radice in se contorta & convoluta constet: quam alij Limonij, alij Britannica, alij Behen rubri speciem faciunt. Hujus Plinius l. 24. c. 16. & l. 25. c. 11. inter Dracontia meminisse videtur: forte ejusdem l. 25. c. 13. Molybdana, id est, Plumbago, quod plumbum, oculi vitium tollat.

I. Bistorta major radice minus intorta.
Colubrina & Dracunculus major, Brunf.
Bistorta foemina, Eidem.
Bistorta major, Trag. Dod. gal. Ang. Gef. col. Ad.
Thal. Tab. Ger. Cluf. hist.
Bistorta, Cord. in Dioscor. & hist. Matth. Dod.
Caes. Cast. Lugd.
Bistorta Britannica, Lob.
Serpentaria foemina & Colubrina, Fuch.
Colubrina, Lon.
Limonium, Gef. hort.
Bulapathum seu Bistorta, Fracast.
II. Bistorta major radice magis intorta.
Colubrina & Dracunculus minor, Brunf.
Bistorta mas, Eidem.
Colubrina minor, Trag.
Serpentaria mas seu Bistorta, Fuch.
Bistorta, Lon. minor, Dod. gal. Gef. ho. Lac. Tab.

Bistorta media, Ang.
Bistorta latifolia, Ger.
Bistorta major, Eyst.
In folijs & radice differentiae: folia alteri majora & rugosa: alteri minora & laevia: & hujus radix magis intorta: illius major, minusque complicata.
III. Bistorta alpina maxima: in Prod. desc. & Schvvenck.
IV. Bistorta alpina media.
Limonij species minor, Gef. hort.
Bistorta minor, Ad.
Bistorta minor seu alpina, Camerar. in Matthiolo.
V. Bistorta alpina minor.
Bistorta minor, Ang. Cluf. pan. Ger.
Bistorta alpina minor, Cluf. hist.
Bistorta minima alpina alia, Cam.

L I M O N I U M.

Λειμόνιον ἢ ψευδοειδὲς Dioscoridi l. 4. c. 16. quod οὐ λειμῶσι in pratis (quamvis & in palustribus) proveniat. Plinio l. 20. c. 8. Beta sylvestris, quam Limonium vocant, alij neuroides.

I. Limonium maritimum majus.
Limonium, Matth. Lac. (cui & Been rubrum)
Ad. Lob. Caes. Cast. Lugd. Ger.
Been rubrum, Limonio seu Bistortae cognata,
Gef. hort.
Behen rubrum officinarum, Guil.
Valerianae rubrae similis, Dod.
Limonium primum, Tab. Cam.
II. Limonium alterum, Matth. Lugd. Tab.
cui & Pyrola: quid est?
Limonium Matthioli secundum, Ad.
III. Limon. maritimum minus oleae folio.
Limonium parvum Narbonense oleae folium,
Ad. Lob. ico. Tab.
Limonium parvum Narbonense, Lugd. Cam.
Limonium alterum exiguum, Caes.

Limonium parvum, Ger.
In hoc magna varietas occurrit.
IV. Limon. parvum bellidis minoris folio.
Limonium pumilum, Cluf. hist.
V. Limonium maritim. minus foliolis cordatis: quod 1. in Prod.
VI. Limonium maritim. minimum: quod 2. in Prodr.
VII. Limonium peregrinum folijs asplenij.
Limonij elegans genus, Rauv. & Lugd. ap.
Limonium peregrinum, Cluf. cur. post.
Limonium Syriacum, Eyst.
Cichorium globulare, Imper.
VIII. Limonium peregrinum folijs forma flore Aristolochiae.
Limonio congener, Cluf. hist.

P O T A M O G E T O N.

Ποταμογέτων, quasi fluminibus vicina, quod palustribus & aquosis nascatur, Diosc. l. 4. c. 101. & Aeliano, l. 6. anim. c. 46. quo herinaceum interfici scribit, Σταχτύρις, quasi spicata, ob caulem, quem floribus & semine spicatum ex se mittit. Plinio, l. 26. c. 8. Potamogeton folijs Betae & c. jungit: Castorem hanc aliter novisse tenui folio veluti equinis setis, thyrsolongo & levi, in aquosis nascentem: hoc Myriophyllum aquaticum videtur:

I. Potamogeton rotundifolium.)
 Potamogeton, Trag. Matt. Fuch. Ang. Lac. Lon.
 Cæs. Cast. Lugd. Tab.
 Potamogeton, Dod. gal. latifolium, Ger.
 Potamogeton, *Λιόφυλλον*, Thal.
 Potamogetoni similis rotundiore folio, Cord.
 in Diosc.

II. Potamogeton, Salicis folio.
 Phyllitis lacustis, Cord. hist.
 Potamogeton, Dod.
 Potamogeton, five fontalis & spicata, Ad. Lo-
 bel. icon.

Potamogeton 2. Dalechampij, Lugd.
 Potamogeton *ιτέφυλλον*, Thal.
 Potamogeton angustifolium, Tab. Ger.

III. Potamogeton longo ferrato folio.
 Lapathi genus sylvestre, Ges. hort.
 Oxylapathum aquaticum, Lugd.

IV. Potamogeton folijs latis splendentibus.
 Potamogeton altera, Dod.

Potamogeton *μαλακίφυλλον*, Thal.
 Habetur major & minor species.

V. Potamogeton folijs angustis splenden-
 tibus.

Potamogeton alterum, Dod. ed. belg. & post.

VI. Potamogeton folijs crispis, five Lactu-
 ca ranarum.

Alga secunda, Trag.

Fontilapathum pusillum, Ad. Lob. ico.

Tribulus aquaticus minor, Clus. pan. & hist.

Potamogeton *ἰλιόφυλλον* seu crispum, seu fimbri-
 atum, Thal.

an Alga Hydrolapathi folio, Ges. col.

Hæc duplex: altera sarmentis planis, altera
 rotundis, & hæc brevioribus, mucronatis, &
 minimè in ambitu ferratis: utriusque Clusius
 meminit.

VII. Potamogeton ramosum angustifo-
 lium.

Tribuli aquatici minimi nomine, D. Francus
 misit: quod 1. in Prodr.

VIII. Potamogeton gramineum ramosum.
 Fontilapathi graminei nomine, à D. Bursero ex
 Austria: quod 2. in Prodr.

IX. Potamogeton minimum capillaceo fo-
 lio: quod 3. in Prod.

X. Potamogeton capillaceum capitulis ad
 alas trifidis: hoc 4. est in Prod.

N Y M P H Æ A.

N *Νυμφαία* Theophrasto 9. hist. 13. Dioscoridi 1. 3. c. 148. cui sic dicta, quoniam aquosa amet. At Plinio l. 25.
 c. 7. natam tradit ex Nymphæ Zelotypia erga Herculem, unde quibusdam Heracleon dicitur. Officinis
 Nenuphar. Genera duo Dioscoridi & Plinio: altera flore albo, radice nigra: altera flore luteo, radice alba.

Nymphæa alba.

I. Nymphæa alba major.
 Nenuphar album, Brunf.
 Nymphæa alba, Brunf. Matth. Ang. Dodon.
 Cord. hist. Lon. Ad. Lobel. Taber. Thal. Ger.
 Clus. hist.

Nymphæa candida, Trag. Fuch. Tur. Cæs.
 Nymphæa major alba, Lugd. Cast. Eyft.
 Lotus Ægyptia, Alpini.

Nymphææ folia D. Sigfridus Helmstadio ad
 me misit, quæ latissima, tenuissima, pallidè vi-
 rentia: an talia sint prima Nymphææ folia, &
 quæ sub aqua latent, quæ dein extra aquam
 duriora & crassiora reddantur, ut cum mariti-
 mis sit, considerandum.

Addit Eyftet. aliam quæ nullatenus primi sit
 dissimilis, nisi quod omnia minora habeat.

Nymphæa alba minor, Eyft.

II. Nymphæa alba minor.

Nymphæa parva, Matth.

Nymphæa altera lutea minor, Lugd. ico.

Nymphæa alba minor, Ad. Tab. Ger.

III. Nymphæa alba minima.

Morsus ranæ, Dod. Ad. Lob. ico. Cast. ap. Tab.

Nymphæa minor alba, Lugd.

Nymphæa parva, Cæs.

Florem ex tribus foliolis subrotundis & gla-
 bris observavimus: at hist. Lugdun. florem ex
 quinque foliolis oblongis & subhirsutis com-
 positum, pingit.

IV. Galum radix aquatica in Sunda valde
 refrigerans: par. 4. Ind. Ord. 8. quid?

Nymphæa lutea.

I. Nymphæa lutea major.

Nenuphar luteum, Brunf.

Nymphæa lutea, Trag. Matth. Fuch. Ang. Tur.

Dod. Lon. Lob. Cast. Tab. Ger. Eyft.

Nymphæa lutea major, Lugd. Clus. hist.

Nymphæa altera, Cord. in Diosc. flore ex toto
 luteo, Cæs.

Nymphæa citrina, Cord. hist.

II. Nymphæa lutea minor magno flore.

Nymphæa lutea minor, Lug Ger. Dod. ed. belg.
Nymphæa secunda, Tab.

III. Nymphæa lutea minor parvo flore.

Nymph. lutea minor Septentrion. Ad. Lob. ico.

Nymphæa altera lutea, Lugd.

an Nymphæa parva alia, Cam. in Matth.

IV. Nymphæa lutea minor flore fimbriato.

Nymphæa alia minor, Lugd.

TRIBULUS AQUATICUS.

Tριβυλλος & εὐδαλα & Dioscoridi l. 4. c. 15. Theophrasto 4. hist. 11. (id est Tribulus aquaticus) à triplici cuspidè, ad similitudinem machinularum ferrearum, quæ forma trigona sunt, dicitur.

Genera duo Dioscoridi & Theophr. 6. hist. 5. alter terrestris folijs effigie portulacæ, vel ut Theoph. cicercis folio: alter palustris vel aquaticus. Plinio l. 22. c. 10. Tribuli unum genus in hortis, alterum in flumibus tantum: qui l. 21. c. 16. scribit Tribulum non nisi in palustribus nasci, folio ad Ulmi effigiem: at in reliquo orbe genera duo, uni Cicerculæ folia, alteri aculeata esse.

Tribulus aquaticus: & Trag. Matth. Dod. Ang.
Lac. Cord. in Diosc. Gef. hort. Lon. Ad. Lob. Cæ-
falp. Cast. Lugd.

Butomos Damocratis, Ang.

Tribulus lacustris, Cord. hist.

Tribulus aquaticus major, Clus. pan.

SAGITTA.

Sagitta, à foliorum forma tricuspidi, supernè in unam, infernè in duas desinentium, nomen habet. Phleum Theophrasti 4. histor. 9. & 11. esse volunt: Notandum tamen apud Theophrastum Phleum & Phleos differre: nam Phleum genere neutro, palustris planta est: at Phleos & Stœbe 6. histor. 1. idem sunt, & fortè Poterium erit. Plinio lib. 21. cap. 17. Magopistanam dicit à Græcis vocari, quam inter ulvas Sagittam vocamus.

I. Sagitta aquatica major.

Sagitta major, Matth. Dod. Cast. Tab.

Pistana Magonis sive Sagittaria aquatica Plinij, Ad. (cui an Stœbe foemina) Lob.

Phleos mas latifolia, Lugd.

Barba sylvana recentioribus, Cæs.

Sagittaria major, Ger.

II. Sagitta aquatica minor latifolia.

Sagitta minor, Matth. Dod. Ad. Lob. Lugd. Castor. Tab.

Pistana Plinij, Ang.

Sagitta & Sagittalis, Cord. hist.

Sagittaria minor, Lob. ico. Ger.

III. Sagitta aquatica minor angustifolia.

Phleos sive Stœbe Theoph. angustifolia, Lugd.

Sagitta minor angustifolia, Tab. Ger.

DRACUNTIIUM.

Δρακόντιον Dioscoridi lib. 2. cap. 196. à maculis purpureis, quæ in caule visuntur, ita ut anguem plane, ut Diosc. loquitur, referat: sic & Theophr. 7. hist. 11. & 9. ejusd. 22. At Plinius lib. 24. cap. 16. de Dracunculo & Dracuntio egit.

Genera: in quibusdam vetustis Dioscoridis codicibus majoris minorisq; Dracunculi historia, speciatim divisis capitibus, adnotata, reperitur: Major quidem folijs rumicis sibi invicem implicitis, caule bicubito ali, versicoloribus, draconum maculis notato, purpureis tamen eminentibus. Minor verò, folio est hederaceo magno, candidis notis insignito, caule versicolore anguis effigie, maculis purpureis resperso. Verùm Galenus, Aegineta & Serapio, qui in simplicium materia Dioscoridem secuti sunt, unius tantum meminere, quare prius caput aliqui ut supposititium remonent. Plinius tria fecit: primum, folijs Betæ & Aro simili: alterum radice longa articulosa: tertium, folio majore quam cornus radice arundinacea nodis geniculata: at lib. 25. cap. 3. alium Dracunculum, versicoloribus viperarum maculis notatum proponit: de quo sic Theophr. sunt qui genus quoddam Dracunculi Arum vocent, quod ejus caulis varietatem quandam habeat.

I. Dracunculus bistortæ folio.

Dracunculus major, Matth. Dod. gal. Cast.

Dracontium majus, Tab. Ger. Eyft.

Serpentaria major, Lugd.

Hunc

Hunc nec dum vidimus, de quo Dod. edit. lat. an in rerum natura sit, dubitat, & si sit, Bistortæ speciem esse: at Adversaria inveniri negant. Guil. in suo Theo. quæsito prætextu, ut doctior videretur, Matthiolum effinxisse scribit.

II. Dracunculus polyphyllus.

Dracontium majus, Brunf. Dod. Ger. Eyf.
 Dracunculus, Fuch. Tur. Gefn. hort. Cæf.
 Dracunculus major, Trag. Lac. Fuch. Tur. Cord. in Diosc. Lon. Cam.
 Dracunculus minor, Matth. Cast. Tab.
 Dracunculus polyphyllus, Cord. hist.
 Serpentaria Dracunculus major verus, Ang.
 Anguina dracontia, Ad. & Serpentaria colubrina, Lob.

Dracunculus sive Serpentaria major, Lugd. cui & Serpentaria minor Matthioli.

III. Dacunculus sive Serpentaria triphylla Brassiliana, in Prod. descripta.

IV. Dracunculus palustris, sive radice arundinacea, Plinij.

Dracunculus Plinij 3. Fuch.
 Hydropiper rubeum, Eid. ico.
 Dracunculus aquaticus, Matth. Dodon. Cast. Cam. Ger. Eyf. sylv. Tur.
 Dracunculus palustris, Dod. gal. Lugd. minor, Lon.
 Aron palustre, Gefn. hort.
 Anguina aquatica sive Dracunculus, Ad. Lob.
 Dracontij genus in palustrib. Germaniæ, Cæf.

A R U M.

A ^{Por apud Syros Λούρα vocatum, folijs est Dracunculi Dioscoridi, lib. 2. cap. 197. Aron cui folium cum latitudine cavum atque cucumeracium (de vulgo dicta Colocasia intelligendus) Theophrasto 7. hist. 12. Verum Plinius, lib. 24. cap. 16. scribit, quosdam Aron eandem cum Dracontio dixisse. Glaucias satu discrevit, Dracontium sylvestre Arum pronunciando: aliqui radicem, Aron appellaverunt, caulē verò, Dracontium. Aron seminam in cibis pratulerunt, quoniam mas durior sit, & in coquendo lentior. At lib. 19. cap. 5. inter bulbi genera esse ait, quod in Aegypto Aron vocent Scille proximum, amplitudine folijs lapathi, & c. radice mollioris nature, quæ edatur & cruda. Observavimus Aron vulgatum, communiter nullis maculis notatum: aliquando lituris nigricantibus vel purpureis signatum. Sic aliud folio majore & acutiore, aliud rotundiore, duriore, per totam æstatem virente. Illius folia aliquando maculis albis asperguntur, aliquando foliorum venæ omnes albicant. Et pistillus colore variat, alteri purpurei, alteri ex albo lutei coloris est.}

I. Arum venis albis.

Arisarum, Matth. Dod. gal. Ad. Cast. majus, Gef. hort. prius Matthioli, Lon. Lugd.
 Arisarum latifolium Matthioli, Tab. Ger.
 Dracunculus alter, seu henicophyllos, Cord. hist. descript.
 Dracunculus minor, Gefn. ap. Lac.
 Dracontium minus, Dod.
 Arum maculatum, Cord. schol.
 Aron aliud folio maculato, Thal.
 Arum majus Veronense, Lob.
 Callæ primum genus Plinij, Dalech. in Plin.

II. Arum maculatum, maculis candidis, vel nigris.

Ari tertium genus, Trag.
 Arum nigricantibus lituris signatum, Dod.
 Arum, Matth. Lugd. Eyf. majus folijs albis maculis notatis, Cast.
 Arum offic. Lob. quoad ico.
 Arum maculatum, Tab.
 Gicherum sive Gigarum vulgo folijs maculosis, maculis candidis vel nigris, Cæsalp.

III. Arum vulgare non maculatum.

Aron, Brunf. Gefn. col. Eyf.
 Ari primum genus, Trag.
 Arum, Fuch. Tur. Cord. in Diosc. & hist. Gefn. hort. Lac. Lon. Thal. Tab. vulgare, Cam.
 Arum Dioscoridis, Ang.
 Arum majus, Ger.

IV. Arum minus, Matthioli. Cast. Lugdun. Tab. Ger.

V. Arum Byzantinum, Clus. hist.

Variat folijs quibusdam, maculis nigris exilibus distinctis, alijs minimè: flos etiam colore variat: nam quod folijs est maculatis, penicillum folliculo inclusum habet, alia candidantem.

VI. Aron maximum Ægyptiacum, quod vulgo Colocasia.

Arum Ægyptium, Matth. Gefn. hort. Dod. Lob. Cast. Lugd. Camer. (qui vult hodie Ægyptijs Colocasia dici) Col.
 Colocasia, Gefn. hort. Tur. Lugd. Clus. hisp. & hist. Eyf.

Faba Ægyptia, Bellonio, cui & Lotus & Faba Ægyptia.

Colocasia quæ faba Ægyptia non est, Ang. Colocasia, an Aron Ægyptium putatum, Ad. Culcas, Faba Ægyptia, Alpi.

Aron magnum, Colocasia vulgo. Pampina Paradyfi, Cæs.

Talasse, Javanensibus: Lolade, Malayce: Colcaz. par. 4. Ind. Orient. c. 6. fig. 15.

Nec fructum nec florem ferre Bellonius asserit: at Lugd. ex Mycone cum flore pingit, qui imaginarius potius, ut rectè Doctifs. Columna: Horti Pisani olim præfectus Casaubonus florem observavit, qui odoratissimus fuit, cum aliarum Aaronis specierum flores foeteant.

VII. Colocasia, sive Faba Ægyptia veterum, Diosc. l. 2. c. 123. *Κόκκη ἀγυπτίη* Faba Ægyptia, quam aliqui ponticam vocant, folium habet amplum instar petali florem roseum: radix harundinis radice crassior, quæ *πολοκασία* vocatur, &c.

Et Theophrastus 4. hist. 10. inter cætera scribit, fabam Ægyptiam in paludibus, caput super caulem esse favo orbiculato vesparum non ab simile, in quæ singulis cellis singulas fabas contineri, paulo super id eminentes, multitudine plurimum terdenas: radicem habere validam spinis subhorrentem, &c. Et Plinius, l. 21. c. 15. in Ægypto nobilissima est Colocasia, quam cymon aliqui vocant. Hanc à Nilo metunt, &c. folijs latissimis, etiam si arboreis comparentur, ad similitudinem eorum, quæ Personata in nostris annibus vocamus: adeoque Nili sudoribus gaudent, ut implexis Colocasiæ folijs

in variam speciem vasorum, potare gratissimum habeant.

Ex his liquet, Fabæ Ægyptiacæ radicem, Colocasiam veteribus dictam fuisse, & minimè à Faba hac Colocasiam separandam: dein radicem non fuisse bulbosam, qualis est Colocasiæ recentiorum, sed arundinaceam & asperam. Quare rectè Doctifs. Columna, Aron Ægyptium (sive Colocasia recentiorum) non est Colocasia, seu Faba Ægyptia veterum: Et Cordus in Diosc. rectè, dum Fabæ Ægyptiacæ radicem, Colocasiam dicit. At dum Anguillara, Colocasiam, Fabam Ægyptiam non esse asserit, de Colocasia recentiorum intelligendus est. Verum Matthiolus ne videretur (ut rectè Columna) Fabam Ægyptiam ignorasse, quàm aliàs rectè ab Aro Ægyptio diversam fecit, ex idæa affabre depictam iconem historiæ accomodatam proposuit, non animadvertens vesparum favum minimè rectè fuisse expressum, ut Ciborion (*υβώριον ἢ υβόριον* quasi loculamentum Dioscoridi) exprimeret, quod etiam genus vasculi & poculi esse apud antiquos, Athenæus refert. Hunc secuti sunt Lac. Lugd. Cast. Durantes, Fabam Ægyptiam vocantes & pingentes: Lonicerus item & Durantes, sed Colocasiam nominantes. Et Guilandinus vult Matthiolum pro Faba Ægyptia Ari genus, quod in multis Italiæ locis frequens, perperam proposuisse.

VIII. Fabæ Ægyptiacæ Dioscoridis affinis. Fructus peregr. an Faba Ægyptia, Diosc. Clus. exot. lib. 2. cap. 13.

Fabæ Ægyptiacæ fructum peregrinum Clus. belle respondet, Colum.

ARISARUM.

A *ἰσάρων* Dioscoridi, lib. 2. cap. 198. exigua herbula est, cujus radix oliya magnitudinem implet: majoris quam Aron acrimonia. Plinio, lib. 24. cap. 16. Arisarum similis Aro, minor tantum, minoribusq; folijs & utique radice, qua tamen oliya grandis magnitudinem implet.

Genera duo Plinio: alba, inquit, geminum caulem: altera unum tantum emittit: utraque medetur ulceribus manantibus, &c.

I. Arisarum latifolium majus.

Arisarum latifolium alterum, Clus. hisp. & hist.

II. Arisarum latifolium alterum.

Arisarum alterum, Ang.

Arisarum Narbonense, Ad. an idem sit cum latifolio Clusij, dubitat Lob.

Arisarum latifol. Clus. hisp. Dod. Lob. Tab. Ger.

Arisarum primum, Clus. hist. (eiusdem.

Arisari alt. genus, Cæs. an potius Aron parvum

Callæ alterum genus Plinij, Dalech.

III. Arisarum, Thal. in sua Hercynia recenset, quod ab alijs Arisari speciebus à Matthiolo exhibitis, diversum sit; quid sit ignoramus.

IV. Arisarum angustifolium, Dioscoridis, fortè.

Arisarum, Gesn. ap. Lac. Cæs.

Arisarum primum, Ang. alterum, Matth. Dod.

gal. Lon. Lugd.

Arisarum

Arifarum angustifolium, Ad. Cluf. hisp. & hist.
Lob. Dod. Lugd. Tab. Ger.
Arifarum tenuifolium, Cam.
Pseudoarifarum, Cast.

Variat folijs latioribus aliquando: corniculo item purpurascete, aliquando viridi, vel ex purpureo virescente.

A S A R U M.

A *Ἄργον* Dioscoridi, l. 1. c. 9. quod in coronas non addatur Plinio, l. 21. c. 6. monente: quibus & *Ἄργον* Narcius sylvestris, eò quod odore Nardum amuletur: vel, ut Plinius, quod Nardi vim habeat.

I. Afarum.

Afarum, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. ut. (Perpenfa, Vulgago) Lac. Cord. in Dios. & hist. Tur. Gesf. h. Lon. Cæs. Cast. Lug. Thal. Tab. Ger. Eyft.

nescio quam verum, Gesf. hort. & Camerario, Afarium aliud multo majus usitato & odoratius in Einsidlen/ Gesnero teste.

II. Afarina folijs afari.

Afarum baccaris sive Baccatus, Ad. Lob. ico.

Afarina, Matth. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Speciem quandam majorem reperiri ajunt,

Tussilaginem alpinam, Cluf. in hist. suspicatur.

T U S S I L A G O.

B *Ἰχθὺν* Dioscoridi, lib. 5. cap. 126. quod tussi medeatur: unde Latinis Tussilago dicitur. Plinio, l. 26. c. 6. Bechion, quæ & Tussilago.

Genera: Plinio duo sunt, sylvestris, folijs majusculis quam edera, quinque aut septem, subalbidis à terra, superiè pallidis, sine caule, sine flore, sine semine, radice tenui: quidam eandem esse Bechion, & alio nomine Chamaleucen putant, &c. Altera, à quibusdam Salvia appellatur, similis verbasco. Sunt qui Plinium posteriori loco, Aethiopida, alij Orminum, alij Sphacelum, intelligere existiment.

I. Tussilago vulgaris.

Ungula caballina, Brunf. Trag.
Ungula asinina & Lactuca ustularia Germanorum, Ericio Cord.
Tussilago, Matth. Anguil. Fuch. Tur. Cord. in Dioscor. (& Farfarella) Lac. Gesf. hort. Lon. Dodon. Ad. Lobel. (& Farfara) Cæsalp. Cast. Lugd. (& Tiphium Theoph. quibusdam) vulgaris, Cam.

Tussilago alpina 2. Cl. pã. an Afarina Mat. Cl. h. Tussilago montana minima, Lob. (qui hanc & sequentem sub uno titulo pinxit) Lugd.

III. Tussilago alpina rotundifolia canescens.

Tussilago, Matth. Anguil. Fuch. Tur. Cord. in Dioscor. (& Farfarella) Lac. Gesf. hort. Lon. Dodon. Ad. Lobel. (& Farfara) Cæsalp. Cast. Lugd. (& Tiphium Theoph. quibusdam) vulgaris, Cam.

Tussilago, Gesf. frac.

Tussilago alpina 1. desc. 2. ico. Cluf. pan.

Tussilago alpina 1. flore aperto, Cluf. hist.

Tussilago alpina 1. flore candido, Eid.

Tussilago altera alpina Clufij, Lugd.

IV. Tussilago alpina folio oblongo: in Phytopinace & Prod. descripta.

II. Tussilago alpina rotundifolia glabra.

P E T A S I T E S.

P *Πετασίτης* Dioscoridi, l. 4. c. 108. à forma folij, quod *πετασίδης*, galeri modo amplum. Plin. l. 24. c. 15. Chamaleucen appellasse videtur: his verbis: Chamaleucen apud nos farranum, sive farsugium vocant: nascitur secus fluvios folio populi, sed ampliore: At l. 26. c. 6. asserit, quosdam putare Bechion alio nomine Chamaleucen dici.

I. Petasites major & vulgaris.

Petasites (costi genus, Galerita) Trag. Fuch. Ang. Tur. Dod. Cord. hist. Gesf. hort. Lac. Ad. Lon. Lob. (cui an Personata & Perfolata Plinij) Cæs. Lugd. Tab. Ger. Cluf. hist.

Tussilago major, Matth. Cast.

II. Petasites minor.

Petasites flore punicante, Thal. mas, Cam.

Petasites flore albo, Cam. ep. Cluf. hist. candido, Thal.

Petasites odoratus, Lugd.

Petasites scœmina & Leucanthemos, Cam.

C A C A L I A.

K *Κακάλια* quæ & *Λεοντίς* Dioscor. l. 4. c. 123. folia profert candida & pręgrandia, florem Bryonia similem: post excussum florem, grana subnascuntur: Et Plinio, l. 25. c. 11. Cacalia sive Leontice, inter folia grandia, semen margaritis minutis simile dependet: & l. 26. c. 15. Cacalia, grana minuta tribuit. Licet folia magna, & candida, & locus natalis, quem ipsi in montib. tribuunt, competant: quia tamen nostra flores in pappum abeunt,

in quo semen, quod non margaritis simile, sed oblongum, latet, num de nostra intelligendi sint, dubitamus: nisi velimus assentiri Dalechampio, qui in forum umbilico, granum rotundum niveum, margarita simile promittere (cui recte Plinius comparavit) quod excusso flore nudum nitidumq³, dependeat, scribit.

I. Cacalia tomentosa: in Phytop. & Prod. descripta.

II. Cacalia folijs crassis hirsutis.

Cacalia Ghini, in desc. Pilati, Lugd. du Choul.

Cacalia 1. & vulg. incano folio, Clus. pan. & hist.

Cacalia, Ang. Cæs. Lugd.

III. Cacalia folijs cutaneis acutiorib. & glabris.

Cacalia, Dalech. in Diosc. Ad. Lob. (bris.

Cacalia 2. vel Cacalia glabro folio, Clus. hist.

Tussilago alpina, sive montana, Dalech. Lugd.

cujus flores luteos dicit. (quid?

IV. Cacaliæ congener planta, Cl. pan. & hist.

LAPPA SIVE ARCIUM.

Aρκεον sive πορρωπις aut πορρωπιον (id est Personata, quasi Larva) folia habet cucurbitæ, majora tamen, duriora, nigriora, & hirsuta, &c. Dioscoridi, l. 4. c. 107. Personata Græci Arcium vocant folia habet in majora, cucurbitinis hirsutiora, nigriora & crassiora, &c. Plin. l. 25. c. 9. Genera duo Galeno 6. simp. primū Verbascum simile, quod Diosc. l. 4. c. 106. Ἀρκιον ἢ Ἀρκεον vocat: & Plin. l. 27. c. 5. Arction: Alterum folijs cucurbitæ, quod Dioscoridis est Ἀρκεον & Plinij Perfolata, & etiam Personata, cui folio nullū sit latius, & grandes lappas fert. At vulgo alia est major, quæ & Arciū & Arctiū est Diosc. alia minor, quæ Diosc. l. 4. c. 138. Ἐρυθρον (quod flavos capillos reddat) dicitur, & χοιραδολεθρον, quasi strumarū perniciēs: hinc quibusdā Strumaria nominatur.

I. Lappa major, Arcium Diosc.

Lappa major, Brunf. Trag. Tur. Cæs.

Personata, Lac. Lon. Ad. Lob. Lugd.

Personata major, Matth. Cast.

Personata, Fuch. Fra cast.

Bardana sive Lappa major, Dod. desc.

Arcium, Ang. Dod. gal. Cord. in Diosc.

Arction personata, Thal.

II. Lappa rosea: in Prod. descripta.

III. Lappa major montana, capitulis tomentosis, sive Arctium Dioscoridis.

Personata feu Lappa major altera, Matth. Lug.

Bardana sive Lappa major, Dod. ico.

Arction montanum, an Perfolata Plinij, Ad.

Arctium mont. & Lappa minor Galeni, Lob.

Arctium, Cæsalp.

IV. Lappa montana altera lanuginosa.

Arctium quorundam, Lugd.

V. Arctium ex cod. Cæs. Dod. Lugd. quid?

VI. Lappa minor, Xanthium Dioscoridis.

Lappa minor, Brunf. Trag. Ericio Cordo,

Xanthium, Matth. Ang. Dod. ut: Fuch. Tur.

Cord. in Diosc. & hist. Gefn. hort. Lac. Lon.

Thal. Cæs. Cast. Tab. Lugd.

Xanthium sive Strumaria, Ad. Lob.

Bardana minor, Ger.

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER SEXTVS.

SECTIO PRIMA.

VIOLA; LEUCOIUM; HESPERIS; LYCHNIS
ET SAPONARIA.

VIOLA MARTIA.

Viola, ἰov Diosc. l. 4. c. 122. alijs, ἰov πορρωπις, Viola purpurea, à floris colore. Theoph. 1. hist. 15. ἰov, & 1. hist. 21. ἰov μέλαν ἢ μελαβιον, nigram violam, à florum colore nigricantis purpureæ, vocat. Plin. l. 21. c. 6. Ex Violis quæ spontè à pricis & macris locis proveniunt purpureæ, latiore folio statim ab radice carnoso exeunt, solaq³ Græco nomine à cæteris discernuntur, appellata Jæ, ut ab his Janthina vestis. ἰov Græcis vocatum in Geoponicis Nicander credidit, Hermolao referente, quod Nympha quedam Jonia, florem eum Jovi primum munere dederint. Alij ἰov volunt dici, quod cum Jupiter puellam Joadamatam in vaccam convertisset, terra florem hunc pabulo ejus produxerit, qui propter ipsam factus, ab ipsa nomen acceperit. Hinc Latinis Viola, quasi vitula.

Genera

Genera plura Plinio, purpurea, lutea, alba: sed de purpureis primum, quarum unum genus apud Dioscoridem & Plinium.

Viola Martia rotundifolia.

I. *Viola martia purpurea flore simplici odoro.*

Viola fativa, Brunf.

Viola Martia odorata nigra seu purpurea, Trag.

Viola purp. Fuch. Matt. Lac. Ad. Cæs. Cast. Lug.

Viola nigra, Dod. Cord. in Diosc. Ger. Clus. hist.

Viola, Lon. & Viola nigra, Gef. hort.

Viola Martia purpur. Tab. præcox purpur. Lob.

Flos communiter coloris in cæruleo subnigro purpurei: qui cultura grandior fit: quandoq; folijs latioribus *Calthæ æmulis*, quæ

Viola Matronalis flore purpureo, Eyst.

II. *Viola Martia inodora sylvestris.*

Viola sylv. Brunf. Ang. inodora, Dod.

Viola purpurea sylv. five canina, Trag.

Violæ nigræ sylv. species, Gef. hor.

Viola canina, Lon. Tab. sylv. Ger. desc.

Viola can. cærulea inodora sylv. ferotina, Lob. ic.

Viola Martia sylv. Thal. Martia canina, Eyst.

Flos cæruleus, aliquando pallidus: duplex est, altera major folijs majoribus & rotundioribus: altera minor, folijs mucronatis oblongis ac strictioribus: & *Gesnerus* in monte fracto meminit montanæ, quæ solum folijs minoribus & solidioribus à vulgari differat: est &

Viola Martia flore rubro purpurascente, Eyst.

III. *Viola Martia alba.*

Viola alb. Brunf. candida, Dod. Cæs. fl. albo, Ger.

Viola Martia candida, Trag. alba, Tab. Eyst.

Viola sylv. albo flore, Gef. hort.

Viola Martia alba hort. & camp. odora, Lob. ico.

Hæc aliquando odora: aliquando nullo aut languido odore: & hæc folijs est gracilioribus.

IV. *Viola Martia multiplici flore.*

Viola nigra flore pleno, Dod. gal.

Viola dasypodion, dasyphyll. malim, Ger. hor.

Viola Martia purpurea, Lob. ico.

Viola purp. & alba multiplex, Tab. Ger. Eyst.

Viola flore multiplici, Dod. fl. pleno, Cast. Cam.

Viola cærul. fl. numerosis folijs constantib. Cæs.

Variat floris colore purpureo, rubello, candido, ex purpureo & albo variegato. hinc

Viola Martia alba, flore multiplici albo: flos albus, exterius purpurascens, ut Viola variegata

dici possit, Eyst. est & biflora. Violæ species Byzantij colitur, Martiæ similis, sed flore infinitis

foliolis constructo, & Rosam Damascenam æ-

quante, non solum magnitudine, sed & odore

nostrates superante: Costæus in Mesuë, & Cam.

V. *Viola alpina folio in plures partes dissecto, an Viola montana laciniato folio, Clus. hist.*

VI. *Viola alpina purpurea exiguis foliis.*

Viola montana 2. Clus. pan. & hist. (Lun.

an Viola Martia folio min. & solidiore, Gef. de

VII. *Viola alpina rotundifolia lutea.*

Viola luteola minore flore, Gef. hort.

Viola montana fl. luteis, Lob. obsf.

Viola montana. 1. Clus. pan. & hist.

Viola lutea, Lob. ico. Cæs. Cast.

Viola Martia lutea inodora alpina, Cam.

Gramen Parnassi aliud, Lugd.

Viola Martia foliis oblongis.

I. *Viola montana pumila angustifolia flore niveo inodoro.*

Viola montana pumila, Clus. cur. post.

II. *Viola Martia arborescens purpurea.*

Viola arboref. Mart. Cast. Tab. vel potius recta,

Viola fruticosa, Gef. hort. (Cam.

Mater Violarum, Dalech. Lugd.

Viola elatior, Clus. hist.

Viola erecta flore cæruleo, &

Viola erecta flore albo, Eyst.

Flore est ex cæruleo purpurascente, vel ex cyaneo albescente.

III. *Viola tricolor erecta, an Jovis flos Theophrast 6. hist. 6.*

Viola affurgens tricolor, Dod. Ger.

Violæ purpureæ varietas, Ad.

Viola martia surrectis cauliculis, Lob.

IV. *Viola montana tricolor odoratissima.*

Viola montana 3. five tricolor, Clus. pan. & hist.

Viola flamm. major violaceo colore mixta, Eyst

V. *Viola tricolor hort. repens: an φλόξ ή φλόξον, Theoph. 6. hist. 6.*

Herba Trinitatis, Brunf. Fuc. Lon. fativa, Trag.

Jacea five flos Trinitatis, Marth.

Jacea major five Viola tricolor, Cast.

Viola flamma, Dod. gal. Cæs.

Violæ nigræ persimilis, flos Trinit. vel heptachrum, Gef. hort.

Viola tricolor, Dod. Clus. Ger.

Viola flamma, coloria, calida, Ad. Lob.

Viola flamma seu tricolor major, Lugd.

Viola Trinitatis 1. Tab.

Flos colore & magnitudine variat: est flore purpureo & cæruleo: albo & luteo: cum pallido cæ-

do cæruleo, purpureus & luteus etiam permiscetur: quandoque lituris quibusdam notatur: raro flore penitus albo reperitur, quæ est Viola trinitatis 2. Tab.

Datur quæ duplo majore flore est coloris unius, nigræ purpuræ, & instar holoserici nitente, vel pallido, hinc

Flos trinitatis major violaceus, & Flos trinitatis pallidus major, Eyst.

V I. Viola bicolor arvensis.

Herba Trinitatis sylv. Trag.

Jacea altera, Matth.

Jacea minor, Cast.

Violæ nigræ similis arvensis minor, Gef. hor.

Viola sylvestris, Lob. ico.

Viola flammea minor, Lugd.

Viola trinitatis minor petræa, Tab.

Viola tricolor petræa, Ger.

Hætenus trium colorum non observavimus, sed candido & luteo, cæruleo & luteo, cæruleo & candido: aliquando tamen vel totus luteus, vel totus albus occurrit: Alia est valde parva, Augusto florens.

VII. Viola montana lutea grandiflora: & Camer.

Violæ nigræ perfimilis mont. lutea, Gef. hor.

Violæ mont. 3. aliud genus, Clus. pan. & hist.

Viola flammea lutea, Lugd.

Viola Martia arborescens lutea, Tab.

Viola flammea major pallido colore mixta, Eyst.

Flore est luteo, sed magna ex parte lineis purpureis intermixtis: aliquando sine lituris: rarius flore albo reperitur.

VIII. Viola montana lutea folijs non crenatis.

Viola sylv. longifolia, Tab.

Viola martia lutea, Ger. desc.

LEUCOIIUM NON BULBOSUM.

A *Eυνδιον* Dioscoridi l. 3. c. 138. id est, Viola alba, non ratione florum, sed potius à canitie cinericeove foliorum colore: quàmvis differentiam in floribus ostendat, siquidem aut cærulei, aut albi, aut purpurei, aut lutei reperiantur. Plin. l. 21. c. 6. *Violas luteas & albas agnoscit.*

Leucoium incano folio hortense.

I. Leucoium incanum majus.

Viola candida, Trag.

Leucoium album, Matt. Lob. ob. Lug. Tab. Ger.

Leucoion, Dod. gal. Gef. hor. Ad.

Viola matronalis alba, Fuch. Tur.

Viola domestica, Ang.

Leucoium candidum majus, Dod.

Viola alba, Lob. ico.

Viola alba, quæ & matronalis, Cæf.

Leucoium album hortense fruticosum, Cam.

Leucoium flore albo simplici, Eyst.

Flore est albo, vel cinericeo.

II Leucoium purpureum vel rubrum.

Viola purpurea, Trag. Lob.

Viola matronalis purpurea, Fuch. Tur.

Leucoium purpureum, Mat. Dod. gal. Lug. Tab.

Leucoium rubrum & purpureum, Cam.

Viola matronalis floribus rubentibus, aut ad purpuram inclinantibus, Cæf.

Leucoium flore rubro simplici, Bry. Eyst.

Flore est rubente, ex purpura puniceo, violaceo, ex cæruleo purpureo, in summa ob colorem dilutiorem & saturatiorem differentia aliquot sunt: hinc

Viola matronalis purpurea, alia punicea, Fuch. Tur. Lugd.

Leucoium purpureum, & aliud violaceum, Tab.

At cærulei coloris in hoc genere hætenus non vidimus, licet Dioscorides author sit, nisi forte id verbum superfluum fuerit.

III. Leucoium incanum minus.

Viola alsiosa & minor, Trag.

Leucoium candidum minus & annuum, Dod.

Floribus est candidis, rubentibus, puniceis, à prioribus magnitudine differentibus, & quod hoc annuum sit.

IV. Leucoium incanum majus multiplex.

Leucoion duplis floribus, Ad.

Leucoium sive Viola purpurea, fl. pleno, Lob. ico.

Leucoium multiplici flore, Dod.

Flos est vel saturatoris, vel dilutioris purpuræ, vel purpuroviolacei, vel albi: hinc

1. Leucoium flore rubro pleno, Eyst.

2. Leucoium flore purpureo pleno, Eyst.

3. Leucoium sive Keyri purpuroviolaceum pleno flore, Svert.

4. Leucoium flore albo pleno, Bry. Eyst.

V. Leucoium incanum majus variegatum simplici flore.

Hoc varium est & permixtum maculis in albo rubris, vel purpureis, aut quasi strijs inæqualibus notatum: hinc

1. Leucoi. varieg. alb. rubris maculis, Bry. Eyst.

2. Leu-

2. Leucoium varieg. purpureis maculis, Eyst.
VI. Leucoium incanum majus variegatum
pleno flore.

Leucoium five Keyri viola purp. variegata, Sv. v.
Et hoc varium est:

I. Leucoium purpureum variegatum sanguineis maculis signatum, Bry.

Leucoium purpureū variegat. flore pleno, Eyst.

2. Leucoium five Keyri violaceo purpureum pleno flore, lineis viridibus distinctum, Sv. ver.

3. Leucoium pleno flore album, sanguineis maculis signatum, Eyst.

4. Leucoium pleno flore album purpureis maculis signatum, Eyst.

VII. Leucoium lividè rubente colore.

Leucoium melancholico colore, Eyst.

Leucoium incanum maritimum.

I. Leucoium maritimum latifolium.

Tripolium, Ang.

Leucoium marinum alterum latifol. Lob. Lug.

Leucoium marinum cæruleo purpureum, Tab.

Leucoium marinum latifolium, Ger. marinum aliud, Cam.

an Leucoium maritim. minus, Hesperis quondam, Lugd.

II. Leucoium maritimum sinuato folio.

Leucoium marinum purpureum, Ges. hor. Ger.

Leucoium maritimum majus, Ad. Lob. ic. Clus. hisp. & hist. desc. Lugd. Cam.

Leucoium marinum majus purpureum, Tab.

Flos dilutioris purpuræ, ad vini rubri sæcem tendente.

III. Leucoium maritimum angustifolium.

Leucoium marinum minus, Clus. hisp. & hist.

Ad. Cam. Tab. Ger.

Leucoium angustifolium, Lob.

Leucoium sylv. angustifolium, Dod.

Flores sunt dilutè purpurei, quandoq; rubri:

& luteos reperiri Lob. & Tab. scribunt: hinc

Leucoium marinum minus luteum, Tab.

Leucoium marinum minus, Ger.

IV. Leucoium maritimum repens.

Viola marina repens, Eyst. ico.

An ex semine prioris in horto natum: cum

in hortis satum longioribus quidem sit cauliculis, sed in terram reflexis, folio latiore, flore purpureo, totaque æstate floreat.

V. Leucoium maritimum candidum.

Keiri marinum flore candido, Lob. ico.

Leucoium marinum majus, Clus. hist. ico.

VI. Leucoium maritimum minimum, quod 6. est in Prodr.

VII. Leucoium saxatile thymi folio hirsutum cæruleo-purpureum.

Lithoreoleucoion minimum supinum, Col.

Leucoium Creticum.

I. Leucoium Creticum thlaspi folium.

Leucoium marinum Creticum 1. Clus. hist.

Flos rubet mox ex cæruleo purpurascit.

II. Leucoium Cretic. folijs oblongis crenatis.

Leucoium marinum Creticum 3. Clus. hist.

III. Leucoium Creticum floribus minoribus.

Leucoium marinum Creticum 2. Clus. hist.

In hoc florès prioris dimidio minores, prorsus albi, paulatim purpureum contrahentes.

IV. Leucoium Creticum spinosum incanum luteum.

Leucoium Creticum spinosum, Clus. hist.

Glastivida Cretensium, Belli, ep. 3. & 4. ad Clus.

Clus. hist. ap. alt. ad.

Glastivida prima Cretica, Ponæ.

V. Leucoium Creticum minimum folio subrotundo.

an Leucoium Creticum, Ponæ Ital.

Hæc quinto loco in Prod. describitur.

Leucoium luteum folio hirsuto.

I. Leucoium alyssoides clypeatum majus.

Lunaria aspera, Ges.

Alysson Dioscoridis, Dod. Cam. Lugd. cui &

Alyssum Dalechampii fig. duplici.

Alysson Diosc. putatum, Lob.

Alyssos, Ges. hort. & Lunariæ Græcæ similis.

Lunaria Græca tertia, Cæf.

Leucoium montanum lunatum, Col.

Minoris & congeneris plantæ Columna meminit.

II. Leucoium alyssoides clypeatum minus.

Leucoium peltatum Romanum minus, Col.

III. Leucoium incanum siliquis rotundis.

Eruca peregrina, Clus. hisp. & hist. Lugd.

Leucoium marinum Patavinum, Lob.

Leucoium marinum luteum majus, Tab. Ger.

IV. Leucoium luteum erucæ folio.

Leucoium terrestre majus, Col.

V. Leucoium luteum sylv. hieracifolium, quod 3. in Prodr.

Leucoij lutei sylv. species, Thal.

Leucoium sylv. inodor. fl. parvo pallidiore, Eyst.

VI. Leucoium luteum montan. ferrato folio.

Leucoium luteum montanum, Ponæ Ital.

Leucoium folio viridi.

I. *Leucoium album* odoratissimum folio viridi: quarto loco in Prod. descriptum.

Leucoium rarius flore albo odorato, Cam.

Leucoium fruticosum fol. viridi, flore albo odorato Camerarij, Eyft.

II. *Leucoium luteum* maxim. folijs tuberculis obstitis.

Flos Cheyri Eystettenfis maximus, Eyft.

Flores amplitudine thalerum Philippicum superant.

III. *Leucoium luteum* magno flore i. loco in Prodr. desc.

Flos Cheyri simplex medius, Eyft.

IV. *Leucoium luteum* ferrato folio fl. grandiore: 2. in Prodr.

V. *Leucoium luteum* vulgare.

Leucoium, Brunf. Cord. in Diosc. Lac.

Viola lutea, Trag. Fuch. Dod. gal. Cæs. Ger.

Viola petraea lutea, Tab.

Leucoium aureum, Matth. Lugd.

Leucoium luteum, Fuch. ico. Dod. Ad. Lob. Caistor. Camer.

Leucoium fativum luteum, Cluf.

Keiri vel Cheiri, Gef. hor. Lon.

Flos Cheiri simplex minor, Eyft.

Quibusdam *φλογιον* Theophr. quod totus flos flammei, id est, lutei coloris sit: luteum enim colorem flammeum dici, ex Plin. lib. 22. cap. 8. colligunt.

VI. *Leucoium luteum* pleno flore majus.

Viola lutea multiplex, Lugd. Ger.

Leucoium flore luteo pleno majus, Eyft.

VII. *Leucoium* pleno flore minus.

Leucoium sive Keiri duplici flore, Ad. Lob. ico.

Leucoium luteum flore multiplici, Dod.

Viola petraea lutea multiplex, Tab.

Leucoium flore luteo pleno minus, Bry. Eyft.

VIII. *Leucoium luteum* syl. angustifolium.

Viola lutea sylv. Trag.

Leucoium sylv. minus, Gef. hort.

Leucoium sylv. Cluf. pan. & histor. Cam. Taber. Ger.

Leucoium sylv. flore luteo, Bry.

IV. *Leucoium palustre* flore subcaeruleo.

Gladiolus palustris, Cluf. cur. post.

VIOLA MATRONALIS SEU HESPERIS.

V*iola Matronalis*, quod à Matronis in hortis colatur dicta, apud Plinium l. 21. c. 7. Hesperis censetur, cum hac Viola noctu magis oleat, quod sua Plinius tribuit, addens, inde nomen invenisse.

I. *Hesperis hortensis*.

Viola alba, persica Hermolai, Trag.

Leucoium & Viola purpurea, Fuch.

Leucoium Diosc. album, purpureum, Fuch. ico.

Viola alba, Tur.

Viola matronalis, Gef. hor. Dod.

Viola purpurea & alba, Lugd.

Viola matronalis sive Damascena, Ad. Lob.

Viola sylv. alba & purpurea, Cæs.

Hesperis 3. Cluf. hist. ico. nostra, Cam.

Viola Damascena flore purpureo, Svvert.

Variat colore floris, candido, dilute purpureo, rubro: habetur & tota minor floribus albis & suavissimi odoris: hinc

1. *Viola hyemalis* flore purpureo, Tab. Ger.

Viola matronalis flore purpureo, Eyft.

2. *Viola hyemalis alba*, Tab. Ger.

Viola matronalis flore albo, Eyft.

II. *Hesperis hort.* flore viridi: hæc magnitudine, quoad omnes sui partes, à vulgata differt, flore est viridi & inodoro.

III. *Hesperis montana* pallida odoratissima. *Hesperis prima & montana*, Cluf. pan. & hist.

Viola sylv. species, Cæs.

Hesperis pannonica, Cam.

Variat ex semine nata, nonnulli flores maternum colorem retinent, alij aut dilutius pallescent, aut magis obsoletum acquirunt, crebris venis ex atro purpurascensibus discurrentibus.

IV. *Hesperis* sylv. inodora.

Hesperis 2. vel altera pannonica, Cluf. pan.

Hesperis tertia, Eid. hist. desc.

V. *Hesperis* sylv. flore parvo: 1. in Prod.

VI. *Hesperis peregrina* siliquis articulatis.

Hesperis Syriaca, Cam. Cluf. hist.

Leucoium Syriacum, Cam.

Leucoium melancholicum quibusdam.

Hesperis Syriaca Rauvvolffij, ab hac non videtur aliter differre, quam quod frigidior sit, quod forè loci ratione contingit.

VII. *Hesperis* siliqua corniculata fl. obsoleto.

Leucoium corniculatum saxatile, Col.

VIII. *Hesperis villosa* flore obsoleto siliqua brevi.

IX. *Hesperis sylvestris* hirsuta folijs Hieracij: 2. in Prodr.

VIOLA LUNARIA.

Viola ratione florum, Lunaria verò à siliquarum forma dicitur, quæ lata, plana & propemodum rotunda sunt, & Lunam non falcata, sed prope completam referunt: vel à siliquarum splendore, quæ per siccitatem vitent.

I. Viola Lunaria major siliqua rotunda.
Viola latifolia, Dod. Clus. pan. Lugd.
Bulbosa folliata, Officinarum Bolbanac, Ad.
Lunaria Græca, Lon. Cæs. Lob. Cast. rotunda,
Lunaria major, Cam. (Gef. h.
Bulbonach (à radicibus bulbosis) Gefn. hort.
Viola lunaris 1. Tab. Ger.
Thlaspi montanum, Gefn. hort.
Lunaria Græca annua, Eyf.
Thlaspi alterum Cratevæ quibusdam.

Variat florum colore & odore: colore purpureo, subcæruleo: odore, uni flores odorati, alteri inodori sunt.

II. Viola Lunaria major altera: & Cam.
Viola latifolia altera, Dod. Lugd.

Præcedente minor & flore albo est.

III. Viola Lunaria major siliqua oblonga.
Lunaria Græca siliquis longis, Gefhor. Thal.
Lunaria Græca siliquis oblongioribus, Thal.
Lunaria odorata, alijs Lunaria Græca major,
Gefn. hort.

Lunaria Raphanitis, sive Bolbonac, radice rediviva, Lob. ico.

Lunaria Græca altera, Cæs.

Viola latifolia, Clus. hist.

Viola lunaris 2. Tab. longioribus siliquis, Gef.
Lunaria Græca perennis, Eyf.

Flores ex albo subcærulei: siliquæ longiores, laminosæ, ita ut aliquando tres membranulæ separatæ suis feminib. annexæ divelli possint.

LYCHNIDES.

Λυχνίς, id est, Lucernula. Dioscoridi, l. 3. c. 114. & 115. duas species, altera λυχνίς στεφανομακτμή, Lychnis coronaria: altera λυχνίς ἀγρία. Lychnis sylvestris dicitur. Primam, Lychnidem coronariam à recentioribus nominatam, videtur Theoph. 6. hist. 7. Lychnidem vocasse: & Plinij, l. 21. c. 4. Lychnis & Rosa Græca censetur: cujus Lychnis agria, Antirrhinum est. Recentiores, Lychnidis nomen plurimis imposuere, de quibus ordine.

Lychnis flore coccineo.

I. Lychnis hirsuta flore coccineo major.
Ocymoides peregr. Gefn. hort. vel flos Hierosolymitanus, alijs Creticus: vel Croceus, Eid. ap.
Flos Constantinopolitanus, Dod. Lugd. miniatus, Eyf.
Lychnis Chalcedonica sive Constantinopolitana miniata, Ad. Lob.
Lychnis fortè aliquorum coccineo colore splendens, Cæs.
an Flos Scarlati, Lon.

Lychnis Chalcedonica, Tab. Ger.
Lychnis Constantinopolitana, Cast. ap. Cam.
Lychnis byzantina minuto flore, Clus. hist.

Colore variat, communiter coccineo colore splendet: vel croceo est floris Calendulæ colore, vel lilij purpurei, subinde candidi: etiam incarnatus: hinc

Flos Constantinopolitanus albus, &
Flos Constantinopolitanus incarnatus, Eyf.
Aliquando variegato: rarius flore pleno. Alia est flore ex puniceo purpurascens, folijs lævibus ac mollibus: est & miniato, quæ
Lychn. Chalcedonica colore orengiaca, Svvert.
Flos Constantinopolitanus miniatus, Eyf.

Hæc quibusdam veterum est λυχνίς: alijs φλόξ
Theoph. 6. hist. 6. Alijs πύθος apud Theoph. 6. hist. ult. cujus duo genera: unum cui flos hyacintho similis: alterum decolor, album. Idem & Plin. lib. 21. cap. 6. habet: sunt etiam qui Rosam Græcam Plinij velint.

II. Lychnis flore coccineo minor.
Ocymoidis peregrini species minor, Gefn. hor.
Flos Constantinopolitanus minor, Dod.
Flos coccineus, Lugd.

Lychnis coronaria.

I. Lychnis coronaria Diosc. sativa.
Rosa mariana sativa, Trag.
Lychnis, Matth. Lac. Cam.
Verbascum montanum, Cord. in Diosc.
Lychnis sativa, vel coronaria, Dod. gal. Gef. h.
Lychn. coronaria, Lon. Ad. Lob. Dod. Cæs. Lug.
Flamma vel Flammula Jovis, Gefn. hort.
Jovis flos Theoph. Eidem.

Flos colore variat: est rubro veluti flammeo fulgens, est dilutè rubente: habetur & albo: Item floribus albis, lineis vel punctis rubris variegatis: & incarnatis punctatis: hinc

1. Lychnis candida, Lob. ico.
Lychnis coronaria alba, Tab. Ger.

Lychnis coronaria fl. albo simplici, Eyst.
 2. Lychnis coronaria rubra, Tab. Ger.
 Lychnis coronaria flore rubro simplici, Eyst.
 Lychnis rubra, Lob. ico.
 3. Lychnis coronaria flore incarnato punctato, Eyst.
 4. Lychnis coronaria flore incarnato non punctato, Eyst.
 II. Lychnis coronaria fativa multiplex.
 Lychn. altera rubra, Lob. ico. flore pleno, Cam.
 Lychnis coronaria floris foliolis multiplicatis, Dod.
 Lychnis flore rubro pleno, Bry.
 Lychnis, Svvert.
 Lychnis coronaria flore rubro pleno, Eyst.
 Solum eam quæ flore rubro est multiplicem notavimus.
 III. Lychnis coronaria sylvestris.
 Lychnis sylvestris, Matth.
 Lychnis coronaria ruri nata, Ad.
 Lychnis sylv. urbanæ similis, Cast.
 Jovis florem sylv. reperiri ait Matth. Gesn. hort.
 Hanc in Rhætia alpibus, flore hortensiodoratiore inveniri, Gesn. hort. meminit.
 IV. Lychnis sylvestris alba simplex.
 Rosæ marianæ similis tertia, Trag.
 Ocymastrum seu ocymoides, Matth. Lac. Tab.
 Ocimoides, Gesn. hort. (Cast.
 Ocimoides majus, Cæs. Lugd.
 Lychnis sylv. alba, Dod. gal. Cam.
 Lychnis sylv. altera, Ad.
 Struthio similis *Walsentraut*/ Lon.
 Basilicum sylvestre, Cast. ap.
 V. Lychnis alba multiplex.
 Lychnis sylv. multiflora, Ad.
 Lychnis multiflora Anglica, Penæ; Lugd.
 Lychnis alba sylv. Lob. ico.
 Ocymastrum multiflorum, Ger. Tab.
 Lychnis flore albo, Bry & Svvert.
 Lychnis sylv. flore pleno albo, Eyst.
 VI. Lychnis prolifera flore viridi.
 Lychnis agrestis abortiva, multiplici viridi flore, Lob. ico.
 Ocymastrum fl. pleno viridi, Cam. ep. Matth.
 VII. Lychnis syl. sive aquatica purp. simplex.
 Rosæ marianæ similis quarta, Trag.
 Ocimoides purpureum, Gesn. hor. rubrum, Thal.
 Ocymastrum rubrum, Tab.
 Lychnis syl. purpurea, Dod. Lugd. rubra, Cam.
 Lychnis sylv. rubello flore, Ad. Lob.

Melandryum Plinij genuinum, Clus. hist.
 Lychnis sylvestris, Eyst.
 Mas in hoc genere, cui apices è medio flore prominent: fœmina cui nulli, idque in utroque colore: nam & mas albus purpureusque reperitur, & fœmina similiter, Gesn. hort.
 VIII. Lychnis purpurea multiplex.
 Lychnis sylv. in hortis plantata flore pleno, Dod. & Gesn. in Ocimoide.
 Lychnis agrestis multiflora, Ad. Lob. ico.
 Ocymoides flore pleno, Cam. ep. Matth. & hort.
 Lychnis flore rubro pleno, Svvert.
 Lychnis sylv. flore pleno rubro, Eyst.
Lychnis segetum.
 I. Lychnis segetum major.
 Nigella, Brunf. vulgaris, Lac.
 Githago Rosæ marianæ 6. genus, Trag.
 Lolium, Fuch.
 Lolium quibusdam flore parvæ rosæ, Cord. in Diosc.
 Anthemion, Dod. gal.
 Pseudomelanthium, Matth. Lac. Lon. Ad. Lob. Cast. Lugd. Thal. Ger.
 Nigellastrum, Dod.
 Lychnis alia inter triticum, Cæs.
 Lychnis arvensis, Tab.
 Flore est communiter rubescente, rarissimè albo: hinc
 Pseudomelanthium flore rubescente, &
 Pseudomelanthium flore albo, Eyst.
 Nec Lolium, nec Melanthium est: quibusdam *αὐθιμον φυλλώδες* Theoph. 7. hist. 9.
 II. Lychnis segetum minor.
 Alfine corniculata, Clus. hisp. & hist. Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.
 III. Lychnis segetum rubra folijs perfoliatæ.
 Polygonaton sive *Sydweich*/ Trag. ico.
 Thamecnemon, Cord. hist.
 Vaccaria, Dod. Gesn. hort. Ger.
 Lychnis quibusdam, nonnullis perfoliata rubra, Gesn. hort.
 Glastum, Ang.
 Glasto similis inter segetes, Cæs.
 Ifatis sylv. Vaccaria dicta, Ad. Lob. Lugd.
 Vaccaria rubra major & minor, Lugd.
 Myagrum, Vaccaria quorundam, Tab.
 Condrudum Plinij quibusdam, l. 26. c. 5.
 Variat magnitudine: folijs item latioribus & angustioribus: floris colore rubro, pallido: hinc tres figuræ apud Lugdunenses.

Lychnis sylvestris.

I. *Lychnis* sylv. quæ Been album vulgo.

Lupinus & Smilax hortensis, Brunf. ico.

Polygonaton & Rosa mariana ꝑ. Trag.

Polemonium, Dod. gal. Lac. Cast. Lugd. Thal.

Polemonia, Cæs.

Polemonium pratense nostrum, Gesn. hort.

Been album, Gesn. hort. Dod. Ger.

Lychnis sylv. Lon. Eyf. ico.

Papaver spumeum (propter asperginem sputo similem) Ad. Lob. (cui & *Ocymastrum* alterum,) Cam.

Herba articularis, Tab.

Melandrium Plinij quorundam, Cluf. hist.

Duum generum : i. in pratis albicante flore: 2. in montibus, flore ex viridi purpurascente. Est etiam alia folijs latioribus, alia angustioribus & acutioribus.

II. *Lychnis* syl. latif. caliculis turgidis striatis.

Lychnis sylv. 3. Cluf. pan. at 2. in hist.

Lychnis syl. 3. cauliculis striatis, Lob. Lug. Tab.

Lychnis cauliculis striatis, Ger.

III. *Lychnis* sylv. angustifol. cauliculis turgidis striatis.

Lychnis sylv. altera incana cauliculis striatis, Lob. Lugd.

IV. *Lychnis* flore obsoleto autumnalis caliculis turgidis.

V. *Lychnis* frutescens myrtifolia, Been albo similis.

Ocymoides fruticosum, Cam.

Lychnis sylv. semper virens, sive *Ocymoides* arboreum semper virens, Cluf. hist.

VI. *Lychnis* noctiflora.

Ocymoides noctiflorum, Cam. quod noctu tantum florem odorum explicet per æstatem : autumnno vero inodorum.

Ocymastrum noctiflorum, flore albo, Eyf.

VII. *Lychnis* syl. pluribus folijs simul junctis.

Lychnis sylv. prima, Cluf. hisp. Lobel. Lugd. Tab. Ger.

Lychnis sylv. octava, Cluf. hist.

VIII. *Lychnis* maritima repens.

Lychn. marina Anglica, Ad. Lob. Lug. Tab. Ger.

Lychnis viscosa.

I. *Lychnis* montana viscosa alba latifolia.

Floris cuculi syl. genus, Trag.

Hohersteinbrech // id est, Saxifraga elatior, Lon.

Polemonium petraeum, Gesn.

Lychnis sylv. 2. vel albo flore, 1. Cluf. pan. at sylv. 9. in hist.

Lychnis syl. Tab. flore albo, Eyf.

Ocymoides minus sive album, Lugd.

Ἰσθαυλον album, Thal.

Odontis quorundam flore candido, Cam.

II. *Lychnis* viscosa alba angustifolia major.

Caryophyllus minimus humilis alter exoticus, flore candido amœno, Lob. ico.

Lychnis sylv. 3. vel albo flore 2. Cluf. pan. at sylv. 10. in hist.

III. *Lychnis* viscosa alba angustifolia minor.

Lychnidis sylv. tertiæ secunda species, Cluf. pan. vel 10. alba species, Eid. hist.

IV. *Lychnis* syl. viscosa rubra angustifolia.

Lychnis sylv. 1. vel flore rubro, Cluf. pan. sylv. 4. Eid. hist.

Lychnis sylv. purpurea, Tab.

Ἰσθαυλον Hesperis quorundam, Thal.

Lychnis viscosa sylv. flore incarnato, Eyf.

V. *Lychnis* sylv. viscosa rubra altera.

Muscipula, Adv. Lobel. cui & *Silene* Theoph. Aldroandro.

Lychnis sylv. 4. Cluf. hisp. Lugd. Tab.

Lychnis sylv. 3. Cluf. hist.

Viscaria, Cast.

Viscago major, Cam.

Lychnis sylv. incana, Ger. ico.

VI. *Lychnis* viscosa purpurea latifolia lævis.

an Flos Constantinopolitanus alter minor, Ges. Armerius flos ꝑ. Dod. 8. at in folio 4.

Lychnis sylv. 2. Cluf. hisp. Lugd.

Lychnis sylv. 1. Cluf. hist.

Muscipula, sive *Armoraria* altera, Lob. Lugd.

Alfina purpurea, Lugd.

Lychnidis fortè antiquorum ꝑ. genus, Cæs.

Muscipula, Cam.

Viscaria sativa, Tab.

Alijs Been rubrum : alijs *Centaurium* minus purpureum viscosum : rectè ad *Lychnidem* refertur, cum Diosc. lib. 3. cap. 9. *Centaurium* dicat flore *Lychnidis*.

Variat floris colore, communiter est purpureo, rarius albo reperitur : hinc

Muscipula flore rubro, &

Muscipula flore albo, Eyf.

(asperis.

VII. *Lychnis* viscosa folijs brevi lanugine

Lychnis syl. 1. ex semine nata, Cluf. hist.

VIII. *Lychnis* viscosa floribus foris purpurascens, intus albis.

Lychnis fylv. 2. ex semine nata, Cluf. hist.

IX. Lychn. viscosa fol. lanuginosis, fl. carnis.

Lychnis fylv. 3. ex semine nata, Cluf. hist.

X. Lychnis viscosa flore muscoso. (Ad.

Muscipula sive Viscaria altera flore muscoso;

Muscipula altera flore muscoso, Lob. Lugd.

Muscipula sive Armorica altera, Lob. ico.

Sesamoides magnum Salmanticum, Cluf. hisp.

& hist. Tab. Cam. Ger.

Κραυρόφιλον, Thal.

Viscago, Cæs. major, Cam.

Orites, Lychnidis fylv. genus, Tab.

Eodem semine duæ nascuntur: 1. flore majusculo, quæ sterilis: 2. seminifera, minore flore.

XI. Lychnidi præcedenti affinis folijs lini.

Sesamoides Salmanticum parvum, Eyst.

an Sesamoidis Salmantici secundum genus,

quod Behen floris parvi appellatione accepit,

Cluf. hist.

XII. Lychnis plumaria Tab. quid? an Muscipula flore muscoso.

XIII. Lychnis auriculæ Urfsi facie: 1. in Prod.

Lychnis fylv. latifolia, Cluf. hist.

Lychnis hirsuta.

I. Lychnis fylv. campanulæ flore.

Lychnis fylv. species Myconi, Lugd.

II. Lychnis fylv. lanuginosa major.

Lychnis fylv. 5. Cluf. hisp. & hist. Lugd. Tab.

Lychnis fylv. hirta, Lob. Ger.

III. Lychnis hirta angustifolia Cretica.

Lychnis fylv. 7. Cluf. hist.

Ocimoides minus flore rubro Candiaë à Cafabona.

IV. Lychnis fylv. lanuginosa minor.

Lychnis fylv. 6. Cluf. hisp. & hist. Lugd.

Lychnis fylv. hirta minima, Lob. Ger.

Lychnis fylv. minima, Tab.

V. Lychnis fylv. minima exiguo flore: pro 2. in Prod. describitur.

VI. Lychnis incana repens.

Ocimoides Lychnitis, Col.

Lychnis alpina.

I. Lychn. vel Ocimoides repens montanum.

Cneoron, Matth. cui & Cneoron album.

Cneoron aliud Theoph. Matth. Lugd.

Myuros Aëtij, Ang.

Ocimoides alpinum, Gesn. hort.

Ocimoides repens, Cam. polygoni folio, Adv.

Lob. Lugd.

Ocimoides alterum genus parvum, Cæs.

Saponaria minor, Dalech. Lugd.

II. & III. Ocimoidis angustifolij flore rubello: & alterius flore suaverubente, ex monte Arba meminit Cam. sed quid?

IV. Lychn. alpina pumila folio gramineo, sive Muscus alpinus Lychnidis flore.

Muscus floridus, Gesn. epist. & Fracto.

Caryophyllus pumilio alpinus, vel 7. Cluf. pan. at in hist. fylv. 9.

Ocimoides muscosus, Ponæ.

Flos colore variat, est carnei sive rubri dilu-
toris: reperitur & totus niveus.

SAPONARIA.

Saponaria dicta, quod Saponis vicem præbeat ad pannos purgandos: Quibusdam Struthium Diosc. l. 2. c. 193. qui vulgo notum scribit, quo suttones purgandis lanis utantur. Plin. l. 19. c. 3. Radicula lavandis lanis succum habet, mirum quantum conferens candore mollitiq;: addit Struthion Græcos vocare, florere æstate, gratam aspectu: verum sine odore, spinosam, & caule lanuginoso: semen ei nullum esse (cui Columella versus repugnat: à Syriog₃ venit quæ semine radix) radicem magnam, quæ concidatur ad dictum usum. Et l. 24. c. 11. tingentibus & Radicula ramos preparat, quam Struthium vocari diximus à Græcis. Hac Saponaria quarta convenirent, nisi spinosam diceret. Nonnullis Urceolaris Plinij, l. 22. c. 16. Sunt qui Alisma Diosc. l. 3. c. 169. censeant, cum multas Alismatis notas habeat.

I. Saponaria major lævis.

Saponaria, Trag. Lac. Gesn. hort. Dod. Ad. Lob.

Cæs. Tab. Cam. Ger. Eyst.

Viola agrestis, Trag.

Struthium, Fuch. Lon. Thal. Lug. fativū, Fuch.

Saponaria major, Lugd. (ico.

Floris color communiter dilute purpureus, aliquando ex roseo rubet: nonnunquam candidus est: interdum pro floribus sunt copiosiores ramuli foliacei, paucis floribus intermixtis.

II. Saponaria concava Anglica: in Prod. de Gentiana concava, Ger. (scripta.

III. Saponaria frutescens oleæ folio.

Saponaria altera fruticosior ex Sicilia, Cæs.

an Saponaria Apula, Claudino.

IV. Saponaria Lychnidis folio flosculis albis, an Condisi Arabum.

Struthion Diosc. sive Radicula & Lanaria vulgo Neapoli, quia succo foliorū & radicū ad lanas purgandas utuntur, Imperato, qui ad nos misit.

* * * * *

S E C T I O S E C U N D A

DE CARYOPHYLLEIS FLORIBUS SIVE ARMERIIS.

Caryophylleum florem ab odore Caryophyllorum, recentiores nominarunt: Hunc alij Cantabricam Plinij l. 25. c. 8. quæ in Hispania à Cantabris Divi Augusti tempore reperta fuit, esse volunt. Alijs est Veronica sive Betonica altera, inter notha Dioscoridis: nec fortè ineptè. Alijs herba tunica: quibusdam Iphium Theoph. 6. hist. 2. & 7. ejusd. 12. sed malè. Quidam inter Saxifragias numerant, præsertim sylvestre genus, quam Gal. 5. tuend. sanit. Sarxiphagon appellasse videtur: nam & Sylvestris nostra calculum frangit & educit, quod Gale- nus de Cestri seu Betonica in Gallia proveniente, testatur, Hermolao notante. Forrè & Theoph. 6. hist. 1. & 6. per Jovis florem, inter coronarios frutices minutis folijs conditum, cujus flos sine odore tantum in coronarum usu, sylvestrem Caryophyllæam intellexit. Armerij flores dicuntur, à Gallico nomine Armoires & Armoiries.

Genera summa duo sunt: Altilis & Sylvestris. Altilis species multa, magnitudine, colore & foliorum numero differentes: flores namq; sunt vel minores vel medijs, vel majores, vel maximi: vel multiplici, vel simplici florum textura, majoribus vel minoribus foliolis constantes. Sunt colore nivei, dilutè purpuræ candidantes, croceo rutilantes, miniat: aut versicolores, ut candidi & crocei, candidi & rubei, candidi rubris punctulis aspersi: rubentes, aut violaceo admixto purpurei, aut rubei lacteis notis aspersi, sicq; guttati, aut rose sylvestr. colore. Sic ex uno caule duo florum genera, partim candidi, rubrisq; maculis aspersi, partim crocei: sæpè etiam unò pediculo, flores diversi colores videas: aliquando unus ex alio medijs excrescere conspicitur: aliquando in una planta flores trium colorum: in summa mangonio & arte in his floribus magna varietas fit, Sylvestrium quoq; magna diversitas existit, & in magnitudine, & coloris, & floris, & calycis figura, pleriq; tamèn simplici flore sunt.

Caryophyllus pleno flore.

I. Caryophyllus maximus ruber.

Caryophyll. maximus plenus flore rubro, Eyft.

II. Caryophyllus maximus variegatus.

Caryophyllus major rub. & albicans flore pleno, Lob. ico.

Caryophyllus multiplex maximus, Tab. Ger.

Caryophylli, Cast. ap.

Caryoph. multiplex max. variegatus, Eyft.

In hoc varietates:

1. Caryophyll. maxim. & plenissimus, colore mixto carneo, quibusdam cornicul. lacteis, Bry.

2. Caryophyllus maxim. & plenissim. colore vario in diversis folijs, Searlatino, cælitius rubente, albo, Bry.

3. Caryoph. max. & pleniff. colore rubro saturatiore, staminulis tribus niveis in medio, Bry.

III. Caryophyllus altilis major.

Caryophyllæa, Trag.

Betonica altilis, Fuch. Gef. col. coronaria, Lac.

Veronica altilis, Dod. gal. coronaria, Gef. hor.

Viola flammea Scalfigero, Gef. hor.

Cantabrica, Tur.

Caryophyllus domesticus, Matth. Cam. Cast.

Flos caryophyllorum, Lon.

Caryophylli nostrates, an Cantabrica Plin. Ad.

Caryophyll. Lob. multiplex, Lob. ico. Tab. Ger.

Caryophyllus altilis, Lugd.

Flos Garioflus, alijs Viola Damascena, Cæs.

Caryophyllus flore majore, Eyft.

Caryophylli flores etiam in Senarum regione, sed non ita odore grati, Garz.

Herba tunica quibusdam.

Varietas multiplex.

1. Caryophyllus multiplex flore albo, etiam rubro & carneo, Eyft. & apud Sverr.

Caryophyllus totus albus.

Caryophyllus rubeus & sanguineus.

Caryophyllus incarnatus.

2. Caryophyllus pleno flore coloris albi, mista & sparsa rubedine, Bry.

Caryoph. albus lineis & notulis rubris distinctus, Sverr.

3. Caryoph. alb. flammulis ruberrimis, Sverr.

4. Caryophyll. albus lineis rubris subtilissimè distinctus, Sverr.

5. Caryoph. multiplex flore ex purpura rubescente, Eyft.

9. Caryophyll. flore majore partim carneus partim albus, rubris strijs ac punctulis variegatus, Eyft.

7. Caryoph. multiplex singulis florum folijs è rubro & albo colore dimidiatim divisus & punctatis, Eyft. qui

Caryo-

Caryoph. hortorum multiplex major, Lob. ico.

8. Caryoph. plenus colore umbilicotenus rubescens instar florum Persici mali, folijs latioribus, Eyft.

9. Caryoph. plenus purpurascens, punctatis folijs, Eyft.

10. Caryoph. purpureus punctulis intense purpurei coloris, Svver.

10. Caryophyllus subviridi flore, Svver.

IV. Caryophyllus altilis medius.

1. Caryoph. albus lineis cremesini coloris, & Caryophyl. minor albus lineis purpuroviolaceis distinctus, Svver.

2. Caryoph. miniatus medio albescens, Eyft.

3. Caryoph. pleno flore colore violaceo, Bry.

V. Caryoph. pleno flore mali arantij colore. Caryoph. pleno fl. Silesiacus miniatus, Cl. hist.

Caryoph. plenus miniato colore, Eyft.

Varietas.

1. Caryophyllus dimidia parte arantij colore, altera candida & permista, Bry.

2. Ex semine libenter provenit, sed alij flores nativum eumque saturatiorem aut dilutiorem retinent: alij albi, alij rubri fiunt: nonnulli simplici quoque foliorum serie constant, Cl. hist.

VI. Caryophyllus pleno flore minor.

Caryoph. hortorum multiplex minor, Lob. ico.

Caryophyl. pleno flore species exigua, coloris carnei, Bry.

VII. Caryophyllus supinus flore pleno rubro argenteis micis aspersis.

Caryophyllus 7. pleno flore, Cluf. hist.

Caryophyllus flore minore pleno rubescens punctus, Eyft.

VIII. Caryophyllus multiplex laciniatus.

Caryophyllus purpureus flore multiplici profundè laciniato, Lob. ico.

Varietas.

1. Caryophyl. multiplici laciniat. flore incarnato, Eyftet.

2. Caryoph. purpureo flore multiplici profundè laciniato, Eyft.

3. Caryoph. purpureo flore multiplici laciniato, Eyftet.

Caryoph. purpur. flore multiplici, Bry. & Svver.

Caryophyllus hortensis simplex.

I. Caryophyllus hortensis simplex flore majore.

Caryoph. sylv. major vulgatiore, Lob. ico.

Caryophyllæi flos simplex, Dod.

Caryophyllus simplici flore, Svvert.

Varietas magna in colore: est enim simplex miniatus, est pallidè purpurascens, vel incarnatus: est verficolor, ob guttarum & rubrarum macularum asperginem: est variegatus, cujus folia albescencia stigmatibus rubris asperfa sunt: duo posteriores in Eyft. proponuntur, nomine Caryophylli simplici hortensis verficoloris, & Caryophylli majoris sylv. variegati.

II. Caryophyl. arborefcens Cret. I. in Prod. descriptus.

III. Caryophyllus simp. fl. minore pallidè rubente.

Caryophyllus sylv. 3. flore pallido sua verubente, Lob. ico.

Caryophyllus hortulanus, Tab.

Caryoph. syl. simplex sua verubens, Ger.

IV. Caryoph. simp. minor flore punctato.

Caryoph. alter minimus, flore simplici micis aureis asperfo, Lob. ico.

Habetur & repens flore parvo punctato.

V. Caryoph. simplex supinus latifolius.

Caryophyll. minimus pulchellus supinus, maculis aureis argenteisve asperfus, Lob. ico.

Caryophyllus sylv. 7. Cluf. hist.

VI. Caryoph. simp. supinus angustifolius.

Caryophyllus virgineus, Tab. Ger.

Caryophyllus barbatus & prolifer.

I. Caryophyllus barbatus flore multiplici. Armeria alba & rubra multiplex, Lob. ico. Bry. Svvert.

Armerius pleno flore, Cluf. pan. & hist.

Caryophyllus Carthusianorum 3. Tab.

Armeria rubra latifolia, Ger.

Armerius pleno rubro flore, Eyft.

Duplex est: vulgatiore rubro flore, rariore albo: Hujus præter rubrum & album adhuc differentia apud Svvertium, quæ

Armeria alba multiflora.

II. Caryophyllus barbatus flore roseo.

Armeria multis & separatim positis floribus duplicibus & magnis, coloreque ruberrimis, Svvert.

III. Caryophyl. barbatus hortensis latifolius.

Lychnis monachorum, Ges. hort.

Armeria altera, multis in latum orbiculum congestis floribus, Lob. ico.

Viola barbata latifolia, Lugd.

Caryophyllus Carthusianorum 1. Tab.

Armeria sua verubens, Ger.

an Lychnis fortè antiquorum altera, Cæs.

Flos Scarleti, Lön. Gef. ap.

Flore est communiter rubro, habetur albo maculis lactei coloris notato: est & diversicolor, ex albo rubro & medio: hinc

1. Armeria simplex flore rubro, Bry, & Svver.

Flos armerius ruber, Eyst.

2. Armeria flore albo, Bry, Svver.

Flos armerius albus, Eyst.

3. Flos armerius variegatus, Eyst.

IV. Caryoph. barbatus hortens. angustifolius.

Armeria altera suaverubente flore, Lob. ico.

Armerius flos alter, Dod.

Armerius simplicis flore pannonicus, Clus. hist.

Caryophyllus Carthusianorum 2. Tab.

Armeria rubra, Ger.

Hujus differentia quinque: 1. eleganti est flore, eoque; aut planè rubro, aut lactei candoris maculis asperso, aut niveo, oris carnei coloris: 2. omninò niveo: 3. flores pauciores dilutius rubentes & carnei coloris: 4. flos purpurascens, oris albis: 5. flores die primo & secundo quo aperti sunt, lactei prorsus candoris, sequentibus paulatim albedine evanescente, tandem omninò purpurascunt, sic ut in eadem umbella flores lacteos, alios exalbidos, & media ex parte purpurascens, alios omnino purpureos conspiciere liceat.

V. Caryophyllus barbatus sylvestris.

Armeria sylv. altera, Lob. ico.

Viola barbata angustifolia, Lugd.

Caryophyllæ sylv. prima, Thal.

Flos Gariofilus sylv. minimi floris saturatæ purpuræ, Cæs.

VI. Caryophyllus sylv. prolifer: & Eyst.

Caryophyllæ sylv. quarta, Thal.

Armeria prolifera, Lob. ico.

Armerius flos proliferus, Cam.

Caryophyllus sylv. minimus, Tab.

Viscaria, Ger. ico.

Huic ex capitulo, sæpè septem, octo, aliquando novem flores prorumpunt.

VII. Caryophyllo prolifero affinis, unico ex quolibet capitulo flore.

Caryophyllæ sylv. quartæ, alia species, Thal.

Caryophyllus sylvestris.

I. Caryophyllus sylv. vulgaris latifolius.

Dondernaegelin, Brunf.

Caryophyllæ sylv. Trag.

Caryophyllæ sylv. Matth. Lugd. Cast.

Betonica sylv. prima, Fuch.

Vetonica, Dod. gal.

Cantabrica sylv. Tur.

Tunica sylv. Lon.

Caryophyllæ sylv. 3. Thal.

Armerius flos primus, Dod. Lugd.

Armeria sive Caryophyllus minor sylv. minimus odorosus folijs latioribus, Ad. Lob.

Flos gariofilus sylv. Cæs.

Caryophyllus montanus primus, Tab.

Armeria alba, Ger. ico.

Caryoph. minor sylv. flore simplici, Eyst.

Flore est odoro & inodoro purpureo: simplici & pleno: hinc

Caryophyllus minor sylv. flore pleno, Eyst.

Caryophyllus montanus multiflorus, Tab.

Caryophyllus montanus purpureus, Ger.

II. Caryophyllus sylv. vulgaris angustifolius.

Caryophyllus montanus albus, Tab. Ger.

III. Caryophyll. sylv. biflorus: 3. in Prod.

IV. Caryoph. pumilus latifolius: 4. in Prod.

V. Caryoph. sylv. flore magno inodoro hirsuto.

Caryophyllus sylv. 2. Clus. pan. & hist.

VI. Caryophyllus sylv. humilis flore unico.

Armerius flos tertius, Dod.

Caryophyllus repens humilis minimus vulgarissimus rubellus, Lob. ico.

Caryophylli sylv. Cast. ico.

Caryophyllus sylv. 1. Clus. pan. & hist.

Singuli cauliculi unicum florem, diluta purpura rubentem odorum sustinent.

VII. Caryophyll. albus parvus repens, Cam.

Osteocallon Abÿrti Italii, Eidem.

VIII. Caryoph. cæruleus Monspeliensium.

Aphyllanthes Monspeliensium, Ad. Lob. ico.

Caryophyllus cæruleus, Tab. Ger.

Rarius flore niveo reperitur.

IX. Caryophyll. sylv. repens multiflorus: 2. in Prodr.

X. Caryophyllus sylv. Carinthiacus ruber.

Caryoph. sylv. 4. vel Tauricus, Clus. pan. & hist.

XI. Caryoph. alpinus calyce oblongo hirsuto.

Caryophyllæus pumilio Tauricus, sive 8. Clus. pan. sylv. 7. Eid. hist.

Caryophyllus montanus tertius, Tab.

Caryophyll. mont. Clusij, Ger.

Caryophyllus simplex laciniatus.

I. Caryophyllus flore tenuissimè dissecto.

Superba, Trag. Lon. Thal. Cam.

Diosanthos Theophrasti, Ang.

Vetonica attilis minor, Dod. gal.
 Vetonica fylv. tertia, Gef. hort.
 Betonica fylv. altera, Fuch.
 Caryophyllatæ genus, Gef. col.
 Caryophyllæus minor, Dod.
 Superba recentiorum, Ad.
 Superba alba media corolla purpureo violacea,
 Bry: obsoleta cincta, Lob. ico.
 Armeria, Vetonica coronaria, Lugd.
 Caryophylli fylv. 5. species 3. Cluf. pan. & hist.
 Caryophyllus plumarius albus, Tab. Ger.
 Caryophyllus fylv. flore albo pisto, Eyst.
 Superba alba, corollâ purpureo rubrâ, Svver.
 Flos nunc alb. nunc dilutius rubens & carne.
 II. Caryoph. fyl. flore laciniato albo inodoro.
 Superba major flore albo, Lob. ico. Svvert.
 Caryophyllus fylv. plumarius albus, Tab. Ger.
 III. Caryop. fyl. alter fl. laciniato odoratissimo.
 Armerius flos quartus, Dod.
 Caryophyllus minor alter, Eid.
 Caryophyllus sextus, Cluf. pan. & hist.
 Superba Austriaca, Lob. ico.
 Carioph. fylv. flore laciniato carneo, Eyst.
 Caryoph. species altera flore carneo, Bry.
 Carioph. fylv. flore purpurascens, & alter flore
 incarnato, Eyst.
 Flos aut candidus, aut purpurascens, suavis
 odoris.
 IV. Caryoph. fyl. tertius flore laciniato, stam-
 inulis corniculatis odoratis.
 Caryophyllus 5. vel fylv. 1. albo flore, Cluf. pan.
 fylv. 5. Eid. hist. (odoro.
 V. Caryoph. fyl. fl. laciniato, sine corniculis,
 Caryophyllæus fyl. 3. fl. rubro, Cluf. pan. & hist.
 Caryop. fyl. fl. simplici, laciniato rubro, L. ob. ic.
 VI. Caryop. fyl. floribus lanuginosis hirsutis.
 Superba altera & suaverubens, Lob. ico.
 Caryophylli 5. fyl. 5. species alt. Cluf. pan. & hist.
 Caryoph. plumarius purpureo cærul. Tab. Ger.
 Caryophyllus fylv. flore albo, Eyst.
 Flos candidus est: alterius flores purpura-
 scens lanugine hirsuti.
 VII. Caryophyllus pratensis flore laciniato
 simplici, sive Flos cuculi.
 Flos cuculi prat. Trag. Flos cuculi, Lon. Gef. col.
 Vetonica fylv. Dod. gal. (Tab.
 Odontitis Plinij, Gef. hor. quorundam, Cam.
 Odontitis simplici flore, Cluf. hist.
 Armerius fylv. Dod.
 Armeria prat. fylv. Lob. 2. fylv. Lugd.

Armoraria fylv. pratensis, Ad.
 Cariophyllus pratensis, Tab.
 Armeria pratensis mas & fœmina, Ger.
 ἰξόναυλον altera, Thal.

Flore est rubello, rarius albo.

VIII. Caryophyllus pratensis flore pleno.
 Odontitis flore pleno, Cam. Cluf. hist.
 an Caryophyllus mont. multiflorus, Tab.
 Odontitis Plinij, Eyst.

Caryophyllus holostius arvensis.

I. Caryophyllus arvensis hirsutus fl. majore.
 Caryophyllus holostius, Lob. ico. Ger.
 Holostium caryophyllæum, Tab.

II. Caryophyllus holostius tomentosus la-
 tifolius: qui 9. in Prodr.

III. Caryophyllus holostius tomentosus an-
 gustifol. hic 10. in Prodr.

IV. Caryop. arvensis umbellatus folio glabro.
 Holostæum caryophyllæum arvense, Tab.
 Caryophyllus holostius arvensis, Ger.
 Alsine verna Dalechampij, Lugd.

Caulis aliquando ruber, aliquando viret, ra-
 mulis aliquot erectis, aliquot verò cum floribus
 reflexis: communiter flos albus, aliquando
 subpurpurascens.

V. Caryophyll. arvensis glaber flore majore.
 Euphrasia gramen, Trag.
 Cratæogonum fortè, Dod. gal.
 Gramen, Fuch. Lac. leucanthemon, Dod. Thal.
 Lugd. Ger.

Gramen alterum, Matth.
 Holosteum Dios. fl. albis vel ἰσόγειον Æginet. Ad.
 Holostium Ruellij, Lob.
 Euphrasia major, Lon.

Gramen floridum, Cam. in Matth. majus, Tab.
 VI. Caryophyllus arvensis glaber fl. minore.
 Holostij Ruellij diversitas, Lob. ico.
 Gramen floridum minus, Thal. Tab.
 Gramen leucanthemum alterum, Ger.

Quandoq; è medio florû staminula rubra exeût.
 VII. Caryophyllus arvensis glaber mini-
 mus: hic 11. est in Prodr.

Caryophyllus holostius alpinus.

I. Caryoph. holost. alpinus latifol. 5. in Prodr.
 II. Caryophyll. holostius alpinus angustifo-
 lius purpurascens: 6. in Prodr.

III. Caryoph. holost. alpinus gramineus: 7.
 in Prodr.

IV. Caryophyllus holostius montanus an-
 gustifolius alter: 8. in Prodr.

Caryophyllus montanus.

I. Caryophyll. mont. major flore globofo.
 Gramen polyanthemum majus, Dod.
 Gramen marinum majus, Cluf. pan. Tab.
 Caryophyllo marino similis, Ad.
 Caryophyllus mont. Lob. mediterraneus, Ger.
 Statice, à sistendo sanguine, Lugd. Cam. cui videtur Britannica, Ang.

Armerius mont. tenuifol. major, Cluf. hist.
 II. Caryophyllus montanus minor.
 Pseudomoly, Dod. gal. Gesn. hort. Lugd.
 Gramen polyanthemum minus, Dod.
 Gramen marinum minus, Cluf. pan. Tab.
 Caryophyllus marinus minimus, Ad. Lob. Ger.
 Armerius mont. tenuifol. minor, Cluf. hist.
 Hic caule est aliquando prolifero.

Caryophyllus saxatilis.

I. Caryophyllus saxatilis folijs gramineis, umbellatis corymbis.
 Symphytum petraeum, sive Gypsophyton majus, Thaliao.

II. Caryoph. saxatilis folijs gramineis minor.
 Symphytum petraeum sive Gypsophyton minus, Thaliao.

III. Caryophyllus saxatilis siliquosus: qui Caryophyllus 14. in Prod.

Gypsophyti siliquosi nomine à D. Fürero accepto.

IV. Caryophyllus saxifragus. (pinus. Saxifraga magna, Matth. Lob. Lugd. Cam. Saxifraga s. Cast.

an Saxifraga Bavarica, Cam. Ponæ.

V. Caryophyllus saxifragus strigosior, vel Caryophyll. sylv. flore minimo. (ico.

Saxifragia sive Saxifraga antiquorum, Ad. Lob.

VI. Caryophyllus saxatilis Ericæfolius umbellatis corymbis: 12. in Prod.

VII. Caryophyllus saxatilis Ericæfolius ramosus repens: 13. in Prod.

VIII. Caryophyllus saxatilis floribus rubris: 13. altera species in Prod.

IX. Caryophyllus minimus muralis. Tunica minima, Lugd.

S E C T I O T E R T I A.

ANTIRRHINUM; LINARIA; LINUM; POLYGALA; ONOBRYCHIS; GLAUX; STOECHAS; LAVENDULA; ROSMARINUS.

A N T I R R H I N U M.

L Ichmidem agriam Plin. l. 25. c. 10. ipsum Antirrhinum ex Galeno (cui *λυχνίς αγρία* & *βουγγάριον*) vocavit, quia flore sit Leucoij, minore tamen ut Diosc. l. 4. cap. 133. loquitur. Quare post Lychnides & Caryophylleos flores, Antirrhinum (cum & ipsum flore placeat) subjungere volumus.

Ἀντίρρινον ἢ ἀνὰρρινον Dioscoridi, l. 4. c. 133. dictum, quod fructu sit vituli narium simili. Theophrasto 9. hist. 21. *ἀντίρρινον* fructum tanquam nares vituli parit. Plinio loco citato Antirrhinum sive Anarrhinon, sive Lychnis agria. Sunt qui velint ab eodem, l. 30. c. 2. Cynocephalium herbam dici, id est, canis caput, quod seminis conceptaculum canis calvam, cute & carne ex utraque representet. Veteres unius tantum meminisse videntur, at recentioribus plures sunt differentia.

I. Antirrhinum majus rotundiore folio.

Cynocephalus Plinij, Lugd.

Antirrhinum majus flore roseo, Cam. hort.

II. Antirrhinum majus alter. folio longiore.

Antirrhinum 2. Matth. Lugd. (Cam.

Antirrhinum magnum, Dod. gal. Lugd. majus,

Antirrhinum, Gesn. h. Dod. Ad. (vulgo caput canis & caput vituli) Lob. Tab. cui Antirrhinū &

Antirrhinum album: at Ger. purpureum & al-

Os leonis vulgo, Cæf. (bum.

Antirrhinum flore rubro & flore albo, Eyst.

Flore habetur roseo, rubente, aliquando maculato, ex candido dilute purpurascens: candido: an hoc, quod flore est albo, sit

Antirrhinum 4. Matth. Lugd.

Est & flore albo, oris tantum rubris, vel rubentibus, vel luteis, & dicitur

Antirrhinum flore albo oris rubentibus, &

Antirrhinum flore albo oris rubris.

Antirrhinum flore albo oris luteis, Eyst.

Folij quoque; variat latioribus & angustioribus.

III. Antirrhinum luteo flore. (bus.

Antirrhinum flore luteo, Gesn. hort. Ad. Lob.

ico. subluteo, Dod. luteo grandi, Cam.

Antirrhinum luteum, Tab. Ger.

Hoc à priore & floris colore & folio variat: quod verò flore est albo non item.

IV. Antirrhinum folio dissecto: hoc inter

plantas siccas Monspessuli collectas apud fratrem Joh. Bauhinum p. m. vidimus.

V. Antirrhinum arvense majus.

Antirrhinum, Eric. Cord. (cui & Rhinoceros) Tur. Lac. Lon.

Antirrhinum 1. Matth. 4. Lugd. Cam. ep. Matth. Orontium, Dod. gal.

Antirrhinum Cynocephalæa & Bucranion, Cord. in Diosc.

Antirrhinum minus, Gesn. hort. (vel folijs hyssopi, Eid. col.) Tab. Ger.

Antirrhin. minimum, Ad. (forfan Archigenis Orontium, vel Aurantium) Lob. medium, Cam.

Antirrhinum parvum, sive caput Simiæ, Lugd.

Antirrhinum sylv. (sive Phyteuma) Dod. Eyst.

Phyteuma *χρονόου* Cydoniæ, Belli ep. 12. ad Cluf.

Os leonis alterum, Cæs.

Antirrhinon rubrū arvense, Thal.

Hoc quibusdam Phyteuma Dioscoridis, l. 3. c. 130. alijs Orontium Archigenis, quasi Aurantium, quod auriginem morbum levet: quod aliquando procerius, aliquando brevius pro ratione folii reperitur.

VI. Antirrhinum arvense minus.

Antirrhinum 3. Matth. Lugd.

Antirrhinum arvense, Gesn. col.

Antirrhinum minimum, Thal. Cam.

Antirrhinum alterum minimum repens, Lob. icon.

Antirrhinum sylv. Cast.

Os leonis in vineis, Cæs.

VII. Antirrhinum saxatile, folijs serpylli: quod in Prodr. describitur.

LINARIA EJUSQUE SPECIES.

Cum *Linaria* quibusdam Antirrhini species videatur, & an Antirrhinum Plinij sit quidam dubitent, hic proponemus. Quibusdam *Osyris* censetur, ex qua, Galeni seculo, ut & nunc in Italia, scopæ conficiebantur. *Oscopus* folijs est lini initio nigris, dein rubescentibus, &c. Dioscoridi, l. 4. c. 143. & Plin. l. 27. c. 12. *Osyris* folijs est nigris ceu lini, semine initio nigro, dein rubescente, &c. *Linaria* latinis, quod folijs lini sit.

Linaria erecta latifolia.

I. *Linaria latifolia* Dalmatica magno flore: quæ 1. in Prodr.

II. *Linaria Americana*, parvo flore luteo: quæ 2. in Prodr.

III. *Linaria latifolia triphylla* major: 3. in Prodr.

Linaria Cretica latifolia, Cluf. hist.

IV. *Linaria triphylla minor* lutea.

Linaria Valentina, Cluf. hisp. Dod. Lob.

Linaria Hispanica 1. Cluf. hist.

V. *Linaria triphylla cærulea*.

Linaria cærulea Apula, Col.

VI. *Linaria tenuifolia*, æruginei coloris.

Linaria Hispanica 2. Cluf. hist.

VII. *Linaria bellidis* folio.

Linaria odorata, Cluf. hisp. & hist. Dod. Lugd.

Linaria purpurea, Ad. odorata, Lob. Ger.

Osyris odorata purpurea, Tab.

Linaria erecta angustifolia.

I. *Linaria scoparia*.

Belle videre, Gesn. hort.

Scoparia, Gesn. hort. Ad. Lob. Lugd. Ger.

Osyris, Ang. Dod. Cast. Cam.

Linaria magna, Lugd.

Herba studiosorum, Tab.

Osyris græcorum quibusdam: alijs id negantibus, quamvis hodie in Græcia *αΐβυς* nominetur: alij an *Chamæcyparissus* Plinij sit dubitant.

II. *Osyris frutescens baccifera*. (ep. *Cassia* poetica Monspeliensium, Ad. Lob. Cam. *Cassia* quorundam, Cluf. hisp. & hist. Tab. *Cassia lignea*, Cæs.

Cassia lignea maritima, Lugd. (Plin.

Polygonum 4. Plinij quibusdam, Dalech. in

Variat: communiter atrovirens, aliquando tota rubet & ramis & folijs, ideo quidam *Genistam rubeam* vocant, Cæs.

Osyris Plinij, lib. 27. cap. 12. videtur, quæ ut habet ramulos fert nigros, tenues, lentos, & in ijs folia nigra ceu Lini, semen q̄ in ramulis nigrum initio, dein colore mutato, rubescens: smegmata mulieribus faciunt ex his: Galenus 8. simpl. ex *Osyride* *νορήματα* fieri tradit, quæ alij interpretantur smegmata, ut Plinius, alij scopas, alij *νορήματα* ή *παρωματίζματα*.

III. *Linaria vulgaris lutea* flore majore.

Linaria (& *Pseudolin.*) Brunf. Ger. 1. Dod. Lon.

Linaria vulgaris, Trag. Cam. Eyst. vulgo, Gesn. hort. Cæs.

Osyris, Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in Diosc.

Tur. Lac. Ad. Lob. Lugd. Cast. major, Tab.

Floris

Floris color luteus, luteopallidus, rarius albus: flore minore etiam, in agris reperiri Traugus asserit.

IV. *Linaria lutea montana* Genistæ tinctoriæ folio: hæc ad montem S. Bernhardi, floribus aureis, mediæ magnitudinis, reperitur.

V. *Linaria lutea* flore minimo: hæc in agris Provinciæ Galliæ, brevibus & angustis folijs & minutissimis flosculis luteis, occurrit.

VI. *Linaria folioso capitulo luteo major*. *Linaria* 3. & *Heliochrysos*, Trag. quarta, Lon. *Linaria aurea* Tragi, Lobel. Lugdun. Tab. Ger. Eystert.

Linaria Austriaca, Cam. *Osyris Austriaca*, Clus. pan. & hist. *Chrysocome* Diosc. & Plinij, Guil. Col. *Linofyris nuperorum*, Lobel. recentiorum, Lugd.

VII. *Linaria foliosocapitulo luteo minor*. *Linaria aurea minor*, Tab.

Osyris purpureo cærulea, Ger. ico.

VIII. *Linaria flore pallido rictu aureo*. *Linaria pannonica* 1. Clus. pan. & hist. Tab.

Linaria purpurea altera, Ger. ico. an *Osyris alba*, Lob. ico.

IX. *Linaria flore pallido rictu purpureo*. *Linaria flore albicante inodoro*, Cam.

Linaria flore albicante, Eyst. X. *Linaria purpurea major odorata*. *Osyris altera*, Dod. gal.

Linaria altera purpurea, Dod.

Linariæ purpureæ varietas, Lob.

Linaria cærulea, Cast. Lugd. Cam.

Linaria purpurea elatior, Eyst.

Variat flosculis purpureis, purpuroviolaceis albis & cæruleis: folijs etiam magis minusve angustis.

XI. *Linaria capillaceo folio odora*, quæ 4. in Prod.

Linaria caryophyllata, Cam.

Flore est albicante: ex cæruleo & albo mixtis, rictu linea flavescente distincto.

XII. *Linaria capillaceo folio altera*. *Linaria tenuifolia* Lugd.

Flos priusquam hiet, rubet; cum apertus est ex tubo albicat: est & coloris varij ex albo, cæruleo & luteo mixtis.

XIII. *Linaria folijs angustis ex viridi canescentibus*.

Linaria Hispanica 3. Clus. hist.

Flos utcumque odoratus: externè exalbidus, internè purpureus, rictu ex flavo albicante, labio purpureo.

XIV. *Linaria arvensis cærulea*: 5. in Prodromo.

Flore est cæruleo, est & violaceo.

XV. *Linaria montana flosculis albicantibus*.

Anonymos tenuifolia, Clus. pan. & hist. *Anthyllis montana*, Lugd.

Linaria montana sive sylvatica, Thal. *Linaria adulterina*, Tab.

Linofyris nuperorum, Ger. ico.

XVI. *Linaria quadrifolia exiguis flosculis cinereis*.

Linaria Cretica angustifolia, Clus. hist. XVII. *Linaria quadrifolia lutea*.

Linaria tetraphylla lutea minor, Col. XVIII. *Linariæ aureæ affinis*: quæ 6. in Prod.

Linaria pumila seu repens.

I. *Linaria pumila supina lutea*. *Linaria pumila*, Clus. hisp.

Linaria Hispanica 5. Clus. hist. *Osyris flava sylv.* Lob. ico.

Osyris minor, Tab. *Linaria Valentina*, Ger. ico.

II. *Linaria pumila foliolis carnosis, flosculis minimis flavis*.

Linaria 2. Moravica 1. Clus. hist.

III. *Linaria folijs carnosis cinereis*. *Linaria Hispanica* 4. Clus. hist.

Flos cærulei dilutioris ad cineraceum tendentis, rictu flavo.

IV. *Linaria cærulea repens*. *Osyris purpureocærulea repens*, Ad. Lob. ico.

Linaria altera floribus purpurascens, Cast. *Linaria minor Dalechampij*, Lugd.

Linaria parvo flore cæruleo, Cam. *Linaria* 4. Moravica 2. Clus. hist.

Floris color cæruleus, ex violaceo purpurascens.

V. *Linaria quadrifolia supina*. *Linaria alpina*, Gesn. hort. & ep.

Linaria pannonica 2. Clus. pan. *Linaria alpina pumila*, Tab.

Linaria 3. Styriaca, Clus. hist. *Linaria Styriaca repens*, Eyst.

LINUM EJUSQUE SPECIES.

A Nov Diofco. li. lib. 2. cap. 125. Theoph. 8. hift. 7. qui 3. cauf. 21. in Lolium mutari fcribit. Linum Plinio, lib. 19. cap. 1. cujus genera ratione loci natalitij recenfer.

*Linum latifolium.*I. *Linum fativum.*

Linum, Brunf. Matth. Fuch. Cord. in Diofcor.

Tur. Lac. Lon. Cæf. Lugd. Caft.

Linum fativ. Trag. Dod.

Linum vulgare cæruleum, Ad. Lob.

II. *Linum arvenfe.*

Linum fylveftre, Trag. Tur.

Caulibus & folliculis crassioribus à priorè differt, & inter avenam reperitur.

III. *Linum fyl. latifol. hirsutum cæruleum.*

Linum fylv. 1. Cluf. pan. Dod.

Linum fylv. latifol. Lob. ico. Cluf. hift.

Flos cæruleus, aut vegetior, aut dilutior.

IV. *Linum fylv. latifol. hirsut. candidum,*

purpureis venis distinctum.

Linum fylv. latifol. 1. Cluf. hisp. at 2. in hift.

Linum fylv. latifol. folijs hirsutis Tithymali heliofcopij, Lugd.

V. *Linum fruticosum niveum.*

Linum fylv. fruticosum, vel 3. Cluf. hisp. at in hift. 7. fruticosum.

Linum fylv. 2. flore albo, Lugd.

VI. *Linum fylv. latif. caule viscofo flore rubro:* ex montibus Bononiensibus & Sumano habemus, quod & circa Ingolftadium reperitur.

VII. *Linum fylv. cæruleum flore aureo:* quod 2. in Prod.

VIII. *Linum fylv. latifolium luteum.*

Linum fylv. 2. Cluf. pan. at 3. in hift.

Linum fylv. pannonicum, Tab.

Linum fativum, Ger. ico.

IX. *Linum fylv. luteum folijs subrotundis.*

Campanula lutea linifolia, Ad. Lob. Lugd.

X. *Linum luteum ad singula genicula floridum.*

Linum luteum fylv. latifolium, Col.

XI. *Linum fruticosum subflavum:* quod 1. eff in Prod.

XII. *Linum maritimum luteum.*

Linum fylv. Matth. Dod. Cæf. Caft. Lugd. Cam.

Linum marinum luteum, Adv. Narbonense, Lobel.

XIII. *Linum Virginianum.*

Linum spontè prodit, ab Anglico caule & fo-

lijs diverfum, materia tamen perinde bona: in desc. Virgin.

*Linum fylv. angustifolium.*I. *Linum fylv. angustifolium flore magno.*

Linum fylv. 4. Cluf. pan. fylv. 5. angustifol. 2. Eid. hift.

Linum fylv. 3. Dod. Tab. Cam. ep.

Linum fylv. floribus albis, Lob. Ger.

Linum fylv. 2. floribus albis, Lugd.

Linum fylv. tenuifolium, Cam.

Flore est cæruleo intenso, violaceo, albo, albo lineis purpureis distincto. Reperitur colore cæruleo in candidum languescente & veluti cinereo, capitulis etiam longè amplioribus, quod Lini fylv. angustifol. albi aliud genus, Cluf. pan. & hift.

II. *Linum fylv. angustifol. floribus dilutè purpurascens, vel carneis.*

Linum fylv. angustifol. vel 2. Cluf. hisp. Dod.

Lini fylv. 4. species 3. Cluf. pan. at 6. in hift.

III. *Linum fylv. angustis & densioribus folijs flore minore.*

Linaria, 4. Trag.

Linum fylv. 3. Cluf. pan. Lugd.

Linum fylv. tenuifolium, Lob. Tab. Ger.

Linum fylv. cæruleo flore, Cam. ep. Eyst.

Linum fylv. 4. angustifol. 1. Cluf. hift.

Flos ex diluta purpura albicat, & quasi carneus.

IV. *Linum fyl. angustifol. folijs rarioribus.*

Linum fylv. 2. Tab. fylv. tenuifolium, Ger.

Flore est cæruleo; reperitur & albo.

V. *Linum fylv. minus.*

Linum fylv. 5. Cluf. pan. at 8. in hift.

Chamælinum, Lob. Lugd. cæruleum, Tab.

Chamælinum perpuffillum, Ger.

Linum pufillum candicantibus floribus, Cam.

Flore est candido, vidimus & luteo.

VI. *Linum minimum stellatum:* quod 3. in Prodomo, & quibusdam dicitur.

Passerina minor saxatilis.

VII. *Linum pratense flosculis exiguis.*

Linum fylv. pufillum candicantibus floribus,

Linocarpus, Thal.

Linum fylv. exiguum, Cam. ad Thal.

POLYGALA EJUSQUE SPECIES.

Πολύγαλον frutex brevis est, palmi altitudinem petens, folijs Lenticula, gustu subacervo (astricto Plinio) potius lactis abundantiam facere creditur (facit Plin.) unde nomen habet, Dioscoridi, l. 4. c. 142. Plinio l. 27. c. 12. Sunt qui nostram intellexisse velint, cum nostra potius ad Onobrychidem Diosc. referenda videatur.

I. Polygala major.

Polygala vulgaris major, Clus. pan. & hist.

Polygala major, Tab.

Variat flore, qui modo dilutioris purpuræ,

modo cæruleus, modo albus; hinc tres figuræ

Polygala major alba: cærulea: purpurea, Tab.

Polygala purp. flore cæruleo: rubris florib. Ger.

II. Polygala vulgaris.

Polygalon, Trag.

an Theston, Ang.

Polygala, Dod. gal. Tur. Lon. Thal. Cam. Tab.

Ger.

Polygala recentiorum, Ad. Lob.

Onobrychis vera Dioscoridis, Eid.

Flos ambervalis, Dod.

Amarella, Gesn. ep.

Crucis flos, Eid. col.

Polygala vulgaris minor, Clus. hist.

Floribus est cæruleis, violaceis, dilutioris

purpuræ seu rubris, vel berfilici, vel sanguinei

coloris: rarius niveis albisque: hinc tres figuræ

Polygala recent. rubris floribus: albis floribus,

Lobel.

Polygala cærulea: purpurea: alba, Tab.

Polygala obfoleto flore: albis floribus, Ger.

Polygalon flore rubro purpurascens: & flore

cæruleo, Eyst.

Est & alia foliolis circa radicem rotundiori-

bus, flore cæruleo, sapore admodum amaro, qui

in cæteris nō ita insign. animadvertitur, Thal.

III. Polygala acutioribus folijs Monspeliaca.

Onobrychis 3. Lugd.

IV. Polygala lutea.

Polygala, Ang. Cam.

V. Polygala repens nivea.

Polygala, Cast. repens, Lob. Lugd. Tab. Ger.

VI. Polygalæ affinis.

Chamæmyrsine quorundam, Lugd.

O N O B R I C H I S.

Ονοβρυχis. folia habet Lentis ferè longiora, caulem dodrantalem, florem puniceum, radicem exiguam, Dioscoridi, l. 3. c. 170. Alij Polygala vulgata, non adeo malè: alij Capiti gallinaceo, de quo inter Vitia agetur: alij sequentibus tribuunt, & ab asini ruditu nomen habere volunt.

I. Onobrychis 4. lutea, Dalech. Lugd. quid?

Onobrychis altera Belgarum, Lob. Eyst.

II. Onobrychis arvensis: vel Campanula

Elatine, Cæsal.

arvensis erecta.

Onobrychis, Dod. gal. prima, Lugd.

Avicularia Syloij, Gesn. col.

Viola anonymos inodora, Eid.

Campanula parva tertia, Dod. 8.

Campanula arvensis minima, Dod.

Speculum Veneris, Ger.

Folij ludit, superioribus latioribus caulem

amplexantibus, inferioribus longioribus, nul-

lis crenatis, sed quibusdam crispatis: hinc a-

pud Tab. duæ figuræ, nomine

Violæ arvensis, & Violæ pentagoniæ.

G L A U X.

Γλαυξ folijs Cytiso aut Lenticula similis est, supernè virens, inversa candicans: ramulis quinque fenisve à terra, tenuibus, à radice dodrantalibus: flores violæ albæ, purpurei exeunt, at minores: nascitur juxta mare: in sorbitione lactis ubertatem intermissam restituit, Dioscorides lib. 4. cap. 141. Plinius lib. 27. cap. 9. ui Glaux antiquitus eugalaeton. Fortè γλαυξ quasi γλαυξ lac. Glaucis nomen, Tragus Polygala flore ru-ro tribuit: at eam que flore est albo, Polygalam Dioscorid. facit. Sunt qui Glaucis nomen cuidam legumi-rosa, de qua suo loco, tribuant.

I. Glaux maritima.

Glaux, Dod. gal. Lugd. Cam.

Glaux exigua maritima, Ad. Lob. Ger.

Glaux marina minor, Tab.

II. Glaux latiore folio Thuringiaca.

Glaux, Cord. in Diosc. altera, Cam.

Varie-

Varietas in hac: alia enim major, folijs modo latioribus, modo angustioribus: alia minor densis cespitibus, cauliculo inferius ob folia delapsa, ceu geniculato: qualis circa Egram locis nitrosiss prowenit: Similem ex Scotia habemus.

STOECHAS ARABICA.

Σ *Τίχας, ab Insulis ejusdem nominis, è regione Masilia, ubi nascitur, cognomen tum accepit, teste Dioscoride l. 3. c. 32. Plin. l. 28. c. 12. Sunt qui rectius Stachyn, quasi spicam, dici existiment.*

I. Stœchas purpurea.

Stœchas, Trag. Matth. Ges. hor. Lac. Ad. Lobel. Lon. Cast. def. Lugd.

Stichas, Fuch. Dod. gal. Tur.

Stichas Arabica, Cord. in Diosc. & hist.

Stœchas Arabica, Camer.

Spica Italica sylv. Cæs.

Stœchas brevioribus ligulis, Clus. hist.

Variat: nam ea, quæ ex Arabia adfertur, densioribus est ramulis.

II. Stœchas cauliculis non foliatis.

Stœchas, Cast. ico. Dod. 8. in Belgio nata, Eid. fol.

Stœchas nudis cauliculis summis, Lob.

Stœchas capitulis foliatis, Lugd.

Stœchas longioribus ligulis, Clus. hist.

III, Stœchas latifolia flore albo.

Folijs est Lavendulæ flore magno albo: in Murena Castiliæ D. Albinus legit.

IV. Stœchas folio ferrato: & Dod. Ger.

Stœchas prima, Clus. hisp.

Stœchas folio ferrato & crispo, Lob.

Stœchas ferrata, Tab.

Stœchas crispo folio, Clus. hisp.

Succudus Avicennæ Myconi, Lugd.

Ex horto Clarissimi Contareni accepimus.

V. Stœchadi ferrati affinis.

Tragium alterum Dioscor. Secudus & Sucudus Avicennæ, Rauvvolff. & Lugd. ap.

LAVANDULA.

L *Avandula, quod lavacris expetatur, huc refertur, & propter formam & propter nomen, cum Stœchas Arabica à Mesuæo dicatur. Pseudonardus Plinij l. 6. c. 12. censeatur. Alij Stœchadi veterum cognatum faciunt: alij Cneorum, sive Cassiam albam Theophrasti volunt: quidam Iphium Plinij suspicatur.*

I. Lavandula latifolia.

Spica Nardus Germanica, Trag.

Nardus Italica, Matth. Lob. Germanica, Lon.

Lavandula, Ang. (cui & Cneorum Theophr.

Ges. hort. Dod. Ad. fœmina, Dod. gal.

Lavandula major, Cord. in Diosc. & hist.

Pseudonardus, Matth. Cast. mas, Fuch. at in ico. fœmina.

Lavandula mas, Lugd. latioribus folijs, Cam.

Lavandula altera longiore folio & spica, Clus. histor.

Cassia alba Theophrasti, Dalech. in Plin.

Flore est cæruleo: habetur & albo, & purpureo: hinc figuræ duæ apud Tab. Ger. & Eyf. sub

Lavandula I. & spica hortulana flore albo, Tab.

Lavandula flore cæruleo: & Stœchas sive Spica hortulana, Ger.

Lavandula flore cæruleo: & Lavandula flore albo, Eyf.

Quæ flore est albo, folia vulgari paulo latiora habet.

II. Lavandula angustifolia.

Lavandula, Trag. (cui & Cassia Germanica)

Matth. Lac. Lon. vulgaris, Cord. in Diosc.

Lavandula minor, Cord. h. fœmina, Lugd.

Pseudonardus fœmina, Matth. Fuch. (at in ico. mas) Cast.

Stachys, Ang.

Nardus vulgo dicta, Ges. hor.

Lavandula mas, Dod. gal. altera, Eid.

Spica, Ad. Lavandula, Lob.

Spica Italica & domestica, Cæs.

Spica Nardi, Cam.

Lavandula brevior folio & spica, Clus. hist.

Flore est cæruleo: habetur & albo: huic duæ figuræ apud Lob. Tab. Ger.

Spica lavandula, & Lavandula alba, Lob. ico.

Lavandula alba, & Spica alba, Tab.

Lavandula flore albo, & Lavandula hort. minima, Ger.

Spica vulgaris flore cæruleo & flore albo, Eyf.

III. Lavandula folio dissecto.

Lavandula multifido folio, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.

Lavandula secunda, Tab.

Stœchas multifida, Ger.

R O S M A R I N U S.

Λιβανωτίς Dioscoridi l. 3. c. 89. ab odore Thuris nomen habet, Galeno 7. simpl. λιβανωτίς στεφανομακίνη, id est, Libanotis coronaria, quod ea οὐ στεφανομακίνη coronarij, ad corollas utantur.

Genera tria fecit Dioscorides & Galenus: umbelliferi genera duo, unum secundum, alterum sterile: tertium non umbelliferum à coronarijs expetitur. Theoph. 9. hist. 12. duo genera proposuit, fructiferum folio helioselini, semine & radice candidis: & sterilem folio Lactuca. Plinio lib. 24. c. 11. genera duo: alterum sterile: alterum cui & caulis & semen resinaceum, quod Cachrys vocatur: folijs odor thuris. At lib. 19. cap. 12. Rosmarinum coronarium, cum alijs speciebus confundit.

Hic de coronario agimus (de alijs inter umbelliferas dictum fuit) quem aliqui Cneoron nigrum Theoph. & Casiam Hygini volunt.

I. Rosmarinus hortensis angustiore folio.
Rosmarinus, Brunf. Trag. Fuch. Tur. Lon.
Rosmarinum coronarium, Matth. Ang. (cui & Cneorum Theophr. & Casia Latinorum) Dod. gal. Lac. Ad. Lob. Cæs. Lugd. Cam. Eyft.
Libanotis coronaria, Cord. in Diosc. Gef. hor.
Rosmarinus minor sive tenuifolius, Gef. hort.
Casia nigra Theophrasti, Dalech. in Plin.
Hyssopus Hebræorum quibusdam.

Florib. est cōmuniter subcæruleis, rarius albis.
II. Rosmarinus spontaneus latiore folio.
Rosmarinus sylv. seu major, Cord. hist.
Rosmarinus alter ignobilior, Gef. hor.
Rosmarinum sylv. Cæs.
Hic sponte Monspeisuli cum Epirosmarino reperitur.
Est & alius Rosmarinus sylv. de quo inter Ledi genera.

S E C T I O Q U A R T A.

HYSSOPUS; SATUREIA SIVE THYMBRA; THYMUS; EPI-
THYMUS; CUSCUTA; SERPILLUM; POLIUM; AGERATUM; PU-
legium; Distamnus; Origanum; Tragoriganum; Sampfuchus sive Amaracus;
Marum sive Majorana; Clinopodium & Acinos; Erinus;
Ocimum sive Basilicum.

H Y S S O P U S.

Υσσώπη Dioscoridi l. 3. c. 30. sic dici volunt quasi ὑσμύνη (προχρῶσμύνη ἐπὶ τὸν ὄψα quia super vultus est) fundatur: quam Dioscorides inter umbelliferas stirpes retulit: communis verò spicata est.

Genera duo Dioscoridi, ὄσων montana: & ὑσσώπη hortensis: Verum Græcorum Hyssopus, ab Arabum & Officinarum Hyssopo differt, qui à nonnullis Symphytum petraeum Diosc. l. 4. c. 9. esse videtur: alijs Polium Hyssopus Dioscoridis est. Plinius Hyssopi lib. 26. cap. 8. vires proposuit: & l. 14. c. 16. Hyssopi ex Cilicia, ad vini confectioem, meminit, multis plantæ notis additis.

I. Hyssopus officinarum cærulea, sive spicata.
Hyssopus, Brunf. Trag. Tur. Cord. in Diosc. Lac. Lon. Tab. Cam. flore cæruleo, Eyft.
Hyssopum, Matth. Cæs. Cast.
Hyssopus hort. Fuch. communis, Ang. Dod. gal.
Hyssopus vulgaris, Gef. hor. Dod. Cluf. hist.
Hyssopus sativa, Cord. hist. Lugd.
Hyssopus Arabum, Ad. Lob. Ger.
Floret aliquando ex una, aliquando ex utraque parte, quæ
Hyssopus utrinque florifera, Dod.
Alia odore moschum redolente à priore differt, quæ facillè in vulgatam degenerat.

Hyssopus moschata vel de Ciliffa, Gef. hort.
Meminit Gefn. & Crispæ: habetur & folijs dissectis: item communiter est folijs atrovirentibus: est & pallidè luteis: spica quoq; brevi & rotunda à priore variat: circa vulgatum & Epihyssopus reperitur.
II. Hyssopus rubro flore.
Hyssopus Arabum flore rubro, Lob. Lugd. Cam. Ger. Eyft.
Hyssopus Arabum, Tab.
Flores sæpius uno tantum, aliquando utroq; ordine digesti: satione quoq; in colorem cæruleum degenerare solet.

III. Hyssopus vulgaris alba.

Hyssopus albis florib. utrinq; digestis, Lob. ico.
Hyssopus flore albo, Lugd. Cam. Eyst.

IV. Hyssopus Anglica.

Hyssopus ab una parte alba, altera viridis, Ad. Lugd. Tab.

V. Hyssopus minor angustifolia.

Hyssopus alter, Dod. ut:
Hyssopus parva angustis folijs, Lob. ico.
an Hyssopus Hispanicus minor, Cluf. hist.

VI. Hyssopus hirsuta: in Prodr.

VII. Hyssopus umbellata.

Hyssopus vulgaris comosus, Cluf. hist.

VIII. Hyssopus latifolia, in Prod. descripta.

IX. Hyssopus rotundif. spicata, fortè Dioscor.
Hyssopus folio Origani Dalechampij, Lugd.

X. Hyssopus latifolia coma rotunda confert.

Hyssopus ex codice Cæsar. Dod. Lugd. Col.

XI. Hyssopus angustifolia spicata.

Hyssopus angustifolius spicato flore, Cluf. hist.

XII. Hyssopus angustifolia montana aspera.

an Hyssopus sylv. & montana, Trag.
Hyssopus montana, Matth. Lugd. Cast.
an Hyssopus montana odora, Cam.

XIII. Hyssopifolia.

Grafe poley, Cord. ob.
Gratiola minor, Ges. col.
Hyssopoides, Cam.

Est major latioribus folijs, minor angustioribus: floribus est cæruleis minoribus, rarissimè albis: at ex Hispania habemus, floribus oblongis, saturatoris cærulei coloris.

S A T U R E I A.

 Υμβρα Dioscoridi l. 3. c. 25. *Θυμβρον* Theoph. 7. hist. 1. (fortè *ἄπὸ τῆς ὕβριος* ob fragrantiam) dicitur ipsa Satureia. At Satureia, alijs à saturando dicta, quod cibus loco condimenti addatur: alijs à Satyris nomen traxisse putant, eò quod coitus marcescentes stimulet.

Genera duo Dioscoridi: sylvestris & sativa. Theoph. 7. hist. 6. sylvestris urbana aspectu vicina: at 6. hist. 1. plura ejus Genera esse monet. Plinio l. 19. c. 8. Thymbra, quæ Cunila, quæ & Satureia dicta in condimentario genere: & l. 20. c. 16. Cumila præter sativam, plura sunt in medicina genera: est quæ bubula appellatur, alia gallinacea, quæ Origanum Heracleoticum, &c.

I. Satureia hort. sive Cunila sativa, Plinij.

Hyssopus agrestis, Brunf.
Satureia, Trag. Lac. Lon. Dod. Lob. Cæf. (cui & Cunila & Thymbra agrestis) Tab. Cam.
Satureia altera, Matth. vulgaris, Dod. gal.
Thymbra secunda species, Ang.
Satureia sativa, Fuch. Tur. hortensis, Ges. hort. Ad. Lob. ico.
Thymbra vera, Ges. hort.
Satureia sive Thymbra sativa, Cord. in Diosc. & histor.
Satureia vulgaris hortensis, Lugd.
Satureia sylv. altera, Cast.
Satureia hortensis æstiva, Ger.
Satureia domestica, Eyst.

Flosculus est candidis, aut dilutè purpureis: aliquando caule & folijs subcæruleis. Addit Tabern.

Satureiam Romanam 2. quam sub Hyssopo albo flore. Ger. pinxit, quid est?

II. Satureia montana.

Thymbra, Dod. Cord. in Diosc. & hist. Lugd. Tab. Eyst.
Thymbra sylv. Ang. agrestis. Ges. hor.
Satureia altera, Lac.

Satureia hortensis, Lob. ob. Cæf.

Satureia sive Thymbra altera, Ad. Lob. ico.

Saxifraga secunda, Cam. ep. Matth.
an Satureia perennis, Cam.

Flosculus est purpureis, aut candidis: in hortis folijs est latioribus, ut Lob. in sylvestribus angustioribus, ut Dod. & Lug. pingunt; utramque Camer. in Matth. expressit. Huic Cuscuta etiam innascitur, quam

Epithymbrium sive Cuscutam thymbrae adnataam, Cord. in Diosc.

Epithymbrium Æginetæ, Cord. hist.

Epithymbrium, Cast. vocat.

III. Satureia spicata.

Saxifraga prima, Matth.

Thymbra S. Juliani, sive Satureia vera, Ad. Lob. ico.

Saxifraga vera, Diosc. Lugd.

Clinopodium, Cæsal.

Thymbra vera, Lugd. Tab.

Satureia S. Juliani, Ger.

Duplex est: quæ in monte S. Juliani, folijs est angustissimis: quæ verò Romæ & Neapoli in tectis & parietibus provenit, folijs est latioribus.

IV. Satureia Cretica.

Thym-

Thymbra Cretensis, Alpi.
 Thymbra legitima, Clus.hist.
 Thymbram Bellonij, antiquorum legitimam
 censet Belli ep. ad Clusium.
 Satureia legitima Dioscoridis, Ponæ.
 Hanc Thymbræ legitimæ nomine, & quæ
 vulgo τρηβι & θυμβρι dicatur, ab Honorio Belli

ex Creta accepimus.
 V. Satureia thymi folio.
 Satureia Dioscoridis, Matth. Cast. Lugd.
 Polium fœminam recentiorum esse volunt, Ad.
 Thymû vulgatiorem folio tenuiore, dicit Eyst.
 Hanc ex horto Clarissimi Contareni Thym-
 bræ nomine habemus.

T H Y M U S.

Θυμὸς Dioscoridi l. 3. c. 44. & Theoph. 4. hist. 7. & 6. ejusd. 2. & 1. caus. 5. ἀπὸ τῆς θυμῆς, quod ijs qui animi
 deliquium patiuntur adhibeatur; alij ἀπὸ τῆς θυμῆς, ἢ τῆς θυμῆς, deducunt, quod hoc veteres in sacris,
 quæ igne accenso fiebant, primum usi sint, ut apud Rhodiginum l. 3. c. 23. legere est.

Genera: Dioscorides l. cit. capitatum descripsit: at l. 4. c. 179. Thymi durioris meminit. Ex Theoph. 6.
 hist. 2. duo genera, Plinius l. 21. c. 10. & 21. candidum & nigricans, proposuit.

I. Thymus vulgaris folio tenuiore: & Eyst.
 Thymus, Brunf. Trag. Fuch. Tur. Cord. hist.
 Lon. durior, Cam.
 Thymus nostrâs, Cord. in Dioscor. vulgaris,
 Gesn. hort.
 Thymum durius, Dod. gal.
 Serpillum hortense, Dod. ico.
 Pepolina, Cæf.

Thymum vulgare, Lugd.
 Thymus niger, Tab.
 Thymus alter durior, Cam.

Foliorum colore variat: alteri virentia &
 suaveodora: alteri candida & graveolentia,
 qui rarior est.

Flore est purpureo, nunc albicante.
 III. Thymus capitatus, qui Dioscoridis.
 Thymum, Matth. Ad. Lob. Creticum, Cord. in
 Diosc. Dod. gal. Lugd. Cæf. legitimum. Clus.
 hisp. & hist.

II. Thymus vulgaris folio latiore.
 Thymum durius, Dod. Lob. ico. Clus. hisp. Ger.

Thymum cephaloton, Dod.
 Thymus, Ang. Lac. Cast. 2. Alp.
 Thymus capitatus, Cord. hist.
 Thymus verus capitatus sive Creticus, Cam.
 IV. Thymum inodorum, in Prod. desc.

E P I T H Y M U M E T C U S C U T A.

Ἐπιθυμόν Dioscoridi l. 4. c. 179. & Plinio l. 26. c. 8. flos est à Thymo duriore, Satureia simili. Verum non
 solum Thymo, sed & Thymbra, Polio, Dictamnino, Chamædri, Hyssopo, Serpillo, Majorana, Origano,
 Stræbe, Ebulo alijsq; Cuscuta modo circumnasci observavimus.

Cuscuta, recentioribus Græcis ἄστρον, quam aliqui Androsacen Dioscoridis l. 3. c. 150. alioqui Cadytam
 Theoph. 2. caus. 3. & Plinij l. 16. c. 44. esse volunt. Sed ad Orobanchem Theoph. 5. caus. 22. referri potest. Non-
 nullis podagra lini, quod linum amplectatur: ἀνὸς ἀστρον, Gesnero.

I. Epithymum sive Cuscuta minor.
 Epithymum, Matth. Lac. Ad. Cast. Lugd. (qui
 & Matth. & Lob. figuram habet) Cæf. alp. (qui
 Thymo Italico innasce scribit) Alp. Tab.
 Epithymum Græcorum & Arabum, Lob.
 Cassutha minor, Dod.

menta purgat: & apud Sclavonios Verduun
 Xeglie, id est, Herba coleram purgans: hæc
 Anguil. Sed qui est?

Epithymum vulgare, si ex Thymo simili abla-
 tum, verum Dioscoridis Epithymum est, Col.

III. Cuscuta major.
 Adrosaces, vulgo Cuscuta, Trag.
 Adrosace Dioscoridis, si legatur ἀστρον, id est,
 sine folijs, Ang.

II. Epithymum capitulis Platani crinitis.
 Epithymus, peculiaris planta à Thymo & Cu-
 scuta, quæ in Sclavonia provenit folijs Thym-
 bræ hirsutis, in cauliculis summis capitula
 hirsuta rotunda, Platani pilulis similia, ex
 cujus flosculis capillamenta rufescentia pro-
 deunt: radicem habet crassam, nigram, intus
 albam, quæ exiccata non secus quam capilla-

Cuscuta, Matth. Ang. (cui & Casuta) Lac. Lon
 Cast. Cæf. Clus. pan. & hist. Ger.
 Cassytha, Dodon. gal. Gesn. hort. Adv. Lobel.
 Tabern.

Cassutha, Fuch. Tur. Dod. Lugd. Thal.
 Hæc passim herbis & fruticibus adnascitur,
 potissimum Urticæ majori, lino, trifolio cor-
 niculato, lupulo, rubo & vepribus: colore vel
 albo vel rufo.

SERPYLLUM.

E *Ἐρπυλλός* Dioscoridi, lib. 3. cap. 46. ἀπὸ τῆς ἔρπειν à serpendo dictum: quia aliqua ejus particula terram tangente, ab ea radices demittantur: Sic & Plinio, lib. 20. cap. 22.

Genera duo Dioscoridi sunt: primum hortense, odore Sampsuchi: alterum sylvestre Zygis dictum, quod non serpat, sed in altitudinem excrescat. Theophrastus 6. hist. 7. duo genera agnovisse videtur, cum dicat Serpylli sylvestre quoque genus esse. Plinius & sativi & sylvestris meminit, & hoc serpere tradit: quod non intelligendum de eo Serpyllo, quod lib. 16. cap. 44. arboribus se circumdare scribit.

- I. Serpyllum majus latifolium.
Thymum latifolium, Lob. ico.
- II. Serpyllum latifolium hirsutum: quod
i. in Prod.
- III. Serpyllum sativum.
Serpyllum, Matth. Lac. Lugd. Tab.
Serpyllum domesticum, Cast.
Serpyllum folijs amaraci, Ger.
- IV. Serpyllum vulgare majus.
Serpyllum majus flore purpureo, & aliud candido, Cam. Ger.
Serpyllum album 1. & 2. Tab.
Flore est albo, est & purpureo.
- V. Serpyllum folijs citri odore.
Serpyllum alterum citratum, Matthiol. citrum olens, Gesn. hort. Thal. citratum, Tab. Eyst.
Serpyllum sylv. i. citratum, Cast.
Serpyllum referens planta, odore citri, Cæs.
Serpyllum pannonicum 1. Cluf. pan. & hist.
Thymum latifolium, Ger. ico.
- VI. Serpyllum vulgare minus.
Serpyllum, Brunf. Trag. Fuch. Ang. Gesn. hort. Tur. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæs. Lugd.
Serpyllum vulg. Dod. Ger. & vulgare flore albo.
Serpyllum sylv. Matth. Cord. in Diosc. sylv. alterum, Cast.

Serpyllum minus flore albo, & flore purpureo, Tab.

Serpyllum vulgare repens, Cluf. hist.
Aliud folijs est rotundis, aliud acuminatis & angustioribus: flos subpurpureus, roseus, candidus: pro cæli & loci diversitate odorem mutat, & inodorum reperitur: aliquando Thymum durius in Serpyllum degenerat: sic Theoph. 5. caus. 8. Ocymum in Serpyllum transfere scribit.

Hoc quandoque cum capitulis lanuginosis occurrit.

VII. Serpyllum angustifolium glabrum.
Serpyllum pannonicum 2. Cluf. pan. & hist.
Aliquando inodorum est: aliquando odorem foliorum Nucis refert.

VIII. Serpyllum angustifolium hirsutum: vel montanum repens hirsutum.
Serpyllum pannonicum 3. Cluf. pan. & hist.

IX. Serpyllum folio Thymi.
Serpyllum alterum, Dod.
Serpyllum Narbonense folijs & facie perpufilli angustifolij Thymi, Lob. Lugd.
Serpyllum sylvest. Zygis Dioscoridis, Cluf. histor.
Serpyllum Creticum, Tab. Ger.

POLIUM.

Πολίον Dioscoridi, lib. 3. cap. 124. sic dictum propter caniciem, qua in capitulis secundum Dioscoridem, at secundum Plinium, in folijs apparet: πολίος namque canitiem & canum significat.

Genera duo Dioscorides agnovit, τὸ βρειον montanum, alterum fruticosius: Galenus 8. simpl. majus & minus. Plinius, lib. 21. cap. 7. campestre majus, & sylvestre minus proposuit.

Polium montanum.

- I. Polium Lavandulæ folio.
Polium alt. Matth. Gesn. hort. Lac. Lugd. Cam.
Polium majus, Cord. hist. campestre, Lon.
Polium recentiorum fœmina Lavandulæ folio, Adv. Lob.
Polium pannonicum 1. vel majus, Cluf. pan.
Polium 7. flore albo, Cluf. hist.
Polium folijs & facie Lavandulæ, Eyst.
Variat folijs latioribus & angustioribus; hinc Polium fœmina, & Polium campestre, Tab.

Hujus speciem per omnia majorem, cana lanugine candicantem, magis odoratam & aromaticam, Cordus in sua historia notavit, Polium minus nominans.

II. Polium montanum luteum.
Polium, Tur. Dod. ico. at 5. desc.
Polium luteum, Ad. Lob. Lugd. Cluf. pan.
Polium 3. Cluf. hisp. montanum 2. Eid. hist.
Polium montanum luteum, Tab. Ger.

Flos modo luteus, modo pallidus, interius pallescens & foris exalbidus: interdum ex lureo vire-

virescens: Ex hujus semine natum, flore ex albo purpurascente, quod
Polium 4. Clus. hist.

III. Polium montanum album.

Polium montanum, Ang. Lob. Tab. Ger.

Polium minus & mediterraneum, Adv.

Polium alterum seu parvum, Dod. gal.

Polium tenujus & 2. Dod.

Polium montanum, 1. Clus. hisp. & hist.

Polium montanum alterum, Cæs.

an Polium minus, Cord. in Diosc. & hist.

Est duplex: alterum cauliculis humi sparsis, folijs incanis & denticulis vix conspicuis: alterum cauliculis erectis, folijs angustioribus, capitulis longioribus, quod

Polium montanum 2. flore albo, Clus. hist.

IV. Polium montanum repens.

Polium 4. & repens, Dod.

Polium 6. Clus. hisp. montanum 8. Eid. hist. & pannonicum minus, Eid. pan.

Polium mont. supinum minimum, Lob. Lugd.

Polium montanum 3. Cæs.

Polium montanum minimum, Tab. Ger.

Polium maritimum.

I. Polium latifolium incanum Creticum: in Prod. desc.

II. Polium angustifolium Creticum.

Polium erectum Creticum & fortè frutescens Diosc. Ponæ.

III. Polium maritimum erectum Monspeliacum.

Polium 1. Matth. desc. at 2. ico. Clus. hisp.

Polium, Lac. Matthioli, Lugd.

Polium 1. five montanum Diosc. Gesn. hort.

Origani 3. species Dioscoridis, Quadramio.

Hoc & locis maritimis, & diversis collibus, & arenosis littoribus, ut ad Cetium montem, & Magalonam insulam Narbonensis Galliae fruticat, ita ut & maritimum & montanum dici possit: in quo Epipolium notavimus.

IV. Polium maritimum supinum Venetum.

Polium 1. Dod. gal.

Polium repens 3. Dod. ico. at 4. desc.

Polium Venetum, Ad.

Polium 4. Clus. hisp. Lugd.

Polium montanum, Cast. Cæs.

Polium montanum purpureum, Lob. Tab. Ger.

5. purpureum, Clus. hist.

Origanum 3. genuinum Dioscoridis, Quad.

Hysopos Apolus Diosc. & Serapionis, Col.

Illud erectum est, & omnibus partibus crassius: hoc vero repit, tenujus & candidius est: utrumque loco natali legimus.

V. Polium montanum supinum alterum.

Polium 5. Clus. hisp. 6. albo flore, Eid. hist.

Sola teneritate & floris colore à priore differt.

VI. Polio affinis Guacatane.

Guacatane plantula Polio montano haud ab-

similis, sed inodorum, Monard. & ex eo, Lugd.

Castor.

Guacatane pilosellæ comparare possumus,

Frag.

A G E R A T U M.

A ἰριζαρον Dioscoridi, lib. 4. cap. 59. cui nomen inditum, ἀπὸ τοῦ ἐπιπολὺν τὸ ἀνθὸς ὁμοιοειδὲς πολεῖται, quoniam flos in sua coloris specie diutissimè conservetur: quasi dicas senectutis experts, quod ἀγίσταλ' dicitur: vel ut Plinius, lib. 27. cap. 4. quoniam diutissimè non marcescat.

I. Ageratum folijs ferratis.

Eupatorium Mefuæ, Trag. Gesn. hort. Matth.

Lon.

Ageratum, Matth. Gesn. hort. Lac. Cast. descrip.

Lugd. Cam. Tab. Col. Eyf.

Ageratum Septentrionalium, Ad. Lob. Eyf.

Mentha corymbifera minor, Cord. hist.

Costus minor hortensis, Gesn.

Herba Julia, Ang. Gesn. col.

Balsamita minor, Dod.

Balsamita foemina, Ger.

Camphorata, Cæs.

Floribus est luteis: rarius candidis, & hoc

Ageratum florib. candidis, Ad. Lob. Tab. Cam.

Ageratum 2. Matth. Lugd.

Hoc etiam majus est & minus: nam quod in

Hetruria provenit multò minus est, quod

Ageratum minus. Cam. in Matth.

Circa Monspelium etiam Corymbis longioribus & magis compactis reperitur.

II. Ageratum folijs non ferratis.

Ageratum 3. Matth. Lugd.

Ageratum minus, Lob. Cam. Tab.

III. Ageratum ferratum alpinum.

Ageratum purpureum & Moschatella cærulea

Germanis quibusdam, Lugd.

LIB. VI. SECT. IV.
P U L E G I U M.

Γλέχων Dioscoridi lib. 3. cap. 36. cui & βλήχων, à βλήχῃ balatu, quoniam dum floret, gustatum à pecoribus βλήχῃς ποσιμπλωτου balatum concitet: quod & Plinius lib. 20. cap. 14. notavit. Pulegium latinis, quod ejus stōs recens incensus, pulices interficiat.

Genera duo Plinius fecit, fativum & sylvestre: illud marem & fœminam: mas candidum, fœmina purpureum florem habet, quo solo inter se differunt: sylvestre, quibusdam Dictamnus dicitur.

I. Pulegium latifolium.

Pulegium, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Tur. Cord. in Diosc. & hist. Dod. Lon. Cæs. Cast. Cam.

Pulegium vulgatum, Ang.

Pulegium fœmina, Fuch. in ico.

Pulegium aquaticum, Gesn. hort.

Pulegium regium, Ad. Lob. Lugd. Eyf.

Floribus est cœruleis ex roseo albicantibus, rarissimè albis.

II. Pulegium latifolium alterum.

Pulegium, Cast. mas Plinij, Lob. ico.

III. Pulegium folijs Nummulariæ: in Prod. describitur.

IV. Pulegium angustifolium.

Pulegium cervinum, Gesn. hor. Lugd. Cam. Eyf.

Pulegium alterum folijs oblongis, Dod.

Pulegium angustifol. sive cervinum, Ad. Lob.

In folijs aliqua notatur differentia; hinc

Puleg. Cret. & Pulegium Malsilioticum, Tab.

Pulegium mas & Pulegium regium, Ger.

D I C T A M N U S.

Διψάμων Dioscorides lib. 3. cap. 37. meminit, & aliquibus γλήχων ἀγρία Pulegium sylvestre dici. Videtur Διψάμων vox, ἀπὸ τῆς ψίψεν deduci, eod quod, ut Dioscorides & Theoph. εὐτόκων ἐστὶ: cum non modo potum, sed appositum quoque partus defunctos eiciat. Διψάμων Theoph. 9. hist. 16.

Genera tria Dioscoridi & Theoph. Creticum, pulegio simile at majoribus & lanuginosioribus folijs: Pseudodictamnus minus illo acre, & ut Theoph. minus, & viribus longè inferius: & Dictamnus Creticum alterum folio Symbrij, floribus origani sylvestris: quod Theoph. veluti equivocè sic appellatum scribit, nec enim speciem, nec vim eandem habere. Idem Plinius l. 25. c. 8. Officina Dictamnus album etiam habent.

I. Dictamnus Creticus.

Dictamnus, Brunf. Dictamnus, Ang. Tur.

Dictamnus, Matth. Lac. Ad. Lob. Cast.

Dictamnus Creticum, Matt. Cæs. verum, Dod.

Dictamnus vera, Cord. in Diosc. Gesn. hor. (Lug.

Dictamnus Creticus, Trag. Dod. gal. Lon. Cam.

Qui ex Creta adfertur, crassioribus & villosioribus folijs: qui ex hortis Italiæ majoribus, minusque incanis: monet Cluf. hist. ap. in Sardinia minoribus, candidioribus & odoratissimis folijs reperiri.

II. Pseudodictamnus verticillatus inodorus.

Pseudodictamnus, Mat. Dod. gal. Lac. Cast. Cam.

Lugd. qui & Matth. & Dod. figuram proponit.

Pseudodictamnus florib. verticillatis, Ad. Lob.

καλλιμαθία, Ang. (Eyf.)

Pseudodictamni nomine ex Creta, Cæs.

Gnaphalium Dioscoridis, Ponæ.

III. Pseudodictamnus alter odoratus, quid?

Dictamni 3. genus, sive Dict. non Cret. Dod. gal.

Pseudodictamnus, Eid. in ico.

IV. Pseudodictamnus acetabulis Moluccæ.

Pseudodictamnus Cydoniæ, sive Dictamnus 2.

Theoph. Ponæ.

Ex horto Clarissimi Contareni.

V. Dictamnus albus vulgo, sive Fraxinella:

quia vulgo Dictamnus dicitur, huc retulimus, alias rectius in aliam classem referretur.

Dictamnus putatus, Brunf. (Lon.

Dictamnus vulgaris, Trag. Gesn. hor. Cam. Offic.

Pæonia mascula, Eidem.

Dictamnus album, nonnulli pumila fraxinus, Matth. Lac. Cæs. Cast.

Tragium, Dod. gal. Gesn. hor. (qui tamen negat) primum Dioscoridis, Ad.

Tragium Creticum, Guil. the.

Dictamnus nostra, Cord. in dif.

Fraxinella, Cord. hist. Dod. Lug. Cl. pan. & hist.

Natrix Plinij, Ang. (Ger. Eyf.)

Dictamnus album, Belli ep. 3. ad. Cluf.

Polemonium, Tab.

Plinio l. 27. c. 12. Natrix vocatur herba, cujus radix evulsa virus hirci redolet. Tragium Diosc. l. 4. c. 49. in Creta tantum nascitur habet folia Lentisco similia & ramos & fructus, minora tamen omnia. Tragiū negat Belli, quia hirci odorè non spiret, sed gravem, neq; in tota Creta inveniri.

Duplex est 1. elatius, oblongiore spica saturatiore, folijs nigricantibus: 2. humilior, læviore spica, floribus & folijs dilutioribus.

ORIGA-

O R I G A N U M.

Oρίγανος Dioſcoridi l. 3. c. 32. ἀπὸ τὸ χαίρειν ὄρειον dicitur, Eufiachio volente, qui ab ὄρεος ἢ γαῖος derivat: alij παρὰ τὸ ὄρειν ἢ γαῖον, quia viſus claritati conducit, deducunt.

Genera quatuor Dioſcoridi: ἡρακλειωπιδος: ὄνιτις, quaſi aſinis pabulo gratum ſit: ἀρχιορίγανος, ἢ τραγορίγανος: Theophr. 6. hiſt. 2. duorum tantum meminit: nigri ſterilis, & candidi fructuoſi. Plin. l. 20. c. 16. Origanum Heracleoticum Græcorum, quod Cunilam gallinaceam Romani appellent, refert: at c. 17. Onitidis, quod praſion appellent Hyſſopo non diſſimile, & Tragorigani Heraclij, cujus tria ſint genera (Dioſcoridis utrumq; Tragoriganum intelligens) Cretici, Smyrnai, tandem Heracleotici, quod Oniten vocent, hiſtoriam ſed conſuſiorem tradit.

I. Origanum ſylv. Cunila bubula, Plinij.
Origanum, Brunf. Ang. Tur.
Origanum vulgare, Trag. Matt. Lon. Lug. Eyſt.
Origanum ſylv. Dod. Cord. in Dioſc. Fuch. Gef.
hort. Lac. Tab. Cam.
Origanum onitis majus, Ad.
Agrioriganum ſive Onitis major, Lob.
Origanum Italicum, Cæſ. Anglicum, Ger.

Folijs longiorib. rotundiorib. variat: florib.
ex candido rubentibus, phœniceis, ſanguineis.
Tragoriganum Dioſcoridis quibuſdam.

II. Origanum ſylv. album.

Origanum ſylv. Cam.

Origanum album, Tab. Ger. deſc.

III. Origanum ſyl. humile: in Prod. deſcrip.

IV. Origanum Heracleoticum: Cunila gal-
linacea Plinij.

Origanum peregrinum 1. vel 6. Trag.

Origanum Heracleoticum, Matt. Gef. hor. Lac.

Ad. Lob. Lugd. Caſt. Cam. Ger. 1. & 2. Tab.

Origanum Græcum, Ang.

Origanum alterum, Cæſ.

Eſt floſculis ex albo purpuraſcentibus: eſt &
candidis.

V. Origanum Creticum.

Origanum Heracleoticum in Creta, Cord. in
Dioſcorid.

Origanum Creticum, Gef. hor. Cæſ. Cam.

Origanum Anglicanum, Dod.

Hyſſopus Dioſcoridis, Ang.

Origanum Syriacum ſylveſtre, Ad.

VI. Origanum Onites: & Matth. Gef. hor.
Lac. Lon. Caſt. Lugd.

Origanum Heracleoticum, Ruel.

Marum quibuſdam, Dod. gal. Lac. Lugd.

Hyſſopus genuina Græcorum, Ad. Lob.

Hyſſopus legitimus & Meſuæi, ſcarſapepe He-
trufcis, Cæſ.

Majorana major Anglica, Tab. Ger.

Origanum ſyl. potius quàm majorana, Col.

VII. Origanum Onites fl. albicantibus.

Origanum Onites, aliud à Matthioli, Cam. hor.

Origanum Onites diſtinctum, Eyſt.

VIII. Origanum folio ſubrotundo.

Origanum Onitis Galloprovinciae minus, Ad.

Origanum Monſpeliacum, Cam. ep. Matth. &
hort. Tab.

IX. Origanum cognata Zatarendi: quid?

Zatarendi, Alpino, quod ſiccatum, inſtar Ori-
gani pro obſonio comedunt.

T R A G O R I G A N U M.

Tραγορίγανος Dioſcor. l. 3. c. 35. (origani 4. genus eidem, quod aliqui hircinum interpretantur, cum ſic di-
ctum videatur, quaſi capris gratum ſit) quod pro locorum ratione variat: quoddam ſpecioſius latioribus
folijs: alterum gracilius, folijs exilioribus, quod aliqui πείριον vocant. Plinio l. 20. c. 17. Tragoriganum ſimi-
lius eſt Serpyllo ſyl. Is Tragorigani differentiæ à Dioſcoride propoſitas, ſub Origano Heracleo recenſet.

I. Tragoriganum Serpyllifolium.

Tragoriganum, Matt. Lac. Caſt. Lug. Ger. 1. Tab.

II. Tragoriganum latifolium.

Marum, Matth. Caſt. Lugd. Tab.

Tragoriganum, Dod. Lugd.

Tragoriganum alterum, Gef. hor. Ad. Lob.

Thymum Creticum, Ger. ico.

III. Tragoriganum anguſtifolium.

Tragoriganum 2. Cluſ. hiſp. & hiſt. Dod. Lugd.
Cam. ep. Tab.

Tragoriganum flore albo, Lob.

IV. Tragoriganum Creticum.

Tragoriganum. Cretenſe apud Venetos, Ad. Lob.

Tragorigani 2. altera ſpecies, Cluſ. hiſp.

Tragoriganum Hispanicum 3. Eid. hiſt.

Thymum magnum, Alp.

SAMPSUCHUM, SIVE AMARACUS; MARUM
SIVE MAJORANA.

Σ *Αμύχρον* in Cyzico & Cypro laudatissimum, secundum locum sibi vendicat Aegyptium: vocatur à Cyzicenis & Siculis *αμάρανον*, Dioscorides l. 3. c. 47. Et Theoph. 1. hist. 15. 6. hist. 1. & 7. Amaracum (vel ut Gaza reddit Samsucum vel Sampsuchum) suffrutex est & coronaria herba minutis folijs condita ut Serpillum, &c. Amaracum, Diocles medicus & Sicula gens appellavere, quod Aegyptus & Syria Sampsuchum. Plinius l. 21. c. 11. & 12. Sampsuchum sive Amaracum in Cypro laudatissimum & odoratissimum, ex quo oleum, quod Sampsuchinum & Amaracinum, &c. *Μάρον ἢ ὄσθρον* Dioscoridi l. 3. c. 49. Majoranam esse volunt.

Genera duo Plinio l. 12. c. 24. Maron in Aegypto nascitur pejus quam Lydium, majoribus folijs ac varijs: illa brevia ac minuta & odorata.

I. Sampsuchus sive Marum, Mastichen redolens.	Amaracus, Sampsuchum, Gef. hor.
Clinopodium, Dod. gal. Gef. hor. (cui & herba Sampsucho cognata) Cam.	Majorana tenuior & minor, Dod.
Helenium, Theoph. fortè Tragoriganum Diosc.	Amarac. tenuior, Ad. Lob. tenuif. urbana, Cam.
Marum, Gef. hor. Cast. Tab. Ger. peregrin. Eyst.	Hæc apud nos in Majoranam vulgarem degenerat: & huic Cuscuta circumnascitur, quæ Epimajorana, Tab. Ger.
Marum, Mastic Gallorum & Anglorum, Ad.	V. Majorana vulgaris.
Marum, an Helenium odorum Theoph. Lob.	Majorana, Brunf. Dod.
Marum verum, vulgo Mastic, Lugd.	Amaracus, Matth. Fuch. Lugd. qui Matth. & Fuch. iconem proponit.
Marum vulgare sive Clinopodium, Dod.	Sampsuchus sive Amaracus, Latinis Majorana, Cord. in Diosc. & hist.
Tragoriganum 1. Clus. hisp. & Tragoriganum Hispanicum 1. cujus semen Ambræ dulcis nomine missum, Eid. hist.	Amar. vulgarior, Ad. Lob. ico. Eyst. major, Cast.
Ludit folijs nunc longioribus, nunc rotundioribus, modò angulosis & hederaceis.	Amaracus, Majorana, Sampsuchum, Gef. col.
II. Marum repens verticillatum.	Sampsuchus, Lac. Lob.
Sampsuchus Diosc. sive Amaracus serpens, Ad.	Majorana vulgo, Maron, Diosc. Cæf.
Marum supinum, Lob.	Majorana sive Amarac. major, Gef. h. Tab. Ger.
Marum ex Sicilia allatum, Sampsuch. Diosc. Cef.	Amaracus sylv. annua, Cam.
Marum repens, Tab.	Hanc latis admodum folijs & capitulis rotundioribus sub Majorana latifolia Eyst. proponit.
Pulegium angustifolium, Ger. ico.	VI. Majorana sylv. perennis: & Cam.
III. Majorana Syriaca vel Cretica.	Majorana sylv. Trag. Gef. hor.
Marum Syriacum, Ad. Lob. Lugd. Tab. Ger.	Origano cognata majorana major, Eid.
Marum Cretense, Alp.	Hanc Londino folijs subluteis accepimus.
IV. Majorana tenuifolia.	VII. Majorana sylv. latifolia.
Majorana nobilis, Brun. Ang. fativa, Trag. Lon.	Amaracus sylv. folijs latioribus, Cam.
Majorana gentilis, Tur. tenuifolia, Tab. Ger.	Majorana sylv. Eid.
Amaracus sive Major. tenuif. Matt. Cast. Lugd.	Hanc ex horto Sprengeri Heidelb. habemus.

CLINOPODIUM ET ACINOS.

K *Κλινόποδιον* Dioscoridi l. 3. c. 109. quod flores habeat *ὡς κλίμας ποσὶν ὁμοία*: Et Plinio l. 24. c. 15. quod orbiculato florum ambitu speciem pedum lecti præbeat, ex intervallis Marrubij modo dispositis: quod sanè Clinopodio primo pulchro convenit. Verum ab alijs *Ocymoides* nominari monet, & Serpyllo similem, surculosam palma altitudine: qua de secundo dici rectè possunt, propter foliorum formam cum Serpyllo & odorem cum Ocimo. *Αἰνυθὸν ἢ ἄνον* herba coronaria ocimo similis, sed hirsutior atq; odorata, Diosc. l. 3. c. 50.

I. Clinopodium Origano simile.	Clinopodiū, Cord. in Diosc. Gef. h. Lac. Cast. Tab.
Origanum quartum & minus, Trag.	Clinopodium vulgare, Matth. majus, Cam.
	Beton-

Betonica Pauli, Guil.
 Pulegium montanum, Lon.
 Origanum sylv. Eid. verticillatum, Thal.
 Calamintha prima, Tur.
 Acynus sive sterilis, Ad.
 Acinos, Lob. Ger.
 Acinos, sive Clinopodium sylv. Lugd.
 Clinopodium primum, Matth. Clus. pan. Lugd.
 Herba Origano vulgari similis, Cæs.
 Duplex est: elatius majore folio: humilius
 alterum, minore: flore communiter purpura-
 scente, rarius albo.
 II. Clinopodium arvense Ocimi facie.
 Basilicum tertium, Trag.
 Calaminthum montanum, Eid.
 Pseudoclinopodium, & Clinop. alterum, Matt.
 Acinos, Dod. gal. Fuch. ico. Lac.
 Ocymastrum, Fuch. Lugd.
 Pulegium petræum, Ges. hort.
 Ocimum parvum, Lon.
 Ocimum sylv. sive Acinos, Dod. Ger.
 Clinopodium, Ang. Tur. Cæs. majus, Thal.

Clinopodium alterum Matthioli, Lugd. Tab.
 Clinopodium aut Lectipes, Ad.
 Clinopodium vulgare, Lob. Clus. hist.
 Folijs est modò latioribus, modò angustiori-
 bus, ratione loci: modò erecta, modò repens: a-
 liquando hirsutissima, aliquando penè lævis:
 floribus cæruleis, rarius albis.
 Hanc Matth. ut ex ejus descriptione patet,
 Manardum secutus, & hist. Lugd.
 Acinos nomine exhibuere.
 III. Clinopodium Ocimi facie alterum.
 Acinos Anglicum, Clus. pan.
 Acinos Dioscoridis fortè, Eid. hist.
 IV. Clinopodium montanum.
 Clinopodium Austriacum, Clus. pan. & hist.
 Flore est purpureo intenso seu violaceo: ra-
 rius albo.
 V. Clinopodium alpinum hirsutum.
 Clinopodium alpinum, Ponæ.
 VI. Acinos latifolia.
 Acinos, Urtichella olitoribus, Col.
 Acinos Dioscor. nomine ab Imperato accepim?

E R I N U S.

E ^{Plin.} Dioscoridi l. 4. c. 29. folijs ex Ocimi minoribus, & lacteo succo turget, & c. Plinio l. 23. c. 7. Herba
 quam Græci Erineon vocant, & c.
 Erini nomine quatuor à recentioribus plantæ proponuntur.

I. Erini seu Ocimi aquatici nomine à Matth.
 quem sequuntur, Lac. Lon. & Lugd. hist.
 Basilicum aquaticum, Cast. cujus folia incifuris
 carent: pro hac
 Hieracium Sabaudum latifolium, Guilandi-
 nus nobis ostendit.

2. Erinus Dalechampij, in hist. Lug. sed quid?
 3. Erinus Cæs. & Columnæ: est Rapunculi
 minimi species.
 4. Erinos vel Caprificus, Nicandro & Pli-
 nio, fortè Esula dulcis, Tragi: vel altera Esula
 sylv. ejusdem, Adversar.

O C I M U M.

O ^{Κίμων} Dioscoridi l. 2. c. 171. Theoph. 7. hist. 3. cui, ut & Varroni & Plinio l. 19. c. 7. à celeritate proveniendi
 dicitur. Recentioribus Græcis βασιλινόν, id est, regale: unde ab Aëtio ὀνιμον βασιλινόν appellatur.
 Genera plura recentioribus, quæ potissimum differunt magnitudine foliorum, quæ latiora, angustiora,
 plana vel crispata: colore eorundem quæ viridia, nigricantia, maculata: florum, qui candidi, vel purpurascens:
 & odore, cum in aliquibus caryophyllos, in alijs citrum redoleant.

I. Ocimum latifol. maculatum vel crispum.
 Ocimum latifolium, Cæs.
 Basilicum Indicum, vel potius Hispanicum,
 Camer.
 Ocimum aut Basilicum crispum exoticum aut
 Hispanicum, Cam. ep. Matth.
 Ocimum crispum Hispanicum, Tab.
 Ocimum Indicum, Clus. hist.
 Basilicum Indicum maculatum, Eyst.

Est majus & minus.
 II. Ocimum viride folijs bullatis.
 Ocimum Indicum viride majus, folijs protube-
 rantibus, Eyst.
 III. Ocimum folijs fimbriatis viridibus.
 Ocimum crispum viride, Eyst.
 Odore est inter Camphoram & Citrum con-
 fuso.
 IV. Ocimum caryophyllatum maximum.
 F f Ocy

Ocimum in viridarijs Alexandriae, Alp.

Ocimum latifolium magnum, Eyft.

Folijs est oblongis colore rubro suffusis eximie odoratis.

V. Ocimum caryophyllatum majus.

Basilica major, Trag. Lon.

Ocimum maj. Matt. Fuch. Dod. gal. Lac. magn. Tur.

Ocimum maximum, Dod. Lugd.

Ocimum nigrum, Cord. in Diosc. & hist.

Ocimum maximum caryophyllatum, Ad. Lob.

Ocimum caryophyllatum, Gef. hort.

Hoc cum magis minusve hirsutum sit, ab alijs hirsutum, ab alijs læve pingitur: color tam foliorum, quam florum, in alio alb. in alio niger est.

VI. Ocimum citri odore.

Ocimum citratum, Gef. hor. Cæs. Eyft.

Ocimum maximum citratum, Lob.

Ocimum medium sive citratum, Ad. Tab. Ger.

VII. Ocimum vulgatius.

Basilicum sive Ocimum, Brunf.

Ocimum medium vulgatius, Ad. Eyft.

Basilica minor, & Baccharis Germanica, Trag.

Ocimum medium, Matth. Cast. Cam. Lugd. qui Matth. & Fuch. figuram exhibet.

an Ocimum Nabathæum, Cord. in hist.

Ocimum mediocre, Fuch. 3. & medium, Cæs.

Ocimum sive Basilicum medium vulgatius, Lob.

Ocimum magnum, Tab. Ger.

VIII. Ocimum minus angustifol. folijs ferratis.

Ocimum minus angustifolium flore albo, Eyft.

IX. Ocimum anisi odore.

Ocimum anisatum, Eyft.

Medio vulgatiore, figuram respõdet odore Anisi.

X. Ocimum minimum.

Ocimum crispum, Brunf. Lon.

Ocimum garyophyllatum, vel minus, Matth.

Ocimum exiguum, Fuch. minus, Dod. gal. Tur.

Basilicum minus, Cast.

Ocimum minus garyophyllatum, Cord. in Diosc. Tab. Ger.

Ocimum minimum Amaraci figura garyophyllatum, Lob. Eyft.

Ocimum parvum, & Ocimum garyophyllatum, Lugd. duæ figuræ.

Ocimum alterum tenuifolium, Cæs.

XI. Ocimum affinis.

Albahaca herba, quæ odoris gratia in nova Hispania excolitur, Joseph. Acosta l. 4. c. 27.

SECTIO QUINTA

MENTHA; MENTHA SYLVESTRIS SIVE MENTASTRUM;
MENTHA AQUATICA, SEU SISYMBRIUM; MENTHA CATARIA;

Calamintha; Melissa; Matrubium; Galeopsis sive Lamium & Urtica mortua; Urtica; Alysson; Sideritis; Euphrasia; Melampyron & Cratægonon;
Betonica; Setratula; Scrophularia & Ruta
canina; Stachys.

M E N T H A.

Mentha veteribus Græcis, Plin. l. 19. c. 8. auctore, *αἰθὴν* dicebatur: at odoris suavitas nomen apud Græcos mutavit, & ἰσὴν οὐσὴν ab ἰσὴν ἡ οὐσὴν, i. e. suavis odor, vocatur, qua voce Dioscor. l. 3. c. 41. usus est. Hydi-
asmi Theoph. 7. b. 7. ubi Gaza Mentastrum convertit: at Mentha (fortè Mentastrum intelligens) 6. b. 7. meminit.

Genera: Dioscoridi sativa est & sylvestris, quam Mentastrum dici, volunt interpretes, Pliniam. Galeno 6. simpl. Mentha est odorata, quæ Dioscoridi sativa est, & altera inodora, quam Calamintham vocitent. Et Plin. l. 20. c. 14. Mentha genus ejus sylvestre Mentastrum est. Sic l. 20. c. 14. Nepeta mentionem facit, ex qua, ut & Mentastro, Origano, Cunila, Serpillo, Marrubio vinum confici, l. 14. c. 16. ostendit.

Mentha sativa.

I. Mentha hortensis corymbifera.

Balsamita, Brunf. major, Dod. gal.

Alisma, Trag.

Mentha Sarracenicæ, Nicolao in Martiat. Ang.

Cord. in Diosc. (qui Chrysocome cognatam vult) Lac. Lon. Cam. Eyft.

Mentha Græca, Matth. Gef. hort. Cast.

Mentha Romana, Lac.

Mentha corymbifera major, Cord. hist.

Costus hortorum, Gef. hor. Ad. Lob. Lugd.

Ovaria, Gef. hort.

Herba S. Mariæ vulgo, Cæs.

Hæc quibusdam Lepidium Dioscoridis: at
Cæs. l.

Cæſalpino Melilotus Dioſ. Plinij & Avicennæ.

II. *Mentha corymbifera anguſtifolia.*

Menthæ Sarrac. ſpecies altera, Myconi, Lugd.
an *Menthæ Sarracenicæ ſpecies ſylv. in ſylva*
Martia, Cam.

III. *Mentha hortensis verticillata ocimi o-*

Mentha hortensis 4. Fuch. Tur. (dore.

Mentha fativa 4. Dod. Lugd.

Mentha 3. Gefn. hort. 4. Lon.

Mentha Romana anguſtifolia, Ad. Lob.

Mentha cardiaca, Cam.

Calamintha ocymoides, Tab.

Ocymoides repens, Ger. ico.

IV. *Mentha crispa verticillata: & Eyſt.*

Mentha fativa 1. Fuch. Dod. gal. Lac.

Mentha fativa, Tur. fativa crispa, Lugd.

Mentha vulgata ſerpens rotundiore folio, pu-
legij flore, Ad. Lob.

Mentha cruciata, Lob. ico. titulo tranſpoſito.

Mentha altera, Cam. ep. Matth.

V. *Mentha rotundifolia crispa ſpicata.*

Mentha fativa ſeu crispa, Trag. Cord. in Dioſc.

Mentha fativa altera, Matth. Fuch. Dod. Tur. Lac.

Mentha crispa, Lon. Cam. ſive Baſamita.

Mentha rotundifolia altera flore ſpicato, ſive

cruciata mentha, Lob. (tranſp.

Mentha vulgata, ſive fuſca ſacra, Lob. ico. tit.

Mentha hort. rotundifolia, ſeu Romana, Cæſ.

Mentha fativa minor, Caſt. (exhibit.

Menthæ ſpicatæ quinque varietates Lobelius

VI. *Mentha rotundifolia ſpicata altera.*

an *Mentha rubra, Trag. Lon.*

Sifymbr. 1. Ang. hortense, Matth. Lac. Caſt. Lug.

Mentha hortensis altera, Gefn. hort.

Sifymbria mentha agrestis, Lob.

VII. *Mentha anguſtifolia ſpicata.*

Mentha, Brunf. Ang.

an *Nepeta aquatica, vel Mentha agrest. 3. Trag.*

Mentha 1. Matth. Caſt. hortensis 1. Gefn. hort.

Mentha fativa, vel hortensis 3. Dod. Fuch. Tur.

Sifymbrij 1. altera ſpecies, Cord. in Dioſc.

Mentha acuminata, Lon. acuta, Tab. Cá. in Mat.

Mentha Romana ſive præſtantior anguſtifolia.

Adv. Lob.

Mentha fativa, Lugd. cruciata, Ger.

Mentha hortensis oblongo folio, Cæſ.

Mentha odorata anguſtifolia, Cam.

Latoribus aliam, aliam anguſtiſſimis & lon-
giſſimis folijs in hortis obſervavimus.

VIII. *Mentha ſpicata folio variegato.*

Menthastrum alterum, Dod.

Menthastr. Anglicum cinereum & niveum, Ad.

Menthastr. niveum Anglicum, Lob. Lugd. Eyſt.
cujus ſolum nomen apud Tabernę montanum.

Interdum in eodem ramo folia quædam ni-
vei coloris, quædam partim nivei partimque
viridis, in quibusdam nihil nivei.

Mentha ſylveſtris ſive Menthastrum.

I. *Mentha ſyl. rotundiore folio: & Gefn. hor.*

Menthastrum, Cord. in Dioſc. Tab.

Menthastrum folijs orbiculatis, Gefn. ap.

Mentha aquatica, Ger.

II. *Mentha ſylv. longiore folio: & Gefn. hor.*

Mentha equina, Brunf.

Menthastrum, Trag. (vel mentha agrestis alte-
ra) Matth. Fuch. Dod. Cord. hiſt. Lac. Ad. Lob.

Caſt. Cluſ. hiſt. ico.

Menthastrum ſyl. Eyſt. vulgare, Lugd.

Sifymbrium campeſtre, Ang.

Mentha ſylv. Tur. Lon. ſylv. altera, Cæſ.

III. *Mentha ſylv. longioribus nigrioribus*
& minus incanis folijs.

Menthastrum aliud, Lob.

Menthastrum Campenſe, Lugd.

IV. *Mentha ſylv. anguſtifolia.*

Pulegium aquaticum, ſeu paluſtre ſpicat. Eyſt.

V. *Mentha montana verticillata.*

Menthastrum montanum, & 1. Cluſ. pan.

Menthastrum montanum pannonic. Eid. hiſt.

Menthastrum pannonicum, Cam.

VI. *Menthastrum cæruleum, Cam. quid?*

VII. *Mentha tuberoſa radice, (Cam.*

Menthastrum tuberoſa radice, Cluſ. pan. & hiſt.

VIII. *Mentha radice geniculata: quę 2. in Prod.*

MENTHA AQUATICA, SIVE SISYMBRIUM.

Σ *τοῦ μθειον, ἰσπιδλον ἀρχιον: Sifymbrium, alij Serpillum ſylv. vocant, Mentha hortensis similitudine, sed*
lterioribus folijs atque odoratis, Dioſcoridi, l. 2. c. 155.

Genera duo fecit: alterum Mentha simile: alterum quod Cardamine dicitur: & Plinius, lib. 20. cap. 22.
Sifymbrium ſylv. à quibusdam thymbræum appellatum, pedali non amplius altitudine: quod in riguis naſci-
tur ſimile Naſturtio eſt, & l. 19. c. 8. Sifymbrium latiſſime naſcitur in piſcinis & ſtagnis.

I. *Mentha rotundif. paluſtris, ſeu aquat. major. | Mentha rubra, Brunf.*

Balsamina agrestis & Nepeta 3. Trag.
 Sisybrium sylv. Matth. Lugd.
 Sisybrium, Fuch. Dod. primum, Thal.
 Sisybrij 1. species prima, Cord. in Diosc.
 Calamentum 3. Ang.
 Calamintha aquatica, Gesn. col. Tab.
 Sisybrium agreste aquaticum, Gesn. hort.
 Menta sylv. altera, & Menta aquatica, Lon.
 Menta sylv. 1. Cæs.
 Aquatica, sive Sisybria mentha, Ad. Lob.
 Sisybria mentha, Ger.
 Balsamita officinarum, Eyst.

Hæc aliquando tota rubet: magis minutive hirsuta existit.

II. Mentha rotundifolia palustris minor, sive fore globofo: pro 5. in Prodomo descripta.

III. Mentha palustris folio oblongo.
 Mentastrifolia aquatica hirsuta, Ad. Lob. Lug.
 Calamintha 3. Dioscoridis, Lob. ico.
 Mentastrum minus spicatum, Lugd.
 Mentastrum aliud hirsuto folio, Cam.

Menta cataria.

I. Mentha cataria vulgaris & major.
 Menta non odorifera, Brunf.
 Nepeta vulgaris, Trag.
 Nepeta fruticosa, Cord. in Diosc.
 Herba gattaria, Matth. Cast.
 Calaminthæ 1. genus, Fuch. 3. genus; Dod. gal.
 Tur. Thal.
 Calaminthæ species quibusdam, Gesn. hort.
 Calamintha montana, Lon.

Balsamita major, Lac.
 Cattaria herba, Dod.
 Cattaria, sive Mentha catti, Ad.
 Mentha cataria, Lob.
 Gattaria vulgò, Calamintha 3. Diosc. Cæs.
 Herba felis, Lugd.
 Mentha felina, Tab. Ger. Eyst.
 Nepeta Germanica, Cam.
 Alij Calaminthæ, alij Melissa, alij Nepetæ,
 alij Urticæ, quæ Herculanea Plinio, speciem
 faciunt: alij inter Calamintham & Melissa
 mediam volunt.

II. Mentha cataria minor.
 Cattaria minor, Clus. pan.
 Cattaria tenuifolia Hispanica, Eid. hist.
 Nepeta minor, Cam.

III. Mentha cataria minor alpina: pro 4.
 in Prodomo descripta.
 Nepetella, Eyst.

IV. Mentha cataria latifolia.
 Mentha cataria peregrina latifolia, Lob. Lugd.
 Menta felina sativa latifolia, Tab.
 Menta cataria altera, Ger.
 Nepeta peregrina, Eyst.

V. Mentha cataria angustifolia major.
 Mentha cataria peregrina angustifolia, Lob. Lug.
 Gattaria folio longiore, Dod.
 Mentha felina sativa angustifolia, Tab.
 Salvia Romana, Ger. ico.

VI. Mentha cataria angustifolia minor: sub
 3. in Prodomo descripta.

CALAMINTA.

Kαλαμίνθη, quasi bona & utilis mentha, nidore enim suo, ut habet Aristophanes, serpentes, vel accensa, vel substrata, ait Dioscorides. l. 3. c. 43. sugare solet.

Genera tria Dioscoridi: 1. folijs Ocimi, montibus familiaris: 2. pulegio similis, sed major, quam ἀγρίαν γλήχωνα pulegium sylv. Romani νεπέταν vocant (& Plinius. l. 20. c. 14. Nepeta obiter meminit) 3. Mentha sylvestri cognata est, folijs oblongis, caule & ramis, quam superiora majoribus, sed viribus inefficacior.

I. Calamintha incana ocimi folijs.
 Calamintha 2. incana, Lob. Lugd.
 Calamintha Cretica, Cam.
 Calamintha montana incana minor, Tab.
 Calamintha montana vulgaris, Ger.
 II. Calamintha pulegij odore, sive Nepeta.
 Calamintha altera, Matth. Lugd. (fortè pulegium Diosc.) Lac. ico. Lug. (duplici figura) Cam.
 Nepeta agrestis, Cord. in Diosc.
 Calamintha Italica pulegij odore, Gesn. hort.
 Calamintha altera odore gravi Pulegij, folijs maculatis, Ad. Lob.

Pulegium sylv. sive Calamintha altera, Dod.
 Calaminthum, quod vulgo Nepeta, Cæs.
 Calamintha arvensis 2. Tab.
 Calamintha montana præstantior, Ger. ico.
 Calamintha angustis folijs, Eyst.

III. Calamintha vulgaris, vel officinarum Germaniæ.
 Calamintha, Matth. 2. Thal. vulgaris, Cam.
 Calamintha montana, Gesn. hort. Lac. Dod. Cast. Lugd.
 Calamintha montana vulgaris, Lobel. Tab. Eystett.

Nepeta

Nepeta montana, Cord. in Diosc.

Calamintha 3. Dioscoridis Dalechamptio, Lug.

Mentha sativa rubra, Ger. ico.

IV. Calamintha magno flore.

Calamintha montana præstantior, Adv. Lob.

Lugd. Cam. Tab. Eyft.

Calaminthum 1. Ang.

Calamentum montanum, Cæf.

Scordonia sive Salvia agreftis, Ger. ico.

V. Calamintha vulgaris exiguo flore: quæ in Prodomo describitur.

VI. Calamintha arvensis verticillata.

Mentastrum, Brunf.

Nepeta agreftis, vel 4. Trag. Lugd.

Mentha aquatica exigua, & Pulegium sylv. Eidem, & floris colore solum differt.

Calamintha aquatica, Matth. Lugd.

Calamintha aquatica Belgarum, an Polycnemon, quasi multitibia, Ad. Lob.

Calamintha altera, Dod. gal. Fuch. Tur.

Calamintha arvensis, Gefn. hort. Tab.

Nepeta, Lon.

Polycnemon Lobelij, Lugd.

VII. Polycnemon Dalechamptij, Lug. quid?

MELISSA.

Mελισσόφυλλον & Μελιττανια, id est, *Apiastrum*, quod hac ἀμέλιται apes delectentur, Dioscoridi, lib. 3. cap. 118. Plinio, lib. 21. cap. 20. *Melysophyllum* sive *Melittis*: & prius, lib. 21. cap. 9. *Melissophyllum* quod *Apiastrum*. Latinis *Melissa* ab apibus, quæ etiam μέλισσα dicuntur.

I. *Melissa hortensis*: & Lon.

Melissa, Brunf. Ang. Dod. Cæf. Ger. officin. Eyft.

Melissa domestica, vel 1. Trag. descript. nostrâs, Cam.

Melissoph. Matth. Gefn. hort. Cast. Lugd. Tab.

Melysoph. vulgare vel adulterinum, Fuch.

Apiastrum, Matth. Cord. in Dioscor. Lac. Tur. Ad. Lob.

Citrago, Gefn. hort.

Hanc in montibus sponte nasci Matth. asserit, quam

Melissophylli sylv. genus *Matthioli*, Gef. hort. nominat.

II. *Melissa peregrina folio oblongo*.

Melissa Moldavica, Matth. Cast. Lugd.

Melissa vel *Cedronella*, id est, *Citrago Turcica*, Gefn. hort.

Melissophyllum Turcicum, Ad. Lob.

Melissæ genus ex Oriente, Cæf.

Melissa Turcica Dalechamptij, Lugd. Camer. Tab. Ger.

Variat magnitudine: hinc duæ figuræ in Lugd. hist: colore quoque flores, qui cæruleus, purpureocæruleus, & albus.

Melissa Moldavica flore cæruleo, & flore albo, Eyftett.

III. *Melissa Moluccana odorata*.

Melissa Constantinopolitana, Matth.!

Cardiaca Melica, sive

Moluca Syriaca, Ad.

Moluca lævis, Dod. Ger.

Cardiaca melica, sive *Moluca minus aspera*, Lobel.

Moluca sive *Melissa Constantinopolitana*, Cam. i. Cast.

Molucha 1. Cæf. (Lugd.)

Moluca sive *Melissa Turcica Dalechamptij*, *Melissophyllum Constantinopolitanum*, Eid.

Cardica Syriaca, Tab.

Moluca odorata spinosa, Cast. Eyft.

Alteram lævem, alteram aculeatam Matth. dicit: aculeis carentem nullam vidimus.

IV. *Melissa Moluccana fœtida*.

Melica, vel *Moluca asperior*, Ad. Cam.

Moluca asperior Syriaca, & *Mafeluc Turcorum*, Lob.

Molucca spinosa, Dod. Lugd. Ger.

Molucha altera, Cæf.

Molucca, vel *Melissa Constantinopolitana* 2.

Cardiaca Syriaca aspera, Tab. (Cast.)

Molucca lævis inodora, Eyft.

Utamque *Moluccam Alyfso Galeni* congenerem, ut & *Dioscoridis* & *Plinij Cæsalpinus* voluit.

MARRUBIUM.

Μάρριον Dioscorides, lib. 3. c. 119. id quod *Marrubium album* dicitur, nominat: at quod nigrum, Βαλλωτὴ ἢ μέλαν ὑγρόσιον, lib. 3. cap. 117. vocat. Plinius, lib. 20. cap. 22. *Marrubium*, quod Græci *Praefum* vocant: & lib. 27. cap. 8. *Ballotens*, alio nomine *Melamprasion* Græci vocant.

Genera duo Theoph. 6. hist. 1. & 2. proposuit: aliud folio herbido, incisuris profundioribus, quo unguentarij

utuntur: alterum rotundius squallens, incisuras habens obscuriores (Prasium innuere videtur.) Et Plin. l. 20. c. 22. due genera, ex Castoris sententia, nigrum, & quod magis probat candidum.

Marrubium nigrum.

I. Marrubium Cardiaca dictum, forte primum Theophrasti.

Marrubium mas, Brunf.

Melissa sylv. Trag.

Cardiaca, Matth. Dod. gal. (& Sideritis 1.) Gef. hort. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæs. Thal. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Lycopsis, branca lupina, Ang.

Cardiaca, vel Lycopus, Fuch.

Alysson Galeni & Aëtij esse, Cæsalp. censet.

II. Marrubium palustre glabrum.

Marrubium aquat. Trag. Ad. Lob. Dod. Thal.

Marrubium palustre, Dod. gal. Lon. (Lugd.

Sideritis 1. Matth. Ang. Gefn. hort. Lac. Lugd.

Cast. Cam. 2. Lon.

Lancea Christi, Gefn. hort.

Verbenæ alterum genus, Cæs.

III. Marrubium palustre hirsutum: quod 1. in Prodomo.

IV. Marrubium nigrum foetidum, Ballote Dioscoridis. (Lon.

Marrubium majus, vel 1. Trag. nigrum, Gef. h.

Ballote, Matth. Fuch. Tur. Cord. in Diosc. Lac.

Dod. Lob. Cæs. Cast. Lugd.

Marrubium nigrum foetidum, Ad.

Marrubiastrum, Tab.

Marrubium aquaticum, Ger.

Variat folijs majoribus & minoribus.

V. Marrubium nigrum rotundifolium.

Ocimastrum Valentinum, Cluf. hisp. & histor. Lugd.

Marrubium Hispanicum odore Stæchados, Lob.

Marrubium Hispanicum, Tab. Ger.

GALEOPSIS SIVE LAMIUM VEL URTICA MORTUA.

Galeopsis ἢ γαλεόβδολον tota frutice, cum caule & folijs Urticam refert: at folia leviora & trita graviter olent: flores tenues sunt ac purpurascetes, Dioscoridi, l. 4. c. 95. Et Plinio, l. 27. c. 9. Galeopsis aut Galeobdolon, &c. Urtica mortua & iners, quod folijs innoxia sit, quam Plinius, l. 21. c. 15. inter Urticas recensens, Lamium vocavit eam que innoxia sit & morsu careat: & l. 22. c. 14. addit album habere in medio folio, &c.

I. Lamium purpureum foetidum, folio subrotundo, sive Galeopsis Dioscoridis.

Urtica labeomas, Brunf.

Lamium, Trag. (vel Urtica 8. 9. 10.) Fuch. Dod. gal. Lugd.

Galeopsis Ericio Cord. Cord. in Diosc. Lon.

Cæs. 2. Tab.

Galeopsis vulgaris foetens purpurea, Adv. sive

VI. Marrubium nigrum longifolium.

Herba venti Monspel. Gefn. hort. Lob. Lugd.

Sideritis Monspeliensium, Lugd.

Parietariam Monspeliensium à Cordo vocari, Lob. & Lugd. asserunt.

Marrubium album.

I. Marrubium album vulgare.

Marrubium foemina, Brunf. candidum, Trag.

Marrubium, Matth. Cord. in Diosc. Fuch. Dod.

Tur. Lac. Cæs. Cast. vulgare, Cluf. hist. Eyf.

Marrubium album odorum, Ad.

Marrubium, Gefn. hort. Lob. Lugd. Tab. Ger.

Prasium, Ang.

II. Marrubium album villosum, an Prasium

Dioscoridis: quod 2. in Prodomo.

III. Marrubium album crispum: quod 3. in Prodr. (num.

IV. Marrubium album latifolium peregrinum candidum, Dod. Ger. Hispanicum, Tab.

Marrubium candidum alterum Hispanicum, Lob. (hist.

Marrubium alterum pannonicum, Cluf. pan. &

Marrubium Creticum, Cam. (grinum.

V. Marrubium album angustifolium pere-

Marrubium Creticum angustiore folio, Adv.

Lob. Eyfett.

Marrubium Creticum, Dod. Ger. Tab. Lugd.

qui à priore non distinguit.

Marrubium Creticum aliud, Cam.

VI. Marrubium album peregrinum brevibus, & obtusis folijs.

Marrubium Creticum angustis folijs inodorum, Eyfett.

GALEOPSIS SIVE LAMIUM VEL URTICA MORTUA.

Galeopsis ἢ γαλεόβδολον tota frutice, cum caule & folijs Urticam refert: at folia leviora & trita graviter olent: flores tenues sunt ac purpurascetes, Dioscoridi, l. 4. c. 95. Et Plinio, l. 27. c. 9. Galeopsis aut Galeobdolon, &c. Urtica mortua & iners, quod folijs innoxia sit, quam Plinius, l. 21. c. 15. inter Urticas recensens, Lamium vocavit eam que innoxia sit & morsu careat: & l. 22. c. 14. addit album habere in medio folio, &c.

I. Lamium purpureum foetidum, folio subrotundo, sive Galeopsis Dioscoridis.

Urtica labeomas, Brunf.

Lamium, Trag. (vel Urtica 8. 9. 10.) Fuch. Dod. gal. Lugd.

Galeopsis Ericio Cord. Cord. in Diosc. Lon.

Cæs. 2. Tab.

Galeopsis vulgaris foetens purpurea, Adv. sive

Urtica non mordax, Lob.

Galeopsis purpurea, Lugd. Cast.

Urtica mortua, Gefn. hort.

Urtica iners altera, Dod.

Urtica non mordax vulgaris foetens purpurea,

Lob. ico.

Lamium, sive Urtica non mordax vulg. & foetida, Cluf. pan.

Habetur major & minor: flore quoq; purpurascente, vel rubro comuniter: rari9 albo, luteo, & vario: est & reptilis magis humiq; procumbens.

II. Lamium purpureum vel album non foetens folio oblongo.

Urtica labeo foemina, Brunf.

Galeopsis, Trag. (vel 5. 6. 7. Urtica) Matth. Lac. Lugdun.

Lamium sive Archangelica fl. alb. Ad. Lob. Lug.

Urtica iners sive Lamium 1. Dod.

Galeopsis flore verticillato, Thal.

Leucas tertia, Cæs.

Lamium purpureum & album, Tab. rubr. Ger.

Galeopsis vera Dioscoridis, Clus. hist.

Tres species flore tantum differentes: est purpureo, vel ex rubro albóve purpurascente, labelis albis venis notatis: albo, luteo & croceo.

III. Lamium folio oblongo luteum.

Galeopsis flore croceo, vel Urtica 6. Trag.

Urtica iners 3. sive Lamium flore luteo, Dod.

Lamium luteum, Ad. Lob. ico. Tab. Ger.

Leucas montana, Cæs.

Galeopsis flore luteo, vel Urtica labeo, Cam.

Flores majore ex parte & nonnihil rubicundi & cærulei coloris, quare

Urtica fatua aquatica, sive Lamium πολύμορφον, aut πολύχρουν, Thal.

IV. Lamium maculatum.

Urtica fatua λονόσμηθ, Thal.

Galeopsis prima, Tab.

Lamium album, Ger.

Urtica mortua maculis albis respersa, Col.

V. Lamium alba linea notatum.

Urtica lactea, Matth.

Lamium Plinij, Ang. Cam.

Milzadella vulgo, Leucas Dioscor. fortè, Cæs.

Lamium Plinij montan. Campoclarense, Col.

Huic linea semper per medium folij decurrit: cujus altera species folijs brevioribus, profundius incisus & linea angustiore, &

Lamium Aëquicolorum, Col. dicitur.

VI. Lamium folijs caulem ambientib. majus.

an Lamium 3. vel peregrinum, Clus. pan.

an Lamium pannonicum 3. Clus. hist.

Ballote crispa major, Lugd.

Narrubium χαμαιπεριές, Thal.

Alfines species, Tab.

Alfina hederula altera, Ger.

VII. Lamium folio caulem ambiente minus.

Morsus gallinæ folio hederulę alterum, Lob. ico.

Leucas quarta, Cæs.

Ballote crispa minor, Lugd.

VIII. Lamium maximum sylvaticum foetidum.

Heraclea vel Urtica 11. Trag.

Urtica sylvana, Lon.

Urtica foetida maxima πορφυράθιμον, Thal.

Urtica Heraclea, Lugd. herculea, Tab.

an Sideritis alia, Lugd.

Galeopsis legitima, vel vera Dioscoridis, Clus. histor.

Huic simile aliud, folijs non ita amplis, sed inferius incanis & lanuginosis, (Lamium incanum dici poterit) Thal.

IV. Lamium maximum sylvaticum alterum.

Galeopsis maxima pannonica, Clus. pan. & hist.

X. Lamium montanum Melissæ folio.

Melissa prima, Trag. ico. sylv. Lon.

Melissophylli species, Dod. gal.

Melissophyllum verum, Fuch. sylv. Cord. obs.

Melissophyllum Fuchij, Gef. hor. Lob. (& Herba sacra Agrippæ) Lugd.

Melissa Fuchij, Lob. ico. Cam. Eyf.

Herba sacra quorundam Dalechampi, Lugd.

Melissa altera, Cæs.

Variat floribus communiter pallidè purpurascens: reperitur & albis & versicoloribus, hinc

Lamium pannonicum 1. versicolore flore, &

Lamium pannonicum 1. albo flore, Clus. hist.

Est & altera caulibus infirmioribus & frequentioribus. & folijs paulò angustioribus, & Lamij pannonici 1. species altera, Eid. dicitur.

X. Lamium peregrinum, sive Scutellaria: in Prodromo descripta.

Betonica sylv. Pauli, Quadramio.

Scutellaria, Cortuso.

Cassida, Colum.

Scordotis secunda Plinij, Ponæ.

Floribus est purpureis, rarius albis.

U R T I C A.

A καύρη Dioscoridi l. 4. c. 94. & Theoph. 7. hist. 7. παρα τὸ μὴ ἔχειν κληῖν ἀφ' ἑνὸς, quod injucundo sit tactu, & prurimum cieat, Athenæo: dicitur & κνίδη, quasi pruriginosa, ἀνίστη, quod pungat & suo morsu usum laceffat. Latine Urtica ab urendo dicta, quod prurimum & pustulas igni similes exciset, Plinio.

Genera duo Dioscoridi: una agrestior, altera non eque aspera, &c. at Plinio l. 21. c. 15. plures sunt differentie: sylvestris, quam foeminam vocant, mitior: & in sylvestri qua dicitur Cania, acrior: qua vero odorem fundit, Herulanca: qua innoxia morsu cavens, Lamium vocatur. Vide etiam l. 2. c. 13. & 14. Distinguiamus in pungentes & non pungentes: pungentes in majorem & minorem: non pungentes, in scetidias & non scetidias, & has in maculatas, & non maculatas: qua floris colore purpureo albo, luteo variant.

Urtica urens.

I. *Urtica urens maxima.*

Urtica major, Brunf. Fuch. Dod. gal. Lon. Thal. Taber.

Urtica vulgaris urens 1. Trag.

Urtica secunda, Matth. Lac. Cæs. Lugd. Cast.

Urtica, Cord. in Diosc. urens, Ger. urens altera, Dodon.

Urtica sylv. major, Ges. hor. sylv. asperior, Lob.

Urtica communis, sive major & foemina, Ad.

Hujus & caulis & radix aliquando parum rubent, & dicitur

Urtica rubra, Tab. Ger.

II. *Urtica urens altera.*

Urtica vulgaris urens altera, Trag.

Urtica oligophyllos (à folior. paucitate) Lug.

III. *Urtica urens minor.*

Urtica minor, Brunf. Fuch. Dod. gal. Cord. hist.

Lon. Thal. Tab. Ger. sylv. minor, Ges. hor.

Urtica tertia, Trag. Matth. Lac. Lugd. Cast.

Urtica exigua, Cæs. urens minima, Dod.

Urtica minor sive Cania Plinij acrior, Ad.

Urtica minor acrior, Lob.

IV. *Urtica urens pillulas ferens*: 1. Dioscoridis semine lini.

Urtica, Ang. legitima, Clus. hist.

Urtica Romana, Trag. Fuch. (& vera) Tur. Ges. hort. Eyft.

Urtica sylv. sive Romana offic. semine Lini, Ad.

Urtica Rom. vel mascula, Lob. Cam. Tab. Ger.

Urtica prima, Matth. Lac. Cæs. Cast. Lugd.

Urtica. 1. qua in Alexandria Angiar dicitur, Alp.

Urtica sylvestris, Dod. gal.

Urtica urens prior, Dod.

Urtica fatua aculeata.

I. *Urtica aculeata folijs ferratis.*

Cannabis sylv. Trag. Lugd. spuria, Ger.

Cannabis sylv. spuria altera, Lob. ico.

Cannabina alba, Tab.

Floribus communiter purpureis: rarius candidis.

II. *Urtica aculeata folijs ferratis altera.*

Cannabis sylv. spuria tertia, Lob. ico.

an *Sideritis Cordi*, Thal.

Alyssum arvense album, Tab.

Urtica mortua quarta, Dod. post.

III. *Urtica aculeata folijs non ferratis.*

Sideritis altera Matthioli, ipsi Lugd.

Cannabis spuria facie Urticæ, Lob. ico.

Urtica fatua sylv. aculeata, Thal.

A L Y S S O N.

A *Avosor* Galen. 2. de Antidotis, herba est Marrubio similis, orbes habens in surculorum summitatibus, asperiores & magis spinosos: flores ad caeruleum vergentes: sic dicta eidem, 6. simpl. quod demorsos a cane rabido mirificè juvet. Sed hac à Diosc. l. 3. c. 105. qua folijs est rotundis, & fructu duplicium scutulorum effigie, plane diversa: ut & Pl. l. 24. c. 11. licet eandem nominis ratione assignet, cui & alia est, & ad Rubiam lavem referenda.

I. *Alysson verticillatum folijs profundè incisis* gere suspicatur, Lugdun.

Alysson Galeni, Clus. hisp. & hist. Dod. Lobel. Planta Hispanica Marrubio similis, Col.

Cast. Ger.

Alysson Galeni aliud, Cam.

Alyssum Galeni Hispanicum, Tab.

Moluccam spinosam Clusium pro Alyssum pin-

Ex horto clarissimi Contareni.

II. *Alysson verticillatum folijs crenatis.*

Sideritis Alysson, & *Sideritis Heraclea* Dioscoridis, *Alysson Antonij Coi* ex Galeno, Col.

S I D E R I T I S.

Σ *Idupitris* (αὐτὸ οὐδὲν ἴσως ferro, ob vim vulnera glutinantem) Dioscoridi l. 4. c. 33.

Genera: Dioscoridi triplex est: 1. aliquibus *Heraclea* folijs *Marrubij*: 2. folia longis pediculis herentia, ceu siliis, utrinq; numerosa: qua *Heraclea Crateva* folijs *Coriandro* similibus. Plin. l. 25. c. 5. sub *Achillaea* sex differentias recensuit: prima *Achillaea*, qua & Diosc. altera est *Myriophyllon* Diosc. tertia est *Sideritis Heraclea* 1. Diosc. quarta & quinta *Sideritis Heraclea Crateva* & tertia Diosc. sexta est *Sideritis secunda* Dioscor.

Sideri-

Sideritis hirsuta.

- I. *Sideritis folijs hirsutis profundè crenatis.*
Sideritis herbariorum 5. Tab.
Sideritis Monspeliaca Scordioides, Ad. floribus
luteis, Lob. Lugd.
Tragoriganum Prassaoides, Peninij.
- II. *Sideritis hirsuta procumbens.*
Sideritis Heraclea, Clus. hisp. at 3. in hist.
Tetrahit herbariorum, Lob. Lugd.
Herba Judaica, Dod.
Sideritis Herculea Dioscoridis, Cæs.
Sideritis prima Herculea, Cam.
Sideritis herbariorum 4. Tab.
- III. *Sideritis hirsuta procumbens altera mi-*
nimum crenata.
Sideritis quarta & quinta, Clus. hist.
- IV. *Sideritis vulgaris hirsuta erecta.*
Sideritis prima, Fuch. Tur. Cord. in Dios. Gesn.
hort. Thal.
Sideritis vulgaris, Cam. in Matt. vel 2. Clus. hist.
Sideritis quarta, Lon.
Sideritis Heraclea, Cord. hist. Tab.
Sideritis sive ferruminatrix, Ad. Lob. ico.
Sideritis Herculea altera in vineis, Cæs.
Herba Judaica, Ges. col.
Tetrahit, Lugdun.
- V. *Sideritis hirsuta vulgaris humilior.*
Sideritis secunda, Clus. pan. & hist.
 Illius flos candidus, rictu sanguineis notis as-
 persus: hujus flos amplior, albus luteo palle-
 scens paucis rubris punctis aspersis.
- VI. *Sideritis hirsuta pallido flore.*
Sideritis pannonica 3. Clus. pan. at 6. in hist.
- VII. *Sideritis montana parvo varioq; flore.*
Siderit. mont. parvo flore nigro purpureo, Col.
 Caput purpureo nigrescit, umbilico luteo &

collo candicante, à D. Columna accepimus.

- VIII. *Sideritis alpina Hyssopifolia.*
Sideritis montana, Ad. Lob. ico. Lugd.
Sideritis herbariorum 6. Tab.
Sideritis septima, Clus. hist.
 Variat folijs quandoq; angustioribus, quan-
 doq; latioribus & in summitate crenatis, qua-
 lem ex Pyrenæis habemus.
- IX. *Sideritis querno folio, Dalech. Lugd.*
 Huic similem Britannicæ nomine, ann. 1578.
 in horto Patavio legimus.
- X. *Sideritis alfine Trixaginis folio: quæ 2.*
 in Prodomo.

Sideritis glabra.

- I. *Sideritis arvensis latifolia glabra.*
Sideritis 2. Matth. quamvis hist. Lugd. vel it esse
Cannabinam spuriam Lobelij: alij Marrubi-
um pannonicum Clusij.
Sideritis Heraclea altera, Cæs.
Sideritis arvensis flore pallido, Cam.
Sideritis prima arvensis species altera, Thal.
Alyssum majus, Tab.
Alyssum Germanicum, Ger.
- II. *Sideritis glabra oblongo splendente fo-*
lio: quæ 1. in Prod.
- III. *Sideritis arvensis angustifolia rubra.*
Sideritis alia in vineis flore purpureo, Cæs.
Sideritis arvensis flore rubro, Cam.
Siderititi 1. congener secunda, Thal.
Ladanum segetum Plinij, & Tetrahit angusti-
folium alijs, Lugd.
Alyssum Galeni flore purpureo, Tab.
 Plinius lib. 26. cap. 8. inquit, Ladano sistitur
 alvus utroque quod in segetibus nascitur con-
 tuso & cribrato: hæc ille. Flore est purpureo,
 rarius albo.

E U P H R A S I A.

Euphrasiam olim *Ἐυφροσύνη* dictam aliqui volunt, eò quod oculos, eorum caliginem discutiendo, dele-
 et: hinc nonnullis *Ophthalmica* & *Ocularia*: quæ cum paulò supra ducentos annos inventa fuerit,
 veteribus indicta videtur. Fortè hæc vox à *Buglossa* mutuata, quæ etiam *Ἐυφροσύνη* dicitur: quod eo modo
 quo *Buglossa* in vinum conjecta, animi latitiam faciat: sic & *Euphrasia*, quam primo loco proponimus, oculos
 juvet: hinc *Germanis*, *oculorum solatium*.

- I. *Euphrasia officinarum.*
Eufragia alba, Brunf. vulgaris, Col.
Eufragia, Matth. Ang. Cæs. Cast. desc. altera ma-
ior, Thal.
Euphrasia & Eufrasia, Fuch. Dod. Lac. Ges. Ad.
Lob. Lugd. Tab. Ger. vulgaris, Lon.

Euphrasia Argentinesium, vel 2. & 6. Trag.
Ophthalmica sive Ocularia, Eric. Cord.
 Altera major est & ramosior, folijs minori-
 bus: altera minor folijs latioribus, & in mon-
 tibus ferè semper unicaulis, quandoq; in alpi-
 bus Helvetiorum parva, luteis floribus: floris
 colore

colore variat, communiter ex luteo albicat, aliquando eleganter ex cæruleo purpurascit: hinc Euphrasia ramosa pratensis flore albo, & Euphrasia minus ramosa, flore ex cæruleo purpurascite, Eyst.

II. Euphrasia folijs lini angustioribus.

Eufragia linifolia, Col. par. 2.

Hæc flore, fructu, semine ac sapore congener & dodrantem non excedit.

III. Euphrasia pratensis rubra.

Eufrafia altera, Dod. Lob. Lugd. Col.

Sideritis pratensis rubra, Lugd.

Ericoides rubrum, Thal.

Cristæ alterius generis prima, Cæs.

Odontites, Tab.

Cratæogonon Euphrosyne, Ger.

Habetur brevis & palmaris.

IV. Euphrasia pratensis Italica latifolia.

Eufragia 3. non scripta, sive media, Col.

Brunellæ Italicæ nomine in Phytopinace: ac in Prod. sub Euphrasia purpurea minore descripta: quæ floris colore purpureo, vel candido variat.

V. Euphrasia Italica latifolia altera.

Eufragia major sylv. purpurea latifolia, Col.

VI. Euphrasia pratensis lutea.

Sideritis pratensis lutea, Lugd.

Ericoides luteum, Thal.

Cristæ alterius generis altera, Cæs.

Odontites secunda flore luteo, Tab.

Eufragia sylv. major lutea angustifolia, Col.

VII. Euphrasia lutea allinefolia, radice squammata: pro 1. in Prod. descripta.

Anonymia radice dentariæ, Col. par. 2.

M E L A M P Y R U M.

Mελάνυρον, id est, Triticum nigrum, Galeni 1. aliment. ult. quod ex tritici mutatione generari censetur: & Theophrasto 8. hist. 5. de nostro 1. & 2. intelligere oportet: quod quibusdam Plinij l. 21. cap. 17. Stelephuros, alijs ejusdem Alopecuros, cui nomen à spica molli & lanugine densa, vulpium caudis non dissimili, cui proxima Stelephuros, nisi quod illa particulatim floreat: hæc Plinius. An forte Aera Plinij l. 18. c. 17. Triticum simili modo enecat aera: quamvis hoc nomen & jam Lolio tribuatur.

I. Melampyrum purpurascite coma.

Trifolium majus, Brunf. ico.

Triticum vaccinum, Trag. Dod. Lon. Lugd.

Melampyr. Dod. gal. Ad Lob. Cam. Tab. 5. Thal.

Parietaria sylv. tertia, Cluf. pan. & hist.

Variat floris colore: flore est infernè supernèq; puniceo, medio candido, folijs laciniatis: sic infernè puniceo, supernè luteo, folijs minorib. flore luteo in summo albicante: infernè candido supernè luteo: sic ex albo viridiq; mixto.

II. Melampyrum cærulea coma.

Parietaria Lipsensium, Trag.

Parietaria sylv. Cam. sylv. 1. Cluf. pan. & hist.

Coma, coloris est, modo violacei, modo purpurei, nunc dilutioris, nunc saturatoris: modo candidi.

III. Melampyrum lanuginosum Boeticum.

Parietaria montana Boetica, Cluf. cur post.

IV. Melampyrum luteum latifolium.

Parietaria sylv. 2. Cluf. pan. & hist. sylv. Eyst.

Cratæogonon, Ad. Lob. Lugd. rubrum & album, Ger.

Satureia lutea Dalechampij, Lugd.

Hyssopus nemorensis & lutea, Lugd.

Melampyrum primum, Thal.

Crista prima, Cæs.

Milium sylvaticum primum & secundum (solo colore floris differunt) Tab.

Κραταίγονον Dioscorides l. 3. c. 139. folijs Melampyro similibus describit, & c. quæ notæ huic conveniunt. At Plinio l. 7. cap. 8. Cratæogonon duplex, alterum Dioscoridis respondens, alterum forte Persicaria erit.

V. Melampyrum luteum angustifolium: quod sub Melampyro 4. in Phytopinace, & pro Melampyro luteo linariæ folio, in Prod. descr. an Melampyrum sextum, Thal.

VI. Melampyrum luteum minimum.

Melampyr. perpusillū luteum, Ad. Lob. ic. Lug.

Melampyrum luteum, Tab.

B E T O N I C A.

Kετόνον à remedium copia & varietate: Ψυχρότροπον, quod frigidis locis inveniatur: Romanis Βετονία Dioscoridi l. 4. cap. 1. Vetonica qua dicitur in Gallia, in Italia Serratula, à Gracis Cestron, aut Psichotrophon, Plinio lib. 25. cap. 8.

I. *Betonica purpurea.*

Betonica, Brunf. Trag. Matth. Arg. Fuch. (purpurea, Eid. ico.) Dod. Gefn. hort. Tur. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæs. Thal. Lugd. Cast. Tab. Ger.

Betonica vulgaris, Clui. hist.

Vetonica, Cord. in Diosc. & hist.

Duplex est: altera spica brevior, altera longiore, molliore, serius florente, & alius excrefcete.

II. *Betonica alba.*

Betonica alba, Brunf. Tab.

Betonica albo flore, Dod. Cluf. pan. & hist. Cam.

Betonica candida, Trag. Lob.

Vetonica alba, Cord. hist.

III. *Betonicaefolia capitulo Alopecuri.*

Alopecuri genus, sive *Alopecuros montana*, Lugd.

SERRATULA.

Serratula à folijs minutim serratis nomen accepit.

Serratula, Matth. Dod. Adv. Lobel. Cluf. histor. Lugd. Cast. Cam. Ger.

Serratula tinctoria, Tab. tinctoris, Eyst.

Cerretta sive *Serretta*, Cæs.

Centauroides, vel *Centaurium majus* syl. German. Th. qui vult *Schartam* seu *Tinctoriũ* florem à Trago nominari: quod ego, sed malè, à *Solidago Serracenicâ* 4. Lon. ico. (liàs credidi.

Differentia in folijs ratione incisuræ quadruplex est, ut rectè *Thalius*:

I. Folijs omnibus serratis, sed incisura carentibus, etiam flore candido, quæ

Serratula tinctoria 1. Tab.

Serratula purpurea, Ger.

2. Folijs ad radicem integris, reliquis profundè incisis, quæ

Serratula 2. Tab.

Serratula flore albo, Ger.

3. Primum folium ad radicem integrum habet, reliqua omnia dissecta, quemadmodum *Lobelius* 1. figurâ pinxit.

4. Folia utroque latere omnia similibus divisionibus divulsa sunt, quæ

Serratula 3. Tab. Ger. & 2. apud Lob.

Serratula tinctoris, Eyst.

Majorem & minorem *Cæsalspinus* agnoscit.

BEHEN ALBUM ET RUBRUM.

Serratulæ affinis capitulo squammoso luto, ut & flore.

Behmen abiad Arabum: id est *Behen album*, nam *rubrum Behmen Ackmar incolæ* appellant, *Rauvvolff.* & *Lugd. ap.*

Behen Arabibus, ut *Serapioni* sunt radices *pastinacæ* radicibus similes: quare *Haliabbas* scribit *Behen* & *Pastinacæ* sylv. radices, nulum inter se discrimen habere. Equidem in officinis radices duæ nomine albi & rubri ostenduntur, sed quid sint controvertitur: Al-

bum aliqui *Polemonia* sive *Lychnidis*, quæ *Papaver spumeum* & *Behen album* *Montspeliensis* dicitur speciem esse existimant: *Ben* verò *rubrum*, alij *Limonij maritimi*, alij *Valerianæ rubræ*, alij *Bistortæ* esse autumant: alij qui verò, *Garzia* & *monente* & *reprehendente*, *Zerumbeth* esse statuunt. Quare aliqui in descriptionibus *Arabum*, substituunt *Eryngium*, alij *Tormentillam*, alij *Angelicam*, alij denique *Caryophyllatam*. Licet *Actuarius* & *Myrepsus* *Behen Hermodactylos* esse velint.

SCROPHULARIA.

Scrophularia & à radice nomen ab effectu, quod ad *Scrophulas* prodesse credatur, nomen accepit. Alia tamen radice est nodosa, alia fibrosa nodis carens.

I. *Scrophularia nodosa foetida.*

Scrophularia major, Brunf. Gefn. hort. Tur. Lon. Adv. Lobel. Cæs. Thal. Lugd. Camer. Tab. Ger.

Scrophularia, Matth. Lac. Dod. Cast.

Ocismastrum alterum, Trag.

Galeopsis, Dod. gal. Fuch. cui minor, in ico.

Clymenum mas, Gefn. hort.

Sunt qui *Galeopsin*: alij *Clymenum Plinij* 1. 25. c. 7. cui *hederæ folia* tribuit: alij *Chrysp-*

peam ejusdem 1. 26. c. 9. (cujus tamen notas nullas addidit) velint. Alijs *Millemorbia*, *Ficaria*, *Ferraria*, sive *Castrangula*.

II. *Scrophularia palustris non foetida, seu aquatica minor.*

Scrophularia femina, Cam. ep. Matth.

Betonicæ aquaticæ septentrionalium species minor, Lob. obs.

III. *Scrophularia aquatica major.*

Ocismastrum majus, Trag.

Galeopsis 2. Dod. gal.
 Scrophulariæ majoris altera species, Gef. hor.
 Clymenon fœmina, Eid.
 Clymenon, sive Betonica aquatica, Tur.
 Betonica aquatica, Dod. Ad. Lob. Lugd. Taber.
 Ger.

Scrophularia major aquatica, Thal.

IV. Scrophularia folio Urticæ.

Galeopsis, Ang.

Scrophularia peregrina, Cam.

an Scrophularia Cretica 2. Clus. hist.

V. Scrophularia flore luteo.

Lamium pannonicum, 2. Clus. pan. alterum sive
 exoticum, Eid. hist.

Scrophularia montana maxima, Col.

In Phytopinace, Matthiolo & Prodromo
 descripra.

VI. Scrophularia folijs lacinitatis: quæ 2.
 in Prod.

VII. Scrophularia folijs filicis modo laci-
 natis, vel Ruta Canina latifolia.

Scrophularia Cretica 1. Clus. hist.

VIII. Scrophularia, Ruta canina dicta vul-
 garis, Sideritis 3. Matth. Cam. qui addit forte à
 pictore non rectè expressam.

Sideritis altera Diosc. Lac. Cast. Tab. prima,
 Lon.

Galeopsis 3. Dod. gal.

Ruta canina, Ad. Lob. Lugd. Tab. Clus. hist.

Scrophulariæ similis planta major: Sideritis 2.
 Dioscoridis, Cæs.

In Matthioli figura folia inferiora cum Ta-
 nacetum referant, aliqui Tanacetum inodorum
 esse suspicantur: at Rutam caninam ipsum ex-
 primere voluisse non dubitamus, cum à No-
 bilis. Cortuso Sideritidis 3. nomine, Rutam
 hanc acceperimus, qui eam Matthiolo commu-
 nicaverat.

S T A C H Y S.

Στάχυς frutex est Marrubio similis, sed longior, folijs subhirsutis, auris, odoratis, candidis, Dioscoridi lib. 3.
 cap. 120. At Plinio lib. 24. cap. 15: Stachys porri similitudinem habet, longioribus & pluribus folijs, odoris
 jucundi, coloris in luteum inclinati. Stachys id est spica.

I. Stachys major Germanica.

Marrubium agreste, vel 3. Trag.

Stachys, Matth. ed. prim. Fuch. Dod. gal. Cord.
 in Diosc. & hist. Tur. Lac. Lon. Ad. Cast. Lugd.

Tab. Ger. Dioscoridis, Lob.

Sphacelus alijs Stachys, Guil.

Stachys Germanica, Gesn. ap. minor, Cam.

Pseudostachys, Matth. Lugd.

Salvia sylvestris, Cæs.

Marrubium montanum alterum, Thal.

Sideritis, Heraclea, Col.

Floribus est purpurascens, rarius albis.

II. Stachys Cretica: pro Pseudostachyde 1.
 in Prodromo describitur.

III. Pseudostachys alpina.

Marrubium montanum 1. Thal.

Alpenkraut/fortè Sphacelus Theophrasti, Lon.

Salvia sylv. nigrior, Cæs.

Salvia alpina, Tab. Ger.

Hujus altera species gravi odore carens: u-
 traque sub Pseudostachyde 2. in Prodromo
 descripra.

IV. Stachys minor Italica.

Stachys, Matth. Dod. Lugd. Taber. Ger. minor,
 Cam.

Stachys floribus gravioris odoris, Gesn. ap.

Stachys spuria Flandrorum, Ad. Lob. ob.

Stachys lychnitis, Eid. ico.

Salvia sylvestris 3. Cæs.

V. Stachys Lusitanica, Lob. Lugd.

VI. Stachys spinosa Cretica.

Stachys spinosa & Gaiderthymo, id est, Asini-
 num Thymum, Clus. ap. 1.

Gaiderothymum Creticum, Hon. Belli ep. 5. ad
 Clus. Ponæ Ital.

VII. Stachys palustris foetida.

Stachys palustris Gesneri, Cam.

Betonica foetida, Gesn. col.

an Herbæ Judaicæ cognata, Eid.

Sideritis 1. gravis odoris, Thal.

Clymenon minus, Lugd.

Tertiola, quod tertianas sanet, Cæs.

Marrubium aquaticum acutum, Ger.

Lyfimachia galericulata adulterina, Eyff.

S E C T I O S E X T A.

SALVIA; HORMINUM; VERBASCUM; BLATTARIA;
ÆTHIOPIS; VERBASCULUM SIVE PRIMULA VERIS;
Sanicula Alpina vel Auricula Urfs; Pinguicula; Digitalis;
Ephemeron.

S A L V I A.

Salvia, quod ad multa, præfertim ad fecunditatem, salutaris sit: cum steriles, hujus usu frequenti gravide reddantur: quare Agrippa sacram herbam vocavit, Aërio auctore. Ελισηφακων Dioscoridi l. 3. c. 40. (quasi in tabernaculo redacta, cum herba ipsa semper retorrída & exucca videatur: id enim σπανός & σφακιός significat: folia enim attritis vestibus comparantur) & ἐλαφόδοκον & σφαγγόν dicitur. Plinius l. 22. c. 25. Lenti sylvestri annumerat, putans Elelisphton à Lente dictum, ab alijs Phacon. Est, inquit, & sylvestris Elelisphtacos à Græcis dicta, ab alijs Phacos: Est ea sativa lente levior & folio minore atque sicciore & odoratiore (quibus Sphacelum Theophrasti innuit.) Est & alterum genus ejus sylvestris, odore gravi: hæc mitior: folia habet Cotonei mali effigie, sed minora & candida) hæc est apud Dioscoridem historia Salvie, quam cum Phaco & Aphaca confundit) subjungit: nostri, qui nunc sunt herbarij, Elelisphton Græcè, Latine Salviam vocant, mentesimilem, canam, odoratam (majorem haud dubie intelligit.) At l. 26. c. 6. Salvia meminit: an verò de hac, vel Stachy, vel Sphacelo Theophrasti, vel Hormino vulgari, vel Aethiopide loquatur, ambigitur.

Genera: Dioscorides unius meminit: quæ major vulgaris est: at Theoph. 6. hist. 1. Salviae plura sunt genera: subjungens Sphacelum & Salviam inter se distare, quasi alterum urbanum alterum sylvestre genus dixerit.

I. Salvia major, an Sphacelus Theophrasti?
Salvia latifolia, Brunf. desc. Trag. Gef. hor. Lon.
Cluf. hist. Cam.
Salvia major, Matth. Fuch. Dod. Tur. Lac. Lugd.
Cast. Tab. Ger.

Salvia hortulana, Eric. Cord.
Salvia, Ang. Cord. in Diosc. domestica, Cæf.
Salvia major scabrius Dioscoridis, Ad. Lob.
Salvia major latifolia flore cæruleo, Eyft.

Varietas in folijs & floribus: folijs est viridibus, iisque crispis & non crispis, purpurascens, versicoloribus: sic vel totis, vel partim albidis: floribus communiter cæruleis, rarius candidis.

II. Salvia nigra.
Salvia major alba, Dod.
Foliorum pediculi, ac nervi, & recens enata
folia atrorubent.

III. Salvia minor aurita & non aurita.
Salvia nobilis, Brunf. Gef. hort.
Salvia angustifolia & minor, Trag.
Salvia minor, Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in
Diosc. Lac. Tur. Lob. Cæf. Tab. Ger. pinnata, Ad.
Salvia acuta, Lon. (Eyft.)
Salvia angustifolia, Cluf. hist.
Salvia tenuifolia auriculata, Cam.
Sphacelus verus Theophrasti, Lugd.

Variat folijs auritis, vel pinnatis, & non auritis: folijs aliquando Lavandulæ concoloribus, sed latioribus, & gravioris odoris: rarius luteolis: flore cæruleo, rarius albo.

IV. Salvia minor altera: hæc odore & sapore est Absinthij, floreque rubente: quam primum Basileæ in horto Pharmacopæi Johannis Heitzmanni: dein in horto Montebelgardiaco, legitimus.

V. Salvia folio tenuiore.
Salvia Hispanica odoratissima, Cam.
Salvia Indica, Tab. Ger.
Salvia Hispanica flore albo, Eyft.

VI. Salvia latifolia ferrata: quæ 1. est in Prodromo.

VII. Salvia angustifolia ferrata.
Salvia Cretica angustifolia, Cluf. hist.

VIII. Salvia angustifolia lanuginosa: quæ 3. in Prodromo.

IX. Salvia baccifera.
Salvia fructum instar gallæ ferens, Matth.
Salvia Græca, quæ hodie φλασπομυλλία, Ang.
Salvia Cretica, Dod. Tab.
Salvia coccifera sive baccata Cretensis, Ad.
Salvia Cretica baccifera, Lob. ico. Lugd. Cam.
ep. Matth.

Hujus folia aliquando aurita, nonnunquam

appendicibus carentia: subinde quædam cauliculorum pars inter genicula in crassitudinem extuberant ut gallarum (sunt excrescentiæ quædam) magnitudinem & similitudinem, seu baccarum & pomorum orbicularum, in

Creta assequantur. At in regionibus frigidis nulla profert: hinc duæ figuræ apud Clus. hist. Salvia Cretica pomifera, & non pomifera. X. Salvia folio subrotundo: quæ 2. in Pro-dromo.

H O R M I N U M.

O *ῥιζὴν ἕρβη ἐστὶν ὁμοίως τῆς Μαρρῦθιο ὁμοίως, καὶ αὐτὴν ἰσχυρὰν, ὅτι αὐτὴν ἐπιχρᾶται πρὸς τὴν ἀποκαταστάσιν τῆς ἀποκαταστάσεως, ὡς αὐτὸς τὸν ἰσχυρὸν ἐπιχρᾶται, ὡς αὐτὸς τὸν ἰσχυρὸν ἐπιχρᾶται, ὡς αὐτὸς τὸν ἰσχυρὸν ἐπιχρᾶται.* Dioscoridi l. 3. c. 145. dictum videtur à τὸν τὸ ὁμοίως, quod αὐτὸς τὸν ἰσχυρὸν ἐπιχρᾶται πρὸς τὴν ἀποκαταστάσιν τῆς ἀποκαταστάσεως, ὡς αὐτὸς τὸν ἰσχυρὸν ἐπιχρᾶται, ὡς αὐτὸς τὸν ἰσχυρὸν ἐπιχρᾶται. Theophrastus Hormini (Gaza Geminalem vertit) inter fruges meminit 8. hist. 1. & 7. Galeno 8. simpl. φῶσφιον: Aeginet a ὁμοίως & φῶσφιον dicitur. Plinius l. 18. c. 7. Horminum à Græcis dictum, Cumino simile scribit.

Genera duo Dioscoridi: sativum & sylvestre: in sylvestri semen rotundum ac fuscum, in altero nigrum & oblongum reperitur. Et Plinio l. 22. c. 25. Horminum Cumino simile, & c. duorum generum, alteri semen nigrius & oblongum, alteri candidius & rotundius: qui vires à Dioscoride prius propositas subjungit.

I. Horminum sativum.

Horminum, Matth. Ang. Lac. Dod. Adv. Lob. Cæsalp. Lugd. Taber. Cast. sativum, Dod. gal. Cæsalp. Cam.

Orminum verum, Gefn. hort. minus, Lon.

Horminum sylv. folijs purpureis, Ger.

II. Horminum Syriacum: & Eyst. in Phytopinace, Matthiolo & Prodromo descriptum. Bifermas, Cam. Aman quibusdam.

III. Horminum Sclarea dictum.

Gallitricum sativum, Trag.

Gallitricum, Dod. gal. Lugd. Cam. Ger.

Sclarea, Matth. Cast. Cam. Tab. vulgo & Centrum galli, Guil. pap.

Sclarea hortensis, Gefn. ap.

Sclarea Æthiopsis, Ang.

Orminum sativum, Fuch. Tur. Cord. in Diosc.

Horminum & Orminum minus, Gefn. hort.

Scarlea, Ad. Lob.

Sideritis Heraclea, Frac. cui & Alysson Galeni.

Scordium alterum Plinij, Dalech. in Plin.

Orvala, Dod. Cast.

Horminum sylv. i. Clus. hist.

Horminum hortense, Eyst.

Matrifalvia major, Col.

Quibusdam scopa regia Plinij, inter Sideritides lib. 25. cap. 5. & Tusilago altera, quæ quibusdam Salvia, Plinij lib. 26. cap. 6. cum qua in multis convenit: alijs Phorbion Galeni: alijs Baccharis Dioscoridis l. 3. cap. 51. alijs Scordium alterum Plinij l. 25. cap. 6. quibusdam Aletrolophos Plinij lib. 27. cap. 5. in cujus descriptione feminis forma & usus, cum Sclarea femine convenit: alijs Horminum sativum Dioscoridis.

IV. Horminum luteum glutinosum.

| Orvala 3. Dod.

| Colus Jovis, Ad. Lob. Clus. pan. Lug. Cam. Eyst.

| Melinum, Cæf.

| Galeopsis lutea Dalechampiij, Lugd.

| Horminum sylv. 2. Clus. hist.

| Camphorata quibusdam, quia summitas Camphoram redolet: Sphacelus alijs, quod ejus succus in ulceribus malignis valeat. Stachys Plin. quibusdam.

| V. Horminum sylv. latifolium verticillatum.

| Horminum sylv. i. vel sylv. latifolium alterum, Clus. pan.

| Horminum sylv. 3. Eid. hist.

| VI. Horminum pratense folijs ferratis.

| Salvia agrestis, Brunf. flore purpureo, Eyst.

| Salvia sylv. vera, Trag. sylv. Gefn. hort.

| Horminum sylv. Fuch. Dod. gal. Tur. Cord. in Diosc. Gefn. hort. Lon. Ad. Lob. Lugd. Camer. majus, Thal.

| Horminum sylv. 2. vel sylv. 4. flore violaceo, Clus. pan.

| Hormini quarti species 1. Eid. hist.

| Orvalæ sylv. species 4. Dod.

| Sideritidis Heracleæ species, Fracast.

| Gallitricum vulgo, Cæf.

| Sclarea sylv. Tab.

| Colus Jovis, Ger. ico. Eyst.

| Quibusdam Verbenacæ rectæ genus: alijs Aletrolophos Plinij.

| Hujus differentia plures, florum colore non nihil differentes: ut flore cæruleo, violaceo, rubicundo: Sic Camerarius absque ullo flore per æstatem, sed hyeme cæruleo, lupuli odore, observavit.

| VII. Horminum pratense niveum folijs incanis.

Horminum fyl. quartum niveo flore, Cluf. pan.
 Hormini fyl. quarti altera species, Cluf. hist.
 Horminum fyl. Ger.
 Sclarea fyl. flore albo, Tab.
 Salvia agrestis flore albo, Eyft.

VIII. Horminum fyl. majus folijs profundius incisus.

Hormini fyl. 4. altera species, vel dilutiore flore, Cluf. pan. fyl. 4. species 3. Eid. hist.

Pars externa non purpurascit, sed virescit: folia inferiora quasi laciniata: flos dilutioris coloris, aliquando quasi cinereus. Hoc etiam flore est minore & rubro, quod

Hormini fyl. quarti species 4. Cluf. hist.

IX. Horminum fyl. Lavandulæ flore.

Hormini fyl. secundi species 5. Cluf. pan. 4. species 5. Eid. hist.

Sclarea Hispanica, Tab.

Gallitricum alterum, Ger.

X. Horminum fyl. salvisfolium majus, vel maculatum.

Horminum fyl. Matth. Cæs. Cast. Lugd.

Verbasum salvisfolium, Lob. ico.

Verbasum nigrū salvisfolium, Ad. Lob. ob. Lug.
 Orvala altera, Dod.

Hormini fyl. tertij altera species, Cluf. pan.

Hormini fyl. quinti altera species, Eid. hist.

XI. Horminum fyl. salvisfolium minus.

Horminum fyl. 3. vel Horminum fyl. 5. salvisfolio, Cluf. pan.

Hormini fyl. quinti species prior, Eid. hist.

Flos ex cæruleo purpurascens & quasi violaceus, interdum colore dilutiore, nonnunquam quasi cinereo.

XII. Horminum minus supinum.

Horminum fyl. sextum sive minus supinum Creticum, Cluf. hist.

XIII. Horminum angustifolium laciniatum: quod 2. est in Prodromo.

Folia inferiora aliquando in profundas lacinias dividuntur: aliquando Scolopendriæ folia referunt.

XIV. Horminum minus album Beticæ facie: quod 3. in Prodromo.

XV. Horminum tenuifolium angustis folijs Erythrodani sylvestris longiorib⁹, Thal. quid?

V E R B A S C U M.

Verbasum φλόκω⊙ Dioscoridi lib. 4. cap. 104. à φλόγω uro, quasi φλόγω⊙ flamma, quia hujus pro elychnijs usus est.

Genera summa duo Dioscoridi: album & nigrum: in albi genere mas & femina: mas folijs albis, oblongis, angustis: feminae folia brassicæ latiora, candida, flores candidi: aut ex luteo pallescentes. Nigrum folijs est albo latioribus & nigrioribus. Est sylvestre folijs Salvia, flore verticillato luteo. Sunt & Phlomidis dua hirsuta, humiles, rotundis folijs. Tertia præter has est quæ Lychnitis & Thryallis, folijs crassis ad lucernarum elychnia aptis. Et Plinio lib. 25. cap. 10. Verbasum Græci Phlomon, genera habet prima duo: album in quo mas: alterum nigrum, in quo femina, tertium, non nisi in sylvis reperitur, sunt folia brassicæ latiora pilosa, &c. Sylvestri folia Eleliphaci alba, ramis lignosis. Sunt & Phlomidis dua hirsuta, rotundis folijs humiles. Tertia Lychnites vocatur, ab alijs Thryallis, folijs ad lucernarum lumina aptis.

I. Verbasum mas latifolium luteum.

Verbasum i. Matth. Cord. in Diosc. Lugd. Cæs.

Verbasum mas, Ang. Ad. Cast. Tab. (Thal. Lugdun.

Verbasum candid. mas, Lac. Lon. album mas,

Verbasum latius, Dod. latifolium mas, Eyft.

Verbasum mas & Candela regia, Lob.

Verbasum aut Phlomis vulgaris mas, Lob.

Thapsus barbatus, Ger.

II. Verbasum mas angustioribus folijs floribus pallidis.

Verbasum secundum, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Verbasum fyl. majus, Lon.

III. Verbasum femina flore luteo magno.

Verbasum sive candela regia, Trag.

Verbasum nigrum, Fuch. Lon.

Verbasum album femina luteo flore, Dod. gal. Lugdun.

Verbasum album mas, Ang.

Verbasum maximum albū femina flore subpallido, Lob. ico.

Verbasum alterum flore aureo, Cæs.

Verbasum luteum, Tab.

Verbasum lychnite minus, Ger.

IV. Verbasum femina flore albo.

Verbasum sylvestre, Trag.

Verbasum candidum mas, Fuch. Dod. gal. Tur.

Gef. hort.

Verbasum tertium flore candido, Cæs.

Verba-

Verbasum album fœmina, Ang. Lon.
 Verbasum angustius, Dod.
 Verbasum flore albo, Tab.
 Thapsus barbatus maximus odoratus Septentrionalium, Ad. fœmina flore albo, Lob. ico.
 Thapsus barbatus flore albo, Ger.

Varietas in folijs observatur, quam notarunt nomine

Verbasci albi secundi, Tab.

Verbasci albi, Ger.

V. Verbasum Lychnitis flore albo parvo.

Verbasum primum, Brunf.

Verbasum lychnite, Matth. Lac. Tab. Ger.

Verbasum candidum fœmina, Fuch. Gef. hor.

Verbas. album fœmina, albo flor. Dod. gal. Lug.

Verbasum fœmina, Ad. Lob. obf. Lugd.

Verbasum quartum, Cæs. Eyf.

Phlomos mas alter, Lob. ico.

Phlomos lychnitis, Lugd.

Verbasci tertia altera species, Cast.

V I. Verbasum nigrum folio papaveris corniculati: & Cam.

Verbasum aliud, Matth.

Verbasum laciniatum, Lugd.

Verbasum sylv. tertium, Dod.

Verbasum sylv. Salvifolium, fruticosum, lignosum, Ad. ubi legendum Verbasum purpureum Erucaefolium.

Verbasum sylv. Salviflorum laciniatum, Lob. ob.

Verbasum Intubaceum, Tab.

V II. Verbasum nigrum flore ex luteo purpurascente.

Verbas. nigrum, Trag. Dod. Lob. ico. Tab. Ger.

Verbasum tertium, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Verbas. sylv. Fuch. Tur. Gef. hor. sylv. minus, Lon.

Verbasum nigrum Salvifolium purpureo flore, Ad. Lob.

Verbasum nigrum latifolium, Thal.

Blattaria Plinij, seu Verbasum nigrum, Eyf.

Flore variat: alterius ex citrino purpurascit: alteri ex flavo candido: alibi flore prorsus cado.

V III. Verbasum folijs subrotundis flore Blattariæ: in Phytopinace & Prodromo describitur.

IX. Verbasum humile Creticum laciniatum.

Arcturus Creticus, Belli ep. i. ad Clus. Ponæ.

Verbasum Brasicæ folio, Col.

Verbasum fruticosum auriculatum, Ponæ Ital.

Variat: nam illud folijs est latiorib. capitulis rotundis: est & alterum, longiorib. & angustioribus folijs, capitulis oblongiusculis, & hoc est Arcturi secunda species, Ponæ Ital.

Verbasum Salvifolium.

I. Verbasum latis Salviæ folijs.

Verbasum sylv. Matth. Ang. Lac. Gef. hor. Lugd. Clus. hisp. & hist. Cast.

Verbasum sylv. alterum, Dod.

Verbasum sylv. Salvifolium fruticosum lignosum, Ad.

Verbasum salvifol. fruticosum, luteo flor. Lob.

Verbasum sylv. folijs Salviæ, Cam.

Verbasum quartum, Lob. ico. 7. Cæs.

II. Verbasum angustis Salviæ folijs.

Verbasum sylv. Dod. Gef. hort. Lugd. Cæs.

Verbasum sylv. Salvitenuifolium Narbonensium, Ad.

Verbasum sylv. folijs Salviæ tenuifoliæ, Lob.

Phlomis lychnitis, Clus. hisp. & hist. Lugd. duplici figurâ.

Salvia sylv. Monspeliensium, Gef. hor.

Hæc Angarathi aliquibus dicitur.

III. Verbasum acuto salviæ folio.

Phlomis lychnitis altera Syriaca, Lob.

Verbasum sylv. folio Salviæ tenuifoliæ, Lugd.

IV. Verbasum subrotundo Salviæ folio.

Verbasum sylv. Salvifoliū exoticum, Lob. Lug.

Hoc Verbasci cistioidis nomine ex horto clarissimi Contareni habemus.

B L A T T A R I A.

Blattariam Plinius l. 25. c. 9. sic expressit: Est similis Verbasco herba, qua sæpe fallit pro ea capta, folijs minus candidis, cauliculis pluribus, flore luteo. Hac abjecta blattas in se contrahit, ideoq; Roma Blattariam vocant, hæc ille. Hoc Dioscorides l. 4. c. 104. Verbasco sylvestri cui flos est aureus tribuit.

I. Blattaria lutea folio longo laciniato.

Blattaria, Trag. Matt. Ang. Fuch. Dod. Gef. h. (&

Verbasci nigri species) Lon. Lug. Cast. Tab. Ger.

Chryfogonom, an potius Blattaria Plinij, Ad.

Blattaria, Lob. Plinij, Eid. ico.

Blattaria flore luteo, Eyf.

Verbasum leptophyllum, Cord. hist.

Verbasum nonum, Cæs.

Duplex est: altera quatuor cubitorum, tria, quatuor, quinque; & plura vascula conjuncta habens: altera humilior, singula vascula profrens, folijs multo viridioribus.

II. Blat-

II. Blattaria alba.

Blattaria flore albo, Lob. ico. Cam. Eyft.

an Verbasculum quintum, Cæf.

Ad Verbasculum lychnitis referri potest. Variat

flore parvo, eoq; albo vel viridi, vel viridi pur-

purafcente & magno flore, quare hæc

Blattaria altera: illa verò

Blattaria flore viridi.

Blattaria flore ex viridi purpurafcente dicitur,

Lobel. icon.

III. Blattaria magno flore: & Lob. ico.

IV. Blattaria purpurea.

Blattaria flore purpureo, Gef. hor. Lob. ico. Lug.

Cam. Ger.

Blattaria phœnicea, Tab.

an Verbasculum octavum, Cæf.

Folijs est nigrioribus non laciniatis, parum-

que ferratis: flos modo dilutè rubet, obsoleto

colore purpurafcit: quandoq; nigræ violæ co-

lore eleganti nitet,

Æ T H I O P I S.

A *diopsis* Dioscoridi lib. 4. cap. 105. folia Verbasco simili, per quam hirsuta habet, &c. Et Plinio lib. 27. cap. 4. *Aethiopsis* folia habet Phlomo similia, magna, multa & hirsuta, &c. à loco natali forte nomen habet, qua Plinio l. c. ex *Aethiopia* eximita venit: hac, inquit lib. 26. cap. 4. clausa omnia tactu aperiri. At lib. 24. cap. 17. *Aethiopida* in Meroë nascitur, ob id *Meroïdum* appellarunt folio *Lactuca*, &c. hic sanè aliam quam *Dioscorides* intelligit.

I. *Aethiopsis* folijs sinuosis.

Aethiopsis, Matth. Ang. Lac. Dod. Gef. hor. Lon.

Cæf. Lugd. Cast. Tab. Ger. Eyft.

Aethiopsis sive *Phlomitidis*, Ad. Lob.

An potius Verbasculum lychnites *Dioscoridis*:

cùm hujus *Aethiopidis* vascula, non solum bina

semina nec ervi magnitudine contineant, nec radicem viscidam habeat, neque in exsiccata cornu durities sentiat, quæ à *Dioscoride* suæ tribuuntur.

II. *Aethiopsis* folijs in profundas laciniis divisis: quæ in *Prodromo* describitur.

VERBASCULUM SEU PRIMULA VERIS.

P *Primula veris*, quod primo *Ver* floreant, *Dioscoridis* lib. 4. cap. 104. *φλωιδες* & *Plinij* lib. 25. cap. 10. *Phlomidis* censentur. Alijs verò *Plinij* lib. 25. cap. 4. & lib. 26. cap. 11. *Dodecartheon*, cui sunt folia septem, *Lactucis* similima, à lutea radice exeuntia. Verum apud *Plinium* lib. 25. cap. 10. alterum genus *Alismatis* in sylvis, nigrius, majoribus folijs, videtur.

Verbasculum flore simplici.

I. *Verbasculum* pratense odoratum.

Herba *Paralyfis*, Brunf. Cast. desc.

Herba *Paralyfis* vulgaris, Trag. altera, Cæf.

Dodecantheon, Ang.

Primula veris, Matth. Lugd. Taber. hortensis,

Thalio.

Primula veris major fl. luteis odoratis, Dod.

Primula pratensis, odora lutea, Ad. Ger.

Primula veris flore luteo, Eyft.

Primula pratensis, Lob.

Primula veris flavo flore elatior, Cluf. hist.

Verbasculum odoratum, Fuch. Dod. gal.

Arthritica, Gef. hor. simplex luteo flore, Cam.

Alisma pratorum, Col.

II. *Verbasculum* pratense vel sylvaticum in-

odorum.

Herba *Paralyfis* alba, Brunf. sylv. Trag.

Primula veris altera, Matth. Lugd.

Verbasculum non odoratum, Fuch.

Verbasculum album, Dod. gal.

Primula veris maj. (fl. albidis inodor.) Dod. Ger.

Primula pratensis pallida, Ad.

Primula pratensis inodora luteo pallida, Lob.

Primula veris, *Paralyfis* sylv. Thal.

Primula sylv. tertia, Tab.

Primula veris pallido flore elatior, Cluf. hist.

III. *Verbasculum* sylv. majus singulari flore.

Verbasculum minus, Dod. gal.

Primula veris minor, Eid. Lugd. Ger.

Primula sylvarum, Ad. Lob. Lugd.

Arthritica species flore singulari, Gef. hor.

Herba *Paralyfis*, Cæf.

Primula veris pallido flore humilis, Cluf. hist.

Alisma sylvarum, Col.

Primula sylv. secunda, Tab.

Primula veris sylv. flore pallido, Eyft.

Arthritica caule exiguo vel nullo, Cam.

Flore est pallido, reperitur etiam niveo, quæ

Sylvarum *primula* alba, Ad.

IV. *Primula veris* montana incana lutea.

Paralytica rotundifolia montana, Col.

*Verbasculum flore multiplici.*I. *Verbasculum hortense multiplex.*

Arthriticæ genus dasypodium, sive densifolium, Gesn. hort.

Arthritica pleno flore, Cam.

Primula hortensis Anglica flore pleno, Ad. Lob. Lugd. Ger.

Primulæ veris flos multiplex, Dod. multiflora, Tab.

Primula veris Anglica flore pleno, Eyf.

II. *Verbasculum sylv. magno plenoq; flore.*

Primula veris sylvarum flore pleno specioso, Ad. Lob. icon. Eyf.

Primula veris sylvarum flore multiplici, Lugd.

Primula veris multiflora sylv. Tab. veris flore pleno, Ger.

III. *Verbasculum syl. minus singulari flore.*

Primula sylvarum flore obscurè virentibus fibriatis, Ad. Lob. Lugd.

Primulæ veris minoris altera species, Dod.

Primula sylv. flore viridi, Tab. Ger.

IV. *Verbasculum proliferum.*

Primula veris flore gemino altero alteri innata, Lob. Lugd.

Primula veris prolifera, Tab.

Primula veris flore geminato, Ger. Eyf.

Verbasculum alpinum.

I. *Verbasculum umbellatum alpinum minus.*

Majele, Cord. obs.

Serchenblümlein/ Gesnero, monente, Cam.

Verbasculus alpinus sive cæruleus, Lugd.

Sanicula alpina minor sive media, Lob. Lugd.

Primula veris flore rubro, Clus. pan. & hist. Ger.

Arthritica flore purpureo, Cam.

Primula alpina media, Tab.

Primula veris angustifolia rubra & alba, Eyf.

Flore est subcæruleo, aut carnei coloris, aut dilutiore purpurâ nitente, interdum saturatius rubente: raro candido & exalbido, omnes tamen circa umbelicum luteoli sunt.

II. *Verbasculum alpinum umbellatum majus.*

Râysertlin/ Simlero de alpibus.

Paralitica alpina, Sanicula angustifolia major, Lub. Lugd.

Primula veris albo flore, Clus. pan. & hist. Ger.

Primula alpina angustifolia, Tab.

Variat floris colore: est albo: rubro: rubore & candore confuso.

SANICULA ALPINA VEL AURICULA URSI.

Sanicula à sanandis vulneribus: Auricula Ursi à forma foliorum dicitur: an Ἀύριμα sive Δαμασόνιον folijs Plantaginis sed angustioribus, & in terram convexis, &c. Dioscoridis l. 3. c. 169. Et Plinij l. 25. c. 10. Alisma sive Damasonion folijs Plantaginis, sed angustioribus, magisq; laciniosis, convexisq; in terram, &c.

*Sanicula alpina folijs serratis.*I. *Sanicula alpina lutea.*

Sanicula sive Auricula Ursi, Matth.

Arthriticæ genus alpinum, & Sanicula alpina, Gesn. hort.

Lunaria arthritica, Eid. de lun. & fracto.

Auricula ursi, Dod. Cast.

Auricula ursi prima vel luteo flore, Clus. pan. & hist. Ger.

Paralytica alpina, Sanicula sive auricula ursi, Lob. flore luteo, Ad.

Auricula ursi seu lupi, Cæs.

Primula veris pachyphyllos, Lugd.

Auricula ursi floribus luteis, Cam. Tab. Eyf.

Alisma sive Damasonium Dioscoridis, Col.

Variat folijs & floribus: folijs lævibus & viridibus, interdum incanis vel canescentibus densifloribus, tenuioribus: majoribus & minoribus: floribus pallidis, luteis, aureis, rarissimè candidis vel cæruleis, ijsq; modò majoribus, modò minoribus, modò denis, vicenis, tricenis, hinc

Auricula ursi floribus pallidis & candidis.

Auricula ursi floribus luteis.

Auricula ursi floribus aureis & cæruleis, Tab.

II. *Sanicula alpina purpurea.*

Britannica, Ang.

Arthriticæ species flore purpureo, Gesn. hort.

Paralytica alpina, Sanicula flore purpureo, Ad.

Auricula ursi, Castor. icon. flore purpureo, Lobel. icon.

Auricula ursi sua verubens, Ger.

Auricula ursi 2. Clus. pan. & hist.

Primula alpina latifolia, Tab.

Sanicula alpina rubra, Eid.

Flore est purpurascente, rubescente sanguinis modo, & atro colore.

III. *Sanicula alpina folijs rotundis.*

Auricula ursi quinta, Clus. hist.

Hæc etiam minoribus folijs reperitur, quæ Auriculæ ursi quintæ similis, Clus. ap. alt. auct.

IV. *Sanicula alpina flore variegato.*

Auricula ursi tertia, Clus. pan. & hist.

Auricula urfi floribus guttatis, Tab.

Floribus est rubris, albis maculis aspersis.

V. Sanicula alpina angustifolia.

Auricula urfi 5. Clus. pan. 7. in histor. at 8. in cur. post.

Auricula urfi 8. Tab. flore purpureo, Ger. Eyst.

Flores dilute rubent: huic similis brevioribus tamen folijs, cujus Clus. in cur. post. meminit.

VI. Sanicula alpina folijs quasi farinâ asper-

Auricula urfi 7. Clus. cur. post. (fis.

Flores ex albidis carneo colore perfusi.

VII. Sanicula alpina minima carnea.

Arthritica cæruleis flosculis, Gesn. hort.

Sanicula alpina minima, Lob. Lugd. Tab.

Auricula urfi 6. Clus. pan. 8. Eid. hist. 10. cur. post.

Auricula minima, Ger.

VIII. Sanicula alpina minima nivea.

Auricula urfi minima flore niveo, Clus. pan. & hist. Tab. Ger.

an Auricula urfi flore albo, Eyst.

Folia pallefcunt & flos omnino niveus, cum illius viridia folia & flos dilute rubens sive carneus.

IX. Sanicula alpina folijs borraginis villosa.

Auricula urfi Myconi, Lugd.

Auricula urfi ex Pyrenæis, Clus. hist. ap. alt. aust.

Auricula urfi 9. Eid. cur. post.

Sanicula folijs non serratis.

I. Sanicula alpina rubescens, folio non serra-

Auricula urfi 4. Clus. pan. & hist. 7. Tab. (to.

Auricula urfi rubescens, Ger.

II. Sanicula alpina alba folijs non crenatis.

Auricula urfi 6. Clus. hist.

Similis flore pallido, quæ

Auricula urfi pallido flore, Clus. cur. post.

III. Sanicula alpina minima pilosa: quæ pro 2. in Prodomo descripta.

Sanicula rotundifolia.

I. Sanicula montana latifolia laciniata.

Cortusa, Matth. Cast. Lugd. Cam.

Caryophyllata Veronensium fl. Saniculæ urfi-
næ, Ad. Lob.

Sanicula montana, Clus. hist. altera, Eid. pan.

Sanicula alpina, Tab. Ger.

Duplex figura apud Clusium, Tab. & Ger.

1. Sanicula montana, Clus. hist.

Sanicula alpina Clusij, Tab. Ger.

2. Cortusa Matthioli, Clus. hist. & cur. post.

Saniculæ alpinæ icon verior, Tab.

Cortusæ rarior icon, Ger.

In figura Saniculæ Clusij malè averfa parte puncta aspersa sunt.

Flore est eleganter rubro, & ad purpureum tendente: habetur & violaceis, rariùs albis floribus.

II. Sanicula montana rotundifolia major.

Sanicula alpina alia, Gesn. hort.

Garyophyllata, sive Geum alpinum recentiorum folio hederaceo, Ad. Lob. ico. Lugd.

Sanicula montana 1. Clus. pan. altera, Eid. hist. Eystert.

Sanicula alpina, Cam. ep. guttata, Eid. hort.

Cotyledon 3. Dalechampij. Lugd.

III. Sanicula montana rotundifolia minor.

Sanicula montana minor, Clus. pan.

Saniculæ montanæ alterius species 2. Eid. hist.

IV. Sanicula montana longifolia serrata.

V. Sanicula montana flore calcari donato.

Pinguicula (vel Liparis) Gesn. h. Cl. pan. & hist.

Cucullata, quibusdam Criâs Apuleij. Lugd.

Pinguicula vel *ἰόνυγρον*, Viola humida aut palustris: Dodecatheon Plinij, Gesnero, Cam.

Variat floris colore, qui albus, purpureus & cæruleus.

D I G I T A L I S.

Digitalis, quod flores digitale referant, nomen habet. Sunt qui ad Verbascum, alij ad Alismatis genus alterum Plinij referant. At Doctis. Fabius Columna, Ephemerum Dioscoridis lib. 4. cap. 85. censet.

Digitalis folio Verbasci.

I. Digitalis purpurea folio aspero.

Campanula sylv. Trag.

Digitalis rubra, Dod. gal. purpurea, Fuch. Ang.

Gesn. hort. & ap. Lon. Dod. Ad. Lob. Lugd. Cam.

Tab. Ger.

Aralda Bononiensibus, Gesn. hort.

Verbascum digitale, Costæo.

Virga regia major flore purpureo, Cæs.

Ephemeris alia species major, Col.

Flos purpureus, nigris punctulis insignitus, ruber, incarnatus, sive ex purpureo candidus, intus punctatus: aliquando flores in rotundam spicam in gyrum coli effigie in summo dispositi rufescunt ex luteo, intus guttis purpureis asperis, hinc

Digitalis flore rubro, & flore incarnato, Eyst.

II. Digitalis alba folio aspero.

Digitalis 2. Dod. alba, Lob. Lugd. Eyst.

Virga regia major flore pallido, Cæf.

Ephemeris altera species major candida, Col.

Flos nivei candoris, intus nigris punctis intercurfantibus.

Digitalis folio virefcente.

I. Digitalis lutea magno flore.

Campanula sylv. flore luteo, Trag.

Digitalis lutea, Fuch. Anguil. Lon. Thal. Lugd.

Cam Tab. Ger. flore luteo, Eyst.

Digitalis minor, Gef. hor. flore minore, Eid. col.

Digitalis lutea flore amplo, Ponæ.

Digitalis 3. Dod.

Calathiana viola Plinij, Dalech. in Plin.

Ephemeron Dioscoridis, Col.

Flore est luteo pallido, rarissimè albo: & intus vario.

II. Digitalis major lutea vel pallida, parvo Digitalis major, Gef. hor. 4. Dod. (flore.

Digitalis flore minore albidior, Gefn. col.

Digitalis lutea, Ad. parva, Lob. ico. sub ramo minore exprimitur.

Virga regia: Alisma & Damafonium Dioscoridis, & Fistula pastoris Avicennæ, Cæf.

III. Digitalis minor luteo parvo flore: in Prodromo descripta.

IV. Digitalis angustifolia lutea.

Digitalis lutea parva, Lob. ico.

V. Digitalis angustifolia flore ferrugineo.

Digitalis gilvo flore, alias ferrugineo, Lob.

E P H E M E R O N.

Cum doctissimus Fabius Columna, Digitalem censeat esse Ephemerum Dioscoridis, pauca aspergamus. *Εφήμερον* sive *Ἰρις ἀγρία* caulem & folia lilij habet sed hæc tenuiora: flores candidos, amaros, semen molle, radicem unam digitali crassitudine, longam astringentem, odoratam, &c. Diosc. l. 4. c. 85. Ephemerum folia habet lilij, sed minora, caulem parem, florem caruleum, semen supervacuum, radicem unam digitali crassitudine, Plinio l. 25. c. 13. Subjiciamus & Matthioli & Lobelij Ephemerum utrumque nobis incognitum.

I. Ephemerum quod aliqui sylvestrem Irin appellat, Matth. Lacunæ, Cast. desc.

Ephemerum non lethale Matthioli, Lug. Tab.

Ephemerum Matthioli, ex spurijis appositis plantis esse videtur, Colum.

II. Ephemerum Matthioli, vel potius

Ephemerum spurium, Lob. Dod.

Has duas easdem esse vix credimus: cum illi folia lilij & radix unica digitalis crassitudine tribuatur: huic verò folia & radix Isatidis adscribatur: imò figurarum nulla est similitudo: & Lobelij potius *Lysimachiam* aliquam referat.

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER SEPTIMVS.

SECTIO PRIMA.

LYSIMACHIA; VERONICA; TEUCRIUM; SCORDIUM;
CHAMÆDRYS; CHAMÆPYTIS; ALSINE; SPERGULA;
ANAGALLIS; ELATINE.

LYSIMACHIA.

Λυσιμάχιον ἢ λίσσον Dioscoridi l. 4. c. 3. caules emittit cubitales fruticosos, folia salignis similia, flos flavus aureusve, &c. Sic dicta à Rege *Lysimacho* Agathoclis filio, ejus inventore: folia habet *Salicis* viridia, florem purpureum (aureum habet vetus) fruticosa, &c. Plinius l. 25. c. 7. addit tantam ei vim esse, ut jumentis discordantibus jugo imposita, asperitatem cohibeat. Unde videtur innuere, *παρὰ τὸ τὰς μάχας λύνει* dictam esse. *Salicaria* etiam, à foliorum cum *salicis* folijs similitudine vocatur. Hujus species est siliquosa, quæ a siliquato fetu præcoci, qui auctu & incremento florum eruptioni antevertit, quasi proles parente prior, *Filius* ante patrem vocatur.

Lysima-

Lysimachia lutea.

I. *Lysimachia lutea* major: quæ *Dioscoridis*.
Centaurium majus quibusdam, *Hermol. Mar-*
nard. Ruel.

Lysimachia lutea, *Trag. Fuch. Tur. Ang. Adv.*
Lob. Cæs. Tab. Cam. Ger. Eyst. lutea communis,
Cluf. hist.

Lysimachia, *Matth. Lac. Lugd. r. Lon.*

Lysimachia vera, *Cord. in Diosc. falsa, Cast.*

Lysimachium verum, *Dod. gal. legitimum, Eid.*

Lysimachium luteum, *Gefn. hort. Thal.*

Salicaria, *Gefn. hort.*

Folijs nunc ternis, nunc quaternis, nunc bi-
 nis reperitur.

II. *Lysimachia lutea minor*, folijs nigris
 punctis notatis.

Lysimachia lutea in alis foliorum florens, *Cæs.*

Lysimachia lutea altera, *Cluf. pan. & hist.*

Lysimachia flore luteo majore, *Cam.*

Lysimachia lutea Pannonica major, *Eyst.*

Folijs est quaternis, etiam ternis.

III. *Lysimachia trifolia lutea* spicata.

Lysimachia lutea altera *ξαφθ*, *Col.*

IV. *Lysimachia bifolia* flore globoso luteo.

Lysimachia lutea altera, *Lob. Cluf. hist.*

Lysimachium aquatile, *Dod. belg.*

Addit *Clusius Lysimachiam luteam* 3, sive
 minorem, quæ à priore solum radice & caule,
 quæ melius exprimuntur, differt.

V. *Lysimachia lutea corniculata.*

Lysimachia Virgineæ nomine ipsum semen
Paravio missum quod anno 1619. in horto ele-
 ganter crevit & ex semine deciduo se facile ha-
 tenus propagavit.

Lysimachia filiquosa.

I. *Lysimachia filiquosa* hirsuta magno flore.

Lysimachia seu *Salicaria altera*, *Trag.*

Lysimachia purpurea, *Fuch.* (Tur.

Lysimachia purpureæ primum genus, *Eid. ico.*

Lysimachium purpureum 1. *Dod. gal. Lugd.*

Antoniana major hirsuta, *Gefn. hort.*

Epilobij 4. species, *Gefn. ad Cord.*

Lysimachia filiquosa, *Ger. 1. Tab.*

Lysimachia 2. & 3. fl. purpureo vel rubro, *Lon.*

Lysimachij majoris purpurei 1. species, *Thal.*

Onagra campestris hirsuta, *Cæs.*

Flore est majore violaceo, purpureo.

II. *Lysimachia filiquosa* hirsuta parvo flore.

Lysimachia filiquosa 2. *Tab.*

Major est & minor, utraq; in *Prod. descripta.*

III. *Lysimachia filiquosa glabra* major.

S. Antonij herba 3. *Gef. ad Cord. cui & filius an-*
 te patrem. (hist.

Lysimachia filiquosa, *Ad. Lob. Cast. major, Cl.*

Pseudolysimachium purpureum 1. *Dod.*

Onagræ genus alterum, *Cæs.*

Lysimachia filiquosa flore albo, *Tab.*

Lysimachia campestris, *Ger.*

Lysimachij majoris purpurei 2. species, *Thal.*

Flore est parvo pallidè rubente, rarius albo:
 quibusdam *Delphinium Dioscoridis* censetur.

IV. *Lysimachia filiquosa glabra* minor.

Filius ante patrem minor, *Gefn. col.*

Lysimachia filiquosæ varietas, *Ad.*

Lysimachia medium genus, *Thal.*

Lysimachia minor, & 3. *Tab.*

Flosculi rubicundiores: alij ex rubundo
 pallidiores: alij prorsus candidi.

V. *Lysimachia filiquosa glabra angustifolia.*

Lysimachia mediæ altera species, *Thal.*

Lysimachia filiquosa minor, & 7. *Tab.*

Chamænerion, *Ger. ico.*

VI. *Lysimachia Chamænerion dicta latifolia.*

Antoniana, sive *S. Antonij herba* maxima, *Gef.*
hort. ap.

Chamænerion & Epilobion, *Gefn. ad Cord.*
Eyst Thal. cui &

Lysimachia omnium maxima.

Filius ante patrem maximus, *Gefn. col.*

Onagra, *Lugd. Cæs.*

Lysimachia vulgo altera, *Cam.*

Sub *Chamædaphne* malè in *Matth. meo* Ty-
 pographi errore posita, cum ad *Onagræ* caput
 p. 816. reponi debuisset, ut ex synonymijs, quilibet
 tantillùm in plantis versatus colligere potest.
Onagra Dioscoridis 1. 4. c. 11. 8. & *Oenothera* *Pli-*
nij 1. 26. c. 11. & 14. censetur: flore est cæruleo, ra-
 rius albo, ut & subsequens. (stifolia.

VII. *Lysimachia Chamænerion dicta angu-*
Epilobium (id est *τοῦ τῶν ἰσθμῶν* *viola* super filiquâ)
 sextum, *Gefn. ad Cord.*

Pseudolysimachium purpureum minus, *Dod.*

Lysimachia filiquosæ varietas altera, *Ad.*

Chamænerion Gefneri, seu *Delphinium buc-*
cinum, *Diosc. Lob.*

Lysimachia filiquosa alia, *Lugd. 3. Cluf. hist.*

Lysimachia species in uliginosis, *Thal.*

Linaria rubra, *Lugd.*

VIII. *Lysimachia Chamænerion dicta al-*
 pina: quæ in *Prodromo* describitur.

Lyfimachia spicata.

- I. *Lyfimachia spicata purpurea*, fortè Plinij. *Solidaginis Sarracenicæ alia species*, Trag. *Lyfimachia altera*, Matth. Lac. Lugd. Cast. Eyft. *Lyfimachium purpureum*, Gefn. hort. Thal. *Lyfimachium purpureum alterum*, Dod. gal. *Lyfimachia* 3. Tur. *Lyfimachia fortè Pliniana*, Ad. *Lyfimachia purpurea*, Lob. Cæs. Cam. Tab. *Lyfimachia flore purpurascente*, Ang. *Pseudolyfimachium purpureum alterum*, Dod. *Lyfimachia purpurea communis major*, Cluf. hist. *Lyfimachia purpurea spicata*, Ger. *Folia bina communiter*, aliquando terna, rarius quaterna, simul caulem ambiunt.
- II. *Lyfimachia spicata cærulea*. *Lyfimachium cæruleum*, Dod. gal. *Lyfimachij* 3. genus, Dod. Gefn. hort. *Pseudolyfimachium cæruleum*, Dod. *Lyfimachia cærulea hortensis*, Ad. Lob. Lugd. *Lyfimachia cæruleo flore*, Cluf. hist. *Veronica recta cærulea*, Eyft.

Lyfimachia non spicata.

- I. *Lyfimachia rubra non siliquosa*. *Lyfimachia* 2. vel minor rubro flore, Cluf. pan. *Lyfimachia purpurea* 2. five minor, Eid. hist.
- II. *Lyfimachia linifolia purpurocærulea*. *Lyfimachia rubra minima*, Cluf. hist.
- III. *Lyfimachia cærulea galericulata*, vel *Gratiola cærulea*. *Lyfimachia galericulata*, Lob. Lugd. Cluf. hist. *Lyfimachia flore cæruleo galericulato*, Cam. *Sideritis cærulea*, Thal. *Gratia Dei*, Cæs. *Tertianaria*, Tab. *Herba Judaica altera*, Dod. belg. *Hæc in Anglia flore albo quoque reperitur.*

EXOTICA.

- I. *Poutiou ex Malacca ad febres abigendas*: par. 4. Ind. Orient. 8.
- II. *Sary flos seu pollen*, quo corpus inungentes contra ventorum vim se tutos afferunt, l.c.
- III. *Sodouvaya in Java oblinendo corpori idonea*, l.c.
- IV. *Surahan*, vili pretio venditur, l.c.

VERONICA.

Veronica, apud recentiores herba est celebratissima, Græcis & Latinis scriptoribus fortè incognita, quàmvis Dodonæus velit esse *Betonica* Pauli lib. 7. *Casalpinus* verò ad *Myosotidem* *Dioscoridis* lib. 2. cap. 214. at *Columna* ad *Alysson* *Dioscoridis* lib. 3. cap. 105. referendam censet. *Germanus Ehrenpreiß & Grundheitt* ob mirificam facultatem ulcera ac vulnera sanandi.

- I. *Veronica mas erecta*. *Veronica mas*, Matth. Ang. Lugd. Cast. *Veronica affurgens*, Dod. *Veronica recta mas*, Lob. vulgaris recta, Cluf. hist. *Duplex est*: major & minor: illa latiore folio & longiore spica: hæc angustiore folio & brevior spica.
- II. *Veronica mas supina & vulgarissima*. *Teucrium*, Trag. *Veronica mas*, Fuch. Lon. Lugd. Thal. *Veronica mas serpens*, Dod. *Betonica Pauli*, Dod. gal. *Veronica vulgo dicta*, Gefn. hort. *Veronica vera & major*, Ad. *Veronica major septentrionalium*, Lob. *Veronica*, Tab. vera & major, Lob. ico. Cam. Ger. *Veronica vulgaris supina*, Cluf. hist.

- Veronica humicaulis & supina*, Col. *Auricula muris* 3. Cæs. *Floribus est subcæruleis*, rarius candidis, reperitur nonnunquam folijs vulgaræ forma quidem similibus, sed triplo minoribus.
- III. *Veronica spicata latifolia*. *Veronica prima*, vel major latifolia, Cluf. pan. *Veronica erectior latifolia*, Eid. hist. *Alia est folijs atrovirentibus & splendentibus*: in altera nec splendent, nec adeò atra sunt: spica etiam in alia oblongior.
- IV. *Veronica spicata angustifolia*. *Veronica recta herbariorum*, Lob. Lugd. *Veronica recta vulgaris major*, Cluf. hist. *Auricula muris* 4. Cæs. *Veronica recta* 1. & 2. Tab. affurgens, Ger. *Veronica spicata cærulea*, Cam. *Variat folijs latiorib⁹ & paulò angustioribus*: spica flosculorum cæruleorū, & spica dilutiore.
- Addit

Addit Clusius in hist. alterius figuram, quam à priore non distinguo, nomine Veronicæ secundæ erectioris angustifoliæ.

V. Veronica spicata minor.

Veronica recta minima, Lobel. Lugdun. Ger. Clus. hist.

Veronica recta minor, Clus. pan. Tab.

Flore est cæruleo, rarius albo.

VI. Veronica pratensis sepillifolia.

Eufragia, & Eufragia nobilis, Brunf.

Teucrium alterum, Trag.

Veronica fœmina, Dod. gal. Lugd. Thal.

Betonica Pauli, Turn. Gesn. hort. quorundam, Camer.

Veronica pratensis, Dod.

Veronica minor sepillifolia, Ad. Lob.

Auricula muris prima in pratis, Cæs.

Folijs est communiter integris, rarissimè crenatis: floribus cæruleis, frequentius pallidis & dilutis: hinc

Veronica minor, Tab. Ger.

Veronica minor fœmina flore candido, Tabernæmont. sub

Veronica mare, apud Ger.

VII. Veronica alpina frutescens.

Veronica tertia fruticans, Clus. pan. & hist.

Veronica alpina sepillifolia, Ponæ.

VIII. Veronica alpina bellidis folio hirsuta, in Prodr. descripta: quæ duplex est major & minor.

T E U C R I U M.

T *Είνγειον* Dioscoridi l. 3. c. 111. (ed quod Teucer ejus inventor existimetur, Plinio l. 25. c. 5. auctore) & *Χαμαίρεος* ex aliorum sententia. Plinio l. c. & l. 26. c. 8. Teucrium.

I. Teucrium.

Teucrium secundum, Matth. Lugd. i. Tab.

Teucrium, Fuch. Ang. Dod. gal. Cord. in Diosc.

Lac. Lon. Ad. Lob. Cæs. Cast. verum, Gesn. hort. Eyft.

Chamædris altera seu affurgens, Dod.

Teucrium vulgare fruticans, sive 1. Clus. hist.

Teucrium latifolium, Ger.

II. Teucrium folijs Scorodonizæ.

Teucrium verum, Cam.

III. Teucrium Creticum incanum.

Teucrium Creticum, Clus. hist.

IV. Teucrium peregrinum folio sinuoso.

an Pæderota, Paufaniæ?

Teucrium Boeticum, Clus. hisp. Lugd. Tab. Ger.

Teucrium fruticans Boeticum, Clus. hist.

Camerarius, Teucrij Boetici, quod à Clusij diversum sit & Teucrij Belgici, solo nomine meminit: sed quid utrumq;?

V. Teucrium alpinum inodorum magno flore: in Prodomo descriptum.

VI. Teucrium alpinum coma purpureocærulea.

Clinopodium alpinum, Ponæ.

VII. Teucro affinis, Chamærops.

Chamærops, Plinij l. 26. c. 7. Lugd.

S C O R D I U M.

Σ *Κόρδιον* Dioscoridi l. 3. c. 125. quod Allium aliquantum redoleat: at Galenus 8. simpl. propter acrimoniam Scorodo, id est, Allio adsimilem, nomen sortitum putat: quibusdam, Craterâ auctore, *ωβειδάριον*, ab inventore dicitur: Plinio l. 25. c. 6. Scorodotis sive Scordion.

Genera: Græci anius meminere: at Plinius l. s. duplex habet: alterum folijs lanuginosis, quæna similitudine. Est & alterius generis latioribus folijs mentastro similibus, &c.

I. Scordium.

Scordium, Trag. Matth. Dodon. Lac. Tur. Lon.

Ad. (cui & Trixago palustris) Lob. Cast. Lugd.

Cam. Eyft.

Scordium verum, Gesn. hort.

Scordium commune, Ang.

Scordium, Tab. minus, Ger.

Magnitudine variat: hinc figuræ tres apud

Tabernæmontanum.

Scordij majoris & medij nomine.

Scordium majus & minus, Ger.

II. Scordium lanuginosum.

Scordium Creticum lanuginosum, Cam.

III. Scordium alterum, sive Salvia sylvestris.

Salvia sylv. Trag. (& Nepeta altera) Lon. Tab.

Sphacelus sylv. Dod. gal.

Scorodonia, Cord. in hist. Thal. Ger.

Salvia

Salvia montana & Ambrosia quibusdam, Gesner. hort.
 Scordium majus Plinij, Eid.
 Scordium alterum Plinij, Ad Lob Cam.
 Salvia agrestis sive Sphacelus, Dod. Lugd.
 Melinum alterum brevius, Cæs.
 Scordium 2. folijs amplis instar Melissæ, vel Calaminthæ primæ, in Samnitibus ad ripas Pissaræ nasci, Anguillara scribit: idemq; in Græcia reperiri, quod odore & qualitate à primo dissimile non sit.
 IV. Scordium alterum lanuginosius verticillatum.
 Scordotis Plinij, Hon. Belli, epistola quinta ad Cluf.
 Scordotis legitimum Plinij, Ponæ.
 V. Scordio affinis, Elephas ob florem. Elephas Campoclarensum, Col.

C H A M Æ D R Y S.

X *Quædam* Dioscoridi l. 3. c. 112. quasi humilis quercus, quod folia Quercus habeat, & hujus respectu quasi humi repat: cui & χαμæιδος: & quibusdam τριφυλον, propter similitudinem cum Teucro. Trissaginem Gaza vertit apud Theoph. 9. hist. 10. Sic Plinio l. 24. cap. 15. Chamædrys quæ latinè Trissago, quam aliqui Chamædropem alij Teucrion appellavere. Sic alijs Serrata, à folijs serratis, à qua ferram inventam dicere, & Quercula minor.

Unius solum apud Dioscoridem & veteres mentio fit.

I. Chamædrys arborea Ægyptiaca.
 Chamædrys arborea in Insula Cocyræ, Alp.
 Ad cubitos duos exurgit, folijs duplo aut triplo, quàm in Italica majoribus.
 II. Chamædrys major repens.
 Trissago, seu Chamædrys, Matth. Lugd.
 Trissago, Lac. Trixago, Cast.
 Chamædrys, Ang. Ad. Lob. Cæs. major primus, Cluf. pan.
 Chamædrys major repens, Dod.
 Chamædrys mas, Cam.
 Chamædrys major 1. & 2. Tab.
 Chamædrys major, & Chamædr. latifolia, Ger.
 Folio majore & minore variat: floribus item albis ac rubellis in eadem planta.
 III. Chamædrys minor repens.
 Chamæpitys, Brunf.
 Chamædrys, Dod. gal. Cord. hist. Gesn. hor. Tabern. Eyst.
 Chamædrys vera, Trag. Tur Cord. in Diosc.
 Chamædrys veramas, Fuch.
 Chamædrys vulgaris mas, Lon.
 Chamædrys major, Lob. ico. Lugd. minor, Ger.
 Chamædrys repens minor, Dod.
 Chamædrys major, vel 2. Cluf. pan.
 Chamædrys vulgaris, vel 2. Eid. hist.
 Flore est purpurascens, rarius niveo.
 IV. Chamædrys spinosa: in Phytop. Matthiolo & Prodromo descripta.
 V. Chamædrys alpina Cisti flore.
 Cervaria, Gesn. hort.
 Herba cervi quibusdam, Eid. fracto.

Chamædrys montana frutescens durior, Ad. Lobel.
 Chamædrys 3. sive montana, Cluf. pan. & hist.
 Chamædrys montana, Lugd. Tab.
 Chamædrys alpina Simleri, Cam.
 Argentina Mompelliaca, Tab.
 Teucrium alpinum Cisti flore, Ger.
 VI. Chamædrys alpina saxatilis.
 Teucrium 3. Cluf. pan. 6. pumilum, Eid. hist.
 Veronica petræa sempervirens, Ponæ.
 VII. Chamædrys alpina minima hirsuta, quarto loco in Prodromo descripta.
 an Teucrium minimum, Cluf. hist.
 VIII. Chamædrys unicaulis spicata.
 Trixago Apula unicaulis, Col. cui fortè Verbena recta Dioscoridis.
 IX. Chamædrys Austriaca folijs tenuissimè laciniatis: quæ 2. in Prodromo.
 X. Chamædrys Hispanica folijs tenuissimè divisis: 3. in Prodromo.
 XI. Chamædrys spuria major latifolia.
 Veronica maxima, Lugd.
 an Chamædrys mas altera, Cam.
 XII. Chamædrys spuria major altera, sive frutescens.
 Teucrium 1. vel Teucrium majus pannonicum latifolium, Cluf. pan. at in hist.
 Teucrium quartum.
 Hujus duæ species: altera virgis erectis caulibus quadrangulis, nonnunquam rotundis, magis minusc; hirsutis lignescens, & ex una ala communiter cauliculis 4. prodeuntibus. folijs latiori-

coloribus: altera virgis humi diffusis, frequen-
tibus, ut interdum magnos cespites latè tegant,
folijs minoribus & flore dilutiore: & hæc est
Teucrij quarti species secunda, Cluf. hist.

XIII. Chamædryes spuria hederacea repens,
sive Scutellata repens.

Chamædryes hederacea, in Cat. Altorff.

XIV. Chamædryes spuria major angustifolia.

Chamædryes altera, Trag.

Teucrium primum, Matth. Lugd. 2. Tab.

Chamædryes vulgaris mas, Fuch. Tur. Lugd.

Hierobotane fœmina, Dod. gal. Lugd.

Pseudochamædryes, Gef. hort.

Chamædryes sylv. Dod.

Veronica supina facie Teucrij pratensis, Lob. ic.

Auricula muris quinta, Cæs.

Teucrij quarti species tertia, Cluf. hist.

XV. Chamædryes spuria minor rotundifolia.

Chamædryes, Brunf. falsa, aliquibus Teucrium,
Gef. hort.

Chamædryes vulgaris fœmina, Fuch. Tur. Lon.
Lugdun.

Hierobotane mas, vel Verbenaca supina mas,
Dodon. gal. Lugd.

Teucrij species quam Chamædryen vocant,
Cord. in Diosc.

Teucrium pratense, Ad. Lob. & Teucrium spu-
rium Chamædryoides, Lob. ico.

Pseudochamædryes, Thal.

Auricula muris sexta, Cæs.

Teucrium tertium minus, Tab.

Chamædryes sylv. Ger. Cluf. hist.

Alia caulibus altioribus, folijs rotundiori-
bus, amplioribus, flore cæruleo: alia folio ro-
tundiore, sed minore, hispidiore, dentato.

XVI. Chamædryes spuria minor latifolia.

Teucrium secundum, vel Teucrium pannoni-
cum minus, Cluf. pan. at. 5. Eid. hist.

Teucrium pannonicum, Tab. Ger.

Flos aut cærulei saturati coloris aut dilutio-
ris & quasi cinerei: sic ex carneo candicantis.

XVII. Chamædryes spuria latifolia mi-
nima.

Veronica tetragona mont. recta minima, Col.

XVIII. Chamædryes spuria minor angusti-
folia: pro quinta in Prodrom. descripta: quam
Teucrij quarti speciem 3. Cluf. hist. secundum
descriptionem diceremus, nisi figura ejus aliam
ostenderet.

XIX. Chamædryes spuria affinis rotundifo-
lia scutellata.

Alyssum Dioscoridis montanum, Col.

C H A M Æ P I T Y S.

X *Amarantus Dioscoridi lib. 3. c. 175. & 176. quasi humilis picea, quod folia Piceam oleant. Plinio l. 24. c. 6.*
Chamæpitys, Latinis *Ajuga* appellatur, diciturque, propter abortus, ab alijs *Thus* terra.

Genera tria Dioscor. 1. herba est qua humi serpit incurvæ similis, folijs sempervivi minoris: at multo te-
nuioribus pinguioribusque, & hirsutis: floribus luteis, vel candidis: 2. cubit alibus ramis in anchoræ speciem in-
curvatis flore candido: 3. mas est, herbula lavis, foliolis tenuibus, albis, pilosis: caule scabro, candido: pusillis flo-
ribus luteis, &c. Plin. l. c. cubit alibus ramis flore pinus & odore: altera brevior & incurvæ similis: tertia eodem
odore, & ideo nomine quoque, parvulo cauliculo, crassitudine digitali, folijs scabris, exilib. albis, in petris nascens.

I. Chamæpitys incana exiguo folio.

Chamæpitys prima, Fuch. Ang. Lon. (qui flores
purpureos tribuit.)

Chamæpitys tertia, Dod. Matth. Ital. Lac.

Ajuga 1. Tur. sive Chamæpitys altera, Matth.

Chamæpitys 1. Dioscoridis odoratior, Ad. Lob.

Chamæpitys tertia, sive altera, Matth. Lugd.

Folij est incanis, hirsutis flosculis luteis dis-
tincta ab Echio scorpioides, Chamæpityde ver-
miculata, & Anthylloide, Thalij.

II. Chamæpitys moschata, folijs serratis:
an prima Dioscoridis?

Chamæpitys species Monspelij, Gef. hor.

Iva moschata Monspeliensium, Ad. Tab. Ger.

Anthyllis altera, Cluf. hisp. & hist. Cast. Lugd.

Anthyllis Chamæpitydes minor, Lob.

Chamæpitys spuria prior, sive Anthyllis alte-
ra, Dodon.

Chamæpitys altera & major, Cæs.

III. Chamæpitys lutea vulgaris, sive folio
trifido.

Chamæpitys tertia, Trag. Fuch. Ang.

Chamæpitys secunda, Tur. Lon.

Chamæpitys 1. Matt. Dod. Lac. Cord. hist. Lugd.

Chamæpitys, Gef. hor. Cæs. vera, Cord. in Diosc.

Chamæpitys major, Tab. mas, Ger. Eysf.

Ajuga sive Chamæpitys mas Dioscoridis, Ad.
Lobel.

Ajuga, Cast. tertia, Tur.

Ajuga luteo flore, Clus. pan. & hist.

Peristerona Cratevæ, Ang.

Flore est luteo: at Clusius in hist. meminit

Ajugæ multifidis folijs flore rubefcente, quod Fuchfio & Dod. tertium sit.

IV. Chamæpitys cærulea Austriaca.

Chamæpitys Austriaca, Clusius pan. & histor.

Eystett.

Chamæpitys cærulea, Cam.

Flore est communiter cæruleo: rarius purpureo.

V. Chamæpitys spuria multifido folio, Lamij flore.

Ajuga adulterina, Clus. hisp. Lugd.

Chamæpitys spuria altera, Dod. qui duplicem figuram habet, quem Lugd. historia imitatur.

Chamæpitys adulterina, Lob.

Chamæpitys alia, Cam. ep.

Pseudochamæpitys, Clus. hist.

A L S I N E

A *Ἰσὶν Dioscoridis l. 4. c. 87. quod lucos, quos ἄλαν nominant & umbrosa loca amet: & Μυδὲ ἴσ, id est, muris auricula, quod musculorum auribus folia similia habet. Sic Plinio l. 27. c. 4. Alsine quam quidam Myofoten appellant, nascitur in lucis, unde & Alsine dicta. Unius uterq, meminit.*

I. Alsine hederulæ folio.

Alsine quartum genus, Fuch. ico.

Elatine, Dod. gal. Lac. Thal. prior, Lugd.

Lappago Plinij, Ang.

Alsine mas, Gef. hor. species in vinetis, Eid. col.

Alsine spuria prior, Dod.

Morsus gallinæ folio hederulæ, Ad. Lob.

Centunculus hirsutior, Cæs.

Alsine hirsuta, Cam.

Alsine hederacea, Tab. Ger.

Variat foliorum magnitudine: flore purpurascente, aut dilute purpurascente: rarius lacteo.

II. Alsine Veronicæ folijs flosculis cauliculis adhærentibus.

Elatine polyschides, Lugd.

Alsine folio Veronicæ, Tab. Ger.

Alysson, Col. in phytobas.

III. Alsine Chamædrifolia flosculis pediculis oblongis insidentibus.

Morsus gallinæ tertiæ, Trag.

Alsine media, Fuch. Lugd. Cam.

Alsine, Tur. alterum genus, Fuch. ico.

Elatine altera, Dod. gal. Lugd.

Alsine altera folijs ferratis, Gef. col.

Alsine folijs Triflaginis, Lob. ico. Tab. Ger.

Alsine spuria altera, Dod.

Antirrhinon Dioscoridis, Cæs.

IV. Alsine triphyllos cærulea.

Spendelkraut/ cæruleis flosculis, Trag.

Alsine parva recta, Lob. ico. Cam.

Elatine triphyllos, Lugd.

Dactyliobotanon cæruleo flore, Thal.

Alsine recta, Tab. Ger.

Altera majoribus & crassioribus folijs: altera minoribus.

V. Alsine Symphyti petræi capitulis.

Alsine alia, Clus. hisp. Boëtica, Eid. hist.

VI. Alsine scandens baccifera.

Cyclaminus altera Dioscoridis, Ghini.

Recentiorum planta, Alsines majoris facie baccis Solani, an Cacubalum Plinij, Ad.

Alsine repens, Clus. hisp. & hist. ap. alt. Lob. Dodon. Cast. Cam.

Alsine major, Clus. hist. maxima, Thal.

Cucubalus Plinij, Lugd.

VII. Alsine bacciferæ similis suis acinis.

Herbæ adversus hæmorrhoides admirabilis acini, Clus. hist. app. alt. ad lib. 6.

VIII. Alsine altissima nemorum.

Morsus gallinæ majus, Brunf.

Morsus gallinæ 2. genus, Trag.

Alsine major, Dod. Cam. Tab. Ger.

Alsine major, & Alsine genuina Diosc. Lugd.

Alsine maxima, Lob. ico. media, Thal.

Centunculus viticulis cubitalibus, Cæs.

IX. Alsine angustifolia.

Alsine maxima, Lugd.

X. Alsine major.

Alsine marina, Dod. Tab. Ger.

Alsine sive Hippia major, Lob. ico.

Centunculus, Cæs.

XI. Alsine media.

Morsus gallinæ primum genus, Trag.

Alsine, Math. Ang. Lac. Lon. Lob. Lugd. Cast.

Alsine major, Fuch. i. genus, Eid. ico.

Alsine media, Dod. gal. Tab. cui & Alsine, Ger.

Hippia minor, Cord. hist.

Alsine minor, Dod. Ad. Lob. ico. Thal.

Alsine morsus gallinæ fœmina, Gef. hor.

XII. Alsine minor multicaulis.

Morsus

Morsus gallinæ minor, Brunf.
Morsus gallinæ species 4. Trag.
Alfine, Turn. minor, Fuch. Dod. gal. Lon. Thal.
Lugd. Tab.

Alfines 3. genus, Fuch. ico.
Alfine minima, Dod. Ad. Lob. Cam. Ger.
Centunculus minutissimis cauliculis, Cæf.

XIII. Alfine minor lini capitulis.
Alfine minima suffruticis instar, Thal.
Alfine petræa minima, Tab. petræa, Ger.

Variat : alia suffrutici similis, rigidis cauliculis : alia cauliculis tenerioribus : tertia medio modo se habet cauliculis non ad eum implexis : & hujus, ut & prioris, plures differentie notantur, foliorum longitudine, tenuitate, hirsutie differentes.

XIV. Alfine minor folijs rotundis.
Alfines minoris alia species, Thal.

Variat : alteri enim folia sunt latiora, rotundiora : alteri subrotundiuscula & mucronata : alterius, medio modo se habent.

XV. Alfine verna Androsaces capitulis : sub 6. in Prodomo descripta.

XVI. Alfine affinis Androsace dicta major.
Androsace altera, Matth. Lugdun. Clus. pan. & hist. Cam. Tab.

Androsace annua spuria, Ger.
Morsus gallinæ, vel Alfines species non ex Syria, sed ex quadam antiqua macerie, Ad.

XVII. Alfine affinis Androsace dicta minor : sub 5. in Prodomo descripta.

XVIII. Alfine nodosa gallica.
Alfine nodosa, Lugd.

Alfine Spergula dicta.

I. Alfine Spergula dicta major.
Spergula, Dod. Lugd.
Sagina Spergula, Ad. Lob.
Alfine tenuifolia altera, vel terrestris altera
ῥεχόρουλα, Col.

II. Alfine Spergulæ facie media.
Spergula marina, Lugd.
Anthylloides, Thal.

III. Alfine Spergulæ facie minor : sive Spergula minor flosculo subcæruleo : quæ sub Alfine 9. in Prodomo describitur.
an Asterias sive Stellaria, Lugd.

Alfine palustris.

I. Alfine aquatica major.
Alfine palustris, Tab. Ger.

II. Alfine aquatica media.

Alfine fontana, Tab. Ger.

III. Alfine aquatica minor & fluitans.

Alfine fluviatilis, Tab. Ger.

IV. Alfine palustris minor, folio oblongo : quæ 2. in Prodomo, &

Portulacæ aquaticæ nomine missa.

V. Alfine palustris minor serpillifolia : quæ 1. in Prodomo.

VI. Alfine littoralis folijs Portulacæ.

Alfines genus pelagicum, Clus. hist.

VII. Alfine maritima flore rubente.

Alfine maritima Neapolitana, Col.

VIII. Alfine minor Androsaces alterius Matthioli facie : quæ 5. in Prodomo.

IV. Alfine nodosa Germanica : quæ 8. in Prodomo.

X. Alfine tenuifolia muscosa.

Alfine muscosa, Lugd.

Alfine alpina.

I. Alfine alpina glabra : in Phytopinace sub 21. at in Prodomo sub 3. descripta.

II. Alfine alpina junceo folio : sub 22. in Phytop. at sub 4. in Prodomo proposita.

III. Alfine montana capillaceo folio.

Alfine saxifraga angustifolia minima montana, Col.

IV. Alfine alpina cauliculis nudis prolifera.
an Saxifraga 3. Col.

V. Alfine alpina minima glabra : quæ 7. in Prodomo.

VI. Alfine montana latifolia flore laciniato.
Alfine montana hederacea maxima, Col.

Alfine hirsuta arvensis.

I. Alfine hirsuta magno flore.
Auricula muris quibusdam, Dod. gal.

Alfine spuria 3. Eid. lat.

Alfine myosotis, Ad.

Alfine hispida 1. Thal.

Hæc duplex est : alterius folia minore hirsutie donantur : alterius pilosiora sunt.

II. Alfine hirsuta altera viscosa.

Auricula muris 3. Dod. gal.

Alfine species glutinosa, Ges. col.

Alfine spuria 4. Dod.

Alfine viscaria, Cam.

III. Alfine hirsuta minor.

Alfine hispida minuta, Thal.

A *Nagallis* Dioscoridi lib. 2. cap. 209. *Anagallida*, aliqui *Corchorum* vocant, Plinio lib. 25. cap. 13. Genera duo Dioscoridi & Plinio flore tantum distantia: qua cæruleo est flore, fœmina: qua phœniceo mas ipsædem dicitur.

*Anagallis terrestris.*I. *Anagallis phœniceo flore.*

Anagallis, Cord. in Diosc. Ges. hor. mas, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. Tur. Lac. Lon. Lugd. Cast. Ger.

Anagallis rubro flore vel purpureo, Gesn. col.

Anagallis phœnicea mas, Ad. Lob.

Anagallis phœnicea, Tab. punicea, Cæs.

Anagallis phœniceo flore, Cam. mas, Cluf. hist.

Anagallis terrestris mas, Thal.

Corcorus Cratevæ, Theoph. & Nicandri, Ang.

Hæc Dioscoridis mas est: aliquibus *Corallina Æginetæ*: alijs *Corcorus* Plinij: alijs *Molochia Serapionis*. Variat floris colore: phœniceo est communiter: est & purpurascens sive obsoletè purpureo, cui phœniceum quidpiam permixtum conspicitur, monente Cluf. hisp. & hist.

II. *Anagallis cæruleo flore.*

Anagallis fœmina, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. Tur. Lac. Lon. Cast. Lugd. Ger.

Anagallis cærulea fœmina, Ad. Lob. Cluf. hist.

Anagallis cærulea, Cæs. Tab. cæruleo flore, Cam.

Anagallis terrestris fœmina, Thal.

Flore est cæruleo, rarius albo.

III. *Anagallis cærulea*, folijs binis ternisve ex adverso nascentibus.

Anagallis tenuifolia Monnelli, Cluf. hist. ap. alt.

IV. *Anagallis lutea nemorum.*

Numularia sylvatica vel mas, Gesn. hort.

Anagallis lutea, Ad. Lob. Lugd. Thal. Tab. Ger.

Anagallis luteo flavo flore, Cam. Cluf. pan. & hist.

Alfina lutea, Lugd.

Folio aliquando ampliore reperiri, auctor est Cluf. hist. ap. alt.

Anagallis aquatica.

I. *Anagallis aquatica major folio subrotundo.*

Anagallis aquatica, folio maximo, Thal.

Berula sive *Anagallis aquatica*, Tab.

Anagallis sive *Beccabunga*, Ger.

II. *Anagallis aquatica minor folio subrotundo.*

Sium, Brunf. non odoratum 1. Trag.

Sium, Ang. Eric. Cord. Fuch. Lon. non odoratum quibusdam, Gesn. hort.

Sij alterum genus, Fuch. ico.

Cepæa, Tur. Dod. gal.

Anagallis aquatica, (sive *Beccabunga Germanorum*) Ad. Lob. Dod. Lugd. Thal. Cæs.

Anagallis aquatica minor 1. Tab.

Anagallis aquatica minor flore pallido, Ger.

Quibusdam *Sium* Dioscoridis lib. 2. cap. 154. sed folia olusatri defunt & inodora sunt: alijs *Cepæa* Dioscoridis lib. 3. cap. 168. sed folia *Portulacæ* hæc non habet.

III. *Anagallis aquatica major folio oblongo.*
Berula major, Tab.

Anagallis aquatica, Ger. major, Gesn. col.

IV. *Anagallis aquatica minor folio oblongo.*

Anagallis aquatica minor 2. Tab.

Anagallis aquatica minor, Ger.

V. *Anagallis aquatica folijs pulegij serpillive.*
Sium alterum & *Anagallis aquatica*, Trag.

VI. *Anagallis aquatica folio rotundo non crenato.*

Anagallis aquatica altera, Lob. Lugd.

Anagallis aquatica 3. Lob. ico.

Guilandinus modò *Alisma*, modò *Cochleariam* nobis nominavit: & alij *Samolum* Plinij lib. 25. cap. 11. faciunt.

VII. *Anagallis aquatica angustifolia.*

Anagallis aquatica 4. Lob. ico.

VIII. *Anagallis aquatica angustifolia scutellata*: hæc in *Prodomo*, & pro 9. in *Phytopynace* descripta.

ELATINE.

E *Λαθιν* folia habet *Helxina*, at minora & rotundiora pilosa, & c. in segetibus, Dioscoridi lib. 4. cap. 40. Idem Plinius lib. 27. cap. 9. *Elatine* nomine.

I. *Elatine folio subrotundo.*

Veronica fœmina, Matth. Fuch. Gesn. hort. Tur.

| Dod. Lon. Cæs. Cast. Lugd. (qui Matthioli & Fuchij figuram exhibet) Cam. Ger.

Elatine

Elatine Dioscoridis, Ad. Lob.
 Verbasculum quorundam, Lugd.
 Elatine t. Tab. altera folio rotundo, Thal.
 Reperitur folijs latioribus oblongis : dein
 folijs decuplo minoribus, rotundis Numula-
 riæ forma, quam
 Elatines alteram speciem Thalius facit.
 II. Elatine folio acuminato in basi auricu-
 lato, flore luteo.
 Elatine, Matth. Cast. Lugd. recta, Lob.

Elatine altera, Dod. Lob. ico. Tab. Ger.
 Elatine folio acuminato, Thal.
 Linaria hederulæ folio, Col.
 In agris hirsutior & minor : in hortis gla-
 brior & lætius virens.
 III. Elatine folio acuminato flore cæruleo.
 Differt à priore folijs rotundioribus, ad basin
 minus auriculatis : ac floribus, qui subcærulei,
 vel cærulei sunt : & Monspeffuli in loco Gram-
 muntio, & hinc inde circa vias reperitur.

SECTIO SECUNDA.

HELIOTROPIUM; AURICULA MURIS; ECHIUM; ONO-
 SMA; ANCHUSA; LYCOPSIS; BUGLOSSA ET BORRAGO;
 Cynoglossum; Cerinthe; Lithospermum; Symphytum; Pulmona-
 ria; Consolida media; Brunellâ; Bellis.

HELIOTROPIUM.

H *Ἥλιότροπον* Dioscoridi lib. 4. cap. 193. quod τὰ φύλλα τῆς ἡλίου συνπιεσθέντα, quod folia cum Sole cir-
 cumagat : & σκοπιῆς, quod ramuli cum floribus, Scorpionum cauda modo insectantur. Theophrasto
 7. hist. 3. & 9. Solaris herba Gaza vertente. Plinio lib. 22. cap. 21. Heliotropium quod cum Sole se circum-
 agat, etiam nubilo die, tantus sideris amor est, noctu velut desiderio contrahitur cæruleus flos.
 Genera duo Dioscoridi : majus flore candido, aut subfulvo : minus, semine verrucarum (hinc Verrucaria)
 pensili. Plinio, tricoccum & Heliostraphium : parvum & magnum intelligens.

I. Heliotropium majus Dioscoridi.
 Heliotropium majus, Matth. Ang. Dod. Gesn.
 hort. (& Scorpioides album) Lac. Adv. Lobel.
 Cæs. Lugd. (& Verrucaria) Cast. Taber. Camer.
 Ger. Clus. hist.

Herba cancri majus, Lon.

II. Heliotropium minus supinum.
 Heliotropium supinum, Dod. Clus. hisp. & hist.
 Ger. desc.

Heliotropium humi sparsum, Lugd.

Heliotropium minus 1. Tab.

III. Heliotropium supinum alterum.

Heliotropium minus folio ocimi, Gesn. col.

Heliotropium minus, Lob. ico. Ger. repens, Ad.

Heliotropium minus 2. Tab.

Verrucaria altera minor, Lugd.

IV. Heliotropium tricoccum.

Heliotropium minus, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Dod. Cam. ep. & hort. cui & herba Clytiæ.

Heliotropium minus tricoccum, Gesn. hort.

Clus. hisp. & hist.

Heliotropium vulgare Tornesol Gallorum, si-
 ve Plinij tricoccon, Ad.

Heliotropium parvum Dioscoridis, Lob.

Heliotropium tricoccum, Cæs. Lugd. Tab. Ger.

V. Heliotropium alterum, Matth. Lug. quid?

AURICULA MURIS SIVE ECHIUM SCORPIOIDES.

M *ὄρα ὄρα* sive *ὄρα ὄρα*, id est, muris auricula, quam *Myosorida* vocant, Dioscoridi lib. 2. cap. 214.
Myosota sive *Myosotis*, Plinio lib. 27. cap. 12.

Echium scorpioides : Echium, propter foliorum fermam : Scorpioides, eo quod ramulos floribus onu-
 stos caudarum Scorpionum instar contorqueant, vocamus : & cum alij Myosorida, alij Heliotropium fa-
 ciant, Heliotropium sequi, & Echium precedere volumus.

I. *Echium Scorpioides arvense.*

Auricula muris minor 3. *Trag.*
Euphrasia 4. & *Pilosella sylvestris*, *Eid.*
Scorpioides mas, *Dod. in ico.*
Scorpioides aquaticum, *Gefn. hort.*
Scorpioides 3. *Dod.*
Myosotis hirsuta reptans, *Adv. Lob.*
Alfina myosotis, sive *Auricula muris*, *Lobel. icon.*
Heliotropium minus alterum, *Cæs. tertium*, *Taber.*
Echij palustris altera species, *Thal.*
Auricula muris cærulea, *Tab.*
Pilosella flore cæruleo, *Ger.*
Heliotropium erectum, *Eid.*
Echium minimum vel Buglossum, *Col.*
Scorpioides tertium minus Dodonæi, *Eyft.*

Variat magnitudine, aliquando vulgata quadruplo major est & hispidior.

II. *Echium Scorpioides minus flosculis luteis*: in *Prodromo* descriptum.

III. *Echium Scorpioides palustre.*

Cynoglossa minor, *Brunf.*
Euphrasia cærulea, *Trag. Tab. Ger.*
Scorpioides fœmina, *Dod. in ico.*
Scorpioides aquaticum, vel *palustre*, vel *cæruleum*, *Gefn. hort.*
Heliotropij species altera, *Eid.*
Leontopodium, *Lon. Lugd.*
Myosotis Scorpioides partim repens, partim *erecta*, *Lob. ico.*
Heliotropium minus in palustribus, *Cæs.*
Echium palustre, *Cordo, Thal.*
Scorpioides tertium majus Dodonæi, *Eyft.*
 an *Auricula muris*, *Matth. Dod. gal. Lac. Cast. Lugd.*

Est glabrum, aliquando leviter hirsutum: flore est cæruleo, rarius niveo.

E C H I U M.

Eχιον, ἢ ἀλνισίδειον *Dioscoridi lib. 4. cap. 27.* *Echium dictum volunt quod contra viperarum ictus valeat: alij quod florescat capitulis viperæ similibus: sed Dioscoridi, quod semina κεφαλή ἐχιδῶν ὀμοία, capiti viperino similia habeat.*

Genera: Plinio lib. 25. cap. 9. Echyos utriusque generis, pulegio similis folijs coronata: Item altera, quæ lanugine distinguitur spinosa, cui & capitula viperæ similia sunt. Verùm Dioscoridis Echium, à Plinio lib. 22. cap. 20. Pseudoanchusam dici putant, quam à quibusdam Enchusam, aut Dorion, & multis alijs nominibus appellatum scribit.

I. *Echium majus & asperius flore albo.*

Echium flore albo, *Cam. ep. Matth. & hort.*

II. *Echium vulgare.*

Echium, *Matth. Ang. Lac. Gefn. hort. Dod. Lob. ico. Cast. Lugd. vulgare, Clus. pan. & hist.*
Echium, sive *Alcibiacum*, *Dod. gal.*
Lycopsis, *Cord. in Diosc.*
Buglossum fylv. Lon.
Echium, *Buglossum agreste, Ad.*
Echium floribus purpurantibus rubellis, *Lob.*
Anchusa major, *Cæs.*
Anchusa fylv. Thal.

Flos communiter cæruleus est: aliquando ex purpura rubet, vel subcinereus est. Caulis aliquando duorum triumve digitorum latus, quemadmodum in *Beta*, *Digitali* purpurea, *Cucurbita*, *Tithymalo cyparissia* & alijs observavimus.

III. *Echium Creticum latifolium rubrum.*

Echium 3, vel *Echium Creticum* 1. *Clus. hist.*

IV. *Echium Creticum angustifol. rubrum.*

Echium 4. vel *Echium Creticum* 2. *Clus. hist.*

V. *Echium fylv. lanuginosum.*

Echium 1. & *Echium pullo flore*, *Clus. pan. & histor.*

VI. *Echium fylv. hirsutum maculatum.*

Echium 2. vel *rubro flore*, *Clus. pan. & hist.*

Flos nunc saturatè rubente, modo dilutiore colore præditus est.

VII. *Echium alpinum luteum.*

Echium montanum Dalechampij, *Lugd.*
Trachelium buparoides, *Clus. pan.*

VIII. *Echium pumilum flore luteo.*

Echium flavo flore, *Clus. cur. post.*

IX. *Echium luteum minimum.*

Echioides lutea minima Apula campestris, *Col.*

X. *Echium pumilum album.*

Echioides parva alba Amphibia, *Col.*

XI. *Echium Hispanicum flore calcari donato: quod 1. est in Prodromo,*

O N O S M A.

Oνοσμα Dioscoridi l. 3. c. 147. folijs Anchusa sine caule, semine & flore: & Plinio l. 27. c. 12. cui Onosma. Onosma, Matth. Lac. Lon. Cast. Lugd. Tab. Ger. Haftenus plantam non vidimus: esse autem Lycopsidi cognatam & in Anchusis habendam, figura ostendit: & Adversariorum auctores, id velle videntur.

A N C H U S A.

Aγχουσα Dioscoridi l. 4. c. 23. παρὰ τὸ ἀγγεῖν quod vim suffocatoriam habeat, dicta videtur: alijs verò à florido radicis colore, siquidem ἀγγεῖν erat suco illinire: hinc Galenus in Oratione sua for. ad artes 6. Anchusa pictas dicit. Anchusa etenim ab Echio, Lycopsides & Buglossa, radicis sanguineo succo, quo manus inficiuntur, Dioscoride monente, differt.

Genera tria Dioscoridi: 1. quæ ὀνόλια, folijs Lactuca hirsutis: 2. quæ Ἀλκυβιάδιον ἢ Ὀνοχίλις, quæ priore minor: 3. secunda non dissimilis, semine puniceo. Plinius lib. 22. c. 20. primam Dioscoridis nomine Anchusa, & l. 27. c. 5. secundam sub Alcibio proposuit: & l. 22. c. 21. Onochiles habetur.

I. Anchusa Echij folijs & floribus.

Anchusa, Ad.

II. Anchusa lutea major.

Anchusa tertia, Matth. Ang. Lac. Cam.

Anchusæ prima species fortè, Cord. in Diofc.

Buglossa rubra, vel Anchusa tertia, Lon.

Anchusa lutea, Ad. Lob. ico.

Anchusa quarta seu Pseudoanchusa, Dod.

Anchusa flore exalbido, Cluf. pan. & hist.

Flos luteus, rarius albus: aliquando ex albo pallescens.

III. Anchusa lutea minor.

Anchusa Echioides lutea, Col.

IV. Anchusa puniceis floribus.

Anchusa, Gef. hor. secunda, Matt. Ang. Lac. Lugd.

Buglossa rubra, vel Anchusa 2. Lon.

Anchusa minor seu Alcibiadion, vel Onochiles, Ad.

Anchusa parva, Lob. ico.

Anchusæ alterum genus Onochiles dictum, Cluf. histor.

V. Anchusa minor Patavina.

Anchusa tertia, Cam. ep.

VI. Anchusa angustifolia.

Anchusa lignosior angustifolia, Ad. Lob. icon. Lugd. Cluf. hist.

Tragoriganum nothum Dalechampij, Lugd.

Lithospermum minus repens in Phytopynace, at in Matthiolo

Lithospermum fruticosum angustifolium.

L Y C O P S I S.

Aγχοψις, quibusdam Ἀγχουσα, quia radice etiam rubra est Dioscoridi l. 4. c. 6. Lycopsis, Plinio l. 27. c. 11. Sic dicta fortè à caulis, foliorum & florum impexa hirsutie pedem lupinum imitante.

I. Lycopsis.

Cynoglossum, Matth. Lac. Lugd.

Cynoglossa vera, Cast.

Buglossum vulgare, Lon. ico.

Echij altera species, Dod.

Lycopsis, vel Lycapsis degener Anchusa, Æginetæ, Ad.

Lycopsis altera Anglica, Lob. Lugd.

Echion, Cæs.

Aliquando caule caret: Monspeliaca flore est dilute purpureo: Anglica saturatoris est purpuræ.

II. Lycopsis Ægyptiaca.

Lycopsis Dioscoridis, Cynoglossi genus, Rauhvolff. Lugd. ap.

B U G L O S S A E T B O R R A G O.

Bούλωσος, Dioscoridi libr. 4. cap. 28. quod linguas bubulas imitetur. Dicitur & Εὐφρόσων, quod Bin vinum conjecta animi voluptates augeat, Dioscoridi & Plinio libr. 25. cap. 8. cui Buglossos, boum lingua similis.

Borrago

Borrageo verò officinæ, ad imitationem Marcelli dicta, *Buglossa* vera veterum censetur, & ab officinarum *Buglossa* diversa est, quam aliqui *Buglossam* veterum, alij *eorundem Lycopsis*, alij *Cirsium*, nescio quàm rectè, dicunt. Utrumq; pro *Buglossa* agnoscimus, ipsam *Borragein* officinarum, *Buglossam latifoliam*: & *Buglossam officinarum*, *Buglossam angustifoliam* nominantes. At *Guilandinus*, *Buglossum officinarum*, *Buglossum antiquorum* esse asserit: *Borragein* verò à *Dioscoride Echion* vocari suspicatur.

Buglossum sativum.

I. *Buglossum latifolium*, *Borrageo*.

Borrageo, *Brurf. Trag. Fuch. ico. Ang. Gef. hort. Dod. Lón. Lugd. Cæs. Cam.*

Buglossum, *Matth. Fuch. Tur. Lac. Ad. Cast.*

Buglossum verum, *Dod. gal. Cord. in Diosc.*

Borrageo flore cæruleo: & albo, *Eyft.*

Buglossum latifolium, *Lob. vulgare, Cluf. hisp.*

Buglossa urbana, *Cluf. hist.*

Borrageo floribus albis, *Tab. hortensis, Ger.*

Flore est communiter cæruleo: aliquando

candido, vel ex pallecente roseo: interdum Au-

tumno suaverubente. Et *Taber.* proponit

Borragein sylv. floribus albis, quæ

Borrageo flore albo, *Ger. &*

Borragein tenuifoliam, quæ

Lycopsis Anglica, Ger.

II. *Buglossum latifolium semper virens.*

Buglossum semper virens, *Ad. Lob. ico. Lugd. Camer.*

Buglossum Hispanicum, *Cæs. Tab.*

Borrageo semper virens, *Ger. Hispan. latifolium, Eyftett.*

III. *Buglossum angustifolium majus.*

Buglossa, *Brurf. Cæs. Italica, Trag. Lon.*

Buglossa longifolia, *Cord. hist.*

Buglossum vulgare, *Matth. Lac. Cast. Lugd. Taber. Ger.*

Cirsium Italicum, *Fuch.*

Lycopsia, *Ang. Lycopsis, Dod. gal.*

Cirsium, *Cord. in Diosc.*

Echium Italicum spinosum, *Fuch. ico.*

Anchusa, *Tur. Anchusa Alcibiadion, Dod.*

Buglossus Italica, vel *Gallica major*, vel vera, *Gef. hort.*

Buglossum angustifolium, *Ad. Lob.*

Buglossum Italicum, vel *Hispanicum grande*, *Camer.*

Buglossum Italicum flore cæruleo: flore albo, *Eyftett.*

Floris color cæruleus, albus, rubeus, interdum variegatus: folia modo latiora, modo angustiora sunt: hinc figuræ tres apud *Tab. & Ger.* apud illum *Buglossa vulgaris Italica mas*, & *Italica*

fœmina: apud hunc, *Buglossa vulgaris*, *Anchusa Alcibiadion & Anchusa lutea*, *ico.*

Aliquando folijs est latioribus, sinuosis, flore albo, qui cum ramo instar *Scorpioidis* incurvatur, eoq; à priore differt, quod

Buglossum folijs sinuosis nominavimus.

IV. *Buglossum vulgare*, asperitate & proceritate discrepans.

Buglossum vulgare violaceo & albo colore, *Eyftett.*

V. *Buglossum angustifolium minus.*

Buglossa minor, *Trag.*

Cirsium Germanicum, *Fuch. Loniceri, Lugd.*

Echium lanuginosum primum, *Fuch. ico.*

Anchusæ genus, *Dod. gal. 3. Eid. lat.*

Buglossus minor, *Gef. hor.*

Cirsium minus, *Lon.*

Echij facie *Buglossum minimum*, *Lob.*

Buglossum minus sativum, *Lugd.*

Buglossum sylvestre.

I. *Buglossum sylvestre majus nigrum.*

Buglossum alterum flore nigro, *Matth.*

Buglossum sylv. Matthioli, *Lugd.*

Buglossum sylv. majus, *Cast.*

Buglossa sylv. nigra, *Thal.*

Flore nigro, rarissimè albo.

II. *Buglossum sylv. minus.*

Buglossum sylv. Brurf. Dod.

Borrageo sylv. Trago.

Echium, *Fuch. Germanicum spinosum, Eid. ico.*

Echium alterum, *Cord. in Diosc.*

Lycopsis sylv. Dod. gal.

Buglossa sylv. Dod. sylv. altera: *Lon.*

Buglossum erraticum asperum echiodes, *Ad.*

Echium Fuchij, *Lugd. Cam.*

III. *Buglossum sylvestre minus alterum & asperius.*

Buglossa sylv. Trag.

Anchusa minor, *Cord. hist.*

Lycopsis, *Lon. Lugd.*

Buglossum sylv. minus, *Cast. Lugd.*

Flos ex cæruleo purpurascit, rarius candidus est.

IV. *Buglossum sylv. tertium.*

Cynoglossum, Trag. Tur. officin. Fuch. falsum, Lon.	Alyssum Germanicum Echiodes, Lobel. Lugdunen.
Lycopsis, Fuch. icon.	Buglossæ sylv. species, Thal.
Cynoglossos altera Plinij, Dod. gal.	Aparine major Plinij, Tab. Ger.
Anchusa aspera, Cord. in Diosc.	Crucialis quædam, Cæf.
Hoc prædicto simile, sed non idem.	Asperugo spuria, Dod. belg.
V. Buglossum sylv. caulibus procumbentibus.	Borrago minor sylv. Col.

C Y N O G L O S S U M.

K *ῥόγλωσσον* Dioscoridi lib. 4. cap. 129. id est, *Lingua canina*, à foliorum forma quæ Plantagini latifolia similia, at angustiora, minoræ & lanuginosa Dioscoridi. Plinio lib. 25. cap. 8. *Cynoglossos caninas imitans linguas, topiarijs operibus gratissima: est & alia similis ei, & quæ ferat lappas minutas. Neutrum Dioscoridis esse censemus.*

I. Cynoglossum maximum Belgicum.
Cynoglossum maximum, Lob. obs.
Hoc folijs, floribus & seminibus vulgato duplo majus est.

II. Cynoglossum majus vulgare.
Cynoglossa major, Brunf.
Cynoglossum vulgare, Matth. Lob. Thal. Cast. Lugd. Clus. hist. Eyst.
Cynoglossum, Dod. Ad. Tab. Ger. officinarum, Lon.

Cynoglossus vulgaris, Gef. hor.
Cynoglossa, Cæf. major, Cord. in Diosc.
Cynoglossa vulgaris major, Col.
Lycopsis, Lac.
Hoc sæpe sine caule reperitur, quod tamen à caulifero diversum non est: hinc duæ figuræ apud Matthiolum, Lob. Dod. Rarius flore albo occurrit.

III. Cynoglossum sylvaticum rubente caule.
Cynoglossum sylvaticum Harcynicum, Thal.
an Cynoglossum montanum, Cæf.
an Cynoglossa montana maxima frigidarum regionum, Col.

IV. Cynoglossum sempervirens: in Phytopynace & Prodromo descriptum.
an Cynoglossa media altera virente folio, Col.

V. Cynoglossum globoso flore.
Cynoglossa media montana incana angustifolia altera, Col.

VI. Cynoglossum fructu umbilicato.

Cynoglossa altera media fructu *νοστέριδος* sive *λοχυσίδος*, Col.

VII. Cynoglossum medium.
Cynoglossum similis planta Plinij.
Cynoglossa minor, Cord. in Diosc.
Cynoglossum pusillum Narbonense, Ad. Lob. ico. Lugd.
Cynoglossum parvum, Cæf. Italicum. Cam.
Cynoglossum pumilum, Clus. pan. sive Austriacum alterum, Eid.

Cynoglossum Narbonense, Eyst.
Cynoglossa minor montana ferotina altera Plinij, Col.

VIII. Cynoglossum Creticum argenteo angusto folio.
Cynoglossum parvum cinereum Creticum, Camerar.

Cynoglossum Creticum primum, Clus. hist.
an Cynoglossa media argentea Apula campestris, Colum.

IX. Cynoglossum Creticum latifolium foetidum.

Cynoglossum Creticum secundum, Clus. hist.

X. Cynoglossum minus.
Elatine, Trag. Lon.
Lappula rusticorum, Lugd.
Cynoglossa minor montana ferotina altera Plinij, Col.

Hæc magnitudine variat, cum vix semipalmaris in Anglia reperiat.

CERINTHE SIVE CYNOGLOSSUM
MONTANUM.

C *Erinthe* Plinio lib. 21. cap. 12. est folio candido incano, cubitali, capite concavo, mellis succum habente: floribus avidissima sunt apes.

I. Cerinthe seu Cynoglossum montanum majus.
 Cerinthe, Gesn. hort. Cast. quorundam, Clus. hisp.
 Cynoglossa montana, Gesn. hort.
 Cerinthe major, Lob. Lugd. Cam. Clus. hist. Tabern. Ger.
 Telephium Dioscoridis quibusdam, Eid.
 Telephium maculosum, Cam.
 Maru herba, Dod.
 Pulmonaria Romana, Cæs.
 Variat flore luteo, purpureo luteo, purpureo & versicolore.

II. Cerinthe flore ex rubro purpurascente.
 Cerinthe tertia, Clus. hist.
 III. Cerinthe flore flavo asperior.
 Cerinthe quorundam major flavo flore, Clus. histor.
 IV. Cerinthe minor.
 Cerinthe Plinij, Ad. Lob. ico. Lugd.
 Cerinthe minor, Lob. Cam. Tab. Ger.
 Cerinthe secunda, Clus. hisp. minor seu quarta, Eid. hist.
 Maru herba minor, Dod.
 V. Cerinthe folio non maculato viridi.
 Cerinthes quintum genus, Clus. hist. ap. al.

LITHOSPERMUM.

Lithospermum recensuit Dioscorides lib. 3. cap. 158. quod à seminis duritie nomen accepit: folijs olea longioribus, latioribus & mollioribus, &c. Semen lapidea duritie, rotundum candicans, ervi parvi magnitudine. Plinius lib. 27. cap. 11. Lithospermo inter omnes herbas nihil est mirabilius, &c. lapillos gerit candore & rotunditate margaritarum, magnitudine ciceris, duritia vero lapidea: & qua pediculis adherent cavernulas habent & intrus semen, &c.

I. Lithospermum arundinaceum, fortè Dioscor. & Plinij.
 an Coix Theophrasti, 1. hist. 16.
 Lachryma Christi, Trag. Gesner. hort. cui & Jodoci.
 Lithospermum majus, Trag. Gesner. hor. cui & fruticosum.
 Arundo lithospermos, Gesner. hor.
 Lithospermon primum, Lacun. arundinaceum, Lugd.
 Lachryma Jobi, Ad. Clus. hisp. & hist. Dod. Lob. Cam. Cast. Eyf.
 Lachryma vulgo, Cæs.

II. Lithospermum majus, Matth. Lac. Cast. Lugd. quid?

III. Lithospermum majus erectum.
 Saxifraga tertia, Brunf.
 Lithospermum, Brunf. Fuch. Cord. in Diosc. & hist. Tur. Lon. Ad. primum, Anguil. commune, Gesn. hort.
 Miliun Solis sativum, Trag.
 Lithospermum minus, Matthiol. Dod. Gesner. hor. Lac. Lob. Cast. Lug. Ger. vulgare minus, Cam.
 Lithospermum sativum, Fuch. ico.
 Lithospermum legitimum, Clus. hist.
 Lithospermum alterum fruticosum, Thal.
 Lithospermum arvense, Tab.
 Anchusæ tertiæ similis altera, Cæs.
 Miliun Soler Mauritanis, quod in montibus

Soler frequenter nascatur: hinc vulgo miliun Solis ineptè dicitur.

Hujus species minima palmum alta, Lini foliis angustis, granulis pusillis, rotundis, cujus Adversaria meminere.

IV. Lithospermum minus erectum.
 Lithospermum Anchusæ facie, Lob. Lugd.
 V. Lithospermum minus repens latifolium.
 Lithospermum alterum, Ang.
 Lithospermum majus, Dod. Ad. Lob. Lugd.
 Lithospermum vulgare majus, Cam.
 Lithospermum repens majus, Clus. pan. & hist.
 Lithospermum, Cæs. virgatum, Thal.
 Pulmonaria minor Dalechampij, Lugd.

Hoc ad Echium, vel Anchusas referri potest, quod aliqui Lithospermum Dioscor. & Plinij censent.

VI. Lithospermum angustifolium umbellatum: in Prodomo descriptum.

VII. Lithospermum arvense radice rubra.
 Lithospermum sylv. Trag. Fuch. Dod. gal. Camer. epist.

Echium minus herba Lithospermo congener, Gesn. ap.

Anchusa degener facie Miliij Solis, Lob. ico.
 Anchusa tertia Lithospermo similis, Cæs.
 Anchusa arvensis alba, Thal.
 Anchusa arvensis minor facie Miliij Solis, Tab.
 Lithospermum tertium Dod. nigrum, Lugd.

Ad Anchusam, vel Echium, aliqui referunt.

VIII. Lithospermum Linariæ folio Germanicum.

Passerina, Trag. Cam.

Lithospermum sylv. minus, Dod. gal.

Lithospermum quartum exiguum, Dod. lat.

Lithospermum minus, Lon.

Passerina herbariorum unicaulis, Ad.

Lingua passerina, Tab.

Passerina linaria, Ger.

Linaria altera botryodes montana, Col.

IX. Lithospermum linariæ folio Monspe-
liacum.

Passerina linariæ folio, Lob. Lugd.

S Y M P H Y T U M.

Σ *Υμψύτων* Dioscorides lib. 4. cap. 9. & 10. proposuit : sic dictum à facultate conglutinandi, quæ pollet : nam & carnes dum coquantur conglutinat additum, eodem auctore. Et Plinio lib. 27. cap. 6. unde & Græci (ait) nomen imposuere : hinc Latinis *Consolida* dicitur.

Genera : Dioscoridi duplex est, *πετρῶν* petraum, quod in petris nascatur, ramulis origano similibus, folijs tenuibus, & capitulis thymi : Alterum, quod aliqui *πυρῶν* pecton vocant : caule cubitali, folijs hirsutis ad Buglosi foliorum similitudinem : floribus luteis, &c. Plinius lib. 27. cap. 6. Alum nos vocamus, Græci *Symphytum petraum*, similis *cunila bubula*, folijs parvis cacuminibus thymi, &c.

I. *Symphytum Consolida major.*

Symphytum quidam *Inulam rusticam*, quidam Alum Gallicum vocant, Scribon. c. 21.

Consolida major, Brunf. Trag. Cam. Thal. Ger.

Symphytum, Tur. Lon. majus, Matth. Cord. hist. Cam. Cast. Tab.

Symphytum magnum, Fuch. Dod. ut : Lugd.

Symphytum alterum, Ang. Cord. in Dioscorid. Lac.

Symphytum Alum, seu *Alus*, Ad Lob.

Consolida vulgo, Cæs.

Marem faciunt & fœminam, floris colore potissimum differentes : mas, flore est purpureo, vel purpurocæruleo : fœmina, flore albo, vel pallidè luteo : rarius luteo : hinc duæ figuræ apud Tabernæmontanum & Gerardum : tres apud Eystert.

Symphytum majus flore albo, & flore purpureo, Tab.

Consolida major flore albo & flore purpureo, Ger.

Symphytum majus flore purpureo : flore rubro : flore pallido, Eyst.

II. *Symphytum majus tuberosa radice.*

Symphytum tuberosum, Lob. Dod. Lugd.

Symphytum tuberosum majus, Cluf. hist.

Symphytum majus flore subluteo, tuberosa radice, Cam.

Symphytum radice tuberosa, Cam. ep.

Symphytum alterum folio Borriginis, Ang.

Consolida altera minor, Cæs.

Consolida tuberosa vel nodosa, Cam.

III. *Symphytum minus tuberosa radice.*

Symphytum tuberosum, Cluf. pan. tuberosum minus, Eid. hist.

Floribus est pallidis, vel subluteis.

IV. *Consolida major amplexicaulis flore purpureo*, Thal. quid ?

V. *Symphytum minus Borriginis facie.*

Symphytum pumilum repens Borriginis facie, Lob.

Borrago minima herbariorum, Lugd.

an *Afarum muri*, Eid.

VI. *Symphyto viribus affinis.*

Bisa radix quæ ex Bengala & Patane montibus adfertur, Acofta cap. de *Datura* : sed quid ?

S Y M P H Y T U M M A C U L O S U M, S I V E P U L M O N A R I A.

Pulmonaria dicta, quod hujus folijs ut plurimum macula albæ latæ aspersæ sint, & quod Pulmonum affectibus medeatur : quibusdam Callæ alterum genus apud Plinium lib. 27. cap. 8. cui Calla duorum generum est : una, similis Aro, &c. Alterum genus ejus, quidam Anchusam vocant. folia Lactucæ longiora, plumosa, radice rubra, &c. Illam Arisarum, hanc Pulmonariam volunt. At Fracastorius Pulmonariam ex genere Buglosæ esse censet.

I. *Symphytum maculosum, sive Pulmonaria latifolia.*

Pulmonaria altera, Matth. Cast.

Pulmonaria & Pulmonalis, Dod. gal.

Pulmonaria Plinij, Gesn. hort.

Pulmonaria, Cæs. maculosa, Ad. Lob. Clus. pan.

Cam. Tab. Ger. Eyst.

Symphytum maculosum, Dod.

Pulmonaria major, Lugd.

Pulmonaria vulgaris maculoso folio, Clus. hist.

Folijs variat, quæ aliquando albis punctis notantur, aliquando ijs carent: & hæc

Pulmonaria folio non maculoso, sive 2. Clus. hist.

Floribus est communiter cæruleo rubentibus: rarius albis. Marem & fœminam, nomine Pulmonariæ Plinij Taber. exhibuit, quem Gerardus imitatur.

II. Pulmonaria angustifolia rubente cæruleo flore.

Consolida major sylv. Trag.

Symphytum sylv. Cord. histor. & Pulmonaria Plinij, Schol.

Pulmonaria folijs Echij, Lob. ico. Ger.

Pulmonariæ tertiæ species altera, Clus. pan. 5. Pannonica, Eid. hist.

Pulmonaria quarta Plinij angustifolia, Tab.

Variat floribus, alteri flores initio rubent, dein cæruleum colorem saturatiorem contrahunt: alteri flores pulcherrimè rubentes: illa Pulmonaria 5. hæc verò 4. Clus. in hist.

III. Symphytum maculosum, sive Pulmonaria angustifolia cærulea.

Pulmonaria 2. vel angustifolia cæruleo flore, Clus. pan. tertia Austriaca, Eid. hist.

Pulmonaria prima angustifolia, Taber. 2. angustifolia, Ger.

Pulmonaria Austriaca secunda, Cam.

CONSOLIDA MEDIA.

Consolida media, quibusdam Chamæcissos spicata Plinij lib. 24. cap. 15. Alijs Anonymos Plinij lib. 27. cap. 4. (Anonymos inquit, non invenienda nomen invenit) fortè quia vulneribus sanandis efficacissima sit.

I. Consolida media pratensis cærulea.

Consolida media, Brunf. Matth. Fuch. Taber. Eystett.

Consolida media, & Herba Laurentiana, Cast. Prunella cærulea, Trag.

Bugula, Dod. ut: Clus. pan. & hist. Lugd. Ger.

Bugula, & Prunella quibusdam, Ad. Lob.

Arthetica Pandectarij, Ang.

Symphytum medium, Lon.

Consolida media major, Thal.

Consolida media prima, Tab.

Chamæcissus quorundam, Lugd.

Chamæcissi alterum genus, Cæs.

Flore est cæruleo: rarius cinereo vel albo: folijs latioribus & angustioribus, leviter incisus vel sinuatis.

II. Consolida media pratensis purpurea.

Prunella purpurea vel quarta, Trag.

Consolida media purpurea, Fuch. secunda, Taber.

Consolida media minor, Thal.

Bugula carnei coloris flore, Clus. pan. & hist.

Bugula flore albo, Ger.

Hæc repit & folijs priore est rotundioribus, non laciniatis, aliquando etiam non crenatis: flores, rubicundioris diluti coloris sunt.

III. Consolida media flore luteo: hæc cæteris multò minor est, folijs rotundis, crenatis, flore luteo: quam ex Anglia habemus.

IV. Consolida media cærulea alpina, in Prodr. descripta.

BRUNELLA.

Brunella, quæ ex Consolida speciebus est, ab effectu nomen accepit, ed quod faucium & lingua affectibus, seu potius malo Castrensi, Germanis die Brüne dicto, medeatur: quod malum ab Aegineta lib. 3. Erysipelas Cerebri dictum videtur. Quibusdam Symphytum petræum: alijs Polycnemum Dioscoridis lib. 3. cap. 108.

I. Brunella major folio non dissecto.

Brunella, Brunf. Dod. ut: Lob.

Prunella vulgaris, & 6. Trag.

Consolida minor, Matth. minima, Cam.

Prunella, Fuch. Ang. Adv. Cæs. Lugd. Camer. Taber. Ger.

Symphytum petræum, Lobel. ico. an & Cord. in Diosc.

Prun-

Prunella, aut potius Brunella officinarum, Eyst.

Flore est purpureo, vel cæruleo punicante: aliquando ex diluto cæruleo albicante, rarius albo: folijs integris nonnunquam leviter crenatis.

II. Brunella folio laciniato.

Symphytum petræum, Lob.

Brunella altera, Dod.

Prunella secunda, Clus. pan. & hist. tertia, Tab.

Prunella altera hirsutior, Cæs.

Prunella Lobelij, Ger.

Flore est purpurei vel carnei coloris, vel cinerei, vel nivei: folijs aliquando solum superioribus, aliquando simul etiã inferiorib⁹ laciniatis.

III. Brunella Hyslopifolia: in Phytop. sub 2. descripta.

an Prunella secunda, Tab.

an Prunella flore albo, Ger.

IV. Brunella cæruleo magno flore.

Prunella cærulea altera, vel 3. Trag.

Prunella prima & major, Clus. pan. & hist.

Prunella grandiflora, Cam.

Brunella cærulea magno flore, Eyst.

Folij est integris: reperitur & laciniatis: flore saturatius purpurascente, nonnunquam & dilutioris & exalbidi, rarius albi coloris.

V. Brunella minor alba laciniata.

Prunella candida altera, vel septima, vel fœmina, Trag.

Hæc semipalmaris est, aliquando trium quatuorve unciarum.

B E L L I S.

Bellidem etiam ad Consolidam mediam, vel minorem, referunt, quam licet aliqui apud Theophrastum 7. hist. 9. Anthemidis foliacei speciem (Nigellam foliosam Gaza vertit) velint; Græcis tamen indicta videtur. Plinio lib. 26. cap. 5. Bellis in pratis nascitur, flore albo aliquatenus rubente. Et lib. 21. c. 8. luteus & Bellio pastillicantibus quinquagenis quinis barbulis coronatur.

I. Bellis sylv. caule folioso major.

Oculus bovis, Brunf.

Bupthalmum, Eid. majus, Lon.

Bellis major, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Lac. Cæs. Cast. Cam. Ger. Lugd. (cum figura Matth. & Fuchij) Adv. Lob. (cui & Consolidam media vulnerariorum) Eyst.

Bellis sylv. Tur. major sylv. Fuch. ico. Gesn. hor.

Bellium majus, Tab.

Folio acutiore est, vel rotundiore: caule & hirsuto & glabro: flore nonnunquam gemino, etiam pleno, sed rarissimè reperitur.

II. Bellis alpina major rigido folio: quæ 1. in Prodromo.

an Bellis alpina, Cam.

III. Bellis alpina alba minor: quæ 2. in Prodromo.

IV. Bellis montana major folio acuto: quæ 3. in Prodromo.

V. Bellis montana folio obtuso crenato: quæ 4. in Prodromo.

VI. Bellis sylv. media caule carens.

Bellis media, Matth. Ad. Lugd. Tab. Clus. hist.

Bellis minor, Cast.

Bellis sylv. media, Gesn. hort. Ger.

Bellis sylv. Dod. major sylv. Lob.

VII. Bellis sylv. minor.

Solidago Consolidæ species, Brunf.

Primula veris, Eid. Cæs.

Bellis minor, Matth.

Bellis minor sylv. Fuch. Dod. gal. Tur. Gesn. hor. Lugd. Tab. Ger.

Bellis pratensis minor, Ad.

Flos colore variat: discum enim luteum ambiunt foliola, vel alba, vel ex candido rubra: alia ex albo & rubro mixta: alia intus rubra, in ambitu alba: aliquando in viridem colorem degenerant: reperitur vix uncias duas alta.

Bellis sylv. minor flore mixto, &

Bellis sylv. minor flore pleno rubro, Eyst.

VIII. Bellis maritima folijs Agerati: quæ 5. in Prodromo.

Bellis hortensis.

I. Bellis hortensis flore pleno, eoque magno, vel parvo.

Primula veris, Trag. Gesn. hort.

Bellis, Lon. minor, Matth. Lugd. minima, Cast.

Bellis minor hortensis, Fuch. Dod. gal. Gesn. hor.

Lac. Tab.

Consolida minor officinarum, an Bellis Pliniana, Ad.

Bellis hortensis multiplici flore, Lob. Tab. Ger.

Bellis minor fl. multiplici albo & rubro, Eyst.

Primula veris multiplici foliorum ordine, Cæs.

Floris colore variat, albo, incarnato, rubro, vario, scilicet candido & rubro: est & fusco: hinc duæ figuræ, apud Lob. & Ger. tres apud Tabernæmontanum.

II. *Bellis hortensis prolifera.*

Primula veris, cujus flores si non citius carpantur, ex se alios generant, ac sæpe ex uno quatuor aut quinque erumpunt, Trag.

Bellis hortensis suaverubens, viridisque prolifera, Lob. ico.

Bellis prolifera, Cam. variegata, Eyst.

III. *Bellis hortensis pediculo folioso: quæ 7. in Prodromo.*

Bellis cærulea.

I. *Bellis cærulea caule nudo.*

Aphyllantes 3, Lugd.

II. *Bellis cæruleo caule folioso.*

Aphyllanthes, id est frondiflora, Ang. Cam.

Bellis cærulea, Globularia Monspeliensium, Ad. Lob. Tab. Ger.

Bellis montana, Cæf.

Scabiosæ pumilum genus, Cluf. hist.

Bellis minor flore cæruleo, Eyst.

Globularia cærulea, Col.

Variat magnitudine, foliorum latitudine, & caulium altitudine: hinc tres apud Tab. Ger. icones: *Bellidis cæruleæ, Apulæ, & Monspeliacæ* nomine.

III. *Bellis cærulea spinosa: quæ pro 6. in Prodromo describitur.*

IV. *Bellis cærulea montana frutescens.*

Bellis montana fruticosa in Ilva, Cæf.

Scabiosa quinta, vel Scabiosa montana repens, Cluf. pan.

Scabiosa repens montana, Cam.

Scabiosa odorata, Tab.

Scabiosa montana minor repens, sive 10. Cluf. histor.

Bellis lutea.

I. *Bellis lutea folijs profundè incisis major.*

Bellis major lutea, Trag.

Chrysanthemum, Dod. Cam. ep. Cast.

Chrysanthemum folio virentiore, Cam.

Chrysanth. segetum folio multiscisso, Adv.

Chrysanthemum segetum, Lob.

Chrysanthemum arvense, Tab.

Chrysanthemi species 4. Cæf.

II. *Bellis lutea folijs profundè incisis minor.*

Chrysanthemum minus, Cam. ep.

III. *Bellis lutea folijs subrotundis.*

Chrysanthemum 3. Cæf.

Chrysanthemum Myconi, Lugd.

an Chrysanthemum folio minus dissecto, Camerar.

IV. *Bellis spinosa folijs Agerati.*

Bellis spinosa elatior, Lob. ad par. alt.

V. *Bellis montana globofo luteo flore.*

Globularia lutea montana, Col.

S E C T I O T E R T I A.

PILOSELLA; GNAPHALIUM; LEONTOPODIUM; HELI-
CHRYSUM; STOECHAS CITRINA; CONYZA; ASTER;
TRIPOLIUM; ALISMA; ET VIRGA AUREA.

P I L O S E L L A.

Pilosella à copiosis pilis quibus vestitur, nomen sortita est, quam aliqui ad *Myosotidem*, alij ad *Holostium* referunt: sunt quæ Intybi minimam speciem faciant.

I. *Pilosella major repens hirsuta.*

Auricula muris, Brunf. Ericio Cord. alia, Cord. in Diosc.

Auricula muris minor, Trag. Lon.

Pilosella, Matth. Ang. Ad. Lob. Cast. Tab.

Pilosella major, Fuch. Dod. ut: Lug. media, Th.

Pilosella quibusdam Holostium, Lac.

Pilosella repens, Ger.

II. *Pilosella major repens minus hirsuta.*

Auricula muris minor secunda, Trag.

Pilosella vulgo, Cæf.

Pilosella major, Cam. ep.

Lactucella sylv. repens, Cam. hort.

III. *Pilosella major erecta.*

Pilosella major, Ger. altera, Tab.

IV. *Pilosella major erecta altera.*

Pilosella major prima, Tab.

Pilosella major latifolia, Ger. ico.

V. *Pilosella montana hispida parvo flore.*

Pilosella major umbellifera μακρόν αυλ. & montana & pratensis, Col.

VI. *Pilosella Syriaca.*

Pilosella maxima Syriaca, Lob. Lugd. Tab.
VII. Pilosella incana saxatilis lutea.

Auricula muris altera incana saxatilis frigida-
rum regionum, Col.

G N A P H A L I U M.

Γ *Ναφάλιον* Dioscoridi lib. 3. c. 132. quod folijs *αὐτῶν γναφάλλων* pro tomento, ut antur: Et Plinio lib. 27. c. 10. cui *Gnaphalium*, quod alij *Chamaezelon* vocant. Verum apud Plinium l. 24. c. 19. habetur herba, *Impia*, incana, vocata a rosmarini aspectu, thyrsi modo vestita atq; capitata, unde alij ramuli assurgunt sua capitella gerentes, ob id *Impiam* appellatam, quoniam liberi supra parentem excellant, alij potius ita appellatam, quod nullum animal eam attingat, existimavere: hac Plinius. Sunt qui *Gnaphalium* vulgare esse velint, & esse quoq; *Centunculum* ejusdem: Sic autem Plinius l. 24. c. 15. Itali *Centunculum* vocant, rostratis folijs ad similitudinem capitum penularum, jacentem in arvis, Græci autem *Clematidem*.

I. *Gnaphalium maritimum.*

Gnaphalium, Matth. Lobel. Lugd. legitimum, Clus. histor.

Gnaphal. maritimum, Ges. hor. Ad. Lob. ico. (Cottonaria vulgi sive *Bombax humilis*) Tab. Ger.

Gnaphalium maritimum tomentosum, Lugd.

II. *Gnaphalium latifolium Americanum.*

Gnaphalium Americanum *αφροσίον*, Clus. pan. & hist.

Gnaphalium latifolium peregrinum, Eyf.

Centunculi Americani nomine ex America accepimus, apud quos uti & in Brasilia, apud Toupinambaultios frequens est.

III. *Gnaphalium vulgare majus.*

Heliochrysos sylv. Trag.

Gnaphalium, Fuch. Ges. hor. Tur Lac. Cast.

Gnaphalium vulgare, Matt. Ad. Lob. Lug. Tab.

Filago, Dod. ut: Ger.

Centunculus, Tur.

Tomentum, Cord. hist. Lon.

Impia Plinij, Ang. (& *Carta filago*) Ges. hor.

Herba Impia, Cæs.

Gnaphalium vulgare minus, Thal.

IV. *Gnaphalium medium.*

Filago 4. Dod. gal. minor, Dod. lat. Lob. ico.

Gnaphalium medium, Tab. vulgare, Ger.

V. *Gnaphalium minus latioribus folijs.*

Gnaphalium Plateau tertium, Clus. hist.

VI. *Gnaphalium minus repens.*

Gnaphalium minimum, Lob. ico. minus, Tab.

Filago minor, Ger.

Hoc etiam duarum solùm unciarum reperitur.

VII. *Gnaphalium roseum sylvestre.*

Gnaphalium roseum hortense: utrumque in Prodomo descriptum.

IX. *Gnaphalium majus lato oblongo folio.*

Gnaphalium secundum Plateau, Clus. hist.

X. *Gnaphal. majus angusto oblongo folio.*

Heliochrysos sylvestris, Trag. ico. alt.

Filaginis altera species, Dod. ut:

Filago Germanica altera secundum folia florida, Ad. Lob. ico.

Gnaphalium vulgare majus, Thal.

XI. *Gnaphalium majus angusto oblongo folio alterum.*

Pseudoleontopodium Matthioli, Lugd.

Gnaphalium Anglicum, vel *Belgicum folio longiore*, Ad. Lob. ico.

Chryfocome Germanica, Lob. obs.

Chryfocome lanuginosa, an *Impiæ species*, Lug.

Gnaphalium majus, Tab. Anglicum, Ger.

Gnaphalij genus, Clus. hist.

Leontopodium alterum vulgare, Matth. Cam.

an *Herba Impia* in montibus, Cæs.

an *Chryfocome* & *Chryfitis*, Cast.

Hoc cum à priore parum differat, qui voluerit, idem dicat.

*Gnaphalium montanum.*I. *Gnaphalium montanum flore rotundiore.*

Lagopus secundus, Trag.

Auricula muris, Lon. quarta, Trag.

Pilosella minor, Fuch. Dod. gal. Lugd. Thal.

Lagopiron Hippocratis, Ges. animal.

Gnaphalij genus, Ges. col.

Gnaphalium montanum purpureum & album, Ad. Lob. Tab. Ger.

Gnaphalium montanum suave rubens, &

Gnaphalium montanum variegatum, Eyf.

Variat floribus candidis, subpurpureis, roseis, ex candido & rubro mixtis.

II. *Gnaphalium montanum longiore & folio & flore.*

Gnaphalium montanum purpureum, & *suave rubens*, Lob. ico. Tab. Ger.

Gnaphalium montanum Dalechampi, Lugd.

Pilosella minor, Dod. Clus. hist.

Variat ut prior floris colore; hinc duæ icones apud Lob. Tab. Gerard.

III. *Gna-*

III. Gnaphalio montano affinis Ægyptiaca.
Baccharis Rauvvolfij, Lugd. ap. Cluf. hist.

IV. Gnaphalium alpinum magno flore, folio oblongo.

an Leontopodium Dioscoridis?

Leontopodium verum, Matth.

Leontopodium Matthioli, Lugd. Tab.

Leontopodium, Dod. Cast.

Leontopodium sive pes leoninus, Ad.

Gnaphalium alpinū, Ger. def. Cluf. pan. & hist.

V. Gnaphalium alpinum magno flore folio brevi.

Leontopodium sive pes leonin^o, Lob. Tab. Ger.

Idem cum priore censet Lug. at cum illud radicem habeat magnam, quasi squammofam, folia oblonga: hoc verò radicem tenuem, foliaque brevia, differre statuimus.

VI. Gnaphalium alpinum minus.

Leontopodium parvū, Lob. Lugd. Tab. Ger. def.

Pilosella minor altera.

LEONTOPODIUM.

Λεοντοπόδιον Dioscorides l. 4. c. 131. duorum dicit generum & ad amatoria valere, & c. Plinius lib. 26. c. 8. Leontopodij quidem meminit, sed à Dioscoridis diversum censens: Dioscorides fortè de Gnaphalio alpino intelligendus: quod Gnaphalium à Plinio l. 27. c. 8. Cemos appellari nonnulli existimant.

HELICHRYSUM.

Ελίχρυσον aut Χρυσάλευμον ή Αμαράνθον Dioscor. l. 4. c. 57. ubi folia Abrotano similia & umbellam auream tribuit. At Theophr. l. 9. c. 21. Ε'λειόχρυσος, id est aureum colorem habens, (Aureliam Gaza vertit) alijs Coma aurea. Plin. l. 21. c. 25. Heliochrysum, quod alijs Chrysanthemum, & quæ Dioscorides habet.

I. Elichryson folijs Abrotani.

Helichrysum, Matth. def. Cast.

Helichrysum Creticum, Matth. ep. ico.

an Helichryson quod vulgo in Creta, Lagochimichia, quod leporibus cubilia grata præbeat, appellare solent, Bellon.

Elichryson, Ang. Lac. Dod. Lob. Cluf. hisp. & hist. Lugd. Cam.

Heliocryson, Ad.

Helichrysum 1. & Helich. 1. altera icon. Tab.

Coma aurea & Helichryson, Ger.

Varietas in folijs advertitur: hinc duæ figuræ apud Taber. & Gerardum.

II. Elichrysum folijs oblongis Stœchadi citrinæ similis, Dod.

Helichrysum, Cam. ep. ico.

Chryfocome peregrina, Eyst.

III. Elichrysum folijs oblongis paucis Stœchadi citrinæ angustioribus.

Helychrysum Cretic. Matth. def. Lug. Cam. ep.

IV. Elichrysum seu Stœchas citrina angustif.

Amaranth. luteus Fuch. Lac. Lon. citrinus, Tur.

Stœchas citrina, Matth. Lac. Ges. hor. Dod. Cast.

Lugd. officinarum, Tab. defc.

Ageratum Aurelia, Dod. gal.

Heliocrysum, Cord. in Diosc.

Helichrysum, & Amaranthus Galeni, Cæf.

Chryfocome aureæ coma, Ad. Lob.

Chryfocome prima vulgaris, Cluf. hist.

Coma aurea, Lob. ico.

V. Elichrysum Orientale.

an Chryfocome Dioscoridis l. 4. c. 55. & Plinij, cui & Chrysitis l. 21. c. 5. in Phytopynace, Matthiolo & Prodromo descriptum.

Stœchas citrina comis grandioribus, Cam. ep.

Eliochrysum, Belli ep. 1. ad Clusium.

Helichrysum Creticum, Eyst.

VI. Elychrysum Creticum.

Chryfocome s. vel Cretica, Cluf. hist.

VII. Elichryson sive Stœchas citrina latifolia.

Amaranthus & Heliocryfos primus, Trag.

Amaranthus luteus primus, Tab.

Chryfocome sive Amaranthus luteus, Ger.

Variat latioribus & oblongioribus folijs: hinc tres icones.

Amarant. lutei 1. 2. & 3. apud Tab. & apud Ger. sub

Chryfocome, Amarantho Galeni & Heliocryfo sylvestri.

VIII. Elychrysum sylv. latifolium capitulis conglobatis.

Chryfocome & Helichryfos sylv. Lob. ico.

Chryfocome montana, Cæf.

Chryfocome altera, Cluf. hisp. tertia, peregrina secunda, Eid. hist.

Chryfocome, Tabern. Ger.

IX. Elychryson sylv. angustifolium capitulis conglobatis.

Stœchas citrina altera, Ad. Lob. ico. Lugd.

Ageratum aliud quorundam, Lugd.

Chryfocome, Cæf. altera, peregrina 1. Cluf. hist.

Elichry-

Elichrysum Creticum, Cam.

Stœchas citrina, sive Chryfocome Monspeliaca, Taber.

X. Elichrysum sylv. flore oblongo.

Stœchas citrina altera inodora, Ad. Lob. ic. Lugd.

Gnaphalium marinum Dalechampij, Lugd.

Chryfocome latioribus folijs, Cæf.

Chryfocome quarta, peregrina 3. Cluf. hist.

XI. Elichryso syl. flore oblongo similis: in Phytopynace & Prodromo describitur.

XII. Stœchas viridis capitulo oblongo.

Stœchas viridis Dalechampij, Lugd.

C O N Y Z A.

K *ὄνυζα* Dioscoridi l. 3. c. 136. sic forte dicta, quod *ὄνυζας* seu culices, suo lentore capiat: apud Theophrastum 6. hist. 1. & 2. Pulicariam Gaza vertit, Plinio l. 21. c. 10. *Conyza*.

Genera tria Dioscoridi: parva, que odore præstantior: major, gravi odore: tertium genus medium inter illas, injucundioris odoris, & c. Theophrasto plura genera, mas & femina: hac minor, illa major, Plinio genera duo mas & femina, in folio differentia, & c.

I. *Conyza mas* Theophrasti major Dioscoridis.

Conisa magna, Tur.

Conyza major, Cluf. hisp. Dod. Cæsalp. Cast. Camer.

Conyza magna, Lugd.

Conyza major vera, Ad. Lob. ico.

II. *Conyza major altera*.

Conyza major Dioscoridis Rauvvolfij, Cluf. hist.

Conyza Syriæ, Lugd. append.

III. *Conyza femina* Theoph. minor Dioscoridis.

Conyza minor vera, Gef. ap. Ad. Lob. ico. Lugd.

Conyza minor, Cluf. hisp. & hist. Cæf. Cast.

Conyza minor, & *Eupatorium Mesues*, Col.

Conyza minor altera, Dod.

IV. *Conyza minor exotica*.

Conyza minor Boëtica, Cluf. cur. post.

V. *Conyza Salviæ odorem spirans*.

Planta Bantonica, Cluf. exot. l. 4. c. 23.

VI. *Conyza major vulgaris*.

Conyza major, Trag. Matth. Dod. gal. Gef. hor.

Lac. Lon. Cast. Lugd.

Conyza major altera, Dod.

Conyza Helenitis, Cord. hist. Thal.

Baccharis, Matth. Lac. Lon. Tab.

Baccharis Monspeliensium, Gef. hort. Ad. Lob.

Lugd. Cam. Ger.

VII. *Conyza pannonica lanuginosa*.

Conyza tertia Pannonica, Cluf. pan.

Conyza tertia Austriaca, legitima fortè Dioscoridis. hist.

VIII. *Conyza cærulea acris*.

Tinctorius flos alter, Trag.

Erigeron tertium, Dod. gal. quartum, Eid. lat.

Dentelaria, Gef. hort.

Conyza muralis, Eid. col.

Conyzoides cærulea, Gef. corol. Cord.

Conyza odorata, Lugd.

Conyzæ genus tenuifolium, Thal.

Conyza cærulea, Tab.

Amellus montanus, Col.

Variat folijs, in altera brevioribus & latioribus: in altera longioribus & angustioribus: est & altera erecta, altera repens: flore cæruleo, qui in pappum vel album, vel rufescentem abit.

Conyza montana.

I. *Conyza cærulea alpina major*: quæ 1. in Prodromo.

II. *Conyza cærulea alpina minor*: quæ 2. in Prodromo.

III. *Conyza alpina pilosissima*.

Conyza Helenitis pilosa, Lob. ico.

IV. *Conyza incana*.

Conyza Helenitis mellita incana, Lob. ico.

V. *Conyza montana folijs glutinosi pilosis*.

Conyza montana Myconi, Lugd.

VI. *Conyza montana lutea*, folijs oblongis.

Hæc duplex à Thalyo proponitur, nomine

Conyzæ majoris montanæ, &

Conyzæ majoris alterius: hujus posterioris figura à Camerario in suo horto exhibetur.

VII. *Conyzis affinis*.

Britannica Gefneri & Lugd. Ad. Lob. ico.

Britannica vera Dalechampij, Lugd.

Bellis lutea Dalech. Lugd.

Conyza palustris.

I. *Conyza media Asteris flore luteo*, vel tertia Dioscoridis.

Calaminthæ tertium genus, Fuch.
 Conyza, Cord. in Diof. Tab. altera, Tur.
 Conyza media, Matth. Dod. ut: Lac. Ad. Lon.
 Lob. Lugd. Eyft.
 Conyza 3. Matr. ep. Ang. Caft. 3. aquatica, Gef. h.
 Conyza 3. vulgaris, Cluf. pan. media vulgaris,
 Eid. hift.
 Conyza aquatica, Thal.
 Conyza major, Ger.
 Mentha lutea, Lon.
 Aſteri Aſtico fimilis altera quæ Cunilago, Cæf.
 Cunilæ 3. genus, quæ Cunilago Plin. l. 20. c. 16.
 II. Conyza major flore globofo.
 Conyza minor, Trag. Matth. Dod. gal. Lac. Caft.
 Lugd. Tab. Ger.
 Conyza prima, Ang. minor feu fœmina, Lon.
 Conyza minima, Ad. (five Pulicaria) Lob. Dod.
 Lugd. Thal.
 Pſyllium, Cord. hift. ico. Conyza, Eid.

Major eſt & minor.
 III. Conyza aquatica laciniata.
 Conyza Helenitis folijs laciniatis, Lob. ico.
 Conyza Helenitis, Dod. belg.
 IV. Conyza paluſtris ferratifolia.
 Conyza aquatica, & aquatica folijs ferratis,
 Gef. hort. & col.
 Conyza maxima ferratifolia, Thal.
 Lingua major Dalechampij, Lugd.
 Conyza quarta, Cam. ep.
 Conſolida paluſtris, Tab.
 Solidago Sarracenicæ, Ger.
 V. Conyza aquatica, Aſteris flore aureo: quæ
 3. in Prodomo.
 VI. Conyza affinis Germanicæ,
 Solidago Sarracenicæ tertia, Trag. Lon.
 Herba vulneraria ad fluvium Pſrim, Trag.
 Conſolida Sarracenicæ tertia, Tragi, Lugd.
 Conyza nomine poſita in Cordi hiftoria.

A S T E R A T T I C U S.

A *ἄστρον ἀττικόν* Dioſcoridi l. 4. c. 120. *florem habet in cacumine purpureum, aut luteum, per ambitum ant hemidis capituli modo diviſum, foliis ſtella modo radiatis. Plinio l. 27. c. 5. Aſter, ab aliquibus Bubonium appellatur, quoniam Inguinum (ſc. inflammationi) præſentaneum remedium eſt: in cacumine capitula ſtella modo (hinc Aſteris nomen) radiata, &c.*

Aſter Atticus luteus.

I. Aſter luteus foliolis ad florem rigidis.
 Aſter Atticus alter, Matr. b. Lugd.
 Aſter Atticus verus, Ang. Gef. hor.
 Aſter, five Stella Attica Monſpeliienſium aureo
 flore, Ad.
 Aſter Atticus, Lob. (cui & Inguinaria) Ger. lu-
 teus, Cam.
 Aſter Atticus primus flore luteo, Cluf. hiſp. vel
 Aſter atticus legimus, Cluf. hift.
 Aſter aſticus, Cæf.
 Aſter luteus alter, oculus Chriſti minor, Lugd.
 Oculus Chriſti, Eid.
 Aſter atticus Maſſilioticus, Tab.
 Eſt latifolius: eſt & anguſtifolius.
 II. Aſter atticus folijs circa florem mollibus.
 Aſter cernuus, Col.
 Baccharis vel Carpeſium Alpini, quo nomine
 accepimus.
 III. Aſter luteus radice odora.
 Incenſaria, Cæf.
 Aſteris altera ſpecies Apula, an Baccharis, Col.
 Baccharis vera Dioſcoridis, Malocho, hoc no-
 mine accepimus.

an Aſter luteo flore, Cam. ep.
 IV. Aſter luteus major folijs fuccifæ.
 Aſter primus, vel pannonicus major, Cluſius
 pannon.
 Aſter tertius five Auſtricus 1. Eid. hift.
 V. Aſter luteus hirsuto Salicis folio.
 Aſter pannonicus tertius, Cluf. pan. at quintus,
 in hiftor.
 Aſter flore luteo, Tab.
 Aſter hirsutus, Ger. ico.
 VI. Aſter montanus luteus Salicis glabro
 folio.
 Aſter atticus ſecundus, Cluf. pan. at quartus five
 Auſtricus ſecundus, Eid. hift.
 Bellis lutea, Lugd.
 Bubonium luteum, Tab.
 Aſter Italorum, Ger.
 VII. Aſter luteus folio glabro & crenato.
 Aſter Italorum, Ad. Lob.
 Aſter atticus, Dod. atticus Italorum, Cluf. pan.
 Aſter octavus Italorum, Eid. hift. ico.
 VIII. Aſter luteus anguſtifolius.
 Aſter conyzoides Gefneri, Lob. Lugd.
 Aſter aſticus tertius, Cæf.

IX. Aſter

IX. Aster luteus linariæ rigido glabro folio.
Aster atticus quartus, Cluf. pan. desc.
Aster sextus, Austriacus 4. Eid. desc.

X. Aster montanus luteo magno flore.
Aster montanus, Ad. Lob. ico. Ger.
Aster montanus luteus mas, Tab.
Aster æticus alpinus foliolis luteis, Cæs.

XI. Aster atticus luteus montanus villosus magno flore.
Aster montanus hirsutus, Ad. Lob. ico. Lugd.
Aster luteus sive oculus Christi minor, Eid.
Aster montanus luteus foemina, Tab.

XII. Aster luteus supinus.
Aster atticus supinus, Cluf. hisp. (at in hist. secundus) Dod. Lob. Lugd.
Aster atticus repens, Cam.

Aster Atticus cæruleus.

I. Aster atticus cæruleus vulgaris.
Tinctorius flos primus, Trag.
Aster atticus, Matth. (cui & Amellus,) Fuch.
Dod. gal. Cord. in Diosc. & hist. desc. Gefn. hort.
Lac. Lon. Cluf. pan. Cast. Lugd.
Aster Atticus, Amellus non est, Guil.
Aster atticus purpureus, Fuch. ico.
Aster atticus i. Dod. cæruleus, Thal. Cam.
Aster Italarum purpurascens, Lob.
Aster cæruleus talicus, sive 8. Cluf. hist.
Aster atticus minor flore cæruleo, Eyf.

Hujus differentiae duæ: est latifolius & angustifolius, & hujus pumilum genus: Sic qui

T R I P O L I U M.

Tριπόλιον (quasi dicas ter canum seu canescens) Dioscoridi l. 4. c. 135. cujus flores (ut tradunt, inquit) colorem ter die mutant, manè candidi, meridie purpurei, serò puniceï conspiciuntur.

I. Tripolium majus cæruleum.
Tripolium, Dod. ut: Lugd. Cam.
Tripolium littorum, Ad.
Tripolium vulgare, Lob. Lugd. Eyf.
Amelli species palustris, Col.

Flos purpureus, medio luteus aut croceus: aliquando in eodem medio & luteus & puniceus, ambitu purpureo, qui colores in omni flore fe-

maturius floret, minus altè affurgit, quàm qui seriùs: communiter cæruleis, aliquando purpureis foliolis orbis luteus cingitur: rarissimè totus albus reperitur. Aliquando caulibus est altioribus & folijs latioribus, qui dicitur Aster atticus major flore cæruleo, Eyf.

II. Aster hirsutus Austriacus cæruleus magno flore, folijs subrotundis: in Prodromo descriptus.

III. Aster montanus cæruleus magno flore, folijs oblongis.

Aster atticus quintus, sive Amellus alpinus, qui Virgiliano respondere videtur, Cluf. pan.
Aster septimus sive Austriacus 5. vel Aster alpinus cæruleo flore, vel 7. Eid. hist.

Aster purpureus montanus, Lugd.
an Anthyllidi secundæ similis, Cæs.

Magnitudine variat: nam in monte Jura, duarum triumve unciarum reperitur, cum alias palmam superet.

IV. Aster atticus alpinus alter.

Aster atticus cæruleus alpinus, Cam. ep.
Est omnino minor vulgari, & interdum globulitumens villosi foliolis ad radicem adnascuntur.

V. Aster Tripolij flore.

Aster minor Narbonensium Tripolij flore, Linariæ folio medio purpureus, Ad. Lob. ico.

Aster Linariæ folijs Narbonensis, Lob.
an Anthyllis altera, Cæs.

nescente conspiciuntur. Luteis etiam floribus Lobel. observavit: Folijs quoq; in summitate profundè in aliquot terras divisim notavimus.

II. Tripolium minus: & Lob. & Lugd.

Magnitudine solùm à priore differre videtur.

III. Tripolium minus alterum.

Anthyllis minor, Cord. obs.
Tripolium minus, Cam.

A L I S M A S I V E D A M A S S O N I U M.

Aλίσμα sive Δαμασσόνιον Dioscorides l. 3. c. 169. folijs dicit plantaginis sed angustioribus, &c. quem Plinius imitatus l. 25. c. 10. cui duplex, alterum laciniosis angustis, alterum majoribus folijs in sylvis, &c. Quid verò sit, magna inter auctores controversia, alijs Plantaginem, alijs Calceolum Mariae, alijs Digitalem, alijs Mentham græcam, alijs aliam statuentibus. Verùm cogitandum, an non Dioscoridis & Plinij primum Alisma, sit Sanicula alpina, quæ Auricula Ursi dicitur: quemadmodum Plinij secundum, ipsum Verbasculum. In Phytopynace duplex Alisma a proposui: primum sub Alismate folio glabro, quod nunc ad Gentianas retinimus: alterum folio hirsuto, de quo inter Doronici species egimus.

VIRGA AUREA.

Virga aurea, quæ à forma & floris colore luteo nomen habet, ab alijs propter vires & Solidago & Consolida vocatur. Quibusdam Panax Chironium Theophrasti 9. hist. 10. & Plinij l. 25. c. 4. Panax Pharnacium & Phanax Chironium folio Lapathij, censetur: alijs Cunilago Plinij, Panaces dictum: & quia folia aliquando maculata observantur, sunt qui Leucographin Plinij, l. 27. c. 11. autument.

I. Virga aurea major, vel Doria.

Doria, fortè Panaces Chironium, Gesn. hort.

Dorea Narbonensis, quasi Aurea, Ad. Eyf.

Herba Doria, Lob. Cæs.

Dorea sive herba aurea, Lugd.

Limonium aliud, Lugd.

Panax Chironium Theophrasti, Tab.

Herba aurea Penæ & Lobelij, Lugd.

Variat folijs, ijsque integris non ferratis, qualia sunt cum primum erumpunt, & cum in hortis colitur: vel ferratis, aculeo folij summitati insidente, quemadmodum Monspessuli observavimus: hinc duæ figuræ in Lobelij iconibus & in Lugdunensi historia.

II. Virga aurea latifolia ferrata.

Virga aurea, Cam. ep. Thal. Villanovani, Ger.

Virga aurea vulgo dicta, Cæs. ferratis fol. Tab.

Virga aurea altera ferrato folio, Lob.

Virga aurea margine crenato, Dod.

Virga aurea altera, Lugd.

Virga aurea minor laciniatis folijs, Cam.

an Consolida Sarracenicæ major, Lugd.

Variat folijs longioribus, latioribus, brevioribus, ferratis tamen: & quandoque folia lineis albis notantur.

III. Virga aurea angustifolia ferrata.

Solidago, Ang.

Solidago Sarracenicæ, Trag. Fuch. Dodon. ut: Lon. Ad. Lob. Lugd.

Virga aurea, Gesn. hort.

Consolida Sarracenicæ, Thal. Eyf.

Consolida aurea, Tab.

Herba Doria, Ger. ico.

Est latioribus & angustioribus folijs: ex Angliâ habemus folio niveo & bicolore.

IV. Virga aurea angustifolia minus ferrata. Virga aurea, Matth. Dod. ut: Lon. Lugd. (qui & Matth. & Dodonæi figuram exhibet) Cast. Ger. Eyf.

Virga aurea Villanovani, Ad. Lob.

Virga aurea folijs non ferratis, Cam. ep.

Virga aurea Broccenbergensis, Thal.

Virga aurea major angustifolia, Cam.

Virgæ aureæ alterum genus, Cæs.

Leucographis Plinij, Ang.

Symphytum petræum 3. Tab.

Variat folijs, quæ sæpè sine crenis, aliquando saltem minus conspicuis ferrata sunt: sic folijs oblongis, aliquando subrotundis & flore luteo, rarius albo: hinc tres figuræ apud Tabernæm. Symphyti petræi 1. 2. & 3. nomine.

V. Virga aurea magno flore.

Consolida aurea nemorum, Limonij folio, Ad. Lob. ico.

VI. Virga aurea montana ferrata magno flore, quam Plantaginis alpinæ nomine in summitate montis Calcaris circa tuguriola collectam, habemus.

SECTIO QUARTA.

VERBENA; SUCCISA; SCABIOSA; JACEA; STOEBE;
CYANUS; TRAGOPOGON; SCORZONERA; CALTHA;
HELENIUM; FLOS SOLIS.

V E R B E N A.

IἘρὰ βότανη sive περιεργεῖων (apud Pausaniam ἀειεργεῖων) folia habet quernis similia, sed angustiora minoraq; colore aliquatenus glauco, &c. Sacra herba dicta, quod in expiationibus ad amuletum sit perutilis, Dioscoridi lib. 4. cap. 61. Sic verò Plinius lib. 25. cap. 9. Nulla Romana nobilitatis plus habet, quam Hierobotane: aliqui περιεργεῖον, nostri Verbenacam vocant: hac est, quam legatos ferre ad hostes indicavimus: hac Jovis mensa verritur, domus purgantur, lustranturq;.

Genera ejus duo sunt Plinio l.c. foliosa, quam fœminam putant: mas rarioribus folijs, &c. folia minor a quàm quercus colos glaucus, &c. quidam unum omnino genus faciunt, quoniam utraq; eisdem effectus habeat, &c.

I. Verbena communis cœruleo flore.
Verbena mascula, Brunf.
Hierobotanè mas, Eid.
Columbaris, Herm. Barbaro.
Verbena, Gefn. hort. Lon. recta, Trag.
Verbenaca, Matth. Lac. Cast. vulgaris, Lugd.
Verbenaca supina (& fœmina) Fuch. Cord. in
Verbena sive Verbenaca, Guil. pap. (Diof.
Verbenaca recta, Dod. ut: Lugd. Tab.
Verbena communis & sacra recta, Ad. Lob.
Verbenaca fœmina, Cæs. Cam. vulgaris, Cl. hist.

Herba sacra, Ang. Tur.
Floribus est cœruleis, quandoque albidis.
II. Verbena tenuifolia.
Verbenaca supina, Cluf. hisp. Dod. Lugd. Tab.
Sacra Verbena Hispanica minor, Lob.
Verbena supina, Cluf. hist.
III. Verbena Peruana, quæ Hispanicæ si-
milis, ex Monardi, Lugdunensis refert.
IV. Verbena nodiflora, in Phytopinace,
Matthiolo & Prodromo descripta.
Verbenaca nodiflora, Imperato.

SUCCISA SEU MORSUS DIABOLI.

Succisa dicitur, quod ejus radices circumrosa sint: vulgus enim credit, Dæmonem cum tanta effica-
cia radicem hominibus invadeat: eam statim ubi succreverit, undique circumrodere: quare Morsus
diaboli dicitur. Sunt qui Geum veterum censent: at Columna videtur Pycnocomon Dioscoridis lib. 4.
cap. 176. alijs Nigina Plinij lib. 27. cap. 12. Herba, inquit, quæ vocatur nigina, tribus est folijs longis
intubaceis: Alij ad Scabiosas: alijs ad Faceas referunt.

I. Succisa glabra.
Jacea nigra, Brunf.
Morsus diaboli, Eid. Trag. Dod. gal. Gefn. hort.
Lac. Ad. Lob. Lon. Lugd. Cam. Tab. Ger.
Succisa, Matth. Fuch. Dod. Cast.
Scabiosa folio integro, Cæs.
Pycnocomon, Col.

Folij est glabris & integris, rarius laci-
natis: floribus cœruleis, rarius purpureis,
vel incarnatis, rarissimè albis: est etiam ma-
jor & minor.
II. Succisa hirsuta, quæ à priore sola hir-
sutie differt.
Morsus diaboli hirsuta rarior, Gefn. hort.

S C A B I O S A.

Scabiosa, alijs à scabro herba habitu (quod vulgata convenit): alijs quæ scabiei medeatur, quod vox Psora
spratendere videtur: quare Vagav Aërij aliqui censent: Sunt qui ad Stoben Dioscoridis l. 4 c. 12. referant.

Scabiosa pratensis & arvensis.

I. Scabiosa pratensis hirsuta, quæ officinarum.
Scabiosæ primum genus, Trag.
Scabiosa, Lac. desc. Lon. vulgaris, Fuch. com-
munis, Dod. gal.
Scabiosa altera campestris seu segetum, Lob.
ico. Ger.
Scabiosa major, Cast. arvensis, Tab. vulgaris,
Scabiosa folio scisso, Cæs. (Eyst.
Scabiosa major flore ex cœruleo purpureo, Tab.
Huc referenda est
Scabiosa major satorum vulgarior, Ad. Lob.
Scabiosa vulgaris major, Dod. Lugd.
Scabiosa dissectifolia major, Thal.

Variat folijs modo crassius, modo tenuius
utrinque divisus: flore ex cœruleo, purpureo,
vel bresilico colore tincto: hinc duæ apud Tab.
& Gerardum figuræ.

Scabiosa major, flore ex cœruleo purpureo, Tab.
II. Scabiosa major squammatis capitulis.
Scabiosa, Brunf. quinta, Trag.
Scabiosa major, Matth. Lugd. Cam. Cluf. hist.
Jacea nigra major laciniosa, Ad.
Scabiosa major flore purpureo, Tab. Ger.
Cyanus sylv. major arvensis, Thal.
Floribus est ex purpura subrubentibus: repe-
ritur floribus paucioribus, minoribus, fl. candi-
do: folijs altera latioribus, altera angustiorib⁹.
III. Scabiosa major altera, squammatis ca-
pitulis, sive Jacea rubra latifolia laciniata.
Jacea tertia, Tab.
Jacea major, Ger.
IV. Scabiosa fruticans latifolia alba.
Scabiosa nona sive æstivalis, Cluf. hist.
Flos vel candidus, vel cœruleis staminibus
ornatur, vel livet, vel ad cœruleum inclinat.

V. *Scabiosa fruticans angustifolia alba.*
Scabiosa montana calidarum regionum, Adv.
Lob. Lugd.
Scabiosa quarta & major Pannonica, Cluf. pan.
Scabiosa major Pannonica albo flore, vel 8. Ei-
dem hist.
Scabiosa maxima leucanthemos, Cam.
Scabiosa montana, Tab.

VI. *Scabiosa angustifolia alba altera.*
Scabiosa major alba, Tab.
Scabiosa montana, Ger. ico.

VII. *Scabiosa multifido folio flore flave-*
scente.
Scabiosa tertia, Cluf. pan.
Scabiosa septima vel ἑξαποσυνῆ flore, Eid. hist.
Scabiosa tenuifolia, sive major, sive 7. Thal.
Scabiosa lutea è Thuringia, Cam.
Scabiosa Pannonica flore albo, Eyft.

VIII. *Scabiosa flore globofo niveo.*
Scabiosa alba in hortis Belgij, Cluf. hist.
Scabiosa Belgica flore albo, Eyft.

IX. *Scabiosa alba gemino capite.*
Scabiosa alba gemino tergemino capite,
Cluf. hist.

Flore purpurascente, vel incarnato, huic non
 absimilem, in Bavaria Camerarius observavit.

X. *Scabiosa prolifera folio latiore.*
Scabiosa prolifera, Lob. ico, Tab. prolifero flo-
re, Cluf. hist.

XI. *Scabiosa prolifera folijs Gingidij: quæ*
3. in Prodrómo.

XII. *Scabiosa tenuifolia prolifera minor.*
Scabiosa tenuifolia minima prior, Eyft.

XIII. *Scabiosa folio Sinapi sylv. quæ 2. in*
Prodrómo.

Scabiosa montana.

I. *Scabiosa alpina folijs Centaurij majoris.*
Scabiosa alpina maxima, Ad. Lob. ico. Tab.
Centaurium nothum Dalechampij, Lugd.
Scabiosa alpina Centauroides, Cam. Eyft.

II. *Scabiosa montana glabra, folijs Scabio-*
sæ vulgaris.
Scabiosa secunda vel alpina, Cluf. pan.
Scabiosa quinta sive montana, Eid. hist. desc.

III. *Scabiosa montana Dentis leonis folio:*
quæ 4. in Prodrómo.

IV. *Scabiosa montana latifolia non laci-*
niata rubra & prima.
Scabiosa latifolia purpurascente flore, Cluf.
pan. sive 4. Eid. hist.

V. *Scabiosa latifolia rubra non laciniata*
secunda.

Scabiosa prima, vel latifolia rubro flore, Cluf.
pan.

Scabiosa rubra Austriaca, Lob. ico.
Scabiosa integrifolia prima, Thal.
Scabiosa tertia vel latifolia Pannonica rubro
flore, Cluf. hist.

Scabiosa Succisæ similis, Cæs.
Scabiosa latifolia septima, Tab.

VI. *Scabiosa Virgæ pastoris folio.*
Scabiosa latifolia peregrina, Tab.

VII. *Scabiosa argentea angustifolia: quæ*
6. in Prodrómo.

an Scabiosa graminea folio argenteo flore
purpureo, Cam.

VIII. *Scabiosa montana minor capitulo*
squammoso.
Scabiosa montana omnium minima, Adv. Lob.
ico. Lugd.

Scabiosa æstiva minor, Lob.
Scabiosa montana minor septima, Tab.

Scabiosa capitulo globofo.

I. *Scabiosa peregrina rubra capitulo oblon-*
go: quæ 1. in Prodrómo.

Scabiosa Indica sive sexta, Cluf. hist.
Scabiosa Indica flore saturatè rubro, &
Scabiosa Indica flore dilutè rubro, Eyft.

Hanc folijs in tenuiores lacinias divisis, flo-
 reque minore & rubro, nomine *Scabiosæ nigre*
 odore Zibethi, ex horto Patavino habemus.

II. *Scabiosa capitulo globofo major.*
Scabiosa quinta & sexta, Trag.
Scabiosa minor, Matth. Lob. (cui & Columba-
ria) Lugd. Cast.

Scabiosa minor lævis, Gesn. hort.
Scabiosa media, Dod.

Scabiosa media ferrato angustifolio, flore glo-
bulariæ, Ad.
Scabiosa 20. fœmina herbariorum, Tab.

Scabiosa folijs bellidis sylvestris majoris, ma-
ior, Thal.
Scabiosa quinta sive montana, Cluf. hist. ico.
Phyteuma Dioscoridis, Col.

III. *Scabiosa capitulo globofo minor.*
Scabiosæ folijs bellidis species minor, Thal.
Scabiosa minor, 1. 2. 3. 5. Tab.
Scabiosa media, minima, minor & major, Ger.
ico.

Scabiosa angustifolia flore subcæruleo, Eyft.
 Folio-

Foliorum dissectionibus variant, cum alteri ad medium nervum tenuissimè dissecta sint, alteri non item: tertia folia inferiora penitus dissecta non habet.

IV. Scabiosa capitulo globofo folijs in tenuissimas lacinias divisiss

Scabiosæ tenuifoliæ species altera, Thal.
an Scabiosa tenuifolia flore cæruleo, Eyf.

V. Scabiosa minor capitulo globofo odoro, Phyteuma minus, Col.

Scabiosa stellata.

I. Scabiosa stellata folio laciniato major. Scabiosa Hispanica major, Clus. hisp. & histor. Lob. Lugd. Tab. Ger.

Scabiosa peregrina, Dod. Cæs.

Scabiosa Hispanica, Cam. Eyf.

II. Scabiosa stellata folio laciniato minor, five maritima.

Scabiosa Hispanica minor, Clus. hisp. & hist.

Scabiosa Hispanica minor, vel altera, Lugd.

Scabiosæ peregrinæ alteræ species, Dod.

Hæc si in hortis colatur pedalem altitudinem excedit.

III. Scabiosa stellata minima: quæ 3. in Prod.

IV. Scabiosa stellata folio non dissecto.

Scabiosa peregrina, Lob. Lugd. Ger.

Scabiosa arborescens, Cæs.

Scabiosa peregrina folijs non dissectis, Tab.

Scabiosa arborea Cretica, Ponæ.

Habet Camerarius Scabiosam Gallicam folio oblongo, tenui, nigricante, nitido: sed nostræ folia incana sunt.

J A C E A.

Jacea adeo Scabiosa similis est, ut eam Scabiosam nominare soleant: sunt tamen qui velint Hyosiridem esse Plinij l. 27. c. 11. quam Intubo similem sed minorem, & tactu asperiozem, scribit.

Jacea non laciniata.

I. Jacea nigra pratensis latifolia.

Scabiosa vulgaris pratensis, vel 4. Trag.

Centaurij pratensis species, Ges. hort.

Gethia nigra Scaligeri, Eid.

Jacea nigra, Eid. Tab. Ger. flore purpureo, Eyf.

Cyanus sylv. angustifolius, Thal.

Jacea alia nigra, Lugd.

an Solidago Sarracenicæ altera, Lon.

Hujus folia inferiora quâdoq; laciniata sunt: quæ & floribus albis pingitur in hort. Eyf.

II. Jacea nigra angustifolia, vel Lithospermia arvensis folijs: quæ 1. in Prodromo.

Variat: alia caule lævi, eoq; cum folijs virente: alia caule aspero rufescente, vel molli tomento vestito, folijsq; incanis.

III. Jacea fruticans pini folio.

Scæbe capitata rosmarini folio, Ponæ.

Chamæpitys fruticosa Cretica Belli, Eid.

Chamæpitys, Berthiolo.

IV. Jacea integrifolia humilis: quæ 2. in Prodromo.

V. Jacea nigra squammoso capite major.

Jacea Austriacæ prima, Clus. pan.

Jacea squammato capite montana prima, Eid. histor.

VI. Jacea nigra squammoso capite minor.

Jacæ Austriacæ primæ aliud genus, vel Jacea montana squammoso capite minor, Clus. pan.

Jacea squammato capite montana 2. Eid. hist.

VII. Jacea latifolia capite hirsuto.

Jacea Austriacæ secunda, vel Jacea montana villoso capite elatior, Clus. pan.

Jacea Austriacæ villoso capite, five 4. elatior, Eid. hist.

Jacea pannonica capitulo crispo, Camerar. in Thal.

Cyanus sylv. montanus integrifolius, &

Cyanus sylv. *μυρολωσφόρα* Thal.

VIII. Jacea angustifolia capite hirsuto.

Jacea montana villoso capite humilior, Clus. pan. vel quinta, Eid. hist.

IX. Jacea alba hirsuto capite.

Jacæ Austriacæ majoris villoso capite flore albo, nomine, D. Fürerus Northusa misit.

Jacea laciniata.

I. Jacea nigra laciniata.

Jacea nigra, Dod. ut: Lugdunens. vulgaris, Ad. Lobel.

Hyosiris Plinij, Ang.

Jacea Austriacæ tertia, Clus. pan. at sexta in hist.

Jacea pannonica Clusij hirsuto capite, Cam.

II. Jacea humilis alba Hieracij folio.

Jacea pumila, Ad. Lob. ico.

Jacea humilis Hieracij folio, Lugd.

Flore est albo: aliquando ex cæruleo obsoleto purpurascit: Est major & minor.

III. Jacea laciniata squammata.

Jacea squammato capite tertia Cretica, Clusij histor.

IV. Jacea laciniata lutea.

Jacea montana minima tenuifolia, Col.

V. Jacea latifolimo laciniato folio: sub Jacea Babylonica in Prodomo descripta.

Jacea laciniata capite spinoso.

I. Jacea capite longis aculeis spinoso: quæ 3. in Prodomo.

II. Jacea lutea spinosa Centaurioides.

Jacea lævis maxima centaurioides Apula, Col.

III. Jacea lutea capite spinoso.

Jacea major lutea, Ad. Lob. ico. Lugdun. Tab. Ger. Eyst.

Jacea lutea, Clus. hisp. & hist. Lugd. desc.

Spina folstitialis altera, Dod.

Carduus stellatus capitulis spinosis, Lob.

Carduus eriocephalus Dodonæi, Lugd. ico.

IV. Jacea Cyanoides echinato capite.

Jacea major folio multum lacinioso, Ad.

Jacea major, Lob. Lugd.

Cyanoides flos, Dod.

Cyanoides major, Tab.

Jacea montana echinato capite, Clus. pan. & hist. five 7.

Stæbe Salmantica secunda, Clus. hist. ico.

Flos purpurascens, rarius albus: rarissimè luteus.

V. Jacea folijs Seridis candicantibus, purpurea.

Jacea altera, Clus. hisp.

Jacea purpurea Valentina muricato capite, Clus. hist.

VI. Jacea laciniato Sonchi folio, sive Jacea latifolia purpurea capitulo spinoso: quæ 4. in Prodomo.

VII. Jacea minor folijs aculeatis: Cyani majoris nomine missa.

Jacea laciniata incana.

I. Jacea tomentosa capitulo spinoso: quæ 8. in Prodomo.

II. Jacea montana incana mollis capitulis hispidis: quæ 6. in Prodomo.

III. Jacea montana incana aspera capitulis hispidis: quæ 5. in Prodomo, qui volet has duas conjungat.

IV. Jacea montana candidissima Stæbes folijs, quæ in Phytopinace & Matthiolo sub Jacea incana laciniata: at in Prodomo sub 7. describitur.

V. Jacea montana incana capite pini. Chamæleon non aculeatus, Advers. Lobel. icon.

Jacea montana, acanophora, Lugd.

Jacea alia pumila sive varia, Cam.

VI. Jacea montana incana odora.

Jacea montana Narbonensis, Lob.

Jacea muscata & quinta, Tab.

Jacea montana, Ger.

Jacea olea folio.

I. Jacea incana Cyani capitulis.

Jacea incana altera Cyani aut Jaceæ capitulis, Advers.

Stæbe incana altera, Lob. ico.

Jacea incana, Lugd.

Cyano similis quædam, Cæs.

II. Jacea oleæ folio capitulis simplicibus.

Parmica altera, Matth. Lugd.

Parmica, Lac. Cyano similis, Cæs.

Parmica Austriaca, Lob. Clus. pan. & hist. Dod. Cam. Ger.

III. Jacea oleæ folio minore flore.

Parmicæ Austriacæ species, Clus. cur. post.

IV. Jacea oleæ folio capitulis compactis.

Jacea pusilla incana altera folio oleæ, Lob.

Jacea incana folio oleæ, Lugd.

V. Jaceæ oleæ folio affinis.

Doricnyum Dioscoridis fortè, Ponnæ Ital.

Lagochimicæ nomine, semine ab Honorio Belli ex Creta misso, in horto Anno 1600. crevit.

S T O E B E.

Σ *Totius vulgaris est notitia, Dioscorilli libr. 4. cap. 12. Plinio libr. 22. cap. 11. Stæbe quam aliqui Phleon. At libr. 21. cap. 15. quadam spinam in folio habet & in caule, ut Phleos quod aliqui Stæben appellaverunt: ob quam utriusque brevitatem quid statuendum sit, dubium sanè: nihilominus tamen recentiorum aliqui, subsequentibus plantis id nominis tribuunt, quod extrema folia utcumque aculeata sint, quas tamen alij ad Cyanos, alij ad Centauria propter amorem referunt, ad confusionem vitandam, Stæbes nomen servabimus.*

Stœbe folijs laciniatis.

I. Stœbe major folijs Cichoraceis, mollibus, lanuginosis.
 Stœbe Salmantica prima, Cluf. hisp. & hist.
 Stœbe Salmantica major, Lob.
 Aphyllanthes prima, Dod.
 Scabiosa, seu Stœbe Salmantica prior, Lugd.
 Stœbe major, Tab.
 Stœbe argentea minor, Ger.
 Stœbe Hispanica, Cam.

II. Stœbe major folijs Erucae mollibus lanuginosis.
 Stœbe Salmantica primæ altera species, Cluf. hisp. Lugd.
 Stœbe Salmantica secunda, Cluf. hist.
 an Stœbe argentea incana Aldroandi, Lob.
 Aphyllanthes tertia, Dod.

III. Stœbe major calyculis non splendentibus.
 Centaurium majus in muris, Ges. hor.
 Stœbe Salmantica alterius altera species, Cluf. hisp. Lugd.
 Jacea, sive Stœbe gallica, Cluf. pan.

Stœbe Gallica & Austriaca elatior, Eid. hist.
 Cyanus sylv. tenuifolius, Thal.
 Jacea alba, Lugd.

IV. Stœbe viridis calyculis argenteis: in Prodomo.

V. Stœbe calyculis argenteis.

Stœbe Salmantica altera, Cluf. hisp. Lugd.

Stœbe Salmantica tertia, Cluf. hist.

Stœbe argentea Salmantica minor, Lob.

Aphyllanthes quarta, Dod.

Stœbe minor, Tab.

Stœbe argentea major, Tab.

an Stœbe, Ang.

an Papaver spumeum, Cæs.

VI. Stœbe calyculis argenteis minor.

Jacea alba, Tab.

Jacea flore albo, Ger.

VII. Stœbe incana Cyano similis tenuifolia.

Centaurij majoris species minor, Ges. col.

Cyano minori similis, Cluf. pan.

Stœbe Austriaca humilis, Eid. hist.

an Papaver spumeum aliud in saxosis, Cæs.

VIII. Stœbe rubra Monspeliaca parvis Cyani capitulis: vel Jacea rubra angustifolia laciniata.

Jacea rubra major laciniosa, Lugd.

IX. Stœbe squammis asperis.

Aphyllanthes secunda, Dod.

Stœbe non laciniata.

I. Stœbe spinosa maritima.

Stœbe ex Cod. Cæsareo, Dod.

Stœbe peregrina, Cluf. hist. ap. alt. auct.

Cyanus spinosus Creticus, Ponæ Ital.

II. Sphæritis ex Codice Cæsareo, Dodon. quid?

C Y A N U S.

Cyanus, à floribus cyaneo seu cæruleo colore, nomen accepit. Plinius libr. 21. cap. 8. de vestium emulatione cum floribus agens, ait, in nomine est & Cyani color: & cap. 11. Rosam Cyanus excipit. Cyanum Amaranthus. At Hermolaus, Leucoium Dioscoridis censuit: & Casalpino, Struthium apud Theophrastum ex hoc genere videtur: verum Columna, Papaver Heracleum Theophrasti & Dioscoridis statuit: Lobelius num Chondrilla species sit dubitat.

I. Cyanus montanus latifolius: vel Verbasculum Cyanoides.

Verbasculum, Trag.

Cyanus major, Matth. Dod. ut: Lob. Lugd. Castor. Cam. Ger. Eyst.

Cyanus major hortensis, Ad.

Cyanus montanus, Ges. hor. Tab.

Cyanus sylv. Lon. flore grandi, Cæs.

Flore est magno cæruleo, aliquando umbilico purpureo: rarius flore albo est.

II. Cyanus fegetum.

Lychnis agria, & Flos frumenti, Brunf.

Baptifecula, Trag.

Cyanus, Dod. gal. Turn. Gesn. hort. Lon. Cæs. flos, Dod.

Cyanus major, Matth. Lugd. Cast. Cam.

Cyanus sylv. Fuch.

Cyanus vulgaris, Ad. Lob. Ger.

Cyanus cæruleus, Tab. arvensis cæruleus, Thal. Eystett.

Papaver Heracleum. Col.

Flos communiter cæruleus, rarius albus.

III. Cyanus hortensis flore simplici.

Floris colore variat, cæruleo, purpureo, hicq; aliàs dilutè rubro & incarnato, aliàs ad puniceum inclinante, aliàs vario, violaceo, albo, & ex

his coloribus mixto: hinc figuræ quatuor apud Tabernæmontanum & Gerardum.

1. Cyanus cæruleus fativus, Tab. sub Cyano variegato apud Ger.

2. Cyanus purpureus, Tab. Ger.

3. Cyanus albus, Tab. Ger.

4. Cyanus ex albo violaceus, Taber. Cyanus violaceus, Ger.

Sic apud Eyst. flore purpureo, incarnato, rubro, albo, albo fundo purpureo, variegato.

IV. Cyanus hortensis flore pleno.

Cyanus flore multiplici, Lob. ico.

Cyanus multiflorus, Tab. Ger.

Variat floris colore purpureo, albo, medio purpureo: hinc duæ figuræ apud Lob. & Ger. tres apud Taber.

1. Cyanus fl. purpureo multiplici, Lob. ico.

Cyanus purpureus multiflorus, Tab. Ger.

2. Cyanus flore albo multiplici medio purpureus, Lob. ico.

Cyanus albus multiflorus medio purpureus, Tabern.

3. Cyanus cæruleus multiflorus, Tab.

V. Cyanus repens latifolius.

Cyanus peramarus supinus capitulis squarosis Sesamoidis parvi, Ad. Lob.

Cyanus repens, Lob. ico. supinus, Lugd.

Cyanoides minor altera, Tab.

VI. Cyanus repens angustifolius.

Cyanus repens alter, Lob. repens, Lugd.

Cyanus minimus, Ad. repens, Lob. ico.

Cyanoides minor, Tab.

T R A G O P O G O N.

Tραγοπωγων ἢ τριβοπωγων, ἰδέε νόον, à prolixa lanugine, qua è summo erumpit, sibi nomen ascivit, Dioscorides libr. 2. cap. 173. Tragopogon Theophrasto 7. hist. 7. At Plinio lib. 21. cap. 15. Comè, ab alijs Tragopogon, folijs Croco similis. Et lib. 28. cap. 13. Est & Tragopogon quem alij Comen vocant, &c. Latini Barbula hirci.

Tragopogon luteo flore.

I. Tragopogon pratense luteum majus.

Barbula hirci, Trag. Matth. Lac. Cast.

Tragopogon, Matth. Fuch. Ang. Gefn. hor. Tur.

Dod. Lon. Cæs. flore luteo, Eyst.

Tragopogon luteum, Lob. Tab. Ger.

Tragopogon luteus communis, Thal.

Barba hirci, Cord. in Dios. & hist. Dod. gal. Gef. hort. Lugd. flore luteo, Cam.

Gerontopogon flore luteo, Gefn. col. & Barba senis.

II. Tragopogon folio oblongo sinuato: primo loco in Prodromo descriptum.

III. Tragopogon spicatum luteum.

Tragopogon spicatus, Lugd.

IV. Tragopogon laciniatum luteum.

Acorus Theophrasti, Ang.

Tragopogon laciniatis folijs, Col.

Folia prima graminea sunt, integra nec laciniata.

V. Tragopogon tenuissimè laciniatum: quod 2. in Prodromo.

an Chondrilla *τραγοπωγωνανθέμης* alia species, Thalia.

VI. Tragopogon Coronopi folio.

Chondrilla *τραγοπωγωνανθέμης* major, Thal.

Duplex est: major, minor quæ sola magnitudine priori differt.

VII. Tragopogon hirsutum.

Tragopogon Apulum hirsutum humile, Col.

VIII. Tragopogon hirsutum venenatum.

Tragopogon ex Sicilia venenatum, Cæs. quid?

IX. Tragopogon gramineo folio radice villosa.

Barbula hirci minor, Tab.

Tragopogon minus, Ger.

X. Tragopogon parvum ex luteo purpurascens.

Tragopogon parvum flore Chondrillæ purpurocæruleæ, Lob. ob.

an Barbula hirci minor ex Ilva, Cam.

Tragopogon purpureo flore.

I. Tragopogon purpurocæruleum porrifolio, quod Artifi vulgo.

Tragopogon alterum, Matth. Lugd.

Tragopogon, Dod. Lob. puniceum, Gefn. hort. purpureum, Ger. Eyst.

Tragopogon sylv. flore purpureo, Cæs.

Barbula hirci altera, Matth. Cast. purpurocærulea, Taber.

Barba hirci flore purpureo, Cam.

Gerontopogon flore puniceo, Gef. col.

Gerontopogon sive Salsifica Italarum, Lugd.

Flore est purpurocæruleo, nigro purpureo, cæruleo: albo in Apennino Camerarius notavit.

II. *Tragopogon purpureocæruleum crocifolium.*

Tragopogon crocifolium montanum, flore nigro purpureo, Col.

III. *Tragopogon gramineis folijs hirsutus.*

Tragopogon alter gramineo folio suaverubente flore, Col.

S C O R Z O N E R A.

Scorzonera nomen est Hispanicum, à scorzo vipera, vel à serpente scorzone: quare idem est ac Viperina aut Serpentaria, quod contra viperarum & serpentum venena efficax sit. Sunt qui ad Chondrillam Dioscoridis referant, sed magis ad Tragopogonis genus reducenda.

Scorzonera latifolia.

I. *Scorzonera latifolia sinuata.*

Scorzonera Hispanica, Matth. Lugd. Cast. Tab.

Scorzonera, Dod. Lob. Lon. Cæs. Cam. latifolia, Thal.

Scorzonera major Hispanica prima, Clus. hist.

Scorzonera Germanica, Tab.

Tragopogon peregrinus vel Hispanicus, Gesn. hort.

Viperaria Hispanica humilis, Ger. ico.

Ratione saporis radice duplex: communiter est subdulcis, ita ut à Tragopogone nihil ferè distet: altera radice est amara Gentianæ instar, & hoc *ἰερὸν πώγων* veterum, Thalius censet. Floribus simplicibus & plenis Camerarius notavit.

II. *Scorzonera latifolia altera.*

Scorzonera Boëmica, Matth. Lob. Lugd.

Scorzonera major, vel pannonica prima, Clus. pan. & hist.

Scorzonera Germanica, Tab. latifolia German. Eystett.

III. *Scorzonera folijs nervosis.*

Scorfonera altera, Lob. ico.

Scorzonera Germanica angustifolia, Tab.

Viperaria humilis, Ger. ico.

IV. *Scorzonera latifolia humilis nervosa.*

Scorfonera humilis latifolia sive secunda, Clus. pan. Pannonica 2. Eid. hist.

Scorzonera Pannonica, Tab.

Viperaria Hispanica, Ger. ico.

Scorzonera angustifolia.

I. *Scorzonera angustifolia prima.*

Scorfonera humilis angustifolia & Pannonica tertia, Clus. pan. & hist.

Scorzonera Pannonica angustifolia, Tab.

Viperaria Pannonica angustifolia, Ger.

II. *Scorzonera angustifolia altera.*

Scorfonera Pannonica 4. vel Scorfonera humilis fibrosa radice, Clus. pan.

Scorzonera tenuifolia prima, Thal.

Hieracium septimum Clus. hist.

Hæc radice est dulciuscula, aut amara.

III. *Scorzonera angustifolia subcærulea.*

Scorfonera Pannonica 5. vel major angustifolia, Clus. pan.

Scorzonera tenuifolia altera, Thal.

Scorzonera angustifolia elatior Pannonica 4. Clus. hist.

Variat folijs angustioribus, calyculis brevioribus, semine crassiore & brevior.

C A L T H A.

Caltham Poëtarum hanc esse volunt, quam aliqui ab aureo colore floris, *Chrysanthemum* nominant, & quidem Dioscoridis lib. 4. cap. 16. de Columna in Dhytraha *Clymenum* Dioscoridis lib. 4. cap. 13. censet. Alij ad *Caltham* Plinij lib. 21. cap. 6. alij ad *Gromphœnam* ejusdem, lib. 26. cap. 7. referunt. Dalechampsius à cereo ipsius flore *Cerinthem* putat.

I. *Caltha vulgaris.*

Calendula, Brunf. Trag. Dod. ut: Ang. Gesn. hort. Cæs. Cam. fativa, Tab.

Caltha, Matth. Fuch. Tur. Lon. Lugd. Cast.

Caltha Poëtarum & Chrysanthemon oculatum verius Dioscoridis, Ad.

Chrysanthemum, Lob.

Calendula simplici flore, Ger. Eyst.

Clymenon Dioscoridis, Col.

Flore est pallido, citrino, ruffo: quæ *Calendula* lutea medioruffa, Eyst. aliquando reflorescit & fruticosa evadit.

II. *Caltha polyanthos maxima.*

Calendula multiflora maxima, Tab. Ger.

III. *Caltha polyanthos major.*

Calendula lutea, flore pleno, Eyst.

Variat flore majore, minore, ejusque colore aureo, vel melino: hinc tres figuræ apud Tab. & Ger.

Calendula major polyanthos flore aureo.

Calendula polyanthos flore aureo.

Calendula fativa polyanthos melina.

IV. Caltha floribus reflexis.

Chrysanthemum sive Caltha reflexis floribus, Lob. ico.

Calendula multiflora orbiculata, Tab. Ger.

V. Caltha prolifera majoribus floribus.

Chrysanthemum proliferum, Lob. ico.

Calendula prolifera, Cam. Tab. Ger. Eyst.

VI. Caltha prolifera minoribus floribus.

Chrysanthemum proliferum alterum, Lob. ico.

Calendula prolifera 2. Taber. major prolifera, Ger.

VII. Caltha arvensis.

Calendula circa Monspelium sponte, Ges. hor.

Calendula sylv. minor, Cæs.

Calendula arvensis, Tab. Ger.

Folij crenatis circa Monspelium reperimus.

VIII. Caltha humilis & minima: in Phytopinace descripta.

IX. Caltha palustris flore simplici.

Caltha Virgilij, Trag.

Tusilago altera, Matth.

Dotterblumen/ Dod. gal.

Chamæleuce, Ang. Tur.

Chelidonia palustris, Cord. hist.

Caltha palustris, Gesn. hort. (Ferraria quibusdam, forte à forma folij ferream soleam referentis,) Dod. Adv. Lob. Lugd. (& Malacocissus major) Cam. Ger.

Caltha palustris vulgaris, Clus. hist.

Chrysanthemum Lon.

Epimedium Dodonæi, Thal.

Amellus Virgilij putatus, Eid.

Farfugium, Cast.

Populago, Tab.

Est flore majore & minore: hinc apud Tab. & Ger. nomine

Populaginis majoris & minoris, Tab.

Calthæ palustris majoris & minoris, Ger.

Marem & sceminam facit Ges. l. de col. Stirp. illam ramulis rubentioribus, flore magis tincto: hanc minorem, albioribus ramulis, & flore minus tincto scribit.

X. Caltha palustris flore pleno: & Cam. & Clus. hist.

Caltha palustris floribus densis, Gesn. hort.

Populago multiflora, Tab.

Caltha palust. multiplex, Ger. fl. multip. Eyst.

In Anglia sponte & plenis & odoratis floribus reperitur, Camerario autore: nobis hortensis est.

HELENIUM ET FLOS SOLIS.

Eλένιον Dioscoridi lib. 1. cap. 27. Helenium Plinio lib. 21. cap. 10. quod è lacrymis Helena natum dicatur, & ideo in Insula Helena laudatissimum esse: quo loci Plinius Aegyptiacum Dioscoridis proponit. Panax Chironium Theophrasti 9. hist. 10. quibusdam censetur.

Genera duo Dioscoridi: alterum folijs Verbasci, quod nostrum vulgatum est, ac à Plinio lib. 19. cap. 5. & lib. 20. c. 5. Inula dicitur: Alterum Aegyptiacum, quod Helianthe est flore albo, de quo inter Cisti genera.

I. Helenium vulgare.

Enula campana, Brunf. Cam.

Elenion, Trag.

Enula, Tur. Lon. Cæs.

Helenium, Brunf. Matth. Dod. ut: Cord. in Diosc. Lac. Gesn. hort. Ad. Lob. Cast. Cam. Tab. Ger. Eyst.

Helenium 1. Dioscoridis, Ang.

Inula, vulgo Enula campana, quod, quæ in campis provenit, hortensi præferatur, Gesn. hort.

Panax Chironium Theophrasti, Ang. Cord.

II. Helenio similis peregrina.

Faalim, Theveti: hujus iconem ex Theveti

Cosmag. Lugd. habet: quid est?

III. Helenium Indicum maximum.

Planta maxima, Cortuso in epist. ad Matt. edit.

Ital. præfixa, Cast. cui & Bellis Pliniana.

Solis flos Peruvianus, Lob.

Chrysanthemum Peruvianum, Dod. Lugd.

Helianthemum Peruvianum, Cam. ep.

Herba Solis, Monardi.

Sol Indianus, Lon.

Helenium Indicum, Cæs.

Corona Solis, Tab.

Flos Solis gigantea, corona regia, crater Jovis, amoris tuba, rosa Hiericantis, Frag.

Flos Solis major, Ger. Eyft.

Flos à Sole dictus: Joseph. Acostæ l. 4. c. 27.

an. Planta prægrandis flore Calendulæ forma, ex cuius semine panem & pultes in Virginia conficiunt: in desc. Virginiae.

Variat magnitudine foliorum & florum, caulis altitudine: adolescit enim in Hispania ad 24. pedes. Flos (cujus folia in aliquibus longiora) aliquando tantæ magnitudinis, ut 2362. semina inventa fuerint: quem aliqui album viderunt.

IV. Helenium Indicum ramosum.

Chrysanthemum Peruvianum alterum, Dod.

Helianthemum Peruvianum proliferum, Cam.

Flos Solis ramosus, Cam.

(ep.

Corona Solis 2. Tab.

Flos Solis minor, Ger.

Flos Solis prolifer, Eyft.

In Italia viginti quatuor flores in una planta, plures in Hispania, sæpi⁹ conspiciuntur: in Germania etiam decem & plures observavimus.

V. Helenium Indicum medium laciniato folio.

Solis flos minor, Lob. Lugd. Cam.

VI. Helenium Indicum minus.

Corona Solis minor fœmina, Tab.

Flos Solis minor fœmina, Ger.

Ambo enim marem & fœminam exhibent.

VII. Helianthemum Indicum tuberosum.

Flos Solis Farnesianus, sive Aster Peruvianus tuberosus, Col.

Chrysanthemum latifolium Brasilianum, in Prodomo.

Chrysanthemum è Canada quibusdam.

Canada & Artischoki sub terra, alijs:

Gigantea, Burgundis.

SECTIO QUINTA

PERFOLIATA; BUPLEURUM; CENTAURIUM MINUS;
GRATIOLA; HYPERICUM; CORIS; SYMPHYTUM PETRÆUM;
POLYGONUM; ANTHYLLIS; SEDUM; COTYLEDON; ALOE.

P E R F O L I A L A.

Perfoliata dicta, quod singula folia caulis penetret: quam alij *Cacaliam* Dioscoridis lib. 4. cap. 123. suspicantur: alij *Cotyledonem* ejusdem lib. 4. cap. 92. pronunciarent, ni radix obstaret. Alij *Seseli Aethiopicum* ejusdem lib. 4. cap. 61. censent.

I. Perfoliata vulgatissima, sive arvensis.

Perfoliata, Brunf. Matth. Fuch. Eric. Cord. Dod. ut: Ang. Gefn. hort. Lon. Cord. hist. Lugdun. Tab. Eyft.

Perfoliata vera, Thal. vulgaris, Ger.

Perfoliata major, Trag.

Cacalia, Lac.

Perfoliatum vulgatius flore luteo folio umbilicato, Ad. Lob.

Seseli Aethiopicum Dioscoridis, Cæs.

II. Perfoliata flore multiplici.

Perfoliata crispa ceu muscosa, Cam.

III. Perfoliata montana latifolia.

Perfoliata montana, Gefn. Lugd. Cam.

IV. Perfoliata montana flosculis parvis.

V. Perfoliata alpina latifolia minor: hæc 1. in Prodomo.

VI. Perfoliata alpina angustifolia major, sive folio anguloso: hæc 2. in Prodomo.

VII. Perfoliata alpina angustifolia media: quæ 3. in Prodomo.

an Perfoliata largifolia Dalechampij, Lugd.

VIII. Perfoliata alpina angustifolia minor: quæ 4. in Prodomo.

IX. Perfoliata alpina gramineo folio, sive Bupleuron angustifolium alpinum.

Sedum petræum Bupleuri folio, vel Bupleuron petræum gramineo folio, Ponæ.

X. Perfoliata minor angustif. bupleuri folio. Odontitis lutea, Lugd.

Perfoliatum angustifolium montanum, Col.

XI. Perfoliata alpina angustifolia minima: vel Bupleuron angustifolium Pyrenaicum: 5. loco in Prodr. describitur.

an Seseli Aethiopicum parvum folijs gramineis, Cæs.

XII. Perfoliata minor ramis inflexis: quæ 6. in Prodomo.

B U P L E U R O N.

BOba *σφο* Hippocrati & Nicandro in Theriacis. Plinius lib. & cap. 22. Bupleurix meminit, ubi aliqui *Αμμι* vulgatus intelligendum censent: licet Bupleuron Plinij, rectius Valeriana campestri, quæ etiam *Λαβυκα* agnina dicitur, tribui videatur. Quare alijs hoc nostrum Bupleuron, *βούπευρις* dicitur, cujus Theophrastus 7. hist. 8. inter olera mentionem facit: Et Buprestis Plinio lib. & cap. 22. Sunt qui ad Panaces Chironium Dioscoridis, alij ad Elaphobosum referunt.

I. Bupleuron folio rigido.

Beupleurum, Ang. majus, Gesn. hort.

Elaphobosum & Gratia Dei Gallis, Eid.

Bupleurum alterum latifolium, Ad. Lob. Dod. Lugd.

Bupleurum latifolium, Tab. Monspeliensium, Ger.

Panaces Chironium quorundam, Lugd.

II. Bupleuron folio subrotundo, sive vulgatissimum.

Herba vulneraria, Trag.

Isophyllon, Cord. hist.

Beupleurum, Dod. gal. Gesn. hort. Ad. Lugd.
Auricula leporis Monspeliensium, Gesn. histor. anim.

Panax Chironium Dioscoridis, Lon.

Bupleurum angustifolium, Dod. Tab.

Bupleurum angustifol. Monspeliensium, Ger.

Bupleurum angustifolium herbariorum, Lob.

Sanamunda quibusdam.

Folia inferiora subrotunda, quæ in caule longa & angusta sunt.

II. Bupleuron angustissimo folio.

Bupleuron minimum, Col.

C E N T A U R I U M M I N U S.

Centaurium duplex est: majus de quo supra capite de Lapatho: minus aliud, quod *νευτάριον* τὸ μικρὸν ἢ λιμνῶν, quoniam loca rigua amet Dioscoridi lib. 3. cap. 9. At Theophrasto 9. hist. 4. Πάναξ λεπτόφυλλον Panax tenuifolium dicitur. Plinio lib. 25. cap. 6. Centaurium alterum cognomine lepton, quod aliqui Libadion vocant, quoniam secundum fontes nascatur: Fel terra propter amaritudinem summam dictum. Gallis Exacon (*ἀπὸ τῆς ἀνοῖδος* à medendo) quoniam omnia mala medicamenta potum è corpore exigit per alvum: Tertia est Centauris cognomine triorchis, & c. hæc Plinius.

I. Centaurium minus.

Centaura, Brunf. Cæs. minor, Brunf.

Centaurium minus, Trag. Matth. Fuch. Ang.

Dod. ut: Tur. Cord. in Diosc. Gesn. Lac. Lon.

Cam. Thal. Lugd. Cast. Tab.

Centaurium minus flore rubro, Eyf. quod & flore albo pingit.

Centaurium parvum, Ad. Lob. Ger.

Flos communiter è puniceo colore in purpura rubet: aliquando albus est: rarius ferruginei coloris. Variat etiam ratione folii, Theophrasto 4. hist. 5. monente; in humidis enim, altius excrescit: in aridis, vix duas aut tres uncias æquat.

II. Centaurium minus spicatum album: in Phytop. Matth. & Prodromo descriptum.

III. Centaurium luteum perfoliatum.

Perfoliata Achillæa, Gesn. hort.

Centaurium luteum, Adv. Clus. hispan. prius, Lugd. Eyf.

Centaurium floribus luteis sive citreis pallidis Mesuæi, Lob.

Centaurium luteum perfoliatum, Cam. ep.

Achilleos, Cæs.

Centaurium parvum flavo flore, Clus. histor. luteum, Ger.

Centaurium minus luteo fl. perfoliatum, Tab.

Hoc videtur Achilleon vera Plinij l. 25. c. 5. quam scribit esse scapo cæruleo pedali, sine ramis, ex omni parte singulis folijs rotundis eleganter vestitam: vulneribusque mederi. Et Mesuæo, lib. 2. purg. 10. Centaurium floribus citreis pallidis.

Duplex est: alterum folijs angustioribus & non perfoliatis: alterum latioribus & caulem ambientibus: caule ramoso & non ramoso, & hoc est

Centaurium luteum alterum, Lugd.

IV. Centaurium luteum pusillum.

Centaurium luteum novum, Col.

G R A T I O L A.

Gratiola sive Gratia Dei nomen, recentior atas tribuit, propter singulares vires, tam per superiora, quam per inferiora humores expurgandi, & recentia vulnera consolidandi: Hæc veteribus indicta videtur, quânyis

quãvis aliqui Papaver spumeum Dioscoridis l. 4. c. 67. alij Eupatorium Mesues esse velint. Centaurida alij faciunt, nec malè cum Centaurij minoris species esse videatur: & inter spurias Centaurij minoris appellationes, Helleborines & Multiradicis appellationes exstant, quæ Gratiola competere videntur, cum Hellebori modo purget, & radicibus complurimis firmetur. Sunt qui Persicariam minorem apud Sylvaticum credant.

Gratiola centauroides.
Gratiola, Matth. Dod. ut: Gesn. hort. Ad. Lob.
Lugd. Cast. Cam. Tab. Ger.
Gratia Dei, Lac. altera, Cæs.
Gratia Dei, cujus semen Gelbenech, papaver spumeum fortè, Ang.
Limnesium sive Centauroides, Cord. hist.
Eupatorium Mesue, Cord. schol.

Gratiola sive Centaurium aquaticum, fortè Polemonium palustre amarum Hippocrati veterinario, Gesn. col.
Gratiola vulgo dicta, quæ quibusdam verius Hyssopum vulgare censetur, Col.
Gratiola flore albo & Gratia Dei, Eyst.
Flos communiter purpurascens, aliquando albus, rarius luteus: folia minus magisve crenata.

H Y P E R I C U M.

Yπερινον οὐ δὲ Ἀνδρόσακμον, οὐ δὲ νόβιον, οὐ δὲ χαμαίπιπτος, quoniam semen odore pineam resnam imitetur, Dioscoridi l. 3. c. 171. Et Plinio l. 26. c. 8. Hypericon quod alij Chamapityn, alij Corion appellant. Perforata vulgo, quod folia soli objecta innumeris foraminibus scaterere videatur: hinc & porosa quibusdam.

Genera: Dioscorides, præter vulgatum Hypericum & alterum sequenti capite exhibet, quod Ἄσσυρον, οὐ Ἄνδροσακμὸς, οὐ Ἀνδρόσακμον dicitur, hyperici genus esse magnitudine distans, cum majus & fruticosius sit: & Androsæmon dicit, quod fructus, qui resinosi odoris est, attritu digiti veluti cruententur. Et sequenti capite Ἀνδρόσακμον, οὐ Διονυσιακόλα, οὐ δὲ Ἄσσυρον, ab Hyperico & Ascyro differt, &c. Plinio l. c. & l. 26. c. 15. duplex est Hypericum: aliud oleraceo frutice tenui, cubit ali, rubente, &c. Aliud quod Corin appellant folio Tamaricis, &c. Eid. l. 27. c. 5. Ascyrum sive Ascyroides Hyperici genus est, cujus comæ trita velut cruentant: qua de causa quidam hanc Androsæmon vocaverit, Idem c. 4.

I. Hypericum vulgare.

Hypericum, Brunf. Matth. Fuch. Ang. Tur. Lac. Lon. Dod. Ad. Lob. Cæs. Lugd. Cast. Cam. Tab. Ger. Eyst.

Herba perforata, & Hypericum vulgare, Trag. Ascyron, Dod. gal. Cord. in Diosc. Androsæmon minus, Gesn. col.

Apud Dioscoridem inter Rutas sylvestres (cum ipsius species credatur) hujus descriptio etiam legitur.

Folij modo latioribus, modo angustis variat, quod Tragus duabus figuris expressit: caules quoq; ejus, quod in humentibus provenit, quadrati sunt, alibi verò rotundi. Hujus etiam minor species caule quadrangulo, folijs non perforatis.

II. Hypericum numulariæ folio: quod in Prodomo describitur.

III. Hypericum folio brevior.

Hypericum Syriacum & Alexandrinum, Lob.

Hypericum Syriacum, Lugd. Ger.

Hypericum Alexandrinum, Tab.

IV. Hypericum minus erectum.

Hypericum pulchrum vel quartum, Trag. Androsæmon, Lon.

an Hyperici minor species, Thal.

Hoc cum utriculis circa caulem reperitur.

V. Hypericum minus supinum, vel supinum glabrum.

Hypericum exiguum & primum, Trag.

Hypericum minus, Gesn. col. Dod.

Hypericum minimum supinum Septentrionale, Lob.

Hypericum supinum 3. minimum, Clus. hist.

Ascyro adpinxit, Cam. ep.

Hoc interdum exiguum est, aliquando magno cespite serpit: hoc Lobelius in obser. illud in iconibus expressit.

VI. Hypericum supinum tomentosum majus, vel Hispanicum.

Hypericum supinum, Clus. hisp. tomentosum Hispanicum, Eid. hist.

Hypericum minimum supinum Septentrionale, Lob. obs. ico.

Hypericum humi stratum, Lugd.

Ruta sylvestris Dioscoridis, Johanni Placæ, quæ à Ruellio inter notha rejecta.

VII. Hypericum supinum tomentosum minus, vel Monspeliacum.

Hypericum supinum, Dod.

Hypericum alterum tomentosum, Ad.
 Hypericum tomentosum, Lob. Lugd. Tab. Ger.
 Hypericum tomentosum secundum, Clus. hist.
 Androsæmum album Dalechampij, Lugd.

Löbelius cum priore idem dicit: at Clusius negat idem esse.

Hypericum Ascyron dictum.

I. Ascyrum supinum villosum palustre.

Ascyrum supinum *ελώδιος*, Clus. histor. ap. alt. auctario.

II. Ascyrum, sive Hypericum bifolium glabrum non perforatum.

Hypericum in dumetis nascens primum, Trag.

Ascyrum, Matth. ep.

Androsæmon, Matth. fol. Fuch. Tur. Lac. Cord.

in Diosc. Cast. Ges. col. (& Ascyroides) Cast.

Hypericum aliud, Dod. gal.

Androsæmon Campoclarense, Col.

III. Ascyrum magno flore: in Prod. describitur.

IV. Androsæmon hirsutum.

Hypericum in dumetis nascens 2. Trag.

Androsæmon, Matth. ep.

Ascyrum, Matth. Fuch. Ang. Tur. Lac. Ges. col.

Dod. Ad. Lob. Lugd. Cast. Thal. Cam. Cæs.

Hypericum, Dod. gal.

Androsæmon alterum hirsutum, Col.

V. Androsæmon alterum folijs Hyperici, quod aliquibus Hypericoides.

Androsæmum magnum, Ad.

Androsæmon, Lob.

Ruta sylv. Hypericoides, Dod.

VI. Androsæm. perfoliatum & perforatum.

Androsæmon alterum Apulum, Col.

VII. Androsæmon maximum frutescens.

Androsæmum, Dod. ut: Ges. hort. Lugd. Cæs. majus, Cam.

Androsæmum aliud, Lugd.

Clymenum, Ang. Ges. hort. Cast. ico.

Clymenum Italarum, Ad. Lob. Ger.

Siciliana. Ges. hort. Col. Eyst.

Herba Siciliana, Tab.

Androsæmon Diosc. Galeni & Plin. & Centeria Theophrasti, Cæs. alpino.

Clymenon Plinij l. 25. c. 7. Anguillaræ, quod potius Periclymenum Dioscoridis est.

VIII. Androsæmum fœtidum, capitulis longissimis filamentis donatis.

Tragium Creticum, Bellon.

Tragium, Belli ep. 3. ad Clus. legitimum, Ponæ.

Androsæmum minus, Cam.

Ascyrum legitimum, vulgo *αγύδιος*, Belli ep. 1. ad Clusium.

Androsæmum fœtidum seu tragodes, Eyst.

C O R I S.

Koribus quod aliqui Hypericum vocant, Dioscoridi l. 3. c. 17. 4. frutex est folio Erica: Et Plinio l. 26. c. 8. est aliud Hypericum, quod alij Corin appellant, folio tamaricis.

I. Coris lutea.

Coris, Matth. Ges. hort. Lac. Lob. Lon. Cæs.

Lugd. Cast. Cam. Tab.

Coris Matthioli, Ad.

Coris legitima Ericæ similis, Belli ep. 1. ad Clus.

Coris legitima Dioscoridis, Ponæ.

II. Coris cærulea maritima.

Coris Monspeliaca, Ad. Lob. Cam. Tab.

Coris quorundam, Clus. hisp. & hist.

Flore est cæruleo, rarissimè rubro.

S Y M P H Y T U M P E T R Æ U M.

Συμφύτον πετράειον in petris nascitur, ramulis Origano similibus, folijs Thymi, &c. Dioscoridi lib. 4. c. 9. Alium nos vocamus, Græci Symphytum petræum: nascitur in petris, ideo petræum cognominatum, &c. Plinius lbr. 27. cap. 6.

Symphytum petræum folijs Thymi.

Symphytum petræum, Mat. Lac. Lon. Lug. Tab.

Symphytum petræum Matthiolo creditur, Ad.

Symphytum petræum Matthioli, ad Coridem

Gallicam plurimum accedere videtur, Cl. hist.

Hoc ex agro Goritensi, ubi & Matthiolus notavit, à Doct. Agerio accepimus: quod à Coride

Monspeliaca diversum est.

P O L Y G O N U M.

Πολύγωνον Dioscoridi l. 4. c. 4. à copiosis geniculis, quibus caules cinguntur, dictum. Plinio l. 27. c. 12. Polygonon Græci vocant, quam nos Sanguinariam.

Genera duo Dioscoridi, mas & fœmina, de qua inter Equiseti species: mas, à feminibus sub singulis folijs turgescentibus. flos ei candidus, aut puniceus. Plinius l.c. qui plura genera Polygoni faciunt, hanc marem intelligi volunt, appellariq; à multitudine seminis, aut densitate fruticis Calligonon. Alij Polygonaton, à frequentia geniculorum, &c. ubi quatuor genera recensentur: primum est Polygonum vulgare: alterum Herniaria: tertium Polygonum fœmina Dioscoridis: quartum quibusdam Casia lignea Monspeliensium videtur: sed rectius tribuitur ei plantæ, quam Polygoni nomine Clusius proposuit.

Polygonum majus.

I. Polygonum latifolium.

Herba proserpinaca (à serpendo) Apulejo.

Centumnodia, Brunf.

Polygonon, sive Polygonaton & Corrigiola, Eric. Cord.

Polygonum masculum. Trag. Lac.

Polygonum mas, Matt. Fuch. Dod. ut: Ang Cor.

in Diosc. & Sanguinalis mascula à cohibendo

sanguine) Ges. hor. Cæs. Thal. Lugd. Cast.

Polygonum primum, Tur. vulgare, Cam.

Polygonum mas vulgare (Sanguinaria, Centumnodia) Ad. Lob. Ger.

Polygonum majus, Lon. Tab.

Aliud flore est candido, aliud ex purpura candicante, vel rubente.

II. Polygonum oblongo angusto folio.

Polygonum tertium, Tab.

III. Polygonum brevi angusto que folio.

Polygonum secundum, Tab.

Polygonum mas minus, Ger.

an Polygonum masculum fruticosum, Thal.

IV. Polygonum saxatile: quod primum in Prodomo.

V. Polygonum maritimum latifolium.

Polygonum marinum maximum, Ad. Lob. ico.

Polygonum marinum, Lob. ob. Cam. ep. & hor.

Polygonum marinum prius Dalechampi, Lug.

Polygonum tertium in maritimis, Cæs.

Flocculis est purpurascens, est & albis.

VI. Polygonum maritimum angustifolium.

Polygonum marinum alterum Dalech. Lugd.

Polygonum minus.

I. Polygonum cocciferum: & Cam. ep.

Radibus cocco adnascitur elegantissimo colore commendatum.

II. Polygonum angustissimo & acuto vel gramineo folio minus repens.

Polygonum, Germanis Knawel/ Trag.

Polygonon 3. Dod. gal. exiguum, Eid. fol.

Saxifraga Anglica, Ad. Lob. ico. Lugd.

Polygonum minus seu fœmina, Lon.

Polycarpon à seminis copia, Lugd.

Polygonum minus polycarpon, Tab.

Polygonum selinoides sive Knavvel, Ger.

Varietas magna in hac planta observatur.

III. Polygonum gramineo folio majus erectum.

Polygonum minus alterum, Tab.

Anthyllis Valentina Clusij, Ger. ico.

IV. Polygonum angustissimo folio affinis.

Hæmorrhoidalis, que ad Caryophylleorum syl. classem referri debet, Clus. hist. ap. alt. ad l. 6.

Hæmorrhoidalis Aldroandi nomine, que à sanguine sistendo nomen habeat, ex Italia, circa Ravennam natam (etiam ex Valesia) accepimus.

V. Polygonum minus candicans.

Polygonum montanum minimum niveum & sericeum, Ad. Lugd.

Polygonum montan. niveum minimum, Lob.

Paronychia Hispanica, Clus. hisp. & hist.

Polygoni Hispanici genus, Lugd.

Polygonum montanum, Tab. Ger.

an Herba Turca montana, Cæs.

Variat ratione ætatis, nam adulta paleaceas membranulas niveas habet, quemadmodum Adv. & Lugdun. pingunt: planta novella non item, sicut Clus. & Lob. proposuere: Sic in Belgio nata multum de candore suo remittit.

VI. Polygonum montanum vermiculata folijs.

Vermiculata montana nova, Col.

VII. Polygonum Creticum Thymi folio: quod 2. in Prodomo.

VIII. Polygonum littoreum minus flocculis spadiceo albicantibus: quod 3. in Prodomo.

IX. Polygonum minus tenuifolium: quod 4. in Prodomo.

X. Polygonum maritimum minus foliolis Serpilli.

Polygonum alterum pusillo vermiculato Serpilli folio, Ad. Lob. ico.

Polygonum alterum Serpilli folio, Lugd.

XI. Polygon. minus, seu Millegrana major. Empetrum, Trag. Lon.

Polygonum minus, Matth. Cast.

Epipactis, Ang.
 Millegrana, Cord. hist.
 Herba cancri minor, Cord. sch.
 Herniaria, Gef. hor. col. Dod. Lugd. (cui & Lithontribon ab effectu) Thal. Cam. Tab. Ger.
 Herniaria multigrana serpillifolia, Ad.
 Herba Turca, Lob. Cæs.
 Polygoni genus Herniaria appellata, Clus. hist.
 Hoc duplex est : aliud glabrum, aliud hirsutum. Est etiam Herniaria fruticosa viticulis

lignosis, foliis oblongiusculis, brevis, densissima.

XII. Polygonum minus lentifolium : quod 4. in Prodomo.

XIII. Polygonum minimum, sive Millegrana minima.

Millegrana minima, Lob. ico.

Herniaria altera, Thal.

XIV. Herba ad rupturas utilis Monardis ; & ex eo Lugdunensis historiæ, quid est ?

A N T H Y L L I S.

A *νόμμος* Dioscoridi lib. 3. cap. 153. duplex est : altera folijs lenti similibus, mollibus : altera folijs *Ajuga*, de qua inter Chamæpitydes actum. Plinius lib. 26. cap. 8. illam Anthyllion vocat.

I. Anthyllis maritima Chamæfyce similis,
 Anthyllis marina Narbonensium altera, Chamæfyces facie, Ad. Lob. ico. Lugd.

Huic similis aut eadem est.

Anthyllis Valentina, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.

Peplion sive Peplis, Dod.

Chamæfyce Dalechampij, Lugd.

II. Anthyllis maritima lentifolia.

Anthyllis prior lentifolia maritima Peplios effigie, Ad. Lob. ico.

Anthyllis prima, Cast.

Anthyllis Portlandiæ lentifolia Penæ, Lugd.

III. Anthyllis maritima Alfinefolia.

Paronychia altera, Matth. Lugd.

Paronychia, Ang. Tab.

Gramen secundum Plinij, Ang.

Anthyllis marina incana alfinefolia Narbonensium, Ad. Lob. ico. Lugd.

Centumgrana, Cæs.

παρωνχίαν Dioscoridis l. 4. c. 54. & Gramen secundum Plinij l. 24. c. 19. Anguillara credidit.

Variat folijs modò subrotundis, modò oblongis.

IV. Anthyllis Chamæpitydes frutescens.
 Anthyllis altera Chamæpity similis, Cord. in Diosc.

an Chamæpitys vermiculata, Ad. Lob. ico.

an Chamæpitys prima Dioscoridis Penæ, Lug.
 an Anthylloides minor, Thal.

S E D U M.

A *Ἐίσωον* Dioscoridi lib. 4. cap. 89. *διὰ τὸ ἀειβόρως τῶν φύλλων*, quia folia perpetuò vireant : quare *Ἀἰσώον* nomen apud Theophrastum l. hist. 16. Sempervivam Gaza vertit : cui hoc à natura ut semper humidum, virideq; durare valeat, eidem Theophrasto 7. hist. 14.

Genera Dioscoridi tria sunt : magnum, parvum, & tertium, quod aliqui *Ἀνδροχίλον ἀγρίον*, ἢ *τὸν ἔριον*, Romani *ἰλλεεβράν* Illecebram vocant : quorum priora duo refrigerant, tertio vis est ex calfactoria. Plinio l. 25. c. 13. *Αἰζοί* duo genera : majus, quod aliqui Bupthalmum vocant, alij Zoophthalmion, alij Stergethron, quod ematorijs conveniat : alij Hypogeson, quoniam in subgrundijs ferè nascitur. Italis, Sedum magnum, aut oculus, aut digitellus. Alterum minusculum, quod Erithales vocant, alij Trithales, quia ter floreat, alij Chrysothales aliqui Ifoetes : Sed alij Itali Sedum, alij Aizoom utrumque, quoniam semper vireat : aliqui Sempervivum, &c. Huic similis quam Greci *Andrachnen* agriam vocant : Itali Illecebram : hæcenus Plinius secutus Diosc. Sedum, inquit Festus, alij Sadum appellant, herbam quam Opilius Aurelius Sefuvium vocari ait, eamq; in tegulis seri : hoc fortè factum, quod nonnullis locis plebis animos invaserit opinio, non feriri fulmine domum, in cuius tegulis Sedum vireat.

Sedum majus.

I. Sedum majus arborefcens stoculis candidis.

Aizoon magnum Dioscoridis, si caulis akitudo & foliorum longitudo spectetur.

Sempervivum arborefcens, Matth. Cast.

Sedum majus verum, Gefn. hort.

Sempervivum majus, Ang.

Sempervivū sive Sedū arborefcens majus, Dod.

Sedum arborefcens Græcum, Illyricum & Anglicum, sive maritimum, Ad.

Sedū arborefcens majus Græcū, Lob. ico. Eyft.

Sempervivi majoris alterum genus, Cæs.

Sedum majus, Clus. hisp. legitimum, Eid. hist.

Aizoon arborefcens, Lugd. Cam.

II. Sem-

I I. Sempervivum arborefcens alterum, Matth. Caft. Lugd. An diverfum à priore?

III. Sedum majus vulgare.

Aizoon magnum Dioscoridis, quoad poftrema Dioscoridis verba.

Sempervivum majus, Brunf. Matth. Ger.

Umbilici Veneris fpecies altera, Ang.

Sedum majus, Fuch. Cord. in Diofc. (& Vitalis major) Lac. Tab. magnum, Tur.

Sedum feu Sempervivum vulgare majus, Gef. h.

Sempervivum primum, Lon. majus primum, Cæfalp.

Sempervivum majus, Dod. gal. Lob. Caft.

Sempervivum majus alterum five Jovis barba, Dodon.

Sempervivum, five Sedum majus crenatum Myrthifolium, Adv.

Aizoon majus, Lugd. Cam.

Cotyledon altera prima, five Sedum majus vulgare, Cluf. hift.

Sedum vulgare, Eyft.

IV. Sedum majus montanum dentatis folijs.

Cotyledon altera montana, Cluf. pan.

Cotyledon altera fecunda, Eid. hift.

Aizoon five Sempervivum majus, Thal.

V. Sedum majus montanum dentatis folijs alterum.

Cotyledon altera montana minor, Cluf. pan.

Cotyledonis alterius altera fpecies, Eid. hift.

VI. Sedum majus montanum folijs non dentatis, floribus rubentibus.

Cotyledon altera Taurica, Cluf. pan.

Cotyledon altera tertia, Eid. hift.

Sedum minus flore rubente, Eyft.

VII. Sedum Nicorianæ flore.

Sedum Malagafcaricum, Cluf. exot. quid?

Sedum minus.

I. Sedum minus teretifolium album.

Sempervivum minus album, Brunf.

Sempervivum fœmina, Eid.

Sedum minus primum, Trag. Cluf. hift. alterum, Gefn. hort.

Sempervivum minus, Matth. Ang. Caft. Cæf.

Sedum minus, Lac. offic. Ger. minus fœmina, Fuch.

Sedum fœmina, Tur.

Crassula minor, Dod. gal.

Sempervivum quartum, Lon.

Tragus herba, Cord. in Diofc.

Vermicularis & Illecebra major, Ad. Lob. Lug.

Vermicularis flore albo, Cam.

Aizoon minus fœmina, Lugd.

Aizoi minoris fpecies, Thal.

Sedum minus hæmatodes fecundum, Tab.

II. Sedum minus teretifolium alterum.

Sempervivum tertium, Lon.

Aizoon minus Matthioli, Lugd.

Sedum medium teretifolium, Ad. Lob. ico.

Sempervivum parvum, Lob.

Sedum minus alterum, Cluf. hift.

III. Sedum minus teretifolium luteum.

Sedi minoris 2. fpecies, Trag.

Sempervivum minus æftivum, Lob. Lugd.

Aizoon medium, Thal.

IV. Sedum minus folio circinato.

Aizoon dasyphyllum, id est denfifolium, Lugd.

Sedum minimum frigidum, Cluf. hift.

Sedum minus feptimum, Cluf. hift.

V. Sedum minus luteum folio acuto.

Sedum minus, Turn. mas, Fuch. hæmatodes, Tab. Ger.

Sempervivum minus, Dod. gal. primū, Eid. fol.

Aizoon hæmatoides, Lob. ico.

Aizoon minus, Lugd.

Sedum minus quintum, Cluf. hift.

VI. Sedum minus luteum ramulis reflexis.

Aizoon Scorpioides, Lob. ico.

Aizoon minus flore luteo inflexo, Cam.

Sedum minus quartum, vel Sedum minus Dioscoridis primum, Cluf. hift.

VII. Sedum arvenfe flore rubente: quod 9. in Prodomo.

VIII. Sempervivum minus vermiculatum acre.

Aizoon tertium, Dioscoridis.

Portulaca tertia, Brunf.

Sedum minus tertium & Vermicularis, Trag.

Sempervivum minimum five 3. Matth. Caft.

Gramen 3. Plinij & Sempervivum 3. Ang.

Illecebra five Sempervivum 3. Dod. ut:

Sedi tertium genus, Fuch. Lac. Tur.

Aizoon minus, quod malè pro Vermiculari accipitur, Cord. in Diofc.

Aizoon acre, Cord. hift.

Sedum tertium Dioscoridis, Gefn. hort.

Sempervivum tertium, desc. at 2. ico. Lon.

Sedum minimum, Illecebra, Sedi tertium genus non sempervirens, Adv.

Sempervivum minimum five Illecebra, Lob.

Sempervivum tertium minimum alterum, Cef.

Aizoon minus fervidi gustus, Thal.
 Aizoon minimum repens, tertium Diosc. Lug.
 Sedum minimum, Tab.
 Vermicularis sive Illecebra, Ger.
 Sedum minus octavum causticum, Clus. hist.
 Sedum minus seu minimum causticum, Eyft.
 Aizoi facie planta quæ Dactylon 2. vel 3. Col.
 IX. Sempervivum minus vermiculatum
 inspidum.
 Aizoon minimum, Cord. hist.
 Sempervivum tertium minimum, Cæs.
 Aizoon minus & Vermicularis insipida, Thal.
 Sedum minus, seu Vermicularis insipida, Eyft.
 A priore non solum gustu differt, sed etiam
 foliis magis teretibus & tenuibus: floribus
 est utraque luteis, rarius albis.
 X. Sedum minus fruticosum.
 Sedum minimum arborefcens vermiculatum,
 Lob. Lugd.
 an Polygonum masculum fruticosum, Thal.
 XI. Sedum minus fruticosum alterum.
 Vermiculatæ fruticis varietas major, Lob.
 Vermiculatus frutex major, Lugd.
 Cæsia lignæ similis frutex tertius, Cæs.
 An sit Chamæpitys altera Diosc. dubitant,
 Lob. & Lugd. hist. Selaginem Plinij Cæsalp. su-
 spicatur, & quibusdam Sempervivum mariti-
 mum, aut Vermiculariam arborefcem dici.
 XII. Sedum Portlandicum, Ad. Lob. ico. quid?
Sedum saxatile & alpinum.
 I. Sedum alpinum Saxifragæ albæ flore, vel
 grandiflorum.
 Sedum minimum tertium, Lob. Lugd.
 Sedum ferratum, Dod. quoad ico.
 an Sedum alpinum quartum, Col. part. 2.
 II. Sedum alpinum album foliolis compactis.
 Sedi aut Phylli genus flosculis albis, Gesn. fra.
 Sedum alpinum tertium, Clus. pan.
 Sedum minus nonum, sive alpinum tertium,
 Eid. hist.
 III. Sedum alpinum hirsutum lacteo flore.
 Sedum alpinum quartum, Clus. pan.
 Sedum minus decimum, sive alpinum quartum,
 Eid. hist.
 Jasmone montana, Lugd.
 IV. Sedum alpinum gramineo folio lacteo fl.
 Sedum alpinum quintum, Clus. pan.
 Sedum minus undecimum, alpinum ꝑ. Eid. hist.
 V. Sedum alpinum flore pallido.
 Sedum alpinum primum, Clus. pan.

Sedum minus sextum, sive alpinum primum,
 Eid. hist.
 VI. Sedum alpinum augustissimo folio, flo-
 re carneo.
 Sedum alpinum secundum, Col. part. 2.
 VII. Sedum alpinum exiguis folijs.
 Sedum alpinum primum, Col. part. 2.
 VIII. Sedum saxatile hirsutum purpureum:
 quod ꝑ. in Prodomo.
 IX. Sedum saxatile atrorubentibus flori-
 bus: quod 6. in Prodomo.
 X. Sedum saxatile variegato flore: quod 7.
 in Prodomo.
 XI. Sedum alpinum hirsutum luteum.
 Sedum saxatile folijs margine piloso, Gesn. hor.
 Phyllon thelygonon, Dalech. in Diosc.
 Phyllon arrhenogonon Dalechampij, Lugd.
 Sedum petræum montanum, Ad. Lob. ico.
 Sedum alpinum sextum, Clus. pan.
 Sedum minus duodecimum, alpinum 6. Cl. hist.
 Leucoion luteum aizoides montanum, Col. p. 2.
 XII. Sedum alpinum folijs crenatis aspe-
 ris: quod 8. in Prodomo.
 an Sedum cujus folia marginibus asperis bran-
 chias piscium referunt, Gesn. hort. (lofis.
 XIII. Sedum alpinum floribus luteis macu-
 Sedi minoris genus flosculis luteis vel croceis
 maculosis, Gesn. fra.
 XIV. Sedum alpinum rubro magno flore.
 Aizoon montanum, Lugd.
 XV. Sedum montanum tomentosum.
 Sempervivum rubrum montanum *γυαφαλώδιον*,
 Colum.
 XVI. Sedum alpinum ericoides purpura-
 fcens: quod 3. in Prodomo.
 XVII. Sedum alpinum ericoides caru-
 leum: quod 4. in Prodomo.
Sedum folijs laciniatis.
 I. Sedum alpinum trifido folio.
 Sedum septimum, vel alpinum Ajugæ folio,
 Clus. pan.
 Sedum minus decimum tertium, Eid. hist.
 II. Sedum tridactylites alpinum majus albū.
 Alfine tridactylites alpina, in Phytop.
 Saxifraga alba petræa, Ponæ. (reum.
 III. Sedum tridactylites alpinum pallidè lu-
 IV. Sedum tridactylites alpinū caule folioso:
 hæc tria in Prodomo sub Sedo 1. describuntur.
 V. Sedum tridactylites alpinum minus: quod
 2. in Prodomo.

Sedo alpino tertio similis altera, Colum. part. 2.

VI. *Sedum tridactylites* tectorum.

Handelkraut/ Trag.

Paronychia altera, Dod. rutaceo folio, Adv.

Lob. Lugd Ger.

Umbilici species quibusdam, Cæs.

Dactyliobotanon alterum, Thal.

Alfinc petræa rubra, & Paronychia tertia,

Tabern.

Paronychia laciniata, Ger.

Sedum palustre.

I. *Sedum palustre subhirsutum purpureum.*

Sedi minoris quarta species, Trag.

Sedum palustre secundum, Clus. pan.

Sedum minus tertium, sive palustre, Eid. hist.

Aizoon palustre, Cam.

Sedum palustre flore incarnato, Eyft.

Hujus species est altera major & candidior :

altera minor & rubicundior, seu mas & femina : flos purpurascens aut carnei coloris.

COTYLEDON SEU UMBILICUS VENERIS.

K *Κοτυλέδων* Dioscorides lib. 4. cap. 92. Sedo jungit, quod ipsi & συντάλιον & κομβάλιον dicitur : quod à figura folij Acetabulo simili nomen accepit : hinc Latinis, Acetabulum & Umbilicus Veneris. Plinio lib. 25. cap. 13. Cotyledon.

Genera duo sunt Dioscoridi : alterum folio acetabuli instar orbiculato & concavo, ita tamen ut cavum id aciem prope fugiat : alterum latioribus folijs, ijsq³ pinguibus, ac ceu lingulas referentibus, densis & confertis circa radicem, & velut oculum in medio constituentibus, &c. Et Plinio, alterum folio est pingui & concavo, ut coxendices : aliud sordidis folijs, latioribus, densioribusq³ circa radicem, velut oculum cingentibus, &c.

I. Cotyledon major.

Umbilicus Veneris, Matth. Lac. Tur. Lob. ico.

Cæs. Cast. Lugd. Tab. Ger. major, Lon.

Umbilici Veneris species prima, Ang.

Cotyledon, Dod. ut : Ad. Lob.

Cotyledon sive Umbilicus Veneris, Clus. hisp. & hist.

II. Cotyledon media folijs subrotundis.

Umbilicus Veneris alter, Matth. Lac.

Cotyledon altera, Dod. ut : Clus. pan. Lugd.

Cotyledon altera quarta, Clus. hist.

Phylum thelegonum Dalechampij, Lugd. sive

Lichen primum Plinij & sempervivum montanum.

III. Cotyledon media folijs oblongis ferratis.

Oioletum Hippocratis, Ang.

Aizoom ferratum, Cord. histor. Thal. cui &

Crassula ferrata.

Cotyledon minus fedi folio, Ad. Lob.

Umbilicus Veneris, Lob. ico. minor, Lon. Tab. Ger.

Phyllon primum, Cæs.

Palmaria, Tabern. talis antequam caulem producat.

Cotyledon minus, Eyft.

IV. Cotyledon media subhirsuta floribus punctatis.

Sedum folijs minoribus albicantibus ferratis, Gesn. hort.

Cotyledon minus montanum alterum, Lob. ic.

Cotyledon altera Erscheriana, Clus. pan.

Cotyledon altera quinta, Clus. hist.

V. Cotyledon minor folijs subrotundis ferratis : in Prodromo describitur.

VI. Cotyledon stellata.

Aizoon peregrinum, Cam.

Sempervivum tertium, Col.

A L O E.

A *Ἄλωε* Græci, Latini & officina pariter, Aloën tum herbam ipsam, tum & ejus succum densatum appellant, dicitur & stirps *Ἀμφίβιον* quod non modo in terra, sed & extra eam vivat. Aloë autem dicta videtur, quia maritimis gaudet. A recentioribus Sempervivum & Sempervivum marinum, quod Sempervivi modo diu duret, appellatur : *Sedum amarum Columella* : & quia ejus succus amarus est, idcirco & Gentianam, que amarissima est, Aloën Gallicam Apulejus nominavit. De Aloë Dioscorides lib. 3. cap. 25. quod folium habeat Scilla similitudine, crassum, pingue, in rotunditate modicè latum, retrorsum pandum : utrinque spinulis raris & brevibus, &c. & Plinius lib. 27. cap. 4.

I. Aloë vulgaris.

Aloë, Trag. Matth. Fuch. Ang. Dod. ut : Cord. Lac. Tur. Gefn. hort. Lon. Ranvvolf. (quæ in Rama Judææ copiofa) Ad. Lob. Cæf. Caft. Garz. Cluf. hift. Eyft.

Aloë communis, Cam.

Aloë Dioscoridis, Col.

Aloë in infula Socotra, part. 2. Ind. Or. c. 6.

Aloë five Sempervivum, Arab. Sebar, Area, Catecomor, Linc. part. 4. Ind. Or. c. 38. & fig. 19.

Azauar five Sempervivum, quo campi pleni, part. 4. Ind. Or.

II. Aloë folio in oblongum aculeum abeunte.

Aloë Americana, Dod. Cluf. hisp. & hift. Caft. Cam. Lugd. Tab. Eyft.

Aloë in Pifano vireto, Ad.

Aloë folio mucronato, Lob. Ger.

Aloë, Acoftæ.

Aloë alterum genus, Cæf.

Allagucy Indis, Fil y agulla, id est filum & acus Hispanis, cujus spinæ venenatæ, Frag.

Aloë spinofa five Americana, Cam.

America planta Aloës facie, Col.

Manguey Mexiocanum, alio nomine Metl, Linc. part. 4. Ind. Or. fig. 19.

Manguey arbor, ex qua parantur aquæ, vina, oleum, acetum, mel, fyrupi, fila, acus, & res aliæ infinitæ, in nova Hispania, quarum plerumque unam domibus fuis, ad vitæ sustentationem confitam, colunt, &c. part. 9. Ind. Oc. lib. 4. cap. 23.

Ex folijs succus dulcis elicitur : & ijdem contufis & maceratis linum extrahitur, ex quo Indi lintea candidiffima texunt.

III. Aloë monftrofa Avinioni nata : de qua in Prodomo, & ad Cluf. cur. poft.

IV. Aloë paluftris.

Stratiotes potamios, Dod. gal.

Planta folijs Aloës, quæ Stratiotes non est, Anguil.

Sedum aquatile, Dod. fol.

Stratiotes five Militaris aizoides, Ad. Lob.

Stratiotes aquatica, Lugd.

S E C T I O S E X T A.

RADIX RHODIA; TELEPHIUM; SCORPIOIDES;
PORTULACA; CEPÆA; CRITHMUM; KALI; TRA-
gum; Tithymalus; Pityufa five Efula; Apios five Tithyma-
lusterofus; Peplus five Efula rotunda; Pe-
plis; Chamæfyce; Lathyrus;
Hipophaës.

R A D I X R H O D I A.

P^o *ῥοδία ῥίζα* Dioscoridi lib. 4. caput. 45. sic dicta, quod contrita rosas redoleat : hinc quibusdam *Rosea radix.*

Rhodia radix, Trag. Matth. Ang. Dod. ut : Rhodia five rosea radix, Fuch. Adv. Lob. Cord. hift. Gefn. hort Lac. Cluf. pan. & hiftor. Rosea radix, Lon. Tab. (est. Lugd. Caft. Cam. Ger. | Flos nūc pallefcētis, nunc rubefcentis coloris

T E L E P H I U M.

T^{ελεφίον} Dioscoridi lib. 2. cap. 217. *Portulaca simile, alas binas in singulis foliorum geniculis habens, folijs caruleis crassis, lentis atque carnosis refertum, flore luteo aut candido, &c. Et Plinio lib. 27. cap. 13. Telephion & caule & folijs Portulaca simile. Sic dictum volunt, quod ulceribus malignis ac deploratis, quibus Telephus Mysia rex ab Achille vulneratus consenuit, (quæ eam ob rem etiam Telephia vocantur) auxiliatur. Vulgo Fabaria, à foliorum cum faba similitudine : officinis Crassula major. Verum Cotyledonis alterius descriptio Fabaria potius quàm Telephio convenire, Casalpino videtur : & sanè Telephium Dioscoridis non esse, cum ad folia ala non sint, censemus.*

I. Tele-

I. *Telephium vulgare.*

Scrophularia media, vel *tertia*, Brunf.
Fabaria, Matth. Guil. Lugd.
Telephium, Matt. Gef. hor. Lob. Tab. Cast. Cam.
Telephium album, Fuch.
Acetabulum alterum, Cord. in Dioscor. album,
 Fuch. ico.
Crassula major, Dod. gal. Cæs. Thal.
Anacamperos, Gef. hor.
Faba inversa, Eid. Ad. Lob. ico.
Telephium alterum, sive *Crassula*, Dod.
Telephium vulgare, sive *secundum*, Clus. hist.
Crassula sive *Faba inversa*, Ger.
Coryledon alterum Dioscoridis, Col.

Alij folijs crenatis & subrotundis, ut apud nos provenit, pingunt: alij oblongis & integris, ut Lob. Dod. & Clusius. Flore est communiter albo, est & luteo: reperitur etiam flore purpurascens & folijs rarioribus, & est *Telephium tertium purpurascens flore*, Clus. histor.

Huc referendum id quod solo folio glauco cæruleo à vulgato differt, quod *Telephium glaucum verius*, Lob. ob.

II. *Telephium purpureum majus.*

Scrophularia seu *Portulaca major*, Trag.
Telephium purpurascens, Fuch. Lugd.
Acetabulum purpureum alterum, Eid. ico.
Telephium floribus purpureis, Lob. ico. Lugd. Cam. ep. Tab. Ger.
Telephium quintum purpureo flore, Clus. hist.
Fabaria, Lon.
Crassula montana, Cæs.

Rapuntium umbellatum, Colum. part. 2.

Hoc folijs est longioribus & profundius cre-

natis: naps aliquando paucioribus, aliquando pluribus, quod posterius

Telephium quartum est, Clus. hist.

III. *Telephium purpureum minus: in Prodromo descriptum.*

IV. *Telephium latifolium peregrinum.*

Telephium Hispanicum, Clus. hisp. Lug. Tab.
Telephium primum, Dod. 1. sive *Hispanicum*, Clus. hist.

Telephium seu Crassula major Hispanica, Lob.
Crassula major Hispanica, Ger.

Floribus est albis, etiam rubris.

Huic simile, modo idem non sit,

Telephium Austriacum, Clus. hisp. & hist.

V. *Telephium repens folio deciduo.*

Telephium minus repens sempervirens, Lob. Lugd. Cam.

Cepæa Pancij, Clus. hist. & hist. Cam.

Telephium tertium, Dod. sextum, Clus. histor. fortè *Dioscoridis*.

Telephium minus, Tab.

Telephium sempervirens, Ger.

VI. *Telephium repens folio non deciduo.*

Telephium Imperati in sua hist., Cam.

Telephium septimum sive legitimum Imperati Clus. hist.

VII. *Telephium Dioscoridis, seu Scorpioides, ob siliquarum similitudinem.*

Scorpioides, Matt. Ang. Lac. Cast. Ad. Lob. Lon.

Scorpioides Matthioli, Dod. ut: Gef. hor. Lugd. Camer.

Lunaria burissa aliquibus, Ang. Gef. hor.

Telephyllon Cratevæ, Ang.

Telephium veterum verum, Guil.

Telephium, herba amoris, Cæs.

S C O R P I O I D E S.

Σ *Κορνεϊδὲς Dioscoridi l. 4. c. 195. quod semen habeat ad similitudinem caudæ Scorpionis, & quod Scorpionum ictibus presentaneo sit auxilio: & Plinio l. 22. c. 15. cui Scorpius dicitur: quod Clymenum Dioscoridis esse, Casalpini & Columna volunt.*

I. *Scorpioides Bupleuri folio.*

Scorpioides, Dodon. gal. Gef. hort. Lugd. prior, Dod. fol.

Scorpioides repens bupleuri folio, Ad. Lob.

Scorpioides bupleuri folio, Cam. Tab. Ger.

Leporis auricula vulgo, Cæs.

Catanancæ quorundam, Cam.

Clymenos Dioscoridis, Colum.

II. *Scorpioides Portulacæ folio.*

III. *Scorpioides montanum*, Lugd. quid?

P O R T U L A C A.

Α *Νοτὰχην dicitur ipsa Portulaca Dioscoridi lib. 2. cap. 150. cui genera duo, Andrachne, & Andrachne sylvestris, quæ solijs est priori crassioribus atque densis, in petrosis nascitur: aliquando in hortis solijs*

folijs olea, sed minoribus multò, verum pluribus & teneris: cauliculis rubicundis, frequentibus, in terram inclinatis, &c. At Theophrastus Ἀραχύλω herbam 1. caus. plant. 10. & 4. ejusdem 3. exhibet: dein Ἀραχύλω arborem 1. hist. 8. & 15. 4. hist. 4. Portulacam Ἐλάρα reddit. Verum Plinius lib. & cap. 20. scribit, Portulacam quam Peplion vocant, non multum sativa efficaciorum esse: ubi Portulacam cum Peplio herba diversissima confundit: causa erroris quod aliqui Peplion, portulacam agrestem vocarint: confundit quin etiam vires sylvestris cum sativa Portulaca viribus.

I. Portulaca latifolia, seu sativa.

Portulaca hortensis, Brunf. def. Trag. Fuch. Dodon. gal.

Portulaca domestica, Matth. Ad. Lob. Cast. Taber. Ger.

Portulaca, Tur. Cord. in Diosc. Lon. sativa, Ang. (Γλαυχίδα in Græcia) Cord. hist. Dod. gal. Lugd. Eystett.

Portulaca major, Cam. hortensis, Ges. hort.

Portulaca latioribus folijs, Cæs.

II. Portulaca angustifolia five sylvestris.

Portulaca sylvestris, Trag. Matth. Ang. Fuch.

Dodon. ut: Ad. Lob. Lugd. Cast. Ger.

Portulaca, Lac. arvensis, Tab.

Portulaca sponte nascens, Cord. hist.

Portulaca minor, Ges. hort. Cam.

Portulaca angustioribus folijs, Cæs.

Κερα, Cord. in Diosc. Lon. desc.

III. Portulaca arvensis.

Portulaca exigua, Cam.

IV. Portulaca aquatica, Thaliij, quid?

V. Portulaca marina, Tab. Ger. quid?

C E P Æ A.

Κηπάρα Dioscoridi lib. 3. cap. 168. Portulacæ similis est.

Cepæa, Matth. Ang. Lac. Lon. ico. Ad. Lob. Matthiol. Cast. Cæs. Tab. Clus. hist.

Flosculis est albis, ex purpureo candicantibus, vel luteis.

C R I T H M U M.

Kριθμόν five κριθμόν Dioscoridi lib. 2. cap. 157. folijs pinguibus, albicantibus, portulacam referentibus, sed crassioribus, longioribus, salsò, gustu, floribus candidis, &c. in muria servatur, cruda & cocta editur. Plinius lib. 21. cap. 15. Batin appellasse videtur, Batin marinam, & Batin hortensianam, quam aliqui Asparagum Gallicum vocant, sine ullis notis proponens: Batis etiam lib. 21. cap. 27. meminit, qua alvum molliat, nec plura habet.

I. Crithmum, five Fœniculum maritimum majus, odore Apij.

Baticulæ alterum genus ex Sicilia, Cæs.

II. Crithmum, five Fœniculum maritimum minus.

Crithmum primum, Matth.

Crithmum, Ang. (& herba S. Petri) Dodon. gal.

Cord. in Diosc. Lac. Tur. Lugd. Cast. Tab.

Crithmus, vulgo Creta seu Salsa marina, Ges. ap.

Crethamum marinum, Cord. hist.

Crithmum marinum, Ges. hor. Dod. Ger.

Fœniculum marinum, videtur verum Empetron, Rond. cap. de mem. læsa.

Fœniculum marinum, five Empetrum, Ad. aut

Calcifraga, Lob.

Batis, Ges. hort.

Baticula quasi parva Batis, Cæs.

Creta marina, Lon.

III. Crithmum maritimum flore Asteris Attici.

Crithmum tertium, Matth. Lugd. Cam.

an Anthillis major, Cord. ob. sylv.

Anthillis prima, Dioscoridis, Cæs.

Crithmum Chrysanthemum, Dod. (Aster Atticus marinus quibusdam) Lugd. Tab. Ger.

Chrysanthemum littoreum, Ad. Lob.

IV. Crithmum maritimum spinosum.

Crithmum secundum, Matth. Cast.

Secacul, Ang.

Crithmum spinosum, Dod. Tab. Ger.

Crithmum syl. Eryngium folijs Apij Plinij, Cæs.

Pastinaca marina, Ad. Lob. Lugd.

Tribulus marinus quorundam, Lugd.

Cachry marinum, Cam.

Corymbi alij colore candido, alij subrubente, aut violaceo: in hortis cultum, lætius ac minus spinosum redditur.

K A L I.

K *Alī Mauritanorum, aliqui ad Anthillidem alterum Dioscoridis: alij ad ejusdem Tragon (cum tamen sapore non sit acerbo, nec acinis constat) referunt. Plinius lib. 8. cap. 22. ad Halymum retulisse videtur, dum inquit, alij olum maritimum salsum, & inde nomen, &c.*

I. Kali majus cochleato semine.

Kali, Matth. (qui & hoc & Salicorniam unâ figurâ expressit) Dod. Cast.

Kali magnum, Sedi medij folijs semine cochleato, Ad.

Kali magnum, Lob. Lugd. & Kali Dalechamp. Soda, Lob. ico.

Kali cocheatum majus, Cam.

Anthillis altera falsa, Cam.

Salsolæ genus in hortis, Isgarum vulgo, Cæs.

II. Kali minus album semine splendente.

Anthillis altera, Borda quibusdam, Dod. gal. Lugdun.

Alcali minus, Ges. hort.

Kali album, Dod.

Kali minus, Ad. Lob. ico. Lugd. Eyst.

Kali alterum seu minus, Cam.

Salsola quædam in maritimis, Cæs.

III. Kali minus alterum.

Kali parvum folijs oblongis, Cam.

Anthilloides, Thal.

Est majus & minus.

Huc referri debent,

Anthillis minor tertia, quinta & sexta, apud Cord. in obs. sylv.

IV. Kali minus villosum: quod primum in Prodomo.

V. Kali gramineo folio: quod 2. in Prod.

Salsolæ congener semine Polygoni, Cæs.

VI. Kali Arabum primum genus, Rauvvolf. Lugd. ap.

VII. Kali Crassulæ minoris folijs.

Kalli 2. species, Anthillis quibusdam, Alp.

Kali floridum repens, Aizoides Neapolitarum, Col. part. 2.

VIII. Kali Ægyptiacum folijs valde longis hirsutis.

Kalli tertia species, Alp.

IX. Kali geniculatum majus.

Kali, Matthiol. Ang. geniculatum, Lugd. Cam. Tabern.

Salicornia, Dod. ut: Lugd.

Anthillis constans veluti tritici granis, Cord. ob. sylv.

Alcali, Gesn. hort. Lon.

Kali geniculatum vermiculatum, Ad.

Kali sive Sedum marinum, Lemnio.

Kali tertium, Cam. ep.

Kalli primum, Kellu Ægyptijs, Alp.

Salsolæ genus aliud, Cæs.

Differentiæ duæ, unum simplicius & brevius, dodrantali altitudine, rectum & annuum: alterum multis ramulis fruticâs, lignosum & grandius, perpetuum. Habetur & rubrum & viride.

X. Kali geniculatum alterum, vel minus.

Kali Arabum 2. genus, Rauvvolf. Lugd. ap.

T R A G U M.

T *Trag. & sive Σκορπίου, aut Τραγῶν & à Dioscoride l. 4. c. 51. & à Plinio l. 28. c. 13. Tragi & Scorpij nomine proponitur: folijs carere scribunt: & l. 22. c. 15. Scorpius alter.*

I. Kali spinosum cochleatum.

Drypis Theophr. Tab.

Kali sive Alkali, Dod. belg.

an Hipophæston Dalechampij, Lugd.

Sunt qui Tragos esse velint.

II. Kali spinoso affinis.

Tragum, Matth. Lac. Cast. def. Lon. Tab.

Tragus & Kali secundum genus, Dod. gal.

Tragon non est sed Drypis, Guil.

Tragon improbus, Matth. Ad.

Tragon Matthioli, Lob. Lugd. Ger. an Tragos, Cæs.

Cum Dioscorides Trago folia non tribuat, idcirco videntur Matthiolus & Tabernæmontanus sine folijs pinxisse: at Lobeli⁹ & ex eo Lugdunensis historia, folia adpinxere, & quidem rectè, ut in Lio Venetorum observavimus. Non desunt qui utramq; hic propositam plantam eandem faciant, & forsân non ita malè: quàmvis posterior longioribus & latioribus sit folijs.

T I T H Y M A L U S.

Tιβύμαλ © Dioscoridi l. 4. c. 165. τιβύμαλλ ©, Theophrasto 9. hist. 12. Lactariam Gaz a vertit. Plinio lib. 26. cap. 8. Tithymalus, quem nostri herbam lactariam vocant, alij Lactucam caprinam. Sic etiam Columella: at Celsus marinam vocavit: officina Esulam dicunt. Lactaria nominata, ob lac omnibus commune, cum hac leviter secta, vel folio abrupto, lac effluat.

Genera Dioscorides septem recenset: 1. mas χερσυλας, quibusdam αμυγδαλοειδής dictus: alterum femina μωστρης, quem νεαριπτιω ή μωσκολιπτιω cognominat: 3. παράλι © quem τιβύμαλιδα appellarunt: 4. ιδιοειόπι ©: 5. νυπαριοςτας: 6. δενδρωειδής: 7. πλατύφυλλ ©, Theophrasto 9. hist. 1. Tithymallorum plura sunt genera, maritimus: masculus olea folio: myrtarius candidus, Myrti folio. Plinio l. c. genera ejus multa: 1. Characias, qui & masculus existimatur: 2. Myrsinitem vocant, alij Caryiten folijs myrti: 3. Paralius vocatur, sive Tithymalus folio rotundo: 4. Heliotropium appellant, folijs Portulacæ, sic dictum, quoniam caput cum sole circumagit: 5. Cyparissium vocant, propter foliorum similitudinem: 6. platyphyllon, alij corymbiten, alij amygdaliten à similitudine: 7. dendroides, alijs cobion, alijs leptophyllon.

Tithymalus Characias, id est, vularis, sive amygdaloides, à foliorum aliqua forma.

I. Tithymalus Characias amygdaloides.

Tithymallus masculus, Theoph.

Ascebra magnum, Mesuæo.

Tithymalus characias, Ang. 1. sivemas, Dod. ut: Lugd. Cæs.

Tithymalus characias 2. Clus. hisp. Cam.

Tithymalus characias amygdaloides, Lob.

Tithymali characiæ species, Thal.

Tithymalus amygdaloides, & amygdaloides latifolius, Tab.

II. Tithymalus characias rubens peregrinus.

Tithymalus characias, Matth. Lac. Lon. Lugd. Cast. Tab.

Tithymalus characias legitimus 1. Clus. hisp. & histor.

Tithymalus characias alter, Dod. Cæs.

Tithymalus platyphyllon, Ad.

Tithymalus characias Monspeliensium, Lob.

III. Tithymalus characias folio lanuginoso.

Tithymalo characiæ primo similis, Clus. hisp.

Tithymalus characias alter, Eid. hist.

IV. Tithymalus characias rubens Germanicus.

Tithymalus pentactonos, Cord. hist.

Tithymalus characias quartus, Dod.

Tithymalus characias Pannonicus, Clus. par.

Tithymalus characias tertius Austriacus, Eid. histor.

Tithymalus fruticosus alius stipitibus rubris, Camer.

Tithymalus latifolius alter, Cæs.

V. Tithymalus characias angustifolius.

Tithymalus myrsinites altera, Lob. Lugd.

Tithymalus myrsinites angustioribus folijs, Cæs. alp.

Tithymalus myrsinites tertius angustifolius, Taber.

VI. Tithymalus characias folio serrato.

Tithymalus characias quintus, Dod.

Tithymalus serratus Monspeliensium, Ad. Lob. ico. Dalech. Lugd. cui & myrsinites serratus.

Tithymalus myrtites Valentinus, Clus. hist.

VII. Tithymalus sylvaticus lunato flore.

Tithymalus platyphyllon, Ang.

Tithymalus dendroides, Cord. in Diosc.

Tithymalus in montibus, Cæs.

Tithymalus lunato flore, Colum.

Tithymalus myrsinites, sive myrtifolius.

I. Tithymalus myrtifolius arboreus.

Tithymalus dendroides, Matth. Gef. hor. Lac. Ad. Lob. Lugd. Cast.

Tithymalus characias tertius, Dod.

Tithymalus arboreus myrtifolius, Lob. ico.

Tithymalus arboreus, Cæs.

Tithymalus petraeus, Ang. Cam.

II. Tithymalus dendroides ex Cod. Cæsareo, Dod. Lugd.

III. Tithymalus myrsinites latifolius.

Tithymalus myrsinites, Matth. Ang. Dod. ut: Gef. ap. Lac. Lon. Lob. Cæs. Lugd. Cast. Cam.

Tithymalus myrsinites, myrtifolius, femina repens Diosc. Ad.

Tithymalus myrsinites legitimus, Clus. hist.

Tithymalus myrsinites primus, Tab.

IV. Tithymalus myrsinites angustifolius.

Tithymalus myrsinites Dioscoridis, Ad. Lob. icon.

Tithymalus myrsinites alter, Tab.

Tithymalus myrsinites in montibus, Cæs.

V. Tithy-

V. *Tithymalus myrsinites* fructu verrucæ simili.

Efula multicaulis & quarta, Trag.

Tithymalus helioscopius, Dodonæi in ico. & Lugd.

Tithymalus verrucosus Dalechampij Lugd.

Alypum Guilandinus vocare solebat.

Tithymalus maritimus.

I. *Tithymalus maritimus*.

Tithymalus paralius, Matth. Ang. Dod. ut: Lac. Gesn. hort. Ad. Cluf. hisp. Lob. Lon. Cast. Lugd.

qui tres figuras habet, Cam. Tab.

Tithymalus maritimus, Cæs.

Variat, is qui in maritimis natus, ab hortensi, hinc duæ figuræ apud Dodonæum, ejus qui in maritimis & ejus qui in hortis crescit.

II. *Tithymalo maritimo* affinis *linariae* folio.

Efula altera in humidis, Cæs.

Tithymalus linifolius, Cam.

Tithymalus amygdaloides angustifolius, Tab.

Hic antequam floreat, à *Linaria* solo lacteo succo distinguitur.

III. *Tithymalus maritimus spinosus*.

Glastivida altera, Belli ep. 4. ad Cluf.

Glastivida 2. *Cretica*, Ponæ Bald. Ital.

IV. *Tithymalus maritimus purpurascens* floribus.

Efula rara è Lio Venetorum insula, Adv. Lob. Lugd.

an *Alypum*, Ang.

Cum *Efulis* nihil præter lac commune habet; *Pityusæ* species Venetis, alijs *Turbith nigrum*.

Tithymalus latifolius.

I. *Tithymalus latifolius* Hispanicus.

Tithymalus platyphyllos, Cluf. hisp. & hist. Dod. Lugd.

Platyphyllum Hispanicum, Lob.

Tithymalus latifolius, Cæsalp. Hispanicus, Tabern.

II. *Tithymalus arvensis latifolius* Germanicus.

Tithymalus platyphyllos, Fuch. Tur. Lon.

Pityusa major, Dod. Gal. ico. Thal.

Pityusa sive *Efula minor*, Dodonæi, Lugd.

Major est, & minor, & hæc folijs leviter hirsutis.

Tithymalus helioscopius.

Tithymalus helioscopius.

Efula, Brunf. vulgaris & tertia, Trag.

Tithymalus helioscopius, Matth. Ang. Fuch.

Dod. ut: Cord. in Diosc. Tur. Gesn. hort. Lac.

Lon. Adv. Lob. Cæs. Lugd. cum icone Matth. &

Dod. Thal. Cam. Tab.

Tithymalus dendroides, Dod. in ico. Thal.

Alia est folijs crenatis, sed non usque ad caulem: alia non crenatis & rotundioribus: caule leviter hirsuto.

Tithymalus cyparissias.

I. *Tithymalus cyparissias* folijs punctis croceis notatis.

Efula scabiosa, Gesn. col.

Tithymalus γυτόφυλλο, Thal.

Tithymalus arvensis, Cam.

Duplex est, major & minor.

II. *Tithymalus cyparissias*.

Tithymalus cyparissias, Matthiol. Fuch. Ang.

Dod. ut: (& *Pityusa minor*) Tur. Lac. Gesn.

hort. Lon. Ad. Lob. ob. Cast. Thal. Lugd. (qui

Matthioli & Dodonæi figuram habet) Taber.

Cam.

Tithymalus cupressinus, sive humi pinus, Lobel. icon.

Efula officinarum, Cæs.

Variat: 1. folijs lini virentibus, comâ flavâ, aliquando subrubente: 2. in montibus candidior, foliolis angustis, *Efula candidior*, Cæsalpino: 3. vix palmam altus, capitulo rubente.

III. *Tithymalus* sive *Efula exigua*.

Efula exigua, Trag. Lob. minima, Lugd.

Tithymalus leptophyllos, Matthiol. Lugdun.

Cam. Thal.

Tithymalus minimus, Tab.

Papaver spumeum, Gesn. hort.

Peplis minor Dalechampij, Lugd.

IV. *Tithymalus* sive *Efula exigua* folijs obtusis: 2. loco in Prodomo describitur.

V. *Tithymalus* sive *Efula* *exigua* *faxatilis*: 3. in Prod.

PITYUSA SIVE ESULA.

Πτύσσα, à *Cyparissia* *Tithymalo* specie differre existimatur, ideoque etiam in *Tithymali* genere commemoratur: caule est cubito altiore, geniculato, foliolis acutis & tenuibus. pini folia imitantibus: floribus exiguis

exiguus pene purpureis : semine instar lenticule lato : radice candida, crassa, lacteo succo referta : quibusdam in locis frutex hic prægrandis invenitur, &c. Dioscorides lib. 4. cap. 166. At Plinius lib. 27. cap. 6. cum honore & Pityusa simili de causa dicetur, quum quidam in Tithymali genera numerant : frutex similis est piceæ flore parvo purpureo. At Pityusa videtur esse Esula sive Ezula, Arabum Alscebra aut Alscobra & Scebra. Ezula etiam nomen à πικύσις luxatum esse potest : duabus enim prioribus syllabis sublatis, remanet ἔσα, cujus diminutivum Usula, & vocali prima mutata, Esula.

I. Tithymalus folijs pini, fortè Dioscoridis Pityusa.

Esula vulgaris major & quinta, Trag.

Pityusa Esula vulgo dicta, Gefn. hort.

Pityusa sive pinea, Esula minus offic. Ad. Lob.

Tithymalus pinea, Eid. ico.

Esula minor, Dod. Lugd.

Esula major, Cæs.

Tithymalus cupressinus 2. Tab.

II. Tithymalus palustris fruticosus.

Esula major & secunda, Trag.

Pityusa major, Dod. gal. desc. Cord. in Diosc.

Pityusa grandis, Thal.

Esula major, Dod. Lugd.

Esula major Germanica, Ad. Lob. Lugd.

Tithymalus palustris, Cæs.

Tithymalus fruticosus Germanicus palustris, an Tithymalus maximus, Tab. (Cam.

III. Tithymalus montanus non acris.

Esula dulcis (vel 7.) Trag. Gefn. hort. Lon. Lob. ob. Lugd.

Erino cognata herba, Gefn. hort. Ad.

Pityusa sive Esula minor altera floribus rubris, Lob. Lugd.

Flos colore variat, est viridis, est rubri.

IV. Tithymalus incanus hirsutus : qui i. in Prodromo.

an Pityusa Anglicana, Cam.

V. Tithymalus folijs brevibus aculeatis.

Pityusa, Matth. Ang. Lac. Lon. Cast. Lugd.

APIOS SIVE TITHYMALUS TUBEROSUS.

Aπῖος οἱ ἢ ἰσχυράδα, radice est ad pyri formam accedente, rotundiore tamen, lactei succi plena, &c. Dioscoridi lib. 4. cap. 177. At Theophrasto 9. hist. 10. ἰσχυρὰ ἢ ἀμῖος (Gaza reddit carica seu pyrus) folio est rutaceo, brevi, caulibus ternis aut quaternis humi stratis : radice qua albucum, verum spumosa : ἰσχυρὰ dicitur, quod ἰσχυράδα, id est, caricam seu ficum aridam radix referat, Dodoneo monente.

I. Tithymalus tuberosa pyriformi radice.

Apios, Matt. Ang. Dod. gal. Lac. Lug. Cast. Tab.

Apios vera, Ad. Lob.

Tithymalus tuberosus Diosc. Lugd. tuberosa radice, Cluf. hist.

Duplex est : i. est radice crassiore & majore,

folijs & ramulis minoribus : 2. radice minore, ramulis longioribus & folijs majoribus.

II. Tithymalus tuberosa oblonga radice.

Ischas alter, Cluf. hist.

III. Tithymalus tuberosus Germanicus.

Tithymalus tuberosus alter, Cam.

PEPLUS, SIVE ESULA ROTUNDA.

Πεπλός, οἱ ἢ δυνή, οἱ ἢ μήνωνα ἀφρόδου, exiguus frutex lactei succi plenus folio parvo ceu ruta, at latiore : universa coma ferè dodrantali, rotunda, humi sparsa : semine sub folijs parvo, rotundo, minore quàm candidi papaveris, radicem habet unicam, &c. Dioscoridi lib. 4. cap. 168. Peplos, quem aliqui Sycen, alij meconion aphrodes vocant, Plinio lib. 27. cap. 12

I. Peplus sive Esula rotunda.

Peplus, Matth. Fuch. Ang. Dod. ut : Cord. in

Diosc. & hist. Turn. Lac. Lon. Adv. Lob. Lugd.

Cast. desc. Thal. Tab. Ger.

Peplis, Cast. ico.

Esula rotunda, Gefn. collect.

II. Peplios altera species.

Tithymalus Epithymi fructu, Col.

P E P L I S.

Πεπλός, οἱ ἢ ἀφρόδου ἀγρία, Hippocrati πένδιος, frutex est ramulos quoquo versum expandens & candidi succi plenus, folijs hortensis portulaca rotundis, infernè rubentibus : semine sub folijs rotundo, ceu pepli, fervente gustu : radice tenui, singulari ac supervacua : in maritimis maximè nascitur, &c. Dioscoridi lib. 4. cap. 169. At Plinius lib. 27. cap. 22. Peplij meminit, ubi Portulacam sylvestrem ejusdem generis ac natura cum

cum Portula sattivā, cum Peplio herba diversissima confundit, ideo quod nonnulli Peplion, agrestem Portulacā vocarint,

I. Peplis maritima folio obtuso.
Peplis, Matthiol. Turn. Advers. Clus. hispan. & histor. Lobel. Lugdun. Cast. descript. Camer. Tab. ico. Ger.
Peplus, Cast. ico. minor, Tab.

Peplium, Cæs.
Peplion Dalechampi, Lugd.
Variat caule rubro, albo.

II. Peplis montana folio Numulariæ.
Peplis altera, Ang.

C H A M Æ S Y C E.

X *Αμυγδαλίον ἢ οὐνὴ* ramos emittit quaternuum digitorum, per terram stratos, teretes, lactei succi plenos: folia lentis figura peplo similia, parva, tenuia ac terræ inbærentia, semen sub folijs rotundum ceu pepli, radicem tenuem ac supervacuan: sed neque florem neque caulem promit, Dioscoridi lib. 4. cap. 170. Chamæfyce lentis folia habet, in aridis petrosissq; nascens, Plinio lib. 24. cap. 15.

Chamæfyce, Matth. Ang. Gesn. hort. Dod. | duplicem figuram habet) Camerar. Tabernæ-Adv. Lob. Clus. hisp. & hist. Cæsalp. Lugd. (qui | mont. Ger.

L A T H Y R I S.

L *Αλευς* quam aliqui *Τιββαλον* vocant, & Tithymalorum numero ascribunt, caule est cubitali digiti crassitudine, inani: in cacumine sunt ale & folia, in caule oblonga amygdalinis proxima, & c. fructum gerit triplici loculamento distinctum, rotundum ceu capparum, in quo tria sunt minuta semina, incurvantibus tuniculis inter se discreta, ervis majora, quæ decorticata candida sunt, & c. totus fructus ex lacteo succo turget, Dioscorides lib. 4. cap. 167. Lathyrus folia habet multa, lactuce similia, tenuiora, germina multa, in quibus semen tuniculis continetur ut capparum: quæ cum inaruerè, eximuntur grana piperis magnitudine, candida, dulcia, facilia purgatu, Plinius lib. 27. cap. 11. Granum regium minus, Mesuæo.

I. Lathyrus major.
Catapaucia, Brunf. Cæs. minor, Lob. Tab.
Lathyrus, Brunf. Matth. Fuch. Dod. ut: Cord. in Diosc. Ges. h. Tur. Lac. Ad. Lon. Lug. Cam. Cast.
Lathyrus five Cataputia minor 2. Trag.
Cataputia vulgaris, Tartago Hispanorū, Eyst.
Ratione ætatis, latiora vel angustiora folia habet: hinc apud Tab.
Lathyridis latif. & angustifoliæ; apud Gerardū.

Lathyridis five Cataputiæ majoris & minoris nomine, figuræ exhibentur.

II. Lathyrus minor conglomerato flore.
Lathyrus minor Dalechampi, Lugd.

III. Lathyrus minima.

Cataputia pusilla, Cæs.

IV. Lathyridi affinis.

Semen Vifa dicta ex Bengala, Lathyridis grano simile, Acoftæ Clusij cap. de Manna, quid?

H I P P O P H A Æ S.

H *Ἰπποφαῖς* cum sit ex ijs, quæ lacteum succum fundunt, de eo, licet nobis incognitum in præsens, ἵπποφαῖς fructus est densus, surculosus, folijs longis oleagineis proximis, angustioribus, mollioribus, inter quæ spinæ candidantes, sicca angulosa, floribus hederæ corymbos referentibus, racematim coherentibus, sed minoribus mollibusq; & ex albido partim rubentibus: radice crassa, molli, lactei succi plena, amara, ex qua velut è Thapsia liquor excipitur, ad biliosa, aquosa & pituitosa detrahenda & c. Dioscorides lib. 4. cap. 162. Hippophyses in sabulosis maritimisq; nascitur, spinis albis, hederæ modo racemosa est, candidis & ex parte rubentibus acinis, radix succo madet, qui aut per se conditur aut pastillis farina, Plinius lib. 22. cap. 12.

I. Hippophaës quibusdam *ἀναβα νανὰ θάριον*, id est, Spina purgatrix, Ang.
Hippophaës ex Codice Cæsareo, Dodon. Lugdun.

II. Planta lactaria, Xabra & Camarronum Rhafis, Rauvvol. & Lugd. quid?

III. Dante radix quædam candida lacticina, Acoftæ Clusij cap. de Manna. quid?

CASPARI BAVHINI
PINACIS THEATRI BOTANICI
LIBER OCTAVVS.

SECTIO PRIMA.

DE CONVULVULIS.

SCAMMONEA; CONVULVULUS SEU SMILAX LÆVIS; SOL-
DANELLA; SMILAX ASPERA ET SALSAPARILLA; CHINA;
BRYONIA; MECOACHA; LUPULUS; VITIS VINIFERA.

SCAMMONEA.

Σ *Καμμωνία* Dioscoridi lib. 4. cap. 171. & Theophrasto 4. hist. 6. & 9. hist. 1. & 10. Latinis Scammonia, ex cujus radice succus elicitur, ut lib. 12. scēt. 6. ostendemus. Dioscoridis descriptio nostra plantæ conveniret, nisi sue ramos quadantenus hirsutos, folia item hirsuta tribueret: quam hirsutiem (nescio an loci ratione) hactenus non observavimus: & Matthiolus in Dioscoridea descriptione omisit.

I. Scammonia Syriaca.

Scammonia, Matt. Ges. hor. Lon. Lug. Cast. Cæf.
Scammonia, Dod. gal. Cord. in Diosc. Antio-
chena, Cam.

Scammoniū, Cord. hist. Dod. Syriacū, Ad. Lob.

II. Scammonia Monspeliaca folijs rotun-
dioribus.

Scammonia Monspel. Gesn. hort. Eyft.
Scammonium Monspeliense, Ad. Lob. ico.

Scammonia Valentina, Cluf. hisp. Tab. Ger.

Scammonia maritima Monspeliaca, Lug. Cam.

Apocynum 4. latifolium, Cluf. hist.

III. Scammonie Monsp. affinis, folijs acutiori-
Periploca prior, Dod. (bus.)

Scammonij Monspeliaci varietas, Lob.

Apocynum 3. Cluf. hisp. 3. latifolium, Eid. hist.

Scammonij quoddam genus, Cæf.

Volubilis marina, Tab.

CONVOLVULUS SEU SMILAX.

S *Milacem duplicem* Dioscorides habet: alteram lib. 2. cap. 176. ubi Phascolum intelligere oportet. Alteram lib. 4. cap. 144. & 145. quam in asperam & levem distinguit: illa, *ομιλαξ ἰσχυρα*, hac *ομιλαξ λεύκη* dicitur: Utriusque & Plinius lib. 24. cap. 10. meminit. At Theophrastus 3. hist. 16. Smilacem arborem, quam illic sit similis describit, quam Plinius lib. 16. cap. 6. Ilicis genus facit: qui lib. 16. cap. 10. & Taxum à quibusdam Smilacem vocari scribit. Smilax levis, Convolvulus à Plinio lib. 21. cap. 5. dictus videtur: quod arbores scandat & eis se convolvat: quibusdam Jafone ejusdem lib. & cap. 22. censetur.

Smilax levis,

I. Convolvulus major albus.

Volubilis, Brunf. latifolia, Fallop. de decor.

Volubilis major, Trag. Lon. Thal. Tab.

Smilax lævis, Matt. Fuch. Ges. h. Lac. Cast. Lug.

Smilax lævis major, Dod. ut: vel lenis major,

Helxine cissampelos, Cord. in Diosc. (Lob. Ger.)

Malacociflus Damocratis, Ang.

Convolvulus major, Gesn. hort. Ad. Cæf.

Campanula alba sylv. Svvert.

Convolvulus major flore albo, Eyft.

Semen nigrum est, aliquando rufescens.

II. Cōvolvulus ramosus incan° folijs piloselle.
Helxine cissampelos ramosa Cretica, Ponē Ital.

III. Convolvulus minor arvensis.

Volubilis minor, Trag. Lon. Thal.

Helxine cissampelos, Matth. Fuch. Ang. Gesn. hort. Lugd. Cast.

Helxine hederacea, Lac.

Helxine in fegetibus nascens, Cord. in Diosc.

Smilax lævis minor, Dod. ut: Ger.

Scammonia parva, Ang. Cam.

Orobanche Theophrasti, Ang.

Convolvulus, Tur. minor, Ges. hor. Cef. Cl. hist.

Convolvulus minor purpureus, Ad. Lob.

Volubilis arvensis, Tab.

Dioscoridi l. 4. c. 39. *ελξινη* dicitur, quod folijs est hederæ, sed minoribus, &c. interpres Helxinen cissampelon reddidit: quibusdam Orobanche Theophrasti (Ervanga Gaza) 8. hist. 8. alijs Scammonia tenuis Plinij l. 24. c. 15.

Variat flos colore, qui vel candidus, vel roseus,

feus, vel albus cum purpureo umbilico, vel pun-
nicantibus lineis aspersis, vel purpureus radijs
albis pictus.

IV. Convolvulus minor semine triangulo.
Orbanche seu Cuffus altera Serapionis, Trag.
Orbanche Ruellij, Gef. hort.

Helxine cissampelos, Dod. gal. Lugd.
Helxine cissampelos altera atriplicis effigie,
Ad. Lobel.

Centunculus Plinij, Anguil.

Elatine, Cord. in Diosc.

Convolvulo similis herba, Gef. hort.

Convolvulus niger, Dod.

Volubilis media sive nigra, Thal.

Volubilis nigra, Tab. Ger.

Fromentone alterum genus, Cæsalp.

Polygonum hederaceum, Colum.

Alijs Malacocissos Constantini Imperatoris:
alijs Orbanche: alijs Helxine cissampelos: a-
lijs Elatine: alijs Centunculus Plinij l. 24. c. 15.
qui Græcis Clematis dicatur.

V. Convolvulus cæruleus hederaceo angu-
loso folio.

Smilax cærulea, Dod. gal.

Scammonia similis flore cæruleo, Anguil.

Convolvulus peregrinus vel flos noctis, Gef. ho.

Nil Arabum, Gef. hort. Eyt.

Convolvulus asureus sive cæruleus hederace-
us, Ad. Lob.

Campana cærulea, Dod. Bry.

Volvulus cæruleus, sive campana azura, Lugd.

Convolvulus cæruleus, Cam. Cast. Tab. Ger.

Convolvuli alterum genus, quod pro Scammo-
nio ostenditur, Cæf.

Campanula cærulea hederaceo folio, Svvert.

Quibusdam Granum nil Serapionis & Ara-
bum: Ligustrum nigrum Columellæ alijs: alijs

Polthos cæruleus Theophrasti: quibusdam Vo-
lubilis lanuginosa, Mesuæi.

VI. Convolvulus purpureus folio subrotun-
do: qui 1. in Prod.

Convolvuli species altera, quæ ad Nil Avicen-
næ referri potest, Dod.

Campanula azura, Svvert.

Campanula Indica purpureo violacea, Bry.

Convolvulus Indicus flore violaceo, Eyst.

VII. Convolvulus peregrinus cæruleus, fo-
lio oblongo: qui 2. in Prod.

Convolvulus cæruleus minor Bauhini, Bry.

Campanula incognita cæruleo alba, Eid.

VIII. Convolvulus folijs laciniatis, vel
quinquefolius: qui 3. in Prodr.

Convolvulus Ægyptiacus Bauhini, Bry.

IX. Convolvulus argenteus Altheæ folio.
Convolvulus folio Altheæ, Cluf. hisp. & hist.
Lugdun.

Convolvulus peregrinus, Lob. Cast.

Scammonium minus Plinij 2. Tab.

sub Papavere cornuto luteo minore, apud Ger.

Alijs Helxine cissampelos Dioscoridis: qui-
busdam Scammonium minus Plin. Flos ex pur-
pura candicat: interdum omnino purpurascit.

X. Convolvulus Linariæ folio.

Cantabrica quorundam, Cluf. hisp. & hist.

Cantabrica Plinij, Cast.

Convolvulus minimus spicæfolius, Ad. Lob.
Lugd. Ger.

Volubilis terrestris Dalechampij, Lugd.

Scammonium minus Plinij, Taber.

Helxine stans Guilandino, Scammonea Pata-
vina Cortuso dicebatur.

Variat magnitudine, reperitur enim vix duas
tresve uncias altus: flore est communiter pur-
pureo, rarius albo.

S O L D A N E L L A.

Smilacis levis generibus Soldanella ascribenda venit, quare & Belgis Convolvulus marinus dicitur: quæ du-
plex est, maritima & alpina: alpinam, huic ob foliorum similitudinem junximus. Soldanella maritima,
quæ in officinis habetur, Dioscoridis l. 2. c. 148. est *Κραμβη θαλασσια*, Brassica marina: si textus corrigatur.

I. Soldanella vel Brassica maritima major.

Brassicæ marinæ genus, Rauwolf. Lugd. ap.

Convolvulus marinus noster, Imperato.

Hujus folia quædam sunt laciniata, quædam
non, omnia tamen parte superiore sinuata.

II. Soldanella maritima minor.

Brassica marin. Matt. Dod. gal. Ang. Cor. in Diosc.

& hist. Gef. hor. Lac. Tur. Lon. Lugd. Cast. Cam.

Soldanella, Gef. h. Dod. Lon. Ad. Lob. Cæf. Tab.

Soldanella marina, Ger. Eyst.

III. Soldanella alpina rotundifolia.

Soldanella montana, Ad. Lob. ico.

Soldanella alpina, Cam. ep. Cluf. pan.

Soldanella alpina minor, Eid. hist.

Variat

Variat folijs & floribus: folijs, alijs supernè vididib. infernè dilutiore virore splendentibus: alijs folijs infernè ut Cyclamini rubentibus, quæ tertia species est Clusio. Flore est purpureo, nunc

faturatione, nunc dilutiore: reperitur & niveo.

IV. Soldanella alpina folio minus rotundo. Soldanellæ alpinæ aliud genus, Clus. pan. Soldanella alpina major, Eid. hist.

S M I L A X A S P E R A.

Σμίλαξ τραχεία, Smilax aspera Dioscoridi l. 4. c. 144. propter sarmenta rubi modo aculeata: σμίλαξ simpliciter Theophrasto 3. hist. 18. ubi Gaza Hederam Ciliciam interpretatur, quia Plinius l. 16. c. 35. scribit Smilacem hederæ similem, primum è Cilicia profectam, sed in Græcia frequentiore, &c. Et l. 24. c. 10. Smilax qui nicophoros cognominatur, similitudinem hederæ habet.

I. Smilax aspera fructu rubente.

Smilax aspera vera, Trag.

Smilax aspera, Matth. Fuch. Dod. ut: Tur. Lac. Cord. in Diosc. Gesn. hort. Ad. Lob. Lugd. Cast. Cæsalp. Cam.

Smilax aspera fructu rutilo, Clus. hisp. & hist.

Smilax aspera prima & tertia, Tab. Ger.

Volubilis aspera, Lonic.

Folia maculis candidis quandoq; notantur.

II. Smilax aspera minus spinosa, fructu nigro.

Smilax aspera fructu nigro, Clus. hisp. & hist.

Smilax aspera altera facie Salsæparillæ, aut congener, Lob. ico.

Smilax aspera Lusitanica, Tab. Ger.

A priore differt & fructus colore, & folijs, in hac mollioribus minusq; spinosis, quandoque etiam spinis carentibus: folijs quoq; angustifimis in Galloprovincia observatur.

III. Smilax aspera Indiæ Occidentalis.

Buenas noches, fructus exoticius tertius, Clus. exot. l. 2. c. 18.

Salsaparilla.

IV. Smilax aspera Peruvian. sive Salsaparilla.

Zarzaparilla, Marth. Lac. Monar. Garz. Lugd.

Zarzaparilla Peruviana, Dod.

Zarza seu Salsaparilla, Castor.

Sarsaparilla, Lon. Frag. Cæsalp.

Salsaparilla, Ad. Lob. & par. 6. Ind. Or. cap. 41.

Smilax aspera in Zazyntho, Alpino.

Smilax Peruviana, Tab. Gerard.

Zarzaparilla in Puna & ejus usus: Benz. par. 6. Amer. l. 3. c. 119.

Zarzaparilla à similitudine, quam cum Smilace aspera habet, nomen accepit, quæ Hispanis Zarzaparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarza siquidem Hispanis, Lacunâ teste, rubum: parva autem, Matthiolo interprete, vitem, & parilla parvam vitem sive viticulam significant: hinc aliqui Salsam parillam, Smilacis asperæ Hispanicæ radicem censuerunt: cum tamen Peruviana, cœli temperati occasione & ipsius foli ingenio, longè efficacior sit, quam vel in Hispanijs, aut etiam Africa nata. Cujus usum primi Hispani ex Peru & novi orbis sive Americæ provincijs ante 50. annos in Europam invexere.

Triplex est, Nicolao Monardo monente, 1. ex Hispania nova, quæ candidior, ad pallorem tendens, & gracilior: 2. quæ multò melior, ex provincia Honduras, cinerea, nigrior & crassior: 3. ex provincia Quitto, locis urbi Guayaquil vicinis (unde Zarzaparilla Guayaquillana dicitur) adfertur, quæ colore est ex cinereo nigricante, majoribus crassioribus radicibus constans, quàm quæ ex Honduras adfertur, ijsq; interdum tam longis, ut altitudine humana fodendum sit, antequam erui possit. Hujus tertiæ ad fluvium Guayaquil & in Puna Insula nascentis, Petrus Cieca parte prima Chronici Peruviani c. 54. meminit, alteriq; in plerisq; Indiæ regionibus nascenti præfert. At Cæsalpinus duas primas differentias agnoscit.

C H I N A.

Cum China suis sarmentis Smilaci asperæ ab similibus non sit, Acosta monente, & suis cauliculis tenuibus, raris, hederæ modo arbores scandere, in historia Lugdunensi referatur, idcirco in hanc classem retulimus. Dicitur China & Chinea radix, à China Indiæ regione, in qua copiosè nascitur. Est autem duplex: alba enim ex India occidentali, Hispania nimirum nova & Peru, quæ colore magis rufo est: alia ex India orientali ex regione Sinarum (ubi ab indigenis Lampatam vocatur) adfertur. Verùm Grazias & Acosta (qui integram plantam depingit, & ex eo Lugd. hist.) Chinam orientalem aliter describunt, quàm Monardes suam occidentalem. At radix hæc Indiæ primum Anno Christi 1535. innotuit.

I. China radix: & Lugd. Fragoso.

Cina, alias China, Matthioli.

China, Lac. Lob. ico. Cast. Taber.

Chinna sive Cinna, Cæsalp.

Radix

Radix China, Garz. Acoft. Lugd. in Florida: part. 2. Amer.

Chinæ radix fruticis more excrefcit, folijs paucis Aurantiorum forma: in China arbor Lampaton dicitur: & radix quo nigrior eo melior: Linfcot. par. 4. Ind. Or. c. 33.

Orientalis exterius eft colore rubente aut fubnigro, interius candicante aut fubrubente: Occidentalis colore eft interius magis ruffo.

Amatus inter Arundines recenfuit: at Cæfalpino, China orientalis potius ex genere Iridis, quam Calami videtur. De hujus ufu Vefalius librum fcripfit.

II. China spuria pyriformis.

China spuria pyriformis, feu turbinata, Lob. icon.

III. China spuria nodofa.

Pseudochina radix ex Virginea, Cluf. exot.

B R Y O N I A.

Bryonia, Dioscorid. l. 4. c. 184. ἀμπέλῳ λουκή, Vitis alba, καὶ βρυωνία ἢ ὄφις ἀφολῶ ἢ μήλωρῳ ἢ ψιλῶ-
τρῳ, &c. dicitur. Theophrasto 6. hift. 1. μήλωρῳ. Plinio l. 22. c. 1. Vitis alba, quæ Græcis Ampeloleuce, alijs Ophioftaphylon, alijs Melothron, alijs Pfilothrum, &c.

Genera duo Dioscoridi l. 4. c. 184. & 185. Vitis alba quæ aliquibus Bryonia, & Vitis nigra, alijs Bryonia nigra, alijs Chironia vitis. Sic & Plinio, qui nigram propriè Bryoniam vocari fcribit.

I. Bryonia aspera five alba baccis rubris.

Bryonia, Trag. Gef. hor. Lon. Tab.

Bryonia alba, Dod. ut: Lugd. Thal. Cæf. Ger.

Vitis alba, Matth. Fuch. Ang. Tur. Lac. Cord. in Diofc. Ad. Lob. Caft.

Vitis alba fylvefttris, Gef. hort.

Bryonia baccis rubris, Camer.

II. Bryonia alba baccis nigris.

Bryonia nigra, Dod. ut: Cord. hift.

Vitis nigra, Cord. in Diofc.

Vitis alba baccis nigris, Caftor.

Bryonia baccis nigris, Camer.

Differt à priore radicibus & baccarum colore; hujus radix interius buxæo colore pallet: illius, ex albido fublutei coloris eft: hujus baccæ maturæ nigricant, illius rubent.

III. Bryonia Cretica maculata: in Phytopinacæ & Prodromo pro 1. defcripta.

Bryonia dicoccos, Hon. Belli, ep. 1. ad Cluf.

Bryonia Cretica, Pon. Italico.

IV. Bryonia lævis, five nigra racemofa.

Vitis nigra, Matth. Ang. Lac. Caft. Lugd. prima, Tabern.

Vitis fylv. five Sigillum Mariæ, Dod. utroq;

Vitis nigra fylv. Gef. hort.

Malacociffum Damocrati, & Tamus, Eidem.

Vitis vel Bryonia nigra, Ad. fylv. Lob.

Tamarum vulgo, Cæf.

Bryonia nigra, Gérard.

Quibusdam Vitis fyl. Dioscorid. l. 4. c. 183. (fed florem capillaceum, mufcofum ei tribuit, qui in noftra non obfervatur) & Theophrasti 9. hift. 14. & 22. Alijs Cyclaminus ciffanthemos Dioscorid. l. 2. c. 195. de quo vide in Periclymeno.

Alijs Uva taminia Plinij l. 23. c. 1. alijs ejufdem Salicaftrum, quod potius Amaredulci convenit.

Baccæ maturæ aliquando rufefcunt, aliquando nigrefcunt.

V. Bryonia lævis, five nigra baccifera: quæ fub Bryonia fyl. baccifera in Prod. defcribitur.

VI. Bryonia Mechoacana alba.

Mechoacan, Monardi, Dod. Lon. Frag. 1. & 2. Tab. Ger.

Bryoniæ fimilis planta Peruviana Mechoacæ provinciæ, Lob. ob.

Mechoaca Peruviana, Lob. ico. Ger.

Mechoiacan, Lugd. hift.

Rhabarbarum Indicum, Caftor.

Radix Mechoacan: par. 9. Ind. Occid.

Mechoacan, à provincia novæ Hispaniæ in qua reperitur, nomen obtinuit. Alij Rheo affimilant, unde Rhabarbarum Indic. & Rhabarbarum Mechoacanum, Monardi: Germanis Rhabarbarum album. Dodonæus Rheo fimile non effe, & cum Bryonia parùm convenire, fed Scammonium quoddam Americanum fcribit. Sanè cum Bryonia fyl. magnam affinitatem habet.

Duplex habetur ratione loci: prima annis fupra feptuaginta ex Mechoaca novæ Hispaniæ Infula allata: altera verò ex Continente circa Nicaragua nata, quæ priore longè præftantior eft. Refert Fragoſus etiam in Aquacathian novæ Galitię nafci. Et Clufius in notis in Monardem, Mechoacan duo feminis genera ex Hispanica accepit: unum lævi cauliculo fine filiqua. femine nigro, quale eft Scammonij aut Convolvuli majoris: alterum oblongiore aliquantulum cauliculo & femine rufo, fuperiore longiore &

tenuiore utriusque filiqua parte interiore lanuginosa: ex utriusque semine plantulæ Scammonij aut Convolvuli modo prodire, &c. De hac quemadmodum & de Nicotiana, Jacobus Gorraeus Lutetianus, & Ægidius Everhardus Belga, libellum, ille Gallicè, hic Latine, scripsit.

VII. Bryonia Mechiocana nigricans, quæ ex India Chelapæ sive Celapæ nomine ante an-

nos duodecim allata: & à Massiliensibus Jalapium, vel Gelapo vocitur: quæ sub Bryonia 3, in Prodomo exhibetur.

VIII. Bryonia Mechiocana sylvestris. Mechoaca ex promontorio D. Helenæ. Monard. Mechoacæ sylv. genus, Lugd. hist.

Hæc priore minor est per omnia, cujus radix gravia symptomata excitat, quare Scammonæa, Monardæ auctore, nuncupatur.

RADIX QUIMBAYA.

Radix Quimbaya: in provincia Quimbaya, cujus metropolis Carthago, radices tenues, digiti crassitudine, inter arbores nascuntur, quarum fragmentum per noctem in aqua maceratum, aque partem majorem absorbit, ex residua unica tres sumpta benignè instar Rhabarbari purgant. Monardes ex Petri Cieca Peruviana historia refert, & ex eo Lugdunensis historia: meminit etiam Fragosus, sed succinctius.

LUPULUS.

Lupulum à Plinio l. 21. c. 15. Lupum salictarium nominatum volunt: qui Mesuae 2. purg. 24. Volubilis folijs asperis dicitur: hodie in Græcia Spuria nominatur.

Sativus est & sylvestris, magnitudine differentes: sic sylv. florum conos minores, rariores, pauciores habet: alijs Lupulus florens. fructu caret: & contra, fructum ferens, non floret.

I. Lupulus mas.

Lupulus, Brunf. Matth. Tur. Dodon. Clus. hist. Tabern.

Lupulus sativus, & sylv. Trag. Lon. Cast. Lugd.

Lupus salictarius, Fuch. Dodon. gal. Gesn. hort.

Lacun. Lobel. (cui & Vitis septentrionalium) Cæsalp.

Lupulus salictarius spontanea, Ad.

II. Lupulus fœmina: & Cam. ep. & hor.

Folij est rotundioribus, circa radicem sine incisuris tantùm serratis: flosculis subpallidis, qui sine fructu pereuntes, in pollinem lu-

teum abeunt.

III. Lupulus Mechiocanus.

Radix Carlo sancto, Monard. Lugd. Fragoso.

Indica radix, Monardi, part. alt.

Carolus Sanctus, Castori.

Radix hujus plantæ, quæ Lupulo similis est, ex provincia Mechiocan adfertur, cujus decoctum & pulvis in Catharro, Epilepsia & lue Venerea commendatur.

IV. Sippo, sarmenta longa, Lupuli sarmentis non absimilia, quibus ad religandum Brasiliiani utuntur: part. 3. Americ.

VITIS VINIFERA.

DE AGRICOLA OIVOPONIA historia Dioscorides l. 5. sedecim capitibus egit, Vitem, Labrustan, Uvam, Oenanthen, Omphacium, Vini naturam, differentias & facultates, ex sapore, mixtione, loco natali desumptas, exponens: quemadmodum de Lora, Mulso & similibus. Et Theophrastus sparsim in suis libris de Vite copiosè egit: ut de Vino 9. hist. 20. & 6. caus. pluribus capitibus. Et Plinius l. 14. capitibus novendecim.

Vitem dividimus in sativam & sylvestrem: sativa major est, cujus plurimæ species, alia minor. Majoris uva & colore & magnitudine differunt: alterius namq. acini, aut virides albicant (sive, aut fulvi, aut saturato rubere nigricant, aut cerulei, aut subrubentis coloris: alia acinis oblongis magnitudine & forma prunorum, quæ Pergulana dici potest: alia rotundis, usq. vel magnis vel parvis: alia acinis sunt frequentioribus, alia rarioribus. Sunt quæ granis aut vinaceis carent, interdum unicum vel alterum granum habent: Rarius uva barbata reperitur. Minor verdè est acinis nigris, rarissimè albidis, aut fulvis, nucleo minimo ac molli. Sapore etiam differunt: ut dulci, acerbo, muscato, quæ Vitis Apiana Plinio.

In folijs quoq. differentia, alia majora profundius incisa, ut Italice folijs ad pediculum usq. in laciniis acutis divisis: alia minora sunt: Sic alia tenuiora, alia crassiora: alia viridia, alia rubentia, alia maculata: alia ad tactum duriora molliora, alia laxa: alia deniq. subhirsuta.

Ratione loci, Vina plurimum variant: apud nos commendantur, ex Germanicis quidem Brisgoica, Alfatica, Ripensia, quæ ex ditione Bernatum habemus, Rhenana, & Necarina, quæ duo posteriora rarius habet-

habemus : ex Gallicis , Burgundiaca , & inter ea potissimum Arbuosiaca , Muscatellina , Frontiniacis , que Lugduno advehuntur : ex Italicis , Rhetica , que ex Valletelina asportantur : ex Hispanicis , Cimenes : ex Græcis , Malvaticum .

Sic in Aegypto , vinum tenue atque aquosum existit , licet calidissima regio sit : cujus rei causam Aphrodisæus lib. 2. prob. inquit . Et hoc vinum videtur Hesiodus οἶνον βιβλίου vinum Biblium vocasse : fortè quia in eadem cum biblo , id est papyro , regione proveniat : licet ipsius interpres Tzetius velit à Biblo civitate Libano monti proxima , nomen accepisse , siquidem constet ejus loci incolæ ferè hydropotas esse . Suidas verò tum à Byblos civitate , tum à Biblia vitis genere , dictum putat . Monet Guil. Hippian Rhëginum vitem que Ileus vocatur Bibliam vocare . Sed hæc alterius sunt loci .

In India insula Baly , Vites bis in anno uvas promunt : Linsc. part. 3. Ind. Orient. cap. 40. & in insulis Azores , super meras rupes crescunt , que radices in medios hiatus seu saxorum rimas immittunt , quibus succum sibi necessarium proliciunt : & in istis petris recessibus , Vites multo latius se proferunt , quam quæ in planitie sunt , quæ ad frugem pervenire nequeunt : Idem cap. 6. Sed in Hispaniola plantata exiguas uvas fundunt , nec admodum jucundi saporis & ferè Februario & Martio vindemiari solent , authore Benzone sive America lib. 4. cap. ult. & ut Josephus Acosta lib. 3. cap. 22. & lib. 4. cap. 32. nec in insulis , nec in firma terra Uvæ aut vinum nascitur : in nova Hispania , vinea uvas proferunt , sed nunquam probè maturescunt , ut vinum confici possit : nisi in Peru & Chile approbium vinum nascitur : nam jam vites colere didicere : & vinea plerumque in convallibus Peruanis nascuntur , juxta quas fossas ad aquam colligendam excavant , quæ vites subinde irrigant .

I. Vitis vinifera , ex cujus Uvis acerbis immaturis succus exprimitur , quem ομφάκτιον Omphacium Dioscorides lib. 5. cap. 6. vocat : ex quo Syrupus de Agresta in officinis paratur .

II. Uvæ passæ major βούμβας & Græcis .
Uvæ passæ majores , Trag. Gesn. hort. Cast.
Uvæ passæ , Tur. Lon.
Zibebas ferens , Cam.
Uvæ Zibebæ . Tab. Ger.

Non solum Uvæ , sed etiam acini præter modum ampli , crassi & oblongi sunt , ut non nisi passæ ad nos deferantur : Arabibus , uva Zibibi , Latinis passæ , Germanis , Zibeben / Meertreubel / id est , uva marina .

III. Uvæ passæ Indicæ gigantis carentes .
Uvæ sine vinaceis seu apyrenos , ad Claf. cur. post.

IV. Uvæ passæ minores , vel Passulæ Corinthiæ .
Passulæ , Trag.
Uvæ passæ minores , Gesn. hort. vel Corinthiæ , Cast.

Folij est rotundis , crassis , subtus incanis , in pauciores lacinias obtusas divisus : Uvis partim fulvis , partim subnigris , dulcibus & vinosis .

V. Vitis sylvestris , Labrusca .
Labrusca , Trag. Lugd. & alijs .

Labrusca dicta , quod in marginibus terræ , ceulabris quibusdam oriatur . Dioscoridi lib. 5.

cap. 2. ἀμπέλ & ἀγρία , qui genera duo fecit : alterius enim Uvæ non maturescit , sed florem tantum profert οὐαὶδίου nominatum : altera fructum perficit , ex parvis acinis nigris subastringentibus . Plinius Labruscæ vocat & Oenanthen , ex alba Labruscæ præstantiorem , quam è nigra scribit . Et Gesnerus libr. de hort. racemiferam tum albis , tum nigris acinis refert . Vocatur autem propriè Oenante , fructus Vitis sylvestris cum floret , Dioscoridi lib. & cap. 5. seu ut Plinius loquitur , Vitis labruscæ uva , quæ cum floret colligitur , quando optimè olet .

Apud Floridenses Labrusca in magna copia crescere , author part. 6. Ind. Occid. scribit .

VI. Vitis sylvestris Americana .
Vites sylvestres vicinas arbores scandentes & uvas edules proferentes in nova Francia habentur : part. 2. Amer.

VII. Vitis sylvestris Virginea .
Vitis duum generum spontè nascuntur : alterum uvis tenuibus acerbis : alterum majoribus & dulcibus : Hariot. desc. Virgin.

VIII. Vitis sylvestris Indica acinis pruni sylvestris .

Arbores multæ in India , quæ uvas quasdam agrestes ferunt , quarum Acini prunorum sylv. speciem referunt , & nigro folliculo vestiuntur , sed quia illis multum ligni , parum pulpæ , exijs vinum non faciunt : Benzo l. c. 28.

S E C T I O S E C U N D A

CLEMATITIS; LIGNUM COLUBRINUM; CLEMATIS; PERICLYMENUM; APOCYNUM; ASCLEPIAS; POLYGONATUM;
Lilium Convallium; Monophyllum; Laurus Alexandrina,
quibusdam Hippoglossum.

C L E M A T I T I S.

K *Leucitis* Dioscoridi lib. 4. cap. 182. idem est ac *Sarmentaria*: sic dicta, quoniam $\alpha\lambda\upsilon\mu\alpha\tau\alpha$ flagella, vitigenis flagellis similia emittat, ac ut illa arbores scandat. Plinio lib. 24. cap. 10. *Clematida* Smilacis similem, per arbores repentem geniculatam & ipsam appellaverunt. A Theophrasto 5. hist. 10. $\Delta\tau\epsilon\lambda\gamma\epsilon\mu$ dicitur, & esse arborem qua *Vitis* & *Labrusca* modo surgat.

I. Clematidis sylv. latifolia.

Vitis sylvestris, Trag. Lugd.
Vitis nigra, Fuch. Tur. Lon. 2. Tab.
Vitalba, Dod. ut: Guiland. the. (& *Vitis sylv.* Dioscoridis) Cæs.
Viburnum Gallorum, Bellon.
Atragene Theophrasti, Ang. Clus. hist.
Vitis sylv. caustica, Gesn. hort.
Clematis 3. Matth. Cast. Thal. 2. Lac.
Clematis altera prima, Cord. in Diosc.
Viorna vulgi, Ad. Lob. Ger.
Clematis sive Viorna vulgi, Lobelij, Eyft.

Clematidis est Dioscoridis, *Atragene Theophrasti*: quibusdam *Vitis sylv.* Plinij.

In foliorum divisuris mirè ludit & sarmenta aliquando brachiorum crassitudinis sunt.

II. Clematidis Peruviana.

Bexugo del Peru, ad *Atragene sarmenta* proximè accedentia, cortice cinereo obducta, gustus lentis, dein acris, denique fauces urentis: drachma purgat & Mechoacæ præfertur, Clusius in notis ad Monardem.

III. Clematidis peregrina folijs pyri incisis.

Clematis altera Bœtica, Clus. hisp. & hist.
Clematis Bœtica, Clusij, Lob. Lugd. Tab. Ger.

IV. Clematidis sive Flammula repens.

Clematis altera, Dod. gal. flore albo, Cast. Cam.
Clematis flammula quibusdam, Gesn. hort.
Clematis altera urens, Ad. Lob.
Flammula, Dod. Lugd. hist.
Viticella, Cæs.
Clematis urens, Tab. Ger.

Flammula dicitur, quod contusa applicata, vesicas flammæ instar excitet, cujus folia aliquando Apij modo dividuntur: est etiam simplex vulgaris, alia multiflora, quæ

Clematis urens 2. Tab.

Clematis urens multiflora, Ger.

V. *Clematidis maritima repens*: quæ 1. in Pr.

Clematites, Ang.

VI. Flammula recta.

Flammula, Matth. Lugd. Clus. pan. & hist. Tab.
Flammula frutex, Cord. in Diosc.
Clematis altera, Turn.
Flammula altera, Dod. altera surrecta, Lob.
Flammula recta, Cam. Eyft.
Flammula Jovis surrecta, Ger.

Duplex est: alterius sarmenta & foliorum pediculi virescunt & serius floret: alterius rubent & maturius floret.

Centella herba, quæ trita tumoribus imposita pustulas excitat, in epist. ad Monardem huc ferri potest.

VII. *Clematidis alpina Geranifolia*: quæ 2. in Prodomo.

Clematis cruciata alpina, Ponæ.

VIII. Clematidis cærulea erecta.

Clematis altera minor longifolia, Clymenum quorundam, Lob. Lugd.
Clematis cærulea Pannonica 2. Clus. pan.
Clematis cærulea 2. Tab.
Clematis major Pannonica, Ger.

Magnitudine variat: hinc duæ figuræ apud Clusium hist. pan. & Tab. sub
Clematide cærulea pan. 1. (quæ *Clematis cærulea pannonica*, Eyft) & 2. Et Ger. sub
Clematis pan. & Clemat. majore pannonica.
Flore est cæruleo, rarius albo.

IX. Clematidis cærulea vel purpurea repens.

Clematis altera, Matth. Dod. Cast. ap. Clus. hist. flore purpureo, Cam.

Clematidis alterius altera species, Dod. gal.

Clema-

Clematis peregrina cærulea & purpurea, Lob. Tab. qui duas figuras habet, & Ger. sub cærulea & rubra.

Clematis 3 quæ Flammula, Cæs.

Pothos cæruleus, Lugd.

Clematis peregr. incarnato simpl. flore, &

Clematis peregr. purpurea simpl. flore, Eyst.

Alijs Clematidis Dioscoridis: quidam *πρόβου* (Desiderium Gaza vertit) Theophrasti 6. hist. ult. faciunt.

X. Clematidis cærulea flore pleno.

Clematis altera fl. pleno, Cam. ep. Cluf. cur. post.

Clematis peregr. purpur. flore pleno, &

Clematis peregr. incarnata plena, Eyst.

Flore est cæruleo, purpuræcæruleo, incarna-

to, ad purpureum colorem sed admodum dilutum accedente.

XI. Clematidis trifolia flore roseo clavato.

Granadilla, Monardi, Petro de Cieca in hist.

Peruana, Lugd. Vide in Americæ par. 9. l. 4. c. 27.

at c. 30. Granadilla inter ligna recensetur.

Flos passionalis sive Granadille ex India, du Bry.

Granadilla dicitur propter semen, quod ut

in malis granatis inclusum continetur: Flos

passionalis, quod in flore aliquæ veluti pas-

sionis Christi figuræ delineatæ conspiciantur,

Monardes.

Hujus folia & flores à Doctis. Simplicista

Joh. Pona Veronâ anno 1621. accepi.

CLEMATIDIS INDICA, QUÆ LIGNUM.

Colubrinum.

Clematidem vocamus, quia pleraque sarmentitia sunt & per arbores repunt: Pao da Cobra, id est Lignum Colubrinum, Lusitani nominant, quia adversus animalium virus ejaculantium morsus & ictus efficax sit.

I. Clematidis Indica folijs Lentiscinis candidis maculis aspersis.

Ligni colubriini tertium genus, Garz. Frag.

II. Clematidis Indica spinosa folijs luteis.

Ligni colubriini alterum genus, Garziæ, Frag.

& Clusio, qui ligni fructum pingit, & Lugd. cui

malè titulus Ligni colubriini Acoftæ inscriptus

Lignum colubrinum, Tab. (est.

III. Clematidis Indica folijs persicæ, fructu

Periclymeni.

Ligni Colubriini primum genus, Garziæ, Frag.

Palodel Cebra, id est, Lignum serpentinum seu

Colubrinum, Linscot. 4. par. Ind. Or. c. 31.

Pao de Cebra lignum seu radix Lusitanis dicta,

omnium venenorum antidotus, in Insula S.

Laurentij, Ind. Or. part. 4. c. 7.

Et hæc tria ligni genera in insula Zeilan reperiuntur.

IV. Clematidis Malabarensis folijs Vitis,

colore dracunculi.

Lignū colubrinum primum, Acoftæ, Cast. Lug.

V. Clematidis Malabarensis altera radice

serpente.

Lignum colubrinum alterum, Acoftæ, Lugd.

Palo della Culebra, Cast. ap.

VI. Colubriini ligni tertium genus in eadem

provincia, vastæ arboris magnitudine, Acoftæ.

an Lignum colubrinum quod pingitur à Clu-

sio notis ad Acoftam.

VII. Radix quædam in Malaca, quæ ad-

versus vulnera sagittis toxico illitis facta, præ-

sentaneum remedium est, Garzias.

CLEMATIDIS DAPHNOIDES.

Quæ Dioscoridi l. 4. c. 7. *Κλυμαρίς*, aut *δαφνοειδής*, aut *αμυγοειδής*, aut *πολυγοβοειδής* dicitur, ipsi Plinio l. 24. c. 15. Clematis Ægyptia, quæ ab alijs Daphnoides, ab alijs Polygonoides vocatur. Alijs tamen ejusdem l. 21. c. 11. Vinca pervinca censetur: alijs, an ejusdem l. 24. c. 15. Centunculus sit, dubitantibus.

I. Clematis daphnoides minor.

Vinca pervinca, Brunf. Gefn. hort. Lon. Adv.

Lugd.

Chamædaphne altera Dioscoridis, Brunf. 4.

Pervinca (quod semper vireat) Trag.

Clematis, Matth. Lac. Cord. in Diosc. Tur.

Clematis prima Dioscoridis, Ang.

Clematis daphnoides, Dodon. ut: Fuch. Lob.

Thal. Cam. Tab. Cluf. hist.

Clematis Ægyptia sylv. Gefn. hort.

Provinca vulgo. Cæs.

Clematis daphnoides minor flore cæruleo:

flore albo: flore purpureo: tres fig. Eyst.

Flores cærulei sunt: quandoque candidi:

rarius rubentes, vel subpurpurascens: inter-

dundum flos alium florem medium continet.

II. Clematis daphnoides major.

Clematis Ægyptia hortensis flore purpureo, Gesn. hort.

Pervinca major, Adv. Eyst.

Clematis sive Pervinca major, Lob.

Clematis daphnoides major, Dod. Cam.

Provinca altera major, Cæs.

Clematis major, Lugd. prima major, Cast.

Clematis daphnoides latifolia, Clus. hist.

Hanc Clematidem Ægyptiam Plinij : il-

lam ejusdem Vincam pervincam, Cæs. alpinus statuit.

III. Clematis flore pleno.

Daphnoides polyflora, Lob.

Clematis flore multiplici, Cam. epit.

Clematis purpurea Austriaca, flore pleno, Camer. hort.

Clematis major flore duplicato, Lugd.

Clematis altera flore pleno, Clus. hist. ap. alt.

Clematis daphnoides fl. purpureo pleno, Eyst.

P E R I C L Y M E N U M.

Περικλυμένον à Dioscoride lib. 4. cap. 14. describitur, quod sit frutex simplex, habens ex intervallis foliola caulem amplectentia, subcandida, hederacea, & inter folia gemina nascentia, super qua fructus hederæ similis: florem candidum saba similem subrotundum & quasi in folium procumbentem: semen durum & avulsa difficilem: radicem crassam ac rotundam: Nisi Diosc. radicem rotundam diceret, cum nostra conveniret: at Plinius lib. 27. cap. 12. radicem præterijt. Quare an nostrum Periclymenum, potius sit *κωνιάμιον* & *ιτέρα*, quam *κισσόθεμον* aut *κισσόφυλλον* vocitent, Dioscoridis lib. 2. cap. 95. & Cyclamenos Plinij lib. 25. cap. 7. ambigitur, quod Diosc. scribente, folia fert hederæ, sed minora: caules crassos, geniculatos, quiq; circa vicinas arbores capreolorum modo se volvunt: flores candidi odorati: fructus verò instar acinorum uræ. similis hederæ, mollis, aliquantulum acrisaporis & lentus: radix inutilis. Etsi sint qui veliat, Cyclaminum alteram, Vitem sylvestrem & Periclymenum tribus distinctis locis à Dioscoride descriptum, unius plantæ nomina esse. Periclymenum dictum volunt, quod se adminiculis convolvat.

I. Periclymenum non perfoliatum Germanicum.

Caprifolium, Brunf. Gesn. hort. Lon. Germanicum, Dod.

Periclymenum, Trag. Fuch. Dodon. gal. Turn.

Cord. in Diosc. Gesn. hort. Cam. Thal. Tab. Ger.

Germanicum n, Eyst.

Periclymenum non perfoliatum Septentrionalium, Ad. Lob.

Periclymenum vulgare Septentrionalium, Clus. hist.

Flos candidus, subluteus.

II. Periclymenum perfoliatum.

Periclymenum, Matth. Ang. Lac. Adv. Cast.

Periclymenum alterum, Dod. gal.

Periclymeni species cujus folia unita, Gesner. hort.

Periclymenum perfoliatum, Lobel. Lugd. (& grandius) Tab. Ger. Eyst.

Periclymenum vulgare alterum, Clus. hist.

Vinciboscum vulgo, Cæs.

Flores ex purpura niveo candore nitent, alibi luteo aspersi: aut albi, aut subruffi.

III. Periclymenum humile.

Periclymenum 2. & Chamæpericlymenum Prutenicum, Clus. pan.

Periclymenum minus, Tab.

Chamæpericlymenum, Ger. Clus. hist.

IV. Periclymenum humile Norvegicum.

Chamæpericlymenum tenerius aliud, Cl. hist.

A P O C Y N U M.

Απόκυνον ἢ κύων, παραλλαχῆς, κύνόμορον Dioscoridi lib. 4. cap. 81. Apocynum, Plinio lib. 25. cap. 11. quod canes, lupos, vulpes & pantheras, Dioscoride auctore, vel ut Plinius, canes & omnes quadrupedes, necet. Dicitur alias περιπλακῆς quasi circumplectens, eò quod proxima amplexetur.

I. Apocynum folio subrotundo.

Apocynum, Matth. Ang. Gesn. hort. Lac. Adv.

Lob. (cui & Periploca Græca folijs latioribus

hederaceis) Lugd. Cast.

Apocynum primum latifolium, Clus. hist.

Cynocrambe, Lon.

Apocyni alterum genus, Cam.

Periploca repens, Cæs.

II. Apo-

II. Apocynum folio oblongo.

Apocynum repens, Matth. Lugd. Camer.

Apocynum folijs Oleandri, Anguil.

Apocynum 2 angustifolium, Cluf. hisp. & hist.

Periploca, Cæs. altera, Dod.

Periploca serpens angustiore folio, A d. Lob.

III. Apocynum angusto salicis folio.

Secamone, Scammonij species Ægyptijs, Alpin.

Apocini secundi species altera, Cluf. hisp. & hist.

IV. Apocynum Ægyptiacum lactescens siliqua Asclepiadis. Beidel-sar Alpini.

Ossar vulgo in Ægypto: fructus vero Beid el ossar, hoc est, ovum ex Ossar: Arabibus Saccharum Alhusar: forte Arbor lanigera, Bellonij l. 2. obs. Hon. Belli ep. 4. & 5. ad Cluf.

Apocynum Syriacum, seu Palæstinum, sive Ægyptiacum, Cluf. hist.

Esula Indica, quibusdam.

A S C L E P I A S.

Etsi *Ἀσκληπιάδης* Dioscoridis lib. 3. cap. 106. & Plinij lib. 27. cap. 6. *Asclepias*, à quibusdam nostrum censeatur (dubit at Anguillara, negat Matthiolus) at Apocyno cognata herba videtur.

I. Asclepias albo flore: & Gerard.

Hirundinaria, Brunf. Trag. Gesn. hor. Lonic.

Hederalis, Ruellio.

Vincetoxicum, Matth. Dod. Thal. Cast. Lugd.

qui Fuchij & Matthioli figuram exhibet.

Asclepias, Fuch. Dod. gal. Cord. hist. Turn. Lac.

Gesn. hor. Ad. Lob. Cæs. Tab. duplici figura, Cam.

Asclepias vulgi, Apocynum Dioscoridis, Col.

II. Asclepias nigro flore.

Vincetoxici altera species, Dod.

Asclep. altera fl. nigro, Lob. sive Periploca min.

Asclepias nigra, Lugd. flore nigro, Cam. Taber. Cluf. hist.

Vincetoxicum flore nigro, Cam. epit.

Apocynum, Colum.

III. Asclepias siliqua bifido mucrone.

Asclepias Cretica, Cluf. hist. append. i.

IV. Asclepias ex Virginea.

Wisack sive Vincetoxicum Indicum, Gerard.

V. Fructus Asclepiadis siliquæ similis, seminibus planis nigris.

Fructus 3. è navigation. Batau. Cluf. ex l. 2. c. 15.

P O L Y G O N A T U M.

Polygonatum *ἰσχυρότατον* Dioscoridi lib. 4. cap. 6. quod radix crebro geniculata sit: vulgo Sigillum Salomonis, haud dubiè à vestigijs pluribus, radici sigilli instar impressis.

I. Polygonatum latifolium vulgare.

Sigillum Salomonis, Brunf. Gesn. hor. latifolium, Trag.

Polygonatum, Matth. Lac. Cast. vulgare, Cam. vulgatius, Eyft.

Polygonatum latifolium, Fuch. Dod. ut: Cord. in Dioscor. & hist. Gesn. hor. Lob. Tab. primum, Gerard.

Polygonatum majus, Lon. Ad. Thal.

Polygonatum latifolium vulgare, Cluf. hist.

Fraisinella, Ang. Cæs.

Vulgares herbarij Germ. cum Dictamno albo & Elleboro albo confundunt: alij malè Secacul Arabum faciunt. Variat baccis rubetib⁹ purpureis quandoq; nigris, ut Cam. in epit. monet.

II. Polygonatum latifolium maximum.

Polygonatum majus, Cluf. pan. Eyft.

Polygonatum latifolium primum, Eid. hist.

Polygonatum Pannonicum, Cam.

I. I. Polygonatum latifol. Ellebori albi folijs.

Polygonatum *πλάτφυλλον*, vel 2. Cluf. pan.

Polygonatum 3. latiore folio, Eid. hist.

Polygonatum latifolium, Dod. post.

IV. Polygonatum latifol. flore majore odore.

Polygonatum flore odore, vel 1. Cluf. pan.

Polygonatum secundum latiore folio, Eid. hist.

Polygonatum, Ger. latifolium minus, Tab.

an Polygonatum angulosum, Cord. hist.

V. Polygonatum latifolium minus flore majore: 1. in Proдро.о.

VI. Polygonatum latifolium perfoliatum Brasilianum: 2. in Proдро.о.

VII. Polygonatum latifolium ramosum.

Laurus Alexandrina, Matth. Dod. gal. Cam.

Hippoglossum, Lugd.

Rusco affinis tertia, Cæs.

Polygonat. 3. Clu. pan. latif. 4. ramosum, Eid. hist.

Polygonato affinis planta, Lob. ob.

Polygonatum latifolium 3. & 4. Tab.

Polygonatum ramosum & acutum, Ger.

VII. I. Polygonatum angustif. non ramosum.

Sigillum Salomonis angustifolium, Trag.

Polygonatum angustifol. Fuch. Dod. gal. Tur.

Eyft. Lugd. Cluf. pan. vel 5. hist. primum, Tab.

Poly-

Polygonatum tenuifolium, Cord. in hist. Cam.
 Polygonatum tenuifolium majus, Thal.
 Polygonatum erectum, Gef. hort.
 Polygonatum minus, Lon. Ger. folijs rubiæ,
 Ad. Lob.
 Polygonatum alterum, Dod.
 Polygonato similis in alpibus, Cæf.
 Quibusdam Chamædaphne Dioscoridis l. 4.

c. 149. alijs Ephemerum ejusdem. l. 4. c. 87. & Plinij lib. 25. c. 13. qui florem cæruleum tribuit.
 IX. Polygonatum angustifolium ramosum.
 Polygon. 4. angustifolium ramosum, Cluf. pan.
 Polygonatum angustifolium secundum, Tab. angustifolium, Ger.
 Polygonatum 6. sive angustifolium 2. Cluf. hist.
 Polygonatum tenuifolium minus, Thal.

LILIUM CONVALLIUM.

Lilium, quod à loco nat ali convallium appellatur, à quibusdam Lilium vernum Theophrasti 6. hist. 7. censetur: alij Oenanthen ejusdem l. 6. c. 7. & Oenanthen Athenæi velunt.

I. Lilium convallium latifolium: in Prodromo describitur.
 II. Lilium convallium album.
 Lilium convallis, vel sylv. Brunf.
 Lilium convallium, Trag. Matth. Gef. hor. Dod. Cæf. Cast. Lugd. Cam. Tab. Ger. Cluf. hist.
 Lilium Theophrasti, Dod. gal.
 Ephemerum non lethale, Fuch.
 Callyonimus vel Chamæcitrinus, Gef. hor.
 Cacalia, Lonic.
 Lilium convall. vel vernum Theophr. Ad. Lob.

III. Lilium convallium alpinum.
 Lilium convallium alterum alpinum flore majore, & odoratiore, Cam.
 Lilium convallium flore albo, Eyf.
 IV. Lilium convallium flore rubente.
 Lilium convallium floribus suaverubentibus, Lob. icon.
 Lilium conval. rubrum, Tab. fl. subrubro. Cam.
 Lilium convallium flore incarnato, Eyf.
 Flore est minore, candore & rubore confusè mixto, & odore minus valet.

MONOPHYLLUM.

Mονόφυλλον, unifolium dictum, quod cum prodit unico sit folio, nam cum cauliculum acquirit, folia bina habet, rarius tria, & quidem in alpibus: propter similitudinem cum Lilio convallium, minus appellare lubet: sunt qui Cyclaminum tertium Plinij l. 25. c. 9. velint.

Lilium convallium minus.
 Unifolium, Brunf. Dod. ut: Lug. Cam. Tab. Eyf.
 Coryledon syl. & Unifolium, Trag.
 Gram. Parnassi, Mat. Lug. Cast. Tab. majus, Ger.

Henophyllum vel Monophyllum, Gef. hor.
 Cyclaminum unico folio, Dalech. in Diosc.
 Monophyllum, Ad. Lob. Thal. Gerard.
 Bifolium primum, Lonic.

LAURUS ALEXANDRINA QUIBUS- dam Hypoglossum.

Lαύραλον Dioscoridis l. 4. c. 132. & Hippoglottion Plinij l. 15. c. 30. ubi Laurum Alexandrinam vocat, ab alijs Idaam dictam, sunt qui idem censeant cum Lauro Alexandrina Theophrasti 3. hist. 17. Alijs ιδέα ή ίσα, Idaa radix Dioscoridis l. 4. c. 44. Alijs άξφρυ άλξφάδρα, aut ιδέα, aut ιωόβλωτον, Laurus Alexandrina Dioscoridis l. 4. c. 147. Alijs χαμουάξφρυ, qua & άλξφάδρα Dioscoridis l. 4. c. 149. & Laurus taxa Plinij l. 15. cap. ult. & Chamædaphne ejusdem l. 24. c. 15. Deniq; sunt qui radicem Idaam, Hippoglossum, Laurum Alexandrinam & Chamædaphnen apud Dioscoridem idem esse velint.

I. Laurus Alexandrina fructu pediculo infidente.
 Uvularia, Brunf. (qui marem & foeminam pingit, sicut & Tabernæmontanus & Gerard.) Lon.
 Laurus Alexandrina, Brunf. Trag. Fuch. Ang. Gef. hort. Eyf.
 Hippoglossum, Matth. Dod. ut: Turn. Lac. Ad. Lob. Cast.

Hippoglossum mas & foemina, Ger.
 Uvularia mas, sive Laurus Alexandrina, Tab. icon.
 Uvularia foemina, sive Hippoglossum, Tab. icon.
 Hippoglossum, quod à Lauro Alexandrina differt, Guil.
 Hippoglossus, Gefn. hort.
 Daphne Alexandrina, Fuch.

Bonifacia & Bislingua, Anguil.
 Laurus taxa Plinij, Lugd.
 Rusco affinis prima, Cæs.
 Bislingua, Cluf. panon.
 Radix Idæa Dioscoridis, Colum.
 Laurus Alexandrina Theophrasti, 2. Cluf. hist.
 II. Laurus Alexandr. fructu folio insidente.
 Laurus Alexandrina altera, Matth. Taber.
 Laurus Alexandrina & Chamædaphne, Guil.

Laurus Alexandrina, Lac. Lob. ad part. alt. Col.
 cui & Chamædaphne.
 Laurus Alexandrina vera, Lugd. Cluf. hist.
 Rusco affinis altera, Cæs.
 Hippoglossum Matthioli, Ger.
 Hæc folio est rotundiore, baccis in medio fo-
 liorum impressis, nec ulla epiglottide testis:
 illa folio est longiore, glossarijs sive ligulis do-
 nata, baccis ex oblongis petiolis dependentib.

S E C T I O T E R T I A

HEDERA; HEDERA TERRESTRIS; CYMBALARIA; NASTUR-
 TIUM INDICUM; BALSAMINA; NOLI ME TANGERE; ARI-
 stolochia; Cyclamen; Gramen Parnafsi; Saxifraga; Chelido-
 nia minor; Numularia.

H E D E R A.

Hedera κισσός Dioscoridi lib. 2. cap. 210. κισσός Theophrasto 3. hist. 18.
 Differentias multas in specie sortitur, summæ autem generæ tres: nam quædam candida est, altera
 nigra, tertia helix: candida, fructum fert candidum: nigra nigrum, aut croci amulum, quam vulgus Diony-
 sian vocat: Helix fructum non gignit, &c. Dioscorides. Sic Theophr. l. c. multigena hedera est, quædam enim
 humi repens: quædam in excelsum se attollens: & excelsum genera plura, sed tria summa patescunt, can-
 dida, nigra, tertiâq; clavicula, &c. Plinius l. 16. c. 34. Hedera duo prima genera fecit, marem & fæminam (per
 marem Cistum intelligere oportet, confundit enim Cistum cum Cisso, id est, Hedera) subjungit: species tres esse,
 candidam, nigram, helicem: quæ species in alias etiam dividuntur, &c. quæ ex Theophrasto sumpsit.

I. Hedera arborea.

Hedera, Brunf. Trag. Ang. Cord. in Diosc. Dod.
 Cæs. salp.
 Hedera arborea, Matth. Gef. hort. Lugd.
 Hedera nigra, Fuch. Dod. gal. Lac. Lonc.
 Hedera corymbosa communis, Ad. Lob. Taber.
 Gerard.
 Hedera major, Castor.

Variat: cultu enim arborefcit, & cum ad eam
 ætatem pervenit, in qua fructum ferre potest,
 totam faciem mutat, nam per se erigitur, nul-
 lum adminiculum quærens, & hanc Orthocif-
 sum antiqui dicunt, quæ
 Hedera arborea recta, Ad.

Folia mutat, ut quæ prius in plures angulos
 desinebant, angulis oblitteratis, excepto eo qui
 in summo est, rotundantur, maculis albis, ali-
 quando sub rubentibus, infernè distinguuntur.
 Baccæ maturitate nigræ, rarò flavæ.

II. Hedera poëtica.

Hedera Dionysias, & Chrysocharpos, Dalech.
 Lugd.

Dionysias aut Bacchica, quod ex ea poëtarum
 coronæ consueverunt: Chrysocharpos, à fructus
 colore aureo: hinc folium minimè angulo-
 sum est.

III. Hedera major sterilis.

Hedera Helix, Brunf. Matth. (& minor) Fuch.
 Dod. ut: Lac. Lon. Lugd. Cæs. Cam. Tab. Ger.
 Hedera sterilis, Anguil.

Hederæ arboreæ sylvestre genus, Gef. hort.
 Helix sive provoluta sterilis hedera, Ad. Lob.
 Hedera minor, quæ Helix, Castor.
 Hederæ species tertia helix vocata, Thal.

Hæc diversa ne sit ab arborea, Theophrastus
 ambigit: Plinius concedit: at recentiorum ali-
 qui negant, fieri enim utalicubi non arborefcit,
 ob imperfectionem quandam Individui non
 speciei.

IV. Hedera humi repens.

Hederula, Trag.
 Hedera minor κισσός & κισσός, Dodon.

V. Hederaceis folijs planta.

Cyclaminos altera hederaceis folijs, Lob. Lugd.

HEDERA TERRESTRIS.

Hedera terrestris, χαμαίνιος © Dioscoridi lib. 4. cap. 126. si in descriptione προμνηστέρα, μνηστέρα legatur: à Plinio videtur intelligi, sub Hedera à terra se non attollente: quibusdam Malacocissos, quasi mollis hedera, in Geoponicis: alijs Chamaclena, quasi Clematis humilis repens.

I. Hedera terrestris vulgaris.
Hedera terrestris, Brunf. Matth. Dod. Lug. Cæs.
Thal. Tab. Gerard.
Elatine, Brunf. 4.
Chamæcissos, Trag. Fuch. Dod. gal. Lac. Cam.
Chamæclema, Codd. hist.
Humilis hedera, Ad. corona terræ, Lob.
Malacocissos, Lugd.

Duplex est: major, quæ vulgata: minor elegantior, cauliculis erectioribus, brevioribus ut

& folijs: floribus magis cæruleis, quæ locis humidioribus circa arbores antiquas reperitur.

II. Hedera terrestris montana.
Hederæ terrestris species montana, Cam. epit.
Priore hirsutior est, folijs majoribus & floribus, qui purpurascent.

III. Hedera saxatilis magno flore.
Afarina sterilis, Lob. ob.
Afarina sive saxatilis hederula, Ad. Lob. icon.
Afarina Lobelij, Lugd.

CYMBALARIA.

Cymbalaria, à cymbalo nomen duxisse videtur: quibusdam Umbilicus Veneris alter censetur: at Hermolaus, Barbarus, Capnon primam Plinij lib. 25. cap. 13. esse credidit.

Cymbalaria, Matth. Lugd. Cæs. Cast. vulgaris, Lac.
Cymbalaria Italica hederaceo folio, Ad. Lob.

Umbilicus Veneris officinarum, Lonic.
Linaria hederæ folio, Col.
Cymbalaria folijs hederaceis fl. cæruleo, Eyst.

NASTURTIUM INDICUM.

Nasturtium dictum ob saporem, Indicum à loco natali.

I. Nasturtium Indicum majus.
Nasturtium Indicum, Dodon. Lob. Lugd. Cam. Cast. Eyst.
Nasturtium peregrinum, quod Peruvian. Lugd.

Flos sanguineus Monardi, Lugd.
II. Nasturtium Indicum minus.
Nasturtium Peruanum, Monardi.
Folia habet rotunda, Lenticulæ paulo majora.

BALSAMINA.

Balsamina dicitur, quod ex pomis ipsius maris immaturis oleo injectis, in solatione oleum seu Balsamum, ut Chirurgi vocant, ad vulnera consolidanda præstantissimum conficiatur.

I. Balsamina rotundifolia repens, sive mas.
Balsamina, sive pomum mirabile, Trag.
Balsamina, Matth. Lac. Lugd. Cæs. alba, Gesn. hort.
Balsamine prima, Fuch. Anguil.
Balsamina pomifera, Gesn. collect.
Charantia, Dod. ut: Lonic.
Cucumis puniceus, Cord. hist.
Balsamina cucumerina punicea, Ad. Lob. Tab.
Balsamina mas, Cam. Gerard.
Momordica, Castor.
Quibusdam Plinij l. 20. c. 3. Cucurbita Somphos à Græcis appellata.

Fructus maturus colore variat, modò puniceo, modò luteo rubescente.
Balsamina mas fructu puniceo, &

Momordica fructu luteo rubescente, Eyst.
II. Balsamina fœmina.
Balsamine altera, Trag. Matth. Fuch. Ang. Gesn. hort. Cast.
Balsaminum, Dod. gal. Lon. & Charancia fœmina.
Balsamina, Dod. Lugdun. cum Matth. & Fuch. figura.
Balsamella, Cord. hist.
Balsamina amygdaloides, Gesn. ad Cordum.
Balsamina fœmina, Cam. Tab. Ger. Eyst.
Balsamina fœmina persicifolia, Ad. Lob.
Catanance, Cæs. alp.
III. Balsamina lutea, sive Noli me tangere.
Mercurialis sylv. altera, Trag.

Efula, Eid. & Lugd.
Tithymalus sylv. Lon.
Noli me tangere, Gesn. hort. & frac. (cui & Milium capreatum) Cam. Tab. Eyst.
Perficaria siliquosa, Ad. Lob. Lugd. Cam. Thal.
Impatiens herba, Dod.
Catanance altera, Cæs.

Chrysaëa, Lugd.
Balsamita altera, Col.
Noli me tangere & Impatiens herba dicta, propter siliquas, quæ ubi maturæ levissimo contactu dissiliunt: aliqui Æschinomene Plinij suspicantur: quibusdam Pseudoapocynon. Flore est luteo, est & pallido.

A R I S T O L O C H I A.

Aristolochia Dioscoridi l. 3. c. 4. quod existimetur optimè puerperis, seu partus doloribus opitulari: hinc fortè Nicandri scholiastes refert, Aristolelem herba hujus inventionem mulieri tribuere. Et Plinio l. 25. c. 8. Aristolochia nomen grævida dedisse videntur, quoniam esset ἀρσεν ληξόου: nostri Malum terra vocant.

Genera tria Dioscorides agnovit, ἄρσεν, μαργαρί, ἰαμακλήριδα. Plinio genera quatuor: unum tuberosis radicibus rotundis: alterum radice longa: tertium longissima tenuitatis, quæ Clematis, ab alijs Cretica vocata: quarta quæ Pistolochia, tenuiori proxima, quam quidam Polyrhizon cognominant, &c.

I. Aristolochia rotunda, flore ex purpura nigro.

Aristolochia rotunda vera, Trag. Lon. Cam.
Aristolochia rotunda, Matth. Dod. ut: Anguil. Cord. in Diosc. Gesn. hort. Tur. Lac. Adv. Lob. Cast. Lugd. Eyst.
Aristolochia rotunda i. Clus. hisp. & hist.
Aristolochia fœmina, Lugd.
Aristolochia prima, Cæs.

II. Aristolochia rotunda flore ex albo purpurascete.

Aristolochia rotunda altera, Clus. hisp. & hist.
Anguillara plures species inveniri scribit: verùm hæc non solum colore floris, sed & folijs & fructu à priore differt.

III. Aristolochia longa vera: & Ang. Cam.
Aristolochia longa, Dod. ut: Cord. in Diosc. Gesn. hort. Ad. Lob. ico. Clus. hisp. & hist. Lugd. cum Clusij & Fuchsijs figura.

Aristolochia altera radice pollicis crassitudine, Cæs.

IV. Aristolochia longa Hispanica.

Aristolochia longa altera, Clus. hisp. & hist.

V. Aristolochia Clematidis recta.

Aristolochia, Brunf. longa, Trag. Matth. Fuch. Tur. Lac. Lon. Cast. Lugd.

Aristolochia longa altera, quæ Clematidis veteribus, Cord. in Diosc.

Aristolochia longa vulgaris, Ang. Cam. epit. & hort. Eyst.

Aristolochia Clematidis, Dod. gal. Ang. Gesn. hort. Adv. Lob. Tab. Ger.

Aristolochia Sarracenicæ, Dod. Lugd.

Aristolochia Clematidis i. Clus. hisp. clematidis vulgatiore, Eid. hist.

Aristolochia altera radice tenui, Cæs.

VI. Aristolochia Clematidis serpens.

Aristolochia clematidis, Dod. Lugd. Cast. desc. Belli epist. i. ad Clus. vel

Aristolochia Cretica.

Aristolochia clematidis altera, Clus. hisp. vel Beotica, Eid. hist.

Aristolochia Clematidis altera Hispanica, Lob.

Flos luteus, aut ex purpura nigricans.

VII. Aristolochia Pistolochia dicta.

Pistolochia, Dod. ut: Gesn. hort. Clus. hisp. & hist. Cam. epit. Cast. Lugd. cum Clus. & Dodon. figura.

Aristolochia polyrhizon, sive Pistolochia Plinij, Ad. Lob.

Aristolochia altera plures radices spargens, Cæsalp.

Flos aliquando niger, aliquando ex herbido luteus.

VIII. Pistolochia Cretica.

Pistolochia altera sempervirens, Clus. hist. ap. i.

IX. Aristolochia Maurorum.

Rhasur & Rumigi à Mauris nominata, Rauvvolf. Lugd. append.

Aristolochia peregrina Rauvvolfij, Clus. hist.

C Y C L A M E N.

Kυκλάμινος Dioscoridi lib. 2. cap. 194. folijs est hedera purpureis, varijs, supra infraq; albicantibus maculis, &c. Theophrasto 9. hist. 10. Gaza tuber terra reddidit, imitatus Plinium, cui lib. 25. cap. 9. Cyclaminus, nostris Tuber terra dicitur.

Differentia: alius vere, alius autumno floret: quibusdam flos odoratus, alijs inodorus: & flore rubro, albo, luteo, tum qui autumnofloret & odoratus est. Pettillium Plinij l. 21. c. 8. Anguillara cenfet: sic æstivum, Spheritin Aërij Bononienses, Camerario notante, credunt.

I. *Cyclamen orbiculato folio infernè purpurascente.*

Cyclaminus minor & Umbilicus terræ, Trag. Cyclaminus, Matthiol. Dodon. gal. Cord. in Dioscor. & histor. Gesn. hort. Lac. Turn. Lon. Tabern.

Cyclaminus major, Cast.

Cyclaminus rotunda, Fuch.

Cyclaminus orbicularis rotundifolius, Dod.

Cyclamen vulgare, Eystett. officinarum orbiculato folio, Panis porcinus, & Arthanita, Lobel. ico.

Cyclaminus flore odorato, Clus. pan. & hist.

Cyclaminus vulgaris, & Cyclam. prior, cum icone Matth. & Lobelij, Lugd.

Cyclaminus æstivus vulgaris, Cam. Cyclamen orbiculato folio, Ger.

Flos nunc dilatius, nunc saturatius purpurascit: albo flore rarius reperitur. Radice est aliquando maxima, & ejus species quædam, radice instar capitis arietis, Gesn. hort.

II. *Cyclamen orbiculato folio infernè ex viridi pallente.*

Cyclamini odorati altera species, Clus. pan.

Cyclamen odorato flore 2. Eid. hist.

III. *Cyclamen radice maxima folijs infernè rubentibus.*

Cyclamen Romanum, Eyst.

an Cyclamen à Mutono, Clus. hist.

IV. *Cyclamen folio anguloso.*

Cyclamen folijs angulosis, Gesn. hort.

Cyclamen vernum, Lob. ico. Cam.

Cyclamini orbiculati tertia species, Dod.

Cyclaminus verno tempore florens, Clus. pan. & histor.

Cyclamen vernum, Eyst.

Folio est rotundiore rarius oblongiore, floribus intensius quam in vulgari rubentibus, vel omnino albescentibus.

V. *Cyclamen odoratum æstivo solstitio florens folio maculato.*

Cyclamini odorati duplex varietas, Clus. hist.

Prima folijs aliquantum angulosis, albis maculis obscure à versa parte notatis: flos saturatè purpurascens. Alterius folia averfa parte viridia, ad versa maculis albis manifestis, flos dilutius purpurascit, vel omnino albescit.

VI. *Cyclamen hederæ folio: & Adv. Lob. Clus. pan.*

Cyclamini alia species, Dod. gal.

Cyclaminus orbicularis, Dod. alter orbicularis, Lugd.

Cyclaminus inodoro purpurascente flore, Clus. hist.

Cyclaminus æstivus folio hederaceo, Cam. Cyclamen serotinum folijs hederaceis, Eyst.

VII. *Cyclamen folio hederaceo polyanthes.*

Cyclaminus Byzantinus alter, tubere palmaris latitudinis πολυανθες: tulit flores 20. 50. 100. Clus. hist.

VIII. *Cyclamen radice castaneæ magnitudinis.*

Cyclaminum Constantinopolitanum, vel byzantinum, Clus. pan. & hist.

Folia prona purpurascensibus supina candidantibus maculis notantur.

IX. *Cyclamen radice exigua.*

Hermodactylus quorundam, Trag.

Cyclaminus exigua, Eidem.

Cyclaminus montis Juliani, cujus Mesues meminuit, Ang.

Cyclamini exiguæ veræ species, Lugd.

Cyclaminus radice avellanæ, Clus. pan.

Cyclaminus æstivus, Eid. hist.

Cyclaminus minor, Cast.

X. *Cyclamen oblonga radice.*

Cyclaminus radice oblonga malo in sine adnexo, Gesn. hort.

Cyclaminus oblongum, Eid. append.

Cyclaminus μαυρόειδος, Cam. epit. longius radiceatus, Eyst.

Cyclaminus cujus radix digitalem crassitiem non superat, & cubitalis est longitudinis, Clus. pan.

Cyclamen odoratum μαυρόειδος, Clus. hist.

XI. *Cyclamen vernum luteum.*

Cyclamen luteo flore, Ang. Ad. Lugd.

XII. *Cyclamen vernum album.*

Cyclamen vernum flore albo, Lob. adv. part. 2. Clus. hist. ap. alt. auct. quod folijs circinatae rotunditatis, Eid. cur. post.

XIII. *Cyclamen folijs Violarie radice cordis effigie.*

Cyclamen vernum spurium, Cl. hist. ap. alt. auct.

GRAMEN PARNASSI.

Gramini quod in Parnasso monte provenit, folium hederaceum, florem candidum, &c. Dioscorides l. 4. c. 32. tribuit: ubi & alterius in Cilicia nati meminit, quod incolæ Kivav appellant, cujus virentis esu boves inflammantur: quid velit non assequimur.

I. Gramen Parnassi albo simplici flore.
Gramen Parnassi, Dod. ut: Gesn. hort. Lobel.
icon. Eystett.
Hepatica alba, Cord. hist.
Enneadynamis Polonorum, Gesn. hort.
Unifolium palustre, Gesn. collect.

Gramen Parnassi hederaceum recentiorum,
Adv. Lob. ob.

Gramen hederaceum, flos hepaticus, Tab.
Gramen Parnassi minus, Ger.

II. Gramen Parnassi albo pleno flore.
Gramen Parnassi duplicato flore, Lob. Lugd.

SAXIFRAGA.

Saxifraga ab effectu dicta, cum ejus stillatitia, ut & decoctum, lapides renales & frangere & pellere dicitur: ut & farina granorum ad radicem, ex decocto sumpta.

I. Saxifraga rotundifolia alba.
Saxifragia, Brunf. major, Eid. 4. Fuch. Lac.
Saxifraga alba, Trag. Dod. ut: Fuch. icon. Gesn.
hort. Lugd. Thal. Cam. Tab.
Saxifraga quarta, Matth. Cast.
Saxifraga, Lon. alba chelidonides, Ad. Lob.
Theligono affinis herba, Cæs.
Saxifraga alba tuberosa radice, Clus. hist.

Hæc nonnullis locis folijs est majoribus, al-
tiusque exurgit: frequentius tamen minoribus
est & humilior.

II. Saxifraga ad folia bulbos gerens.

Saxifraga bulbosa altera bulbifera montana,
Colum.

III. Saxifraga rotundifolia aurea.
Saxifraga aurea, Dod. ut: Gesn. hor. Thal. Cam.
Ger. Lugd. cum. Dod. & Lobelij figura.

Saxifraga aurea lichenis facie, & natalitijs, Ad.
Lobel.

Chrysofplenium, Tab.

Hepatica palustris, Eyst.

Erysimi species Aldroando dicebatur: In hi-
storia Lugd. Saxifragæ alpinæ figura jungitur,
quam cum priore eandem suspicor.

CHELIDONIA MINOR.

Chelidonia duplex habetur, major de qua supra: minor, de qua nunc, quam Dioscorides lib. 2. cap. 212. *χελιδόνιον τὸ μικρὸν, aut μικρὸν ἄργεον* nominat, cujus descriptio, præter vires, nostræ convenit: an forsân ratione soli diversitas obvenit? Plin. lib. 25. cap. 13. *Strumea* censetur, quo loci de Ranunculo tragit.

I. Chelidonia rotundifolia major: in Pro-
dromo descripta.

II. Chelidonia rotundifolia minor.
Testiculus sacerdotis, Sylvatico.
Ficaria & scrophularia minor, vel 2. Brunf.
Hæmorrhoidum herba, Hier. Brunsvvic.
Chelidonium minus, Trag. Matth. Fuch. Dod.
ut: Ang. Cord. in Diosc. & hist. Gesn. hort. Tur.

Lac. Lon. Guil. (an Amellus sit dubitat) Adv.
Lob. Lugd. Cast. Thal. Tab. Ger. Eyst.

Malacocissus minor, Fuch. ico.
an Ranunculus latifolius, Lugd.

Favagello, Cæs.

Hujus folia aliquando macula purpurea no-
tantur: flore est luteo simplici: rarius pleno,
Camerario monente.

NUMMULARIA.

Numularia à folijs nummi speciem referentibus dicta: alijs Centummorbia, à mirifica in vulne-
ribus medendis facultate: alijs Hirudinaria, quod hirudinis instar passim terra affixa hæreat.
Sunt qui Numulum Plinij lib. 18. cap. 28. censeant, ubi falsò Mimmulus legatur: an fortè apud Theophras-
tum lib. 9. cap. 14. *ἑσθὸδᾶνον, Rubiam Gazæ* vertit.

I. Nummularia major lutea.
Serpentaria 3. & Centummorbiolum, Brunf.
Nummularia, Trag. Matth. (& Lunaria minor)
Fuch. Dod. ut: Gesn. hort. Lon. Adv. Lob. Lugd.
Cast. Cæs. Cam. Tab. Ger. Eyst.

Centimorbia, Gesn. Turn.

Hirudinaria minor, Tab.

Ratione foli variat: hortensis per omnia ma-
jor, sylvestris contra: hinc duæ icones apud Tab.
Hirudinariæ majoris & minoris: & apud Ger.

Numulariæ, & Numulariæ minoris, nomine.

II. Nummularia minor purpurascens flore: quæ in Prodomo describitur.

SECTIO QUARTA.

CUCUMIS; MELO; PEPO; MELOPEPO; AN-
GURIA; CUCURBITA; COLOCYNTHIS;
CUCUMIS ASININUS.

CUCUMIS.

Etsi *Σκου* nomen apud Græcos, (quemadmodum Cucumeris apud Latinos) generale sit omnium horariorum fructuum, videlicet Peponum, Melonum, Cucumerum, Anguriarum & cæterorum ejusdem generis, ut Guilandinus quoque notavit: attamen *Σκου* nomen & Dioscoridis l. 2. c. 163. Theophrasti 1. hist. 18. alijs *σκύρον*, & *κύνρον*. Cucumer Plinio l. 19. c. 5. Cucumis Varroni à curvure, quasi Curvimer, dicitur.

Genera duo Dioscoridi & Theophrasto, sativa & sylvestris: sativa, inquit Theophrastus, partim genera esse existimant, ut & Cucurbita, partim negant: sed in uno eodemq; genere, alias meliores, alias deteriores affirmant. Cucumeris tria genera notant, Laconicum, Scytalicum, Boticum. Plinius l. c. de Cucumere agens, Melones, Cucumeres & Angurias complectitur: admonens, ea forma qua cogantur crescere: sic flore in fistulam demisso, mira longitudine nasci: jungens, Græcos Cucumerum tria genera fecisse Laconicum, Scytalicum & Boticum: sic de sylvestri l. 20. c. 1. & de anguino sive erratico l. 20. c. 2. egit.

I. Cucumis fativus vulgaris.

Cucumis fativus, Brunf. Matth. Fuch. Dod. gal. Lon. Cast.

Cucumis, Trag. Ang. Tur. Lac. Fracast. Tab.

Cucumis vulgaris, Dod. Ger.

Cucumer fativum, Cord. in Diosc.

Cucumis fativus & esculentus, Ad. Lob. Lugd.

Citreolus vulgo, Cæs.

Cucumeres virides, albi, longi, recurvi: læves, asperi: Alijs Sycios Galeni, alijs ejusdem Melopepon. Fructus maturus subluteus est: habetur & totus albus.

V. Cucumis fativus major.

Cucumis Turcicus, Fuch. Tab. Ger.

Cucumis ex Hispanico semine natus, Tab. Ger.

III. Cucumis flexuosus.

Cucumis longus, Matth. Lugd. oblongus, Dod.

Cucumis anguinus & tortilis, Lac.

Cucumis anguinus, Ang. Gesn. col. Lugd. anguina, Tab. Ger.

Cucumis flexuosus, sive anguinus, Adv. Lob.

Cucumis fativus 2. Cast.

Citreolus alter forma anguis, Cæs.

Hujus species habetur fructu cubitali.

Sic in regno Congiano insignis magnitudinis & suavitatis habentur: part. 1. Ind. Or. l. 2. c. 1.

IV. Cucumis pyriformis.

Cucumer minor pyriformis, Tab. Ger.

V. Cucumis Ægyptius rotundifolius.

Chate Ægyptijs, cucumerum genus, Alpin.

M E L O.

Cucumerum genera censentur Pepones & Melopepones, potissimum figura & quantitate differentes: majores enim & oblongi, Pepones: mali effigiem referentes, Melopepones, nomine ex Melone & Pepone composito dicuntur. Hoc genus Palladius Melones, quasi *μελώνες*, id est pomeos, à malorum figura appellavit, quod nomen adhuc in usu est. Sicq; tria Cucumeris genera statui possunt, Cucumer, Melo & Pepo. At Melon Theophrasto Sycion; Plinio, Cucumis mali cotonei effigie, Melopepo Galeni: forte Cucumis antiquorum.

I. Melo vulgaris.

Melo, Brunf. Trag. (& Melopepo) Lac. Tab. Gerard.

Pepo, Matth. ico. Fuch. Lugd. Cast.

Pepo, grandis Melo, Cord. hist.

Cucumis Galeni & antiquorum, Dod. gal.

Melo vulgaris, Melopepo in Græcia, Guil.

Melo sive Melopepo vulgi, Cucumis Gal. Dod.

Melo vulgi, sive Cucumis antiquorum, Melopepo Dioscoridis, Ad. Lob.

Melon vulgo & Pepon, Sycion Theophrasti, Melopepon Galeni, Cæs.

Melopepo, Gesn. hort. Lon. Lugd.

Variat fructu, nunc oblongo, alias contractiore rotundioris figure, aliàs modicè depresso & sessili; Subinde majore, scilicet.

Melo Hispanic. Tab. & Ger. quandoq; minore. Cortex alijs asper, rugosus & tuberosus; & hic est Pepo strumosus, Ad.

Alijs lævis: nunc viridis, nunc cinereus, nunc pallidus, nunc varius. Pulpa, alijs rufa, alijs candida & virens: ea que quibusdam fuauior, quibusdam moschi odore, qualium Cordus & Dodonæus meminere. Aliqui æstivi, aliqui hyberni ad hyemem perdurantes. Habentur, Camerario monente, Americi & alij Italici, Patavini, item Zatti dicti: tum Neapolitani, quorum semina adeo tenui crustula teguntur, ut exorticata videantur, Gymnospermi appellati: denique pilosi.

II. Melo rotundus parvus.

Melo succaratus, Lob. ic. saccharinus, Tab. Ger.

Dantur aurei, parvi, in modum pomorum Arantiorum, Cam. velut Cæs. mali rosei magnitudine. Meminit & Garzias Melonis genus in Hispania, quod Budiecas vocent.

III. Melo pyriformis moschatus.

Melo Saccharinus variegatus, Eyft

IV. Melo pyriformis.

P E P O.

Πεπων Dioscoridi l. 2. c. 164. Theophrastus 1. hist. 22. & Plinius l. 2. c. 2. de Peponibus, qua Dioscorides refert: qui l. 19. c. 5. scribit, Cucumeres cum magnitudine excefferunt, Pepones vocari. Dicitum volunt à πόνω πέναιναι, id est maturefcere, eò quòd maturitate flavescant.

I. Pepo oblongus.

Pepo, Brunf. Lon. Cast. Camer.

Pepo magnus, Dod. gal. Ges. hort.

Pepo major oblon. Dod. max. oblong. Tab. Ger.

Cucumis Pepove oblongus, sive ovalis vulgarissimus, Ad.

Pepo oblongus, Lob.

Melo seu Pepo oblongus, Cæs.

Variat magnitudine: hinc apud Tab. duæ figuræ, Peponis maximi oblongi, & Peponis Indici minoris oblongi: & apud Ger. qui posteriorem Peponem minorem sylv. vocat.

II. Pepo compressus major.

Pepo maximus Indicus compressus, Lob.

Pepo rotundus major, Dodon.

Melon sive Pep. modicè depressa & sessilis, Cæs.

Corticis colore & substantia variat: qui enim albido est colore, substantia est molliore: qui obscurè virente dariore.

III. Pepo compressus minor.

Cucumis seu Zucco marinus, Trag.

Cucumer marinus, Fuch. Tur. Lonic.

Pepo rotund. Dod. gal. Ges. h. rotund. min. Dod.

Pyromelo, Tab. Gerard.

V. Melo Ægyptius.

Abdellavi Ægyptiorum, Melones à nostratibus diversi, Alpin.

VI. Melonis Ægyptij alterum genus.

Chajar, Melonum genus apud Ægyptios, Alp.

VII. Melo Indicus fructu oblongo.

Batie Indi, sive Indicus Melo, Garziæ.

Patecas, Anguria, sive Melo Indicus, Linsc. par.

4. Ind. Or. c. 10.

Melones aquatici in Java, Batiec in universa India: par. 4. Ind. Or. c. 6. & fig. 20.

an Comolanga, Lud. Romani, Clus. in Garz. Scalig. Lugd.

VIII. Melones Peruani.

Melones in valle Peruana tanta felicitate proveniunt, ut radix caudicis castitudinem assequatur & viva aliquot annis in solo vigeat, que quotannis Melones profert, cujus luxuries non secus ac cæterarum arborum amputatur: Joseph. Acofta l. 4. c. 19.

IX. Fructus Melonum similis, cortice duro vestitus, in Java, Linscot. par. 3. Ind. Or. c. 10.

an Cucurbita rotunda Italica, Lugd.

Corticis colore variat, qui est croceus, luteus, citrinus, niger.

IV. Pepo rotundus Melonis effigie.

Pepo oblongus, rotundus, luteus, viridis, Trag.

Pepo sylv. Dodon.

Pepo rotundus compressus Melonis effigie, Ad.

Lob. Lugd.

Pepo Indicus minor rotundus, Tab. Gerard.

V. Pepo rotundus Arantij forma.

Cucurbita Arantij forma, Eyft.

VI. Pepo minor clypeatus.

Pepo Indicus minor clypeatus, Taber.

Pepo Indicus fungiformis, Ger.

VII. Pepo minor angulosus.

Pepo Indicus minor angulosus, Tab. Ger.

Huc & Pepo minor Indicus 4. Tab. referendus.

VIII. Pepo Virginianus.

Macócqvver, peponib. melonibus & cucurbitis valde similis: cujus unum genus menstrui: alterum bimestri spatio maturefcit: descr. Virgin.

Macaqvver Virginensium, Clus. ex. l. 2. c. 2. & part. 1. Ind. Occid.

M E L O P E P O .

I. Melopepo clypeiformis.

Pepo latus, Dod. gal. latioris fructus, Eid. Gef. h.
 Cucumis Pepove latior clypeiformis, Ad.
 Melopepo latior clypeiformis, Lob. icon.
 Cucurbita laciniata Dalech. Lugd.
 Cucurbita fessilis, Gef. append.
 Melopepo clypeatus, Taber.

Pepo maximus clypeatus, Gerar.

II. Melopepo compressus.

Melopepo, Anguil.
 Melopepo compressus alter, Lob. ico. compressus, Tabern.
 Pepo maximus compressus, Gerard.
 III. Melopepo teres : & Lob. & Tab.
 Pepo maximus rotundus, Gerard.

A N G U R I A .

Anguria voce, primum Aetium usum esse volunt : aliàs Citrullus, à citreo colore dicitur. Peponem Dioscoridis, Galeni & Plinij, & Arabum Battecta esse volunt.

I. Anguria Citrullus dicta.

Citrullus, Trag. Gef. hor. Lon. Tab. officinarum, Ad. Lob. Ger.
 Anguria, Matth. Ang. Lac. Gef. col. Dod. Lugd. Cast. Camer.
 Cucumer vel Cucumis citrullus, Fuch. Dod. ut : Gef. hor. Turn.
 Cucumer vulgò, Cæs.

Corticis colore variat, qui alijs viret, alijs subcandidis masculis aspersus : caro alijs, rubens & dulcior, alijs candida. Semina colore nigro, rubro, fulvo : rarius semine caret, ut Cæs. notavit.

II. Anguria carne lignosa.

Cucumeris vulgo dicti genus quoddam sylvestre, carne intus lignosa, atq; adeo dura, ut pilæ modo resiliat, nec frangatur projectum, Cæs.

III. Anguria Ægyptiaca.

Anguriæ nostratibus majores, cortice flaviore, quæ intus semina tantum & aquam dulcissimam continent, Alpin.
 an Dullaha Arabum, Cæs.

IV. Anguria Brasiliiana.

Citrullæ rotundæ, Maurongaus nomine : Lero cap. 12.

C U C U R B I T A .

Kολοκυβθα ἐπίωδιον & Dioscoridi l. 2. c. 162. dicitur, ad differentiam κολοκυβθία & de qua l. 4. c. 178. meminit : & Theophrastus i. hist. 18. Latinis, Cucurbita à concurvatu, quod faciliè siquid obstiterit, quo minus extendatur, incurvescat.

Genera duo prima Cucurbita & Plinio l. 19. c. 5. Camerarium & Plebeium quod humi repit : crescit qua cogitur forma, libertate vero pensili concessa, jam visa est novem pedum longitudo. Semina qua proxima collo fuerint, proceras pariunt : qua in medio, rotundas : qua in lateribus, crassas brevioresq;.

Calabasi seu Cucurbita in India ad miraculum usq; augetur, qua in hac sola provincia Chile nascuntur & Capillos nuncupantur : Cucurbitarum species propè infinita sunt, quaedam immensa mole monstrosa sunt, qua dissecta & resiccata excavantur & ex ijs varia vasa effinguntur : ex minoribus pocula, aut pateras ingeniosè calatas concinnant : Joseph. Aosta l. 4. c. 9.

Sic Brasiliiani ex Cucurbitis liquidam pulvem, Mingau vocatum, sorbent : Stad. def. Brasil. l. 2. c. 12.

I. Cucurbica major fessilis, flore albo.

Cucurbita cujus fructus in orbem collectus intumescit, Trag.
 Cucurbita fessilis, Matth. epit.
 Cucurbita major, Fuch. Tur. latior, Dod.
 Zuccha rotunda, Anguil.
 Cucurbita Cameraria major, Dod. gal. Lugd.
 Cucurbita fessili fructu, Cord. in Diosc.

Variat magnitudine, colore corticis, viridi, flavo, candido, maculoso : aliquando sulcis distinguitur : quaedam tuberosa est.

II. Cucur. major rotunda fl. luteo folio aspero.

Cucurbita Indica, Matth. Cast.

Zuccha major rotunda, Cord. hist.

Cucurb. quam Zuccá marin. Itali vocant; Gef. h.
 Cucurbita rotunda, Cæs. alp.
 Cucurbita Indica rotunda, Lugd.
 Cucurbita Indica major & minor, Tab.
 Citrullus major, & Pepo major syl. Ger. icon.

Varia hujus genera, magnitudine, facie, & colore differentia : earum namq; quoddam genus est, quod utriusq; ulnis vix amplecti potest, & in insula S. Laurentij, ejusmodi colore rubro, flavo, albo & saporis longè gratioris atq; nostrates, ubertim proveniunt. Palud. in notis ad Lincot, sive par. 2, Ind. Or. c. 5,

III. Cucurbita lagenaria fl. albo, folio molli.

Cucurbita, Brunf. prior, Dodon.

Cucurbita minor, Fuch. Dod. gal. Turn.

Cucurbita plebeja, Gef. hort.

Cucurbita lagenaria, Lob. Cast. Gerard.

Cucurbita lagenaria major & minor, Ad. Tab.

Cucurbita Cameraria minor, Lugd.

Variat fructus, quandoq; lagenarum forma, aliquando ventricosa absque collo pyri turbinati figura.

IV. Cucurbita lagenaria Americana.

Cucurbitularum ex quibus Americani lagenulas conficiunt, Americus Vesputius navig. 2. meminit, quas viri de collo suspendunt, quarum una herbâ plena est quam mandunt: altera farinâ, quam bacillo madefacto, herbæ aspergunt.

an Lagenulæ Americanæ è fructu è mari Australi, Cluf. ex. l. 2. c. 8.

Sic in regno Congo, in Cucurbitis aquam adferunt: par. 1. Ind. Or. l. 2. c. 1.

V. Cucurbita oblonga flore albo, folio molli.

Cucurbita fructu oblongo, Trag. Cord. in Dios.

Cucurbita oblonga, Fuch. longa, Tur. Lon. Cast.

Tab. Cam. longior, Dodon.

Cucurbita anguina, Dod. gal. Gerard.

Zuccha longa, Anguil.

Cucurbita, Gef. hort. sativa longa, Cæs.

Cucurbita sive Zuccha, Ad. omnium maxima anguina, Lob.

Cucurbita Cameraria longa, Lugd.

Falcata figura sæpe crescit, quædam cervicem tantum recurvam habent: quædam rectitudine servata bicubitalem, etiam tricubitalem longitudinem acquirunt.

VI. Cucurbita capitata.

Cucurbita quædam sessilis alba lata, ab altera parte compressa, Gef. hort.

Cucurbita capitata, Taber.

Cucurbita fungiformis, Gerard.

Cucurbita stellata sive sessilis, Camer.

VII. Cucurbita verrucosa: & Lugd.

VIII. Cucurbitæ parvum genus, fructu pugni magnitudine, cortice rubro, maculis asperso, & semine rubro, Joh. Bauhino.

IX. Cucurbitacei generis semen spadiceum. Fructus alicujus fem. 19. Gareti, Cluf. ex. l. 2. c. 16.

X. Cucurbitis non absimilis fructus, Brasilianus.

Fructus in sylvis cucurbitæ forma non absimilis, sed longè amplior, quos frustatim concidunt, in aquam conjiciunt, baculo spumam excitant, qua pro sapone utuntur, Lerio desc. Brasiliæ sive par. 3. Ind. Occid. c. 17.

C O L O C Y N T H I S.

Κολοκυνθίς αὐτὸς ἢ ἡ ἰσχυρὴ αἰγὴ, αὐτὸς ἢ ἡ ἰσχυρὴ, αὐτὸς ἢ ἡ ἰσχυρὴ ἢ ἡ ἰσχυρὴ ἢ ἡ ἰσχυρὴ, Dioscorid. l. 4. c. 178. Cucurbita sylvestris, Colocynthis dicta, quæ minor sativa, Plinio l. 20. c. 3.

Genera varia habentur: alia minor fungosa & levis, quæ officinarum est: alia major, oblonga ac flava: alia candida: alia rotunda varia: alia sessilis, nigra, maculata, magna instar Cucurbitæ: & alia ab hac differens etiam sessilis, sed minor, alia deniq; turbinata.

I. Colocynthis fructu rotundo major.

Cucurbita agrestis, Brunf.

Colocynthis vera, Trag.

Colocynthis, Matth. Ang. Cord. in Dios. (& Cucurbita deserti) Gef. hort. (& Cucurbita sylv.)

Lac. Lon. Ad. Lob. (& Cucurbitula amara) Lug.

Cast. Gam. Gerard.

Colocynthis prima, Dod. gal. mas, Taber.

Colore est viridi, magnitudine utramq; manum replente.

II. Colocynthis fructu rotundo minor.

Colocynthis fungosa & levis, Cord. hist.

Colocynthis minor, Gef. append.

Cucurbita sylv. fructu rotundo minor, Cæs.

Colore est flavo, hujusq; medullâ aridâ officinæ utuntur.

III. Colocynthis oblonga.

Colocynthis grandis oblonga, Cord. hist.

Colocynthis grandis candida solo colore ab oblonga differens, Eid.

Variat colore: alia enim primum viridem colorem in cortice ostendit, postea maculis candidantibus conspergitur, postremo totus in luteo pallet, fitque durus & lignosus: alia principio virescit quidem, sed mox albicantibus maculis aspergitur, at in maturitate totus albicat. Cordus in sua historia differentias sex proposuit, & ex eo Lugd. histor.

IV. Colocynthis pyriformis, seu Pepo amarus.

Colocynthis Germanica, Trag.

Colocynthis 2. Dod. gal. femina, Taber.

Colocynthis turbinata, Cord. hist.

Colocynthis pyriformis, Ad. Lob. Lugd. Ger.
Colocynthis nigra pyriformis, Cam.
Cucurbita fylv. Dod. figura pyri, Cæs.
Pseudocolocynthis pyriforma, Eyft.

Cucurbita fyl. Somphos Plin. dicta, quibusdam.
V. Colocynthis pomiformis cortice macula-
Colocynthis exacte sphaerica, Ad. (to.
Pseudocolocynthis pomiformis, Eyft.

CUCUMIS ASININUS.

Σίνος ἀγρῆ Dioſcoridi l. 4. c. 154. Theophrasto 7. hist. 6. & 9. hist. 10. Cucumis ſylveſtris Plinio l. 20. c. 1.

Cucumis ſylveſtris aſininus dictus.
Cucumis agreſtis, Brunf. Cord. in Dioſc. Lugd.
Cucumis ſylv. Trag. Matth. Ang. Fuch. Dod. ut:
Lac. Lon. Cæs. Caſt.
Cucumis anguinus, Tur. Cord. hiſt.
Cucumis erraticus vel aſininus, Gef. hort.

Cucumer Elaterij ſylv. Ad. Lob.
Cucumis aſininus, Tab. Ger. Eyft.
Ex hujus ſucco exiccato & in paſtillos con-
formato fit ἐλατηριον dictum Dioſcoridi l. 4. c. 155.
& Theophrast. 9. hiſt. 10. Gaza agitatorium ver-
tit, ut infra lib. 12. ſect. 6. oſtenditur.

S E C T I O Q U I N T A.

MALVA; ALTHÆA; ALCEA; CORCHORUS; GERANIUM;
SANICULA; PES LEONIS; CANNABIS; EUPATORIUM; POTEN-
tilla; Herba Molucana; Caryophyllata; Dentaria; Epimedium; Pæo-
nia; Leontopetalon; Chrylogonum; Sta-
phis agria.

M A L V A.

MAlva μαλάχη Dioſcoridi l. 2. c. 144. & Theophrasto 1. hiſt. 5. ἀμαλάκω ab emolliendo ventre, nomen
habet, etiam Plinio l. 20. c. 21. monente: idq; propter naturalem lentorem ſuum, ut Paulus aſſerit: un-
de à Martiali l. 16 Mollis vocatur. Latinis Malva & Varroni quaſi Moly, quod alvum molliat, qua antiqui in
acerarijs cum Lactuca ad alvum ſubducendam utebantur.

Duplex eſt Dioſcoridi & Plinio, ſativa & ſylveſtris: ſubjungit Plinius, duo eſſe genera, que folij amplitu-
dine diſcernantur, majorem Græcos Malopen vocare in ſativis: alteram Malachen: è ſylveſtribus cui grande
folium & radices albæ, Althea vocatur, &c. Theophrastus duplicem exprimerè videtur, dum 1. hiſt. 5. & 14. Mal-
vam in arborem tranſire ſcribit, Malvam roſeam intelligens: dum verò 7. hiſt. 7. ait, Malvam coqui & cibo ido-
neam eſſe, vulgatam Malvam innuit. Antiquitus in Malvarum folijs ſcripturatum, Cinna antiquus poëta in-
dicat, cujus ve. ſus ab Iſidoro referuntur: quare ſuſpicari licet huc reſpexiſſe Pythagoram, qui ut Aelianus au-
ctor eſt, μαλάχης, id eſt, malvæ folium ſanctiſſimum eſſe dicebat.

I. Malva ſylv. folio rotundo.
Malva, Brunf. Matth. Lac. Caſt.
Malva vulgaris, Lugd. vulgatiſſima, Trag.
Malva ſylv. pumila, Fuch. Dod. ut: Tur. Thal.
Malva ſylv. repens pumila, Lob. Lugd. Ger.
Malva ſylv. Ang. Ad. ſylv. ſupina, Cord. hiſt.
Malva agreſtis minor, Gef. hort.
Malva minor, Lon. ſylv. minor, Tab. vulgaris
minor, Cam.

Malva flore candido, Cæs.

Variat folijs rotundioribus & latioribus.

II. Malva ſylveſtris folio ſinuato.

Malva erratica 2. vel Malva equina, Brunf.
Malvæ vulgaris altera ſpecies, Trag.
Malva ſylv. elatior, Fuch. Dod. gal.
Malva ſylv. Tur. Ger. ſylv. recta, Cord. hiſt.
Malva ſylv. vulgaris, Cord. in Dioſc. ſylv. pro-
cerior, Dod. Ad.
Malva ſylv. major, Gef. hort. Lugd. Tab. Thal.
Malva vulgaris procerior, Lob. major, Lon.
Malva vulgaris major, Cam.

Malva flore ſubrubente, Cæs.

Apud veteres in genere domeſticarum fuit.
III. Malva Americana: quæ 3. in Prodromo.

IV. Mal-

IV. Malva hederaceo folio.

Malva quarta, Matth.

Malva hederacea sive montana, Eid. ep. Cast

Malva major tertia, Lugd.

V. Malva folijs crispis.

Malvæ species sinuosa, Cord. in Diosc.

Malva fativa laciniosa, Eid. hist.

Althæa crispa & major, Gesn. hort.

Malva crispa, Gesn. hort. Dodon. Camer. Taber.

Ger. Eyft.

Malva crispatis oris, Lob.

Flos est albicans, modò roseus.

VI. Malva folio vario.

Malva trimestris vel pumila, Clus. hist.

VII. Malva rosea folio subrotundo.

Malva fativa antiquorum: quæ cultu arbore-

scit, Theoph. Malope, Plinij.

an Anadendromalache, Galeni.

Malva hortulana, Brunf.

Malva fativa major, Eid. 4.

Malva hortensis, Trag. Fuch. Tur. Dodon. Lon.

Gerard.

Malva fativa, Dod. gal. Ang.

Malva major Matth. arborea, Eid. 4. sive hor-

tensis, Tab.

Malva Romana, Gesn. hort.

Hastula regia, Eid.

Malva major unicaulis, Matth. Cast.

Malva rosea fruticosa, Adv. Lob. rosea simplici

flore, Lugd.

Malvæ alterum genus, Cæs.

Flores candidi, rubentes, modò saturatiùs,
modò dilutiùs, aliàs purpuræ modo relucen-

tes: & ex rubro nigricantes: quare

Malva hortensis flore simplici albo: flore

simplici incarnato: flore simplici rubro, pingi-

tur ab Eyft.

VIII. Malva rosea folio subrotundo, flore pleno.

Malva Romana multiplex, Trag. Gesn. hort.

Malva rosea multiplex, Lob. Lugd. Tab.

Malva hortensis multiplici flore, Dod.

Malva major unicaulis multiplex, Cast.

Flos colore variat, albo, incarnato, rubro,
puniceo, nigricante, hinc tres figuræ apud Tab.

& Gerardum, & in horto Eyft. quatuor.

Malva arborea multiflora, Tab.

Malva hortensis multiplici flore, Gerard.

Malva arborea flore nigro multiplici, Tab. &

Gerard.

Malva rosea multiplex, Tab.

Malva purpurea multiplex, Ger.

Malva rosea multiplex flore albo: flore incar-

nato: flore pleno atrorubente: flore pleno

rubro, Eyft.

IX. Malva rosea folio ficus.

Malva rosea simplex peregrina, Tab. Ger.

X. Malva folio ficus altera: quæ prima in Prodomo.

XI. Malva arborea Veneta dicta parvo flore.

Malva major altera, Matth. Lugd.

Malva arborea, Matth. epit. icon. Cast. & major

unicaulis, Matth. epit. desc.

Malva arborefcens, Gesn. hort. Dodon. Camer.

Cæs. Eyft.

an Malva arborea sylv. Adv.

Flos est cæruleus, nec multo major quàm

Malvæ equinæ flos sit: Malva arbor Plinio.

XII. Malva Syriaca.

Cobes Malvæ species, Cam.

A L T H Æ A.

Aλθαία, alij ἰβισκός, quæ in sylvestrium malvarum genere est: Dioscoridi lib. 3. cap. 163. sic dicta ab ἄλθῃ quod remedium, vel ἀλθαίαν medendo, quod hujus multiplex usus sit: hinc Dioscoridi, quod inter primas utilis sit, & πάλυξνος, pluribus remedijs polleat: & Plinio lib. 20. cap. 21. ab effectus excellentia nominata, quæ à quibusdam Aristalthæa dicatur.

Genera: unius solum meminere, ut & Theophrastus 9. hist. 15. ubi Gaza Hibiscum reddidit: at 9. hist. 19. florem melinum tribuit.

I. Althæa Dioscoridis & Plinij.

Althæa, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dodon. ut:

Turn. Lac. Cord. in Diosc. & hist. (& Malva pa-

lustris) Gesn. hort. Lon. Adv. Lob. (& Ibiscus)

Lugd. Cast. Tab. (& Bismalva) Ger.

Althæa sive Malvaviscus, Ang.

Malvæ agrestis genus, Gesn. hort.

Malva sylv. prima, Cæs.

Althæa vulgaris, Camerar. Thal. Clus. histor.

Eyftett.

Flores candidi, aut ex albido dilutè purpurascetes.

II. *Althæa* flore majore.

Althæa pannonica secunda, Clus.pan.& tertia, in hist.

Althæa Thuringiaca, Cam.Eyft.

III. *Althæa* laciniato folio.

Althæa tertia, Clus.pan.Pannonica quarta, Eidem hist.

IV. *Althæa* frutescens folio rotundiore incano.

Althæa frutex, Clus.hisp.Lob.Gerard.prima, Clus.hist.

Althæa arborefcens Clusij, Tab.

Althæa lignosa Dalechampij, Lugd.

Malva altera ad Malopen accedens, Cæf.

Althæa fruticans Hispanica, Eyft.

Gallica majore est quàm Hispanica flore.

V. *Althæa* frutescens folio acuto parvo flore.

Althæa arborea Olbiæ in Galloprovincia, Ad.Lob.ico.

Althæa arborefcens, Cam.Tab.Ger.

Hæc cum quarta eadem non est, licet Lobelius

velit, sed distinguenda, ut rectè Clusius fecit.

VI. *Althæa* frutescens Bryoniae folio: in Prodomo describitur.

VII. *Althæa* palustris: & Lugd.Tab.Ger.

Althæa palustris cytini flore, Ad.Lob.

Althæa hortensis sive peregrina, Dod.

Sida vulgo, Camer. *sidy* Theophrasti 4. hist. ii. cenfetur.

Flore est albo & subrubeo.

VIII. *Althæa* Theophrasti flore luteo.

Althæa altera, sive *Abutilon* Avicennæ, Matth.

Ibiscus Theophrasti, Dod.gal.

Althæa Theophrasti, Gesn.hort.Cæf.Lugd.&

Althæa altera, Eid.

Althæa peregrina, Gesn.hort.

Althæa luteis floribus, Ad.Lob.Ger.

Abutilon, Ang.Dod.Castor.Camer.Avicennæ, Eyftert.

Malva Theophrasti, Tab.

IX. *Althæa* Theophrasti similis.

Abutilon Indicum, Cam.

Flos magnitudinè rosæ sylv.albicans, interius luteus.

A L C E A.

A *Alcæa* Dioscoridi lib. 3. cap. 164. fortè sic dicta ab ἀλκή, auxilio vel remedio, cum ejus radices Dysentericis & ruptis auxilio sint. Plinio lib. 27. cap. 4. *Alcea*. Generi *sylvestrium*: *Malvarum* *Dioscorides*, qui unius meminit, adscripsit.

I. *Alcea* vulgaris major.

Alcea & herba Simeonis, Brunf.

Alcea, malvæ rosæ sylv. genus, Trag.

Alcea, Matth. Fuch. Dod.gal.Cord.in Dioscor.

Gesn.hort.Lac.Lon.Lugd.qui duas figuras habet, Cæf.Tab.

Cannabis sylv.& *Herba* Ungarica, Ang.

Alcea vulgaris, Dod. Adv. Lob. Lugdun.Cam.

Clus.hist.Eyft.

Malvæ agrestis genus, Gesn.hort.

Malva verbenaca, Ger.

Alcea est Dioscoridis & Plinij: quibusdam

Cannabis sylv. Dioscoridis lib. 3. cap. 166. alijs

Malva Theophrasti.

Folijs variat, acutioribus, rotundioribus, hirsutioribus, lævioribus: flore est ex rubro roseo, vel candidiore.

II. *Alcea* vulgaris minor.

Dens leonis & *Malva* querna, Lon.

Alcea minor Dalechampij.

Folijs est in longas lacinias divisis.

III. *Alcea* folio rotundo laciniato.

Alcea peregrina, Clus.hist.

Malva montana, sive *Alcea* rotundifolia laciniata, Col.

an *Alcea* tenuifolia Cordi, Thal.

IV. *Alcea* Pannonica & *Alcea* tenuifolia, Cam. quid?

V. *Alcea* cannabina.

Alcea, Ang.

Alcea fruticosior, Adv. Lob. pentaphylla folio *cannabis* sylv. Dioscoridis, Eid.ico.

Alcea fruticosa cannabino folio, Clus.hist.

Alcea altera, Cæf.

Alcea cannabina, Cam.

Alcea fruticans, Eyft.

Hæc *νεβνχης ἀγρία*, *Cannabis* sylv. Dioscoridis lib. 3. cap. 166. viderur.

VI. *Alcea* arborefcens Syriaca.

Alcea arborefcens, Rauv. Cam.

Althæa frutex 2. Clus.hist.

Ketmia Syrorum quibusdam.

Alcea Syriaca, Eyst.

Hujus flores è rubro purpurascunt, at vetustate ad cæruleum colorem vergunt: habetur etiam flore candido, quæ

Alcea Syriaca flore candido, Eyst.

Hujus & altera species minore flore, quæ Althæa frutex tertia, Clus. hist.

VII. Alcea vesicaria.

Alcea Veneta, Trag. Dod. gal. Lugd. Eyst.

Alcea Bononiensis, Gesn. hort.

Hypecoum, Matth. (male sic dicitur Guil, momente) Lac. Lugd. Cæs. Cast.

Hypecoum alterum spurium, Gesn. hort.

Alcea peregrina, Gesn. hort. Tab. Ger. folifera, Adv. Lob.

Alcea vesicaria, Dod.

Malva Veneta, Gesn. hort. Lon.

Herba Ungarica, Lon.

VIII. Alcea hirsuta.

Alcea villosa Dalechamp. Lugd.

an Alcea minor in sylvis folijs Geranij, Cæs.

IX. Alcea Indica magno flore.

Sabdariffa, Lob. Dod. Lugd. Camer. Tab. Ger. Eystett.

Alcea Americana, Clus. hist.

Folijis ludit, prima aliquando integra, communiter in tres lacinias divisa: aliquando instar foliorum Elleborastri in septenas profundas lacinias secta observavimus.

X. Alcea Indica parvo flore.

Exotica malvacea, Bamia Eben quibusdam, Advers.

Trionum Theophrasti, Rauvv. Lugd. ap.

Sabdariffa alia, Lugd.

Bamia, Alp. Cam. Belli ep. 5. ad Clus.

Bamia Alexandrina, Cæs. Cast. ap.

Alcea Ægyptia, Clus. hist.

XI. Alceæ Ægyptiæ affinis.

Fructus 18. è navigat. Batau. Clus. ex l. 2. c. 15.

XII. Alcea Indica parvo flore altera.

Bamia Ægyptiaca siliqua decagona, cum in alijs pentagona duntaxat, Clus. hist. ap. alt. ad lib. 4.

XIII. Alcea Ægyptiaca villosa.

Abelmosch Ægyptiorum, sive Abutilon Avicennæ, Ponæ ital.

Belmuscus Ægyptiorum nomine ex Creta ab Honorio Belli accepimus.

C O R C H O R U S.

Corchori duplicis Plinius meminit: alterius lib. 25. cap. 13. Anagallidem intelligens: alterius lib. 21. cap. 15. inter herbas sponte nascentes & in cibis usitatas: & libr. 21. cap. 32. Alexandrinorum cibus, convolutis folijs ad similitudinem mori, &c. Et Alpino, facultate similis est Althæa & Ægyptijs in cibo nil familiarius, aut gratius. Et Judei cocta folia cum carne edunt, quæ sapore acetosæ pradiæ sunt, annotante Rauvvolfio in suo Hodeporico.

Corcoros Plinij, Lob. Lugd.

Olus Judaicum Avicennæ, quibusdam & Moluchi Arabum, Rauvvolf.

Corcorus sive Melochia, Cam.

Melochia, Alpini.

G E R A N I U M.

Geranium Dioscoridi lib. 3. cap. 131. à gruini capitis imagine, in summo ejus cacumine visenda, nomen habet: at recentiores, à ciconia rostri effigie, Rostrum ciconia nominant. Geranium, & aliquibus Myrrhis, alijs Merthryda (rectius Myrrhida) Plinio lib. 26. cap. 11.

Genera duo Dioscoridi: alterum folijs Anemones, alterum folijs Malva. Plinio tria sunt: primum similis cicuta, folijs minoribus, saporis & odoris jucundi: subjungit ex Græcorum sententia, alterum folijs Malva, & tertium Anemones.

Geranium Anemones folio rotundo.

I. Geranium batrachiodes folio Aconiti.

Geranij species tertia, Gesn. hort.

Geranij majoris species prima, Eid. ap.

Geranium 2. vel batrachoides alterum, Clus. pan. & hist.

Geranium sive batrachium cæruleum, Tab.

Geranium batrachioides, Ger.

Variat flore cæruleo, albo, albo lineis cæruleis variegato: est & flore cæruleo duplici, sed duplo majore, & dicitur

Geranium batrachioides cæruleum, &

Geranium batrachioides flore albo, Eyst.

Rr 3

II. Gera-

II. *Geranium batrachiodes hirsutum*, flore atrorubente.

an *Geranij majoris species 2.* Gesn.ap.

Geranium primum pullo flore, Cluf. pan. & histor.

III. *Geranium batrachiodes odoratum*.

Geranium montanum, Gesn.col.

Geranium batrachiodes alterum, Dod.

Geranium batrachiodes longius radicum, Lob. Lugd.

Geranium macrorhizon, Cam.Eyft.

Pes columbinus in sylvis nascens alter, Cæf.

IV. *Geranium sanguineum maximo flore*.

Sanguinaria radix, & *Geranium 3.* Trag.

Geranium alterum majus, Gesn.hort.

Geranium hæmatodes, Dod. gal. Lugd. Cluf. pan. Thal. Cam.

Geranium sextum, Fuch. Tur. Lac. Lon.

Geranium gruinum sanguinale hæmatodes supinum radice reptice, Lob. ico.

Geranium 7. hæmatodes, Cluf. hist.

Geranium sanguinarium, Eyft.

V. *Geranium batrachiodes*, Gratia Dei

Germanorum, Lob.

Geranium quartum (sanguinariæ radice species) Matth. Lugd. Cast.

Geranium 5. Fuch. Lac. Lon. sextum, Tur.

Geranium batrachiodes, Dodon. Camer. Thal. Lugdun.

Geranium batrachiodes sive magnum cæruleum, Adv.

Geranium batrachiodes primum, Cluf. pan.

Geranium sanguinarium, Tab. majus, Eyft.

Geranium tertium batrachiodes majus, Cluf. histor.

Duplex est: grandius floribus cæruleis aut albis, & quidem eodem loco: minus, rubris.

VI. *Geranium batrachiodes flore variegato*.

Geranium Anglicum variegatum, Eyft.

XII. *Geranium batrachiodes*, Collum gruis

Germanorum.

Geranium quartum, Fuch.

Gruinalis, Dod. Lugd.

VIII. *Geranium montanum fuscum*.

Geranium montanum, Dod.

Geranium fuscum, Lob. Lugd. Eyft.

Geranium maculatum, Tab. sive fuscum, Ger.

IX. *Geranium tuberosum majus*.

Geranium primum, Matth. Ang. Lugd. Cast.

Geranium bulbosum Matthioli, Tab.

Geranium subrotunda radice Dioscoridis, Gesn. hort.

Geranium tuberosum, Dod. Lugd. vel 10. Tab.]

Geranium tuberosum majus, Cam.

Geranium bulbosum, Dioscoridis primum, Adv. Lob.

X. *Geranium tuberosum minus*.

Geranium tuberosum minimum, Cam.

XI. *Geranium radice grumosa*.

Geranium tertium, vel *bulbosum Pennæi*, Cluf. pan.

Geranium 4. vel bulbosum, Eid. hist.

XII. *Geranium nodosum*.

Geranium quintum nodosum Plateau, Cl. hist.

Geranium sextum tuberosum Plateau, Idem.

an *Geranium sive batrachium cæruleum*, Tab.

an *Geranium batrachiodes*, Ger.

XIII. *Geranium parvum folijs ranunculi*.

Geranium 8. vel Salmaticenferostratum, Cluf. histor.

XIV. *Geranium argenteum alpinum*.

Geranium alpinum longius radicum, Ponæ.

XV. *Geranium lucidum saxatile*.

Geranium saxatile *ὑγροσόπελον*, Thal.

Geranium saxatile, Cam. Eyft.

Geranium alterum montanum saxatile rotundifolium, Colum.

Geranium Malva folio.

I. *Geranium folio Malvæ rotundo*.

Geranium alterum, Hermolai, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dodon. gal. Turn. Lac. Lon. Cast. Thal.

Geranij vulgaris species, Gesn. hort.

Pes columbinus, Dodon. Adv. (seu *Geranium alterum Dioscoridis*) Lob. Cæf.

Geranium aliud, Lugd.

Geranium columbinum, Tab. Ger.

Geranium malvaceum sive Balsaminum, Cam.

Duplex est majus & minus: majori caules majores & folia paulo molliora: minori omnia minora & folia asperiora. Sic folia modo in profundiores, modo breviores & latas lacinias divisa sunt: floris magnitudine etiam differunt: flore triplo majore & cærulei elegantioris coloris ex horto Dei habemus.

II. *Geranium columbinum tenuis laciniatum*: quod 2. in Prodomo.

III. *Geranium folio Althææ*.

Geranium sextum, Matth. Lugd. Cast.

Geranium à calceolario missum, Dod.

Geranium malacoides, Ad. Lob. Ger.

Geranium altheodes, Cam.

Geranium Monspeliacum, Tab.

Pes columbinus tertius, Cæs.

Sub Geranio 2. etiam hoc intelligit Dioscorides, dum gruum rostra tribuit. Geranium folijs candidioribus malvæ, Plinio.

IV. Geranium malacoides minus : quod 1. in Prodomo.

Geranium folio Cicutæ vel Myrrhidis.

I. Geranium Cicutæ folio acu longissima : quod 3. in Prodomo.

II. Geranium Cicutæ folio moschatum : & inodorum.

Acus moschata, Eric. Cord. Cæs. Col.

Herba moschata, Ang.

Geranium, Trag.

Geranium 1. Matth. edit. 1. Fuch. Dod. gal. Tur.

Lac. Lon. Cast.

Geranium tertium, Matth. edit. post. Lugd.

Geranium supinum, Dod. majus, Cord. hist.

Geranium *σινικόφυλλον*, Thal.

Myrrhida Plinij, rostrum Ciconiæ, Ad. Lob.

Geranium moscatum, Cam. Ger. Eyst.

Geranium myrrhinum, Tab.

Hoc vel odoratum moschum redolens, vel inodorum est.

III. Geranium Coriandri folio odorum.

Geranium Apulum Coriandri folio alterum odorum, Colum.

IV. Geran. cicutæ folio minus, & supinum.

Herba Roperti & Geranium quartum, Brunf.

Geranium minus & primum, Trag.

Myrrhida Plinij & Rostrum ciconiæ inodorum vulgatum, Lob. ico.

Geranium 7. five Geranium gruinum, Dod.

Geranium minus vel arvense, Tab.

Geranium moschatum inodorum, Ger. Eyst.

Flos communiter bresilici coloris : aliquando albus est : hinc duæ figuræ,

1. Geranium minus, Tab.

Geranium moschatum inodorum, Ger.

2. Geranium arvense album, Tab.

Geranium inodorum album, Ger.

V. Geranium Robertianum primum.

Geranium tertium, Brunf. Matt. Fuch. Tur. Lac. Lon. Thal.

Gratia Dei, vel Geranium quibusdam, Trag.

Sideritis tertia, Dod. gal. Ang. Gesn. col. Lac. Lonic.

Panax Herculeum, Ang.

Geranium Robertianum, Ad. (Sideritis Achilleadon, aut congener) Lob. Dod. Cam. Tab.

Rupertiana vulgo, Cæs.

Herba Ruperti & Geranium secundum Dioscoridis, Lugd.

Duplex est : alia omnino viridis, quam feminam faciunt : alia rubens, quæ præfertur : triplex differentia in Advers.

VI. Geranium Robertianum alterum.

Geranium quartum, Fuch. Tur. Lac. Lon. quintum, Matth.

Geranium gruinale, Dod. gal. Lugd.

Geranei Robertiani altera species, Ad.

Geranium violaceum (vel 12.) Tab. Ger.

VII. Geranium latifolium longissima acu. Geranium Creticum annuum hæmatodes, Lobelio.

Geranium Creticum, Camer. Tabern. Gerard. Cluf. hist.

SANICULA.

Sanicula à sanandis vulneribus nomen traxisse videtur : Doctissimus Columna sub Sideritide tertia Dioscoridis pingit & describit.

Sanicula officinarum.

Diapensia, Brunf. Matth. Cast. cui & Pentaphylli quinta species.

Sanicula, Brunf. Trag. Dodon. ut : Anguil. Gesn. hort. Lac. Lon. Cæs. Camer. Thal. Tabern. (cui

& Consolida quinquefolia) Eystett.

Sanicula mas, Fuch. Lugd.

Sanicula & Diapensia, Ad. Lob. Ger.

Sideritis tertia Dioscoridis, Col.

PES LEONIS.

Pes Leonis à forma foliorum : vulgo Alchimilla, quod Alchimistarum præconijs celebrata sit.

I. Alchimilla vulgaris.

Pes leonis Brunsvic. Brunf. Fuch. Lon.

Leontopodium, Brunf.

Alchimilla, Trag. Dodon. ut : Lac. Anguil. Adv. Lob. Cæs. Thal. Tabern. Gerar. Eystett. vulgaris, Cluf. hist. Cam.

Stella-

Stellaria, Matth. Cast. Lugd.

Drosera & Drosium, sive *ῥόσος*, à rore folijs insidente, Cord. in hist.

Stella herba Italis, Gesn. hort.

Flosculi communiter colore pallidi ac herbagei: rarius albi.

II. Alchimilla alpina quinquefolia, in Prodromo descripta,

CANNABIS.

K *ἄμβλις* Dioscoridi lib. 3. cap. 165. & Plinio lib. 20. cap. 23. Cannabis quæ in sylvis primum nata est. Est autem sativa & sylvestris: Sativa, mas & femina. Sic quæ floret fructum non fert, quæ fructum fert, non floret.

I. Cannabis sativa.

Cannabis, Brunf. Matth. Ang. Lac. Tur. Lon. Ad. Lob. Cæs. Cast. Tab. Ger.

Cannabis major, Trag.

Cannabis sativa, Fuch. Cord. in Diosc. fecunda, Dodon.

Cannabis mas, Dod. gal.

II. Cannabis Virginiana.

Cannabis in Virginea spontè prodit à nostra caule & folijs diversa, materia tamen perinde bona: in def. Virgin.

III. Cannabis erratica.

Cannabis femina, Trag. Dod. gal. Lugd.

Cannabis erratica paludosa sylvestris, Ad. Lob.

Cannabis sterilis, Dod. Cam. sylv. Cast.

IV. Cannabi similis exotica.

Bangue, Garziæ, Acoftæ, Monard. Frag. Cast. Lugdun.

Bangue cum Maslac Turcorum affinitatem habet, Clus. in Acoft.

Bangue arbor cannabi similis ad omnia ferè utilis ceu Amfion (sive Opium) Linscot. part. 4.

Ind. Or. c. 35.

Bangue crebri apud Ægyptios & Turcas usus, quod triplici modo parant, & primum Afsis:

alterum, Bofa: tertium, Bernavi, quod verum & genuinum Bangue est, Palud. notis in Linsc.

Cum folia cum cannabi similitudinem habeant, & cortex in fila diduci possit, huc retulimus.

Herba exotica quæ in fila instar Cannabis diducuntur.

I. Herba de Bengala.

In Bengala ex herba quam ad colum instar lini nent, telam texunt, quæ subtilitate sericum antecellit: ex folijs linteamina elaborant ac pingentes nunc flosculos, nunc historias vario colore, quæ lectulis insternuntur: Linsc. par. 2. Ind. Oriental. 18. & in Madegascar & in Baya: part. 3. c. 11.

II. Tokaun folia oblonga & acuta ex quibus

fila detrahunt, & reticula piscatoria inde contexunt: Stad. in Brasil. l. 2. c. 8.

III. Herba in cujus folijs sericum instar tenuis pellicula nascitur, cujus folia duos pedes longa, unum lata, & ad binos pedes cum semise in Virginia & Persia adolescit: def. Virgin.

IV. Radix filamentosa fericea.

Tit planta in sylvis nascens sine fructu: radice geminorum compressorum pugnorum magnitudine, coma flavescente mollissimum sericum referente, quo pro plumis utuntur ad lectisternia: Linscot. part. 3. Ind. Or. 6.

EUPATORIUM.

E *ἑπάτοριον* Dioscoridi lib. 4. cap. 41. *ἑπάτοριον* Oribasio in collect. & *ἑπάτιον*, id est, Hepatica, quod hepatis medeat. Plinio lib. 25. c. 6. Eupatoria regiam auctoritatem habet. Sunt qui velint nomen ab inventore Mithridate cognomen Eupatore habere.

I. Eupatorium cannabinum.

Salvia, Brunf. ico.

Herba S. Kunigundis, Trag. prima, Tab.

Eupatorium vulgare, Matth. Tur. Dodon. Lugdun. Cast.

Eupatorium adulterinum, Fuch.

Pseudohepatorium mas, Dod. gal. Thal.

Eupatorium Avicennæ creditum, Ang. Gesn. hor. Lac. Lon. Cam.

Eupatorium aquaticum, Gesn. col.

Trifolium cervinum aquaticum, Gesn. hor.

Cannabina aquatica mas, Ad. Lob. (sive Eupatorium mas) Colum.

Eupatorium, Cæs.

II. Cannabina aquatica folio tripartito diviso.

Verbena supina vel tertia, Trag.

Verbena recta, Cord. in Diosc.

Verbesina, Gesn. ap.

Forbesina Bononiensium, Gesn. hor.

Pseudohepatorium fœmina, Dod. gal. Thal.

Hepatorium aquatile, Dod.

Hydropiper, Lugd.

Bidens folio tripartito diviso, Cæs.

Folia communiter in tres partes, aliquando quinque & sex digitorum instar divisa sunt.

III. Cannabina aquatica folio non diviso.

Eupatorium cannabinum fœmina Septentrionalium, Ad. Lob. ico.

Hydropiper aliud Dalechampij, Lugd.

Bidens folio non dissecto, Cæs.

Eupatorium cannabinum chrysanthemum, Tab. Ger.

Conyza palustris, Eyft.

Cannabinæ aquaticæ similis capitulis nutantibus: in Prodromo.

IV. Eupatorium veterum sive Agrimonia.

Agrimonia, Brunf. Dod. Lon. Cæs.

Eupatorium vulgare, Trag.

Eupatorium, Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in Diosc. & hist. Lac. Tur. Cast. Tab. verum, Lugd.

Eupatorium Græcorum, Ad.

Eupatorium Dioscoridis & aliorum Græcorum, Gesn. hort. Lob. Thal.

Eupatorium Dioscoridis & Avicennæ, Anguil. Colum.

Hoc Eupatorium est Græcorum & Avicennæ, & Eupatoria Plinij: quibusdam ejusdem Plinij Agrimonia in arvis nascens.

V. Eupatorium odoratum.

Agrimonia odorata, Cam.

Eupatorium Dioscoridis odoratum, Cast.

Eupatorium alterum odoratum & aromaticum, Colum.

VI. Agrimonix similis.

Agrimonoides, Colum. à quo accepimus: & postmodum etiam ex Italia semé, nomine Pimpinellæ folio Agrimonix missum fuit.

P O T E N T I L L A.

Potentilla ab eximijs viribus nomen obtinuit: alijs Argentina, à foliorum argenteo splendore. Sunt qui Stephanomelidem Plinij l. 26. c. 13. censeant: alijs ad Argemonem referunt.

Potentilla, Brunf. Matt. Fuch. Lon. Cæs. Lug.

(& Argentina sylvestris) Cast. Thal.

Tanacetum agreste, Brunf. 4.

Anserina, Trag. Tab.

Argentina, Dod. ut: Ad. Lob. Ger.

Argemone altera, Fuch. ico. Gesn. hort.

H E R B A M O L U C A N A.

Herba Molucana, Acofta, & ex eo Lugd. vulgo remedium pauperum & destructio Chirurgorum, quia insignis vulneraria est: in Maluco abundè nascitur.

C A R Y O P H Y L L A T A.

Caryophyllata, ab odore radice sic dicta, quod vernali tempore eruta, Caryophyllum aromaticum odore referat: vulgus ab insigni ejus efficacia Herbam Benedictam & Sanamundam appellat. Sunt qui ad Lagopum Dioscoridis lib. 4. cap. 17. referant: alijs rectius ad Geum Plinij lib. 26. cap. 7. alijs ad ejusdem lib. 25. c. 9. Argemoniam cujus radix thus redoleat.

I. Caryophyllata vulgaris.

Caryophyllata, Brunf. Trag. Dod. gal. Gesn. hor.

Lonic.

Caryophyllata altera, Ang.

Herba benedicta, Brunf. 4.

Benedicta, Gesn. hort.

Caryophyllata, Matth. Lac. Lugd. Thal. Cast.

Tab. Ger. vulgaris, Ad. Lob. Cam. Clus. hist.

Caryophyllata hortensis, Fuch.

Geum, Tur. urbanum, Gesn. hort.

Gariofilata vulgo, Cæs.

II. Caryophyllata vulgaris majore flore.

Caryophyllata sylvestris, Fuch.

Caryophyllata montana vulgari similis, Cam.

III. Caryophyllata folijs hederæ terrestris.

Caryophyllata sylv. vel quarta, Tab.

IV. Caryophyllata aquatica nutante flore.

Benedicta sylv. Trag.

Geum rivale, Gef. hor.
 Caryophyllata Septentrionalium rotundifolia
 papposo flore, Ad. Lob.
 Caryophyllata montana Dalechampij, Lugd.
 Eystett.
 Caryophyllata montana r. Cluf. pan. & hist.
 Caryophyllata major seu purpurea, Thal.
 Caryophyllata aquatica, Cam. ep. palustris, Ca-
 mer. Tabern.
 V. Caryophyllata aquatica altera.
 Caryophyllata montana tertia, Clu. pan. & hist.
 Variat flore simplici & multiplici.
 VI. Caryophyllata alpina lutea.
 Caryophyllata montana, Matth. Lugd. r. mon-
 tana, Anguil.
 Geum alpinum & quartum, Gef. hort.
 Caryophyllata major rotundifolia, Lob.
 Caryophyllata montana, Dod. Tab. Ger.
 Caryophyl. montana secunda, Cluf. pan. & hist.

Caryophyllata alpina, Cam.
 Gariofilatæ alterum genus montanum flore lu-
 teo, Cæf.
 Flore est luteo: rarius purpureo vel albo.
 VII. Caryophyllata alpina minor: in Phy-
 topinace & Prodromo descripta.
 Caryophyllata alpina omnium minima, Ponç.
 Caryophyllatæ alpinae minimæ prima species,
 Eid. Ital.
 VIII. Caryophyllata alpina Apij folio.
 Caryophyllata alpina minima altera, Ponæ
 Italic.
 IX. Caryophyllata alpina quinquefolia.
 Caryophyllata alpina pentaphyllæa, Ad. Lob.
 ico. Gerard.
 Caryophyllata montana, Cast.
 Caryophyllata alpina quinquefolia, Tab.
 an Polyrrhizos latifolia, Lugd.
 Variat folijs latioribus, angustioribus.

D E N T A R I A.

Dentaria à radice forma & colore nominatur, quæ candidissima ex pluribus squamis, quasi dentibus,
 componitur: quibusdam à colore Coralloides & Alabastrites. Sunt qui ad violas referant: alij inter So-
 lidagines & Symphyta: alij inter Saxifragias: alij inter Saniculas recensent: an Ceratia Plinij l. 26. c. 8?

I. Dentaria heptaphyllos.
 Saxifragæ montanæ alia species, Gef. hor.
 Coralloides altera, Cord. hist.
 Viola dentaria altera, Dod.
 Alabastrites altera, Lob.
 Dentellaria altera, Lugd.
 Aconiti lyctostoni genus alterum Dalech. Lugd.
 Dentaria major, Cæf. altera, Tab.
 Dentaria ενίσφυλλον, Cluf. pan. & hist. Ger.
 II. Dentaria pentaphyllos: & Cam. & Ger.
 Dentaria minor, Matth. Lugd. altera, Cæf. Tab.
 Coralloides, Cord. hist. ico.
 Pulmonaria quibusdam, sive Sanicula alba,
 Gef. hort.
 Saxifraga montana quinis folijs, Eid.
 Viola dentaria prima, Dod.
 Nemoralis alpina herbariorum alabastrites,
 Ad. Lob. ico.
 Dentellaria rubra Dalech. Lugd.
 Coralloides Cordi, Th. cui & Rhizocorallium.
 Dentaria sexta, pentaphyllos prima, Cluf. hist.
 Dentaria corallina altera, Tab.

Variat folijs, in altera scabris & tactu asperis
 saturé virentibus: in altera mollioribus, neque

adeo fatura viriditate præditis: radice item, hu-
 jus enim magis est dentata, sive inæqualis &
 plurimis crassis squamis exasperata: illa
 Dentaria sexta ενίσφυλλον 1: hæc
 Dentaria septima ενίσφυλλον 2. Cluf. in histor.
 nominatur.

III. Dentaria heptaphyllos baccifera.
 Coralloides, Cord. hist. descr.
 Coralloidis alia species; Cord. histor. icone vi-
 tiosissima.
 Dentaria bulbifera, Lob. Cam. Ger.
 Dentaria baccifera, Cluf. pan. & hist.
 Dentaria minor, Cæf.
 Dentaria septifolia, Ger.

Hæc heptaphyllos, rarissimè pentaphyllos:
 flos albus, aut ex candido leviter purpureus.

IV. Dentaria baccifera folijs ptarmicæ.
 Dentaria angustifol. baccifera peculiaris, Eyst.

V. Dentaria triphyllos.
 Dentaria coralloide radice 2. Cluf. pan. Ger.
 Dentaria enneaphyllos, Lob.
 Dentaria, Cast. trifolia, Tab.

Dentaria quinta ενίσφυλλον, Cluf. hist.
 Ceratia Plinij, Col.

E P I M E D I U M.

Eπιμαδιον Dioscoridi lib. 4. cap. 19. caulis est non magnus, hederæ folijs denis aut duodenis, neque semen, neque flores proferens: radicibus tenuibus, nigris, gravis odoris, gustu insipido. Idem habet Plinius lib. 27. cap. 9. ubi aliqui Epimedium, alij Epimenidium legunt: Quibusdam Epipetron ejusdem lib. 21. cap. 15. de qua nil nisi quod nunquam floreat, imitatus Theoph. 7. hist. 8. cui Epimetrum penitus flore caret.

Epimedium Anguil. (cui & Lunaria quo-|Camerar.
rundam) Adv. Dodon. Lobel. Lugdun. Tabern. | Planta altera in montibus Liguria, Cæs.

P Æ O N I A

Pαῖνια ἢ γλυκύσιδη, quibusdam πεντορόβον cujus radicem aliqui ἰδοῦς δαρύβλως vocant, Dioscoridi lib. 3. cap. 157. παῖνια ἢ γλυκύσιδη (casta, alijs dulcisida Gaza reddente) Theophrasto 9. hist. 9. Et Plinio lib. 27. cap. 10. Glycyside, quam aliqui Pæoniam aut Pentorobon appellant. Eidem lib. 25. cap. 4. Pæonia vetustissima inventu est, nomenq; authoris retinet, quam quidam Pentorobon appellant, alij Glycysiden. Dicta Pæonia, à Medico Pæone, qui ea Plutonem ab Hercule vulneratum, Homero Odyss. 5. figente, curasse perhibetur.

Genera duo Dioscoridi: mas, folia juglandis habet, in semina Smyrni modo dividuntur: maris radix digitali crassitudine, alba: semina radicibus ceu glandes circiter septem aut octo adherent, ut in Asphodelo. Plinio lib. cit. duo genera: semina, cujus radicibus balani longiores circiter octo aut sex adherent: mas plures habet, quoniam non una radice nixus est, palmi altitudine & candida: addit semen in siliquis, aliud grano rubente, aliud nigro.

I. Pæonia folio nigricante splendido, quæ Pæonia altera vel semina Dioscoridis, Cæs.
mas.

Pæonia nobilior, vel 2. Trag.
Pæonia mas, Matth. Ang. Cord. in Diosc. Adv.
Lob. Dod. Cæs. Lugd. cum duplici figura, Ta-
bern. Ger. Eyst.
Pæonia mas folijs nucis, Gefn. hort.

Variat floribus colore purpureo, incarnato: & hujus herbæ folia latiora segmenta habet, quæ subtus exalbida; hinc Eyst.

Pæonia mas flore purpureo.
Pæonia mas flore incarnato.
Pæonia mas major.
Pæonia mas major flore incarnato, Eyst.

Floris amplitudine reliquas superat: & herbæ folia in latiores & pauciores virescentes particulas dividuntur.

II. Pæonia communis vel semina.
Pæonia, Trag. Turn. Lon.
Pæonia semina, Brunf. Fuch. Anguil. Dodon.
gal. Cord. in Dioscor. & histor. Gefn. hort. Adv.
Lob. Cam.

Pæonia semina altera, Dod. Lugd.
Pæonia vulgaris semina, Clus. hist.
Pæonia rubra flore simplici, Eyst.
Aglaophotis Æliani censetur.

III. Pæonia semina altera.
Pæonia semina, Matth. Lac. Cast. Cam.
Pæonia semina prior, Dod.
Pæonia promiscua seu neutra, Adv. Lob.

IV. Pæonia tenuis laciniata subtus pubescens flore purpureo.

Pæonia Hispanico semine nata, sive secunda, Clus. hist.

Pæonia Hispanica sive pumila, Cam.

Pæonia pumila semina, Lob. ico.

Pæonia pumilis, Eyst.
an Pæonia minor, Gefn. hort.

V. Pæonia folio subtus incano, flore albo vel pallido.

Pæonia albo flore, Lob.

Pæonia leucanthemos, Psiphedila Bellonij, Camerar.

Pæonia Cretica, Clus. hist.

Pæonia alba quæ promiscua est, & *Ψιφανία* vocatur, Hon. Belli epist. 1.

Huc referri potest ea, quæ flore est pallecente.

Pæonia ochranthemus Chamerarij: quamvis & illa, flore non solum sit albo, &

Pæonia simplex niveo flore, Cl. hist. sed etiam flore candicante aliquid rubri dilutioris aspersum habente.

Pæonia mas flore albo, Eyst.

VI. Pæonia aquilinæ folijs.

Pæonia quarta folijs supernè virentibus, infernè pubescentibus, Clus. hist.

VII. Pæonia pomi arantij colore.

Pæonia tertia folijs per ora crispis, infernè cinerici coloris, flore carnei dilutioris, Cl. hist.

Pæonia peregrina flore coccineo, Eyst.

VIII. *Pæonia* flore variegato.

Pæonia quinta, Cluf. hist.

Flos interdum carneus, aut ruber, aliquando media ex parte ruber, alijs carneus, vel utroque colore radiatim distinctus.

IX. *Pæonia peregrina* flore saturè rubente.

Pæonia Byzantina prior, Cluf. hist.

Pæonia Byzantina major, Eyst.

X. *Pæonia peregrina* flore dilutè rubente.

Pæonia Byzantina altera, Cluf. hist.

an *Pæonia Byzantina minor*, Eyst.

Flos illo paulo major, dilutioris coloris, filiquæ breviores, semina rotundiora minusque nigra sunt.

Pæonia flore pleno.

I. *Pæonia fœmina* flore pleno rubro majore.

Pæonia fœmina multiplici flore, Gesn. hort.

Dod. Tab. Ger.

Pæonia fœmina polyanthos, Lob. Lugd.

Pæonia πολυφυλλανθος, Cluf. hist.

Pæonia polyanthos flore rubro, Eyst.

Flos hujus aliquando folijs quingentis donatur : ex hujus semine tres differentiæ natæ. 1. flore simplici sex foliorum. 2. flore simplici octo foliorum serie, colore magis saturo rubro. 3. flore pleno matri concolor & etiam major.

II. *Pæonia* flore pleno rubro minore.

Pæonia pleno rubro flore minor, Cluf. hist.

Pæonia altera flore pleno dilutiore & minore, Camer.

III. *Pæonia fœmina* flore albo pleno.

Pæonia fœmina polianthos flore albo, Taber. Gerard.

IV. *Pæonia* flore ex albido pleno major & minor.

Pæonia sexta, sive exalbida plena, Cluf. hist.

Pæonia flore pleno incarnato, Eyst.

LEONTOPETALON.

Λ *Εοντοπέταλον* Dioscoridi lib. 3. cap. 110. *Leontopetalon*, quod alij *Rhapezon*, Plinio lib. 27. cap. 11. Dioscoridi flos puniceæ coloris *Anemone* similis : cujus Plinius non meminit : at luteum solum observavit.

Leontopetalon (id est, leoninum folium) | *Leontopetalum*, Matth. Ang. Gesn. hort. Lac. Advers. | Lob. Dod. Lon. Lugd. Cæs. Cast. Eyst.

CHRYSOGONUM.

Χ *Χρυσόγυνος* Dioscorides lib. 4. cap. 56. meminit, quod aliqui *Jacobaam* maritimam, alij *Tormentillam* censent, cum tamen sui generis planta sit.

Leontopetalum affinis folijs quernis. | append. Castor. Ponæ Ital. *Chrysogonum* Dioscoridis, Rauvvolf. & Lugd. |

STAPHIS AGRIA.

Σ *Σταφίς αγρία* Dioscoridi lib. 4. cap. 156. *Staphis agria*, sive *Staphis*, Plinio lib. 23. cap. 1. Latinis herba pedicularis, ab effectu, unde & *Phtiroctonon* dici potest, cum nunc in *Gracia φθαρόουσιον*, granum pedicularium nominetur.

Staphis agria, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: | Lugd. Cæs. p. Castor. Camer. Gesn. hort. Turn. Adv. Lob. (sive *Vitifolia*) | Pedicularis, Cord. in Diosc.

SECTIO SEXTA.

QUINQUEFOLIUM; HEPTAPHYLLON SIVE
TORMENTILLA; FRAGARIA; TRIFOLIUM;
MEDICA; LOTUS; MELILOTUS.

QUINQUEFOLIUM.

Πεντάφυλλον (quod nomen à numero foliorum habet) Dioscorides lib. 4. cap. 42. proposuit, cui folia sint Menthae, quina singulis pediculis, raro plura, in ambitu serrata, flores ex candido palescentes, auri emulos: radice subrubra, oblonga, &c. Sic & Theophrasto 9. hist. 14. πεντάφυλλον, ubi Gaza Quinquefoliam & Quinquepetam vertit. Et Plinius lib. 25. cap. 9. Quinquefolium nulli ignotum est, Græci vocant Pentapetes, sive Chamazelon, sive Pentaphyllon.

Quinquefolium flore albo.

I. Quinquefolium album majus caulescens: quod 1. in Prodrómo.

II. Quinquefolium album majus alterum. Pentaphyllum verum ac nobile, Trag. Quinquefolium majus candidum, Fuch. Pentaphyllū albū, Matt. Ad. majus fl. albo, Eyst. Quinquefolium 1. Tur. album, Dod. gal. Gesn. ap. Lugd.

Quinquefol. sive Pentaphyll. 1. Clus. pan. & hist. Quinquefolium sylvaticum, Tab. Ger.

III. Quinquefolium album minus: quod 2. in Prodrómo.

IV. Quinquefolium album minus alterum. Quinquefolij albi species quædam, Gesn. ap. Quinquefolium 2. minus albo flore, Clus. pan. & histor.

Quinquefolium flore luteo.

I. Quinquefolium majus repens. Pentaphyllum minus, Brunf. vulgare, Trag. Pentaphyllon, Gesn. hor. Cast. Dioscoridis, Tab. Pentaphyllon majus, Thal. luteum majus, Dodon. gal. Lugd.

Pentaphyllon 1. & 2. Lon. repens, Cam. Quinquefolium, Matth. Ang. Cord. in Diosc. Lac. Adv. Lob. (sive Pentaphyllum vulgare) Cæs. secundum, Turii. (jus, Fuch.

Quinquefolium majus, Dod. Ger. luteum majus. II. Quinquefolium minus repens aureum. Quinquefolij quarti secunda species, Clus. pan. & histor.

III. Quinquefolium minus repens luteum. Quinquefolij minimum genus, vel 1. Trag. Pentaphyllum minus luteum, Adv.

IV. Quinquefolium minus repens lanuginosum luteum. (hist.

Quinquefolij quatti prima species, Clus. pan. &

Pentaphyllū sive Quinquefolium minus, Tab. Incana pentaphyllæa, Ger. an Pentaphyllon Bavaricum, Cam.

V. Quinquefolium minus repens alpinum aureum.

Quinquefolium tertium, Clus. pan. & hist.

VI. Quinquefolio similis Enneaphyllos: 4. in Prodrómo.

Quinquefolium erectum.

I. Quinquefolium folio argenteo.

Pentaphyllon exiguum alterum, Trag.

Pentaphyllon album, Matth. canum, Thal.

Pentaphyllon luteum minus, Dod. gal. rectum minus, Cam.

Pentaphyllon tertium, Lon.

Quinquefolium luteum minus, Fuch. Tur. Lug.

Quinquefolium petræum majus, Tab.

Quinquefolium Tormentillæ facie, Ger.

II. Quinquefolium rectum luteum.

Pentaphyllon majus, Brunf. Lob. obs. Eystett. rectum majus, Cam.

Pentaphyllum aliud album, Adv.

Quinquefolium luteum rectum, Gesn. ap.

Quinquefolium vulgare, Lob. ico. Ger. alterum vulgare, Dod.

Quinquefolium Theophrasti majus, Tab.

Heptaphyllon Hermolai, Cæs.

Pentaphyllon flore albo, Lugd.

Folia terna, quina, sena, ut plurimum septena, in eadem planta observantur: flores sublatei, albi, rubri. Hinc figuræ duæ

Quinquefolij & Pentaphylli albi, & rubri, Lob.

Quinquefolij Theophrasti majoris & albi, vel majoris 1. & 2. Tab. (rei, Ger.

Quinquefolij vulgaris & Pentaphylli purpuris. III. Quinquefolium montanum erectum

hirsutum, luteum: quod 3. in Prodrómo.

IV. Quinquefolium fragiferum.

Fragaria quarta, Trag.

Quinquefolium 5. Clus. pan. quintum fragiferum, Eid. hist.

Quinquefolium fragiferum sextum, Tab.

V. Quinquefolio fragifero affinis.

Pentaphyllum supinum Tormentillæ facie, Lob. Lugd.

Pentaphyllum supinum Potentillæ facie, Clus. pan. & h.

Quinquefolium tertium serpens, Lob.

Quinquefolium fragiferum repens, Tab.

Fragaria vesca, Ger.

VI. Quinquefolium palustre rubrum.

Pentaphyllum rubrum, Dod. gal. Adv. Lugd. palustre, Lob. ico. Thal. Ger.

Pentaphyllum palustre, Cord. hist. Cam.

Quinquefolium quartum, Dod.

Quinquefolium palustre, Gesn. h. Cam. ep. Tab.

Quinquefolium rubrum, Lugd. (Eyst.

Folij quinque; & sex variat, unde quibusdam heptaphyllum dicitur.

VII. Quinquefolium lupini folio.

Pentaphyllum *θεριόφυλλον*, Thal.

VIII. Quinquefolium tuberosum Indicum.

Pentaphyllum Indicum, Clus. exot. l. 4. c. 18.

HEPTAPHYLLON SIVE TORMENTILLA.

Tormentilla, quod radici pulvis cum aluminis & pyrethri momento, cavis dentium inditus, dentium tormentum sive cruciatum sedet: quam alij Pentaphyllis: alij Bisfortis adnumerant: sunt qui Chrysogonum Dioscoridis suspiciantur: Heptaphyllum, id est, Septifolium à quibusdam, à foliorum numero, nominatur.

I. Tormentilla sylvestris.

Tormentilla, Brunf. Trag. Matt. Dod. ut: Cord. in Diosc. & hist. Ang. Lac. Lon. Ad. Lob. Cef. Lug. Thal. Cast. Tab. (& Consolida rubra) Ger. Eyst. Heptaphyllum, Fuch. Turn. Gesn. hort.

Hujus folia aliquando averſa parte candida sunt: aliquando quina, sæpiſſime septena.

II. Tormentilla alpina vulgaris major.

Tormentilla alpina, Cam.

Radix odoratior, rubicundior ac major vulgari.

III. Tormentilla alpina folio sericeo.

Argentaria petræa, Gesn. hort. alpina, Eid. col.

Pentaphyllum argenteum, Ang.

Pentaphyllum alpinum petrosum & minimum, Adv. Lob. ico Ger.

Heptaphyllum, Clus. hisp. & hist.

Stellaria argentea, Cam. ep.

Alchimillæ alterum genus, Cæf.

Tormentilla candida Dalechampij, Lugd.

Argentea heptaphylos montana, Cam.

Quinquefolium alpinum, Tab.

Pentaphyllum petræum minus, Eid. quod supinum, Ger.

IV. Herba Wiapassa in Guajava abundans radicem habet Gingiberi, quoad saporem, non dissimilem, & ad diarrhœam sedandam utilis: part. 8. Ind. Occid.

FRAGARIA.

Fragaria à fragro, id est odorem reddo, dicta videtur: *Κόμαρον* Apulei cenſetur: inter Pentaphylla flore albo, Dioscoridem intellexiſſe volunt: & quia Mora terreſtria Servio dicta fuere, sunt qui ad Chamaebatum referant. Plinio lib. 25. cap. 9. Fraga. Rubus Idæus non spinosus quibusdam.

Genera: alia montana & sylvestria, in montibus & sylvis nata: alia sativa, quæ in hortis. Fructus magnitudine, figura oblonga, rotunda, & colore variat.

I. Fragaria vulgaris.

Fragaria, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Gesn. hort. Lon. Adv. Lob. Lugd. Cast. Ger.

Trifolium alijs Fragaria, Brunf.

Fragula, Cord. hist.

Rubus idæa minor, Lac.

Fragum & Trifolium fragiferum, Tab.

Fragaria major, Thal.

Fraga fructu rubro, Eyst.

Fructus magnitudine & colore variat: quæ-

dam rubra, quædam inter album & rubrum medij, quædam sanguinei coloris: habentur fructu duplo majore vulgari, herbaceo, luteo, pallore & candore confuſis: imò & subalba, quæ Fraga major subalba, Lob. fructu albo, Eyst. Fraga alba, Dod.

Fraga æquè magna ac in Anglia in Virginea crescunt.

II. Fragaria fructu albo.

Fraga candida, Trag.

Fragaria minor seu nigra, Thal.

Fragum album, Tab.

Fragaria, Ger.

Fructu est aliquando toto candido, minus grumoso, dulciore: aliquando parte superiore rubicundiore, at inferiore candidiore.

III. Fragaria fructu parvi Pruni magnitudine.

Fraga fructu magno, Eyft.

IV. Fragaria folijs hispida.

Fragariæ tertium genus, Trag.

Fragariæ species minor, Haarbeer/ Ges. hort.

Fragum tertium, Tab.

Partim rubra, partim candida sunt, vel subpurpurea.

V. Fragaria bis fructum ferens.

Fragariæ genus in alpebus, Cæf.

Fructus forma compressa, striata, Rubi idæi sapore: vere & autumnno maturat.

VI. Fragaria flore luteo.

Fragaria parva luteo flore, Ges. hor.

VII. Fragaria sterilis.

Fragaria sterilis, Ges. hort. marem dixeris, Eid. col.

Fragaria syl. minimè vesca sive sterilis, Lob. ico.

VIII. Fragariæ affinis sericea incana, in Prodromo descripta.

Incana Pentaphylli effigie, an Leucas Dioscoridis, Ad.

T R I F O L I U M.

Tριφύλλον Trifolium Dioscoridi l. 3. c. 123. sic dictum, quod singulis germinationibus, terna exeant folia.

Genera: Dioscorides solum bituminosum proposuit, quod τριφύλλον, λευκωρθες καὶ ἀσφάδιον: quòd bitumen oleat, dicatur. At Plinius l. 21. c. 9. Trifolij tria genera enumerat: Minyanthes ait, vocant Græci, alij asphaltion, majore folio: alterum acuto, oxytriphylon: tertium ex omnibus odoratissimum.

I. Trifolium bitumen redolens.

Trifolium asphaltæum, Matth. Ges. hort. Fracast. Ad. Lob. Lugd.

Trifolium, Dod. gal. Cord. in Diosc. Ges. h. Lon.

Trifolium bituminosum, Ang. Dod. Cæf. Cast. Cam. Tab. Ger.

Oxytriphylum, Gesn. hort.

Folia inferiora, antequam caulem proferat, rotunda sunt, cum verò caulescit, acuta: hinc duæ figuræ in hist. Lugd. altera rotundis, altera longioribus folijs. Semen Italicum in Germania terræ mandat, profert plantam odore bituminoso: at semen plantæ in Germania educatæ, rursus satum, plantam sapore & odore deficientem producit: hinc duæ figuræ in horto Eyft.

Trifolium bituminosum odoratum, &

Trifolium bituminosum inodorum, Eyft.

II. Trifolium palustre.

Limonium, Cord. in Diosc. pratense, Trag.

Isopyrum, Dod. gal. Ges. hort.

Trifolium palustre, Cord. hist. Dod. Thal. Eyft.

Lotus palustris, Ges. hort.

Trifol. paludosum, Ad Lob. majus & min. Ger.

Menianthes palustre, Lugd. duplici figura.

Trifolium majus & fibrinum, Tab.

Variat ratione loci, majus datur & minus, rotundiore & acutiore folio: quare Taber. & Ger. figuras duas exhibent.

III. Trifolium Americum.

Trifolium Americ. Lob. Dod. Lugd. Tab. Cam.

Loti sylv. genus latifolium ex Armenia, Cæf.

Trifolium pratense.

I. Trifolium pratense purpureum.

Trifolium majus, Brunf. def.

Trifolium pratense purpureum, Trag. Fuch. Ad.

Trifolium pratense rubrum, Cam. Thal.

Trifolium pratense, Matth. Dod. ut: Tur. Lac.

Lob. Lugd. Cæf. Tab. Ger. alterum, Cast.

Hujus differentiæ multæ sunt ratione magnitudinis, tam foliorum, quàm caulium & fructus: folia communissimè rotunda, quibusdam oblonga, rarius in extremo sinuata: nonnunquam unum alterumve folium in binas, ternas, etiam quaternas lacinias dividitur: rarius cauliculo, foliorum minimorum velut fasciculis in umbellæ modum insidet: quibusdam in folio macula est, vel nigra, vel alba, lunæ falcatæ figurâ: floris color alijs purpureus, & modò saturatior, modò pallidior.

III. Trifolium pratense album.

Trifolium pratense alterum, Trag. Matth. Lac.

Trifolium pratense primum, Cast.

Trifolium pratense album, Fuch. Dod. gal. Tur.

Ad. Cam.

Trifolium acutum, Lon.

Trifolium majus primum, Clus. pan. & hist.

Trifolium pratense vulgare fl. candido, Thal.

III. Quadrifolium hortense album.

Quadrifolium phæum fuscum, Ad. Lob. Lugd.

Lotus quadrifolia, Tab.

Folij quaternis, quinis, aliquando septenis donatur.

IV. Tri-

I V. *Trifolium pratense luteum capitulo brevior.*

Melilotum minus, Brunf. 4.

Meliloti exigua species 1. vel 6. vel minor, Trag.

Trifolium pratense luteum, Fuch. Tur. Lugd. Cam. pratense tertium, Cast.

Lotus sylvestris, Lon. syl. minor, Dod. gal. Lug.

Trifolij genus medicæ simile, Gef. hort.

Trifolium luteum 1. capitulo brevior, Thal.

an *Trifolium luteum minimum*, Ad.

Trifolium arvense, Tab.

Trifolium Burgundiacum, Ger.

V. *Trifolium pratense luteum capitulo lupuli*, vel agrarium.

Melilotus 8. vel *Lotus campestris*, Trag.

Trifolium agrarium, Dod.

Trifolium luteum minimum, Lob. Lugd.

Trifolium luteum alterum lupulinum, vulgo *lupulus sylvaticus*, Thal.

Illud flore est minore, semen fert, & quibusdam mas: hoc verò flore est majore & speciosiore, sterile & fœmina dicitur.

VI. *Trifolium pratense minus flosculis purpureis.*

Lotus pratensis purpurea, Lugd.

Folia modò terna, modò quaterna habet.

Trifolium montanum.

I. *Trifolium montanum purpureum majus.*

Trifolij altera species & major, Gef. hort.

Trifolium majus 2. Cluf. pan. & hist.

Trifolium aliud montanum majus, Thal.

II. *Trifolium montanum purpureum folio acuto crenato: quod* 1. in Prodr.

III. *Trifolium montanum purpurascens folio obtusocrenato: quod* 2. in Prodr.

IV. *Trifolium montan. purpureum minus. Trifolium montanum aliud minus*, Thal.

Variat flore, qui purpureus, reperitur & albus.

V. *Trifolium montanum album.*

Trifolium majus albo flore, Cluf. pan. majus, primum, Eid. hist.

VI. *Trifolium montanum lupulinum: quod* 3. in Prodr.

Trifolium alpinum.

I. *Trifolium alpinum flore magno, radice dulci: quod* 4. in Phytopinace: 20. in Prod.

Trifolium angustifolium alpinum, Ponæ.

Glyzyrrhiza astragaloides quibusdam.

II. *Trifolium alpin. argenteum Perfici flore.*

Trifolium argenteum alpinum, Ponæ Ital.

III. *Trifolium saxatile hirsutissimum: quod* 4. in Phytopinace: 19. in Prodr.

Trifolium spicatum.

I. *Trifolium spica subrotunda rubra.*

Lagopus maximus folio & facie Trifolij pratensis, Ad. Lob.

Lagopus major folio trifolij, Dod. major flore rubro, Cam.

Lagopus maximus Lobel. Cluf. pan. & hist. Lug.

Lagopus peregrina, Eyft.

II. *Trifolium spicâ oblongâ rubrâ.*

Trifolium majus tertium, Cluf. pan. & hist.

III. *Trifolium montanum spicâ longissimâ rubente.*

Cytifus, Trag. Lugd. (& *Pes milvi Pand.*) Cam.

Cytifus Columellæ, Lon.

Lagopus altera folio pinnato, Lob. Lugd.

Lagopus major, Eyft. alter, Dod.

Trifolij majoris tertij, altera species, Cluf. pan. & hist.

Trifolium spicatum, Thal.

Folia in calidioribus regionibus marcescentia, nitore, lævore ac strijs elegantissimis avium pennas imitantur.

IV. *Trifolium mont. angustissim. spicatum.*

Lagopus altera angustifolia, Ad. Lob. ico. Lug. an *Lagopus minor*, Cæs.

Folijs latioribus in montibus Eugeanæis, & angustioribus circa Monspelium collegimus: aliquando etiam omnibus partibus minor & semipalmaris est, &

Alopecuros graminea Dalech. Lugd. dicitur.

V. *Trifolium Hispanicum angustifolium, spica dilutè rubente.*

Lagopus angustifolius Hispanicus, Cluf. hist.

VI. *Trifolium arvense humile spicatum, sive Lagopus.*

Lagopus & Lotus campestris, Trag.

Lagopus sive pes leporinus, Matth. Fuch. Dod. ut: Lac. Lon.

Lagopus & Lagopyron, Ad.

Leporinus pes, Cord. in Dioscor.

Lagopus major, Cæs. minor, Cam.

Lagopus vulgaris, Lug. cum duplici figur. Thal.

Lagopodium, Tab. Ger.

Λαγόπυρος Dioscorid. l. 4. c. 17. *λαγόπυρον*, Hippoc.

Lagopus, Plinio lib. 26. cap. 8.

Spica colore variat, lutea, aliquando cineritia, aut albescente, ijsq; majoribus, minoribus, rotundioribus, longioribus: folijs latioribus, angu-

angustioribus. Cretici Lagopi nomine habemus folijs latioribus & brevioribus, spicaque brevioribus & flavescente.

Trifolium capitulo stellat. folliculato, globofo.

I. Trifolium stellatum: quod 16. in Prodromo.

II. Trifolium pratense folliculatum.

Trifolium pratense Salmanticum, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.

Trifolium Hispanicū, Tab. Salmanticum, Ger.

III. Trifolium globosum, sive capitulo Lagopi rotundiore: quod 17. in Prodromo.

IV. Trifolium globosum repens: quod 18. in Prodr.

V. Trifolium capitulo spumoso lævi: quod 4. in Prodr.

VI. Trifolium capitulo spumoso aspero majus: quod 5. in Prodr.

VII. Trifolium capitulo spumoso aspero minus: quod 6. in Prodromo.

VIII. Trifolium fragiferum Friscum, Clus. cur. post.

Aliud floribus dilutè rubentibus in globulū, rubi idæi fructum forma & colore æmulantibus, collectis: alia species capitulo saturati violacei coloris, ad Rubi vulgaris fructum accedente.

IX. Trifolium capitulis Thymi: quod 7. in Prodromo.

X. Trifolium album angustifolium, floribus velut in capitulum congestis.

Dorycnium falso dictum, Ges. hor.

Dorycnium Monspelienfium, Ad. Lugd. Cam.

Dorycnium, Lob. Hispanicum, Clus. hisp. & hist. Tab. Ger.

Folia terna, quaterna, aliquando quina junguntur: quæ modò latiora, modò angustiora.

XI. Trifolium capitulo oblongo aspero: quod 8. in Prodromo.

Trifolium peltatum, scutellatum, cochleatum & turbinatum.

I. Trifolium peltatum Creticum: quod 1. in Prodromo.

II. Trifol. cochleatum vel scutellatum fructu latiore, folio minuto obtuso: quod 9. in Prod.

III. Trifolium cochleatum fructu latiore. Medica minor, Trifolium tortuosum, Ges. hor.

Trifolium cochleatum primum, Dod. Ger.

Medicæ species 3; siliqua glomerata, Ad. species 3. Lobel.

Medica, Tur. Anglica, Tab.

Trifolium siliquam habens cochleæ modo implexam, Cæs.

Medica platycarpus, Cam.

Medica sylv. prior, Lugd.

IV. Trifolium cochleatum fructu magistorili: quod *μασχα* Cydoniæ, *νογιμδης* Retimi nomine, ex Creta Honor. Belli misit.

V. Trifolium cochleatum turbinatum, sive fructu compresso oblongo.

Medicæ species secunda, Ad.

Medica sylv. altera, Lugd.

Medica rotundo semine, Cam.

Hoc, sed fructu minore, Loti aut Trifolij nomine, ex Creta ab Honorio Belli accepimus.

VI. Trifolium cochleatum polycarpon: quod 10. in Prodromo.

Duplex est: aliud folio obtuso non crenato: aliud folio acuto crenato: illud Italicum, hoc Gallicum est.

VII. Trifolium cochleatum maritimum tomentosum.

Trifolium maritimum, Ges. hort.

Medica marina, Ad. Lobel. ico. Clus. hisp. & hist. Tab. Cam.

Trifolij quoddam genus in maritimis, Cæs.

Anthyllis altera, Lugd. ico.

Trifolium cochleatum marinum, Ger.

Trifolium cochleatum hispidum, echinatum & spinosum.

I. Trifolium cochleatum fructu nigro hispido.

Trifolium cochleatum alterum, Dod.

Medica folliculo spinoso, Lob. Lugd.

Medica semine minuto hirsute, Cam.

Medica, Cast. ico.

II. Trifol. cochleatum folio cordato maculato. an Trifolij species nigris maculis, quod hæmorrhoidum cognominant, Ges. hort.

Medica Arabica, Cam.

III. Trifolium folio obtuso folliculis cordatis: quod 13. in Prodromo.

IV. Trifol. fructu compresso spinis horrido. Medica siliqua spinosa, Ad.

Medicæ species, Lob. ico.

V. Trifolium cochleatum echinatum minus: quod 12. in Prodromo.

VI. Trifolium echinatum arvense.

Tribulus terrestris minor repens, Lugd.

Medica pusilla, Cam.

Pilulas habet quaternas, quinas simul junctas: subsequens verò binas, ad summum ternas.

VII. *Trifolium echinatum arvense fructu minore.*

Tribulus minor rectus, Dalech. Lugd.

VIII. *Trifolium spinosum Creticum : in Phytopinace Matthiolo, & Prodromo sub 5. descriptum.*

Trifolium spinosum Creticum, ὀφβιτὸς ὑψηλὸς Belli, Clus. hist.

Trifolium siliqua cornuta & falcata.

Dioscorides μυσθῆν, lib. 2. cap. 177. folijs & caule Trifolij pratensis, siliquis corniculorum modo intortis descripsit : Mndunij, Theophrasto 8. hist. 8 & 2. cauf. 20. Et Plinio lib. 18. cap. 16. Medica à Medis adveſta per bella Perſarum, &c.

I. *Trifolium siliqua cornuta, five Medica. Medica, Dod. ut : Cord. in Diosc. Lac. Cæſ. Cam. Caſt. descr.*

Medica vera, Geſ. hor. ſativa, Lugd.

Medica flore purpureo, Ang. herba, Lon. def.

Medica legitima, Clus. hist.

Fœnum Burgundiacum, Ad. Lob.

Medicam veterum & Alfaſaſat Avicennę volunt : quæ floris colore variat, communiter cæruleo, violaceo, luteo : ex utriſq; mixto.

II. *Trifolium ſyl. luteum ſiliqua cornuto, vel Medica fruteſcens.*

Meliloti majoris ſpecies tertia, Trag.

Trifolij genus Medicæ ſimilis, Geſ.

Medica flavo flore, Clus. pan. & hist.

Lens major repens, Tab.

Apud nos flore eſt luteo : at circa Nemaufum in Gallia Narbonenſi, in arvis reperitur flore luteo albo, viridi, cæruleo, purpureo, nigro, vario, ex cæruleo viridi composito.

III. *Trifolium ſiliqua falcata.*

Lunaria radiata Italorum, Lob.

Medica ſylv. altera lunata, Lugd. cum duplici figura.

Trifolij genus ſiliqua lata & falcata, Cæſ.

Medica lunata, Caſt. ap.

IV. *Trifolium ſiliqua falcata alterum.*

Trifolium falcatum, Clus. hiſtor. append. alt. & cur. poſt.

Trifolium acetofum.

*οὐσίεφρον quibusdam, ab acido ſapore, & forma trifolij : Oxys Plinio l. 27. cap. 12. folia ter-
na habet.*

I. *Trifolium acetofum vulgare.*

Trifolium acetofum, Brunf. Matth. Dod. Lugd.

Thal. Caſt. flore albo, Eyſt.

Panicuculi, Brunf. 4.

Oxytriphylon, Trag. Lac.

Oxys, Fuch. Dod. gal. Tur. Cord. hiſt. Cam. alba, Ger. Tab.

Oxys quorundam, Ang. Pliniana, Geſn. hort. Ad. Lob.

Alleluja, Lac. Lon.

Lujula, Fracaſt.

Trifolium acetofum, Calabris Juliola, ridiculè barbari corrupère in Alleluja, Scalig. in Thoph. de cauſ.

Floris colore variat: communiter lacteus eſt: rarius purpuraſcens, vel ſubcæruleus & luteus.

II. *Trifolium acetotum corniculatum.*

Oxys flore luteo vel flavo, Clus. hiſpan. & hiſt. Dod. Tab.

Oxys, Cæſ. Ger. lutea corniculata repens, Lob. Lugdun.

Lotus urbana, Tur. ico.

Trifolium acetofum flore luteo, Caſt. Eyſt.

Trifolium hepaticum.

I. *Trifolium hepaticum flore ſimplici.*

Hepatica, Brunf. Dod. gal. aurea, Brunf. 4. Geſ. hor. Tab. Thal. quibusdam Anthera.

Trifolium magnum ſeu aureum, Trag.

Triada & Taura, Hermoſao.

Trinitas, Matth. Ang. Cord. hiſt. (five Epimedium) Geſ. ap. Cæſ. Caſt.

Herba Trinitatis, Geſ. hort. Lugd.

Trifolium aureum, Dodon. Lon. aureum magnum, Caſt.

Hepaticum trifolium Ad. Lob. Cam. Ger.

Hepatica terreſtris, Geſn. col. Hepatica trifolia, Clus. hiſt.

Folijſ ludit, aliquando majoribus & maculis vatiegatis: floribus communiter cæruleis, vel violaceis, ſubpurpureis, rubris albis, etiam maculis purpureis aſperſis: hinc figuræ duæ apud Lobel. & Gerard.

Hepatici trifolij & rubri:

Hepaticæ aureæ flore cæruleo & rubro, Tab.

Hepatici trifolij cærulei & rubri, apud Clus. & apud Eyſt. fl. albo, rubro, & cæruleo.

II. *Trifolium hepaticum flore pleno.*

Hepatica trifolia polyanthos, Lob. Lugd.

Hepatica trifolia cæruleo pleno flore, Clus. hiſt. ap. alt.

Hepatica multiflora, Gerard. aurea multiflora, Tabern.

Hepatica aurea flore pleno & cæruleo. Fyſt.

LOTUS

LOTUS ET MELILOTUS.

Λοτος Lotus herba (de arbore enim hic sermo non est) Dioscoridi l. 4. c. 111. triplex est: sativa, quam aliqui *τριφυλλον* vocant, que in hortis nascitur: sylvestris, quam aliqui *Λιβον*, Libyum a loco natali appellant, caule bicubitali, aut etiam majore, alis multis, folijs Loti trifolij pratensis, semine fœnugreci, at multo minore, gustu medicato: tertia est Lotus Aegyptia, de qua supra. Theophrasto 7. hist. 9. Lotus herba in caule tantum foliata est: & c. 14. licet, inquit, nomen unum habeat, tamen plura ejus genera sunt, ut ferme equivoca sint, folie, caule, flore, fructuq; discreta: Sic de Loto Aegyptia egit 4. hist. 10. Plin. l. 13. c. 17. de Loto arbore differens, subjungit: est autem eodem nomine & herba (Lotum urbanam Dioscoridis intelligens) & in Aegypto caulis in palustrium genere: de hac posteriori egit l. 22. c. 21. Lotometram vocans. Idem l. 22. c. 21. ait, Homerum inter herbas subnascentes Deorum voluptati Loton primam nominasse: haud dubie Lotum sativam Dioscoridis intellexit.

De Meliloto autem Plinius lib. 21. cap. 9. inquit, in coronamenta venit Melilorum, quod Sertulam Campanam vocamus: est enim in Campania Italia laudatissima: coronas ex hac antiquitus factitatas, indicio est nomen Sertulæ, quod occupavit: odor ejus croco vicinus est, & flos, ipsa cana: placet maxime folijs brevissimis atque pinguisimis. Et c. 11. Melilotos ubique nascitur, laudatissima tamen in Attica: ubicunque verò recens nec candicans & croco quam similima: quanquam in Italia odoratior & candida.

I. Melilotus officinarum Germaniæ.

Melilotum majus, Brunf. Melilotus, Lac. Lon.

Melilotus vera, Gesn. hort.

Melilotus major vulgaris, Trag.

Melilotus vulgaris, Lugd.

(Lugd.

Lotus urbana, Matth. sativa, Cast. sativa altera,

Saxifraga lutea, Fuch. Sax. altera, Lac.

Lotus sylvestris, Fuch. ico. Cæs. Tab.

Loti sive Trifolij species, Cord. in Diosc.

Melilotus Germanica, Dod. gal. Ad. Lob. Cam.

Gerard. flore luteo, Eyft.

Trifolium odoratum 1. & 2. Dod. Tab.

Flore est communiter luteo, aliquando albo, quæ Melilotus major candida, Trag. hinc duæ apud Tab. figuræ:

Loti sylvestris: & fl. albo. Et apud Gerardum:

Meliloti Germanicæ, & Meliloti coronatæ nomine.

Dodonæus hujus differentias quinque recensuit: 1. flore luteo: 2. flore candido: 3. peregrina flore purpureocæruleo inodoro: 4. flore luteo longioribus siliquis: 5. flore luteo folijs per circumferentiam non crenatis.

II. Melilotus corniculis reflexis major.

Melilotus major, vel 3. species, Trag.

Melilotus Italica, Fuch. Dod. gal. Gesn. h. Ad. Lob.

Meliloti quartum genus, Fuch. ico.

Melilotus sive Sertula campana, Matt. Cord. in

Lotus sylvestris, Gesn. hort.

(Diosc.

Trifolium corniculatum 2. Dod. Thal.

Melilotus alia, Cæs.

Sertula campana, Cast.

Aliam figuram habet Lobelius, nomine

Meliloti Syriacæ odoræ & Sertulæ campanæ.

Melilotus Syriaca, Adv.

Hæc Patavij fata, corniculis exit minus falcatis & ignaviore odore. Huc referatur Melilotus altera pusilla Londinensis, Adv.

III. Melilotus corniculis reflexis minor, vel repens.

Melilotus Aegyptia, Alchimelech, Alpino.

IV. Melilotus Italica folliculis rotundis.

Melilotus, Ang. Italica, Cam.

In quibusdam folliculis duo, in reliquis unum granum continetur.

V. Melilotus angustifolia repens, folliculis rotundis: quod sub Trifolio 23. in Pr. describ.

VI. Lotus hortensis odora.

Trifolium Dioscoridis, Trag.

Lotus sylvestris, Matth. Ang. Cast. altera, Lugd.

Lotus sativa, Fuch. ico. Dod. gal. Cord. in Diosc.

& hist. Gesn. hort. Cam.

Lotus urbana, Lac. Tur. desc. Eyft.

Trifolium odoratum, Fuch. Tur. Lon.

Trifolium odoratum alterum, Dod. Lugd.

Trifolium caballinum, Gesn. hort.

Lotus hortorum odora, Ad. Lob.

Melilotus vera, Tab. singularis Alpini, Ponæ.

Quibusdam *μέλι οίτω* Theophrasti 7. hist. 14. Mel frugum Gaza vertit: Lotus urbana sive sativa Dioscoridis: Septies in die odorem mutare fertur, unde nomen Germanicum *Sibenzzeit*: nostris *Schabzigerkraut* quia Helvetij suis peculiaribus caseis, quos *Schabziger* vocant, miscere solent.

VII. Lotus sativa Græca maculato folio.

Lotus sativa, & cum folium modo macula rufa modo nigra notatum sit, & caligini oculorum medeatur, à quibusdam *τριφυλλομακτῆ*, id est, Trifolium oculatum vocatur, Ang.

Lotus pentaphyllos siliquis rectis.

I. Lotus sive Melilotus pentaphyllos minor
Lagopus primus, Trag. (glabra.

Meliloti exigui species altera, vel 7. & nobilis,
Melilotus Germanica, Fuch. Lon. (Eid.

Meliloti tertium genus, Fuch. ico.

Lotus sylvestris, Dod. gal.

Trifolij species, Cord. in Diosc.

Lotus pentaphyllos, Gesn. hort.

Trifolium corniculatum primum, Dod. Thal.

Melilotus coronata, Ad Lob.

Lotus sativa Matthioli edit. prima, Lugd.

Melilotum vulgo, Cæs.

Pseudomelilotus, Cam.

Trifolium siliquosum minus, Tab. Ger.

Flos lutei coloris, aliquando ad aureum ver-
gens, nonnunquam subviridis.

II. Lotus pentaphyllos minor hirsutus, sili-
qua angustissima: sub Trifolio 22. sive cornicu-
lato minore piloso, in Prodromo descriptus.

III. Lotus pentaphyllos flore majore luteo
splendente.

Meliloti majoris quarta species, Trag.

Trifolium corniculatum tertium, Dod.

IV. Lotus pentaphyllos major hirsutie
candicans.

Melilotus vulgaris alter sylv. Cæs.

V. Lotus pentaphyllos major alter.

Lotus pentaphyllos major & erectus, Gesn. hor.

Hic & glaber & leviter hirsutus apud nos
reperitur.

VI. Lotus pentaphyllos frutescens tenuif-
simis glabris folijs: sub Trifolio 22. vel Corni-
culato frutescente in Prodromo descriptus.

VII. Lotus Hispanica folijs maculatis: sub
Trifolio 24. vel Meliloto Hispanico maculato
describitur.

VIII. Lotus pentaphyllos incanus.

Glaux, Ang. quo nomine & Alpinus donabat.

Cyrifus Columellæ, Cam. Eyst.

Dorycnium 2. & non descriptum, alijs.

an Idem cum

Dorycnio congener planta, Cl. hisp. & hist. &

Dorycnij species, Tab. (Lugd.

Dorycnium Monspeliense, Ger.

Clusus enim flores colore viridi: Anguil. &
Camer. purpureos, vel ex albo purpurascens
adscribit.

IX. Lotus pentaphyllos siliquosus villosus.

Oxytriphylum alterum Scribonij, Ad. Lob. ic.

Oxytriphylum Scribonij, Lotus sylv. Clus. hist.
an Trifolium alterum folio acuto oxytriphyl-
lum Plinij?

an Lotus sylvestris ex Cod. Cæsareo, Dod. Lug.
Flos est albo, est & purpureo.

X. Lotus siliquosus glaber flore rotundo,

Lotus Lybica Dalechampij, Lugd.

an Oxytriphylli genus, Clus. hisp.

Hoc duplex Clusio: unum candidioribus
ramis & albo radice: alterum caule & ramis
ex albo purpurascens, in quibusdam ru-
bentibus.

XI. Lotus fruticosus incanus siliquosus.

Lotus asperior fruticosa, vel Narbonensis inca-
na, Lob. Lugd.

XII. Lotus pratensis siliquosus luteus.

Lotus trifolia pratensis siliquosa Monspeli-
cium, Adv. Lob. ico.

Lotus siliquosus luteo flore, Clus. pan.

Lotus pratensis siliquosus, Eid. hist.

Lotus trifolia siliquosa, Tab.

Lotus trifolia corniculata, Cer.

Duplex est: major & durior: minor & mollior.

XIII. Lotus ruber siliqua angulosa.

Lotus siliquosus rubro flore, Clus. pan. & hist.

Lotus pulcherrima tetragonolobus, Cam. Eyst.

Scandalida Cretica Italorum.

Lotus pentaphyllos siliqua convexa.

I. Lotus pentaphyllos siliqua cornuta.

Lotopifos sive Hieranzuni Candia, Ponæ.

Lotus *separatus*, quo nomine Bellus ex Creta ad
nos misit: & in epist. 5. ad Clus.

II. Lotus siliquis ornithopodij.

Lotus peculiaris siliquosa, Cam.

Lotus sylvestris Dioscoridis, Ponæ.

III. Lotus pentaphyllos siliquis recurvis
pedes corvinos referentibus.

Coronopus ex Cod. Cæsareo, Dod. quid?

IV. Lotus pentaphyllos vesicaria.

Dorycnio similis, Ang.

Trifolium vesicarium, Clus. pan.

Trifolium Halicacabum sive vesicarium, Cam.

Lotis affinis.

I. Loto affinis Ægyptiaca.

Absus, Alpini.

II. Loto affinis Vulneraria pratensis.

Anthyllis prior, Dod. gal. Lac. Lugd.

Anthyll. leguminosa, Lob. Cl. pan. & hist. Cam.

Anthyllis lenti similis, Dod.

Vulneraria rustica, Gesn. hort.

Lagopodium, Tab.

Artherica Saxorum, Thal.

Flore communiter est luteo, rarius albo: hinc duæ figuræ apud Tab. & Ger.

1. Lagopodium flore albo, Tab.

Lagopum maximum, Ger.

2. Lagopodium flore luteo, Tab.

Anthyllis leguminosa, Ger.

III. Loto affinis hirsuta flore subrubente.

Anthyllis leguminosa purpurascens flore, Clus. pan. & hist.

Lotus latifolia Dalechampij, Lugd.

Aliquando tota incana est, qualem ex Hispania habemus.

IV. Loto affinis filiquis hirsutis circinatis: Auricula muris, Cam.

CASPARI BAVHINI
PINACIS THEATRI BOTANICI
LIBER NONVS.
SECTIO PRIMA.

RUBIA; APARINE; ASPERGULA; MOLLUGO;
GALLION; CRUCIATA.

RUBIA.

Eρυθρόδαμον (ab ἐρυθρῷ, id est ruber) ἢ ἐρυθρόδαμον, aliquibus τέρβειον, radix est rubra tingendo idonea, Dioscoridi l. 3. c. 160. ἐρυθρόδαμον, Theoph. 6. hist. 1. Rubia (à radicis colore) Plinio l. 19. c. 3. ac l. 24. c. 11. Erythrodanum, aliqui Ereuthodanum vocant; nos Rubiam, qua lana tinguntur.

Genera: duplex est, una sylvestris, sativa altera, cui caules quadranguli, longi, asperi, quales Aparinae, folijs in orbem per intervalla, circa singula genicula stellæ modo decussatim radiatis, &c. Dioscorides l. c. At Theoph. l. c. plura sunt genera (Dodoneo Rubia proprie species nulla sunt) & 7. hist. 9. radices rubicunda: verum 9. hist. 14. folia hederæ sed rotundiora tribuit. Plinio l. 19. c. 3. Rubia spinosus caulis geniculatus, quinis circa articulos in orbem folijs. Hic Plin. licenter asperum caulem spinosum vocat, cum Theoph. 6. hist. 1. spinis Erythrodanum carere aperte scribat. Laudatissimum, ait Plinius, Italica & maxime suburbana & omnes penè provincia scatent, &c.

I. Rubia tinctorum sativa.

Rubia sativa, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. gal. Gesn. hort. Lac. Tur. Lon. Frac. Lugd. Cast.

Rubia, Cord. in Diosc. Ang. Dod. Cæs. major, Adv. Lob. Clus. hist.

Thapsia Asclepiadis, Ang.

Seritur non paucis Germaniæ, præsertim apud Silesios, Belgij, Galliæ, Italiæ & Hispaniæ locis, in usum enim tinctorum agri conferuntur: quemadmodum apud Dioscoridem, in Thebana Galliæ, & Ravenna Italiæ, nec non in Caria inter oleas ferebatur.

II. Rubia syl. aspera, quæ sylvestris Dioscoridi.

Rubia erratica; Trag.

Rubia sylv. vera, Cord. ob.

Rubia maxima, Lob. ob.

Rubia sylvestris, Cæs.

Quibusdam locis spontè in sepibus provenit, sativæ per omnia similis, radice tamen multo majore, & folijs atrovirentibus.

III. Rubia sylvestris lævis.

Rubia sylvestris, Brunf. Matth. Fuch. Dod. gal. Gesn. hort. Lac. Tur. Lon. Lob. Lugd. Cam. Cast. Thal. Tab. Ger.

Rubia sylv. minor, Adv. Lob. ob.

Lappago Plinij, Cæs.

Alyssum Plinij l. 24. c. 11. (quod folijs tantum & ramis minoribus, ab Erythrodano distare scribit) quibusdam: alijs Lappago ejusdem l. 26. c. 10.

IV. Rubia pratensis lævis acuto folio: quæ Rubia 2. in Prodomo. (Prod.

V. Rubia montana angustifolia: quæ 1. in Rubia sylvatica longioribus & angustioribus folijs, Gesn. hort.

VI. Rubia cynanchica.

Aspergula herba repens, Gesn. col.

Synanchica, quod ad anginas sumpta & admodum valeat, Lugd.

Saxifraga altera, Cæs.

Galiū tetraphyllo montanum cruciatum, Col.

VII. Rubia cynanchica saxatilis: quæ 8. in

VIII. Rubia limifolia aspera. (Prod.

Juncaria Salmaticensis, Cluf. hisp. & hist. Lob.
Juncaria, Tab.

Synanchicæ species, Lugd.

IX. Rubia maritima.

Rubia marina Norbonensium, Adv. Lob. Dod.
Cluf. hisp. & hist. Tab.

Erythrodanum marinum, Lugd.

Crucialis maritima, Cæf.

X. Rubia quadrifolia vel latifolia lævis.

Rubia lævis Taurinensium, Lob. Lugd.

XI. Rubia quadrifolia, vel rotundifolia lævis: sub Rubia 3. in Prodromo.

XII. Rubia latifolia spicata.

Rubia spicata, Imperato: Cretica, Cluf. hist.

XIII. Rubia angustifolia spicata: quæ 4. in Prodromo.

XIV. Rubia Virginea.

Chappavvr, radices tenues quibus ad tincturas utuntur: in desc. Virgin.

Rubeola.

I. Rubeola arvensis repens cærulea: quæ 5. in Prodromo.

Rubeola arvensis, Cam.

II. Rubeola repens lutea folijs spinosis.

Rubia minima, Lob. Lugd.

III. Rubeola laxatilis: quæ 6. in Prodromo. an Rubia faxatilis, Cam.

IV. Rubeola echinata faxatilis.

Cruciata muralis, Col.

an Crucialis minima in maritimis, Cæf.

V. Rubeola maritima aspera: quæ 7. in Prodromo.

APARINE SIVE ASPERUGO.

Aπρίνη, ἀμπελόκαρπον, ὀμφαλόκαρπον, φιλάθρωπον ramis quadrangulis, asperis, folia, ceu & rubia, ramulos in orbem per intervalla cingunt, &c. Dioscoridi lib. 3. cap. 104. Lappam Gaza apud Theophrastum 7. hist. 8. & 14. vertit: Aparinem (scribit Plinius lib. 27. cap. 5.) aliqui Omphalocarpon, alij Philanthropon vocant, ab asperitate vestium tenaci, &c. Eidem lib. 26. cap. 10. Asperugo inter Lappagine dicitur ab asperioribus folijs, ad quod nomen vulgare alludit.

I. Aparine vulgatis.

Aparine, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Ang. Dod. ut: Cord. in Dioscor. Lac. Turn. Lon. Adv. Lob.

Lugd. Cæfalp. Castor.

Aparine aspera, Thal.

II. Aparine purpureis floribus.

ASPERULA.

I. Asperula, sive Rubeola montana odora.

Caprifolium vel Stellaria, Brunf.

Hepatica tertia, Eid. 4.

Matrifylva, Trag. Cord. in Diosc. Lon. Thal.

Asperula, Dod. gal. Frac. Lob. Lugd. Ger.

Asperula odorata, Dod. Cast. Cluf. hist.

Aspergula odora nostras, Adv.

Aparine sylvestris quædam, Cord. in Diosc.

Alyssos, Gefn. hort. Lac.

Alyssum Plinij minus, Gefn. collect.

Rubia sylv. alia minor, Gefn. append.

Hepatica stellata, Tab.

II. Asperula cærulea arvensis.

Alifson, Turn.

Asperula cærulea, Dod. Lob. Cam. Lugd.

Alyssum Galeni quibusdam, sed perperam.

III. Asperula hexaphyllos purpurea.

Myagrum alterum minus Dalechampi, Lugd.

IV. Asperula verticillata luteola.

Asperula verticillata muralis minima, Col.

MOLLUGO.

Molluginis Plinius lib. 26. cap. 10. his verbis meminit: Et Lappago similis anagallidi (fortè legendum Galio) nisi esset ramosior, ac pluribus folijs aspera, rugosa, asperioris succi, gravis odoris: quæ talis (fortè mollis legendum) est, Mollugo vocatur: similis sed asperioribus folijs, Asperugo.

I. Mollugo montana latifolia ramosa.

Matrifylva secunda, Trago.

Rubia sylvatica altera, Gef. hor. major, Eid. ap.

Alysson Plinij majus, Gefn. col.

Mollugo montana, Dod. Lugd. Thal. Tab.

Mollugo, Cluf. pan. & hist. Belgarum, Lob.

Gallium sive Mollugo montana, Ger.

II. Mollugo montana angustifolia, vel

Gallium album latifolium.

Gallion tertium, Trag. album, Adv. Cam. Thal.

Gallion candido flore, Cord. in Dioscorid. Cæfalpin.

Mollugo prima, Dod. Lugd. Tab.

Mollugo vulgatio herbariorum, Lob.

G A L L I U M.

Γ ἄλλιον, γαλλέριον, γαλάτιον, nomen ex eo traxit, quod coaguli vice γάλα lac cogat & coagulet: ramulum foliumq; habet Aparina similimum, rectum: florem in cacumine luteum, &c. sic Dioscorid. l.4.c.96.

I. Gallium luteum.

Gallij primum genus, Trag.

Galium, Matth. Lac. Cast. luteum, Cord. in Diosc.

Lob. Lugd. Cam. Ger.

Gallium, Fuch. Dod. ut: Ang. Lon.

Gallium luteum, Ad. Thal. primum, Tab.

II. Gallium rubrum.

Gallium rubro flore, Clus. hist.

III. Gallium nigropurpureum montanum tenuifolium, Colum.

IV. Gallium palustre album,

Gallion palustre, Dodon.

Gallion flore candido in palustribus, Cæsalp.

Castor.

Aparine lævis palustris, Thaliø.

Gallium album, Lon. Tab. Ger.

V. Gallium album minus.

Gallium album minus, Tab. rubrum, Ger. icø.

Folia bina plerunque, nonnunquam terna habet.

C R U C I A T A.

Cruciatæ ac Crucialis, à foliorum in crucis formam situ nominatur, licet ad Rubia & Aparines similitudinem aliquomodo accedat.

I. Cruciatæ hirsuta.

Gallij secundum genus, Trago.

Gallion, Turner.

Crucialis, Hermol. Cæf.

Cruciatæ, Dod. ut: Ges. hor. quæ Gallio cognata, Cam. Cast. icø.

Cruciatæ minor, Ad. Lobel. (& Asperula aurea) Lugdun.

Cruciatæ herniaria, Thaliø.

Alysson Plinij, Cæsalp. Inguinaria Plinij lib. 26. cap. 9. quibusdam (Inguinaria passim in vepribus nascens, ut proflit inguinibus in manu tantum habenda est: plura non habet) fortè quia in herniosis, rupturis solidandis, admodum præstans habetur.

Eadem in montibus longè exilior.

II. Cruciatæ glabra: hæc sub Gallio latifolliø glabro in Prodromo describitur.

S E C T I O S E C U N D A.

R U T A : T H A L I C T R V M.

R U T A.

Ρύτταν Dioscoridi libr. 3. cap. 52. Theophrasto 1. hist. 10. ita dicitur quòd caliditate sua ρύτταν πτωγυλὸν (semen coagmentet) ut Nicandri schol. tradit. Ruta Plinio libr. 19. cap. 8. ubi serendi modum recenset. Ruta fortè dicta à Græco ρύττη: Scribit enim Jolauus in rebus Peloponesiacis, ρύτταν in Peloponeso ρύττω vocari.

Genera: Dioscoridi l. c. alia sativa & hortensis: alia montana & sylvestris: & hæc eidem duplex: sic ait, Ruta montana & sylvestris, sativâ & hortensi acrior est, & in cibis damnata: est autem in hortensi genere esui aptior, quæ juxta ficus provenit: sylvestris sativæ quodammodo similis est: & c. 33. Vocant etiamnum sylvestrem rutam, quod in Cappadocia & Galatia Asiatica, Moly dicitur. Frutex folijs longioribus flore candido, &c. Sunt qui rutam hanc Harmala vocent, Syri Besasa, Cappadoces Moly, &c. Theophrasto, Ruta caudice uno constat & arboris quasi naturam adipiscitur: & 2. hist. 1. ex palmite exit & avulsione, & 7. hist. 4. plura sunt ejus genera: & 7. hist. 6. sylvestris aspectu vicina urbana est, præterquam folijs minoribus, &c. & 1. hist. 16. Rutula folia carnosa habet, sed caro in latitudinem descenditur, non in rotunditatem crassatur. Plin. l. 20. c. 13. Sativæ folia latiora, rami fruticosiores: sylvestris horrida ad effectum est & ad omnia acrior, &c. addit Pythagoram, in hac marem, minoribus herbaceisq; coloris folijs, à femina discrevisse: eam latioribus folijs & colore.

I. Ruta

I. *Ruta hortensis latifolia.*

Ruta, Brunf. Matth. Ang. Frac. Tur. Lac. Cæs. Castor.

Ruta domestica, Trag. hortensis, Fuch. Dod. gal. Gesf. hor. Lob. Cam. Gerard.

Ruta fativa, Cord. in Dioscorid. Lugd. major, Gesf. hort.

Ruta major & hortensis, Ad.

Ruta graveolens hortensis, Dod.

Ruta latifolia, Tab.

Hæc in hortis ita colitur, ut sæpè tres, etiam quatuor cubitos superet: hanc arbusculæ similem cultura evasisse in horto Sturtgardiano observavimus.

II. *Ruta hortensis altera.*

Ruta hortensis minor, Trago.

Ruta fativa tenuifolia, Cord. in hist.

Ruta hortensis nobilitate præstans, Gesf. hor.

Ruta tenuifolia, Tab.

Ruta sylvestris graveolens, Ger. ico.

Illa vulgatiores est & per omnia major & cæsijs coloris: hæc verò minor, præstantior & nigricantior.

III. *Ruta sylvestris major.*

Ruta sylv. Matth. Dod. gal. Ad. Lon. Lugd.

Ruta sylv. prima, Lac. Cast. graveolens, Dod.

Ruta sylvestris majoribus folijs, Gesf. hort.

Ruta montana, Tab. Ger. sylv. montana, Lob.

IV. *Ruta sylvestris minor.*

Ruta sylvestris minoribus folijs, Gesf. hort.

Peganion Narbonensium sive Rutula, Ad.

Ruta sylvestris, Dalechampion in Dioscor. Lob.

Lugd. Cam. epit. qui priori adjungit.

Ruta sylvestris minima, Dod. Ger.

Ruta montana & sylvestris, Clus. hisp. & hist.

Ruta sylv. tenuifolia, Cam. sylv. minor, Tab.

Ruta montana legitima, Clus. ap. alt. lib. 2. figuram exhibet, priorem minus elegantem & spuriam dicens.

Huc referenda

Ruta sylv. Cretica, Clus. hist. quæ priore vegetior & magis luxurians, quia in culto loco nata, folijs valde leniter incisus, & gravis odoris.

V. *Ruta sylvestris flore magno albo.*

Ruta sylvestris, Ang. Cord. in Diosc. Gesf. hort.

Ruta sylvestris Harmala, Matth. Clus. hist. Lugd.

Ruta sylvestris secunda, Cast. Camer.

Harmel, Gesf. hor. Constantinopolitanum, Cæs.

Harmala, Dod. Clus. hisp. Tab. Cæs.

Harmala Syriaca, Ad. Lobel.

Huc referri debet

Ruta triangulo pericarpio, Ad.

THALICTRUM SIVE RUTA

Pratensis.

⊖ *Ἀλνίσρον* folia Coriandri habet at pinguiora: cauliculum ruta crassitudine, in quo folia, Dioscoridi l. 4. cap. 98. Sic dictum fortè à θάλλω vireo, eò quòd dum germina protrudit eleganter vireat. Phellandrium Plinij aliqui suspicantur.

I. *Thalicttrum majus* filiqua angulosa aut striata.

Thalicttrum, Cord. in Dioscor. nigrum, Eid. hist. Thal.

Piganum, Dod. gal. Lugd.

Ruta pratensis, Gesf. hort. herbariorum, Ad. Lobel.

Saxifraga lutea, Gesf. hort.

Barba caprina minor, Gesf. hort.

Thalicttrum quorundam, Gesf. hort.

Thalicttrum secundum sive Germanicum latifolium, Cam.

Thalicttrum magnum, nonnullis *Pseudorhabbarum*, ob radicis luteum colorem, Dod.

Thalicttrum pratense i. vel s. Clus. pan. & hist.

Ruta sylvestris, Cæs.

Florum muscosa stamina è pallido candidant, rarius purpurascunt: hinc

Thalicttrum flore incarnato, &

Thalicttrum flore albo, Eyllt.

II. *Thalicttrum majus non striatum.*

Thalicttrum magnum secundum, Dod.

Ruta pratensis major secunda, Tab.

III. *Thalicttrum majus flavum staminibus luteis, vel glauco folio.*

an *Pes Milvi*, Anguil.

Thalicttrum majus tertium, Dod.

Thalicttrum primum vel Hispanicum, Clus. pan. & hist.

Thalicttrum primum Italicum, Cam.

Thalicttrum in Hetruxia vulgo Verdemarcum, Cæs. alp.

Ruta

Ruta pratensis major quarta, Tab.

Thalietrum five Thaliſtrum majus, Ger.

IV. Thaliſtrum majus florum ſtaminibus purpuraſcentibus.

Thalietrum majus quartum, Dod.

Thalietrum quartum vel montanum tertium, Cluſ. pan. & hiſt.

Thaliſtrum quintum flore purpureo, Cam.

Ruta pratensis major tertia, Tab.

Florum ſtamina dilutam violæ nigræ purpuram referunt.

V. Thaliſtrum montanum album.

Thalietrum 2. & 3. vel montanum 1. & 2. Cluſ. pan. & hiſt.

Thaliſtrum ſextum flore albo, Camer.

Duplex eſt, unum altius excreſcit, flore candido admodum gravis odoris: alterum flore albo etiam, ſed paulo humilior, minus ingrati odoris.

VI. Thaliſtrum pratense anguſtifoſium.

Thalietrum pratense 2. vel 6. Cluſ. pan. & hiſt.

Thaliſtrum tertium anguſtifoſium, Cam.

Ruta pratensis major quinta, Tab.

VII. Thaliſtrum pratense anguſtiſſimo folio: quod 1. in Prodromo.

VIII. Thaliſtrum minus.

Hypecoum forte, Dod. gal. Lugd.

Ruta pratensis tenuifolia, Ad.

Thaliſtrum tenuifolium, Cord. hiſt. Lob.

Thalietrum minus, Dodon. Gerard. parvum, Camer.

Thalietrum ſeptimum, Cluſ. pan. & hiſt.

Ruta ſylveſtris altera, Cæſ.

Ruta pratensis minor, Tab.

ſtamina florum quandoque pallidi coloris ſunt, quandoq; ex luteo languescunt, & è violaceo purpuraſcunt.

IX. Thaliſtrum minimum foetidiffimum: quod 2. in Prodromo.

Simile, ſed caule ex puniceo colore purpuraſcente Thaliſtri maritimi nomine, D. Gillenimus miſit.

SECTIO TERTIA.

DE LEGUMINIBUS CAPREOLIS Donatis.

Legumina dicta putat Varro à legendo, quoniam ea non ſecantur, ſed vellendo leguntur. Græci δαμαρα vocant, at Theophrastus χείδρα.

FABA; SMILAX HORTENSIS, SIVE DOLICHUS, SIVE PHASEOLUS; PISUM; OCHRUS, SIVE ERVILIA; LATHYRUS five Cicercula; Vicia & Aphaca; Arachus five Cracca; Arachidna, & Lentesc.

F A B A.

Acturi de Leguminibus, primo de Faba sermo erit, quia inter legumina maximus honos fabæ: quippe ex qua tentatus etiam sit panis, cujus farina Lomentum appellatur, ut Plinius l. 18. c. 12. loquitur: ita hodie ejus farinam quidam Secale miscunt, & panem conficiunt solidum ac multi nutrimenti: Sic & Phrisij etiam hodie magna ex parte fabarum farinâ, hordei farina aut avena admixta, panes faciunt.

Græci βίβα & à feracitate dicta: vel παρὰ τὸ νέειν αἰμα, ut Eustachius vult: quem admodum βίβα μὲν locus fabis confitus, seu fabetum apud Theophrastum 4. hiſt. 10. Fabulum Gellio & Festo.

Duplex Dioscoridi lib. 2. cap. 127. & 128. altera βίβα & ἐκ λυμῶν, altera αἰγυπτία: illa Græca, quæ eadem cum vulgari videtur & ad differentiam Aegyptiæ Græca dicta: hæc Aegyptia nominata. At Theophrastus 7. hiſt. 3. de communi faba egit, quem admodum de Græca 4. hiſt. 2. & de Aegyptia, 4. ejusdem 10. Plinius Fabæ communis descriptionem sparsim, lib. 18. cap. 7. exhibuit, eam seri, ait folia habere multiplicia rotunda, ut & magna leguminum pars, solam ex leguminibus unicaulem esse (inter legumina sola potissimum erecto caule constat Theophr. 8. hiſt. 3.) quadraginta diebus florere & alterius lateribus siliuari: at lib. 18. cap. 12. nasci tamen & sua sponte plerisque in locis, sicut Septentrionalis Oceani Insulis, quas ob id Fabarias (idem Plin. 4. hiſt. 13.)

appellari: item in Mauritania passim sylvestrem esse: meminit & Aegyptia spinoso caule, folio amplo, capite papaveri simile, colore roseo, &c.

I. Faba, Brunf. Matth. Ang. Fuch. Tur. Cord. in Dioscor. Gesn. hort. Lac. Lon. Cast. Cam. fativa, Lugd.

Faba vulgaris, Trag. Fuch. Cord. hist.

Phaselus sativus, Dod. gal. qui secutus Ericium Cordum, Fabam esse negat.

Bona sive Phaselus major, Dod.

Faba major vulgaris, Ad.

Faba major recentiorum, Lob. hortensis, Ger.

Variat flore & fructu: floris colore, qui vel ex purpura nigrescit: vel candidus, lituris nigris conspicuus, quas literas lugubres dicunt, idè aliqui ijs non vescuntur: & harum esus à Pythagora prohibitus, vel quia animæ mortuorum in ea sint: vel quia existimant sensus hebetare & infomnia facere. Fructus magnitudine, figura & colore differunt: sunt magnæ & inter legumina maximæ censentur, & quo majores eò magis in longitudinem depressæ: sunt minores quæ rotundiores: in qualibet siliqua ut plurimum ternæ, ad summum quinæ. Colore plurimum candidæ, vel in candido pallentes, ex rubicundo colore purpurascens, nigræ aut in nigro purpurascens: & has Fabas nigras vocat, majores & minores facit, Cord. hist.

Fabæ duorum aut trium generum in Insula Madagascar reperiuntur: part. 4. Ind. Orient. cap. 1. Sic in Guinea varij generis, in primis à liquæ delicatula & molles: part. 6. Ind. Orient. cap. 12. varia quoque genera in Anabonæ: part. 8. Ind. Orient.

II. Faba minor sive equina.

Bona sive Phaselus minor, Dod.

Faba minor Ad. Lugd.

Fructus est teretis quodammodo figuræ, ac in rotunditate oblongus, colore subalbicans aut subflavus, alias nigro, umbilicum supernè parvum ac nigrum habens: medium quoddam genus inter majorem ac sylvestrem fabam: majoribus enim, minor & rotundior, sylvestribus verò major ac longior. Ex hac apud zelandos & finitimos panes fabaceos veterinis dant, & hæc in equorum (hinc Bonam equinam vocant) jumentorumq; pabulum feritur, Dodon. At Sebastiani rustici non alio pane vescuntur, quam confecto ex paululo tritici, secale & rotunda minutaq; faba, Lugdun.

III. Faba sylvestris fructu rotundo atro.

Faba sylvestris, Matth. Ad. Castor. Lugd. Taber. Camer.

Phaselus sylv. & niger, Dod. gal. (quæ forte Faba est) Gesn. hort. (cui Phaselus forte veterum,) Lugdun.

Bona sylvestris, Dod.

Faba Græcorum sylvestris, Lob.

Pisa nigra, Camer.

Aracus, Fuch. s. j. vulgo Vitia Romana, Camer.

Cucophicos Cretenium nomine semen ex Creta, ab Honorio Belli accepimus, quod ex decido semine facile regerminat.

IV. Faba Indica purgatrix.

Faba purgatrix, Monardi, Frag. Lugd. quoad descriptionem.

Phaselus Peruanus, Petri de Osma ad Monard.

Fructus peregrinus undecimus, sive Phaseolus colore Macounæ similis, Clus. exot. l. 2. c. 30.

V. Faba purgatrix latissima, ex Insula D. Thomæ.

Phaseolus major, Clus. ad Monard.

Cor Divi Thomæ, à forma & quod in Insula D. Thomæ nascatur, Eid.

Lobus crassus ex Insula S. Thom. Clus. ex. l. 3. c. 8.

Phaseolus novi orbis, Lob.

Phaseolus Americanus purgans, Tab. Ger.

Faba purgatrix, Lugd. ico.

VI. Faba Indica prælonga.

Fructus 11. peregrinus, vel Phaseolus ex spadiceo nigricans, Clus. exot. l. 2. c. 30.

Fructus peregrinus 11. tab. 3. Lugd. Tab. Ger.

VII. Faba arborescens: hujus differentias 6. in Prodromo proposuimus, quas Fabæ arborescens Anglicæ nomine Amstelrodamo à D. Jacobo Guilelmi Hooft accepimus.

1. Faba arborescens rufa, sinu ad basin semicirculari uncias quatuor longa, tres lata.

2. Faba arborescens media, umbilico semicirculari, cortice nigro striato.

3. Faba arborescens minor umbilico oblongo, cortice nigro.

an Faba arborescens Tilemanni, Clus. exot. lib. 3. cap. 6.

4. Faba arborescens umbilico oblongo spadiceo cortice.

an Phaseolus peregrinus primus, Clus. exot. lib. 3.

lib. 3. cap. 7. qui & secundum priore minorem exhibet.

5. Faba arborefcens scapulæ os referens, spadiceo cortice.

6. Faba arborefcens unguis magnitudine nigro cortice.

an Phaseolus peregrinus quintus, Cluf.

VIII. Fabæ Brasilianæ.

Fabæ genus pollicis crassitudine à Barbaris Commanda-ouafou appellata : Leriò descript. Brasil. c. 12. Habent & alias fabas crassas & minutas : par. 3. Amer. ep. alt. de Brasil.

SMILAX HORTENSIS SIVE DOLICHUS, five Phaseolus.

Σ *Μίλαξ* *κηραία* folijs est hederæ sed mollioribus, cauliculis clavicularum instar propinquis fruticibus sese implicans, ut operi topiario inserviat, cujus fructus *λόβια* (quasi siliquulas dicas) semina continet renibus similia, non aequali colore, sed ex parte rufescentia, &c. Dioscoridi lib. 2. cap. 176. Hæc ab Hippocrate, Diocle, Theoph. & plerisque alijs *δολιχός* vocatur : à nonnullis à siliquarum magnitudine *λόβος* & *λόβιον* : ab alijs *φασιολός* (& *φασιολός* ut aliqui volunt differens) Galeno 1. aliment. scribente. Dolichus Theoph. 8. h. st. 3. Et Aërius Smilacem hortensem Dolichos esse & Phaseoli genus, & ab omnibus Lobos nominari, apertè docet. *Φασιολός* apud Dioscoridem lib. 2. cap. 130. sed sine ullis notis habetur. Sunt tamen qui Smilacem hortensem à Phaseolis, solum siliquis & semine differre censeant, quæ in Smilace majora sint, ut Matthiolum voluit, qui pro Phaseolo & pro Smilace hortensi eandem pingere videtur, nisi quod pictura una recta, altera inflexa est : At Anguillara, phaseolum & phaselum non distinguit : auctor hist. Lugd. asserit Galeno vocem Phaseolum quatuor syllabis prolata, à Phaselo tribus syllabis pronunciato, diversam esse, & de hoc cum Ervilijs simul tractasse. Plinius lib. 18. cap. 7. Phaseolis folia venosa tribuit.

Duplicem facimus, vulgarem alium, alium peregrinum : vulgarem, alium majorem, fructu longiore & renis formam melius referente, qui communiter candidus : alium minorem siliqua angustiore : distant etiam crassitie & tenuitate. Hic variat floris & seminis colore : flores plerunque candidi, pallidi, flavescentes, purpurascens sive amethystini, & ut Cordus in sua historia censuit, floris colorem fructus sequuntur. Verum in semine fructive major est coloris varietas, sunt nivei, flavi, ex flavo obsoleti, purpurei, rubri, latericei fere coloris, amethystini, violacei, atroviolacei, nigri, initio purpurei deinde atrii : vel albi nigri venis & lituris distincti : Item carnei & cinerei similibus venis insignes : Item albi purpurascens, orbibus albis variegati, vel spadicei nigri maculis aspersis : nonnulli incani, atro colore, vel ab una parte, vel utrinque notati.

*Smilax hortensis five Phaseolus
vulgaris.*

I. Smilax hortensis five Phaseolus major.

Phaselus, Brunf.

Phaseolus, Dod. gal. Camer. vulgaris (vel Faba Turcica multicolor) Adv. Lob. Cluf. pan. & hist. albus, Ger.

Smilax hortensis, Brunf. quoad descript. Trag. (cui & Siliqua Theoph.) Matth. (& Phaseolus hortensis) Fuch. Tur. Lac. Cord. in Diosc. Gesn. hort. Lugd. Tab. (qui, ut & Gerardus, fructus duodecim generum pingit) Cam.

Smilax fativa five lenis, vel Dolichus, Cord. histor.

Dolichos Theophrasti, Ang.

Dolichus (five Phaseolus) Dod. Lon.

Phaseoli genus peregrinum, quos Phaseolos Turcicos vocant, Cæf.

II. Smilax hortensis minor.

Dolichus alter, an Phaseolus minor five Alexandrinus Tralliani, Dod.

an Phaseolus, Tur.

Sola magnitudine à priori differt.

III. Smilax siliqua sursum rigente: vel

Phaseolus parvus Italicus.

Phaseolus, Matth. albus, Lugd.

Phaseolus, Phaselus, Ang. Cord. in Dioscorid. & histor.

Phaseolus, Cæf.

Flore est majore candido papilioni simili, foris in viridi colore pallecente: folijs nullam asperitatem habentibus: sunt majores & minores: sunt albi, subnigri, illi macula nigra, hi alba notati: est & minor albidus, cum orbita rubente aut nigricante.

Phaseolus peregrinus.

Non minor sanè varietas est in Phaseolis ex America, Africa atque alijs regionibus, pro-

cul ab orbe nostro remotis, quàm in his quæ in Europa nascuntur: Sunt enim majores, minores, mira colorum varietate inter se discreti. Illorum nonnulli, aut prorsus candidi, aut flavi, aut cinericei, aut fusci, aut atrii, aut rubri, aut amethystini, aut varijs coloribus non uno modo distincti: interdù albo & nigro, rubro & nigro, flavo & nigro: sic alius ex flavo & spadiceo simul mixti coloris, at circa hilum candidus: alius roseus, in quo rubri non nihil elucet, &c.

I. Phaseolus peregrinus hortensi affinis, semine lato albo, multis nigris venis striato.

Phaseolus I. sive Africanus, Clus. pan.

Phaseoli peregrini primi genus alterum, Clus. histor.

Phaseoli magni lati albi, Lob. ico.

Phaseolus Africanus, Cam.

an Okindiger in Virginea, fabis Anglicanis similes, planiores tamen & diverforum colorum, nitidæ & maculosæ: in desc. Virgin.

Okindiger in Virginea, par. I. Ind. Occid.

Ex Africa primum allatus.

Variat: ex nigro varius, prorsus niger, coloris regularum, strijs per longitudinem nigris.

II. Phaseolus peregrinus primo similis, fructu lato, albo striato.

Phaseolus peregrinus 9. Clus. hist.

III. Phaseolus peregrinus hortensi affinis, fructu tumidiore minore niveo.

Phaseolus peregrinus 2. sive Phaseolus de Guatimela, Clus. pan. (at icon habetur sub Phaseolo Purkircheriano 2.) & hist.

an Phaseoli parvi pallido albi ex America delati, Lob. ico.

IV. Phaseolus peregrinus Anagyridis fructui similis, ex nigro subvirescens.

Phaseolus Ægyptiacus 5. Clus. pan. desc. at figura habetur sub 3.

Phaseolus peregrinus 5. Clus. hist.

Phaseolus Ægyptiacus, Tab. Ger. desc.

an Dolichus, Bellonio.

V. Phaseolus peregrinus Anagyridis fructui similis colore rubescente.

Phaseolus peregrinus 3. qui cum sequenti Lobi Indici nomine ex Hispania missus, Clus. pan. quoad descriptionem: & hist.

VI. Phaseolus peregrinus minore fructu, albo nigra macula insignito.

Phaseolus peregrinus 4. Alubias de Indias, Clus. pan. quoad descriptionem: & hist.

Phaseolus albus, Lugd.

Phaseoli pumiliones, albi & nigri, Cam.

Variat colore: est alius niveus nigra macula notatus: alius in lateribus nigris maculis signatus.

VII. Phaseolus peregrinus angustifolius: an idem cum Smilace hortensi minore.

Phaseolus peregrinus, Dod. sextus, Clus. hist.

Fructu est vulgari minore & planiore, coloris subrubri: ex Hispania Frizoles Guateli nomine missus.

VIII. Phaseolus peregrinus angustifolius alter, fructu ex albo & nigro vario.

Phaseolus peregrinus septimus, Clus. hist.

Variat: nam in fructu striæ, nunc in longitudinem extenduntur: nunc maculæ nigræ majores vel minores, confuso ordine, aspersæ: vel exiguæ albæ maculæ in lobo, vel solum in parte media conspiciuntur.

IX. Phaseolus peregrinus folijs minoribus, fructu exalbido, nonnunquam variegato.

Phaseolus peregrinus octavus, Clus. hist.

Fructus, colore est ex albido: aliquando nigricantibus virgulis secundum longitudinem, vel confusè notatur: interdum totus penè nigricat.

X. Phaseolus peregrinus lobo & fructu nigro.

Phaseolus peregrinus 10. Clus. hist.

XI. Phaseolus peregrinus fructu variegato.

Phaseolus peregrinus 11. Clus. hist.

Fructus planus dilutè rubens, nigris venis per longitudinem excurrentibus: aliquando maculæ magnæ vel exiguæ confusè asperguntur: interdum altera solum parte nigricat, parvis rubris maculis variegatus.

XII. Phaseolus peregrinus fructu subrubente nigris strijs variegato alter.

Phaseolus peregrinus 12. Clus. hist.

Aliquando plurimæ striæ totum ferè atrum reddunt.

XIII. Phaseolus peregrinus exalbido cui columbini ferè figura, fuliginosa macula insignitus.

Phaseolus tertius peregrinus, Clus. exot. l. 3. c. 7.

XIV. Phaseolus peregrinus niger macula subalba notatus.

Phaseolus quartus peregrinus, Clus. exot. l. c.

Phaseolus Æthiopicus vel niger.

I. Phaseolus Æthiopicus lobis nigris venis aspersis, fructu atro splendente.

Phaseo-

Phaeol. peregrinus 13. vel Æthiopicus, Cl. hist.

II. Phaeolus Æthiopicus lobis flavescen-
tibus fructu nigro.

Phaeolus peregrinus 14. Cluf. hist.

III. Phaeolus Æthiopicus lobo saturo pur-
pureo, fructu atro.

Phaeolus peregrinus 15. Cluf. hist.

Phaeolus Guinensis.

I. Phaeolus Guinensis fructu fusco spadiceo.

Phaeolus peregrinus 16. Cluf. hist.

Sunt majores, sunt & minores.

II. Phaeolus Guinensis lobo cortice nigro
tecto & in cuspidem longam & acuminatam
desinente.

Phaeolus peregrinus Nigritarum, Cluf. exot.
lib. 2. cap. 11.

III. Phaeolus Guinensis lobo ex fusco cin-
neraceo fructu nigro.

Phaeolus Nigritarum 2. Cluf. lib. cit.

IV. Phaeolus Guinensis lobo ex fusco cine-
raceo, fructu spadiceo superiore majore.

Phaeolus Nigritarum 3. Cluf. exot. lib. cit.

V. Phaeol. Guinensis siliqua ulnæ lōgitudine.

Fabæ magnæ in siliquis, quarum aliæ ex arbo-
ribus pendent ad ulnæ unius longitudinem &
palmi latitudinē, partim versicolores ex rubro
& nigro, quales Turcicæ vocatæ, sed majores:
partim albæ & rotundæ, quarum singulæ suis
siliquis insunt, veluti Ciceres: par. 2. Ind. or. c. 4.

Phaeolus Aegyptiacus sive Lablab.

I. Phaeolus Aegyptiacus nigro semine.

Phaeoli genus Leplap sive Lablab, Cluf. pan.

Phaeolus peregrinus Leplab, Cluf. hist.

Phaeolus niger Lablab vocatus, Alpin.

Est & niger & spadiceus, hilo albo.

II. Phaeolus Aegyptiacus semine rufo.

Lablab alterum rufum Alpini, Cluf. hist.

Phaeolus Indicus.

I. Phaeolus Indicus major bicolor.

Phaeolus peregrinus Indicus, Cluf. pan. & hist.

Phaeolus s. sive Aegyptiacus, Cluf. pan. ico.

Phaeolus Aegyptiacus, Tab. Ger. ico.

Fructus est nuce pontica paulo minor, parte
superiore niger, inferiore aureus.

II. Phaeolus Indicus minor: est rubens,
variegatus, fuscus, maculatus.

III. Phaeolus Indicus minor alter.

Mates, Cluf. in Garz. & pan.

Phaeolus Indicus alter, Mates, Cluf. hist.

Fructus peregrinus 10. Cluf. exot. lib. 2. cap. 30.

Fructu est purpureo, aut albis purpureisque
maculis distincto.

IV. Phaeolus Indicus ruber.

Phaeoli rubri Indiani durissimi, Lob. ico.

Est ruber, ex phœniceo croceus, ex rubro spa-
diceus splendens.

V. Phaeolus Peruvianus ruber subrotundus.

Phaeoli peregrini variorum generum, Cluf.
exot. lib. 2. cap. 13.

Hujus differentiæ aliquot: alius major, colo-
ris ex atro rubentis, qua parte lobo adhæserat
longiore vestigio nigro præditus: alter minor,
satis crassus, coloris rubri corallij æmuli: vel
alter forma similis, coloris magis saturo & ad
puniceum quodammodo vergente: tertius ele-
gantissimus magis orbicularis, qui major &
minor, color in utroque bifariam divisus, me-
dia ex parte corallij instar rubet, altera ater, læ-
vis & splendens est: & hic Anacok dicitur.

VI Phaeol. pereg. ex rubro & nigro distinctus.
Anacok, Cluf. exot. lib. 2. cap. 11. & lib. 3. cap. 13.

VII. Phaeolus peregrinus bifidus duplex:
alter orbicularis cineracei coloris, tenui atra
membrana: alter durus nigricans, tenui mem-
brana alba tectus.

Phaeoli alij peregrini, Cluf. exot. l. 3. c. 14. qui &
tertium addit, lævem, spadiceum, durum & so-
lidum, Capotillo del Aldana nomine missum.

VIII. Phaeolus Indicus ovatus: hic varius est
colore: est niger, spadiceus umbilico albo eoq;
majore vel brevior: sanguineus, hilo nigro.

IX. Phaeolus orbicularis niger Americanus.
Parapar, Cluf. exot. lib. 2. cap. 21.

Phaeolus Americanus, vel Brasilianus.

I. Phaeolus Brasilianus folijs molli lanu-
gine obsitis, fructu magno.

Phaeolus Brasilianus Macouna dictus, Cluf.
ad Monard.

Phaeol. Brasilian. Lob. Cam. Ger. tertius, Tab.
Phaeolo Nigritarum similis ex Pernambuco
Americæ, spadicei coloris Macouna appella-
tione insignitus, Cluf. exot. lib. 2. cap. 6.

Et hic variat colore fructus: alius rufescit,
alius dilutioris coloris, alius totus niger, alius
punctatus.

Similes ex cinereo candicantes ex Africæ Mau-
ritania adferuntur: quo solo à Brasiliano diffe-
rant, Cluf. Lugd. (magnitudine.

II. Phaeolus Brasilian. alter fructu nigro pisi
Phaeol. Brasilian. alter, Cl. ad Monard. Lob. Tab.

Phaseolus alter Indicus, Lugd.

III. Phaseolus Brasilianus vulgari similis, sed major & latior.

Phaseoli genus è Brasilia, novi orbis provincia, Clus. ad Monardem.

Hic modo flavus, modo omnino niveus, modo dilutiore colore, modo ater, aut purpureus, aut albis purpureisque maculis distinctus.

IV. Phaseolus Brasilianus spadicei coloris & circa hilum fufci candicantis.

Phaseolus Brasilianus, Clus. exot. l. 3. c. 12.

V. Phaseolus Brasilianus minor.

Phaseoli parvi ex America, Lob. Lugd.

Phaseolus Brasilianus primus, Tab.

Hujus magna varietas, quare fructus duodecim genera, Tab. & Gerardus pingunt.

VI. Siliquulam angustam, vix uncialem, cui grana aliquot exigua, subviridia, cum hillo albo in medio, ut in Phaseolis, ex India cum quibusdam alijs, Reverendus D. Terentius cum sequenti inscriptione misit: Siliquula, ut & semen huic chartulæ involuta, est herbæ Anil; nec est species Clasti, sed legumen.

P I S U M.

Pisum, Græcis ὀπίος & τὸ πίον vocatur, quod ἀπίος derivatum videtur, quod decorticare significat: plerique etiam λέυθον dici putant, sed improprie: nam ex farina leguminum pulmentarium, λέυθον dici à Græcis, Galenus in lib. de cibis boni & mali succi testatur. Pisum verò, à Pisa, loco in quo olim copiosissime nascebatur, nominatum dicunt. Hujus Dioscorides non meminit, nisi forè cum Phaseolis comprehenderit: at Hippocrates, Theophrastus, Galenus, Aeginet. a. Nam Theoph. 8. hist. 3. leguminum alia folium habent rotundum, ut Faba: alia oblongius ut Pisum, & hoc caulem humi procumbentem habet: & 8. hist. 5. semina siliquis inclusa, non intersepta, sed quasi invicem contingentia, consistunt: & 3. caus. 27. vermes in ipso generantur, ob alimenti caligine, intemperiem, cum plus minusve alimenti præbetur, aut aër immodicè humidus siccusve est, vel etiam cum non tempestrivè humescit. Plinius lib. 18. cap. 7. & 12. Pisi obiter meminit.

Genera duo sunt: est majus & minus: majoris semina rescicata angulosa sunt, inæquales angulos habentia, colore alias candido, alias sordido: Minus similiter duplex, aliud quod in hortis seritur, quod si pedamentis sustentetur, majus est, alias exiguum fructum eumq; serius reddit: & illud est quod in agris seritur: flores habet ut plurimum candidos, aliquando tamen ex purpura obscuros fructus colore ut plurimum luteo (unde ὀζγός Græcis, à luteo ochra colore, quem ipsius fructus medulla interior refert, dicitur) subinde virenti.

I. Pisum majus quadratum.

Phaseoli primum genus, Trago.

Pisum prima species, Dod. gal.

Pisum majus, Dod. Gerard.

Pisum angulosum hortorū quadratū Plinij, Ad.

Pisum quadratum Plinij, Lob. ico. Tab.

Pisa Italica grandia, Cam.

Pisum magnum peregrinum, Eyst.

Fructus dum virent, rotundi sunt: exsiccati angulosi & cinerei fiunt: imò & candida & subflava, Lugd.

II. Pisum umbellatum: & Ger.

Pisum primum genus, Trag.

Pisum proliferum, Tab.

III. Pisum hortense majus.

Cicer arietinum & Pisum alterum genus, Trag. Dod. gal.

Pisum majus, Matth. Fuch. Ang. Lon. Cast.

Pisum minus, Dod.

Pisum vulgarius majus, Ad. Lob. ico.

Pisum ramulare, Lugd.

Piseolus vulgo, qui & Piseoli viridis meminit, Cæs.

Flore est purpureo, aliquando albo & vario, partim albo & partim ex purpura obscuro, Fructu est rotundo albo: est & rufo, aliquando rubro variegato.

Pisa quoque alba in Brasilia habentur, quæ Commanda. miri nuncupant: Ler. descript. Brasil. cap. 12.

IV. Pisa Virginiana.

Wikonzóvvr, nos Pisa appellamus, sapore & bonitate Anglicana superant: desc. Virgin.

V. Pisa Virginiana sylvestria.

Pisa syl. Anglicanis minora, esui apta: desc. Virg.

VI. Pisum arvense.

Pisum, Brunf. Dod. gal. Tur.

Pisum agreste, seu 3. genus, Trago.

Pisum 3. species & minor quæ & Ervilia, Dod. gal.

Pisum minus, Matth. Lon. Dod. Cast.

Pisum minus ex luteo virescens, Ad. Lob.

Pisum in arvis humi serpens, Lugd.

Ervilia sive Ochrus, Eid.

Pisa vulgaria, Cam.

Pisum minus 1. & 2. Tab.

Flore est candido, vel diluti rosei coloris: fructu rotundo, albo, viridi, ex luteo virente, cinericeo, cæruleo: nigra habet Gesnerus, quæ sapore, odore à communibus nil differunt, quæ Pifa nigra Tabern. nominat.

VII. Pifa sine cortice duriore.

Pifa leptolaba, quæ simul cum folliculis comeduntur, Camer.

VIII. Pisum exoticum ochræ colore.

Pisum ochræ colore, Clus. exot. l. 3. c. 15.

IX. Pisum sylvestre perenne.

Pisum sylvestre, Adv. Cl. pan. & hist. Thal. Tab. (qui majus & minus pingit,) Ger.

Pisum sylvestre Pannonicum, Cam.

Phaseolus sylvestris, Lugd.

X. Pisum vesicarium fructu nigro, alba macula notato.

Vesicaria nigra sive peregrina, Trag. Dod. gal.

Vesicaria sive Halicacabum repens, Matth.

Halicacabum peregrinum, Fuch. Dod. Ges. hor.

Lugd. qui & Fuchij & Matthioli figuram exhibet, Tab. (& Cardispermon) Cam. Ger.

Dorycnium & granum cordis, Cord. in Diof. & h. stor.

Solanum peregrinum, Lac.

Caput monachi, Ges. hor. & collect.

Pisum cordatum, Ad. & cor Indum, Lob. Eyf.

Faba inversa recentiorum, Cæs.

Vesicaria altera, Cast.

Pisum Indicum.

I. Pisum Indicum majus.

Variat fructus colore nigro, subfusco, variegato, umbilico eminente.

II. Pisum Indicum minus coccineum.

Pifa rubra ex novo orbe, Ges. hor.

Pisum coccineum Americum, Lob.

Pisum Americanum, Lugd.

Phaseolus ruber Abrus vocatus, Alpin.

Phaseolus ex Ieme, Hon. Belli epist. 5. ad Clus.

Phaseolus Indicus, vulgò falsò Pceonia Indica: nomine Ginge & Abrus mittitur, Cam.

an Sandali rubri semina, Cæs.

Vicia Africana, Clus. exot. l. 4. c. 15.

Fabarum genus quod Ægyptijs Abius, part. 2.

Ind. Or. cap. 4.

Et hic major coccineus compressus: & minor coccineus nigra macula notatus, reperitur.

III. Pisum virulentum Chinesense.

Fabarum genus quod Abrus Latinis, Conduri

Malays, Saga Javanis, quibus pro solis ponderibus utuntur, Linscot. par. 4. Ind. Or. cap. 8. &

par. 3. cap. 29.

Sic Fabis rubris & nigris pro ponderibus in Guinea utuntur: par. 2. Ind. Or. c. 18.

OCHRUS SIVE ERVILIA.

Oua Theophrasto 4. caus. plant. 2. 25. à luteo Ochra colore quem medulla referat nominatur, & Gaza Cicera reddit, Plinio l. 18. c. 7. & alijs Latinis Ervilia dicitur.

Duplex est, Sativa, quæ Pisum est minus, & Sylvestris, de qua nunc.

Ochrus folio integro capreolos emittente.

Aracus, Matth. (cui & Aracus niger) Cast. (ad-dita Aphace figura) Cam.

Ervilia, Ang. sylvestris, Dod. ut:

Ochrus syl. sive Ervilia, Ad. Lob.

Cicer ervinum quorundam, Lugd.

isopyron, Cæs. alp.

Papulles Creticæ nomine, semen ab Honorio

Belli missum: facillè germinat. Semina colore

sunt subluteo, alij pullo, etiam atro observantur.

LATHYRUS SIVE CICERCULA.

Legumen quod Græci λάβρον appellant, à Columella & Palladio Cicercula dicitur, de quo Theophr. 8. hist. Plutarch. in probl. Rom. scribit Pythagoricos aversatos esse fabas η τὸν λάβρον, η τὸν ἐρέβινθον, ὡς παρῶντες τὸ ἐρέβινθον η τὸν λάβρον, ad etymon alludens. Verum λάβρον herba ab hac diversa est, de qua inter Tithymalos.

Duplex est: nam vel seritur vel sponte provenit: Et in sylvestri differentia magna est, in foliorum latitudine & angustia: florum colore rubro, purpurascente, albo, flavescente: siliquarum longitudine, brevitate, hirsutie, & levitate.

I. Lathyrus sativus flore fructuq; albo.

Pisum Græcorum sativum, Tragò.

Ervum album Sativum, Fuch.

Lathyrus, Cicercula, Dod. gal.

Phaseolus minor, aliquibus Ervum angulosum, Cord. in Diof.

Ervum, Lacun.

Cicercula, Ang. Lon. Cæs. Castor.

Aracus

Aracus alter five Lathyrus minor, Dod.
Lathyrus angustiore gramineo folio, Ad. Lob.
Lathyrus leguminosa angustifolia, Tab.
Lathyrus sativus angustifolius, Lugd.
Lathyrus alter flore albo, Camer.

II. Lathyrus sativus flore purpureo.

Aracus five Cicera, Dodon.

Lathyrus flore purpureo, Cam.

Flores habet ex rubra purpura in puniceum inclinantes: grana angulosa, alia obsoleta, nigroque proxima.

III. Lathyrus sylvestris major.

Pisum Græcorum sylv. Trag.

Ervum sylvestre, Fuch.

Cicercula, Turner.

Lathyrus sylvestris, Dod. ut: Clus. hist. Lug. ico.

Mochi in Hetruria, Cæs.

Lathyrus sylvestris, Eyst.

Variat flore albo: non nihil ex luteo pallente: est & rubente.

IV. Lathyrus major sylvestris alter.

V. Lathyrus sylvestris minor.

Catanance, Dod. gal. Ges. hort. Lugd.

Ervum sylvestre, Dod. herbariorum, Ad. Lob.

VI. Lathyrus latifolius.

Clymenum, Matth. Cast. descr. Clus. pan.

Ervum sativum, Cord.

Lathyrus sylvestris latifolius, Cam.

Lathyrus Narbonensis latiore folio, Ad. Lobel. Eystett.

Lathyrus sylv. major, five purpureus, Thal.

Ervilium, Cæs.

Cicercula sylvestris, Taber.

VII. Lathyrus angustifolius siliqua hirsuta.

Flore est cæruleo penè violaceo.

VIII. Lathyrus angustifol. semine maculoso. Aracus Hispanicus five Lathyrus Ægyptiacus, Camer.

Cicercula Ægyptiaca, Clus. hist.

an Aracus, Ad. Lob. & Cicera, Lugd.

IX. Lathyrus angustissimo folio Americanus variegatus.

Orobi Americani nomine in horto meo crevit.

Lathyrus peregrinus è cæruleo purpurascente flore: & suaviter rubescens, Eyst.

X. Lathyrus angustifolius humilior, Ervum Monspeliensum.

XI. Lathyrus sylvestris major angustissimo folio: in Prodromo descriptus.

XII. Lathyrus peregrinus folijs Viciæ: flore subcæruleo, pallidè purpurascente: in horto meo crevit.

XIII. Lathyrus sylvest. luteus folijs Viciæ: an Aracus flore luteo, Adver.

Legumen terræ glandibus simile, Dod.

Glandibus terrestribus congener flore luteo, Clus. pan.

Eathyrus sylvestris floribus luteis, Thal.

Vicia, Taber.

XIV. Lathyrus arvensis repens tuberosus.

Apios, Trag. Fuch. Lugd.

Pseudoapios, Matthiol.

Chamæbalanus, Dod. gal. Taber.

Ornithogalum purpureum, Cord. in Diosc.

Astragalus, Tur. Penæ, Lugd.

Panis porcinus, Lonic.

Astragalus arvensis, Thal.

Terræ glandes, Dod. Ad. Lob. Gerard.

Glandes terrestres, Clus. pan. & hist.

Arachidna, Theophrasti, Colum.

VICIA ET APHACA.

Galenus 2. aliment. scribit ab Asiaticis βυτιον dici legamen, eoq; solo nomine id vocari: Atticis vero αἰσάκουον aut νύκκουον. Latinis Vicia nominatur à vinciendo, ut Varroni placet, quod item capreolas habeat ut vitis, quibus sursum versus serpit ad scapum Lupini, aliūve calamum, ad quem ut adhereat, eum vincere solet. Et hac duplex est. Sativa & sylvestris.

Aphacam legumen Dioscorides l. 2. c. 178. ἀφάκου nominat, quæ in arvis nascatur, lente altior, siliquis lentium majoribus, in quibus semina terna, quaternave, nigra lente minora. Theophrasto Aphaca duplex, altera olus est, de qua inter Intubacea: altera legumen, quod cum Lente & Piso in leguminum genere s. hist. 5. posuit, & Plinius l. 27. c. 5. Theophrastum secutus est: Galenus cum Vicia conjunxit.

I. Vicia sativa vulgaris femine nigro.

Ervum, Brunfels.

Orobis sativus & Vicia major & r. Trag.

Vicia, Anguil. Lonic.

Vicia, Græcorum Aphace, Cord. in Diosc.

Semina alia nigricant, alia cinereum colorem obtinent.

II. Vicia sativa alba.

Ervum candidum, vel Faba veterum, Trago.

Vicia alba, Anguil.

Vulgari pifo minus compressum & coloris pallidi.

III. Vicia maxima dumetorum.

Vicia sylvestris altera, vel 5. Aphace Dioscorid. Osmunda Latinorum, Trag.

Cracca major, Taber.

IV. Vicia sepium folio rotundiore acuto.

Orobis sylvestr. sive Vicia major syl. & 2. Trag.

Aphaca, Matth. Ang. Ges. hort. Cast.

Aphace, Fuchf.

Vicia, Dod. ut: Ad. Lob. Cluf. hist. Cæs.

Vicia sylvestris, Lonic.

Semen nigrum aut maculatum, crassitie, rotunditate & amaritudine differt.

V. Vicia vulgaris acutiore folio, semine parvo nigro.

Vicia, Matthioli, Lac. Cast.

Aphaca vera, Lugd.

VI. Vicia multiflora.

Galega altera, vel sylvestris, aut German. Dod.

Galega sylvestris Dodonæi, Thal.

Aracus, Taber.

VII. Vicia Onobrychidis flore in Prodromo descripta.

VIII. Vicia sylvestris spicata.

Vicia sylvestris spicata flore, Cluf. pan.

Vicia sylvestris secunda, Cluf. hist.

IX. Vicia sylvestris hirsuta incana.

Vicia sylvestris flore albo, Cluf. pan. & hist.

X. Vicia sylvestris lutea siliqua hirsuta nondum descripta Monspelij collecta, & Norimberga à Doct. Doldio Ciceris aut Pisi nomine missa.

XI. Vicia lutea folijs convolvuli minoris.

Aphace Dioscoridis, Gal. Plinij, non Theophr. Dod. ut:

Pitine Theophrasti, Ang. Cam.

Aphaca, Ad. Lob. Cæs. Camer.

Orobanche leguminum, Lugd.

Elatine tertia, Taber.

ARACHUS SIVE CRACCA.

Frumentorum vitium quoque est, quod Græci Ἀράχων Theoph. 8. hist. 10. (rem scabram & duram dicit, quæ in lente nascatur) nominant. Ruellius Craccam appellari refert. Differt ab Aphaca & Vicia potissimum semine: nam Cracca semina exquisitè rotunda, nigra: & ut Galenus inquit, 1. alim. facult. c. xxxvij. Ervo minor. Aphaces verò & Vicia semina, non rotunda, sed aliquanto latiora, veluti Lentium, teste Gaïeno 1. alim. facult. c. xxxvj.

I. Vicia semine rotundo nigro.

Vicia minor vel 3. Trag.

Arachus, Dod. gal. Ges. hort.

Craccæ primum genus, Dodon.

Aracus, Araca & Cracca major, Ad. Lob.

Arachi primum genus Dodonæi, Thal.

Flores parvi & purpurei.

II. Vicia fegetum cum siliquis plurimis

hirsutis.

Vicia minima vel quarta, Trago.

Arachus altera, Dod. gal. Thal.

Aracus sive Cracca minima, Ad. Lob.

Craccæ alterum genus, Arachis potius, quam

Arachus, Dodon.

Arachus, Lugdun.

Cracca minor, Taber.

Flosculi in parvis spicis candiduli, semina incana ac subalbida.

III. Vicia fegetum singularibus siliquis glabris.

Flosculi parvi candiduli, singuli singulis pedicillis insidentes.

IV. Viciola flore luteo semine nigro.

Aracus, Cæsalp.

ARACHYDNA.

Quædam scribit Theophrastus 1. hist. 11. ex radicibus plures differentias præter prædictas sortiuntur (οἷον τῆς ἀραχιδνῆς ἢ τῆς οὐλοῦς τῆς ἀραχιδνῆς) h. e. seu Arachidna radix, ejusque, quod simile est Araco: amba namque fructum non minorem superno afferunt, & c. neutrum aut folium, aut folio simile quicquam gignit, utrumque potius velut ἀραχιδνῆος est, h. e. infra supraque terram fructum edit. Plinio l. 21. c. 15. Aracidna & Arachos (potius Arachoides) & c. Vox hæc Ἀραχιδνῆος composita videtur: ἀραχῆ enim Cicercula species est, quam hæc folijs & fructu refert: ὄδρον verò tuber significat, cujusmodi similitudinem quandam radices habent.

I. Viciæ similis supra infraque terram fructum edens.

Arachidna Cretica, Belli: quo nomine totam plantam transmisit.

Arachidna Cretica an potius Aracoydes Theophrasti, Ponæ.

Araco *ῥαυόν* Theophrasti an? Clus. ex. l. 4. c. 16.

Variat semen in siliquis ad radicem, in alijs nigerrimum, in alijs Orobo simile, in alijs variegatum.

II. Junfa, planta quæ in Angra instar frumenti feritur, ad cujus radices grana rotunda pisi magnitudine, pistaciorum sapore: Linsc. part. 8. Ind. Orient. c. 6.

L E N S.

Lens & Lenticula, *φάνος* Dioscor. l. 2. c. 129. Theoph. & *φάνος* dicitur, et si aliquibus *φάνος* lentem crudam: *φάνος* verò & lentem & lentem eocham, & ipsum ex lente pulmentum significet. Dicitur autem Erymologico quasi *φάνος*, ut sit ἡ τὰ φάνος *φάνος*: oculorum enim aciem hebetare Dioscorides asserit. Alijs *φάνος* ab utre qui fuit *φάνος*, metathesi & mutatione unius elementi. Latinis Lens quasi lenis dicta: nam ut Plinius l. 18. c. 12. ea vescentibus, æquanimitatem fieri apud auctores se invenisse scribit.

Genera: duplex est, arvensis & palustris: hinc de arvensi tantum, cujus plura genera Theoph. l. 6. Plinio l. 5. duo sunt lentis genera in Aegypto alterum rotundius nigriusq., alterum sua figura, unde vario usu translatum sit in lenticulas nomen. Recentioribus colore & magnitudine differunt: sunt enim alba majores & gratiores: ex luteo pallida, cinerea, ruffa, minores & deteriores: sic flores albi, candidi: cinerei, purpurascens.

I. Lens vulgaris.

Lens, Brunf. Fuch. Dod. gal. Cord. in Diosc. Lon. Ad. Taber.

Lens vulgaris sive agrestis, | & Lenticulæ primum genus, Trago.

Lens minor, Lob. Dod. Lugd. Cam. epit. Ger.

Flos in candido purpurascit: grana alia sub-ruffa, alia ex luteo pallida, nonnulla ex cano albóve fusca & nigricantia.

II. Lens major.

Lens sativus & Lenticulæ alterum genus, Trag.

Lens, Matth. Ang. Lob. Cæf. Cast.

Lens major, Gef. hor. Tab. Ger.

Lens Italica, Camer.

Hoc candidius & majus priore: Marthiolo tamen album minus est; & quod cinereo colore, orbe paulo majore est.

III. Frisoles & Palaros peculiare herbarum genus nuncupant, quas eo ferè loco habent, quos Pisa, Lentesc & Fabas: Josef. Acofta l. 4. c. 19.

S E C T I O Q U A R T A.

DE LEGUMINIBUS CAPREOLIS CARENTIBUS.

OROBUS SIVE ERVUM; CICER; LUPINUS;

Fœnumgræcum.

OROBUS SIVE ERVUM.

Orob & Gracis, Ervum Latinis: Gracorum vocem quidam deducunt *παρα τὸ ἐρέειν* *εἰς αὐτὸ τῶν βοῶν*, quod boves eo vescantur & saginentur. Dioscoridi l. 2. c. 131. fructus est exiguus, folio angusto, tenui, in siliquis parva gerens semina: & ut Theophrastus 9. hist. 22. fructu rotundo modo piperis. Plinius l. 18. c. 15. Ervum vocat & cum Vicia conjunxit.

Genera duo, sativum & sylvestre: illud duum generum, candidum & rufum: Galenus tertium addit, nempe pallidum, inter priora medium: est & quartum Creticum, quod semine minore est.

I. Orobus siliquis articulatis semine majore.

Orobus sive Ervum, Matth. Gef. hor. Ang. Cord. in Dioscor. Lugd.

Cicer sativum, Dod. gal.

Ervum, Gef. hor. Guil. (sive Mochus) Cast. Tab. verum, Camer.

Mochus sive Cicer sativum, Dodon.

Orobus receptus herbariorum, Advers. Lobel. Gerard.

Flores subpurpurascens, aliquando candidantes.

II. Orobus semine minore.

Orobus Creticus, Matth. Lugd.

III. Orobus semine obtuso triangulo.

Cicer orobæum Theophrasti, Ad. Lob. Lugd.

Semen est Orobo duplo majore, albido, pallente aut subfulvo, & ab Orobo nigredine potissimum distans.

CICER.

C I C E R.

Ciceris, qui ἐπίθωθ & Gracis, genera duo Dioscoridi lib.2. cap.126. sativum & sylvestre: sativi genus alterum ἄριθ (arietinum reddunt, quia νεῖος arietem significat) appellatur Theophrasto 8. hist.5. Cicer & magnitudine & sapore, & colore, & forma plerasque differentias ostendit, οἷον νεῖος ὀροβαῖος, ἢ οἱ ἀνά μέσθον: ἐπὶ πᾶσι δὲ τὰ λουναῖα γλυκύτερα: h. e. veluti Arietinum, Orobaum sive ervinum, & inter hac medium: præter hæc omnia sunt alba dulcissima. Galeno 6. simpl. duplex, Arietinum & Orobaum. Plinio lib.18. cap.12. est arietinum, quod album est & nigrum (in arietino candidum esse, Dalechampius in Plinium negat:) est columbinum, quod & venereum dicitur, & est candidum: est & dulcissimum quod Ervo similitimum est. At Matthiolo, est Columbinum, quod candidum: est Venereum, quod rubrum: est Arietinum, quod nigrum & cæteris majus est. Anguillara tres sunt species, albi, rufi, arietini: albi duplices sunt arietini & ervini: arietini capiti arietino similes, ervini leves ervi semini similes: ex Galeno 9. de compos. medic. secundum loca. Rubei similiter duplices, arietini & ervini. Nigri simplices sunt solo colore ab alijs differentes.

I. Cicer sativum.

Cicer, Brunf. Matth. (cui & domesticum) Tur. Cord. in Diofc. Lac. Cæf. Cast. Tab.
Ciceris altera species, Trago.
Cicer nigrum, Fuch. seu arietinum, Cord. hist.
Cicer arietinum, Dod. ut:
Cicer rubrum & album, Lon.
Cicer sativum, Lugd. Ger. sive arietinum, Gefn. hort. Adv. Lob.

Flores candidi, aut ex purpura rubescentes: semina alba, vel ex candido pallescentia: purpurea vel rubra, ruffave: nigra vel ex saturo rubente purpura nigra.

II. Cicer exoticum.

Cicer Nigritarum, Cluf. exot. l. 3. c. 16.
Semen vel album, vel nigrum, vel rubens, vel ex albo & rubro variè distinctum.

Cicer sylvestre.

I. Cicer sylvestre, folijs oblongis hispidis majus.
Cicer sylvestre, Matth. Ang. Dod. gal. Lugdun. Cast. Cam. Ger.
Cicer sylv. herbariorum, Adv. Lob.

Cicer sylv. primum, Dod. Lugd. Tab.

Cicer sylv. majus, Thal. qui & medium habet.
Semen parvum flavescens: at in hist. Lugd. parvum nigrum compressum.

II. Cicer folijs oblongis hispidis minus.

Cicer sylv. minus, Thal.

III. Ciceri sylv. minoris affinis si non idem.

Glaux, Cluf. hisp. Lob. Lugd. Tab. Dioscoridis, Gerard.

Glaux Hispanica, Cluf. hist.

Anthyllis altera lutei similis, Dod.

Illius flores lutei, hujus purpurascens vel cærulei.

IV. Cicer montanum lanuginosum erectum.

V. Cicer montanum ἀνωθον: utrumque in Prodromo describitur.

VI. Cicer sylv. latifolium triphyllon.

Cicer sylvestre, Gefn. hort. Penæ, Lugd. latifolium, Ger.

Cicer sylv. alterum, Dod. Tab. Lugd.

Cicer sylv. verius, Adv. Lob.

Et Ciceris sylvestris tertij ramosi meminit Dodonæus, quod cum priore si non idem, certè ab eo parùm differt.

L U P I N U S.

Lupinus ἴσχυθ & Dioscoridi lib.2. cap.132. Theophrasto pluribus in locis & Gracis cæteris. Lupinorum appellatio non aliunde ducta videtur, quàm quod sicut lupus terram appetit, & in fame terra vescitur: ita Lupinus tellurem, ut Plinius lib.18. cap.14. ait, adeo amat, ut quàmvis fructuoso solo conjectum, inter folia vepresq., ad terram tamen radice perveniat. Vel ita dictus videri potest, velut lupis expositus & relictus, ex eo quod (ut idem Plinius) impunè jaceat, vel derelictus, si non protinus imbres secuti obruant, ab omnibus animalibus amaritudine sua tutus.

Genera duo Dioscoridi, Galeno & Plinio: sativus & sylvestris.

I. Lupinus sativus flore albo.

Lupinus, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Lac. Cord. in Diofc. Lon. Cæf. Tab. communis, Gefn. hort.
Lupinus albus, Fuch. Turn. Camer. albo flore,

Cluf. histor. vulgaris, Eyft.

Lupinus sativus, Ang. Dod. ut: Cord. hist. Adv. Lob. (cui & Faba ficulnea Germanis à folio)

Cast. Lugd. Ger.

- II. Lupinus sylv. flore cæruleo.
 Lupinus sylv. Matth. Ang. Dod. ut: Lugd.
 Lupinus sylv. fegetum flore purpureo, Ad. Lob.
 Lupinum flore cæruleo, Clus. hist. Ger. sylvestris flore cæruleo, Gesn. hort. Cam.
 Lupinus sylv. flosculis è cæruleo purpureis, Cam. epit.
 Lupinus minor, Tab.
 Lupinus sylv. angustifolius flore cæruleo, Eyst.
 Flos ex purpura cæruleus, aut subrubens, vel roseo colore rufescens.
 III. Lupinus sylvestris flore luteo.
 Lupinus sylv. luteus. Dod. gal. odoratus, Eyst.
 Lupinus Hispanicus flore luteo, Gesn. hort.
 Lupinus flore luteo, Lob. Cam. in Matth. Ger.
 Lupinus luteus, Tab. Cam.
 Lupinus flavo flore, Clus. hist.
 IV. Lupinus peregrinus major vel villosus

- cæruleus major, in Prodomo describitur.
 Lupini Indici, etiam Cretici nomine accepimus.
 an Lupin. albus maximus, cujus flos antequam aperiat subcæruleus, intus verò albus, Cam. J.
 an Lupini genus quartum, Clus. hist.
 Lupinus fativus major, & Lupinus Æthiopicus quorundam, Eyst.
 Huc referatur
 Lupinus exoticus flore albo, colore floris tantum ab illo varians, Eyst.
 V. Lupinus peregrinus pentaphyllos.
 Lupinus Arabicus sive pentaphyllon peregrinum, Ponæ ital.
 VI. Lupinus peregrinus minor sive angustissimo folio.
 Lupini Africani nomine accepimus, & sub Lupino minimo in Prodomo descripsimus.

F O E N U M G R Æ C U M.

Foenumgræcum, τήντις Dioscoridi l. 2. c. 124. Theoph. 3. hist. 17. cui & βόσκειος 8. hist. 8. νεπαίτης & αἰγόνεπος Græcis, quarum appellationum major pars à siliquarum similitudine desumpta est, qua corniculis similes sunt: ut ceraites, à cornu: agoceros, à caprini: bouceros à bubuli cornu similitudine: quare Columella l. 2. c. 11. simpliciter siliquam, Varro Siliculam, Plinius l. 18. c. 16. Siliciam, & l. 25. c. ult. Fœnumgræcum vocavit.

Genera: unius veteres meminere, recentiores fativum & sylvestre faciunt.

- I. Fœnumgræcum fativum.
 Fœnumgræcum, Trag. Matth. Lac. Turn. Lon.
 Adv. Lob. Dod. Cast. Cæs. Cam Alpin.
 Fœnumgræcum fativum, Ang. Lugd.
 Fœnumgræcum, Dod gal. Fuch. Cord. in Diosc. & histor.
 Siliqua vel Fœnumgræcum ex quo farinam, item vinum mulsi sapore conficiunt: par. 7. Ind. Oc. cap. 8. & 11.

- II. Fœnumgræcum sylvestre.
 an Fœnumgræcum alterum, quod spontè nascitur, Ang.
 Fœnumgræcum sylv. Dalechampi, Lugd.
 III. Fœnumgræcum sylv. alterum polyceration.
 Fœnumgræcum sylvestre, Lob. Cam.
 Fœnumgræcum sylv. alterum, Dod. Lugd.
 Hedyfarum minimum, Lugd.

S E C T I O Q U I N T A.

HEDYSARUM SIVE SECURIDACA; FERRUM EQUINUM; POLYGALA; ORNITHOPODIUM; ET TRIBULUS TERRESTRIS.

H E D Y S A R U M S I V E S E C U R I D A C A.

Hἡδύσαρον & πεδύναρον Græci vocant, quam Latini Securidacam (vel ut Turnebus legendum censet Securidatam) à seminis figura, ὠδύναρος enim securim significat: Sic enim Dioscorides l. 3. c. 146 Hedyfarum, quod unguentarij Pelecinum, semen rufum in siliquis corniculorum modo aduncis, quod ancipitem securim emulatur, unde nomen accepit. Apud Theophrastum 8. hist. 10. Gaza Securinam (securi similem) reddidit: & Plinius l. 18. c. 17. Securidaca, quam Græci a similitudine Pelecinum vocant.

Genera: Dioscorides unius meminit: at recentioribus aliquot differentia sunt.

- I. Securidaca lutea major.
 Securidaca major, Matth. Castor.

- Securidaca, Ang. Cæs. vera, Clus. hist.
 Securidaca secunda, Dod. gal.

Peleci-

Pelecinus, Gesn. hort.
Hedysarum, Gesn. hort. Lac. Lon. five Securidaca major, Adv. Lob.
Hedysarum majus, Lugd. (qui sub 1. & 3. Dodonæi quoque exhibet) Cam.
Hedysarum 1. Dod legitimum, Clus. pan.

Floribus est luteis: Matthiolo flores dilute purpurae sunt.

II. Securidaca lutea minor corniculis recurvis.

Securidaca minor, Matth. Adv. Lob. Cast. Cam.

Hedysarum alterum, Dod. Lugd.

Hedysarum minus, Lugd.

Securidacæ similis quædam, Cæs.

Astragalus Monspeliacus, Clus. hisp. & hist. ico.

III. Securidaca filiquis planis utrinque dentatis.

Securidaca peregrina, Clus. hist.

Scolopendria leguminosa, Cortuso.

IV. Securidaca dumetorum major flore

vario filiquis articulatis.

Melilotus quinta, Trag.

Bogetwicfen/ Lonicer.

Ornithopodium 2. vel quoddam majus, Dod.

Securidaca altera, vel alterius prima species, Clus. pan. & hist.

Hedysarum purpureum, Tab.

Loto enneaphyllo non dissimilis, Lugd.

Hedysarum scorpiuron, Cam.

Securidacæ alterum genus, Cæs.

Hedysarum majus, Ger.

Variat flore: aliquando floris folia superiora dilute rubent, laterum alæ niveæ sunt, rostrum purpureum: aliquando totus candidus est, vel exalbescit, vel intensius purpurascit.

V. Securidaca dumetorum minor pallide cærulea.

Securidacæ secundæ altera species, Clus. pan. & histor.

Securidaca Dioscoridis Penæi, Eidem.

FERRUM EQUINUM.

A Siliquarum figura, planta hæc Solea vel Ferrum equinum nominatur: aliquibus verò ab effectu, quòd equi qui diu plantam hanc virentem calcaverint, ferreis soleis exuantur; Sunt qui ad Securidacam, alij ad Lunariam, alij ad Medicam referant.

I. Ferrum equinum filiqua singulari.

Ferrum equinum, Matth. (cui & Securidaca montana) Gesn. hort. Lob. Ger.

Medicæ species, Gesn. hort.

Sferro cavallo, Adv. Cæs. Cam.

Lunaria minor, Cast.

Solea equinea, Lugd. cum duplici figura.

Hedysarum five ferrum equinum, Tab.

Ferrum equinum vulgare ἀπιδιέρατον, Col.

II. Ferrum equinum filiqua multiplici.

Ferrum equinum alterum πολυιέρατον, Col.

III. Ferrum equinum Germanicum, filiquis in summitate.

Sferra cavallo sylv. Germanicum, Cam.

Hedysarum minus, Tab.

Hedysarum glyzyrrhizata, Ger.

Ferrum equinum capitatum five comosum, Col.

IV. Ferrum equinum Gallicum, filiquis in summitate.

Lotus enneaphyllos, Lugd.

Hoc priore per omnia minus est, filiquis est paucioribus & minoribus.

V. Ferro equino Gallico affinis.

Astragalo persimilis palmaria pusilla planta, Adv. Lob.

Floribus est luteis, aliquando albis.

P O L Y G A L A.

Pολύγαλον Dioscorides lib. 4. cap. 142. frutex brevis, palmum altus, folijs lenticula, gustu subacerbus: potius lactis abundantiam facere creditur. Et Plinio lib. 27. cap. 12. Polygala, &c.

I. Polygala major Mafsiliotica.

Polygala, Matth. Lugd. Tab.

Astragaloides herbariorum, Lob.

Astragalus fortè Matthioli, vel jam demum

Polygala ejusdem, Eidem.

Polygala Valentina 2. Clus. hisp. & histor. qui & 3. addit.

II. Polygala altera.

Polygala Valentina prima, Clus. hisp. & hist. Lugd. Tabern.

Coronilla five Colutea minima, Lob.

Colutea five Polygala Valentina, Ger.

an Polygala, Ang.

ORNITHOPODIUM.

Ornithopodium id est avis pes à similitudine, quam siliqua adunca cum pedibus parva avicula habent, dicitur: quod veteribus incognitum, nisi forte ad Polygalon Dioscoridis l. 4. §. 142. referatur.

I. Ornithopodium majus.
Ornithopodium, Dod. ut: Gesn. hort. Adv. Lob.
Lugd. minus, Cam.
Polygala, Gesn. hort.

II. Ornithopodium minus.
Ornithopodium perpusillum, Adv. Lob. Lugd.

III. Ornithopodium radice tuberculis nodosa.

Ornithopodium tuberosum Dalechampi, Lug.
IV. Ornithopodio affinis hirsuta Scorpioides.
Scorpioides leguminosa, Adv. Lob. Lugd.

V. Ornithopodio affinis hirsuta, fructu stellato.

Arturo, Cortuso.

Stella leguminosa, Lob. Lugd. Cast. Tab.

Vicia sesamea Apula, Col.

TRIBULUS.

Tribulus & tribulus Latinis dicitur, quod siliqua plantaq; muricata sit: & ut Theophrastus 6. hist. 5. Tribulo peculiare est, quod integumentum fructus aculeatum gignit.

Genera duo sunt Dioscoridi l. 4. c. 15. alterum terrestre, alterum aquis familiare: terrestris Theophrasto genera duo, unum folium ciceris habet, nullis spinis aculeatum, alterum folijs est spinosis. At Plinio l. 22. c. 10. Tribuli unum genus in hortis, alterum in fluminibus: & l. 21. c. 16. Tribulo uni cicerula folia, alteri aculeata.

Tribulus terrestris Ciceris folio fructu aculeato. Gesn. hort. Lac. Turn. Dod. Adv. Clus. hisp. & hist. Lob. Cæs. Lugd. Cast. Cam.

Tribulus terrestris, Matth. Cord. in Dioscorid. Tribulus Theophrasti, Ang.

SECTIO SEXTA.

ONOBRYCHIS; ASTRAGALUS; OROBUS SYLVATICUS; GALEGA; GLYZYRRHIZA.

ONOBRYCHIS.

Onobrychis ab asini ruditu nomen obtinuit: Latinis similiter Onobrychis dicitur. Dioscorides l. 3. c. 152. & Plinius l. 24. c. 16. folia lentis paulo longiora, caulem dodrantalem, florem puniceum, radicem parvam tribuunt, Ad Onobrychidis classem subsequentes plantas, tanquam illi quodammodo affines, aut hores referunt.

I. Onobrychis folijs Viciæ fructu echinato major.

Viciæ sylv. alterius secunda species, Dod. gal.
Onobrychis, Lac. Dod. Clus. pan. & hist. Thal. Tab. Ger.

Glaux vel Onobrychis, Gesn. hort.
Polygalon Rhæticum, Gesn. hort. ap.
Caput gallinaceum Belgarum, Adv. Lob.

Lupinus sylv. rusticus, Cæs.
Polygala multorum, Lugd.
Onobrychis Dodonæi flore rubro, Eyst.

Flores communiter dilute rubent, aliquando eleganter rubent: reperiuntur & albi coloris.

II. Onobrychis fructu echinato minor: sub Capite gallinaceo minore in Prodromo describitur.

III. Onobrych. semine clypeato aspero major.

Onobrychis altera, Dod.

Hedysarum alterum clypeatum, Lob. Lugd.

Securidaca clypeata, Cam.

Hedysarum clypeatum flore suaviter rubente, Eystett.

IV. Onobrychis semine clypeato aspero minor: in Prodromo sub 1. describitur.

V. Onobrychis semine clypeato lævi: sub 2. in Prodromo exhibetur.

VI. Onobrychis incana folijs longioribus: vel 3. in Prodromo.

VII. Onobrychis incana folijs rotundis.

Onobrychis quorundam, Clus. hisp.

VIII. Onobrychis spicata flore purpureo.

Onobrychis prima, Clus. pan. & hist. Tab.

IX. Onobrychis spicata floribus pallidis, nigris radijs notatis.

Onobry-

Onobrychis 3. Cluf. pan. & hist. Tab. Ger.

X. Onobrychis floribus Viciæ dilute cæruleis.

Onobrychis 2. Cluf. pan. & hist. Tab. Ger.

Flores dilute cærulei, vel ex cæruleo purpurascens.

XI. Onobrychis floribus Viciæ majoribus cæruleo purpurascens: vel folijs Tragacanthæ.

Onobrychis quarta, Cluf. pan. & hist. Tab.

Onobrychis montana 4. Ger.

XII. Onobrychis tragacanthæ folijs floribus in globum congestis.

Onobrychis quinta, Cluf. pan. & hist.

XIII. Onobrychis montana siliquis oblongis nigris Viciæ similibus.

Onobrychis, Cæsalp.

Duplex est, altera angustioribus folijs flore rubente coralli modo: altera latioribus flore purpureo: utraq; siliquis nigris longis.

A S T R A G A L U S.

Aστράγαλ & Latine etiam Astragalus Dioscoridi l. 4. c. 57. frutex parvus est, & folijs & ramis Ciceri similibus. flores purpurei parvi: radix rotunda raphani modo grandis, &c. Plinio lib. 26. c. 8. Astragalus folia habet longa, incisuris multis obliquis circa radicem: caules tres aut quatuor foliorum plenos: florem hyacinthi: radices villosas, implicatas, rubras, præduras.

I. Astragalus Syriacus hirsutus.

Astragalus Syriacus, Lob. Lugd. Tab. Ger.

an Astragalus, Ang. Cæsalp.

an Astragalus Dioscoridis, vulgo Christianæ radix, Rauvvol. & Lugd.

Flos cæruleo purpureus, Ang. flores magni & rubri, Lob. flos sanguineus, siliquæ corniculis similes rubentes, Cæs flos purpureo, fusco & cæruleo distinguitur, folliculi coluteæ modo flatu distenti semen continent, Rauvvol.

II. Astragalus Bœticus lanuginosus radice amplissima.

Astragalus forte primus, Cluf. hisp. Lugd.

Astragalus Lusitanicus Clusij, Lob. Tab. Ger.

Astragalus Bœticus, Cluf. hist. & cur. post.

Phaseolus peregrinus Belli, Cluf. cur. post.

Phaseoli novum genus, Belli in epist. 5. ad Cluf.

an Apocynum Amati Lusitani.

III. Astragalus alpinus Helveticus.

Astragalus alpinus & 2. Cluf. hisp. & hist.

Polygala, Camer. epit.

Cicer astragaloides Ponæ.

IV. Astragalus alpinus magno flore.

Anthyllis claviculata, Lugd.

Flos in nostra est ex cæruleo purpurascens: at Lugd. hist. suæ flores luteos ascribit.

V. Astragalus villosus floribus globosis.

Astragalus purpureus, Lugd.

Astragalus tertius, Cluf. hisp. & hist.

Huic affinis si non idem

Astragalus Monspeliensium, Cluf. hisp. & hist.

VI. Astragalus sylvaticus folijs oblongis glabris.

Astragalus, Cord. in Diosc. & hist.

Astragalus sylvaticus, Thal.

Cicer montanum, Cordi schol. & Cam. ad Thal.

VII. Astragalum Matthiolum in editione secunda proposuit, in ultimis verò retractavit: eandem figuram Lacuna, Lonic. & Lugd. proposuere: an forte ejusdem Pseudoapios.

O R O B U S S Y L V A T I C U S.

I. Orobis alpinus latifolius in Prod. descr.

II. Orobis sylvaticus purpureus vernus.

Phaseolus sylvarum, Lugd.

Orobis pannonicus primus, Cluf. pan. & hist.

pannonicus, Eyst.

Orobis sylvestris vernus, Thal.

Astragalus, Colum.

Arachus latifolius alter, Dod. belg.

Flos coloris purpurei elegantissimi: at ubi evanescere incipit, coloris cærulei est.

III. Orobis sylvaticus pallido flore.

Arachus latifolius, Ddon.

Galega montana, Lugd.

Orobis pannonicus 4. Cluf. pan. & hist.

IV. Orobis latifolius parvo flore purpureo.

Orobis Venetus, Cluf. pan. & hist.

Duplex est: alteri folia dilute virentia, flores purpurei: alteri folia ex viridi pallescentia, flores prorsus albi, utriusq; semen albicantis coloris oblongiusculum.

V. Orobis sylvestris angustifolius asphodeli radice.

Orobis pannonicus tertius, Cluf. pan. & hist.

Semen nigrum interdum maculosum.

VI. Oro-

VI. *Orobus sylvaticus* Viciæ folijs.
Astragaloides, Dod. altera herbariorum, Lob.
Orobus pannonicus 2. Clus. pan. & hist.

an *Lupinus sylvestris*, Cæs.
 Flos purpurascens, qui vetustate in cæruleum commutatur.

G A L E G A.

Galega ab herbarijs cur dicatur ignoramus: à quibusdam tamen *Ruta* nomen inditum, ab effectu & viribus non verò odore. Quidam *Onobrychin*, alij *Glaucem*, nonnulli *Polemonium*, alij *Polygalam* veterum esse judicant, quibus *Dioscoridis* descriptiones contradicunt.

I. *Galega vulgaris*.
Galega sive *Ruta capraria*, Matth. Ges. hor. Lac. Cast. Cam.
Ruta capraria, Ges. hor. Tab.
Galega quibusdam fœnumgræcum sylv. Dod. gallic.
Galega, Ad. Lob. Dod. Lon. Lugd. Ger. vulgaris, Clus. pan.

Onobrychis & herba gallica, Fracastorio.
Caprago vulgè, Cæs.
Galega flore cinereo, flore albo, Eyf.
 Floribus est cæruleis, ex cæruleo purpureis: penitus candicantibus.

II. *Galega Ægyptiaca* siliquis articulatis.
Seban sive *Seban Indicum*, Cam.
Sesban, Alpin. & Clus. ad Garz. cujus semen Anij nomine ex Alexandria accepit.
Seysban, Honor. Belli epist. 4. ad Clus.

III. *Galegæ* affinis *Sophera* dicta.
Hoxocoquomaclit, Cam. Clus. cur. post.
Sophera Galegæ proxima, Alpin.

Sofera Lentisci folijs, Honor. Belli epist. 4. ad Clusium.

Honorio Belli videtur, suam plurimum ab ipsius Alpini differre, quod ex descriptione & icone colligere sit: equidem Alpini figura vitiosa, duplici potissimum nomine: primum quod in costæ extremitate malè posuerit folium quod imparitatem facit: dein quod siliquas dependentes pinxerit, cum omnes oblongæ cylindricæ sursum spectent. Non tamen differentes facio, cum & ab Honorio Belli integram plantam ex Creta, & à Prospero Alpino femina (unde plantæ enatæ) acceperim, in utraq; solam differentiam in folijs notavi, quæ in Ægyptiaca acutiora & atrovirentia sunt. Sic & ex horto Camerarij ramum habeo, in quo peculiare observavi, quod in illius alarum cavis, qua parte costarum latior extremitas caulem amplectitur, verrucæ parvæ rubentes innatæ, quæ æstu intensissimo liquorem candidum pellucidum exudant, ut etiam Camerarius in suo horto admonet.

G L Y C Y R R H I Z A.

Tλυκίριζα, id est, radix dulcis, à Latinis *Glycyrrhiza* & *Dulcis radix*, & à *Seplasiarijs* barbaro nomine *Liquiritia* appellatur. *Dioscoridi* lib. 3. c. 7. frutex est exiguus, ramis binum cubitorum, circa quos folia *Lentisci*, densa, pingua, tactu glutinosa: flos est hyacinthi: fructus pilularum *Platani* magnitudinis, asperior, qui siliquas habet lentium modo ruffas & parvas: radices longa, buxei coloris, subacera & dulces: ex quibus succus *Lycij* modo elicitur. *Plinio* lib. 22. c. 11. *Glycyrrhiza*, qui eadem scribit quæ *Dioscorides*, eo excepto quod echinata tribuit. pro *χλωρον*, id est, lentisco echinum legens. *Theophrasto* 9. hist. 13. γλυκίρα ή ονοβρυχίσα, dulcis & *Scythica* radix, quam aliqui *σθηγλυκίαν* vocitent.

I. *Glycyrrhiza* capite echinato.
Glycyrrhiza, Matth. Dodon. gal. Lac. Cast. altera, Anguil.
Glycyrrhiza Italica, Ges. hort. vera *Dioscorid.* Dodon.
Glycyrrhiza echinata *Dioscoridis*, Ad. Lob. Lugd. (qui & *Matthioli* & *Dodon.* figuram habet) Tab. qui similiter duas figuras sub vulgari & echinata proposuit, Ger.

II. *Glycyrrhiza* siliquosa vel *Germanica*.
Liquiritia, Brunf.

Dulcis radix, Trag. Tur. Ges. hort.
Glycyrrhiza, Fuch. Cord. in *Diosc.* & hist. Ges. hort. Cam.
Glycyrrhiza Germanica, Dod. gal.
Glycyrrhiza *Dioscoridis*, Anguil.
Glycyrrhiza altera, Matth. vulgaris, Dodon. Camer. ep.
Glycyrrhiza lævis, Lac. non echinata, Lugd.
Glycyrrhiza siliquosa, Ad. Lob.

III. *Glycyrrhiza sylvestris* floribus luteo-pallescentibus.

Fœnugræcum sylvestre, Trag. Clus. pan. i. Dod.
 Polygalon, Cord. in Diosc. & hist. Thal.
 Glyzyrrhiza sylvestris, Gef. hor. Lugd. Cam.
 Glaux, Tur. vulgaris, Ad. Lob. Clus. hist.
 IV. Glyzyrrhiza sylvestris altera floribus
 puniceis, folijs Arachi.
 Glauca, vel Glaux, quædam leguminosa her-

bariorum, Adversf.
 Flores communiter ex pallido flavent, rari-
 us punicant.
 Glyzyrrhiza sylvestris, Thal. alia, Cam.
 V. Glyzyrrhiza sylvestris primæ similis: hæc
 sub Glauce leguminosa in Prodr. describitur,
 cujus semen Araci Bœtici nomine accepimus.

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER DECIMVS.

SECTIO PRIMA.

DE PLANTIS CAPILLARIBVS.

PHYLLITIS; HEMIONITIS; OPHIOGLOSSUM; ASPLENIUM
 SIVE CETERACH; LUNARIA MINOR; ADIANTHUM SIVE
 Capillus Veneris; Trichomanes sive Polytrichum; Ruta mu-
 raria sive Salvia vitæ; Polytrichum aureum;
 & Ros Solis.

P H Y L L I T I S.

Qua Græcis Φυλλίτις, quasi foliosam dicas, cum nihil nisi foliosus cespes appareat. Latini quoq; Græcum
 asservaverunt nomen: officinis Lingua cervina. Diosc. l. 3. c. 121. folia fert rumici similia, sed oblongio-
 ra magisq; virentia, senu septenave, recta, quæ parte anteriore lœvia, posteriore tenues quasi vermiculos annexos
 ostendunt, neq; caulem neq; semen, neq; florem profert. Theoph. fort è l. 9. c. 19. σποδοκρίδιον, Gaza Linguam
 cervinam vertit.

I. Lingua cervina officinarium.
 Scolopendrium, Brunf.
 Scolopendria vulgaris, Trag.
 Phyllitis, Matth. Dod. ut: Ang. Lac. Tur. Cord.
 ut: Gef. hort. Ad. Lob. Thal.
 Phyllitis vulgaris, Cam. Clus. hist.
 Hemionitis, Leon. Manar. Ruel. Fuch.
 Lingua cervina, Ericio Cord. Lonic. Cæs.
 Phyllitis sive lingua cervina, Tab. emacul.
 Est & latifolia & angustifolia: sæpe etiam in

fontibus exigua reperitur.
 II. Lingua cervina multifido folio.
 Phyllitis laciniata, Dodon. Clus. hisp. & hist.
 Lugdun.
 Phyllitis folijs laciniatis, Tab.
 Phyllitis multifido folio, Lob. multifida, Ger.
 Phyllitis, Cast. ap. mucronata, Cam.
 Duobus, tribus, etiam pluribus mucronibus
 in summo folij donatur: aliquando folia ad u-
 trumq; latus inæqualiter discissa sunt.

H E M I O N I T I S.

Hemionitis seu αμύνιον Græcis, Latinis similiter, quasi Mulariam dicas & Splenium, nominatur, quod ejus
 folia sicut & Phyllitidis, Medicorum splenia, nimirum oblongas plagulas forma imitentur: quid si potius
 ab eorum usu, quod spleni medeantur, siquidem ex aceto pota lienem absument, Dioscorid. authore l. 3. c. 152. cui,
 folium emittit simile dracunculi curvata in cornua luna modo sinuatum: radices habet multas easq; tenues:
 sed neq; caulem, neq; semen, neq; florem profert. Ημύνιον Theophrasto l. 9. c. 19. Mulam Gaza vertit, quam so-
 lio Lingua cervina constare, & radice numerosa & tenui esse, asserit.

I. Hemionitis vulgaris.
 Hemionitis, Matth. Dodon. ut: Ang. Gef. hort. Lac. Lon. Cæs. Lugdun.
 Hemionitis vera, Clus. hist.

Hemionitis sive sterilis, Lob.

II. Hemionitis minus vulgaris.

Hemionitis peregrina, Dod. Cluf. hisp. & hist. Lugdun.

Hemionitis, Cast. altera peregrina, Lob.

III. Hemionitis minor.

Hemionitis sive sterilis, Ad. Lob.

Hemionitis minor, Penæ, Lugd.

IV. Hemionitis multifida.

Hemionitis altera Dalecham pij, Lugd.

Lingua cervina ramosa, Colum.

Agleofotis seu Marmorite, seu Phyllitidis aut Scolopendriæ nomine, à Cortuso accepimus.

Et hujus quemadmodum & præcedentis folia, parte aversa, sub flavo pulvisculo non continguntur, qui in alijs id genus plantis cernitur.

O P H I O G L O S S U M.

QUAM recentiores Ὀφιογλωσσόν Græci vocant, Latine Lingua serpentis dicitur: quam alij veteribus inditam, quidam Ceratiam Plinij lib. 26. c. 8. esse volunt unico tantum folio assurgentem, radice nodosa & magna: quidam linguam Plinij l. 24. c. 19. quam circa fontes nasci, solum scribit: sive Lingulacam l. 25. c. 11. qua circa fontes nascatur, censent: quidam inter Dracunculi species referunt.

I. Ophioglossum vulgatum.

Serpentaria secunda, Brunf.

Ophioglossum, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut. Gef. hor. Lon. Thal. Cast. Cam. Tab. Eyf.

Ophioglossum sive Eneaphyllum, Ad. Lob.

Unifolium, Amato.

Lingula vulneraria, Cord. hist. Cam.

Lancea Christi, vel Luciola, Gef. hort.

Lingua serpentina, Cæs. Cast.

Variat: aliquando folio est sinuato: ligula communiter simplex est, aliquando duplex, &

etiam triplex, quæ emadmodum Camerarius in epist. Matth. pingit: est & abortivum à Lobelio

pietum, quas differentias, una figura in nostro Matthiolo emaculato exhibuimus.

II. Ophioglossum anguloso folio.

III. Ophioglossum minus subrotundo folio: utrumq; in Prodromo describitur.

A S P L E N I U M S I V E S C O L O P E N D R I A.

Aσπλένιον ἢ καὶ σκολόπενδρον quod splenem juvet: alijs ἡμιόνιον ἢ ἀνοδοσποδία ὄν à foliorum forma: sic enim Dioscorides lib. 3. cap. 151. folijs est Scolopendrea animali similibus, plurius ab una radice in ambitum sparsis: nec caulem, nec florem, nec semen habet: folia polypodij modo incisa, subtus flavescencia hirsutaq; superne verò viridia. Plinio lib. 27. cap. 6. Asplenium sunt qui Hemionion vocant, &c. Alex. Trall. anus, Scolopendrium ab Aspleno in varijs medicamentis separat.

Ceterach officinarum.

Scolopendria, Ang. vera, Trag. Tab. eimac.

Ceterach, Eric. Cord. Cæs.

Scolopendrium, Cord. hist. verum, Lob.

Asplenium, Matth. Pod. gal. Gefn. hor. Lac. Tur.

Ad. Cast. Lugd. Cam.

Asplenium, Cordo, in Dioscoride, Dodonæo,

Lobel.

L U N A R I A.

Lunaria recentioribus dicta à folijs luna crescentis modo falcatis. An veteribus cognitâ ambigitur: aliqui Ceratium Plinij censent: quidam Tragium secundum Dioscoridis l. 4. c. 50. quod in montibus folio Scolopendrij, radice tenui & candida nasci scribit: nonnullis ἡμιόνιον ἢ τετρα ἢ ὄκλυτον, quia aliqui Hemionitidem Lunariam majorem, hanc verò minorem & botryitem à plurimis racemulis, utriusq; thyrso harentibus & foliorum numerum æquantibus: Epipactis quibusdam. An ἡμιόνιον quod Dioscor. l. 4. c. 19. caule est non magno, hederae folijs, denis aut duodenis, neq; semen neq; flores proferens: radicibus tenuibus nigris, gravi odore, gustu fatuo. Idem Plin. l. 27. c. 9. sub Epimedio quod sortè Theophr. 7. hist. 8. Epimerum.

I. Lunaria racemosa minor vel vulgaris.

Lunaria minor, Matth. Fuch. Dod. gal. Gef. hor.

Lon. Lugd. Cæs. Ger.

Lunaria, Trag. Dod. racemosa, Ad. Lob.

Lunaria petræa, Taura pastoribus, quod vacca

hac degustata taurum requirant, Gef. de Lunar.

Lunaria botryitis, Thal. Cam. Col. Eyf. tet.

Lunaria major, Cast.

Lunaria botryitis minor, Cluf. hist.

Lunaria vulgaris minor, Cluf. histor. ap. alt.

ad libr. 5.

Ruta lunaria vel jecoraria, Tab.

Epime-

Epimedium Dioscoridis, Col.

Folijs est denis, duodenis: novemdecim in Baldo notavimus: quare putant aliqui totidem folia habere, quot Luna dies, unde nomē habeat.

II. Lunaria racemosa ramosa major.

Lunariae rarior species, Cam.ep.

Lunaria minor ramosa Camerarij, Clus. hist. & in ap. alt ad lib. §.

III. Lunaria racemosa multifido folio.

Lunaria ramosa Silesiaca, Cam.

Lunaria botryitis πολύφυλλοι, Thal.

Lunaria minor ramosa, Clus. pan. & hist.

IV. Lunaria minor rutaceo folio.

Lunaria botryitis πηγαμόφυλλοι, Junger. in cat.

Altorf.

V. Lunaria Magorum Arabum, Lob. quid?

ADIANTUM SIVE CAPILLUS VENERIS officinarum.

A Διαντων & πολύτριχον Dioscoridi l. 4. c. 136. & Διαντων Theophrasto 7. hist. 13. dicitur, quod & Διαντις, quod in aquis non madescat, nec quicquam humoris adhaesisse constet: velut Nicander in Theriacis, quod imbrès è caelo descendentis stillicidia, folijs ejus non insideant. πολύτριχον autem quasi multicomam, quod capillos multos ac densos faciat, eorumq; defluvia expleat. Callitrichon verò Apulejo, quasi pulchricomum, quod capillos tingat, pulchrioresq; reddat. Nec alia ratione Capillus Veneris hac herba dicta est, quàm à speciosis reddendis capillis, nec alio nomine Veneris vox adjecta est, quàm quod hac pulcherrima pingatur. Plinio l. 22. c. 21. Adiantum quidam Callitrichon, alij Polytrichon vocant, utrumq; ab effectu, tingit enim capillum & c. crispum densumq; facit & destuere prohibet. Latinis Cincinalis, terra capillus, supercilium terrae, crinita. Dioscoridi folia gerit pusilla coriandri similia, in extremo incisuris divisa: virgulas è quibus ea prodeunt, nigro colore nirentes, pratenues, palmum altas, neq; caulem, neq; florem, neq; semen profert: radix supervacua est.

Genera duo sunt, candidum atque nigrum, Theophrasto l. c. Plinio l. c. duo, candidius & nigrum beviusq;: id quod majus est Polytrichon: aliud Trichomanes vocant, utriusque ramuli nigro colore nitent, folijs filicis & c. ubi Plinius Trichomanes, alterum Adianti genus sc. candidum facit: cum Theophrasto Trichomanes Adianti genus non sit, sed sui generis planta. Verum Adiantum album & nigrum, nihil differunt, nisi quod Adiantum nigrum, cauliculi poltioris nigore nigricant, foliaq; saturatius virent: alba minus.

I. Adiantum folijs coriandri.

Adiantum magnum, Trag.

Adiantum, Matth. Fuch. Dod. ut: Ang. Lac. Ad. (sive Capillus Veneris verus) Lob. Cast. Lugd.

Adiantum Lugdunense, Cam.

Adiantum nigrum, Cord. in Diosc. & histor.

Fracast. Tab.

Capillus veneris vulgo, Adiantum album Plinij, Cæsalp.

Capillus Veneris verus, Ger.

Hoc variat magnitudine & foliorum crassitie: quare majus & crassioribus folijs.

Adiantum Syriacum, Tab.

Capillum Veneris Syriacum, Ger. vocat.

II. Adiantum folijs longioribus pulverulentis pediculo nigro.

Adiantum pulchrum Lugdunense simile, Thal.

Onopteris nigra, Dod. ut: Lugd.

Adiantum nigrum Plinij, Adv. Lob.

Adianti nigri aliud genus, Cæs.

Onopteris major, Tab. mas, Ger.

III. Adiantum folijs minutim in oblongum scissis, pediculo viridi.

IV. Adiantum fruticosum Brasilianum: quod in Prodromo descriptum est.

V. Adiantum mas, Tab.

Onopteris femina, Ger.

Quid sit nondum assequor.

TRICHOMANES SIVE POLYTRICHUM officinarum.

T Ριχομανής, quod etiam nonnulli Διαντων vocant, Dioscoridi lib. 4. cap. 137. Latinis etiam Trichomanes dicitur: officinis Polytrichum, quod nomen, secundum veteres, Adianti est. Dicitur Trichomanes à vi sua, quod rara cute fluentem capillum expleat & subnasci faciat: μάλλον enim illi rarum vocant & τέχνη capillum: hinc Latinis capillaris dicitur. Hoc Dioscoridi l. c. folio est Filici simili at longè exilius: folijs tenuibus, ordine utrinque dispositis lenticula similibus, adversis inter se: in virgulis itidem tenuibus, splendens nigricantibus, ijsq; acerbis.

I. *Trichomanes* sive *Polytrichum officinarum*.

Saxifraga minor prima, Brunf.

Trichomanes, Trag. Matth. Fuch. Anguil. Dod. ut: Cord. hist. Gesn. hort. Turn. Lac. Adv. Lob. Cast. Cam.

Trichomanes nigrum, communiter *Saxifraga rubra*, Thal.

Trichomanes mas, Tab.

Adiantum rubrum, Lon.

Polytrichum vulgo, Cæs.

Magnitudine variat: hinc & altera figura *Trichomanis maris majoris*, Tab.

Trichomanis maris, Ger.

II. *Trichomanes minus & tenerius*.

Trichomanes candidum, Thal.

Trichomanes minor mas, Tab.

III. *Trichomanes ramosum majus & minus*.

Trichomanes foemina, Tab. Ger.

Trichomanes minor foemina, Tab.

RUTA MURARIA SIVE SALVIA VITÆ.

Ruta dicitur, ob quandam foliorum cum *Ruta* similitudinem, qua, ubi *Adiantum* verum, ut & *Trichomanes* desunt, aut vetusta sunt, uti licet: aliqui ob natales *Empetron*, alij ab effectu inter *Saxifragas* recensent: & hac sumenda quando Medici recentiores *Adiantum* recipiunt à *Capillo veneris* diversum.

Ruta muraria.

Capillus Veneris, Brunf. Trag.

Saxifraga major 2. Brunf.

Saxifraga seu Empetron, Fuch.

Paronychia, Matth. Lac. Cast.

Ruta muraria, Dod. ut: Gesn. hort. Ger.

Adiantum candidum, Cord. in Diosc. & h. Guil.

Adiantum album, Lon. Cam. Tab. (Thal.)

Adiantum nigrum, Gesn. hort. Cæs.

Salvia vitæ, Adv. Lob. Lugd.

POLYTRICHUM AUREUM.

πολύτριχον, à ramulis qui capillorum instar tenues sunt, aureum verò à colore dicitur.

I. *Polytrichum aureum majus*.

Polytrichum majus, Trag.

Polytrichum Apuleij majus, Fuch.

Polytrichum aureum, Dod. gal. majus, Lugd.

Muscus saxatilis aut sylvestris, Trag.

Muscus 1. terrestris Tragi. Lugd.

Adiantum ἀφύλλον majus, Thal.

Adiantum aureum, Tab.

Muscus capillaris, Ger.

Hoc cubitalis sæpè longitudinis instar circum inflexum ex *Morravia* adfertur, & à circulatoribus inter radices & *Theriacas* suas venale circumfertur, de hoc aureos montes pollicentibus.

II. *Polytrichum aureum medium*.

Polytrichum nobile vel primum, Trago.

Polytrichum Apuleij aureum vel 2. Lon.

Muscus capillaris, Dod. minor, Ger.

Adiantum ἀφύλλον medium, Thal.

Adiantum aureum minus, Tab.

Herbula gramine similis, in parietibus major & minor, Cæs.

III. *Polytrichum aureum minus*.

Capillus Veneris, Brunf.

Polytrichum minus, Trag. *Apuleij minus*, Fuch.

Polytrichum aureum minus, Dod. gal. Lugd.

Polytrichum aureum tertium, Lon.

Musci capillaris altera species, Dod.

Muscus quidam in parietibus & tegulis, Cæs.

Adiantum ἀφύλλον minus, Thal.

Hujus speciem *Polytrichi nigri Brocenbergici* nomine à D. Fürero accepimus.

R O S S O L I S.

Ros Solis & *Rorella*, qua veluti stella alicujus jubare sub Sole fulget, à mirabili natura nomen adeptæ est: nam quantumvis diu sol fervidus æstate eam illustret, ejus tamen folia semper rore & humiditate madent, eorumq; lanugo guttulis aspersa manet: & quod admiratione dignum, quod humidum illud in foliorum acetabulis contentum, ubi extremis digitis leviter attingitur, dum adhuc natali suo solo inherens, aut confestim inde evulsa Solis radios experitur, mox velut in exigua filamenta sericea aut candiduscula deducitur, qua confestim concreta, ita postea semper perdurant. Hec ob magnam cum capillaribus affinitatem, subjungenda fuit. Recentiorum aliqui ἀρσόριον sed ab *Alchimilla* diversum nominant, ἀρσός enim rorem significat.

I. Ros

I. Ros Solis folio rotundo.

Polytricho minori figuram sine descriptione addit Tragus.

Ros Solis, Dod. ut: Lon. Cast. Camer. (cui & Solaria) major, Ger.

Rosa Solis vulgo, Cajo Britanno.

Rorida sive Ros Solis major, Lob.

Salsiflora seu Sponsa Solis, Thal.

Rorella minor prima, Tab.

Rorella sive Ros Solis, Eyft.

Mas & foemina, inter Musci albicantis & subrubentis genera crescunt.

II. Ros Solis folio oblongo.

Rorella sive Salsiflora, Cord. hist.

Ros Solis, lunaria quibusdam & Artemilla, Gesn. de lun.

Ros Solis alia, Dod. Lugd. minor, Ger.

Polytrichum Apuleij album, Lon.

Rorida sive Solis ros, Adv. Lob.

Rorella minor 2. Tab.

S E C T I O S E C U N D A

FILIX; DRYOPTERIS; LONCHITIS; POLYPODIUM;
HERBA VIVA; ET HERBA MIMOSA.

FILIX ET DRYOPTERIS.

Filix, ἄψευς & ἄψευον Græcis dicta, ab alis avium, quarum speciem ejus folia in ramulis disposita referunt, cum folijs pennatis sit Filix: & ut Plinius, folia lateribus pennata, unde nomen Græci imposuere.

Duplex est, Græcis & Plinio: mas & foemina. Mas ἄψευς simpliciter dicta Theoph. 9. hist. 20. at Diosc. l. 4. c. 186. ἄψευς & βλάχρον & πολύρριον dicitur, cui folia sine caule, sine flore, sine semine, eaq; ex uno pediculo cubitali ferè longitudine exeunt, incisa & pennarum modo utrinque expansa, subgravi odore: radicem habet per summa cespitum nigram, quadantenus longam, multas propagines fundentem & subastringentis gustus. Vel ut Plinius l. 27. c. 9. Filicis duo genera: pterin Græci vocant, alij blechon quam marem existimant, ex una radice quam plures exeunt filices, bina etiam cubita excedentes longitudine, non graves odore. Theoph. 1. hist. 16. Filicis figura multifida, & quasi serrata sicut Abietis.

Foemina θηλυπτερίς & ψευδαίψευς Diosc. l. c. θηλυπτερίς Theoph. 9. hist. 20. Plinio l. c. alterum genus telypterin Græci vocant, alij nymphæam pterin: folijs est Dioscoridi filicis, quæ tamen non singulari, ut illa pediculo hærent, sed è numerosis altioribusq; propaginibus exeunt: radices longæ, obliquæ, numerosæ, ex nigro flavescentes, aliqua etiam rubræ: vel ut Plinius, est singularis, atq; non fruticosa, brevior, molliorq; & densior folijs ad radicem canaliculata: radices utriq; longæ, in obliquum nigra præcipuè cum inaruerit. Theoph. l. c. differt foemina Filix à mascula, quòd folium unico artu porrectum hæc habeat, & radicem crassam & longam & nigram.

Δρυοπτερίς seu Filix querna: hæc à foliorum figura & loco natali nomen obtinuit: quæ Dioscoridi l. 4. c. 189. filici similis, at multo tenuiore foliorum incisura radicibus inter se implicitis, hirsutis, gustu astringentibus & ad dulcedinem vergentibus: & Plinio l. 27. c. 9. Dryopteris filici similis in arboribus nascitur, tenuis foliorum subdulcium incisura, radice hirsuta.

Filix ramosa.

I. Filix ramosa major pinnulis obtusis non dentatis.

Filix sylvestris, Brunf.

Filicis majoris primum genus, Trag.

Filix foemina, Matth. Fuch. Dod. Lac. Adv. Lob.

Cast. Lugd. Tab. Ger.

Thlypteris filix foemina, Cord. in Diosc.

Filix mas, Gesn. hort.

Filix foemina prima, Thal.

Filix, Cæs.

Filix mas major sive foemina credita vulgo,

Clus. pan.

Hujus folia communiter per ambitum non sunt dentata vel serrata, aliquando tamen folia inferiora, ad formam foliorum scabiosæ divisa reperiuntur.

II. Filix ramosa major pinnulis acutissimis non-dentatis.

III. Filix ramosa non dentata florida.

Filicis majoris alterum genus, Trag. Lugd.

Filix aquatica, Dod. gal. Lugd.

Sideritis fortè Ruellio.

Filix mas, Ang.

Filix latifolia, Cord. hist.

Filix palustris, Gesn. ap. Dod.

Filicis genus **arius**, Gefn. hort.

Lunaria major seu filix lunaria & Filicastrum,
Gefn. de lunar.

Osmunda, Adv. Lob.

an Filix palustris, Cæs.

Hujus species tenuiter dentata reperitur.

IV. Filix ramosa minor pinnulis dentatis.

Pteridion masculum, Cord. hist.

Filix foemina altera tenuifolia, Thal.

Filicula petræa foemina 4. Tab. ico.

Filix querna seu Dryopteris, Ger.

Filix non ramosa.

I. Filix palustris maxima dentata: in Pro-
dromo describitur.

II. Filix palustris altera subfusco pulvere
hirsuta.

Struthiopteris, Cord. hist. Thal.

III. Filix non ramosa dentata.

Filix, Brunf. vulgaris, Trag.

Filix mas, Matth. Fuch. Dod. ut: Tur. Lac. Lon.

Adv. Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Filix foemina, Ang. Gefn. hort. Cæs.

Filix mascula, Cord. in Diosc. & hist.

Filix mas altera, Thal.

Dryopteris, Matth. in epit. & Lugd.

Duplex est: altera cui pinnulae in ambitu

sunt dentatae, altera cui non sunt ferratae: illa

Filix mas altera: hæc

Filix mas prima, Thallio dicitur.

IV. Filix non ramosa petiolis tenuissimis
& tenuissimè dentatis.

Filicula petræa prima, Tab.

Filicula montana mas, Ger.

V. Filix querna.

Dryopteris, Brunf. Matth. fol. Cord. in Dioscor.

Gefn. hort. Adv. Lob. Cam. ep.

Filix arborea sive Dryopteris, Trag. Lugd.

Dryopteris Tragi & Pteridion foemina Cordi,
Thal.

Filix querna, Osmundula, Lon.

Filicis genus parvum alterum in montibus,
Cæsalp.

Filicula petræa foemina 2. Tab.

VI. Dryopteris Dalechampij, apud Lugd.
quid?

Filix saxatilis.

I. Filix saxatilis folijs non ferratis.

Filicula petræa foemina tertia, Tab.

Filicis genus parvum primum in montibus,
Cæsalp.

II. Filix saxatilis ramosa nigris maculis
punctata.

Filix pumila saxatilis prima vel mas, Clus.
pan. & hist.

an Filicula candida & minor, Gefn. ap.

III. Filix saxatilis non ramosa nigris ma-
culis punctata.

Filix pumila saxatilis altera, vel foemina, Clus.
pan. & hist.

an Filicula saxatilis, Cam.

Huic similis quam Gefn. in hortor. append.
Chlarosticton vocat, cujus folia supina, punctis
ad luteum viridemque & album colorem mix-
tis tendentibus notantur.

IV. Filicula alpina crispa.

Filicula saxatilis crispa, Pon.

an Pteridion, Cord. hist. & Thal.

V. Filix saxatilis corniculata.

Filix nuda sive saxatilis, Trag. Lugd.

Filix petræa, Lon.

Holoetium alterum, Adv. Lob.

Holoetium petræum, Tab. Ger.

Muscus corniculatus, Tab. Ger.

Adiantum ἀνρόζιον seu furcatum, Thal.

Filicula fontana.

I. Filicula fontana major, sive Adiantum
album filicis folio.

Dryopteris candida, Dod. ut: Lugd.

Adiantum album Plinij, Adv. Lob.

II. Filicula fontana minor.

Filicula fontana, Tab.

Filicula fontana foemina, Ger.

III. Filicula maritima ex insulis Stœcha-
dibus.

Chamæfilix marina Anglica, Lob. Lugd.

Filix aculeata.

I. Filix aculeata major.

II. Filix aculeata minor: utraque in Pro-
dromo descripta est.

L O N C H I T I S.

Λογχίτις Dioscoridi l. 3. c. 161. duplex est, altera folijs porri, quam & Plinius l. 25. c. 11. Lonchitidem vocat:
Alia est quam λογχίτιν τεραχέιον dicunt: hac fortè à λογχί lancea dicitur, eò quòd folia instar lanceæ in
acutum

acutum desinant. Hac secundum Dioscoridem folia profert Scolopendry, sed asperiora majoraq³, ac multo magis divisa, de qua in prasens.

I. Lonchitis aspera.

Lonchitis aspera major, Matth. Lugd. Cam.
Lonchitis altera, Ang. Lac. Cast. Lon. cui &
Spicant Germanorum, fortè à radice, Indicam
spicam referente.

Lonchitis altera, quibusdam aspera, Cord. in
Diosc. Ges. hor. app.

Lonchitis altera mas, Taber.

Lonchitis Maranthæ, Ger. ico.

II Lonchitis minor.

Asplenium sylvestre, Trag. Lugd.

Lonchitis aspera minor, Matth. Lugd. Cam.

Lonchitis aspera, Dod. ut: Lugd. Thal. Ger.

Struthiopteris, Cord. hist. icon. Thal.

Lonchitis altera Dioscoridis, Ges. frac. Ad. Lob.

Scolopendrium majus, Lon.

Lonchitis altera foemina, Tab.

Lonchitis altera Neoteritorum, Clus. pa. & hist.

III. Lonchitis folio Ceterach.

Pseudolonchitis aspera, Matth. Lugd. ubi titulus transpositus.

Lonchitis secunda Dalmatica, Ang.

Lonchitis Maranthæ, Lob. altera Maranthæ,
Clus. histor.

Lonchitis aspera Maranthæ, Cam. ep.

Lonchitis aspera Ilvensis, Lugd.

Ceterach genus in Ilva nascens, Cæs.

Lonchitis adulterina, Tab.

Filicis genus quæ Lonchitis altera, Clus. pan.

Polypodium Ilvense, Lugd.

Filicula petræa mas, Ger. ico.

Magnitudine variat: hinc 2. figuræ apud Lug.

Lonchitidis asperæ minoris:

Lonchitidis asperæ Ilvensis.

P O L Y P O D I U M.

Πολυπόδιον Dioscoridi l. 4. c. 188. Theophrasto 9. hist. 14. Filiculam Gaza vertit: officina Græcum nomen retinere: ratio nominis ex Dioscoridis descriptione colligitur: nascitur palmi altitudine, filici simile, subhirsutum & incisum, at non perinde tenui divisura: radix subjacet pilosa, cirros habens ceu polyporum, crassitudine minimi digiti: hæc de rasa coloris intus herbacei comperitur: & Plin. l. 26. c. 8. Polypodium quam nostri filiculam vocant, similis enim est filici: radix pilosa, coloris intus herbacei, crassitudine minimi digiti, acetabulis cavernosa ceu polyporum cirri, subdulcis: in petris nascens, aut sub arboribus vetustis.

I. Polypodium vulgare.

Polypodium, Brunf. Trag. Matth. Ang. Fuch.

Dogal. C r in Diosc. & hist. Ges. hor. Tur Lon.

A. Lob. cui & herba radioli Apuleji, Cæs. Cast.

Cam. Tab. Gerard.

Polypodium majus, Dod.

Polypodium primum, Lugd.

Laudatur quod in quercu nascitur: reperitur
in fago, corylo: in antiquis & cædis saltibus,
ingustu amarior provenit, quæ sylvatica cense-

tur: in rudibus saxosis.

II. Polypodium minus.

Polypodium alterum, Matth. Lac. Lugd. pri-

imum, Tab.

Polypodium minus, Dod.

Polypodium quercinum, Ger.

III. Polypodium exoticum folijs quercus.

Polypodium Indicum, Clus. exot. l. 4. c. 17.

Hoc sub incognita Americana, à Jo. Pona Ve-

rona accepimus.

HERBA VIVA FOLIIS POLYPODII.

Herba Viva dicitur, eò quod si eam quis apprehendere cupiat, folia illico contrahat & sub tennes ramulos recondat: si verò quis apprehendat, subito licet, adeo marcida conspiciatur, ut exsiccata existimetur: at tamen si quis manum retrahat, illico nitorem recuperat: & toties marcescit, aut revirescit, quoties comprehenditur, aut manus ab ea retrahitur.

Anonymos in Malavar, Garziæ, Cast.

Planta in Peru nascens, Fran. Lopez de Gomar.

Herba Sentiola, id est, Sensifica Lusitanis, Lins.

par. 4. Ind. Or. c. 17.

Herba viva, Guiland. pap. Acoftæ, Clus. Lugd.

cui & herba amoris.

an Æschynomine Apollodori, Scalig. Lugd.

an Planta per terram diffusa, quam si quis attin-

gat statim contrahitur, ut Brassica Murciana,

ex India Occid. missa Monardi, Lugd.

HERBA

HERBA MIMOSA FOLIIS FOENU-

græci sylvestris.

Herba Mimosa nuncupatur, quoniam manu admodum senescit & marcescit, manu vero remota, pristinum virorem recipit, sed non adeo celeriter ut prior: colore & sapore est Glycyrrhica & multis notis cum Fœnugrace sylvestri Tragi, Clusio monente, convenit.

Herba molle & herba delicata vulgo, Acoftæ. Clusius notis suis in Acoftam diversam plane
Herba mimosa, Lug. eadem figura quæ Acoftæ. figurâ proposuit, herbam mimosam nominans.

S E C T I O T E R T I A.

MUSCUS; LICHEN; LENTICULA PALUSTRIS.

M U S C U S.

Muscus βέρον ἢ ἀλάχρον Græcis appellatur, ut Dioscor. l. 1. c. 20. Atticis Sphagnum & Hypnon: Plinius lib. 12. c. 23. Bryon & Sphagnon: l. 24. c. 7. Sphagnos sive Sphacos sive Bryon vocat: Muscus vocatur omnis villosa substantia, caudicibus annosis, aut saxi madidis, aut aquis palustribus, aut mari adnascens.

Differentia: multiplex est: arboreus, de quo Dioscorides l. 1. c. 20. Plinius l. 12. c. 23. terrestris, saxatilis, maritimus, de quo Plinius lib. 4. cap. 99.

MUSCUS TERRESTRIS.

Muscus terrestris repens.

I. Muscus vulgarissimus.

Muscus hortensis, Trag.

Muscus terrestris vulgaris, Dod. Lob. ico.

II. Muscus vulgaris pennatus major.

III. Muscus vulgaris pennatus minor.

Hi duo sub 1. Musco in Prodr. describuntur.

IV. Muscus filicinus major.

Muscus filicinus, Tab. Ger.

In hoc triplex varietas observatur.

V. Muscus filicinus minor floridus: in Prodr. sub 2. descriptus.

VI. Muscus abietis facie: qui 3. in Prodr. sub 2. descriptus.

VII. Muscus denticulatus major.

Muscus terrestris denticulatus, Lob. Lugd.

Muscus terrestris minor, Dod.

Muscus tertius, Tab.

Muscus minor denticulatus, Ger.

VIII. Muscus denticulatus minor.

Muscus terrestris repens, Clus. hisp.

Muscus terrestris minor alter, Dod.

Muscus terrestris denticulatus alter, Lob. Lugd.

Muscus terrestris Lusitanicus, Clus. hist.

Muscus denticulatus, Ger.

Muscus secundus, Tab.

IX. Musco denticulato similis.

Muscus montanus, Taber.

Muscus terrestris vulgaris, Ger. ico.

X. Muscus terrestris clavatus.

Weintraut / Brunf. qui vinum pendulum refiruit.

Muscus terrestris, Trag. Matth. Lac. Dod. Cast.

Muscus ursinus vel pes ursinus, Gef. frac.

Lycopodium, id est, pes lupi, Dod. gal. Tab.

Chamæpeuce, Cord. hist. ico. Gef. Tur.

Permonaria sive Pulmonaria, qua pro spica

Celtica usi sunt, Ang.

Muscus clavatus, & Pes leoninus, Lob. Ger.

Muscus terrestris 2. & alius terrestris, Lugd.

Musci genus, quod pro spica vendebatur, Cæs.

Selaginis species altera, Thal.

XI. Muscus clavatus folijs cupressi.

Savina sylvestris, Trag. Gef. hor. Lon.

Muscus terrestris tertius, Lugd.

Chamæcyparissus, Tur. Tab. Ger.

Savina Tragi sylvestris, seu Silaginis Pliniana prima species, Thal.

Plinius l. 25. c. 11. hæc habet: Similis herbæ Sabinæ est Selago appellata.

XII. Herbæ Musco similes, quas Terencenses in fasciculum collectas & funiculo satis longo colligatas in mare abjiciunt, ad pisces capiendas: par. 3. Ind. Or.

XIII. Toucon herba apud Brasilianos qua ad piscandum utuntur, spinas in hamorum modum componunt, lineamq; herba illa conficiunt: Lerijs descr. Brasil. c. 11.

Muscus terrestris ramosus.

I. Muscus erectus ramosus saturatè viridis.

Selago

Selago tertia, Thal.

Hæc inter foliola aliquando granula habet.

II. Muscus erectus ramosus pallidus.

Muscus scoparius, Lob. Lugd.

Muscus terrestris, Tab.

Muscus terrestris scoparius, Ger.

Hic claviculo vulgaris modo non infigit.

III. Muscus terrestris candidus ramosus.

IV. Muscus ramosus repens spicatus.

V. Muscus ramosus repens apicibus candidantibus.

VI. Muscus ramosus erectus major.

VII. Muscus ramosus erectus minor.

VIII. Muscus ceranoides major & minor,

IX. Muscus cupressiformis ramosus.

Septem posteriores in Prodr. describuntur.

X. Muscus polytrichoides triplex: in Prodr. descriptus.

XI. Muscus parvus stellaris.

Muscus in ericetis proveniens, Lob. belg.

XII. Muscus stellaris roseus: in Prodr. describitur.

XIII. Muscus pyxiodes terrestris.

Muscus terrestris pyxiditatas alabastricolos imitatus, Lob. belg.

XIV. Muscus pyxiodes saxatilis, in Prodr. descriptus.

Muscus terrestris coralloides.

I. Muscus terrestris coralloid. erectus incanus.

II. Muscus terrestris coralloides erectus cornibus rufescentibus: in Prodr. uterq; sub II. & 12. descriptus.

III. Muscus coralloides sive cornutus montanus:

Muscus corallinus sive Corallina montana, Tab. Gerard.

IV. Muscus coralloides saxatilis, cervi cornua referens.

Lythobryon coralloides, Colum.

Variat: major colore virente: minor colore cinereo.

Muscus arboreus.

I. Muscus arboreus: Usnea officinarum.

Muscus arboreus, Trag. Matth. Ang. Dod. Lug. Cast. Thal.

Muscus, Dod. gal. Cord. in Diosc. arborum, Lon. Tabern.

Muscus quernus, Lob. Ger.

Musci genus, quod privatim Splachnon vocant, Cæs.

Unus tenuior, crassior alter, brevior, alius prolixior: omnes candescentes, pauci rutilantes, quandoq; nigri.

Reperitur potissimum in quercu, populo, ulmo, betula, pomo, pyro, pinu, picea, piceastro, abiete, cedro, larice & alijs complurimis. Verum primæ nobilitatis & odorati sunt, Cedrinus, lariceus, piceus, pineus & abietinus: Secundum locum tenet populneus, sed candidus præstat, nigricans improbatur: rutilans medium tenet: vilissimus quernus.

II. Muscus capillaceus longissimus.

Muscus capillaceus cinerei coloris, è ramis Illicis dependens, Clus. hist.

an Muscus ex præaltis arboribus ad terram usq; demissus, coloris viridis in cæruleum tendētis, qua Regina in Florida cingitur, tenuib. staminibus catenularum instar invicem cohærentibus: par. 2. Amer. fig. 39. quemadmodum Rex sedem suam Musco lentiscino tegit: par. 2. Ame. narr. 4.

III. Muscus arboreus cum orbiculis.

Muscus fœniculaceus, Lugd.

Muscus ramosus & muscus ramosus floridus, Taber. Ger.

Muscus quernus fruticosus *τερυόφυλλον*, Col.

Potissimum in Quercu & Fago varians umbellis majorib. & minorib. planiorib. & radijs multo diametro longiorib. ramosis ac hirsutis.

IV. Muscus arboreus capitulis cavis.

Muscus alter *πλατυννοδοσίουφυλλον*, Col.

V. Muscus arboreus coralloides.

Muscus alter quernus coralloides *αφυλλον*, Col.

VI. Muscus arboreus nodosus.

Dendrobryon geniculatum, Col.

VII. Muscus pulmonarius.

Pulmonaria, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Gesn. hor. Lac. Lon. Tab.

Pulmonaria prima, Cast. tertia, Clus. pan.

Pulmonaria fungosa, Lugd. vulgaris, Thal.

Muscus pulmonarius, Lob.

Pulmonaria, Lichenis quoddam genus, Cæs.

Hepatica terrestris, Ger. ico.

Variat lacinijs latioribus & angustioribus & hæc Lichen arboreum, Tab. & Ger. dicitur. Arboribus præsertim Quercui, Sorbo aucupariæ & alijs adnascitur: petris quoque, sed hoc candidius est.

VIII. Muscus crustæ modo arboribus adnascens.

Lichen Dioscoridis & Plinij alterum, Col.

Procura Valesianorum.

In arborum caudicibus, in petris, tophis & tectorum tegulis veluti patella adhæret: colore varians, viridante, flavescente & cinereo vetustate petris adhæret: arborum caudicibus lutescens crustosa & major observatur.

MUSCUS SAXATILIS VEL LICHEN.

Lειχλὸν Græcis, Latinis similiter Lichen sic dicitur Galeno, quia lichenes, id est, impetigines curat. Dioscoridi l. 4. c. 53. λειχλὸν, quæ petris innascitur & aliqui βέρον appellant, seu muscus est roscidus petris inhaerens. At Plinio duplex est l. 26. c. 4. Lichen herba in Licheni remedijs omnibus præfertur, inde nomine invento: nascitur in saxosis folio uno, ad radicem lato: caule uno parvo, longis folijs dependentibus: est aliud Licheni genus, peristantum inhaerens ut Muscus: qui & ipse illinitur.

- I. Lichen petræus latifolius sive Hepatica fontana.
Hepatica, Brunf. Lon. prima, Tab.
Jecoraria seu Hepatica fontana, Trag.
Lichen, Matth. Fuch. Ang. Dod. ut: Cord. in Dioscor. Lac. Tur. Cast. Lugd. Cæs. Thal.
Lichen primus, Lob. petræa, Ger.
- II. Lichen petræus stellatus.
Lichen secundus, Lob. Lugd.
Hepatica secunda, Tab. Ger.
- III. Lichen petræus umbellatus.
Lichen tertius, Lob. Lugd.
Hepatica tertia, Tab.
- IV. Lichen petræus muscosus racemosus, in Prodromo sub 15. descriptus.
- V. Lichen petræus cauliculo pileolum sustinente.
Lichen Plinij primus pileatus, Col.
- VI. Lichen petræus cauliculo calceato.
Lichen alter minor caule *νιροδεδειμμένος*, Col.
- VII. Lichen petræus minimus fructu orobi.
Lichen alter acaulis *νιροφυλλόνακτος*, Col.
- VIII. Muscus saxatilis ericoides: qui 7. in Prodromo.
- IX. Muscus saxatilis repens coma sparsa.
Duplex est latiore folio in aquis, qui Muscus est 14. in Prodromo: angustiore expanso, qui supra lapides Harcyoniæ reperitur.

LENTICULA PALUSTRIS.

Lens sive Lenticula palustris, Dioscoridi l. 4. c. 88. φανός ὁ ἐπὶ τῶν τελευμάτων dicitur (quod foliolum sit lenticulæ forma) que in aquis pigris stagnantibus reperitur, muscus scilicet lenticulæ similis.

- I. Lenticula palustris vulgaris.
Lenticula aquatica, Brunf. Thal.
Lenticula palustris, Trag. Cæs. Tab.
Lens palustris, Matth. Dod. gal. Ang. Cord. in Dioscor. Tur. Lac. Lob. Lugd. Ger.
Lenticula, Ad.
Lens palustris, Dod.
- II. Lenticula palustris bifolia fructu triragono.
Callitriche Plinij, Colum.
- III. Lenticula aquatica trifolia.
Hederula aquatica, Lob. belg. Ger.
Hederula palustris, Tab.
- IV. Lenticula palustris quadrifolia.
Lens palustris altera, Matth. Lac. Lug. Cast. ap.
Lenticula palustris secunda, Tab.
an Lenticulæ alterum genus, Cæs.
Lemna Theophrasti, Lugd.
- Theophrasto 4. hist. 11. λέμνα quod vocatur, altius mergitur in aqua.
- V. Lenticula palustris latifolia punctata.
Stratiotes aquatica Dioscoridis, Cæs.
- VI. Lenticula palustris Ægyptiaca, sive Stratiotes aquatica folijs Sedo majore latioribus, Hayhalem elmaoin, quasi dicas aquosum sedum, Stratiotes Dioscoridis, Alp.
Dioscoridi lib. 4. cap. 102. στρατιώτης sive ποταμιῶν στρατιώτης, ex eo cognomen traxit, quod aquis supernatet, & sine radice vivit: folium habet Aizoo simile, at majus. Plinio lib. 24. cap. 18. Stratiotis in Ægypto tantum & inundatione Nili nascitur, Aizoo similis, ni majora haberet folia.
- VII. Quadrifolium aquaticum nobis incognitum.
Tetraphyllum, Lugd.

* * * * *

S E C T I O Q U A R T A .

MUSCUS MARITIMUS; FUCUS SIVE ALGA; CORALLINA;
CORALLUM; PORUS; ANDROSACE; ALCYONIUM;
SPONGIA; URTICA MARITIMA.

MUSCUS ET FUCUS MARINUS.

Muscus Marinus βέρον θαλάσσιον Dioscoridi lib. 4. cap. 99. in saxis testisq; ad mare nascitur, capillaceus, gracilis sine caule.

Fucus Marinus φύν & θαλάσσιον lib. 4. cap. 100. quoddam latum : alterum oblongum & quadantenus puniceum : tertium candidum, quod in Creta nascitur juxta terram, pulchre floridum, neque corruptioni obnoxium. Et Theophrasto 4. hist. 7. φύν & plura sunt genera : quoddam folio lato, colore herbido, quod Porrum quidam appellant, alij cingulum radice birta, extrinsecus squammata : intrinsecus longa admodum crassaq; &c. Aliud folio crinito terra ipsi adherens, sapeq; à mari tantum alluitur. Alterum altius degit, in mari extero circa Herculis columnas nascitur, mira magnitudine & latitudine, & ut ferunt, amplius quàm ut manu comprehendi possit, &c. Alga verò proveniens in alto, quam Spongiarij pelagicum deserunt, in Creta insula juxta terram, super saxa plurima optimaq; provenit, qua non solum vittas, sed etiam lanas vestesq; inficiunt, &c. Sunt alia Graminibus proxima, quippe folio simili, radice geniculata, longa, oblique adherente modo graminis, & caule calamaceo ut gramen, magnitudine Alga minore. Est aliud βέρον dictum, folio coloris herbidi, amplo, nec Lactuce dissimili, rugosiore tamen & veluti contracto : caret caule : sed ab uno initio plura folia ejusmodi exeunt & rursus ab alio : nascitur super tegulas fictiliaq; juxta terram. His verbis Theophrastus Fuci marini quinque genera proposuit : Zosteræ sive Prason : capillaceum sive feniculaceum : tinctorium spongiariorum sive pelagicum : gramineum : lactuceum. Plinio qui βέρον & φύν & confundit lib. 27. cap. 8. Bryon marina herba sine dubitatione est, lactuce folijs similis, rugosa veluti contracta sine caule, ab ima radice exeuntibus folijs : nascitur in scopulis maximè testisq; terra comprehensis. Idem lib. 13. cap. 25. (de Phucus sive Algis agens) Non habet lingua alia nomen, quod Græci Phycos vocant : quoniam Alga herbarum magis vocabulum intelligitur. Folia lata, colore viridi gignit, quod quidam prason vocant, alij Zosteræ. Alterum genus ejusdem capillaceo folio simile feniculo, in saxis nascitur, superius in vadibus haud procul littore. Verno utrumque & interit autumnò. Circa Cretam insulam nato in petris purpuras quoque inficiunt : laudatissimo à parte Aquilonis unà cum spongijs. Tertium graminis simile, radice geniculata, & caule qualiter calami. Aliud genus Phycorum, Bryon vocatur folio Lactuce, rugosiore tantum, jam hoc interius nascens.

Muscus maritimus.

I. Muscus capillaceus multifido folio albidus.

Muscus marinus vulgatissimus, Lob. Lugd.

Muscus marinus 2. Dod. at primus, Eid. belg.

Muscus marinus 3. Tab. marinus, Ger.

Muscus marinus herbaceus mollior, Cæf.

Muscus albus marinus, Imper.

II. Muscus capillaceus multifidus niger.

Fuci marini nigri repentis nomine ex mare Balthico accepimus.

III. Muscus maritimus viridis multifido folio.

Palmula marina, Imper.

Muscus marinus, Clus. hist.

Hujus diversæ sunt species.

IV. Muscus maritimus tenuissimè dissectus ruber.

an Fucus sive Alga tinctoria, Lugd.

V. Muscus pennæ similis.

Penna marina, Imper.

VI. Muscus maritimus filicis folio.

Myrophillum pelagicum Cortusi, Clus. hist.

VII. Muscus maritimus Adianto affinis.

Pennaria marina, Imper.

VIII. Muscus maritimus Adianto similis alter.

Polypodium marinum, Imper.

IX. Muscus maritimus Gossypio similis.

Gossypium muscus, Imper.

X. Alga bombycina, in Prodromo descripta.

Muscus Coralloides.

I. Muscus maritimus sive Corallina officinarum.

Muscus marinus, Matth: Ang. Dod. ut: Cord. in Diosc. Lac. Tur. Cast. Lugd. Cæf. Tab.

Corallina, Lob. Lon. Lem.

Fucus capillaceus, Lugd.

II. *Muscus coralloides squammulis loriatatus*.

Bryon thalassion, Tur.

Muscus marinus 3. Dod. vel 2. Eid. belg.

Muscus candidus coralloides squammatus, Lobel.

Muscus marinus candidus coralloides, Lugd.

Corallina altera, Tab.

III. *Muscus coralloides latifolius*.

Muscus coralliformis, Lob. belg.

IV. *Musc. foliolis latiusculis ambitu dissectis*.

Muscus marinus 3. Dod. belg.

Fuci subrotundi.

I. *Fucus folio rotundo*.

Sertolaria, Imper.

Corallina latifolia & *Opuntia marina*, Corusf.

Lichen marinus, Clus. hist.

II. *Lichen maritimus*, Lob. belg. Tab.

III. *Fucus umbilicus marinus dictus*.

Umbilicus marinus, Imper.

IV. *Fucus fungis affinis*.

Fucus fungularis, Imper.

Est major & minor.

V. *Fucus cavus*.

Herba cava, Imper.

Fucus sive Alga latifolia.

I. *Muscus marinus Lactucæ folio*.

Fucus marinus 1. Dioscoridis, Theoph.

Bryon Lactucæ folijs Plin. & Lob.

Muscus marinus alter, Matth. Cast.

Muscus marinus Theophrasti, Dod. gal. Lugd.

Therapidion Cratevæ, Ang.

Bryon thalassion, Tur.

Fucus marinus prior, Dod.

Muscus marinus virens latifolius, Dod. belg.

Lactuca marina, Tab.

II. *Muscus lactucæ marinæ similis*.

Fucus linza dictus, Imper.

III. *Alga intybacea diversa à Musco primo*.

Fucus sive Alga intybacea, Lugd.

IV. *Alga longissimo lato tenuique folio*.

Sub Fuco 4. in Prodromo describitur.

V. *Alga longissimo lato crassoque folio*.

Fucus 3. in Prodromo.

VI. *Alga latifolia chartæ similis costa carens*.

Folium grande ex Algæ genere, quod ex Madera advehitur cum Saccharo, Cæsalp. cap. de Alga & de Musa,

VII. *Alga latifolia coriacea*.

Palmifolium giganteum sive fucus giganteus, Imper.

an Urack Nortmanorum, Lob.

VIII. *Alga membranacea ceranoides*.

Fucus 6. in Prodromo.

IX. *Alga maritima gallopavonis plumas referens*.

Fucus 7. in Prodromo.

Fucus sive Alga angustifolia.

I. *Fucus arboreus polyichides edulis*: 2. in Prodromo.

II. *Fucus alatus sive phasganoides*: 1. in Prodromo.

III. *Fucus longo angusto crassoque folio*: 5. in Prodromo.

an *Fucus Zooster*, Lugd.

Fuci maritimi 2. species, Dod. belg.

IV. *Fucus angustifolius ligulas referens*.

Fucus marinus alter, Dod. belg.

V. *Alga angustifolia vitrariorum*.

Fucus marinus primus, Ang.

Fucus marinus, Lac. alter, Dod.

Alga, Cæs. Imper. marina, Lob. ico.

Fucus sive Alga marina graminea, Lugd. cum duplici figura.

Hæc duplex: folijs alia latioribus, alia angustioribus, utriusque folia initio virent, dein cum exiccantur albescunt: verum etiam angustifolia candidissima reperitur.

VI. *Alga cornu cervi divisura*.

Herba Cretica quæ tinctoribus Rubella, hoc nomine Imperatus misit.

VII. *Alga gramineo folio*.

Algæ minimum genus, Cæs.

Fucus sive Alga capillaceo folio.

I. *Alga viridis capillaceo folio*.

an *Conferva* Plinij Ang.

Conferva Plinij, Lob. Lugd Imper.

Linum marinum, Imper. qui hoc nomine misit.

Duplex est: alia in maritimis quæ Muscus tomentosus, sive *Conferva*; alia in aquis stagnantibus, quæ *Linum aquaticum* Imper. dicitur.

II. *Alga nigro capillaceo folio*.

Filum maritimum Germanicum in Prod.

III. *Alga fontalis trichodes*.

Conferva trichodes, vel *Trichomanes aquaticum*, Lugd.

IV. *Alga in tubulis aquam fontanam ducentibus*.

FUCI ARBORIBUS, FRUTICIBUS.

vel etiam herbis afsimilati.

Nascuntur etiam in mari Fuci qui fruticibus arboribusve afsimulantur : quare Theophrastus 4. hist. 7. scribit, nasci Quercus & Abietes super lapides scitiliaq; radicibus carentes, sed patellarum nudo adherentes, &c. Ibidem & Palma Pelagica meminit. Et Plinius lib. 13. cap. 25. in alto vero Abies & Quercus cubitali altitudine, ramis earum adherent concha : Quercu etiam tingi lanas tradunt. Glandem etiam quasdam ferre in alto, &c. Vitis passim nascitur, sed Ficus sine folijs rubro cortice & palma fruticum generis : extra Herculis Columnas, porri fronde nascitur frutex & alius lauri & thymi, &c.

Fuci folliculacej.

I. Fucus maritimus nodosus.

Fucus maritimus 3. Dod. belg.

II. Fucus maritimus alter tuberculis paucissimis.

Fucus marinus 4. Dod. belg.

III. Fucus maritimus, vel Quercus maritima vesiculas habens.

Quercus marina, Lobel. Clus. hisp. Tabern. at r. E. d. histor.

Fucus marinus primus, Dod. belg.

an Alga vulgaris ramosa, Lem. ocul.

IV. Fucus maritimus vel quercus maritima, foliorum extremis tumidis, quam aliqui glandiferam vocant.

Quercus marina altera, Clus. hist.

Hæc cum priore una figura à Lobelio, Tab. & Clus. in hist. exprimitur.

V. Fucus maritimus folijs tumidis barbatis: in Prodr. sub Quercu maritima 3. describitur.

VI. Fucus folliculaceus fœniculi folio longiore.

Phucus marinus folio fœniculi, Ang.

Fucus ferulaceus, Lob. Lugd.

an Algæ species 2. Lem. ocul.

VII. Fucus folliculaceus folijs fœniculi brevioribus.

Muscus marinus virens tenuifolius, Dod. belg.

VIII. Fucus folliculaceus folijs Abrotani.

Fucus marinus folijs Abrotani maris, Lob.

Fucus marinus tenuifolius, Tab.

Muscus marinus folijs abrotani, Lugd.

Gongularis marina seu Abies marina, Theoph. Imper.

IX. Fucus racemosus vel racemus marinus.

Acinaria marina prima, Imper.

X. Fucus folliculaceus serrato folio.

Lenticula marina ferratis folijs, Lob. Lugdun. Tabern.

Sargazo Acoftæ, Lugdun. Linsc. part. 3. Orient. cap. 4. 5. 8. & part. 4. fig. 10.

Vitis marina Theoph. Alga prima, Lem. ocul.

Acinariæ marinæ 3. species, Imper.

an Klapmutsen herba magna copia fluctuans : part. 5. Ind. Orient.

XI. Fucus maritimus bacciferus.

Herba mari innatans folijs rutaceis, baccis Juniperinis similibus : mare ipsa herbidum efficiens ut pratum referret : Leriio desc. Brasil. c. 20.

XII. Fucus folliculaceus linariæ folio.

Lenticula marina Serapionis & Uva marina quorundam, Lob. Lugd.

Lenticula marina Serapionis, Tab.

Acinariæ marinæ altera species, Imper.

XIII. Abieti similis maritima.

Muscus coralloides alter, Lob. Lugd.

Abies marina belgica, Clus. hisp. & hist.

XIV. Tamarisco similis maritima.

Myrica marina Batavica, Clus. hist.

an Tamariciola Fucus, Imper.

XV. Fucus cupresso similis.

Fucus cupressinus, Imper.

XVI. Salix maritima.

Salix marina testis ostrearum & saxis innascens, Lugd.

XVII. Ericæ similis maritima.

Frutex marinus Ericæ facie, Clus. exot. l. 6. c. 5.

XVIII. Refedæ similis maritima.

Planta marina refedæ facie, Clus. exot. l. 6. c. 6.

XIX. Equifeto similis saxea.

Hippuris saxea, Clus. exot. l. 6. c. 8.

XX. Abrotano similis saxea.

Planta saxea *Abrotano*, Clus. exot. l. 6. c. 7.

Fuci diversi ex Imperato : qui cum nobis incogniti, in certis classibus reponi non potuerunt.

I. Fucus marinus Roccella tinctorum.

II. Fucus capillaceus Roccella.

an Fucus 3. Ang.

III. Fucus verrucosus tinctorius Roccella.

IV. Fucus lumbricalis, aliquibus Corallina.

Z z 3 V. Fu-

- V. *Fucus marinus lanuta.*
 VI. *Fucus radicella sive Vermicularis.*
 VII. *Fucus terzola, Vermicularis species.*
 VIII. *Fucus forcellata lumbricalis species.*
 IX. *Fucus tremula.*
 X. *Fucus scoparia, Pennachio marinus.*
 XI. *Fucus vermicularis laqueus dictus.*

- XII. *Fuci cristati sc. Quercus & Ilex marina.*
 XIII. *Fucus vermicularis duplex Retufa & Sempia.*
 XIV. *Muscus marinus trifolia.*
 XV. *Muscus marinus Alghetta.*
 XVI. *Fucus axungiola.*
 XVII. *Fucus aliquibus palma marina duplex vel cortice rugoso vel lævi.*

C O R A L L I N A.

- I. *Corallina fruticosa recta alba.*
Juncus petrosus, Ang.
Lithophyton marinum albicans, Gesn. foss.
Quercus marina Theoph. Clus. hisp. & exot.
Corallina alba, Lob. Tab.
Corallium album, Lugd.
Muscus marinus fruticosus, Cast.
Corallij similes frutices, Cæs.
 Ligno intus durissimo & nigro cui crusta obducitur, alijs candida, alijs cinerea, alijs rubens, testacea substantia.
 II. *Corallina lutea punctata.*
 III. *Corallina fruticosa purpurea.*
Lithophyton marinum rubri seu purpurei coloris, Gesn.
Corallina rubens Antiphatis facie, Lob.
Corallina rubra, Tab.
Quercus marina Theophr. Clus. exot. libr. 6. cap. 4.
Quercus marina cum sua basi, Eid. curis post.
 IV. *Corallina nigra veluti spinis exasperata.*
 V. *Corallina nigra setacea hirsuta.*

- Antiphates 2. species, Ponæ.*
 VI. *Corallina nigra setacea.*
Antiphates sive Corallina 3. Ponæ ital.
 VII. *Corallina nigra setacea circumvoluta.*
Antiphatis sive Corallina 3. altera species, Pon. ital.
 VIII. *Eschara coralloides, Clus. exot. l. 6. c. 9.*
 IX. *Corallina affinis Nodularia.*
Nodularia, Imper.
 Variat colore albo, pullo, puniceo.
 X. *Corallina facie grumoso cortice.*
Arbuscula marina coralloides, Clus. exot. l. 6. c. 11.
 XI. *Corallina alba nodosa: quæ 1. in Prod.*
 XII. *Corallina cinerea rugosa, 2. in Prod. quæ duplex est.*
 XIII. *Corallina cortice reticulato maculoso purpurascente.*
Frutex marinus elegantissimus, ad Palmæ marinæ genus Theoph. accedens, Cl. exot. l. 6. c. 12.
 XIV. *Corallina reticulato cortice altera.*
Planta marina retiformis, Clus. exot. l. 6. c. 3.
 XV. *Corallina pallidè flavescens cortice lævi: quæ 3. in Prodromo.*

C O R A L L U M.

- I. *Corallum rubrum.*
Corallium, Gesn. Lob. Lugd. Cæs.
Corallum rubrum, Imper.
 Variat: coloris vel intense, vel dilutè rubri est, vel subflavescentis, vel fusci.
 II. *Corallum nigrum.*
Corallium nigrum, Gesn. Cæs.
Antiphates sive Corallium nigrum, Lob. Lugd.
 III. *Corallium extra rubens intus nigrum, Cæs. salp.*
 IV. *Corallium album: & Lob.*
Corallium album, cujus nec apud Græcos, nec Latinos mentio fit, Cæs.

- In hoc varietas est: asperum est & striatum.
 V. *Corallum album ramosum.*
Corallum album fistulosum, Imper.
 VI. *Corallum album ramosum alterum.*
Coralloides seu Coralli albi varietas, Lob. Lug.
 VII. *Corallum album verrucosum punctatum.*
Corallum album punctatum, Imper.
 VIII. *Corallum album stellatum.*
Corallum stellatum, Imper.
 Est majus & minus.
 IX. *Corallum album articulatum.*
Corallum articulatum ex Majorica, Imper.

Κοράλλιον, inquit Dioscorides l. 5. c. 139. aliqui Ἀδόμενον appellantur, marina planta est, quæ alto mari exempta duratur statim atq; emergit, quasi à circumfuso nobis aëre lapidescat concrefcátve. Probatissimum rubens colore Sandracha, aut Sandycis saturata, ut quod in lapidis duritiem coijt scabrosum, fistulosum seu concavum, præterea inane seu spongiosum, vitiosum existimatur. Quod κοραλλίον vocatur corallium quoq; est, sed specie tantummodo distans: est colore nigro, arboris & ipsum figura, at magis ramosum. Plinius l. 32. c. 2. Corallio forma est fruticis, coloris viridis: baccæ ejus candidæ sub aqua & molles, exemptæ confestim durantur & rubeſcunt quasi Corna sativa specie atq; magnitudine: ajunt tractu protinus lapidescere, si vivat: itaq; occupari, evelliq; retibus, aut acri ferramento præcidi: hæc de causa Curallium vocitatum interpretantur (ὄτε ἐὶ ἀλι νυγῆται, quoniam in mari tondetur.) Probatissimum quàm maximè rubens & quàm ramosissimum, nec scabrosum aut lapideum, vel rursus inane aut concavum: aut horitas baccarum ejus non minus in Indorum viris quoq; pretiosa est, quam fœminis nostris uniones Indici (sed putavit Plinius baccarum formam artificio paratam, sponte nasci.) Antiphatis verò l. 7. c. 10. inter gemmas meminit, quæ nigra sit & non translucens. Hujus volunt etiam meminisse lib. 3. cap. ult. his verbis: Ifidos plocamon, corallio similis sine folijs: præcisum mutato colore in nigrum dureſcere: cum cadat frangi: item alium qui vocetur charitoblepharon efficacem in amatorijs: hæc Plinius. Hoc posterius nigrum esse corallium, hinc quidam arbitrantur, quòd olim in supercilijs fœminarum, color niger pulcherrimus & vetustissimus haberetur. Refert Linscottus par. 3. Ind. Orient. cap. 1. ad caput Bone fœi scopulos esse, qui magna ex parte Corallio, eoq; acutissimo, asperrimoq; & omnifarj coloris, ut nigri, albi, aruginosi seu viridis, constant.

P O R I C O R A L L O A F F I N E S.

Plinius l. 36. c. 17. Pori lapidis servandis corporibus idonei meminit: Pario similis candore & duritie, minus tamen ponderosus, qui Porus vocatur. Cùm Plinius ira brevis sit, an de his locutus ignoramus: Equidem lapides substantia sunt Corallijs proximi, & potissimum porositate, unde nomen habent, à Corallijs differunt.

I. Corallo affinis Porus magnus.
Porus magnus, Imper.	colore pro partium diversitate reperitur.
II. Corallo albo affinis Porus ramosus.
Porus ramosus, Imper.	VI. Porus facie Sabinæ, Imper.
III. Milepora, Imper.	VII. Porus cervinus, Imper.
IV. Corallis affinis Madrepora stellata.
Madrepora, Imper.	VIII. Porus reticulatus & Eschara marina,
Imper.
V. Corallis affinis Madrepora ramosa.
Madrepora ramosa, Imper.	IX. Frondipora, Imper.
In eadem planta varietas & in substantia &	X. Porus tabularius, Imper.
	XI. Porus anguinus, Imper.
	XII. Corallijs affine Alcyonium rubrum,
Tabularia purpurea, Imper.

A N D R O S A C E.

AΝδροσάκη Dioscoridi l. 3. c. 150. herba est alba tenuibus cirris sine folijs, folliculum habens in cacumine, quo semen continetur: in maritimis Syria nascitur. Idem Plinius l. 26. c. 4. Androsaces dicitur, quod Hydropicorum aquas ducat, vel Hydrosaces, quia non nisi in aquis crescat.

I. Androsaces petræ innascens vel major.
Androsaces, Matth. Lon. Cast. Lugd.
Musci marini genus, Guil.
Hanc ex Istria habemus, & à sequenti cirris longioribus, folliculis sive clypeolis (sed femine carentibus) in cacumine minoribus, differt.	Ad. Lobel. icon.
Androsaces, Lobel. Lugd. (& Umbilicus marinus Monpel.) Cam. ep. utramque una figura exhibet.
Fungus marinus minimus, Cæs.
Androsace Matthioli, Tab. Ger.
Hanc communiter conchæ, rarius petræ innascentem in stagnis circa Magalonam & Frontignanum observavimus.
II. Androsaces Chamæ conchæ innascens, vel minor.
Androsaces, Coryledon foliosum marinum,	

A L C Y O N I U M.

A *Ἀλκυόνιον* Dioscoridi l. 5. c. 136. cuius quinque genera facit: unum spissum est, acerbis saporis, spongiosa facie, insuperque virosum, grave ac piscem olens: alterum oculorum pterygio aut spongiæ simile, leve & multicaevum, odore fere algæ: tertium vermiculi forma & colore pene purpureum est, quod Milesium quidam vocant: quartum succidis velleribus non admodum dissimile, multis inanitatibus hians ac leve: quintum figura fungi, inodorum, intus quidem asperum, quodammodo pumicosum, foris verò leve, acre. Plinius l. 32. c. 8. fit in mari & Halcyoneum appellatum, ex nidis ut aliqui existimant, halcyonum & ceycum: ut alij, è sordibus spumarum crassescens: alij è limo, vel quadam maris lanugine. Quatuor ejus genera: cinereum spissum, odoris asperi: alterum molle lenius odore fere algæ: tertium candidioris vermiculi: quartum pumicosius spongiæque putri simile, penè purpureum, quod optimum: hoc & Milesium vocatur: quo candidius autem hoc minus probabile est.

I. Alcyonium durum sive i. Diosc. Imper.

II. Favago Australis, Alcyonium 2. Dioscor. quod duplex existit, Imper.

III. Alcyonium vermiculare, Imper. Alcyonium 3. Diosc. Cæs.

Hoc non solum purpureum, sed & candidum ac flavescens reperitur.

IV. Alcyonium molle vel 4. Diosc. Imp.

V. Alcyonium stuppeosum, vel 4. Diosc. Imp.

VI. Alcyonium foraminosum vel quintum Diosc. Imper.

VII. Alcyon. forma fructus alicujus ficus. Alcyonium tuberosum vel 5. Diosc. Imp.

VIII. Alcyonium ingens & 3. quod ad 5. Diosc. referri potest, Clus. exot.

IX. Alcyonium cervi cornua cum cranij parte referens.

Alcyonium monstrosum sive i. Clus. ex. l. 6. c. 12. X. Alcyonium chirothecæ facie.

Alcyonium alterum, Clus. l. c.

Cum secundo Dioscoridis nonnullam affinitatem habet.

XI. Fungus auricularis, Cæs.

Mucus saxatilis, aliquibus Alcyonium quintum Diosc. Imp.

XII. Bursa marina & Alcyonij genus 4. Cæs.

XIII. Rosa marina ad quintum Alcyonij speciem referenda, Cæs.

XIV. Pila marina, Cæs.

XV. Pila marina velut ex ampullis constans ad spumæ similitudinem.

Spuma maris, Cæs.

Variat colore modo candido, modo rubro, aliquando flavescente.

Z O O P H Y T A.

Z *ζώοφυτα* sunt quæ nec animalium, nec plantarum, sed tertiam ex utroque naturam habent, & ut Aristoteles loquitur, τὰ ἐπιποσειδέουσα φύτῳ καὶ ζώῳ, quæ ambigunt inter plantam & animal, quæ Plant animalia dici possunt: talia sunt Spongiæ, Urticæ marina.

S P O N G I Æ.

Σ *σπόγγη* Græcis, Spongia: Etymologicus sic dici scribit *πᾶσα τὸ κοῦν τὰ ὑγρὰ*, quod humorem attrahat & combibat. Dioscoridi lib. 5. cap. 138. è spongiis alias nonnulli mares appellaverunt, quæ tenuibus sunt fistulis ac spissa densave, è quibus rursus duriores *τετραγύς* nominaverunt: alias vero feminas, quæ contrario ac antedictæ modo se habent. Et Plinio lib. 9. cap. 45. Spongiarum tria genera accepimus: spissum ac prædurum & asperum, tragos id (ab odore gravi) vocatur: minus spissum & mollius, manon: tenue densumque, ex quo penicilli (sive turunda sinuosis & cavis ulceribus immittuntur) parantur. Hæ sane *ζώοφυτα ἢ ζώοδενδρα* dicuntur, quæ ut habet Plinius l. c. neque fruticum neque animalium, sed tertiam quandam ex utroque naturam habent: ejusmodi, inquit idem, sunt Urtica & Spongia.

I. Spongia globosa, Imper.

II. Spongia compressa, Imper.

III. Spongia compressa magna.

Spongia marina alba & flava, Tab. Ger.

Spongia compressa latissima, Imper.

IV. Spongia hircina, Imper.

V. Spongia velaris, Imper.

VI. Spongia ramosa.

Confervæ marinæ genus, Lob. Lugd.

Corallina Britannica Penæ, Lugd.

an Isidos plocamon corallio similis Pl. l. i. c. 24.

VII. Spongia ramosa fistulosa.

VIII. Spon-

VIII. Spongiosus fucus, Imper.

Hujus diversæ species: una barbæ similis: altera arbusculæ in ramos divisæ: alia instar manus

humanæ: aliæ figuræ turbinatæ instar pini.

IX. Spongia forma infundibuli.

Spongia elegans, Clus. exot. l. 6. c. 11.

URTICA MARINA, ET ALIA.

Urtica dicta, quod ad mota contrectantis in animum pugnat. Sic Plinius lib. 9. cap. 45. Urtica noctu vagatur, noctuq; mutantur: carnosæ frondis his natura & carne vescuntur: vis pruritu mordax eademq; quæ terrestris urtica, &c. Verùm Bellonius, inter pisces molles: Rondeletius, inter animalia imperfecta & quidem genere mollia refert.

Genus duplex Aristotelis 5. hist. 16. At Rondeletio species sex sunt. Plinio lib. 9. c. 43. alterum earum quæ soluta sunt, quas vagari scribit Plinius: alterum earum genus saxi affixum semper hæret.

I. Urtica 5. & 6. Rond. (& ex eo Aldroan.

detur, Aldroan.

Urtica soluta 1. & 2. Tab.

VII. Penna marina, Rond. Gef. quæ Mentula

II. Urtica explicata & contracta, Bello. Italis Cunnus marinus: & Tab. de his vide Gesn. Bellon. Rondelet. & Aldroandum, qui formas diversas pingit.

la alata piscatoribus, Aldro. cui duplex est.

VIII. Manus marina, Gef. ex eo Aldroan.

III. Pulmo marinus, Matth. Tab. Aldroan.

IX. Arantia marina.

IV. Holothuria, Aristot. Plin. Rondel. (qui duas species haber) & Aldroan.

X. Malum granatum, Aldro.

XI. Malum insanum marinum, Rond. ex

V. Tethya, Aristot. Plin. Rond. Bellon. Gef. Aldroando, cui sex species.

eo Aldroan.

XII. Pyrum marinum, Aldr.

VI. Mentula marina, Rond. cui duplex est. Genitale marinum, Bellon.

XIII. Cucumer marinus, Plin. Rond. ex eo Aldroan.

Epipetron Gesneri, cum hac convenire vi-

XIV. Uva marina, Plin. Rondelet. ex eo Aldroan.

XV. Fungus marinus, Aldroando.

S E C T I O Q U I N T A

F U N G I E T T V B E R A.

F U N G I.

Fungi Græcis unguis dicuntur: de quibus Theophrastus 1. hist. 8. & 9. Fungus pediculum longè majorem, aequalem quam Gladiolus habet & radice penitus caret: & 3. hist. 9. verum è radicibus arboris & juxta radices erumpit: & 4. hi. 8. cum autem aqua plures inceserint fungi juxta mare rubrum quodam in loco erumpunt, qui Sole tacti in lapidem mutantur. Horum origo Plin. l. 22. c. 23. ex pituita arborum. Nam Fungi sicut & Tubera, neq; plantæ, neq; radices, neq; flores, neq; semina sunt, sed nihil aliud quam terræ, arborum, lignorum putridorum, aliarumq; putrilaginum humiditates superflue: id quod inde colligi potest, quod omnes Fungi & Tubera, maximè ea quæ edendo sunt, à tonitruibus & pluvioso cæli statu frequentius nasci soleant.

Differentia duplex Dioscor. l. 4. c. 83. aut enim edules sunt, aut exitiosi: hi multis de causis tales evadunt: aut qui juxta clavos rubiginosos, aut pannos putridos, aut serpentum latibula gignuntur, aut arborib. privatim fructus noxios ferentib. adnascuntur. Habent verò qui tales sunt intra se lentorem quandam concretum & strigenti modo viscosum, & terra eruti si reponantur, celeriter corrupti computrescunt. At Plin. l. c. Fungorum numerosa genera: tutissimi qui rubent callo (sortè carne) minus diluto rubore quàm boleti: mox candidi, velut apice flaminis insignib. pediculis: tertium genus suilli, venenis accommodatissimi. Quidam discrevere arborum generib. fico, serula (potius betula) & gummi ferentibus: nos item fago, aut robore, aut cupresso: omnium color lividus.

Verum alij ex terra nascuntur: alij veterum arborum caudicibus subinde & eorum ramis (vix enim ulla arbor senescens in qua non conspiciantur) adnascuntur: alij saxi, tectis stramineis, putrius lignis insident, & quandoq; supra finium reperiuntur. Guilan. com. de pap. noviss. & alterum genus sive Ciema alterum dicit.

I. Fungus porosus.

Fungorum primum genus, Trag. Lon.

Fungorum præcipuum genus, Gef. col.

Spongiola nonnullis, Dod. Imper. Neapolitanorum, Ponæ.

Fungi, favaginosi, sive Fungi rugosi favis mellicis similes, Lob. belg.

Fungus spongiosus Dalechampij, Lugd.

Fungi rugosi, Cast.

Fungi esculenti primum genus, Clus. hist.

Fungi præcoces, Dod. belg.

Hujus quatuor sunt species: nam primus fungus parvus est, rugosus albicans, quasi fuligine infectus: 2. radicem Aristolochiæ rotundæ exiccata[m] refert, coloris ex ruffo fusci: 3. duplo amplior plerunq; orbicularis: 4. in longitudinem metæ instar excrescit.

II. Fungus apice pyramidali & angusto.

Fungi esculenti alterum genus, Clus.

III. Fungus in metam fastigiatus albus fusco tinctus.

Fungi esculenti quartum genus, Clus.

Hic triplex est: primus & secundus parvus & mediocris, ambo coloris albicantis fusco tincti: tertius major magis fuscus, interdum notis distinctus.

IV. Fungus orbicularis ex albidis pratensis.

Fungi esculenti tertium genus, vel S. Georgij, Clus.

V. Fungus angulosus pediculo exiguo.

Fungi esculenti quintum genus, Clus.

Triplex est: 1. angulosus: 2. magis orbicularis: 3. major, in tres lacinias divisus: ad arborum radices.

VI. Fungus radice carens dimidium fungum & orbem referens.

Fungi pezizæ esculenti, Colum.

Ad Fagorum radices Agarici modo crescit.

VII. Fungus umbilicum exprimentes plures simul alti.

Fungus in populo alba, Matth.

Populnei *αίγερται*, Dod.

Fungi esculenti sextum genus, Clus.

Ad arborum radices, sola magnitudine differens observatur, ex ætate proveniens.

Fungorum sub Populo nascentium, qui Turini vocantur, subrubentium, pediculo candido, qui in cibus minimè probantur, Cæs. auctore.

Huc referendi Calucci vulgo dicti apud Portam, qui bini aut tres ab uno pediculo prodeunt ve-

lut galli cristæ, acri odore, coma velut villosa.

VIII. Fungus umbilicum referens variegatus.

Fungi esculenti decimum tertium genus, Clus.

Variat: nam in primo supernè color ex cæruleo, viridi & fusco commixtus conspicitur, infernè ex albo subluteus: 2. supernè color flavescens veluti fuligine infectus, infernè albus fuscis strijs distinctus: 3. supernè ex albo viridis, infernè candicans & striatus: 4. supernè ex purpureo & saturatè rubro, raris albis maculis notatus; infernè candicans, fuscis strijs aspersis, oris dilutè purpurascens: 5. asperior reliquis, supernè coloris ex albo fusci, inferius candicans, fuscis strijs discurrentibus.

IX. Fungus orbicularis sulcatus albus fusco permixto.

Fungi esculenti septimum genus, Clus.

Duplex est: alter tumens, coloris vel albi fusco permixti, vel maculis quibusdam aspersis: alter orbicularis candicans.

X. Fungus pileolo lato orbiculari candicante. Fungi orbiculati, vel Fungorum tertium genus, Trag.

Fungi boleti, Cord. in Diosc. Lon.

Fungi nemorum, Lob. Belg.

Fungi esculenti octavum genus, Clus.

Triplex est: 1. minor candicans: 2. major albicans maculis fuscis & flavescens aspersis: 3. amplior adhuc ex fusco subrubens.

XI. Fungus pileolo lato orbiculari flavescente.

Fungi quartum genus, Trag.

Capreolini, Tabern.

Fungi esculenti duodecimum genus, Clus.

XII. Fungus pileolo lato & rotundo.

Fungi esculenti nonum genus, Clus.

Hujus quatuor sunt differentiæ: 1. supina parte candicans, infernè magis fuscus evidentibus strijs donatus: 2. supernè albus fuscis strijs insignitus: 3. supernè in albedine magis fuscus, pediculo crassiore nigricante: 4. rufescit & pediculo est albo.

XIII. Fungus pileolo lato & rotundo livido.

Fungi vulgares Amanitæ vel Boleti, Trag.

Fungi, Matth. Lac. Lon. Dod. Cast. Lugd.

Fungi vulgarissimi esculenti, Lob. ico.

Hic ad præcedentem referri potest.

XIV. Fungus pileolo in plano orbiculari villoso.

Fungi esculenti decimum genus, Clus.

Duplex

Duplex est: alter colore puniceo dilutiore: alter coloris ex rufo fusci.

XV. Fungus pileolo magno plano orbiculato venis exasperato.

Fungi esculenti vigesimum genus, Cluf.

Triplex est: 1. supernè dilutè rubens, aut latericeï coloris venis exasperatus: infernè pallescens, strijs fuscis insignitus: 2. supernè extuberat, coloris ex albo pallido & fusco mixti: infernè candicans, strijs fuliginosis distinctus: 3. major supernè coloris ex albo, pallido, rufo & fuliginoso mixtis: infernè rubescens, strijs ex atro purpurascens notatus.

XVI. Fungus pileolo plano subfusco oris lateris.

Fungi esculenti undecimum genus, Cluf.

XVII. Fungus pileolo lato puniceo, lacteum & dulcem succum fundens.

Fung. sextus, què aliqui crudum devorât, Trag.

XVIII. Fungus candidus odoratissimus orbe magno.

Fungus Richione, quasi magnum fungorum regem dicas, Portæ.

Efui tam suavis ut crudus edatur & ægris innoxie præbeatur, Eid.

XIX. Fungus latus sanguinei coloris.

Linguae in caudicibus castanearum, Cæs.

An ij quos Plinius scribit tutissimos, qui collo rubent, minus diluto rubore, quam Boleti.

XX. Fungus angulosus & velut in lacinias sectus.

Fungi genus magnum à figura auriculi leporinis, Gesh. coll.

Arborum fungi auriculæ Judæ facie, Lob. belg. Gallinacei, Cæs.

Fungi esculenti decimum quartum genus, vel Fungus leporinus, Cluf.

Duplex est: 1. supernè pallidus, flavis maculis variegatus: infernè flavescens, fuscis strijs distinctus: 2. duplo major, supernè flavus: infernè strijs distinctus, croceoq; colore infectus. an Fungus leporinus quem 7. facit Tragus, qui formam interaneorum vituli repræsentat, qui incanus & plumbei coloris.

XXI. Fungus orbicularis oris intrò reflexis.

Fungi esculenti genus, sive suilli, Cluf.

Duplex est: 1. utrinq; subalbidus veluti fuligine infectus: at supernè aliquot maculæ albæ asperguntur: infernè strijs crassis nigricantibus notatur: 2. major cujus pars superior coloris est

purpurei rubro saturno commixti, secundum oras maculis albis aspersis: inferior ex albo fuscus, strijs tenuioribus excurrentibus.

Suillos vulgo porcinos dictos, Boletis crassiores, supernè subfulvos, infernè cinereos, internè candidos, habet Cæs.

XXII. Fungus Augusti mensis.

an Fungi octavum genus, Trag. 6. & 7. gen. Lon.

Fungi esculenti decimum sextum genus, Cluf.

Triplex est: 1. superius colore est candicante subfusco, inferius albus strijs carens: pediculus coloris ex cæruleo, viridi & fusco mixti: 2. utrinque ex flavo rubescit: 3. supernè ex fusco rufescit: infernè æqualis albus.

XXIII. Fungus planus orbicularis aureus, Volva Plinij, Elvela, Ciceroni, Boleti, Ang.

Boleti Cæs.

Fungi esculenti decimum septimum genus, Cl.

Differentia notatur, quæ ratione ætatis contingit: nam cum primum erumpit, ovum candore & figura refert, at alba cute quam volvum vocant, lacerato, paulatim in planam orbicularem formam se explicat: supernè aureus est, infernè flavus, strijs distinctus: hic omnium præstantissimus censetur.

XXIV. Fungus pileolo lato, longissimo pediculo variegato.

Fungi esculenti decimum octavum genus, Cl.

an Fung. Neapolitanis Conocielle vocat°, Portæ.

an Fungus pratensis, quem quidam Scarogias vocant, Cæs.

XXV. Fung. bulbosus fuscus duplici pileolo.

Fungus quercinus diplocoides, Col.

XXVI. Fungus lariceus aurei coloris.

Fungus in larice præter Agaricum nascens triginta librarum, aureum per ambitum dissectus, in cibis gratissimus, Matth.

XXVII. Fungus albus acris.

an Fungus piperis sapore, Cord. in Diosc.

Fungus piperitis, quia instar piperis linguam vellicat, Portæ.

XXVIII. Fungus minimus odoratus capitulo donatus cinereus.

Prunuli vulgo, Cæs.

XXIX. Fungus ramosus: & Imper.

Fungi esculenti decimum nonum genus, Cluf.

Formæ est ab alijs diversæ, qui in tres species, colore inter se differentes, nonnihil etiâ forma, dividi potest: nam parte superna vel flavus, vel dilutè rubescens, vel pallidus albo admixto.

XXX. Fungus digitatus major.

Digitelli genus spectabili magnitudine, ut unus sufficiat, qui in castaneis reperitur, Cæs.

Plinius forte hunc intellexit, cum inquit, mox candidi veluti apice flâminis insignibus pediculis: quos Galenus Amanitas vocat, secundo loco inter innoxios. Lacinia Hermolao dicitur

XXXI. Fungus candidus digitatus minor.

Digitelli (vel Fungi 5. genus) Trag. Lon.

Digitelli sive Manninæ vulgo, Cæs.

Hic veluti in parvos digitos fissus est.

XXXII. Fungus maximus Ungaricus; multis lacinijs squammatim incumbentibus. Fungi esculenti genus 21. monstrosum, Cluf.

Tanta molis, ut ternos, aut quaternos pacere possit: sunt qui dicant, nonnunquam tanta amplitudine excrescere, ut bigam facile impleat. Variat colore ex rufo nigricante, vel ex albo nigro, aut multis maculis nigris in albo conspersis notatur. an Gallinacea Neapolitanorum, Portæ: quæ mirabilis formæ & ad eam amplitudinem excrescit, ut brachijs diductis homo vix amplecti possit, pondere sexaginta librarum, ut integro universa familia vesci possit.

XXXIII. Fungus in saxis proveniens.

Fungi è lapidibus, Matth.

Fungorum postremum genus è saxis, Portæ.

Fungus in lapide fungoso Neapoli, Cam. in Matth. ger. Cæs.

Fungus petrosus, Imper.

Ex hoc fungi toto anno enascuntur, si aqua irrigetur etiam domi asservatus, crescit induratis, Cæs. Præciditur ad esum, alius subnascitur, semperq; novos producit, septem diebus perficitur: sexies anno demeritur: terra dodrante operitur. Afferuntur lapides ex Vesuvio, ex Fagero, ex Partenio. ex Gargano & celsioribus montium partibus, Joh. Bapt. Porta.

XXXIV. Fungi circa Babyloniam.

Fungi boni saporis, quos etiam crudos Æthiopi comedunt, præter quos nihil aliud circa Babyloniam, quamvis bona & pinguis terra sit, crescit: part. 3. Ind. Orient. c. 5. sed quales?

Fungi noxii.

I. Fungus membranaceus auriculam referens, sive Sambucinus.

Fungus ad Sambucum, Trag.

Auriculæ Judæ vulgo.

an Fungus auricularis, Imper.

Fungorum perniciosorum 1. genus, Cluf.

II. Fungus putridus arborum ramis inhaerens, plurimis simul cohærentibus.

Fungorum noxiorum genus 24. Cluf.

Triplex est: 1. & 2. interdum simplex, interdum plures: ille ruber, hic egregie rubet & floridus est: 3. corpore rugoso, bini, plerunq; terni, elegantiore auri colore præditi.

III. Fungus in caudicibus nascens unguis equini figura.

Fungi igniarij, Trag.

Igniarij vulgo Esca, Cæs.

Hic attritu silicis ignem excipiunt.

IV. Fungus ad cutim extergendam aptus.

Fungi igniarij species, qua in tonstrinis prostrigili utuntur, Cæs.

Fungus furfures capitis depellens, Imper.

V. Fungus acetabulorum modo cavus radice carens.

Fungi Pezicæ Plinij, Col.

VI. Fungus Hepaticæ saxatilis forma.

Fungi Pezicæ altera species, Col.

An hi duo posteriores perniciosi sint, dubi⁹ sum.

VII. Fungus saliginus lichenis forma variegatus.

Fungorum noxiorum 4. genus, Cluf.

VIII. Fungus cerasorum imbricatim alter alteri innatus variegatus.

Fungorum noxiorum 5. genus, Cluf.

IX. Fungus pannis laceris similis igneus.

Fungus quem ignem sylvestrem vocant, Cæs.

X. Fungi ex eodem pede sed non conspicuo numerosi.

an Prunuli, Trag.

Fungorum perniciosorum 2. genus, Cluf.

Varij sunt magnitudine & forma, omnes coloris ex albo pallido & fusco commixti: sub pruno nascentes.

XI. Fungus simetarius in plano orbicularis candidus.

Fungorum noxiorum tertium genus, Cluf.

an Præteolis similis, Cæs.

XII. Fungus pileo infernè subrufo aut nigricante, quem aliqui, nec sine periculo comedunt, Cæs. alp.

XIII. Fungus coryleus orbicularis.

Fungorum noxiorum 6. genus, Cluf.

XIV. Fungus buffonius orbiculatus.

Fungorum noxiorum septimum genus, Cluf.

Triplex est: 1. in metam sublatus albus, fuligine

fuligine infectus, in summo flavescens: parte cava fuscus, nigris strijs distinctus: 2. magis orbiculatus, supernè modò fuscus ex albo pallefcens, modò flavus fuligine infectus, maculis albis & nigris aspersis, rubetæ colorem refert: infernè albus, strijs subfuscis levibus distinctus: 3. major in plano orbicularis, superius albus, rubore admixto & maculis pallefcantibus aspersis: infernè pallidus, fuliginosis strijs distinctus.

XV. Fungus fatuus candidus pileolo in metam affurgente.

Fungorum noxiorum undecimum genus, Cluf.

XVI. Fungus betulaceus orbiculatus albus. Fungus ad betulam, Trag.

Fungorum noxiorum octavum genus, Cluf.

XVII. Fungus orbicularis ex atro rufescens.

Fungorum noxiorum nonum genus, Cluf.

XVIII. Fungus minimus flavescens infundibuli forma.

Fungorum noxiorum decimum genus, Cluf.

XIX. Fungus muscas interficiens.

Fungi muscarij; Trag Cord. in Diosc. Lon. Tab.

Fungorum noxiorum 12. genus, Cluf.

Hujus quinque species: 1. orbicularis, cui supernè color vel pallefcens, rubedine & fuligine admixtis: vel lividus & fuligine infectus, maculis albicantibus atro permixtis inspersis: infernè albus, fuscis strijs variegatus. 2. orbicularis, supernè coloribus ex purpura dilutiore & saturatiore, rufo, pallido & albo variè mixtis: infernè pallido, nigris strijs sulcato. 3. ætate variat: emergens Ari radicem imitatur, coloris lateritij, maculis albicantibus aspersis: adultior, orbicularem figuram acquirit, interdum per latera fissus, coloris prona parte rubri, albis maculis infecti: supina albi, cum strijs levi fuligine infectis. 4. junior, minore est orbe, rubro colore saturo, instar concreti sanguinis tincto, maculis plurimis exalbidis aspersis: adultior multo latior, rubro colore remissiore tinctus & præter exalbidas maculas veluti intercurfantibus undis, distinctus. 5. junior coloris ex rufo fusci & velut fuligine infecti: adultior, latior in metæ formam affurgens, oris valde laceris, coloris supernè ex albo rufo, pallido, fusco mixti & id vel radiatim, vel maculis inspersis: inferiore fuliginosis nigris strijs intersectantibus.

XX. Fungus latus orbicularis candidus.

Fungorum noxiorum 13. genus, Cluf.

XXI. Fungus latus orbicularis, oris intus converfis.

Fungorum noxiorum 14. genus, Cluf.

Duæ sunt species: magnitudine & supinæ partis colore inter se differentes.

XXII. Fungus pediculo in bulbi formam excrescente.

Fungorum noxiorum 15. genus, Cluf.

Duplex est: supernè pallidus, maculis dilutè nigricantibus distinctus & oris deorsum reflexis: internè multis strijs expallido fuscis distinctus: 2. tetri coloris est, radice potius fragmentum, quam fungus videtur, quod utraque manu vix comprehendit potest.

XXIII. Fungus clypeiformis major.

Fungus alter venenatus clypeiformis olidus, Lobel. belg.

Fungus alius clypeiformis perniciosus, Cl. ad.

XXIV. Fungus clypeiformis minor.

Fungorum alterius generis alter, Dod.

Fungus clypeiformis lethalis, Lob. belg.

Fungus perniciosus vulgaris, Cluf. ad.

Alij albi, aut cineris fuscisve maculis notati, in cavitate nigri: nunc & plani ut acetabula: nonnulli etiam parmis similes.

XXV. Fungus latus oris laceris.

Fungorum noxiorum 17. genus, Cluf.

Duplex est: colore superna parte rufo ad nigredinem tendente in medio flavescente: infernè pallido, strijs fuliginosis distincto: 2. colore supernè ex pallefcente fuliginosus, venis ex albidis maculosis: pars infima ut & fungi substantia, omnia atra, crassis nigris strijs obscure apparentibus.

XXVI. Fungus oris laceris & in lacinias divisus.

Fungorum noxiorum 16. genus, Cluf.

In hoc triplex differentia occurrit.

XXVII. Fungus parvus, parvi galeri formam exprimens, rufus.

Fungorum noxiorum 18. genus, Cluf.

XXVIII. Fungus parvus galericulatus alter flavus.

Fungorum alterius generis primus, Dod.

Fungus parvus lethalis galericulatus, Lob. belg.

Fungus exilis perniciosus vulgaris, Cluf. ad.

XXIX. Fungus orbicularis secundum vias & in quercetis Autumno nascens.

Fungorum noxiorum 19. genus, Cluf.

Hujus sex species sunt.

1. Supernè coloris ex flavo, rufo, fuliginoso commixti: infernè ex pallido fusci, multis strijs

exarato. 2. amplior est, supernè coloris vel rufi, raris maculis conspersi, vel fuscis & fuliginosi: inferius pallidi, fuscis maculis aspersis, vel ex fusco omnino pallidi. 3. ex cineraceo fusci coloris, notis quibusdam distincto, lacer & hians. 4. supernè, ex atro rufescens: infernè flavus, maculis parvis aspersis: vel fusco supernè & scissuris quibusdam albis lacero: infernè ex flavo tantum pallescente. 5. supernè tumens & latericei, infernè cinericei coloris, & hic Fungi perniciosi generis 19. species dubia, Clus.

XXX. Fungus tuberis figura.

Fungorum noxiorum 19. species 5. Clus.

Hic ætate variat: junior supernè coloris fuscis, infernè rubri saturi & nigricantis, oris flavis: dultior orbicularis, supernè fuscis coloris, diluto rubore permixto: infernè ex rubro atro & obscuro: ipsum verò corpus conflatum cærulei, virescente intercepti est coloris.

XXXI. Fungus cyclamini radicem colore & forma referens.

Fungorum noxiorum 19. generis species 7. Clus.

XXXII. Fung. omnium ampliss. purpureus.

Fungorum noxiorum 19. generis species 3. Clus.

XXXIII. Fung. crassus in metam surrectus.

Fungorum perniciosorum 20. genus, Clus.

Hic quadruplex est:

1. supernè cineraceus, infernè ex flavo pallens. 2. supernè, vel ex pallido fuscus, vel fuliginosus, infernè ochræ colore. 3. rufus: infernè ochræ colore fuligine perfusa. 4. ex rufo & fuliginoso commixti: infernè subrufo colore multis strijs fuliginosis interfecantibus.

XXXIV. Fungus abietinus oris reflexis substantia rubra.

Fungorum noxiorum 21. genus, Clus.

XXXV. Fungi dumetorum ex uno pede prodeuntium.

Fungorum noxiorum 22. genus, Clus.

Quadruplex est:

1. seni aut septeni orbiculati sed fornicati flavi, macula nigra distincti. 2. octo aut novem coloris flavi, rufo suffusi: infernè flavi, macula nigra distincti. 3. majore est orbe, quindecim aut pluribus ex eodem pede nascentibus, supernè vel rufi, vel ex rufo dilute albescentes: infernè subalbidi, crassis fuscis strijs distincti: quinta species, Clus. 4. turbinato corpore seni aut plures, supernè cineracei ex rufo coloris aut fuscis: infernè crassis nigris strijs distincti.

XXXVI. Fungus truncis humi jacentibus innatus, pluribus ex uno pede prodeuntibus. Fungorum noxiorum generis 22. species 3. & 4. Clus.

Hic præcedente multo minor: & duplex: 1. viceni & plures ex eodem pede supernè rufi, infernè fuscis strijs exarati. 2. triceni & plures colore inter se varij, vel flavo rufo perfusi, vel omnino rufi & fuscis, infernè nigricantibus strijs notati.

XXXVII. Fungus orbicularis in palustribus. Fungorum noxiorum generis 23. species quatuor, Clus.

1. orbetumido eleganter rubro infernè albicans fuscis strijs exaratus. 2. paulo amplior, supernè coloris rufi & ad lateritium tendentis: infernè dilutioris & strijs frequentioribus distinctus. 3. coloris ex albo, rufo & fusco variè commixti. 4. orbe est inæquali, supernè ex cineraceo candidans: infernè etiam, sed fuscis strijs ad extimas oras productis.

XXXVIII. Fungus fœtidus penis imaginem referens.

Phallus, Hadr. Junio.

Phallus Batavicus, Lugd.

Phallus Holandicus, Satyrion trifolium Matthiolo, Ponæ Ital.

Fungus virilis penis arrecti facie, Lob. belg.

Fungus marinus, Dod. belg.

Fungi perniciosi 23. generis species 5. Clus.

XXXIX. Fungus minimus ligneis tabellis areolarum hortorum adnascens.

Fungus minimus ἀνίονυ, Clus.

XL. Fungus ramosus candidus.

Fungorum noxiorum 25. genus, Clus. at figura habetur hist. ap. alt.

XLI. Fungus ramosus coriaceus.

Fungus borfaro, Imper.

Hujus ad ignem concipiendum apud Neapolitanos usus est.

XLII. Fungus rotundus orbicularis.

Fungorum noxiorum generis 26. species 3. Clus.

Fungus ovatus, crepitus lupi, Trag. Lon.

Fungus orbicularis, Dod.

Fungus glomeratæ rotunditatis, Lob. belg.

Lupi crepitus, Cast. Col.

Triplex est magnitudine, non nihil etiâ forma differens. 1. initio eximij candoris, dein pallescens tanquam fuligine suffunditur, maturas conflatus pulverulentum fumum effundit.

Pezicæ Plinij in pratis quem esculentum dicit, Cæs.

Fungus vesicarius, alijs ovum lupinum, Imper. Fungorum perniciosi. generis 26. species 1. Cluf.

2. Capitis pueri magnitudine, cute cineracei coloris tectus, quæ lacerâ substantiam spongiosam fuliginosam ostendit, quæ compressa pulverem effundit.

an Fungus villosus, Imper.

3. Sola magnitudine à secunda differt.

an Pezicæ genus in sylvestris aliquando humani capitis, quod sine periculo estatur, Cæs.

XLIII. Fungus rotundus cancellatus.

Fungus coralloides cancellatus, Cluf. hist. ap. alt. auct.

Fungus lupi crepitus vulgi efflorescens, Col.

Hunc à priori distinguere non oportet: a quo tamen differt (quem & Cluf. & Colum. peculiari figura expressere) quod huic sint radices in fibras divisæ, & quod per medium disrupto veluti florescens speciosum reticulum, vel marsupium reticulatum rubri coloris emittit.

XLIV. Fungus niger culicis figuram referens.

Fungus femiorbicularis niger, Dod. belg.

Fungi lapidei.

I. Fungus lapideus major in Nilo natus.

Fungus faxeus Nili major, Cluf. exot.

II. Fungus lapideus minor.

Fungus faxeus minor, Cluf. exot.

III. Fungus lapideus forma bubulæ linguæ,

Cluf. cur. post.

AGARICUM FUNGUS.

Agaricus, forte ab Agaria nomen sibi adscivit gentile: nam ut Dioscorides, in Sarmatiæ regione quæ Agaria dicitur, gignitur: vel ab Agaro, quem & urbem & amnem in Sarmatia vocari tradit Ptolomæus: & ut Dioscorides l. 3. c. 1. radix fertur Silphij similis, non tamen densa summa facie veluti Silphium, sed tota rarior: sunt qui plantæ radicem esse affirmant: alij ut Fungos ex putredine nasci in arborum caudicibus. Plinio l. 16. c. 8. Gallicarum glandiferæ (imò Larices) maximè arbores Agaricum ferunt: est autem Fungus candidus, odoratus, in summis arboribus nascens, noctu lucens (fabulosum hoc) signum hoc ejus quo in tenebris decerpitur. Et l. 25. c. 9. Agaricum ut Fungus nascitur in arboribus circa Bosphorum colore candido.

Genera sunt duo Diosc. l. c. mas & fœmina: mas rotundus est & undiq; sui similis: fœmina præfertur, quæ quidem rectâ intus habet pectinum modo venas & quasi divisuras. At in præfatione l. 6. Agarici nigri lethalem vim habentis meminit. Sic Plin. l. 25. c. 9. mas crassior amariorq;: fœmina solutior, initio dulcis, mox in amaritudinem transit. Mesues fœminam eligit, quia masculus malus sit, præcipuè qui longus existit & niger & gravis: debet autem esse album, laxe, velociter friabile, porosum & valdè rarum. primū dulce, dein amarum & astringens.

I. Agaricus sive Fungus laricis.

Agaricus & Agaricum, Matth. Dod. ut: Cord. in Dios. Ang. Tur. Lac. Lob. Cast. Cæs. Lugd. Tab.

Agaricum larignum, Ad.

Fungus hic Abieti, Piceæ sylv. Tædæ & Larici adnascitur, sed solum Larignum intra corpus usurpatur.

II. Agarico similis fungus diversarum arbo-

rum caudicibus adhærens.

III. Agaricus qui in speluncis montium Helveticarum reperitur.

Agaricus saxatilis, vel Fungus, petræus Lac lunæ incolis à substantia alba & spumosa, Gesn. in fracto.

Lac lunare, Eid. lib. de fig. lapid. c. 2.

Margæ friabilis genus cuidam, ut idem.

TUBERA.

Tubera, quæ radicibus, ut Galenus voluit, adnumeranda vocantur & à *ὑδα* ab imbris, & à *τῶν* à tumore, ab *οἰδῶ* tumeo. Dioscoridi l. 3. c. 175. ὑδαρὸν radix est orbiculata sine folijs sive caule, flavescens, vere effoditur, ac seu cruda seu cocta esui apta est. Theophrasto 1. hist. 9. Tubera radice penitus carent. Plinio l. 19. c. 2. Tubera undiq; terra circumdata, nullisq; fibris nixa, aut saltem capillamentis, & c. cortice includuntur, ut plane nec terram esse possimus dicere, nec aliud quam terra callum.

Genera duo eorum (Plinio l. 2.) harenosa dentibus inimica & altera syncera: distinguuntur & colore rufo nigroq; & intus candido, & c. Sane Tuberum genera duo sunt, quæ magnitudine & colore differunt: majus & minus: majus cute quidem nigra, sed alteri pulpa candida, alteri pulla (subflava alij notarunt) subest: minus colore rufo insipidum & gustu injucundum.

I. Tube-

I. Tubera, Matth. Ang. Cord. in Diosc. Lac. Lon. Dod. Cast. Lugd. Tab. Cæs.

Tuqera terræ, Tab. Ger.

II. Tubera cervina: & Lob. belg.

Fungus cervinus, sive Cervi boletus, Matt. Lon.

Fungi cervini Boleti officin. Cord. in Diosc.

Boleti cervini orbiculati, Thal.

Sic dicta quia reperiuntur ijs in locis ubi cer-

vi libidinem suam exercent: quamvis Cordus invenerit etiam in præruptissimis montium sylvis, quo ne damæ & rupicapræ quidem pervenire possunt, ne dum cervi.

III. Tuberibus similis fructus Indicus. Fructus sub terra nascens, Monardi & Lugd. an Mamci Brasilianorum, apud Lerium par. Ind. Occid. c. 12.

SECTIO SEXTA.

CARDUUS; CIRSIUM; CNICUS ET ATTRACTILIS; ACARNA; CHAMÆLEON SIVE CARLINA; ACANUS; CARDUUS LACTEUS;

Carduus Sphærocephalus; Carduus totentofus; Acantha sive Branca Ursina; Scolymus sive Cinara; Carduus Spinosissimus; Dypfacus; Eryngium; Carduus Stellatus; Euphorbium & Anteuphorbium; Tragacantha; Poterium;

Drypis; Amonis sive Resta Bovis.

CARDUUS.

Plantarum spinosarum divisionem universè à Theophrasto, part. 1. hist. 16. part. 6. hist. 3. & 4. sic expressit. Ἀκανθάκη, id est, spinosa, sive aculeata alia in totum spinosa, alia non in totum: in totum spinosa, ut Corruda, Scorpius: non in totum spinosa φυλλᾶκανθα, id est, quæ folia omni ex parte sic in spinas divisa habent, ut tangenti præter spinas undiq; nihil occurrat, ut acorna, drypis, acanacea. Alia eis ὄνυ προύησσι καὶ παραγώνισσι, id est, mucronantur & habent latera angulosè dissecta, ut Smilax, Ilex. Alia eis ὄνυ προύησσι καὶ μὴ παραγώνισσι ut Ruscus. Alia sunt ἀκανθάκη ἐν τῶν ἀνθῶν, καὶ περιωνδῆ καὶ σὺβηχίσα, mucronata & insecta pectinum modo, ut abies, pinus picea cedrus, juniperus. Alia παρακανθίσση ἐν τῶ ἀνθῶ καὶ πλάγιω, id est, quæ spina folijs adnata, & mucrone pungunt & lateribus, ut ilex phello drys. Alia παρα τῶ ἀκανθῶν φύλλον ἔχουσα, id est præter folium minime spinosum horrentia, ut rhamnus, tribulus, ononis, stæbe. Alia ἐν τῶν κωνῶν ἀκανθῶν ἔχουσα καὶ φύλλον ἐπὶ ἀκανθίση, id est, spinas caulibus enascentes habentia, foliumq; insuper aculeatum, ut capparis Aegyptia: quedam ὀρθῶ κανθα, id est, arrectis spinis muricata, ut smilax quedam παραπολεῖ κανθα, id est, uncinatis arcuatisq; spinis armata. At Plinius l. 21. c. 15. sic expressit. Spinosarum multa species: in totum spina est asparagus, scorpio: nullum enim folium habent. Quedam spinosa foliata sunt, ut carduus, eryngium, glycyrrhizon, urtica: ijs enim omnibus folijs inest aculeata mordacitas: Aliqua & secundum spinam habent folium, ut tribulus, ononis, phleas, quod aliqui Stræben appellavere: hipophæis spinis angulosis. Quedam in folio habent & in caule, ut Capparis. Tribulo proprietas, quod & fructum spinosum habet. Hac Plinio.

Verum hic non de omnibus spinosis agemus, sed potissimum de Carduis & Acanaceis: de cæteris inter arbores & frutices.

CARDUUS.

Quemadmodum ἀκανθα καὶ ἀκωνθα generaliter omnem spinam denotat; sic & Σκόδιον Græcorum, Latini Carduum generatim interpretantur. Similiter ἀκων, est herba quedam sit spinosa Theophrasto 6. hist. 1. tamen eidem l. 6. c. 4. sic etiam dicitur illud quod in Carduorum genere, velut malum extuberat. Unde quasi dicas Acanaceus, spinam Acani genere est. Sic etiam Theoph. 6. hist. 3. illorum quæ folio constant aculeato genus magna ex parte acanaceum est: acanaceum inquam, quoniam conceptus & id cui flos inhaeret, aut etiam fructus, spina vel spinaceum quidpiam sit.

Carduus in pratis humidis vineis & avena.

I. Carduus pratensis latifolius.

Carduus pratensis, Trag. Gef. hor. Ad. Lob. ico.

Carduus, limonia forte Theophrasti (conjectura ex natalibus sumpta) Gef. hor.

Brasica pratensis, Lon.

Acanthus sylv. Lugd.

Theophr. 6. hist. 3. λεμόνια (Gaza malè Betam sylvestrem vertit) in genere carduorum, aculeatis folijs constat.

II. Carduus pratensis folijs tenuib. laciniatis. Erisi-

Eriſithales, Ang. Lugd.

Plin. l. 26. c. 13. Eriſithales eſt flore luteo, folijs acanthi.

III. Carduus pratensis Aſphodeli radice latifolius.

Leucacantha, Ang.

Carduus bulbosus Monſpelienſium, Ad. Lob. ic.

Cirſio quinto congener, Cluſ. hiſt.

Hujus alteram ſpeciem multis ſpinis donatam Lobelius notavit.

IV. Carduus pratensis Aſphodeli radice, folijs profundè & tenuiter laciniatis.

Acanthus ſylv. alter Dalechampi, Lugd.

Jacea aculeata ſeu tuberofa, vel 4. Tab.

Jacea tuberofa, Ger.

V. Carduus pratensis polycephalus, ſub Carduo 6. in Prodr. deſcriptus.

VI. Carduus paluſtris, in Prodromo ſub 3. deſcriptus.

VII. Carduus vinearum repens folio Sonchi.

Ceanothus, Theoph. Ang. Lugd. Col.

Theophrast. l. 4. hiſtor. 11. Hujusmodi verò eſt etiam ſpina *νεαύωβ* verum non arundinoſa, neq; geniculata radix hujus.

VIII. Carduus in avena proveniens.

Carduus ſylv. in avena, Trag.

Carduus avenarius, Thal.

Carduus arvenſis, Tab.

Carduus muſcatus, Ger.

Alius procerior alius humilior: flor. bus rufis roſeis, candidis.

Carduus mollis.

I. Carduus mollis folijs Helenij.

Carduus montanus folijs Helenij non ſpinofus, Camer.

Carduus mollis, Camerarij, Cluſ. pan. & hiſt.

II. Carduus mollis latifolius, lappæ capitulis, qui 1. in Prodromo.

III. Carduus mollis lapathi folijs.

Carduus mollis vel mollior 2. Cluſ. pan. & hiſt.

IV. Carduus mollis folio oblongo Cirſij capitulo.

Carduus mollis 3. Cluſ. pan. & hiſt.

V. Carduus mollis laciniato folio.

Carduus mollis primus, Cluſ. pan. & hiſt.

Carduus mollis tenuifolius, Cam.

Flos cæruleus, quandoque albus, interdum purpureus.

CARDUUS CIRSIUM DICTUS.

K *ρεσιον*, quòd dolores *νεστων*, id eſt, varicum ſedet, Dioſcoridi l. 4. c. 119. quod his verbis deſcripſit: caule eſt tenero, duum ferme cubitorum, triangulari, ab imo folijs roſa puſillis circumdato, quæ quidem angulos habent ex intervallis ſpinofos, ſed molles: folijs bugloſſo ſimilibus, modicè hirsutis, longioribus, ſub candidis & per extremitates aculeatis: eſt autem pars ſumma caulis rotunda & hirsuta, illiq; inſident capitula in ſummo purpurea, quæ in pappos ſeu lanugines ſolvuntur. Cirſion Plinio l. 27. c. 8. qui eodem ferè modo deſcripſit.

I. Cirſium maximum Aſphodeli radice.

Cirſium maximum montanum incano folio, vel 5. Cluſ. pan. & hiſt.

II. Cirſium latifſimum.

Cirſium, Dod. gal. Lugd.

III. Cirſium majus ſingulari capitulo magno.

Cirſium majus, Lob.

Cirſium tertium, Dod. Cluſ. pan. & hiſt.

an Cirſium tertium, Cæſ.

Variat flore, ſtaminibus purpureis aliquando niveis: folijs quæ in eadem planta alia integra ſunt, alia profundius diſſecta.

IV. Cirſium majus ſingulari capitulo magno: vel incanum variè diſſectum.

Cirſium Anglicum, Lob. Lugd.

V. Cirſium ſingulari capitulo squammato: vel incanum alterum.

Cirſium ſecundum vel Britannicum, Cluſ. pan.

Anglicum ſecundum, Eid. hiſt.

VI. Cirſium ſingularibus capitulis parvis.

Cirſium, Dod. alterum, Ad. Lob. ah. & Cæſ.

Cirſium tertium & montanum primum, Cluſ. pan. & hiſt.

Cirſium aliud Dodonæi, Lugd.

VII. Cirſium folijs non hirsutis floribus compactis.

Cirſium, Matth. Geſn. hort. Lac. Ad. Lob. Caſt. Lugd. Eyſt.

Cirſium ſecundum, Dod. quartum, vel montanum ſecundum, Cluſ. pan. & hiſt.

Cirſium agri Piſani, Cæſ.

III. Cirſium anguſtifolium non laciniatum.

Cirſium Pannonicum primum pratense, Cluſ. pan. & hiſt.

IV. Cirſium anguſtifolium, in Prodromo ſub Carduo 2. deſcriptum.

CNICUS ET ATRACTILIS.

KNico & Dioscoridi l. 4. c. 196. Theophr. *uviv* & 1. *hifl.* 12. & *uviv* & 6. *hifl.* 13. 4. Cnicon, Plinio: Latinus, Cnicus & Cneus. Dicitur autem Cnicus, ἀπό τῆς νίκης, quod mordere & pungere significat: vel ἀπό τῆς νίκης, quod pungendo pruriginem excitet, quod de sylvestri rectius, quam de sativo dici potest: an potius à floris colore, cum annos exponatur croceus, rutilus. Dioscorides sic descripsit: folijs constat oblongis, per ambitum divisis, asperis, aculeatis: caulis cubitalibus, & in eorum cacumine capitulis olivæ magnitudinis, flore croci: semine candido, aut ruffo, oblongo, anguloso. Ex his duo Cnici genera trahi colligitur, candidum scilicet & ruffum. Quare Theophr. 6. *hifl.* 4. in sylvestrem, urbanamq; divisit. Sic enim sparsim de Cnico inquit: fructum aculeatum ac veluti retorridum fert: florem unà cum staminibus ipsis edit: folijs aculeatis inter Acancea excipitur, unà cum Struthio & Soncho: quannvis enim natura spinosa sint, seminis tamen conceptum non spinosum habent: multis caulibus constat & ramos fundit: sylvestri urbanoq; discernitur: sylvestris genera duo notantur: alterum urbano admodum simile, recticaulius tamen: quamobrem ex eo mulierum priscarum nonnulla colo utebantur: fructum nigrum, majusculum amarumq; parit. Verùm Dioscorides, per Cnicum ruffum videtur intelligere genus syl. quod ex foliorum descriptione significatur, quod fortè apud Theophrast. etiam Atractylis vocatur. Sic dum Theophr. dicit seminis conceptum non spinosum habere, de urbano intelligendus videtur, & hoc ex Plinio l. 21. c. 15. colligitur. Cnici, inquit, differentia prima, sylvestris & sativa: sylvestrium due species: una mitior est simili caule, tamen rigido: itaq; & colu antiquæ mulieres utebantur, ex illis, quare quidam Atractylida vocant: semen ejus candidum & grande, amarum (quibus verbis Plinius potius domesticum quam sylvestre demonstrat, & quia mitius & quia semen candidum.) Altera hirsutior, porosiore caule, & qui pene humi serpat, minuto semine: aculeatarum generis hæc est. Dicitur hodie Carthamum, voce à Mauritaniis mutuata, qui Kartem vocant, vel ἀπό τῆς καρτῆς, quod est purgare: & Mesues, domesticum & sylvestre fecit.

Ἀτρακτύλις dicitur, quoniam eo ἀτρακτύλι, id est, fusi antiquitus conficiebantur. Dioscoridi l. 3. c. 107. spina est Cnico similis sed quæ in summis virgultis folia multo longiora proferat: major autem pars nuda est & aspera, qua etiam femina pro colu utuntur: capitula etiam geri in cacumine aculeata, floremq; pallidum: radix tenuis est & supervacua. Theophr. 6. *hifl.* 3. & 4. Atractylis (fusum agrestem Gaza vertit) spinosa est, & Cnico Acarnag, candidior est: habetq; peculiare quod in folijs evenit, decepta enim carnig, allata succum sanguineum effundunt, qua de causa φόνος, id est, cruor, à quibusdam spina hæc est nominata &c. Et 9. *hifl.* 1. succus sanguineus est spina quam Atractylin vocant. At Plinio l. 21. c. 15. Atractylis idem est quod Cnicus mitior: & c. 16. Atractylis sanguineum succum fundit, qua de causa phonos vocatur à quibusdam: & c. 21. Cnicus sive Atractylis, &c. ubi Dalechampius censet, Plinium & hoc & c. 15. ineptè cum Cnico Atractylidem confundere.

I. Cnicus sativus, sive Cartharum officinarum.

Cnicus urbana & sativa, Theoph. & Plinij.
Carthamus, Brunf. Trag. Fuch. Lon. flore croceo, Camer.

Cnicus, Matth. Dod. ut: Lac. Ad. Cast. sativus, Cæs. (cui & Crocus Sarracenicus) Eyst.

Cnicus sive Crocus sylv. Ang.

Cneus, Tur. vel Cnicus, Gef. hor.

Cnicus sativus, Theoph. Cord. in Diosc. & hifl. Lob. Lugd.

Cnicus vulgaris, Clus. hifl.

Flore est croceo, rarius albedo.

II. Cnicus cæruleus asperior.

Cnicus alter, Clus. hisp. & hifl. Lugd.

Cnicus flore cæruleo, Lobel. Eystet. cæruleus, Tabern.

Carthamum sive Cnicus flore cæruleo, Cam.

Carthamus sive Cnicus, Ger.

III. Cnicus purpureus folijs non spinosis.

Atractylis purpurea, Cæs.

IV. Cnicus sylv. hirsutior, sive Carduus benedictus.

Carduus benedictus, Brunf. desc. Trag. (cui & Acanthus Germanicus) Matt. Lac. Gef. hor. Ad. Lob. Lugd. Cast. Tab. Cam. Ger. Eyst.

Atractylis hirsutior, Fuch. Dod. gal.

Atractylis sive Cnicus sylv. 2. Ang.

Acanthium, Cord. in Diosc. Lon.

Cnicus sylv. alter Theophrasti, Cord. in Diosc.

Fracast. Cæs. Lugd. Cam.

Cnicus supinus, Cord. hifl.

Cnicus vel Atractylis sylv. Gef. hort.

Carduus benedictus & Atractylis altera species, Dodon.

Carduus sanctus, Atractylis Dioscoridis, Cæs.

V. Cnicus sylv. spinosior.

Carduus & Dipfacus minor, Brunf.

Atractyl-

Atractylis sive Cartamus fylv. Trag.
 Carduus vulgaris, Matth. Lugd.
 Atractylis vulgaris mitior, Fuch.
 Carlina fylv. Dod. ut : vulgaris, Cluf. hist.
 Colus rustica, Cord. in Diosc. Gesn. hort.
 Cnicus fylv. i. Theoph. Atractylis Diosc. Cord.
 in Diosc.
 Atractylis media, Gesn. hort.
 Cirsium luteum Sequanorum, Lob.
 Carduus vulgarissimus viarum, Eid.
 Cartamus sylvestris, Lon. Cæs. cui & Cnicum
 ruffum Dioscoridis.
 Cnicus fylv. prior, Lugd. Atractylis, Eidem.
 Atractylis, sive Cnicus fylv. procerior, Thal.
 Carduus fylv. & Scolymus Plinij, Dodon. qui
 flosculos purpureos tribuit.
 Acarna, Lugd. quoad z. ico.
 Carduus & Scolymus fylv. Cam. ep.
 Heracantha, Tab. Eyst.
 Carlina fylv. major, Ger.

an Acarna Theophrasti, Acorna Plinij, Col.
 Vulgaris procerior est : altera quæ rarior &
 pumila locis montanis reperitur.
 VI. Cnicus fylv. spinosior polycephalos.
 VII. Carduus monstrosus figura Cornuco-
 piæ, Imper.

Atractylis.

I. Atractylis lutea.
 Atractylis, Matth. Dod. ut : Lac. Adv. Lob. Cast.
 Cam. Tab. Ger. vulgaris, Ang.
 Atractylis quorundam, Lugd.
 Atractylis Theophrasti & Dioscor. sanguineo
 succo, Col.
 II. Atractylis purpurea.
 Atractylis cypria, Ang. Lugd.
 Atractylis flore purpureo, Dod. Adv. Lugd.
 Hæc aliquando non pubescit : at Cretica
 valde lanuginosa est.
 III. Atractylidi & Cnico sylvestri similis.
 Calochierni, Belli ep. 5. ad Cluf.

ACARNA SIVE ACORNA.

A *καρνα* Theophrasto 6. hist. 4. aspectu Cnico urbano similis est, colore flavicans, succo pinguis. Et Plinio
 l. 21. c. 16. Acorna colore tantum ruffo distinguitur (scilicet à Scolymo) & pinguiore succo.

I. Acarna flore luteo patulo.
 Eryngium Archigenis, Ang.
 Carlina fylv. minor, Dod. Ger.
 Carlina fyl. minor Hispanica, Cluf. hisp. & hist.
 Acarnæ sive Sequanorum Cirsij, Carlinae
 varietas, Lob.
 Acarnæ similis Carlina fylv. minor, Lugd.
 Acorna, Cæs.
 Carlina sylvestris, Tab.
 II. Acarna flore purpurorubente patulo.
 Acanthioides parva Apula, Col.
 III. Acarna capitulis parvis luteis in umbella.
 Acarna sive Acorna altera Apula, Col.
 IV. Acarna capitulis globosis.
 Carlinae fylv. aliud genus, Cluf. cur. post.
 V. Acarna humilis caule folioso.

Picnomos Creticæ Salonenfis Galloprovinciae,
 Adv. Lob. Lugd.
 Chamæleon niger, Tab. Ger.
 Eandem suspicor cum sequente
 Acarna Valerandi altera, Lob. Lugd. Tab. Ger.
 VI. Acarna major caule folioso.
 Chamæleon niger Salmaticensis, Cluf. hisp. &
 hist. Dod. Ger.
 Chamæleon Salmaticensis, Lob. Lugd.
 Chamæleon Hispanicus, Tab.
 VII. Acarna major caule non folioso.
 Acarna Theophrasti, Ang. Lob. Lugd. Tab. Ger.
 VIII. Acarna minor caule non folioso.
 Leo, Carduus ferox, Dod.
 Phoenix, Leo, Carduus ferox, Lob.
 Carduus ferox, Lugd. Tab. Ger.

CHAMÆLEON SIVE CARLINA.

X *Χαμῆλεον* à foliorum varietate dicitur, Dioscoride & Plinio testibus : at ille de nigro, hic verb de utroque
 testatur : eo quod cū terra colorē muret : hic enim viridia, illic albicantia, alicubi carulea, nonnusquam
 rubra inveniuntur, Dioscoridi : at Plinio hic niger, illic viridis, aliubi cyaneus, aliubi croceus atq, alijs coloribus.
 Duplex est Dioscoridi l. 3. c. 10. & 11. albus & niger, albus ideo *ἰξίαν* dicitur, quod quibusdam locis viscum ad
 ipsius radices inveniatur : At Plinio l. 22. c. 18. Chamæleonem *ixiam* vocant (de utroque intelligens) duo genera
 ejus, candidior, &c. & sub alijs foliorum gigni asserit, quo mulieres etiam pro mastiche utuntur, utroq, monente.
 At Guiland. Chamæleonem & *Ixiā* Dioscoridis lib. 6. qui inter venena recenset, plantas diversas facit.

Et Theophrasto 9. hist. 13. una candida, altera nigra : Vernilaginem Gaza reddit. Dioscoridi albus caulem non promit, verum ex medio spinam echino marino aut cinara similem erigit, floribus purpurascens & Plinio serpit in terra, echini modo spinas erigens : Et Theophrasto, capite est magno Acano simili, unde quidam Acanum vocarunt. At niger caulem habet dodrantalem, qui umbellam gerit, floribus spinosis tenuibus, hyacinthi emulis & versicoloribus. Verum Plinio duplex est : ex nigris, scribit, aliqui marem dixere cui flos purpureus esset, & feminam cui violaceus & una nascuntur cubitali, &c. Carlina vulgo quasi Carolina, quod credatur hanc herbam Carolo magno ab Angelo demonstratam fuisse, tanquam certissimum remedium ad pestem ab exercitu suo propulsandam.

I. Carlina acaulos magno flore.

Ébertwurç/ id est apri radix, Brunf.

Carduus panis seu pacis, Ericio Cord.

Chamæleon albus, Matth. Cord. in Diosc. Lac.

Cast. Lugd.

Ixine Theophrasti, Ang.

Helxine Pliniana, Eid.

Spina arabica, Dod. gal.

Cardopatium caule nullo, Gesn. hort.

Carlina herbariorum, Adv. Lob. ob.

Chamæleon albus Dioscoridis, Guil. pap. Lob.

ico. Clus. hist.

Carlina humilis (vel altera) Dod. Col.

Carlina vulgo, Cæs.

Carlina fessili flore, Cam.

Flore est albo: est & purpureo.

II. Carlina caulescens magno flore.

Chamæleon niger vulgaris, Trag. Eyst.

Chamæleon niger alter, Matth. Lugd.

Chamæleon, Lon. niger, Lac.

Chamæleon albus, Fuch.

Leucacantha, Dod. gal.

Cardopatium flore albo caulem habens, Gesn. hort.

Carlina sive Leucacantha, Dod.

Chamæleon albus caule donatus, Lob.

Crocodilium, Carlina caulem habens, Lugd.

Carlina major, Clus. pan. elatior, Eid. hist.

Carlinae alterum genus, Cæs.

Carlina caulescens, Cam. ep. & hort.

Carlina vulgaris caulem emittens, Col.

Flos albicans, rarissimè rubens.

Hanc aliqui à priore nihil differre censent, nisi quod caulem proferat : alij negant : certe priori congener est.

III. Carlina acaulis gummifera.

Chamæleon albus gummi, ut mastix ferens, Belli ep. i. ad Clus.

Chamæleon albus Apulus purpureo flore gummifer, Col.

IV. Carlina acaulos minore purpureo flore.

Chamæleon albus seu exiguus, Trag.

Chamæleon parvus, Lon. exiguus, Lugd.

Carduus acaulis septentrionalium & Chamæleon albus Cordi, Lob.

Carlina minor purpureo flore, Clus. hist.

Chamæleon Septentrionalium exiguus appellatus, Col.

V. Carlina polycephalos alba: ad bicubitalem altitudinem excrescit, cujus folia superiora candida sunt : apud Helvetios in pascuis provenit.

VI. Chamæleon niger umbellatus flore cæruleo hyacinthino.

Chamæleon niger, Matth. Cast. Lugd.

Chamæleon niger Dioscoridis, Ang. Maranthæ, Adv. Lob. Cam. Col.

Chamæleon niger Cortusi, Dod. verus Dalechamp. Lugd.

Crocodilium, Tab.

A C A N U S.

DE Acano apud antiquos pauca reperiuntur, fortasse quia vulgarissima planta, omnibusq; cognita necas describere superfluum visum fuit : à qua reliqua spinarum genera Acanacea nuncupata. Apud Theophrastum 1. hist. 6. *Ἀκανὸς* inter *ὑπερανάρκας* recensetur : & 6. hist. 1. alia folijs aculeatis constant, ut *ἀκανὸς*, *ἄγριον*, *ἰνῆ*, &c. Guiland. in pap. Ixina à Theophr. aliter Acanus vocatur : quam vocem *ἰνῆ* Carduum pineam Gaza exposuit. Plinius lib. 22. cap. 9. Sunt qui Acanon Eryngio ascribant, spinosam brevemq; ac latam herbam, spinisq; latioribus.

Carduus latifolius echinos obsoletæ purpureæ ferens.

Acanus, Anguil. Lugdun.

Aga vanus Cretensum, fortè Acanus Theophrasti, Honor. Belli epistol. 5. ad Clus. & Ponæ Ital.

SILYBUM SIVE CARDUUS LACTEUS.

Σπυλοβον Diofcoridi lib. 4. cap. 159. spina est lata folijs Chamaleonti albo similis. Plinio lib. 22. cap. 22.
Silybum Chamaleonti albo simile aque spinosum.

I. Carduus albis maculis notatus vulgaris.
Carduus albus & Chamæleon, Brunf.
Carduus Mariæ, Trag. Fuch. ico. Gefn. hor. Lon.
Cast. Ger. vulgaris, Cam.
Carduus lacteus, Matth. Lugd.
Spina alba, Dod. gal. Lac. hortensis, Fuch.
Silybum, Ang. Adv. Lob.
Carduus Marianus, Cord. in Diofc. Tab.
Leucacantha, Lac. Cornaro.

Carduus leucographus, Dod.
Leucographis Plinij, Lugd.
Cardui sylv. aliud genus & Acanon Theophrasti, Cæfalp.

II. Carduus albis maculis notatus exoticus.
Carduus lacteus Syriacus, Cam.
Carduus lacteus vel Bedeguar Arabum, Rautvolf.
Aga Cretenfium nomine, semen accepimus.

CARDUUS SPHÆROCEPHALUS.

I. Carduus Sphærocephalus latifolius vulgaris.
Chamæleon verus, Trag. niger, Fuch.
Spina alba altera, Matth. (at in prima edit. & ep. Spina alba) Spina alba putata, Cam. ep.
Spina incognita, Fuch. ico.
Spina peregrina, Dod. gal.
Carduus Sphærocephalus, Cord. hist. Dodon. Tab. Eyft.
Echinopus, Gefn. hort.
Crocodilium, Lac. Adv. Lob. ob.
Ritro five Rutro Theoph. Lob. ico.
Chalceios, Lugd.
Tetralix spinosa, Lugd.
Silybum, Lugd. defc.
Spina alba: item Arabica, Lugd.
Ruthrum alterum, Eid.
Sphærocephalus annuus, Cam.
Carduus globosus, Ger.

(enumerat Theoph. 6. hist. 3.) inquit, à quibusdam vocata æstate floret: Et Plinius l. 21. c. 16. quædam æstate florent ut Tetralix. Sed non est confundenda cum Erica, quam Athenienses Tetralicen vocant, eodem l. 11. c. 16. authore.

Ανανθοδονου five Spina alba, folia fert Chamæleontis albi, sed angustiora & candidiora, aliquantulum hirsuta & aculeata: caulis bicubitalis candicans, &c. in cacumine capitulum spinosum, echini marini æmulum, at minus & oblongum: flores purpurei, in quibus semen seu Cnici, sed rotundius. Diofcorides lib. 3. c. 14. & Plinius l. 25. c. 12. cui Spina alba dicitur.

Ανανθα αραβου, Spina Arabica, natura spinæ albæ similis esse creditur, Diof. l. 3. c. 15. & Plinius l. 25. c. 12. Spinæ Arabicæ vires recenset.

ῥυθρον: Theophrastus 6. hist. 3. hæc solum habet: alia supernè cacumine tantum ramos spargunt, quemadmodum Ruthrum. Sunt tamen qui velint mendosè pro ῥυθρον apud Theophrastum legi, quod ex Pliniana l. 21. c. 16. loci illius Theophrasti interpretatione colligitur, cum ibi non Ruthrum sed Eryngium legatur.

Hæc lubuit aspergere cum huic & sequentibus, hæc nomina à quibusdam tribuantur: at verborum brevitatis obstat quo minus certi quid statui possit.

II. Carduus Sphærocephalus cæruleus minor.
an Ritrum five Rutrum Theoph. Ang.
Ritro floribus cæruleis, Adv. Lob.
Carduus sphærocephalus 3. Dod. Lugd.
Crocodilium Monspeliensium Dalech. Lugd.
Ruthrum Theophrasti, Eid.

Spina alba putata flore cæruleo, Cam. ep.

Fructu est pilæ modo rotundo, flore candido vel cæruleo, vel staminibus in medio cæruleis.
Κροcodιλιον Diofcoridi lib. 3. c. 12. Chamæleontis nigri figuram habet: nascitur in sylvis, radice longa, levi, aliquantulum lata, odore ut nasturtij acri. Idem Plinio l. 27. c. 8. qui radicem scribit longam, æqualiter crassam, odoris asperi.

χάλυα (Ærariam Gaza vertit) apud Theophrastum & Plinium esse volunt, cum tamen ejus historia apud neutrum extet: Sic Theoph. 6. hist. 3. inter natura spinosas Chalceios, quæ tamen non aculeatis folijs constar: Et Plinius l. 21. c. 16. Item acarna, leucacanthos, chalceos &c. in folijs non habent aculeos.

Τετραλιξ (quam cum reliquis aculeatis plantis

- III. *Carduus sphærocephalus capitulo longis spinis armato.*
Spina alba, Ang. Adv. Lob.
Cardus sphærocephalus acutus, Dod. Lugd.
 an *Sphærocephalus maximus*, Cam.
 Hujus major & minor species five 2. & 3. Dodon. & Lugd.
 IV. *Carduus sphærocephalus minimus acutissimis folijs.*
Cardus Sphærocephalus 4. Dod. Lugd.
 V. *Carduus capite rotundo tomentoso.*
Carduus eriocephalus, Dod. Clu^r. pan. & hist. Cam. Lugd. desc.
Carduus tomentosus & corona fratrum, Lob.
Acanthium montanum Dalech. Lugd.
Jacea lutea, Clusij, Lugd. ico.
Onopordon, Lugd.
Spina alba, Cæs.
 Flore est purpureo, interdum albo.
Onopordon Plinius lib. 27. cap. 12. si comederint asini, crepitus reddere dicunt: de hoc idem testatur Dalechampius.

CARDUUS TOMENTOSUS CAPITULO LATIORE.

- I. *Carduus tomentosus capitulo majore.*
 an *Spina Arabica*, Ang.
Carduus tomentosus, Adv. Lob. ico.
Spina Arabica Dioscoridis & Plinij, Matthiol. emend. & Cæs.
 II. *Carduus tomentosus capitulo minore.*
Spina alba, Matth. Cast. altera, Matth. Lugd.
Carduus sphærocephalus quintus, Dod.
Spina alba altera, Cæs.
 Hujus folia aliquando maculis albis notantur.
 III. *Carduus tomentosus capitulis minimè aculeatis.*
Carduus aræophyllos Dalechampij, Lugd.
 IV. *Carduus tomentosus capitulis echinatis.*
Leucacantha Monspeliensium Dalech. Lugd.

A C A N T H I O N.

A *Καὐθίων* Dioscoridi l. 3. c. 18. folia gerit spina alba similia, in summo verò eminentias aculeatas araneosa lanugine obductas, è qua collecta texta^q vestes bombycinis similes fieri ajunt. Plinius l. 25. c. 12. Spina alba similis est spina illa, quam Greci Acanthion vocant, minoribus multo folijs, aculeatis per extremitates, & araneosa lanugine obductis, quæ collecta etiam vestes bombycinis similes fiunt in Oriente.

Carduus tomentosus latifolius.

- I. *Spina alba tomentosa latifolia sylvestris.*
Spina alba 3. Trag.
Spina alba sylv. Fuch. Lon.
Acanthium, Matth. Dod. ut: Ad. Lob. Cast. Cam. Lugd. qui Matth. & Fuch. figuram exhibet.
Onopordon Athenæi, Ang. Gesn. hort.
Onogyros Nicandri, Eidem.
Acanthium vulgare, Tabern. flore albo & flore purpureo.
Acanthium album, Ger.
Silybum sive *Leucacantha Loniceri*, Lugd. ico.
Carduus sylvestris, Cæs.
 Floribus communiter purpureis, aliquando albis: hinc duæ figuræ apud Tabernæmont. & Gerardum.
 Hæc duplex: altera folijs latioribus densa lanugine: altera angustioribus, tenuiore lanugine obsitis, & in hac capitula majora & innocentioribus spinis horrentia: hinc apud Dodonæum figuræ duæ, altera Lobelij, altera Fuchij.
 II. *Spina tomentosa altera spinosior.*
Acanthium forte Bellonij.
Onopordon, Dod. Cam. Tab. cui 1. & 2.
Acanthium Illyricum, Adv. Lob.
Onopyxus 3. Dalechampij, Lugd.
Carduus viarum, & *Card. viarum fl. albo*, Ger.
Acanthium sylv. flore albo, Eyft.
 Floris color ut prior variat: hinc duæ figuræ apud Tabernæmontanum & Gerardum.
 III. *Acanthium peregrinum*, Tab. quid?
Solstitialis lutea peregrina, Ger.

A C A N T H A S I V E B R A N C A U R S I N A.

A *Καὐθα ἢ ἐρπικαὐθα* (quasi serpens spina) Dioscoridi l. 3. c. 19. folia habet lactuceis latiora multò & longiora, eruca divisura, nigricantia, pingua ac levia: caulem levem, binum cubitorum, digitali crassitudine, propè verticem ex intervallis foliolis quibusdam ceu alveolis circumdatum oblongis hyacinthinis, è quibus

quibus flos prodit albus: semen oblongum ac luteum: caput verò thyrsi specie: radices subjacent viscosæ, mucosæ, ruffæ ac longæ. Plin. l. 22. c. 22. Acanthos est topiaria & urbana herba, elato longoq; folio crepidines marginum adfurgentiumq; pulvinorum toros vestiens. An hæc sit Acantha apud Theoph. 4. hi. 11. inter herbas, quam Gaza Spinam vertit, de qua inquit: pari modo & spina que Ceanothos (ἀκανθὰ κενώδης) appellatur, ut Cyperus germinat: verum hujus radix non harundinosa neq; geniculata est: & utrum ea qua pro Acantho exhibetur, sit Dioscoridis Acanthus aliqui dubitant, qua de re suo loco.

Genera duo sunt, est sativa & sylvestris: de hac Dioscorides l. 3. c. 20. est & sylvestris Acantha, carduo similis, aculeata, brevior sativa: & Plinius l. c. duo genera ejus sunt, aculeatum & cristum, quod brevius: alterum lave, quod aliqui Paderota vocant, alij Melanphyllum.

I. Acanthus fativus vel mollis Vergilij.
Acanthus, Matth. Cord. in Diosc. Lac. Lon. Cast. Cæs. lævis, Eyft.

Acanthus verus, Trag. (cui & Branca ursina Italica vera) Fuch. Cam.

Acanth. fativ. Dod. ut: Gef. h. Ad. Lob. Lug. Tab.
Branca ursina Italorum, Guil. epist.

Et plantæ succo glutinoso & quasi mucoso quidam gummi Tragacanthæ æmulum faciunt.

II. Acanthus aculeatus.

Acanthus sylvestris, Dodon. spinosus, Eyft.

(Ger. Acanth. syl. Scolymo similis aculeat^o, Diosc. Lob.

Chamæleonta Monspeliensium, Lob. ico.

Branca ursina aculeata, Lugd.

SCOLYMUS SIVE CINARA.

Σ κάρουⓄ Dioscoridi l. 3. c. 16. folia habet Chamæleonis & Leucacantha, at nigriora & crassiora: caulem edit longum, folijs obtusum, in quo capitulum est spinosum: radix crassa nigra. Plinio l. 19. c. 7. Carduus dicitur, ubi & maximi questus esse testatur, & serendi modum describit. A' s'ylim^o, Tralliano: κάρουⓄ, Galeno de alimentis: Cinara (à cinere quo stercoreari amat) Columella & Palladio.

Genera: sativus est qui folijs est spinosis & non spinosis: est & sylvestris, qui videtur esse apud Theophr. 6. hist. 4. κάρουⓄ nuncupatus. Cactus, inquit, statim à radice caules repentes in terram mittit, folio lato atq; spinoso: caules hos Cactos appellant, desquamati cibo idonei sunt fructus in quo semen spinata specie est, &c. Et Plinio l. 21. c. 16. Cactos in Sicilia tantum crescit, sue proprietatis & ipsa, cujus in terra serpunt caules à radice emissi, lato folio & spinoso: caules vocant cactos, &c.

I. Cinara hortensis folijs non aculeatis.

Cardui alterum genus, Trag.

Carduus non aculeatus, Matth.

Cinara, Dod. gal. Lacun. Eyft.

Scolymus non aculeatus, Ang. Tab.

Carduus hortensis, Gef. hort.

Carduus aut Scolymus non aculeatus, Lon.

Cinara non aculeata, Matthioli & Dod. Lugd.

Carduus sativus, Gef.

Cinara seu Artischochi vulgarior, Eyft.

Carduus hortensis non spinosus, Cast.

II. Cinara hortensis aculeata.

Scolymus, Trag. Fuch. Cord. ut: Gef. hort. Ad. Lobel.

Carduus hortensis folijs spinosis, Gef. hor. Cast.

Cynaræ aliud genus, Dod. gal.

Carduus, Lac. Tur. sive Scolymus, Lon.

Carduus altilis, Lugd.

Scolymus Dioscoridis, Cluf. hist.

Utramq; qui eandem fecerit non repugnabimus: quia folijs est aliquando aculeatis, aliquando mitibus: Sic caput nonnunquam in gracilescientem metam erigitur: nonnunquam in compressiorem & rotundiorem globum extuberat,

laminis interdum sponte sese recludentibus, interdum arctius compactis: capitum squamæ nunc virides, nunc pallentes, nunc subrubentes in aculeum desinentes, nunc brevem nunc robustum, nunc infirmum, eumq; in alijs fursum erectum in alijs deorsum inclinatum, nunc prope nullum. Est quædam capite maximo, quæ dicitur & pingitur sub

III. Cinara maxima Anglica, Lob. ico. Ger. Scolymo majore, Taber.

Scolymus seu Cinara maxima, Eyft.

Additur in horto Eystettensi

Cinara major Boloniensis quod è Polonia allatum, folijs est minus aculeatis. Item

Cinara Genuensium, squamis circa latera inæqualibus & aculeo infirmo.

IV. Cinara spinosa cujus pediculi esistantur.

Carduus aculeatus, Matth.

Cinara spinosissima, Scolymus Dioscoridis, &

Cactus Theophrasti, Ang.

Cactus Matthioli, Lugd.

Cardones, Cæsalp.

Scolymus aculeatus, Tabern.

Carduus hortensis, quem Cardum vulgo, Cam.

Folio-

Foliorum pediculi terra obruti candidi, à cute emundati, hyeme crudi cum sale & pipere in cibos veniunt: & licet capitulis sint spinosissimis, longissimis aculeis armatis & vix vescis; colitur tamen, ut stolones teneri gulę arrideant.

V. Cynara sylvestris latifolia.

Scolymus sylvestris, Ad. Lob.

Scolymus Dioscoridis, Lugd.

VI. Cynara sylv. Cretica.

Agriocinari, Belli ep. 2. ad Cluf.

Agrioancinara Cretica, Ponæ Ital.

an Cynara sylv. Bœtica, Cluf. cur. post.

Echini licet spinosissimi antequam aperiantur & crudi & elixi esitantur.

CARDUI ALIQUOT EXOTICI.

I. Melocactus Indiæ occidentalis.

Echinomelocactus, Ad. Lob. ico. Cluf. ex. lib. 4. cap. 24.

Melocardus echinatus Penæ, Lugd. Tab. Ger.

Melocactus, Eyft.

Ex melone, pepone & carduo coaluisse videtur.

II. Carduus Guyavenfis.

Spina ex Guyava ex cardui capite detracta, Cluf. exot. l. 2. c. 6.

III. Carduus spinosissimus brachiatis ex Hispaniola.

Pithaja, Card. de variet. Gef. hort.

Carduus pithaya Oviedi, Lugd.

Hujus fructus esitatus, urinas sanguini similes non secus quam Ficus Indiæ fructus causat.

IV. Carduus Insulæ Madagascar.

Cardui cujusdam elegantissimi caput sub fructu 15. Cluf. exot. l. 2. c. 15.

V. Carduus Brasilianus folijs Aloës.

Nanas Theveti, Lugd. Cluf. Garz. & par. 3. Americ. epist. 1. de Brasil.

Strobilus five nux pinea, Monardi.

Ananas Acoftæ, Lugd. ap. Cast. & par. 4. Ind. Or. cap. 5. fig. 14.

Ananas, Ananasa: Brasilianis, Nana: Hispaniola, Jajama: Hispanis, Pinas, cujus duo genera, mas & femina, par. 6. Ind. Or. c. 38.

Pineæ nuces in America, Joseph. Acoftæ lib. 4. cap. 19.

Pineæ in arbusculis, Benzoni lib. 1. c. 28. vel par. 4. Ind. Occid.

Ananas optimus Americæ fructus, qui Panacous Brasilianis, Lerio cap. 12.

Aizoi majoris ortu persimilis exotica planta, Lob. icon.

Aberas nomine fructus Francofurti venalis fuit.

Species hujus tres secundum Oviedum: prior Jajama: altera Bonjama: tertia Jajagua dicitur.

VI. Carduus Brasilianus sylvestris.

Ananas sylvestris, Acoftæ, Lugd. Cast.

VII. Carduo Ananæ similis.

Hoyriri, Theveto.

SCOLYMUS THEOPHRASTI.

Σ κόλυμο Theophrasto 6. histor. 4. (Carduus à Gaz avertitur) five Limonia inter Acanacea, folijs constat aculeatis: pulchre diu floret, &c. radix lacteum succum emittit: floris quoq; proventus peculiaris videtur: etenim circa solstitium incipit: carnosam ciboq; idoneam partem crassescens sortitur: ortus autem ejus non spinosus, sed oblongus fieri affolet, &c. Plinio lib. 21. cap. 16. Scolymus floret sero & diu, Carduorum generis, ab ijs distat, quod radix ejus vescendo est, decocta: mirumq; quod sine intervallo tota æstate aliud florat in eo genere, aliud concipit.

Scolymus chrysanthemus.

Eryngium Vegetij, Ang. Cam.

Afcolimbros, Bellonio.

Scolymus Thophrasti, Cluf. hisp. Ad. (& Eryngium luteum Monsp.) Lob. Cæs. Lugd. Taber. Camer.

Carduus chrysanthemus, Dod. Ger.

Atractylis marina, Lugd.

Variat ratione loci: qui circa Monspelum provenit magis luxuriat, ramis latius sparsis &

longioribus: cujus folia lacteis maculis notata sunt: florib; est paucioribus, quam in ea planta quam Hispania profert: hinc duæ icones à Dodonæo & Clusio in sua historia proponuntur: illa quidem nomine

Scolymi Theophrasti Narbonensis, Cluf.

Cardui chrysanthemii alterius figura, Dod. hæc

Scolymi Theophrasti Hispanici, Cluf.

Cardui chrysanthemii, Dod.

CARDUUS SPINOSISSIMUS.

Ὀνόπυξος à Theophrasto 6. hist. 3. & à Plinio l. 21. c. 16. inter spinosas stirpes numeratur (natura, inquit Theophrast. spinosus est) Buxum asininum Gaza vertit, quod sit carduus asinis in cibo gratissimus.

I. Carduus spinosissimus latifolius sphærocephalus vulgaris.

Scolymus, Dod. gal.

Carduus asininus, Gef. col.

Carduus sylvestris primus, Dod.

Onopyxus Dodonæi, Lugd.

II. Carduus spinosissimus sphærocephalus rigidis aculeis armatus.

Cujus semen Cardui Arabici nomine missum fuit: excrevit caule crispo cubitum superante, folijs latis, longitudine palmum excedentibus per caulem rarioribus: capite est rotundo superne æquali, spinis oblongis atrociter pungentibus armato: flore albo odorato: in cujus lanuginoso capitulo semen continetur striatū & transversim canaliculatum, caucalidis Hispanic. ferè modo sed rudius & crassius. Hortis facile affluescit

III. Card. spinosissimus angustif. vulgaris. Agriacantha, Ruellio.

Carduus fylv. tertius, Dod. ut:

Aculeosa Gazæ, Ad.

Carduus spinosissimus vulgaris, Lob.

Polyacanthos Theophrasti, Lugd. Tab.

Onopordon, Gerard.

IV. Carduus spinosissimus capitulis parum aculeatus.

Onopyxos alter, Lugd.

V. Carduus spinosissimus segetibus frequens.

Carduus avenarius, Lonic.

Drypis, Lugdun.

Capitulis est ut in Scolymo echinatis, flore alias purpureo, alias candicante, alias puniceo.

VI. Carduus lanceatus latifolius.

Carduus lanceolatus, Tab. Ger.

II. Carduus lanceatus angustifolius: qui pro 4. in Prodromo describitur.

VIII. Carduus vertice corticoso.

Carduus chondrilloides Dalechamp. Lugd.

DIPSACUS SIVE CARDUUS FULLONUM.

Δίψακος, id est, sitibundus, nomen à contrario invenit: quoniam ut Dioscorid. l. 3. c. 13. monet, alarum sinu concavo rorem vel imbrem recipiat, quo velut ad sitis injurias abigendas abutitur. Latinis, Labrum Veneris, à foliorum carinato habitu, quæ se ambage anfractuosa sinuanti a pelvis speciem constituunt, & intra se humorem continent. Caulem habet, inquit Dioscorides, altum, spinis horridum, & folia caulem amplectentia lateuca foliorum amula, bina in singulis geniculis aculeata, &c. in cacumine caulis, singulis furculis, singula capitula in sunt echino similia, oblonga aculeata, quæ divisa in medulla vermiculos ostendunt, &c. Plinius l. 26. c. ult. Labri Veneris meminit, at non descripsit: quare dubium an Dipsacum intellexerit. At l. 27. c. 11. Gale dragon Xenocratis vocasse videtur, sic describens: leucacantha similis, palustris & spinosa, caule ferulaceo, alto, cui summo caput inhaeret simile ovo: in hoc crescente atate vermiculos nasci tradunt, &c.

Genera: duplex est, Sativus & sylvestris: hic major & minor:

I. Dipsacus sativus.

Carduus fullonum sativus, Trag.

Labrum Veneris, Matth. Cord. in Dioscor. flore candido, Cæf.

Dipsacus hortensis albus, Fuch.

Galedragon Xenocratis, Anguil.

Dipsacus sativus, Dod. ut: Cord. hist. Gef. hort. Gerard.

Dipsacus sativus fullonum, Ad.

Carduus fullonum, Lob. & an Spina Selenitis Theophrasti, Guiland.

Dipsacus sive Labrum Veneris, Lugd.

II. Dipsacus folio laciniato.

Dipsacus secundus, Tab. fyl. Ger.

III. Dipsacus fyl. aut Virga pastoris major.

Carduus fullonum, Brunf.

Carduus fullonius erraticus, Trag.

Labrum Veneris alterum, Matth.

Dipsacus Lac. Lon. Tab. purpureus, Fuch.

Dipsacus fylv. Dod. ut: Tur. Cord. hist. Gef. hor. Thal.

Labrum Veneris, Cord. in Dioscorid. Ad. Lob. fylv. Cast.

Labrum Veneris flore purpureo, Cæf.

Dipsacus sativ. alter. & Dipsacus fyl. major, Lugd.

IV. Dipsacus fyl. capitulo minore, vel Virga pastoris minor.

Cardui fullonij tertium genus, Trag.

Virga pastoris, Matth. Ad. Lob.

Dipfacus 3. & Galedragon Plinij, Dod. ut:

Dipfacus minor, Ges. hor. Thal. syl. minor, Lug.

Virga pastoris & Dipfacus fatuus, Cam.

Molybdena Plinij, vulgo Dipfacus secundus capite rotundo, Dalech. in Plin.

ERYNGIUM SIVE IRINGUS OFFICINAR.

Eρύγγιον ἢ ἐρύγγιον Græci Philosophi Eryngium, quasi ἐρύγγιον, id est, ructum, dictum putant, quod caprae quæ morsu surculum Eryngij præciderint, vel deglutiverint, cunctum gregem pone sequentem quasi stupore attonitum sistunt, donec Eryngium ructu rejecerint. Eryngio Diosc. l. 3. c. 24. folia lata sunt & extremo ambitu aspera, & ubi auferuntur circa complures caulium eminentias in spinas aculeantur, in quorum summitatibus globosa sunt capitula. spinarum acutissimarum durarumque, ambitu stellatim circumvallata: radix oblonga, &c. Plin. l. 22. c. 7. Eryngæ & Eryngion, dura, fruticosa, spinosis folijs, caule geniculato, cubitali & majore aliquando, alia albicans, alia nigra, radice odorata: &c. seq. ex his candidam nostri centum capra vocant. Sunt qui velint apud Theophrastum 6. hist. 3. πύβρον mendose pro ἐρύγγιον exaratum esse, quod ex Plinio colligatur.

Genera: Dioscorides unius quidem meminit: sed capitulorum colorem alias viridem, nunc pallidum, alias album, interdum cæruleum inveniri scribit: & Plinio sativum est: est & sponte nascens in asperis: & in litorebus maris durior nigricans, folio apij.

I. Eryngium maritimum: & Ges. hor.

Eryngium marinum, Matth. Dod. ut: Ang. Tur.

Ad. Lob. (cui & Acanos Plinij) Cast. Lugd. Cæs.

(cui & Crocodilium Dioscoridis & Plinij) Camer. Clus. hist. Eyft.

Glyzyrrhiza spinosa, Lacun.

Eryngium rotundo folio, Colum.

II. Eryngium vulgare: & Cam.

Eryngium primum, Trag. Lon.

Eryngium montanum sive campestre, Matth. Cast. Lugd.

Eryngium, Fuch. Ang. Lac. Cord. in Diosc. Cæs. Tab. vulgare, Dod. gal.

Eryngium mediterraneum, Turn. Gesn. hort. Gerard.

Eryngium campestre, Dod. Cast. vulgare, Clus. hist.

Eryngium campestre mediterraneum, Ad. Lob.

III. Eryngium montanum amethystinum.

Eryngium caule & flore cæruleo, Ang.

Eryngium aliud in montibus, Cæs.

Eryngium totum cæruleum, Cam. hort. Eyft.

Eryngium montanum cæruleum, Ad. Col.

Interdum tota planta est coloris saturate cærulei, aliquando solum pars superior: cujus etiam pumila species, Camerario monente.

IV. Eryngium montanum pumilum.

Eryngium pumilum, Clus. hisp. & hist. Dodon. Lugd. Tab Ger.

V. Eryngium montanum minimum, capitulo magno.

Carduncellus montis Lupi, Ad. Lob. ico.

Carduncellus Penæ, sive Cardui minimi species, Lugdun.

VI. Eryngium alpinum cæruleum, capitulis dipfacci.

Eryngium alpinum, Ges. ho. cæruleum, Eid. col.

Eryngium magnis latifolij; capitulis, Ges. hor. ap.

Eryngium alpinum cæruleum, Ad. Lob. ic. Tab.

Eryngium montanum tenuifolium ambitu profundè sinuatum, Lob.

Eryngium planum Matthioli, Dod. ico.

Eryngium aliud montanum Dalechamp. Lug.

Spina alba Dalechampiij, Eid.

Herba peregrina folijs acanthi, Cæs.

Eryngium capite dipfacci, nobile dictum Gesnero, Cam.

Eryngium spurium primum, Ger. ico.

VII. Eryngium latifolium planum.

Eryngium planum, Matth. Cast. Lugd.

Eryngium spurium primum, Dod.

Eryngium pannonicum latifolium, Eyft. Clus.

pan. latifolium primum, Eid. hist.

Eryngium cæruleum, Ger. 1. & 2. Tab.

Flore est cæruleo: est & albo: caulis in illo purpurascens, in hoc ex viridi pallescens: à priore differt potissimum capitulis, quæ in illo oblonga lata: in hoc rotunda sunt.

VIII. Eryngium planum minus.

Eryngium pusillum planum Mutoni, Lob. Lug. Clus. hist.

IX. Eryngium arvense folijs ferræ similibus.

Crythamus agrestis, Trag.

Criethum quartum, Matth. Cast. Tab. Cam. an. *ngioris* Tralliano.

Eryngium quartum, Dod.

Eryng. mont. recentiorum, Ad. Lob. Lugd. Ger.

Ammi quorundam Dalechampiij, Lugd.

CARDUUS STELLATUS.

I. *Carduus stellatus latifolius acaulos.*
ο φθαλμοθυσια, five findens oculos, Cast. quid?

II. *Carduus stellatus latifolius caulescens.*
Carduus stellatus Dalech. Lugd.

III. *Carduus stellatus folijs papaveris erratici.*

Eryngium, Brunf. alterum, Trag. Lon.

Calcatreppola, Matthiol. cap. de Eryngio : & Cæsalpino, quasi caccotribulus, id est, infestus tribulus : qui Stœbe Theophrasti putat.

Carduus stellatus, Dod. ut : Adv. (five *Calcitraba*) Lob. Cam. Ger.

Carduus stellatorius five *stellario*, Gesn. hort.

Polyacantha, Cord. hist.

Myacanthos Theophrasti Dalechampio, Lug.

Spinastella, & *Spinastella alba*, Tab.

Hippophæstum vel *Hippophaës* Dioscoridis, Colum.

Carduus muricatus, Clus. hist.

Variat florum colore, communiter subrubeus, aliquando albus : hinc duæ figuræ apud Tab. & Ger.

IV. *Carduus stellatus luteus folijs cyani.*

Spina citrina vel *lutea*, Gesn. hort.

Spina solstitialis, Eid. Dod. Ad. Lob. ico. Cam.

Leucacantha quorundam, Lugd.

Calcatreppola altera, Cæs.

Carduus solstitialis, Cam.

Spina solstitialis mitior Apula, five *Carduus stellatus minor*, Col.

V. *Carduus caule stellato* Peruanus.

Carduus, Monardi.

Arundinacea pinnata & *spinosa exotica* planta, Adv. Lob. ico.

Palmacea seu *arundinacea pinnata spinosa* r. Lugd. desc. at ipsa figura sub titulo *Nerei facie* r. habetur.

Calamus Peruvianus asteroides, Tab.

Calamus Peruvianus spinosus, Ger.

Λσπιάνουθα Dioscoridi l. 3. c. 22. radice est cyperi amara & calida : Idem Plinius l. 22. c. 16. Apud Theophrastum 6. hist. 4. (*spina candida* Gazæ) *spinosa* est, sed non aculeatis folijs constat.

Alij *ἀκινουθεν βασιλικήν* spinam regiam Theophrasti volunt, de qua r. caus. 10. *Spina regia* aculeis constat, & radix in caput excrefcit, ceu nepa. Utriusque descriptio brevior, quam ut quid statui possit.

EUPHORBIIUM ET ANTEUPHORBIIUM.

E *Ἐφόρβιον* auctore Dioscoride l. 3. c. 96. *Juba* in Libya regnante primo inventum est : & ut Plinius l. 25. c. 7. Invenit rex *Juba* quam appellavit *Euphorbiam*, medici sui nomine & fratris *Musa*, à quo Divus Augustus conservatus fuit. Dioscoridi *Libyca arbor* est ferule speciem habens, quæ in Atlante Mauritania monte nascitur, acerrimo liquore refert a, quem propter eximium fervorem non citra metum incolæ colligunt : ventres ovillos lotos arbori circumligant & è longinquo caudicem contis vulnerant, unde statim copiosus liquor effluit. Plinius scribit folijs acanthinis spectari, & colligendi & adulterandi modum ex Dioscoride subjungit, qui herbam *Euphorbiam*, succum vero *Euphorbium* vocavit. Leo Africanus inter Africa plantas describit : herba, inquit, est ex toto aculeata, quæ caput cardui sylv. emulatur : inter ejus ramos ab radice exeunt fructus cubitales & ampliores, crassitudine citruli, virides, granulosis quibusdam tuberculis distincti ut *Citrulus*, veluti caudices viginti & triginta ex eodem cespite. Rustici hos gladijs pungunt, cum ad maturitatem pervenerint : effluit autem humor lacri similis, qui paulo mox densatur & tandem siccatur utriusque collectus. Vide infra l. 12. sect. 6.

Plantam ipsam primus Dodonæus expressit, quæ Bruxellis Anno 1570. est nata : quam ex Anglia unâ cum *Anteuphorbio*, à *Labelio* accepimus.

I. *Euphorbium* à Dodon. Lob. Lugd. Lon. Tabernæm. Gerard. pingitur : de ipsius succo plures egere, ut Matth. Cord. Lac. Cæsalp. Lugd. & alij.

Euphorbia, Cord. hist.

II. *Anteuphorbium*, Dodon. Lob. Lugdun.

Castor. Tabern. Gerard.

Sic dictum à contrarijs *Euphorbio* facultatibus, hoc enim adversus *Euphorbij* acrimoniam, indigenis remedio esse fertur. Dodonæus hanc herbam ad *Telephium* referri posse censet.

T R A G A C A N T H A.

Tραγανθα, quam Gaza Hircispinam vertit, & de herba & de ejus lacryma dicitur. Diosc. l. 3. c. 23. radice est lata & lignosa, ac supra terram eminente: à qua surculi humiles robusti latissimè fusi: & in ipsis foliola numerosa, tenuia, inter quæ aculei sese proferunt, quos ipsa occultant candidi firmi rectiq;. Theoph. 9. hist. 1. lacrymam gignit: & 8. hist. 9. & succus sponte consistit spissaturq;, lacryma modo: & 9. hist. 15. large in Arcadia nascitur, nec deterior Cretica existimatur, sed etiã visu pulchrior. Plin. l. 13. c. 21. Creta gignit & Tragacanthæ spinæ albæ radice multum prælatum apud Medos aut in Achaja nascenti. Sed de lacryma vide infra l. 12. sect. 6.

I. Tragacantha.

Tragacantha, Matth. Ang. Gesn. horr. Lac. Lon.
Adv. Lob. Lugd. Cluf. cur. post.
Tragacantha prima, Tab.
Tragacantha sive Hircispina, Cluf. in corol. ad

Dodon. gal. & Dodon. Gerard.

II. Tragacantha humilior luteis floribus.
Tragacanthæ alterum genus, Rauvvolf. & Lugd. ap.
Addit & tertium florib. purpureis & speciosis.

P O T E R I U M.

Pοτήριον secundum aliquos dictum, quia potrix herba paludosum riguumq; solum amat: & ροπή, quod nervi amica sit. Dioscorides l. 3. c. 17. Poterium Jones Neurada vocant, frutex grandis est, ramulis longis, mollibus, lori modo lentis ac flexilibus, tenuibus, tragacanthæ proximis: folijs verò parvis & rotundis: totus autem frutex tenui lanosa laevigine obducitur, estq; spinis horridus: flores sunt parvi & candidi: radices binum ternumve cubitorum firmæ ac nervosæ, quæ proximè terram recisæ lacrymam fundunt gummi similem. Plinio l. 27. c. 12. Poterion aut Phrynion aut neurada, qui eodem fere modo descripsit, nisi quod florem dicat longum herbacei coloris: at l. 25. c. 10. flores parvos tribuit.

I. Tragacanthæ affinis lanuginosa, sive Poterium.

Poterium, Matth. Cast. Lugd. Tab. Ger.
Tragacantha altera forte Poterium, Cluf. hisp. & hist. Lob. Lugd. Tab. fortè & Bellonio.
Tragacanthæ primum genus, Rauvvolf. & Lugdun. ap.
Spina hirci minor, Ger.

II. Poterio affinis folijs Pimpinellæ spinosa.

Chalcios sive Ezeria, Ang.
Chalceion Anguillaræ, Lugd. Cluf. hist.
Poterion, Adv. Lob. Lugd. Cæf. Tab. Ger.
Pimpinella spinosa, Cluf. hisp. Cam.
Bellan, Rauvvolf. & Lugd. ap.
Stœbe legitima Dioscoridis & ροπή in Græcia, Honor. Belli ep. 2. ad Cluf.

D R Y P I S.

Δρῦς Theophrastus 1. hist. 16. semel tantum meminit scribens. Acornam, Drypida, Acanum in genere spinoso esse, loco enim folij spina oritur. Sic dicitur ἀκὸν τῆς ἀρνίαν ἰδὲ ἐστὶ σαρκώτην, ὑγρὴν, ξύειν à lancinando, pungendo, vellicando, quod aculeis suis atrectantes & colligere volentes vulneret.

Spina umbella folijs vidua. (Tab. Drypis ab Anguillara descripta, fortè Cenno-
D. ypis Theophrasti, Ang. & ex eo Lob. Lugd. thus, Col.

A N O N I S S I V E R E S T A B O V I S.

Aνωῖς Dioscoridi, & ὄνωϋ Theophrasto. Anonis dicta videtur à non juvando quòd nullam utilitatem prabeat, cum aratoribus (hinc Remora aratri dicitur) inimica sit: nisi quis ex adverso nomen impositum censuerit. Anovis quidam deducunt ἀνὸν τῆς ὄνως & ὄνωϋ, quasi dicas asini oblectationem: nam ex Græcis quidam affirmant, asinos in ea se volutare, & dorsum sub aculeis ejus herba liberet exterere. Dioscorides l. 3. c. 21. Anonis quam aliqui Ononida vocant ramos habet dodrantales, etiã majores & fruticosos, frequentibus geniculis cinctos, multis alarum cavis præditos & capitulis rotundis: foliolis pusillis, tenuibus ceu tentacula, ad ruta aut lini pratensis folia accedentibus, subhirsutis, odoratis: ramuli spinis acutioribus horrent: radix candida est. Ac Theophrasto 6. hist. 4. ὄνωϋ juxta folium aculeata est, altero quoque folio conditur: & c. 5. verum ramis aculeigerum est: folio ruta similis, sed per totum apposto caulem, ut veluti coronam ex intervallis totam speciem representet: florem minutum & in siliqua non undique septum edit. Plinio l. 21. c. 15. Ononis secundum spinam habet folium: & l. 27. c. 4. Anonin quidam Ononida malunt vocare, ramosam, similem scænu-graco, nisi fruticosior hirsutiorq; esset, odore jucundo: post Ver spinosa.

I. Anonis spinosa flore purpureo.
 Resta bovis, Trag. Lon.
 Ægyptiron Cratevæ, Ang.
 Anonis sive Ononis, Matth. Lac. Tab.
 Anonis, Fuch. Dod. ut: Tur. Cast. spinosa, Eyft.
 Ononis, Cord. in Diosc. (cui & Acutella,) Gefn.
 hort. Adv. Lob. Lugd. Thal. Cæs.
 Anonis sive resta bovis, Ger.

Flore est communiter coloris dilutioris purpurae, raro albidu, quæ
 Anonis flore albo, Tab. Ger. rarissimè luteo.

II. Anonis spinosa lutea major.
 Ononis montana lutea, Gefn. hort.

III. Anonis spinosa lutea minor.
 Ononis lutea sylv. minima, Col.

IV. Anonis spinis carens purpurea.
 Ononis perpetuo lævis, Gefn. hort.
 Anonis non spinosa, Clus. pan. Eyft. purpurea,
 Tab. Ger.

Anonis sive Ononis sine spinis, Cam.
 Anonis mitior prima, Clus. hist.

Hæc & candidis floribus reperitur, quæ
 Ononis candidis floribus, Adv.

V. Anonis viscosa spinis carens lutea major.
 Natrrix Plinij herbariorum, Adv. Lob.

Anonis mitis flore luteo, Clus. pan.

Ononis lutea montana, Cam. ep.

Anonis flore luteo, Eid. hort.

Anonis non spinosa lutea, Cast. Tab. Ger.

Ononis mitis luteo flore, Eyft.

VI. Anonis non spinosa flore luteo variegato.

Ononis lutea non spinosa: alijs Melilotus major, vel sylv. pinguis, Lugd.

Ononis flore luteo variegato, mitis, Eyft.

A priori differt floris colore, qui luteus, sed pallidior, est & lineis subrubris variegatus.

VII. Anonis viscosa spinis carens lutea minor, vel Anonis viscosa minor flore pendulo: in Prodomo describitur.

VIII. Anonis non spinosa capreolis donata.
 Ononis Senensis, Spigelio. Sed quid?

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER VNDECIMVS.

SECTIO PRIMA.

CYTISUS; ANAGYRIS; LABURNUM; ACACIA;
 ASPALATHUS; SANTALUM; ARBOR BRASILIA; AGALLOCHUM;
 sive Xyloaloes; Genista-Spartium; Genista spinosa sive Scorpius; Genista non spinosa; Chamægenista; Spartium; Colutea;
 Senna & Jovis barba.

CYTISUS.

Frutices & Arbores proposituri, à Cytiso ordiri lubet, qui vñtio & Græcis dicitur, Latinis Cytisus, à Cythino insula, in qua, Plinio l. 13. c. 24. auctore, inventus est, unde in omnes Cycladas, mox in urbes Græciæ magno casu proventu, translatus: Est autem Dioscoridi l. 4. c. 113. Cytisus frutex totus albus, uti Rhamnus, ramos spargens cubitales etiam majores, in quibus folia similia Fœnugraci aut Loti trifolia, sed minora & dorsum prominentiorem habentia. Theophrasto 1. hist. 9. & 5. caus. 6. Cytisus medullam duram, spissam & nigram habet: & 4. hist. 5. fruticosa est veluti Hebenus. Plinio l. c. Cytisus frutex est canus aspectu, breviterq; si quis exprimere similitudinem velit, angustioris trifolij frutex. Columella l. 9. c. 4. Sativum est & sua spontis.

Cytisus incanus vel hirsutus.

I. Cytisus incanus, siliquis falcatis.

Cytisus Maranthæ, Matth. Lob. Lugd.

Cytisus ut existimatur, Dod.

Cytifus, Cæfalp. Galeni, Cam.
 Cytifus tertius cornutus, Tabern. septimus
 cornutus, Ger.
 Cytifus Galeni Maranthæ cornutus, Eyft.
 Lignum Rhodium, five Cytifus verus, Honor.
 Belli epift. 4. ad Cluf. qui hujus ut & fequentis
 ramum ad nos mifit.
 II. Cytifus incanus Creticus.
 Barba Jovis altera, Ang.
 Cytifus Creticus ἀρχονδίζυλον, id eft, nobile li-
 gnum, Hon. Belli epift. 1. ad Cluf.
 Ebenus Cretica, Eid. epift. 4. ad Cluf. & Ponæ.
 III. Cytifus incanus folio oblongo Au-
 ftriacus.
 Cytifus 2. Cluf. pan. quintus, Eid. hift. Eyft.
 Cytifus sextus, Tab. ico. alias undecimus.
 Cytifus incanus, Ger.
 Pseudocytifus 2. Dod. belg.
 Hujus altera fpecies anguftis folijs, ijfque
 velut in aculeum definentibus; quemadmo-
 dum in Italia reperitur, qui
 Cytifus acuminatis folijs dici poffet.
 IV. Cytifus incanus filiqua longiore.
 Cytifus, Adv. Lob. ico. Caff.
 Cytifus prior Penæ, Lugd.
 Cytifus quartus, Tab. octavus, Ger.
 Cytifi fylv. fpecies prima, Cæf.
 In hortos translata canitiem amittit.
 V. Cytifus albicans, folio trifolij vulgaris.
 Cytifus albus fylveftis, Cord. in hift.
 an Cytifus alpinus Dalech. Lugd.
 VI. Cytifus folijs fubrufa lanugine hir-
 futis.
 an Cytifus, Tur.
 Cytifus 4. Cluf. hifp. tertius, Eid. hift.
 Cytifus quartus Hispanicus Clufij, Lob. Lugd.
 Cytifus 12. Hispanicus 4. Tabernæm. ico. alias
 decimus.
 Pseudocytifus hirsutus, Ger.
 an Cytifus fylv. alter, Cæf.
 VII. Cytifus hirsutus major folijs pinnatis.
 Cytifi fecundi fpecies altera, Cluf. pan. 5. fpecies
 altera, Eid. hift.
 Cytifus feptimus, Tab. ico. alias duodecimus.
 Cytifus pinnatus, Ger.
 VIII. Cytifus incanus folio medio longiore.
 Cytifus 3. Cluf. hifp. sextus, Eid. hift.
 Cytifus tertius Hispanicus Clufij, Lob. Lugd.
 Cytifus undecimus Hispanicus 3. Tabernæm.
 ico. alias nonus.

Cytifus fempervirens, Gerard. icon.
 IX. Cytifus hirsutus flore luteo purpura-
 fcente.
 Cytifus magnus flore luteo purpurafcente, Po-
 næ Ital.
 X. Cytifus fupinus folijs incana lanugine
 infernè pubefcentibus.
 Cytifus tertius, Cluf. pan. feptimus, Eid. hift.
 Cytifus 8. Tab. ico. alias fextus.
 Cytifus hirsutus, Ger.
 an Cytifus fupinus, Cam.
 XI. Cytifus fupinus folijs infernè & fili-
 quis molli hirsutie pubefcentibus.
 Cytifi feptimi fpecies altera, Cluf. hift.
 Cytifus feptimus, Eyft.
 XII. Cytifus minoribus folijs ramulis te-
 nellis villofis.
 Cytifus primus, Cluf. hifp. & hift.
 Cytifus Hispanicus primus, Lob. Lugd.
 Pseudocytifus prior, Dod. Ger.
 Cytifus nonus: Hispanicus 1. Tabern. ico. alias
 feptimus.
 XIII. Pseudocytifus flore Leucoij luteo.
 Cytifi facie Alyffon fruticans quorundam, Lo-
 bel. Lugd.
 Cytifus adulterinus, Tab. Ger.
Cytifus glaber.
 I. Cytifus glabris folijs subrotundis, pedi-
 culis breviffimis.
 an Cytifus primus, Ang.
 Cytifus alter minor, Adv. Lob. ico. Lugd.
 Cytifus quintus rotundifolius, Tab.
 Cytifus, Ger.
 Trifolium arborefcens, Eyft.
 II. Cytifus glaber viridis.
 Cytifus fecundus, Tab.
 Cytifus filiquofus, Ger.
 Trifolium fruticans Guilandinus nominabat.
 III. Cytifus glaber nigricans.
 Pseudocytifus five niger, Cord. hift.
 Cytifus, Lac. Ger. & apud Cordum pingitur.
 Cytifus Gefneri, Lugd.
 Cytifus & Cytifus minor, Gefn. hort.
 Cytifus primus, Cluf. pan. Tab.
 Cytifus quartus, Cluf. hift.
 Cytifus niger five major, Cam.
 Pseudocytifus primus, Dod. Belg.
 Cytifus 1. Tab. fpicatus, Eyft.
 IV. Cytifus folijs incanis anguftis quafi
 complicatis.

Cytifus fecundus, Cluf. hisp. & hist.
 Cytifus fecundus Hispanicus, Lob. Lugd.
 Pseudocytifus alter, Dod. Ger.
 Cytifus decimus: Hispanicus fecundus, Tab.
 icon. alias octavus.
 Hic circa Monspelium folijs est viridibus, in

Hispania prorsus incanis.

V. Cytifus foliolis glabris filiquis Ornithopodij hirsutis, in Prodromo descriptus.

VI. Cytifi in Thraciæ & Macedoniæ pratis, quam neq; Gallia neq; Italia alat: his solum verbis meminit Bellon. l. i. obs. c. 56. 60. 63. Sed quid?

ANAGYRIS ET LABURNUM.

Aνάγρις sive ἀνάγριον, alijs ἀνοπον Dioscoridi l. 3. c. 167. fructus est arboris instar, folijs & virgis Vitici assimilis, perquam gravis odoris: flore brassicæ simili: semen in longis corniculis renum figura, versicolore ac solido, quod uva maturescens durefcit: Et Plinio l. 27. c. 4. Anagyros, quam aliqui Acopon vocant fruticosa est, gravis odoris: flore oleris: semen in corniculis non brevibus gignit, simile renibus, quod durefcit per messes.

Laburnum Plinio lib. 1. cap. 18. alpina arbor est, nec vulgo nota, dura ac candida materie, cujus flos cubitali longitudine: apes non attingunt.

I. Anagyris fœtida.

Anagyris, Dod. utr. Ang. Cord. in Diosc. & hist. Tur. Lon. Ad. Cæs. Lug. qui & Colyteam Theophrast. suspicatur.

Anagyris prope Arelatum, Ges. hor. Lugd. Cluf. histor.

Anagyris folio fœtido, Ges. hor. fœtida, Ger.

Anagyris fœtida arborefcens, Lob.

Anagyris vera, Cluf. hisp. Lugd.

Anagyris prima, Cam. Tab.

Semina superficie glabra quidem sunt, sed colore inter se diversa; quædam enim purpureo, quædam livente, quædam in cinereo pallido.

II. Anagyris fœtida altera, rotundo folio.

Anagyris Cretica, à Clusij diversa, Hon. Bell. ep. 2. ad Cluf.

Anagyris, Anagyros vulgo in Creta circa Idam montem, Bellon. obs.

III. Anagyris non fœtida major, vel Alpina.

Anagyris prima & major, Matth. Cast.

Egano, forte Ebeni 2. species, Theoph. Ang.

Trifolia arbor, Cord. hist. Bellon. de cult.

Laburnum, Dod. gal. Bellon. de cult. Lugd. Camer. Cæs. alp.

Anagyris latifolia, Eystett.

Trifolia quidem communiter est, attamen sæpe quatuor, etiam quinque; folia uni pediculo adhærent, ut ei qui antea non observârit, diversa ab altera videatur.

In horto Lugduno Batavo habetur folio longiore angustiore, solidiore & atrovirente, quod Laburnum latifolium nominant.

IV. Anagyris non fœtens minor.

Faba inversa, Trag. Lon.

Anagyris altera, Matth. Lac. Cam. Tab. minor, Castor.

Anagyris alia species, Ges. hort.

Eghelo, Dodon.

Anagyris minus fœtens, Ad. Lob.

Laburnum alterum, Lugd.

Anagyris fœtens, Ger. ico.

Anagyris angustifolia, Eystett.

A C A C I A.

Acacia, ἀκασία Dioscoridi & Græcis, ab ἀκόςω, id est, acuo, unde Acacia quasi acuta: quam Theophrast l. 4. hist. 3. Ἀκασίαν, id est, Spinam, sive Ἀκασίαν ἀγυρτίαν Spinam Aegyptiam 9. hist. 1. esse volunt: & Dioscoridi l. 1. c. 133. spina est arborefcens fruticosa in rectum non assurgens, florem habens album, fructum verò instar Lupini siliquis inclusum: ex hac succus exprimitur & gummi ex ea spina manat: de hoc succo Plin. l. 24. c. 12. Est, inquit, & Acacia spina succus: fit in Aegypto, alba nigraq; arbore, &c. Et Theophr. Spina ex eo nomen accepit, quòd tota arbor aculeis horret excepto caudice: nam & super germina, foliaq; aculeos gerit, magnitudine excellit, materies quippe duodenorum cubitorum, testis idonea caditur: ejus duo genera, quædam candida imbecillis facileq; putrescens: quædam nigra, quæ robustior & incorrupta, &c. fructus in siliqua modo leguminum, flos pulcher aspectu ut coronas ex eo facerent, &c. Eadem ferè Plinius l. 13. c. 9. nomine Spina Aegyptiacæ. Et Diosc. duplex est: altera longè minor humilis ac tenerior, aculeis vallorum in modum obsita, folia rufa simili. habens: semen in folliculis connexis, ternum quaternumve capitibus, lenticula minus.

I. Aca-

I. Acacia folijs Scorpioidis leguminosæ.
 Acantha & Acantha Ægyptiaca, Hippoc.
 Acacia Ægyptia, Dod. gal. Lugd. Cam. Alexandrina, Cam.
 Acacia prima, Ang. Lac.
 Acanthus Theophrasti, Ang.
 Acacia, Bellon. (quæ Akakia in offic. Constantinop.) Dod. Cam. ep. Alp. verâ, Cluf. ad Garz.
 Spina Acaciæ Dioscoridis, Ad. Lob.
 Acacia, Arabibus Schamuth, Schack, Halepi, Rauvvolf.
 Acaciam I. à Matth. & Lugd. propositam quam

Acaciam majorem Durantes vocat, Arborem Judæ cui aculei adpicti sunt, multi existimant.
 II. Acacia trifolia.
 Acacia altera, Matth. Dod. ut: Lac. Bellon. Rauvvolf. Lugd.
 Acacia, Lon. altera Dioscoridis, Ad. Lob. Tab.
 Aspalathus, Cæs. sive Acacia 2. Matthioli, Gesn. hort. Cam.
 Aspalathus 2. Dioscoridis, Guil. epist. & Hon. Belli ep. I. ad Cluf. (quo nomine & Græcis indigenis hodie donatur) Ponæ Ital.
 Acacia Dioscoridis, Ger.

A S P A L A T H U S.

Aspalathus, Ἀσπλάθος & alijs Erysisceptrum, frutex est lignosus, spinis crebris aculeatus: duplex est, alter detracto cortice rubens aut purpurascens, alterum genus candidum est Dioscoridi l. I. c. 19. At Plinius non eadem omnino tradit l. 22. c. 24. in eodem tractu Aspalathus, inquit, nascitur spina candida, magnitudine arboris modica, flore rosea, radix unguentis expetitur: quidam Erysisceptrum, alij Sceptrum vocant, &c. & l. 24. c. 13. Orientalem, alium à Rhodio facit.

I. Aspalathus cortice cinereo, ligno purpureo.
 Aspalathi prima species Dioscoridis, Ponæ Ital. à quo portionem accepimus.

II. Aspalathus colore buxi.
 Aspalathi primum genus, Ad. & Lugd.
 Lignum Americ. buxei coloris, Lero de Brasilia Lignum aureum & flavum in Terzera insula, Linscot. 3. part. Ind. Or. c. 6.

III. Aspalathus albicans torulo citreo.
 Rhodium lignum, quibusdam Agallochum, Olea æthiopica videtur, Cord. in Diosc.
 Agallochum fortè, id est, Xyloaloe solida, quibusdam lignum rhodium, rhodisium & aspalathum, alijs Oleastrum lignum, Cord. hist.
 Aspalathi tertium genus, Ad. & Lugd.
 Aspalathus Rhodius, Lob. ico.
 Lignum rosei odoris in Brasilia, Lero descript. Bras. vel par. 3. Ind. Occid. c. 12.

IV. Aspalathus rubeus.
 Rhodium lignum rubescens & purpurascens Ruellij, Cord. in Diosc.
 Aspalathi secundum genus, Penæ & Lugd.
 Aspalathus roseus, Ad. Lob. ico.

Lignum Americanum rubrum diversi à Brasilia generis, è quibus claves suas barbari conficiunt, Lero l. c.
 an Lignum Sanguinho dictum, totum rubrum & cruentulum in Terzera insula, Linscotto l. c.

V. Lignum Americanum album.
 Lignum album ut charta, Lero l. c.
 Lignum cretæ candore nivium, Linscot. l. c.

VI. Lignum Americanum violaceum, quæ ligna solius naturæ miraculo distincta, terra illa profert, Lero l. c.

VII. Lignum Feixo, & varij generis ligna præstantissima, insula Pico promit, Linscot. l. c.

S A N T A L U M.

Cum multi Santalum pro Aspalatho vero sumpserint: & aliqui Agallochum, lignum rhodium, crediderint, utrumq; subjungemus.

Santalum veteribus Græcis inditum videtur, & Sandal Avicennæ, Serapioni & Mauritanis: Indis verò Sarcanda, Garzia auctore, dicitur: quod folijs est Lentisci amulis, flore ex ceruleo nigricante, fructu cerasi magnitudine nigro, insipido: trium generum, rubum album pallidum, quæ uno in loco non proveniunt: eadem A-costa & Lugdunensis historia habent. Santali cinerice quoq; in regni Congiani descriptione mentio fit.

I. Santalum album, Matth. Lac. Lon. Cord. hist. Cast. Garz. Lugd. Tab. Ger. Linscot. part. 4. Ind. Or. 30.
 Lignum odoratum candidum, Cæs.

II. Santalum pallidum, Matt. Lac. Garz. Lugd.

Santalum citrinum, Cord. hist. Lon. Cast. Linscot. l. c.

Santalum flavum, Tab. Cæs. cui flavum quod hodie habetur, candidi medulla est & citrinum Serapioni dicitur.

III. San-

III. Santalum rubrum, Matt. Lac. Lon. Cast. Garz. Lugd. Tab. Ger. Linscot. l. c.

Lotus veterum, Sandalus rubea officinarum, Cord. in Diosc.

Sandalum rubeum, Cord. hist.

Lignum odoratum rubrum, Cæs.

Santali rubri, quod in officinis Lignum aquilinum dicitur, & quo in regno Congiano febres curentur, Pigafetta in desc. regni Congiani c. 7. meminit.

IV. Santal. cinericeum, quo Scabiem Gallic. sanant, tanti apud eos precij, ut vel parva ejus particula seruo robusto comutetur, id. proponit.

V. Pseudosantalum rubr. sive arbor Brasilia. Arbor Brasilia Theveti, Lugd.

Bersilicum, Lon.

Perfilium rubrum & citrinum, Cord. hist.

Bresiliensis arbor in Guajana: par. 8. Ind. Occid.

Brasilia arbor, barbaris Araboutau, quercum proceritate & ramorum copia adæquat, folijs buxeis persimilibus: fructum non ferens: harum quædam, quam vix trium: altera, quam vix octo: & altera quam vix sedecim hominum ulnæ amplecterentur, Leri. in desc. Brasil.

VI. Arbori Brasiliænæ affinis: in regno Guineæ, in Insula Casco, arbores sunt, quæ vel Brasilienses rubedine superant, quarum lignum instar politissimi speculi nitet, tantæ duritiei, ut vix ingenti labore inflecti possit, ut habetur in 6. parte Indiæ Orientalis cap. 56.

an Lignum Brasilianum quod flammei coloris est, & tincturis adhibetur, Joseph. Acoftæ l. 4. c. 29. meminit.

VII. Arbores pigmentifera.

Arborum peculiaria genera ex quibus rubrum, nigrum, flavum & purpureum colorem extrahunt, in Insula Madagascar seu Laur. p. 4. Ind. or.

VIII. Ligno Brasiliano simile.

Lignum Sapou lanis tingendis percommo- dum, Linsc. par. 2. Ind. Or. c. 24.

IV. Pseudosantalum Creticum.

Abelicea, Abelicea folijs Alaterni, fructu piperis, ligno rubro, cujus pulvis Santalum imitatur, Hon. Belli epist. 2. ad Cluf. Ponæ Ital.

X. Pseudosantalum album.

Lign. Sambarane Santalo albo persimile, Garz. Sambarane, Acoftæ.

XI. Lignum ex freto Magellanico medulla flavescente.

Lignum exoticum alterum, Cluf. exot. l. 1. c. 7. Fructum fert nigrum myrrillis similem.

XII. Lignum Moluccense folijs malvæ, fructu avellanâ minore, cortice molliore & nigricante, Pavana incolis, Lugd.

Lignum Molucense, Acoftæ.

Lignum Pavanum, Tab.

XIII. Ligna preciosissima ex Havana & Insula Cuba in Hispaniam vehuntur, cujus generis sunt Ebanos, Caovana, Granadillos, Cedrus & similia: Joseph. Acofta l. 4. c. 30.

A G A L L O C H U M.

Aγαλλοχον veteribus, at recentioribus etiam συλλοχόν: Agallochum & Lignum aloës. Dioscoridi l. 1. c. 21. Lignum est quod ex India & Arabia deportatur, Thyia ligno simile, maculatum, odoratum, gustu adstringens, cum quadam amaritudine, cute verius quam cortice vestitur, aliquantum versicolore. At Garzia arbor est olea instar, interdum minor, quæ non nisi in Indiâ nascitur. Tarum Plinij l. 12. c. 20. aliqui existimant, quod Agallochum syl. esse, Dalechampius, notis in Plinium, suspicatur: sed brevior est Plinius, quam ut quid pronunciaré liceat. Agalagen & Xyloaloës, Avicenna.

Hujus plura genera Serapiol. simp. c. 197. enumerat, Indum Mondunum, Seificum, Alcumericum: & Ruell. l. 1. c. 36. quatuor Agallochi genera recenset. Lud. Romano triplex genus ejus arboris: 1. quod Calampart vocetur: duo alia in Insula Taprobana, quorum 1. Lubam, alterum Bochor nominat, quæ duo genera ad nos convehantur.

I. Agallochum præstantissimum.

Agallochum primum quod Calampart vocatur, & solum inter Reges Indiæ distribuitur, Lud. Romano.

Lignum Calamba, quod syncerum cum auro argentove persæpè deponderatur, Linsc. part. 2. Ind. Or. c. 24.

Lign. Aloës Calamba dictū, Ei. p. 4. Ind. or. c. 32.

Lignum Calambes sive Aloës, par. 8. Ind. Or.

II. Agallochum officinarum.

Agalloc. esse Lignum aloës, multi credunt, Ang. Aloë & Aloa, Vartomano.

Agallochum, lignum aloë, vel paradyfi, vel S. Crucis, Cornaro.

Agallochus sive Xyloaloës, Cord. in Diosc. Ad. Lob. Cast. Garz. Lugd.

Tarum, id est, Xyloaloë fissilis, levis & aromatica, Cord. hist. & Tarum crispum, Eidem.

Ddd

Lig. um

Lignum aloës, Lon. Frag. Tabern. Cæfalp. qui Tarum Aëtij facit: at Cornarus Xyloaloën Aëtij dicit.

Lignum aloës quod Palo d'Agula dicitur, Lincot. par. 2. Ind. Or. c. 24. sive Palo d'Aguilla, Eid. par. 4. Ind. Or. c. 32.

III. Agallochum sylvestre.

Lignum aloës sylv. Garziæ, Frag.

Xyloaloë sylv. Lugd.

Aquilla brava sive sylvestre, Malaice Garro, Linc. l. c.

Ex illo, sed ex hoc frequentius, sphaerulæ prætorizæ odoris jucunditate & præcij magnitudine commendabiles conficiuntur, sunt etiam ex alio ligni genere, quod Agallochum æmularur, sed inodorum est.

GENISTASPARTIUM.

I. Genistaspartium spinosum majus primum flore luteo.

Aspalathus alter primus, Clus. hisp. & hist.

Aspalathus, Cast. primus Monspel. Lugd.

Acacia altera, Ang.

Aspalathus secunda Monspel. Lob.

Genistaspartium spinosum majus, Ad. Lob. ico.

Scorpius primus, Tab.

Genista spinosa minor, Ger.

II. Genistaspartium spinosum majus secundum flore pallido.

Aspalathus alter secundus, Clus. hisp. & hist.

III. Genistaspartium spinosum majus tertium hirsutum.

Aspalathus alter tertius, Clus. hisp. & hist.

IV. Genistaspartium spinosum minus.

Scorpius secundus, Clus. hisp. & hist. Cast.

Genistaspartium spinosum alterum, Lob.

Genistæ spinosæ altera icon, Dod.

Aspalathus alter Hispanicus, Lugd.

Scorpius tertius, Tab.

Spina Christi, Cæfalp.

Genista spinosa major, Ger.

V. Genistaspartium spinosum folijs polygoni.

Alhagi Maurorum in cujus fronde, præcipue apud Perfas, Manna colligitur. Rauvvolf.

Planta spinosa Maurorum Alhagi, Lugdunenfi app.

VI. Genistaspartium spinosum folijs lenticulæ, floribus ex cæruleo purpurascens.

Spartum aphyllon fruticosum junceis aculeis lanatis capitulis, Ad. Lob. Lugd.

Erinacea, Clus. hisp. & hist. Lugd. Belli.

Genistæ rotundæ alterum genus, Cæf.

Scorpius quartus, Taber.

Spartium aculeatum aphyllon, Eid.

Genista spinosa humilis, Ger.

VII. Genistaspartium spinosum aphyllon alterum, tribus aculeis semper junctis, floribus luteis.

Achinopoda Cretensum, Bellonio.

Echinopoda Cretica.

Chenopoda Plinij l. 11. c. 8.

Echinopoda Plutarchi & Atheni, Clus. an idem sit cum quarta, dubitat Clusius.

GENISTA SPINOSA

sive Scorpius.

Scorpius, Theophrasto 6. hist. 1. (Nepam Gaza vertit) spinosa planta, tota spinis constat ut Corrida: sic hæc adulta, nullo modo foliosa est, sed spinas tantum pro folijs habet: præterea radice singulari breviq, constat, ante æstatem non germinat, germinationem in autumnum prorogat: floret etiam post æquinoctium Autumnii: florem in carne extuberante, sub extrema aculei profert.

I. Genista spinosa major brevibus aculeis.

Scorpius sive Nepa, Anguil.

Nepa Theophrasti, Ad. Lobel. Tabern. Camer. Rauvvolf.

Scorpius Theophrasti, Lugdun.

Genista aculeata minor, sive Nepa Theop. Ger.

II. Genista spinosa major longioribus aculeis.

Ulex Plinij quibusdam l. 32. c. 4. qui nullas notas addidit.

Genista spinosa, Dod. ut.

Scorpius primus, Clus. hisp. & hist.

Scorpius

Scorpius alter, five Genista spinosa, Lugd.

Scorpius secundus, Tab.

Genista spinosa flore albo, Ger.

Floribus est luteis, at in regionibus calidioribus ruffo colore, ut rubere videantur, nitent: & ratione loci variat magnitudine & aculeorum multitudine, paucitateve.

III. Genista spinosa minor Germanica.

Genistella, Trag. Fuch. Dod ut: Lugd. Tab.

Genista vel Genistella spinosa, Gesn. hort.

Genistella aculeata, Ad. Lob. Tab. spinosa, Cam.

Genista minor vel aculeata, Lon.

Genista minor, vel Genistella, Cast.

Genistæ species spinis & aculeis horrens, Clus. histor.

Coroneolæ similis suffrutex, Cæs.

IV. Genista spinosa minor Hispanica villosissima.

Genistella Monspeliaca spinosa in Prodromo.

V. Genista minor aspalathoides, vel

Genista spinosa Anglica in Prodromo descripta.

GENISTA NON SPINOSA.

I. Genista angulosa & scoparia.

Genista, Brunf. Trag. Fuch. Dodon. ut: Cord. in Dioscor. Cam. ep. Tabernæm. Ger. vulgaris, Bellon. Clus. hist.

Genista angulosa, Cord. hist. descr. (ubi malè Chamæspartij icon additur) Lugd.

Genista minor seu non aculeata, Lon.

Genista scoparia vulgi, Lob. Eyf.

Genista quadrato junco I. Cæs.

Spartium, Turn. Adv.

Flos communiter luteus, rarius albus, hinc duæ figuræ apud Tab.

Genistæ & Genistæ albæ: & apud Gerardum

Genistæ & Genistæ tenuifoliæ nomine: hujus flores nondum apertos, vicini nostri in Brisgoja muria condiunt & Capparum loco utuntur.

Radici quin etiam sæpè Orobanche adnascitur, & Rapum Genistæ vocant.

Genistellam Taber. pingit, quam Chamægenistam Anglicam Ger. nominat, quæ sola magnitudine à priore differre videtur.

Hujus generis exiguum in alpibus lato cespice, palmaribus juncis, mollibus, sine folijs crescere, Cæsalpinus scribit.

II. Genista tinctoria frutescens folijs incanis.

Genista tinctoria Hispanica, Clus. hisp. & hist.

Genistæ tinctoriæ altera icon, Dod.

Genistella infectoria, Lob. Ger.

Genista tinctoria Clusij, Oricella Theveti, Lug.

Genista infectoria Hispanica, Tab.

Sub hac, quo tempore floret, Hæmodori quoddam genus elegans, brachialis interdum

longitudinis, floribus magnis & luteis crescit, Clusio monente.

Meminit Dodonæus Genistæ hirsutæ Hispanicæ, quam tertiam facit, cujus Calphurnius meminit: hanc non novi.

III. Genista tinctoria Germanica.

Luteam herbam Plinij l. 33. c. 5. aliqui volunt.

Flos tinctorum, Brunf. tinctorius, Fuch. Lon. Castor.

Ferula, Trag.

Lysimachia, Leoniceno.

Coroneola, Ang. Cæs.

Genista humilis, Dod. gal. Gesn. hort. Lugdun. Thal.

Genista tinctoria, Dod. vulgaris, Clus. hist.

Genistella infectoria vulgi, Adv. Lob.

Genistella tinctoria, Tab. Ger. Eyf.

Chamæleuce, Cord. hist. quæ ad iconem, nam Hederam terrestrem describit.

Variat folijs latioribus angustioribus, ramulis modò erectis, modò procumbentibus: quin etiam magnitudine, quare

Florem tinctorium minorem Lonicerus addit.

IV. Genista ramosa folijs hyperici.

Genista minima, Lugd.

Hec variat: eam non longè Friburgo, & ad Petram pertusam frutescentem, & Monspelij humilem collegimus.

V. Genista Arabica quæ à nostra diversa, planities ad montem Sinai obstiti sunt: quæ etiam in Arabiæ solitudinibus nascitur, Bellon. ob. sed quid?

CHAMÆGENISTA.

I. Chamægenista folijs Genistæ vulgaris.

Chamægenista prima, Clus. hist. seu Pannonica,

Genistella pannonica, Tab.

(Ger.

II. Chamægenista sagittalis.

Chamæspartium, Trag. Lon. Lugd. Tab.

Genista angulosa, Cord. hist. quoad iconem.

Genista minima, Gesfn. hort.
 Genistella graminea montana, Adv.
 Genistella montana, Lob.
 Chamægenista altera, Clus. pan. & hist.
 Genista sagittalis pannonica, Cam.
 Genistella lagopoides, Ger.
 Variat magnitudine, hinc
 Chamæspartium 1. & 2. Tab.
 Genistella lagopoides major & minor, Ger.
 III. Chamægenista caule foliato.
 Genista humilis, Dod. pumila, Cam.

Chamægenista peregrina, Cl. hisp. & hist. Lug.
 Genistella pinnata altera Hispanica, Lob.
 Genistella pinnata, Ger.
 Chamæspartium tertium, Tab.
 IV. Chamægenista folio articulato.
 Chamæspartium Narbonense, Tab.
 Genistella globulata, Ger.
 V. Chamægenista Cretica, in Prodomo
 descripta.
 VI. Chamægenista montana hispida.
 Genistæ minoris species, Thallio.

S P A R T I U M.

Σπάριον frutex est proferens virgas longas, sine folijs, firmas, fractu contumaces, quibus vites alligantur: fert lobos ceu Phaseolus, in quibus semina parva lenticula similia, florem luteum instar Leucoij, Diosc. lib. 4. cap. 158. quod nusquam in Europa gigni Guiland. scribit. Et Theoph. 1. hist. 8. λινόσπαριον. Linogenistam Gaza vertit, cujus cortex multiplex tunicis cadit. At Plinio lib. 24. cap. 9. Genista est, cui easdem vires, quas Dioscorides Spartio ascribit.

I. Spartium arborefcens feminibus lenti-
 similibus.
 Genista, Matt. Tur. Italica, Dod. Hispanica, Ger.
 Genista major, Cast.
 Spartium, Matth. Lon. Lugd. alterum, Lac.
 Spartum, Fuch. Dod. gal. Tur.
 Genista σπαρτός Græcis, Ang. Guiland. pap.
 Genista juncea, Cord. hist. Gesfn. hort.
 Spartus vel Spartium, Gesfn. hort.
 Spartium Dioscoridis, Genista Plinij sive His-
 panica, sive Africana, Clus. hist. Lugd.
 Spartium Dioscorideum Narbonense & His-
 panicum, Adv. Lob.
 Genista altera junco rotundo, Cæf.
 Genista transalpina, Cam.
 Spartium Hispanicum, Eyft. 1. 2. & 3. Tab.
 Pseudospartum Hispanicum, Ger.

II. Spartium alterum monospermon semi-
 nereni simili.
 Spartum frutex majus, Dod.
 Spartium primum, Clus. hisp. at in hist. Spar-
 tium 2. Hisp.
 Spartium Hispanicum alterum flore luteo, Lob.

Spartium Hispanicum alterum, Lugd.
 Spartium Hispanicum 4. Tab.
 Pseudospartium Hispanicum ἀφύλλον, Ger.
 III. Spartium tertium flore albo.
 Spartium 2. Clus. hisp. at in hist. 3. Hispanicum.
 Spartum frutex minus, Dod.
 Spartium 2. flore albo, Lob.
 Spartium aliud Hispanicum Clusij, Lugd.
 Spartium Hispanicum quintum, Tab.
 Pseudospartum album ἀφύλλον, Ger.
 IV. Sparto primo affinis.
 Genistæ Hispanicæ affinis, in Prodomo.
 V. Spartum triphyllum.
 Genista Ilvensis, Lugd.
 Genistæ rotundæ genus in Ilva, Cæf.
 Calsia Latinorum, Guilandino.
 an Spartum minimum montanum triphyllum,
 Colum.

VI. Spartum sterile.
 Sparti genus, in Hispania & Africa, juncus
 propriè aridi foli, quod neque folium, neque
 florem, neque semen fert, quo ad varia utuntur,
 Guiland. pap.

C O L U T E A.

Κολουτία Colutea, Liparia peculiaris, inquit Theophrastus 3. hist. 17. arbor procera, fructum fert in siliqua, magnitudine lentis, folium mittit sænogræco non ab simile, &c.

I. Colutea vesicaria.
 Colutea, Theophrasti, Trag. (cui vulgo Sena)
 Dod. gal. (cui & Cytisus Latinorum) Ges. hor.
 Lob. Clus. hist. Tab. Ger.
 Colutea, Fuch. Matth. Lac. Lon. Dod. Ad. Cast.
 Senæ Mauritanorum, Ruellio.

Sena, Cord. hist.
 Senna sylv. quibusdam malè, Gesfn. hort.
 Colutea, Senæ genus non est, cum nullas facul-
 tates cum Senna communes habeat, Bellon.
 Colutea vesicaria, Lugd. (cum duplici figura)
 Cam. Eyflett.

Emeri alterum genus, Cæfalp.

II. Colutea filiquosa five scorpioides major.
Colutea scorpioides, Ad.Lob.Lugd. Cæ.ep.Ger.
Colutea scorpioides prima, Cluf.pan.Tab.
Colutea scorpioides prima elatior, Cluf.hift.
Emerus vulgo, Cæfalp.

III. Colutea filiquosa minor.
Colutea scorpioides humilior, Cluf.pan.Ger.
Colutea scorpioides 1. humilior, Cluf.hift.
Colutea scorpioides 2. Tab.

IV. Colutea filiquosa minor coronata.
Colutea scorpioides altera, Cluf.pan.& hift.
Colutea scorpioides tertia, Tab.

Colutea scorpioides montana, Ger.
V. Colutea scorpioides maritima glauco
folio: in Prodrómo descripta.

VI. Siliqua oblonga cinericea granis Co-
luteæ.
Fructus minor 12. Paludani, Cluf. exot. libr. 2.
cap. 20.

S E N N A.

Sennam, quidam Dioscoridis Delphinium, alij Pelecinum, alij Peplium, alij Empetron, alij Alypon: alij Theophrasti Cercidem five Coluteam tertiam, alij Colyteam primam esse putant: at rem novam veteribus Græcis & Latinis Scriptoribus indictam, & à Mauritanis primò propositam à Serapione sub Sene, à Mesue, quæ domesticam & sylvestrem facit, sub Senna, censemus: cujus, ex Græcis solus Actuarius meminit.

I. Senna Alexandrina, five folijs acutis.
Sena Alexandrina, Trag. Gesn. hort. Cam. epit.
& hort.
Sena Orientalis, Ang. Bellon. Ad. Cæs. Tab. Ger.
Senna Ægyptia five Alexandrina & Syriaca,
quæ præstantissima, Lugd.

II. Senna Italica five folijs obtusis.
Senna, Hermolao.

Sena Italica, Trag. Tabernæm. Adv. Gerard.
Cam. ep. & hort.
Sena, Matth. Fuch. Dod. ut: Lac. Cord. histor.
Lon. Lob. Cast. Lugd.
Sena altera, Aug. forte Androsace.
Sena altera media dicta, Bellon.
Sena communis & vilior, Gesn. hort.
Sena nostras, Cæfalp.

B A R B A J O V I S.

Plinius lib. 16. cap. 18. inter arbores, inquit, odit aquas & quæ Jovis Barba appellatur, in opere topiario consilis: & in rotunditatem spissa, argenteo folio. Hujus Anguillara species duas facit, alteram de qua inter Cytisos egimus: alteram de qua in præsens.

Barbæ Jovis prima species, Ang.
Barba Jovis, Cæs. Cam.

Jovis barba, Lugd. Cluf. hift.

S E C T I O S E C U N D A.

JASMINUM; SYRINGA; LENTISCUS; MOLLE; THURIFERA
ARBOR; TEREBINTHUS; BALSAMUM; PISTACIA; STAPHYLO-
dendron; Glans Unguentaria; Ceratia five Siliqua; Calsia nigra five Fistula;
Tamarindus; Lobi & Fructus exotici.

J A S M I N U M.

Jasminum Arabes Zambach & Sambach Serapione auctore appellant, & Græcos imitari volentes, Jeseemin, à Jafme Græca voce. Jafme autem dicta fuit, quasi medicatus odor, aut immutata litera Jofme, quasi viola odor.

Genera tria Serapio tradit: unum cui flos albus, alterum cui luteus, tertium cui ceruleus: etiam rubro flore in Asiaticis hortis reperiri, Clusius refert: Dalechampius puniceum addit.

I. Jasminum vulgatius flore albo.
Gelseminum vel Jasminum, Matth. Cast. Cam.
Gesminum, Anguil.
Jasminum, Dod. ur: cui & Apiaria, Cord. in Diof.
Jafme & Sambac, Gesn. hort.

Gelseminum vulgatius, Adv. Lob. Cæfalp. cui
Smilax lævis Dioscoridis.
Jasminum album, Lugd. Tab. Ger. fl. albo, Eyft.
II. Jasminum humiles luteum.
Gelseminum luteum, Adv.

Jasminum luteum, Lob. in ico. Tab. Ger. flore luteo, Eyst.

Gelseminum humilium alterum fl. luteo, Cæs.

III. Jasminum humilium magno flore.

Gesmini 3. species, Ang.

Chamægelseminum grandiflorum, Lob.

Gelseminum humilium primum, Clus.

Jasminum puniceum, Dalech. Lugd.

Gelseminum Catalanicum, Cam. ep. (sive Hispanicum) Eyst.

Jasminum candidiflorum, Tab. majus, Ger.

Flos candidus est averfa parte rubens.

IV. Jasminum cæruleum, Serapioni.

Jasminum cæruleum, Tab. Ger.

In hoc genere cæruleum nondum vidimus: an Arabes Ligustrum Orientale, quod alias Syringa cærulea dicitur intellexerint, Cæs. alpinus dubitat: alij Clematidem cæruleam esse volunt.

V. Jasmi. luteum vulgo dictum, bacciferum.

Polemonium Monspeliensium, Gesn. Ad. Lob. Lugd. Cam. Eyst.

Ruta capraria Gallorum Monspel. Gesn.

Trifolium fruticans, Dod. Tab.

Ruta baccifera sive trifolia, Tab.

Jasmini species trifolia non videtur a Polemonium accedere, Colum.

Folijs ludit: nam licet communiter, præsertim si in hortis colatur, trifolium sit, attamen circa Monspelum aliquando unico folio reperitur.

VI. Jasminum millefolij folio.

Gelseminum alterum rubrum, Cæs.

Quamoclit, Cam.

Gelseminum Indianum pennatum flore sanguineo, Ponæ Ital.

Convolvulus pennatus exoticus, Col.

Quamoclit sive Jasminum Americanum, Clus. cur. post.

S Y R I N G A.

Syringa licet Africum vocabulum videatur, aliquibus tamen à virgarum rectarum longitudine & inferioris medulla fungosa copia dicitur: vel potius quod ramuli exempta medulla fistulosi sint.

I. Syringa cærulea.

Lilac, Matthiol. (qui glandem unguentariam existimat) Adv.

Lillach, Dod.

Cæuda vulpina Turcarum, Bellon.

Syringa cærulea Lusitanica, Lob. Eyst.

Syringa flore cæruleo, Clus. hisp. & hist. Lugd. Cam. Ger.

Syringa Lusitanica, Tab.

Ligustrum Orientale, forte Jasminum cæruleum Mauritanorum, Cæs.

Ostryam Theoph. 3. hist. 10. esse aliqui volunt, auctore Lugd. historiæ monente: est Ostrya, inquit, quam nonnulli Ostryam vocant, unica species Oxyæ (Plin. l. 13. c. 21. τὴ μέλαια, id est fraxino, legit) tum satum, tum cortice similis: folio pyrorum, multo oblongiore, in acutum contractiore & majore, fibris multis & crassis, à medio dorsi in modum costarum recta secundum magnam fibram porrectis, in fibris ipsis rugato & in ambitu leviter serrato, materie dura, decolore albida: fructu parvo, oblongo, hordeo simili, flavo: radices sublimes habet. Idem ferè Plinius.

Variat floris colore, qui communiter cæruleus: aliquando cinereus & quasi argenteus: hinc figuræ duæ apud Eyst. nomine Syringæ flore lacteo & flore cæruleo.

II. Syringa Arabica folijs mali arantij.

Sambac Arabum sive Gelseminum Arabicum, Alpini.

Jasminum Arabicum sive Syringa Arabica, Clus. cur. post.

III. Syringa albæ sive Philadelphus Athenæi.

Syringa, Dod. Cæs. albæ, Tab. Ger.

Syringa flore albo, Clus. hisp. Lugdun. (quam Ostrya Theophr. volunt, quod Clusius negat) odorato, Cam.

Syringa Italica, Lob. Eyst.

Frutus coronarius, Clus. hist.

Flore communiter est simplici, rarius pleno, quare Syringa Italica flore albo pleno, & Syringa flore albo simplici, apud Eyst.

IV. Syringæ albæ affinis.

Fructus miscellaneus undecimus, Clus. exot. lib. 2. cap. 21.

L E N T I S C U S E T M O L L E.

Lentiscus forte dicta, quod folia lentore quodam lentescant: χῖν⊙ Dioscoridi l. 1. c. 89. quasi χῖνός fisisilis, quod facile & frequenter in dontisc alpia findatur: quod & Diosc. tempore factitatum, qui arborem ut notam non describit, sed ejus resinam quam uasinu nominari ait: de qua inter Resinas. Hujus baccas Hippoc. de nat. mulieb. χῖνιδας (non ἐχῖνιδας) appellat.

I. Len-

I. Lentiscus vulgaris.

Lentiscus, Matth. Ang. Dod. ut : Bell. Lac. Lon. Ad. Clus. Lob. Cæs. Lugd. Cast. Rauvvolff. Lentisci in Chio similes sunt ijs qui in Gallia Narbonensi & Italia nascuntur: solæ tamen quæ in Chio Mastichen præbent, Bellon. obs.

II. Lentiscus Peruana.

Molle, Clus. in Monardem, Lob. & lib. de Bals. Cam. Ger. Colum. addens, quod si in Creta nasceretur, pro Tragio supponi posset.

Mollis, Cast. arbor, Tab.

Molle arbor, Lugd. & hist. Ind. Occid. p. 9. lib. 4. c. 30. quæ in Moxu vocatur arbor ex Peru, quod hinc primum alio translata sit.

Moly, molle & muelle, Frag.

Variat folijs, quæ in tenella dissecta: in adultâ nec incisa, nec crenata sunt, quemadmodum ramus adultioris arboris in Matthiolo nostro, & Clus. cur. post. exhibetur. Uvæ quoddam genus producit, unde Indi vinum premunt, Ind. Occid. l. c.

III. Arbor exotica folijs alatis.

Juvv apud Amazones nascens, Clus. exot. l. 4. cap. 14.

IV. Arbor exotica folijs.

Moringa, Acoftæ, Cast. Lugd.

Fructus raphani crassitie, radix unicornu vi-

ces supplet; & ejus in Theriaca usus est.

V. Arbor exotica spinosa folijs lentisci.

Bonduch Indorum, Ponæ Ital.

Fructus peregrinus primus, Clus. l. 2. exot. c. 30.

Lobus *ἐχινώτος*, Clus. exot. l. 3. c. 15.

Mates Indorum cinericei coloris, id est, Legumen Indicum, Eid. & Ponæ.

Eructus peregrinus prior, Clus. exot. l. 2. c. 30. & in tab. 2. Lugd. Tab. Ger.

Hujus fructum Milij Indici primum, dein Bonduch nomine à Pona, Veronâ accepimus, qui Avellanæ magnitudine, durissimus, splendens & cinericei coloris.

Ex Brasilia, Java, & Virginea etiam Pisorum nudorum nomine multi adferuntur.

VI. Lobus orbicularis fuscus spinosis tuberculis obsitus, binos phaseolos nigros continens.

Fructus quartus qui Indis Samparantam, ex navigatione. Batau. Clus. exot. l. 2. c. 15.

Lobus echinatus Molucensis, Ponæ Ital.

an Samparanton radix valida & amara quæ in Sunda nascitur, in Ind. Or. par. 4. c. 8. hujus arboris radix est?

VII. Arbor Malabarensium fructu Lentisci.

Pauate, Acoftæ, Lugd. Cast. ap.

Arbor erysipelas curans, Lusitanis.

THURIFERA ARBOR.

Thurifera arbor, Græcis *λίβανος* & *ἀσθραλίβανος*: quemadmodum lachryma *λίβανός*, quæ Hippocrati *λίβανός* *καρπός* dicitur: *λίβανος* à *λίβω* stillo: licet Græci fabulentur à juvene Assyrio hujus nominis, quod Deos studiosissime coleret, ab invidis occiso & in hunc fruticem converso dici: hinc Dysthure gratius nihil esse. Lovan Arabibus; de qua sic Theophrast. 9. hist. 4. arborem nonnunquam quæ quinis fere cubitis attollatur & ramosam ferunt, folio pyri sed multo minore, coloris herbacei ut Ruta, cortice levi Lauri modo: 4. hist. 6. in Arabia, Syria, India nascitur: 9. hist. 2. sub cane & serventissimis diebus incidi referunt: 9. hist. 3. & tam sponte quam incisa thus prodire posse. Idem 9. hist. 4. aly thuris arborem lentisco similem prodidere, & fructum quoque lentisci folium subrutilum: Idem folia Lauri & Lavia tribuit. At Garzia, arbor est humilis, folia lentisco similia habens, & Arabia peculiaris: Theveto pinis resiniferis similis. Non solum ipsius lachryma in usu fuit, sed & cortex arboris apud Diosc. l. 1. c. 82. & *μαύνη*, manna thuris c. 83. & *αἰθέρη* fuligo c. 84. Vide inter Resinas.

Duplex est: alia montana, alia in planis nascens Garzia, Fragofo.

Arbor thurifera Theveto, Lugd.

Thuris limpidi folium, Ad. Lob. ico. Lug. Tab.

pingunt: & Taber. arboris caudicem cum Stagonia thure adpingit.

TEREBINTHUS.

Terebinthus, Græcis *Τερεβινθός* nominatur, quam Dioscorides l. 1. c. 9. velut arborem cognitam non descripsit. Theophrasto 3. hist. 15. alia mascula est, alia femina: & mascula quidem sine fructu: feminarum altera fructum statim rubentem edit, lentis magnitudine, qui coqui nequit: altera viridem (*ὄχλα* *ἄγος* Plinius pallidum l. 13. c. 6. vertit) deinde rubentem & cum vite maturescens, tandem nigrum saba magnitudine, resinofum, odore jucundiore, &c. flos olea similis, rubens: solia in uno pediculo multa, Laurinis similia, bina veluti

veluti Sorbo, in summis ramusculorum partibus imparia, nisi quod minus angulosa quam Sorbo, & ambitu laurinis similia, pinguis cum toto fructu: fert & illa folliculos quosdam cavos ut Ulmus, in quibus animalcula culicibus similia nascuntur. Et 4. hist. 5. Terebinthi Indica meminit. Plinius l. c. sed brevius de ea egit. Resina terebinthina ex hac colligitur, de qua cap. de Resinis.

I. Terebinthus vulgaris.

Terebinthus foemina altera Theophrasti.
Terebinthus, Matth. Dod. ut: Cord. in Diosc. & hist. Turn. Lac. Lon. Clus. hisp. & hist. Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.
Terebinth. minor in Lombar. & Hetruria, Ang.
Terebinthus lentiscifolia minor, Ad.
Terebinthus vulgaris, Rauvvolf.

II. Terebinthus peregrina fructu majore Pistacijs simili, eduli.

Terebinthus major cujus fructum Arabes Botn quibir appellant, Rauvvolf.
Terebinth. nostras Juglandes æquans, Bell. cult.
Terebinthus major pistaciæ folio, Ad. Lob.
Terebinthus Indica major Theophr. ex Rauvvolf. Lugd. ap.
Terebinthus latifolia, Tab. Ger.
Terebinthi majus genus ad Terebinth. Indicam Theophr. & Fael Serap. Avicen. & Rhafis referri potest, Clus. hist.

Folij oblongiusculis à Pistacijs, quæ rotundiora habet, & fructu sive nuce breviora & rotundiora differt, quo inquilini, perinde ut nos Avellanis vescuntur.

Gallarum genus quoddam nucis ponticæ magnitudine, Terebinthi arbores in Thracia & Macedonia producunt, quarum apud Turcas usus est, tenuissimis sericeis pannis inficiendis, Bellon. obsf.

III. Terebinthus peregrina fructu minore & cæruleo, eduli.

Terebinthus Syriaca, Theoph.
Terebinthus in Cilicia & Syria, Bellon. obsf.
Terebinthi peregrini alterum genus, Clus. notis in Bellon.

Terebinthus minor, qui Arabibus Botn fougier dicitur, Rauvvolf.

Terebinthus in Mesopotamia & Armenia, Eid.
Terebinthus minor, qui ad Bel Arabum referri potest, Clus. hist.

Et hujus fructus, qui cum suo cortice Piso majori æqualis est, perinde ut nos Pineos nucleos comedunt: quo & Persæ plus quam bis mille annis ante panis usum vitam sustentarunt, & etiamnum totius Syriæ incolæ ijs cum pane vescuntur: & propter colorem inter viridem & cæruleum medium, Arabes veteres, Granum viride, Bellonio attestante, appellarunt.

B A L S A M U M.

Balsamum, βαλσαμον Dioscoridi l. i. c. 18. arbor Lycij seu Pyracantha magnitudine conspicitur: folia habet Rutæ proxima, sed candidiora multò & perpetuò magis virentia, &c. qui & ὀπὸ βαλσαμον, φυλὸ βαλσαμον ἢ καρπὸν, sive succum, lignum & fructum commendat: & vim efficacissimam balsami liquori tribuit: proximum fructui, minimum vero ligno. Et Theophrasto 9. hist. 6. arboris magnitudo, quæ malo punicæ magna, rami multi, folium rutæ simili, candidum tamen, perpetuò virens, fructus similis terebintho tam magnitudine, quam colore, valde odoratus & lacrymâ ipsâ odoratior, &c. Plinius lib. 12. cap. 25. quædam alia scribit, alia ex utroque mutuatus videtur.

I. Balsamum Syriacum rutæ folio.

Balsamum, Matt. Lac. Ad. Col. Cast. Cæs. Alpino, Hon. Belli ep. 5. ad Clus. Liquor ejus Opobalsamum & Balsamælæon, de quo & Cord. hist.
Balsamum lentisci folio Ægyptiacum, Bellonius obsf.
Carpobalsamum veterum flavum.
Carpobalsamum & Cassamum verum, Cord. in Diosc. & hist. Cæs.
Lignum Xylobalsamum, Cæs. sunt aliquando festucæ tenues, quæ cum Carpobalsamo adferuntur.

At Terebinthus geminus, omnibus partibus, liquori, ligno & semini succedaneum esse potest.

Fontem esse in Sumatra Insula, qui Balsami pretiosissimi oleo scaturiat, Linscot. par. 2. Ind. Or. 21. scribit.

II. Carpobalsamum nigrum Alexandrin. an Semen Hyperico simile, quod, à Petra Palestinæ oppido etiam Dioscorid. tempore adferebatur. Carpobalsamum non legitimum, Matth.
Carpobalsamum offic. Cord. in Diosc. (qui addit, aliquando inter ea reperiri adulterinis granis majora, odoris & saporis suavissimi) Tab.

Balsami veri fructus, Alpino.

III. Xylobalsamum officinarum.

Myrtum potius quam Balsamum refert, Matth. Alterius fruticis surculi, quamvis aliquando inter eos mirum in modum odoris & saporis gratia commendabiles reperiantur, Cord. in Diosc. & hist.

Xylobalsam. vulgo nuncupatum, quod ex felici Arabia defertur cum Ægyptio convenit. Bel. ob. Lignum Balsami ex Arabia felici, Linscot. par. 2. Ind. Orient. 7.

IV. Balsamum Indicum, ex arbore Punicâ malo majore Xylo dicta, folijs Urticæ.

Balsamum Indicum novum, Matth.

Balsamum ex nova Hispania, Lacun.

Balsamum ex Occidentali India, Monard. Lug. & Ind. Occid. p. 9. l. 4. c. 28.

Balsami genus novum, Cæs. Frag.

Hujus genus limpidum, quod pura est exstillans lacryma, opobalsamum vocant: aliud imperfectius, quod ex ligno, cortice & folijs expressum est, aut ignis vi prolicitur, quod Xylobalsamum appellatur, Ind. Occ. l. c.

V. Balsamum fructu racemoso ex Hispaniola. Balsamum novum ex Hispaniola, Auctori hist. gener. Indiæ, Lugd.

Ex planta sponte nascente arboris magnitudine folijs amplis (quale Lug. hist. exhibet) sex digitos longis, 4. cum dimidio latis, elicitur.

VI. Balsamum Americanum.

Balsamum aliud ex Americæ continente, Lug. Ex arbore vasta, ramosa fructu pisi magnitudine siliqua digitum longa inclusa, quæ pingitur nomine Fructus balsami Monardis, Lugd.

Lobus oblongus aromaticus, Clus. exot. l. 3. c. 18. Balsami Peruani fructus, Ponæ, Clus. cur. post. Balsamum quod ex India occidentali adfertur primum in Hispaniola inventum: arbor unde elicitur Goaconaz ab indigenis vocatur, Ovied. hist. Ind. l. 10. c. 13.

Balsamum ex Nicaragua, Benzoni, Ind. Occid. part. 5. cap. 16.

an Balsamum ex Gueana, Ind. Occid. p. 8.

VII. Balsamum Tolutanum folijs Ceratiæ similibus, quod candidum est.

Balsamum de Tolu, Monardi, ex Insulis Tolu, Ind. Occid. q. 9. l. 4. c. 28.

Balsamum Tolutanum ex arboribus pumilibus pinis similibus, Lugd. ap.

an Balsam. album Curcas vocatum, Ind. occ. p. 8.

VIII Frutex Indiæ Orient. Lavendulæ folio. Arbor Lavendulæ folio, Clus. exot. l. 1. c. 5.

P I S T A C I A.

Pistacia Dioscor. l. 1. c. 177. in Syria gignuntur pineis nucibus similia. Theoph. 4. hist. 5. ferunt & in India Terebinthum esse. arborem alteri terebintho similem. cujus folia, rami & reliqua omnia terebintho similia; fructus autē diversus, similis enim amygdalis, non magnus sed aspectu similis & suavitate amygdalis præstantior.

I. Pistacia peregrina fructu racemoso, five Terebinthus Indica, Theoph.

Pistacia, Marth. Ang. Tur. Lac. Cord. in Diosc. & hist. Lon. Dod. Lob. Cæs. alp. Cast. Cam. Tab. Ger. Eyft.

Pistacium, Ges. hort.

Terebinthus Indica Theophrasti, Ad.

Pistachia, incolis Fisluc, Rauvolf.

Pistaciarum arbor, Dod. gal. Lugd.

Fructus dicuntur *πιστάκια*: Nicandro *πιστάκια*: Possidonio, monente Athenæo, *βιστάκια*: Latinis Pistacia: officinis & barbaris Fisticis.

II. Arbor exotica fructu racemoso, Charamais dicta.

Charamais & Ambela, Acoftæ, Lugd. Cast.

Duo genera, unum pyriforme, alterum malum minore, fructu avellanæ acido.

III. Pistacia sylvestris.

Staphylo dendron Plinij, lib. & c. 16. est & trans alpes arbor similima aceri, alba materia, quæ vocatur Staphylo dendron: fert siliquas & in ijs nucleos sapore nucis avellanæ.

Nux vesicaria, Trag. Dod. Ger.

Staphylo dendron, Matth. Bellon. Ad. Lob. Lug. Cam. Tab. Plinij, Dod. gal. Ges. hort. Eyft.

Arbor vitis & Lacryma Joppi, Ang.

Pistaciorum species, Scaligero in Aristot.

Pistacia Germanica, Lon. sylvestris, Cast.

Coulcoul & Hebulben Turcarum, Matth. epist.

At Bellonio obs. Hebulben femina sunt in officinis Turcarum venalia, quæ nobis in usu non sunt: quemadmodum nec Nux quædam gemini-pungi magnitudine, parvis granis esui aptis, avellanæ instar dulcibus, plena, quam Coulcoul, hoc est, nucem de Coulcoul nominant.

Ex fructu sphaerulæ precatioria sunt.

GLANS UNGUENTARIA.

Glans unguentaria, βάλανος μωρεψικῆς Dioscoridi l. 4. c. 154. fructus est arboris Myrica similis, magnitudine nucis Avellana, cujus interior pars expressa, veluti amygdala amara humorem emittit, quo ad preciosa unguenta pro oleo utuntur: at Theoph. 4. hist. 1. βάλανος simpliciter: Balano, inquit, à fructu nomen inditum: folium ejus Myrto simile est, sed oblongius, fructus magnitudine & aspectu capparisi fructui similis, cujus corticibus contusis unguentarij utuntur, &c. Hac unguentaria nomine à cæteris glandibus distinguitur, quod ea unguentarij plurimum utantur. Plinio libr. 12. cap. 21. Myrobalanus Troglodytis nascens unguento, ut ipso nomine apparet, fructus magnitudine avellanae nucis, &c. Arabes Habel, Ben & Granum ben nominant: inter quos Mesues qui duplex facit, aliud Ben magnum ut Avellana, quod Monardes Avellanas purgatrices esse vult: aliud parvum Ciceris magnitudine: ex quo Monarde monente, It ali oleum de Ben conficiunt.

Glans unguentaria, Matt. Lac. Cord. in Diof.	Macalep album, Rauvvolf.
Clus. in corol. Dodonæi, Lugd. Cæs.	Glans unguentaria cathartica filiquata, Adv.
Granum ben, Lon.	Lob. icon.
Balanus myrepsica, Pharagon incolis ad montem Sinai, Bellon.	Balanus myrepsica, Cord. hist. Tab. Ger. Pon.
	Ben parvum, Monardi.

CERATIA SIVE SILIQUA.

Kεράτια, id est, siliqua, à corniculorum similitudine, à Dioscoride l. 1. c. 158. qui eam non descripsit: à Galeno & Aegineta verò κεράτιον, quasi cornuta siliqua, hac arbor appellatur: à recentioribus Græcis Xylocerata: Arabibus Charnub: à Plinio l. 15. c. 24. Siliqua (quia semen fert in siliqua leguminum modo) de qua hac: haud procul abesse videntur & prædulces Siliquæ, nisi quod Cortex in ijs manditur: digitorum hominis longitudo illi, interim falcatis pollicari latitudine, &c.

I. Siliqua edulis.

Siliqua, Matt. Ang. Tur. def. Cord. in Diof. Gef. hor. Lac. Lon. Rauvv. Cast. Cam. arbor, Cæs. cui & Ceronia Theophr.

Siliqua five Ceratia, Bellon.

Siliqua dulcis Alpino.

Cerantonia, Dod. ut: Gef. hor. Lugd. Frag.

Cerata vel filiqua, Ad Lob. Tab. Ger. Clus. hisp. filiqua κεράτια, Eid. hist.

Ceraunia filiqua Theoph. 4. hist. 2. & Plin. l. 13. c. 8. Dalech. in Plinium: at hist. Lugd. auctor diversam facit.

Fructus κεράτιος, filiqua, vulgo Carobe nominatur: cujus semen sex grana pendens, ponderi illi auri quod Karat dicitur, nomen dedit.

II. Siliqua purgatrix.

Caroba five Sili. ex Guinea purgatrix, Pon. Ital.

III. Siliqua sylvestris rotundifolia.

Arbor Judæ, Bellon. (quæ Græcis vulgo Couchias) Gef. hor. Dod. Ad. Lob. Rauvv. Lugd. Tab. Cam. Ger. Eyft.

Fabago five filiquastrum, Bellon. Gef. hor.

Ceratia agrestis, Eid.

Siliqua syl. Bellon. Clus. hisp. & hist. Cam. ep. & hor. Cæs. cui Cercis Theophr.

Siliquastrum & Siliqua sylv. & fatua, & arbor amoris, Cast.

Quibusdam Cercis filiquata Theophr. 1. hist.

18. alijs Colytea tertia Theophr. 3. hist. 14. quibusdam Laburnum vel ejus species.

Acacia vera Matth. quibusdam videtur, quam spinis horridam pingit, quas commentitias suspicantur.

Flores eleganter purpurei, quandoque albi & cortice candicante.

IV. Siliqua sylv. rotundifolia Indica.

Semen nummi instar rotundum planum denarij magnitudine. crassiusculum, rufum, à Rev. D. Terentio ex India accepi, cum hac inscriptione: Semen numulariæ est arboris Judæ Indicæ, cujus flos magnus elegans & odorosus est.

V. Siliqua sylv. spinosa arbor Indica.

Coral arbor, ob flores colore Corallij æmulos, Clus. append. 1. hist. plant. & append. altera ad appendicem primam.

an Acacia prima, Matthiol. & Lugd.

an Acacia major, Cast.

VI. Siliquæ sylv. similis.

Acacalis, vel Syriacè Kismisen five Sifime, Cam. Acacalis Kismesen, Bellon.

an Acatia Dioscoridis, Rauvvolf.

Semen hoc Cairine & Kismisen nomine à Doct. Paludano ex Syria reduce an. 1579. Patavij accepimus: an Dioscoridis Acacalis? cum hæc nostra

nostra folijs rotundis enata sit. Dioscoridi verò quadrantenus similis. Valer. Cordus in Diosc. non
 l. i. c. 118. & ex eo Æginetæ ἀνάουλις, fructus sit cognosci scribit, nisi aliquis ex Myrobalanis
 fruticis in Ægypto nascentis, myricæ fructui Emblicis sive Belliricis hunc esse existimet.

CASSIA NIGRA SEU FISTULOSA.

Cassia Fistula ab Arabibus inventa est, & à recentioribus Græcis, ut Actuario, κασσία μέλαινα nominatur.
 Fabam Indicam veterum, ut Aristobuli, Valerius Cordus credidit. Siliquam Ægyptiam Theophrasti
 hist. 18. nonnulli censent.

I. Cassia fistula Alexandrina.

Cassia solutiva sive Ægyptia siliqua, Matth.
 Cassia fistula, Dod. gal. Lac. Cord. in Diosc. Gesn.
 hort. Cast. Alpino, Frag. Tabern. Ger. Pigafette
 desc. regni Congiani & Ind. or. p. 1. & 4.

Cassia fistula laxativa, Lon.

Cassia solutiva, Bellon. Monard. Garziæ, Lin-
 scot, p. 4. Ind. or. fig. 17.

Cassia stercoraria, Guiland. pap.

Cassia nigra, Dod.

Siliqua Ind. veterum, Cord. hist. Inda, Gesn. hor.

Canna fistula seu fistularis, Linf. p. 4. Ind. or. c. 37.

Cassiam quæ hujus arboris fructus est, Ægyptij

Chaja-ar-xambar vocitant, Paludanus in Linf.

Siliqua aut Cassia purgatrix Arabum, Ad. Lob.

Siliqua sive Cassia cathartica, Lugd.

Cassia, siliqua Ægyptia Theoph. videtur, Cæf.

Cassia Ægyptia sive purgans, Cam.

Canna fistula, Acostæ.

Canna fistula sive Cassia: Joseph. Acostæ, lib. 3.
 cap. 22. quæ in Hispaniola copiosissima: Idem
 lib. 4. cap. 29.

Eligenda fistula insignis, plena, gravis & re-
 cens, & quæ concussa, inclusis seminibus mi-
 nime constrepat, splendens, foris ac etiam in
 pulpa pinguis: pulpam (quæ non ante usum
 extrahi debet) florem Cassiæ & Cassiam ex-
 tractam vocant.

II. Cassia fistula Brasiliiana.

Cassia siliqua Brasiliiana purgatrix compressa,
 Lob. in pharm. Rondel.

Hæc ex Brasilia advehi cepit, cujus pulpæ
 uncia una, plus quam uncia duæ alterius Æ-
 gyptiacæ, purgat.

III. Siliqua Arabica, quæ Tamarindus.

Arabicam vocamus, eò quod ex Arabia in
 Indiam aliasque regiones deferatur: à quibus

Tamarindus nominata, quasi dicas Dactylos
 Indos, sive Palmulas Indicas: Tamar enim
 illis Dactylum significat: licet arbor Palmæ
 similis non sit, nec ex Palmarum generibus,
 nisi ad fructus effigiem, quæ dactylum sive di-
 gitum inflexum refert, respexerint. Sunt qui
 velint Plinium lib. 12. cap. 6. de hac intelligen-
 dum esse, cum inquit: est & alia similis huic
 (Palmæ scilicet) dulcior pomo, sed interaneorum
 valetudini infesta.

Tamarindi, dactyli Indici } Mesuæo, Lac. qui à
 Palmæ syl. Indicæ fructus }
 Palmulis Thebaicis non differe vult.

Tamarindus Serapioni, Cæf.

Tamarindi, Matth. Bellon. Garz. Acostæ, Frag.
 Lob. qui addit perperam Oxyphœnicum ap-
 pelli, Lugdun. qui in ap. & alteram figuram
 Acostæ exhibet.

Thamarindus, id est, Acacia Indica, Cord. hist.

Palmæ sylv. fructus Oxyphœnica, Lonic. Cast.
 cum ficta figura.

Thamarindi, Cam. ep.

Tamarindus Derelside appellata, Alpin.

Tamarinio, Puly & Ambisy Indis, Linscotto
 Ind. or. p. 4. c. 37.

Assa sive Tamarindus: par. 4. Ind. or. fig. 15.

Folliculi recentes, cum melle aut Saccharo
 in India condiuntur: ex substantia intinctum
 (Caryl vocant) parant, cum cibus utendum.

IV. Tamarindis simile semen spadiceum
 dentatum.

Fructus alicujus semen num. 20. à Gareto, Clu-
 sio exot. lib. 2. cap. 16.

V. Tamarindo similis frutex.

Queillos frutex folij Tamarindi, fructu ut fabæ
 Romanæ subduplo longiore, quo in cibus u-
 tuntur: par. 4. Ind. or. 8.

D E L O B I S.

Et si Dioscorides Smilacis hortensis fructum λέβια, quasi siliquulas dicas, vocavit, eamque ob causam de Lobis
 post Phaseolos dicendum videretur, tamen cum alij sint Lobi, qui arborum fructus sunt, de alijs verò non
 satis constet, placuit de omnibus hic agere, usque dum certius quid cognoverimus.

I. Arbor filiquosa Juglandis folio Brasili-
ana, lobo longissimo Acaciæ filiquæ instar di-
stincto.

Lobus Brasilianus ingens, Clus.exot.l.3.c.1.

Lobus cineraceus binos pedes Romanos
cum triente longus, quatuor uncias latus: se-
mina ex albo rufescentia pene orbicularia, nu-
ci vomicæ non admodum dissimilia.

II. Arbor filiquosa Brasiliana lobo latissimo.

Lobus Brasilianus alter, Clus.exot.l.3.c.2.

Hic Lobus, duplex est: major ex fusco cine-
raceus, octo uncias longus, quatuor cum semis-
se latus, semine quasi quadrangulo: alter mi-
nor, ex fusco rubescens, semine citrij mali se-
mini non valdè dissimili.

III. Arbor filiquosa ex Virginea lobo fusco
scabro.

Lobus ex Wingandecaovv, Clus.exot.l.3.c.3.

In hoc oîsacula verius, quam Phaseoli, nigra;
dura, Avellanæ magnitudine.

Hic duplex est: alius ex Virginea fuscus,
quinque vel etiam sex uncias longus, duas vel
duas cum semisse latus, unam crassus. Alius ex
insula Hayti sive Isabellæ vicina, spadicei colo-
ris, septem uncias longus, tres cû semisse latus.

IV. Arbor filiquosa ex qua gummi Anime
elicitur.

Lobo ex Wingandecaovv similis, Clus.l.c.

an Guama Ovidi horum duorum alteruter.

V. Arbor filiquosa lobo quadrangulo fusco.

Lobus peregrinus quadrangularis, Clus.exot.
lib.3.cap.5.

Lobus fulcis distinctus, septem uncias lon-
gus, binas latus.

VI. Arbor filiquosa Africana, folijs fere pyri
semine fabaceo.

Phaseolus quintus peregrinus, sive Phaseolus
Coles, Clus.exot.l.3.c.7.

Siliquæ candidæ, phaseolis longiores &
majores: semina albo putamine ablato minij
colorem habent & siccata in binas partes spon-
tè finduntur.

VII. Fructus oblongus cineraceus rugosus
& gibbosus.

Fructus ex Bengala ad Coles accedens, Clus.
exot.l.2.c.14.

VIII. Fructus compressus quadrangulus
venis candicantibus & nigricantibus, ut Coles
fructus distinctus.

Fructus 6. Pardayni, Clus.exot.l.2.c.12.

IX. Lobus orbicularis fuscus spinosis tu-
berculis obsitus, binos phaseolos nigros con-
tinens.

X. Arbor filiquosa Guinensis lobo spadiceo,
fusco.

Lobus ex Guinea, Clus.exot.l.3.c.4.

Lobus decem uncias longus, tres latus, grana
dura ex spadiceo fusca, medulla tetri odoris.

XI. Arbor filiquosa Guinensis, fructu faba-
ceo, lobo longissimo.

Lobus fabæ arborecentis, Clus.exot.l.3.c.6.

Lobus nigricans & fuliginosus, uncias no-
vendecim, vel viginti longus, tres latus, pha-
seolos septem, binas uncias cum semisse lon-
gos, semunciam latus, planos, ex spadiceo ni-
gricantes & splendentes continens.

an Arbor fabas majores proferens, par.6. Ind.
Orient.tab.14. lit.H.

XII. Lobus cortice cartilagineo, rugoso,
fusco, duplici crista sinuosa donatus.

Lobus primus cartilagineus ex insula Mauritij
3. Clus.exot.l.3.c.9.& 10.

Hic vel uncias quatuor cum semisse, vel tres
longus, binas latus; ille tres, hic duos phaseo-
los orbiculatos ex puniceo nigros, veluti annu-
lo cinctos, eosque duos continet.

XIII. Fructus subrotundus durus eleganter
rubens.

Fructus peregrinus 10. Mates nomine acceptus,
Clus.exot.l.2.c.30.& tab.3. Lugd.

XIV. Lobus cortice membranaceo, atro
rumido.

Lobus niger primus turgidus, Clus.exot. lib.3.
cap. 18.

Hic uncias binas longus, unam latus, semina
nigra, plana, Acaciæ fructu similia continet.

XV. Lobus membranaceus atrospadiceus,
planus Guinensis.

Lobus niger 2. planus, Clus.l.c.

XVI. Lobus quadrangularis, Clus. exot.
lib.3. cap.17.

Hic ex fusco fuliginosus, grana quadrangula,
in binas partes dividua continet.

XVII. Lobus aromaticus subfuscus Tere-
binthi corniculis similis.

Lobus oblongus aromaticus, Clus. exot. lib.3.
cap. 18.

Hic sex, septem, etiam octo uncias longus,
vix semunciam latus, tenuem pollinem ni-
grum tenacem, Benzoini ferè odore, continet.

FRUCTUS EXOTICI.

Fructus exoticos plurimos Clusus proposuit, plurimos etiam à D. Jacobo Guillelmi Hooft Amstelrodamio ante octennium accepimus: quos quantum licuit in aliquem ordinem digessimus, aliquos ad arbores quibus consimiles sunt, vel saltem fructu, retulimus: alios verò ratione forma distributos, hic recensemus.

Fructus rotundi & orbiculares.

I. Fructus magnus ex rotunditate compressus, cortice rugoso fusco.

Fructus crassus peregrinus, Cluf. exot. l. 2. c. 7.

II. Fructus rotundus cortice fungoso subpurpurascente.

Fructus 1. à Gareto, Cluf. exot. l. 2. c. 16.

III. Fructus orbicularis spadiceus lævis.

Fructus miscellaneus 3. Cluf. exot. l. 2. c. 25.

IV. Fructus orbicularis fuscus, nucleo cineraceo.

Fructus miscellaneus 4. Cluf. exot. l. 2. c. 25.

V. Fructus orbicularis flavus maculâ subfusca notatus.

Fructus peregrinus 6. Cluf. exot. l. 2. c. 29. Lugd. Tab. Ger.

VI. Fructus orbicularis spadiceus nucleo duro.

Fructus exoticus 4. Cluf. exot. l. 2. c. 19.

VII. Fructus orbicularis ex ruffo nigricans.

Fructus peregrinus 3. Cluf. exot. l. 2. c. 30. & in tab. altera, Lugd. Tab. Ger.

VIII. Fructus orbicularis fuliginosus.

Fructus 15. à Gareto, Cluf. exot. l. 2. c. 16.

IX. Fructus orbicularis ater & acidus.

Fructus peregrinus acidus saporis, Cl. ex. l. 2. c. 13.

X. Fructus orbicularis cinericeus ut Chamaeriphes nucleus.

Fructus 12. navigat Botau. Cluf. exot. l. 2. c. 15.

XI. Fructus orbicularis Arantij forma cineraceus.

Fructus minor 7. Paludani, Cluf. exot. l. 2. c. 20.

XII. Fructus rotundus parvus putamine spadiceo flavescente, nucleo subacido.

Fructus 7. à Gareto, Cluf. exot. l. 2. c. 16.

XIII. Fructus orbicularis compressus cineraceus.

Fructus minor 1. Paludani, Cluf. exot. l. 2. c. 20.

Fructus orbiculares sulcis nervisque distincti.

I. Fructus orbicularis major fuscus striatus.

Fructus orbicularis peregrinus 1. Cluf. ex. l. 2. c. 9.

II. Fructus orbicularis minor cineraceus striatus.

Fructus orbicularis peregrinus 2. Cluf. ex. l. 2. c. 9.

III. Fructus orbicularis subniger & splendens sulcis distinctus.

Fructus 1. è Walachria, Cluf. exot. l. 2. c. 22.

IV. Fructus alter splendens quatuor sulcis distinctus.

Fructus 9. à Gareto, Cluf. exot. l. 2. c. 16.

V. Fructus orbicularis in summo lineâ trigonâ distinctus.

Fructus 10. à Gareto, Cluf. exot. l. 2. l. 16.

VI. Fructus orbicularis Arantium siccum referens, quatuor venis distinctus.

Fructus 2. Jacobi Plateau, Cluf. exot. l. 2. c. 19.

VII. Fructus orbicularis fuscus senis nervis distinctus ex Guinea.

Fructus orbicularis peregrinus 3. Cl. ex. l. c. c. 10.

VIII. Fructus orbicularis spadiceus novem venis distinctus major.

Fructus peregrinus orbicularis nervis distinctus 1. Cluf. exot. l. 2. c. 10.

IX. Fructus orbicularis minor novem venis, ut & semen, distinctus.

Fructus peregrinus orbicularis nervis distinctus 2. Cluf. exot. l. 2. c. 10.

Fructus figura oblonga ovali.

I. Fructus ovi anserini magnitudine fusco cinereus.

Fructus peregrini pulpa, Cluf. exot. l. 2. c. 13.

II. Fructus ovi anserini forma.

Fructus orbicularis peregrinus 3. Cluf. ex. l. 3. c. 9.

III. Fructus ovalis fuscus nucleo avellanæ simili.

Fructus 2. à Gareto, Cluf. exot. l. 2. c. 16.

IV. Fructus ovalis putamine crasso fibroso.

Fructus 3. à Gareto, Cluf. l. c.

V. Fructus ovalis fuscus.

Fructus miscellaneus 1. Cluf. exot. l. 2. c. 25.

VI. Fructus ovalis lapidi Judaico similis ex ruffo nigricans.

Fructus peregrinus alter, Cluf. exot. l. 2. c. 3. & in tab. 2. Lugd. Tab. Ger.

VII. Fructus olivæ ofsiculum referens.

Fructus minor 5. Paludani, Cluf. exot. l. 2. c. 20.

VIII. Fructus ovalis spadicens.

Nux. peregrina 2. Cluf. exot. l. 2. c. 13.

IX. Fructus oblongus fuscus striatus.

Fruſtus exoticus 3. Cluſ. ex. l. 2. c. 24.

X. **Fruſtus oblongus arcuatus fufcus.**

Fruſtus 1. è navigat. Batav. Cluſ. ex. l. 2. c. 15.

XI. **Fruſtus oblongus fufcus ſplendens.**

Fruſtus 1. Simonis Tovar Coxco cypote, id eſt nux five oſſiculum Cypote, Cluſ. ex. l. 2. c. 18.

XII. **Fruſtus oblongus cineraceus nervis craſſis.**

Fruſtus 3. Parduyni, Cluſ. ex. l. 2. c. 22.

XIII. **Fruſtus oblongus cineraceus acidulus.**

Fruſtus 12. & Oregioella, ex quo Cacao potionem conficiunt, Cluſ. ex. l. 2. c. 16.

XIV. **Fruſt. oblongus cortice flavo ſpadiceo.**

Fruſtus 13. à Gareto, Cluſ. ex. l. 2. c. 16.

XV. **Fruſtus oblongus lobum referens niger.**

Fruſtus 13. Gareti, Cluſ. l. c.

Fruſtus pyriformes.

I. **Fruſtus pyriformis major rugoſus niger,** binis cellulis diſtinctus.

Fruſtus exoticus 1. Cluſ. ex. l. 2. c. 24.

II. **Fruſtus pyriformis minor ſpadiceo cinereus.**

Fruſtus exoticus 2. Cluſ. ex. l. 2. c. 24.

*Fruſtus orbiculares & rotundi: & ovales
tuberculis obſiti.*

I. **Fruſtus orbicularis fufcus tuberculis obſitus.**

Fruſtus 2. Parduyni è Guinea, Cluſ. ex. l. 2. c. 22.

II. **Fruſtus orbicularis cineraceus tribus foraminibus donatus.**

Fruſtus 8. à Gareto, Cluſ. ex. l. 2. c. 16.

III. **Fruſtus rotundus flavus tuberculis obſitus,** linea eminentiore tranſverſa.

Fruſtus peregrinus 4. Cluſ. ex. l. 2. c. 30. & tab. alt. Lugd. Tab. Ger.

IV. **Fruſt. rotundus flavus tuberculis obſitus.**

Fruſtus peregrinus 5. Cluſ. ex. l. 2. c. 30. & tab. alt. Lugd. Tab. Ger.

V. **Fruſtus ovalis ex fuſco ſubrubens tuberculis mucronatis obſitus.**

Fruſtus 5. è navigat. Batav. Cluſ. ex. l. 2. c. 15.

VI. **Fruſtus olivæ oſſiculum referens tuberculis obſitus.**

Fruſtus minor 6. Paludani, Cluſ. ex. l. 2. c. 20.

VII. **Fruſtus oblongus cineraceus durus tuberculis exaſperatus.**

Fruſtus 1. Plateau, Cluſ. ex. l. 2. c. 19.

VIII. **Fruſtus cordis formam referens, fufcus tuberculis inæqualis.**

Fruſtus minor 2. Paludani, Cluſ. ex. l. 2. c. 20.

IX. **Fruſtus ſubrotundus rugoſus, ater.**
Nux peregrina 1. Cluſ. ex. l. 2. c. 13.

X. **Fruſtus Frago ſimilis.**

Garnitre fruſtus parvus & ſubtilis fragi ſimilitudine, qui globulorum vicem ſupplet, Linſc. p. 3. Ind. or. 21.

Fruſtus angulis donati.

I. **Fruſtus orbicularis fufcus trifidus granis reſertus.**

Fruſtus miſcellaneus 5. Cluſ. ex. l. 2. c. 25.

II. **Fruſt. rotund. inæqualis cineraceus ſaxeus.**

Fruſtus 6. Camiri Indis, ex navig. Batav. Cluſ. ex. lib. 2. cap. 15.

Fruſtus peregrinus 2. Eid. l. 2. c. 29.

Nucis eſt magnitudine, putamine ſaxeæ duritie, nucleo albo amygdalino.

III. **Fruſtus Braſilianus inæqualis ſemine fuſco ſervido.**

Fruſt. 1. à Gareto Aratucon dictus, Cl. ex. l. 2. c. 17.

IV. **Fruſt. anguloſus cineraceus cortice fibroſo.**

Fruſtus miſcellaneus 2. Cluſ. ex. l. 2. c. 25.

V. **Fruſtus in gibbum extuberans cortice reticulato villoſo.**

Fruſtus peregrinus reticulato corio ex Guinea, Cluſ. ex. l. 2. c. 11.

VI. **Fruſtus niger in duas partes ſeparabilis acidiuſculus.**

Fruſtus 10. à Gareto, Cluſ. ex. l. 2. c. 16.

VII. **Fruſtus avellanæ magnitudine putamine velut in duas partes diviſo.**

Fruſtus peregrinus 4. Cluſ. ex. l. 2. c. 29. Lugdun. Tabern. Ger.

VIII. **Fruſtus ſubrotundus cineraceus duplici angulo.**

Fruſtus 9. è navig. Batav. Cluſ. ex. l. 2. c. 15.

IX. **Fruſtus triangularis fufcus.**

Fruſtus minor 4. Paludani, Cluſ. ex. l. 2. c. 20.

X. **Fruſt. pentagonus tuberculis inanibus obſitus.**

Fruſtus minor 9. Paludani, Cluſ. ex. l. 2. c. 20.

XI. **Fruſtus oblongus pentagonus fufcus.**

Fruſtus 2. è navigat. Batav. Cluſ. ex. l. 2. c. 15.

XII. **Fruſtus criſtatus ſpadicei coloris.**

Fruſtus 11. è navig. Batav. Cluſ. ex. l. 2. c. 15.

Fruſtus diverſarum figurarum.

I. **Fruſtus in orbem convolutus fufcus.**

Fruſtus minor 11. Paludani, Cluſ. ex. l. 2. c. 20.

II. **Fruſtus eſt quatuor membranaceis folijs compoſitus nucleo orbiculari.**

Fruſtus 17. navigat. Batav. Cluſ. ex. l. 2. c. 15.

III. **Fruſt. è multis fibris contextus ſpadiceus.**

Fruſtus miſcellaneus 6. Cluſ. ex. l. 2. c. 25.

IV. **Fruſtus metæ figuram referens cineraceus**
Fruſtus

Fructus mior 3. Paludani, ad quem pro Balsami Peruani fructu missus, Cluf. ex. l. 2. c. 20.

V. Fructus juli figuram quasi exprimens cineraceus, grana spadicea continens.

Fructus miscellaneus 8. Cluf. ex. l. 2. c. 25.

VI. Fructus Brasil. ex fusco cinereus acidus.

Fructus secundus Gareti, Cluf. ex. l. 2. c. 17.

VII. Fructus Quittensis.

Fructus ad Dysenteriam, Monardi, Lugd.

Fructus varij.

I. Fructus in Bali Insula, sub terra juglandis magnitudine sed durior & oleaginosior, quo ad cibos condiendos utuntur: Linsf. p. 3. Ind. or. c. 39.

II. Fructus purpureus alij sapore: par. 6. Ind. Orient. c. 54.

III. Cautior fructus frequenter cibis adhiberi solitus, uberrimè in Guinea provenit: par. 4. Ind. Or. 8.

IV. Gato Gambar, fructus olivis aut Arecae similis in Cambaja, qui dentium dolori medetur, par. 4. Ind. Or. 8.

V. Jalave Malays, arboris fructus glandis magnitudine, què infirmi potiunculis miscent, l. c.

VI. Javanos fructus in Bantan: part. 3. Ind. Orient. 35.

VII. Indiamas fructus in Guinea: part. 6. Ind. Or. 19.

VIII. Lucumas fructus in India, quem nihil aliud quam lignum esse dissimulatum ajunt: Joseph. Acofta l. 4. c. 26.

IX. Madian, Main, Corassani, ex civitate Dachen importantur, ad acuendam gulam & ebrietatem facilius ciendam: par. 4. Ind. Or. 8.

X. Tianco, fructus copiosè in Malacca, quem tusum cum liquore bibunt, quoties male habent: l. c.

SECTIO TERTIA.

A R O M A T A.

NUX MYRISTICA; MACIS ET MACER; CASSIA SIVE CANNELLA; CINAMOMUM; TAMALABATRUM SIVE FOLIUM; BETHRE sive Tembul; Caryophylli Aromatici; Piper; Cubebæ; Fagara; Mungo; Amomum & Amomis; Grana Paradisi & Cardamomum.

N U X M O S C H A T A.

Nux Moschata, quæ veteribus Græcis cum sua Maci incognita fuit, at recentioribus *μοσχοναφύρον* vel *ναφύρον* *ἀρωματισμὸν* dicitur: forte Nux Indica, in suffimento moscato Aëri.

I. Nux moschata fructu rotundo.

Chrysobalanos Galeni quibusdam.

Comacum Theophrasti & Cinnamum Caryopon Plinij, Guilandino.

Nux Bandensis, Jausibant Arab. Avicennæ.

Nux myristica, Matth. Cast. Lugd. qui & Acoftæ figuram in appen. habet, Cluf. ex.

Nux muscata, Lac. Lon. Ad. Løb. ico. Frag.

Nux moschata, Cord. hist. Lob. (cui & odorata & aromatica) Cæs. Tab. Acoftæ.

Nux aromatites, quæ incolis Palla & Iapatri, Garz. Linsf. Ind. Orient. p. 4. c. 22.

Arbor in Insula Banda quæ nucem & macim profert, Pyri magnitudine, folijs laurinis, latioribus brevioribus: fructus cortice denso, ut in

nostris Nucibus tegitur, cui alter tenuior reticulatus, rubescens subest, qui Macis dicitur.

Fructus cum utroq; cortice muria conditus adfertur: quem & Saccharo condiunt & externum

corticem in capitis affectibus commendant. In Java majore, ex nucibus. Conservas & confectioes,

& ram ex nucibus, quam folijs, oleum conficiunt.

Sic aliam in planis, quæ ad nos adfertur, aliam in montanis provenire scribunt, à cujus fructu cum vix maturescat, saltem Macis adimitur.

II. Nux moschata fructu rotundo parvo.

Nux moschata humilis & fructu pusillo in Moluccis, Acoftæ.

Nux aromatites infructifera in Moluccis & Zeilan, Garziæ.

III. Nux moschata fructu oblongo.

Nux moschata mascula vel major, Cord. hist.

Nux moschata mas oblongior, Lob.

Nux myristica mas, Cluf. exot.

IV. Macis Officinarum.

Macis dicitur cortex alter tenuis rubescens, à Maceris Græcorum similitudine, qui aëri expositus paulatim flavescit.

Macer, officinarum Macis, Cord. in Diosc.	Oriental. part. 4. cap. 22.
Macis, veterum Macer seu medius nucis mosch. cortex, Cord. hist.	Macis Javanensibus Massa & Fœlien, Linscor. Ind. Orient. part. 2. c. 22.
Macis, Ad. Garziæ, Acoftæ, Frag.	Befhase Arab. Avicennæ cui odoratæ nucis involucrum est.
Macer. Tab. qui cum fructu pingit.	Nucum myristicarum flos, 4. par. Ind. Or. c. 21.
Bunapalla & Jaifol incolis, Garziæ, Linsc. Ind.	

MACER VETERUM.

Macer Veterum, cortex est arboris sui nominis, res à Maci recentiorum planè diversa: de quo sic Dioscor. l. 1. c. 110. μακίης, cortex est è Barbaria advehi solitus, sublavus, crassus & gustu per quam astringens: & Plinius lib. 12. c. 8. Macir ex India (Galenum secutus) advehitur, cortex rubens, radici magna, nomine arboris sue. Arbor Ulmo multò major in India Orientali, præsertim in Provincia Malabar, Acofta.

Macer & Macir, Talisafar radice cortex, Avic.	Macer veterum est alter cortex crassior nucis moschatæ, Cæsalsp.
Macer, arbor dyfentericæ, à radice corticis usu & arbor sancta, Acoftæ, Lugd. in ap.	An idem.
Cortex Xylocastisæ facie, Ad. Lob. ico.	Cortex ad alvi profluvia in novo orbe, Monar.
Macer veterum, C'uf. exot. l. 4. c. 4.	Arbor contra fluxum, Cast.
Macer Græcorum verum, ignotum putat Garz.	Cortex ad dyfenteriam, Lugd.
Macer veterum, Macir officinarum censent, Cord. in Diosc. & hist.	Anonymos arbor in novo orbe folijs cordis figura, Frag.

CASSIA SIVE CANELLA ET CINAMOMUM.

Kassia sive κασία, πικρά τὸ νόσση, quasi νοσησίου, ἀπὸ τῆς ἀνοσμίας τῆς αἰοδύσεως. Kassias Dioscoridi l. 1. c. 12. complura sunt genera, quæ circa aromatiferam Arabiam gignitur: habet autem sarmentum crassi corticis jolia verò piperis: primum locum habet γλίφε rosarum odorem spirans: 2. αἴχνη indigenis, mercatoribus Alexandria daphnitis, odore vinoso: 3. μουσλίτης βλαστῆς, mosyleticus germen: reliquæ viles habentur, ut quæ ἀνοσμήμων, nigra injucunda: & ea quæ μωστὴ ἢ ἀίχνη vocatur: est & quadam ἑσθοναοσία illi similima, quæ neq; acris, neq; aromatica, & corticem medulla coherentem habet, &c.

Κινάμουσ pluria genera Diosc. l. 1. c. 13. regionum in quibus nascuntur nominibus designata: excellit quod μούσολορ dicunt, quod similitudinem aliquam habet cum Mosylitide cassia, & quæ recens colore nigrum ex vinoso in cinereum vergens, nodosum, colore rutæ, aut cardamomo proximum est, hujus genera quinq; recenset.

Fabulosa varia & incerta, de Cassia & Cinamomo à veteribus Græcis & Latinis, ob longas & difficiles navigationes scripta sunt. Hinc Diosc. scribit Cassiam, esse virgult a crassi corticis, piperis folijs: Cinamomi verò descriptionem prorsus omittit. At Theoph. Cassiam & Cinamomum, magnitudine Viticis, multos ramos lignosos habere. Plin. l. 12. c. 19. Cinamomum dixit fruticem esse duorum cubitorum altitudine amplissimum, palmiq; minimum: Cassiam fruticem esse trium cubitorum amplitudine. Galenus 1. Antid. arcam Romam delatam è Barbarorum regione tradit, longitudine cubitorum quatuor cum dimidio: & licet Cassiam & Cinamomum diversas arbores esse statuatur scribit tamen Cassiam sæpe in Cinamomum transmutari: sic Cinamomi surculos, Cassia prorsus persimiles. Genera Cassiæ, eadem Galenus quæ Dioscor. recenset: item Cinamomi sex à Dioscor. etiam declarata. Theophr. 6. hist. 2. & Plinio, Cassia duo duntaxat genera sunt, candidum & nigrum. Recentiores, qui judicio valent, Cinamomum officinarum vulgo Canella dictum, legitimam antiquorum Cassiam dicunt: cujus genera à Dioscor. & Galeno tradita, apud Mercatores qui magnam copiam habent, inter nosci possunt. Et in compositionibus Græcorum Xylocastiam, id est Cassiam ligneam sive Cassiam odoratam postulantibus, Canella nostra adhibenda: in Mauritanorum enim Medicamentis, Cassia fistula purgatrix intelligenda.

I. Cinamomum sive Canella Zeilanica.	Darsini Avicennæ & Arabibus, quod Persis Lignum Sinense sonat.
Cassia, Cinam. & Canella orientalis, Monard.	Canella legitima, Matth. Lugd. Acoftæ.
Cinamomum, i.e. lignum odoratum quasi Amomum ex Sina, Canella & Cassia idem sunt, Garz.	Cassia, Aug. Lob.

Cinamomum, Lac.

Cinamomum & Calsia unius plantæ cortices, Guil. the.

Cinamomum & Calsia Græcorum, Ad.

Cinamomum Seylenfe, Linscotto Ind. Orient. part. 2. c. 16. & par. 4. c. 19.

Arbor in Zeilan frequens oleæ magnitudine, folijs forma ad Citri folia accedentibus, fructu rotundo exiguis olivis simili. Canella est secundus & interior arboris cortex, in tubulos convolutus, qui singulo triennio adimitur, & ab exteriore cinerea pellicula, qua obductus est, repurgatur: In Canarijs etiam Insulis Cinamomi nulla est penuria, 3. part. Ind. Or. c. 5.

II. Cinamomum sive Canella Malavarica & Javanensis.

Canella ignobilior, Garziæ.

Calsia veterum forte, Clus. ex.

Canella in sylvis Malabar, Acoftæ.

Cinamomum Malabaricum, Canella de Mato, seu sylv. cinamomum, Linsc. Ind. Orient. par. 4. c. 19. & figura 17.

Cinamomum sylv. Canella de mare, 2. par. Ind. Orient. c. 13.

Cortice est enodi cinereo in Malavar & Java: & ut Acofta, fructus oleæ baccis parvis circum continens, qui fructus sessili parte, parvo calice præditus est.

III. Cinamomum sive Canella Peruana.

Canella in America, quæ calices & glandes Superbis modo fert, quam sui generis arborem, non Canellam esse, Garzias scribit.

Canella Peruana quam Gomara, August. Carate, Petrus Cieca, & ex his Clus. notis in Garziam proponit.

Canella novi orbis Monardi, cui Calsia, Cinamomum & Calsia lignea, unius arboris cortices sunt, & sola loci varietate, altera alteram præstantiorem facit: itaque Calsiam & Cinamomum folijs nominibus differre asserit.

Hujus fructum, qui parvo pileo similis, sua latitudine Taleri Germanici amplitudine æquat, in usu esse scribit.

IV. Cinamomum sive Canella tubis minoribus alba.

Canella alba quorundam, Clus. ex.

Duplex est: altera majoribus, longioribus & crassioribus tubis: altera tubis tenuioribus & minoribus: Idem habet,

Canellam albam è radice: &

Canellam albam ex arbore.

Lignum aromaticum Monardi, Lugdun. Cast. Frag. Clus. ex.

an Ascopo, arbor lauro similis, cujus cortex calidus & acris est, in Insul. Virgin. descript. vel Ind. Occid. par. 1.

V. Cinamomum crassiore cortice.

Xylocalsia, Ad. Lobel. qui an Pseudocinamomum Dioscoridis sit, dubitat, Lugd.

VI. Calsia lignea fusca aromatica.

Xylocalsia subnigra, Lob. belg. & ico.

an Calsia Syringitis, vel Syringis Cinamomocognata, Cord. in Diosc.

an Calsiæ genus, quod Galeno referente, junior Andromachus, Calsiam fistulam nominavit, quia inanis & cava & crassi corticis, cujusmodi in vulgari Cinamomo frequentissimè conspicitur.

VII. Cinamomum seu Calsia crassior, quæ præter odorem & saporem in officinis occurrit, Pseudocalsiam esse non temerè quis dixerit.

VIII. Cortex cinereus acris sapore.

Cortex eriophorus, Clus. ex. l. 4. c. 5.

Cinamomum veterum.

Cinamomum veterum, à Calsia sive Canella diversum esse volunt, cujus se tres furculos vidisse Clusius asserit, qui recti, sed non enodes, cortice tenui, subcinerei coloris, jucundi & suavis gustus, acrimonia linguam vellicante: lignum verò inodorum & insipidum.

Galenus primus de Antidot. Calsiam quæ Zizir cognominatur, adeo Cinamomo similem scribit, ut ejus loco divendita fuerit: & pro qualibet Cinamomi parte, duas Calsiæ adhiberi posse.

TAMALAPATRUM SIVE FOLIUM.

Mαλαβάθρον ἢ φύλλον, Latinis similiter Malabathrum & Folium simpliciter, & Folium Indicum dicitur, Diosc. l. 1. c. 11. μαλαβάθρον, inquit, nonnulli Nardi Indica folium esse arbitrantur, odoris quadam cognitione decepti: peculiare genus est, quod in paludibus Indicis gignitur: folium, id est, quod lentis palustris modo aqua innat, radicem non habens, &c. Et Plin. l. 12. c. 26. dat & Malabathron Syria arborem folio convuluto, arido colore: mox subjungit: in paludibus India gigni tradunt, lentis modo, oderatius croco, nigricans scabrumque.

quodam salis gustu: minus probatur candidum. Quibus verbis Plinius diversa Malabathri genera proposuisse videtur: at Dioscorides unicum. Sed quid velint, non assequimur: nostrum enim non innat at aquis, sed in pro-cera arbore, procul ab aquis in Cambaya nascitur, secundum Garziam: at Linsc. 4. par. Ind. Or. c. 39. arbor est mediocris magnitudinis, qua non nisi ad fluminum ripas aut lacus enascitur, in omni quidem India vulgaris, praecipue tamen in Cambaya: folij odor qui Caryophyllorum, quare aliqui male Caryophyll. folium esse putant.

Cadegi Indi, id est, folium indum, Arabib. Folium Indicum Acoftæ, Cast. Frag.
Folium Indi Sepalsiariorum, Trag. Folium Indum vocatum, Tembul Avicen. Cæs.
Malabathr Mat. (cui & Folium) Lac. Lob. Tab. Folium Indum, incolis Tamalapatra.
Cafsia folium, Cord. in Diosc. Figuræ: fructus glandis exiguae effigie ad-
Cafsia aromatica, folium malè, nec Cinamomi pingitur à Clus. Lobe!. & Lugd. quem fructum
folium, nec Malabathrum, Cord. hist. Canellæ quorundam, alijs Tembul convolvuli
Malabathrum, Folium, & folium barbaricum, in India nomine à Cortuso, Clusius, uti in notis
res differentes sunt, Ang. in Garziam monet, accepit: qui tamen Mala-
Malabathrum & Folium, medicamenta duo bathri nostri fructum esse suspicatur.
sunt, Guil. the. Huc referantur
Tamalapatra, ex qua voce corrupta Malaba- Folia saporem Garyophyllorum referencia, in
thium, Garz. Clus. Lugd. Infula St. Maria, ad littus Madegascar: part. 3.
Folium nostrate, Malabathrum est, Ad. Ind. Orient. c. 12.

BETRE SIVE TEMBUL.

Betre Mallaccensium volubilis modo arborescens, fructu lacerta caudam emulante.

I. Tembul pro Tambul, Avicennæ. Sunt qui Folium Indum putant, ut Barbosa:
Betre, Garz. Frag. Lugd. qui in append. figuram & Amatus utrumq; confundit, cum Betre folio
Clusij habet. acutiore & teneriore sit.
Betre sive Betle, Aloyf. Cadamusto, Clus. ad Gar. Hoc Indi Orientales perpetuò mandunt, a-
Betella, Lud. Romano. Odovardo Barbosa. pud quos in maritimis regionibus provenit: at
Betel, Cast. Betele, Acoft. in Malaca Vitis modo feritur, & additis peda-
Betle vel Betre, Tab. mentis, Hederæ modo se sustinet.
Betelle sive Betre, Linsc. 4. par. Ind. Orient. c. 16. II. Kaate, ex hujus arboris ligno pastillos con-
& figura 14. cinnatos cū Betelle comedunt: Linsc. p. 4. I. O. 16.

CARYOPHYLLUS AROMATICUS.

Frustus qui *Καρύοφυλλον* sive *ναρὸς φύλλον*, (i. e. si verbum verbo reddas, Nucifolium, cum quotamen simili-
tudinem nullam habet) Latinis Caryophyllum & Caryophyllus dicitur: à Germanis & Gallis, Clavus no-
minatur, quod clavi modo capitatus sit. Hujus, nec Dioscor. nec Galenus meminisse videntur, licet Serapio Gale-
num falsò citet, forsan rectius Aeginetam, vel Sethi nominaturus. Apud Pl. l. 12. c. 7. hæc leguntur: est etiamnum
in India Piperis grano simile, quod vocatur Garyophyllon grandius fragiliusq;. Verum hunc Plinij, aliqui novæ-
nor Theoph. g. hist. esse putant: Comacum, inquit, ex India & Arabia deportatur, ad unguentum idoneum est.

I. Caryophyllus aromaticus fructu ob- plerisq; Indis, Calasur, in Maluccis Chanque,
longo. Garz.
Caryophyllon, ipse frutex. Aegin. Sethi. Chamke in Maluco Insulis, in quibus solis na-
Charunfel, Arabibus. scuntur, Linsc. 4. par. Ind. Orient. c. 12.
Caryophylli, Matth. Lac. Ludov. Romano, Ma- Caryophylla arbor quæ Arabibus Siger: fru-
ximiliano Transylvano de Moluc. Tab. qui & ctus, Carnuful, Acoftæ.
Matthioli & Clusij figuram (à Clusio tamen Caryophylli, Lob. Linsc. l. c.
improbata) exhibet. Caryophylli aromatici, Lugd. cui etiam in ap-
Caryophyllus Cord. hist. Ad. Cast. Cæs. qui Car- pend. Caryophyllus Acoftæ.
pesium: Q Medici suspicatur. Caryophyllus florens & Caryophylli veri, Ger-
Caryophyllon sive Garyophyllon, Arabibus & cum utraq; Tabern. figura.

Arbor est, nostris Malis, aut Pyris non minor, folijs venosis: & ut Linscottus, Lauri similibus, (mea verò ad Pyri folia accedunt) non ita angustis & oblongis, ut Lobelius, Tabernemontanus, Gerardus ex Clusij editione prima pinxere, & Lugd. suæ figuræ, ex Matthiolo desumptæ, folium adposuit: sic fructus non sparsim ramis inhæret, ut Acoſta, & ex eo Lugd. in Append. pinxere, sed extrema parte bacillis oblongis insident, ut Clusius in notis postremis ad Garziam, Acoſtam, & exot. lib. i. pinxit: qui demum in Auctario ad exot. lib. Caryophyllorum ramulum cum fructus rudimento, florem nondum expletum sustinente, & eo qui primum formari incipit, exhibet. In Maluccis ut etiam Makian & Tidore fructifera: in Zeilan, infructifera gignitur: & in Ambona insula summa diligentia nunc colitur, ut ad curas posteriores Clusij plenius habetur. Hos rectè siccatos subflaveſcere, & ut nigriores evadant infumari, & ex recentibus aquam destillatione elici, & cum Sacchara Eleſtuarium confici, Linscottus l. c. scribit. Fructus qui in arbore remanentes crassiores fiunt, & quos Javanenses magis expetunt, dicuntur Caryophylli mares, Avicennæ. Caryophylli maturi seu majores, Cord. hist.

Antophylli, Lob. Lon. Tab. Ger. Linscot.

Antophylli apud Nicolaum, Cæs.

Sic fructus qui ab arbore decutiuntur & maximè expetuntur, aliqui Flores Caryophyllorum vocant, cum fructus rudimentum sint:

Caryophyllus immaturus aut minor, Cord. hist. Ita pediculi oblongi, à quibus flores dependent, festucæ Cordo, alijs Fusti, Lusitanis Bastan, dicuntur.

II. Caryophyllus albus spurius.

Clusius in auctario ad lib. exotic. Solani Beledonnæ, aut ei congeneris flores suspicatur: hoc Caryophylli quoque nomine à J. Pona Veronâ accepimus.

III. Caryophylli odore fructus exoticus.

Fructus caryophyllum olens avellanæ magnitudine, Garziæ, Fragoſo.

Fructus avellanæ nucis magnitudine, cujus folia Caryophylos odore referunt, in Baya: part. 3. Ind. or. 15.

IV. Caryophyllus aromaticus fructu rotundo.

Caryophyllon, Plinij.

Amomum quorundam, Clus. exot. l. i. c. 17.

V. Fructus fuscus formâ caryophylli aromatici majoris.

Fructus 7. ex navigat. Batavor. Clus. ex. l. 2. c. 15.

P I P E R.

Piper, πείπερος Græcis, Arabibus Fulfel & Fulful dicitur. Dioscoridi lib. 2. cap. 182. arbor brevis, quæ fructum oblongum instar siliquæ profert, & c. & Plinio lib. 12. cap. 7. Piperis arbores Juniperis nostris similes sunt, & semina à Junipero distant parvis siliquis.

Genera: Dioscorides (& cum eo Galenus) eandem arborem & longum & candidum & nigrum proferre, & sola maturatione differre credidit: quæ pleraque & Plinius habet: quæ cum falsa sint, hic non adscribemus. At Theoph. 9. hist. 22. piperis genera duo: unum rotundum Ervi modo, cute carneq; constans sicuti lauri bacca, subrubrum: alterum oblongum, nigrum semina parva papaveris continens, quod altero longè validius. Verum Piper ad arbores, potissimum Fausel. seritur, quas circumvolvendo conscendit, folijs latis non serratis, Betre similibus, fructum habens racemosum, semper virentem, donec perfectè maturuerit: alia tamen est quæ Piper album, alia quæ nigrum fert, tam parva inter arbores differentia, quantâ inter Vites, quæ uvam nigram vel albam profert, quamvis Ludovic. Romanus arborem quæ album profert proceriorem, crassiore caudice, majoribus folijs esse dicat. & Piper longum, non plus cum illis similitudinis habet, quam faba cum ovo.

I. Piper rotundum nigrum.

Piper nigrum, Matth. Lac. Cast. Garz. Frag. Clus. exot. Lugd. qui in Append. Acoſtæ fig. habet, & insuper, Arborem piperiferam ex Theveto, Tabern. Linscotto in Arabia, Filfil; in Java, Sahaſang. 4. part. Ind. or. c. 18. & fig. 15.

Piper rotundum nigrum, Cord. hist. Adv. Cæs.

Piper nigrum in Calecut, Ludov. Romano.

Piper rotundum Hippocratis, Garz.

Grana perpetuo virent, at Decembri & Januario, ubi maturari incipiunt, sensim nigrescunt: & hoc vulgatissimum est, cum albi proventus rarior sit: cum viride est, ab indigenis sale & aceto conditur.

Quid sibi velit Matthiolum cum sua figura, quam & Cast. Lug. Tab. & Ger. habent, non assequimur. de qua figura sic Guilandinus scribit: Si frutex ille Piper est, vel etiam Amomum, ut

alij somniant, parum aberit, quin vulgare Ribes, vel Piper, vel Amomum esse possit.

II. Piper rotundum album.

Piper album, Matth. Lac. Lob. Garz. Frag. Clus. ad Garz. Cast. Lugd. Tab. Linscot. 4. part. Ind. orient. c. 18.

Piper rotundum album, Cord. hist. Adv.

Piperis alterum genus, quod in Taprobana Molaga vocant, Lud Romano.

Piper alterum candidum, Cæs.

Sabanh pute seu piper album, reliquis paulo exilius, in Sunda: part. 4. Ind. or. c. 8.

Hoc crassiore est grano, nequaquam rugoso & acriore.

III. Piper longum orientale.

Piper longum, Matth. Lac. Cord. hist. Adv. Lob. Garz. Frag. Clus. ad Garz. & exot. lib. 1. cap. 20. Linscotto & Javanensibus Pepileni.

Piper longum Orientale, Cast.

Macropiper minus, Tab.

Hujus arboris facies longè alia existit, Linscoto, non autem Clusio.

IV. Piper longum Occidentale dimidij pedis longitudine.

Piper, Monardi.

Piper longum Occidentale, Cast.

Piperis longi genus in India occidentali, Cæs.

Macropiper majus, Tab.

Piperis longi genus ex Carthagine, Frag.

Piper longum incolis Chiabe dictum, Linsc. 4. part. Ind. Orient. fig. 20.

Hoc priore longius, acrius & veluti ex multis granulis compositum.

V. Piper longum angustissimum ex Florida.

Piper longum, Felfel, Alpino.

Plantula peregrina, Clus. ex. l. 4. c. 11.

VI. Piper oblongum nigrum.

an Piper longum, Diosc.

Habzeli & Piper Nigrorum, Serapioni.

Piper Æthiopicum, Matth. Lob. Cast. Lug. Tab.

CUBEBAE; FAGARAS; MUNGO.

Quas Cubebas officinae vocant, Actuarius non ubi eas. Arabes Cubebe & Quabebe nominant: cujus arbor folijs est Piperis sed angustioribus, simili modo in altum repens, cujus fructus & forma & magnitudine piper referunt.

I. Cubebæ vulgares, nec Arabum Cubebæ, nec Galeni Carpesium, Matth.

Cubebæ, Lac. Cord. hist. Garz. Acoftæ, Frag. Lugd. Cast. Tab. Linsc. 4. par. Ind. or. c. 29.

Cubebæ Græcorum *καρπύσιον*, Lon.

Cubebæ officin. Piper rotundum, Theop. Piper

Crone & Granum Anescen Avicennæ, Ang. Carpesium, Cord. hist.

Piperis aliud genus Æthiopicum, Frag.

Amomum officinarum nonnullarum & longa vita, Lob. ico.

VII. Piperi similis fructus striatus.

Haernia Serapionis.

Fructus cap. de Mungo additus, forte Negundo, Clus. ad Garz.

Mungo similis fructus, Lugd.

Caryophyllus Plinianus sive Negundo, Imper. Negunpo, Garziæ, Acoftæ, Fragoso: mas procul aspicienti Sambuco similis: scemina folijs populi albæ similibus: fructus utriusque piperi similis & acris.

VIII. Lobus Æthiopico piperi similis,

Clus. ex. l. 3. c. 16.

IX. Piper abortivum.

Dioscor. l. 2. c. 182. reperitur etiam quoddam in genere nigri, nutrimenti defectu, cassum seu inane & leve, quod *βρῆμα* vocant.

Bresma sive Brasma, Cord. hist.

An exoticus fructus 4. ex Valachia, Clus. exot. lib. 2. cap. 22.

X. Piper inane.

Piper quod lingua Malavarica à Canara nomen sumpsit, Garz.

Piper Canarynum, Frag. Lugd. Linscot. 4. part. Ind. orient. c. 18.

Hoc cæruleum est, intus cavum, in cujus spacio granula quædam continentur, quod pauperculæ plebis usibus cedit: quare Canarynum, i. e. rusticanum vocari solet; & propter vilitatem, ad externos non effertur.

XI. Piper racemosum caudatum ex Guinea.

Amomum, Ang.

Piper caudatum, Adv. quod pimenta del rabo Lusitanis, Clus. ad Garz. Frag. Lugd.

Piperis nova species, Imperato.

Pimento del Rabo, Linsc. 4. part. Ind. or. fig. 15.

simpliciter Hippocrati cui & Myrtidanum, Gui- Cubebæ officinarum, Adv. (land.

Cubebæ vulgo Amomi fructum putarim, Cæs.

Hæ à Javanensibus, nunquam nisi prius aqua decoctæ venduntur, ne apud externos quoq; plan-

II. Cubebis affinis Fagara major. (tentur: Fagaras

Fagaras Avicennæ, Clus. in Garz. Lob.
 Fagara, Cast. Tab. Lugd. Linscot. 4. part. Ind. or.
 c. 7. & fig. 18.
 Fagara major, Imperato.
 III. Cubebis affinis Fagara minor.

Fagara minor, Imperato.
 IV. Fructus niger Coriandro similis.
 Mungo, Garziæ.
 Messe Avicennæ pro Mex.
 Mens, Bellunenfi.

A M O M U M E T A M O N I S.

A Momum, Græcis *ἄμομον*, & Arabibus Hamana sive Hamanus, & Constantinopoli in mercatorum officinis Amama nominatur. Dioscoridi l. 1. c. 14. parvus frutex est, in uva modum suo pte ligno in seipsum convolutus: florem habet parvum ceu Leucoium: folia verò Bryonia similia. Differentias verò facit ratione loci, Armeniacum præstantissimum: Medicum infirmius: Ponticum racemosum, fructu plenum & odore nares feriens. Et Plinio l. 12. c. 13. Amomi uva in usu est Indica vite labrusca, uti alij existimavêre, frutice myrtaoso palmi altitudine, carpiturq; cum radice & c. addit: est & qua vocetur Amonis, minus venosa atque durior, ac minus odorata: quo apparet aut aliud esse, aut immaturum colligi. At sic Dioscorides: Sunt qui Amomum, herba simili qua *ἄμομον* dicitur, adulterent, sed qua & modica sit & fructu careat. Theoph. 9. hist. 7. Amomum alij ex Media, alij ex India cum Nardo advehi narrant. Verum alij Rosam Hiericunticam: alij Cubebas: alij Piper racemosum: alij Piper Aethiopicum: alij quid aliud esse volunt. Vide & Adversar. auctores.

I. Amomum racemosum, quod verum credimus Amomum, Martinelli & Ponæ, de quo Nicol. Marogna Medicus Veronensis librum Latinè scripsit, quem Doct. Franciscus Pona Italicum dedit.
 Amomum spurium, Clus. exot. auctario.
 Fructus 5. è Walachria, Clus. exot. l. 2. c. 22.

Amomum verum Ponæ, Clus. cur. post. & ibidem sub Amomo.

II. Amomum spurium foliosum.

Amomum, Clus. ad Garz. Lugd. Tab.

III. Amom. arborè, folijs bryoniæ florib. violæ pingit Castor Durantes, sed quid sit ignoramus.

IV. Amomis, Clus. ad Garz. Lugd. Tab.

GRANA PARADISI ET CARDAMOMUM.

Cardamomum, Græcis *καρδάμουρον* (quasi Nasturtium suave) Arabibus Cordumeni nominatur: quod Diosc. l. 1. c. 5. non descripsit, sed solum quibus in locis optimum nascatur, his verbis expressit: Cardamomum optimum est, quod ex Comagine, Armenia, Bosphorog; devehitur: in India quoque & Arabia provenit: eligitur, quod est frangenti contumax, plenum, occlusum & caput odore tentans, gustu acre & subamarum. Plinio l. 12. c. 13. Simile his (Amomo & Amomidi) & nomine & frutice Cardamomum, semine oblongo, & c. Et licet Dioscorides, Galenus & ceteri Græci, unius tantum meminerint, Plinius tamen quatuor genera fecit: viridissimum ac pingue, acutis angulis: proximum è rufo candicans: tertium brevius atque nigrius: pejus tamen varium, odorifq; parvi. Est autem Cardamomum aroma Indorum culinæ familiare, carnem quam elixant condientes, quod frumenti modo provenit, & ocymi plantam ferè amulatur.

I. Grana paradyfi officin. cujus folia (quæ ut & Nucis moschatae à D. Clutio Amstelrodamo accepimus) sub Melegueta in Prodromo descripsimus.

Cardamomum majus, Matth. Lon. Lac. (cui etiam Cardamomum hortense) Cast. Lugd.

Grana paradyfi, Cord. in Diosc.

Mellegetta seu Cardamomum piperatum, Eid. histor.

Milleguetta, Adv. Lob.

Malaguetta Garziæ (cui & Combazbange, Avicen.) & ad Clus. cur. post.

Cardamomum primum, Cam. ep. alterum, Cæs.

Cardamomum Arabum majus, Tab.

Grana paradyfi seu Mellegettas, Linscot. par. 3. c. 14.

Hoc Cardamomi minoris loco aliqui utuntur & Melegeta dicitur, propter similitudinem, quam cum Melicæ semine habet.

II. Granis paradyfi sive Mellegetæ affinis fructus.

Fructus 14. sive Melegueta spuria, Clus. exot. lib. 2. cap. 15.

III. Cardamomum majus officinarum.

Saccolaa Arabum, aut Sacoule Avicennæ, Elachi Mauritanis.

Cardamomum medium, Matth. Lonic. Castor. Lugdun.

Cardamomum majus, Cord. in Diosc. (cui

Heyl Arabum) & hist. Cluf. ad Dod. Linscot. 4. part. Ind. orient. c. 23.

Cardamomum majus vulgare, Adv. Lob. Cluf. in Garz. Tab.

Cardamomum, Garz. Frag. secundum, Cam. ep.

Avicennæ duum generum, alterum Saccolaa quebir, id est, magnum: alterum Saccolaa cequer, id est minus.

IV. Cardamomum medium: Adv. & Lob. Tabernæm.

Cardamomum mediocre, Cord. hist.

V. Cardamomum simpliciter in officinis dictum.

Cardamomum minus, Matth. Lac. Lonic. Adv. Lugd. Tab. Linscot. l. c.

Cardamomum verum, Ang.

Cardamomum minus, Cord. in Diosc. & hist. cui & Helbanæ Arabum.

Cardamomum minus vulgare, Lob. Cl. in Garz.

Cardamomum primum, Cæs. tertium, Cam. ep.

VI. Cardamomum minimum: & Lob. Tab. Cardamomum quartum, Cam. ep.

SECTIO QUARTA.

RHUS; COCCONILEA SIVE COGGYGRIA; SORBUS;
AZEDARAETH; FRAXINUS; NUX JUGLANS; NUX AVEL-
lana, sive Corylus; Castanea; Fagus; Quercus; Robur; Quercus
excrementa; Viscum; Phellodrys; Suber; Smilax
Arcadum & Ilex.

R H U S.

Pōs & Hippocrati ρόσ, à coccineo acinorum colore dicitur: ρῶς enim ἐρυθρὸν interpretantur, unde ruffus vox Latina: Rhus, inquit Diosc. lib. 1. cap. 147. quam aliqui Erythron, id est rubrum vocant, fructus est (ρῶς βυρσοδεψονίς) rhois coriaria, sic vocata, quod coriarij eā utantur ad coria spissanda: est verò arbuscula binum cubitorum, in qua folia oblonga subrubentia, per ambitum Ilicis modo serrata: fructus autem racemulis similis, densus, terebinthini magnitudine, quadantenus latus, cujus corticosa tunica ambiens perutilis est. At Plinio lib. 24. cap. 11. Rhus quæ Erythros appellatur, frutex est, & hujus semen aspergitur pro sale obsonijs. Verum Plinius malè à Rhoe coriariorum distinguit: de Theophrasti Rhoe vide in Viburno.

I. Rhus folio Ulmi.

Rhus, Matth. Ang. Cord. in Diosc. Lac. Lugd. Tabernæm.

Rhus coriaria, Dod. ut: Ger. & desc. Virgin.

Rhus, Rhus veterum, coriaria, obsoniorum & Sumac, Bellon.

Rhus obsoniorum, Ad. Lob. Cæs. Cam. Cluf. hist. Sumach Arabum, Lon. Cast. Rauvvolf.

Rhus obsoniorum, sive rubrum, sive culinarium, sive coriariorum, idem sunt: cujus seminis tunica externa, quæ sapore acido est, vice salis condimentis aspergebatur.

II. Rhus angustifolium, sub Sumach angustifolio in Prodromo describitur.

III. Rhus myrtifolia Monspeliaca.

Rhus Plinij existimatus Monspelij, Gesn. hort.

Rhus Plinij myrtifolia Monspeliensium, Adv. Lob. ico.

Rhus sylvestris Plinij, Lob. Dod. Lugd.

Rhus myrtifolius, Tab. Cam. Cæs. alp.

Rhus Plinij nonnullorum, alij Driophanon ejusdem lib. 27. cap. 9. arbitrantur.

IV. Rhus myrtifolia Belgica.

an Myrtus nemoralis & Dryophanon Plinij, Ruell.

Elæagnus lacus Orcomenij Theoprastr. Bellon. cult.

Rhus sylv. Plinij, Dod. gal.

Chamæläagnus Dod. sed melior figura in editione Belgica.

Gagel Germanorum & Myrtus Brabantica quibusdam, Adv. Lob. vel Belgarum, Eid. Adv. parte altera.

Elæagnus Cordij, Lob. ico.

Rhus sylv. altera, Lugd.

Rhus herba Plinij, Cluf. hist.

Plinius l. 24. c. 11. nec Rhus inquit, Latinum nomen habet, cum in pluribus modis veniat: nam

nam & herba est sylvestris, folijs myrti, cauliculis brevibus, quæ venena & tinea pellit, & frutex coriarius appellatur, subrutilus, &c.

Variat folijs aliquando latioribus, aliquando

longè angustioribus: aliquando foliorum Arbuti instar crenatis, ut Rostochio, nomine Rosmarini Septentrionalium, seu Myrti nostratis, à Doct. Backmeistero accepimus.

COCCONILEA SIVE COGGYRIA.

K *Κοκκονίλεια* apud Theophrastum 3. hist. 16. habetur, ubi pleriq; *κοκκονίλεια* legunt, & Gaza, Prunum translulit: de qua, ubi de *νοῦροῦν* ἢ *αὐτοῦ* (Arbutum & Portulacam Gaza reddit) egisset, subjungit: his folio similis arbor parva, quæ hoc proprium habet, quod fructus in lanuginem abeat: hoc enim de nulla alia arbore audivimus: Plin. l. 13. c. 22. Cogygriam legit: nam cum Andrachnen delineasset, subjicit: similis & Cogygia folio, magnitudine minor, proprietatem habet fructum amittendi lanugine, pappum vocant, quod nulli alij arborum evenit (imo Salici, Populo & Nerio similiter contingit) Verum & Plinij Cotinum lib. 16. c. 18. esse videntur, de qua sic: est in Apennino frutex, qui vocatur Cotinus ad lineamenta, modo Conchilij colore insignis. Sane Allobryges Rhu vocant, & cortice (sicut & Austriaci circa Viennam) coria spissant: etiam ad pannos luteo colore tingendos utuntur: imò è radicibus pannos rubro colore inficiunt, Anguillara notante.

Cotinus, Mart. Ang. Gef. hor. Cast. Cam. Tab.

Cotinus coriaria, Dod. Eystet. coriarius Plinij, Ger. Rhus, Turn.

Coccigria, forte Barba Jovis Plinij, Gef. hor.

Cotinus Plinij, Rauvvolf.

Coccigria Theophrasti, Ad. Lob.

Cogygia Plinij, Clus. pan. & hist. Tab. Ger. uterq; bis pingit. sub Cocygia & Cotino Plinij,

Cogygia Theophrasti, Cotinus Plinij, Lugd.

Scotanium vulgo, Cæsalp.

S O R B U S.

Sorbus arbor *ὄρβος* nominatur Dioscor. l. 1. c. 137. qui non descripsit: at Theoph. 3. hist. 12. Sorbi folium totum prolixo nervaceoq; pediculo constat, pinnis similia è lateribus exeunt perinde ac si id unicum folium sit. ad nervosum usq; pediculum, tanquam in lacinias divisum: omnibus in postremo pediculi folium impar prominere, ambitu serrata, nec in extremum tam acutè mucronata, sed rotundiora: florem racemosum habet ex una veluti clava ex multis parvis & albis constantem: fructus quoq; cum magnus ejus proventus est, racematim coit, &c.

Sorborum genera (eidem) duo sunt, scæmina fructifera, mas sterilis (& 3. hist. 3. sylvestris maturior urbana est) fructu differt, quod alia orbiculatum, alia ovatum ferant: distant & succis: nam orbiculati magna ex parte odoratiores sunt & dulciores: ovati, sapè acidi & minus odorati. At Plinio l. 15. c. 21. Sorbis quadruplex differentia: alijs enim rotunditas Mali, alijs turbinata pyri, alijs ovata species, ceu malorum aliquibus: odore & suavitate rotunda præcellunt: cæteris vini sapor: quartum genus torminalis appellant.

I. Sorbus fativa.

Sorbus, Brunf. Trag. Dod. ut: Ang. Lac. Cord. in

Diosc. Gef. hor. Lon. Lugd. Tab. Ger.

Sorbus domestica, Matt. Ad. Lob. (qui Ostriam

Theoph. l. 3. c. 10. suspicatur) Cast.

Sorbum ovatum, Fuch. Tur.

Sorbus legitima, Clus. pan. & hist.

Sorbus esculenta, Cam.

II. Sorbus sylv. folijs domesticæ similis.

Fraxinea arbor, Trag.

Grosser Mehlbaum/ Eid. Lon.

Sorbus sylvestris, Matth. Lugdun. Cast. Taber. Gerard.

Fraxinus bubula, Dod. gal.

Fraxinus aucuparia, Gef. col.

Ornus, Ruell. Gef. frac. Dod. Portæ.

Sorbi prima species, Fur.

Sorbi ꝑ. genus aucuparium, Cord. in Diosc.

Sorbus sylv. alpina, Ad. Lob. Cæf.

Sorbus aucuparia, Bello. Clus. pan. & hist. Thal. aucupalis, Cam.

Sorbus torminalis, Lugd.

A Z E D A R A E T H.

Azedaræth Avicenn. l. 2. c. 17. arbor est nota, habens fructum similem Nabach (i. e. Loto) & nominant eam in Rechi, arborè Myrobalanor. & est ex magnis arborib. Hanc esse eam quam subjecimus plures existimant.

Arbor fraxini folio flore cæruleo.

Pseudosycomorus, Matth. Cast. Tab. Eyst.

Sycomorus Italorum male, Cord. in Diosc. Gef. h.

Perlato, falso Sycomorus Italorum, Bellon. cult.

Azedaracht Avicennæ, Gef. hor. Rauvvolf. cui &

Astergir Rhasis, incolis Zenfelacht.

Azedæ-

Azedarach, Dod.

Azedarac, Lotus alba Pelicerio, Cluf. hisp. & hist. Camer.

Laurus Græca Plinij & Myxus alba, Ges. hor.

Zizypha candida Monspel. Lob. Ger.

Zizyphus alba Matthioli, Lugd.

Tuber, Zizypha Columellæ videtur forte & Plinij, Cæs.

Plinio lib. 15. cap. 14. de Malorum generibus agenti Tuberum duo genera: candidum & à

F R A X I N U S.

Fraxinus, *υελία* arbor nota est inquit Dioscor. l. 1. c. 198. Theophrastus 3. hist. 11. descripsit, ejusq; genera duo fecit: unum excelsum, procerum, ligno candido, nervoso, molliore, crispiore, magis enodi. Alterum humilissimum, minus augescens, scabrius, durius & magis flavum. Et Plinius l. 16. c. 13. inquit, Græci fraxini duo genera fecerunt, longam, enodem: alteram brevem, duriolem fuscioremq; laurinis folijs. Alij situ divisere: campestem enim crispam esse: montanam verò spissam.

I. Fraxinus excelsum.

Fraxinus prior & *βυμελία* (Fraxinus bubula Gazæ) Theophrasto.

Fraxinus bumelia, Plinio & Bellon.

Fraxinus, Brunf. Trag. Matth. Dod. ut: Ges. hor.

Lac. Tur. Lon. Ad. Lob. Tab. Lugd. Cast.

Fraxinus prima, & major, Anguil.

Theophr. monet Ideos existimasse fructu & flore carere: ferre tamen in siliqua fructum minutum nucis modo, qualem Amygdalæ, gustu subamarum: ferre & quædam alia *δὲ βρύα*, veluti muscos, ut Laurus: cæterum densiores & magis compactos, globosos, non aliter, quam Platani pilulas. Sane globosos hos muscos, unà cum fructu hist. Lug. pingit, qui circa Veris initium observantur: qui veluti ex musco glutinoso impensius resiccato concreti videntur: Sic Camer. mas floret nigris racemis seu granulis, sed fructum non fert, qui absq; fructu, ut juglandiū juli decidunt: quare Thal. alia sterilis, alia frugifera.

Fructus ipsius sive semen, Ornoglossum & Lingua avis dicitur, Anguil. alijs fructus Fraxini: alijs lingua passeris: alijs anseris. Avicenna inter medullas computat.

Ex fraxino hastæ, mensæ, vasa & utensilia mul-

colore sericum dictum: penè peregrina sunt, in uno Italiæ agro Veronensi nascentia, quæ lanata appellantur: lanugo ea obducit, &c. ex his Plinij verbis quid colligas?

Ex nucleis precatórios globulos Monachi conficiunt, hinc arbor de gli patre nostro, Italis: Gallis verò, arbor Sancta dicitur.

Variat folijs, quæ in Italica laciniata, in Gallica solum crenata sunt, quod herbarij Lugd. auctor, duplici figura demonstrare voluisse videtur.

ta sunt: sunt & pocula, ex quibus si quis assidue bibat, lienem extenuari ajunt: cujus nomine & corticis decoctum quidam exhibent: quo etiam aliqui vice ligni Guajaci felici successu utuntur, Cæsal. monente: addens ejus corticem internū, aquam, in qua maderit, cæruleam reddere.

II. Fraxinus humilior, sive altera Theophr. minore & tenuiore folio.

Fraxinus sylvestris, Columellæ.

Ornus, Bellon. cult. (cui & pumila fraxinus & *ὄρεομελία*) Lugd.

Triplicem Fraxinum facit Thalius: 1. Fraxinum passim nascentem.

2. Fraxinum Fago similem, Buchâschen.

3. Fraxinum duram seu *λιόγειον*, Steinâschen.

III. Fraxinus rotundiore folio.

Ornus, Galli Pressani lib. de re rustica.

IV. Lign. peregrin. aquam cæruleam reddens. Lignum ad renum affectiones & urinæ incommoda, Monard.

Lignum ad Nephritidem, Lugd.

Lignum in Nova Hispania repertum, Cæs.

Lignum ex novo mundo Pyro simile, Frag.

V. Arbor Indica fraxino similis, oleæ fructu. Nimbo, Garziæ, Acoftæ, Cast. Lugd. Frag.

N U X J U G L A N S.

Nuces juglandes, Dioscor. l. 1. c. 178. *νάσσα βασιλική*, nonnullis *περσικά* dicuntur: & Theoph. 1. hist. 18. *νάσσα*, Nux Juglans, Persica & Basilica nuncupatur, quod è Perside à regibus translata sit. Juglans verò quasi Jovis glans: hinc Cloatius, Macrobio referente, Diuglandem primo vocat am scribit, quasi *Διὸς βάλανον*. Arbor, *νάσσα*: fructus, *νάσσο* dicitur, quod caput, *πέπελα ἀνεμῶ*, i. e. *πῶ* *νεφελῶ* odoris gravitate offendat, ut Pl. l. 15. c. 22. habet: imo l. 17. c. 12. juglandis umbra capiti noxia: & l. 23. c. 8. asserit nuces juglandes Græcos à capitis gravitudine sic vocare. Genera: Pl. l. 15. c. 22. sola differentia generum in putamine duro, fragiliore & tenui, crasso, loculoso, ac simpl. Addamus etiam in magnitudine & parvitate: quare recentiores 5. differentias potissimum notarunt.

I. Nux

I. Nux juglans sive regia vulgaris.

Nux regia, Brunf. Cord. in Diosc.

Nux juglans, Trago, Matthiol. Lac. Ges. hor.

Lon. Dod. Ad. Lob. Cæf. Cast. Lugd. Tab. Cam.

Nux, Dod. gal.

Juglans, Fuch. Tur.

Has à duo cortice & frangendi mora, Moracias & Moracillas appellari Hermolaus tradit, & Lug. & quæ à putamine vix purgari possunt, Surdæ nominantur, Cæsalp.

Nuces regię maxima frequentia in Virginea habentur, eaq; duorum generum: unum forma & sapore parum ab Anglicis differt, putamine crassiore & duriore: alterum majus cortice scabro & duro, nucleo magno, dulci & oleaginoso, ex quibus contusis Lac conficiunt cum suis cibis miscentes: harum arborum nonnullę octuaginta pedes longę, part. 1. Ind. Occid.

II. Nux juglans fructu maximo.

Nuces caballinæ, Lugd.

Ex harũ cuppis, marsupia pueris gestanda fiunt.

III. Nux juglans fructu tenero & fragili putamine.

Nuces juglandes cortice tenuissimo, Ges. hor.

Mollusca & Persica, Suevio poetę apud Macro-
bium: cum Tarentina eadem, aut proximę natura, Lugd.

IV. Nux juglans bifera.

Harum & Plinius meminit, & in agro Pata-
vino provenire Hermolaus asserit, Lugd.

V. Nux juglans fructu ferotino.

Nuces S. Johannis, quia ante diem S. Johanni
sacrum, neq; folia, neq; nuces ostendunt: cum
verò id tempus adest par reliquis nucib⁹, quoadfructum & folia: harum Tragus meminit: Jo-
han. Bauhinus circa Tigurum, Dalechampius
circa Lugdunum observavit, Lugd.

VI. Nux juglans folio serrato.

Juglandis genus alterum, fructu teneriore &
longiore, Clus. hist.*Arbores Indica Juglandi similes.*

I. Arbor Indica Mamei dicta.

Mamei arbor juglandis proceritate, folijs pari-
bus, fructu duorum pugnorum, aliquando mi-
nore, Oviedo, Lugd.

Mamay, Gomarę hist. Indicę.

Mamei arbor Castanę forma, fructu etiam ma-
ximi cydonij globum superante, Scalig. Lugd.Mamei arbor mediocris nucis magnitudine,
fructu in Hispaniola rotundo, in continente
longo, & crassiore, Benzo Americ. lib. 4.

Mamei fructus, par. 6. Ind. Occid.

Mameyen fructus melocotones sive Persica æ-
quant superantve, Joseph. Acost. parte 9. Amer.
1. 4. c. 24. Alias dulces, alias acidi. Idem.II. Arbor Indica folijs Juglandis, fructus
nucis magnitudine.

Ambare, Garz. Acostę, Frag.

Ambares, Cast.

III. Fructui prædicto affinis.

Fructus Brasilianus 1. & 2. Clus. ex. 1. 2. c. 7.

IV. Arbor Brasiliانا juglandi similis nuci-
bus carens.

Copau, Ind. Occid. p. 3. c. 12.

V. Hobos, Pacayer sive Guavas multi pro-
nuce juglande habuerunt: sæpius transplan-
tatas, nuces Hispanicis similes gignere ajunt:
part. 9. Ind. occid. 1. 4. c. 26.

N U X A V E L L A N A.

Nuces avellana, *νύκτα ποῦστα ἢ λεπτοκάρυα*, Dioscor. l. 1. c. 169. id est, nux Pontica & tenuis dicitur: at
Theophrasto 3. hist. 15. *ἡρακλειωτὴν νύκτα*, nuces Heracleoticę (quod ex Heraclea Ponti translata) alijs
Pranestina & Avellana dicuntur. Avellana Plinio l. 15. c. 22. quas antea Abellinas, patrio nomine vocabant: in
Asiam Graciamq; è Ponto venere: & ideo Pontica nuces vocantur. At arbor Latinis Corylus dicitur. Theoph. 1.
hist. 16. folia insecta habet ut Ulmus & Robur: 3. hist. 6. quidam florere existimant: 3. hist. 7. sed postquam fru-
ctus decidit, racemosum quiddam vermis prægrandis magnitudine nascitur, ex uno pediculo pingui: 3. hist. 8.
julos nonnulli vocant, quod ex minutis squamis innumeris ordine nucis pineę constat. & c.

Genera: Sylvestris est & urbana: ambabino genere constant, quadam enim rotundam, quadam oblon-
gam nucem largiuntur: sed urbanarum fructus candidior est, Theoph. 3. hist. 15.

I. Corylus fativa fructu albo minore sive
vulgaris.

Nux avellana rotunda, alba, domestica, Brunf.

Nux avellana fructu rotundo, Matth. Lac. Cæs.

Corylus hortensis, Dod. gal. fativa, Lon. Lugd.

domestica, Clus. histor.

Avellana domestica, Fuch. Tur.

Avellanę tertium genus, Cord. in Diosc.

Corylus domestica rotunda alba, Cast.

Corylus persimilis albo, Ad. Lob.

Nux avellana five Pontica, Cam.

Corylus fativa rotundis nucibus, Lugd.

Fructus major est, & suavior sylvestri.

II. Corylus fativa fructu rotundo maximo.

Avellana urbana rotunda circa Lugdunum, Gesn. hort.

Avellana major Lugdunensis, Cam.

III. Corylus fativa fructu oblongo rubente.

Nux avellana domestica oblonga, rubra, Brunf. Matthiol.

Corylus fativa rubris oblongis nucibus, Trag.

Corylus hortensis fructu rubro, quæ nux Pontica veterum, Dod. gal.

Nux avellana urbana cute rubente, Eid.

Avellanæ urbanæ oblongæ rubicundæ Lombardicæ quibusdam, Gesn. hor.

Corylus domestica longa rubra, Cord. domestica oblonga, Clus. hist.

Corylus fativa nuce oblonga, Lugd.

Nux avellana fructu oblongo, Cæf.

Pontica nux hortensis, ruffa ut plurimum membrana, Cord. in Diosc.

Hæc præstantior, & tardius rotunda maturatur: hanc quæ fructu est oblongo etiam duplicem faciunt, cujus alterius nucleus rubra, alterius alba pellicula integatur.

IV. Corylus nucibus in racemum congestis.

Corylus Macedonica, Cord. in Diosc. Gesn. hor.

V. Corylus sylvestris.

Nux avellana sylvestris, Brunf. Matth. Lac. five Corylus, Dodon.

Corylus sylvestris, Trag. Matth. Dod. gal. Gesn. hort. Lon. Lob. Cast. Lugd. Cuf. hist.

Avellana nux fylv. Fuch.

Pontica nux in Corylo vulgari, Cord. in Diosc.

Corylus avellana, Tur.

Avellana Corylus fylv. Gef. hor.

Fructu est minore, albidiore & rotundiore, quàm fativa sit.

VI. Avellana peregrina humilis.

Nux barbata Plinij lib. 19. cap. 1.

Avell. pumila Byzantina, Clus. pan. & hist. Ger.

Avellana Byzantina, Tab.

Variat fructu majore & minore.

VII. Avellana purgatrix.

Avellanæ purgatrices, Monar. Lugd. Frag. Clus.

Avellanæ purgativæ, Cæf.

Nuces purgantes, Tab. Ger.

Ben magnum Medicorum vulgo, Monard.

Ex novi orbis Insula S. Dominici adfertur.

VIII. Avellana Indica osculo trifido.

Avellanæ Indicæ 2. Matth. & Lugd. adpinxit.

Mehenberthene, Lob. Clus. ad Garz. (cui Nucis unguentariæ genus) Tab. Lugd.

IX. Avellanæ prædictæ affinis fructu spadiceo, velut in binas partes secto.

Fructus miscellaneus 7. Clus. ex. l. 2. c. 27.

X. Avellana quadrifida.

Avellana purgativa, Oviedo.

Fructus exoticus 6. Clus. ex. l. 2. c. 16.

Hic velut ex quatuor avellanis simul connexis lævibus & spadiceis constat.

XI. Nux purgatrix.

Fructus exoticus, 17. Clus. ex. l. 2. c. 16.

XII. Avellanæ Indicæ 3. genus, Matt. Lugd.

Avellana Indica 2. Clusij, secundum, Lugd.

Fructus exoticus 2. Clusij in Garz.

Fructus peregrinus 1. quem etiam pro Balsamo

Peruana accepit, Clus. ex. l. 2. c. 29.

Balsama fructus, Lugd.

C A S T A N E A.

Castanea, Græcis καστανή καὶ καστανία, à Castano Magnesiæ urbe: vel ut Stephanus scribit, Apulia, non procul à Tarento, unde advecta sunt. Fructus ejus ἀσπιδίου καὶ βάλανου, ἢ λόπιμα, ἢ καστανία, ἢ διὸς βάλανου, Diosc. l. 1. c. 145. i. e. Sardiæ glandes, quod Sardib. ea primum provenerint: lopinna, à cortice crassiore, qui Græcis λέπας dicitur: Theoph. 3. hist. 3. & 4. διὸς βάλανου, Gaza Nucem castaneam vertit: dicuntur etiam καστανία καὶ καστανία, nuces castaneæ, Diodoro: καστανία δὲ βάλανου, ἀπὸ βάλανου, distinctis locis Theophr. nominat.

Genera: antiqui plura ferere, nominibus plerisque à locis unde importabantur, inditis, ut ex Plin. l. 15. c. 13. colligere est: à quo recensentur, Tarentina, figura plana: Balanitis, quæ rotundior & sponte profilit: & Salaria plana est: Coralliana laudatior ipsa Tarentina: Metereana rubenti cortice. Sane si ictus magnitudine & parvitate: item figurâ, cum quadam in ventrem magis crescant, quadam in longitudinem: & sapore, differunt.

I. Castanea fativa.

Castaneæ domesticæ, Matth. Cæf. Cast.

Castanea fativa grandis, Cord. in Diosc.

Castaneæ crassiores, Bellonio.

Castaneæ majores, Gesn. hort. Lugd.

At fativæ duplices sunt, grandiores quas Maronas vocant, quæ divitum mensas claudunt, quæ cinerib. obrutæ igne coquuntur: sunt & minores.

II. Casta-

II. Castanea sylvestris, quæ peculiariter
Castanea.
Castaneæ populares & coctivæ, Plinio.
Castanea, Brunf. Trag. Tur. Fuch. Ang. Dod. ut:
Gefn. hort. Guil. Lac. Lon. Adv. Lob. Tab. Ger.
Castaneæ minores, Matth. Lugd.
Castaneæ sylv. Cord. in Diosc. Cæs. Cast.

Hæ in aqua decoctæ pauperum jejunia saturant: & ex earum farina panis conficitur. Sic in Virginia Castanearū magna quantitas est, & in Florida, sed Gallicis magis sylvestres: p. 2. Am.

III. Castanea humilis racemosa.
Castanea humilis, Joh. du Choul in hist. montis Pilati, Lugd.

IV. Castanea folio multifido.
Castanea equina, Matth. Dod. Ad. Lob. Cast. Cl. pan. & hist. & hist. app. alt. Lugd. Cæs. Tab. Ger. an sic Myrobalanus folio heliotropij Plinij l. 12. c. 21. dubitat Cæs. alpinus.

Ex Oriente primum Constantinopolim, hinc Viennam, ubi provenit, delata: & quia equis anhelosis prodest, equina dicitur.

V. Castanea leporino reni similis.

Castanea Peruana, Clus. hist.

VI. Castanea purgatrix.

Castaneæ purgativæ, Monard. Cast.

Fructus cholagogus, Monard. Lugd.

Ex maritimis Nicaragua in Hispaniam delatus.

VII. Castanea ex Bali insula.

Fructus pyri magnitudine, castaneæ forma cortice tenui minus tamen aculeato, albicans, sapore jucundo, Ind. or. par. 3. c. 39.

VIII. Arbor Mexiocana fructu castaneæ coccifera.

Arbor finium regundorum, Scalig. & ex eo Lug. quia in fructu coccus, quo ad picturas utuntur, & in tabellis pictis, cum literas non habeant, agrorum facies, sineque prædiorum servant.

an Daburi, Clus. exot. l. 3. c. 19.

Bixa Oviedi, Clus. exot. l. 3. c. 20.

IX. Fructus peregrinus Castaneæ similis.

Gor fructus castaneæ similis sed amarus, Scalig. Lugdun.

F A G U S.

Fagus Theoph. 3. hist. 7. ὄξύς (Gaza Scisima vertit, quod sit in laminas seetilis) cujus fructum 3. hist. 10. describit. Levem, glandeum, in calice echinato, placido tamen & levi non hispido ut Castaneas illi tamen dulcedine & succo similem. Sed præter glandem etiam baccam parvam gignit, de qua sic Plinius l. 16. c. 16. Fagi glans nucleis similis, triangula cute includitur, &c. media parte folij, plerunque gignens superne parvulam baccam viridem acumine aculeatam. Theophrastus 3. hist. 10. & 5. hist. 8. duplex est: altera montana candida: altera campestris, nigra: sed campestris minus utilis montana, quæ ad multa perutilis.

Fagus, Brunf. Trag. Matth. Anguil. Dod. ut: Gefn. hort. Lac. Tur. Lon. Adv. Lob. Cast. Lugd. Cæs. Tab. Ger.

Oxya, Bellonio.

(lapid.

Oxya Græcorum, Fragus recentiorum, Gefn. de Ornus, Pandectario.

Q U E R C U S.

Quercus ἄγρος Græcis: licet prisci Græci omne genus arboris ἄγρος nomine intellexerint, à verbo ἄγρω erumpo: sic Latini Glandis nomine, omnē fructū complexi sunt, ut Fabolinus ait, ex cæplo Græci sermonis ἄγρος, apud quos omnes arborum species ἀγρός ἄγρος appellantur, ut ἀγρός ἄγρος, fiat dictio ἀγρός ἄγρος, quo verbo Cajus omnem fructum significari dixit. Quæ etiā glandis appellatione apud scriptores intelliguntur. à Græcis βαλάνους vocantur: sed revera ἄγρος tantum arborem glandiferam denotat, & præsertim Quercum. Glandem verò (ut habet Plin. l. 16. c. 6.) quæ propriè intelligitur, ferunt, Robur, Quercus, Esculus, Cerrus, Ilex, Suber: quàmvis Roboris appellatione omnia genera contineri posse, Gaza censuerit: cum tamen Robur una solum species sit, quæ ἄγρος generi subjecta sunt. Et Theop. 3. hist. 9. Quercus genera sunt ἰμπελὶς, ἀγρίων, πλατύφυλλος, & φρυγὸς, ἀδελφοί: & Gaza sic vertit: Roboris genera habentur, placida, cerrus, latifolia, fagus, salscortex, quam aliqui recte corticē vocant.

I. Quercus latifolia, quæ brevi pediculo est. πλατύφυλλος Idæorum & Maurorum, Theoph. latifolia, Plinio.

Glandiferarum arborum species tertia, Ang. Platyphyllos mas, Lugd.

Glande est mediocri, calice tantum pustulata scabritie asperato: sæpe ternis aut binis simul cohærentibus, raro unica, in summo ramorum prodeunte.

II. Quercus latifolia fœmina.

Platyphyllos fœmina, Lugd.

Hæc per omnia minor, folijs ob densas lacinias veluti crispis: glandibus interdum senis aut quinis, sæpe ternis aut quaternis, raro binis, rarissime singularibus, calici firmiter adnexis. Verum sæpe penè rotundæ imperfectæ calyci continuè reperiuntur, quemadmodum in historia Lugdunensi pingitur.

III. *Quercus latifolia* perpetuo virens.

Quercus ubi *Sybaris* perspicua, quæ nunquam folia demittit, Theoph. i. hist. 15.

Quercus in *Thurino* agro, ubi *Sybaris* fluit, Plin. l. 16. c. 21.

Quercus in *Apennino* & *Andium Gallicæ* gentis agro, Lugd.

IV. *Quercus* cum longo pediculo.

Hemeris Idæorum, *Erymodrys Macedonum*, *Hemeris*, Plinio; placida, Gazæ. (Theop.

Quercus, *Trag. Matth. Fuch. Dod. gal. Tur. Lon. Tabernæm.*

Quercus vulgaris, Lob. Ger.

Quercus vulgaris, *hemeris*, Cord. in Diosc.

Hemeris erymodrys, Lugd.

Huic peculiare, quod glans modo unica, modo gemina longo pediculo affixa dependeat.

Quercus latifoliæ amplissimæ circa *Viennam* *Clusius* meminit, cujus omnes glandes è longis pediculis dependentes, quasi viridi quadam excrecentia, multis inæqualibus angulis prædita, inclusæ erant, quæ resiccata gallarum modo firma & dura erat.

Querc. Pannonica latifolia, rectius *Cerrus*, Cæ.

Sic *Quercus præaltæ* & *vastæ* in insula *Virginia*: & in *Guayaquil* singularis præstantiæ & longissimæ durationis: *Joseph Acoſta* l. 4. c. 30.

V. *Quercus parva* sive *Phagus Græcorum* & *Esculus* Plinij.

Κυγός, ἀπο τῆς φαγῆς, Latinis ab *esca* vel *esu*, *Esculus*, quod fructus ejus dulcis sit, ac ceu *Castanea* edulis, cum cæterarum *Quercuum* fructus, sibus tantum sapiat.

Quercus, sive *glandiferarum arborum* i. species, Ang.

Phagus, *Quercus* species, Cord. in Diosc.

Esculus veteribus Græcis *πλάτουν*, Bellon.

Phagus esculus mas & *fœmina*, Lugd.

Ilicis genus, quod in *Hispania* *Enzinas* vocant, Cæsalp.

Folio præcedenti angustiore, infernè candicante, glande communiter unica, raro gemina & aculeo magis pungente: quas *Hispani* sub cineribus coctas, secundis mensis apponunt.

Quercus genus à nostris diversum, quod veteribus ignotum arbitramur, cujus glandes minoribus fabis haud sunt majores: hæc *Bellon.*

VI. *Quercus calice echinato* glande majore. *Αιγίλω* *Idæorum*, *Aspris Maurorum*, *Latino-rum Cerrus.*

Cerrus, *glandiferarum* 2. species, Ang.

Ægilops sive *Cerris* majore glande, Dod.

Quercus Ægilops, sive præcelsa dicta *Cerris* Plinij, Adv.

Cerris Plinij majore glande, Lob.

Quercus altera, quæ *Cerrus*, Cæf.

Cerris sive *Quercus* 4. genus, Lugd.

Cerris Plinij i. Tab.

Hisce glandibus ad pannos atro colore inficiendos, gallarum vice utuntur.

VII. *Quercus calice hispido* glande minore. *Ægilops* minore glande, Dod.

Cerris Plinij minore glande, Lob.

Cerrus Ægilops Theoph. Clus. pan. & hist.

Glandifera folio sinuato deciduo tertia, vel *Quercus* 3. species quæ in *Etruria* *Farnia*, Cæsalp.

Haliphleos, *Cerrus fœmina*, sive *Quercus* 5. genus, Lugd.

Huc referatur,

Quercus peregrina sive *Mauritanica* grandissima glande, cujus ex *Scaligero*, Lugd. meminit.

VIII. *Quercus Burgundiaca* calyce hispido. *Quercus* alia *Bauhini*, sive *Haliphleos Sequanorum*, Lugd. nisi eadem cum priore.

IX. *Quercus* pedem vix superans.

Robur 5. Clus. hist. hisp. (at 7. in hist.) Tab.

Quercus humilis, Dod. Ger.

Quercus pumila fruticis specie, fronde *Ilicis* molliore, Lob.

ROBUR SIVE QUERCUS GALLIFERA.

I. *Quercus* folijs molli lanugine pubescentib. *Robur primum*, Clus. hisp. & hist.

Hujus altera species, quæ folio est minus amplo, & minore glande. (ne ferens.

II. *Querc.* gallam exiguæ nucis magnitudinis. *Robur* 2. Clus. hisp. at 3. Eid. hist.

Galla, an Theoph. *Fagus*, Adv.

Galla major, Lob. & Dod. *Galla*, Cast.

an *Gallæ magnæ*, quas *Poma de Coquonuncupant*, *Garziæ*,

III. *Quercus* folijs muricatis, non lanuginosis. gallâ superiori simili.

Robur tertium, Clus. hisp. (at quartum in hist.)

Galla major altera, Lob. (Tab.

Galla sive *Robur majus*, Ger.

IV. *Quercus* folijs muricatis, minor.

Robur quartum, Clus. hispan. (at quintum in hist.) Tab.

Galla minor, Lob. Dod. Ger.

V. *Querc.*

V. *Quercus humilis* gallis binis, ternis aut pluribus simul junctis.

Robur humile, Clus. pan. at sextum, Eid. hist.

Quercus etiam miræ magnitudinis & amplitudinis reperiuntur in Septentrionali plaga *Harcyniæ sylvæ*, Plin. lib. 16. cap. 2. *Quercus* quæ *Basileæ* in D. Petri nemore est, *Cardanus* lib. 6. var. rer. cap. 23. *Bellon.* *Lugdun.* & etiam *Gesnerus* meminere.

VI. Glans Virginea.

Fructus exoticus 21. vel glandis calix ex *Wingau* decaovv allatus, Clus. exot. l. 2. c. 16.

an *Mangummenauck*, *Virginie* historiae, quæ in cibum cum piscibus & carnibus cedit.

VII. Glandium vel baccarum quinque genera, quæ in diversis arboribus nascuntur.

1. *Sagatémener*. 2. *Ofamener*. 3. *Pummuckoner*: ex his indigenæ oleū dulce eliciunt: 4. *Sapumener* dictum, costum *Castaneæ* est sapore, ex hac interdū panem pinfunt: 5. *Magūmenauck*, glans est *Querc.* illius provincie: omnibus decoctis in cibis utuntur in *Virginea*, par. 1. Ind. oc.

VIII. *Quercus lapidea*.

Lithoxyla sive ligna lapidea *Anglica*, Ad. Lob. Ligna lapidea, *Lugd.*

Lithoxyla ex *Cerro*, Clus. pan. & hist.

Verum & *Abies*, *Alnus*, *Ulmus montana* & alia quoque ligna aliquando in lapidem mutantur, monente etiam *Gesnero* l. de lapidibus. *Abietes* integræ cum cortice in *Elbogane* tractu, in lapidem versæ, *Agricola*.

Fagus altitudine 170. ulnarum cum trunco, ra-

nis, folijs, in saxo cinereo durissimo sub terra in valle *Joachimica* reperta: & ibidem ex *Alno* lapis, unde cotes fiant, arte conficere docet, *Jo. Kentmannus* lib. de fossilibus.

Quercinum lignum sub terra defossum, in cotem lapideam mutatum, manibus suis eruit *Langius*.

Arbores integræ petrificatæ, stantibus adhuc ramis, cortice, medulla ac rariocibus, sæpissimè in *Bohemiâ* & vicinis locis subterraneis invenias, *Agricola* auctore.

Narrat *Porta* l. 2. *Magiæ* natur. alicubi succum abundantem petrificum ab arboribus per radices & trunci poros exsugi: atq; radices ipsas, truncum, ramos, folia & flores in lapide convertere.

Amnes & rivuli sunt in *Anglia*, ubi pali *lignei*, *ridicce*, aut conti, si immergantur, aliquot mensibus lapidescunt, imò ferè ferescunt, &c. *Adversar.* quod in *Pannonia* quoque *Clusius* notavit. Sic in *Tercera* fons quoque, qui omnia vel illapsa, vel injecta, in solidissimum lapidem commutat, *Linscot.* 3. part. Ind. or. 6.

Similiter in *Java* majore affirmant incolæ, flumen præterlabi, in quod si ligna quæcunq; immergantur, ea in lapides mutari. 2. p. Ind. or. 22.

Et *Plinio* l. 2. c. 103, in *Ciconum* flumine & in *Piceno* lacu lignum dejectum, lapideo cortice obducitur: & in *Surio* *Colchidis* flumine, adeo ut lapidem plerunque durus adhuc integat cortex: Similiter in flumine *Silaro*, non virgulta modò immersa, verum & folia lapidescunt, alias salubri potu ejus aquæ.

QUERCUS EXCREMENTA.

Quercus præter glandem plurima alia gignunt, *Theophr.* 3. hist. 8. & *Plinio* lib. 16. cap. 7. auctoribus.

Galla Gracis nominis dicta, fortè à *græco*, id est fuligine: quod *Gallarum*, pannis nigro colore tingendis, magnus usus sit. Et licet *Plinius* l. 16. cap. 6. voluerit *Gallam* omnes ferre quæ & *Glandem*, *Quercubus* tamen magis peculiaris est, adeo ut *Dioscorides* lib. 1. cap. 146. *Gallam* *Quercus* fructum appellarit: quam *Graci* duplicem fecere: *Dioscoridi* altera duplantis, parva, tuberosa, gravis, nullo foramine pervia: altera plana, levis & perforata, quæ major est. *Theophr.* 3. hist. 6. altera candida & exigua, quarum aliqua non majores *sabis* evadunt: altera nigra, & magnitudinem mali nonnulla capessunt: & cap. 8. *Quercus* præter fructum gignit *Gallam* parvulam, atque alteram resinofam & nigram: & *Plin.* lib. 24. cap. 4. *Galla* genera facimus, solidam, perforatam: Item albam, nigram: majorem & minorem. Hic notatu dignum, quod *Mattbiolus* in comment. addit: majores *Gallas* illud peculiare sibi vendicasse, ut quotannis, aut annonæ fertilitatem, aut sterilitatem, aut pestilentem auram prænuncient: nam si integra rumpantur quæ perforata non sunt, aut musca, aut *araneus* exit: si musca evolat, futuri belli: si repat *vermiculus*, annonæ penuria: si currat *araneus*, pestilentium morborum præsagium esse. *Gallarum* genera, *Tabern.* & *Gerard.* quatuordecim proposuere. *Tragus* scribit, *Quercus* peculiare genus esse, quod *Gallam* ferat, nec in *Germania* provenire.

I. *Gallæ maximæ orbiculatæ*.

Gallarum 1. & 2. genus, *Tab.*

Gallæ ex Oriente: & Provinciales, *Lugd.*

Gallæ orbiculatæ, *Gerard.*

Harum aliæ sunt Orientales, aliæ Provinciales, & *Illyricæ*.

II. Galla oblonga: & Ger.

Gallæ ex Istria, Lugd.

Gallarum 3.4. & 5. genus, Tab.

III. Galla minor.

Gallarum 6. genus, Tab.

Galla viridis sive omphacis, Ger.

IV. Galla galericulata: & Ger.

Excrementa duo fungum quodammodo exprimentia, Lugd.

Gallarum genus 12. 13. & 14. Tab.

V. Galla angulosa.

Gallarum genus 7. 8. 9. 10. Tab.

Galla viridis sive omphacitis, Ger.

VI. Galla umbilicata.

Excrementum umbilicatum, Lugd.

VII. Galla Brasiliiana quinquangula.

Fructus miscellaneus 10. Clus. exot. l. 2. c. 25.

Alia Quercus Excrementa.

I. Excrementum moro simile.

Συναμυνώδες Theoph. 3. hist. 8. specie mori, sed durum & fractu admodum difficile: quædam veluti mora fert, Plin. lib. 16. c. 7.

II. Excrementa pudendi virilis effigie.

Αιδιώδες sive colis effigie representans, Theoph. Veretrum, Lugd. (Lugd.

III. Excrementum tauri caput referens: &

Ταυροκέφαλον durum & perforatum & tauri caput quodammodo æmulans, quod præruptum nuclei oleæ speciem intus ostendit, Theoph. Tauri caput imitantia, Plinio.

Gallarum genus undecimum, Tab.

Galla asinina, Ger.

IV. Pilulæ lanata: & Lugd.

πύλον pilum quidam appellant: pilulæ sunt lanuginosæ, molles, nucleum duriorum amplexæ, quibus ad lucernas uruntur, Theoph. Pilulæ nucibus non ab similes, intus habentes floccos molles, &c. Plin.

V. Pilulæ capillatæ: & Lugd.

Σφάειρον κόμην έχον, pilula comam habens, quæ inutilis Theoph. pilula alia inutilis cum capillo, verno tamen tempore mellei succi, Plin. Bedeguaris effigie excrementum spongiosum, & muscosum, Lob.

VI. Pilulæ in alis ramorum.

Σφάειρον μαχαλιγενές, in ramorum alis pilulam aliam gignit, sine pediculo, concavoq; sessilem & vericolorum, &c. Theoph. gignunt & aliarum ramorum pilulas, corpore, non pediculo, ad hærentes, candicantes umbilicis, Plin.

Pilulæ sessiles, Lugd.

Capita multis squamis constantia, Clus. in Cerri historia: vide & Thaliu in Quercu.

VII. Pilulæ è folijs convolutis.

Σφάειρον φυλλικόν, pilula è folijs compressa & convoluta, Theoph. è folijs convolutæ pilulæ, Plin. Pilulæ foliosæ, Lugd.an idem cum *πάχυν* Theoph. 3. hist. 7. & Cachry Plinij lib. 16. cap. 8.

VIII. Pilulæ aquosæ: & Lugd.

Σφάειρον ὑδατώδες: super folijs tergo ad hærentem pilulæ fert candidam, aquosam dum tenera est, in qua culices, & maturescens in modum parvæ Gallæ durefcit, Theop. in folio rubente aquosi nuclei, candicantes & translucidi, &c. Plin.*Ονονιδες*, Galeno.

Pilulæ asinina, Trago.

Quercus vulgaris cum suis excrementis fungosis, Lob.

IX. Pumex quercinus.

Λιβάειον pumiceum lapillum quoque gignit, quanquam rarè: Theoph. aliquando & pumices gignit, Plin.

Pumex, Lugd.

X. Quercus excrementum villosum.

Σπάρχη, Diosc.*Φάου*, Theoph. 3. hist. 9.

Panos arentes, muscoso villo canos è ramis dependentes, Plinius l. 16. c. 8. vocat.

Sphagnos & Bryon, Plin. l. 12. c. 23.

Splanchnon & Hypnum, Lugd.

Ufnea, Arabum.

XI. Foliorum quercus gemmæ foraminulæ.

XII. Coccus Quercuum.

Coccus cochlearum exilium in similitudine in Ciliciæ Quercubus, Diosc. l. 4. c. 48.

XIII. Verruca seu nodi Quercus.

XIV. Quercus alumen.

XV. Uva Quercina.

Uva Quercina à me inventa, quæ nihil præstantius in dysentericis etiam deploratis, Enceljus l. 3. de lapid. c. 51. vide & Schenck.

Uva Quercina in annosarum Quercuum truncis, Thal. in Quercu.

an Hypodrys fungus rubes, ad Quercus radices: eodem modo quo Hypocistis sub Cisto pululare solet, Solinander consil. sect. 4. cons. 24. & 25.

XVI. Boleti Quercus, qui è radicibus & circa radices gignuntur, Plin. l. 16. c. 8.

XVII. Quer-

XVII. Quercinum Agaricum vel Fungus. |
de Boletis & Fungo inter Fungos aërum est.

XVIII. Quercus excrementum purgans: &
Lob. obs.

VISCUM ARBORUM.

Viscum licet multis arboribus adnascatur, quia tamen in Quercubus optimum provenit, unde Jon poet a sudorem Quercus vocavit, idcirco Quercus excrementis illud subjungere lubet. Viscum à ἴξος Aristoteli 1. gen. an. a. dicitur, unde Latinum Viscum fluxit: ἴξια Theoph. 3. hist. 9. & 16. quod nomen commune, at Stelin Euboënsium, Hyphear Arcadium vocabulum esse scribit. Dioscor. l. 3. c. 103. ἴξος (sic glutinum quod ex eo fit appellat) ē fructu quodam rotundo fruticis in Quercu nascentis, folijs buxo similibus conficitur, ἴξος quidam derivari dixerunt ab ἴξω significante ἠράω, quasi ἴξος à futuro ἴξω.

Genera Visci: Plin. l. 16. c. 44. in abiete ac larice (pino Theophr.) Stelin dicit Euboëa, Hyphear Arcadia nasci scribit: Viscum autem in Quercu, Robore, Ilice, Pruno sylv. Terebintho, nec alijs (& alijs Theophr.) arboribus adnasci pleriq;: vide Theoph. 2. c. 23. & hist. 16. At Dioscor. l. c. gignitur quoq; in malo, pyro & pleriq; alijs arboribus. atq; etiam apud fruticum quarundam radices reperitur. Quare recentiores observarunt in abiete, acere, betula, castanea, cerro, corylo, cotoneo, cynosbato, ilice, larice, mespilo, nuce, olea, oxyacantha, oxycedro, pomo populo nigra, pruno sylv. pyro domestica & sylv. quercu, robore, rosis, salice, subere, sorbo, terebintho & tilia. Veteres arbitrati sunt, Visci acinis à Turdo comestis, quod ad pulpam pertinet, concoqui: quod seminis est, incoctum ab alvo dejici, sifitq; in arboribus illis, in quibus isti quiescere consueverunt. Sed quasi cornua ex ossibus animalium: sic ex arboribus viscum educi, cum Scaligero exerc. 168. credimus.

I. Viscum baccis albis.

Viscus, Brunf.

Viscum, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Cord. in Diosc. Ang. Tur. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæs. (qui fruticem dicit) Cluf. Cast. Tab. Ger.

Lignum Visci quercini & Lignum S. Crucis, Gentilis & Jacobus de partibus, vocant.

Quercinum omnes commendant: quidam & quod Castaneæ adnascitur, probant: quod verò malo ac pyro syl. ac domesticæ, penitus inutile scribunt: & ut Bellonius refert, nulla Quercus est inter montem Athon & urbes Ceres & Tricala, quæ Viscum non alat & à rusticis Oxo nuncupatur: nam tenacissimum Viscum ex ejus baccis, quemadmodum Rhodienses ex fructu Sebesten conficiunt.

II. Viscum baccis rubris.

Viscum baccis rubris in oleis circa Hierusalem, Bellon. Cast. Lugd.

Viscum baccis purpureis, in olea, Cluf. hisp. & hist. qui & Visci oxycyredri meminit.

III. Viscum racemosum.

Viscum polycoccon, Cam. ep.

Hoc à vulgari solùm baccarum racematim coherentium copia differt.

IV. Viscum latifolium senis circulis utrinq; insculptis.

Viscum Indicum, Adv. Lobel. Lugdun. Taber. Gerard.

V. Visci modo arboribus Indicis adnascens. Peruviana alia Aloës facie, arboribus innascens Visci ritu, Ad. Lob. Lugd.

Planta Peruana Visco similis, Tab.

Viscum Peruvianum, Ger.

PHELLODRY S.

Quam φερρόδρυς Arcades nuncupant, natura est inter Ilicem & Quercum media, atq; adeo Ilicem feminam quidam esse putaverunt, Theoph. 3. hist. 18. auctore. Dicitur Phellodrys quasi Suberiquercus, nomine ex Subere & Quercu facto, quod natura utriusq; participem esse ostendit. Hæc, Theoph. l. c. Ilice mollior ac subtilior, Quercu durior ac spissior: colore ligni decorticati, candidior Ilicis, fulvior Quercu: folio similis ambobus, verùm majori quam Ilex, minori quam Quercus: fructu Ilice minore, at Quercu majore. Plinius l. 16. c. 8. eandem cum Subere existimasse videtur, ut qui Theophrasti de Phellodry verba ad Suber transfulerit.

I. Phellodrys candicans latifolia molliter aculeata.

Phellodrys alba latifolia, Lugd. an Suberella, Cæsalp.

II. Phellodrys candicans angustifolia ferrata.

Phellodrys, Matth. Ad. (& Ilex femina) Cast. Lugd. Tab.

sub Subere latifolio ramus ferratis folijs apud Lobel. pingitur.

Phellodrys alba angustifolia folio ferrato, Lug. Cerro-

Cerrosugaro Matthioli, Cluf. hist.

III. Phell. nigricans latif. incifuris spinofis.

Phellodrys nigra latifimis folijs, Lugd.

IV. Phellodrys nigricans angustifolia.

Phellodrys nigra mediocribus folijs, Lugd.

V. Phellodrys folijs muricatis.

Phellodrys folijs muricatis calyce glandis echinato, Lugd.

S U B E R.

Suber φερδς Græcis à φερδσω fluctuo, Suberis modo, quod aquis semper innatet: qua ratione etiam **U**. quod semper altum petat dicitur. Theophr. 3. hist. 16. arbor est caudicosa, parumq; ramosa, procerata tamen, auflig; insignis, ligno robusto, cortice unico crasso, disrumpiq; solito: folio fraxini, crasso oblongiori & deciduo, fructu glandoso Agria simili: corticem detrahunt, inversumq; dividendum censent: alioqui arborem deteriorem effici volunt: rursus verò intra triennium repletur. Plin. l. 16. c. 6. Suber inter glandiferas recenset: & c. 8. corticis usum in hyberno faminarum calceatu: quare non infacetè Græcos, corticis arborem appellasse scribit.

I. Suber latifolium folio deciduo, & Theop.

Suber, Matth. Lac. Bellon. Cæf.

Phellos sive Suber Gazæ, Ang.

Suber Aquitanicum folio deciduo, Cluf. hisp. & hist.

Phellos sive Suber in Aquitania, Dod.

Suber folio breviorè & latiorè, Lugd.

II. Suber latifolium perpetuò virens.

Suberifera latifolia Ilex glandæ echinato, Ad.

Suber Hispanicum latifolium perpetuo virens, Cluf. hisp. & hist.

Phellos sive Suber in Hispania, Dod.

Suber latifolia, Lob. Cast. latifolium, Tab. Ger.

Videntur hæ duæ species saltem in eo differre, quod altera, quæ circa Pyrrhenæos montes, folijs hyberno tempore exuatur, quod Theoph. de φερδω Pyrrheno scribit: altera verò perpetua fronde in Italia ac Hispania vireat.

III. Suber angustifolium non ferratum.

Suber 2. & angustifolium, Matt. Cast. Tab. Ger.

Suberifera angustifolia Ilex, Ad.

Suber folio longiorè & angustiorè, Lugd.

Suberis latifoliæ ramus dexter, apud Lob.

Suber alterū oblongis angustiq; folijs, Cl. hist.

IV. Suberi affine lignum fomitis vicem præbens.

Lignorum duo genera Brasiliiani habent, quorum alterum est molliissimum, alterum clarissimum, quibus ad ignem excitandum utuntur hoc modo: virgam ex præduri illius ligni, pedali longitudine ab altera parte ad fusi modum excavant, hujus cuspidem in mollis illius ligni frusto defigunt, virgam maxima celeritate volvunt, quasi ligni suppositi frustum perforant, sicq; non modò fumus quem Tataton vocant, sed etiam ignis qui illis Tata excitatur, & gossypio, vel folijs siccis admotis, ignis concipitur, Lerus in hist. Brasiliana c. 17.

an Lignum fomitis vicem præbens, Cluf. exot. lib. 1. cap. 8.

Ligna in Brasilia quæ Urakuciba vocant, quæ exsiccant, dein invicem terunt, ex quo attritu pulvis derafus inflammatur. Stadius par. 3. Ind. Occid. c. 6.

V. Lignum leve fungosum è Java majore.

Lignum cotis vicem præbens, Cluf. l. c.

At Ges. lib. de lapide, ubi adeo est lignum induratur, ut vel Cotes ex eo fiant, aut fieri possint.

I L E X E T S M I L A X A R C A D U M.

Ilex Diosc. l. 1. c. 144. & Theoph. 3. hist. 16. **κείν**, quia serra propter duritiem secanda sit. Est autem Theoph. l. c. folio Quercus, sed minore aculeatoq;: cortice leviorè quam Quercus: arbor magna instar Quercus assurgit: materies spissa & robusta: radix alta admodum atq; multiplex: fructus glandosus, sed glans ipsa pusilla est: veterem novus occupat, nam sero maturefcit, quamobrem bifera à nonnullis existimata: fert præter glandem granum quoddam puniceum, & viscum atq; hyphear habet, & c. Σμύλαξα Arcades vocant arborem ilici similem, folio tamen non aculeato, sed molliori profundioriq;: nec materia ut illo solida spissaq;: sed soluta molliq;, & c. Theoph. l. c. At Plinio l. 16. c. 6. Ilicis duo genera: ex ijs in Italia folio non multum ab oleis distant, Smilaces à quibusdam Græcis dictæ: in provincijs Aquisfolia, & c.

I. Ilex oblongo ferrato folio.

Ilex, Matth. Ang. Lac. Bellon. Cæf. Lugd.

Ilex arborea, Ad.

Ilex angustifolia, Taber.

Sanè Phellodryn, si faciem & folia perpendas, Ilicem quampiam dixeris: ipsum autem lignū, molli⁹ & laxius Ilice, & fruct⁹ major quàm ilicis

II. Ilex folio angusto non ferrato.

Smilax

Smilax humilis angustifolia, Lugd.

III. *Ilex folio rotundiore, molli, modicèq;*

sinuato, sive Smilax Theophrasti.

Ilex major, Clus. hisp. & hist.

Ilex major glandifera, Dod.

Ilex arbor, Lob.

Ilex, Taber. glandifera, Ger.

Ilex latifolia, Camer. epist.

Ilicis alterum genus, Cæs.

Ilex in Gallia Narbonensi, Lügð.

Smilax Arcadum glandifera, Lugd.

Fructu est majore & longiore Hispanica: at Narbonensis minore & brevior.

Huc referri debet

Ilex Londinensis duplex, quas Clusius in sua historia descripsit: qui etiam in *Ilice Monspeliciaca*, aliquando granum ex puniceo nigricans, & interdum tenuem & capillaceum muscum cinereum, è ramis dependentem, non verò *Viscum* aut *hyphear*, observavit.

IV. *Ilex aculeata cocciglandifera.*

Ilex hæc à Diosc. l. 4. c. 48. nonnō βαφινύ, à Theophr. 3. hist. 16. communi nomine κέκρυς: à Plin. l. 16. c. 6. Ilex aquifolia, & c. 6. Ilex parva Aquifolia: à quibusdam Phellodrys coccifera appellatur. Est autem Diosc. l. c. frutex parvus è cremiorum genere, cui grana ceu lentes adhærent, quæ decerpta reponuntur: hæc ille. Etenim in foliorum supina parte, nonnunquam sed rarius, in furculorum quoq; nodis, granum quoddam rotundum, parvum rubens, sanguineo colore plenum innascitur, quod Diosc. & Theophrast.

νόνον γουμύον: Pausanias, Coccum: Plinius, granum, coccum, quisquilium (cusculium aliqui legunt.) Arabes, Chermes: officinæ granum tinctorium, nam in ipso grano vermiculus nascitur, ex quo Chermesinum conficitur: aliqui Scarlatum vocant: ex hoc quoq; Monspelluli confectio Alkermes conficitur.

Coccum infectorium, Matthiol. Lacun. Bello-nio cult.

Coccus infectoria, Cord. in Dioscor. Ad. Lob. Cast. Tab.

Cocci infectorij arbuscula, Lugd.

Granum & coccus Baphica, Ang.

Ilex in quo coccus baphica, Bellon. & *Ilex pumila.*

Granum tinctorium, Lon. Cæs.

Ilex minor coccigera, Dod.

Ilex coccifera, Rauvvolf. Clus. hispan. & hist. Gerard.

Ilex coccifera, Bellon. Cam. ep. Tab.

Ilex aquifolia, Lugd.

Ilicis species, Fragoso.

Ilicis alterum genus, Quiquerano.

Huc referatur ex Anguillara

Agria quam Plinius *Aquifoliam* vocitat, quæ folijs est *Ilicis* aliquantulum spinosis, glande minima, & quæ in agro Patavino provenit. an *Milav* sive *Acylaca*, *ilicis species* Bellon.

V. *Ilex aculeata baccifera folio sinuato.*

Hæc Theoph. 3. hist. 4. *αγρία* (*Aquifoliam* Gaza vertit) quam perpetuò virere & in montibus nasci scribit: & Plinio l. 16. c. 21. *Aquifolio*, folia non decidunt, & montes amat.

Aquifolia, Trag. Dod. gal. quibusdã *Ruscus syl.* *Aquifolium*, Ruel. Matth. Bellon. Ges. hor. (quibusdam *Palma aculeata*) Lobel. Cast. Lugdun. Thal. Tab.

Agrifolium, Guilan. (fortè *Cratægus* Theoph.) Dod. Cæs. Cam. Ger.

Aquifolium sive Agrifolium Septentrionis, Ad. Paliurus secundus, Lacun.

Ilex aquifolia, Lonic.

an sit *Hedera rigens* Plinij dubitat Cæs. at Plinij l. 16. c. 34. hæc sunt: est & rigens *Edera*, quæ sine adminiculo stat, sola omnium generum ob id vocata *cissos*.

Hæc multis in locis tam *pumila*, ut ad frutices referenda sit: alijs in locis in justam arborem attollitur: hinc apud *Tragum* *Aquifolia arbor*, & *Aquifolia frutex*.

Hæc per ætatem redditur folio nequaquam simbriato, nec pungente, sed solum extremitate acuminata, & hæc est

Aquifolij alia species levi folio, Ges. hor.

Rustici ex cortice radicibus detracto *Viscum* parant.

S E C T I O Q U I N T A.

TILIA; ULMUS; OSTRYS SEU OSTRIA; BETULA; ALNUS;
EVONYMUS; VIBURNUM; POPULUS; GOSSIPIUM SIVE

Xylon; Acer; Platanus; Sassafras & Ricinus.

T I L I A.

Tilia, Theoph. 3. hist. 10. *Φιλύρα* dicitur, quod in tenues assulas sive phyliras discerpatur: & inter corticem & lignum, alia tenues interiores cortices sunt, & veluti membrana, à quib. aliarum quoq. arborum cortices interiores, Tilia & Phylira vocantur: quod ex Plin. l. 16. c. 14. & l. 24. c. 8. colligere est. Theophr. l. c. altera mas est, altera femina: differunt inter se cum tota forma, tum ligno: & quod mas sterilis est & sine flore: femina, florèm & fructum gignit, &c. folium figura Hedera folio simile, verum sensim magis rotundatur, & juxta pediculum, id quod velut in gibbum prominet, à folij medio, longiore tì actu, in acutum magis cogitur: per ambitum crista & serrata folia sunt, &c. & Plin. l. 16. c. 14. Tilia mas & femina, qua omni modo differunt, &c.

I. Tilia mas folijs Ulmi.

Tilia mas, Brunf. Dod. Lugd. quoad descriptionem, non iconem, quæ Ulmi est.

Hæc cum non semper fructum ferat, à quibusdam sterilis existimatur: interdum siliquas rotundas, compressas, coacervatas, cum fissura in summa parte edit, quarum singulæ & singulis petiolis dependent.

II. Tilia mont. maximo folio: an mas Theoph.

Tilia sylvestris sive montana, Thal.

In monte nostro Muteto provenit, in qua nullum hætenus fructum observavimus.

III. Tilia femina folio majore.

Tilia femina, Brunf. Matt. Fuch. Ang. Dod. gal. Gef. hor. Ad. Lob. Cæs. Lugd. Tab.

Tilia, Tur. Lac. Lon. Dod. fativa, Tr. g.

Phylira Græcis, Tilia Latinis, Guil.

Phillyrea, Cast. ico.

Ex tiliarum cortice funes, & ut Bellonius refert, in monte Athou etiam lagenæ fiunt.

Mirum profecto quod Plinius l. 17. c. 16. scribit Tiliam juxta Tiburtes conspici omni genere pomorum onustam, alio ramo nucib⁹, alio baccis, aliunde vite, ficis, pyris, punicis, malorumque generibus, sed cui vita brevis fuit.

At tiliarum antiquarum radices sæpè numero simile observatur ei, quod ad Quercus radices Uva est, Thalia monente.

IV. Tilia femina folio minore.

Tilia sylvestris, Trago.

Tilia minor, Gef. hort.

Hæc per omnia minor est, & fronde nigriore.

U L M U S.

Qua Latinis *Ulmus*, *πέλεκ* Dios. l. 1. c. 111. & Theoph. 3. hist. 14. qui genera duo fecit: unum *ὄρεοπέλεκ* (montium *Ulmus* Gazæ, *Ulmus montosa*, Plinio) alterum *πέλεκ* (*Ulmus campestris* Plinio) interest quod *Ulmus* fruticosior est, montium *Ulmus* auctior: folium individuum leviter circumferratum, oblongius quam pyro, scabro neg⁹ lavi: materies flava, robusta, nervosa, deformis, quia tota cor est: sterilis putatur. At Plinio l. 16. c. 40. semen fert latusculum, rotundum tenue: qui l. 16. c. 17. Ulmi quatuor genera scit: Græci, inquit, duo Ulmi genera novere: montosam, qua sit amplior: campestem, qua fruticosa. Italia Atinia vocat excellissimas, & ex ijs siccanas præfert, qua non sunt rigua: alterum genus Gallicas: tertium nostrates, densiore folio & ab eodem surculo numerosiore: quartum sylvestre. Theop. 3. hist. 8. *Ulmus mas*, fert & folliculos quosdam: & 8. hist. 8. *ὄρεοπέλεκ* (*ὄρεός* Dioscoridi) in folliculis gummi gignit & animalia quedam culicibus similia (& ut Dioscorides, humor is dum exiccatur, in animalcula culicibus similia resolvitur.) Nam si *Ulmus* verno tempore pluvijs, subitog⁹ calore Solis infestetur, ipsius folia protinus corrugantur, & vesica seu folliculi scroti humani figurâ generantur, quibus humor initio lentus, mox in gummi concreescens includitur, qui dum siccatur ipi vermiculos, qui cripes, culices & muliones appellantur, avolant. Addit Theophr. *Cachryn* (amentæ Gazæ) etiam edere peculiarem, autumnno, multam minutam, nigram. Semen à Plinio *Samora* vocatur.

I. Ulmus campestris, & Theophr.

Ulmus nostras sive *Italica*, Plinij.

Ulmus vernacula, Columellæ.

Ulmus, Trag. Matt. Dod. ut: Bellon. Lac. Turn.

Cord. in Diosc. & hist. Gef. hort. Lon. Ad. Lob.

Cæs. Lugd. Cam. Clus. hist.

Ulmus

Ulmus in planis proveniens, Ang.
 Ulmus 1. Tab. qui & 2. habet, quæ Ulmus, Ger.
 Huc referri debet ea, cujus folijs averſa parte
 folliculi adnaſcuntur, quæ dicitur
 Tilia mas, Matth. Adv. Lob. Lugd. Tab. Ger.
 Carpinus nigra, Caſt.

Ulmus aut ei ſimilis cum folliculis, quam ali-
 qui pro Tilia mare offerunt, Dod.

Notatu omnino dignum quod Cluſus ob-
 ſervavit, nempe Ulmorum, juxta Thormim
 amnem in Hiſpania naſcentium, quaſdam ra-
 dices in tenuiſſima ſtamina deſinere, quæ cum
 à præterlabentibus aquis perluuntur, rubescen-
 tem colorem contrahere, in quibus exigua quæ-
 dam animalcula, exiguis locuſtis ſimilia na-
 ſcuntur & latitant, quæ piſcatores in eſcam ca-
 piendis piſcibus colligunt: quæ verò adole-

ſcunt ex radiculis emergentia, inſtar terre-
 ſtrium locuſtarum avolare: poſtea certo tem-
 pore in aquas ad ſuum genus conſervandum
 remeare. Sic Bellonius ex Ulmi cortice lage-
 nas conſci ſcribit.

II. Ulmus montana.

Ulmus latifolia, Trag. Ger.

Ulmus montana, Matth. Ang. Caſt.

Ulmi alterum genus, Cord. in Dioſc. Cæſ.

Ulmus 2. Dod. tertia, Tab.

Ulmo ſimiles arbores.

I. Cortex arboris Ulmo ſimilis ad catarrhos.

Arboris cortex ad rheumatismos, Mon. Lugd.

Arbor vaſta Ulmo ſimilis cum amplitudine,
 tum forma.

II. Pacal Indis arbor jam deſcripta minor,
 Monard. Lugd.

O S T R Y S S I V E O S T R Y A.

Oxyris, quam nonnulli *oxyris* vocant, inquit Theoph. 3. hiſt. 10. eſt unica ſpecies. Oxya (id eſt Fago,
 Sciſſima Gazæ) tum ſatu tum cortice ſimile, folio pyri non multo oblongiore, in acutum contractiore
 & majore, fibris multis & craſſis, à medio dorsi in modum coſtarum rectâ ſecundum magnam fibrâ porrectis,
 in fibris iſſis rugato, & in ambitu leviter ſerrato: materia dura, decolore, albida: fructu puſillo, oblongo, ordeo
 ſimili, flavo: radices ſublimis habet. Et Plinio lib. 13. cap. 21. Oſtrys quæ & Oſtrya, arbor ſimilis Fraxino
 cortice & ramis, folijs pyri, paulo tamen longioribus, craſſioribusq; ac rugoſis, inciſuris, quæ per tota diſcur-
 runt: ſemine hordeo figura ſimili & colore.

I. Oſtrya Ulmo ſimilis fructu in umbilicis
 foliaceis.

Ornus, Trag. Lon.

Carpinus, Matth. Dod. Adv. Lob. Tab. Cam.

Carpinus alba, Caſt.

Ulmi 3. ſpecies, forrè Ulmus ſyl. Plinij, Dod. gal

Oſtrya Cordi, Gefn. de lapid. Bellon. Thal.

Oſtrys Theoph. Fagulus herbariorum, Cl. hiſt.

Fagul ſepiaria, Gefn. hort.

Ulmus Atinia, Lugd.

Fago ſimilis altera, Cæſalp.

Betulus, Lob. in ico. Ger.

(Cam.

Carpinus, Matth. quæ Oſtrya ſatis repræſentat,

II. Oſtrya Ulmo ſimilis fructu racemoſo
 lupulo ſimili.

Fago ſimilis prima, Cæſ.

Hæc Italis, illa Germanis frequens, quam
 alij ad Ulmum, ad Fagum alij, alij vero ad Car-
 pinum Plinij, quæ Aceris ſpecies eſt: alij ad
 Oſtryn Theophrasti referunt.

B E T U L A.

Betula vel Betulla, quæ quibuſdam ſic dicta videtur, quod bitumine ſcateat: Theophrasto 3. hiſt. 14. *ουμβδα*
 folio eſt Caryæ (forte Oxyæ) paulo anguſtiore, cortice verſicolore, materia levi, nec niſi ad baculos utili:
 at Plinio l. 16. c. 18. Betula arbor eſt Gallica mirabili candore atque tenuitate, terribilis magistratuum virgis,
 (idcirco arborem ſapientia appellare conſuevimus,) &c. Hujus cortici liber albus ſub eſt (qui liber Betula) te-
 nuis, candidus, charta noſtra modo, cui veteres opera ſua, ante charta noſtra uſum repertum, inſcribebant.

Betula, Trag. (qui papyri ſpeciem veterum
 cenſet) Matth. Dod. ut: Ang. Bellon. Lon. Adv.

Lob. Lugd. Caſt. Tab. Ger.

Populo albæ ſimilis in alpibus, Cæſ.

Hæc sæpè in arborem altam & craſſam aſſur-
 git: aliquando pumila reperitur: hinc

Betula arbor, &

Betula pumila, Thallio.

A L N U S.

Alnus, quod amne alatur: *αλνθα* Theoph. 3. hiſt. 14. ſterilis eſt & unius generis, recta arbor natura, ligno
 molli, medulla tenera, folio pyri ſed ampliore nervoſioreq; cortice ſcabro, intus rubete, quo coria tingunt:
 radice

radice est per summa terra sparsa, nec major quam Laurus: & 3. hist. 4. tum sterilis, tum fructifera florescit. Verum Theophrastus aliquando eas steriles vocat, quæ fructum non conspicuum, aut inutilem ferunt: quidam & cortice & fructu viridi, gallarum vice ad scriptorium atramentum utuntur. Plinius lib. 16. cap. 24. Alno folia crassissima tribuit: & cap. 26. nullum semen aut fructum ferre scribit: fortè Aristotelis auctoritate motus, qui inter naturæ miracula retulit, quod Alni in sola Creta non sint steriles: sed ne apud nos quidem infructifera sunt.

I. Alnus rotundifolia glutinosa viridis.

Amedanus, Crescentio.

Alnus, Brunf. Trag. Matth. Ang. Død. ut: Turn.

Lon. Adv. Lob. Cæs. Cast. Lugd. Thal. Tab.

Alnus vulgo Schlitro in Creta, Bellon.

Alnus vulgaris, Cluf. hist.

Ad hujus radices quandoque excrecentiam ramosam, Uvæ quercinæ similem observavimus. Ex hujus ligno pali in aqua ædificiorum fundamentis subacti lapidescunt, cujus causam Vitruvius refert.

II. Alnus folio oblongo viridi.

III. Alnus folio incano.

Alnus hirsuta, in Matthiolo nostro picta & descripta.

an Alnus altera, Cluf. hist. qui figuram ex Lobelij iconibus habet.

IV. Alnus alpina minor.

Hæc cum prima convenit quidem, sed per omnia minor & humilior est, nec folia ita lento

humore aspersa sunt: quæ in Alpibus Austriacis provenit.

Alnus baccifera.

I. Alnus nigra baccifera.

Avornus, Crescentio.

Zaulbaum/ Trag.

Frangula, Matth. Dod. Lugd.

Alnas nigra, Dod. gal. Adv. Lob. Cam. Thal.

Jovis barbæ species, Bellon. cult.

Alnus nigra baccifera, Lugd.

Alnus baccifera, Tab.

Arbor fœtida, Lon.

Siler Plinij quibusdam monente, Lugd.

Hæc dum pusilla est in locoque pingui folia oblonga & magna fert. Cortice interno multi pro Rhabarbaro utuntur.

Sunt qui & hirsutam notarunt.

II. Alnus nigra pumila Thalij quid?

III. Alnus nigra polycarpus.

Reugsbeer/ Lonic.

E U O N Y M U S.

Eϰϰϰϰ (Theoph. 3. hist. ult.) arbor, nascitur magnitudine mali punici, atque folia ejusdem, majori quam Vinca pervinca: & molli ut punica: flos odore albæ violæ similis, odore infestus, fructus cum putamine siliqua Sesamæ proximus, intus solidus, præterquam quod in versus quaternos dividitur.

I. Euonymus vulgaris granis rubentibus.

Fufanus, Crescentio.

Carpinus, Theoph. Trag. Lon.

Euonymus, Matth. Don. ut: Ang. Turn. Gefn.

hort. A lv Lob. Thal. Cast. Tab.

Anonymos alijs Euonymus, Cord. hist.

Siler Plinij, Cæs.

Tetragonia Theophrasti, Lugd.

Theophrasto 3. hist. 6. τετραγωνία (Quadratoria

Gaza vertit) serotino germine constant, sicut

Thuya & Taxus: hæc Theoph.

Fructu est communiter rubescete: rarius albo.

II. Euonymus granis nigris.

Euonymus alter, Cluf. pan. & hist.

Euonymus pannonicus, Tab. Cam.

III. Euonymus latifolius.

Euonymus Pannonicus prior, Cluf. pan.

Euonymus primus sive latifolius, Eid. hist.

Euonymus latifolius, Tab.

IV. Euonymo similis Ægyptiaca, fructu baccis laurifimili.

Bon vel Ban, ex cujus semine Ægyptij potum

Caova conficiunt, Alpin. & Palud. notis in Lin-

scot. part. 2. Ind. or. c. 28. sed Choana vocat.

Buncho Avicennæ & Bunca Rhafis ex cujus fructibus Turcæ potionem Chaube parant,

Rauvvollf.

Buna ex qua in Alexandria potio fit, Cluf. notis

in Garz. Lugd. Tab. Belli ep. 4. ad Cluf.

Elkane nonnullis, Pancio.

V I B U R N U M V U L G O.

Etsi Viburnum alicujus singularis plantæ nomen non sit, sed cujusq; virgulti fruticisve proprium, Strabone & Nemesiano testibus, cum tamen vulgo huic, nomen hoc tribuatur, asservare placuit.

Kleiner Mehlbaum/Trag.Lon.

Viburnum, Matth. Gesn. hort. Cam. Cast. Lugd.

Spiræa Theophrasti Dalechampi, Lugd.

Viurna vulgi Gallorum & Raellij, Lob. Cast.

Lantana, Gesn. hort. (quod lenti sint rami)

Guiland. Dod. Cæs.

Rhus coriariorum Theophrasti & Plinij Cæsalpino videtur.

Rhus (ait Theop. 3. h. 18. Fluidam Gaza vertit, nomen illi à *ῥέω* impositum fuisse existimans) alia mascula, alia foemina, quia alia sterilis, alia fructifera: nec virgas longas gerit, neq; crassas:

folium Ulmo simile, nisi quod parum oblongius densumque aliquantulum: ramulorum novellorum folia paribus internodijs conjugatim condita adhærent, & planè à lateribus ordo versus conspicitur: flos candidus racematim enascens: hic ubi defluxit cum labrusca rufescit fiuntque cœu lentes tenues congestæ: figura his quoque in modum uvæ, &c. Plinio l. 24. c. 11. Rhus frutex est coriarius, subrutilus, cubitalis, crassitudine digitali, cujus aridis folijs, ut Mallicorio coria perficiuntur, &c. & alibi inter Syriæ arbores, Theoph. describit.

P O P U L U S.

Populi tria genera Plinius l. 16. c. 23. fecit, albam, nigram & Lybicum: Theoph. 3. hist. 4. λέωνυ, αἰγερ & ἡ νεργίς: Gaza sic reddidit: primam quidem simpliciter nomine populi, 4. hist. 9. al. quando populi albæ 3. hist. 6. Alteram, populi nigræ, 2 hist. 3. at 3. hist. 1. voces λέωνυ ἡ αἰγερ & reddidit populum tam albam quam nigram. Tertiam, alpina nomine: nam 3. hist. 14. ἡ νεργίς δὲ παρόμοιον τῇ λέωνυ, alpina, populo albæ non absimilis: quàmvis Gaza 3. hist. 6. ubi habetur λέωνυ, αἰγερ & vocem posteriorem non reddiderit. Sic apud Dioscoridem l. 1. c. 109. & 113. λέωνυ ἡ αἰγερ & legitur: ubi interpretes nomen populi addidere.

I. Populus alba (quæ λέωνυ ab albedine dicitur) majoribus folijs.

Populus alba, Matth. Dod. ut: Cord. in Diosc.

(cui & Farfarus antiquorum) Bellon. Lac. Adv.

Lob. Cæs. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Populi albæ alia species, Trag.

Populus alba latifolia, Lob. ico.

Populi prima species, Ang.

Populus alba Arabibus Haur, Rauvvölff.

Uvas lanosas quædam fert: quædam sterilis, ut etiam non floreat. Dioscorides σφαγιων, id est pilularum, prima foliorum germinatione erumpentium meminit. Theoph. 2. caus. 21. τὸν λέωνυ ἐξ αἰγερ & δὲ αἰγερ, i. e. populum albam in nigram transire ferunt, tum fronde tum etiam tota specie: & 4. caus. 6. populus alba in totum nigræ dissimilis, fronde formaque tota est, sed in senecta similima efficitur.

Muscus quandoque etiam adnascitur, quem Populneum muscum Dioscorides & Galenus, unguentis & oleis inferunt.

II. Populus alba folijs minoribus: & Lob. in ic.

III. Populus nigra.

Populus alba, Trag. (cui & 1. five vulgaris) Lon.

Populus nigra, Matth. Dod. ut: Cord. in Diosc.

Bellon. Lac. Ad. Lob. Cæs. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Populus secunda, Ang. Tur.

Quædam floret, & fructum non fert: quædam fructum fert, & non floret: flos instat amenti, colore rubente, aut candicante: fructus,

racemulus oblongus ex plurimis granis viridibus compositus, in quibus lana candida continetur: nonnunquam etiam ramis nodi quidam duri adnascuntur. Ex gemmarum (oculorum) viscido & flavo humore, Unguentum populeum in Vere paratur. Resina *ρητιν* ex hac colligitur Dioscoridi, qui & *λάκρυον*, i. e. lachrymam destillatam concresecere & Elestrum fieri ex aliorum sententia monet.

IV. Populus tremula.

Populus Lybica Plinio, alpina, Gazæ.

Populus nigra, Trag. Lon.

Populus Lybica, Matth. Dod. ut: Bellon. Adv.

Lob. Cast. Lugd. Thal. Tab. Ger.

Populus alpina, Bellon.

Populi 3. species, Ang. Cord. in Diosc. cui &

Tremula Latinorum.

Populo nigræ similis in alpibus, Cæs.

Cercis Theophrasti sive Populus Lybica Plinij, Clus. hist.

Hanc *νεργίν* Theophrasti voluit, de qua 3. hist. 14. ἡ νεργίς παρόμοιον τῇ λέωνυ, sic Gaza, Alpina populo albæ non absimilis est, cum magnitudine, tum verò quod ramis albicantibus spargitur, folio hederæ, sed parte altera sine angulo, altera oblongo, in que angulum acutum exeunte, colore parte resupina, pronaque ferè simili: pediculo prolixo tenuique annexo, quare non erecto sed inflexo, cortice asperiori, quâ populus alba, &c. Sunt qui *νεργίν* à crepatu, non *νεργίν* dicendum

cenfeant. Aliqui Cratægum Theophrasti volunt, Lobelio monente. Plinio l. 16. c. 23. populus quæ Lybica appellatur, minima folio, ac nigerrima, fungifque enafcentibus laudatiffima.

V. Populus rotundifolia Americana. Populus novi orbis, Adv. Lob. Cast. Populus America five Peruana, Lugd. Populus Americana, Tab. Ger.

Populo fimiles exotica.

I. Arbor populo fimilis resinofa. Focot Guebit, i. e. lignum expetitum, Frag. Tocot Guebit, i. e. lignum defiderij, Cl. in Mon.

Arbor in India occid. ex qua Idola conficiunt: sub cujus cortice, gummi Thure candidius, cujus loco etiam utuntur.

II. Arbor populo fimilis resinofa altera. Tacamahaca colligitur in nova Hispania ex arbore odorata, magna ut Populus, cujus fructus coloratus ut Pæonia est, Monard. Frag. Lugd.

Tacamahaca 9. hift. Ind. occid. l. 4. c. 29. Gummi Taccamaca ex arbore quæ folijs longis anguftis, fructu prunorum magnitudine, 4. par. Ind. orient. 7.

GOSSIPIMUM SIVE XYLON.

UT Græcè Ξύλον & Γοσσίπιον, ita Latinis Xylon & Gossipium nominatur. At Theoph. 4. hift. 9. λέει δὲ ἐξ ἑοῦ ποφον dicitur: in Tylo inquit, infula multa sunt arbores lanigerae, quæ folia vitis habent, verum minora, fructum fert in quo lana continetur mali magnitudine, vere nascitur occlusum, quod cum maturū est, aperitur & lana excipitur, qua telas texunt. Plinius l. 12. c. 10. de his arboribus paulo aliter egit: & fortè seq. c. 11. eadem sunt arbores, quas Gossampinos vocari tradit: qui aliàs inter lini genera, l. 19. c. 1. recensuit, his verbis: frut ex quæ aliqui Gossipion vocant, plures Xylon & ideo lina inde facta Xylina: parvus est, similem quæ, barbatam nucis defert fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur: nec lina sunt eis candore mollitiève præferenda.

I. Gossipium frutescens femine albo. Coro & Bombax, Serapioni. Xylon five Gossipium, Matth. Guil. Xylon, Fuch. Dod. gal. Gefn. hort. Lac. Lon. Gossypium, Turn. Dod. Rauvvolf Adv. Lobel. Cast. Cæs. Lugd. Cam. Tab. Bombax Officinarum. Gossipium par. 4. Ind. occid. c. 13. & p. 8. Algodon, Catoen five Gossypium in arbusculis tam magnis quàm minoribus nascitur: aliud densum & crassum, aliud molle & tractabile, part. 9. Ind. occid. l. 4. c. 23. Gossipium in sylvarum humilibus arboribus copiosè, Lincot. Ind. or. part. 3. c. 9.

II. Gossipium arboreum caule lævi.

Gossipium perenne & arboreum, five Asiaticum, Bellon. (cum, Alpin.

Gossipium arboreum, Gotne Mægiar appella-

III. Gossipium arboreum caule spinoso.

Gossipium Brasilianum, Bellon. & Belli.

Bombax Indica, Ponæ ital.

Xyloa, Stadio in Brasil. part. 3. Ind. occid. c. 38.

Xyliferæ arbores, Lesio, part. 3. Ind. occid. c. 12.

Hujus femina nigra sunt, in dena vel duodena grana uvæ modo congesta: cum Asiaticum singula grana separata habeat.

IV. Gossipium Javanense salicis folio.

Cylæ, Oviedo.

Lanifera arbor peregrina, Clus. exot. l. 1. c. 14.

an Lanifera arbor, Bellon.

A C E R.

ACER Græcis σφένδαμνος dicitur. Theophrasto 3. hift. 11. σφένδαμνος (Acer Gaza vertit) alij bina, alij tria genera faciunt: unum quod communi nomine σφένδαμνον (Acer) vocant: alterum σφύριαν (Carpinum) tertium verò κινώτροχον (Leclitrotariam Gaza) At 3. hift. 4. σφένδαμνος quæ in monte σφύριαν, quæ in planis γλαῖνον (Gallicum Gaza) vocari tradit. Plinio lib. 16. cap. 16. Aceris plura genera: album, quod præcipui candoris, vocatur Gallicum: alterum genus (Zygias Theoph.) crispo macularum discursu, qui cum excellentior fuerit, à similitudine caudæ pavonis nomen accepit: è viliori genere crassivenium (clinotrochon Theoph.) Graci situ discernunt: campestre candidum esse, nec crispum, quod glinon vocant: montanum verò, crispus durius quæ: & tertium Zygiam, &c. quod alij generis proprij esse volunt & Latine carpinum appellant. Verum sic distinguere licet, quod Sphendamnus acer sit nervosum & album: Zygias verò, flavum & crispum: clinotrochos, flavum & non crispum: glinon, candidum, minus crispum.

I. Acer montanum candidum.

Platanus, Trag. Lon.

(Dod. gal. Aceris prima species, Ang.

Aceris species folio majore, Carpinus videtur, Acer, Cord. in Diosc. Cæs.

Sycomorus Ruellij, Gefn. hort.

Aceris species Platanus Gallorum, Bellon.
Acer major, Cord. hist. Gefn. hort. Dod. Ad. Lob.
Cam. ep. Thal.

Acer, *κλυτότροχ* & antiquis, Ad.

Acer latifolia, Cluf. pan.

Acer montanum, Gef. hor. sive Gallicum, Lugd.

Hujus turiones late scatent, ut Ficus: sic quædam floret, quædam non floret, nec fructum fert.

II. Acer montanum flavum sive crispum.

Acer crispa materia, Acer montana Asphendamos rusticis Cretensibus, Bellon.

Aceris altera species, quæ fortè Zygia Theo. Ad.
Opulus montanus, Lugd.

Acer montanum in marem & fœminam distinguunt: mas colore magis flavo, ligno duriore & venosiore, magis quæ crispo, citius quæ floret: fœmina tardius, & ligno est pallidior, minus quæ crispo. Germani ob flexuosos venarum discursus ad opera lautiora utuntur, lignum nobile vocantes, ex hujus radicibus cochlearia pulchra conficiuntur.

III. Acer montanum tenuissimis & acutis folijs.

Acer acutioribus folijs, Gef. hort.

Acer tenuifolia, Thal.

IV. Acer campestre & minus.

Acer, Trag. Lob. Tab. minus, Gef. hor.

Acer campestre, Dod. gal. & Lugd. cui & Carpinus & Opulum campestris veteribus,

Opulus, Tur. Gef. hort. Cæs.

Acer tenuifolia, Cord. hist.

Acer, Opio cognominatum Romanis, Bell. cult.

Aceris species quæ Sphendamos Theoph. Ad.

Acer minor, Dod. Cluf. pan. Cam.

Platanus, Lon. ico.

Opulus & Rhambolinus, Cordi Schol.

Acer latifolium, Cluf. hist. ico.

Alibi frutex, alibi arbor est.

V. Acer trifolia.

Acer Monspessulanum, Lugd.

an Aceris arboris genus à reliquis diversum ad

sextum id genus à nobis observatum, Bellon.

P L A T A N U S.

Platanus *πλάτανος* & Græcis, à latè diffusis ramis nomen sortita est: *πλατύων* enim dilato & speciosum reddo, significat: hujus apud Diosc. l. 1. c. 107. nulla descriptio: at Theoph. l. 1. hist. 16. platano folia ampla tribuit: & 3. h. 2. semen manifestum producit, eo quæ gignitur: quam (l. hist. 15.) in Creta Insulæ apud fontem stare asseverant, quæ nunquam folia deperdat: & Plin. l. 2. c. 1. de Platano multa habet, ostendens quomodo mero affuso enutriatur: sic quæ & arbores vino potare: Aelianus scribit (cum adeo patulis ramis diffundatur) Xerses adeo ipsius umbra dalectatum, ut in Lydia diem integrum, cum maximo exercitu sub ea consumpserit.

I. Platanus, Matth. Ang. Dod. ut: Cord. in

Diosc. Bell. Gef. hor. Tur. ico. Lac. Ad. Rauvvolf.

Lob. Cæs. Cast. Lugd. Tab. Cluf. hist.

Fructus ipsius *σπυρίον* Dioscorides, pilulas Plinius l. 24. c. 1. vocat.

Ex hujus truncis crassis montis Athon incolæ

naviculas conficiunt, Bellonio eas describente.

II. Arbor Platani folio fructu peponis magnitudine eduli.

Mamœra ipsa arbor: at fructus Mamaon ab uberum forte similitudine, Lusitanis in America

est mas sterilis, fœmina fructifera, Cl. cur. post.

S A S S A F R A S.

Arbor ex Florida ficulneo folio.

Pavame Indorum, Monardi, Lugd. Frag.

Sassafras arbor, Monardi, Lugd.

Sassafr. Cast. Capevaccio, cui & Ind. Sassafragia.

Lignum ex India Occid. Sassafras vocant, Cæs.

Sassafras, ab indigenis in Virginea, Winauck

appellatum, par. l. Ind. Occident.

Ex Florida, novi orbis provincia, adfertur:

fructum oblongum, rugosum, longissimis pediculis donatum habet. Hujus folia fructum quæ;

Doct. Doldius p. m. unà cum infinitis alijs ad

me Norinberga misit.

R I C I N U S.

Ricinus, Dioscor. l. 4. c. 164. *κίον* ἢ *νερότων*, à similitudine Crotonis vel Ricini animalis, quod semen ejus refert: quod animal Plinius l. 11. c. 34. & l. 30. c. 10. descripsit. Alijs Pentadactylus & vulgo Palma Christi, à figura foliorum, quæ palmam digitis expansis emulantur, Mauritanijs Cerva. Dioscoridi arbutula est ut parva ficus, habens folia Platani, at majora, leviora ac nigriora, ramis radicibus quæ, cavis harundinis modo: semen in uvis aspersis. At Plinio l. 15. c. 7. Cici arbor in Aegypto copiosa, & in Hispania repente provenit, altitudine oleæ, caule ferulaceo, folio vitium, semine uvarum gravidum, &c. meminit & l. 16. c. 22.

I. Ricci-

I. Ricinus vulgaris.

Granum regium majus, Mesuæo.
 Ricinus, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Ang. Cord.
 in Diosc. & hist. Gesn. hort. Lac. Lon. Adv. Lob.
 (Gallis Palma Christi) Cæs. Cast. Lugd. Tab.
 Cici, Gesn. hort.
 Kikaion S. Jonæ: Alkaroa & Kerua Arabibus:
 Mira sole Italis, Guiland. epist.
 Ricinus vulgaris, Cam.
 Phaselus Romanus Thuscis, Mar. Virgilio.
 Ricinus, Kerua Tripoli, Rauvvolf.
 Cerva aut Cataputia major, Frag.
 Ricinus major, Eystet.

Folij ludit: quare Theop. i. hist. 16. Crotonis
 folia initio cum proveniunt, rotunda sunt, de-
 inde in angulos formantur tamquam perfectè ar-
 ticulata. Ratione loci magnitudine variat: nam
 hominis crassitudine in Hispania Clus. & ma-
 gnas arbores in Creta, Bellon. vidit, ut scalis ad-
 motis conscendi debeant: ex quo apud Hispa-
 nos oleum conficiunt, quod oleum ficus infer-
 nalis nominant, Monar. & Fragoso monentib.

Fit etiam in horto Eystettenli mentio Ricini
 minoris, qui omni ex parte prædicto magnitu-
 dine cedit.

II. Ricinus vulgaris minor.

Ricinus minor, Eystet.

III. Ricinus Americ. major semine nigro.

Ricinus Americus, Curcas incolis, Clus. notis
 ad Monard. Lugd. Tab.
 Ricinus Syriacus, Cam.

IV. Ricinus Americanus minor.

Eravvay: Ricini pusillum genus, Clus. exot. l. 2.
 cap. 21. &

Ricini femina exigua l. 2. c. 25. sub fructu nono.

V. Ricinus Americanus folio Staphysagriae.

Ricinus Americanus folio ficus Ponæ.

VI. Ricinus Americanus falso creditus.

Dende Serapionis, & Abelmoluch Mauritano-
 rum, Imperato.

Serapioni species tres sunt, Seni, Sahati & Indi:
 at Imperatus legit, Chinesse, Indianum & Sa-
 hatense, quod minus probatur.

VII. Ricino affinis fructus.

Exoticus fructus quartus, Clus. ex. l. 2. c. 24.

VIII. Curcas Malavarensium: Carpata,

Cambayensium, Garziæ: fructus est magnitu-
 dine Avellanæ cum suo putamine, candidus,
 gustu quali sunt tubera cocta: forte Habilcul-
 cul Serapioni.

S E C T I O S E X T A.

Pomiferæ Arbores.

MALUS; MALUS CYDONIA; CITRIA; LIMONIA; ARANTIA;
 PUNICA; PYRUS; PERSICA; PERSEA; AMYGDALUS; ARMENIACA;
 Prunus; Myrobalani; Sebesten; Jujubæ; Cornus; Lotus; Guajacum; Ebenus;
 Cerasus; Chamæcerasus; Styrax; Aria & Hamomilis; Coto-
 naster & Chamæmepilus.

P O M U S S I V E M A L U M.

Etsi Pomi nomen apud Latinos latius pateat, quàm μήλον apud Græcos: attamen usus obtinuit, ut Pomus
 pro Malo arbore, & Pomum pro Mali fructu capiatur: quamvis Plin. l. 15. c. 17. etiam ipsam arborem Po-
 mum appellavit. At Græcis, si nullum Adjectivum addatur. Malus μήλεα, & Malum μήλον nominatur: deriva-
 tur autem μήλον, à verbo μέλω, quod idem atq; φρονίσω, sive curo sollicitusq; sum, denotat: quia de ipsis præsci
 mortales multum solliciti fuerunt, cura, seduloq; studio digna judicaverunt: & id forte propter insignem usum
 alimentarium cibariumq;. Pomum autem, cujus primus inventor Dionysius ab Athenæa statuitur, forte sic di-
 ctum quod eorum plurima etiam sitim tollant, ita ut simul sint cibo & potui.

Genera malorum Diosc. sunt l. 1. c. 159. & seq. vulgaria, cotonea, persica, armeniaca, medica sive citria, quæ
 Adjectivo addito distinguuntur. At vulgaria eidem sunt, verna, melimela, epirotica, sylvestria. Sic Theop. 6. caus.
 24. sunt tam sylvestria quàm urbana: & 4. hist. 16. sunt verna, ex omnibus infirmissima: 1. hist. 19. & 4. hist. 14.
 malus punica: & 4. hist. 4. malus persica & malus medica. Et Plin. l. 15. c. 14. multa genera enumerat, citria,
 Zizipha, tuberes, & que lanata vocantur: in summa genera 29. recenset. Mala, inquit, habent originem à Mar-
 tino, Cestioq; & Manlio: item Claudio: quin & Cotoneo, insita ab Appio, Appiana cognominata, ideo his coto-
 neorum

neorum magnitudo quæ Claudianis : sunt & Sceptiana ab inventore Libertino. Cato adjicit Quiriana, & quæ tradit in dolis condi, Scantiana : sunt parva gratissimi saporis, quæ Petisia nominantur : patrias nobilitavere Camerina & Gracula. Cetera è causis traxere nomen : germanitatis coherentia & Gemella nunquam singula in fætu, coloris Serica, cognationis Melapia (quod malorum & pyrorum quandam speciem habeant.) Muslea à celeritate mitescendi : quæ nunc Melimela dicuntur à sapore melleo. Orbiculata, à figura orbis in rotunditatem circumacti, quæ Græci epitrotica vocant : Mammæarum effigie Orthomastica : à conditione castrati seminis, quæ Spadonia appellant Belgæ. Melosolijs folium unum, aliquando & geminum erumpit è latere medio. Celerrimè in rugas marcescunt Pannucea : stolidè tument Pulmonea : Sunt quibus sanguineus est color, origine ex Meri instu tracta. Sunt & parva gratia saporis atq; etiam acutiora odore, sylvestria. Datis sermè vilissimis nomen, quanquam primis adventu, decerpitq; properantibus : hæc Plin. & Colum. l. 5. c. 10. de malorum generibus egit : sic & Ruell. l. 1. c. 96. & ex eo Lugd. hist. bis Plinij diversas species Gallis familiares adjicit. Nam singulæ regiones plurimas malorum differentias habent : sic Valerius Cordus in sua historia supra triginta genera recenset : Tabernæmontanus viginti tres figuras habet : & Job. Baubinus frater, in suo de balneo Bollenfi l. 60. genera cum suis figuris & descriptionibus exhibet. Nostri, in primis magnificiunt ea quæ Grunicher, id est, Præsomila (quæ duplicia, nobiliora & vulgaria) nominantur, quæ colore sunt in viridi pallido, figura oblonga, sapore ex dulci & acido mixto, quæ serius cruda comeduntur, quare per totam hyemem durant, agris asservantur, in cibis & medicamentis commendantur, quæ sortè Malacria Ruellij & Lugd. Secundum locum tribuunt illis, quæ Curtipendula vulgo Gallis dicuntur, & apud ipsos principatum obtinent, (quæ hodie primæ commendationis, ad nobilem Alkermes confectionem, Ad.) Sic in Hetruria præstantissima quæ Appiole & Milerose vulgò appellantur, Matthiole notante. Et Scaligero, ut ex eo Gesn. lib. de hortis, Mala apiola Italis dicta, quæ dulcia quidem, sed tam jucundè fragrant, ut universas Indias sua suavitate superent. Sed subsisto, quis enim posset in tanta Malorum varietate, nominumq; pro cujuslibet regionis & rustici placito, diversitate, & cum quotidie novo insitionis ingenio, velut nova prodeant, sine errore ea recensere? nec etiam opus est, cum arbores valde similes sint : licet fructus variet, siquidem poma magna sint & exigua : rotunda oblonga : candida, viridia, lutea : quædam rubedinis aliquid, alia multum habeant, & quædam foris tantum, alia & intus, & quidem vel rubris tantum notis, vel lineis oblongis aspersis : sapore quoq; alijs acido, aquoso, austero : alijs dulci : alijs indulci subacido, vel vinoso : alijs inter dulcem & acescentem medio. Sunt deniq; præcocia, media, serotina. Sic malorum quædam genera, ramis & brachijs suis in latitudinem diduci solent, ita ut tecti cujusdam speciem, pedamentis in orbem digestis, sustentata, præ se ferant : peculiaria tamen videntur sequentia.

I Malus pumila, quæ potius frutex quàm arbor.

Mala præcocia, Trag. Tab.

Malus humilis, cujus fructus pomum Adami, Gesn. hort.

Hæc duplicia rubentia & candida.

II. Malus exigua pallidis floribus.

Malus arbor cujus fructus poma nana, Cam.

III. Malus sine semine interius in fructu, Camer.

IV. Malus non florens, fructificans tamen, Ges. hor. ap.

V. Malus folio pyri.

VI. Malus flore pleno.

Poma flore multiplici seu pleniflora, Eyf.

VII. Mala sylvestria, quæ & alba & rubra : majora & minora.

Mala sylv. rubentia, Tab.

Malus sylv. rubens, Ger.

Malus sylv. major albus, Tab.

Malus sylv. alba, Ger.

Malus sylv. minor, Tab. Ger.

Arbores pomifera exotica.

I. Malus Maluccensis nonnihil spinosa.

Mala Indica, Acoftæ, Lugd.

Ber, Bor, Garziæ, Frag.

In hujus ramis formicæ alatae Laccam conficiunt.

II. Mala Goënsia fructu octangulari pomi vulgaris magnitudine.

Carambolas, Garz. Frag. Acoftæ, Lugd. Linsc. 4. par. Ind. Or. 10.

Carambolas, Camarix, Carabelli, Chamaroch, Bolunbac, Palud. in Linscot.

III. Mala Guianensia.

Pinas, quæ totius mundi poma superat, nec ulli meliora, quàm in Gujana, par. 8. Ind. Occid.

IV. Mala Americana pyri specie.

Pomi peculiare genus in Micaragua, nulli alteri Indiæ parti concessa, par. 5. Ind. Occid. c. 16.

Pomum Nicaragua Bentzoni, Lugd. Cluf. exot. lib. 2. cag. 28.

V. Pomo similis Brasiliiana.

Genipat Theveto, Lugd. Lerio.
an Xagua, Oviedi.

Juni Pappaeyma, Lerio 3. part. Ind. Occ. 37. Cluf. ex. l. 1. c. 11.
Duplex est, alia fructu majore & eduli: alia fructu minore non eduli, & hujus fructus succo totum corpus inficiunt, Theveto, Lerio.

VI. Fructus prædicto affinis,

Fructus Brasilianus 1. & 2. Cluf. exot. l. 2. c. 7.

VII. Pomo similis fructu Castaneæ asperior.

Duriacum fructus tribus involuctis donatus, in Java 4. par. Ind. Orient. c. 6.

VIII. Arbor pomifera fructu aculeato melonis magnitudine.

Batan arbor, cujus fructus Duryaoen, flos Buza dicitur, Palud. in Linscot.

Darion, Costino, Scalig. Lugd.

Doriones, Garz. Frag.

Duriones, Acoftæ, Lugd.

Jaca major, Cast.

Guanabanus, Oviedi, Cluf. in Garz. & Lugd. qui fructum pingit.

Guanabanus Oviedi huic fructui valde similis Frag.

Duryoens ex Malacca, Linsc. par. 4. Ind. Or. c. 13. fig. 12.

Fructus cui suavitate in toto orbe similis non reperitur, tantum in Malacca proveniens.

IX. Anon, Oviedo, Cluf. in Garz. magnam cum Guanabano similitudinem habens.

X. Abavo arbor radice tuberofa.

Baobab, Alpino.

Abavo. Honor. Belli ep. 4. & 5. ad Cluf.

Baobab five Abavi, Cluf. exot. l. 2. c. 1.

Fructus Ethiopius melonis magnitudine, brevi lanugine obfitus: folijs nunc singularibus, nunc binis, vel ternis, ferratis, uni petiolo adhaerentibus: modò non ferratis, etiam binis aut ternis, aliquando quinis uno pediculo donatis: quæ ex Creta ab Honorio Belli accepimus.

An idem cum

Guanabano Scaligeri, Cluf. in Garz. Lob. Lugd.
Fructus quidam ex Guinea, Guanabanus forte Scaligeri, Gesn. hort.

XI. Arbor Chinenfis fructu Angurix magnitudine. Brusathæ, Scalig. Pigafetta & Lugd.

XII. Arbor fructu melonis forma pugni magnitudine. Pepajos in India Hispanica, Linsc. 4. part. Ind. Or. 10.

Arbor folijs magnis latifq; , quæ sterilis, nisi arbor arbori sociæ quasi matrimonio jungatur.

XIII. Arbor Indica fructu Cucurbitæ forma & sapore. Higuero Oviedo, Cluf. in Garz. & ex. l. 2. c. 2. Lugd.

Fructus Higuero apud Clusium, Lob. Lugd. qui fructum & folium pinxit.

Higuero forte, Taber.

Hujus seminibus Cambales filum trajiciunt, cruribus alligant, & pro tintinabulis utuntur.

XIV. Arbor America folijs pomi, fructu triangulo.

Ahovay Theveti, Cluf. in Garz. Lob. Tab. Lugd. qui arborem & fructum separatim pinxit.

Aoualignum teterrimi odoris, cujus nucleus præsentant unum venenum, ex quo crepitacula Brasiliæ faciunt, Lerio 3. part. Ind. Occid. c. 12.

XV. Fructus capitis magnitudine.

Locos fructus in Insula Magader, in arbore, ramis & folijs carente, cacumine, putamine fibroso, nucleo amygdalino, part. 8 Ind. Occident.

XVI. Fructus Indicus tinctioribus expetitus.

Brindones, Garz. Frag.

Brindoyne, Linscot. 4. part. Ind. Or. c. 10.

Ex cortice acetum conficiunt.

XVII. Arbutula mali similitudine, lacteam succum fundens.

Pipinichi, Monardi, Cast. Lugd. Frag.

Ex ramis incisif lacteus humor emanat, cujus tres vel quatuor guttæ potentissimè humant.

MALUS CYDONIA.

Malus Cydonia, Græcis *μαλὴν κυδωνία*, à Cydone Creta oppido, unde primum advecta, Plinio l. 15. c. 11. dicitur. Cotoneum malum primum Cato, dein Plinius nominavit. Fructus *μαλῶν κυδωνίων*, Latinis malum cydonium & cotoneum: officinis citonium.

Duum generum Diosc. & Galeno: vera ac germana (ait Dioscorid.) qualia parva & rotunda sunt: alia *στροβίλα* Struthia & magna, quæ minus utilia censentur: Theoph. 2. hist. 3. in *στροβίλοις κυδωνίων*, ex Struthio cotonea degenerat: & Galen. 6. tuend. san. quædam dulciora, majora ac minus acerba, quæ in Asia Struthia vocantur: at 2. alim. Cydonia à Struthijs, quæ etiam Struthiomela nominat, aperte distinguit, Cydoniorumq; succum minus esse suavem, & maxime adstringentem. Columell. l. 5. c. 10. tria genera facit, Struthia, Chrysomela, Mustea, Plin. l. c. plura ejus genera chrysomela incisurus distincta, colore ad aurum inclinata: quæ candidiora nostratia cognominata, odoris præstantissimi: est & Neapolitanis suis honor: minor a (forte à majora legendum) ex eodem genere Struthia, odoratius vibrant serotino proventu, præcoci verò Mustea. Struthiæ autem Cotonea insita, suum genus fecere Mulvianum, quæ sola ex ijs vel cruda manduntur. Sunt præterea parva sylvestria à Struthiæ odoratissima, in sepib. nascentia. Gallis quoq; & Italis tria genera sunt, & minora Mala, majora Pyra cotonea vocant. Sic Persica arbore in malum Cydoniam insita, Cydonium malum enasci, scribit ex Monardi Ges. hort.

I. Mala cotonea minor.

Malus cotonea, Brunf. Trag. Matth. Ang. (cui & Matthioli triplex fructus) Fuch. Tur. Cast.

Malus cydonia, Ges. hort. Lac. Lon. Ad. Tab. Cam. cui fructus varij generis.

Cotoneus, Cord. hist. & fructus Mala cotonea minor five Struthia.

Cotonea & cydonia mala. Lob.

Mala rotunda minor, nonnullis *νεοστροβίλα* ab exterioris cutis colore, Dod.

Poma cotonea in Insula Picco. Ind. Occid. par. 9. addit.

Ex his Genuensibus suum delicatissimū Cydoniatum parant:

II. Mala cotonea majora.

Mala cotonea majora, Cord. hist. *στροβίλα* dici, in Dioscorid. monet, & majora malis similia, minoræ verò, pyri modo turbinata, afferit.

Cotonea magna & Pyra cotonea, Gesn. hort.

Mala cotonea oblongiora & majora, Dod.

Pyra cotonea, Cæs. Pyrum cydonium, Ger.

Coronea majora sive Struthia, Cam. ep.

Struthia & Pyra cotonea, Cast.

III. Mala cotonea media.

Mala cotonea milviana sive notha, quia proveniunt ex Coroneis quæ Struthians, vel è contra infra fuere, Matthiol. Cast. Lugd.

Cydonia milviana, Tab.

Majores sunt primis: at secundis minores.

I V. Malus coronea sylvestris: & Cord. in Diosc. & hist.

Hæc sativæ per omnia similis, ramis minoribus & fructu minore, quod sponte sua in Danubij petrosis ripis in

collibus proveniat.

V. Cydonia exotica.

Cydonia è Bengala, Garz.

Serifolia, Fragol.

Marmelos de Bengala, Cast.

Mala cotonea sive Mermelacta ex quo fructus, quem Capotes sive Chicocapotes nominant, par. 9. Ind. occ. l. 4. c. 25.

Chicocapotes eadem ferè cum Capotes facie in nova Hispania, Idem.

Fructu est cotoneo simili, folijs verò persicæ.

VI. Arbor Indica cydonij facie fructu melonis effigie.

Melo corcopali, Scalig.

Arbor cydoniæ magnitudine & folijs, cujus fructus Corcopal, Theveto & Lugd.

M A L U S C I T R I A.

Malus Citria, Græcis μήλα μηδονή malus Medica & Assyria dicitur, utroque nomine à regionibus ducto, ut habet Theoph. 4. hist. 4. Etenim Citrus apud Medos & Persas in primis frequens: dein Paladij diligentia in Italiam translata fuit: postea in Hispania in usum devenit, ut nemora & campos occupavit: fructus μήλα μηδονή à παρσιμα, addit Dioscorides l. 1. c. 166. ἡ μηδονή. Latinis citria, citrea & citromela. Folium habet (Theoph.) simile & penè æquale Adrachne (Portulacæ Gaza) aculeos quales pyrus, aut spina acuta, sed tenues & vehementer acutos & validos, Et Plinio lib. 12. cap. 3. Malus assyria quam alij vocant Medicam, folium ejus est Unedonis intercurrentibus spinis: Pomum ipsum (idem & Theoph.) alias non manditur, & c. Malum (Dioscoridi) oblongum est, rugosum, aureo colore, cum gravitate odoratum: semen habet pyri. Sanè his pomis olim non vescabantur, sed propter odorem tantum & medicamenta erant in usu, arbore nimirum adhuc inculta, peramaros & acetosos fructus ferente.

I. Malus medica.

Citrum, Brunf. Citria, Trag.

Citrangula, Monardi.

Citrus, Ang. Tab. Cæs. Ind. orient. part. 9. lib. 4.

cap. 31. arbor, Cord. hist.

Malus medica, Matth. Tur. Lac. Cord. hist. Dod.

Lob. seu Citria, Eyf.

Malus citria, Dod. gal. Gesn. hor. Lugd. Lon. Cast.

Clus. hist. Cam. & Ind. occid. p. 3. & Ind. or. p. 3.

Citria & Mala Medica, Bellon.

Citrones, Rauvvolf.

Mala citrina & poma citria, Ind. occid. p. 8.

Cedrus Theophr. at Diosc. Medica malus, sive

Cidromela, Adv.

Fructus magnitudine variant: quædam in molem excrescunt Melopeponibus parem, ita ut ad pondus librarum decem quandoq; perveniant, ut Cardanus & Gesnerus notarunt, quæ nullo ferrè succo sunt, & ex Liguria & Adriatici maris insulis adferuntur: alia minora: alia Limonum magnitudine, aut paulo majora, & à lacu Benaco aportantur, quæ potissimum in cibis expetuntur, & Pomcires, quasi Poma citri vocari, Lugd. asserit: sic alia prælonga, alia rotundiora. Etenim hominum industria, translatione, insitione, omni deniq; cultus mangonio, Citria in plures formas digessit, ut remissione

sapore & vehementiore: item dilutiore, saturatioreq; colore differant, non multum tamen naturâ & viribus, veluti Limonia, Arantia, atq; ea quæ Poma Adami vulgo nominantur. Quare Monardes lib. de Arantijs scribit, Citriorum genera multiplicia fuisse insitione: ita ut reperiantur tot genera Limonum & alia, quæ nec Citro, nec Limonibus conveniant: quemadmodum Zamboas Torongas, Limas, Limones, quæ omnia nec prisca cognoverunt.

Sic citrum monstruosum maximum, calceum Turcicum referentem, in horto Stutgardiano natum, J. Bauhinus in suo l. de thermis pingit.

II. Malus medica maxima pulpa plurima.

Ponzires, Cæs. qui à citrijs melopeponis magnitudine distinguit, & Ponzires inter Limonem & Arantium ambigere scribit.

Hæc gustui non ita placent, sed quia pulpæ multò plus habent, officiais expetuntur, saccharo vel melle asservanda.

III. Malus medica fructu ingenti tuberoso. Melangula quæ alijs Citrangula, Cæs.

Citrij mali genus quoddam in Provincia, humani capitis magnitudine, Cam.

Citranguli nomine volût Monachi in Mésuen c. de oleo è pomis Citranguli, non solum Citria, sed etiam Arantia & Limonia intelligenda esse.

IV. Malus medica ab Imperatore Carolo V. ex Ungaria in Hispaniam delata, quæ omnium mali Medici generum acidorum suavissimum, ut Clusius in sua hist. refert.

V. Malo Medicæ affinis Javanensis folio rotundiore.

Samaca fructus citri magnitudine, acidus, succulentus, granis nigricantibus, Linscot. part. 4. Ind. or. & fig. 14.

Malus Limonia.

I. Malus Limonia acida.

Malus limonia, Matth. Dod. Lon. Lugd. Cast. Tab. & Ind. occid. par. 3. & orient. par. 3.

Limones, Dod. gal. Cord. in Diosc. Bellon. Ráuvvolff. Tur. Adv. Lob. Cæs. Clus. hist. & Ind. occ. par. 9. l. 4. c. 31.

Limon arbor ex citrij genere, Cord. hist.

Tum facie, tum facultate Citria referunt: cujus plures differentiæ, quædam oblongiores, asperiores, cortice crassiore, Cucumeris aut Melonis effigie, & Limæ Adversar. dicuntur: alij cortice læviore tenuiore, succo acidiore. Cordo quadruplex genus, 1. anserini ovi forma & magnitudine: 2. minus, globosum, utroque capite veluti umbilico insigne: 3. ovi gallinarum figu-

ra & quantitate: 4. tertio æquale, globosum, superficie æquale.

II. Malus Limonia major dulcis.

Limones dulces, Cæs.

Limones dulces oblongis Limis similes, Clus. hist.

III. Malus Limonia minor dulcis.

Limones pusilli dulcissimi in Zeilan, Scaliger, Lugd.

an Limonis genus in Hispania, vix nucis amplitudine, Cæs.

IV. Malus Limonia folio serrato, fructu oblongo cortice tenuissimo.

Limas primum genus, Clus. hist.

V. Malus Limonia fructu rotundo orbiculato. Limas alterum genus, Clus. hist.

VI. Limones prægnantes alium fructum minorem in se continentes, Clus. hist.

VII. Limones variarum figurarum toti ferè carnei, Clus. hist.

VIII. Limones citrij mali grandioris magnitudinem æquant, Clus. hist.

IX. Limonum syl. in Syria provenientium, Scalig. & Lugd. meminere.

Limones sylvestres non majores ovo columbino, circa Cairum, Bellon.

MALUS ARANTIA.

Aurantia, fortè à corticis colore, qui colore auri relucet, ut Aurea mala verè nominari possint: sive ab Arantia oppido dicta: veteribus ignota, insitione ad nos devenerunt. Citrus enim arbor, in Aurantio inserta, ad magnam proceritatem pervenit: Arantius verò in Citro, tam humilis, ut Aurantius unius cubiti magnitudinem non excedat.

I. Malus Arantia major.

Pomum Arantium, Trag. Eyst. sive Nerantium, Ráuvvolff.

Aurantia mala, Matth. Lac. Cæs. Lon. Castor. Lugd. Tab. Cam.

Aurea & Aurantia mala Bellon. & Ind. or. par. 1.

Aureum malum, Ges. h. Dod. gal. (cui & malum hespericum) Clus. hist. & Ind. occid. p. 3. & p. 8.

Arangia, Cord. in Diosc.

Arangius sive Citrius arbor, Cord. hist.

Arantia, Tur. Lob.

Malus anarantia, Dod.

Aurantia: nonnullis in locis Indiæ integræ sylvæ sunt arborum aurantia ferentium: in part. 9. Ind. or. l. 4. c. 31.

Genera plura sunt ab insitione prodeuntia: hinc pleraque cortice amaro, crasso, aureo: alia

subvirente: alia cortice tenuissimo, subrubente, medulla dulci: aliqua & cortice dulci: aliqua in uno pomodoro genera botrorum habent: alia absque semine sunt. Sic & pulpæ sapore differunt, cum alijs acida, alijs dulcis, alijs vinosa, sive media sit.

Sic in regno Congiano habentur, quæ nec dulcia, nec nimis acida: & in insula Fayel, suavissima & lapidissima: par. 3. Ind. orient. c. 7. & in China poma aurea, quæ dulcedine saccharum vincunt, par. 2. Ind. or. c. 25.

Ex floribus aqua elicitur, quam Lanfam vocant.

II. Malus Arantia humilis.

Aurea malus pumilio, Clus. hist.

Poma Aurantia Nana dicta, Eyst.

III. Malus Arantia cortice dulci eduli.

Arantia

Arantia in Indiæ insula Zeilan, cortice dulci & suaui, Scalig. & Lugd.

Aurea malus eduli cortice, Cluf. hist.

IV. Malus Arantia unico grano.

Aurea malus $\mu\upsilon\upsilon\sigma\sigma\pi\epsilon\upsilon\kappa\iota\phi\omicron\sigma\phi$, Cluf. hist.

Malo Arantio similes exotica.

I. Malo Arantio parvis fructibus similis.

Aracinappil Indorum.

II. Arbor peregrina Aurantio simili fructu, Cluf. exot. l. i. c. 13.

E Nigritarum regione delata, pulpa fungosa, nonnullis granis ut in ficulneis permixtis.

III. Coru folijs mali aureæ, flore luteo, Acostæ: at Garzias & Fragofus, & Castor. folia mali persicæ, flores candidos tribuunt, uterque radicis cortices ad ventris profluvia commendat: Lusitanis Herba Malauarna, Castori.

IV. Carcapuli, Acostæ, Lugd. append. Cast. fructu malo aureo æmulo.

Carcapuli, Linsc. 4. part. Ind. orient. cui fructus cerasi magnitudine: & fig. 17. iconem exhibet.

V. Guyabo pomifera Indica.

Guyabo arbor, at fructus Guyaba dicitur Oviedo.

Guajava, Scalig. Lugd. Cluf. hist. app. i.

Guayavas, Monardi, Lugd. app. Frag.

Guayavos, Gomaræ, & part. 4. Ind. occid. c. 28.

Alia sativa, alia sylvestris: sic alia pomis longiusculis aut rotundis, luteis aut viridibus: pulpa alijs rubra alijs candida.

Malus Adami.

Adami pomum vulgo dicitur, quia cortex rimis quibusdam exasperatur, ac si dentibus demorsus esset, quare pomum, quod Adamus in Paradiso degustavit, esse existimant.

Pomum Adami, Matth. Cord. in Diosc. Bellon. (qui à Citrijs sive Poncijs distinguit) Rauvv. Cast. Lugd.

Citrius altera, Cord. hist.

Malus Assyria, Dod. Tab.

Pomum Assyrium, Adv. Lob.

Poma Adami quæ Gallijs Poncijs, Cluf. hist.

A Limonibus natura & viribus non multum differt, folijs Limonij, floribus Citrij fructu Arantij, sed duplo triplove majore.

MALUS PUNICA.

Malus punica, Græcis $\rho\upsilon\alpha\alpha$, Dioscoridi l. i. c. 151. & Theoph. $\rho\upsilon\alpha\alpha$, quo nomine & fructus donatur. Hippocrates l. de nat. mulieb. $\sigma\iota\delta\alpha\varsigma$ appellat. Plinios l. 13. c. 19. Africa circa Carthaginem punicam malum cognominè sibi vindicat, aliqui Granatum appellant. Communiter malum granatum, ab interiorum granorum multitudine: alijs à Granata Hispania regione, quod in ea copiose proveniat. Hanc Theoph. l. 1. hist. 3. sic descripsit: radicem habet brevem & per summa terra adherentem: l. 1. hist. 5. caudices multos: l. 1. hist. 8. sed contortiores & breves: l. 1. hist. 14. verum in ramos spargitur & molem superiorem, grandioremq; gestat: l. 1. hist. 6. folia angusta sunt: l. 1. hist. 17. fructus ex humore & cute constat: l. 1. hist. 18. & acinos habet: l. 1. hist. 22. verum super fructum ipsum florem insidentem emittit: l. 1. hist. 23. & ex annotinis fructus gignit &c.

Genera: Dioscorides dulcia, acida & vinosa recenset: & Theoph. l. 1. hist. 19. succus acidus est: & 2. hist. 3. & 4 in Aegypto acidam in dulcem quodammodo, aut vinolentam converti: in Cilicia omnes sine nucleo surgunt. neglecta vero in sylvestrem transit: l. 1. caus. 15. nonnunquam etiam fructum secundum ostendit: 5. caus. 16. & punicæ dulces magis putrescunt quam acida. &c. Plinius l. c. divisit in genera, Apyrinon vocando, cui lignosus nucleus adest: sed candidior ei natura & blandiores sunt acini, minusq; amaris distincti membranæ: alia structura eorum, ut in favis. Communium & nucleos habentium quinque species, dulcia, acida, mista, acida, vinosa. Samia & Aegyptia distinguuntur erythrococtis & leucococtis: vide & l. 23. c. 6. Verum cum plures partes hujus in usum medicum veniant, nominibus distinctæ, de his paucis.

Flores sativa punica, $\acute{\omega}\tau\iota\omega\iota$ dicuntur Diosc. l. i. c. 152. & Gal. 6. simpl. at Gal. 6. $\acute{\omega}\tau\iota\omega\iota$ $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma$, Cytinus fructus rudimentum est, quod decido flore primum apparet & formatur: quæ Celsus, mali punici capitula vocat: & Plinios l. 23. c. 6. primus pomi hujus partus florere incipientis, Cytinus vocatur Græcis: & in hoc ipso Cytino stosculi sunt, antequam scilicet malum ipsum prodeat, erumpentes, quos Balauſtia vocari diximus. Verum $\beta\alpha\lambda\acute{\omega}\sigma\tau\iota\omega\nu$, sylvestris punica flos est Dioscoridi l. i. c. 154. cujus complura sint genera, candidum, rutilum & colore rosaceo: & ex Cytino ac Balauſtij, velut ex Hypocistide succus ad eadem efficax elicitur. At officina citr. distinctiorem Balauſtia nominant, quibus Cytinorum appellatio de sarivis ignota est.

Mali punici putamen, quod tanquam coriam sit, cortice durus, nucis involucro tenerius, Malicorium vocant, quod Græcis, nunc $\sigma\iota\delta\iota\omega\nu$ Diosc. lib. 1. cap. 153. monente, nunc $\tau\omicron$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\rho\upsilon\alpha\alpha$ $\lambda\acute{\epsilon}\mu\upsilon\varsigma$ $\delta\iota\alpha$ $\tau\omicron\varsigma$ $\lambda\acute{\epsilon}\tau\epsilon\alpha\upsilon$ dicitur.

Marcellus medicus, caliculos punici vocat. Plinio l. c. vulgus ex punicis acerbis coria perficere novit, ob id Malicorium appellant Medici: Officinis, Psidion.

I. Malus punica sativa.

Malus punica, Trag. Matth. Dod. ut: Cord. hist.

Ges. hor. Tur. Lon. Lugd. Cam. fl. simplici, Eyst.

Mala punica seu granata, Cord. in Dios. Bellon.

Malum punicum, Adv. Lac. Lob. Cast.

Malus granata, Rauvvolff. Tab.

Punica quæ malum granatum fert, Cæf.

Poma sive malus punica, Ind. occid. par. 8.

Differunt potissimū in succo, alijs acidus, alijs dulcis, alijs mixtus, medio quasi sapore, quem vinosum vocant: & quæ medijs saporis, Arabes Muza, voce *μύζου* corrupta, appellant. Mala punica majora in regno Congiano habentur.

II. Malus punica sylvestris.

Punica sylvestris, Cord. hist. Rauvvolff.

Pomum granatum sylv. cujus flores Balauftia,

Anguil.

Sativæ per omnia similis, sed spinis horri-

dior in Syria circa Alepum, Africa & Hispaniæ regno Granatæ.

III. Balauftia flore pleno majore.

Malus granata sylv. flore pleno, Rauvvolff.

Balauftium, Lob. belg. Tab. Eyst.

Balauftium orientale, Cast.

Punica flore adeo multiplici folio, ut Rosæ videantur centifoliæ, colore saturato.

IV. Balauftia flore pleno minore.

Balauftium flore minore Romanum, Eyst.

Folij atrovirentibus, calice crassiore, flore minore, tristiore, saturata purpura punicante a priore differt.

V. Malus punica fructu maximo, granis aureis.

Malus aurea, Dod. qui Palam Arienam Plinij

suspicitur, quæ tamen potius Musa est, quæ nul-

lo est intus nucleo vel semine. Illa verò grana

Mali punici majora obtinet. Quid sit ignoro.

P Y R U S.

Pyrus, Græcis *ἄπισ*, & de arbore & de fructu, sed propriè de sativa dicitur: nam *ἀγρῆος* pyrus agrestis est (Pyrastrium Gaza reddit) Diosc. l. 1. c. 167. & 168. & Theoph. pluribus locis: quæ tamen differentia non semper observatur. *Ἄπισ* autem dicitur Eustachio, quasi non habens *πίστια* pinguedinem: alij ab Apia regione deducunt, quod ex ea primum hæc arbor allata fuerit. Sic Pyra multis à fructus figura, quod ad pyramidis similitudinem à lato in acutum spectet, & in mucronem turbinetur: & quemadmodum Mala, brevi pediculo antecurrunt: sic Pyra longo pediculo pendunt. Est autem Pyrus Theoph. 1. hist. 5. natura fructificosa: 1. hist. 16. folijs orbiculatis: 1. hist. 21. floribus foliatis: 1. hist. 18. seminibus congestis, quæ aliquo putamine & tunica continentur: 1. caus. 23. quæ omnia serè pulpis plenioribus includuntur, quo plus temporis perdurare valeant, & c.

Genera pyrorum multa sunt, Diosc. l. 1. c. 177. addit Theoph. 4. h. 6. majorem in modum, bonæq; frugis, præterquam si quæ ferotinae. Plinio l. c. 15. sunt Superba parva sed ocysima: cunctis autem Crustumina gratissima: proxima ijs Falerna à potu, quoniam tanta vis succi abundat: lactea, a candore vocantur: alia colore nigro donavit Syria: reliquarum nomina aliter in alijs atq; alijs locis appellantur. Sed confesius urbis vocabulis auctores suos nobilitavere Decimana: Dolabelliana longissimi pediculi: Pompejana cognomine mammosa: Liceriana: Severiana & quæ ex his nata sunt Tyranniana, longitudine pediculi distantia, Favoniana rubra, paulo superbis majora: Lateriana, Anitiana post Autūn alia acidulo sapore jucunda. Tiberiana, quæ maximè Tiberio principi placere. Patriæ nomina habent serenissima omnium Amerina, Picentina, Numantina, Alexandrina, Numidiana, Græca & Achradæ spinosa arbore: & in ijs Tarentina, Siguina, quæ alij à colore Testacea appellant: sicut Onychina à colore gemmæ onychis, purpura. Ab odore Myrapia, Laureas, Nardina: à tempore Hordearia, quæ cū hordeo maturescunt: à collo Ampullacea & Coriolana & c. Multo plura sunt hodie, imo infinita in tota Europa Pyrorum genera, quæ magnitudine, figura, oblonga, rotunda, orbiculata: odore: sapore, dulcia & succulenta, acida: sic alia sicca, alia pingua: colore, & tempore quo maturescunt, alia tempeſtiva, alia serò matura, alia subito pereunt, alia servari possunt, differunt: & à primis inventoribus, regionibus, alijsq; notis nomina invenere, quæ singulatim explicari nō possunt, cū qualibet regio sua habeat, & qualibet urbs peculiaria nomina ijs tribuat. Apud Germanos enim quamplurimæ differentie occurrunt, ut videre est apud Tragū. Sic Val. Cordus quinquaginta, F. Baubinus l. de balneo Bollenſi, supra quadraginta. Tabernæmont. septendecim differentias proposuit. Nostri in primis magnificiunt ea quæ ab odore & sapore Moschatellina, quæ Superba Plinij videntur: dein quæ à forma ovi Ovata dicuntur: tum quæ Spectebiven/ id est, Lardina nominantur: tandem Regesbiven/ sive Regalia (Regia & Regulana, Ges.) ex quorum succo Electuarium suavissimum paratur. Sic Galli sua habent, in primis Bonchristiana cognominata Carol. Stephano & Lug. ut videre est apud Car. Stephanum, Ruellium, & in historia Lugdunensi. Itali sua, de quibus Matthiolus & Casalpinus.

I. *Pyrus fativa.*

Pyrus, Brunf. Dod. ut: Cord. hist. Gef. hor. Lon. Cæs. Lugd.

Pyrum, Turn.

Pyra, Mat. Ang. Cord. in Diosf. Lac. Ad. Lob. Cast.

II. *Pyrophylla*, ad imitationem Plinij l. 15. c. 14.

Malorum genera recensens, Melofolia nominat quibus folium unum aliquando geminum erumpit è latere medio.

Pyra è quorum medio corpore folium exoritur, Dalech. in Plinium, Cam.

III. *Pyra*, quæ comesta ventrem subducunt, Camerar.

IV. *Pyrus sylvestris.*

ἄγριος ἢ ὄχυν dicitur: *ὄχυν* quidem à verbo *ὄχυν* strangulare, quod acerbitate sua propemodum strangulet: attamen inter *ἄγριος ἢ ὄχυν* sunt qui differentiam faciunt: Achradem pyri speciem quandam facientes ex Dioscoride (ut Cæsalp. & Lugd.) quæ spinis quidem agrestis modo, horrida sit, sed fructu pulcherrimo & optimo: *ὄχυν* verò, spinis armata, omnino sylv. fructu pusillo, nec eduli, aliquando mediocris altitudinis, sæpius humilis arbuscula. Quamvis *ἄγριος* Aristoteli 8. hist. 6. de pyro sylv. & *ὄχυν*, Homero etiam de pyro hortensi dicatur. Deducitur autem *ἄγριος*, ab *α* privativo & *γριος*, id est, usu: eò quod ejus fructus usus nondum esse cœperit inter alimenta humani corporis, nisi forte extrema fame urgente.

Pyraster Gazæ, *ἄγριος*, Theophr. 1. hist. 3.

Pyra sylvestris, Ang.

Pyra sylvestris major, Tab.

Pyra sylv. & pyra sylv. minima, Tab. Ger.

V. *Pyra sylv. Cretica.*

Pyra exigua à Cretensibus Achlades nominata, à nostris diversa: apud quos aliàs *pyra sylv. Agafuga* appellantur, Bellonio.

Pyro similes exotica.

I. *Pyro similis ex Guinea.*

Lata, fructus exoticus Clus. ex. l. 2. c. 22.

II. *Pyro similis fructus in nova Hispania nucleo magno.*

Palto arbor cujus fructus benè maturus *pyrum majusculum* refert, qui maturus butyrum emulatur, in Insula S. Dominici: at in Peru grandiores sunt, cute duriuscula: in Mexico minores cute teneriore, par. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 24.

Melocotones seu *Pyra Indica* sunt Mameyen, Guayanen, & Platen, Idem.

III. *Pyro similis fructus alter in nova Hisp. Annona* sive Guanavano pyri magnitudine, pulpa butyri modo, cui grana plurima nigricantia includuntur: Joseph. Acosta l. 4. c. 25.

Mangier blanco est Annona sive Guanavana, p. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 25.

IV. *Pyro similis fructus in Virginea.*

Metaguesunaux, fructus pyriforma & magnitudine; impensè foris & intus rubens: part. 1. Ind. Occid.

V. Fructus in Insula S. Mariæ, *pyra* majora referens, intus muculentum: par. 3. Ind. Or. 10.

M A L U S P E R S I G A.

Malus Persica: Græcis *πρόσιον* *μαλέα*: & *Persicus*, Palladio: & fructus *Persicum malum*, *περσικόν* *μάλον*, Diosc. l. 1. c. 164. At Theoph. 2. hist. 3. *πέριον* (*Persicum* *Γαζα* reddit) Aegypti sterile scit: 3. hist. 5. sed aliquando ibi & locis proximis fructificat: quanquã in Rhodo usq; florem duntaxat devenit: sed distinguere oportet à *Persea*, quemadmodum ex Theoph. 2. b. 2. colligere est: & Plin. l. 15. c. 13. apertissime distinguit: falsum est (quod Nicander & Sostrates prodidère) venenatam cum cruciatu in Persis gigni: id enim de *Persea* diligentiores tradunt, quæ in totum alba est, myxis rubentibus similis, nec extra orientem nasci volunt, & c. semper autem folia habet & poma subnascentibus alijs. Et Rauwolfssius commemorat, Persas etiam hodierna die *Perseam* à *Persico* arbore distinguere, quamvis etiam à *Persicorum* esu abstineant, Nimrodi veneficio insecta & noxia effecta opinantes. Plin. l. 15. c. 13. in totum quidem *Persica* peregrina etiam Asia Graciãq; esse ex nomine ipso apparet, atq; ex *Perside* advecta: & mox: *Persica* arbores serò & cum difficultate transeunt, ut quæ in Rhodo nihil serant, quod primum ab Aegypto earum fuerit hospitium: & l. 16. c. 28. *Persica* arbores in Rhodo florent tantum.

Genera: Plinio l. 15. c. 12. *persicorum palma duracinis*: nationum habent cognomen, Gallica & Asatica. At *Persicorum* differentia plures sunt, quæ magnitudine (siquidem alia majora, alia minora sint) figura, quadam orbiculata, rimula quadam à latere, quadam in rotunditate oblonga, *Cariota* cognominata: colore: sapore, dulcia, acida, vinosa, austera, amariuscule: maturacionis tempore & ratione ossis differunt. Sunt enim alia *precocia*, alia *serotina*: *precocia*, alia sapore mali Armeniaci, alia admodum dulci & suavi. *Serotina* alia majora, etiam pugni magnitudine, ut ungarica: alia minora: majora vel alba, vel flava, vel modico rubore aspersa

asperfa sunt, quæ Sole spectant, & intus in ofsis contractu, vel buxea, & quidem pulpa candida, lutea rubea. Sic minora, vel rubra sunt, vel flava. Ratione ofsis: sic in alijs integer & facile à carne recedit: in alijs à carne separari nequit, & quidem in aliquibus nucleus disruptus, in quibusdam per medium divisus reperitur. Perfica Persianis Hel dici, Rauvvolfius monet.

I. Perfica molli carna & vulgaris, vitidis & alba, Tab. (ba. Perfica lutea, Ger.
Perficus, Brunf.
Perfica arbor & ejus primum genus, Trag.
Perfica, Fuch. Ang. Lac.
Perfica malus, Gef. hor. Ad. Lob. Lug. Tab. quæ alba, & Ger.

Milus Perfica, Dod. ut: Turn.
Perfica viridia & alba, Matth. Cast.
Perficus alba & popularis, Lon.
Perficæ primum genus, Cæf. & vulgare, Lugd.

II. Perfica succo quasi sanguineo.

Perficæ tertium genus, Trag.
Perfica sanguineo succo madentia, Matth.
Perfica Ungarica sanguineo succo, Gef. hort.
Perfica in torum saturato colore rubentes, Dod.
Perfica Carota, Cast.
Perfica rubra, Lon. Tab. seu sanguinea, Cam. ep.
Perfica præcocia, Ger. ico.

Hæ duæ species lanatæ sunt, carnem succosam & flaccidam habent, quæ communiter à nucleo tota recedit: & alia sunt magna, alia parva: quædam prorsus viridia, quædam alba: quædam maculis rubris picta: alia carne alba flavescente: alia rubra, ut sanguinolenta videatur: & hæc nucleo est alias foris rubente, alias nigro.

III. Perfica dura, carne candida, aliquando ex albo subrubente.

Rhodacina, Ægin. Aëtio.
Perfica duracina, Matth. Ang. Bellon. Gef. hort. Lon. Cast. Cæf.
Perficorum tertium genus sive duracina, Lugd.
Duracina alba, Tab.

Duracina ob carnem duriolem sic nominata, quæ Rhodacina dicta, aut ob odoris suavitatem, aut quod plerunq; rubro colore alterna sui parte niteant: aliquando pugni magnitudine, & fructu anguloso, circa os rubente, quod aliquando per medium divisum, aliquando in partes disruptum reperitur, & à nostris Perfica moschata dicuntur: Horum ut sequentium caro dura & nucleo tenacissimè adhæret: quæ aliquando etiam intus saturatè rubet.

IV. Perfica dura carne buxea.

Perfica cotonea, Matth. Cast. Lugd.
Perfica Ungarica colore aureo, Gef. hor.
Perfica buxea à Cotoneis denominata, Cæf.

Perfica cydoniaria, Tab.

(ba. Perfica lutea, Ger.

V. Perfica æstiya Armeniacis similia, sive Perfica S. Johannis.

Perficæ quartum genus, Trag.

Perfica pumila, Cam.

Perfica præcocia, Tab. Perfica rubra, Ger.

an Perfica minima, Cord. hist.

Saporem pene similem cum Armeniacis habent, sed ex eo genere non esse, nucleus scabert & striatus ostendit, &c.

VI. Nuciperfica, quod nucum juglandium faciem repræsentet,

Nuciperfica, Matth. Lugd. Cast.

Perfica nux, quæ Antiperfica Averrois, Ang.

Perfica præcocia, nuciperfica, Cæf.

Hæc etiam nulla lanugine pubescunt, & colore & sapore Perfica cotonea referunt.

VII. Perfica Amygdaloides.

Perfica amygdala, Matth. Lugd. Cast.

Amygdalus perfico insitus, Gef. hor.

Amygdaloperficus, Cam.

Pulpa Perficum, nucleus Amygd. dulcem sapit.

Perficæ similes exotica.

I. Perficæ affinis in Taprobana.

Arbor Gehuph Indis Cobban, Thev. Lugd.

Fructu est rotundo, in quo nux Avellanæ par, nucleo amaro: gummi ex arbore utiliss. manat.

II. Perficæ similis putamine villosa.

Mangas, Garz. Cast. Frag. Acoftæ, Linsc. par. 4.

Ind. Orien. c. 7. fig. 14. item 5 & 8. par. Ind. Orien.

Rauvvolf. Manga, Scalig.

Manges, par. 7. Ind. Orient.

Exoticus fructus 4. Mangas, Clus. ex. l. 2. c. 16.

an Mangenas fructus: par. 5. Ind. Orient.

Fructus verò Ambo & Amba vocatur.

Genera ejus plura, aliquando ab una arbore colore diverso prodeunt, subvirides, flavi, ex viridi rubentes: sine nucleo ejus generis reperiri Acofta scribit: biferæ meminit Garzias.

III. Mangus aliud genus.

Mangas Recheadas sive Mangas in Achar, Linsc. 4. par. Ind. Orient. 7.

IV. Mangas fructu venenato.

Mangas sylv. aliud genus, Acoftæ, Lugd.

Mangas bravos, Palud. in Linsc.

V. Perfici

V. Perfici ofsiculo fructus Malacensis.

Jambos, Garz. Frag. Acoftæ, Lugd. Linc. par. 4. Ind. Or. c. 9. fig. 13.

Jambeir arbor, fructus Jambos, Lusitanis; Jambali, Malabarensibus, Acoftæ.

Jambos, Arabibus: Tupha, Indis: Perfis, Tuhphat: Turris, Almat, Palud. in Linc.

Duûm generum: unus obscurè rubet; alter ex candido rubescit, ofsiculo ut in Perfico, Garziæ: at Paludano, alterius fructus completè rubet & nucleo caret: alter levius purpurascit, & rosam spirat.

VI. Goan arbor & fructus, ex cujus cineri-

bus Tuthia Alexandrina conficitur, Garziæ.

VII. Guajanos in Hispania nova, fructus granis duris, minora poma æquantibus, prægnans: ac in Peru hujus arboris facies diversa, par. 9. Ind. Occid. c. 24.

Perficorum genera omnia in nova Hispania & Peru, ut Melocotones, Albercokia & similes: exceptis Ducasnos, qui è Perficorum genere sunt, par. 9. Ind. Occid. c. 31. Sic in Angra perfi ca copiosissima esse, scribit Linc. par. 3. Ind. Or. c. 6.

VIII. Matos ex classe Guayanorum & parvi albicantes Guaynavilli, naturæ fri gidiusculi: Joseph. Acofta l. 4. c. 24.

P E R S E A.

Arbor Persea *περσέα* Græcis, quæ à Persica diversa est, licet Theophrastus utramq; *πέρσειον* nominet: at Gaza loco priori Persicam, altero Perseam transtulit. Dioscoridi l. 1. c. 187. *περσέα* arbor est in Aegypto fructum ferens cibo idoneum, quem aliqui prodiderunt in Perside exitiosum esse, translatam verò in Aegyptum naturâ mutat a edulem fieri. Et Theophr. 4. hist. 2. est in Aegypto alia arbor Persea vocata, aspectu magna & pulchra, sed maximè similis pyro, & folijs, & floribus, & ramis, sed folio perpetuo, &c. fructus pyri magnitudine, figura oblongus, Amygdali specie, colore herbidus, intus nucem habet quemadmodum prunum, sed multò minorem & molliorem, carnem valdè dulcem, &c. Galenus 2. *ναρὰ τόνους*, fructus est pyri aut mali magnitudine, noxia in Perside, vesca in Aegypto.

Persea, Matth. Lonic. Rauvvolf. cui Sephar Perianis.

Persea America Matthioli, Lugd.

an eadem cum Persea Plinij & Plutarchi?

Persea, Clus. hisp. & hist. Lob. Cast.

Persea America Clusij, Lug. hic fructum Cucio-

phoræ adpingit, quod Clus. in hist. non probat. Persea Plinij, Cæs. qui dubitat an Anacardium ejus fructus sit.

Hujus folia à Doct. Jo. Anatolio Privæo, insigni apud Vesuntinos Medico & Botanico, unâ cum quibusdam bulbis anno 1622. accepimus.

A M Y G D A L U S.

Amygdalus, Græcis *ἀμυγδαλέα*, & per contractionem *ἀμυγδαλή* vocatur: fructus *ἀμυγδαλή* & *ἀμυγδαλήν*: Latinis amygdala & amygdalum. Amygdalam ideo Græcis nominari Herodianus ait, *περσὶ τὸ ἐν τῷ μίσι τὸ χλωρόν ἀσπερὶ ἀμυγδαλῆς ἔχειν πολλὰς*, quod post viride putamen, nucleos scarificatos ostendat & in rimulas debiscat, quas τὰς ἀμυγδαλῆς vocant, Athenæo lib. 2. teste. Antiqui, nucibus (ob osseum corticem) adnumerant, quas Cato Nuces Græcas vocavit, & Plinius l. 15. c. 22. tertio loco recensuit. Amygdalus Theoph. 7. hist. 12. inter arbores potissimum, vel sola ante folia flores emittit, vel unâ cum folijs: 1. hist. 21. flores foliati sunt: 1. hist. 23. & fructum ex surculis annotinis habet: 1. hist. 18. & ei semen protinus post tegmen ambiens subest: sed non nudum, verum ligno obductum. Idem ostendit, quomodo diminutione ex amaris dulces efficiantur: 2. hist. 8. 1. caus. 21. 3. caus. 23. 5. caus. 24. & Plinius l. 17. c. 17. sic etiam neglecta, ex dulci amara redditur, 2. caus. 20. Et Plinio l. 16. c. 25. floret prima omnium amygdala, mense Januario: Martio verò pomum maturat. Sunt autem duplices, dulces & amara, ut ex Dioscor. l. 1. c. 176. Theophr. & Plinio locis citatis colligitur: hæ salubriores, illa suaviores creduntur. Naxia amygdala, à Naxo Insula veteribus Græcis maximè commendabatur: secundas partes Cypria sibi vendicabat, quæ præter cæterorum morem repando cacumine prodit.

I. Amygdalus fativa.

Amygdalus, Brunf. Trag. Dod. ut: Cord. in Diof. (cui & Nux Græca) Gesn. hort. Lon. Ad. Lugd. Cam. Tab.

Amygdala, Matth. Ang. Tur. Lac. Bellon. Lob. Cæs. Cast. Eyster.

Amygdala fativa, Rauvvolf.

Sunt majores & minores: laudatur majores, quæ lanugine carent, idcirco Pruno inferuntur. Amygdalas minores, tam amaras quàm dulces, & quidem alijs triplo minores, adhuc pyraminibus suis inclusas, ex Asia afferri, testatur Cord.

in sua historia. Sic Gesner. meminit Amygdalium nuce rotundas ferentis. Nunc dulces habemus duplices, vel duro, vel molliore putamine.

II. Amygdalus sylvestris.

Amygdalus syl. in sepib. Tripolitani, Rauv.

III. Amygdalus Peruviana.

Fructus exoticus Hispanensis 2. Clus. ex. l. 2. c. 18.

IV. Amygdalæ Guyanenses, Clus. ex. l. 2. c. 6.

V. Amygdalo similis fructus Peruanus fuscus vel spadiceus, linea candida.

Fructus peregrinus 9. sive Pepitas del Peru, id est, acini Peruviani, Clus. ex. l. 2. c. 30.

Fructus peregrinus 9. in tab. 3. Lugd. Tab. Ger.

VI. Amygdalis similis Guatimalensis.

Avellana Mexiocana, cujus fructum indigenæ

Cacao appellant, quæ Palmarum naturam obtinet, Guiland. pap.

Cacavate Benzoni, Lug. In. oc. p. 5. vell. 2. c. 16. 17. Cacao, Jos. Acoste, vel Ind. Occid. par. 9. l. 4. c. 22. Clus. ex. Lugd. Tab.

Fructus siliquis inclusus Amygdalarum speciem refert, cujus integræ naves plenæ ex Guatimala afferuntur: cum hac in nova Hispania mercatores negotiantur, cum ipsi monetæ usum præbeat & elemosynæ loco pauperibus distribuunt: quare per universam Americam multi usus: imò ex eo potum conficiunt quem quem Chocolate nuncupant: Benzoni, Lugd.

VII. Amygdalis similis cortice spinoso. Amygdalæ ex Andes: par. 4. Ind. Occ. l. 4. c. 26.

MALUS ARMENIACA.

Malus Armeniaca, *μαλιά ἀρμενιάκη*, & fructus *μάλα ἀρμενιάκη*. Dioscor. l. 1. c. 156. Perseis subjungit: *minor* quæ *ἀρμενιάκη*, Romanis *πραξιόνηρα* dicuntur: Latini præcocia, quod ante alios fugaces fructus maturescant: nominantur & Præcoqua: Galenus inter Persica reposuit, ut & Pl. l. 15. c. 12. inquit: post autumnum (scil. Persica) maturescunt, æstate præcocia, intra triginta annos reperta, & primo denarijs singula venduntur. Supernatica è Sabinis veniunt: popularia undiq; pomum innocuum expetitur agris. His verbis Plin. duo Præcocium genera indicare, Dalechamp. voluit: alterum Supernas, amplum & magnum, quod è Sabinorum locis advehebatur, vulgo Armenium majus: alterum vulgare, parvum & strigosum, etiam Armenium dictum.

I. Mala Armeniaca majora.

Armeniaca, Ang. malus, Matth. Lac. Bellonio ab Armenijs dicta.

Armeniaca majora, Cam. Tab. Eyst.

Armeniaca major Baracoeca vulgo, Cæf.

Malus Armeniaca major, Matth. ep. Ad. Lugd.

Mala Armeniaca maxima, Gef. hor.

Hæc mole corporis & suavitate præcellunt, & sapore differunt à minoribus, quæ sapore austriore sunt, quæ sine cultura & infitione exigua sunt.

II. Mala Armeniaca majora, nucleo dulci.

Malus Armeniaca candicantia nucleo oblongo

dulci ut in Amygdalis, Gesnero.

III. Malus Armeniaca minor.

Præcocia, Brunf. Ang.

Persica minora, Brunf.

Persicus præcox vel Armenia, Gef. ap.

Persici quartum genus, Lon.

Armeniaca minora, Matth. Cam. Tab.

Malus Armeniaca, Dod. ut: Tur. Cord. in Dioscor. Lob.

Malum Armenium vel præcoquum commune, Gefn. hort.

Malus Armeniaca minor, Ad. Lug.

Armeniaca, Cæfalp.

P R U N U S.

Prunus *κωνουδιά* Diosc. l. 1. c. 174. nota arbor est, cujus fructus esculentus est. Fructus nonnulla pruna dicuntur. Theophr. 3. h. 16. folia similia habet Arbuto & Andrachne, arbor parva: 1. h. 18. semen habet carne & nucleo interjacente: 1. h. 29. succum dilutum: 1. h. 22. super fructum ipsum florem insidentem emittit: 3. h. 7. radice numerosa. At 4. h. 3. est & alia quadam arbor nonnulla magna, fructum ferens similem mespilo, majorem, nucleum habens rotundum, &c. Eidem 9. hist. 1. *πρῦνος* (prano Gaza) humor in lachryma modo gignitur.

Genera: Dioscorides Syriacorum, & eorum quæ Damasci nascuntur, meminit. At Plinio l. 15. c. 13. Prunorum ingens turba versicolor, nigra, candicans: bordeacea appellata: alia eodem colore majora asinina cognominata: sunt & nigra, ac laudatiora cerina atq; purpurea: nec non Armeniaca, &c. sic nucibus insita, ab utroq; nucipruna appellata, &c. nuper in Betica malina appellari ceperunt, malis insita, & alia amygdalina, amygdalis: his intus in ligno nucleus amygdala est: in peregrinis arboribus dicta sunt Damascena, &c. & pruna omnia post Catonem cæpisse manifestum est.

Recentioribus, pro diversitate regionum plures sunt differentia, & quidem inexplicabiles, vario cultu & studio inferendi (cùm & nuci, & malo, & amygdalo inferantur, quæ faciem parentis, succum adoptionis, ut Plinius dicit, exhibet) inventa: nam variant magnitudine, figura, colore, sapore: magnitudine, sunt magna, media, parva. Figura, longa, rotunda, acuminata. Colore, alba, viridia, lutea, ceræ coloris, rubra, ex punice rubentia, castaneæ coloris, cærulea, ex cæruleo nigricantia. Sapore acida, dulcia, mediæ saporis, austeriora: sic caro in quibusdam sicior, facile ab offe separabilis, alijs humidior & pertinacius adhaerens. Ita alia alvum solvunt, quæ dulcia: alia eam cohibent, quæ austera & acerba. Sunt carne Pruni & cute subviridi Pruni, sed nucleo Persici quæ Prunopersica, Adv.

I. Prunus, Brunf. Trag. Matth. Dod. ut: Tur.

Lon. Cast. Lugd.

Prunus fativa, Fuch. domestica, Lob. Ger.

II. Pruna magna dulcia atrocærulea.

Brabyla, Theocrito.

Pruna Damascena, Trag. Matthiol. Dodon. gal.

Cord. in Diosc. Lugd. Ger. desc.

Palma datur Damascenis, quæ ex Syria Venetias sicca adferuntur, quæ nucleo sunt longo & plano potius quàm rotundo, Bellonio monente: secunda quæ ex Pannonia (Ungarica quæ etiam Damascena, Cord. in Diosc.) & Transylvania adferuntur, ex Matthiolo Lugd. at Dodonæus ex Thoma Jordano, Moravica magis ad alvum leniendam commendat. Pruna Ungarica & Moravica, Cam. quæ

Pruna Brunensia, Cluf. hist.

Pruna Ungarica duplicia, majora & oblongiora, alia minora, rotundiora & dulciora, Matth.

Gefn. hort. Lugd.

III. Pruna parva dulcia atrocærulea: hæc nucleum parvum, non multo Ceraso majorem habent, & à nostris Damascenula vocantur.

Pruna Damascena nostratia, Bellon.

IV. Pruna magna crassa subacida.

Pruna Ungarica præstantissima, Damascena fortè, Gefn. hort.

Huc referri possunt Pruna acida in insula S. Claræ, Ind. occid. p. 9. additam.

V. Pruna oblonga cærulea.

Prunidactyla, Trag.

Prunidactyla purpurea & ovata, Lugdun. qui Noberdiana & Juliana addit.

Hæc oblonga sunt, nucleo oblongo, aliquantum incurvo, quæ etiam condita Vesuntio, ubi Dactyli vocantur, adferuntur.

VI. Pruna nigra carne dura.

Pruna Iberica & Pertigona vocata, Trag.

Pruna Hispanica, Dod. gal.

Pruna Perdigona, Lugd.

Pruna perniconia vulgo, Cæsalp. quibus addit

Massiniana, ijs grandiora.

VII. Pruna coloris ceræ ex candido in luteum pallecente.

Pruna cerea & Ceriola, Trag. Dod. gal. Lug. Tab.

Pruna cerea, Cord. in Diosc. Gefn. hort.

Pruna amygdalina, Ger. ico.

Hæc duplicia; præcocia, quæ majora, & ferotina, quæ minora, Camer. epit. Reperiuntur quoque magnitudine ovi gallinacæ, aut etiam anserini, Gefn. hort. sic quæ juxta pediculum in longitudinem extenuantur, ut Damascena & Catelana colore subviridi, Cæf.

VIII. Pruna magna rubra rotunda.

Pruna afinina, Trag. (& Pedicularia) Dod. gal.

Lugd.

Pruna afinaria, Cæsalp. quibus addit Gubia ingustabilia.

IX. Pruna rotunda, flava, dulcia, mali amplitudine.

Pruna à malis cognominata, Cæf.

X. Pruna Augusto maturefcentia minora & austeriora.

Pruna Augustana & Albanula, Cæf.

XI. Pruna parva præcocia.

Pruna præcociora, à tempore avenacea dicta, Gefn. hort.

Prunus avenaria, Tab.

XII. Pruna parva ex viridi flavescencia.

Pruna parva ferotina, cereola, Gefn. hort.

an Pruna viridacia, Gefn. & Verdacea, Cam.

XIII. Pruna amygdalina Plinij.

an Coccimelea, Theoph.

Amygdalina pruna, Lob. belg.

XIV. Pruneoli albi, oblongiusculi, acidi.

Pruna Galatensia, sive Perani pruneoli, Cluf. pan. & hist.

XV. Pruna ex flavo rufescencia mixti saporis gratissima.

Pruneola quæ Brignolæ in scatulis reposita copiosè reperiuntur, Rauvvolf.

Pruna de Brignioles dicuntur à loco natali in

Kkk 2

Gallijs,

Gallijs, unde enucleata (nucleo parvo sunt) & exsiccata adferuntur, & in officinis nostris habentur, & tam cruda, quam cocta comeduntur. Verum & in hortis nostris habentur.

XVI. Prunus fructu rotundo nigropurpureo dulci.

Prunus cognominata Myrobalanus, Clus.pan. & hist. Cam. Tab. Ger.

Prunus Myrobalanus rotundus, Eyst.

Est majore & minore fructu, hincque pulpam dulciorem habet.

Pruno similes exoticae.

I. Pruna Congiana lutea.

Ogegha arbor fructu luteis prunis simili, Pigafetta desc. reg. Congiani: vel Ind. or. par. 1. l. 2. c. 1. an Lanca fructus in Gilolo prunis cereis similis: part. 8. Ind. orient.

II. Prunus Brasiliiana.

Huourahé Theveto, Clus. in Monardem.

Huourahé Brasilianis, Guajaci species, Leriopart. 3. Ind. occid. c. 12.

III. Pruno similis fructus Chinenfis.

Lechyas fructus prunis similis, 2. part. Ind. or. cap. 25.

IV. Pruno similis ovalis, cortice & nucleo cinereo.

Guayavenfis fructus 2. Clus. exot. l. 2. c. 6.

V. Pruno similis oblongus spadiceus pulpâ albâ.

Guayavenfis fructus 3. Clus. l. c.

VI. Pruno similis fructus subfuscus ex Guynea.

Fructus exoticus 1. à Clutio, Clus. exot. l. 2. c. 23.

VII. Pruni figura fructus Guinenfis.

Fructus exoticus 2. à Clutio, Clus. exot. l. 2. c. 24.

VIII. Pruno cereo similis fructus Africanus.

Ergen arbor folijs myrti, fructu pruni cerei, ossè amygdali magnitudine lineis binis distincto: in Præfat. par. 1. Ind. or.

IX. Prunus Hiericonthica folio angusto spinoso.

Zaccon, quia in planitie Hierichontis non longè ab ædibus Zacchæi crescit, Cast.

X. Pruna insana spinosa.

Nux insana, ab effectu Prunula insana nautis Belgis, Clus. exot. l. 2. c. 26.

Fructus prunis nostratibus minoribus similis, mentem capiens, 4. part. Ind. orient.

XI. Pruno similis spinosa.

Jangomas, Garz. Frag. Lugd. Linscot. 4. part. Ind. orient. 10.

Jangomi, Acoftæ.

Fructus pruni facie, sed loco nucleï granulis turget.

XII. Pruno similis folijs, Laccam ferens: alij ex Sorbi vel Mespili vel Myrti ramis colligi volunt, Garz. Vide inter gummata.

Prunus sylvestris.

Prunus sylvestris, Græcis *πονημηλέα ἀγρία*, sive *ἀγριοπονημηλέα* dicitur, quod rotunditate & magnitudine Cocci, mala ferat; Virgilio 4. Georgic. Spinum dicitur: fructus Dioscorid. libr. 1. cap. 174. *ἀγριοπονημηλον*: & Galenus 2. aliment. testatur in Asia *προῦνον* appellari, Latinè Prunum sylvestre Prunellum & Prunulum vocant. At Theophrastum 3. histor. 7. *σποδιάδα*, vel ut apud Athenæum libr. 2. legitur, *σποδιάδα* vocari volunt. Spodias, inquit, velut sylvestris prunus habetur. Et Plinio libr. 15. cap. 13. pruna sylvest. ubique nasci certum est.

I. Prunus sylvestris.

Prunus sylvestris, Brunf. Matth. Fuch. Dod. ut: Turn. Cord. in Dioscor. Bellon. (cui & Spino) Gesn. hort. Lonic. Adv. Lobel. Cæsalp. Castor. Lugd. Tab.

Prunus sylvestris vulgaris, Trag.

Huic peculiare, quod deflorescens, simul ac imbres contigerint, fructus in oblongum & inane corpus convertitur, quos Itali Turcas vocant, Cæsalpino & Camerario monentibus.

Fructus alij sunt magni, alij exigui, nonnulli rotundi, quidam oblongi: cujus succus pro Acacia usurpatur, unde stirpi Acaciæ Germanicæ nomen factum.

II. Pruna sylv. præcocia.

Pruni sylv. altera species, Trag.

Hæc majora sunt & Augusto maturantur, quare Germanis *Haberschehen*/ reliqua *Schehen* simpliciter nominantur.

In sylvestri fativaque pruno reperitur limus arborum, quem Græci Lichena appellant, Plinius lib. 23. cap. 7. at Dioscorides Gummi vocat. Muscum qui innascitur, Chirurgi nostri magis faciunt.

M Y R O B A L A N I.

Myrobalani, qui veteribus Græcis incogniti fuere (quàmvis Bellonius Chrysobalanos Galeni velit) ab Arabibus verò inventi, & ex recentioribus Græcis, Actuário cogniti: hos Avicenna, generis nomine Dilegi, & Serapio Hartileg donavit: quorum interpretes, cum viderent quodammodo ad glandis formam accedere, improprie Myrobalanos verterunt. Officinis Myrobalani & Myrabulani.

Genera quinque sunt, quæ Actuário *μυροβάλανα ξαυθαί: νεβλά: ινδία δαμασώνια: εμπειτικά: βελιτικά* dicuntur: & arborum genera quing, diversa, quæ in regionibus sexaginta aut centum leucis à se distantibus nascuntur, Garzia monente, quæ Pruni magnitudine sunt & omnes spontè nascuntur. Myrobalanos ex Palmarum genere esse, Cæsalpinus censet. At Cordus scribit Arabibus recentioribus trestantum cognitâs fuisse, Indas, Chebulas & Citrinâs, quæ ab una eademq, arbore desumantur: Belliricas ex peculiari arbore esse: & Emblicas peculiare genus dicit. Arabes fructibus Saccharo conditis utuntur, & Chebolorum major est gloria: & ad nos duo potissimum genera condita adferuntur, Chepula sive Kebula & Bellerica. At Clus. in Garziam, Chepula rarius ad nos adferuntur, & non nisi dura & malè condita: Emblica verò copiosè recentissima & optimè condita. Sed de Myrobalanis inter Indicos scriptores consule Garziam, Acoftam, Fragosum.

I. Myrobalani maximi oblongi angulosi pituitam purgantes.

Arabibus Quebolia & Quebulgi.

Myrob. Cepula, Mefu. Clus. in cor. Chepula, Actuário, Matth. Garz. Adv. Lob. Lugd.

Myrobalani Chebuli, Lac. Cord. histor. Gesn. Lon. Cæf. Cast.

Myrobalani Chebulæ, Tab. Ger.

Myrobalani Chebuli vel Quebuli, Indis Aretan: Linsc. 4. part. Ind. or. 38. qui tab. 16. sub Mirambolan majore, quæ alias Aretca vocetur, figuram exhibet.

Arboris folia Persicæ similia.

II. Myrobalani teretes citrini bilem purgantes.

Myrob. lutei, Actuário. flavæ, Garz. Lob. Lugd. flava, Matth. & lutea, Clus. in cor.

Myrob. citrea, Mefu. citrini, Cord. histor. Lac. Lon. Adv. Cast. Ger.

Arabibus Azafar.

Myrobalani flavæ, citrinæ, luteæ, Tab.

Myrobalani citrini, Bellon. Cæf. an Chryso-balanum Aesclepiadis.

Myrobalani citrini, Indis Arare, Linsc. 4. part. Ind. orient. 38.

Arbor Sorbi folio.

III. Myrobalani rotundæ belliricæ.

Arabibus Belleregi: bellileg: bellegu.

Myrobalani belliricæ, Matth. Cord. hist. Clus. in cor. Garz. Adv. Lob. Lugd. Tab. Ger. bellirici,

Lon. Cast. bellerici. Lac.

Myrob. bellerici Gallæ modo rotundi, Cæf.

Myrobalanus belliricus, Cord. in Diosc. qui an Acacalis sit bellericus, vel emblicus dubitat.

Myrobalani Bellerici, Indis Guri, Linsc. 4. part. Ind. orient. 38.

Arbor est folijs laurinis subcinericeis.

IV. Myrobalani nigra octangulares.

Arabibus Afuar.

Myrob. nigra, Actuário, Mefuæo, nigri, Adv.

Myrobal. Inda & Damasonia & nigra, Clus. in cor.

Myrobalani Indicæ, Lob. Tab. Ger. seu nigra, Matth. Lon. Garz. Lugd.

Myrobalani Indi, Cord. hist. Lac. Cast. Cæf. qui addit: nullo intus nucleo (quemadmodum & sequentes) manifesto.

Myrobalani Indici, Indis Refonualle, Linsc. 3. part. Ind. orient. c. 38.

Arbor folijs est Salici similibus, fructus octogono.

V. Myrobalani Emblicæ.

Arabibus Embelgi: Embleg: Ambegi.

Myrob. de Seni, Serapioni: Seniticæ Avicennæ.

Myrob. Empelica, Matth. empelítica sive emblica, Clus. in cor.

Myrobalani emblici, Lac. Cord. hist. Lon. Adv. Cast. Cæf. qui addit, figura parvi mali, sed in parva fragmenta dissecti.

Myrobalani emblicæ, Lob. Lugd. (qui inquit potius fragmenta esse, quam integra pruna, quadantenus triangula,) Tab. Ger.

Myrobalani Emblici Indis Amuate, Linsc. 4. part. Ind. orient. 37.

Arbor est palmæ magnitudine, folijs minutim incisus & nonnulli fructu minimo nascitur.

Duo posteriora genera Phœnicobalanos dici posse Cæsalpinus existimat: siquidem nullo intus ligno spectentur, & cum maturi sunt, nigrescant, ut Plinius l. 12. c. 22. testatur. Qui autem os intus habeant, ad Thebaicos & Arabicos Myrobalanos reducendos: de ijs enim Plinius, in

totum arentes Thebaides & Arabicæ macro corpore, exiles & absiduo vapore torrentes, crustam veriùs quam cutem obducunt.

VI. Myrobalanis flavis similis fructus.

Hovus fructus in nova Hispania, Gomara, & Clusius in Garz. Fragofo.

Hobus sive Hovus, Benzoni part. 4. Ind. occid. c.28. & Oviedo.

Fructus Myrobalano similes.

I. Fructus Myrob. ofsiculo similis niger acerb.

Fructus minor 10. Paludani, Clus. exot. l.2. c.20.

II. Fructus fuscus ferratus Myrobalani forma.

Fructus 11. Gareti, Clus. exot. l.2. c.16.

III. Fructus Myrobalani nigri ofsiculo similis, nucleo subfusco.

Fructus 10. è navigat. Batav. Clus. exot. l.2. c.15.

PRUNUS SEBESTEN.

Prunus Sebesten à Dioscoride & Galeno prateritur: at Aegineta, Aëtius & Actuarius frequenter meminere. Dicitur *αἰξ*: fructus verò *αἰξου*, *αἰξου*, *αἰξου* à pomii mucoso lentore: Græci enim mucum *αἰξου* vocant. Arabibus & officinis Sebesten. Plinius lib.15. cap.13. simul dici possunt populares eorum Myxa, quæ & ipsa nunc capere Romæ nasci insitæ Sorbù. & lib.13. c.5. pruna in Damasco monte nata, & Myxa: urrumque jam familiare Italia: ex Myxù in Ægypto & vina facta.

I. Sebestena domestica: an *δουραξίς* Athenæo.

Sebesten, Trag. Lac. Bellon. Rauvvolf. domestica, Alpino.

Prunus Sebestena, Matth. Lugd.

Myxæ vel Sebastæ, Cord. hist.

Sebestena, Gesn. hort. Cast.

Myxa, Dod. Adv. Lob. Cæsalp.

Sebesten, Myxæ sive Myxaria, Tab. Ger.

Myxos arbor, sive Sebestena nostra, Lugd.

Differt à sequenti folijs latioribus & crassioribus: fructu majore, perfectiore & meliore.

II. Sebestena sylvestris.

Sebesten sylvestris, Alpino.

ZIZIPHUS SEU JUJUBE.

Arbor, Ziziphus Columella l.9. c.4. dicitur: fructus verò Græcis recentioribus, ut Actuario & Simeoni Sethi *σιζύφα*, *σιζύφα*, & *σιζύφα*, Latinis Zizypha: officinis Jujube. Sunt qui *σήμεν* Galeni 2. alim. esse velint, & quidem primus Serapio: at Guiland. in suo Theone, Zizypha & Serica distinguit. aliqui Tuberum genus, à colore Sericum, cognominatum, Plinij l.15. c.14. cum tamen Plinius à Ziziphis distinxerit: inquit enim, aque peregrina esse Zizypha & Tuberes, quæ & ipsa non pridem venerint in Italiam: hæc ex Africa, illa ex Syria: & l.17. c.10. & Zizypha grano seruntur mense Aprili: Alijs Paliurus Africanus & Lotus secundus Polybij. Lobelio: Paliurus Theoph. sed non Africanus, forte Paliurus Dioscoridij & Plinij, Cæsalpino.

I. Jujubæ majores oblongæ.

Jujubæ, Trag. Cord. hist. Lon. Adv. Cæs. Tab.

Jujubæ domesticæ, quas Lotum Athenæi, Lotum in Pharide Theoph. & Lotum osseum Plinij Anguillara suspicatur.

Jujuba Paliurum Africanum Theophrast. esse propemodum certus sum: Lotus Homeri 9. Odyss. Guil. l.c.

Jujubæ Arabum, Lob.

Zizypha, Matth. Lac. Cast.

Zizyphus, Dod. ut: Gesn. hort. rutila, Bellon. (Græcis vulgo Ziziphia) Clus. hist. & hisp.

Zizyphus punicea, Lugd. rubra, Cam. Rauvvolf.

Jujubæ, Zinziphia Cretensibus, Bellon.

II. Jujuba sylvestris.

Jujubæ & Paliurus 2. Theoph. Ang. Adv.

Zizyphus sylvestris, Cam.

Zizypha, Cast. ap.

III. Jujubæ minores rotundæ.

Jujubæ minores, Tuberes Plinio, Cord. hist.

IV. Jujuba Indica: folia hujus subrotunda, ut vulgaris venosa, sesquiunciam lata, duas longa, per marginem crenis exasperata, parte averfa molli rufescente lanugine testæ: hæc Boræ nomine, cum ejusdem ramulo, cui Lacca adnata erat, ex India Reverend. D. Terentius misit.

CORNUS.

Quæ Latinis Cornus, Dioscoridi l.1. c.172. *κωνία* arbor fortis, fructum ferens olivæ modo oblongum, primo viridem, maturum verò flavum, aut cereum, esculentum, Theop. 3. hist. 12. & 5. h. 5. *κωνία*, quadam, mas, quadam

quædam fœmina, quam *βυλονραβείαν* vocant: folium habet Amygdalæ (alijs Mâli legunt) nisi quod pinguius crassiusq;: corticem nervosum, & tenuem, caudicem non nimis crassum: fœmina virgas parvas, &c. Macedones ambas fructificare asserunt, sed fœmina fructum ingustabilem esse, &c. Plinio lib. 16. cap. 26. Cornus circa Solsitia, reddit primo candidum, postea sanguineum: ex eo genere fœmina post Autumnum fert baccas acerbæ & ingustabiles cunctis animantibus: ligno quoq; fungosa, inutilis, cum mas è fortissimis quoq; fit: tanta differentia ab eodem genere fit: vide & l. 15. c. 24. & 24.

I. Cornus hortensis mas.

Cornus, Brunf. Trag. Matth. Ang. Lac. Lon. Dod. Ad. Lob. Cæs.

Cornus mas, Dod. gal. Bell. Ges. hor. Tur. Lugd. Tabern.

Cornus fativa & mas, Cord. in Diosc.

Cornus vulgaris mas, Clus. hist.

Fructus maturus colore variat; nam comuniter rubet, & officulo longiore est: aliquando ceræ colore: rarius albet: saturatius etiam rubet officulumq; habet crassius & brevius, & hoc est Corni maris aliud genus, Clus. hist.

II. Cornus sylvestris mas.

an Cornus fœmina, Cord. hist.

Cornus sylvestris, Cam.

Cornus mas pumilio, Clus. hist.

Hic in sylvestribus Thuringiæ & Austriæ inferiores provenit, solum frutescit, sed cultura in arborem pulchram exsurgit: fructus dulciores

sunt, quàm urbanæ, Hermolao, & plerunq; etiam majores, Camerario monente.

III. Cornus fœmina.

βυλονραβεία Theophr. quibusdam *βυλονραβεία*, id est, falsa Cornus: Cornus fœmina, Plinio: quibusdam Virga sanguinea ejusdem, l. 24. c. 10. at nullas notas addidit.

Ligustrum, Brunf. ico.

Hartriegel/ Trag.

Virga sanguinea, Matt. Ruel. Ges. hor. Dod. Cæs.

Cornus fœmina, Dod. gal. & (Opulus Columellæ) Tur. Ges. hor. Ad. Lob. Thal. Lugd. Tab.

Cornus fœmina veteribus Macedonibus, Sanguineus frutex Gallis, Bellon.

Pseudocrania, Cord. hist. ico.

Sanguen vulgo, Cæs.

Sanguis & lingua sanguinea, Cast.

Offea, Lon. Cast.

Cornus sylvestris, Lon.

L O T U S.

Lotus arbor triplex est Dalechampio in Plinium: prima que *λωτός δούδρον* Dioscoridi l. 1. c. 171. quam dicit stirpem bene magnam fructum ferre pipere majorem, dulcem, edulem, stomacho aptum. Et Theoph. 4. hist. 4. *λωτός* (Celtis Gaza) magnitudine quant a pyrus, aut paulò minore, folium incisuras habet, ut illex; cujus genera plura fructibus inter se discret a traduntur, &c. Plinio l. 13. c. 17. arbori Loto quam Celtim vocant, magnitudo que pyri, folio ilicis, fructu dulci nunc exosse, nunc durum nucleum ambiente, colorem uvæ modo mutant, cum maturescit, è quo vinum exprimitur. Arbor Syrtica eidem l. 24. c. 2. Altera *διόκωυς* & Theophr. l. 5. c. 13. (Fovis flamma Gaza) quam impropiè Loto vocant, ob fructus dulcedinem Ceraso similem, nucleo duro, & Plinio l. 16. c. 30. lotos sive faba Græca, &c. & l. 24. c. 2. Tertia, que Theophrasto secunda, que *Laurocerasus* quibusdam: que sententia Clusio non placet. Addi potest quarta, ipsius Polybij apud Athenæum l. 14. Sunt que Guajacanam, Tuberum alterum genus Plinij, quorum inter Mala meminit, velint.

I. Lotus fructu Cerasi.

(Dod. Cast. Lob. (& Lotus vera Theophrasti) Ges.

Lotus, Mat. Ang. (& arbor del perlaro) Lac. Lon.

Lotus arbor, Bell. (Cacavia Cretensibus) Ges.

hort. Ad. Lob. Cæs. Cam.

Lotus arbor sive Celtis, Tur.

Lotus Celtis arbor, Lugd.

Lotus domestica, Cast. app.

Bagolarus Tridentinis, Guil.

II. Lotus Africana latifolia.

Diospyros, Theophrasti.

Lotus sive Faba Græca, Plinio.

Lotus Africana altera, Matth.

Guajacum Patavinum Fallopio, Ges. hort. Ad.

Guajacum, Cord. hist. icon. Lon. ico.

Guaicana, Bellon. cult. Eyft. vulgo, Cam.

Ermellinus, Cæs. qui Tuberum alterum genus Plinij suspicatur.

Diospyros sive Faba Græca latifolia, Lugd.

Pseudolotus Matthioli, Tab.

Variat: nam in fructu Patavij, semina bina aut terna plana & spadicei coloris observavimus: at quæ Viennæ & Bononiæ coluntur, etiam ex semine Italico natæ, fructus semine expertes, sola pulpa constare, Clus. in sua hist. notavit.

III. Lotus Africana angustifolia sive fœmina.

Pseu-

Pseudolotus, Matth. Cam. Tab.

Diospyros sive Faba Græca angustifolia, Lugd.

Lotus Africana, Tab.

Ziziphus Cappadocica, Ger. ico.

IV. Loti Africanæ similis Indica.

Indiæ Occiduaë [palmæ sanctæ similis arbor, Ad. Lob. ico.

Palmae sanctæ similis arbor, Lugd.

LIGNUM GUAJACUM.

Guajacan nomen est Indicum, quod nunc Guayaci sive Gajaci nomine, per universum orbem cognitum est, quod alij Ebenum esse dicunt, à quo sola summa nigredine disidere videtur: qua in Ebena summo splendore nigricat: in illo vero albescit: alij Buxi speciem: Sed novum est arboris genus, quod ex America, sive India occidentalis affertur. Duplex est, magna matrice & propemodum sine matrice: non tamen diversarum arborum lignum esse censemus.

I. Guajacum magna matrice.

Guayacan lignum Indicum ex Insula S. Domini, Monardi, Lugd. & par. 4. Ind. Occid. 29. sive lignum sanctum, par. 9. Ind. Occid. 1. 3. c. 22.

Guajaci primum genus, Manardo & Matth.

Guajacum, Bellon. Ad. Cæs.

Gayco & Gayacan, palus Indiæ Hispanis, Frag.

II. Guajacum propemodum sine matrice.

Guayacan genus alterum, quod lignum sanctum, illo præstantius, & ex Insula S. Johannis de portu divite affertur, quo maximè utuntur, Monard. Lugd.

Guajacum, Lac. Cord. in Diosc. & hist.

Palma aut palus sanctus Indiæ Occiduaë, Penæ.

Guajaci 3. genus, Monardo & Matth.

Guajaci alterum genus, Cæs.

Hoc in plura genera ab aliquibus dividitur, eò quod non unum colorem habeat: quoddam enim nigricat: quoddam etiam spadiceo colore flavescit: quoddam præterea omnes istos colores discretos habet: Quare Manardus & ex eo Matthiol. tria genera notarunt, quæ licet colore, magnitudine & pondere inter se discrepent, unius

tamen esse arboris, contra quàm Fallopius credidit, Matthiol. statuit, & causam refert in ligni maturitatem, quò enim maturius, eò nigrius, & quantò minus adoleverit, tantò magis albicare asserit: probatur maximè, quod ruffum, spadiceum flavum, lividumq; colores simul mixtos habet.

III. Guajacum folijs lentisci.

Guajacum cujus ramulum cum floribus & fructu pingit Clus. notis ad Monardem.

Lignum Ebenum sive Guajacum in Insula S. Helenæ, par. 1. Ind. Or. c. 1.

Fructus (quos copiosè cum suo gummi, Amstelrodano à D. Hofst accepimus) variant, nonnulli loculamentis sunt geminis, quorum alterum plenum, alterum inane: alij tribus, in quibus ossicula dura, longiuscula.

IV. Guajacum Orientale.

Palma aut Palum sanctum, Ad.

Guajacum folijs plantaginis, Cæs. Frag.

Lignum sanctum, Cast.

V. Guajaco viribus similis Indica.

Maggai, Indi morbum Gallicum curant, ejus suffimigio sudores movendo, Fragofus.

E B E N U S.

Ebenus, Græcis ἔβου, duplex Diosc. l. 1. c. 129. Aethiopica nigra, venarum pectinumve expers, cornu elaborato lavore similis, &c. Altera Indica, lineis candidis & fulvis intercurrentibus, idemq; maculis prædita. Theoph. 4. b. 5. Ebenus Indiæ peculiaris est: cujus duo sunt genera, unum laudata materie pulchrumq; alterum ignobile, &c. Pl. l. 12. c. 4. Hebenus rara arbor, Neroni principi allata, quam nullam aliam nisi palmarum generis esse docuerint, cujus duo genera esse scribit: & l. 16. c. 40. spississima ex omni materie, ideo & gravissima judicatur: qua neq; cariem neq; vetustatem sentit: qua ut id. l. 6. c. 30. Aethiopia sylvæ meridiano cardine maximè virent.

I. Ebenus Theveto in Indiæ Insula Palmbotere præstantissima & nigra, & in 2. par. Ind. Occid. l. 3. c. 22. in Hispaniola.

Ebenus, Matth. Cord. in Diosc. Cæs.

Hebenum sive Xyloaloes officin. Ad.

Ebenus, Lugd. qui vult officinas pro Xyloaloe habere.

Valer. Cordus in Diosc. scribit, quoddam Guajacum lignum, Ebenum esse contendere: & Pena censet officin. Ebenum speciem Guayaci esse. Ebenus, Castori, qui eandem figuram habet, quam pro Ligno sancto posuit.

Ex hac in Italia sphæraulæ precatore conficiuntur.

II. Lignum pice ferè nigrius & polito ebone lævius: arbor crasso cortice vestita, in cujus intimis Ebenus clauditur: ejusdem generis ligna rubentia, & alia ceræ modo flaventia reperiuntur: in Insula Mauritiana, 5. par. Ind. Or. Ebenum picis modo nigrum, 4. par. Ind. Or.

LIGNA DURISSIMA FERRI DURITIAM ÆMULANTIA.

I. Ebenus Indica.

Lignum de Mangles, ex quo navium malos & antennas, ferri duritiam æmulantes, condunt: part. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 30.

an Lignum de Cochi, quod ejusdem cum ferro ponderis, ex quo anchoras conficiunt, & à Lusitanis Paio di ferro, hoc est, lignum ferreum vocatur: par. 7. Ind. Or. c. 44.

II. Lignum Teixo dictum, adeo durum ut ferrum æquet, in Pico Insula, quod valde pretiosum & utile, interius coccinum undulatum expressissimè referens, ex quo instrumenta fi-

unt, Liscot. part. 3. Ind. Orient. cap. 6.

III. Angelina arbor apud Cachinum, ex cujus continuo trunco naves Tonas vocatas extruunt tam grandes, ut unâ viginti vel 30. dolia aquatica vehi possint, cujus lignum adeo durum ut ferrum atterat, Liscot. par. 4. Ind. Orient. c. 14. & par. 7. c. 27.

An arbor cujus pars ima crassitie 24. orgyaruæ in Guineæ Insula Formosa: part. 6. Ind. Oriental. cap. 4.

an Angelina arbor, cujus solum nomen apud Acoftam, cap. de ligno colubrino.

C E R A S U S.

Cerasus nescio & Theophr. 3. hist. 13. fructus νεράσιον, Dioscoridi l. 1. c. 157. Cerasia & Cerasa. Dicta autem à Cerasunte Pontico municipio: unde Lucullus Romanorum Imperator, Mitridate debellato, primum in Italiam arborem detulit, & fructum gentilitio nomine Cerasium appellavit, Athenæo l. 2. & Plinio l. 15. c. 25. auctoribus. Est autem Theophr. l. c. natura peculiaris arbor, magnitudine excellens, & c. flore candido, pyro & mespilo proximo, & c. fructu rubente, sabæ magnitudine, & c.

Genera: Plinio l. c. Cerasorum, Aproniana maximè rubent: nigerrima sunt Actia, ut & Cacilianæ rotunda. Julianis gratus sapor: principatus duracinis, quæ Pliniana Campania appellat: in ripis etiam Rheni: tertius ijs color è nigro ac rubenti viridiq; similis maturescens semper. Minus quinquennio est, quod prodire que vocant Laureæ, non ingrata amaritudinis, insit & in Lauro. Sunt & Macedonica parva arboris, raroq; tria cubita excedentis: & minore etiamnum frutice Chamæcerasi: hæc Plinius. Verùm non solum apud Gallos & Italos, sed etiam nunc apud nos magna Cerasorum varietas, quæ quotidie insitione & cultura augetur: nam alia sunt sativa, alia sylvestria. Sativa, fructus forma, colore & sapore variant. Sunt enim pomi figura turbinatiore, longiore, rotundiore, majore, minore, cordis etiam figura: & alia pediculo longiore, alia brevior: singulis, vel pluribus unâ cœuntibus, ita ut ex uno petiolo vel singula, & quidem communiter, vel terna quaterna, quina dependeant: vel in racemi modum coacerventur. Colore albo sed rarius partim rubro, partim candicante, & quadam in maturitate parum ex candido rubent, quadam magis: quadam planè cerea, quæ pruno insita sunt: rubrorufescente, nonnunquam in atrum vergente, nigro etiam quadam nigerrimo & succo sanguineo, labia & manus inficiente. Sapore dulci, acido, austero, ex dulci & acido admixto: alia amaritudinis quid retinent, non tamen ingrata, Amarina dicta: sic alia nimia sua dulcedine fastidium pariunt: alia ob nimium acorem respiciunt: alia ob aquei succi redundantiam insipida sunt. Similiter quadam carne sunt prædura, alia carne molliore, sive teneriore & aquosa constant: & quibusdam caro pertinacius nucleos hæret, qui in alijs fragilior, & nucleo non insuavi est. Sylvestria etiam variant, quorum quadam, licet in hortis à nostris colantur, sylvestria tamen dicantur, quia in nemoribus & sylvis, nonnunquam in dumeris reperiuntur: & quidem in sylvis altissimis, fructu parvo & exigua carne, avium potius quam hominum cibus, ob acerbum simul & amarum gustum. Sed aliquas tantum differentias subjiciemus.

I. Cerasa sativa, rotunda, rubra & acida, quæ nostris, Cerasa sativa. Cerasa Aproniana, Plinij. Cerasus acida, Brunf. Matth. Lugd. Tab. & alijs vulgaris, Ger.

Cerasia acida & vulgaris, Trag.

Cerasa quæ Gallis Griottes, cujus arborem Chamæcerasum dici, putat Ruellius.

Cerasa austera & majora, Cord. in Diosc.

Cerasia, Cord. Gesthor. Lob. Cast.

Cerasus, Ad. tertia, Dod.

Cerasa Agriotta appellata, Cæs. qui Macedonica Plinij suspicatur.

Hæc in mediocri arbore crescunt, brevique pediculo & carne satis dura donantur: colore communiter rubro, aliquando nigricante, quoddam & quasi albidum quod rarius est: at quæ in alia ejusdem generis arbore insita, magna admodum Cerasa, ex brevibus pediculis dependentia, gignunt.

II. Cerasa sativa majora.

Cerasia Hispanica, Lob. Tab. Ger.

III. Cerasa acidissima sanguineo succo.

Cerasiorum primum genus, Trag.

Cerasa austera, Matth. (cui & acidorum tertium genus) Cast. Lugd.

Hæc in altiore arboreveniunt, & longissimum pediculum habent, ex quibus communiter nostrates (qui *Wiescheln* vocant) Vinum cerasorum conficiunt.

IV. Cerasa crassa carne dura.

Cerasa duracina, Plinio.

Cerasa quæ primo maturitatem sentiunt, Ruel.

Cerasor. 4. genus, quæ forte Juliana Plin. Trag.

Cerasa maroba & duracina, Matth.

Cerasus altera Dod.

Cerasa pulpa duriore, Duracina vocata, Cæs.

Cerasia Pliniana, Tab. præcox, Ger.

Nostri Grassion vocant, quæ vel rubent, una tamen parte albidior, vel nigricant.

V. Cerasa carne tenera & aquosa.

Cerasa Juliana, Plinio.

Cerasa aquea, Matth. Tab. Gasconia, Ger. ico.

Cerasa pulpa aquosa, Cæs.

VI. Cerasa alba dulcia.

Cerasia dulcia, Trag.

VII. Cerasus major ac sylvestris, fructu subdulci, nigro colore inficiente.

Cerasa Actiana, Plinio.

Cerasia nigra, Trag. Tab. Ger.

Cerasa Corbine, quod Corvorum modo nigricent, an Cæciliana Plinij, Matth.

Cerasus prior, Dod.

Hæc nostris sylvestria, & à Cordo in Diosc. Cerasa dulcia dicuntur, & duplicia habentur, rubra & nigra, ex quibus tam viridibus, quam exsiccatis, offas conficiunt. Et in Florida Cerasa sylvestria reperiuntur, an his similia?

VIII. Cerasus paucissimis folijs donatus.

Cerasa sine folijs, Lob. ico.

IX. Cerasus hortensis flore roseo.

Cerasi species major pauciores fructus edens, Lob. icon.

Cerasus multiflora secunda, Tab.

Cerasus flore plenissimo instar parvarum rosarum, Cam.

Cerasus multiflora pauciores fructus edens, Ger.

X. Cerasus hortensis pleno flore.

Cerasus vulgaris duplici flore, Lob.

Cerasus multiflora prima, Tab.

Cerasus multiflora fructum edens, Ger.

Cerasus flore pleno, Eyst.

XI. Cerasus folio laurino.

Cerasus Trapezuntina, Bellon. Ges. hor.

Laurocerasus, Eid. cult. Ges. hort. Clus. pan. & hist. Camer.

Lotus secundus Theophrasti, Lugd.

Variat: nam communiter sub pulpa ossiculum durum continet: at in eo quem Clusius Byzantio, Tarbison curmasi, id est, Trapezuntiae dactyli nomine accepit, non nucleus, sed semina bina aut terna, plana, spadicei coloris, nullo putamine includuntur.

XII. Cerasus pumila.

an Cerasus Macedonica, Plinij.

Chamæcerasus, Matth. Lob. Dod. cui & Cerasus 4. Lugd. Clus. pan. & hist. Cast. Tab. Ger.

Chamæcerasus sylv. Cord. in Diosc.

Cerasus humilis, Ges. hort. cui & Chamæcerasus, vel Macedonica Cerasus Plinij.

Chamæcerasus urbana, Ges. ad Cordi histor.

In horto Stutgardiano, Cerasum pumilam, sesquicubitalem, fructu acidissimo, folijs quam in Austriaca à Clusio picta, majoribus & longioribus, observavimus, an hæc Cerasus Macedonica, Clus. hist.

XIII. Cerasus racemosa hortensis.

Cerasus racemosa, Matth. Lugd.

Cerasi genus quintum, Dod.

Cerasa uno pediculo plura, Lob. Lugd. Ger.

Cerasa uno pediculo binos aut ternos fructus ferens, Cam.

Cerasiæ species i. pediculo plura producens, Cast.

Cerasia uno pediculo plura, Tab.

Aliquibus ab uno pediculo terna, quaterna, quinave poma dependent: quædam racematim uvæ modo propendent: hinc duæ figuræ in Lugdunensi historia proponuntur, sub Ceraso ex uno pediculo plura, &

Ceraso racemosa.

XIV. *Cerasus racemosa* sylv. fructu non eduli.

Cerasi folijs arbuscula sylv. Gesn. hort.

Pseudoligustrum, à quibusdam *Pseudoagnos*, (id est *Vitex falsa*) Dod.

Cerasus racemosa, Adv. Lob.

Cerasus avium racemosa, Lob. ico.

Cerasia racemosa rubra & nigra, Tab. Ger.

Padus Theoph. Lugd.

Cerasus avium, Clus. hist.

Cerasus racemosa sylv. Eyft.

an *Cerasus* sylv. Cæs.

padus (padus) gaudet vehementer umbrosis, Theoph. 4. hist. t. nec plura habet.

XV. *Ceraso* affinis.

an *Cerasus* sylvestris, Trag.

Mahaleb, Marth. Cast. Lugd. Tab. Clus. hist. & append. 2. lib. 1. Cam. qui addit *Chamæcerasum* petræam, aut *Petrocerasum* Gesnerum vocare.

Macalep Arabicum, *Cerasi* sylv. genus, Bellon. cult.

Macholebum, Cord. hist.

Chamæcerasus Dalechampi, Gesn. ad *Cordum* & hort. cui & *Chamæcerasus Syriaca*.

Macaleb, Ang. Lob.

Vaccinium Plinij, Lugd.

Aliquibus Theophrasti *λαυάρα* (*Lacara Gazæ*, aliqui *Lacatham* legunt) quam 3. hist. 4. in Macedonia plana etiam descendere: & 3. ejusdem 7. auctu facillimam esse scribit. Sic & Plinij lib. 16. cap. 18. *Vaccinia*, quæ scribit in aquis provenire, Italiae in aucupijs satum: Galliae verò etiam purpurea, tingendi causa, ad servitiorum vestes. Verum & Theophr. & Plinius brevior est, quam ut aliquid statui possit.

Fructus ex Syria advehitur, quamvis in Gallia, Bellonius: in Italia Anguillara: in Helvetia Gesnerus (apud nos rarius) observavit.

CHAMÆCERASUS SPURIA.

I. *Chamæcerasus alpina* fructu rubro gemino, duobus punctis notato.

Chamæcerasus montana, Gesn. ad *Cord.* hist. & hort.

Periclymenum rectum vel *mas*, Eid.

Chamæcerasus alpigena, Adv. Lob. Lugd.

Xylosteum alterum, Dod. Eyft.

Periclymenum rectum 3. Clusij hisp. (at 4. in hist.) Lugd. Tab.

Chamæcerasus, Cast.

Idæa ficus nostra, vulgo *Frangula*, Lugd.

an *Corno* similis frutex in alpibus, quæ *Cornus fœmina* Theoph. etiam dici posset, Cæs.

Fructus aliquando geminus in uno longo pediculo rubens, aliquando ex toto coeuntibus seminibus in bipartito conceptaculo, in quolibet duo aut tria sine osse.

Ficum Idæam, *αυλὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίου* Theop. hist. 17. & Plinij lib. 15. cap. 18. historia Lugd. censet.

Xylostium alijs, quasi lignum osseum, ob ligni duritiem dicitur.

II. *Chamæcerasus alpina* fructu nigro gemino.

Periclymenum rectum 2. Clus. pan. & hist. Lug.

Periclymenum nostrum 2. Sabaudicum, Tab.

III. *Chamæcerasus montana*, fructu singulari cæruleo.

Periclymenon primum, Clus. pan. rectum 3. Eid. hist.

Periclymenum rectum 4. Tab.

IV. *Chamæcerasus dumetorum* fructu gemino rubro.

Halimus, Trag. Lon.

Caprifolij tertia species, Dod. gal.

Periclymeno cognatus frutex, Gesn. hort.

Xylosteum, Dod. Thal. Cam.

Periclymenum alterum Allobrogum, *Cornus fœminæ* effigie, Adv.

Periclymenon Allobrogum, Lob.

Peryclimenum rectum fructu rubro, Clus. pan. rectum primum, Eid. hist.

Periclymenum rectum, Tab.

Periclymenum tertium, Lugd.

Xylostium floribus albis vulgatus, Eyft.

Fructus gemelli instar exiguorum *Cerasorum*, plerunque æqualis magnitudinis; sæpe altero eorum minore, eo tamen pleno remanente.

V. *Chamæcerasus folio aceris*.

Chamæcerasus montis Generosi, Ges. hor. Lug.

STYRAX ET NARCAPHTHON.

Σ *Τύραξ* Diosc. l. 1. c. 79. *lacryma* est arboris malo cotoneo similis: & Theoph. 9. hist. 7. *Styrax* ad unguenta utilis est: plura non habet: & Plinio l. 12. c. 25. proxima *Judea* *Syria* supra *Phœnicem* *Styracem*. gignit: arbor est eodem nomine cotoneo malo similis, *lacryma* & c. sed de *lacryma* inter resinas.

I. *Styrax folio mali cotonei.*
Styrax, Matth. Ang. Lac. Bellon. Lon. Adv. Lob.
 Cast. Lugd. Tab. Rauvvolf. Cam.
Styrax arbor, Gesn. hort.
Styrax liquida, Cast. ico.

Serapio fructum tribuit candidum avellanæ
 majorem, & ex interno nucleo oleum exprimi.

II. *Styrax folio aceris*: in Prodomo de-
 scribitur.

III. *Storax rubra officinarum.*

Styrax rubra, Græcis hodie Maurocapno,
 Bellon.

Nascaphtum, Cord. hist.

Tegname, Italis: Bufuri, Siculis, Guil.

Cortex est arboris, quem Thus Judæorum &

Thymiama vocant, quo Judæi in suffimigijs
 frequenter utuntur.

an *Νέσσυαφρον* sive *νέσσυαφρον* Dioscoridis libr. 1.
 cap. 22. quod ex India defertur corticosum,
 mori libro simile, quod jucundi odoris gratiâ
 suffitur.

Narcaphthon Dioscoridis, Lignum aquilæ
 Lusitanis dici, Amatus scribit.

Nucis moschatæ extimum corticem, *Narca-*
phthum Diosc. censet, Cæs.

IV. *Frutex rotundo argenteo folio Cyani*
 flore.

Pulcherrimus frutex, Honor. Belli ep. 2. ad Cluf.
 à quo ex Cræta accepimus.

Cyanus fruticosus Candia, Ponæ Ital.

ARIA ET HAMAMELIS.

Aria Theoph. 4. hist. 8. similis ex toto est Lauro: 5. hist. 4. materies durissima est, ut Roboris: 5. hist. 5. &
 natura perpetua est: 5. hist. 10. carbones optimos ejus spississima materies facit.

I. *Alni effigie lanato folio major.*

Aria & Metallum Italarum, Ang. Lugd.

Sorbus torminalis Gallorum *Alisier*, Bellon.

Sorbus alpina vel *pilosa*, Gesn. hort.

Aria Theoph. effigie *Alni*, Adv. Lob.

Aria Theophrasti, Tabern. Cam. qui lanatam
 Cordi vocat.

Sorbus Aria cognominata, Cluf. pan. & hist.

Sorbi torminalis alterum genus, Cæs.

II. *Alni effigie lanato folio minor.*

Ἄμμηλις & ὀμομηλις, Athenæo.

Diospyros quæ *Sorbis* cognata videtur, Gesn.

Pyraister *Idæus* vel *petræus*, Eid. append.

Myrtomelis, Eid. in epist.

Codomalo *Cretensum*, Bellonio.

Amelancher Galloprovinciæ montanæ, Adv.

Amelanchier, Lob.

Vitis *Idæa* 3. Cluf. pan. & hist. 4. Tab.

Hamamelis *Athenæi*, Lugd.

Bagolæ quasi *bacculæ* alterum genus, Cæs.

Duplex est, alia folijs obtusis & latioribus:
 altera acuminatis & angustioribus.

COTONASTER ET CHAMÆMESPILUS.

I. *Cotonaster folio oblongo serrato.*

an *Agrionmelea*, Bellonij.

Cotonaster forte *Gesneri*, Cluf. pan. & hist.

II. *Coronaster folio rotundo non serrato.*

Cotonaster & Cydonago, Gesn. in epist.

Epimelis altera, Lugd.

III. *Chamæmespilus* Cordi, Thal. Cam.

Chamæmespilum, Gesn. ad histor. Cordi, Adv.
 Lob. ico.

Chamæmespilus *Gesneri*, Cluf. pan. & hist.

Epimelis, Lugd. qui *Dioscoridis* vult, & *Me-*
spilum *Anthedon*, Theoph. 3. hist. 12.

Forte eadem cum priore: quamvis illa folijs
 sit majoribus, nec baccis adeo rotundis.

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER DVODECIMVS.

SECTIO PRIMA.

MESPILUS; BERBERIS; GROSSULARIA ET RIBES; SAMBUCUS ET EBULUS; FICUS; SYCOMORUS; MORUS; ARBUTUS; Laurus; Tinnus; Laureola; Chamelæa; Thymelæa: Cneoron & Nerion.

MESPILUS.

Mespilus arbor, Græcis μέσπιλον & μεσπίλη; fructus μέσπιλον dicitur. Cujus Dioscorides l. i. c. 169. & 170. duo genera facit, alterum quod à nonnullis Α'ρωρία vocatur, spinosa est, folijs similibus πωφανάνθη; fructum fert exiguo malo similem, suavem, continentem tria osicula, à quibus nonnulli τριγοννον appellant. Alterum genus in Italia nascitur, quod nonnulli Σμυδαία, alij Setanium nominant: arbor est malo similis & folijs, nisi quod minoribus: habet verò fructum rotundum, esculentum, latiore umbilico. At Theoph. 3. hist. 12. Mespili tria genera, ἀνθηδών, σατάνεια, ἀνθηδονία (anthon, satanea, gallica) ut Idæi dividere consuevère. Fert Satanea fructum grandiozem, candidiorem, laxiorem & qui nucleos habet molliores: reliquis minor est fructus, odoratior, &c. flos omnibus Amygdala, sed ut cunque pallidus. Anthon haud proceram est arbor, in orbem comosa, folio valde fisso, Apio in extrema parte simili, majoribus incisuris rigido, &c. fructu ex longo ac tenui pediculo pendulo, qui antequam folia decidant vehementer rubet, &c. Plinio l. 15. c. 20. Mespilis tria genera, Anthon, Setania: tertium degenerat, tamen si Anthoni similis est, quod Gallicam vocant, &c.

I. Mespilus Germanica folio laurino non ferrato: sive Mespilus sylvestris.

Mespilus Setania sive Satania, Theoph. & Plin.

Mespilus altera quæ Epimelis Dioscoridi, sic dicta, quod ubi sponte provenit semper malum agrestem vicinam habeat.

Mespilus, Brunf. Trag. (qui Cratægum Theop. cenfer) Tur. Ges. hort. Lon. Ad. Lob. Dod. Cæs.

Mespilus altera, Matth. in edit. cum magnis figuris, Dod. gal.

Mespili altera species sponte proveniens, Cord. in Diosc.

Mespilus vulgaris, Cluf. hist. Cam. ep.

II. Mespilus folio laurino major.

Mespilus fructu præstantiore, Trag.

Mespilus altera sativa, Cord. in Diosc.

Mespilus oxyacantho insita, Dod.

Mespilus domestica, Lob. ico.

Mespilus setanea, majoribus vulgari fructibus, Camer.

Mespilus setanea insitione mitior facta, Lugd.

populum majus edit, nec spinis horret: & singula mala, ut & prioris quinos nucleos complectuntur, nisi fortè interdum præter naturam, aut plures aut pauciores contineat.

III. Mespilus Italica folio laurino ferrato.

Mespilus altera, Matth. edit. 2. & ico. Lac.

Mespilus setania, Ang. Lugd.

Mespilus altera, Cast.

IV. Mespilus Virginiana colore rutilo.

Mespilus, qui colore est rutilo ut cerasa & valde dulcis, part. 1. Ind. oecid.

V. Mespilus fructu albo.

Mespilus colore albo mali magnitudine, Scallig. Lugd.

VI. Mespilus Apij folio laciniato.

Mespilus Aronia, Dioscoridis.

Anthon Theoph. & Plinij.

Paliurus Africana, Ruellio.

Mespilus prima, Matth. Lac. Cast.

Mespilus Aronia, Dod. ut: Ang. Bellon. Gesn. hort. Adv. Lob. Lugd. Tab.

Mespilus propriè dicta, quæ tricoccos, Cord. in Dioscorid.

Paliurus Africana vinosa, Gesn. hort.

Azarolus, Cæs. Cast.

an Mespilus Gallica, Cam.

Hæc spinosa est, sed ubi magis domestica, spinis caret, etiam Theophrasto monente.

VII. Mespilus Apij folio sylv. non spinosa, sive Sorbus Torminalis.

Sorbi quartum genus, Trag. Cord. in Diosc.

Sorbus torminalis, Matth. Cord. hist. Gesn. hort.

Turn. Dod. Lon. Adv. Thal. Cæs. Tab. Cam.

Sorbus torminalis Plinij, Lob. Clus. hist.

Cratægus Theophrasti, Ang. Lugd. qui duplicem figuram habet, sub eodem titulo.

Mespili Aroniæ sylv. species, Gesn. hort.

Sorbi sylv. altera species, Cast.

Hypomelides Palladij, quibusdam.

Κράταιος ἢ κρηάταιον, Theophrasto 3. hist. 15.

folium habet Mespili (scilicet Aroniæ) rigidum, sed majus, latius, longius, ejus modo laciniatum: arbor est non admodum procerâ,

nec crassa: lignum varium, solidum, flavum, &c. fructus ejus est magna ex parte rotundus,

qui maturescens flavescit & utrumque nigrescit, succo & gustu mespili: quare sylv. Mespilus videri potest. Plinio l. 15. c. 21. Sorborum 4.

genus torminale appellant, remedio tantum probabili, assiduum proventu, minimumque pomo, arbore dissimili, folijs pene Platani: &

l. 27. c. 8. Theophrastus arboris genus intelligi voluit Cratægonon sive Cratægona, quam Itali Aquifoliam vocant.

VIII. Mespilus apij folio sylv. spinosa sive Oxyacantha.

ὄξυάνθη arbor est similis Pyraastro, minor

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

B E R B E R I S.

AN apud Theoph. 3. hist. 17. arbor circa Idam proveniens, quam Colyteam vocant, genus aliud fruticosum, ramosum, alosum, inveni rarum, folio laurino, ulmeo simili, oblongius tamen: colore parte altera herbido, tergo autem albido, nervosoq; cortice non levi, sed quasi vitis vestitur: ligno duro spissoq; radices majorem in modum flave, &c. Spina appendix est appellata, quoniam bacca puniceo colore in ea appendices vocantur. Plin. lib. 24. cap. 13.

I. Berberis dumetorum.

Berberis, Brunf. Dod. gal. Turn. Gesn. hort. Lac. Lon. Adv. Lob. Cast. Lugd. Rauvvolf. Cam. cui

& Amirbaris Avicennæ.

Berberis vulgaris, Bellon. cult. Clus. hist.

Spina acida, Brunf. 4. Dod.

Oxyacantha, Hermolao, Ruel. (cui & Spini vincta) Trag. Fuch. Eyst.

Oxyacantha Galeni, non Dioscoridis, Cord. in

verò & spinosa valde: fructum fert Myrto similem, plenum, rubrum, fragilem, intus nucleum habentem, radicem multipidam & profundam, Dioscoridi, l. 1. c. 122.

Mespili 3. genus Plinij videtur: interdum ait, degenerat, tamen si Anthedoni similis est, quod Gallicum vocant. Theophrastus Anthenoidem nominat, quasi speciem Anthedonis.

Cynosbaros Theophrasti, Trag. Lon.

Oxyacantha, Matth. Lac. Tur. Bellon. Ad. Lob.

Rauvvolf. Cæs. Lugd. Tab. Cam. Thal.

Oxyacantha Dioscoridis, Dodon. gal. Cord. in Diosc. (& Latinis veteribus simpliciter Spina) Gesn. hort.

Sorbus aculeata, Cord. hist.

Spina acuta quorundam, spina alba vulgo, Ang. Spina appendix Plinij (& ejusdem Spina simpliciter) Gesn. hort. Clus. hist. cui & Oxyacantha vulgaris.

Mespilus sylvestris, Cast.

In hanc Mespilus optimè inseritur.

IX. Oxyacantha Dioscoridis, sive Spina acuta pyri folio.

Oxyacantha legitima, Ang.

Pyracantha, Adv. Lob. Clus. hist.

Rhamnus tertius Diosc. Lob. ico.

Acuta spina, Cast.

Uva ursi Galeni, Lugd.

X. Mespilo similis fructus venenatus.

Arbusculæ in littore, quarum poma mespilis nostratibus similia, Leriopart. 3. Ind. occid. c. 12.

XI. Mespilo similis fructus fuscus.

Fructus octavus ex navigat. Batav. Clus. exot. lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

lib. 2. cap. 15.

GROSSULARIA ET RIBES OFFICINARUM.

Theophrastus 3. hist. 17. post Rhamnos, lo^o (aequum Gaza vertit) vel ut alij osos memorat, his verbis: Aequorum alia candida, alia nigra: & flos fructusq^{ue} utriq^{ue} pro ratione discriminis, alius candidus, alius niger: nonnulli etiam medij quodammodo sunt, quibus flos in purpura candicans: nec enim sulvius, nec exalbidus est, &c. Ison candidum, nonnulli Uvam crispam existimant: hac ille. Uvam crispam ab intortis & veluti crispis folijs & acinis quos producit, vocant.

I. Grossularia simplici acino, vel spinosa sylvestris.

Uva crispa. Trag. Dod. ut: Fuch. Ges. hort. Lon.

Ad. Lob. (cui Vitis precia Plinij) Tab.

Uva spina, Matth. Lac. Cæs. Cast.

Grossularia, Ruellio, Bellon. Thal. alba, Lugd.

Crispina uva, Cord. in Diosc.

Rocella Cardano l. 6. de var. rerum.

Ceanothus spina, Theoph. 4. hist. 11. vel Ceanothus asper, Ges. hort.

Grossularia vulgaris, Clus. hist.

Fructus maturus flavescit, nonnunquam subrubet.

II. Grossularia spinosa fativa.

Uva crispa fructu Cerasi magnitudine, Ges. hor.

Grossularia majore fructu, Clus. hist.

III. Grossularia spinosa fativa altera folijs latioribus.

Grossul. fructu obscure purpurescente, Clus. hist.

Est & fructu ex atrocæruleo, frutice leviusculis spinis armato; alia fructu hirsuto.

IV. Grossularia simplici acino cæruleo non spinosa, nunc in hortis habetur.

V. Grossularia multiplici acino sive non spinosa hortensis nubra, sive Ribes officinarum.

Ribes hortense. Trag. vulgaris fructu rubr. Eyst.

Ribes vulgaris domestica, Matth. Cast.

Ribes, Fuch. Lon. Lac. Tab. rubra, Ad.

Ribes vulgo, Ang. Bellon. Cæs.

Uva ursi, Dod. gal.

Ceanothus levis, Ges. hort.

Ribesum fructu rubro, Dod.

Ribes Arabum, Lob.

Grossularia rubra, Lugd.

VI. Grossularia hort. majore fructu rubro.

Ribes rubro flore, folijs & fructu majoribus, Clus. pan. & hist.

Ribes baccis majoribus, Camer.

Ribes major fructu rubro, Eystet.

Cultura aliquando in arbusculam abit, & acinis avellana majoribus acidissimi saporis Florentiæ visam, Gesnerns lib. de hortis refert.

VII. Grossularia distinctis baccis.

Ribes monocarpus, Clus. hist.

VIII. Grossularia hortensis fructu margaritis simili.

Ribes vulgaris fructu albo, Clus. hist.

Ribes fructu albo, Eyst.

IX. Grossularia vulgaris fructu dulci.

Ribes candidioribus folijs, Lob. obs.

Ribes vulgaris fructu dulci, Clus. pan. & hist.

Ribes minor fructu rubro, Eystet.

X. Grossularia sylv. rubra.

Ribes sylv. Matth. Ges. app. Lon. Cast. Cam.

Ceanothi levis genus sylv. Ges. hort.

Grossulariæ rubræ genus sylv. Lugd.

XI. Grossularia non spinosa fructu nigro.

Ribes sylvestre, Trag. Thal.

Ribes nigrum, Dod. gal. nigra, Ad. Lob. icon. Tabern.

Amomum falsum & Pseudoamomum, Ges. hor.

Ribesum fructu nigro, Dod.

Ribes vulgaris nigro fructu, Clus. hist.

Ribes baccis nigris, Cam. fructu nigro, Eyst.

Frutex Ribi similis fructu nigro, an arbor Piperis in Italia Plinij, myrto similis, Cæs.

Grossularia nigra alijs Pipirella, Lugd.

Variat baccis minoribus & majoribus.

XII. Ribes Arabum folijs petasitidis.

Ribes Arabum cum suis capreolis, Rauvvolf. & Lugd. app.

Ribes legitima Arabum, Clus. hist.

Ribes Serapionis, Cam. hort.

An idem cum hac,

Ribes Serapionis folijs oxylapathi, Bellonio

de coniferis, Dodon. & Lugd.

XIII. Ribes Rauvvolfij congener planta,

Clus. ex. l. 4 c. 21.

S A M B U - C U S.

Sambucus, quæ Græcis ἀμύξ, sic videtur Hermolao, à Sambuca, musico instrumento, quod, alij pectida, alij Smagadin vocant: & hoc ab auctore cui nomen Sambyx fuerit: Sabucus Q. Sereno.

Genera

Genera duo Dioscoridi l. 4. c. 174. & 175. unum quod in arborem assurgit, &c. alterum genus χαμαίαντι vocatur, idq; humile atq; longè brevius, & ad genus herbaceum accedens, &c. Theoph. 3. hist. 13. Sambucum arborem pluribus verbis descripsit: verùm utriusq; descriptiones, tanquam arboris notissima præterire lubet. Plin. l. 24. c. 8. utriusq; meminit, addens Sambucum habere alterum genus magis sylv. quod Graci Chamæacten; alij helion (id est, palustrem) vocant multo brevius, &c.

I. Sambucus fructu in umbella nigro.
Sambucus, Brunf. Matth. Fuch. Dod. ut: Cord. in Diof. Bellon. Gef. hort. Tur. Lac. Lon. Lob. ico. Cæf. Tab.

Sambucus vulgaris, Trag. Thal.
Sambucus fructu in umbella, Ang.
Sambucus domestica, Cast.
Sambucus campestris sive vulgaris, Cam.
Arbor aliquando, aliquando frutex est.

II. Sambucus fructu in umbella viridi,
Sambuci aliud genus, Trag.
Sambuci altera species, Dod. ut:
Sambucus fructu albo, Lob. ico.

Variat baccis viridibus, in alijs albis, vel ex albo florescentibus.

III. Sambucus racemosa rubra.
Sambucus sylv. Trag. Lon.
Sambucus montana, Matth. Gef. hor. Cast. Cam.
Sambucus racemosa, Ang.
Sambucus tertia, Tur. 4. Dodon.
Sambucus montana racemosa, Ad. Lob. ico.
Sambucus montana seu ἐρυθροῦ ἀρούρης, Thal.
Sambucus sylv. sive montana, Lugd.
Sambucus cervina (quod hujus folia cervus maximè expetat) Tab.
Sambuci genus aliud minus, Cord. in Diof.
Sambuci alterum genus, Cæf.
an πύρον, Theoph. l. 3. c. 4. montibus autem propria, quæ in planis nasci nequeunt, abies, pinus, picea, aquifolia, tilia, carpinus, pygus &c. quam postremam arborem Gaza in sua transl. omisit.
an Sambucus montana Plinij, quam in montibus nasci tradit.

IV. Sambucus laciniato folio.
Sambucus folijs laciniatis, Lob. Lugd.
Sambucus laciniato folio, Dod.
Sambucus laciniata, Tab.

V. Sambucus humilis sive Ebulus.
Chamæacte, Dioscoridi.
Ebulus, Brunf. Trag. Matt. Fuch. Ang. Tur. Lac. Bellon. Ad. Lob. Cast. Cæf. Lugd. Tab.
Ebulus sive humilis Sambucus, Dod. ut:
Ebulus sive parva Sambucus, Cord. in Diof.
Ebuli & Sambuci alterum genus, Lon.

VI. Sambucus humilis, sive Ebul. fol. laciniato.
Ebulus laciniata, Ponæ Ital. qui ex horto Nobilifs. Contareni ad me misit.

VII. Sambucus aquatica flore simplici.
an ἐράνπαλον, Theoph. 3. hist. 7. inter sylvestria radicibus multis constat: & 4. hist. 1. & umbrosis locis vehementer gaudet, veluti Taxus.
Opulus, Ruellio.

Aceris species tertia, quæ Platanus aquat. Ang.
Sambucus aquatica, Trag. Matth. Lob. ico. Cast. Lugd. Thal. Tab. Ger.
Sambucus palustris, Dod. ut: Cæf. fœmina, Cam.
Lycofaphylon (id est, uva lupina) fœmina, Cord. hist.

Sambucus palustris, vel aquatica sylv. quibusdam Chamæplatanus, Gef. hor.

VIII. Sambucus aquat. flore globofo pleno.
Lycofaphylus mascula, Cord. hist. Gef. hor.
Sambucus palustr. vel aquatica hortensis, Gef. h.
Sambucus rosea, Ad. Lob. ico.
Sambucus palustris 2. Dod. mas, Cam.
Sambucus aquatica cultu densissima, Lugd.
Sambucus aquatica polyanthos, Tab.
Sambucus rosea, Ger. Eyfster.

Floribus est pilæ in modum conglobatis, & communiter albis: rarius purpurei coloris, quæ Sambucus palustris hortens. flor. purpurei coloris, Gef. hort.

Sambucus rosea fl. purpureo multiplici, Tab.
Sambucus rosea flore purpurante, Ger.

F I C U S.

Ficus arbor, omnè Gracis, & fructus omnè appellantur. Genera, Dioscoridi lib. 1. c. 183, & 184. & Galeno 8. simpl. duo sunt: alia ficus est sativa, omnè ἕνεκεν: alia sylvestris, omnè ἀγρία ἢ ἐρως, Plinio lib. 15. cap. 19. Caprificus. Theophrastus de Ficu, in libris de historia & causis plantarum, plurima habet: qui & Agyptia & Indica & Cypria (ut & Dioscorid.) & Caprifici meminit: & Plinius, qui lib. 15. cap. 18. Ficum genera viginti novem proposuit: vel à figura, vel à gente, vel authore derivata, ficus inter pomorum genera referens: & quædam pyræ magnitudine amula esse scribens: quæ omnia, cum brevitate studeamus, præterire lubet. Verùm primitivè fructum,

fructus, tam sativæ, quam sylvestris *ἄνωθος*, Latinis *Grossus* nominatur: ut *ficus sic cæ* in furno, aut sole exsiccatæ, quæ quibusdam *passæ* dicuntur, *ἰχάδης*, Latinè *Carica*, *καρπία* *Aeginaea*: quam vñ *Carica ficus* peculiaris species sit in Syria provenientis, ut ex Plinio colligere est. Sic ipsa *grana* in fructu, *Græci* *ἰχάδης* *frumentum* a Plinio l. 15. c. 19. alij *ficaria* vocant. Hujus & *Mori folijs* *Antiochia* *Bombyces* ali, & *alba mori arbores* & *ficus pumilio*nes ejus nomine coli, Bellonius scribit.

I. *Ficus communis.*

Ficus, Brunf. Trag. Matth. Ang. Dod. ut: Cord. hist. Bellon. Gefn. hort. Lac. Tur. Lon. Ad. Lob. Rauvvolf. Cæf. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Ficus sativa, Fuch.

Fructus forma & colore differunt, nonnulli longiores, alij breviores: alij pyri forma, alij sessiles sunt, alij inter hos mediij. Colore, albæ, pallidæ, virides, luteæ, purpureæ, subrufæ, ex cæruleo saturatè purpureæ, nigrae, aliæ deniq; vario colore spectantur. Sunt & albæ, quoad pulpam interiorem. Siccarum sive passarum, triplex differentia adfertur, prima in sportheis, magnisq; corbibus: secunda, in cistis & similibus sportis lauri folijs immixtis: tertia, in parvis & turbinatis corbibus è sparto contextis, *Malsilien* sium cognomento, cæteris magnitudine quidem inferiores, saporis verò generositate superiores. Sic in regno *Congiano*, eximia magnitudinis, magnaq; copia: maximæ verò in *Insula S. Helenæ*. Tria *Ficum* genera (ut rectè *Scaliger* in *Theoph.* 5. *caus. plant.* 1.) fert *Ficus*: unum, valde tempore præcocem, quem idcirco *Græci* *πρόδρομον* quasi præcurforem vocarunt, atque is edendo est, *Bolas Veneti* vocant, *Galli Florones*: *Columella*, communi voce, priore fructum: *Plinius*, præcoces. Aliud genus eorum est, quod postea prodit, cujus duæ species sunt: una quæ maturatur, *Ficum* dicimus, *Græci* *ἀνωθ*: altera semper cruda est, & prius cadit quam absolvatur: eos *Plinius* abortus vocat: alio nomine *Grosfi* dicuntur, *Græci* *ἄνωθος* vocant.

Variant etiam *Ficus* in *India* pro regionum diversitate: nam in *Provincia bonæ spei*, fructus perpetuò ferunt (part. 8. *Ind. Occid.*) & in *Peru* summa earum ubertas (par. 9. *Ind. Occid.* l. 4. c. 31.) Addit *Josephus Acofta* l. c. in *India Occidentali* diversas esse valles, quæ integro anno fructus promant: sed admiratione dignius esse quod in *Peru* arbores reperiantur, quæ uno semestri ex uno latere, altero ex alio fructus protrudant. Sic in *Mala 13. miliariorum intervallo* à civitate de *Los Reyes*, *Ficus* est, quæ parte dimidia, quâ *Austrum* spectat, frondes & fructus fert, quando in montanis æstas viget;

altera verò pars, contra ratio anni tempore, cum in planis æstas est, idem cap. 32.

Ficus arbores *Monarde* referente, ex *Hispania* in *Peruanas Provincias* delatæ, plurimos & optimos fructus gestant: & ut folia isthic non deponant, *Deus* singulariter voluit, quo semper præsens remedium adesset contra insecta, quæ *Araneæ* appellantur, quorum icibus virulentis, lac ex folijs *Ficus manans*, bis tæve in *vulnus* instillatum, remedio est.

II. *Ficus humilis.*

Ficus pumila, Matth. Dod.

Chamaeficus sive *humilis ficus*, Lob.

Chamafyce arbor, Lugd.

III. *Ficus sylvestris* *Dioscoridi.*

Caprificus vocatur è *sylvestri* genere *Ficus*, inquit *Plinius* libr. 15. cap. 19. nunquam maturescens, sed quod ipsa non habet alijs tribuens, &c.

Caprificus, Ang. Cord. in *Diosc.* & hist.

IV. *Ficum specie fructus Peruanus.*

Papaie fructuum genus *ficuum* specie, 6. part. *Ind. Occid.* 18. qui & *Ficum exiguorum* *Tunne* nominatarum meminit.

V. *Ficui similis arbor fructu oblongo.*

Ficus Nigritarum, *Theveto*, Lugd.

Est folio *Ficus*, fructu pedes duos instar *Cucurbitæ* longo, quem tanquam *Melones* esitant.

VI. *Ficus prædictæ* similis fructu magno *Meloni* par.

Chives, quod *Syriacè* *Ficum* significat, in *Insula Zipangu*, *Thevet.* Lugd.

VII. *Arbor Malacensis* multis radicibus prædita.

Arbor contrarijs prorsus facultatibus donata: nam quæ solem orientem spectat, adversus omnia venena valet: quæ verò occidentem, venenum præsentaneum sunt. *Ignatio Franciscano* in itin. novi orbis: ex quo *Clus.* in *Acoftam* cap. 41.

VIII. *Ficus Indica* folijs *Mali cotonei* similibus, fructu *ficubus* simili in *Goa*.

Ficus Indica *Theophr.* 4. hist. 5. *Indica*, ait, regio arborem *Ficum* vocatam sortitur, quæ è ramis radices demittit singulis annis, non ex novel-

lis, sed ex anniculis, atq; etiam vetustioribus: illæ se terræ conjungentes, ceu sepem circa arborem faciunt, ita ut veluti tabernaculum condatur, quo etiam morari homines solent, &c. Plinio l. 12. c. 5. Ficus Indica exilia poma habet: ipsa se semper ferens, vastis diffunditur ramis, quorum imi in terram curvantur, &c. & l. 7. c. 2. sub una Ficu turmæ conduntur equitum.

Arbor Indica admirabilis, Straboni.

Ficus Indica, Clus. ex. Lugd. Tab.

Mangle forte, Oviedi.

an Mangen, Ferd. Lopez.

Arbor de rayz, id est, radicata, Linsc. part. 4. Ind. Orient. 14. & fig. 12.

Enzada, Pigafettæ, part. 1. Ind. Or. t. 4.

Arbor Goa sive Indica, Ger.

Ex cortice vestes conficiunt.

IX. Ficus Indica folio spinoso fructu majore.

Ficus Indica, Matth. Dod. ut: Cardano, Lac. Ges. Lob. Cast. Cæs. Eyst.

Carduus Indicus & Ficus Indig. Cl. cor. ad Dod.

Pala sive Ficus Indica, Bellonio.

Tuni ficifera Indorum, Ad.

Ficus Indicæ species, Tune Indorum, Frag.

Anapallus Bellonij, Cam.

Tunes, Oviedo, Card.

Tune, Opuntia, Lon.

Ficus Indica spinosa, Tab.

Tune & Tunas Indorum, Lugd.

Opuntia vulgo habita, Cam.

Tunal in nova Hispania, nonnullis locis Cardii: part. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 23.

Tunales qui fructus bonos promunt; & magni qui in India æstimantur, Tunas vocari solent, Idem.

Arbor Nepal: fructus, Nucchi in Insula Cuba, Ferdi, Comestio, Cardan.

Opuntiam nonnulli credunt, de qua Theoph. 1. hist. 12. sic: haic (Ficui Indicæ) similis est, vel potius quodammodo mirabilius, si qua ex folij radicem mittat, qualem circa Opuntem herbulam esse ajunt, quæ & esu suavis est. Plinio l. 21. cap. 17. item circa Opuntem, Opuntia est herba etiam homini dulcis, mirumq; è folio ejus radicem fieri, ac siccam nasci: Alijs Pala Plinij, & Tala Arriano, Guil.

Colore fructus variat, virides internæ purpurei, cerei, albi variegati.

X. Ficus Indicæ grana.

Cochinillia sive Grayn vermiculus sub folio Tunal: par. 8. Ind. Occid. l. 4. c. 13.

Quidam Tunas (id est, fructus) nullos gignunt, sed sub folijs fructum alium Greyne dictum edunt, vermiculum scilicet folijs adhærescentem & tenui pellicula obductum, & hæc celebratissima Indiæ Cochinillia, qua Grayne colorantur, Idem.

Arbor Cochenille, Claud. Dureto.

XI. Ficus Indica spinosa sylvestris.

Cardis seu Tunades sylv. fructum nullum protrudentes: si verò proferant, meris spinis horrent, part. 9. Ind. Occid. l. 4.

XII. Ficus Indica folio spinoso fructu minore. Indorum ferruminatrix, Advers.

Opuntia ostocollos, quos artuum fracturis & luxationibus proscit: de qua & Author hist. generalis Indiarum.

Arbor rupturas consolidans, Ovied. qui suspicatur Carduum Tunes in hanc arborem transfutari.

XIII. Mippi nonnullis Indis Caihaba, quæ ossium fracturis alligata ea ferruminare solet, Clus. ex. l. 4. c. 14.

XIV. Cereus Peruanus spinosus fructu rubro nucis magnitudine.

Cardui species, quem Christiani Cereum appellant, Oviedo.

Euphorbij arbor Cerei effigie, Ad. Lob. ico.

Euphorbium, Cast. ico.

Cereus spinosus, Lugd. Ger.

Cereus Peruvianus, Tab.

Stipites spinosi hastæ altitudine, Linsc. 4. part. Ind. Orient. fig. 21.

XV. Ficus Indica lævis pilosa: hæc ex Creta missa: eaq; duplex, altera folio rotundo, altera folio oblongo.

XVI. Ficus Indica humilis: hanc ex horto Doctoris Saltzmanni Poliatri & Profess. Argentinensis habeo, quæ pedem vix superat, ramis est reflexis & veluti repentibus, flore magno, luteo: de qua in historia.

Ficus Indica minima, alijs Lichen marinus, vel Opuntia marina, de Bry.

S Y C O M O R U S.

Συκόμορος, aliqui etiam συνάμωρον vocant, est arbor magna, fico similis, largo succo abundans, folijs Mori: fructum ter quaterve anno proferens, non è summis ramis, sed è caudice ipso ἐξ ἑνὸς id est, caprifico similem, grossis dulciorem, sine granis interioribus, Diosc. l. 1. c. 181. At Theoph. 1. hist. 1. & 23. συνάμωρον & ἐξ ἑνὸς ἄλλω: peculiaris vel maximè ortus, si quis fructus caudici profiliat, ut Moro Aegyptia: hanc enim ex caudice ferre nonnulli affirmant: alij grandibus ex ramis eam fructificare: & 4. hist. 2. & similis quodammodo moro nostrati est, quippe folio magnitudine aspectuq; proxima: pomum est magnitudine ficus, granis internis carens, &c. Plinio l. 23. c. 8. Mora in Aegypto & Cypro sui generis, largo succo abundans, summo cortice desquamato &c. & l. 13. c. 7. eadem fere quæ Theoph. habet, Ficum Aegyptiam vocans.

I. Ficus folio Mori, fructum in caudice ferens.

Sycomorus, Matth. Dod. ut: Lac. Lon. Ad. (sive Morosicus) Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Sycomorus, Ficus Pharaonis, vocant, Bellon. Gesn. hort.

Sycomorus Giumetz appellata, Alpino.

Pothel Theveti, Lugd.

Sycamine Theoph. Cæs.

Ficus Aegyptia, Rauvvolf.

II. Ficus folio Sycomori, fructum non in caudice gerens.

Συγὴ ἐξ ἑνὸς ἄλλω gignitur, arbor specie differens, quippe quæ Ulmus cum sit, folia Sycamini refert: fructum verò gerit prunorum magnitudine, & quàm pruna ipsa dulciorem, Dioscorides, lib. 1. cap. 182.

Fici Aegyptiæ similis quadantenus, quæ vocatur Cypria ficus in Creta: nam & illa in caudice ipso fert pomum, & ramis cum in crassitudinem adolevere: sed hæc germina emittit sine ullis folijs radice similia, &c. Plin. l. 13. c. 7.

Ficus Cypria in Sycomori genere, Matth.

Sycomorus in Cypro, Cord. in Diosc.

Ficus cypria, Dioscoridis, Sycomorus Græcorum, Mumeitz Arabum, Rauvvolf. Lugdun. append.

III. Sycomorus folijs minoribus.

Sycomoro similis fructu flavescente sine granis in Mayo insula: 4. part. Ind. or. fig. 19.

IV. Ambulon, Scalig. Lugd. Aruchit insula fert arborem, cujus è cortice fructus exit candidus, saccharite specie, & magnitudine coriandri, Ambulon ei nomen est.

M O R U S.

Quæ arbor Μορέα ἢ συνάμωρον Latinis Morus, fructus μύρον ἢ συνάμωρον Morum dicitur. Diosc. l. 1. c. 180. arbor est nota: at Theoph. 1. hist. 15. Sycaminos (Morus Gazæ) serotina germine esse solet, sed nihilo tardius quam alia folia deperdit: 1. hist. 19. succus vinosus est: 1. hist. 21. flores sunt lanugini, &c. Plinio l. 15. c. 24. nec alio modo quam pomi magnitudine differunt mora Ostiensia & Tusculana: & l. 16. c. 22. arborum dicta sapientissima, quia novissima urbanarum germinat, nec nisi exacto frigore: quare l. 18. c. 27. cum germinare videris Morum, injuriam postea frigoris timere nolito.

I. Morus fructu nigro.

Morus, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Lac. Turn. Lon. Rauvvolf. Adv. Cæs. Lugd. Tabern. Ger. vulgaris, Cam.

Morus arbor fructu nigro, Gesn. hort.

Morus nigra, Cord. in Diosc. Bellon. Cast.

Morus rubra, Ang.

Morus celsa officinis, Lob.

Celsa quasi excelsa dicitur, ad differentiã Rubi, cujus fructus etiam Mora, sed bati, dicuntur.

II. Morus fructu albo.

Morus alba, Matth. Ang. Gesn. hort. Lac. Adv.

Cast. Lugd. Cam. Tab. Ger. Rauvvolf. cui Tut Tripolitanis.

Morus alba, Gallis perperam Sycomorus, Bell.

Morus candida, Cord. in Diosc. Dod. Lob.

Morus primum ex Hispania in Indiam propter bombyces illata: part. 9. Ind. occid. l. 4. c. 32.

Hæc non solum colore & magnitudine, sed etiam sapore à nigris differunt. Folia in hac quando adhuc humilis est, laciniata & altius insecta habet, & non secus in nigra, quæ Chamæmorus augmenti tarditate tantum à vulgari discrepans, Cam.

A R B U T U S.

Arbutus Dioscoridi l. 1. c. 175. *νόμας* & arbor est cydonia a similibus, tenui cortice, fructum habens pruni magnitudine, nuclei expertem, quem *μυμένωλον* vocant, qui ubi maturuit subfulvus, aut rubicundus est. Theoph. 3. hist. 16. Comarus, quæ nemecylum cibo idoneum ferat, magnitudine non nimium præstat: corticem tenuem tam arboris similem habet: folium inter ilicem & laurum: flores singulari appendice parte postrema racemati coherent, specie quisque myrto oblongo similis, non foliatus, concavus, tanquam ovum exsculptum ore aperto, &c. Plinio l. 15. c. 24. pomum duobus nominibus appellant Græci, Comarum & Memecylon, & apud nos alio nomine Arbutus, &c. & l. 23. c. 8. Arbutus sive Unedo, fructum fert difficilis concoctionis.

I. Arbutus folio serrato.

Arbutus, Matth. Dod. ut: Bellon. Cord. in Dioscorid. Gefn. hort. Lac. Turn. Lon. Rauhvolff. Clus. hisp. & hist. Cæsalp. Castor. Lugd. Tabern. Camer. Gerard.

Arbutus Theophrasti, non Dioscoridis, Ang. Oinarum & Conarum sive Arbutus & Unedo Theoph. Guil. pap.

Arbutus sive Unedo, Adv. (Galeno perperam Epimelis) Lob.

Arbor vastæ magnitudinis in Creta, cum alibi fruticet, Bellonio monente: & in fructu differentia, quidam parvi mali magnitudine, rubore magis nigricante, mollior & suavior in mediterraneis: quidam avellanæ magnitudine, flavior & asperior, in maritimis tractibus, Cæf.

II. Arbutus folio non serrato.

Andrachnes, Bellonio.

Ἀδράχνη Cretensium, Hon. Belli apud Clusium.

Adrachne Theophrasti, Clus. hist.

Ἀδράχνης (Portulaca aliquando, potulaca

Gazæ) folio Arbuti similis est, magnitudine non nimium præstans, cortice albo circumrumpi solito, fructum arbuti similem parit, Theophrast. 3. hist. 16. Adrachne sylv. arbor est, similis Unedoni, folio tantum minore, & nunquam decidente, cortice non scabro quidem, sed qui circumgelatus videri possit, Plin. l. 13. c. 22.

Arbuti folio exotica.

I. Jambolones, Garziæ.

Jambolones, Acoftæ, Frag. Lugd.

Jambolyn, Palud. in Linc. 4. part. Ind. or. 10.

Arbutum simile Myrto, Garz. Frag. folijs Arbuti (folijs oxyacanthæ Paludano) fructu olivæ Cordubensis simili, qui muria conditur.

II. Carandas, Garziæ.

Caranda, Frag.

Auzuba, Oviedo, Frag. at Clusius, Carandæ ferè similem Oviedum describere, ait.

Fructu est exiguo malo persimili, gratissimum uvarum sapore, qui muria, etiam aceto, tum in continente, tum in Balagate conditur.

L A U R U S.

Daphnem, Ladonis filiam formosissimam fuisse, Poëta fabulantur, quam cum Apollo deperiret, & ut potiretur celeri cursu fugienti instaret, ab eo tandem capta, matrem tellurem precatur, ut in sinum se suum reciperet. Votis ac precibus tellus excitata, confestim arborem edidit. Re conspecta deterritus Apollo, arborem gentili nomine donavit, & vulso ramo sese coronavit. *Δάφνη* ipsa arbor, & bacca *Δαφνίδες* Dioscoridi lib. 1. cap. 106. dicuntur, qui aliam folio tenuiore, alteram latiore scribit: & Theoph. (qui hinc inde multa de Lauro habet) 3. hist. 12. alia est tenuifolia, figura similis Sorbis: & 3. hist. 13. latifolia, folium molle atque oblongum habet, sicut Sambucus: & 3. hist. 8. Laurus uvam producit & fructifera est, quanquam non omnis sed genus quoddam, verum sterilis copiosius, quam masculam nonnulli appellant. Plinius lib. 15. cap. 13. Lauri genera tradens, meminit ejus quam Mustacem vocat, folio maximo, flaccidoq; & albicante. Delphica, quæ aequali colore, viridior, maximis baccis è viridi rubentibus. Cypria, quæ folio brevi, nigro, per margines imbricato, crispa. Tini, quæ aliquibus sylvestris Laurus, carulea bacca. Regia, quæ amplissima & arbore & folio. Baccalia, quæ vulgarissima est, baccarumq; fertillissima. Sterilis, quæ triumphalis sit. Affert & alia genera, nomine potius, quam generis societate communicantia.

I. Laurus latifolia *παραστέρη* Diosc.

Laurus regia amplissima, Plinio.

Laurus latiore folio, Matth. Cast. Lugd.

Laurus latifolia, Cord. in Diosc. Bellon.

Laurus regia folijs ad Malum Medicam accidentibus, Cæsalp.

Laurus latifolia mas (quæ sterilis & femina)

II. Laurus vulgaris.

(Tab.

Laurus, Brunf. Trag. Dod. gal. Gefn. hort. Lac.

Lon. Lob. Eyf.

Laurus tenuifol. Matth. Cord. in Diosc. Lugd.

Cast. Cam.

Laurus altera species, Dod.
 Laurus vulgarior baccifera, Adv.
 Laur. mas (quæ sterilis & fœmina) Tab. & Ger.
 Præter has Tabernæmontanus pingit
 Laurum tenuifoliam marem.
 Laurum tenuifoliam bacciferam, quæ Laurus
 mas, Gerard.

Laurum angustifoliam marem.
 Laurus quædam floret tantum flore copioso
 racemoso, uvam Theoph. vocat, & fructum non
 fert: alia fructum fert, in quo etiam differentia:
 alterius, in rotundo modicè oblongus est: alterius
 oblongus, gracilis & utrinq; ovato mucrone
 turbinatus. Lauros alibi frutescentes, in Achon
 monte ingentes arbores fieri Bellonius scribit,
 qui in Græcia quinque genera notavit. Et in
 Indiæ occidentalis insulis Nicaragua, & nova
 Hispania Lauri venustæ & editæ exurgunt.

Laurus sylvestris.

Laurus sylvestris *Δαφνὴ ἄγρια* Theoph. 1. hist. 15.
 inter perpetuò virentes è sylvestribus: Plinius
 l. 15. c. 30. hujus inter Lauri genera meminit, in-
 quiens: Tinus, hanc sylvestrem Laurum aliqui
 intelligunt, nonnulli sui generis arborem, cui
 cærulea est bacca: & M. Cato lib. de re rust. 8.
 Lauri sylvatici nomine intelligere videtur.

I. Laurus syl. Corni fœminæ folijs subhirsutis.
 Tinus primus, Ang. Cl. hisp. & hist. Cam. Tab.
 Laurus sylv. five Tinus, Gesh. hort. Cam.
 Laurus tinus cærulea bacca, Adv. Lob. ico.
 Tinus, laurus sylv. Cam. ep.
 Laurus tinus Dalechampiij, Lugd. (Lob.
 Tini aliud genus Corni fœminæ proceritate,
 Lentago, Cæsalp.

II. Laurus sylv. folijs venosis.
 Tinus secundus Clus. hisp. hist. Lugd.
 Tinus, Laurus sylv. Dod.
 Tinus Lusitanica Clusij, Lob. Tab.
 Thinnus, Cast. append.
 Laurus tinus Lusitanica, Ger.

III. Laurus sylv. folio minore.
 Laurus sylvatica, Ang.

Tinus five Laurus inodora & Italarum Lenta-
 go, Bellon.

Tinus tertius, Clus. hisp. & hist. Lugd.

Laurus regia, Cast.

Tinus alter, Tab.

Laurus tinus, Ger.

Lauri folio exotice.

I. Laurifolia Magellanica cortice acri.

Cortex Winteranus, Clus. Lugd. Tab.

Lauro similis arbor, cortice piperis modo acri
 in Pinguinum insula: 9. part. Ind. occid.

Cortices acerrimi: in 9. part. Ind. occid. addit.

Magellanica aromatica arbor, Clus. exot.

II. Laurifolia Americana; pomis capitibus
 magnitudine.

Cohyne in America Theveto, Lugd.

Maraka & Tamaraka fructus, Cl. notis in Garz.

Arbor fructu Struthiocameli ovum adæquante,

Lerio par. 3. Ind. occid. c. 7. & 12. arbor Choyné.

Fructus instar Cucurbitæ, per quæ baculū figunt,
 & Tamaraka instrumentū fit, Stad. in def. Brasil.

Ex fructu non eduli pocula conficiunt: Bra-
 siliiani perforato, lapillis aut milio inditis, pro
 crepitaçulo utuntur, quod instrumentum Ma-
 raca nominare, Lerijs cap. 15. refert.

III. Laurifolia Javanensis.

Mangestans folijs laurinis fructu exigui mali
 aurei suavissimi, Garziæ & Clus. qui addit folia
 mali formam magis referre.

Mangostans prunorum sylv. modo crescit: 4.
 part. Ind. or. 6. sed figura, quæ tab. 15. habetur est
 Ligustri Ægyptiaci.

IV. Laurifolia Guinensis.

Arbor peregrina ex Guinea, Clus. exot. l. 1. c. 9.

Fructus instar mali magni ex flavo spadiceus,
 nigro polline plenus.

V. Laurifolia Guinensis altera.

Arbor peregrina Laurocerasi folio, an Bravas,
 Clus. exot. l. 1. c. 12.

VI. Laurifolia Terenatensis.

Beretinus fructus, Clus. exot. l. 2. c. 17. Tab.

Beretinus arbor, Lugd.

L A U R E O L A.

L Aureola à similitudine cum Lauri folijs dicitur, quæ mas est & fœmina, & à Dioscoride l. 4. c. 148. & 149.
 sub Chamædaphne & Daphnoide proponi à multis creditur. *Χαμæδάφνη* virgas promit singulari ramulo
 constantes, cubitales, rectas, tenues, ac laves: & huic folia similia Lauro, at leviora multo & tenuiora, & viri-
 diora: fructus verò rotundus rubeus folijs annexus. *Δαφνοειδής* fruticulus est cubitalis, ramos multos habens à
 medio sursum modo flexiles & foliosos: cortex verò circa virgas viscosus valde: folia Lauro similia, at molli-
 ora, validiora & fractu contumacia, mordentia & accendentia os & fauces: flores candidi: fructus verò nigri

ubi ematuruit: radix supervacua. Plinio l.15. c.30. est & Chamadaphne sylv. frutex: & l.24. c.15. Chamadaphne unico ramulo est, cubitali ferè folio tenui, Lauri similitudine: semen rubens. At Daphnoidem Lauri genus fecit: sic enim l.15. c.30. Daphnoides frutex est ramosus, crassiore ac molliore quàm Laurus folio, cujus gustatu accenditur os atque guttur: baccis è nigro ruffis: & l.23. c.8. Daphnoides sylvestris Laurus est.

I. Laureola semper virens flore viridi, quibusdam Laureola mas.

Thymelæa folijs viridibus, Mesuæo.

Laureola, Brunf. Gesn. hort. Dod.

Thymelæa, Trag.

an Chamædaphne, Matth. Lac. Lon. Cast. cui & Laureola minor.

Daphnoides, Dod. gal. Ang. Gesn. hor. Tab. cui &

Daphnoides alterum genus.

Daphnoides sive Laureola, Adv. Lob. Lugd.

Daphnoides Dioscoridis, Cæs. cui & Mezereon, Arabum.

Baccis rubris dicit Matthiolus: nigris in Silesia Camerarius.

II. Laureola folio deciduo flore purpureo: officinis Laureola fœmina.

Chamælea sive Mezereon, Trag.

Chamælea Germanica, Dod. ut: Cam. Thal.

Daphnoides, Fuch. Turn. Cam. ep. flore purpureo, Tab.

an Daphnoides, Matth.

Rellertraut Germanorum, Bellon.

Daphnoides nostrum vulgare, Gesn. hort.

Piper montanum, Ang. Gesn. hort.

Laureola major, Cast.

Thymelæa, Cord. in Diosc.

Daphnis alterum, Lon.

Chamædaphne sive pusilla Laurus, Adv.

Mesereum Germanicum, Lob.

Laurus pusilla, Eid. icon.

Laureola fœmina & Daphnoides crocea, Lugd.

Alijs Cneorum album Theoph. alijs ejusdem Daphnoides fructu croci colore: alijs Chamædaphne, id est humilis pumilave Laurus Dioscoridis videtur: licet Dalechampius Dioscoridi ignotum fuisse censeat.

Flore est subpurpureo, rarius albo: habetur major & minor, hæcque Piper alpinum minus Gesn. lib. de hortis dicitur, ab hoc Cordus voluit granum Cnidium, quod Coccognidium appellatur, colligi: quæ cum maturuerint rubent, resiccata nigricant.

C H A M E L Æ A.

Xαμελαία, quæ Latinis etiam Chamelæa, quasi humilis olea, à similitudine cum Olea, & Oleago, & Oleastella: Mauritanis & hæc Thymelæa, & præcedens Laureola, Mezereon dicitur. Dioscoridi l.4. c.172. ramos habet dodrantes, frutex est è cremiorum genere, folia habet oleæ similia ac tenuiora & densa & amara, quæ gustum mordent, & arteriam abradunt. At Plinio l.15. c.7. Chamelæa frutex surculosus, non altior palmo, folijs Oleastri baccisq;: & l.24. c.15.

I. Chamelæa tricoccus.

Thymelæa folijs magnis & tenuibus, Mesuæo.

Chamelæa latifolia vel alba, Serapioni.

Chamelæa, Matth. Dod. ut: Lac. Cord. in Diosc.

Bellon. Gesn. hort. & app. Lon. Cluf. hisp. tricoccus, in hist. Lob. Cæs. Cast. Lug. qui figuram

Matthioli & Dodonæi exhibet.

Thymelæa, Ang.

Mezereon Arabum, Ad. Lob. ico. tricoccus, Tab.

Chamelæa vera, Cam.

Flores pallidi, aut lutei: Hispanica candidior & brevior ipsa Gallica.

II. Chamelæa alpina folio infernè incano.

Chamelæa, Cneoró Galeni, Alypias Aëtij, Ang.

Chamelæa alpina incana, Ad. Lob. ico. Lugd.

Chamelæa incana Bononiensium, Lob.

Chamelæa altera, Cluf. hisp. & hist.

an Chamelæa altera folio duro, Cæs.

T H Y M E L Æ A.

Θυμελαία, quæ & Latinis Thymelæa, quasi Tithymelæa, ex Tithymalo & olea mixta facie, quam aliqui Diosc. lib.4. cap.173. scribente, Chamelæam aut Cneoron vocant, ex quo Cnidium granum, quod ipsius semen est colligitur: hæc, ut idem, virgas edit speciosas, numerosas, tenues, bicubitales: folijs Chamelæa sed angustioribus & pinguioribus: floribus candidis, ac inter ipsos fructu ceu myrti parvo rotundo, &c. Plinio lib.13. cap.21. & in quo nascitur granum Cnidium, quod aliqui linum vocant: fruticem verò Thymelæam, alij Chamelæam: est similis oleastro, folijs angustioribus, gummosis si mordeantur, myrti magnitudine, semine, colore & specie faris, ad medicina tantum usum.

I. Thy-

I. *Thymelæa folijs lini.*

Thymelæa folijs parvis, Mesuæ.
Chamelæa tenuifolia & nigra, Serapioni.
Thymelæa, Matth. Dod. ut: Lac. Bellon (cui & coccum gnidium) Lon. Clus. hisp. & hist. Lob. Cæf. Cast. Lugd. qui tres figuras apposuit.
Thymelæa, Matth. ep. quoad folia, non fructum qui Chamelææ est.
Thymelæa vera, Gesn. hort.
Thymelæa grani Gnidij, Ad. Lob. ico.
Thymelæa 1. & 2. Tab. nam Matthioli & Clusij figuram exhibet.
 an *Thymelæa folijs lini, Cam.*

K. 1009 (Cassiam Gaza vertit) Theophr. 6. hist. 2. esse, cujus duo genera proposuit, Guilandinus voluit, alterum *Chamelæam*, alterum *Thymelæam*.

II. *Thymelæa folijs acutis capitulo Succisæ, sive Alypum Monspelienfium.*

Alypum montis Ceti, sive herba terribilis Narbonensium, Adv. Lob.

Alypum Penæ, Lugd. Tab.

Empetron phacoides, Lugd.

Hippoglossum Valentinum, Clus. hisp. & hist. Tabernæm.

an *Alypum, Matth. Lac. Cam. Lugd. & Alipia, Lon. quia Pena dicit apud Matthiolum picturam corruptam esse.*

III. *Thymelæa folijs polygalæ glabris.*

Sanamunda viridis vel glabra, in Prodomo.

Thymelæa species Myconi, Lugd.

IV. *Thymelæa folijs Chamelææ minoribus subhirsutis.*

Sanamunda prima, Clus. hisp. & hist. Rauvvolf. Lob. Cast. Tab.

V. *Thymelæa folijs Kali lanuginosis falsis.*

Empetron, Ang.

Sanamunda 2. Clus. hisp. & hist. Lob. Cast. Tab.

Cneoron, Cæsalp.

Cneoron nigrum Myconi, Lugd.

Sesamoides minus Dalechamp. Lugd.

Phacoides Oribasij quibusdam, Eid.

VI. *Thymelæa folijs candicantibus serici instar mollibus.*

Tartonnaire Galloprovinciæ Massiliensium, Adv. Lob. ico.

Sesamoides majus multorū Dalechampij, Lug.

Sesamoides majus Scaligeri, Tab.

Sunt qui cum sequenti eandem velint.

VII. *Thymelæa tomentosa folijs Sedi minoris.*

Sanamunda 3. Clus. hisp. & hist. Cast.

Cneoron Pantij.

Erica Alexandrina, Lob. Tab.

Sanamundas vocat Clusius, Granatenfes Mauritanos imitatus, quia his ad corpus purgandum frequenter utuntur: & quia Thymelææ facultatibus pollent, huc retulimus.

C N E O R O N.

Cneorum de multis plantis dicitur, non modo Plinius lib. 13. c. 21. testis est, qui *Thymelæam Cneoron* à quibusdam appellari scripsit: & lib. 21. c. 9. *Cassiam* ab Hygino vocari: & mox, *Cneori* duo genera sunt nigri atq; candidi, hoc & odoratum, ramosa ambo, florent post æquinoctium Autumni: quæ ex Theophr. translata. Sed recentiores alij ad *Lawreolam*, alij ad *Chamelæam* & *Thymelæam*: alij ad *Rosmarinum*, alij ad alios referunt. Theophr. 6. hist. 2. *Cneoron (Cassiam vertit Gaza)* inquit genera duo, unum album, alterum nigrum: albo folium est cutaneum, oblongum, figura oleæ quod immo simile: nigro, quale amaricis, carnosum. Album supra terram minus se attollit, & parum quid olet: nigrum valde odoratum est: radix utriusq; in profundum descendit magnæ: rami multi, breves & lignosi, qui à terra, vel paulo supra dividuntur, lenti admodum, &c. Et Guiland. *Cneorum utrumq;*, *Chamelæam* & *Thymelæam* esse, ex Aretæi, Dioscoridis, Galeni, Aëtij & Plinij traditione statuit.

I. *Thymelææ affinis facie externa.*

Cneoron, Matthiolo cap. de Cinam.

Cneoron alterum Matthioli } Lugd.

Oleander sylv. Avicen. Myconi }

Cneorum Matthioli, Clus. pan. & hist. Cam.

Cassia Matthioli, Chamelææ species, Tab.

Thymelæa minor, Cord. hist.

II. *Cneoron album folio oleæ argenteo molli.*

Cneorum album Dalechampij, Lugd.

Dorycnium, Imperati.

Dorycnium ex Sicilia, Cæf.

Dorycnium verum Plateau, Clus. hist. ap. r.

Dorycnium quorundam seu potius Convolvulus rectus Creticus, Penæ Ital.

III. *Cneoro albo affinis.*

Dorycnium forte Dioscoridis, Penæ Ital.

N E R I O N.

Nηριον η̄ ποδὸς ἀειδαίου Græci vocant: alij ποδὸς ἀδάπλου, à flore rosea simili & folijs laurinis: quare Apuleio, Rosa laurea. Rhododendros, inquit Plinius l. 24. c. 11. quia ne nomen quidem apud nos Latinum invenit, Rhododaphnen vocant, aut Nerium. Dioscor. l. 4. c. 82. frutex est folijs amygdalini longioribus & crassioribus, flore roseo & siliqua fructui amygdalino proxima, qua dehiscens lanosa natura, acanthij pappos representante plena reperitur, &c. Plinio l. 16. c. 20. Nerion sempiterna fronde, rosea similitudine, caulibus fruticosum.

I. Nerion floribus rubescentibus.

Nerion, Trag. Cord. in Diosc. Ad. Lob. Tab. flore rubro, Eyst.

Nerium, Matth. Fuch. Dod. gal. Turn. (qui 1. & 2. habet) Gesn. hort. Lac. Lon. Cast. Lugd.

Oleander flore rubro, Ang.

Oleander, Deste circa Tripolim, Rauvvolf.

Rhododendron, Bellon. Ges. hor. Dod.

Oleander, Laurus rosea, Lob. ico.

Rhododaphne, Ges. hort. Cæf.

Nerion sive Rhododaphne, Cam.

In nonnullis Cretæ Insulis ad ædicularum

trabes conficiendas aptum est, cum alibi partium sit, Bellon.

II. Nerion floribus albis: & Lob. Lug. Tab. Cam.

Nerion candidis floribus in montis Idæ vallibus, Bellon.

Oleander flore albo, Ang.

Nerium sive Rhododendron flore albo, Eyst.

III. Nerio similis arbor: & Tab.

Nerij facie arbor, Ad. Lob. Lugd. apud quem titulus transpositus est.

IV. Fructus Nerij siliquæ figura.

Kaye Baka, Clus. exot. l. 3. c. 19.

S E C T I O S E C U N D A.

CISTUS; CHAMÆCISTUS; LEDUM; LEDUM
A L P I N U M.

C I S T U S.

Kιστός, κισθός, κισθόσενος, Latini similiter Cistus & Cisthus dicitur, forte se quod ejus species aliqua noster, id est, Hedera, folijs rotundis sit.

Genera duo: Cistus non ladanifer, & Cistus ladanifer, qui Ledum dicitur. Cistus Dioscoridi lib. 1. cap. 126. frutex est ramosus, foliosus, non altus: folia habens rotunda, nigra, hirsuta: flores masculo, veluti mali punice, femina vero albi. Plinius l. 24. c. 10. sic ait, Græci vicino hedera vocabulo, Cisthon appellant fruticem majorem. Thymo, folijs ocimi. Duo ejus genera, flos masculo rosaceus, femina albus. Verum Plinius Cisthum cum Cisso, id est, Hedera, confundit, Theophrasti 6. hist. l. 1. lectione inimendata, ubi noster pro nigro habetur, deceptus: & Gaza, Hederam pro Cisso reddidit.

Cistus mas.

I. Cistus mas folio rotundo hirsutissimo.

Cistus mas, Matth. ep. Ang. Tur. Lac. Lon.

Cistus, Cæf. mas 4. Clus. hisp. & hist. Lugd.

Cistus mas folio rotundiore Matthioli, Lugd.

II. Cistus mas folio oblongo incano.

Cistus mas, Ges. hor. Ad. Lob. Cam.

Cistus, Dod. mas 1. Clus. hisp. & hist. Lugd.

Cisti alterum genus, Cæf.

Cistus mas latifolius, Tab.

Flos colore rubro est, eoq; nunc saturatiore, nunc dilutiore.

III. Cistus mas angustifolius.

Cistus mas 2. Clus. hisp. & hist. Lugd.

Cistus mas angustifolius 2. Clusij, Lob.

Cistus mas angustifolius, Tab.

IV. Cistus mas folio brevior.

Cistus mas 3. Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.

V. Cistus mas folijs Chamædry.

Cistus mas 5. Clus. hisp. & hist. Lob. ico. Lugd.

Cistus mas supinus sinuatis & ambriatis folijs, Lobel.

Cistus mas tertius, Tab.

Cistus femina.

I. Cistus femina folio Salviae.

Cistus, Cord. in Diosc. Cæf.

Cistus fœmina, Matth. Dod. ut: Ang. Gef. hort. Lacun. Turn. Lonic. Adv. Lob. Clus. hisp. & hist. Castor. Camer. & Lugdun. qui & Matthioli & Clusij figuram exhibet, ut & Tabernæmontanus.

Cistus flore albo, Rauvvolf.

Variat: est enim clarior & rectis virgis: est & supinus humi sparsus: in utroq; flos candidus, quandoq; luteus ochræ colore.

II. Cistus folio plantaginis.

Tuberaria major Myconi, Lugd.

Majorem & minorem Lugdunensis pingit.

III. Cistus fœmina portulacæ marinæ folio, latiore obtuso.

Cistus folio halimi primus, Clus. hisp. & hist. Lugd. Tab.

Cistus fœmina folio portulacæ marinæ, sive Crichmi, Lob.

IV. Cistus fœmina portulacæ marinæ folio angustiore mucronato.

Cistus folio halimi secundus, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd. Tab.

V. Cistus folio spicæ.

Cistus folio lavendulæ, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugdun.

Cistus, Tabern.

VI. Cistus folio Sampsuchi incano.

Cistus folio Sampsuci, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugdun.

VII. Cistus folio Stechadis citrinæ.

VIII. Cistus folio Majoranæ.

Cistus folio majoranæ defluxis floribus, Adv. Lob. icon.

Helianthes species Penæ, Lugd.

IX. Cistus folio Thymi: & Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd. Tab.

X. Cistus folio Salicis.

Cistus annuus primus, Clus. hisp. & hist. Lugd. an Hydrophyllon herba Athenæi, Clus.

Cistus annuus folio Salicis, Lob.

Cistus annuus, Tab.

Variat: primò folijs amplioribus, floribus majoribus: secundò folijs angustioribus, floribus minoribus.

XI. Cistus flore pallido punicante macula insignito.

Cistus annuus secundus, Clus. hisp. & hist. Lugd.

Cistus annuus guttato flore, Ponæ.

Helianthemum flore maculoso, Colum.

Variat: est enim flore maculoso, macula ex nigro rufescente, sive puniceo: vel non maculoso.

XII. Cistus Ledi folio.

Cistus annuus folio Ledi, Lob. Tab.

Cistus annuus alter Lobelij, Lugd.

Alyssum trigonum, Eidem.

XIII. Cisti folio arbor exotica.

Arbor exotica Cisti folio, Ad. Lob. icon.

Cisti vel Ledi arbor peregrina Penæ, Lugd.

Arbor cisti folio, Lob.

Cisti folio exotica arbor, Tab.

Cistus exotica, Ger.

H Y P O C I S T I S.

Cum è Cisti radicibus, veluti germen quoddam expullet, id quod Hypocistis dicitur, de eo paucis. Cisti, inquit Diosc. l. c. 127. radicibus adnascitur, quod *ὑποκίστις* dicitur, nonnullis *ῥόβουρον*, ἢ *νύρω*, & mali punice cytino simile est: quedam rufa: altera herbacea, tertia candida cernitur.

Hypocistis sub Cisto.

Hypocistis, Matth. Dod. gal. Ang. Cord. in Diosc. Lon. Cast. Cæs. Clus. hisp. & hist. Ad. Lob. Lugd. Tab. Gerard.

Limodori genus, quod Hypocistis, Dod.

Succus qui extrahitur, etiam Hypocistis & officinis Hypocistidos, dicitur.

Sub Cisto Hispanico, rubram: sub Cisto folio halimi, luteam: & sub Ledo quem octavo loco recensuimus, varij coloris, pallecente, lineis purpurascensibus & nonnihil virescentibus distincto Clusius notavit: & hanc posteriori *αιμοδιός* sive Cynomori genus nuncupat.

C H A M Æ C I S T U S.

I. Chamæcistus vulgaris flore luteo.

Hysopus campestris, Trag.

Panax Chironium, sive flos solis, Matth. Cast. Lugdun.

Panax Chironium quorundam, Ang.

Gratia Dei, Dod. gal. Gefn. hort. cui & Hysopoides.

Helianthemum, Cord. hist. Lob. Thal. flore luteo, Eystet.

Consolida aurea Chirurgis, Cordi schol.

Hysopus montanus sive *sylv.* Lon.
Flos solis, Dod. (cui & *Cisti* & *Ledi* quædam species) *Cast.* *Cam.*
Helianthemum vulgo dictum, *Clus. hisp.*
Helianthemum *Plinij*, *Clus. pan.*
Chamæcistus primus, *Clus. hist.* qui ad *Cisti* fœminæ tertiam classẽ reducit.
Helianthemum Germanicum secundum, *Tab.*
Helianthemum sive flos solis, *Lugd.*
Chironia, *Cæs.*

Hoc quibusdam *Panax Chironium* *Dioscor.* creditur. *πάναξ χερώνιον* folia habet amaraco similia, flores aureos, radicem tenuem, neq; altam, gustu acrem: sic *Dioscorid.* lib. 3. cap. 37. Ab alijs *Helianthe* *Plinij* lib. 24. cap. 17. censetur: *Helianthen* scribit vocari in *Themiscyra* regione, & *Ciliciæ* montibus maritimis folio *myrti*, sed quid in hac brevitate pronunciarer licet?

II. *Chamæcistus vulgaris* flore albo majore. *Helianthemum albis floribus*, *Lob. ico. Eyst.*
Chironia flore candido, *Cæs.*
Helenium minus *Dioscoridis*, *Lugd.*
 A priore differt floribus colore albo, ejusq; magnitudine, *Ladani* specie.

III. *Chamæcistus Friscus* folijs *Nardi Celticæ*.
Hirculus Friscus *Dortmanni*, qui *Chamæcisti* genus, *Clus. cur. post.*

Hunc à *Dortmanno* quoq; accepimus.

IV. *Chamæcistus* folijs minoribus & incanis.
Flos solis, *Lob. Dod.* utriq; quoad iconem.
Cistus humilis primus, *Clus. hisp.*
Helianthos sive Flos solis, *Ad.*
Cistus parvus *Clusij*, *Lob.*
Chironiæ aliud genus, *Cæs.*
Chamæcistus quintus, *Clus. hist. ico.* at 4. desc.
Helianthemum secundum sativum, *Tab.*
Helianthemum Anglicum luteum, *Ger.*

V. *Chamæcistus* folijs *Thymi* incanis.

Panax chironium minus, *Cam. ep.*
Chrysanthemis, *Erica minima*, *Ad.*
Cistus humilis angustifolius, } *Lob.*
Erica chrysanthemis minor, }
Cistus humilis secundus, *Clus. hisp. Lob. ico.*
Chamæcistus quintus, *Clus. hist. desc. at quart. ico.*
Helianthemum peregrinũ angustifolium, *Tabern. Ger.*

Huc referatur

Helianthemum Germanicum 3. *Tab.*
Helianthemum album Germanicum, *Ger.*
 VI. *Chamæcistus quadrifolia*.
Helianthemum Sabaudicum, *Tab. Ger.*
 VII. *Chamæcistus* folijs *myrti* minoris incanis.

Chamæcistus secundus, *Clus. pan. 3. Eid. hist.*
Cistus humilis latifolius, *Tab. Ger.*
 VIII. *Chamæcistus angustifolia*.
Chamæcistus primus angustifolius, *Clus. pan.*
Chamæcistus sextus, *Eid. hist.*
Cistus humilis angustifolia, *Tab. Ger.*

IX. *Chamæcistus* *serpillifolia* floribus canis.
 an *Rosa alpina* altera folijs minimis, *Ges. hor.*
Alpina altera, *Ad.*

Anonymus altera, *Clus. pan.*
Chamæcistus septimus, *Clus. hist.*
 X. *Chamæcistus hirsuta*.
Chamæcistus quartus, *Clus. pan. 8. Eid. hist.*
Cistus humilis Austriaca, *Tab. Ger.*
 XI. *Chamæcistus repens* *serpillifolia* lutea.
Chamæcistus tertius, *Clus. pan. 2. in hist.*
Cistus humilis *serpillifolia*, *Tab. Ger.*

XII. *Chamæcistus* *ericæ* folio luteus.
Cori similimus frutex in maritimis, *Cæs.*
Erica chrysanthemis, *Lugd.*
Coris Dioscoridis *Guilandino* dicebatur.

Hujus duæ species altera brevioribus folijs & humilior, altera quadruplo longioribus & elatior.

C I S T U S L E D U M.

Cisti alterum genus, inquit *Dioscorides* l. 1. c. 128. à nonnullis *λάδον* appellatum. frutex eodem quo *Cistus* modo nascens, sed folijs longioribus ac nigrioribus, quæ pingue quidpiam verno tempore contrahunt, ex quo *λάδανον* conficitur. *Plinio* l. 12. c. 17. sunt qui herbam in *Cypro* ex qua *Ladanum* fiat, *Ledon* appellent: etenim illi *Ledanum* vocant, huic pingue insidere, &c. *Ladanum* esse *æspum* *hircorum* barbis genibusq; villosis inherens. &c. *Ladani* colligendi rationem *Dioscorides* & *Plinius* l. c. referunt: quomodo verò in *Creta* colligatur, *Bellonius* l. 1. observ. c. 7. & ex eo *Clusius* descripsit.

I. *Cistus ladanifera* Monspeliensium.
Ledum, Matth. ep. Lac. Cast. Lugd. Tab.
Ladanum, Matth. Ang. Cæs. Tab.
Cisti species secunda, Dod. gal.
Cistus ladanifera, Turn.
Lada & Ladon cisto similis frutex, Cord. in Diosc. & hist.
Ledon alterum cisti genus, Gesn. hort.
Laudanum, Lon.
Ladanum latifolium, Rauvvolf.
Cistus ledon, latifolium, Adv. desc.
Ledum latiore folio Italicum, Cam.
Cistus ledum Matthioli, Ger.

II. *Cistus ladanifera Hispanica incana*.
Cistus ledon, Dod.
Cistus ledon primum, Clus. hisp. Lob. Lugdun. Gerard.
Ledi species Bauhini, Lugd.
Ledon Clusij 1. Tab.
Cistus ledon primum angustifolium, Clus. hist.

III. *Cistus ledon folijs laurinis*.
Cisti ledi 1. altera species, Clus. hisp. & histor. Lobel.
Ladanum alterum, Cæs.
 an *Cistus maritimus*, Lugd.

IV. *Cistus ledon folijs populi nigrae major*.
Ledon 2. Clus. hisp. Lugd. Tab.
Ledon latifolium 2. majus, Clus. hist.
Cistus ledon 2. Clusij, Lob. Ger.

V. *Cistus ledon folijs populi nigrae minor*.
Cisti ledi 2. altera species, Clus. hisp. Lugd.
Ledon 2. latifolium minus, Clus. hist.
Cistus ledon populnea fronde alter, Lob.
Cistus ledon 3. populnea fronde, Lugd.
Cistus ledon populnea fronde, Tab. Ger.

VI. *Cistus ledon Cretense*.
 an *Cistus mas*, Matthiol. in magnis figur. & Lugdun.
Cistus è qua Ladanum in Creta colligitur, Bellon.
Ledon 3. Clus. hisp. Lob. Lugd.
Ledon 3. Cyprium, Clus. hist.
 Plantæ ex qua *Ladanum Cretenses colligunt folijs & floribus cisti fœminæ*, Alp.
Ledon à Græco diversum & longè majus in monte Olympo, Bellonius notavit.

VII. *Cistus ledon folio myrri*.
Cistus ledon latifolium, Adv. ico.

Cistus ledon Rusci aut Myrti folium, Lobel. icon.
Cistus ledon aliud latifolium Penæ, Lugd.
Cistus ledon myrtifolium, Tab. Ger.

VIII. *Cistus ledon hirsutum*.
Ledon 4. Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd. Tabern. Gerard.
Ledon alterum angustiore folio, Cam.

IX. *Cistus ledon folijs oleæ sed angustioribus*.
Ledon 5. Clus. hisp. & hist.
Cistus ledon, Adv.
Ledon Narbonense, Lob.
Cistus ledon Narbonense, Tab.
Cistus ledon Lobelij, Ger.
Cistus flore albo, Eyf.
 Huic similem sub
Cisto adulterino pingunt, Tab. & Ger.

X. *Cistus ledon angustis folijs*.
Ledon 6. Clus. hisp. & histor. Lob. (qui in iconibus hunc cum priore junxit) Lugd.
Ledum quintum, Clusij, Lugd. Ger.
Ledon Clusij nonum, Tab.

XI. *Cistus ledon folijs rorismarini hispidis*.
Ledon 7. Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd. Tabern. Gerard.

XII. *Cistus ledon folijs rorismarini subtus incanis*.
Ledon octavum, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.
Ladani species folijs Rosmarini, Rauvvolf.
Ledum Clusij quintum, Tab.
Cistus ledon sextum, Clusij, Ger.

XIII. *Cistus ledon folijs rorismarini sed non incanis*.
Ledon nonum, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.
Ledum Clusij sextum, Tab.

XIV. *Cistus ledon folijs Thymi*.
Ledon decimum, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd. Gerard.
Ledum Clusij octavum, Tab.

XV. *Cistus ledon folijs rorismarini ferrugineis*.
Rosmarinum sylv. Matth. Cast.
Chamæpeuce, Cord. in Dioscor. & histor. desc. Lugdun.
Ledum folijs rosmarini alterum, Lob.
Ledum S lessacum, Clus. pan. & hist. Tab. Ger.
Ledum rorismarini folio, Tab. Ger.
Rosmarinum sylv. sive Bohemicum Matthioli, Lugdun.

Rosmarinus sylv. Dod. belg.

XVI. Cistus ledon folijs salicis angustifoliae.

Chamaerhododendros montana Allobrogum

lentiscifolia, Adv. Lob. ico.

Rosmarinum sylv. minus, Cam. ep.

Rosmarinum sylv. *ῥοσμῦ* } Clus. pan. & hist.

Cistus Silesiacus }
Chamaerhododendros alpina angustifolia,
Tabernæm.

Chamaerhododendros montana, Ger.

XVII. Myrtocistus Pennæi, Clus. pan. & hist. Gerard.

Myrtocistus Clusij, Tab.

Ledum alpinum.

I. *Ledum alpinum* hirsutum.

Alpigenæ Chamaerhododendri varietas, Lob.

Balsamum alpinum Gesneri, Lob. ico. Tabern. Camer.

Ledum alpinum, Clus. pan. & hist. Tab.

Cistus ledon alpinum, Ger.

II. *Ledum alpinum* folijs ferrea rubigine nigricantibus.

Frutex in alpibus roseo flore, Gesn. ad Cordum cap. de Chamaererio.

Rosa alpina, Ges. hort. & Fracto, potius *Ledum alpinum*.

Nereum alpinum, Gesn. de lunar.

Chamaerhododendros alpigena odora, Ad. Lob.

Ledi alpini genus alterum, Clus. pan. & hist.

Rhododendron alpina quibusdam, Cæs.

Evonymus Theophrasti, hist. 18. Lugd.

Chamaerhododendros alpina latifolia, Tab.

Chamaerhododendros alpigena, Ger.

Hujus ramis tubercula gallarum instar adnascuntur: & floris colore variat, communiter dilute rubentis: at in Pyrenæis, flore tantum albo reperitur.

SECTIO TERTIA.

MYRTUS; RUSCUS; VITIS ET RADIX IDÆA; BUXUS;
OLEA; SALIX; AGNUS CASTUS; SPIRÆA;
Ligustrum & Phillyrea.

M Y R T U S.

Myrus & Murtus Latinis: Græcis *μυρσίνη* & *μυρτίνα* nominatur, à Myrsine Atheniensi puella, pulchritudine & robore insigni, amica Palladi, quam juvenis ab ea cursu & palastra superatus interemit, invidia ductus, quod elegantia, ceterisq; natura dotibus, reliquis virginibus præstaret: arbuscula in demortua locum successit, semper Minerva, ut olea chara. Græcum ei nomen remanet, ut Plinius lib. 15. cap. 29. scribit, quo peregrinam esse appareat. At quibusdam sic dicta, propter amulam Myrrha quandam odoris gratiam, que in ejus baccis recentioribus, observatur. Et Theoph. Myrti pluribus in locis meminit, nulla tamen descriptione addita.

Genera Myrti multa sunt: est sativa & sylvestris: sativa aut nigra aut candida: sylvestris alia levis alia spinosa: illa, que sativa opponitur, itidem vel nigra, vel candida. Dioscoridi haud dubie cognita, ut cui lib. 1. cap. 155. *μυρσίνη* sativa nigra, medicina utilior candida: que & Plinius lib. 23. cap. 9. habet. Theophrastus non videtur differentiam agnovisse, siquidem lib. 6. caus. 27. scribat, Myrtum Aegypti odoratam esse, quanquam cetera inodorate sint: verum hoc propter loca fervida evenire. Plinio lib. cit. alia patricia alia blebeia: addens: Catoni tria genera, nigra, candida, conjugalis: nunc & alia distinctio, sativa aut sylvestris & in utraque latifolia: - in sylvestri propria oxymyrsine: sativarum genera topiarij faciunt. Tarentinam folio minuto, nostratem patulo, exoticam densissimo, senis foliorum versibus: ramosa utraque alia: conjugalem existimo nunc nostratem dici: hæc ille. Baccæ *μύρτα* Græcis, Latinis Myrta & Murta, officinis Myrtilli dicuntur.

I. Myrtus communis Italica.

Myrtus, Matth. Ang. Cord. in Diosc. Gesn. hort. append. Lon. Cæs. Lugd. an Myrtus alba, Adv.

Myrtus communis Italica, Cam.

Alia est nigra, colore tantum fructus differens.

II. Myrtus latifolia Romana.

Myrtus nostras cum conjugali eadem, Plinio. Myrtus

Myrtus Romana, Matth.
 Myrtus major, Dod. gal. Adv.
 Myrtus altera, Dod.
 Myrtus fativa, Cast.
 Myrtus laurea maxima, Lob.
 Myrtus latifolia, Bellon. Clus. hisp. & hist.
 an Myrtus exotica Plinij, Cæs.
 Hanc & sterilem & fructiferam Bellonius notat.

III. Myrtus latifolia Bœtica 1. vel folijs laurinis.

Myrtus Bœtica latifolia domestica 2. Clus. hisp. & hist.

Myrtus Bœtica latifolia domestica, sive laurea secunda, Lob.

Variat: hæc enim folijs est minoribus & paulò densioribus: alia majoribus & paulò tenuiorib.

IV. Myrtus latifolia Bœtica 2. vel folijs latius confertim nascentibus.

Myrtus Bœtica latif. exotica, Clus. hisp. & hist.

V. Myrtus latifolia Belgica.

Myrti classis altera sive latifolia triplex, & Myrtus media, Clus. hist.

Varietates hujus sex Lobelius proponit.

VI. Myrtus angustifolia Bœtica.

Myrtus exotica, Matth. Cast. Lugd.

Myrtus tertia, Dod.

Myrtus Bœtica angustifolia exotica, Clus. hisp. & hist.

Myrtus exotica Plinij pluribus foliorum versibus, Lob. (vvolff.

an Myrt. baccis magnis cinereo cæruleis, Rau-

VII. Myrtus sylvestris folijs acutissimis.

Myrtus sylv. Matth.

Myrti majoris quinta species, Lob.

Myrtus Bœtica sylv. Clus. hisp. & hist.

Myrtus latifolia, Eyf.

sub Myrti ramulo cum flore ac semine pingitur apud Dodonæum.

VIII. Myrtus folijs minimis & mucronatis.

Myrtus albis baccis in Asia, Bellon.

Myrtus domestica fructu albo, Clus. hisp. & hist.

Myrtus prior, Dod. ico.

Myrtus nona angustifolia, Lob.

Myrtus Hispanica angustissimi folij, Cæs.

Myrtus minima angustifolia, Lugd.

Hujus & altera species, folio per omnia tene-riore, exiliore & angustiore.

IX. Myrtus minor vulgaris.

Myrtus Tarentina (à Tarento Apuliæ urbe) Matth. Cast. Lugd. Cam. Clus. hist. Eyf.

Myrtus minor, Dod. gal. Adv.

Myrtus minor & Tarentina, Clus. hisp.

Myrtus minor vulgaris, Lobel. qui differentias quatuor facit.

Myrtus, Tab.

Myrtidanum *μυρτιδανον* Dioscoridi l. 1. c. 156. est quod Myrto adnascitur, inæquabile, verrucosum & concolor: & perinde quasi manus Myrti caudicem amplectitur. Sed Plinio l. 14. c. 16. & l. 23. c. ult. Myrtidanum est vinum, ex sylvestris Myrti baccis factum.

Myrti coccus.

Myrti excrementum sive granum kermesinum, ejusdem ferè cum Cocco baphica naturæ, Myrti minoribus ramis adnascens, unico animali vivo vesiculæ incluso, Bellon.

X. Pseudomyrtus, frutex myrto admodum similis Bellon. quid?

XI. Myrtus Indica.

Avacari, Garz. Frag. Cast.

In India orientali, in montibus Malavar.

Myrto similes exotica.

I. Myrto similis Indica fructu racemoso.

Coca, Ciecæ, Monard. Lugd. Clus. in Garz.

Coca herbà, Benzoni part. 6. Ind. occid. l. 3. c. 10. & part. 9. l. 3. c. 20. & l. 4. c. 22. ubi habetur, Indis hujus folia pro pecunia esse.

Coca occidentalis, Fragoso.

Arbor pumila folijs Myrti, vel ut alij Rhois coriariorum, cujus in tota Peru usus est, folio ore detento, famem & sitim aliquandiu inter peregrinandum levantes.

II. Arbor tristis myrto similis.

Arbor tristis, Garz. Acoftæ, Frag. Clus. ad Garz. Lugdun. (qui & Acoftæ & Clusij figuram licet diversiff. exhibet) Tab.

Arbor tristis, in Malacca Singady alijs parisatico pul, quart: Turcis, gul: Linscot. part. 4. Ind. orient. 15.

Arbore triste de Dia, part. 8. Ind. orient.

Arbor folijs Myrti Clusio: pruni alijs: cujus flores singulis noctibus renascuntur, qui albi, pediculo luteo aut rubeo firmati, quo Indi Croci loco utuntur, & ex floribus aquam extillant, quam Aquam de Mogli appellant.

De arbore tristi Garzias & Fragosus agentes, cum ejus flores gratissimi odoris sint, duorum adhuc florum meminere, & Linscottus peculiare genus exhibet.

I. Mogori priores dicti, mali aureæ floribus odoratiores, quarum stillatitius liquor eundem apud istos usum obtinuit, quem apud Hispanos aqua florum mali aureæ.

II. Champe dicuntur alij flores, quorum etiam magnus apud illos usus est, odore graviore, quam Liliū album, Garz. Frag.

III. Fulle, floscolorum genus apud Indos ex arbore quadam toto anno durans, suavissimi odoris, Linscot. 4. part. Ind. or. 10.

IV. Flos Indicus arboreus liliorum specie. Floribundio, ex arbore quæ solum flores, fructus nequaquam gignit, Joseph. Acosta lib. 4. cap. 27.

R U S C U S.

Ruscus Dioscoridi l. 4. c. 146. *μυρσιν ἄγλα*, myrtus sylvestris dicitur: alijs *ἄγλα*, acuta myrtus & Myrtacantha. Plinius l. 23. c. 9. inquit, Castor Oxymyr sine myrti folijs acutis, ex qua sunt ruri scopæ, Ruscum vocavit. Theophrasto 3. hist. 17. *μυρσιν ἄγλα*. Hujus fructum Arabes Cubebas vocant, existimantes Carpesium apud Galenum 7. simpl. & 1. de Antidot. esse, quia nihil de Carpesio apud Dioscoridem, ut nec de Rusco apud Galenum inveniatur: sed revera Rusci fructus à Cubebis differt, ut rectè Leoniceus notavit.

Ruscus, Trag. Matth. Cord in Diofc. Gefn. hort. Bellon. Lac. Adv. Lob. Cæf. Lugd. Castor. Cam. Fab. Eyst. Ger. five Bruscus. Ruscus verus, Lon.

Ruscum, Dod. ut. Centromyrini Theoph. & Oxymyr sine, Ang. Myrtus syv. Turn. Myrtacantha, murina spina, Lob. ico.

VITIS IDÆA SIVE MYRTILLUS, & Idæa Radix.

A *ἄγλα* & *μυρσιν ἄγλα*, sive Vitis ea parte Idæ. quam vocant Phalacras, nascitur: est fruticosa, virgis parvulis & ramulis cubitalibus penè exporrigitur, quibus acini ad latera adherent, nigri, fabæ magnitudine, dulces, vinaceorum instar aliquid continentes: folium rotundum, indiv. duum, parvum. Idem pene Plinius l. 14. c. 3. Myrtilli autem dicuntur à forma baccarum, quæ Myrti baccis similes sunt.

I. Vitis Idæa folijs oblongis crenatis, fructu nigricante. Myrtillus, Matth. Lon. Cast. Vaccinia nigra, Dod. ut: Adv. Lob. Ger. Radix Idæa fructu nigro, Ang. Vitis Idæa nigra acinis, Gefn. Fracto. Myrtillus Germanica, Lugd. Vitis Idæa vulgaris baccis nigris, Cluf. pan. & hist. Theophrasti, Eid. hist. Vitis Idæa nigra, Cam. Vitis Idæa 1. Tabern. & Vitis Idæa 2. major, Eid. Bagolæ 1. genus, Cæf. Fructus exigui, Gallis Bleuete: part. 2. Amer.

II. Vitis Idæa folijs oblongis albicantibus. Myrtillus grandis, Trag. Vitis Idæa nigra major, Thal. Vitis Idæa 2. Cluf. pan. & hist. Vitis Idæa 3. Tab. Vaccinia Pannonica, Ger.

III. Vitis Idæa folijs oblongis acuminatis baccis rubris inspidis. Vitis Idæa rubra Bavarica, Cam.

IV. Vitis Idæa folijs subrotundis non crenatis baccis rubris. Myrtillus exiguus, Trag. Vaccinia rubra, Dod gal. Adv. Lob. Radix Idæa fructu rubro, Ang. Vitis Idæa species altera acinis rubris, Gef. hor. Vitis Idæa rubra sive Vaccinia rubra, Dod. Rhus Plinij minor, Æmilij, Thal. Idæa vitis, Lugd. Vitis Idæa rubra, nonnullis Rhus minor Plinij, Cam. ep. Vitis Idæa buxeis folijs, Cluf. hist. Folijs est buxi interdum levissimè ceu serratis marginibus.

V. Vitis Idæa folijs subrotundis exalbidis. Vitis Idæa altera, Cluf. pan. & hist. Vitis Idæa Gesneri major, Cam.

VI. Vitis Idæa folijs carnosis & veluti punctatis, sive Idæa radix Dioscoridi. Uva ursi Galeni, Cluf. hisp. & hist. Lob. Tab. Vaccinia ursi, Ger.

Diofc. l. 4. c. 44. *ιδαια πίσα*, oxymyr sine (id est Rusco) folia similia habet: juxta ipsa verò capreoli

capreoli exigui sunt, ex quibus etiam flos erumpit: radix præclare adstringit.

Α' ρη' ο' σ' α' φ' υ' λ' Galeno 6. de comp. med. κατὰ τὸ πῶς

4. in Ponto nascitur planta humilis & fruticosa, folio Memecyli (sive Arbuti) fructum ferens rubrum, rotundum gustu austerum.

Hanc ex Hispania folijs longioribus quidem accepi, apud nos tamen ad montem Crentzancensem provenit.

VII. Vitis Idæa palustris.

Vaccinia palustris, Dod. ut: Ad. Lob.

Oxycoccum, Cord. hist. Cl. pan. Cam. Th. Eyf.

Acinaria palustris, Gef. hor. in Rosa alpina.

Serpillum acinarium, Gef. col.

Erica sexta baccifera, Lugd.

Vitis Idæa tertia in palustribus, Clus. hist.

An Samolus Plinij l. 24. c. 11. sit, Dodon. edit. gal. dubitat, Samolum, inquit Plinius, herbam nominavere, nascentem in humidis: nullas alias notas addit.

VIII. Frutilla in Chile.

Ceraforum ferè sapore, fructus est non arboris sed plantæ, coloris mori non satis maturi: par. 8. Ind. Occid.

B U X U S.

Buxus & Buxum, Græcis βύξ, & δὲ πυκνὸν τῆς ξύλης, à densitate ligni dicitur, Theoph. 3. hist. 15. Buxus, magnitudine est haud procerâ, folium ei Myrto simile: locis frigidis & asperis nascitur.

Genera tria Pl. l. & c. 16. Gallicum, quod in metas emittitur, amplitudineq; proceriore, Oleastrum in omni usu damnatū, gravem præfert odorem. Tertium genus nostrates vocant sylvestre, ut credo mitigatū satū: diffusius & densitate parietum virens semper ac tonsile. Sic apud nos quædam frutex tantum est, quæ in arborem magnam assurgit: & ex ejus radice ob varias maculas, & intortos linearum discursus, cochlearia, cultellorum manubria, & imaguncula in monte Jura ad S. Claudium conficiuntur: Sunt qui florere negent, sed male.

I. Buxus arborescens.

Buxus, Brunf. Matth. Dod. ut: Fuch. Bellon. Gef. hort. Tur. Lon. Ad. Lob. Cæf. Cast. Lugd. Cam. Tab. Eyf. tet.

Buxus vulgaris, Trag.

II. Buxus folijs rotundioribus.

Chamæpyxos, Trag. Taber.

Buxus humilis, Dod.

Hoc ad areolas hortorum muniendas frequenter utuntur.

III. Chamæbuxus flore Coluteæ.

Fruticulus exiguus folijs myrtinis, floribus papilionaceis ferè, diversi coloris, Cord. obs. syl. Rhus myrtifolius Plinij Gesneri, Cam.

Chamæbuxus, Gef. col.

Anonymos flore Coluteæ, Clus. pan. & hist.

Anonymos Pervincæ folio, Cam.

Pseudochamæbuxus, Eyf.

an Myrtus tenuifolia, Thal.

Variat floris colore & odore: colore, quia flavescunt, vel ex purpura rubescunt: odore, quia in odori majori ex parte, nonnulli odori sunt.

O L I V A.

Olea, Græcis ἐλάια dicitur, quod à τὸ λαῖον h. e. lave vel lubricum deducitur: aut à λαῖω, id est, lavigo, lubrico, quod producat id quod lavigat, lubricatq; videlicet oleum, cujus quævis lubricandi vis est. Sic & baccæ, arboris nomine ἐλάια, Latine olivæ vocantur: quas cum nigrescere incipiunt Drupas, Græcos Drypetas vocare, Plin. l. 15. c. 1. scribit: & Druppa l. 12. c. 27. Arborem Dioscor. non descripsit: at Theoph. multa hinc inde habet, inter quæ hæc placent: Olea arbor est multifida, 1. hist. 5. medullam parvam & incertam gerit ut buxus, 1. hist. 9. nodosa est. gongros (γόνγρος) à quibusdam vocatos habet, 1. hist. 13. viret perpetuò, sed non semper eadem durant folia, sed alia proveniunt, alia exarescunt, 1. hist. 15. & angusta sunt, 1. hist. 16. semen carnosum & nucleus interjacet, caro enim in nucleo est, 1. hist. 8. succus pinguis, 1. hist. 19. flores foliati, sed pusilli, 1. hist. 21. & circa fructum ipsum producuntur, & prostrati perforati spectantur, 1. hist. 2. Olivæ alia fructum nulla carne, sed oleo refertum producunt: alia carnosum sine oleo præstant, 2. caus. 4 Genus alterum, quod Aegyptium appellamus, ubertate ac magnitudine fructus excellit. Tandè 4. h. 8. Olea maritima meminit, quæ folia similima Aria habeat, fructum proximum his olivis, & lachrymam emitte, ex qua Medici medicamentū sistendi sanguinis componant.

Genera: Dioscorid. Olea sativa & olivarum colymbadum: Olea sylvestris & Olea Aegyptiaca l. 1. c. 137. & seq. meminit. At Virgilio, etiam Plin. l. 15. c. 1. referente, Olivarum tria genera, Orchites, Rhadios & Pausias: nec plura genera Hetruriam agnoscere, inquit Mathiolus. Plin. l. 15. c. 3. prima colligitur Pausia, cui plurimum carnis: mox Orchites, cui oliv, post Rhadios: subjungit Liciniam, Cominiam, Contiam, Sergiam, quam Sabini regiam

regiam vocant: & mox: regia ab alijs majorina, ab alijs phaulia, grandissima, alioquin minimo, succo, & in Aegypto carnosissima, olei exiguum: Decapoli verò Syria per quam parva, nec Cappari majores, carne tamen commendantur. Colymbades franguntur, eademq; herbarum viridum succo condiuntur (ut in Gallia Narbonensi, feniculo.) Sunt & prædulces, per se tamen siccatæ, uvûq; passus dulciores, admodum rare in Africa & circa Emeritam Lusitania. Sic Columellæ decem genera, Pausia, Licinia, Sergia, Radius, Nevia, Culminia, Orchites, Algiana, Murtea, Circires. Sanè Olearum differentia ex fructu magis quam arbore spectantur, scilicet magnitudine, pinguedine, probitate & colore. Et Bellonius de cult. notat, in vallibus Insulae Corcyra in Græcia, Oleas esse semper virentes, quæ in Quercus altitudinem excrescant.

I. Olea fativa, ἐλαία ἡμῶν &

Olea, Brunf. Trag. Tur. Cord. hist. Ang. Bellon. Gef. hor. Lon. Dod. Ad. Lob. R. uuvol. Cæf. Cam. & Ind. Occid. par. 9. l. 4. c. 32.

Olea fativa, Matth. Dod. gal. Cord. in Dioscor. Lacun. Cast. Tabern. (cui & domestica) Lugd. Cluf. hist. Ger.

Nodos qui in caudice sunt, Theoph. 1. hist. 13. γόγγυς vocat: rustici in Hetruria (Cæsalpino auctore) ova olearum vocant, eò quod fata numerosa sobole germinant. Ad nos adferuntur Hispanicæ, Genuenses, Narbonenses sive Mafsi-lienses & Comenses.

In Virginia tria baccharum genera inter se differentia habentur, quarum forma glandibus similis, à quibus bonum oleum elicitur, Thomas Hariot in def. Virgin. Ind. Oc. p. 1. sed quid sunt?

I. Olivæ maximæ Hispanicæ.

Olivæ Sergianæ regię, phauliæ, Plin.

Olivæ magnæ & carnosæ, Cluf. hist.

Olivæ superbæ nucis ferè magnitudine, Cæf.

2. Olivæ minor. & Genuenl. & ex Provincia.

Olivæ Lusitanicæ, Narbonenses, Bœtiæ, Cluf. hist. ex quibus plus olei exprimitur.

3. Olivæ oblongæ atrovirentes ad lacum Comensem natæ adferuntur, quæ carne dura nec succulenta ossi firmiter hærent.

4. Olivæ albæ.

Pl. l. 23. c. 3. olivarum albar. & nigrarû meminit. Oliva alba circa Hisp. & Ulyssiponam, Cl. hist.

In Hetruria habentur:

1. Minores rotundiores, plurimum olei habentes, quæ Olivellę vocantur, Cæf. quas Matt. secundo loco recenset, & eas prægrandes arbores Juglandium modo ferre, quas Olivastræ rura Senensia vocitent.

2. Majusculæ & oblongæ oleum parcius sed dulcissimum reddentes, quæ nomine à radijs desumpto, Raggiariæ dicuntur, Cæf. hæ primæ sunt Matth. quas oleæ minores proferunt, quibus in cibis utuntur.

3. Majores & pulposiores ad condituras tan-

tum quæsitæ, quas Regias Cæsalp. vocat.

4. Sunt quædam, quarum caro ab osse recedit cum franguntur, virides, quæ conditæ gratissimæ fiunt, quas Colymbades Cæsalpin. censuit.

Colymbades quas *κολυμβάδες* Diosc. l. 1. c. 139. nominat, aliqui volunt esse olivas muria conditas, ab innatando sic dictas: quamvis Plinio l. 15. c. 3. (quem Cæf. imitatur) distinctum genus fecisse videatur; quarum etiam l. 23. c. 3. meminit. Condiuntur autem plerunq; immaturę per Hispaniam & Galliam Narbonensem: interdum etiam maturæ & nigrae, præsertim in Lusitania. Olivarum feraces arbores, sed insuavi odore & sapore pejore, in Brasilia, reperiri, Benzo libr. 1. cap. 28. scribit.

II. Olea sylvestris folio duro subtrus incano.

Ἀγριέλαια ἢ νόστιν & ἢ αἰθιοπινὴ ἐλαία Diosc. l. 1. c. 137. & cap. 141. scribit Æthiopicæ oleæ lacrymam Scañonio similem fulvam esse, &c. quod Gummi elemi esse Cæsalpinus suspicatur.

Olea sylvestris, Matth. Lac. Tab. Ger.

Olea sylvestris sive oleaster, Ad. Lob. ico.

Oleaster vel sylv. olea, Cast.

Oleaster, Lon. Cæf. Cluf. in hisp. & hist.

Hanc aliqui cum aculeis, alij sine ijs, pingunt: alij in descriptione aculeorum meminere, ut Matth. Dod. alij præteriére: sane fructu est multo minore & à fativa cultura differt: hinc & fativa si negligatur, in sylvestr. abit: & ut Theoph. 2. hist. 3. ex nucleo oleæ, ἀγριέλαι & nascitur.

III. Olea sylvestris folio molli incano.

Olea Bohemica, Matth.

Elæagnus, Matth. ep. Cam. ep.

Salix Amerina, Amato.

Chalef, Bellunensi.

Ziziphus Cappadocica Plinij, Bell. Dod. Lugd.

Ziziphus alba, Gef. hor. Cluf. hisp. & hist.

Ziziphus alba Columellæ, Bellon. (cui & Oleaster perperam,) Cam.

Oleastri species quibusdam, Gef. hort.

Olea sylvest. Septentrionalium; sive Eleagnos Theophr. folio Viticis, Lob.

Oliva Bohemica, Lugdun.

Seisefun, Rauvvolf.

Alij Elæagnum Theoph. alij Ziziphum Cappadocicum Plinij, alij ejusdem lib. 6. c. 18. Jovis barbam esse volunt.

Plinius lib. 21. cap. 9. de Coronis agens, duo

earum inquit genera, quando aliæ flore constant, aliæ folio: florem dixerim esse Genistas, namque & ijs decerpitur luteus, item Rhododendron, item Zizipha quæ & Cappadocica vocatur, his odoratus, similisque olearum floribus.

S A L I X.

Salix, *ιτέα* Græcis, *νεπέα* τὸ *ιέντι*, quod citò in altum excrescat, inter primas etiam germinans: & Latinis, quod celeritate crescat ut salire videatur, dicitur. *ιτέα* arbor est vulgo cognita, Diosc. l. 1. c. 136.

Genera: Theoph. 3. hist. 13: Salix multigena est: nam alia nigra dicta, quod cortice nigro, aut puniceo tegatur: alia candida, quod candido: virgas pulchriores & ad texendum commodiores nigra profert: candida spissiores. Est tam nigra, quam candida genus quoddam parvum: hanc Arcades non *ιτέα*, sed *ἐμίλιον* vocant, existimantque fructum fecundum eam parere. At Plinio l. 16. c. 37. Salicis plura genera: nam quedam & in proceritate magnam emittunt, jugis vinerum perticas præbent, pariuntque baltheo corticis vincula: & alia virgas sequacis ad vincituras lenticia. Alia prætenues viminibus texendis spectabili subtilitate. Rursus alia firmiores corbibus, ac plurima agrorum suppellectili: candidiores ablato cortice læves tractatu, mollioribus. Vasis quam si è corio fiant, atque etiam supinarum in delicias cathestrarum aptissima. Finditur Græca rubens Amerina, ut & candida, haud paulò flexilior, ideo solido ligans nexu. In Asia tria genera observant, nigram utiliorem viminibus: candidam, agrorum usibus: tertiam quæ tenuissima est Helicem vocant. Apud nos quoque multi totidem generibus nomina imponunt: vimineam vocant, eandem purpuream: alteram nitelinam à colore, quæ sit tenuior: tertiam Gallicam, quæ tenuissima. Et l. 17. c. 20. perticalis & viminalis meminit: hæc Plinius. Quare veteres Salices distinguere colore primum, dein usu: colore, albo, nigro seu purpureo, sive phæniceo, sive rubente & vitellino, qui in cortice spectatur. Usu, quod alia sit perticalis, alia viminalis: alia fissilis, alia ex qua vincula fiunt: alia ex qua virgæ fiunt, vel tenues & invalidæ, vel firmiores & crassiores, ad varia opera.

I. Salix vulgaris alba arborefcens.

Salix alba Theophr. & Plinio.

Salix ex qua perticæ fiunt, Matth.

Salix perticalis, Cord. in Diosc.

Salix prima vel major Dod.

Salicis quartum genus, Lon.

Salix, Ad Dioscoridis, Lob.

Salix alba perticalis, Lugd.

Ex hac pali ad vitium pedamenta, & stipites ad sepes firmandas fiunt.

II Salix vulgaris nigricans folio non serrato.

Salicis primum genus, Trag. Fuch. Tur.

Salix Gallica, Cord. in Diosc.

Salix nigra seu punicea, Lon.

Salix nigra seu rubens, Thal.

Salix phœnicophlœos sive phænicea, Lugd.

III. Salix vulgaris rubens.

Tὸ *ιτέα* nomine. (Salicem Amerinam Gaza vertit) Theophr. l. 6. c. 2. designasse aliqui volunt: verum hæc Salix fructus non habet: cum in Oeso fructus sit, vel niger, vel candidus.

Salix Amerina nigra & rubens, Plinio.

Salix colore rufescente, quæ Græca vocatur, Matthiol.

Salicis tertium genus, Fuch. Tur. i. genus, Lon.

Salix viminalis, Amerina & Sabina Columellæ, Dod. gal.

Salix minor, viminalis & Gallica, Dod.

Salix Amerina, Lugd.

Salix Sabina sive Amerina, Thal.

Ex hac vincula quibus in aqua maceratis vitæ & doliorum circuli vinciuntur: & alteri cortex magis rubet, alteri nigricat.

IV. Salix sativa lutea folio crenato.

Salix tertia, Trag. Cæf.

Salix vitellina, Dod. gal. Cord. in Diosc.

Salicis alterum genus, Fuch. Lon.

Salix angustifolia sylv. Tab.

Salix aquatica, Ger.

V. Salix folio amygdal. utrinque virente aurito.

Salix *μελαρόφλοιος*, id est, cortice nigro, Theoph. 3. hist. 13.

Salix purpurea, Plinio.

Salix, Matth. in fig. major, Ger.

Salix sylv. latifolia, Tab.

Salix purpurea nigra viminalis, Lugd.

Hæc virgæ tenues præbet, ad corbes, sportas, fiscinas, & similia conficienda: huic peculiare, quod singulorum foliorum exortibus alæ duæ adpositæ sint.

VI. *Salix folio longissimo, angustiff. utrinque albedo.*

Elæagnus (Zenigole Patavinorum) Ang. Cast.

Elæagnus Dalechampi, & Salicis 6. genus, Lug.

Ελαίωρον nomen, ex *ελαία* uai *ἄρον*, ex olea &

vitice compositum est: nam ut Theop. 4. hist. 11.

Elæagnus fruticosa planta est Agno similis, folio, figura eidē simili, molli, lanuginoso, ut Mali

cydoniæ, fl. albæ populi minore, fructu nullo.

VII. *Salix humilis angustifolia*

Salix humilis, Dod. ico.

Salix humilis repens angustifolia, Lob. Lugd.

an Chamæitea, Tab. & Ger.

VIII. *Salix, oblongo incano, acuto folio:*

quæ 2. loco in Prodomo describitur.

IX. *Salix fragilis.*

Salix 2. candido cortice, Trag.

Salix candida vel Græca, Dod. gal.

Salicis tertium genus, & Salix albâ, Lon.

Hæc ad ligamenta planè inutilis est: communiter cortice albo, rarius rubro, de qua sub *Salice* t. in Prodomo.

Salicis 4. genus, quam vulgo *Vitricem* vocitent, quòd vitri modo frangatur, Cæs. proponit, sed folia lata subrotunda & hirsuta tribuit.

X. *Salix folijs glaucis & per ambitū hirsutis.*

XI. *Salix humilis capitulo squammoso.*

Salix Helice Theoph. 3. hist. 13. Lugd.

Salix angustifolia, Cl. pan. Pannonica, Eid. hist.

Sæpè folijs vesicæ subrubentes, & furculis, pilulæ quædam scabræ insident.

Salix latifolia.

I. *Salix latifolia rotunda.*

Siler arbor, Ang.

Salix lato folio, Gesn. hort.

Chaleb Syrorum, Gesn. quia fl. est odoratiss. Cam.

Salix platyphyllos, Adv. alia, Thal.

Salix latifolia, Cam. Clus. hist.

Salix platyphyllos sive leucophlæos & Elæagnos quibusdam, Lugd.

Salix caprea rotundifolia, Tab. Ger.

De *Silere* Plinius l. 16. c. 18. hæc habet: non nisi in aquis proveniunt *Salices*, alni, populi, siler, ligustra tessaris utilissima: & c. 21. *Sileri* folia non decidere scribit; nulla alia nota addita: deque ejus viribus l. 24. c. 10. egit.

Hujus carbo citissimè ignem concipit, quare ex ejus cinere, sulphure & aphronitro pulvis tormentarius conficitur: hujus carbonibus pittores ad delineanda opera utuntur.

II. *Salix folio ex rotunditate acuminato.*

Salicis quartum genus, Trag. Lon.

Salix aquatica, Lob. ico.

Salix platyphyllos, Thal.

Salix caprea latifolia, Tab. Ger.

III. *Salix latifolia minor.*

Salicis platyphyllæ species alia, Thal.

IV. *Salix subrotundo argenteo folio, quæ 3.*

in Prodomo.

V. *Salix maritima ostrearum testis innascens.*

Salix marina, Lugd.

Salix pumila latifolia.

I. *Salix humilis latifolia erecta: quæ 4. in Prodomo.*

II. *Salix latifolia repens.*

(ep.

Salix pusilla humilis, seu Salicula repens, Cam.

Salicis pumilæ genus 2. Clus. pan. & hist.

Salix pumila, Tab. humilis, Ger.

Salix pumila, folio latiore, Dod. belg.

Salix leucophlæos palmum alta, Lugd.

III. *Salix alpina pumila rotundifolia repens, infernè subcinerea.*

Salix pumila latifolia prior, Clus. pan. & hist.

IV. *Salix pumila folijs utrinque candicantibus & lanuginosis.*

Salix abortiva, Lugd.

V. *Salix faxatilis minima, quæ 7. in Prodomo.*

Salix pumila angustifolia.

I. *Salix pumila linifolia incana.*

Salix pumila angustifolia prior, Cl. pan. & hist.

Salix pumila folio angustiore, Dod. belg.

II. *Salix pumila brevi angustoque folio incana.*

an Salix humilis repens, Adv. Lob. ico.

Salix pumila angustifolia altera, Cl. pan. & hist.

Hæc variat: nam paulo latioribus folijs quæ in sabulosis Hollandiæ aggeribus Oceano objectis nascitur, Clusio monente.

III. *Salix alpina Pyrenaica: quæ 6. in Prodomo.*

IV. *Salix alpina angustifolia repens, non incana, quæ 5. in Prodomo.*

Salix exotica.

I. *Salix Syriaca folio oleagineo argenteo.*

Zarneb vel Zarnabum, Rhafi cap. 33. & Avicennæ cap. 749.

Zurumbeth Serapioni, cap. 26.

Elæagnus Theophrasti.

Sassaf Syrorum, Rauvv. & Lugd. app.

Calaf seu Ban, Alpino.

Verùm *Rauvv.* folijs angustioribus, at *Alpinus*

nus latioribus pingit : hanc sub nomine arboris magnæ virtutis, ab insigni Pharmacopæo D. Jo. Pona Verona hoc anno accepimus.

Ex floribus incolas aquam cordialem elice- re, Rauvvolffius scribit : & quidem in Ægypto, quam Macahalef vocitent, Alpino monente.

II. Salix Arabica folijs Atriplicis.

Garb Arabum, Avicen. cap. 326. & 686.

Salix exotica, Garb incolis, Rauvv.

Garab Maurorum, Lugd. app.

Ex hac apud ipsos Aphronitrū optimum fit, ad ignariū pulverem conficiendū, Rauvv. monete.

AGNUS CASTUS SIVE VITEX.

Vitex, Græcis ἀγνος, ἢ λύγος Dioscoridi lib. 1. cap. 135. ἀγνος, id est Castus, quod ab ijs à quibus estur, aut bibitur, aut substernitur, castitatem conservet, Gal. 6. simplicium auctore : quare matrona in Theophrasti Atheniensium ἀγνοῦσθαι, id est, castitatem custodientes, folia hujus arboris sibi sternebant, Dioscoride & Plinio referentibus. Cui & λύγος (quasi vimen) propter invictam serè virgarum flexibilitatem : officinis, Agnus castus : cujus semen quibusdam à Piperis similitudine, Piper vocatur. Est Diosc. frutex in arborem assurgens : virgulta gerit fractu contumacia & longa : folia verò olivæ, sed teneriora atque majora. Theoph. ἀγνος (Amerinam Gaza vertit) cultura arbor efficitur, cum frutex sit, 1. hist. 5. verum super fructum ipsum florem insidentem emittit : virgas parvas sicut cornus femina suo latere profert & fructuosior est, nodos tamen geminatos, tum invicem congruos habet, 1. hist. 21. Plin. lib. 24. cap. 9. non multum, inquit, à Salice vitilium usu distat Vitex, foliorum quoque aspectu, nisi odore gravior esset.

Genera ejus duo : est quæ album florem, cum aliquatenus purpureo mittat, altera purpureum profert, Diosc. ac Plinio l. c. major, in arborem Salicis modo assurgit : minor, ramosa, folijs candidioribus, lanuginosis : prima album florem mittit in purpureo, quæ & candida vocatur : nigra, quæ tantum purpureum.

I. Vitex folijs angustioribus cannabis modo dispositis.

Vitex, Trag. Dod. ut : Ang. Cord. in Dioscor. Gefn. hort. Lac. Tur. Lon. Cæs. Lugd. Cam.

Vitex sive Salix Amerina, Matth.

Agnus sive Vitex, Bellon.

Agnus castus, Gefn. hort. Cast.

Elæagnon Theophrasti, Adv. Lob.

II. Vitex latiore folio.

Vitex latiore serrato folio, Lob. Lugd.

III. Vitex trifolia minor.

Agni casti species multo minor cæteris, tribus tantum firmis folijs donata, Rauvvolff. Sed quid?

S P I R Æ A.

DE Spiræa hac habet Theophrastus 1. hist. 25. plura ex alijs fructum cacumine ferunt, quam ex arboribus, ut frumentorum que spicam pariunt, & fruticum ἐπέφυκτο καὶ ἀεὶ ἀπὸ τῆς ἀλίκης (aliqui ἀεὶ ἀπὸ τῆς ἀλίκης legunt) ἢ ἀγνος, ἢ ἀγνος ἀλίκης : erica, spiræa, amerina, ut Gaza vertit, qui omittit ἢ ἀγνος ἀλίκης, id est, & alia quedam.

Frutex spicatus folijs salignis ferratis.

| Spiræa Theophrasti forte, Cluf. hist.

L I G U S T R U M.

Ligustrum Græcis λυγιστρός. Cyprus Diosc. lib. 1. cap. 124. arbor est folijs circum virgulta oleæ similibus, sed latioribus, mollioribus & viridioribus : floribus candidis muscosis, odoratis : semine nigro, sambuci fructui simili : & Plinio lib. 12. cap. 24. Cyprus in Ægypto est arbor Ziziphi folijs, semine coriandri, flore candido odorato : & mox, quidam hanc esse dicunt arborem, quæ in Italia Ligustrum vocatur : & lib. 24. cap. 10. Ligustrum eadem arbor est, quæ in Oriente Cyprus.

I. Ligustrum Germanicum.

Ligustrum, Brunf. Matth. Lacun. Fuch. Cord. in Diosc. Bellon. Gefn. hort. Turn. Lob. Rauvvolff. Cæs. Cast. Lugd. Thal. Tab. Ger. Eyt.

Ligustrum vulgare, Trag.

Ligustrum majus, Lon.

Phyllirea, Dod. ut : Ang. Gefn. hort.

Halimus, Lac.

Ligustrum Diosc. nostras, Adv.

Ligustrum Italicum, Alpino.

Sunt qui Cyprus Dioscoridis volunt, ut Tragus, Matth. Cord. in Diosc. Cæs. & alij : negant alij, ut Anguillara, qui Ligustrum Latinorum facit : alij Phylliream volunt, ut Dod. & Ang.

Flore est albo, Tragus & subluteo notavit, & Ligustri aliam speciem nominat : & Lonicerus majus & minus facit.

II. Ligustrum myrtifolium Italicum quod 1. in Prodomo : quod etiam nomine Myrti ligustri folio, accepimus.

III. Ligustrum folijs laciniatis, quod 2. in Prodomo, & Ligustri nigri nomine ex Italia primum, dein pro Syringa laciniatis folijs ex horto Nobil. Contarenū habemus.

IV. Ligustrum Ægyptiacum latifolium. Cyprus Græcorum, Alcanna vel Henne Arabum, nunc Græcis Schenna, Rauvvolf. & Lug. append.

Cyprus Plinij sive Alcanna, Belli ep. 4. ad Clus.

Henne in Ægypto aliàs Alcanna, Bellonio.

Alcanna Arabum, Clus. ad Bellon.

Alkana, Adv.

Florē est pallidē subflavo.

V. Ligustrum Ægyptiacum angustifolium. Ligustrum Ægyptium, Elhanne seu Tamaharrendi, vel Alcanna Avicennæ, Alpino.

Figura enim ab Alpino proposita diversa, à Rauvvolfij figura, quod & Clusius in cur. posterioribus monet: & Alpinus florem subcinereum Sambuci floribus minorem tribuit: quare an diversæ considerandum: ramum solum baccis minutis seminibus refertis onustum, sed sine folijs, ex Creta ab Honorio Belli habemus. In hist. orient. part. 4. figura tab. 5. sub Mangostans proponitur.

P H I L L Y R E A.

Φ *μυγέα* Dioscor. lib. 1. cap. 125. arbor est Cyprī magnitudinem aquans, folijs oleaceis, sed latioribus & nigrioribus, fructu lentisci nigro, subdulci, & quasi racemato.

I. Phillyrea latifolia levis.

Phylerea arbor Galloprovinciæ, verior Macaleb Serapionis, Adv. Lob. ico.

Phillyrea, Cam. ep. * norata.

Phillyra, Mahaleb Serapionis, Lugd.

Philyca Dalechampi, Eid.

Mahalepum Serapionis, Tab.

II. Phillyrea latifolia spinosa.

Phillyrea prima, Clus. hisp. & hist.

Phillyrea prior Clusij, Lugd.

III. Phillyrea folio leviter ferrato.

Phillyrea 2. Clus. hisp. & hist. Lugd.

Phyllirea ferrata, Ger.

IV. Phillyrea folio Ligustri.

Phillyrea, Matth. Lac. Rauvv. Lugd.

Phillyrea Bellonij, Gesn. hort.

Cyprus latiore folio, Dod.

Phillyrea major, Adv. Narbonensis, Lob.

Phillyrea tertia, Clus. hisp. & hist. Lugd. Tab.

Phillyrea media, Cam. ep.

Alaternus major Dalechampi, } Lugd.

Philyrea Penæ major,

Ilattrum, Cæs. & Phillyra, Theoph.

Phyllirea latiore folio, Ger.

V. Phillyrea angustifolia prima.

Cyprus, Dod.

Phillyrea quarta, Clus. hisp. & hist. Tab.

Phillyrea angustifolia, Lob. Cam. ep. Ger.

Phillyrea minor, Adv. Penæ, } Lugd.

Alaternus minor Dalech.

VI. Phillyrea angustifolia secunda.

Phillyrea quinta, Clus. hisp. & hist.

S E C T I O Q U A R T A.

PHILYCA; CELASTRUS; OENOPLIA; RHAMNUS; LYCIUM; RUBUS; CHAMÆRUBUS; CAPPARIS; ROSA Sativa, sylvestris, & Hiericuntica.

P H I L L Y C A.

Φ *λίβαν* Theophrasto 1. hist. 15. ex sylvestribus perpetuo vivet: 3. hist. 6. ineunte Vere germinat: 5. hist. 7. candor ei Celastri modo, semper fronde abundat. Plin. 16. c. 26. Alaternus dicitur, qui inter arbores fructum nullum ferentes, hoc est, ne semen quidem, refert, cui folia inter Ilicem & Olivam.

I. Philyca elatior.

Alaternus, Ang. Portæ, Cam.

Philyca Theophr. Alaternus Plinij, Elæprinos

Cretensium, Bellonio.

Alaternus Plinij (& Spina cervina quorun-

dam) Lobel. icon. Gerard.

Alaternus prima, Clus. hisp. & hist. Lugd. Tab.

Celastrus mas Theophrasti, Cæs.

Bourgespine Montpellierensis, Adv. Lob. ob.

Apharca Theophrasti, Lugd.

Phillyra

Phillyra mas Theophrasti, Cæs.
Alaternus Turneri, Tabern. qui duas figuras
adposuit.

Ἀφάρμυ Theophrasto i. hist. 15. ex sylvestribus
arboribus perpetuò viret : 3. histor. 6. fructum
primum cum uva nigrescit & varia fit, matur-
rant : alterum cum vitis floret : bis enim ambæ

fructum ferre videntur.

II. Philyca humilior.

Alaternus alter, Clus. hisp. & hist. Lugd. Tab.

Alaternus alter humilior, lato folio, Lob.

Ilatrum folio ad Illicem accedente, Cæs.

Celastrus fœmina Theophrasti, Lugd.

Alaternus humilior, Ger.

C E L A S T R U S.

K *Ἡλάστρ* Theophrasto i. hist. 6. cultum nullum patitur : 1. hist. 15. folia nunquam demittit : 3. hist. 6. &
tardissimè fructum perficit : 5. hist. 8. ad baculos idonea est.

Celastrus Theophrasti, Clus. in cur. post. hanc ex horto Leidenf. accepimus.

O E N O P L I A.

I. Oenoplia non spinosa.

Sudar Serapioni.

Oenoplia seu Napeca Bellonij, Connarus Ale-
xandrinorum fortè apud Athenæum, Clus. hist.

Hanc una cum fructu & floribus, ex Creta ab

Honor. Belli accepimus.

II. Oenoplia spinosa.

Nabca, Paliurus Athenæi credita, Alpin.

Oenoplia spinosa, Honor. Belli, Clus. histor.
& ep. 5.

R H A M N U S.

Rhamnus *ῥάμν* Dioscoridi lib. 1. cap. 119. frutex est circa sepes nascens : virgas rectas & spinas aculeatas,
ut Oxyacantha habens : folia verò parva, oblonga, subpinguia, mollia : est & altera candidior. De ter-
tia, vide sub Paliuro. Et Theoph. 1. hist. 15. *ῥάμν* frutex est perpetuò virens : 3. hist. 17. & alia candida, alia
nigra, fructusq; diversus, ambæ verò aculeigeræ : 3. hist. 18. peculiare racemis, quod per latera caulium sepiunt :
postremoq; caulis racemis omnium maximus propendet. Plinio lib. 24. cap. 14. inter genera Ruborum, Rhamnus
appellatur a Græcis, candidior & fruticosior : is floret ramos spargens rectis aculeis, non ut cæteri aduncis, folijs
majoribus. Alterum genus est sylv. nigrius & quadantenus rubens : fert veluti folliculos.

I. Rhamnus spinis oblongis, flore candidante.

Rhamnus candida, Theophrasti.

Rhamnus primus, Matth. Ang. Lac. Lon. Clus.
hisp. & hist. Dod. Rauvvolf. Lugd. Cast.

Rhamnus candida, Cord. in Diosc.

Rhamnus alter Dioscoridis Monsp. Adv. Lob.
Lugd.

Rhamnus, Bellon. Cæs.

an Rhamnus circa Tripolim ipsis Hauset, Ara-
bibus.

Hausetgi sive Rhamnus primus, Rauvvolf.

II. Rhamnus alter folijs salis flore purpureo.

an Rhamno altero similis, Bellon.

Rhamni prioris altera species, Clus. hisp. & hist.
Lob.

Rhamnus primus alter, Dod.

Rhamnus alter Clusij, Lugd.

Rhamni species quæ Spina sancta, Colum.

III. Rhamnus tertius flore herbaceo baccis
nigris

Rhamnus niger Theophrasti.

an Rhamni genus baccis nigris in Græcia,
Bellon.

Rhamnus tertius, Clus. hisp. & hist. Dod. Taber.
Gerard.

Rhamnus primæ speciei tertius, Lob.

IV. Rhamnus Salicis folio angusto fructu
flavescente.

Rhamnus secundus, Matth. Dod. ut : Lac. Lon.
Clus. hisp. & hist. Lugd. cum figura Matthioli &
Dodonæi.

an Rhamni genus baccis rubentibus, Bellon.

Oleaster Germanicus, Cord. in Diosc. & hist.

Oleatri peculiare genus, Cord. ob.

Rhamni species, Cam. ep. & hort.

Rhamnus primus Diosc. Adv. creditus, Lob.

Rhamni alterum genus, Cæs.

Hippophæ Dioscoridis fortè, Colum.

V. Rhamnus folio subrotundo fructu
compresso.

Rhamnus tertius Diosc. quem scribit nigriori-
bus, latioribusq; folijs. & quadantenus ruben-
tibus:

tibus: virgultis oblongis, quinque ferè cubitorum & spinosioribus quidem, at minus firmos, & rigidos aculeos habens: fructus verò latus, albus, tenuis, folliculi figura, fructu verticilli. Sunt qui Rhamni 3. Dioscoridis descriptionem ad Paliuri ejus historiam revocandam velint: de quo lib. 1. cap. 121. sic: *παλιύριος* frutex est vulgo notus, aculeatus, solidus, cujus semen pingue, & lini seminis æmulum reperitur. De quo Theoph. 1. hist. 5. frutex est: 1. hist. 8. spinosus: 1. hist. 6. folia cum extremorum lateribus sinuata concidunt: 3. hist. 6. & post Occasum Vergiliarum fructum reddit: 3. histor. 17. habet quoque nonnullas differentias: omnes autem fructiferæ, &c. & 4. hist. 4. in Africa plurima est & fruticosior, folio nostrati (id est Jujubis) simili, fructu diverso, fructum ferens latum instar folij, &c.

Spina Judaica, Crescentio.

Rhamnus tertius, Matth. Ang. Lac. Gesn. hort. Lon. Cast. Cam. Colum.

Rhamni tertia species, Dod. gal.

Rhamnus niger, Cord. in Diosc.

Paliurus & Apaliura Græcis vulgo, Bellon.

Paliurus frutex, Gesn. app.

Paliurus, Dod. Adv. Lob. Rauvvolf. Lugd. Cast. Cam. Eyst.

Jujuba sylvestris & Spina Marruca, & Paliurus Africanus Theoph. Cæs.

VI. Rhamnus catharticus.

Rhamni alia species, Trag.

Spina infectoria, Matth. Bellon. Adv. Lob. Cast. Clus. hist. Tab.

Spin merlo, Cast. ap.

Rhamnus solutivus, Dod. ut: Thal. Ger.

Cervispina, Cord. hist.

Spina cervina vulgo, Gesn. hort.

Spina alba, Lon.

Spina cervalis vulgo, Cæs.

Rhamnus catharticus, Lugd.

Communiter frutex est: aliquando arboream altitudinem adipiscitur.

VII. Rhamnus catharticus folio oleæ.

Hippophaes, Ang.

an Hippophaestum quorundam, Lugd.

VIII. Rhamnus catharticus minor.

Spina infectoria pumila prior, Clus. pan. & hist.

Rhamni solutivi minor species, Cam.

IX. Rhamnus folijs oblongis serratis.

Rhamnus Bavaricus, Lugd.

L Y C I U M.

LYUON, à Lycia in qua magnus hujus proventus fuit: & *πυξάνωδα*, id est Buxo aculeatus, à similitudine quadam cum Buxo dicitur. Est Dioscoridi l. 1. c. 132. arbor spinosa, virgis trium cubitorum, aut etiam longioribus, circa quas folia sunt buxo similia, densa: fructum habet instar piperis nigrum amarum, densum, lavem: corticem verò pallidum Lycio densato similem, & radices numerosas, obliquas, lignosas: & mox fertur & Lycium Indicum fieri ex frutice Lonchitide appellato: est is è spinarum genere, virgas habens rectas tricubitales, aut etiam majores, à fundo transversas & Rubo crassiores: ruptus cortex rubescit, folia verò olea similia. Et Plinius l. 12. c. 7. fert & spina piperis similitudinem, præcipua amaritudine, folijs parvis densisq; Cypri modo, ramis trium cubitorum, cortice pallido, radice lata, lignosaq; buxei coloris: & l. 24. c. 14. Modum conficiendi docet: addens spinam ex qua Lycium fiat, in Græcia pyxacanthen chironium vocari.

I. Lycium buxi folio.

Lycium, Matth. Tab. Ger.

Lycij nomine ostenditur, quæ tamen verum non est, Ang.

Pyxacantha, Dod. ut: Lon.

an Lycium seu Pyxacantha Narbonensium, Ad.

Lycium alpinum, Lugd.

II. Lycium facie pruni, sylv. sive Italicum.

Lycium Italicum, Matth. Lugd. Tab.

Spina infectoria pumila altera, Clus. pan. & hist. Ponæ.

Lycium Hispanicum, Ger.

III. Lycium Hispanicum folio oblongo.

Lycium Hispanicum, Lob. Lugd.

IV. Lycium Hispanicum folio buxi.

Lycium quorundam, Clus. hisp. & hist.

an Tamaio, Lycium verum, Frag.

V. Lycium latifolium.

Paliurus alter peregrinus, Adv. Lobelius in iconibus titulum habet, sed figura subjecta non convenit, quæ sub Rhamno 3. repetitur, & est

Oxyacanthæ Dioscoridis.

VI. Lycium Gallicum.

Lycium Dalechampij, Lugd.

Grana luteo colore tingunt.

VII. Lycium Indicum folijs pruni.

Frutex spinosus peregrinus, Arabibus Hadhadh, incolis Zaroa, Rauvv.

Lycium

Lycium legitimum Rauvvolffij, Cluf. hift.
 Lycium in Libano proveniens, Belli epistola
 prima.
 VIII. Lycium Indicum alterum.
 Uzeg, Lycium Indicum creditum, Alpina.
 IX. Lycium folijs ericæ.

Cate five Lycium, Garz. Acoft.
 Lycium cujus succus Cate dicitur, Frag.
 X. Lycio affinis Ægyptiaca.
 Agiahalid, Alpino.
 XI. Frutex exiguis foliolis confertus.
 Tamaxo, Cluf. hifp. & hift.

R U B U S.

Rubus βάρ & Græcis: notitia vulgaris est Dioscor. l. 4. c. 37. At Theoph. i. hift. 5. frutex est: 2. hift. 16. cujus folia cum extremo, tum lateribus sinuata concidunt & spinosa cuncta redduntur: 6. hi. 1. imò etiam caulibus & rami: 1. c. 21. fructum racematim gerit, & non solum serò, sed etiam particulatim maturefcit.

Genera: Theoph. 3. hift. 18. plura esse scribit: & trium meminit: quædam erecta quæ βάρ & quædam depressam vergens, quæ χαυδιβά & tertiam νεώδοβα & dicitur. Et à Dioscor. l. c. βάρ & & cap. seq. βάρ & idæia: & l. 1. c. 123. νεώδοβα & proponitur. Plinio l. 16. c. 37. Rubi mora ferunt: & alio genere similitudinem rosæ, qui vocatur Cynosbatos: tertium genus Idaum vocant Græci à loco. Sic l. 24. c. 13. duorum priorum meminit: & cap. seq. Cynosbuti, rubi Idæi, & Rhamnium inter Rubi genera recensuit.

I. Rubus vulgaris, five rubus fructu nigro.
 βάρ & Græcis: Sentis, Latinis dicitur: & fructus mora rubi, βάρνα Galeno: quibusdam Vacinia: officinis, mora bati.

Rubus Dioscoridi & Plinio.
 Rubus excelsa, Theophrasto.
 Rubus, Brunf. Matthiol. Fuch. Dod. ut: Cord.
 in Dioscorid. Lac. Turn. Lon. Lob. Cæsal. Cast.
 Lugdun.

Rubus grandis & secundus, Trag.
 Morus five Rubus, Ang.
 Rubus vulgaris, Gef. hor. Thal.
 Rubus Batis, Adv.
 Rubus arvensis, Taber.
 Rubus Idæus, Ger. icon.

II. Rubus repens fructu cæfio.
 Chamæbatus Theophrasto, humirubus Gazæ.
 Rubus humilis & primus.
 Rubus minor, Dod. ut:
 Rubus reptans, Ad.

Rubus humilis Belgicus, Cluf. pan. & hift.
 Rubi alterum genus, Cæf. Lugd.
 Fructu est communiter cæfio, modo cæruleo, modo nigro & minore.

III. Rubus Idæus spinosus.
 βάρ & idæia appellatur, quoniam copiosius in Ida nascatur: est autem longè tenerior priore, exiguis spinis præditus: quanquam & sine spinis inveniatur: hæc Dioscorid. l. 4. c. 38. Et Plinius l. 16. cap. 37. Tertium genus Idæum vocant Græci à loco: tenuius quam cætera, minoribusque spinis & minus aduncis.

Rubus Idæus Dioscoridis & Plinij.
 Rubus Idæus, Trag. Matthiol. Ang. Dodon. tu:

Bellon. (qui in Ida monte invenire non potuit) Gesn. hort. Turn. Lon. Adv. Lobel. Cast. Thal. Ger. desc. & part. 3. Ind. Orient. & 2. part. Ind. Occid.

Rubus Idæus major, Lac. desc.
 Rubus Idæus exilibus spinis, Cord. in Diosc.
 Rubus tertius montibus proprius, Cæf.
 Rubus Idæus spinosus, Lugd.
 Rubus Idæus vulgaris, Cluf. hift.

IV. Rubus Idæus lævis.
 Chamæbatus, seu Rubus Idæus alter, Trag.
 Rubus tertius, Cord. in Diosc.
 Rubi alia species, Gef. hort.

Βοκσβεερε/ id est, baccæ hircinæ, Lon.
 Rubus hircinus, Tab.
 Rubus Idæus non spinosus, Lugd.
 Rubus Idæus Placæ, Cluf. hift. desc.
 Rubus, Ger. ico.

V. Rubus Idæus fructu albo.
 Rubus Idæus leucocarpos, Cam.
 Rubus Idæus fructu candido, Thal. Cluf. hift.

VI. Rubus exoticus.
 Rubi facie senticosa planta, Ad. Lob. ico.
 Arboris truncus spinosus, Lugdunenf. descr. at figura sub titulo Nerei facie secundo loco habetur.

Chamarubus spinis carens.
 I. Chamærubus saxatilis.
 Rubus alpinus humilis, Gef. hor.
 Rubus Idæus, Eid. Fracto.
 Rubus saxatilis, five petreus, five alpinus, Cluf. pan. & hift.
 Rubus parvus saxatilis alpinus, Cam.
 Rubus minimus, Thal.

Acini huic bini, terni, quaterni, ad summum quini sunt.

II. Chamærubus folijs Ribes.

Chamæmorum Norvvegica, Clus. hist.
Fructus rubeus aut pallidus.

III. Chamærubus folijs Ribes Anglica.
Chamæmorus, Clus. pan. & hist.

IV. Chamærubus folijs Vitis.
Chamæmorus altera Norvvegica, Clusio in historiis rariorem.

C A P P A R I S.

K *Ἀπάρης* Dioscorid. l. 2. c. 204. frutex est aculeatus per terram in orbem stratus, spinas aduncas ut *Rubus* habet, folia rotunda, malo cydonio similia: fructum ut *Olea*, que cum dehiscit album florem promit, quo delapso quiddam glandis oblonga figura reperitur, quod apertum grana tanquam punicæ habet exigua, rubentia: radices lignosæ, magna ac numerosa. Theoph. 6. hist. 10. ramis aculeatis constat: 6. hist. 3. & non solum caule aculeato, sed etiam folio hispido: 1. hist. 6. & 3. hist. 13. qua cultura deterior redditur, ut natura sylv. dixeris: sic 3. cauf. 1. ubi *Gaza* vocem *Ἀπάρης* Inturim vertit, ut & 6. hist. 5. & 7. hist. 8. alibi verò *Capparim* reddidit. Plin. l. 13. c. 23. *Capparim*, quidam & *Cynobatium* vocant: alij *Ophiostraphylon*: vide & l. 19. c. 8.

Genera: Dioscorid. habet *Africam*, *Marmaritam*, *Apulam*, & qua è rubro mari & *Arabia desertur*: qua qualitatibus variant: idem & *Plinius* lib. 13. cap. 23. refert:

I. *Capparim spinosa* fructu minore, folio rotundo.

Capparim, *Trag.* *Matth.* *Dod. gal.* *Ang.* *Cord.* in *Dioscor.* *Gesn. hort.* *Lac.* *Lon.* *Ad. Cast.* *Lugd.* *Rauvvolf.* (qui & *sylvestrium* meminit) secunda, *Tabern.*

Capparim spinosa, *Bellon.*
Capparim retuso folio, *Lob.*
Capparim Italica, *Cæs.*
Capparim rotundiore folio, *Ger.*

II. *Capparim folio acuto.*

Capparim, *Dod. prima*, *Tab.*
Capparim folio acuto, *Lob.* *Lugd.* *Ger.* *Eyft.*
Capparim aliud genus, *Cæs.*

Plinio l. 19. c. 8. laudatiss. in *Caria*, proximum *Phrygia*. Verùm *Alexandria* *Ægypti* *Venetias* præstantiss. adferri, *Lugdun.* scribit. De cultura *Capparum* *Quiqueranus* de laudibus *Provinciæ* legendus.

III. *Capparim non spinosa* fructu majore.

Capparim non spinosa, *Bellon.*
In *Arabia* arborefcit & hyeme folia retinet.
Cappares Alexandriæ majores esse, quàm alibi, quas *Cappar* appellant, *Alpinus* auctor est.

IV. *Capparim arborefcens* fructu *Juglandis* magnitudine.

Capparim Arabica fructu ovi magnitudine, semine *piperis* instar acri, *Bellon.*
Capparum arbor, *Rauvvolf.* qui fructus magnitudinem non exprimit.

Cappares plurimum ab his quæ in arbores adolefcunt & quæ in *Græcia* proveniunt, differentes in *Tauri montis saxorum fissuris*, *Bellonius* notavit.

V. *Capparim portulacæ folio.*

Capparim leguminosa, *Lob.* *Tab.*
Capparim Fabago, *Dod.* *Ger.*
Capparim sylv. sive *fabaginea*, *Cam. ep.* *Morgfani*, *Syrorum*: *Andirian*, *Rhasis*: *Ardifrigi*, *Avicennæ*, *Rauvvolf.* & *Lugd. ap.*
Fabago Belgarum, *Lugd.*

Telephium Dioscoridis & *Plinij*, *Colum.*
Peplios Petri *Quith pharmacopæi Lutetiani* in cujus horto anno 1579. collegimus.

VI. *Capparibus similes* baccæ in *Virginea*.

Sacquenum mener baccæ plantæ, quæ in stagnantibus aquis reperitur; part. prim. *Ind.* *Occident.*

R O S A.

R *Osam* vetustas ex sanguine *Veneris*: & *Turcæ* ex sudore *Mahometis*, ortam sibi persuadent, cujus nomine folia *Rosarum* humi jacere non patiuntur: hac *Græcis* *ῥόδον* dicitur, quasi *ῥόδον* pro *ῥόδον* Etymologico: At *Plutarcho* 3. simpl. qui *ῥόδον πολὺ τῆς ὀσμῆς ἀπὸ τῆς*, quod largum odoris effluviū emittat. *Theophrasto* 1. hist. 15. *Rosa* inter suffrutices est, & perpetuo cacumine viret: 1. hist. 21. flores bicolores sunt, quod in his alterum florem insidentem medium gerit: 1. histor. 22. verum flos ipse super fructum est: 6. hist. 2. rami aculeati sunt. Et *Plinio* libr. 21. cap. 4. *Rosa* nascitur spina verius quàm frutice, in *Rubo* quoq; proveniens, illic etiam jucundi odoris, quàmvis angusti. Germinat omnis primo inclusa granoso cortice: quo mox intumescente &

in virides alabastris fastigiato, paulatim rubescens dehiscit ac sese pandit, in calicis medio sui stantis complexu, luteos apices.

Differentia Theophrasto 6. hist. 6. permulta sunt, foliorum multitudine, paucitate, asperitate, levitate, colore, odore: cum plurimis quina folia sunt, quibusdam duodena, vicenaq., alijs longè plura: sunt enim quas Centifolias vocant, sed folia interna parva admodum sunt: ita enim oriuntur, ut alia intus alia extra emicent, non tamen jucundi odoris, odoratiores inter amplas quibus pars ima scabra: & 6. cauf. 29. urbana rosa odoratiores est sylvestri. At Plinius genera nostri fecere celeberrima, Prænestinam & Campanam: addidere alijs Milesiam, cui sit ardentissimus color, non excedentis duodena folia: proximam ei Trachiniam, minus rubentem: mox Alabandicam viliores albicantibus folijs, vilissimam vero plurimis sed minutissimis Spineolam, &c. & mox: inter has media quam Coroneolam vocant: omnes sine odore, præter Coroneolam, & in rubro natam: addit adhuc alias, quæ equivoce potius Rosa appellata sunt: addit & ea quæ ex Theophrasto adscriptissimus. Sane Rosa variant floris colore, qui varius est, albus, candidus, pallidus, carneus, rubens: sic differentia est in foliorum numero, magnitudine & odore: fruticis quoq., aliqua differentia pro magnitudine & parvitate, asperitate & levitate. Sic in India Occiden. rosas omnia plena passim: & præter rosas ex Hispania importatas, species earum plurime alia nascuntur, quarum alia rubra, alia crocea, nonnulla cerulea, quædam candida visuntur: quas cristarum specie capitibus suis gestant: part. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 27.

Rosa sativa.

I. Rosa rubra.

Rosa Milesia, Plinij.
Rosa sativa rubra multiplex, Brunf.
Rosa domestica punicea, Matth.
Rosa hortensis rubra multiplex, Trag.
Rosa hortensis, Fuch.
Rosa, Tur. Lac. Lon. rubra, Cord. in Diof. Lugd.
Ad. Tab. Ger.
Rosa rubra urbana, Gef. hort.
Rosa sativa rubra, Ang. Cast.
Rosa sativa 3. quæ Provincialis Gallis, Dod.
Rosa Damascena, Lob.
Rosa rubens multifolia, Cæs.
Rosa intensè rubens, Cam.

Est simplex & multiplex, colore magis minusque rubro: huc referre oportet, ex Eystett. horto,

1. Rosam Milesiam flore rubro pleno: vulgo Rosa fina.
2. Rosam Milesiam flore simplici rubro, &
3. Rosam ex rubro nigricante flore pleno, &
4. Rosam rubicundam Saccharinam dictam, Græcula Plinij, Camer.

II. Rosa rubra pallidior.

Rosa sativa quarta quæ francha Gallis, Dod.
Rosa holosericea, Lob. ico.
Rosa rubicunda, Cam.
Rosa tertia, Cæs.
Rosa Damascena rubra, Lugd.

Alijs Trachinia, Prænestina alijs, alijs Græcula Plinij: hæc priore minus rubet & flore simplici plerunq; est, & folijs latissimis, cujus frutex spinis communiter caret.

III. Rosa saturatius rubens.

Rosa prima Prænestinæ similes, Cluf. hist.
Rosa purpurea, sive in rubro nigricans, Cam.
Folij est quadragenis amplioribus, saturatius rubentibus, ad nigredinem vergentibus & alabaistro crassiore.

IV. Rosa purpurea.

Rosa trachynia, Plinio.
Rosa hortensis ex purpura albicans, Trag. Gefner. hort.
Rosa domestica carnis colorem referens, Matt.
Rosa incarnata, Ang. Cam.
Rosa sativa secunda sive incarnata, Dod.
Rosa rubra sive carnei coloris, Bellon.
Rosa pallida, Ad.
Rosa roseo colore, Cæs.
Rosa sativa purpurea, Cast.
Rosa minus rubens, Lugd.
Rosa provincialis major, Tab. Ger.
Rosa provincialis fl. incarnato pleno, Eyst.

Rosas purpureas sive rubeas, colore carni similes Pharmacopœis Zebedenas dici, Joannius in tractatu de pilulis Aloës scribit.

Quibusdam Alabandicæ similis, alijs Prænestina, alijs Campana Plinij.

V. Rosa versicolor.

Rosa prænestina versicolor, Cluf. hist.
Variat: nam flos media ex parte candicantibus, altera purpurascens folijs, vel venis similis coloris aspersis constat. Vel folia quædam integra alba, quædam integra rubra, inter se commixta sunt.

VI. Rosa maxima multiplex.

Rosa centifolia Batavica rubra, Cluf. hist. Eyst.

anCentifolia veterum, quam inodoram dicunt, cum hæc odora sit.

Variat: communiter flos ex albo rubet: habetur & alba, quæ

Rosa alba major Provincialis, } Clus. hist.

Rosa centifolia Batavica alba, }

Rosa provincialis flore albo, Eyst.

VII. Rosa multiplex media.

Rosa centifolia Batavica secunda, Clus. hist.

VIII. Rosa major Prænestina, Clus. hist.

Rosa prænestina variegata, Eyst.

IX. Rosa alba vulgaris major.

Rosa Campana Plinij.

Rosa sativa alba, Brunf. vel 1. Dod.

Rosa hortensis candida, Trag. alba, Gef. hor.

Rosa domestica alba, Matth.

Rosa alba, Ang. Cam. Lugd. Tab. Ger.

Rosa candida, Ad.

Rosa quarta candida, Cæs.

Hæc quibusdam spineola, alijs Alabandica Plinij censetur: foliotum numero flores variant: hinc

Rosa flore albo pleno; & Rosa alba flore simplici, Eystet.

X. Rosa alba minor.

Rosa lacteola quæ centifolia Plinij videtur, Camer. Eystet.

XI. Rosa moschata simplici flore.

Rosa moschata & Damascena, Matth.

Nesrim (vel Nesrim) Serapionis, Ang.

Rosa sativa quinta, Dod.

Rosa muscata simplex, Gef. hort. flore simplici, Lob. Gerard.

Rosa muscatula, Cæs.

Rosa alba Damascena flore simplici, Cast.

Rosa Damascena (quasi de Sceni apud Arabes) simplici flore, Cam. Eyst.

Rosa coroneola, quam Damascen. vocant, Lug.

Rosa muscata alba, Tab.

Hæc minor est & major, quæ

Rosa moscata major, Lob. ico.

Hæc alba est, nonnunquam ex albo ad puniceum non nihil vergit.

Rosæ moschatae cum syl. tum domesticae, rubrae, albæ & virides, Bellon. l. de cult. meminit.

XII. Rosa moschata flore pleno.

Rosa coroneola, Plinio.

Rosa muscata multiplex, Gef. hort. Ger.

Rosa moscata, Damascena, Alexandrinæ, Eid. append.

Rosa sativa quinta multiplex, Dod.

Rosa moscata, Adv. Lob. icon. alba multiplex, Tabern.

Rosa muscatula multifolia, Cæs.

Rosa alba Damascena flore pleno, Cast. Eyst.

Rosa coroneola altera, Lugd.

Rosa Damascena sive moscata pleno flore, Cam.

Alijs Prænestina Plinij.

XIII. Rosa moschata semper virens.

Rosa sempervirens flore albo, Clus. hist. appen. alt. auct.

XIV. Rosa spinis carens flore majore.

Rosa sine spinis prima, Clus. pan. at secunda in histor.

Rosa sine spinis, Cam. Tab. Ger.

Colore est inter Prænestinas & rubras media: sunt qui & albo observarint.

XV. Rosa sine spinis flore minore.

Rosa sine spinis altera, Clus. pan. & hist.

Colore sæcem vini ferè refert.

XVI. Rosa flaviridis.

Si in teneras Agrifolij arbusculas Rosæ inferantur, flores subviridi producuntur, Cameraarius. Quàmvis interdum anni constitutione frigidiore & humidior, herbacei coloris rosæ, sine calyce proveniant, cujus causam Costæus de natur. stirp. explicat.

Si Brassicæ antiquo stipiti aut Quercui germen tenellum Rosæ inferas, virides sed inodoræ Rosæ nascentur, Carolus Stephanus.

In hortis Italiæ, cæruleas reperiri, in historia Lugdunensi habetur, ex Advers.

XVII. Rosam folio subrotundo & crispo, in horto Montembelgardico ante plures annos, sed absque flore observavi, cujus ramulum exsiccatum asservo.

Rosa sylvestris

Rosam sylvestrem Dioscorides l. 1. c. 123. *ῥοσβατον* vocat, quam aliqui Oxyacantham appellant: frutex est (inquit) rubo longè major, arborecens: folia fert multò latiora quam Myrtus, aculeos verò circa virgas robustos: florem candidum, fructum oblongum, olivæ nucleo similem, qui dum maturefcit, fulvus, intus verò lanuginosus conspicitur. At Theoph. 3. hist. 18. Cynosbatos (cani rubus Gazæ) fructum subrotulum parit, malo punico similem: est inter fruticem & arborem, punicæ non ab similibus folio amerinæ. Plinio l. 8. c. 4. radix sylv. rosæ, quæ Cynorrhodos appellatur: & l. 25. c. 2. Cynorrhodo

rhodo una medicina erat, spongiolæ quæ in medijs spinis ejus nascitur.

I. Rosa fyl. vulgaris flore odorato incarnato. Cynosbatos Dioscoridi, Lon. Adv. Cynorrhodos Plinij: & Barbaro. Sentis canis & Cynosbatos, Brunf. Rosæ fylv. primum genus, Trag. Rosa fylv. Matth. Ang. Gesn. hort. Dodon. Tab. odora, Ger.

Cynosbatos procerior & Cynorrhodos, Cord. in Diosc.

Cynorrhodos seu Rosa canina, Thal.

Rosa fylv. vulgaris, Lugd. Cam. ep.

Rosa canina odorata & fylv. Lob.

Rosa fylv. altior, Cæf.

Rosa canina, Cam.

Cynosbatos & Rubi tertium genus, Lugd.

Rosa fylv. odorata incarnato flore, Eyst.

Flores ex purpura dilutè albicant.

Huic, ut & tertiæ, Spongiola adnascitur, quam Plinius in Cynosbato, pilulam Castaneæ similem: in Cynorrhodo, spongiolam vocat.

Rosæ fylv. spongia dicitur Cynorrhodon, Ang.

Spongiola fylv. rosæ, Dod.

Spongia Bedeguaris, Adv.

Bedeguar officinis perperam.

II. Rosa fylv. flore majore & rubente.

Rosa fylv. flore rubro, Eyst. colore & majoribus folijs à priore differt.

III. Rosa fylv. flore pleno.

an Rosa Alabandica, Plinij.

Rosa fylv. odorata flore multiplici, Lob. ico.

Rosa canina duplicato flore, Cam.

IV. Rosa fylv. folijs odoratis.

Englanteria, Ruellio.

Rosa fylv. altera, Trag. Gesn. hort.

Rubus canis, Esglanterium, Turn.

Cynosbatos & Cynorrhodos altera, Cord. in Diosc.

Cynosbatos, Lac.

Rosa 10. Cynorrhodi vel caninæ rosæ odorata species, Dod.

Rosæ fylv. species altera, Lugd.

Rosa eglenteria, Adv. Tab. Eyst.

Rosa canina, Ger.

Flos ex purpura satura candicat.

V. Rosa fylv. odoratissimo rubro flore.

Rosæ fylv. tertium genus, Trag.

an Cynosbatos quarta, Cord. in Diosc.

Rosa fylv. Gesn. hort.

VI. Rosa fylv. odorata albo flore.

Rosa fylv. humilior, Cæf.

Rosa quarta an Græcula Plinij, Clus. hist.

VII. Rosa odore Cinamomi simplex.

Rosa cinamomina & 7. vel fylv. 2. Dod.

Rose de canelle, Lob. ico.

Rosa cinamomea, Adv. Lugd. simplex, Cam.

an Cynorrhodos seu Rosa fylvestris, Thal.

Pro Lychnide Plinij Gesnerus habet: & in Albio monte, majorem & minorem nasci tradit: illam sœminam, hanc marem faciens.

VIII. Rosa odore Cinamomi flore pleno.

Rosa cinamomea pleno flore, Clus. pan. & hist. Eystett.

Rosa cinamomea altera, Cam.

Spermoniam Plinij, sic enim, non Spineolam aut spinosam legendum, Barbarus vult: quàmvis alij Sycibicum legendum putant, Cam.

Flos dilutè purpurascit & in medio suave rutilat.

IX. Rosa rubra præcox flore simplici: exiguo odore & folijs latioribus à prædicta discernenda, Eyst.

X. Rosa minor rubello flore, quæ vulgo à mense Majo, Majalis dicitur.

Rosa cinamomea altera, Cam.

Rosa provincialis minor, Tab. Ger.

XI. Rosa lutea simplex.

Rosa lutea, Ang. Adv. Lob. Cæf. Cast. Lugdun.

Cam. Tab. Ger. flore simplici, Eyst.

Rosæ citrinæ, Gesn. hort.

Rosa fylv. tertia, vel Rosa octava, Dod.

Meminit Gesnerus Rosarum, quæ moschum fragrant & luteæ sint: tales non vidimus, sed fruticis folia odorata observavimus.

XII. Rosa lutea multiplex.

Rosa flava plena, Clus. hist. & app. 2. & cur. post.

Rosa lutea maxima flore pleno, Eyst.

Hæc duplex, altera florem totum expandit: altera verò semiclauso flore permanet.

XIII. Rosa campestris spinosissima flore albo odoro.

Rosa campestris odora, & quinta, Cl. pan. & hist. Cynorrhodon polyacanthos, Lugd.

Rosa campestris odorata Clusij, Cam.

Rosa Dunensis, vel species nona, Dod.

Rosa præcox spinosa fl. albo, Eyst. (rubeat.

Flos albus, fructus maturus niger, cum aliorum

XIV. Rosa fylv. pumila rubens.

Rosa quarta, Cl. pan. at in hist. sexta & pumila.

Fruſtus maximus & pyri in modum turbinatus.

XV. Roſa ſylv. pomifera major : hæc ſequente altior, ramoſior, pauciſſimis aculeis, folijs majoribus, pallidè virentibus, & apud nos locis humidis in Alnetis provenit.

XVI. Roſa ſylv. pomifera minor.

Roſa ſylv. pomifera. Adv. Lob. Lugd.

Cynorrhodi ſpecies, Thal.

Roſa arvina, Tab.

Roſa pimpinella, Ger.

Hanc Lobelius ſpinis carentem, at Tabernæmontanus ſpinofam pingit: utramq; habemus.

XVII. Roſa arvenſis candida.

Roſæ ſylv. quarta ſpecies, Trag.

XVIII. Roſa campeſtris repens alba.

Cynosbatos ſive Cynorrhodos 3. Cord. in Dioſc.

XIX. Roſa campeſtris ſpinis carens biſlora.

Roſa Græca & Cynorrhodon læve, Lugd.

Flore eſt languidè rubro, vere & autumnoprodiens, quæ duplex, alia odoris expers, alia folijs exiguis ſuaviſſimi odoris, in monte Pilati Lugdunenſium.

Roſa Hierichuntica dicta.

Nominis huius authorem fuiſſe Monachum,

Bellonius refert, cùm tamen circa Hierichonunquam reperiatur, ſed in Arabia deſerta, ad littora maris in ſabulo: & Rauvvoſius, in Syriæ teſtis & ruderibus, ejus ſylveſtrem ſpeciem invenit: hanc à pluribus nunc annis in hortulo meo colo, cum facilè & creſcat & floreat: de qua Joh. Sturmio Lovaniensis profeſſor, libellum ſuperſtitionibus plenum, ſcripſit.

I. Roſa Hierichuntea vulgo dicta.

Amomum, Cord. in Dioſc. & hiſt.

Amomis Dioſc. & Plinij, Cæſ.

Roſa Hiericontea, Turn. Lon. Lob. Garz. Caſt. aperta & concluſa, Eyft.

Roſa de Hiericho & Roſa Mariæ monachis, Lugdun.

Roſa Hiericonthina 1. & 2. Tab. major, Ger.

Duplicem fecit Cordus, alteram inſpidam inodoram, quæ Amomis: alteram aromaticam odoratam, quæ Amomum ſit. Sed de Amomo vide ſuo loco.

II. Roſa Hiericonthea ſylveſtris.

Roſæ Hiericonthis ſylv. ſpecies, Rauv. Cam.

III. Roſa Hiericonthiæ exſiccatae ſimilis.

Blatterlos Holandis, fruticulus ad Scorbutum, Indiæ orient. part. 4. fig. 21.

SECTIO QUINTA.

MYRICA SIVE TAMARISCUS; ERICA; SABINA;
CEDRUS BACCIFERA; CUPRESSUS; JUNIPERUS;
Asparagus & Corrua.

MYRICA SIVE TAMARISCUS.

Myrice (Gaza modo Myricam, modo Tamariscum vertit) arbor nota eſt, fructum veluti florem ferens compage muſcoſum: in Aegypto & Syria quadam naſcitur ſativa, cætera ſylveſtri ſimilis, fructum ferens Gallæ proximum &c. Sunt qui è caudice calices conſciunt, quibus ſplenetici poculorum vice utuntur: Dioſc. l. 1. c. 116. Et Theoph. 1. hiſt. 16. Myrica folia carnoſa ſunt ut Cupreſſi, & inter frutices numeratur: 5. hiſt. 6. in Tylo Arabiæ inſula ferunt Myricæ lignum, non ut apud nos imbecillum eſſe, ſed validum ſicuti Ili-gneum, &c. Plinio l. 13. c. 21. Myricen & Italia, quam alij Tamaricen vocant, Achæa autem Bryan ſylveſtrem: inſigne in ea, quod ſativa tantum ferat Gallæ ſimilem fructum: & l. 24. c. 9. Myricen quam & Tamaricen vocat Læncus, ſimilem ſcopis Amerinis dicit, &c. & l. 16. c. 24. Tamarici folia carnoſa ſunt: & l. 16. c. 21. qua non decidunt: & c. 26. fructum nullum fert, ne ſemen quidem, ſcopis tantum naſcens.

Genera duo ſunt Dioſcoridi, ſativa & ſylveſtris: & Plinio l. 24. c. 9. ſylveſtris plane ſterilis, altera mitior: hæc fert in Aegypto Syriaq; etiam abundanter lignoſum fructum, majorem galla, aſperum gultu, quo Medici utuntur vice Gallæ. Et Cordo rectè monente, etiam in Germania duplex invenitur, alterum ſolidiore ligno, niedulla exili, folijs tenuibus, ad Rhenum: alterum ligno non adeo ſolido, medulla ampliore & folijs latiſculis ad Danubium. Et procerior Tamarix, & humilior, quæ diminutiva forma Tamariscus dicitur.

I. Tama-

I. *Tamarix fruticosa folio crassiore* : five Germanica.
Tamariscus, Brunf. Lon. fœmina, Cord. hist.
Myrica, Trag. Turn. Gesn. hort. Lac.
Myrica sylv. five Tamarix, Matth. Cast.
Myrica humilis, Dod. gal.
Tamarix sylv. fœmina, Fuch.
Tamarix humilis, Cord. in Diosc.
Myrica, Gesn. hort. pannonica, Clus. pan.
Myrica sylv. altera, Clus. hist.
Myrica altera in Germania, Cam.
Tamarix, Dod. Tab. Germanica, Lugd.
Tamariscus Germanica, Adv. Lob. Ger.

Ex hac ad Rhenum nata, doliola sextarium dimidium capacia, confecta, Francofurtum deferuntur.

II. *Tamarix altera folio tenuiore five Gallica*.
Tamariscus, Aug. Narbonensis, Adv. Lob. Ger.
Tamarisci aliud genus, Rauvv.
Myrica circa Monspelum, Gesn. hort.
Tamarix Narbonensis, Lugd.
Tamarix Gallica aut Hispanica, Clus. pan.
Myrica, Cæs. sylv. prima, Clus. hist.

Myrica five Tamariscus Gallica, Cam.

Tamarisci sylv. genus, Alpino.

Hæc in arbores quoque in Hispania excrescit, ut hominis ulna vix amplecti possit.

III. *Tamarix Ægyptia arbor*.

Myrica ingentis magnitudinis in Alexandria, Bellon.

Tamarix gallis onusta ad Nilum, Eid.

Tamarix sativa & procera in Ægypto, Cord. in Diosc.

Tamariscus Rauvv. & i. part. Ind. or. l. 2. c. 1.

Tamariscus Atle vocata, Alpino.

Myrica domestica in Ægypto, Cast.

Myrica sativa Diosc. cum gallis mihi non visa, Clus. hisp. & hist.

Galla myricæ.

Chermasel Arabibus, Bellon.

Myricæ Ægyptiacæ galla, Clus. hisp. & hist.

Fructus nucum magnitudine, figuræ inter se diversæ longi, breves, rotundi, lati, crassi, graciles, Alpino.

In Ægypto tã in humidis quàm siccis nascitur, ita ut utrobique sylvulê reperiantur, Bellonius.

E R I C A.

Erica arbor est fruticosa similis Myricæ, at multò minor, Diosc. lib. 1. cap. 117. & lib. 3. cap. 174. Coris frutex est folio Ericæ, sed minore, pinguiore & rubente. Erica cacumine fructum fert sicut Pyraea & Amerina, Theoph. 1. hist. 23. Ericam Græci vocant fruticem, non multum à Myricæ differentem, colore roris marini & peuë folio, Plin. lib. 24. cap. 9. qui lib. 11. cap. 16. mellis sylvestris ericæ meminit.

Erica folio Myricæ.

I. *Erica vulgaris glabra*.

Erica vulgaris, Trag. Thal.

Ericæ, Fuch. Dod. gal.

Erica prima, Matth. Lac. Dod. Lugd.

Erica, Cord. in Diosc. Bellon. Lon. Cast. def. Tab.

Irica, Turn.

Erica Myricæ folio, Ad. Lob. Clus. pan. & hist.

Erica vulgaris five pumila, Ger.

Flos communiter colore dilutioris purpuræ:

& aliquando & autumnò & vere floret: aliquando etiam flore albo est, hinc

Erica alba, Tab.

Erica pumila alba, Ger.

Erica flore albo minor, Eyft.

II. *Erica Myricæ folio hirsuta*.

Ericæ Myricæ folio similis, Clus. hisp. & hist.

Selago Plinij quibusdam, lib. 24. cap. 11. similis herbæ huic Sabinæ est Selago appellata.

III. *Ericæ genus, quod tota Græcia vulgo Phana dicitur*, Bellon. sed quid?

Erica folio Coridis.

I. *Erica maxima alba*.

Erica prima, Clus. hisp. Lugd. Tab.

Erica coris folio prima, Clus. hist.

Erica major floribus purpurantibus, Lob. Ger. descr.

III. *Erica maxima purpurascens longioribus folijs*.

Erica secunda, Matth. Dod. gal. Cast. Lug. Tab.

Erica Coridis folio altera, Clus. hisp. & hist.

Erica Juniperifolia dense fruticans Narb. Lob.

IV. *Erica frutescens peregrina*.

Erica peregrina Brancionis, Lob.

V. *Erica major floribus ex herbaceo purpureis*.

Erica tertia, Clus. hisp. Lugd. Tab.

Erica coris folio tertia, Clus. hist.

Erica major floribus herbaceis purpurantibus, Lob.

Erica cruciata, Ger.

< Hujus altera species, cujus flosculi herbacei racematim & spicatum coherent.

VI. *Erica major scoparia folijs deciduis*.

Erica quarta, Clus. hisp. Lugd. Tab.
 Erica scoparia flosculis herbaceis, Lob.
 Erica quarta Monspeliensium, Lugd.
 Erica coris folio quarta, Clus. hist.
 Erica pyramidalis, Ger.
 Selago Plinij, Piræa Theophrasti, Guilandino dicebatur.

Hæc biflora est, & ex hac scopæ apud Monspelienses conficiuntur.

V II. Erica ex rubro nigricans scoparia.

Erica tertia, Dod. gal. Lugd.
 Erica nona, Clus. hisp. Lugd.
 Erica pumila altera Belgarum, Lob.
 an Erica tertia, Dod.

Erica decima tertia, Clus. hist.

Ex hac scopæ ad vestes purgandas conficiuntur.

V III. Erica humilis cortice cinericeo arbuti flore.

Erica sexta, Clus. hisp. Lugd. Tab.
 Erica pumila calyculato unedonis flore, Adv. Lobel.

Erica coris folio sexta, Clus. hist.

Erica tenuifolia, Ger.

I X. Erica hirsuta Anglica.

Erica octava, Clus. hisp. Lugd. & Tabern. sub septima pinxit.

Erica Juniperifolia altera, Lob.

Erica coris folio duodecima, Clus. hist.

Scopa, Cæs.

Erica tenuifolia caliculata, Ger.

X. Erica ternis per intervalla ramulis.

Erica quinta, Clus. hisp. Lob. Lugd. Tab.

Erica coris folio quinta, Clus. hist.

Erica procumbens.

I. Erica procumbens ternis foliolis carnea.

Erica quarta, Clus. pan.

Erica coris folio nona, Clus. hist.

Huic sæpe capitula viridia è foliolis compacta, capitulorum Thymi modo adnascuntur.

II. Erica procumbens herbacea,

Erica quarta altera, Clus. hisp.

Erica tertia, Clus. pan.

Erica coris folio octava, Clus. hist.

III. Erica procumbens dilute pupurea.

Erica altera, Clus. pan.

Erica coris folio septima, Clus. hist.

Erica baccifera.

I. Erica erecta baccis candidis.

Acacalis Dioscoridis, Amato.

Erica septima, Clus. hisp. Lugd.

Erica baccifera, Lob. Cast. ico.

Erica coris folio decima, Clus. hist.

Erica baccifera tenuifolia, Tab. Ger.

Frutex Lusitanis Camarinnas dictus, Lin. Scot.

Indiæ orient. part. 4. fig. 21. lit. C.

II. Erica baccifera procumbens nigra.

Erica baccifera, Matth. Cast.

Erica baccifera Matthioli, Lob. Lugd. Thal.

Erica prima, Clus. pan.

Erica coris folio undecima, Clus. hist.

an Coris, Cord. in Diosc.

C A M P H O R A T A.

Camphorata dicitur, quod herba digitis friata, odorem camphoræ nonnihil referat: quam aliqui Selaginem Plinij l. 24. c. 11. quam Sabina similem dicit: alij ejusdem l. 24. c. 15. Chamæpeucen, quam Laricis folijs similem scribit: quidam Cneorum nigrum esse volunt.

I. Camphorata hirsuta.

Chamæpeuce, Ang.

Camphorata Monspeliensium, Adv. Lob. Camer. Taber.

Selago Plinij sive camphorata, Lugd.

II. Camphorata glabra.

Camæpeuce & Camphorata minor, Lugd.

III. Camphorata congenere.

an Anthyllis altera, Ang.

Anthyllis altera Italarum, Lob. Lugd.

Camphorata altera, Tab.

Anthyllis lentifolia, Ger. ico.

S A B I N A.

Sabina βεῦβος, nonnullis βεῦβερων Dioscoridi lib. 1. cap. 104.

Genera duo Dioscoridi l. c. unum folijs simile Cupresso, at spinosius & graveolens, acre ac fervens: curta verò est arbor, & in latum magis se fundens. Alterum genus est folio Myrica simili. Plinio l. 24. c. 11. herba Sabina brathy appellata à Græcis, duum generum est: altera Tamarici similis folio, altera Cupresso: quam quidam Creticam Cupressum dixerunt: & l. 17. c. 13. Sabina herba propagine seritur & avulsione.

I. Sabina

I. Sabina folio Tamarisci Dioscoridis.
 Sabina, Brunf. Trag. Fuch. Dod. ut : Bellon. Gef.
 hor. Tur. Lob. Cæf. Portæ : vulgaris, Cam.
 Sabina sine baccis, sive sterilis, Matth. Cast.
 Sabina miti folio, Cord. in Diosc.
 Sabina altera, Ang.
 Sabina vulgarior, Ad.
 Savina, Lon. mas, Tab.
 Sabina Tamarisci similis, Lugd.
 Sabina sterilis, Ger.

II. Sabina folio Cupressi.
 Sabina baccifera, Matth. Rauvvolf. Cam. Ger.
 Sabina altera, Dod. ut :
 Sabina, Lac. prima, Ang. qui Thyam Theophr.
 cenfet.
 Sabina major, Gef. ap.
 Genuina sabina baccifera atrorubra, Lob.

Sabina Cupressi similis, Cord. in Diosc. Lugd.

Sabina vera, Cæf.

Sabina fructifera, Cast.

Cum in arborem excrefcit, quotannis baccas
 juniperinis similes producit,
 Sabina fœmina minor, Tab.

III. Sabina folijs Cupressi altera.

Sabina baccata altera, Lob. Lugd.

Sabinæ alterius altera icon. Dod.

Savina fœmina major, Tab.

Ramulorum exilitate & foliorum lenitate
 tantum à priore differt.

Differt autem à Cedro, quod Sabinæ gravis
 odor fit, & Sabinæ extremi rami in acuta folia
 definant, & baccæ minores sint & nigrescant :
 cum Cedrus Junipero odoratior sit, folio obtu-
 so, & baccæ majores phœnicei coloris sint.

C E D R U S.

Cedrus alia est confera, alia baccifera : de baccifera sic Dioscor. l. 1. c. 105. dicitur & altera Cedrus parva,
 spinosa Juniperi modo. fructum ferens magnitudine myrti rotundum. Kédq̄ Theophr. 1. hist. 15. perpe-
 tuò viret : 1. hist. 16. folia habet rara extremitate pungente : 3. hist. 12. quidam binam affirmant, alteram, λυλιάς,
 alteram ποινυλίω (puniceam Gaza) alij simplicem dicunt, scilicet qui Idam incolunt, est Junipero non disimi-
 lis, sed folio maximè distat : quippe Cedro durum, acutum spinosumq̄, Junipero mollius : excelsior quoq̄, Juni-
 peris nasci videtur : alij nominibus non dividunt, sed ambas Cedros appellant : Cedrum cum additioe ὀξύκεδρον
 nuncupant. & c. Plinius l. 13. c. 5. Junipero similem habent. Phœnices & Cedrum minorem : duo ejus genera,
 Lycia & Phœnicia : differunt folio : nam quæ durum, acutum, spinosum habet, Oxycedros vocatur, ramosa &
 nodis infesta. Altera odore prestat : fructum ferunt Myrti magnitudine, dulcem sapore.

Cedrus baccifera.

I. Cedrus fol. cupressi major fructu flavescens.
 Juniperus major seu Cupressus syl. Dioscoridis,
 in Codice Hermolai.

Cedrus Phœnicia, Plinij.

Cedrus Lycia, Matth. Gef. hor. Cast.

Cedrus pumila folijs obtusis & Phœnicia, Bell.

Cedrus minor, Cord. in Diosc. Portæ.

Oxycedrus Lycia, Dod. Ger.

Juniperus major, Cluf. hisp. & hist.

Cedrus phœnicia, Ad. media vel secunda, sive

Oxycedrus folio cupressi, aut Sabina major
 Monspel. Lob.

Thuiæ genus quartum, Lugd.

Cedrus phœnicia secunda, Tab.

II. Cedrus folio Cupressi media majoribus
 baccis.

Cedrus Lycia, Bellon.

Cedrus minor altera, Diosc.

Cedrus phœnicia altera, Plinij & Theophr. vel
 prima, Lob.

Thuia Mafsiliensium, Lugd.

III. Cedrus folio cupressi minor.

Cedrus phœnicia minor vel tertia, Lob.

Hæ tres sola magnitudine differunt : verum
 & duæ priores ratione ætatis variare censemus,
 ita ut Matthiolus adolescentem, at Lugdunen-
 sis historia adultam exprimere videatur. Sic &
 ratione ætatis in folijs differentia : primò enim
 prodeuntia, Juniperi vulgaris folia emulantur,
 quæ paulo breviora & acuta : at adultæ, instar
 foliorum Cupressi rotundantur, ita ut rami in-
 feriores folijs pungentibus & acutis, summi ve-
 rò, obtusis & rotundis vestiantur : hoc expri-
 mit figur.

Sabinæ baccifera, Advers. & Lob. ico.

T H U Y A E T B R U T A.

(H) yov sive θύα Theophrasto 5. hist. 5. forma Cupressi similis, cum ramis tum folijs, caudice fructuq̄, vel potius
 ceu Cupressus sylvestris : & 1. hist. 15. ex sylvestribus perpetuò viret. Plinius l. 13. c. 16. Thyæ ex Theophrasto
 memi-

meminit, quam aliqui volunt eandem cum Cedro Atlantica ejusdem. Brutam sic descripsit Plinius l. 12. c. 17. petunt in Helimaos arborem Brutam, Cupresso fusæ similem, ex albidis ramis, jucundi odoris, accensam & cum miraculo historijs Claudij Cæsaris prædicatam, odorem etiam proximum Cedro, &c.

Thuya Theophrasti.

Arbor vitæ, Bellonio, Ges. hort. Dod. Cluf. hisp.

& hist. Cast. Tab. Ger. Eyft.

Arbor filici similis, Oviedo.

Cedrus Lycia, Lob. an. & Ad.

Thuyæ tertium genus, Lugd.

Arbor paradisaica Lutetian. Lugd.

Thuia sive Thya vulgo, Cam.

Hæc è Canada Francisco I. Galliarum regi, Arboris vitæ nomine oblata, fortasse ab odoris vehementia, vel ob immortalem ejus comam, sic dicta.

C U P R E S S U S.

Cupressus $\nu\pi\alpha\pi\acute{\rho}\iota\sigma\iota\varsigma$ & Dioscoridi l. 1. c. 102. $\alpha\pi\omicron\tau\omicron\tau\omicron\varsigma\ \nu\acute{\upsilon}\kappa\epsilon\upsilon\ \tau\omicron\varsigma\ \pi\alpha\pi\acute{\rho}\iota\sigma\iota\varsigma\ \alpha\upsilon\gamma\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\alpha\varsigma$. Theophr. 1. hist. 8. procerò & longo caudice constat, tamen macilentò : 1. hist. 13. mas nodosior est fœmina : 1. hist. 14. simplici assurgit caudice ad longitudinem, sed non multis radicibus, neq; ramis frequentibus patet : 1. hist. 15. viret perpetuo : 2. hist. 3. plerumq; ex fœmina marem provenire affirmant : 1. c. 5. hujus fructus non id totum est, quod pila speciem gerit, sed quod cono innascitur prætenue, exile & quasi laricis semini proximum, quod pilula sua dehiscente delabitur. At Plinio l. 16. c. 33. Cupressus natu morosa. fructu supervacua, baccis torva, folio amara : odore violento, ac ne umbra quidem gratiosa, materie rara, ut penè fruticosi generis, diti sacra, & ideo funebri signo ad domos posita : fœmina sterilis diu. Duo genera earum : metæ in fastigium convoluta, quæ & fœmina appellatur. mas spargit extra se ramos, deputaturq; & accipit vitem, &c.

I. Cupressus, Matth. Ang. Dod. ut : Cord. in Diof. Ges. hor. Tur. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæs. Portæ, Lugd. Cam. Tab. Eyft.

Cyparissus, Cast.

Cupressus altera sive sylvestris, Ger.

Hujus fructus sive conos, nuces vel pilulas Cupressi, Officinæ Cypressi nominant : aliquibus Gabulæ dicuntur.

II. Cupresso similis arbor in Syria : an Cedrus major Dioscoridis.

Thya forte Theoph. cujus fructus pilularum Cupressi magnitudine in Oriente notissimi.

Abhel dicitur, Guilandino in problem.

Cedrus major Dioscoridis, Thyia Theophr. & Abhel, Guiland. in papyro.

Tac arbor Cupresso similis ex qua gummi Taxa, Rauvvolf.

Arbor cujus fructus Abhel Guilandino, Cluf. hispan.

Habel fructus, Cluf. hist.

J U N I P E R U S.

Aρjunobis $\nu\acute{\epsilon}\nu\alpha\upsilon\sigma\omicron\upsilon\beta\iota\varsigma$ & $\alpha\gamma\acute{\nu}\omicron\sigma\omicron\upsilon\beta\iota\varsigma$: $\pi\alpha\rho\alpha\tau\omicron\ \tau\omicron\ \tau\omicron\upsilon\ \alpha\rho\acute{\upsilon}\nu\ \nu\acute{\upsilon}\beta\epsilon\upsilon$, quod ejus odorem omnia reptilia adversentur : vel $\tau\omicron\ \acute{\epsilon}\chi\epsilon\upsilon\ \tau\omicron\varsigma\ \alpha\pi\omicron\upsilon\beta\iota\alpha\varsigma\ \nu\epsilon\upsilon\gamma\upsilon\upsilon\mu\epsilon\lambda\iota\alpha\varsigma$: Latinis Juniperus dicitur, quod juniores & novos fructus pariat, antiquis maturefcentibus : solam ferè arborum fœtus suos in biennium prorogare ajunt : cujus bacca $\alpha\rho\pi\upsilon\sigma\omicron\upsilon\beta\iota\alpha\varsigma$, in officinis Grana Juniperi nominantur. Ejus verò lacryma, Vernix dicitur.

Genera : Diosc. l. 1. c. 103. $\alpha\rho\pi\upsilon\sigma\omicron\upsilon\beta\iota\alpha\varsigma$ quaedam major est, altera minor : unius fructus, nucis pontica magnitudine reperitur : alterius verò fabam aquat, at rotundus est odoratus, dulcis in mandendo ac subamarus Arceuthis dictus. Plin. verò l. 16. c. 25. nec Juniperi florent : quidam duo genera tradunt : alteram florere nec ferre : qua verò non floreat ferre, protinus baccis subnascantibus qua biennio hæreant : sed id falsum : & l. 24. c. 8. Juniperus Cedro asimilis : & ejus duo genera : altera major, altera minor : hac Plin. Verum bacca in quibusdā grandes, in alijs exigua : in his dulces, in alijs prorsus amara : alijs planè rotunda, quaedam oblonga & acuminata.

I. Juniperus vulgaris fruticosa.

Juniperus, Brunf. Matth. Dod. ut : Lac. Tur. Lon. Lob. Portæ, Ger. nostras, Cam.

Juniperus vulgaris, Trag. Cluf. hist.

Juniperus minor, Fuch. Cord. in Diofcor. Lugd. sylv. Cast.

Juniperus humilis, Gesn. hort.

Juniperi altera species, Ang.

Juniperus vulgarior, Ad.

Juniperi primum genus, Cæs.

Juniperus & Juniperus baccifera, Tab.

Hic describit etiam Juniperum majorem Germanicam, & fructum magnum verrucosum adpingit.

II. Juniperus vulgaris arbor.

Juniperus nata in Hispania, Plinio l. 6. c. 39.

Junipe-

Juniperus vulgaris celsior & arborefcens, Cluf. hisp. & hist.

Juniperus major fativa, Cast.

Juniperus urbana in arborem affurgens, Lugd.

Tales Thufcia alit, frequenter in agro Senenfi, ut Matthiolus & Lugdunensis monent: & in Hispania, ita ut ex ea trabes & ædium contignationes, multi fabricent, Clufio referente.

III. Juniperus minor montana folio latiore fructuque longiore.

Juniperus minima, Gefn. hort.

Juniperus alpina, Cluf. pan. & hist.

IV. Juniperus major baccâ cæruleâ.

Junip. maximus Illyricus cærulea baccâ, Lob.

an Juniperus alter, Cæf.

Juniperus major, Lugd.

Juniperus major Illyrica, Tab.

Juniperus maximus, Ger.

V. Juniperus major baccâ rufefcens.

Oxycedrus Theoph. & Galeni.

Cedrus phœnicea, Matth. Tab.

Oxycedrus, Dod. gal. Bellon cui & Juniperus, ruber, Cluf. hisp. & hist. Lugd.

Cedrus, Lac. Lon. minor & Cedrula, Gefn. hort. Cedrus magna five Juniperus peregrina, Cord. in Diofc.

Cedrus minor, vel phœnicea, Cast.

Oxycedrus phœnicea, Dod. Ger.

Juniperi prima species, five Diofc. Juniperus, Ang.

Juniperus major Monfpeliensium, Lob.

Oxyarceutis five Juniperus acuta, Adv.

an Juniperus montanus fructu flavo, Cæf.

Ettalch Scalig. grandior Juniperus, Lugd.

an Juniperus major Italica baccis rubris, Cam.

Alijs Cedrus Lycia Theophrasti.

VI. Junip. major fructu nucis magnitudine.

Juniperus major in Cupressi altitudinem affurgens, fructu dulci, Gallæ quodammodo simili eduli, nucleo olivæ nucleis simili, Bellon. quid?

VII. Arbor Americana oxyacanthæ similis.

Lignum exoticum, Cluf. exot. I. I. c. 6.

an affinis arbori Ettalch in Africa nascentis, cujus Joh. Leo in def. Africæ meminit, dubitat Cl.

Incolæ igne resinam eliciunt, qua picis loco utuntur.

ASPARAGUS ET CORRUDA.

Etsi Ἀσπάραγος vel ἀσπάραγος Galenus 2. alim. omnes propemodum teneros caules & tenera germina, seu ex oleribus & herbis, seu ex suffruticibus, seu ex fruticibus, arboribusq; vocitet, attamen peculiari generi planta etiam tribuitur, quæ sic dicta, quod cauliculos hos, qui prima germinatione è terra prodeunt, præcipuos habeat.

Genera duo Dioscoridi lib. 1. cap. 152. petræa & fativa: & Galeno βασιλινδὸν regium & ἔλεον palustre, sic enim Dioscorides, ἀσπάραγος πετραῖος, quem μαριανθῶνα (id est murinam spinam) vocant, vulgaris est nota: & paulo inferius: Asparagus altilis, frutex est ramosus, folia habens multa, longa, sæniculo similia, radice rotunda, grandi, tuberculum habente. Et Theophrastus 6. hist. 1. ἀσπάραγος (hanc solam vocem per geminam Asparagum corrudam Gaza vertit) ex toto aculeata est, & nullum juxta aculeum folium gerit: & 6. hist. 3. juxta aculeos pusillum quiddam clava simile producit, ex quo flosculus tandem ipse erumpit: radice larga, alta, numerosa, eademq; tam crebra innititur, ut pars superna radicum tota connexa & continua reddatur, ex qua vel ipsorum caulium proventus facitatur, &c. Plinius lib. 19. cap. 8. omnium hortensium lautissima cura Asparagis, &c. Est & aliud genus incultius asparago, mitius corruda, passim etiam in montibus nascentis, refertis superioris Germaniæ campis non infaceto Tiberij Cæsaris dicto, herbam ibi quandam nasci similitimam asparago, &c. & paulo infra: indicavimus & Corrudam: hunc enim intelligo sylv. asparagum, quem Græci orminium aut myacanthon vocant: & lib. 19. cap. 4. sylvestres fecerat natura corrudas, ut quisque demeteret passim &c. altiles spectantur asparagi: & lib. 20. cap. 10. Asparagi vires ubi recensuit, subjungit: sylv. asparagum, aliqui Corrudam, aliqui Libycam vocant: Attici orminium hujus efficacior vis & candidiore major: & lib. 21. cap. 16. in totum spina est Asparagus.

Asparagus folio molli.

I. Asparagus fativa.

Asparagus, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in Diofc. & hist. Gefn. hort. (qui majoris & minoris meminit) Turn. Lon.

Asparagus altilis, Fuch. Tab. domestica, Bellon.

Asparag. Diofc. idè cum fativo & hortensi, Ang.

Asparagus fativus, Lac. Cast. Lugd. Ger.

Asparagus hortensis, Dod. Adv. Cam.

Asparagus domesticus, Eyst. vulgaris, Lob.

Asparagi alterum genus, Cæf.

Hic cum in pratis Alfatiz nobis vicinæ, & in pratis ad Danubium sitis, & in Burgundia circa Vesuntium spontè proveniat, hunc Plinium

intelligere cenfemus, cum in fuperioris Germania campis provenire fcribit, & hic dicitur Afparagus mitior fponde nafcens, Cl. hif. & hif.

II. Afparagus fylveftris tenuiffimo folio.

Afparagus fylveftris, Matth. Caft.

Afparagi tertium genus fativo fimile, qui Palatium leporis, Cæf.

Sola transplantatione & cultura à fativo differt.

III. Afparagus maritimis craffiore folio.

Afparagus *ἐλασ* sive paluftris, Galeno.

Afparagus paluftris, Matth. Ang. Tab.

Afparagus marinus, Cluf. hif. & hif. Cam.

Afparagus maritimus Dioscoridis, Ad. Lob.

Afparagi alterum genus, Cæf.

Afparagus fylveftris, Ger.

Afparagus Corruða dictus.

Corrudam nonnulli dictam volunt, teftè Ruellio, quòd ubi adolevit, facilè corruat decidatve: fic & Horminium, ἀπό τῆς ὀσμῆς, quod est ruo.

I. Afparagus folijs acutis.

Afparagus petræa Dioscoridi & Galeno.

Corruða & fylv. Afparagus, Plinio.

Afpar. petræus & Corruða, Matt. Tab. in ic. Ger.

Corruða, Dod. gal. Cord. hif. Rauvv. Bello. Ad.

Lob. ico. Lugd. cui & Corruða Penæ.

Afparagi prima fpecies, Ang. Cæf.

Afparagus fylveftris, Gef. ap. Lac. Dod. Cam. ep.

five Corruða, Bellonio.

Corruða prior, Cluf. hif. & hif. Tab.

II. Afparagus aculeatus alter, tribus aut quatuor fpinis ad eundem exortum.

Afparagus fylv. alter, Dod. Ger.

Corruða altera, Cluf. hif. & hif. Lugd. Tab. at in ico. Corruða Hispanica.

Corruða Hispanica altera, quæ Lufitanica, Lob. at in icon. Corruðæ varietas.

Afparagi quartum genus, Cæf.

III. Afparagus aculeatus fpinis horridus. Polytricha Bellonio.

Afparagus fylv. tertius, Dod.

Corruða tertia, Cluf. hif. & hif. Lob. Lug. Tab.

Corruða Hispanica altera, Tab. in icon.

Afparagus fylv. fpinofus, Ger.

Afparagi Theophrasti nomine, cui fpina pro folio, ex Creta ab Honorio Belli accepimus.

IV. Afparago acul. affini triplici femper fpina. Echinopoda Cretica, Hon. Belli ep. 2. ad Clufium, & Ponæ Ital.

Chenopoda Plinij fufpicatur Hon. Belli.

Sic autem Plin. l. 11. c. 8. ceras ex omnium arborum fatorumq; floribus confingunt, excepta Tumice & Chenopode: plura non habet. Verùm aliqui Echinopode legunt, quam quidam Tribulum, alij Echion, alij fpinæ genus interpretantur. Sic Dalech. ad Athenæum per Echinopoda, Cardui Chij genus intelligit.

SECTIO SEXTA.

CEDRUS CONIFERA; PEUCE SEU PINUS; PINASTER; LARIX; PITYS SEU PICÆA; SUCCI SIVE HUMORES PLANTARUM; GUMMATA;

Resinæ; Abies; Taxus; Draco arbor; Palma Dactylifera; Palma squamoso fructu; Palma nucifera; Nuces exoticæ & Arbores admirandæ.

CEDRUS CONIFERA.

KE' *ἀρ* & Diosc. l. 1. c. 105. arbor magna est, ex qua Cedria dicta colligitur: fructum verò habet uti Cupressus, at grandiores in multo: At Serapio, minorem legit. Et Gaillardinus com. de Papyro vult eum esse arborem, quam sub Cupresso altera proposuimus. Theophr. 4. hif. 6. & 5. caus. 8. Cedrum Syria gignit, eaq; ad trivemes utuntur: 5. h. 5. ex Cedro simulacrum sculpere solent. Plin. l. 13. c. 5. Et majoris Cedri duo genera, quæ floret fructum non fert: frugifera non floret, & in ea antecedentè fructum occupat novus: semen ejus Cupresso simile: quidam Cedrelaten vocant: & l. 24. c. 5. Cedrus magna quam Cedrelaten vocant, dat picem: quæ Cedria vocatur.

Cedrus conifera folijs laricis.

Cedrus major, Matth. Dod. gal.

Cedrus arbor conifera, Gef. hort.

Cedrus Hebræorum non Græcorum, forte Ce-

drus Syriæ Theophrasti, Ang.

Cedrus Diosc. & Sacrarum literarum idem, Ang.

Cedrus, Bell. (cui & Libani & Syriæ & in Ama-

no) Rauvv. Cæf. Tab. Libani, Ger.

Cedrus

Cedrus Libani quæ neque Dioscoridis neque Græcorum Cedrus est, Guil.

Cedrus magna, Dod. Portæ.

Cedrus Libani & Palæstinæ præcelsa, Ad. Lob.

Cedrus phœnicia Matthioli, Lugd.

Cedrus phœnicia nostra, Lugd.

Coni non dependent, sed sursum spectant, ut rectè Bellonius, Dodonæus & Dalecham-pius in hist. Lugdunensi, pingunt.

In regno Congiano tanta copia, tantæque magnitudinis, ut inde naves conficiant: part. I. Ind. or. I. 2. c. I. & in insula Tercera scaphæ, currus, rhedæ, & hujus generis alia opera extruunt: part. 3. Ind. or. c. 6.

Sic in Andes nova Hispania, summa copia, ubi alia alba, alia rosea & fragrans: Joseph. Acoft. I. 4. c. 3. ubi de Cedro admiranda, verba facit. Provenit etiam in Virginea & Florida.

DE PEUCE SEU PINU.

Eτσί πόνου ἢ πίτυς, à Gaz. a Pinus & Picea vertatur, ab alijs tamen contrario modo fit, & πένυς Picea fortè ob nominis similitudinem redditur: nec mirum, cum ut Dioscorides lib. I. cap. 86. habet, πίτυς, vulgo nota arbor est, ejusdemq; generis est quæ πόνου dicitur, siquidem hæc ab illa specie tantum differat: ita ut tam picea quam pini fructus, qui in conis reperitur πινώδας, eodem cap. 87. monente, appelletur.

Genera: πόνυς Theophrasto 3. hist. 10. alia urbana, alia sylvestris: sylvestris duplex est, alteram Idæam, alteram maritimam vocant: harum rectior, celsior, materieq; crassior Idæa: folio teneriori, imbecillioriq; maritima, & cortice leviori, utiliq; ad coria. Quod altera minus. Nux maritima rotunda, breviorq; debiscens, & Idæa oblongior, viridis, minusq; hiscens, tanquam sylvestrior, & c. Idæa ramosior crassiorq; & picem copiosius præbet, & c. Macedones genus quoddam πόνου simile dicunt, & marem brevior, folioq; durior: sæminam verò procerior, folijs pinguem, mollem, proclivior, & c. Mari lignum circumcincta medulla durum & operi fabrili versuale: sæmina tractu omnino facile atq; molliùs, quod quidem omnium serè marium sæminarumq; publica differentia est, ut cæsores materia asseverant, & c. (& Plinius lib. 16. cap. 10. lignum maribus durum, & in fabrili opere contortum: sæmina molliùs, publico discrimine in securibus) Igitur πόνου genera, urbanam atque sylvestre: sylvestris mas & sæmina, ac tertia sterilis. At Arcadia incola, nec sterilem nec urbanam πόνου appellant, sed πίτυς, & c. Plinio I. c. in Europa sex genera cognatarum arborum serunt (pinus, pinafter, picea, larix, abies, teda, taxus) ex ijs pinus atq; pinafter, folium habent capillamenti modò prætenue, longumq; & mucrone aculeatum, & c. Pinafter nil aliud est, quam Pinus sylv. mira altitudine & à medio ramosa, sicuti pinus in vertice: copiosior, pino dat resinam. Sic lib. 15. cap. 10. nucum pinearum genera quatuor recenset, 1. grandissimas, 2. Tarentinas, 3. Sapineas, è picea sativa, 4. pityidas, è pinastris.

I. Pinus sativa.

Pinus urbana folio perpetuo, Theophrasto.

Pinus, Brunf. Trag. Dodon. ut: Bellon. Cord. in Diofc. Lac. Turn. Lon. Cæf. Cast. Portæ: arbor, Gefn. hort.

Pinus domestica, Matth. Tab.

Pinus sativa, Ang. Lugd. Ger.

Pinus vulgarissima, Adv. Lob.

Pinus Italica, Cam.

Nucem σφόδρον Theophrastus, alij πύπυς non-πάπυς & πονάριον vocant: & in hoc genere marem nucem rotundior, sæminam longior ferre volunt.

II. Pinus sylvestris.

Pinus sylv. montana Theophrasti.

Pinafter, Brunf. Trag. Tur. Gefn. hort. Lob. Cæf. Thal. Portæ.

Pinus sylvestris, Matth. Cast. seu Pinafter, Dod.

Picea φθγοποι, Ang.

Pinus sponte proveniens, Cord. in Diofc.

Pinus sylv. fructifera, Lugd.

Pinus sylv. montana, Tab.

Pinus sylv. mugo, Ger. ico.

an Pinafter I. vel Auftriacus major, Clus. hist. qui duplicem facit album & nigrum.

III. Pinus sylv. montana altera.

Pinus tubulus, Plinio I. 16. c. 10. eafdem, inquit, arbores (scilicet Pinum & Pinastrum) alio nomine esse per ora Italiæ, quas Tibulos (strubulos Hermolaus legit) vocant, pleriq; arbitrantur, sed graciles succinctioresque & enodes, liburnicarum ad usus, penè sine resina.

Pinus sylv. Mugo, Matth. Adv. Lob. Tab.

Pinus sylv. altera, Dod. ut: sed edit. lat. tertia descriptione.

Picea altera five sylvestris, Ang.

Pinus tubulus, Lugd.

Pinus montana minor, Ger.

IV. Pinus sylv. montana tertia.

Teda, Brunf. arbor, Lugd.

Pinus sylv. cembro, Matth. Adv. Tab.

Pinus sylv. tertia, Dod. gal.

Pinaster, Bellonio.

Pinus sylv. altera species, Dod.

Pinus sylvestris, Ger.

Plin. l. 6. c. 10. sextum genus est Teda proprie dicta, abundantior succo, quam reliqua, parciore liquidiorque quam Picea, flammis ac lumini sacrorum etiam gratia.

V. Pinus maritima major.

Pinus maritima prima, Matth. Tab.
an **Pinus marina, Ang.**

Pinus sylv. quinta, Dod. gal.

Pinus maritima, Lugd. major, Dod.

Pinus maritima Theophrasti, Lob.

Pinus sylv. montana, Ger.

Huc refer sequentem, modo eadem non sit,

Pinus sylv. altera, Lob.

Pinaster 2. & Pinus marina Theoph. Clus. hisp.

Pinaster alter Hispanicus, vel minor Hispanicus, Eid. hist.

Pini maritimæ majoris ramulus, Dod.

Pinus sylv. sive sterilis, quia nuclei edules non sunt, Lugd.

Pinus montana Theophrasti, Tab.

Pinus maritima major, Ger.

VI. Pinus maritima altera, Matth. Tab. Lug.

Pinus Idæa Theophrasti, Lob.

Pinus sylv. quarta, Dod. gal.

Pinus sylv. minor, Ger.

an **Pinaster primus, Clus. hisp. & hist.**

Hæc ab Austriaco majore, fortè tantum ratione soli distat, Clusio monente.

VII. Pinus maritima minor.

an **Piceæ genus alterum, Bellon.**

Pinus maritima minor, Dod.

Pinaster tertius, Clus. hisp. Lob. Lugd.

Pinaster tertius Hisp. vel pumilo alter, Cl. hist.

an **Pinastri alterum genus parvum in maritimis, Cæs.**

VIII. Pinaster conis erectis.

Pinaster pumilio, Clus. pan. Cam.

Pinaster quartus Austriacus, Clus. hist.

IX. Pinaster latifolius julis virescentibus aut pallefcentibus, Clus. pan.

Pinaster secundus Austriacus, Eid. hist.

X. Pinaster tenuifolius julo purpurascente, Clus. pan.

Pinaster tertius Austriacus, Eid. hist.

Thæda, Tab.

Tæda sive Pseudopinus, Ger.

Hujus arboris ramos solent nostrates Oenopolæ ante ædes suas proponere, ut Vienneses Abietis teneriores ramos, & aliarum regionum incolæ Hederam.

XI. Pinus Indica nucleo purgante.

Pinei nuclei Malucani, Acostæ, Monardi.

Pinei nuclei cathartici, Lugd.

Pinea purgativa, Cast.

Pinei nuclei Indici, Fragoso.

an **Pinioen sive Nuces pineæ ex Puna, Joseph. Acost. l. 4. c. 29.**

XII. Pino similis Orientalis.

Cibage, Cam.

XIII. Pineos nucleos duros referens fructus. Fructus peregrinus 8. Clus. exot. l. 2. c. 30. & in tab. 3. Lugd. Tab. Ger.

XIV. Pineæ nucis nucleo simile semen flavo spadiceum Brasilianum.

Fructus miscellaneus 9. Clus. exot. l. 2. c. 15.

XV. Arbor spinosa fructu pineæ simili.

Cachi arbor spinosa, cujus fructus Ciccara, forma pineæ nucis, Scalig. Ludovico Romano, Nic. Costino, & ex his Lugd.

L A R I X.

QUæ Larix aut Larex, etiam Græcis λάρξ nuncupatur, an à Theophrasto descripta fuerit dubitatur: licet hæc vox in Gaza versione reperiatur: Gaza tamen Larix nihil aliud est, quam πίνος Theophrasti, quam vocem plerunque Piceam interpretatus est: attamen interdum πίνος & vocem, per Piceam & Laricem simul expressit: ut videre est 9. hist. 1. ubi legitur τριμύθου, πίνος, ἀμυγδαλῆς Gaza reddidit, terebintho, larici, picea, amygdala, &c. Sic Plinius de Larice agens, ea quæ Theophrastus πίνος tribuit, omnia illa Larici adscribit: sic l. 16. c. 10. scribit: quinto generi situs idem, eadem facies, Larix vocatur, materies præstantior, longè incorrupta, vix emori contumax, rubens præterea & odore acrior: plusculum huic erumpit liquoris, melleo colore atque lentore, nunquam durescentis: & mox: Larix nec ardet, nec carbonem facit, nec alio modo ignis vi consumitur quam lapides. Verùm experientia Plinio contrariatur, & ipsius propria verba, dum inquit: in Macedonia Laricem masculam urunt, femina radices tantum. Et l. 16. c. 21. ei perpetuam comam tribuit, cum tamen in nostra larice contrarium contingat. Quare Gaza larix, est πίνος Theophrasti: at Plinij Larix, est πίνος Theophrasti. An fortè hæc nostra Larix, sit Pinus urbana folio deciduo Theophrasti: siquidem scribat

Pini urbani genus quoddam folium habere perpetuum: sylvestri autem omni id perpetuum esse: ex quibus colligere licet, urbani quoddam genus esse, cui folia decidant, quod in sola Larice animadversum est.

Larix, Brunf. Matth. Bellon. con. Dodon. ut: Ex hac colligitur resina laricea, de qua inter
Fuch. Gesn. hort. Lac. Turn. Lon. Adv. Lob. Cast. Resinas. Fungus etiam adnascitur qui Agari-
Clus. pan. & hist. Lugd. Portæ, Tab. Ger. Cam. cum dicitur, quemadmodum Larici adpin-
Pini sylv. genus cui hyeme folia decidunt, Cæf. gunt, Lob. Tab. Ger.

DE PITY SEU PICEA.

Pirus à πικύη differre videtur, Theoph. 3. hist. 10. quòd (scilicet Pinus) pinguior sit, folio tenuiori, magnitu-
dine minor, erectaq; minus assurgit: praterea quòd conum breviorum horridiorumq; ferat, ac nucem
magis resinofam. Ambabus folia capillata, sed Peuce materies candidior, similiorq; Abieti, atq; in totum minus
spinosa. Et 3. hist. 6. quidam Pinum & Piceam florere existimant, quidam minime, sed Piceam νύτλαρον, id est,
nucamentum gignere, quod Grosis proportione respondet. Plinius lib. 16. cap. 25. Pinum Piceamq; ullo flore
exhilarari negat: experientia tamen refragatur. Et ut lib. 16. cap. 10. Picea plurimam resinam fundit, inter-
veniente candida gemma, tam simili thuris, ut mista, visu discerni non queat, &c.

Genera duo ex Plinio colligimus, sativam & sylvestrem, illam Sapium, hanc Piceam nominat. Nam
Sapium inferiorem & enodem Abietis partem significat: sicut superiorem partem nodosam duriorumq; Fu-
sternam, Plinio lib. 16. cap. 39. scribente: verum etiam arborem significat: hæc enim lib. 16. cap. 12. habet: inter
hæc genera proprium quidam fecere Sapium (Sapium Turnebus legit) quoniam ex cognatione earum feritur:
ejusq; arboris imas partes Tedas vocant, cum sit illa arbor nil aliud quam Picea, feritate paulum mitigata
satu: Sapium autem materies casarum è genere fiat. Sic Plinius ejus nucem Sapineam vocat: nam lib. 15.
cap. 10. nucum Pinearum genera enumerans, tertium ait Sapinea, è Picea sativa, nucleorum cute verius quam
putamine, adeo molli ut simul mandatur.

I. Picea major prima, sive Abies rubra.

Picea, Brunf. Matth. Ang. Cord. in Diosc. Gesn.
hort. Lac. Lon. Adv. Lob. Cæf. cui & Tæda Pli-
nij, Cast. Lugd. Thal. Tab. Ger.
Abies prima & rubra, Trag.
Abies, Dod.

Sapium, Bellonio, Lac.

Picea Plinij & Abies mascula Theophrasti,
Clus. pan. & hist.

Hanc alij Abietem marem Theophrasti: alij

Piceam φθερόφορον ejusdem 1. caus. 9. quam Gaza
pediculiferam, Scaliger pediculariam interpre-
tatur. Sic dicta Plin. l. 16. c. 10. quod totis panicu-
lis minoribus gracilioribusq; minimos ac ni-
gros nucleos pediculis similes gignat: alij Tæ-
dam Plinij (de qua sub Pino quarta) faciunt.

II. Picea minor.

Picea pumila, Clus. pan.

Pinum tubulum sive tibulum Plinij, Dale-
champius vocare videtur, Clus. hist.

DE SUCCIS SEU HUMORIBUS

Plantarum.

Quemadmodum multis animalibus pili & penna decidunt, & serpentes singulis annis exuvias depo-
nunt: sic & plantis folia, flores & fructus decidunt, & ex earum aliquibus humor superfluum profluit,
at Vitis lacryma: Ceraso, pruno gummi: picea, terebintho, lentisco, resina: alijs alius liquor quantitate
molestus. Nam ut in animalibus sanguis turget, sic in plantis humor seu succus, qui si vel sponte profluat, vel arte
educatur, ad earum conservationem facit: nam & planta suas venas & nervos habent, per se nomine carentes
autem habet Theophrastus 1. hist. 3. qua similitudine quadam nomina partium animalium sortiuntur. Sanguis au-
tem plantarum, earum succus proprius est, ut in Ficibus lac, secundum Aristotelem 1. de plantis: in Vite veluti
humor: in quibusdam veluti oleum: in alijs pici liquida similis: in nonnullis, ut gummi. Et ut Theoph. l. c.
humore plantarum deficiente, & ipsa desicere incipiunt, eoq; exsiccato, tabescunt: quem humorem nonnulli
simpliciter οίνον succum in cunctis appellant, quidam absque nomine relinquunt: in quibusdam verò οίνον suc-
cum, inq; alijs δάκρυον lacrymam vocant. Idem ferè habet Theophrastus 6. caus. 17. & hic pro coctionis diversi-
tate, diversam crassitiem & colorem nascitur. Hinc si hujus humoris consistentiam consideres (ex Theoph.
6. caus. 17.) alij callosores lentioresq; sunt: alij aquosi, minusq; lenti: hinc alij densari possunt, alij nequeunt:
nonnullis etiam quòd densentur atque concrecant, aliquid miscent. Quare succus plantarum, qui χυλός proprie,

is humor est, quo plantæ nutriuntur, quiq; non spontè, sed præcedente expressione, aut alia præparatione elicitur: quiq; semper tenuior est, nisi calore exsiccat, induretur. Liqueor verò sive ὀπός, crassior est, qui interdum spontè, interdum incisione delabatur, & velut lacryma profluit, unde communiter ἄνερον lacryma vocatur. Qui si oleaginosus & liquidus fuerit, ῥήτινός dicitur: si terrestrior, aqueus & in truncis arborum concretus, ῥόμμι gummi: quæ verò naturam mediam inter gummi & resinæ possident, & partim terrestria & aquea, partim oleaginea & pinguis sunt, ῥόμμι ῥήτινός gummi resina nominatur. Sed de succis inspissatis primùm, dein de gummatibus, tum de Resinis, & tandem de Pice.

De succis inspissatis.

I. Ammoniacum, ἀμμωνιακόν Dioscoridi l. 3. c. 98. est Ferulæ (ὀπός) liquor, & totus cum radice frutex Agafyllis appellatur: Galen. 6. simpl. Ferulæ lacryma. Plinio l. 12. c. 23. Hammoniacum lacryma, ab Hammonis oraculo nomen habet, juxta quod gignitur arbor, quam Metopion vocant, resinæ modo aut gummi.

Ammoniaci lacryma, Matth.

Hammoniacum seu gutta Hammoniaca, Cord. histor.

Ammoniacum, Cæs.

Armoniacum officinis & Gummi ammoniacum.

Probat Dioscorides l. c. benè coloratum (exterius flavum, intus candidum) ligni & calcuorum expers, thuris glebarum granorũve similitudine, syncerum ac densum, nulla sordè spurcatum, castorei odore, & gustu amarum: quod genus θραύσμα (thrauston Plinio, quasi dicas fragmentum) appellatur: alterum, quod terræ calcuolorũve particeps est, ῥύσμα (Phryma Plinio, i. e. mixtura) dicitur: & hoc ad medicamenta in aqua resolvitur.

II. Galbanum χαλβάνιον Diosc. l. 3. c. 97. liquor est Ferulæ in Syria nascentis, quam nonnulli Metopion vocant: Gal. 8. simpl. χαλβάνιον succus est plantæ ferulacæ: hoc secundum eundem l. de Antidot. in Sagapenum convertitur. Plin. l. 12. c. 25. Galbanum dat & Syria in eodem Amano monte, è ferula ejusdem nominis resinæ modo, quam Stagonitin appellant, de qua & l. 24. c. 5. At Theoph. 9. hist. 7. Chalbanum in Syria nascitur ex Paco vocato.

Galbanum, Matth. Cord. hist. Cæs.

Probatissimum quod thuris effigiem præbet, colore maximè flavum (tale enim recens est) gummosum purum, pingue, minimè lignosum, odore gravi, nec valdè humidum, nec penitus aridum, & cum accenditur clarum, flammam nutriens: hoc Dioscorides resinâ & ammoniaco, Plinius vero Sagapeno, adulterari scribit.

III. Opoponax ὀποπόνηξ Diosc. lib. 3. cap. 55. ex Panacis Heraclei radice concisa colligitur. Gal. 8. simpl. radicibus & caulibus: at Mesuæo, ex ferulaceo panace: nonnullis ex Chironio. Opoponacis Plinius lib. 20. cap. 24. in Theriaca meminit.

Opoponax sive Opoponacum, Cord. hist. Lugd. Opoponax, Cæs.

Probat amarissimum, intus candidum aut subflavum, foris ad auri colorem inclinans, læve, pingue, Galbani instar lentescens, friabile, graveolens, & dum resolvitur propius ad lacteum liquorem accedens.

IV. Sagapenum: σαγάπηνον Diosc. l. 3. c. 95. ferulacæ herbæ liquor, quæ in Media nascitur: Gal. 8. simpl. ex planta ferulæ (panaci addit Clusius) asimili. Sanè ipsa planta Sagapenum dicitur, at liquor abusive hoc nomen obtinuit, rectius Sagapeni succus diceretur. Plin. l. 20. c. 18. Sagapenum, Hammoniaci lacrymæ simile. Sagapenum officinis Serapinum, Matth. Cord. histor.

Sagapenum, Cæs.

Probat quod sincerum, pellucidum, foris ruffis, intus cum frangitur flavis aut candicantibus guttis compactum, inter digitos lentescens, medio inter Silphium & Galbanum odore, acriq; gustu: & ut Afa fœtida resolvitur.

V. Meconium, μηκόνιον Diosc. lib. 4. capite 65. succus est, ex papaveris nigri folijs & vasculis tuis expressus & exsiccat, quem privatim Græci μηκόνιον vocant, sed liquore viribus multò imbecillior est: propter aqueam & incoctam substantiam. Eidem l. 6. c. 17. Μηκόνιον ὀπός dicitur. Plinio l. 23. c. 1. Meconium: licet eidem l. 20. c. 19. Mecon tithymali species sit: & lib. 27. c. 12. meconion aphrodes, peplos est. Meconium, Lugd.

VI. Opium, ὀπός τῶν μήνωνος Diosc. l. 4. c. 65. est liquor lacteus, qui ex papaveris nigri scapo leviter inciso colligitur: ubi colligendi modum docet.

Opium, Matth. Cæs. Lugd.

Opium nigri papaveris liquor, Cord. hist.

Opium, Ofuim Mauritanis, Garz. Frag. vide Acoftam.

Amfion five Opium, Linc. par. 4. Ind. Or. c. 34.

Opium triplex est: album quod è Cairo adfertur, quod forte Thebaicum: alterum nigrum & durum, ex Aden: tertium flavescens magis ac mollius ex Cambaja & Decan, Garz. Lincot. lib. c. at Fragosus, albicantis & nigri tantum meminit.

Ex Papavere nigro elicitur, Plin. l. 20. c. 18. & Avicennæ: at apud Turcas ex papavere albo, qui totos agros, ut nos tritico conferunt, cum apud eos & Persas in quotidiano usu sit, at drachmæ unius pondus: ejus enim usu se animosiores fieri credunt, neq; belli pericula reformidare, Bellonio scribente: & ut Lincot. l. c. qui semel, sed sensim, assuevit, nisi indies iteret, brevi tabidus moritur: & si per dies quatuor aut quinq; intermittat moritur. Paludanus in Linc. scribit, Turcis privato nomine Maslac vocari, & ab ipsis indies pisi magnitudine devorari.

Probatum candidum, vel leoninorum pilorum modo flavescens, in massam veluti ex granulis diversi coloris coactum grave, densum, solidum, sine sordibus existens, amarum, gustu calidum, odore gravi & viroso, somnum inducens & in aqua promptè liquefcens, Bellonio & Paludano monentibus: & hoc in Asia minore in placentulas unciarum quatuor, vel selibre pondocogitur. Quis ergo nostrum adulteratum esse non animadvertit? Attamen ex eo quod adfertur, eligendum, purum, colore maxime ruffum aut spadiceum, cum frangitur, splendore quodam nitens & quod facile dissolvitur, sed non ceræ in star lentiscens.

VII. Αλοῦ, Aloë & de herba & ejus succo densato dicitur: ex Aloë, Diosc. l. 3. c. 25. (ὀπισσμα) succus coactus ex India adfertur.

Genera duo (τὸ χυλίσμα) succi: alterum arenosum, quod veluti sæx & crassamentum purissimæ esse creditur: alterum (ἵππῆσον) ad jecoris imaginem vergit, Diosc. l. c. Recentioribus illam Caballinam, quod equis & veterinariis medicandis dicata sit: hanc Hepaticam, quod Hepatis modo coacta sit, nominat: quam etiam nonnulli Succotrinam, quasi succo citrina, quod ejus pulvis citrinus sit. Vel potius Socotrina ut Linc. p. 4. Ind. Or. 6. & p. 4. c. 38.) à solo natali

Socotra Insula, quæ alijs omnibus præstat, solida atq; compacta. Sunt tamen qui has differentias faciant, succotrinam, subcitrinam & optimam: alteram Hepaticam, nigriorem synceram tamen: 3. Caballinam, lividam, arenosam.

Aloë, Matth. Cord. hist. Lugdun. Aloë ex India, Cæsalp.

Eligenda pinguis, nitida, calculorum expers, sub flava, hyeme friabilis, æstate molliuscula, hepatis modo coacta, facile humescens, eximieque amara: nigra contra, fractuque contumax, improbanda: lavanda quin etiam & quod arenosum substitit abjiciendum, pinguisimum & quod leve est recipiendum: hæc Diosc. l. c. Apulam & Hispanicam succo faciendo inutilem Cordus scribit: at quomodo tam Hepatica, quam Socotera dicta, ex nostra Aloë elici possit, eleganter Doctif. Fabius Columna in sua plant. *ἰσφράξι* ostendit.

VIII. Succus Aloë facie.

Iraituch & Aiavve succus primus & America, Musæ folijs involutus, Cluf. ex. l. 4. c. 7.

IX. Scammoneum *σκαμμονία*, Scammoneæ plantæ succus, qui ex radice lactei succi plena incisa & exsiccata reservatur: cujus modum Dioscorides l. 4. c. 171. docuit.

Scammonium, Plin. l. 26. c. 8. vocat: quem tantum usui esse, Theophrastus 9. hist. 12. scribit.

Scammonium, Matth. Cord. hist. Cæs. Lugd.

Scammonea officinis ad Arabum imitationem hic succus dicitur, qui densatus in massas cogitur, & exsiccatu fuscus, aut lividus, aut cinericeus, aut fulvus redditur.

Differentiæ hujus ratione loci apud Diosc. & Plinium: ille, eum qui ex Mysia regione Asia deportatur, commendat: natione autem Syriacum & Judaicum deterrimum haberi, ervi farina & Tithymalo adulteratum. At Plinio laudatur Colophonium, Mysium, Priennense: adulterinum verò fieri ervi farina & Tithymali marini succo, in Judæa ferè, quod deprehendatur gustu, cum Tithymalus linguâ excalefaciat, &c. Quod verò Scammonium nostrum, notas à Dioscorid. tributas non habeat, causa putatur, quod hoc tempore veterem parandi modum non observent, ac non ex radice incisa, ut Dioscorides docuit, sed prorsus dissecta, vel expressa, aut è stipitibus & folijs contusis paratur: alioqui tanta Scammonij copia quotannis vix afferri posset; vel etiam lacte Tithymali adulteratum.

Opti-

Optimum est quod ex Anthiochia defertur, dein Armenū, Europæum omninò pravam est. Probatur quod pellucidum, læve, rarū, spongiæ instar foraminosum, colore cum frangitur fulvum, taurini glutinis modo translucēs: nec vehementer linguam excalesciens (quod admisti Tithymali argumentum est) & cum linguæ affricatur, in candidissimum liquorem lacti similem se superficiei resolvens: cito liquefcens, friabile, nō valde ponderosum, nec tetri odoris. At glebæ ingentes nigræ & graves, aut adulteratæ sunt, aut succus est ex tota planta expressus.

Hujus vehementia corrigitur à quibusdam Aloë addita; sed rectius, si Malo cydonio excavato indatur, pasta circumdetur, & in clibano coquatur, dein contundatur, ut veteres fecēre: aut ut alij, in succo Cydonio coquatur: melius verò si semina fœniculi, anisi, dauci adderentur. Sic correctum Diacrydium, quasi lacrymula dicitur, in officinis Diagredium, quod nimis recens, vehemens: antiquum imbecillum, quare tormina excitans: bimum optimum est.

X. Elaterium, *ελατήριον* Dioscoridi l.4. c.155. & Theophrasto 9. hist. 10. dicitur (Gaza agitatorium vertit, fortè quia motu turbatorio corpus exagitat) Elaterium Plinio l.20. c.1. Hoc Dioscorides ex succo fructus, addito extrahendi modo: Theophrastus ex semine (fructum intelligens) liquato: Plinius ex succo è semine expresso fieri scribit. Hoc à bimatu ad decennium colore candido utile, Dioscoridi: Ægineta, quod anno antiquius non est, & quod virefcit probat. Theophrasto, omnium medicamentorum diuturnissimum, & optimum quod vetustissimum: hinc Plinius ex Theophrasto 9. hist. 14. ducentis annis servatum meminit. Hòc Hippocrates usus fuit, nunc verò ob ejus vehementiam, non facile usurpatur.

Elaterium, quod leve & candidum & igne instar pinguedinis accenditur, Bellon.

Elaterium, Matth. Bellon. Cæs. Lugd.

Plinius l.20. c.1. meminit Cucumeris sylv. in Arabia nati, heliotropio simili, semine nucis juglandis, quod semine & Elaterio contra serpentes efficacissimum sit: hoc necdum novimus.

XI. Euphorbium *σφόρβιον*, succus est acerrimus, arboris ferulæ speciem gerentis, Diosc. l.3. c.96. qui & colligendi modum docet, ut supra, l.10. seft. 6. ostendimus: At Dodonæo non arbor, sed herba potius est, cujus folijs incisus li-

quor acerrimus, facileque concrefcens effluit: verum ætate arborefcere videtur.

Euphorbium Plinio.

Euphorbium, Matth. Cæsalp. Lugd. euphorbiæ nominatæ plantæ liquor, Cord. hist.

Genera duo sunt: unum Sarcocollæ modo pellucidum, flavum, pisi magnitudine in guttas æquales densatum, modicè cavernosum: alterum in utriculis quibus excipitur, in massam densatur, candicans, aut vitri colore: adulteratur Sarcocolla, aut gummi & tithymali liquoris admixtione. Eligendum est purum, translucens, candidum aut flavum & acre, quod levi linguæ contactu os accensum tui detinet: quare etiam non sine molestia dunditur, nisi naribus diligenter obturatis & munitis.

XII. Succus liquiritiæ: ex radicibus succus exprimitur, & in pastillos condensatur ex Cappadocia, Hispania, etiam Bambergæ ubi frequens est, adfertur.

XIII. Succus Acaciæ: ex Acacia in Ægypto (*εγγύλισμα*) succus exprimitur, qui in umbra siccat, ex maturo quidem fructu niger, ex immatura subfulvus redditur: aliqui tamen è folijs una cū ipso fructu exprimunt. Eligendus modicè fulvus & odoratus: hæc Dioscorides l.1. c.133. Acacia legitima, Matth. Lugd.

XIV. Acacia Germanica: ex prunis sylvestribus coctis succus exprimitur, in solatur & exsiccat, & tessulatim divisus, Acaciæ veræ loco asservatur. (Lugd. Succus è syl. prunis, Acaciæ succedaneum, Matt. Acacia Germanica, Dod.

De Manna.

I. Manna.

Δροσόμελι & αϊρόμελι, Galeno.

Melleus humor in Robore, Theophrasto.

Mel ex aëre, cui cœlestis natura, Plinio.

Men, Siracost & Terniabin, Arabibus.

Thereniabin & Trungibin, Serapioni & Avimanna purgatoria, Matth. (cenne.

Drosomeli, Cord. hist.

Manna & mel roscidum, Cæs.

Manna, Persis Xercast, sive Xerkest, id est Lac arboreum, Linscot. part. 4. Ind. or. 29.

Est autem Manna seu Mel aëreum vapor terræ succosus & optimus, ætatis calore elevatus, & in aëre in dulcem liquorem excoctus, noctis frigore coactus, & roris modo supra arborum & fruticum folia decidens.

II. Man-

II. Manna liquida.

Cedrium mel Hippocr. Ros Libani Gręcis, Bel. Terniabin Arabibus & Turcis, Eid. Manna mellis instar liquida, Linscot. an Manna Germanica liquida flava, ceu Syrupus folijs insidens, liquidum permanens, dum ab apibus auferatur, Cord. hist.

Hęc in monte Sinai colligitur, & instar mellis in fistilibus, Cairum venalis defertur.

III. Manna officinarum.

Manna nostra laricea, Rauvvolf.

Manna durior & concreta, quę Mannę nomine Cairi officinis reperitur.

Hęc communiter Calabrica nominatur, quia in Calabria circa Canis ortum ex Fraxino & Orno, ab incolis in usum medicum colligitur: quę duplex in officinis.

Granata, quod minoribus granulis constet.

Masticina, quę majoribus & mastichi guttis propę æqualibus.

Vel Manna foliorum, quę minoribus micis constat, quia ex folijs colligatur: & Manna corporis, quia ex ramis arboris habetur, Cęf.

Eligenda candida, recens, anno non vetustior: ruffa enim & fusca, in veterata est: adulteratur saccharo penidio, herbarum folijs circumvoluto: & quę Sennę folia granis suis amplectitur, factitia est.

In Apennino quoq; aliquando in canicularibus promiscuè in plurib. arboribus, sed præcipuè in Quercu & Salice colligitur, nunc concreta similis Calabrięsi, nunc liquidior melli similis, Cęf.

IV. Manna Persiana granis Coriandri.

Transchibil, mannę species, quę ex spinoso frutice, quem Arabes Agul & Alhagi vocant, colligitur, forte Manna Israëlitarum, Rauvv.

Mannę genus aliud, Tiriā Jabyñ, seu Trumgibyn dictum, quod ex floribus alijs quoque & folijs legitur, magnitudine seminis cannabini, colore rubro: cujus in Ormo & Persia, non verbò India, usus est, Linsc. part. 4. Ind. Orient.

Ex Syria longè candidior Italica adfertur duplex: Mastichina, quę translucida Mastiche similis: Bombycina, minimè translucida, candore Gossipij, Matth. Cęf.

V. Mannę Calabrinę similis Persica.

Mannę tertium genus, cujus fragmenta folijs adhuc cohærentia advehuntur, Linscot.

VI. Manna Armeniaca.

Manna frustis pugni magnitudine, fusci colo-

ris fortè Manna Alhagiezi Avicennę, Rauvv.

Succi exotici.

I. Succus laxativus est flavo rufescens.

Succus undecimus qui Ghitta jamau dicitur, Cluf. ex. l. 4. c. 8.

Gutta Gamandra: gummi gotta: gutta gemau: gummi Peruanum alijs: alijs succus Gambici, vel Crambici.

Cattagauma, vel genu, Burgraf. in Achille.

Hic ex Sinarum regione adfertur: & aliqui Euphorbij succum censent, sed arbor tanta non est: alijs Rhamni solutivi: alijs Cataputię succus: alijs ex Scammonio & Tithymallo compositus nonnulli compositum ex Chelidonię majoris succo Scammonea & Croco suspicantur: alij ex succo corticis mediani Frangulę. Quid si fortè succus è floribus Ricini Indici expressus, & exsiccatus, cujus in Hydropicorum serosis humoribus ducendis insignis usus.

an Gummi ad podagram ex novi orbis continente, quo isthic podagratici se purgant, Monardi, Lugd.

II. Succus splendens Anethi odore.

Ufuc & Gyp succus 2. ex Amer. Cluf. ex. l. 4. c. 7.

III. Succus Aspalatho similis Anethi odore.

Succus primus concretus à Gareto, Cluf. exot. lib. 4. cap. 8.

IV. Succus colore albo, flavo & rufo mixtis Anethi odore.

Succus quintus à Gareto, Cluf. l. c.

V. Succus cinericeus fęniculi odore.

Succus nonus, Cluf. l. c.

VI. Succus aspalatho similis ater micis albis aspersis odor.

Succus tertius à Gareto, Cluf. l. c.

VII. Succus aspalatho similis inodorus.

Succus ater à Gareto, Cluf. l. c.

VIII. Succus atrorubescens inodorus.

Succus decimus, an Bixa Oviedi, Cluf. l. c.

IX. Succus flavus albis granis commixtis, gravi odore.

Succus quartus à Gareto, Cluf. l. c.

X. Succus visco similis colore vario.

Succus circa bacillum concretus, Cluf. l. c.

XI. Succus mastichinę resinę non absimilis.

Succus sextus à Gareto, Cluf. l. c.

XII. Succus Succino non absimilis.

Succus septimus Anime similis, Cluf. l. c.

XIII. Succus Sanguini draconis affinis.

Succus duodecimus, Cluf. l. c.

XIV. Succus cāmphoram redolens ex radice Canellæ vulneratæ, Garz.

Canellæ liquor è viridi cortice præfertim radicū inciso, Acoftæ.

D E G U M M I.

Gummi (νόμι Græcis) lacryma est, in truncis arborum ipsum producentium coagulata & concreta, Galeno 7. simpl. cujus substantia magis aquea est, ut Resina oleaginosa: quare Gummi aqueis facile, oleaginosi difficilimè miscetur: contra Resina, quæ etiam flammam facile concipit, cum Gummi in igne crepitat, etsi calidum stillando procedat, ubi tamen aërem contigerit, coagulatur & aquæ simile est, ut Aristotelis 2. de plantis, verbis utar: quare id prunis ardentibus injectum, fragorem edit. Verum, ut idem Aristot. quadam quomodo conchæ & lapides coagulantur, alia molliuscula: quadam pellucida, aureo colore flavescientia, alia obscura, pallidiora. Nunc ad specialia.

I. Gummi Arabicum: à Serapione sic dictum, quia ab Arabia regione Ægypto contermina importabatur.

κόμι ἐν τῆς ἀναβῆς, Diosc. l. 1. c. 133.

Commi ex spina Ægyptiaca, Theoph. 4. hist. 3.

Gummi ex Ægyptia spina, Plinio l. 13. c. 11.

Gummi Acanthinum, Celso, l. 5. c. 1.

Gummi Thebaicum, Galeno, nonnullis Babylonico, quod Gummi est à Græcis simpliciter sic dictum, Matth.

Gummi Acaciæ, diversum ab Arabico vulgaris usus.

Gummi Arabicum & Acaciæ gummi, Bellon.

Gummi quod Arabicum cognominatur, Cord. histor.

Gummi Arabicum, Lugd.

Probatur Dioscoridi vermiculatum, vitri modo pellucidum, ligni expers: proximum est candidum: at resinofum ac fordidum inutile est.

II. Gummi tragacanthum: quod ex radice plantæ spinosæ ejusdem nominis vulneratæ effluit, Diosc. l. 3. c. 13. qui δάκτυλον vocat, quamvis Theoph. 9. hist. 8. sponte profluere asserat.

τραγάκωνβα, Gal. 8. simpl.

Tragacantha lacryma, Matth. Lugd.

Dragagantum officinarum.

Gummi Tragacanthæ, Bellonio.

Tragacanthum, Cord. hist.

Probat Dioscorides pellucens, lævè, gracile, purum ac subdulce: Vel eligito candidissimum, purum, æqualiter translucens, & cujus minima portio, maximam aquæ copiam coagulet: & hoc non nisi pilis & pistillo calidis lævigatur.

III. Sarcocolla.

Σαρκοκόλλα (δάκτυλον) lacryma arboris in Perside nascentis thuri tenui similis, subfulva, gustu amariuscule, quod νόμι & admixtione adulteratur, Diosc. l. 3. c. 99. Sic Galeno 8. simpl. lacryma arboris Persicæ. Plinio l. 13. c. 10. fit & ex Sarco-

colla, ita vocatur arbor, gummi utilissimum, simile pollini thuris, & ideo candidum quam ruffum melius: & l. 24. c. 14. sunt qui Sarcocollam spinæ lacrymam putant, pollini thuris similem, cum quadam acrimonia dulcem.

Sarcocolla, Matt. Lac. Cord. in Diosc. & hist. Cæs.

IV. Gummi Hederae.

κίος δάκτυλον, Dioscor. l. 2. c. 210. Galen. 7. simpl. Lacryma hederae, Plinio l. 24. c. 10.

E majore Hederae trunco vulnerato, & interdum sponte lacryma quædam, & gummeus succus exit, ex flavo rubescens, odore gravis, sapore acer.

V. Cancamum.

Κάγκανον, lacryma est Arabicæ arboris (folia Myrti habentis, Amato) myrrham quadantenus referens, virosi gustus, quæ tanquam thymiamate, id est, suffimento utuntur, Diosc. l. 1. c. 23. Et ut Plin. l. 12. c. 20. ex confinio Casiæ, cinamiq; & Cancamum ac Tarum invehitur. Verum illud Anime, hoc Agallochum sylv. Dalechampi in Plinium, credit.

Cancamum Dioscoridis, Laccam dicunt Serapio, Ægineta, Matthiolus: at Brassavolas, Garzias, Clusius, res diversas faciunt: aliqui non modò diversum, sed & incognitum putant: quidam Cancamum Dioscoridis, Benivi esse volunt. Anijmum, Amato.

Anime (quod ex Æthiopia Arabiæ finitima in Lusitaniam advehitur) Monard. Frag. & par. 9. Ind. occid. l. 4. c. 29.

Anime vulgo, quasi Aminea Myrrha, Cæs.

Anime triplex habetur: 1. fulvescit & pellucidum est: 2. nigricat & taurino glutini sive Colophonis ferè simile, vel Myrrhæ, quam & Minæam, à terra ubi præcipuè nascitur, Dioscorides appellat.

Aminea Serapioni, unde Lusitanis corruptè pro Minea vel Aminea, Anijmum & Hermolao Myrrha

Myrrha Aminea : 3. pallidum & retorridum, Cluf. & Lugd.

Sic alia ex Hispania nova sive America, quæ Monardi Orientalis : alia candidior orientali, de qua Garzias & Cancamum Græcorum esse vult : licet aliqui Succini speciem suspicentur.

VI. Lacca officinarum.

Lac legitimum nomen, sic dicitur, quod hoc medicamentum, cum ejus usus est, in Loc sive mellis crassitiem dissolvatur : & ubi præstantissimum nascitur, Trec nominatur.

Myrrhæ similis Avicenna.

Chermes Arabum quorundam.

Formicarum alatarum sterces, Amato.

Formicæ enim hanc Laccam elaborant, materiam ex arbore exsugentes (unde plerunque formicarum alæ permixtæ conspiciuntur) & hos ramulos arbore avulsos in umbra siccant, Garzia monente. Fortè rectius dixerimus, lacrymarum & reliquorum Gummi modo, sponte exudasse & concrevisse. Verùm & in arbore Benifera reperitur. Cancamum, officinarum Lacca, Matth. Cord. in Diosc. & hist.

Lacca Arabum & officinarum, an Cancamum Dioscoridis, Lob.

Lacca, Garz. Acoftæ, Frag. Cluf. Lugdun. (qui Cancamum esse negat) Tab.

Gummi Laccæ, legitimum est Cancamum, Cæsalp.

Lacca à Malaijs Cajulacca dicta, ex qua ceram Hispanicam conficiunt, Linscot. part. 4. Ind. or. c. 24. & fig. 18.

Duplex habetur : ea quæ cum bacillis, vix enim sine ijs adfertur, quam Laccam Sumetri vocant, quia ex Sumetra insula, id est, Taprobana habetur : ut eam quæ in glebis sine furculis affertur, Laccam Comberti nominant : & altera factitia, qua insectores utuntur, quæ & suas differentias habet.

VII. Sanguis draconis officinarum.

Αἷμα δράκοντος, Diosc. l. 5. c. 109.

Cinnabari seu sanguis draconis, Cord. hist.

Sanguis draconis, Matth. Cadamusto, Theveto, Monardi, Cæf.

Sanguis draconis verum est Cinnabarum Diosc. Cæf.

Est arboris exoticæ lacryma, nam stato anni tempore arbores ferro sauciantur, quæ anno sequenti gummi emittunt, quod coctum & defœctum hoc gummi efficit : in Africa, in parva

quadam insula Atlantici Oceani propè Mederam : nunc laudatissima ex Carthagine Peruana adfertur. Arborem hanc primus Clusius, arboris Draconis nomine exhibuit. At Acoftæ, in India arbor Ber, sive Malus Indica dicta, æstate alatis formicis perpetuè onusta conspicitur, quæ in ejus ramis Laccam elaborant. Cinnabarim Dioscoridis, Solinus & alij censent, (at Clusius subdubitatur) fortè quia Diosc. l. c. scribit, Cinnabarim altè & abundè coloratam esse, & eam ob causam quosdam *αἷμα δράκοντος* appellasse.

Duplex habetur, nativum & quoddam factitium, panibus coactum, ex rubrica & pice colophoniam, quo potissimum veterinarij utuntur, Cæf. Frag.

VIII. Asa fœtida.

Asam aliqui duplicem faciunt, aliam dulcèram sive odoratam, aliam fœtidam : hanc Altit Arabum : illam Belzoinum officinarum esse, & utrumque è Laserpitio profluere volunt. Hic de Asa fœtida, quæ gummi est Laseris sive Laserpitij plantæ ferulaceæ, quæ *σέλφιον* Dioscoridi l. 3. c. 94. dicitur, ex cujus radice atque caulibus incisis (*σπῆδος*) liquor hic colligitur.

Altit, Avicennæ : Anjuden, Indis.

Asa, officinis, sed rectius Asa, quasi Laser, fortè voce ex Laser corrupta.

Asa fœtida, laserpitij species, Cord. histor. Lugd.

Succus Lybicus, interdum Medicus & Syriacus, alias Cyrenaicus, à loco natali vocatur.

Duplex Theophr. 6. histor. 3. alter ex caule, quem *πυλίων* Scaparium : alter ex radice, quem *ρίσιον*, radiceum vocabant : & Plinio lib. 19. cap. 3. duo sunt nomina, Rhizias, atque Caulias vilior illo : & lib. 22. cap. 23. Silphium venit primo è Cyrenis : nunc ex Syria importatur, deterior Parthico, sed Medico melior, extincto omni Cyrenaico, &c. In officinis sæpe duplex : una pura & translucens : altera impura & turbida, cui Sagapenum (quo adulterari Diosc. scribit) cujus odorem refert, permiscetur, unde Germani Diaboli sterces nominant : utraque tamen gravis odoris est. Cujus si usus esse debeat ad medicamenta liquida, aqua aut aceto, aut vino injectum supra prunas resolvenda, & quod in fundo manet rejiciendum : vel per colum cui adhærebit, transmittendum.

IX. Gummi ex Molle sceniculi odore.

Gummi album ex cortice arboris Molle, Lugd.
a Succus octavus, Clus. exot. l. 4.

X. Gummi caryophyllorum, similis facultatis cum resina Terebinthina, Garz. Frag.
Gummi ex atro rufescens, inter Caryophylla interdum reperitur, Clus. in Garz.

XI. Camphora officinarum.

Capur & Casur Arabum, Garz.

Camphora ex genere bituminis, Cæs.

Caphura, Matth. Cast. (qui arborem adpingit) Lugd.

Camphora, vulgo Alcanfor, Frag.

Est gummi-resina pellucida, candida, ex rimis arboris peregrinæ, juglandi nuci simili, folijs salignæ similibus, Garziæ: Dioscoridi & Græcis veteribus incognita: è recentioribus Aëtio & Sethi cognita.

Insula Borneo, arboribus camphoriferis referatissima est, nec preciosior in Oriente camphura habetur, Linsc. part. 2. Ind. or. c. 24.

Differentiæ duæ: 1. Caphura de Burneo, quæ rarò adfertur, & omnium nobilissima: (part. 9. Ind. occid. additam) altera ex Sina in Europam adfertur, Garz. Acoftæ, in panes orbiculares coacta: Et Arabes genera quatuor constituunt, in caput, pectus, crura & pedes dividentes, Garziâ & Fragofo monentibus: hicque alteram dicit Chyneam, à Chyna unde advehi solet: vel Chnichen, Linsc. part. 4. Ind. or. c. 36. Sicalia radis est, alia elaborata: radis est ignem non

experta: elaborata, quæ folis aut ignis calore excocta atque purgata, album colorem contrahit, Matth. (odora.

Eligenda instar crystalli splendens, syncera,

XII. Chonidetros gummi quoddam Succino crudo per simile, quod Caphuræ quæ ex Burneo adfertur, sæpe permiscetur, Lugd.
Gummi Chamderros vocatum, Garz. Frag.

XIII. Gummi Juniperi.

Gummi Juniperinum, Plinio l. 13. c. 11.

Sandarax Serapioni, Cord. hist. resina majoris juniperi arida, dura, flava, Mastichi similis.

Vernix Latinis & Vernilago, ab anni tempestate, quasi Veris ros.

Gummi Juniperi, Sandaracha & siccus Vernix, Matth. Juniperi lacryma, Vernix, Lugd.

Gummi est resinofum ex Junipero; sed ne quis vocum affinitate deceptus, Sandaracham Græcorum, quæ metallicum est, & Auripigmento cognatum, & exitiosum venenum, substituat.

Ab hoc differt Vernix liquidus, qui ex prædicto eoque syncero & oleo ex semine lini expresso fit, quo ad picturas & tabulata illustranda utuntur. Sandaracha verò Aristotelis (*σαυδαράχην*) 9. hist. 40. & Plinij lib. 11. cap. 7. est apud dum operantur cibus, qui sæpe invenitur in favorum inanitatibus sepositus, amari saporis vel ceruginosi mellis genus.

XIV. Gummi Ceraforum, Matth.

XV. Gummi Ulmi, vide in notis nostris in Matth.

DE RESINIS.

Resina præterquam lacryma seu liquor est pinguis ac oleaginosa, ex arbore sæpius sponte, interdum eâ vulneratâ defluens: qui sponte defluit *αὐτόπρην* & *ἑσπεροπρην* dicitur. Est autem ratione consistentiæ duplex: liquida quæ Græcis *ῥηξά*, h. e. humida seu fluxilis, ut Terebinthina: altera durior & sicciore, quam *σφενδάκην*, id est, fixatam seu tostam nominant, ut Colophonia recentiorum.

Resina humida.

I. Terebinthina vera.

ῥεσινὴ βίβη, Dioscoridi.

Gluten Albotin, Avicennæ.

Terebinthina vera ex Cypro adfertur, Lugd.

Terebinthina resina, Matth. Cord. hist.

Est liquor pinguis ex Terebinthi trunco & ramis defluens, quæ omnes resinas antecellit, Diosc. l. 1. c. 91. testimonio: quæ pro ratione loci magis commendatur, ut prima sit Chia, dein Lybica, tum Pontica: tandem Cypria, Syriaca, Judaica, Arabica. Hæc liquida destillat, dein paulatim arefcit & sæpe cum Thure adfertur, &

in templis cum eo suffimigatur, & ineptè Incensum, ipsum verò Thus, Olibanum appellant.

Probatur alba, pellucida & vitreo colore & in cæruleum vergente odorata & acris.

Et ut Diosc. l. 1. c. 91. & 92. resinas omnes antecellit Terebinthina, proxima huic lentiscina: dein pinea & abiegna: post hæc picea & strobilina. Verum Terebinthina Veneta, ex novellis Abietibus colligitur.

II. Resina laricea.

Λάριξ & *ῥητίνη λαριχίνα* Dioscoridi.

Resina larigna, Matth. Cord. hist.

Terebinthina officinarum Germaniæ.

Hæc

Hæc ut Galenus 2. compos. med. secundum genera, 4. scribit, pro prima sæpe venditur (etiam nunc, non solum illius locum, sed etiam cognomentum sibi vendicat, Matth. & Lugd. quoque monumentibus) quæ illa humidior & acrior est.

Optima quæ purissima, odoratissima, aliquantum translucida, & quæ ab intincto digito contumaciter & æqualiter diffluit.

III. Resina lentiscina sive Mastiche: & Matth. C.uten Romanum Arabibus. (Lugd.

Masticha seu Mastiche, hodie Mastix, Cord. hist.

Πρωτὴν ἑνὴν Dioscor. l. i. c. 90. (resina lentiscina Plinio) cui & μαστίχη: ex lentisco effluit, & inter Gummi-resinas reponenda videtur. Et cap. 92.

Terebinthinæ proportionem respondere scribit. Galenus verò 3. compos. med. secundum gen. 6. Terebinthinæ præfert. Idem 2. ad Claucon.

Ægyptiæ mastichis meminit: nunc solos lentiscos in Chia, non autem in Gallia nec Italia (vel saltem exigua) licet similes sint, mastichen proferre, Bellonius asserit.

Mastiche etiam in Brasiliæ dumetis nascitur, Leriò, Ind. occid. part. 3. c. 12.

Probatur candida, splendens, odorata, & friabilis: quæ in Chio nata: deterior virescens & nigra bitumini similis Ægyptia, aut Pontica. Hæc thure & resina mista adulteratur.

Duplex est, propriè & impropriè dicta: propriè quæ ex lentisco effluit: quæ vel alba, vel viridis Diosc. vel ut Galenus, alia alba quæ Chia: alia nigra, Ægyptia: habetur & Cretensis, quæ flava: est & amara. Impropriè dicta est ea quæ ex spinosa planta emanat, Theoph. 6. hist. 4. vel ut Plinius, ex humili spina quæ Chamæleon est Dioscoridis: hæc est Acanthice mastiche Theoph. Gaza spinalem vertit.

IV. Thus sive Olibanum officinarum.

Λιβανὸν Diosc. lib. 1. c. 81. sic dictum quibusdam, quod è monte Libano deferatur: vel potius à λίβω stillo: Thus verò, à θύω sacrificio.

Thus, Matth. Cord. hist. Cæs. Lugd.

Lovan Arabibus } Garziæ & Linscot. part. 4.
Conder Avicennæ } Ind. or. c. 28.

Liquor est arboris Thuriferæ, quæ in Arabia thurifera cognominata, provenit Diosc.

Primas tenet masculum θαγυρίας, natura rotundum, candidum: at Indicum subfulvum, & arte rotundum factum, quod ἄτρομον aut αὐαχθ.

II. ὀροβίαια ἀραβίαια orobium, quod in Amelo nascitur, quod *non lionan* vocant, minus est & fulvius,

III. ἀρωαίτης cognominatum, quod candidum & dum mollitur, mastiches more digitos cedit, Diosc. l. c. Ex his colligitur veteres aliud Arabicum, aliud Indicum fecisse, cum tamen in India non nasci Garzias affirmet.

Et nunc plures species habentur, etiam Cordo in sua historia monente, colore & magnitudine granorum tantum differentes: 1. est Indicum dictum, quod maximis & inæqualibus glebis constat, lividum nigricansque candicantibus aut flavis maculis varium. 2. mammosum, oblongis grumis mammarum forma compositum. 3. masculum, parvis, rotundis, candicantibus aut flavis grumis, interdum singulis, interdum geminis velut testiculis constans. 4. Orobæum, minimis grumulis, ervo æqualibus, odore masculo simile.

At hujus pollen & farina ex crebra in faccis concussione, Manna dicitur: nonnunquam & cortex adhærens adfertur.

At Theveto aliud candicans, nitidum, quod æstate: aliud rubescens & vilius, quod vere colligitur: Et ut Garzias, Frag. & Lug. quæ ex montanis fluit, laudatissima Melato, nobis mascula dicitur: quæ ex ijs quæ in planis, nigrum improbum, & cum aliarum arborum resinis permixtum, qua naves, ut nos pice oblinunt.

V. Resina Cupressi.

Κυπαρισίω ἑνὴν Diosc. l. i. c. 92. Matth. Lugd.

VI. Resina Cedri sive Cedria.

Κεδρέω Diosc. l. i. c. 105.

Cedrus dat picem quæ Cedria vocatur, Plin. lib. 24. cap. 5.

Cedria sive Resina ex Cedro, Matth. Lugd.

VII. Myrrha.

Σύμφερα Diosc. Theoph. Gal. 8. simpl.

Bola Indis, Garziæ & Linsc. par. 4. Ind. or. c. 28.

Myrrha, Matth. Cord. in Dioscor. qui in histor.

quinque dicit genera, & sextum adulterinum.

Myrrha, Theveto, Garz. Frag. Cæs. Lugd.

Myrrha & Opocalpasum, lacryma est ex unius arboris trunco manans, Guil. the.

Myrrha suo furculo spinoso hærens, Ad. Lugd.

Lacryma est (seu gummeus succus concretus)

arboris nascentis in Arabia, Ægyptiacæ spinæ similis, quâ incisâ, in substratas tegetes destillat, pars verò circa caudicem concrefcit, Diosc.

l. i. c. 77. quæ & Theoph. 9. hist. 4. habet & scribit, Arborem esse minorem Thuris arbore & fruti-

cofiorem, caudice duro, contorto, cortice lævi:
alijs, Thuris folium laurinum & læve: Myrrhæ
aculeatum non læve, Ulmeo simile, crispum
extremo spina horridulum, lignei modo, &c.
Alij, terebintho: Diodorus, lentisco æquat.
Myrrhæ arborem spinosam, folijs Acaciæ, se
vidisse testatur Bellonius.

Differentiæ: alia *πελυσίμιον*, id est, campe-
stris, quâ expressâ *γαλίζι* excipitur: Nam Staete
(quæ quibusdam Styra liquidum) ut habetur
apud Dioscor. l. i. c. 73. pinguitudo est recentis
myrrhæ cum aqua pauca contusæ & organo
expressæ, & ex qua unguentum factum.

Staete nominatur: & Cord. hist. Staete liquor
ex Myrrha. Alijs tamen Staete stillatitius ros
est, qui ante corticem ferro solutum, sponte &
sine plaga, sed veluti cutis poris hiantibus, qua-
si saliva quædam exudat. Alia *γαβιρέα*: primas
tenet *πρωλοδιτινή*, à loco natali denominata,
quæ subviridis, pellucida ac mordax: 2. tenuis,
bdellij modo lentescens: 3. *καυκαλίς*, nigra & re-
torrida: 4. demum *έρρασίμιον* dicta, quæ aspectu
gummi refert. Improbatur etiam quæ *άμινέα*
nominatur: adulteratur gummi, Dioscor. l. c.
Hanc esse Anijmum nigram Lusitanorum, A-
matus vult. Ex Arabia & regione Alexim, quæ
Æthiopia est, adfertur, Garzia auctore.
Myrrha animinea, Dioscoridi.

Anime occidentale, Hermolao, Lugd.
Anijmum nigrum Lusitanorum, Amato.

Adversariorum auctores fulvam, albescen-
tem & viridem se vidisse testantur.

Eligenda friabilis, levis, undiquaque concol-
or, quæ contracta intrinsecus lineas candidas
inter currentes habet, unguinum speciem præ se
ferentes ac læves, quæ minutis glebis, amara,
odorata, & acris: at ponderosa & quæ picci
coloris, inutilis est.

Myrrhæ Bœoticæ etiam Diosc. lib. i. cap. 78.
& Galenus meminere, quæ ex arbore quadam
in Bœotia nascente, è radice incisa stillat.

VIII. Styra (sive Storax officinarum) quia
striatim ex arbore extillat.

Στύραξ lacryma est arboris malo cotoneo simi-
lis, Diosc. l. i. c. 79. & Plin. l. 12. c. 25. sive succus est
gummeus resinofusq; Syriacæ cujusdam arboris
concretus, nullus enim liquidus & fluxilis
est, nam lacryma quæ extillat, mox in glebam
densam, pinguem & resinofam, aliquot granis
albicantem, suavissimè fragrantem, concrefcit.

Seplasiæ, Arabes secutæ, in liquidum & siccum
distinguunt: liquidus est Myrrha Staete: siccus
Storax calamita officinarum.

Styra, Matth. Cord. hist. Lugd.

De hac Plin. l. i. c. 25. lacrymæ ex austero jucun-
diores, intus similitudo harundinis, succo præ-
gnans: huc circa canis ortum advolant pennati
vermiculi erodentes: ob id in scobe fordescit.

Dicitur calamita, quod in calamis è Pamphilia
ferebatur: nam & cætera odorata olim arun-
dinibus recondebantur, ne expirarent & vires
amitterent, quod & de Dictamno Cretico The-
ophrast. 9. hist. 16. scriptum reliquit. Dioscoridi
est *καταβαλίτις, πριοςίλιανος ή κιλινία*: addit: inveni-
ri & lacrymam gummi similem, translucidam,
myrrhæ æmulam, quæ per pauca. Et Plin. l. 12.
c. 17. ex Syria (& albi: ex Cypro, Sydone, & Pfy-
dia) revehunt Styracem, acri odore, ejus vi foris
abigentes suorum fastidium.

Præfertur flavus ac pinguis (ruffus & pingui-
ter lentus: deterior furfurosus, & cano situ ob-
ductus) resinofus, albicantibus grumis, qui
dum mollitur, melleam humiditatem & odore
perseverantem, ex se remittit.

Adulteratur arboris scobe, quæ vermiculo-
rum erosione facta fuerit, & hunc Styracem ideo
σινωληνίτην quasi vermiculatum cognominant,
quod imperiti tanquam syncerum admittunt,
Diosc. At Plinio, cedri resinâ, vel gummi, alias
melle, aut amygdalis amaris adulteratur.

Ex Styrace assato fuligo quoq; colligitur: & in
Syria unguentum Styracinum conficitur, Diosc.

Styra liquidus: & Cord. hist. Lugd.

Alij ex Styrace calamita, laricea resina, oleo &
vino simul coctis conficiunt, & quod post menses
aliquot tenuissimum & liquidum, Oleum
Styracinum vocant ex decoctione quorundam
furculorum in aqua fit: licet aliqui Styracem
liquidam, è peculiari arbore à Styrace discre-
pante, manare velint: & sic Styracis liquidæ
duæ species erunt. At Cæsalpino, qui ad nos
adfertur, laricæ resinæ est consistentiæ, cinera-
ceus, odore altero vehementiore.

Storax rubra officinarum, est cortex de quo
inter arbores.

IX. Liquidambar, Monard. Mexiocan. hist.
Cæf. Lugd. & par. 9. Ind. oc. l. 4. c. 29. resina est li-
quida, quæ ex India occidentali affertur: nam in-
cisa arbore vastæ magnitudinis, quam Americi
Ocosolt vocant, folijs hederæ, cortice crasso,
cinereo

cinereo, quo inciso aut excavato effluit, ut ex Monardi & histor. Mexiocanæ authore, Lugdunensis refert: ex hac recenti, oleum odoratius per se stillare ajunt: ex primi quoque, ut majorem quantitatem habeant, sed minus perfectum, quo chirothecas inficiunt: & cum Styrcis odore sit ad Styrcis genera referri posse, Cæsalpinus monet.

X. Bdelium.

Βδέλλιον nonnullis *μυρραδένον*, alij bolchum appellant, lacryma est arboris Sarracenicæ, Dioscor. l. i. c. 80. & Plinio l. 12. c. 9. vicina est Baetiana in qua Bdelium nominatis. arbor nigra est, magnitudine oleæ, folio roboris, fructu caprifici, naturaque. Alijs, ex arbore valde simili ei quæ Myrrham profert.

Duplex est: alterum quod probatur amarum, translucidum, taurino glutini simile, intus pingue & facile mollescens, lignorum & sordium expers. Alterum sordidum ac nigrum, grandioribus glebis in offas convolutum, quod ex India adfertur, quod Adrobalon nuncupatur & omnium pessimum est.

Defertur & jam à Petra, siccum, resinofum, sublividum, Diosc. qui Sarracenicum, quod è Saraca felicit Arabiæ civitate devehitur, laudat; Galenus verò, Scythicum Plinius, Baetrianum. Laudatur etiam quod in Media nascitur, Parthicum nominatum. Adulteratur gummi admixto Diosc. Sunt qui Anime, legitimum Bdelium esse putent, Clus. in Garz. monente.

Bdelium, Matth. Lac. Cord. hist. (qui sex species facit) Cæs. Frag. Lugd.

Bdelij fructum Cortusi Clusius ad notas in Garz. pingit: Lugd. vide inter Palmas.

XI. Belzoinum officinarum.

Benzoinum, Laferpitium non est, Matth.

Benzoum, benzoï & Afa dulcis, Cord. hist.

Ben Judæum, Ruellio: forte nominum vicinitate lapsus, Ben jaoy, id est, filium de Jaoa, ubi plurimum nascitur nominare debuit, Garzias.

Benivi, quod neq; Græcis, neq; Arabibus, neq; Judæis cognitum, Garz.

Belzoe vel Belzoim, vel Belzuinum vulgo, Lugd. Belzoi vulgo, lacryma ex Oriente, Cæsalp. qui Myrrham suspicatur.

Benevinum, Linscot. part. 4. Ind. Or. c. 27.

Est Benivifera arbor vasta, folijs citri aliquantum minorib. parte averfa candicantibus, excujus ramis vulneratis gummi effluit, Garz. Cujus

plura genera, præfertur Amygdaloides (hanc Myrrham Troglodyticam Dioscoridis, Amatus cenfet) quod ungues seu maculas candidas amygdalarum instar admistas habet, & in Seylan provenit: aliud genus nigrius in Samaria & Jaoa, quod vilius: 3. quoq; nigrum est, è novellis arboribus profluens, quod priore odoratius, & ab odore grato Benive de Bonias, quasi de floribus, vocant, Garz. Linscot. part. 4. Ind. Orient. cap. 27. Quare aliud album, aliud nigrum est, Eidem part. 2. Ind. Oriental. cap. 22. commisceri tamen solent, ut unâ commodius vendantur.

XII. Copal, Monardi, Cæs. Lugd. & par. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 29.

Copal aut Pancopal, Frag.

Resina candida, diacitro valde transparenti haud dissimilis, odorata, quæ ex Hispania nova adfertur.

Genera duo facit Gomara in hist. Mexiocana: alterum rugosum, molle, thuri simile Xolochcopalli vocatum: alterum præstantius Copal cahuiel, quod pleriq; Myrrham existimant, Clus. notis in Monard. Lugd.

Copal & Suchi copal, altera Styrcis & thuris genera: part. 9. Ind. Occid.

XIII. Resina abiegna Indica, Monard. Lugdunens.

Ex arboribus spurijs, quæ neq; pinus, neque cupressi dici possunt, in quorum cacumine vesiculæ, quibus contractis, liquor guttatim stillat, quo ut Balsamo utuntur: ex novis Orbis continente adfertur.

XIV. Resina è Pinu & Picea liquida quæque manat, quæ ex Gallia & Hetruria convehitur: dein è Colophone asportabatur, hinc *κολοφωνια* appellata, Diosc. l. i. cap. 92. Sic etiam aliquando ex Populo profluit.

XV. Resina Carthaginensis, quæ à Carthagine novi orbis provincia mittitur, purissima, odorata, Terebinthinâ Venetâ multo præstantior, Monard. Lugd.

XVI. Resina Ambreæ facie, Clus. exot. lib. 4. cap. 6.

XVII. Tacamahaca, resinæ genus ex nova Hispania, odore gravi Galbani, Monard. Frag. Lugdun. & part. 9. Ind. Occid. l. 4. cap. 29. vide supra in Populo.

XVIII. Caranna, Monardi, Frag. & part. 9. Ind. Occident. l. 4. c. 29.

Caragna, Lugd.

Resina pinguis oleaginosa ex continentis parte interiore, colore & odore; sed graviore Tacamahaca.

Duplex est: nam præter illam, alia purior ex Carthagine crystalli modo limpida adfertur, quæ Caranna purior, Monard. Lugd.

XIX. Gummi Elemi officinarum.

Improprie Gummi dicitur, cum Resina sit, ut quæ flammam facile concipiat, & oleaginosus diluatur: Diosc. l. i. c. 141. monente: Oleæ Æthiopicæ lacryma, similis quodammodo Scammonio (ἐγυρρῶ) fulva, ex parvis stillis conflata, mordax est.

Resina Elemi, aliquibus Gummi elemi, Cedri lacryma videtur, Cord. hist.

Gummi elemi officinarum, seu Oleæ Æthiopicæ lacryma, quæ in glebas concreta adfertur, quæ gustu iners, nec palatum ferit, Lugd:

Gummi elemi Æthiopicæ oleæ lacryma non est, Matth.

Similem ferè lacrymam, sed pauciozem, Oleæ & oleastri fundunt.

Resina sicca.

I. Colophonia officinarum.

Pix est quæ præ cæteris φτυγιῆ & aliquando συνομιστινῆ quasi confusa, nominatur, quod ex mul-

tis simul congestis in massam induruerit, quæ igne liquata & repurgata durior & siccior evadit.

Hæc duplex est, alia veterum, Diosc. l. i. c. 92. κολοφωνία, quod ex Colophone olim advehebatur, & resina erat liquida, quam Cord. ejusdem arboris censet, à qua Elemnia resina profluit, Cedrus videlicet. Altera verò est recentiorum, Colophononia Hispanica & Græca, Matth. Lugd. Colophononia pix arida, quibusdam Pix Græca, Cord. hist.

II. Resina sicca, Græcis ξυρὰ dicta, quæ absq; ignis ope cito concrevit, φύσιμα πηλίνων, quasi germinatio piceæ, Galeno nuncupatur: hæc resina est confusa ex Abietina, Strobilina, & Pityina. Nam ut Diosc. l. c. ex siccis resinis alia est strobilina, alia Abiegna, alia Pineæ & Picea.

III. Strobilina στροβιλίνη Diosc. l. c. Gal. quam alij ex Pinu, alij ex Picea, alij ex Pineis nucibus, quas Strobilos vocant, profluere dicunt.

IV. Abietina ἐλαίωσι Diosc. à quibusdam malè Colophononia dicta, quæ diu liquida permanet. Lapidés quoq; resinacei in India Occ. circa portum Tierra de Brea, tanta copia habentur, ut omnes totius mundi naves istis implere possis: hæc admodum bona pro navibus, nec ardore Solis liquefcit, part. 8. Ind. Occid.

D E P I C E.

Pix liquor est pinguis & resinosus, ex accensa tada profluens. Tada autem, etsi de arbore quoq; dicatur, hic tamen pini arboris morbus intelligitur, ubi ea per senectutem nimiam pinguedine veluti strangulata est, quâ Teda accensâ, Pix nigra effluit: hæc coctione purgata crassescit, siccior duriorq; reddita, ξυρὰ πικρά sicca pix, & πικρὰ πικρά Diosc. l. c. quasi iterata & secundo cocta pix dicitur: & Matth. Lugd.

Extæda, picem nigram & Cedriam confici, Bellonius scribit.

Zopiffa verò & Apochyma, nominatur pix à navibus maritimis derasa, Diosc. l. c.

Pix navalis, ab illa secundum aliquos distinguitur, eam significantes, quæ picandis navibus apta, & non ab ijs abrasa est.

Differt autem Pix à Resina, quod hæc sponte effluerit, illa verò ignis beneficio educta, & est

veluti Resina cocta: & ea quæ primo extillat, Pix liquida officinis, Pisselæon Dioscoridi, Cedria Plinio dicitur.

Pix five Bitumen, resinave in Siruam non procul à Moluccis, quod ex Samatra advehitur, qua picandis navibus utuntur, aliqui falsò Anime esse credunt, Garz. cap. de Lacca.

Sic Americani, ex arbore Oxyacanthæ simili, igne resinam eliciunt, qua picis loco utuntur.

A B I E S.

ABies, Græcis ἐλάτη Theophr. i. hist. 7. procerâ est & longo caudice, cui cortex tunicis multiplex: i. hist. 9. una tantum radice eaq; nervosa constat: i. hist. 16. folia habet rara, eadem multifida & quasi serrata: i. hist. 6. flos Cocci colore, &c. Plinio l. 16. c. 10. Abies è cunctis amplissima est, materies præcipua trabibus, nec Abieti forma alia quam Picea.

Genera Theoph. 3. hist. 10. est quadam mas, quadam foemina : mari folia acutiora, magis pungentia ac magis flexa, quare aspectu crispior tota arbor videtur. Materia candidior in foemina, mollior operiq; faciliior & toto candice procerior est: mari magis varia, latior, durior, medulla plenior & aspectu minus pulchra : conus maris, paucos nucleos habet in priore tantum parte : foemina conos nullos omnino, ut Macedones dixerunt. Plinio l. c. foemina prolixior, materie mollior utiliorq; : arbor rotundior, folio pinnata, densa ut imbres non transmittat, atque hilarior in totum : & lib. 16. cap. 24. folia insecta pectinum modo pungentia. Verum Theoph. 4. hist. 7. marinam habet, quae supra lapides patellarum modo adheret, &c. Sic in insula Virginia Abietes magna & praalta ad malos navium reperiuntur.

I. Abies conis sursum spectantibus sive mas. |
Abies, Dod. gal. Lac.
Abies legitima vel mas, Bellon. con.
Abies altera, Dod.
Abies Pilati, du Choul, Lugd.

II. Abies alba sive foemina.
Abies, Brunf. Trag. Matth. Cord. in Diosc. Gesn. hort. Adv. Lob. Thal. Cast. Lugd. Tab. Ger.
Abies foemina, Ang.
Picea, Dod. ut :
Abies Plinij & foemina Theophrasti, Clus. pan. & hist.

In hac Viscum, quod Stelin Plinius l. 16. c. 44. ex Theophr. 2. caus. 23. appellat, albis baccis praeditum, Clusius observavit.

Inter cortices abietum novellarum, quae tuberculis scatens, liquor praestantissimus, sed paucus, continetur, ita ut unumquodque tuberculum saepe aliquot duntaxat guttas contineat, qui Italici lacryma dicitur: forte apud Galenum 3. compos. medic. secundum genera, liquida Piceae resina, quam Terebinthinæ loco institores vendebant : & haec Abiegna lacryma sive resina liquida, in quibusdam Italiae locis, Oleum Abiegnum nominatur : officinae Terebinthinam Venetam vocant. Verum ex gemmis quoque, more Populi, lacrymam fundit. Sic ex Abiete, veluti ex Pinu ac Picea resina etiam sicca & candida colligitur, quae thus ementitur, ac pro eo à vulgo usurpatur.

T A X U S.

Taxus etiam si resinam non fundat, inter resiniferas tamen, propter similitudinem quam cum folijs habet, relata est, quae videtur Theophrasto : quidam Nicandro : Dioscoridi l. 4. c. 80. *σπιλάξ*, quibusdam *θύμαλον*, Romanis *τάξ* arbor est similis Abieti & folijs & magnitudine. At Theoph. 3. hist. 6. perpetuo viret ex sylvestribus : 3. hist. 10. unius generis est, proceras, auctu facilis, similisq; Abieti, sed non tam alta & alis magis sinuata : folio quoque Abieti similis, sed pinguiore & molliore : quae in Arcadia crescit, ligno nigro aut puniceo constat : quae autem in Ida, flavo & Cedro simili, quare aliqui emptores decipiunt, pro Cedro vendentes, &c. in Macedonia fructum abunde profert rotundum, sabà paulo majorem, rubrum, tactu mollem, &c. si ab aliquibus hominibus manditur, suavis est & innoxius. At Matthioli apud Tridentinos perniciosum scribit : contra à Pena, ejus baccas à pueris in Anglia innoxie esitari, refert. Plinio l. 16. c. 10. Similis bis (scilicet Abieti & Piceae) etiamnum aspectu est Taxus, minus virens gracilissq; & tristis ac dira, nullo succo, ex omnibus sola baccifera : mas noxio fructu : lethale quippe baccis in Hispania praeterea venenum inest, &c. Sunt qui & Taxica hinc appellata dicant venena, quae nunc Toxicata dicimus, quibus sagittae tinguntur.

Taxus, Matth. Ang. Dod. ut : Ges. hor. Lac. Tur. Lon. Adv. Lob. Cæs. Lugd. Cam. Thal. Portæ.

Milax arbor, Cord. in Diosc.
Smilax arbor, Cam.

D R A C O A R B O R.

I. Draco arbor, Clus. hisp. & hist. Lob. Cast. Lugd.
Arbor Gadenis Posidonij forte apud Strabonem.
Draco, Tab.
Arbuscula Dragonalis, Frag.

Fructum ferre Cerasi magnitudine, Cadamustus, Thevetus & Clusius, & ex hoc; alij scribunt : & Dragonal nomine fructum missum, Clusius

in notis ad Monardem refert. Verum Monardes scribit, si à fructu, pellis qua integitur auferatur, Dracunculi effigiem apparere (ut apud Monardem, Lugd. pingitur) à quo fructu procul dubio arbor denominata sit : Vide Fragosum. Hujus lacryma Sanguis draconis dicitur.

II. Praegrande folium, Adv. Lob. ico.
an Algæ similis grande folium, Cæs.

Folium arboris Draconis ex Indijs delatum, Lugd.

Folium palmæ filamentis & textura, Tab.

III. Draconi arbori affinis Americana.

Tacori in Kayua & Wiapack nascentia folia, Clus. exot. l. 2. c. 21.

Incolæ ex folijs maceratis & in tenuia stamina deductis, funes conficiunt.

P A L M A.

Arbor quæ *Πολύξ* Græcis, Latinis Palma dicitur, fructus verò *δάκτυλοι ἢ φοίνικες*, Græcis: Latinis Palmula & Dactyli: Arabibus, Tamar: at ut Dioscorides l. 1. c. 148. *πολύξ* in Aegypto gignitur: (at in tota India non reperiri, Guiland. de pap. scribit) ex ea verò fructus in medio Autumni vigore colligitur, Arabia Myrobatalano similis ac *πώμα* dicitur, viridi colore, referens mali cydonij odorem: si verò integrè maturuerit, *φοινικοδάκλον* fiet. Et in fine seq. cap. postquam de Palmis Thebaicis egit, Aegyptiacos nucleos, *ἐν τῶν χρομαξήλων φοίνικων*, id est ex humilibus decerpi scribit. Idem cap. 150. involucrum fructus palmarum adhuc florentium, etiam *Palman ἐλάτω ἢ ἀπάθλω* (Palmitem Plinius) nominat: & fructus qui sub ea continetur, similiter elaten, quæ à nonnullis *βόραος* appellatur. Sic quod in trunci superna parte includitur, *ἐνέφαλον* Theophrasto, Galeno (cui etiam *νοσφῆ* vertex 2. aliment.) & alijs Græcis dicitur: at Diosc. *ἐννάροδιον* & *πέριον*, medulla trunci improprie dicitur. Sanè Palma vitalis vis in vertice, ea contra pondus resurgit, & in ea uterq; sexus maximè elucet, in cuius quoque folijs scriptitatum, ut Guiland. de pap. exposuit. Plinius l. 13. & medullam & cerebrum vocavit: Serapio verò Ceflionem.

Ex Theophrasto seqq. sufficiant (quæ pleraque & Plinius l. c.) Palma cortice scabro constat, 1. hist. 8. medullam omnino nullam habere videtur, 1. hist. 9. quæ ad longitudinem tantum apta augeri, 1. hist. 14. folia arundinacea habet, 1. hist. 6. semina protinus post tegmen ambientia subeunt, ut nucis & amygdala, sed cavitatem nullam habent, sed tota plena atque persolida sunt: tamen humor quoq; quidam, calorq; inest, 1. hist. 18. mas floret, semina minimè, sed protinus fructum promit, 1. hist. 22. & quodammodo cacumine gignit, 1. hist. 23. Verum 4. hist. 7. *Palman pelagicam* scribit esse caudice admodum brevi, virgù ferè rectis, quæ subitus exeunt, & c. folijs spinarum acanicularum, erecti tamen, nec circumflexi, & c.

Genera: Theophrasto 2. hist. 8. alia fructifera, alia steriles: illarum alia mares, alia femina: sic in fructu differentia: alij nucleum habent, alij eo carent. quidam durum, nonnulli mollem: sic colore, alij candidi, alij nigri, alij flavi sunt: magnitudine, quidam rotundi, veluti mala; alij parvi, cicerum magnitudine. Et Plinio l. 13. c. 4. palmæ genera undequinquaginta sunt: at clarissima omnium quas Regias appellavere: quia Regibus tantum Persidis servabantur, Babylone nata: plura videantur ibidem: at quas in Caryotarum genere Nicolaos, in honorem Nicolai Peripatetici Philosophi, ab Augusto ita nominatas Athenæus voluit, harum & Aegineta meminit.

I. Palma major.

Palma, Trag. Matth. Dod. ut: Ang. Lac. Turn. Cord. in Diosc. Gefn. hort. Adv. Lob. Cæs. Cast.

▲ costæ, Lugd. Cam.

Palma sive Dachel, Alpino.

Palma major, Bellon. (quæ in Aegypto celsissima) Tab.

Palma Tamara, in insula S. Thomæ, Roëlsio in ep. ad Clus.

Palma dactylifera, Linscot. 4. part. Ind. orient. figur. 14.

Pingunt arborem, dein fructum cum floribus & Spatha.

Spatha, Ang.

Dactyli cum palma elate, Matth.

Palma elate, Cord. in Diosc. Lugd. Tab.

Palmarum fructus, & flores & elate, Dod.

Caryotæ, Carotides, fructus palmæ dactyli, Cast.

Palmarum fructus sive dactyli, Lob.

Fructus dactyli in Italia, Caryotæ verò Dioscoridi & Plinio, Cæs.

Palmarum excelsum sylvá, in Arabiæ deserto Rauvvolfius transivit, & tres species Dactylorum observavit: 1. quales ad nos adferuntur: 2. penitus rubros: 3. flavos, primis minores sed sapidiores, qui à Serapione Hayron nominantur.

Palmae cerebrum sive medullam, *ἐνέφαλον* Græci vocant, qua vescantur, ut etiamnum in Alexandria & quidem cruda, cinaræ etenim saporem refert: solent Aegyptij rustici palmas abortivas requirere, quarum cacuminibus excisis, candidam medullam eximunt & venalem proponunt. Varia palmarum genera sunt, spinosum in Creta, differens à Cephaloni sive pumila Palma, Bellon.

II. Palma minor.

Χαμαίριψις, Theoph. 2. hist. 8.

Chamærops, Plinio l. 12. c. 4.

Palma humilis, Matth. Cæs.

Cefaglioni, Ang.

Palma minor, Gesn. hort. Tab.

Chamæripes, Dod. Adv. Lugd.

Palmites, Lob. Garz.

Palma Chamærops Plinij, Lugd.

III. Palma humilis exotica.

Chamarrippe peregrina: & ejus fortè folium,

Clus. exot. l. 4. c. 12. & 13.

IV. Palmæ sylv. in Cambaya similis, Garz.

V. Palma Americana fructu racemoso.

Palma Yuri dicta, Lerio in part. 3. Ind. occid.

Palmarum in America quatuor aut quinque genera reperiuntur: inter quæ frequentissima ea, quam Gerau, alia quoque quam Yri vocant: hæc fructu est rotundo ad effigiem racemi, tanti ponderis, ut ægrè una manu subleuetur, sed nucleus tantùm Cerasi crassitudine edulis, &c. Lerijs.

VI. Palma manicam Hippocraticam referens.

Palma faccifera, Clus. exot. l. 1. c. 2.

Ex insula maris Atlantici faccifera dicta, quia forma illi colo seu sacco, quale vinum aromatites percolare solent: in quibus nuces orbiculares durissimæ continebantur.

VII. Palma Americana spinosa.

Hairi Theveti, Lugd.

Ayri Brasilianis, Lerio in desc. Brasil. five Am. part. 3.

Ebenum esse multi existimant: quia lignum ferri modo in aqua sidit, ex quo Barbari enses & sagittas, qua ferreas loricas penetrare possunt, conficiunt: fructu est rotundo, pilæ lusoriæ magnitudine (cui nucleus ut nix albus, minimè tamen edulis inest, Lerio) simili facie, nomine Kayama Oviedus descripsit.

VIII. Palma vinifera Theveti, ex qua incisa succus effluit, qui vasis terreis excipitur, & in quotidianam potionem, quam Mignol appellant, in promontorio Æthiopum (nunc promontorium Viride nominatum) reponitur: quæ suavissimi gustus, quamvis ejusdem arboris fructus, qui parvi sunt dactyli, acerbi sint nec facile edi possint. Sic ex palma Cichorin similis succus elicitur, Lugd.

an Palma cum grandibus folijs, ut unum viro contra pluvias regendo satis sit, quæ pertere-

brata & tubulo immisso vinum copiosum, gustu Hispanico simile profundit, quod Vinum Palmitem Hollandi vocant: par. 5. Ind. or. fig. 2.

IX. Palma vinifera fructu ex arboris trunco spinoso.

Palmitas, cujus fructus pineæ nuci similes, Linsc. part. 3. Ind. or. c. 10. & part. 4. fig. 16. & part. 5. fig. 2. num. 7.

Palmites arbores vinum exstillantes non secus ac arbores Cocos, part. 4. Ind. or.

Palmites arbores ramis & frondibus carentes, fructu ex stipite Ananas non dissimili, grana plurima instar punicæ alicujus continente, par. 6. Ind. or. c. 38.

X. Arbor fructu nucis pineæ specie.

Melenken Theveti in Necumere maris Indici insula, Lugd.

Huc referri possunt

Palmæ aliæ, quarum fructus Cola dicitur, nuci pineæ majori similis, pulpa quadruplici, intus colore rubicundo castanæ forma continens: Pigafet. desc. regni Congiani l. 2. c. 1.

XI. Palma humilis longis latisque folijs.

Palma, quam in Cypro crescere Theophr. 2. hist. 8. scribit, quibusdam: quod Guil. in The. refutat, quia hujus fructus sapidus non sit, cum Musæ longè suavissimus sit.

Pala Plinio l. 12. c. 6. major alia pomo & suavitate præcellentior, quo sapientes Indorum vivunt: folium alas avium imitatur, longitudine trium cubitorum, latitudine duum, &c. arbori nomen Palæ, pomo Arienæ.

Musa, Maum & Amusa, Serapioni, Avicen. Indis, Quelli, & Guinensibus Bananas.

Musa, Matth. Dod. gal Bellon. Guil. Ad. Rauv. Cæs. Cast. Frag. Tab. Lugd. Garz. cui & Ficus Martabanis.

Palmæ species pumila quæ Musas fert, Gesn. hor. Musa Serapionis, Lob.

Musa sive Ficus Indica, Acoftæ, Lugd. app.

Poma paradyfi, Lud. Romano, hujus enim arboris fructum Adamum comedisse volunt.

Dudaim in Biblijs: Phyximilon Æschylo: Margraita Græcis & Latinis: Muz & Gemez, Mauritanis: Ficus Pharaonis, Kasi: Melapolanda, Indis orient. At Indis occid. Platanus: Abella, insulæ D. Thomæ inquilinis dicitur, teste Guil. in The.

Mauz, Alpino.

Mauze Theveti, Lugd.

Huc referri debet,

Paquouere Americanorum, Theveti.

Musa pacouere Lugd. qui figuram Theveti à priore diversam exhibet.

Hujus folijs gummi Elemni, aliquando & Sacchari panes involvuntur.

XII. Musæ affinis in regno Catay.

Photel, nonnullis Ficus Pharonis, Thevet. Lug.

XIII. Musæ affinis altera.

Banam, fructus in regno Congiano, forma & gustu Musæ Ægyptiacæ: par. 1. Ind. or. 1. 2. c. 1.

XIV. Palmam referens arbor farinifera.

Zagu, Ferd. Lopez.

Sagu, Pigafettæ, & ad Cluf. cur. post.

Arbor vasta in regno Fanfur, Polo Veneto.

Arbor farinifera, Cluf. exot. l. 1. c. 3. & 16. Lugd. & Claudio Dureto.

In Ternate insula Æquatori proxima provenit, cujus summum fastigium in caput orbiculatum instar Brassicæ capitatae extuberat, in cujus meditullio farina, ex qua panes fiunt: sicut etiam apud Amboënses, & panes & alia cum lacte fercula conficiuntur.

Arborem quandam in insula Ternate detruncant, findunt, ligna fissa tamdiu tondunt, dum farina decidat, quam Sagge nominant, ex qua panes candidos quadrilateros conficiunt: par. 5. Ind. orient. At parte 8. panis Sagu Molucensium, ex radicibus arborum confectus dicitur: quare Leriis in descript. Brasiliæ, putat farinam non ex ligno attrito, sed ex radicibus Aypi & Maniot confici.

XV. Arbor exotica fructu dactylis simili.

Arbor in Æthiopia, Theveto, Lugd.

In regno Senegæ, arbor ex cujus nucleis oleum expressum cum aqua mixtum, pocula & pileos croceo colore tingunt.

XVI. Genus fructus palmulis simile, sed ut piper linguam exurens, Linsc. part. 3. Ind. or. 10.

XVII. Arbor folijs amplissimis fructu cucumeris forma.

Bonannas part. 7. Ind. or. fig. 4. & part. 5. c. 7.

Bannana: part. 6. Ind. or. & part. 8.

Folia tantæ magnitudinis, ut virum aliquem cooperire possint.

Huc referri potest

I. Ficus Indica fructu racemoso folio oblongo. an Uva quam ex benedicta terra Moyfi attulerunt?

Platanus, Oviedo: & part. 4. Amer. c. 28.

Platanus Indica: part. 9. Ind. occid. l. 4. c. 21.

Daracht, Moris ipsa arbor dicitur: Avicenna, Serapio, Rhafis meminere, Paludanus notis in Linscot.

Ficus Indica, Linscot. 4. part. Ind. or. 11. & fig. 11. Pacoaire frutex, (ad Musam Matthioli accedere cenfet) Leriis 3. part. Ind. occid. 12.

Platanus sive Bonannas, part. 9. Ind. occid.

At fructus dicitur

Bavanas, Patan, Prian, Quelli Indis, pacona Brasilianis, Linscot. l. c.

Paco, Leriis l. c.

Pacona, part. 3. Amer. ep. 1. de Brasil.

Poma Paradyfi, Brocardo ter. san. & desc.

Davanas fructus, part. 2. Ind. or. 4.

Vannanas seu Ficus Indica, in Sumatra, part. 4. Ind. or. c. 4.

Arbor Vannanas: part. 8. Ind. occid.

Genera plura: 1. cæteris crassius, Figos Dorta, Fici aulici Lusitanis dicuntur: 2. minus Seneryn dictum: 3. Cadolyn: 4. ficus nobilissimi Chyncapoloyn nuncupantur, Linscot. l. c.

Folia hujus, quæ ulnam longa, tres Spithamas lata (lapathij aquatici sex pedes longa, duos lata, Leriis) in variam supellectilem Indis in Goa cedunt, quibus & Turcæ papyri loco utuntur. Surculus sæpè 200. ficibus prægnans est, uvarum modo in se compressis: acini ex quibus dependent, sæpè in tantam molem grandescunt, ut à binis bajulis transversa pertica vix gestari queant: Toto anno fructifera est, & Indis commeatum quotidianum largitur: Linsc.

Ex folijs in insula Capul, supparum conficiunt, quo corporis partem inferiorem & pudenda tegunt: part. 9. Ind. occid.

Alia Platanii adhuc in India reperiuntur, exiles & candidi, quas in Hispaniola Dominicos vocant: alibi etiam crassiores, & rubentes proveniunt: Joseph. Acosta l. 4. c. 21.

II. Ficus Indica fructu racemoso altera. an Ficus Indica circa Acesinum amnem nascentis, Theoph. 1. hist. 12. 4. hist. 5. & 2. cauf. 14.

an Fructus arboris Gaguey, Oviedo.

Arbor peregrina fructum similem ficui gerens, Cluf. exot. l. 1. c. 11.

Huc referre oportet

Fructum exoticum tertium, Cluf. l. 2. c. 19.

Palma nucem ferens.

I. Palma Indica coccifera angulosa.

Jausial Indi, id est, nux Indica, Avicennæ.

Nux

Nux Indica, Matth. Adv. Lob. Cæs. Cast. Lugd.

Nux Indica grandis, Cord. hist.

Palma in India nascens, Theophr. Arnano, Straboni, Guil.

Coccus Indica, Lac. Frag. (ap.

Palma Indica Garziæ, quæ & Elephantis, Lug.

Nux Indica 1. & 2. Tab.

Palma nuces Indicas Coccus dictas ferens, Pigafettæ in desc. regni Congiani, sive part. 1. Ind. orient. lib. 2. cap. 1.

Palma Indica sive Cocos, par. 9. Ind. occ. l. 4. c. 26.

Palma seu nucifera arbor Indica, quæ Arabibus Maro, Indis Tengamarian & Lanha: at nux, Arabibus Narel, Indis Tenga, Lusitanis Coquo, Linsc. part. 4. Ind. orient. c. 12. & fig. 11.

Palma Indica Coco vocant ut & fructum: part. 9. Ind. occid. additam.

Cocos sive nux Indica: part. 8. Ind. occid.

Coques nuces, ex cujus corticibus, corbes parant: part. 9. Ind. occid. additam.

Palma Cocoichne, palma indica nucem Indicâ ferens, quas Linscottus rotundas pingit, cum ex Guinea triangulares advehantur, nisi forte succo plenæ rotundiores sint, Roëlsius in ep. ad Cl. ubi Linscotti figura à Clusio reprehenditur.

Fructus Lusitanis Coco & Coquen dicitur, ob tria foraminum vestigia, quibus Cercopitheci caput repræsentant: & nucleus inclusus siccatus, Copra nominatur, qui fructus & victum & amictum Indis suppeditat, & omni tempore nuces fert, Linsc. l. c.

In Caryotarû genere, quas Plinius Nicholaos appellat, aut quod Pateton vocat, esse volunt.

Liquorem colligunt ex nuce, quem Suram nominant: & Ambonenses Vinum de palma: & quomodo vinum ex his fiat, ostenditur ad Clus. cur. post. Ex hoc spiritum eliciunt, qui incolis Arack, alijs Fula, sive Mype, id est Vinum sublimatum dicitur: sed & alio modo distillata Sura, Uraca fit. In summa ex hac Palma, fructus, oleum, lac, mel & acetum colligunt: ex cortice ligneo pocula, ex paleaceis nucum integumentis, funes ad naves, foliorum denique quoque usus existit.

Genera Cocos seu Palmæ Indicæ quatuor sunt: 1. nucum jam dictarum, ex quibus Indi universi omnem suum victum quærunt: 2. Lusitanis Arraquero: quæ Areccam fert: 3. daçtyli-fera, Tamar: 4. Lantor dicta, ex quo Indi papyrum suum quærunt: 4. part. Ind. or. c. 3.

II. Palma coccifera figura ovali. (Garz. Coccus de Maldiva, Garz. Acoftæ, Frag. Clus. ad an Nucum genus peculiare contra venena, in insula Melandyna, Linsc. part. 2. Ind. or. c. 15.

Fructus argento includuntur, ut & priores: aliquando prægrandes admodum, interdum exigui in littus ejecti reperiuntur.

III. Palma Javanensis longissimo folio. Lantor, è Coquos seu Nucum Indicarum classe, folia viri longitudine proferens, part. 4. Ind. or. c. 3. & 6. fig. 15.

Fructum fert pusillum Cerasi magnitudine, qui nucleum caros dictum continet: hanc Palmam aliqui primæ femina existimant.

IV. Palma coccifera ex Guinea.

Avellanæ Indicæ species, Matth. Lugd.

Avellana Indica, Lob. Tab. (Garz.

Fructus 1. cum Cocco affinitatem habens, Cl. ad Palmia Ady Roëlsio in epist. ad Clus. qui an sit Palmæ Caryotides Diosc. & Galeni, dubitat.

Fructus Abariga incolis, Caryoces & Carcoso Lusitanis, Citrij mali magnitudine, ex cujus pulpa oleum exprimunt, id edulij miscentes: ex germinibus succum colligunt, quo ut Vino inebriantur.

V. Palma coccifera Brasiliiana.

Sabucaje pomo est ambobus pugnis ampliore, forma calycis, in quo nuclei amygdalinis similes, etiam sapore, Lerio 3. part. Ind. occid. c. 12.

VI. Avellana angulosa villis obsita si modo à priori diversa sit.

Fructus peregrinus 3. cum priore magnam similitudinem habens, Clus. exot. l. 2. c. 29. Lugdun.

Tab. Ger. hujus nucleus pro

Fructu peregrino 5. proponitur à Clus. Lug. Tab.

VII. Palma coccifera minor. (Ger.

Palmitas quarum aliquas femellas dicunt, que vinum nullum proferunt, sed fructibus abundant, quorum nucleus juglandis magnitudine, cujus cortice aperto, tres in eo nuces, avellanis similes: part. 6. Ind. or. c. 12.

VIII. Palma cujus fructus Cucu.

Κυμιοφόρον inquit Theoph. 4. hist. 2. similis Palmæ, similitudinem in caule & folijs repræsentans: quæ cum aliquantulum increverit bifida fit, iterumque horum utrumque pari modo dividitur: virgas breves nec multas profert: fructum fert magnitudine qua manum impleat, rotundum & oblongum, colore flavicante, succo dulcem & gratissimum, non congestum ut

Palmae, sed per singula discretum, nucleo magno vehementerque duro, &c.

Cuci Plinio l. 13. c. 9. qui eadem ferè quæ Theophrasti, habet.

Cuciophera, Matth. Cam. ep. Lugd. ap. Tab. Ger. Cuciophoron, Ang.

an Nux Indica minor, Cuci Theophrasti, Cord. histor.

Bdellij fructus Cortusi, Clus. hist. Lugd.

Perseæ, hunc fructum adpinxit, Lugd.

Cuci fructus, suo pulvino nudatus, Clus. hist.

Cuci fructus, Linsc. part. 4. Ind. or. fig. 18.

IX. Nuci Indicæ majori affinis fructus Brasilianus.

Fructus exoticus quintus binis foraminibus parte anteriore, Clus. exot. l. 2. c. 16.

X. Nucula Indica ex Guinea.

Nucula Indica, Adv. Lob. ico.

Nux altera, Clus. exot. l. 2. c. 26.

Nucula Indica secunda, ad Clus. cur. post.

Ex folijs liquor exprimitur, aut ea in aqua decoquuntur, eoque pro potu utuntur: at ex fructu panem suavem conficiunt.

XI. Palma cujus fructus selsilis Faufel dicitur. Faufel Serapioni: Filfel & Fufel, Avicennæ.

Avellana Indica, Matth. qui una tabella triplices fructus pingit, ut & Lugd. hic tamen & nucem ex Clusio adposuit.

Faufel, id est Avellana Indica, Cord. hist. Frag.

Faufel sive Areca, Garz.

Areca sive Faufel, Clus. in Garz. Lugd.

Avellana Indica cujus fructus Areca, Acoftæ.

Areca palmæ species, Scalig. Vartomanno, cui fructus Cofsol, & Lug. Romano Chofola, Lugd.

Areca, Cast. Tabern. Ger. hi duo & arborem & fructum, tam hujus quam sequentis, una tabella proponunt. (Lob.

Faufel cum suo involucrio & eodem exutu, Adv. Nuci Indicæ affinis fructus, Areca, Cæf.

Palmae Indicæ altera species, quæ Lusitanis Arequiero, quæ fructum Arecca seu Faufel parit, Linsc. 4. part. Ind. or. c. 5. & fig. 11.

Arecca & Arrequa, Supary, Arabibus Faufel fructus dicitur, Linsc. 4. part. Ind. or. c. 16.

Genera tria: 1. latere uno presior, altero latior & major: 2. minus, nigricantius, durius, Checanyn dictum 3. à cujus masticatione homo ac vino inebriatur, Linsc. l. c.

XII. Palma cujus fructus oblongus Faufel similis,

Avellanæ Indicæ genus oblongum, Clus. in Garz. Lob.

Nux oblonga quæ Faufel cum suo involucrio magnitudine æquat, Lugd. cui Avellana Indica 4. ordine in tabula.

XIII. Palma fructu nuce juglandis minore & rotundiore.

Alia species Coquillo dicitur, in Chile fructu suaviore, part. 9. Ind. occid. l. 4. c. 26.

XIV. fructus exoticus Faufel affinis.

Fructus exoticus 2. à Clutio, Clus. exot. l. 2. c. 23.

XV. Fructus Javanensis quadrangulus cortice reticulato spadiceo.

Peregrinus fructus *τετραγωνος* prægrandis, alterius Palmæ fructus fortè, Clus. exot. l. 2. c. 5.

Hunc cum pluribus alijs à D. Hooft Guillemi, Amstelrodamo accepit.

XVI. Nuci de Coucul quæ gemini pugni magnitudine sit, quæ parvis granis esui apris, atque Avellanæ instar dulcibus plena sit, meminit Bellonius obs. l. 1. c. ult.

XVII. Couroq, fructus Brasilianis, ex quo oleum exprimunt curandis vulneribus præstantissimum: Lerijs, vel 3. par. Ind. occid. 10.

Palma squamoso fructu.

I. Palma conifera ex Guinea squamis ad pediculum conversis.

Palma pinus sive conifera, Adv. Lob. ico.

Palmapius sylvestris, Lugd.

Peregrinus fructus squamosus, Clus. in auctar. ad exot.

Fruticis aut arboris exoticæ ramus cum fructibus squamosis, Clus. cur. post.

Includitur nucleus durus, venosus, qualis interdum pro insigni aliquo lapide obruditur.

II. Palma conifera squamis sursum cōversis. Fructus peregrinus abiegnae nuci similis, Clus. exot. lib. 2. cap. 3.

III. Palma conifera squamis à prioribus differens.

Palmapius sive conifera Penæ, Lugd.

Palmapius, Cast. app.

Palma conifera, Tab.

IV. Fructus squamosus orbicularis major juglandis magnitudine.

Fructus peregrinus squamosus tertius, Clus. exot. lib. 2. cap. 3.

V. Fructus squamosus orbicularis minor, avellanæ magnitudine.

Fructus peregrinus squamosus secundus, & fructus

fructus Cannę de Bengala creditur, Cl. ex. l. 2. c. 3.

VI. Fructus squammofus orbicularis fulcis rectis, obliquis & tranſverſis.

Guayauę fructus elegantiffimus, Cl. ex. l. 2. c. 4.

Guanavanus, part. 9. Ind. occid. c. 28.

Variat fructu cordis effigie viridi: item orbiculari crocei coloris.

VII. Fructus squammofus pyriformis.

Fructus aspero cortice ex Baly infula, Cluf. ex. lib. 2. cap. 4.

VIII. Palma fructu aculeato ex arboris trunco prodeunte.

Jaca, Garz. Acoft. Frag. Lugd.

Jaca minor, Caft.

Jaceros in Calecut, Ludov. Romano.

Jaaca & Jaqua, Linc. 4. p. Ind. Or. c. 6. & fig. 16.

Fructus melonis magnitudine: quoddam genus adeo auget, ut ab uno homine ægrè attolli queat: Duplex est, alter & præstantior Barca: alter Papa aut Girafol appellatur.

IX. Arbor fructu Anancs ex caudice emergente, nucleis turgente.

Arbor sine folijs seu ramis, in Infula minore S. Marię part. 4. Ind. Or. c. 6.

X. Arbor Indica fructu racemoso erinaceo.

Erinaceus Lusitanorum, Linc. p. 4. Ind. Or. fig. 16.

Fructus in Baly Infula pomi ferè magnitudine, aspera & spinosa cute testus.

XI. Fructus cortice squammoso.

Fructus ex Bally pyri magnitudine, cortice instar piscis squammarum aspero, nucleo uno vel altero, Linc. par. 3. Ind. Or. 39. & par. 4. c. 6.

Nuces exotica.

I. Nuculę saponarię non edules.

Arbores, quę à precarijs sphæruleis & à saponem cognomen acceperunt, folijs filicis, Oviedo hist. Ind. Lugd.

Sphæruleę saponarię Oviedi, Monardi.

Fructus exotici 16. Cluf. ex. l. 2. c. 16.

In Hisp. fructu integro cum aqua pro saponem utuntur: ex officulis sunt corollę ebenis similes

II. Nux vomica in Officinis.

Nuces vomicę Seplassijs, quas Methellas genuinas crediderunt, Matth.

Nux vomica communis, nec vomica est, nec metella, Ang.

Nux vomica, Cord. hist. (cui & canina) Caft. Lugd. Tabern.

Nux metella, Lac. vulgò & Fungus orient. Cæs.

Nux metella vera, Vomica officinarum, Lon.

Vomica officin. falso Metella, Guil.

Tithymali myrsinitis fructus, Fuch. comp.

Nux vomica, fortè Cutſchula, Rauvvolf.

Homini noxiam dicit Matth. innoxiam Milichius & Renodæus: potiones somniferas ex his se parasse, Brassavolus scribit.

III. Nux metel officinarum oculata.

Nux metel communis, Vomica non est, sed potius Metel verum, Ang.

Nux vomica, Lac. vera, Metella officinar. Lon.

Nux methel sive methela, Lugd.

Hippomanes Cratevę quibusdam, Eid.

Fructus peregrinus sextus, Cluf. exot. l. 2. c. 30. & in altera tabula, Lugd. Tab. & Ger.

Nucum genus gallis tum forma tum magnitudine simile, Ind. Or. part. 4. c. 8.

IV. Cocculę Officinarum.

Baccę cotulę Elephantinę Germanis pharmacop. Matth. epist.

Solani furiosi fructus, Cord. in Diosc.

Cuculi fructus Solani furiosi in Ægypto, Eid. h. Coco de levanti, quidam fructum Tithymali paralij esse putant, Lac.

Grana orientis, Cornaro.

Nux vomica fortè, quę officinis Galla orientalis, Cæs.

Cuculus Indicus, Caft.

Cocculę orientales, Doam Sames in Halepo, Rauvvolf.

Coco orientalis, Frag.

Cocci orientales, Tab. Ger.

Baccę orientales & piscatorię, Condroncho.

Hę sæpe racematim pediculis hærentes, hederę corymborum modo ex Alexandria adferuntur. Pro pediculis nullum præstantius remedium inventum, Condronchus peculiari de his baccis tractatu scribit.

Quidam Solani manici, quidam Tithymalli, quidam Clematidis fructum opinantur.

V. Anacardium: fructus hic veteribus Græcis incognitus censetur, quem recentiores Græci *αναναρδιον*, à cordis cum primis rescicati, tum similitudine, tum colore nominarunt. Baladar Arabibus, ut Serapioni.

Anacardium, Matth. Lac. Cord. hist. Lon. Caft.

Garz. Acoftę, Frag. Lugd. Tab. Ger.

Anacardium, Arabibus Balado, Lusitanis Faba

Malaccana, ex qua viridi Achar conficiunt, id est, sale & aceto maceratum condiunt, Lincot. part. 4. Ind. Or. c. 29.

Anacar-

Anacardus five Anacardium: Persea forte Plinij Cæs.

Variat: nam quod in Malavar, oblongiore porrecto collo est, eo quod in Sunda prodit.

VI. Anacardij alia species.

Acajon, Theveti, Lug. Lerio 3. par. Ind. occ. c. 12.

Cajous Acoftæ, Cluf. ad Garz. Lugd. Ger.

Cajos, Linsc. part. 4. Ind. or. 9. & fig. 13.

Castaneæ quæ ex Indijs adferuntur: Rondil. cap. de memoria deperdita.

Anacardij aliud genus, quod Cajous, Frag. Tab. Fructus peregrinus 7. Cluf. ex. l. 2. c. 30. & in tab. altera, Lug. Tab. Ger. nux est Cajous immatura.

Fructu ovi anserini forma, cujus extremo nux leporini renis figura (cujus nucleus suavissimus) adnascitur: ex fructu Canibales potio- nis genus conficiunt.

Arbores venenata.

I. Arbor fructu orbiculari venenato.

Penoabsou Theveti, Lugd.

Arbor in America portulacæ folijs, & in fructu quolibet nuces senæ amygdalis similes, in singulis singuli nuclei, ad vulnera sananda, ut & oleum ex ijs expressum, utile.

II. Arbor fructu pilæ magnitudine.

Arbor venenata 1. Theveti, Lugd.

Hujus succo Canibales sagittas imbuunt.

III. Arbor succo venenato, radice esculenta.

Arbor venenata alia, ex qua scarificata succus mortifer emanat, radice tamen esculenta, ex qua farinam, qua vescuntur, faciunt, Thev. Lug.

IV. Arbor fructu venenato, radice venenorum antidoto.

Arbor Baxama, cujus & umbra & fructus suffocant: cum tamen radix in alijs regionibus, venenorum antidotus sit, ut & fructus qui Rabaxit vocatur, Theveto, Lugd.

V. Arbor brassicæ folio excelsissima Americana.

Uhebebasou fructu pedis longitudine, quo apum examina nutriuntur, Theveto, Lugd.

HERBAE ET ARBORES

admirandæ.

I. Planta sanguineos sudores excitans, in epist. ad Monard.

II. Herba mortem aut vitam in morbis præ- nuncians, Monard. Lugd.

III. Baharas in Judæa radix colore flammæ asinilis, circa vesperam veluti jubare fulg- rans: quæ accedentem & evellere cupientem

tam diu refugit, nec prius fugam sistit, quam urina muliebri, aut menstruo sanguine con- sperfa fuerit, Joseph. de bello Judaico.

cum Aglaophotide five Cynospasto terrestri Æliani: marmaritide Democriti: Cynocephalia & Osiritide Apionis: moly, Homeri: & pœonia non Dioscoridis, sed Galeni, nisi fal- lor, convenit. Guil. pap.

Baaras aut Babras Josephi, ex loco natali, Cast.

IV. Frutex Tartaricus.

Agnus Scythica, Borametz, Sigif. Baroni ab Herberstein in hist. Moscovitica, Scalig. Lugd. Borametz Tartarica, Claud. Dureto, qui eum pingit.

Ex semine Melonis magnitudine crescit fi- gura agni, quem omnibus partibus repræsen- tat & pro carnibus pilos gerit singulari cornu specie, & radix ad umbilicum surrigitur.

V. Arbor venereos stimulos domans: in epist. ad Monard.

VI. Arbor folijs ambulatibus, Pigafettæ.

Arbor in insula Cimbabon, Costæo, Guil. pap.

Arbor mira cujus frondes repunt, Scalig.

Arbor folijs virentibus & ambulatibus, Du- reto, qui eam pingit.

In insula Cimbabon, arbor folijs Mori mul- tum similibus, parte utraq; binos pedes breves & acutos habens, quæ ubi tanguntur, diffugiunt.

VII. Arbor Malavarensis folijs tactu se con- trahentibus.

Arbor in provincia Pudefetan in Asia, Nicolao Conti, Poggio Florentino, Cardano.

Arbor pudica, Scal. Dureto, qui arborem pingit.

Arbor verecunda in Pudefetaniam, Costæo.

Planta in Peru nascens, cujus folia contactu sic- cantur, Francisco Lopez: quam tamen Acuan verum aliqui putant, Clusio monente.

Herba pudica, Lugd.

an Arbor circa Memphim, Theophr. 4. histor. 3.

nascitur peculiaris quædam arbor circa Mem- phim, non folijs, vel ramis, vel tota forma pecu- liare quid sortita, sed eventu: facies enim ejus spinosa, folium filicibus (pennis Plinius) non ab simile: sed cum ramulos quispiam cõtigerit, folia veluti arefcentia & languescencia cõtahi ajunt, deinde paulo post ad vitam redire. Idem fere Plinius l. 13. c. 10. Huic arbori affinis herba, quam l. 10. c. 2. sub Herba viva proposuimus.

II. Arbor aquam fundens.

Arbor perennes aquas è folijs exudâs, Benzoni in insul.

in Insul. Canar. descr. vel Ind. Occid. par. 6. ubi & figura habetur.

Arbor mediocris magnitudinis in Insula Ferro, cui similis in toto orbe non invenitur, Linsc. part. 3. Ind. Or. c. 5.

Arbor in Ferro Insula, quæ incolis Garoë: Hispanis Sancta: veteribus historicis Til vocatur, par. 8. Ind. Orient.

Vide & Cardanum 6. variet. rer. 22.

Ombrión sive Pluvialem Plinij & Solini, hanc Insulam suspicantur. Plin. l. 6. c. 32. in Insula Ombrión vocata, arbores similes Ferulæ, ex quibus aqua exprimitur: ex nigris amara, ex candidioribus porui jucunda. Verùm Benzo & Linscottus, arbori folia Juglandis, quanquam paulò majora & perpetuò viridia, tribuunt, quæ fructum habet in cortice glandis instar pendentem, cum nucleo suavissimo & valde aromatici gustus. par. 8. Ind. Oriental.

In tota Insula nulla aqua reperitur, præter eam quæ ex illa arbore manat, quæ perpetua ac densa nebula, ubi solis æstus non flagrat, circumdat.

IX. Abores quibus ædiculæ superstruuntur. Ceibas sive Cerbas arbor maxima in Ind. Occident. quam homines quatuordecim simul complecti nequeunt, Oviedo, Cardano, Francisco de Bello foresto.

Cerbas arbor in Nicaragua, quam quindecim complecti non possunt. Tantæ crassitie, ut Indi ædiculas supra construunt, Petrus Martyr: pingit Claudius Duretus: vide & part. 6. Ind. Occid. 61.

Ceyba arbor, Leri de Bras. c. 12.

Ceyuas arbor grandis in India, ex quibus Indias Canoas fingunt & excavant, 9. par. Ind. Occident. l. 4. c. 30.

Ligno est fungoso ut Suberis: fructu lana referto & semine bombacis.

Quomodo Indi in arboribus domicilia habeant, duabus figuris exprimitur, in parte 6. Americ. & istorum ædificiorum meminit etiam Petrus de Cieca part. 1. Chronicæ Peruanæ c. 12. & 27. & 29. quæ valde capacia esse scribit, ut plures etiam intregras familias capere possint.

X. Arbor in summo cacumine saltem frondes minimas parturiens, ex cujus trunco integro, Canoas suas exstruunt, Linsc. p. 4. Ind. Or. fig. 21.

XI. Licondo, arbor tantæ magnitudinis, ut sex viri brachijs expansis vix possint circumdare, & tantæ magnitudinis, ut 200. viros cum ar-

mis & remis capere possint, ex cujus trunco excavato scaphas conficiunt in regno Congiano, part. 1. Ind. Orient. c. 4.

XII. Rattiak arbor, ex qua in Virginea lintres fabricant, 1. part. Ind. Orient.

XIII. & XIV. Yga, Yuvera, arbores in Brasilia quas integras decorticant, cortice illæso, ex quo scapham parant, quarum singulæ triginta armatos vehunt: nam cortex pollicaris crassitudinis, quatuorpedes latus, quadraginta longus: par. 3. Ind. Occid. l. 3. c. 25.

Sic ex arboris Yuire vocatæ cortice, tiliaè per simili, funes conficiunt: Leri de Bras. c. 14.

Lintres singuli, ex cortice arborum detracto constant, quos Ygat nominant, tantæ amplitudinis, ut singuli quinquaginta homines capiant: idem capit. 13.

XV. Gelsomoro arboris ab incolis dictæ cortex, in quibusdam Indiæ locis pecunia est: Pigafetta in desc. regni Congiani lib. 1. c. 4.

XVI. Pindo herbæ caules aut Palmarum ramos, ad januas ædium Brasiliani adponunt, Leri de Bras. c. 13.

Arbores anattiferae.

I. Arbor ex cujus ligni putredine vermes, & ex his Anates viventes & volantes generantur, Claud. Duretus arborem pingit.

Hector Boëtius in desc. Scotiaè in Insulis Hebridibus, Klaki avem nominant, in quibus vim procreandi potiùs, quàm arboribus inesse, &c. quæ citantur à Cardano l. 6. de Var. rerum, dubitatione profus digna dicens. Polydorus Virgilius pro fabula habet.

Olaus Magnus scribit, è lignis putridis fungos primùm enasci, ex his aves maritimas, quæ piscibus vivant. Idem confirmat Cornelius Scribonius in epit. hist. de gentibus Septentrion. Alexander ab Alexandro de diebus genialibus: Antonius Torquemada in suo Hexamero: Joh. Baptista Porta in phytognom. Abraham Ortelius in suo theatro. Sic Syl. Giraldo in hist. Hiberniæ, Bernacæ dicuntur, quæ anatis palustribus similes, sed minores.

Bernacles, Ad. & Lob.

Britanniæ conchæ anattifera, Lob. belg.

Anattifera concha, Lon.

Ex furculis arborum conchæ anattifera, Lugd. Conchæ anattifera ex arbore dependentes & trunco adhærentes, Aldroand. de avibus, & lib. de testaceis.

Conchæ vulgo anatiferae, non sunt fructus terrestres, neque ex ijs anates oriuntur, sed Balani marinae species, Colum.

In navigat. tertia Hollandorum per Norvegiam in Chinam Ann. 1596. five in par. 3. Ind. Or. hæc habentur: hoc loco Anserum rubentium ova magno numero collegimus: cujus generis anseres quodannis magna copia in Hollandia ad Wiringam capiuntur: qui quo loco sua ova excluderent, hætenus nemini adhuc comperitum fuit, cum multi eosdem in Scotiae arboribus nasci, frustra contenderint.

II. Arbor ex cujus fructibus in aquam delapsis anates prodeunt, Claud. Dureto, qui ejus figuram proponit.

Arborem in Scotia apud Orcades Insulas reperiri audio, cujus fructus avem Anatam formam habens, producant, Æneas Sylvius in descript. Europæ.

Arbores in Scotia quarum fructus folijs involutus, si in aquam decidat, in avem transmutatur, quam avem arboream vocat, Seb. Munsterus in Cosmogr. Saxo Grammaticus etiam meminit. Arborum quarundam fructus similes cono pini, si in mare decidant, in aves transeunt, quibus etiam in Quadragesima uti licet, Joh. Boterus in sua relat. De his etiam Pierius Valerianus in suis Hieroglyphicis, & Andreas Thevetus, in sua Cosmographia.

Fructus ostraceis non dissimilis arboribus nascens, in tanta copia, ut folium vix cerni liceat: par. 8. Ind. Occid. descr. navig. 1. ipsius Drake. In Guajana, Ostrea in arboribus, & non in terra crescunt, quod in India Occidentali & alijs lo-

cis frequentissimum est: quam arborem Thevetus in sua Gallia Antartica c. 26. describit, addita imagine peregrini cujusdam fruticis: describitur etiam à Plinio l. 13. c. 25. par. 8. Ind. Occid. in hist. Raleigh.

III. Arbor cujus folia si decidant super terram, in aves volantes, si verò in aquam, in pisces mutantur, Claudio Dureto, qui figuram fingit.

Cornu plantabile.

Coronidis loco de Cornu plantabili quædam ex Hugonis Linschotani historia Indica, quæ par. 4. Ind. Or. habetur, qui cap. 17. hæc refert, in Goa Insula, ad hujus nominis civitatem, juxta murorum terminos, locus quidam discretus est, quo omnis generis pecudes mactare solent, in quo animalium caesorum cornua passim objecta jacent, non solum ceu nullius apud Indos usus, sed præcipuè hanc ob causam longius objiciuntur, quod Indis haud exigua contumelia sit, si ei cornu ostendatur, ædibusve objiciatur: ita ut cornu ostendenti, à magistratu pœna constituta sit. Hæc cornua, si illo loco aliquandiu jacuerint, radices in terram defigunt, medulla ejus in plurima quasi filamenta dissecta & protuberante, & hoc modo in solum se immitte: radix brassicæ similis: sicut plures meis manibus evulsi, duas tresve spithamas elongatas, id quod nullo uspiam terrarum angulo similiter fieri comperitum est. Hujus causam veram & immotam qui scrutaretur & assequeretur, nemo quod sciam, uspiam comparuit: nam & terra, in omni illo confinio, valde saxosa & lapidosa est, &c.

SOLI DEO GLORIA.

C O N C L U S I O .

Ulm ad huius Operis in quo DEI Opt. Max. admiranda sapientiam, clementiam ac bonitatem, in tot millibus PLANTARUM creandis, velut digito solum demonstrare voluimus, finem pervenerimus, Tibi DEVS, qui solus immortalis es, tibi inquam, TRINITY & UNITERINO Hygie & Panacea Parenti, sit honor & gloria in sacula, quod pro ineffabili tua misericordia, inexplicabili clementia, inexhausta bonitate (ut qui solus ipsa Bonitas & Sapientia es) mihi misero peccatori tua gratia adfuisi, tuoq; auxilio, ut ea qua nunc supra quadraginta annos, in Plantarum historia adeo admiranda, suspicienda, vaga, Oceanog, imperscrutabili simili, in qua potentiam tuam, sapientiam & bonitatem declarasti, partim varijs & laboriosis peregrinationibus, partim diligenti Botanographorum lectione, partim optimorum virorum communicatione, observavi, & observata Veterum & Recentiorum lectione comprobari cognovi, in hunc Indicem conferre potuerim. Tibi aeternae DEVS, quod me vita & beneficijs, toto vita mea tempore adeo clementer affeceris, mihiq; tua cura spiritum servas, sit laus in sacula. Insuper devoto pectore & supplex rogo, ut porro & mentem & intellectum meum illumines, manum meam regas, ut ea qua solum nomine in hoc opere attigi, & quorum historiam in THEATRO BOTANICO, (cujus Operis hic solum Index est) fideliter tradere & absolvere possim, quod ea ad altissimi tui Nominis gloriam, ad humani generis utilitatem vergant, cum sine Tuo auxilio a nobis nihil, at Tua ope omnia prestari possint. Largire queso tuum S. Spiritum, ut miracula tua in Arborum & Herbarum creatione, explicare queam. Tuo enim jussu, ut cum Sancto tuo Propheta loquar, terra, tertio Creationis die SERPES creavit, Herbas frugiferas, & Arbores fructiferas, qua suo quaque in genere fructum ederent, & in quibus suum semen inesset in terris: tradidisti sexta die homini omnes Herbas, qua sunt in omni terra solo frugiferae, omnesq; arboreo fetu praeclatas Arbores semen parientes, quibus ad alimoniam uteretur. Sic bestijs terrestribus omnibus, aerisq; volucris, & quacunque vitali spiritu animata in terris morantur, his omnem Herbarum viriditatem ad pastum dedisti. Quare o S. TRINITAS meo instituto clementer adesse digneris, quo opus, a multis annis inchoatum, ad felicem finem perducere queam: siquidem

*Nullius sit felix conatus, & utilis unquam,
Consilium si non detq; juvetq; Deus.*

F I N I S .

ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΠΟΝΟΣ.

A P P E N D I X.

ALIQOT PLANTARUM DE- SCRIPTIONES ADPONERE L U B E T:

Ad pag. 75. post Allium Pyrenaicum ponatur.

ALLIUM sive Moly Virginianum: folijs est gramineis angustis, palmaribus, nervosis acuminatis, per margines non nihil asperis, & cauliculos superantibus: cauliculis semipalmaribus, umbella ceu in Moly luteo insidet, quam flores plures purpurocærulei oblongis pediculis donati, ijq; trifolij insident: at umbellæ folia bina oblonga, ut in Allij sive Moly montani speciebus, sed latiora, subjiciuntur. Hoc Phalangij Virginiani nomine Lutetia ex horto Jo. Robini, D. Georgius Spörlinus Basileensis, Medicinæ candidatus, in hoc studio versatissimus, unà cum alijs multis, Anno 1622. misit.

Ad pag. 138. lin. 21.

BOTRYS ambrosioides Mexiocana: radice est oblonga, fusca, capillaribus fibris cincta, intus candida: caule pedali, etiam altiore, sed cubitum non superante, eoq; subrubente quandoque, rotundo, striato, pilis levissimis & rarissimis aspersis: folijs pallidè virentibus, Atriplicis sylvestris vulgaris forma similibus, oblongis, sinuatis, pediculis oblongis donatis & absque ordine caulem ambientibus: ad singulorum exortum, ramuli unciales, ut in Atriplice emergunt, pluribus velut capitulis alternatim dispositis, onusti, quibus singulis foliolum exiguum subjicitur, quibusq; apertis flosculi exigui, luteoli, ut in Botry conspiciuntur, hisq; semen minutum copiosumq; succedit. Planta annua est, ex semine deciduo sese propagans. Et licet tota planta primo intuitu Atriplicem referat, ita ut Atriplex Mexiocana dici possit: attamen propter odorem gravem quidem, sed non ingratus, & saporem aromaticum ad Cuminum accedentem, & propter florum & seminum copiam, ad Botrym referre maluimus: hocq; primum nomine Parote Mexiocani in horto Cl. Doctoris Plateri Anno 1619. crevit.

Ad pag. 141. lin. 34.

MILLEFOLIUM aquaticum cornutum minus: hoc priore longè minus, quod pro radice fibellas capillares tenuissimas habet: ex qua cauliculi palmares, pilo tenuiores quos foliola plura, etiam quovis pilo tenuiora & brevissima orbiculatim ambiunt, quæ simul juncta lentis magnitudinem non equant: ex quorum medio pedicelli tenuissimi prodeunt: flores necdum observavimus. Hoc in fundo paludum Michelfeldensium D. Spörlinus, Anno 1621. reperit.

Ad pag. 184. inter Aconitum & Doronicum.

DORONICUM Americanum laciniato folio: folia habet atrovirentia non nihil hirsuta & aspera, in quinas lacinias divisa, quarum quælibet uncias quinq; vel sex longa, duis lata, in acumen definit & per margines profundius incisa est: quarum tamen media in summitate trifida: caulis est rotundus, striatus, lævis, circa cujus summitatem folia ex rotunditate acuminata, non quidem laciniata, sed per margines profundius incisa: caulis summo flos magnus luteus Doronici forma, folijs luteis oblongis discum ambientibus, quare ad Doronicum retulimus: licet Aconiti Americani nomine Lutetia D. Spörlinus miserit, (ex horto Vespas. Robini Botanici Lutetiani seduli, à quo multa nos expectamus) & ad viri altitudinè assurgere scripsit.

Ad pag. 242. lin. 28.

LYSIMACHIA lutea corniculata: planta est ramosa ad viri altitudinem assurgens, forma ad Lysimachiam latifoliam purpureâ siliquosam accedens: hæc ex radice oblonga alba, digitalem crassitudinem superante, paucis fibris capillata, caulis exsurgit initio rotundus, at supra medium, ob plurimos ramos angulosus, subcinereus, lævis, statim à radice in breviores, mox majores ramos, hicque in alios latè expansos, brachiatus, qui rotundi, paucissimis pilis donati,

nati, hinc inde maculis parvis rubentibus variegati, ex quibus tanquam ex poris pilus prodit. Folia statim ad radicem plura, oblonga, palmum superantia, latitudine unciam vix excedentia, quæ crassa, pallidè virentia, lævia, in acutum desinentia: quorum inferiora quandoque laciniata, reliqua verò obscurè sinuata, per quorum medium costa alba, ut in *Lysimachia Chamænerion* dicta, excurrit: ex alarum finibus pediculus articulatus & rotundus prodit, cujus pars supra articulum triuncialis fistulosa, cui flos magnus, flavus, quadrifolius, extra folia effertur: qui cum primo florere incipit, quadrangulus est, quo aperto, verum Sole tantum lucente, in ejus medio stilus conspicitur, qui viridis ad articulum usque descendit, & apicibus quatuor sulphurei coloris, crucis in modum dispositis, donatus est, quem stamina octo circumstant, quorum quatuor singulis folijs adposita, alia quatuor ipsis interjecta sunt: hisque singulis capitulum oblongum albicans insidet: ipsi verò flori, calycis in modum, folia quatuor oblonga, angusta, pallida subjiciuntur. Flos odoratus est, non nihil ad Keiri, vel potius *Liliasphodeli* lutei odorem accedens, ultra diem non persistens; cum is qui sub vesperam aperitur, ad sequentis diei vesperam flaccescat, unde *Ephemerum* dici meretur. Flore, cum pedicello ad articulum delapso, altera pediculi pars sesquiuncialis, sensim ad uncias binas, etiam ternas oblongatur, & in siliquam sive corniculum abit, & propter semen copiosum, nigrum, parvumque quod continet intumescit: quod ubi maturuit, ipsa cornicula quæ utrinque ad caulis latera numerosa sunt, in quatuor partes dividuntur. Hujus semen, *Lysimachia* Virginiae nomine anno 1619. Patavio accepimus, quod Vere fatum, tota ætate & hyeme sine caule remansit: at sequenti anno, circa Veris finem calescere, & Junio florere cœpit: nunc verò ex deciduo semine (annua enim planta est) autumno delabente, singulis annis in hortulo meo copiosè & usque in autumnii finem floret. Matthioli *Ephemerum* esse suspicatus sum, sed cum nullas, nisi *Dioscoridis*, notas adposuerit, nil pronunciare licet.

Ad pag. 258.

LITHOSPERMUM angustifolium umbellatum: cauliculo est palmo minore, rotundo, quem folia strictissima, oblonga, nonnunquam

utrinque bina, ambiunt, in cujus summitate flores quasi in umbella dispositi, cærulei, parvi, oblongi, cavi, per ora in quinque crenas divisi. Hoc ex horto Patavino, ante plures annos D. Heyl, nunc Dantisci medicus, attulit.

Ad pag. 268.

VIRGA aurea Mexicana: ex una radice caules plures, non nihil tamen reclinati, assurgunt: circa quos folia palmaria, sesquiunciam lata, crassiuscula, splendentia, in summitate tamen multo breviora: ex foliorum alis ramuli prodeunt, quibus flores saturatè lutei, sursum spectantes & unam tantum caulis partem occupantes, insident. Lutetiæ in horto Robini D. Spörlinus collegit.

Ad pag. 299.

VITIS Virginia: folijs est *Vitalbæ* non nihil similibus, sed multo latioribus, rotundioribus & tenuioribus, viticulis suis alte scandens, & suis claviculis arbores comprehendens, cujus fructus corymbis hederaceis similes esse dicunt. Lutetiæ in horto Robini D. Spörlinus legit.

VITIS Canadensis nomine, ex eodem horto misit alterius fruticosæ plantæ folia, tria in uno pediculo, instar foliorum *Trifolij* disposita, pediculo longo glabro, folijs latis, crassis: quod si pediculis aculei additi forent, arboris *Coral*, quam *Clusius* in *Append. histor. sue rar. plantarum* descripsit, pronunciam.

Ad pag. 414. post lin. 37.

II. Rhus Virginianum: arbuscula est *Rhoë* vulgari major, folijs multo majoribus, acutioribus, mollioribus & viridioribus, quorum quælibet pinna, uncias quinque & sex longa sunt, & sequentis quod ex *Tupinambault* habemus, longiora, latiora, profundius crenata & viridiora: folia verò superiora *Jasmini albi* folijs similia sunt: rami ex stipite pullulantes, tenella cervorum cornua, ex cranio modo erumpentia, referunt: similiter enim hirsuti sunt, eundem colorem, eandem figuram habent: spicam, *Rhoë* vulgari multo majorem habet. Ex eodem loco habemus.

Ad pag. 444. b.

PRUNO Sylvestri affinis Canadensis: frutex est sesquicubitalis, caule lignoso, rotundo, atrobubente cortice vestito, in ramulos brachiato: folia habet *Rutæ Hypericoidi* similia: flores, *Pruni sylvestris* floribus similes, sed multo

minores, copiosos, candidos, pediculis oblongis uncialibus & capilli modo tenuibus, caliculis virentibus sustentati, insidentes; in quorum medio, filamenta plura exigua & tenuissima: flos nullo fructu succedente, Lutetiæ in horto Robini decidit: qui Hypericum frutescens nominat, & è Canada allatum asserit.

Ad pag. 432.

RICINUS Americanus folio Staphisagriæ: hujus ramum habemus cubitalem ferè, lignosum, crassum, rufescentem & circa foliorum extortum hirsutum, quem folia pallidè virentia, pediculis oblongis & hirsutie asperis donata, ambiunt: folia inferiora, ad foliorum Ficus formam nonnihil accedunt, & in lacinias quinque divisa sunt: superiora verò, quæ Staphidias agriæ folijs similia, in ternas lacinias secta sunt: omnia verò per circumferentiam crenis acutis exasperantur & nonnihil pubescunt, ita

ut tactu mollia sint: caulis summitas in ramulos aliquot villosos dividitur, quibus flores quinquefolij, ex intensa purpura rubentes (ut figura pictor expressit) insident. Plura non licet, cum solum ramum siccum, cum figura coloribus illustrata, Ricini Americi folijs Ficus nomine anno 1621. Verona ab insigni Pharmacopœo & Botanico, D. Johanne Pona, una cum alijs elegantissimis acceperimus: & quotidie, ex Illustr. & Magnifici Dn. Nicolai Contareni Senatoris Veneti, instructissimo viridario, multa pulchra & exotica, ipsius opera, accipimus: pluraque quotidie ab ejusdem filio Francisco Pona, Philosopho & Medico apud Veronenses clarissimo expectamus, & non solum plantas & semina; verum etiam Naturæ *παιδείαν* Parentis sui, duplici Indice ab ipso complexum, veluti nuper ad nos perscripsit.

A P P E N D I C I S F I N I S.

L A V S
COGNITIONIS SIMPLICIUM.

ORIBASIIUS XV. COLLECTAN. CAP. I.

Simplicium medicamentorum & facultatum quæ in eis insunt, cognitio ita necessaria est, ut sine ea nemo ritè medicari queat: ita enim magna nobis suppetit copia, & nos in quacumq; temporis opportunitate medicamenta facile comperimus. Valet enim eadem notitia ad composita remedia conficienda: præterea verò ad eorum vires Universales inveniendas, pertinet, & quod artis est apud omnes patefacit.

AETIUS TETRAE. II. SECT. IV. CAP. LI.

Omnium simplicium pharmacorum vires nosse oportet eum qui aliquod compositum est facturum: qui enim eas noverit, etiam eis, quæ ab alijs composita sunt, rectè utetur; maxime cum indefinitè descripta fuerint.

FERNELIUS IN SUA MEDENDI METHODO.

Simplicium cognitio, collectio, delectus, expurgatio, conservatio, præparatio, correctio & miscendi industria seorsim ad Pharmacopœos referuntur, ac pertinent: quorum tamen & Medicum imprimis gnarum, peritumq; esse oportet, siquidem apud artis ministros auctoritatem, dignitatemq; suam retinere ac tueri velit, quos docere hac ipsa debet.

M O N O
T Ω T P I Σ M E Γ I Σ T Ω
Θ E Ω
T I M H K A I Δ O Σ A
E I Σ A I Ω N A.

I N D E X.

Notandum ubi (a) habetur columnam primam, ubi (b) columnam secundam: ubi (a.b.) utramq; ubi neq; (a) nec (b) semper primam pagina columnam denotare.

<p>A Bariga 509 b Abavo 434 Abelicea Ponæ 393 b Abella 507 b Abelmoluch 432 b Abelmulch Ponæ 317 b Abdelavi Alpini 311 b Aberas 384 b Abhel 488 b Abies 504. Dodon. 493. marina 365. mascula Theoph. 493. Abrotanoides faxea Cl. 365 b Abrotanū ejusq; species 136. femina ejusq; species 136 b femina, Fuch. 138 b Abrus Alpini 343 Absinthium ejusq; species 138 arborefcens 136. dulce 159. marinum 137. montanum ejusq; species 139 b Absinth. Santonicum ejusq; species 139 b Absinth. Seriphium ejusque species ibid. Seriphium Trag. 105 b Absus Alpini 332 b Abutilon Aviceni. 316 b. Ponæ. 317 b Acacalis Cam. 402 b Diofc. Amat. 486 b Acacia ejusq; species 392. altera Ang. 394 Acacia Germanica 496 b. Indica 403 b. major Castor. 402 b. vera Matth. ibid. Acaciæ succus 496 b Acaiou 512 Acantha Hipp. 392 Acanthaleuce Diofc. 381 b Acanthifolia peregrina Cæfal. 386 b Acanthioides Col. 379 Acanthium ejusq; species 382. montanum Lugd. 382 b Acanthus ejusq; species 383. Germanica Trag. 378 b. fyl. Lugd. 376. 377. vulgaris 157 Acanus Lugd. 380 Acarna ejusq; species 379 Accipitina Cæf. 105 b Acer ejusq; species 430</p>	<p>Acetabulum Fuch. 287 Acetofa ejusq; species 114 Acetofella Lon. 114 b Achanaca Thev. 111 b Achaovan Alpin. 131 b. 134 b Achillea Matth. 132. Dod. 140 montana Lob. 134 Achilleos Cæfalp. 278 b Achlades 439 b Acinaria marina 365. palustris 471 b Acinos ejusq; species 224 Aconitum ejusq; species 183. batrachoides 182. candidum Lugd. 182. lycocotinum 182 b. pardalianches ejusq; species 184. pardalianches Fuch. 167. racemosum 183 b. saluterferum Tab. 167. Gefn. 184 Aconitum Americanū 520 b Aconiti lycocotoni genus Lugd. 322 Acorus ejusq; species 34 Acorus Theoph. Ang. 274 Actæa Plin. 183 b Acua potus 24 b. Acuan verum 512 b Aculeata Lonic. 178 b Aculeofa Gazæ 385 b Acus moschata Cæf. 319 Acuta spina Cast. 454 b Acutella Cord. 389 Adiantum ejusq; species 355. album Cæf. ib. Lob. 358 b. Tab. 356 b. aureum Tab. 356. furcatum Thal. 358 Adiantum nigrum, Cæf. 356 b Lob. 355 b. Tab. 355 Adonis ejusq; species 178 Adoreum Lugd. 21. Dod. 22 Adrachne Theoph. Cl. 460 Adrachla Cretens. 460 Ægilops Plinij, Trag. 21. Gef. 9 b. Matth. Lob. 10 Ægilops arbor 420 b Ægyptiron Cratevæ 389 Ægolethron Plinij 180 b. Gefneri 88 b Ægopodium Tab. 156 Æquum Gazæ 455 Æra Græcorum 9 Æreomeli 496 b Æchinomene 359 b. Plinij</p>	<p>nij 307 b Æthiopsis ejusq; species 241 Aga Cretensium 381 b Agallochum 393. fylv. 498 b. quibusdam 392 Agaricus arboreus 375. faxatilis 375 b Agaluga 439 b Agavanus Ponæ 380 b Ageratum ejusq; species 221. Dod. gal. 264. ferulaceum 134 Agiahalid Alpini 479 Agitatorium Gazæ 314 b Aglaophotis Æliani 323. Guiland. 512 b Agleofotis Cortusi 374 b Agnir Fragof. 113 b Agnus castus ejusque species 475. Scythica 512 b Agria Anguil. 425 b Agrimonia 321 b Agrimonoides Col. 321 b Agriocinara Ponæ 384 b Agriomelea 452 Agropastinaca Belli 153 Agriostari Belli 21 b Ahoay Theveti 434 b Aypi 91 Ayr Hyacinthus 45 Ayri Palma 507 Aivve 495 b Aies Cluf. 91 b Aiuga Matthiol. 249. lutea Cluf. 250 Aizoon arborefcens 282 b. dasyphyllum 283 b. telephium 109 Aizoo persimilis Lob. 384 Alabastrites Lob. 322 Alaternus Lugd. 276 b Albabaca Acoftæ 426 b Album olus Dodon. 165 b Alcali Gef. 289 Alcanna Arabum 476 Alcea ejusq; species 316. Syriaca 317. Veneta ibid. veficaria Dod. 317. villosa ib. 331 b Alchimmelch Alpini 331 b Alchimilla 319. montana 152 Alecyonium ejusq; species 368 rubrum 367 b Alethorolophos Dalechampi 110. Ang. 163 b. Plinij 238</p>	<p>Alexander Tarn. 154 b Alfafat Avic. 330 Alga Trag. 141 b. Secunda 193 b Alga angustifolia 364 b bombycina 363 b. intibacea Lugd. 364 latifolia 364. marina Lob. ibid. b minima Cæf. ibid. tinctoria. 369 Algodon 430 Alhagi Rauvvolf. 394 b manna 497 Alypias Aëtij Ang. 462 b Alypum Matth. 463 montis Cæf. ibid. Alifma Cord. 84. Matth. 185 Lugd. 185. Cordi 190. Trag. 226 Lob. 19 b. Guil. 252 b 267 Diofc. Colum. 242 Cæf. 244 b. alterum Plinij 241. 243. pratorum Col. 241 Alifma botryodes 186 b. 187 folio glabro 188 b. fylvarum Col. 241 b Alyffon Antonij Coi Col. 232. Matth. 107. Dod. 201 b. Fracast. 238. Col. 250. Diofc. 201 b. montanum Colum. 249. Galeni Cæfalp. 230. Galeni Clufij 232. Germanicum echioides 257 b Alyffos Gefn. 334 Alyffon arvenfe album, Taber. 232 b. majus Tab. 233 b. Plinij 333 b. Cæf. 335 b. trigonum Lugd. 465 b Alkakengi 166 Allagacy 286 Alleluja Lon. 330 b Alliaria 110 Allioporum 74 Allium ejusq; species 73. anguinum 74 b. bicornè 74 b. caninum exiguum Tragi 43. can. 1. Trag. 74 b. fluviatile ibid. Allium montanum ejusque species 74 b. moschat. 75 b. faxatile, ibid. fylvestre 74 b. fphariceo capite 74. ulpicum Plin. 74. urfinum ib. 74 Allium five Moly Virginia-num</p>
--	---	---	---

num	520	Amomum Cord.	138.484 b.	Anthedon Theoph.	453 b	Arachida Cæf.	88 b
Alnus ejufq;	species 428.	Lob.166. Germanicum	154	Anthemis 135.	eranthemos	Arachyda Belli	345. Col. 344
cifera	ibid. b	Amomum Ang.	412 b. offi-	Lugd. 142 b.	Dalech. 178.	Arachidna 90 b.	Theophr.
Aloë ejufq;	species 286.	cin. Lob. 412.	Clufij 413 b.	Theoph.	454 b	Cluf.	167
cus	495	Ponæ 413.	quorundam	Anthemion 204 b.	phyllodes	Aracle potus	24 b
Alepecuros graminea	328 b.	Clufij	411 b	Theoph.	ibid.	Arachus ejufque species	345.
Theoph. Ang.	4 b. mon-	Amomum falſum Gef.	455 b	Anthera	310 b	Fuch. 338 b.	laufolius Do-
tana Lugd.	235 b	Ainotes	91	Anthyllis ejufq;	species 282.	don.	351
Ulpentrant Lon.	236	Ampiloprafum 72 b.	74. pro-	prima Diof. Cæf.	288 b.	Aracus Cæf.	345 b. Dod. 344.
Alpina Gazæ	429 b	liferum	75	altera Cluf.	249 b.	Matth. 343.	Tab. 345
Alſineanthemos Thal.	191 b	Amufa	507 b	267 b.	altera Lugd.	289.	Aralda Gef.
Alſine ejufq;	species 250.	Anabafis Dodon.	15 b	montana Lugd.	213 b.	falfa	Arantia marina
pina Schwenck.	191 b.	Anacamperos Gefner.	287	Cam.	289	Aratoucon fructus	406 b
ejufq;	species 251	Anacardium	511 b	Anthyllis alrera Dod.	347. Lo-	Arbor aquam fundens	512 b
Alſine Cæf.	122 b.	Anacok Clufij	341	bel. 486 b.	claviculata Lug.	Arbores admirandæ	512. ædi-
ta 204 b.	hederulæ 231 b.	Anadendromalache Gal.	315	351.	leguminofa Lob.	332 b	culas fuſtinentes 513.
lutea 252.	minima Taber.	Anagallis ejufq;	species 252	Anthylloides Thal.	289.	mit-	tiferæ 513 b.
108 b.	nodofa 251	Anagryris ejufq;	species 291	nor	282 b	Antirrhinum	ejufque species
Alſine hirsuta ejufque species	251	Ananas Lugd.	384 b	Anthora 184.	Avicennæ 36	Arbor Braſilia 393.	citrifolio
251 b.	myofotis Lob.	Anapallus	458	Anthrifcus Lugd.	152 b	465 b.	contrariarum facult.
Alſine paluſtris ejufq;	species 251.	Anblatum Dodon.	88	Antiphates Lob.	366.	Ponæ	457 b.
petrææ Tab. 285.	purpurea Lugd.	Ancluſa ejufque species	255	366 b.		b. Cochinnille	458 b
205 b.	11 da-	Dod. 256.	Cord. 257.	Antirrhinum	ejufque species	Arboris cortex ad rheumatif-	
Ûylites alpina 284 b.	verna	ner 258.	Ûylv. Thal.	211.	Diof. Cæf.	250.	Tragi
na	210 h	Andirian Rhafis	480 b	gi	100	Arbor paradyſæa	488 b.
Alſines facie Colum.	122 b.	Andrachnes Theoph.	460	Antonii herba Gef.	245 b	regri. ex Guinea Cluf.	461
Altercum	169 a	Androface ejufq;	species 367	Antophylli	411 b	b. Laurocerafi folio	ibid.
Althæa ejufq;	species 315	Androface Ang.	219 b.	Aparaepo	184 b	Arbor piperis	455 b.
Altiit Avicen. herba 156.	fuc-	Matth. 251.	Bellonij 15 b	Apargia Dalech.	127 b	512 b.	rupturas curans 458 b
cus	499 b	Androſærum Lon.	279.	Arpina ejufque species	334.	ſancta 416 b.	ſine folijs 411
Alubias de Indias	340	que species	280	major Plin.	257 b	Arbor tinctoria	508.
Allum Gallicum Scribon.	259	Andryala Lugd.	124	Aparine 334.	lævis Thal.	335 b	triftis
Aman	238	Anemone ejufq;	species 173.	Apat Dalech.	130 b	469.	vitzæ 488.
Amaracus ejufq;	species 224.	agreftris Trag.	178 b.	Aphaca ejufque species	344.	Arbor de rayz 458.	eryſipelas
Galeſi	133	177 b.	corniculata 172 b.	Lob.	345 b	curans 399 b.	ſarinifera 508.
Amara dulcis	167	latifolia 173.	limonia Gef.	Aphace Theophr.	Lob. 126.	folijs ambulantis	512 b.
Amaranthus ejufque species	120.	49.	lutea 177 b.	Diof. Dod. 345.	Plin. 126 b	ſinum regundorum	419 b.
120.	luteus 264	Lugd. 172.	nemorofa 177.	Apharca Theoph.	476 b	428.	vitis 401 b
Amarella Cæf.	215	177.	178	Aphyllantes prima Lugd.	92	Arbor de rayz 458.	Indica Stra-
Ambare	417 b	Anemone flore pleno ejufq;	species 176.	b. Lob. 209 b.	Anguil. 262.	boni 458.	Judæ Bell. 402.
Ambela	405	species 176.	Ûylv. ejufque species	Dod.	273	Magellanica	461 b.
Ambo & Amba	440 b	Anemone tenuifolia ejufque species	174.	Aphroſcorodon Gef.	74	Nepal	458
Ambra dulcis Cluf.	224	174.	Cordi 178 b.	Apiaſtrum Cord.	180.	Arbutus ejufq;	species 460
Ambroſia ejufq;	species 138	Matthioli	175 b	229		Archangelica Cæf.	94.
Ambroſia Cord. 132.	Lon. 136.	Anethum 147.	Col. 153 b.	Apios Fuch.	344.	155 b.	Cluf. 156 b.
altera Matth. ibid.	Taber.	Lacu.	148	Turn. 162.		198	Arctium Cord.
137 b.	montana Lugd.	191.	Angarathi	ejus species	292	100	Arctium
b. Nicandri Ang.	76	Angelica ejufq;	species 155	Apium ejufq;	species 153.	198	Arctofcorodon Gef.
Ambulon	459 b	Angelina arbor	449 b	Gef.	150 b.	ſylvaticum Thal.	240 b
Amedanus	428	Angiers flos	133 b	150 b.	Ûylv. Dalech.	152 b	Ardifrigi Avicen.
Amelanchier Lob.	452 b	Anguria ejufq;	species 312	Apochyma	504	286	Area, Linſcot.
Amellus Lob. 267.	montanus	Anil herba	113. 342 b.	352		510	Areca
Col. 265 b.	Virgilij Thal.	Anime 498 b.	Occident.	502	Amati 351.	latifol. Cluf.	294
276 b.	paluſtris Col.	Aniſum ejufq;	species 159	b. Dioſcor. 303.	Syriacum	Cluf.	116
Amygdalus ejufq;	species 441	Aniſomarathrum Col.	152 b	Cluf.	169	Argemone ejufq;	species 172.
Amygdaloperſicus	440 b	Annona	439 b	Apollinaris	169	an Dioſc. 133.	Trag. 171 b.
Aminea	498 b	Annon Oviedi	434	Aquæ ligna in lapides verten-	tes	178	Argemone altera Fuch.
Amirbaris Avicen.	454	Anonis ejufq;	species 388	421 b		133.	Argemonia 132.
Ammi ejufq;	species 159.	Anonymos Garziæ 359.	Fragoſo 408 b.	Aquiſfolia vulgo	425 b	321 a, b	Argentaria petræa Gef.
parvum 154 b.	quorundam	Clufij 213 b.	altera Cluf.	Aquiſfolium Plinij	ibid.	326	Argentilla Thal.
Lugd.	386 b	coluteæ Cluf.	471 b	Aquilegia ejufq;	species 144.	164 b	Argêtina Lob.
Ammiodes 159.	Ammioſeli-	Anonyma radice dentata Co-	lum.	minor Lugd.	178 h	248 b	Aria Theoph.
num	ibid.	234 b	321 b	Aquilla brava	394 b	452	Ariena pomum
Ammoniacum	494	Anſerina Trag.	321 b	Arabis Dod.	106 b.	Matth. 109	507 b
Amomis Clufij 413 b.	Dioſc.	Anteuphorbium	387	Araboutan	393	Arifarum Matth.	195.
Cæſalp.	484 b			Aracinappil	437	ejufq;	species
						196	Ariſto-

Aristolochia ejusq; spec. 307.	Asterias 251	Banam 508	Betre 410
rotunda vulg. Trag. 143 b.	Astragaloides Dod. 352. her- 349 b	Betula 320	Betula 427
rot. vulg. similis Trag. 178 b.	bar. Lob.	Baobab Alpini 434	Berulus ibid. b
Armeria ejusq; species 208 b.	Astragalus ejusq; species 351.	Baptifecula 273	Bezugo 300
lylv. 210	Lugd. 344 b. Column. 351.	Baracocca 442	Bezoardica radix 14
Armotacia Tab. 95 b. Brunf. 96 b. Plinij Lac. 97	Monspess. 349	Barba capre ejusq; species 163	Bifinella, Cæf. 191
Armoraria Lob. 205 b	Astrantia 156. nigra 186	capri Cæf. 183 b. hirci 274.	Bidens, Cæf. 321
Arnabum 35	Athanasia 132	sylvana Cæf. 194	Bifolium 87. Lonic. 304 b
Aromata 407	Atragene Theoph. 300	Barba caprina minor Gef. 336	Bifal radix 259 b
Artraguero 509. 510	Atractylis ejusq; species 378.	Barba Jovis 390. Cæf. 397	Bifermas Cam. 238
Artemifia ejusq; species 137.	Matth. 379 b. Cypria Lug. 378.	Barbarea 98 b. minor 101 b.	Bifingua 305
marina 139. monoclonos 132. polyclonos 131. ramo- 133. tenuifolia Fuch. 155. 156. secunda Cl. 136. Turcica 138	ibid. marina 384. lyvl. Tra- 379	muralis ibid.	Bifmalva 316
Arthanita 308	gi 379	Bardana 198	Bifnaga 151
Arthetica Pandest. 260	Atriplex ejusque species 119.	Baryococcalon 168	Biforta ejusq; species 192
Arthetica Thal. 333	lyl. 118. 119. maritima 120	Basilicum ejusq; species 225.	Bixa Oviedi 419 b
Arthritica Cam. 241	Avati 25	lyl. 204. aquaticum 129 b	Blattaria ejusq; species 240
Artifi vulgo 274 b	Avellana ejusque species 417.	Batan 434	Blatterlos Holand. 484 b
Artifchochi 383	Indica 509 b. Mexiocana 442. purgans 418 b	Batatas 91	Blitum ejusq; species 118. In- 120. Peruanum 121
Artifchoki sub terra 277 b	Avena ejusq; species 23. Græ- 410. nigra ibid. sterilis ib.	Bathleschaia 167 b	Blitterlos Holand. 484 b
Arturo Cortusi 350	Aucularia 215	Baticula 288. Batis ibid.	Boletus quercus 422 b
Arum ejusque species 195.	Avornus 428 b	Batie Indi 311 b	Bolbonach 203
Ægyptiacum 196. palustre Gefn. 195 b	Aurantia malus 436	Batrachion Apuleij Dod. 179.	Bolunbac 433 b
Arundinacea pinnata Lobel. 387 b.	Aurea mala 167 b	Cluf. 180	Bombax 430. humilis 263
Arundo ejusq; species 17. In- 18. lithospermos Gef. 258. minima Lugd. 5 b. fac- 18 b. versicolor 19	Aurelia Gazæ 264	Bavanus 508 b	Bon vel Ban 428 b. Alp. 474 b
Ala 156. foetida 499 b	Aureum malum 436	Baucia 155 b	Bonannus 508
Alarina Mart. 197 b. Lob. 136 b	Auricula Judæ 372. leporis Cæf. 187 b. Gef. 278 b	Baxama 512	Bonduch Ponæ 399 b
Alarum 197. muri Lugd. 259 b	Auricula muris ejusque fecies 262. muris Dod. Trag. 254. Cam. 333 b. Col. 263 b. Cæf. 246 b. 249. major Trag. 129	Bdellium 503. ejus fructus 510	Boniama 384 b
Alcalonitis Cæf. 72 b	Auricula urfi ejusque species 242	Beccabunga 212 b	Bonifacia 305
Alcebra magnum Mef. 290	Auzuba 460 b	Bedeguar 483	Bonus henricus 115 b
Alcelepis ejusq; species 303	Axi 102	Bedengian 167 b	Bona Dod. 338. lyvl. 388 b
Alcyrum Cord. 279. ejus spe- 280	Azarolus 454	Beea album Gef. Dod. 205	Boramez 512 b
Alcolimbros Bellon. 384	Azavar 286	Been rubrum quibusdam officin. Guil. 192. quibus- 205 b	Boræ 446 b
Alcoupo arbor 409 b	Azedaraeth 415.	dam 205 b	Borda 289
Alouzenas Lob. 155	B. Accæ Orientales 511 b.	Behen album & rubrum Ara- 151 b	Borrago 256. minor lyvl. Col. 257 b. minima Lugd. 259 b
Alpalathus ejusq; species 392. & 394	B. ex Virginea 472	bum 235. Anguil. 116 b	Borryo rubrum 191 b
Alparagus ejusq; species 489	Baccharis Alpini 265. Dio- 265.	Beidelfar Alpini 116 b	Borrys ejusq; species 138
Alperula ejusque species 334. muralis Col. 334 b	feor. 238. Monspel. 265.	Bella donna 166	Borrys ambrosioides Mexio- 520
Alperugo Pli. 334. Dod. 257 b	Rauvvolf. 264	Bellan Lugd. 388 b	cana 520
Aphodelus ejusq; species 28.	Bacheku 91 b	Bellevidere 212	Bourgespine 476 b
foemina Fuch. 77 b. Galeni 70 b. hiliaceus Tab. 80	Bagolarus Cæf. 452 b. 470	Bellis ejusq; species 261. cæ- 162 b. lutea ejusq; spe- 265 b. Plinij 176 b	Branca urfina 157. Italica 383. aculeata ibid. b
Asplenium Matth. 354 b. lyvl. 359	Baharas 512	cies 162 b. lutea Dalech. 176 b	Brasilia arbor 393
Asla five Tamarindi 403 b	Balador 511 b	Belmufcus Ægyp. Ponæ 317 b	Brasilia ejusq; species 110. lyvl. 295. spinosa 111 b
After Atticus ejusque species 266. luteus alter, Lugd. ib. 267. cernuus ib. cæruleus Cluf. 267. conyzoides Lob. 266 b. Peruanus 277 b. purpur. Fuch. 267. non atticus Tra- 167	Balanus myrepfica 402	Belzoinum 503	Brassica Murciana 359 b. pra- 376
Astergir Rhafis 415 b	Balaustia 438 b	Benedicta Trag. 321 b	aculeata ibid. b
	Ballote 230. crispa 231	Ben Judæum 503. magnum 402 b.	Brasilia arbor 393
	Balsamum ejusq; species 400	Monard. 418. parvum Mo- 499 b	Brasilia ejusq; species 110. lyvl. 295. spinosa 111 b
	Balsamina agrestis Trag. 228	nard. 402 b	Brasilia Murciana 359 b. pra- 376
	Balsamina ejusq; species 306. altera Col. 307 b. minor 221	Ber 433 b. Acoftæ 499 b	Brefma 412 b
	Balsamita, Brunf. 226. officin. 228	Berberis ejusq; species 454	Brindenes 434 b
	Baltacan 157 b	Beretinus fructus 461	Bryon Plinij 422 b. lactucæ 364
	Bambusa 18	Bernacles 513 b	Bryonia ejusq; species 297
	Bamia 317 b	Berula Tab. 252 b	Britannica Plin. 101. Ang. 242
		Beshafe Avic. 408 b	b. Cam. 211. Gefner. 110.
		Beta ejusq; species 117. lyvl. 192	Gefn. Lob. 205 b. quorun- 233 b
		Cord. 191. Plinij 192	dam 233 b
		Betella 410	Briza 21 b
		Betonica ejusque species 235. altilis 206. aquatica 235 b. 236. foetida 236 b. lyvl. Fuch. 209 b. 210. lyvl. Pau- 231 b	Bromos 9 b. 10 a
		li Quadramio 231 b	Brunella ejusque species 260. Italica 234 b
		Betonica Pauli Dod. 246. Ca- 247	Brusthaer 434 b
		mer 247	Bubonium Hippocr. 159. lu- 266 b
			teum Tab. 266 b
			Vuu Buc-

Buccinum Dod.	142 b	Calamagrostis Trag.	4. 12 b.	Capnos 143. Plinij	178 b	Caryophyllata ejusq; species	321. Veronenfium 243 b
Bucranion Cordo	212	Lugd.	15 a	Capotes fructus	435 b	Caryophyllus ejusque species	207. barbatus ejusq; species
Buenes nochos fructus	295	Calamba	393	Capparis ejusque species	480.	Alpini	266
Buglossium fativum ejusque species	256. fylv. Lon. 254.	Calamintha ejusque species	228. aquatica Tab. ib. montana Trag. 215. ocimoides Tab. 227. tertia Fuch. 266	Capparis fabago	480 b	Caprago Cæf.	372
fyl. ejusque species	256 b.	Calampart	393	Caprificus	457 b	Caprifolium ejusque species	302. tertia Dod. 451 b
echioides 128 b, rubium Lon.	255	Calamus aromaticus 34. Indicus 18 b. Peruvianus spinosus	387 b	Capriola Leonic.	8	Capficum ejusq; species	102 rotundum Lugd. 167 b
Bugula Dod.	260	Calathiana verna Lugd.	188	Caput canis vel vituli gallinac. Lob. 350. monachi 126 b. Gef. 343	111	Carabolas	433 b
Bulapathum Fracast.	192	Calceolus Mariæ Lob.	187 b	Carandas	460 b	Caranna	503 b
Bulbus æstivus 47. coronarius 43. crinitus 48 b. cruentus Hipp. 76 b. efculentus 42. 48. leucanthemus 70. follequius 70		Calcitreppola Cæf.	387	Carapuli	437	Cardamine 104. alpina 104 b. 105	105
Bulbus eriophorus ejusq; species	47. lanatus Cæf. 48	Calcatrippa, Cord.	142	Cardamomum ejusq; species	413. Arabum 102. Lac. 146	Cardes radix	91 b
Bulbus sylv. Cæf. 43. fylv. bifolius Gef. 45 b. Gel. 52 b. Fuch. 71. unifolius Cluf. 56 b. Lugd. 183. vomitorius Matth. 43. Lon. 45 b. 46		Calcifraga Lob.	288	Cardiaca 230. melica 229 b	343	Cardispermon Tab.	343
Bulbine Plinij	42. 43	Calendula ejusq; species	275. alpina Ger. 185	Cardones Cæf.	385 b	Cardones Gef.	380
Bulbocastanum ejusque species	162. Coniophyllum Camer.	Calichimathia Ang.	222	Carduus ejusq; species	370	Carduus acaulis Lob.	380 b.
Bulbocodium Theoph.	52 b	Calla Plinij Dalech. 195. 196 b		aculeatus Matth. 383 b. æreophyl. Lugd. 382 b. Arabicus 385. avenarius 377 b. aven. Lon. 385 b	378 b.	bulbosus Lob.	377
Buna	428 b	Callyonimus Gef.	304	Carduus chondrilloides Lugd.	385 b. chrysanth. Dod. 384	Carduus eriocephalus Dodo.	382 b. eriocti 384
Buna palla	408	Callitriche Plin. Col.	362	Carduus ferox Lugd.	379 b.	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Buncho Avicen.	428 b	Callisida ejusq; species	275. alpina Gef. Tab. 185. Africana 132 b. palustris Cluf. 276 b	Carduus hortenſis 385. Indicus 458. lacteus 381. lanceolatus Tab. 385 b	381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Bunias 95. adulterinum 99		Camarrinum Rhafis	293 b	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Bunium 162. Dalech. 150 b		Camelina Dod.	109	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Bupbthalmum ejusq; species	134. Fuchij 135 b. ellebori species Dod. 186. Lon. 261	Camiri fructus	406 b	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Bupleuron ejusq; species	278	Camolanga Cluf	371 b	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Nicandri 157. Plinij 159		Camotes Cluf.	91	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Hippoc. 165 a. b. angustifolium alpinum	277 b	Castus Theophr.	383 b	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Burfa pastoris ejusque species	108. minor 105 b	Campanula ejusq; species	93. arvensis Dod. 215. alba fyl. 294. autumnalis Dod. 188 b. cærulea 295. Indica 295 b. lactescens Cluf. 93. lutea linifolia Lob. 214	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Burfa marina Cæf.	368 b	Campanula hirsuta ejusque species	94. fylv. Trag. 243. 244	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Buselinon Plinij	153	Camphora	500	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Butomus Anguil. 194 b. Carl. 12 b. Cluf. 34 b. Dod. 15 a		Camphorata Lob	486. Cafal. 221. quorundam 238 b	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
Buxas	471.	Canacorus	19 b	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Canaria Plinij r. Plin. Ang.	8	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Cancamum 498 b. Græcorum	499	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Canella ejusq; species	408	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Canior	36	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Canna Ang. 17. Indica ibid. b.	19 b. Hierosolymitan. 18 b. mellea ibid. b. de Bengara ibid. b. ejus fructus 511. fagitivoma 19 b	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Canna fistula	403	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Cannabis ejusq; species	310. fyl. Lob. 232 b. Anguil. 316	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Cannabina aquatica Lob.	320	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Cantabrica Plinij Ang.	93 b.	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Turn. 207. Cast. 295 b. fyl. Turn.	209 b	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Caova potus	428 b	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Capillus Veneris verus	355.	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
		Tragi	356	Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376	Carduus mollis ejusq; species	377 b. pitahaia Lugd. 384. pratens. 376
				Carduus Mariæ 381. Monardis 387 b. monitrosus 379 b. muricatus Cluf. 387	377 b. pitahaia Lugd		

Cattagauma	497 b	Cerretta Cæf.	235	Cordi	395 b	vifeofa	130
Cattaria Dod.	228 b	Cereus spinofus	458 b	Chamælinum	214 b	Chondrilla altera Diofc. Lob.	126 b. Galeni Ang. ibid.
Caucalis ejusque species	152.	Cerinth ejusq; species	218	cies 135. Chriftanth Fuch.		Chondril. tragopogonanthemos Thal.	274
Bellon.	161	Ceronia Theoph.	402	134 b. eranthemum Fuch.		Chonidetros gummi	500 b
Caucafon	75	Cerresus ejusq; species	420 b	142 b. Dod. 178 b. mini-		Chryfaa Lugd.	307 b
Caucon Ang.	150	Cerrofugaro	424	mum Dalech.	134 b	Chryfanthemum ejusq; spe-	
Cauda equina 16. muris	19	Cervaria Gef.	248	Chamæmefpilus Cordi	452	cies 134. Lob. 175. latifolium Dod. 185. littoreum	
b. vulpis Lob. 4 b. vulpina		Cervibolettus Matth.	376	Chamæmirfine Lugd.	215	Lob. 288 b. marinum Lob.	
Bellon.	398	Cervicaria	94	Chamænerion	245 b	131. Peruanum Dod. 276 b.	
Caulis capitulatus Trag.	111	Cervifpina	478 b	Chamæorchis Lob. 84 b. al-		fegetum Lob. 262 b. fim-	
Caulorapa	ibid.	Ceterach Cæf.	354. 359 b	pina	81 b	plex Fuch.	179
Cautior fructus	407	Cevadilla Monard.	23 b	Chamæperictymenon	302 b	Chryfanthemis Ad.	466 b
Caxumba	37 b	Chaa in Japonia	147 b	Chamæpeuce Ang. 486. Cor-		Chryfitis Plinij	264 b
Cazabis panis	91	Chærophyllum ejusque spe-		di 467 b. Gefn. 360 b. Lug-		Chryfifpea Plinij	255
Cazerus Garz.	14 b	cies	152	dun.	486	Chryfobalanos Gal.	407
Ceanothus Theophr. Lugd.		Chair Alpini	311 b	Chamæpitys ejusque species		Chryfocome Diofc. 98. Diof.	
377. fpina Theoph.	455	Chalceum Plinij Lugd.	165 b	249. Brunf. 248. Berthio-		Columnæ 213. Germani-	
Cedria	501 b	Chalcios Cluf. 388 b. Lug.	381	lo 271. altera Dod. 138 b.		ca Lob.	263 b
Cedrium mel Hipp.	487	Chaleb Gef.	474	altera Diofc. Lob. 284. fru-		Chryfologonum Penæ	324
Cedrus 393 b. baccifera 487.		Chalef Bellon.	472 b	ticofa Cretica Belli	271.	Chryfolachanum Dod. 115 b.	
Lycia Matth. 487. 489 b.		Chambefal Cryza	24 b	vermiculata	282 b	Plinij Ruell. 124 b. pere-	
phœnicia Lob. 487. Matth.	489	Chamæacte	456 b	Chamæpyxos	471	grinum	264
Cedrus conifera 490. Liba-		Chamæbalanus Tab.	344 b	Chamæplatanus	456 b	Chryfoplenium Tabernæ-	
ni	491	Chamæbatus 326. Theophr.		Chamæriphes	507	mont.	309 b
Cedrula Gef.	489 b	479		Chamærododendros 468 a, b		Chriftophoriana	183 b
Cefaglioni	507	Chamæcalamus	17 b	Chamærops Plinij, Lugdun.		Chulemi Garziæ	2 b
Ceibas	513	Chamæcerafus 450 b. alpi-		247 b. 507		Chunno panis	167
Celape	298	gena Lob. 451. petræa Gef.		Chamærubus	479 b	Cyanus ejusque species 273.	
Celastrus	476 b. 477	idid.		Chamæfchenos	12 b	274. Plinij, Colum. 131. an-	
Celofia Trag.	121 b	Chamæcipariflus Tab. 360 b		Chamæfyce Dalecham.	282.	guftifolius 271. fruticofus	
Cemos Plinij	264	Chamæciftus ejusque species		berbariorum	193	Ponæ 452 b. fylv. minus	
Centaurium aquaticum Gef.		465		Chamæfyce arbor	457 b	269 b. fpinofus	273 b
ner.	279 b	Chamæcitinus Gef.	304	Chamæfpartium Trag.	395 b	Cynaoides Taber. 274 b. flos	
Centaurium majus 117. mu-		Chamæclema Cordi	306	Chamke	410 b	Dod.	272
rorum Gef. 273. nothum		Chamæciftus Fuch. ibid. spi-		Champe	470	Cibago	491 b
Lugd. 270. pratense Gef.		cata Plinij	260	Chappovvr	334 b	Ciccarâ fructus	492 b
ner.	271	Chamæcypariflus Plinij Tra-		Charamaïs	40.	Cicer ejusq; species 347. arie-	
Centaurium minus ejusque		gi 136 b. Dalechampi 137.		Charantia Dod.	306	tinum Trag. 342. afraga-	
species 278. minus vilco-		agrestis 138. Plinij quo-		Charunfel	410	loides Ponæ 351. erbinum	
fum	205 b	rundam	212 b	Chate Alpini	310 b	Lugdun. 343. orvæzum	
Centauroides Thal.	235	Chamædaphne Adv. 462 b.		Chaubepotus	428 b	Lob.	346
Centella	300 b	Brunf. 301. Diofc. 304. Col.		Chelape	298	Cicera Lugd.	344
Centeria Theoph. Cæf. 280 b		305 b. Matth.	462	Chelidonium majus 144. ca-		Cicerbita 123. Cordi	124.
Centimorbia Gef.	309 b	Chamædrys ejusque species		pinitis 143. 144. minus 309.		Cicerula Cæf. 344 b. Ægy-	
Centinervia	189	248. affurgens 247. laci-		paluftre Cordi	276 b	ptiaca Cluf.	344 b
Centonia Gef.	136 b	niata 138 b. feutellata re-		Chenopoda Belli 394 b. Pli-		Cichorium ejusq; species 125.	
Centrum galli	238	pens	249	nij	490 b	bulbofum Dalecham. 130.	
Centromyriini Theoph.	470	Chamædrops Lugd.	248	Chenopodium Tab.	119 b	Constantinopelt. Matth.	
Centumgrana	182 b	Chamæficus	457 b	Chermafel	485 b	126 b. dulce Colum. 124 b.	
Centumnodia Brunf.	281	Chamæfilix Lob.	358	Chermes Arabum 159 b. 499.		globulare Imper. 192. spi-	
Centunculus Cæf. 250. 251. A-		Chamægeliminum	398	officin.	425	nofum 126. frumofum	
mericanus 263. Plinij An-		Chamægenifta ejusque spe-		Chicha potus	25 b	Myconi 130. verrucatum	
gul.	205	cies	395	Chicocapotes	435 b	Marth.	130
Cepa ejusq; species 71. afca-		Chamæiris ejusq; species 33		Chymeni	100 b	Cichorium fyl. luteum ejus-	
lonia 72. feftilis	ibid	Chamæitea	474	China ejusq; species 295. fpu-		que fecies	126
Cepæa Dod. 252 b. Matt. 288.		Chamælea Trago 462. vera		ria Lob.	34 b	Cici	432
Pancij	287 b	Matth.	ibid.	Chironia Cæf.	466	Cicla	117
Cera Hispanica	499	Chamæleagnus	414 b	Chiuef	457 b	Ciclamen ejusq; species 308.	
Cerafus ejusq; species 449. ra-		Chamæleon ejusque species		Chlaroftifton Gef.	358 b	uno folio Dalech. 304 b	
cemofa	450 b	379. Monfpel. Lob. 383. ni-		Chocolate potus	442 b	Cyclaminus altera Diof. 167.	
Ceratia Plinij Col. 322 b. 402		ger Fuch. 381. Tab. 379 b.		Chondrilla ejusq; species 130.		Ghini 250 b. altera Lob.	
Ceratonia	402	Septentrio Col. 380 b. ve-		bulbofa ibid. carulea 130		305 b. ciffanthemias Dio-	
Cercis Theoph. 429 b. filiq-		rus Lugd.		b. feccida ibid. Græca ibid.		fcorid.	297
quata Theoph.	402 b	ibid. b.					
Cerefolium magnum	160	Chamæleon non aculeatus	272 b				
		Chamæleuce Anguil. 276 b.					

I N D E X.

Cicuta ejusq; species 160. maxima Eystet. 154 b	Citrus 435	Colubrina Trag. 192	Cornu cervinum Lobel. 190. plantabile 514 b
Cicutaria ejusque species 161. odorata 160	Clavifiliginis 23 b	Colus Jovis Lob. 238 b	Cornus ejusque species 447. fœmina Cæs. 451
Cidromela 435	Clematis daphnoides ejusq; species 301. Ægyptia Plæ. nij 302 b. cærulea 398. minima 143 b	Colurea ejusque species 396	Coronal Imperialis ejusq; species 79. rega quorundam 168. Fragol. 276 b. Solis Tab. 276 b
Cyle Oviedo 430 b	Clematitis ejusq; species 300	Coma aurea 264	Coroneola Cæs. 365 b
Cymbalaria 306. verior Columbar. 287	Cleome Oëtavij Ang. 101	Comandaoyasou 339	Coronilla Lob. 349
Ciminagero 146 b	Clymenon Diosc. Colum. 275	Comaron Apuleij 326	Coronopus ejusq; species 190. Gef. 179 b. Matth. 190 b. cæruleus Gef. 131. Lon. 8.
Cynidium bulbosum Pl. Col. 162. equinum Trag. 148 b	b. Columnæ 287 b. Italorum Lob. 280 b	Comarus 460	Coronopus ex Cod. Cæs. 332 b
Cynagrostis 1	Clymenon fœmina Gef. 236	Combretum Plinij 7 b	Cor Indum Lob. 343. D. Thoma 338 b
Cinamomum ejusq; species 408. veterum 409 b	Clymenon fœmina Gef. 236. mas Gef. 235. minus Lugd. 236 b. Matth. 344. quorundam Lob. 300 b	Concha anatisera 513 b	Corrigiola Cord. 281
Cynanthemis Lob. 135 b	Clinopodium Cæs. 218 b. ejusq; species 224. alpinum Ponæ 247 b	Concha Avicen. 501	Cortex ad alvi profluvia 408. b. eriphorus Cluf. 409 b. W intercan. 461 b. xylofol. facie Lob. 408
Cinara ejusq; species 383	Cneoron album Lugd. 463 b. Theoph. 462 b	Condurum Plinij 165. 204 b	Cortusa Matth. 243 b
Cinnabarium 499	Cneoron Cæs. 463 b. Galeni Ang. 462 b. Matth. 206 b. 463. Theoph. 217. 463	Conduri 343 b	Corrua ejusq; species 490
Cineraria 131	Cnicus ejusq; species 378	Conferva Plinij Lobel. 364 b. marin. Lob. 368 b. trichodes Lugd. 364 b	Coru Acoft. 437
Cynocephalus Plinij Lug. 211	Coagulum terræ Plinij 86 b	Conyza ejusque species 265. alpina Gef. 131 b. Hippocr. 138. montana Lugd. 265 b. palustris ibid. Eystet. 321. marina Lugd. 130	Cosmosandalos Pöëtarû Dodon. 77
Cynocephalea Guil. 512 b	Coca 469 b	Conyzoïdes carul. Gef. 265 b	Costa Camer. 129
Cynocrambe Cæs. 119 a, b. Lon. 302 b. Matth. 122. legitima ibid. b	Coccimelea Theoph. 443 b	Connarus Cluf. 477. Theophrast. 460	Cosmus ejusq; species 36. Marthiol. 156. Arabicus 36. amarus, dulcis 37. niger Eystet. 183 b
Cynoglossum ejusque species 257. Matth. 255. Trag. 257	Cocognidium 159 b. Bello. 463. Cord. 462 b	Connina 119 b	Costus minor Gef. 221. horntorium Lob. 216 b
Cynoglossum montanum ejusq; species 258	Cocum infectorium 425	Confolida Ruell. 185. Vegetij 186 b	Cota Cæs. 136
Cynogl. minor Brunf. 254 b. quorundam 189 a, b	Coccus baphica 425. Indica 509	Confolida aurea Cord. 465 b. rubra Tab. 326	Cotyledon ejusq; species 285. altera Cluf. 283. Diosc. 287. aquatica Lob. 180. fyl. Trag. 304. tertia Dalech. 243 b
Cynomerion Plinij 87	Coccus radicum 159. 281	Confolida aurea Tab. 268. Sarracenicæ Eyst. ibid.	Costus minor Gef. 221. horntorium Lob. 216 b
Cynops Theoph. Gef. 191 b	Cochinilla Frag. 159 b. 451 b	Confolida media ejusq; species 260. minor Ad. 261 b. palustris Tab. 266 b	Cota Cæs. 136
Cynorrhodos Plinij 483. polyacanthos Lugdun. ibid. b	Cochlearia ejusq; species 110. Guiland. 252 b	Confolida regalis ejusq; species 142	Cotula Cluf. 283. Diosc. 287. aquatica Lob. 180. fyl. Trag. 304. tertia Dalech. 243 b
Cynosbatus Diosc. Adv. 483. Theophr. Trag. 454 b	Cochûcho Acoft. 91 b	Convolvulus ejusque species 294. argenteus 295 b. marinus Imperati 295	Cotula ejusque species 135 b. lutea Dod. 134 b. marina Lob. ibid.
Cynosorchis ejusq; species 80. draconitis 86. militaris ejusq; species 31. macrocaulis 85 b. palustris 86	Cocconileæ arbor 415. grana 458 b	Convolvulus pennatus Col. 398 b. rectus Ponæ 463 b	Cotula lutea Dod. 134 b. marina Lob. ibid.
Cynospastus terrestris 512 b	Cocculæ officin. 511 b	Copalis 503 b	Coucouchias 402
Cyperella Cordi 7 b	Coculchau radix 91. 92	Copey 417 b	Coulcoul Matth. 401
Cyperus ejusq; species 13. Babylonicus Corn. 35 b. esculentus 14 b. graminea 6 b. Indicus 36. 37. longus & rotundus 14	Codiuminum Gef. 52 b	Copey 19	Couroc Lerio 510 b
Cypote Cluf. 406	Codomalo Bellion. 452 b	Coquilho 510 b	Cræca ejusque species 345. major Tab. ibid.
Cyprus Diosc. Tra. 475 b. Grecorum 476. Dod. ibid. b	Coffo: fructus 510	Corall arbor Cluf. 402 b	Cræcula major Cæs. 27 a, b. minor Dodon. 183. serrata Thal. 285
Circæa Diosc. Cæs. 102. Lucteriana L. ob. 186 b. Montspel. L. ob. 167. Tragi 121	Coggygia 415	Corallina ejusq; species 366. Lob. 363. altera Tab. 664. Britan. Lugd. 368 b. montana Tab. 361	Cræta ejusque species 345. major Tab. ibid.
Cirsium Italicum Fuch. 256	Cojane Thevet. 461 b	Corallina Ægin. 252	Cræta minor Dodon. 183. serrata Thal. 285
Cirsium ejusq; species 377. luteum Lob. 379	Cola 507 b	Coralloides Cordi 322. Lob. 366 b	Crategus Theop. 415 b. Tragi 435. Lob. 430. Lugd. 454
Cistus ejusq; species 464	Colchicum ejusq; species 67. Alexandri Lob. 69. Illyricum Ang. Lob. 68. luteum 69 b. montanum 68. variegatum ibid. verum 69	Corallum ejusq; species 366	Cræzogonon Lac. 101. Ang. ibid. b. Dodon. 210 b. Lob. 234 a, b
Cistus ledon ejusque species 467. Silesiacus 468	Coles Camer. 315 b	Corassii herba 184 b	Crater Jovis Frag. 276 b
Cytinus 437	Coles phaeolas 404	Corchorus Dalech. 129. Lob. 156	Crætophyllon Thal. 206
Cytisus ejusq; species 389. Columbar. Cam. 332. Tragi 328 b	Colytea Theophr. 454. Lugdun. 391. tertia Theophr. 402 b	Corchorus Dalech. 129. Lob. 156	Cræpanella Cam. 97 b
Citrage Gef. 229	Collum gruis German. 318	Corcopal fructus 435 b	Crepis Dalech. 124 b
Citrangula 435 a, b	Colocalia 195 b. 196	Coriandrum ejusque species 178	Cressione Cæs. 154 b
Citreolus Cæs. 310	Colochierni Belli 379 b	Coriandrum ejusque species 178	Creta marina Lon. 288
Citrullus 312	Colocynthis ejusq; species 313	Corydalis Cam. 143	Crias Apuleij 243 b
	Colophonía 504	Corylus ejusque species 417	Crispu-
	Columbaria Lob. 270 b	Coris ejusq; species 280. Dior. Guil. 466 b	
	Columbaris Barba 269		
	Columbina Cæs. 144		

Crispula	133	Daſtylon Col.	184	Dotterblumen/Dod.	276	Elleborine	183
Crispina uva	455	Damaſonion Lugd. 185.	Cor-	Draba ejuſq; ſpecies 109.	Dod	Emerus Cæſ.	397
Criſpinus	454 b	di 186 b. Dod. 187. Dioſc.	267.	Draco herba Dod. 98. arbor	108 b	Empetron Ang. 463 b. pha-	
Criſta Cæſ. 234. alpina Cæſ.		267. Dioſc. Col. 242. Dioſc.		Cluſ.	505	coides Lugd. 463. Rondel.	
163 b. galli Lob.	ibid.	Cæſ. 244 b. ſtellatum Lug-		Dracunculus ejuſque ſpecies		288. Traſi	281 b.
Criſtum ejuſq; ſpecies 288.		190		194. eſculentus 98. hortenf.		Endivia major Trag. 122 b.	
agrefte Trag.	386 b	Dante radix Acoſt.	293 b	Matth. 98. major Brunf. 192		ejuſ ſpecies	125
Crocodilium Ad. 381. Cæſ. 386.		Daphne Alexand. Fuch. 304 b		Dracuntium majus	194 b	Endiviola Adv.	ibid.
Lugd. 380. 381 b. Tab. 380 b		Daphnoides 301. Fuch.	462	Dragonal fructus	505	Enger	113 b
Crocus ejuſque ſpecies 65. au-		Daracht	508 b	Dragone Cæſ.	98	Englanteria Ruell.	483
tumnalis ibid. Indicus A-		Darfeni Avicen.	408 b	Drakena radix Cluſ.	14	Enneadynamis Gef.	309
coſt.	37	Datura Lugd.	168	Drymopogon Tab.	164	Enneaphyllum Lob. 354. Pli-	
Cocus anguſtif. ejuſq; ſpecies		Davanas	508 b	Dryophanum Plin. Ruel. 414		nij Lugd. 87 b. 180 b. 185	
67. luteus ejuſq; ſpecies 66b		Daucoides majus Cord.	152.	Dryopteris Matth.	318	Enula	276
Crone	412 b	minus Cord.	153	Drypis Lob. 388. Lugd. 385 b		Enzanda Pigafertt.	458
Croton Nicandri Ang. 15 b		Daucus ejuſq; ſpecies 150. of-		Droſera Cord.	320	Ephedra Plinij	15 a, b
Cruciata Dodon. 335. muralis		ſcin. 151. acantocarpos Col.		Droſemeli	496 b	Ephemerum Dioſc. Lob. 243.	
Col. 334 b. gentianæ ſpe-		152 b. Creticus Lob. 148. al-		Dudaim	507 b	Matth. & Lob. 244. quo-	
cies	188	ter Fuch. 157. alter Plinij		Dulcicinium Dod.	14 b	rundam	304 b
Crucialis Cæſalp. 257 b. ma-		Col. 153 b. felinoides Cord.		Dulcamara Dod.	167	Ephemerū non lethale Fuch-	
ritim.	334	160. ſeparius Gef. 152 b		ibid.		ſij	304
Crus galli Brunf.	179	Delphinium Cluſ. 142. buc-		Dulcis amara Trag.	352 b	Epilobium Gef.	245 a, b
Cubebæ	412	cinum Dioſc. Lob. 245 b		Dulcis radix Trag.	323	Epimajorana Tab.	224 b
Cuci Plinij	510	Dende Serap.	432 b	Dulciſida Gazæ	312	Epimedium Col. 255. Dodo.	
Cuciophora	509 b	Dendrobryon Col.	361 b	Dulbaha Arabum	440	276 b. Plinij 70 b. Lob. 323	
Cucophicos Cretenf.	338 b	Dens canis 87. canis gramen 1		Duracia	434	Epimelis Dioſc.	453
Cucubalus Plinij Ad.	250 b	Dens leonis ejuſque ſpecies		Duriacon	ibid.	Epimelis Gal. 460. Lugd. 452	
Cucullata Lugd.	243 b	126. Lonic.	316	Duryaoen	ibid.	Epipactis Camer. 186 b. Ey-	
Cucullus Fernel.	ibid.	Dentaria Cluſ.	87 b	Duroia	ibid.	ſterr.	187
Cucumis ejuſque ſpecies 310.		Dentaria ejuſq; ſpecies 322		Dutroa Linſc.	168.	Epipetron Gef.	369 b
afininus 314. Gal. 310. ma-		Dentaria (Orobanche ſpeci-				Epithymbrium	218 b
rinus	311	es) major Matth. 88. minor		E		Epithymum	219
Cucumis puniceus Cord. 306		Cluſ.	ibid. b	Banos Acoſt.	393 b	Equiſetum ejuſq; ſpecies 15	
Cucumer marinus Aldroan.		Dentellaria Rond. 97 b. Gef.		Ebenus 448. 507. ejuſ ſpe-		Eranthemum Dod.	178
369 b		265. Lugd.	322	cies 391. Cretica	390	Eravvay	432 b
Cucurbita ejuſq; ſpecies 312.		Dentilaria alia Gef.	101	Ebulus	456 b	Erechtites	131
laciniata ib. Somphos Pli-		Denticulata Lugd.	178 b	Echinomolocactus Lob. 384		Ergen	444
nij 316. ſylveſtr.	313	Deſiderium Gazæ	301	Echinophora Col.	152	Erica ejuſq; ſpecies 485. Ale-	
Culcas	196	Diaboli ſtercus Germ.	499	Echinopoda Belli 394 b. Gef.		xandrin. 463 b. baccifera	
Culices minores Lob.	83	Diapenſa Matth.	319	381. Cretica Ponæ 490 b		Lugd. 471 b. Lob. 486 b.	
Cuminum ejuſq; ſpecies 146.		Diſtamnus ejuſq; ſpecies 222		Echioides Col.	254 b	chryſanthem. Lugd. 466 b.	
pratense 158. ſativum alter.		Digitalis ejuſq; ſpecies 243		Echium ejuſque ſpecies 254.		maritima Cluſ.	365 b
Cæſ. 151 b. ſylv. Gef. 142.		Dioſanthos Theoph. Anguil.		Fuchſij, Lobel. 256. mini-		Ericoides Thal.	234
ſyl. alter. Matth. 142. Fuch.		209 b		mum Col.	254	Erigeron ejuſque ſpecies 131.	
145. Matth. Lob. 172. ſili-		Dioſpyros Gef. 452. Theoph.		Echium ſcorpionides ejuſque		Dod.	265
quoſum	ibid.	447. Lugd.	448	ſpecies	ibid.	Ericaceæ Cluſ.	394 b
Cuneno Melitenſ.	28 b.	Dipcadi	42 b. 43	Egano Ang.	391	Erinaceus Luſitan.	571
Cunila Cæſ.	218	Dipſacus ejuſque ſpecies 385		Eghelo Dod.	ibid. b	Eryngium ejuſq; ſpecies 386.	
Cunilago Plinij	266	Dodecatheon Plinij Ang. 241.		Elæagnus Matth. 472 b. 473.		Vegetij Cam.	384
Cunus marinus Bellon.	369	Gef. Cam.	243 b	Lugd. 474 b. Lob. 475 b.		Erinus ejuſq; ſpec. 225. Mart.	
Cupreſſus herba Cord. 136 b.		Dolichus Bellon. 340. Dod.		Bellon.	414 b	129 b. Nicandri Col 92	
arbor	488	339		Elæprinos Bellon.	476	Erythimum ejuſq; ſpecies 100.	
Curcas Baſamum 401 b. Ri-		Donas Norbenenſ. Lob. 50 b		Elaphoſocum nigrum Lon.		Cam. 95. verum Lugd. 98	
cini ſpecies Cluſ.	432 b	Donax	17	150. Dioſc. 155. Gef. 278. al-		b. Aldroan. 309. cereale 27	
Curcuma	37	Dendernägelein/Brunf. 209		bum Lon. 157. Matth. 155 b		Theoph. Lob. ibid. b	
Cufcuta	219 b	Dora Rauvvolf.	26 b	Elaterium	314. 496	Eriſthales Lugd.	377
Cuſſus altera Serap. Trag. 295		Dorella Cæſ.	109	Elatine ejuſque ſpecies 252.		Erythrodanum maritimum	
Cutarapama	184 b	Dorycnium Dioſc. Pon.	272	Brunf. 306. Cæſ. 215 b. Cor-		Lugd.	334
Cutſchula Rauvvolf.	511 b.	b. Cordi 343. Imper. 463 b.		di 295. Dod. 250. Tragi 257		Ermglinus Cæſ.	447 b
		Lobel.	329	b. tertia Tab.	345 b	Ervanga Gazæ	294 b
		Dorycnion congener Cluſij		Elemi	504	Eruca Col.	100
		332. ſimilis Ang. ibid. b		Eleliſphacos	237	Eruca ejuſq; ſpecies 98. 99 b.	
		Doriones	434	Eleoſelinum Lob.	154	cinerea 151. muralis Lugd.	
		Doronicum ejuſque ſpecies		248 b		109 b. naſtur. cognata 105 b	
		184. Americum	520 b	Elhanne Alp.		Eruca cærulea 99. maritima	
		Doronic. Arabum Ponæ 35 b		Elkarie	428 b	ib. peregr. 201 b. ſyl. Gef. 98	

D.

DAburi 417 b
 Dachel 506
 Daſtyli ib. b. Trapezun. 405 b
 Daſtyliobotanon cerul. Tha-
 lij 250. alt. Thal. 285

Ervilium Cæf. 344. Lug. 342. sylv. Dod. 343
 Ervum Tab. 346. album Fuch. 343. candidum Trag. 344 b. syl. Fuch. 344
 Eſchara coralloid. Cluſ. 366 b
 Eſculus Plinij 420
 Eſula ejuſq; ſpecies 291 b. 292 Indica 116. rara Lob. 291. minor Lugd. 291. rotunda 292
 Ettaleh Scalig. 489 b
 Evonymus ejuſq; ſpecies 428 Theoph. 468 b
 Eupatorium ejuſque ſpecies 320. 321 b. cannabinum Lobel. 221. Meſues Matth. 221. Meſ. Cord. ſchol. 270
 Euphorbium 387. ſuccus 496. arbor 458 b
 Euphraſia ejuſq; ſpecies 233. cærulea 254. gramen 210 b. nobilis 247. 4. Trag. 254.
 F.
Faalim Thev. 276
 Faba ejuſq; ſpecies 338. arboreſcens 338 b. Ægyptia 196. ficulnea 347. Græca Plin. 447. 448. inverſa Cæf. 343. Lob. 287. Trag. 391 b. Malucana 511 b. purgatrix 338 b
 Fabago 402. Belgarum 480 b
 Fabaria 287
 Fael Serap. 400
 Faſago Auſtralis 368
 Fagara 413
 Fagoriticum 27 b
 Fagus 419. ſepiaria 427
 Far 21. 22. cluſiaum 22 b. haliſtrum 22
 Farſara 197
 Farſarus antiquor. 429
 Farſugum Caſt. 276 b
 Farrago Plinij 23
 Ferruminatrix Indor. 458 b
 Favagella Cæf. 309 b
 Fauſel 35. 510
Faulbaum 428 b
 Fegopyron Dod. 27 b
 Felfel 412
 Ferraria quorundam 235 b. Gefn. 276 b
 Ferrum equinum ejuſq; ſpecies 349
 Ferula 148. ſagapenifera 149 b. Tragi 395 b
 Ferulago 148
 Feſtuca ejuſq; ſpecies 9 b
 Feſtucago Gazæ 10
 Ficaria Brunf. 309
 Ficus ejuſq; ſpecies 457. Ægyptia 459. Cypria ibid. b. Indica 457 b. 458. Idæa 451. Linſcot. 508 b. Martaba-

nis Indica 507. Pharaonis 459. infernalis 172
 Filago Dod. 263
 Filifil 411
 Filipendula ejuſq; ſpecies 163 b. Tab. 162
 Filius ante patrem 245 b
 Filix ejuſq; ſpecies 357. ſaxatilis 358
 Filicula ibid.
 Fiendus oculos Caſt. 387
 Fior capuccio Cæf. 142
 Fiſtula Lob. 47 b. paſtoris Lonnic. 190. paſtoris Avicenn. 244 b
 Fiſtularia ejuſq; ſpecies 163
 Flamma Ang. 131. Gef. 97 b. 203 b. Jovis 300 b. ranuncul. 180 b. recta Camer. 300 b. repens ibid.
 Floers 37 b
 Floribundio 470 b
 Flos Africanus ejuſq; ſpecies 132. ambarualis Dod. 215. coccineus Lugdun. 203 b. Conſtantinopol. 203. cuculi Dod. 104. Trag. 205. Tab. 210. frumenti 273
 Flos hepaticus Taber. 309 b
 Hieroſolymit. 203. Mexiocanus 133 b. noctis Gef. 295. paſſionalis 301 b. Perſicus Cluſ. 41 b. regius Dod. 142
 Flos mirabilis Peruvian. 168 b
 Flos ſanguineus Monardi 306 b. Scarletti Lon. 209. Solis Dod. 466
 Flos Solis ejuſq; ſpecies 276 b
 Farnesiaum 277 b
 Flos tinctorius Fuchſij 395 b
 Trag. 265. trinitatis Eyſtet. 200
 Focot Guebit 430
 Fœniculū ejuſq; ſpecies 147. aquaticum 141 b. erraticū Lonic. 158 b. maritimum Lob. 288. montanum Tragi 148. porcinum Lob. 149 b. ſylv. Trag. 161 b. tortuoſum Lugd. ibid.
 Fœnum Burgundiacum Lobel. 336
 Fœnum Græcum ejuſq; ſpecies 348. ſylv. Tragi 353
 Folium Indi 410. prægrande Lobel. 505 b. palmæ filamenta 506
 Fontilapathum Lob. 193 b
 Forbeſina Gefn. 321
 Formentone Cæf. 27 b
 Fragaria ejuſque ſpecies 326. quarta Trag. ibid.
 Fragula Cord. ibid.
 Fragula Mart. 428 b. Lugdun. 451

Fraxinella Cæf. 303
 Fraxinella Dod. 222 b
 Fraxinus ejuſq; ſpecies 416. bubula 415 b
 Fraxinea arbor Trag. 415
 Frifoles 346 b
 Frizoles Guateli 340 b
 Fritularia ejuſq; ſpecies 64
 Fromentone alterum Cæf. 295
 Frondipora 367 b
 Fructus chologogus Monard Lugd. 419 b. exotici 405. ſub terra Lugd. 376
 Frumento 27
 Frumentum amyllum 22. barbatum Ruel. ibid. b. fa- tuum Lon. 9. Indicum 24. locale Ruel. 21. Sarracenicum 27 b. ſylv. 10
 Frutex coronarius Cluſ. 398 b. ſpinofus peregrinus Ruvolf. 478 b
 Frutilla 471 b
 Fucus capillaceus 364. cupreſſinus 365 b
 Fucus folliculaceus ejuſque ſpecies 365. fungularis 364. ferulaceus Lobel. 365. linza 364
 Fucus marinus Dod. ib. 365. folijs abrotani 365. marin. baccifer. ibid. b. vermicularis 366. zoſter 364 b
 Fulle 470 b
 Fumaria ejuſq; ſpecies 143
 Fumaria bulbola ejuſq; ſpecies ibid. b. bulbola minima Tab. 178 b
 Fungus ejuſq; ſpecies 369. Amanita Gal. 372. auricular. Cæf. 368. boletus Tab. 371 b
 Fungus capreol. Tab. 370 b. cervinus Matth. 376. clypeifor. Lob. 373 b. conocille. Portæ 371 b. coralloides. Cluſ. 375. digitelli Tragi 372. eſculentus 370. 371
 Fungus galericularis Lobel. 372 b. gallinaceus Cæf. 371. galucci Portæ 370. igniarius Trag. 372 b. laciniatus 372. lariceus 371 b. leporinus Cluſ. 371
 Fungus marinus Ald. 369 b. Dod. 374 b. minimus Cæf. 367 b. muſcarius 373. maximus 372. orbicularis Dod. 374 b. orientalis 511 b
 Fungi noxii ejuſq; ſpecies 372
 Fungus petræus 375 b. peziæ Col. 370. 372 b. Cæf. 375. piperitis. Portæ 371 b. prateoli. Cæf. 372 b. prunuli. Cæf. 371 b. quercinus Col. ibid.
 Fungus ramosus ibid. ſaxeus

Cluſij 375 b. in ſaxis 372. ſpongioſus. Lug. 370. ſuilul. Cæf. 371. tunni. Cæſalpin. 370
 Fuſanus 418
 Fuſti 411 b
 G.
Gagel German. 414 b
 Gaguey 508 b
 Gaiderothymum 236 b
 Galanga ejuſq; ſpecies 35
 Galbanum 494
 Galbula fructus Cupreſſi 488
 Galedragoti Xenocratis Auguil. 385
 Galega ejuſque ſpecies 352. montana Lugd. 351 b. ſylv. 345 b
 Galeopsis Lob. 230. Dod. 235. lucea Lugd. 238 b
 Galerita Trag. 197
 Galla 420. myricæ 485 b. te- rebinthi 400 b
 Gallicus Apul. 8
 Gallitricum 238
 Gallium ejuſque ſpecies 335. tertium Tragi 334 b. tetraphyllon Colum. 333 b
 Galum radix 193 b
 Ganti radix 37 b
 Garb ſive Garab Arab. 475 b
 Garyophyllon Plinij 411 b
 Garioſulata Cæf. 321 b
 Garnite fructus 406 b
 Garofmum 119 b
 Gato camber 407 b
 Gehuph arbor 440 b
 Geidaur Lugd. 36 b
 Gelapo 298 b
 Gelbenech Ang. 279
 Gelfeminum ejuſque ſpecies 397. rubrum Cæf. 168 b
 Gelfomoro 513 b
 Gemez 507 b
 Genipat 434
 Geniſta ejuſq; ſpecies 395. Arabica Bello. 395 b. humilis Dod. 397. Iluſenſis. Lug. 396 b. rotunda. Cæf. 394 b. rubra Cæf. 212 b
 Geniſta ſpinofa ejuſq; ſpecies 394
 Geniſta ſpartium ejuſq; ſpecies ibid.
 Geniſtella aculeata. Lob. 395. montana. Lob. 396
Gänſtblum. Brunf. 108 b
 Gentiana ejuſq; ſpecies 187. concava 206. paluſtris 188 b. pratensis 188
 Gentianella ejuſque ſpecies 187 b
 Geranium ejuſq; ſpecies 317. banachoides ibid. columbinum 318 b. moſcatum 319. nodo-

nodosum Cluf, 318 b. robertianum 319 b. laxatile Camer. 318 b. sanguineum 318. tuberosum ibid. b	roides 4 b. amourettes 2 a. b. anthoxanthon 3 b. aquaticum panicul. 3. aureum. ibid. arvensis panicul. 3. arundinaceum 6 b. 7. avenaceum 10 b	neri 218 b	phraft. 224
Geranium folio malve ejusq; species 315. b. primum quorundam Lugd. 173	Gramen bufonium 7. bulbosum 2. 3. caninum 1. canarium 7 b. caryophyllatæ folijs 3 b. 4. cyperoides 6 a. 7 a. b. cristatum 3 b. crucis 7 b	Grossificum 457	Helianthemum ejusq; species 466. ejus species Lugdun. 465 b
Gerau palma 507	Gramen dactylon 7 b. 8 a. distachyophoron 9 a. dulce 1 b. echinatum 7 b. equinum 3	Guacarana Monard. 221 b	Helichrysum ejusque species 264. Italicum Matth. 147. sylv. Trag. 263
Geropogon Gesf. 274	Gramen festuca 9 b. filicium 2 b	Guajabara 19	Heliochrysum Trag. 213
Gethyllis Gesf. 72 b	Gramen geniculatum 8 b. glumofum 10 b	Guajanæ fructus 511	Heliotropium ejusq; species 253. erectum Ger. 254
Geum alpinum 243 b. Gesf. 322. Plinij 321. rivale Gesf. 322	Gramen holosteum 7 a. hordeaceum 9 a. hirsutum 7 a	Guajanos 441 b	Helleboræ Lof. 185
Githba jamau 497 b	Gramen junceum 5 b. 6 a. 7. leucanthemum 7 b. leporinum 2. loliacum 2. 3. 7. 9	Guayavas 437 b	Helleborine ejusque species 186 b. Dalechamp. 188
Gicherum Cæf. 791	Gramen mannae 8. marinum 6. 10 b. miliaceum 8 b. montanum 3	Guayanus 439 b	Helleborus albus ejusq; species 186 b
Gigantea 277 b	Gramen nemorosum 7. 10 b. nodosum 2	Guanabano 511	Helleborus Hippocr. Taber. 186
Gigarum Cæf. 195	Gramen panicum 4. 8. paniculatum 2 b. panicula crispæ 3. pennatum 5. phalaroides 4. 9 b. pratense 2 b	Guanavanus 511	Helleborus niger ejusq; species 185. ferulaceus Adver. 186
Gymnacriton hordeum Camer. 22 b	Gramen segetum 3. sylvaticum 7. sorghinum 8 b. spar-teum 5. spicatum 3 b. 5 b. spica lerizæ 9. spica geminata 9. secatum ibid. triticæ 8 b. striatum 7	Gummi ejusque species 498. Dioscor. ibid. clemmi 472. 504. ex molle 500. ad podagram 497 b	Helixine Matth. 121. cissampelos 294. 295. sylv. Thal. 168 b. stans Guil. 295 b.
Ginge Cam. 343 b	Gramen tomentosum 4 b. 7. typhoides 9. tremulum 2. trigloch 6 a. b. xerampelinum 3. 7	Gutta Gamandra ibid.	Hemeris 420
Gingidium ejusq; species 151	Gramen 2. Plinij Ang. 282 b. 3. Plinij Ang. 283 b. leucanthemum Dod. 210 b. floridum Cam. ibid. marinum Cluf. 211	H. Abaziz Portæ 14 b	Hemerocallis Diosc. 77 b. 78. Chalcedon. 73. Valentina Clusij 54 b
Gingyphyton Thal. 211	Gramen Parnassij ejusq; species 309. Lugdun. 199 b. Matth. 304	H. Habbes Cam. 190 b	Hemionitis ejusq; species 353
Gypsuccus 497 b	Granadillos lignum 393 b	Habascon radix 92 b	Händelstraut/ Tragi 285. cæruleo flore Trag. 250
Girafoloryz 24 b fructus 511	Granadilla Monard. 301 b	Habilcoulcoul Serap. 432 b	Henne Arabum 476
Gih 145	Granum alzelin 14 b	Habzeli Serap. 412	Henophyllum Gesf. 304
Githago Trag. 204 b	Granum Anescen 412 b. benedictinum 469 b. regium Mesf. 432. tinctorium 425. viride 410 b	Hachal Indi Clusij 68 b	Hepatica Tab. 362
Gladiolus ejusque species 44. cæruleus Trag. 32 b. cæruleus major Trag. 30 b. fecundus 30. luteus Fuch. 34 b. palustris Cord. 12 b. Tab. 15. Cluf. 202 b	Grana paradysi 413	Hæmodori Cluf. 39	Hepatica aurea Tab. 330 b.
Gladiolus Indicus 19 b	Gratia Dei Ang. 279. Cæfal. 246 b. Dod. 465 b. Gallo-rum Gesf. 278. Germanorum Trag. 319 b	Hæmorrhoidalis Aldr. 281 b	alba Cordi 309. palustris ibid. b. stellata Tab. 334 b. trifolia Lob. 330 b
Glans virginea 421. unguenaria 402	Gratiola ejusque species 279. cærulea 246 b. minor Ges-	Cast. 130. herba Brunf. 309	Hepatorium aquatile Dodo. 321
Glandes terrestres Cluf. 344 b		Haernia Serapion. 412 b	Heptaphyllon Fuch. 326
Glaftivida Creten. 201 b. Belli. Ponæ 291		Hætas 91 b	Heracantha Tab. 379
Glaftium ejusque species 133. Ang. 204 b. syl. Cæf. 97 b		Hæiri Theveti 507	Heraclea Tragi 231 b
Glaucium 167 b. Diosc. 172		Halicacabum 166. peregrinum Fuch. 343	Herba alba Plinij Lugd. 8 b.
Glaux, Anguil. 332. Cluf. 347. Gesf. 350. vulgaris, Lob. 353. maritima 215		Halimus Lac. 475. Trag. 451 b	amoris Cæfal. Lugd. 359 b.
Glycidida Plinij 323		Haliphleos 420 b	287 b. articularis Tab. 205. cava Imper. 364. Malabarica 437. mimosa 360. molle ibid.
Glyzyrrhiza ejusque species 352. spinosa, Lac. 386		Hamamelis Athenæi 452	Herba S. Alberti Cæf. 101 b.
Glyzyrrhiza astragaloides 328		Hareomen Bellon. 26 b	Antonij 97 b. S. Barbaræ Fuch. 98 b
Globularia Monp. 262		Hærrriegel 447 b	Herba de Balestera 186 b. benedicta Brunf. 321. de Bengala 320 b
Gluten Albotin. Avic. 500		Hæstula regia Trag. 28. 29	Herba cancri major Lon. 253. minor Cord. 282. cervi Gesf. 248. clytiæ Cam. 253
Gnaphalium ejusque species 263. Diosc. Ponæ 222. marinum Dalech. 265		Hætle radix 429	b. costa Cæf. 156 b. S. Crucis 169
Gaoconaz 402 b		Hæar Arabum 91 b	Herba doria Lob. 268. fullo-num Brunf. 188. garraria Matth. 228. Gerardi Dod. 155 b. Kunigundis 320
Goan arbor 441		Hæufegi 477	Herba Laurentiana 260
Gongularis marina Imp. 365		Hebulben 401 b	Herba S. Jacobi 131. Joannis infantis Monard. 114 b. Ju-
Gomphrena Lugd. 121 b		Hederalis 303	daica
Gorfructus 419 b		Hedera ejusque species 306. Cilicia 296. rigens Plinij Cæf. 425 b	
Goffypium ejusq; species 430 mufcus 363 b		Hedera terrestris ejusq; species 306	
Gotne album 190 b. rubrum 191 b		Hedera 305 b. palustris Tab. 362	
Grain 25		Hederæ lacryma 498 b	
Gramen & ejus species 1. aculeatum 7 b. 8 a. alopecu-		Hedynois 126	
		Hedylarum ejusque species 348. clypeatum Lob. 350. minus Tab. 349 b. minus Lugd. 348	
		Helbane 414 b	
		Helenium ejusq; species 276. comagenium 37. Theo-	

Jasica Gef. 233. Dod. 246 b.	Hieracium ejusq; species 126.	Hebræorum 217. montana	Inhame Cluf.	90 b
Julia Ang. 221	arborescens 127. asperum	Lon. 466. nemorum Lugd.	Iniamos Linc.	ibid.
Herba S. Mariæ Casal. 226 b.	126. echinoides Tab. 128 b	234 b. vulgaris Col. 279 b	Intybus ejusque species 125.	125
Molucana 321. mimosa	Hieracium chondrillæ folio	Hivouræhe 444	aphyllocaulos Thal. 129 b.	129 b.
Lug. 360. molle Acoft. ib.	ejusq; species 127 b. Cretic-	Hobos Linc.	platyphyllos Thal. 124 b.	124 b.
Herba mortem prædicens 512	um 127. dentis leonis fol.	Hofer Schœnos Lugd. 205	styl. Trag.	123
radioli Apul. 359. Sentiola	126. foetidum ibid. b	Hoyrin Theveti 384 b	Inturus Giza	480
Linc. ibid. viva, Cluf. ibid.	Hieracium fruticosum ejusq;	Holcus Plinij Ang.	Jolo Suchel	133 b
Herba Papagalli Dod. 121 b.	species 129 b. intyaceum	Holoconitis Hipp.	Jondraba aliffoides Col. 107 b	107 b
paralyfis 241. paris Matth.	128. majus 126 b	Holoschœnos Lugd. 11 b. 12	Jon thlapi Col.	107
167. perforata Trag. 279.	Hieracium montanum ejus-	Holoosteum ejusq; species 190	Jovis barba Plinij	473
putrida Lugd. 512 b	que species 128. glabrum	Matth. 7. alterum Lobel.	Jovis flos Theoph.	203 b
Herba rena Caf. 156 b. renum	129. phlomoïdes 128 b. pra-	358 b. caryophylleum Ta-	Iphyon Theoph. Ang.	28 b
morbos curans Mon. 123 b.	teuse ibid. b	ber.	Iratuch	495 b
ad rupturas 282 b	Hieracium Sabaudum ibid. b.	Holothuria Arift.	Irion Fuch. 95. Matthioli, Lo-	101
Herba sacra Dalecham. 231 b.	siliqua falcata 128	Hordeum ejusque species 22.	bel.	101
Ang. 269 b. Sardoia Dodo.	Hierobotane mas Lugd. 249.	alterum ibid. b. causticum	Iris ejusque species 30. alba	30.
177. Guil. 180. Simeonis	Bruaf. 269. fœmina Brunf.	23 b. Galaticum 24. gla-	31. Africana ibid. Asiatica	31.
316. Stephani Taber. 168 b.	100. Lugd. 249	brum 22 b. marinum 9. nu-	ibid. b. agria Theophr. 30.	30.
stella Dod. 190 b. studioso-	Higuero Oviedo 434 b	dum 22 b. spurium 9	biflora 32	32
rum Tab. 212	Hyofyamus ejusque species	Horminum ejusque species	Iris angustifolia ejusq; species	32 b.
Herba trientalis Cord. 191 b.	169. peregrin. Dod. 167 b.	238	32 b. prunum redolens 33	33
trinitatis Fuch. 199 b. tuni-	Peruvianus Cord. 168. Do-	Hovos fructus 446	Iris chalconica 31. Dama-	31 b.
ca 207 b. turca Lob. 282.	don. 169	Hoxocoquomaclit Cam. 352.	scena & Dalmatica 31 b.	31 b.
turca montan. Caf. 281 b	Hyofiris Plinij 271 b. Taber.		Florentina 31. Illyrica 31. 32	31 b.
Herba venti Trag. 177. Mon-	127 b		latifolia 30. Lusitanica 31 b.	31 b.
spel. 230 b. Ungarica Lon.	Hypecoon ejusq; species 172.		32. lutea 32 b. 34 b. Mauri-	32 b.
317. vulneraria ad flumen	Matth. 317. fortè Lug. 337 b		ca 39 b. maritima 32	32 b.
Trag. 266 b. 278	Hypericum ejusq; species 279		b. 33	33
Herba Wiapassa 326 b	Hypericum frutescens 521 b		Iris pratensis 30 b. Pharonis	30 b.
Herbæ admirandæ 512	Hippia Lob. 250 b		31 b. Sufiana 31. Tripolita-	31 b.
Hermodyctylus Mesuæi Gef.	Hippion Gef. 188		na 32 b	32 b
87 b. Tragi 308 b. vulgo 67.	Hypocheiris Dalech. 125 b. Ta-		Iris bulbosa latifolia ejusque	32 b.
verus 40 b	bern. 127 b		species 38. angustifolia 38 b	38 b.
Herniaria Dod. 282	Hypocistis 465		cærulea 40. lutea 39. ver-	39 b.
Hesperis ejusque species 202	Hypodryis 422 b		ficolor 39 b	39 b
Hetich Americanorum 90	Hypoglossum Valentinum		Iris tuberosa Lob. 40 b	40 b
Hyacintho asphodelus 70 b	Cluf. 463		Isates ejusq; species 113. sylv.	113
Hyacinthus ejusque species	Hippomanes 511 b		Lob. 204 b	204 b
41. Arabicus 45. autumnal-	Hippomelis Palladij 454		Ischæmon Lob. 8	8
is 46 b. 47. botrioides 42 b.	Hippophaë 293. Diosc. Col.		Ischas alter Cluf. 292 b	292 b
43. Campan. flore 44 b.	477 b. Anguil. 478 b		Isophyllon Cord. 278	278
Colchici folio 47 b. como-	Hippophaestum 189. Col. 387		Isoopyrum Dioscor. Col. 144.	144.
fus 42	Lugd. 478 b		Matth. 145 b. Casal. 343 b.	343 b.
Hyacinthus flore oblongo 43	Hippoglossum Lugd. 303 b.		Gefn. 327	327
b. 44. obsoleto 44. Indicus	Matth. 304 b		Iva moschata Tabern. 138 b.	138 b.
47. latifolius 46 b	Hippolapathum Matth. 114 b.		Monspeliens. 249. Rhæ-	249.
Hyacinthus non scriptus e-	Lob. 115 b		torum 132 b	132 b
jusq; species 43. 44	Hippomanes Cratevæ Ang.		Jucca Benzoni 91	91
Hyacinthus Orientalis ejusq;	168		Juglans 417	417
species 44 b. flore pleno 45	Hippomarathrum Cam. 147		Jubæ ejusque species 446.	446.
b. ferotinus 45. Ornitho-	a. Belli b. Franco 158 b. Ta-		syly. Caf. 478 b	478 b
galoides Col. 70 b	bern. 162 b		Juliola Scalig. 330 b	330 b
Hyacinthus Peruanus 47 b. de	Hippofelinum Theoph. 154 a.		Juncaria Tab. 334	334
padre nostro 69 b. poëta-	Dod. Fuch. Lob. b. Lugd.		Juncellus Ad. 12 b	12 b
rum Lob. 38. 39. Lobel. 40.	158 b		Juncus avellana Ama. 14 b.	14 b.
Trag. 77 b. racemosus 42 b	Hippuris Lob. 15. Saxea Cluf.		odor. aquat. Dod. 163	163
Hyacinthij stellaris species	365 b		Juncus & ejus species 11. a-	11.
45 b. Tripolitanus 45. Vir-	Hirculus 165. Friscus 466		cutus 11 b. asper Dod. 20 b.	20 b.
giliij 31. uva ramosa 42 b	Hirundinaria Tab. 309 b		bombycinus 12 b. Lob. 4	4.
Hiberis Fuch. 104	Hirundinaria Trag. 303		b. capitulis equiseti ibid.	ibid.
Hydrolapathum Lob. 116 b	Hyslopi folia 218 b		capitulo lanuginoso ibid.	ibid.
Hydropiper ejusque species	Hystopoides Cam. ibid. Gef-		clavatus ibid. cyperoides	ibid.
101. lanceolatum Lugdun.	neri 465 b		ibid. floridus ibid.	ibid.
180 b. rubecum Fuch. 195 b.	Hystopus ejusq; species 217.		Juncus lævis 12. lychnanthe-	12.
Lugdun. 321	campestris 465. Diosc. 223 b		mos 7. 12. marinus grami-	7. 12.
			neus	

neus 4 b. maritimus 6 b.	Lagopus ejusq; species 328 b.	alterum Cæf.	143 b	452 b. aromat. Monard.
melancranis 12 b. odora-	Diofc. 321. 328 b. primus	Leontopodium Lon.	254 b.	409 b. Brasiliam 393
tus 11. rotundus ibid.	Trag. 332. alter Trag. 263 b	Diofc. 264. Brunfelsi-319.		Lignum Galamba ibid.
Juncus petrosus, Ang.	Lamium ejusque species 230.	Creticum 190. vulgare		Cochi 449. cortis vicem
Juni pappayma 434	pannonicum Cluf. 236	Matth. 263 b		prabens 424 b. colubri-
Juniperus ejusq; species 488.	Lampfana Matth. 95. Lob. 125	Lepidium ejusque species 97.		num ejusque species 301.
major Diofc. 487	Lanaria Imper. 206 b	Diofc. quibus. 226 b. minus		exoticum Cluf. 489 b. exo-
Juniperi gummi 500 b	Lanca fructus 444	Cord. 104		tic. alt. Cluf. 393 b
Jusael Avicen. 508 b	Lancea Christi Gef. 230. Cæ-	Leplab Clusij 341		Lignum ferri duritie 449. fo-
Junfa 346 b	falpin. 354	Leichenblumen/ Gef. 242 b		mitis vicem præbens 424 b
Juyvb Cluf. 399	Lanceola Cæf. 89 b. monta-	Leucacantha Ang. 377. Dod.		Lignum Guajacum ejusque
Ixia 379	na Gef. 90	380. Lac. 381. Lugd. 382 b.		species 448
Ixione Theophr. 380	Lancuas 35	quorundam Lugd. 387 b		Lignum de Mangles 449. Mo-
Ixocaulos Thal. 207 b. alte-	Lanifera arbor Cluf. 430 b	Leucanthemum alpin. 136 b		lucense 393 b. nephriti-
ra Thal. 210 b	Lantana Dod. 429	Leucas Cæf. 231. Diofc. 327		cum 416 b
Ixopos Cordi 130.	Lantor 19. 509 b	Leucographis Plinij Ang. 268		Lignum odoratum Cæf. 392.
	Lapathum ejusq; species 113.	Lugd. 381 b		rubrum Cæfalp. 393. Pava-
	Ægyptiacum 116. aqati-	Leucocium aizoides Col. 284		num ibid. b. Rhodium 392.
	cum ibid. b	b. bulbosum ejusq; species		Belli 399
	Lapathum sylv. latifolium	55. non bulbosi species 200		Lignum Sambarane 393 b.
	ejusq; species 115 b. folio	Leucocium cornicular. 202 b.		Sanctum 448 b. S. Crucis
	acuto 115	Creticum ejusque species		423. Sapo. 393 b. Teixø
	Lapides resinacei 504 b	201 b. luteum ejusque spe-		449
	Lappa ejusque species 198. a-	cies ibid. alyssoides ibid.		Lignapetre facta diversa 421
	grestis Trag. 152. boaria	maritimum 201. montan.		Ligusticum ejusque species
	Lugd. 153. sylv. Tragi 168 b	107 b. Syriacum 202 b		162. Ang. 156 b. Belgarum
	Lappago 334. Plinij 250. Cæ-	Leuconarcissolirion 55		Lob. 161. Matth. 157 a. vul-
	falp. 333 b	Leuconarcissus æstivus 51 b		gare 157 b. sylv. 161
	Lappula canaria 152 b. rusti-	Levisticum Lob. 157		Ligustrum ejusq; species 475.
	corum Lugd. 257 b	Libanotis ejusque species ib.		Brunfelsi. 447 b. nigrum
	Larix 492 b	coronaria 217. nigra Thal.		476. Columellæ 295. ori-
	Laferpitium ejusque species	150 a. Taber. 150 b. Theo-		entale 398
	156. Lac. 155. Anguil. 158 b	phrast. Sterilis Tab. 123 b		Lilac Matth. ibid.
	Lata fructus 439 b	Libanotis ferulæ facie ejusq;		Liliago Cord. 29. Cæfalpin.
	Lathyrus ejusq; species 293	species 158		80 a, b
	Lathyrus ejusq; species 343	Libyiticum Fuch. ibid.		Liliaphodelus Cluf. 80
	Lavandou 35 b	Lichen ejusque species 362.		Lilionarcissus ejusq; species
	Lavandula ejusq; species 216	Diofc. Col. 361 b. arborum		56. 57. orientalis 55
	Lavandulæ folio arbor Cluf.	Tab. ibid. marinus 458 b.		Lilium album ejusq; species
	401 b	marinus Cluf. 364. Plinij		76. Alexandr. 69 b. aspho-
	Laver Dod. 104 b. Fuch. Dod.	Col. 362 b		deli radice 80. marinum
	Lob. 154. minus Lon. 163	Lichen primum Plinij 285		54 b
	Laureola ejusq; species 462	Lychnis ejusque species 203.		Lilium bulbiferum ejusque
	Laurus ejusque species 460.	Chalcedonica Lob. ib. coc-		species 77. Canadense 79.
	Græca Plinij Gef. 416	cinea ib. marina Lob. 205		fatuu 80 b. floribus reflexis
	Laurus Alexandrina 303 b. ta-	Lychnis coronaria ejusq; spe-		77 b. Persicum 79 b. po-
	xa Plinij 305	cies 203 b. aquatica 204.		lyrrhizon 29
	Laurocerasus 450 b	multiplex ibid.		Lilium purpurocroceum e-
	Lechyas fructus 444	Lychn. alpina species 206 b.		jusq; species 76 b. rubrum
	Ledum ejusque species 467.	hirsuta species 206. sege-		77. variegatum 64. Zusi-
	alpinum 468. Silesiacum	tum species 204. sylv. spe-		niare 78
	467 b	cies 205. viscolæ species		Lilium convallium 304. ve-
	Legumina 337. capreolis do-	ibid.		rum Theoph. ibid.
	nata ibid. carentia 346	Lycinum ejusq; species 478.		Limas 426 b
	Legumen leoninum Ruel. 87	Creticum Belli 454 b		Limeum Guil. 186 b. Plin. 184
	Lemna Theoph. Lugd. 362	Licondo 513		Limnæum Cord. 279
	Lens ejusque species 346. ma-	Lycoperficum 167		Limnopoce Cord. 16
	ajor repens Tab. 330	Lycopodium Tab. 360 b		Limodorum Austriac. Cluf.
	Lentago 461 b	Lycopsis ejusque species 255.		86 b. Dod. 87
	Lentibularia Gef. 141 b	Ang. 230. Cord. 254. Fuch.		Limones ejusq; species 436
	Lenticula marina Lobel. 365.	257. Anglica 256		Limonium ejusq; species 192
	palustris ejusq; species 362	Lycopus Fuch. 230		Monspeliensium 165. Lon.
	Lentiscus ejusque species 399	Lycostaphylon Cord. 456 b		191. Gef. 192. aliud Lugd.
	Leo herba 87. Dod. 379 b	Lignum Aloës 393. America-		268. pratenfe Trag. 327
	Leontobotanos Gef. 87	num varium 392. aquili-		Limus arborum 444 b
	Leontopetalon Matth. 324.	num 393. aquila Amato		Linagroftis 4 b

Linaria ejuſque ſpecies 212.	Lugd. 328. tetragonobolus Camer. 332 b. urbana Matth. 333	minor Fuch. 309 b	Dodon. 223 b
auræ Trag. 213. botryodes Col. 259 b. hederulæ folio Colu. 306 b. quarta Trag. 214 b. rubra Lugd. 245 b	Lotus arbor ejuſque ſpecies 447. alba 416. Africana 447. Homeri Guil. 446. altera Theophr. Lugd. 450 b. veterum Cord. 393	Malicorium 437	Maſſac 495
Lingua avis 416. paſſeris ib. paſſerina Trag. 259 b	Louan Arabum 501	Malinathalla 14 b	Maſſa 408 b
Lingua cervina 353. cervina ramofa Colum. 354 b	Luciola Gef. 354. Fracaſt. 330. Cæſalp. 7 b	Malope Plinij 315	Maſtiche 501
Lingula vulnerar. Cord. ibid.	Lucum 25	Malva ejuſq; ſpecies 314. al-tera Cæſ. 316. Theoph. 316 b. Veneta Lon. 317	Maſtic Gallorum 224
Linocarpos Thal. 214 b	Lucumas fructus 407	Malva arborea 315 b. criſpa 315. roſea ibid.	Maſuria Belli 329 b
Linofyrus Lob. 213	Lunaria ejuſque ſpecies 354. Anguil. 323. arthritica 242. aſpera Gefn. 201 b. burifſa Anguil. 287 b. radiata Lobel. 330	Malva viſcus Ang. 315 b	Mater violarum Lugd. 199 b
Linofpartum Theoph. 5	Lunaria Græca ejuſq; ſpecies 203. Græca tertia Cæſ. 201 b. quarta Cæſ. 107 b	Malus ejuſque ſpecies 433. A-rantia ejuſque ſpecies 436. Aſſyria 437 b	Mates 404 b. Indorum 399 b
Linum ejuſque ſpecies 214. marinum Imper. 364 b. pratense 4 b	Lunaria major Gefn. 358. minor Caſt. 349. lutea Lugd. 107 b	Malus Armenica ejuſq; ſpecies 442	Matos 441 b
Liquidambar 502 b	Luparia Tragi 183	Malus citria ejuſque ſpecies 435. cydonia ejuſque ſpecies 434	Matricaria ejuſq; ſpecies 133
Liquiritia ſuccus 496 b	Lupi crepitus Col. 374 b	Malus granata 438. marina Aldroan. 369 b. Indica A-coſta 433 b	Matrifalvia Col. 238
Lirium maſſ. alterum Theophr. 69 b	Lupinus ejuſque ſpecies 347. Africanus 348 b. Creticus ibid. ſylv. Cæſ. 352 b. ſylv. ruſticus Cæſalp. 350	Malus limonia ejuſque ſpecies 436	Matriſylva Trag. 334
Lyſimachia ejuſque ſpecies 244. Lon. 395 b. galericulata Eyft. 236 b. Lob. 246 b. lutea 245. corniculata 520 b. ſiliquoſa 245 ſpicata 246 Virginea 245. 520 b	Lupulus ejuſque ſpecies 298. ſylv. Thal. 328	Malum Heſpericum 436. inſanum marin. 369 b	Maurocapnos 452
Lithobryon Col. 361	Lutea herba Plinij 395 b. Vitruvij 100	Mamara 431 b	Maurongaus 312
Lithontribon Lugd. 282	Luteola ejuſq; ſpecies ibid.	Mambi fructus 376	Mauronia 97 b
Lithophyton marinum Gefneri 366	Lutum herba ibid.	Mambu Lugd. 18	Mauz 507 b
Lithoreoleucoion Col. 201 b		Mamel arbor 417 b	Mazza de Congo 27
Lithospermum ejuſq; ſpecies 258. anguſtiſolium umbellatum 521. fructicoſum 255 b		Mandechade 91	Mechinum 35
Lithorhizaſpi Col. 107		Mandech parpie ibid. b	Mecoachiam ejuſque ſpecies 297 b
Lithoxyla 421		Mandepore ibid.	Meconium 494 b
Loborum ſpecies Cluſ. 404		Mandioca 90 b	Medeſufum Cord. 164
Lobus craſſus Cluſ. 338 b. echinodis Cluſ. 399 b		Mandragora ejuſque ſpecies 169. Theophr. Dod. 166. Caſalp. 108 b	Medica ejuſque ſpecies 329. Arabica Cam. 329 b. Dioſcor. 330. flava Cluſ. ibid. lunata Lugd. ibid. marina Lob. 329 b
Loca 21		Mandues 91 b	Medeum Dioſc. Rauw. 94
Locos fructus 434 b		Manga 440 b	Mehenbethene 418 b
Locuſta Gef. 165 b		Mangier blanco 439 b	Melampyrum ejuſq; ſpecies 234
Lolade 196		Mangle Oviedi 458	Melandryon Plinij 163. ge-nuinum Cluſ. 204 b. quon-dam Cluſ. 205
Lolium 9. maſinum ibid. b. rubrum ibid. Fuch. 204 b		Mangefians 461 b. 472 b	Melanguſa 435 b
Lonchitis ejuſq; ſpecies 359. Cæſalp. 63 b. major Caſtor. 40 b. prior Dalech. 187 b		Manguey Mexiocan. 286 b	Melanthium ejuſque ſpecies 145
Loropifſos Ponzæ 332 b		Mangummenauk 421	Melanzana 167 b
Lotus ejuſq; ſpecies 331. Ægyptia 193. 196. aſperior Lobel. 352 b. campeſtris Trag. 328. eanæaphyllos Lugd. 349. hercortum Lob. 331 b. laſiſſima Lugd. 333 b		Maniel 91	Meleagris 64
Lorus Lybica Lugd. 332 b		Manigette 25	Melenken 507 b
Lorus pratensis ſiliquoſa Cluſ. 332 b. purpurea Lugd. 331 b. pentaphylos Gef. 337. quadriſſola Tab. 327 b. ſiliquoſa Cam. 332 b		Manihot 90 b	Melica 26 b
Lotus ſariva Fuch. 331. ſylv. Matthiol. ibid. ſylv. minor		Manna 496 b. Germanica 497. liquida ibid.	Melilotus ejuſq; ſpecies ibid. coronata Lob. 332. Dioſc. 227. exigua Trag. 328. Italica Cam. 331. Fuch. ibid. vulgaris Cæſ. 332
		Manus marina Gef. 369 b	Melilotus quarta Trag. ibid. quinta Trag. 349 b. ſeptima Trag. 332. major tertia Trag. 330
		Marabilles del Peru 168 b	Melilotus major pinguis Lugdun. 389 b
		Maraka 461 b	Melinum Cæſ. 338 b. alterum Cæſ. 248
		Margaritæ Ægyptiæ 14 b	Meliſſa ejuſque ſpecies 229. ſylv. 230
		Marmaris 512 b	Meliſſophyllon 229. Fuchij 231 b
		Marmelos 435 b	Meliſſogeta 413
		Marrubium ejuſque ſpecies 229. agreſte Trag. 236. humile 231 b	Melocactus 384
		Martagon Chymiſt. 77. Conſtantinopolit. 76. Imperiale 78 b. Pomponium 79	Melochia Alpini 317 b
		Maru herba Dod. 258	Melo corcopali 435 b
		Marum ejuſque ſpecies 224.	Melongenæ 167 b
			Melo ejuſque ſpecies 310
			Melope-

M.

Macahaleſaqua 475
Macalep Lob. 451 b. al-bum Rauvvolf. 405 b
 Macatto 184 b
 Macoqvver 311 b
 Macer veterum 408
 Macis 407 b
 Macouna 341 b
 Madian 407
 Madrepora Imper. 367
Mehſbaum/ Trag. 429
 Maggai 448 b
 Magiſtrantia Cam. 156 b
 Magas 440 b
 Magummenauk 421
 Mahaleb Matth. 451. Serapi-on. Tab. 476
 Maieſe Cord. 242 b
 Majorana ejuſq; ſpecies 224. major Taber. 223 b
 Mays 25. 26
 Mala Æthiopica 167 b. inſana Fuch. ibid. Peruviana Eyſter. ibid.
 Malabacothrum 410
 Malacocifſos Lugd. 306. Da-mocratis Ang. 294. Gefn. 297. major Lugd. 276 b.

Ocymoides alpinum Gefne.	206 b.	Opocalparum	501 b	Osmunda Lob. 358. Trag.	345	fera Theveto	507
206 b. fruticosum Camer.		Opopanax	494 b	Osmundula Lon.	358	Palmapinus	510 b
205. lychnitis Col. 206 b.		Opulus Colum. Dod.	447 b.	Ossar Belli	116	Palmæ sanctæ similis	448 b
minus seu album Lug. 205.		campestr. 431 b. montana		Ossea Lon.	447 b	Palmaria Tab.	285 b
muscosus Ponæ 206 b. no-		Lugd. 431. Ruellij	456 b	Osteocollon Lugd. 15 b. Ca-		Palmeta humilia Scalig.	19
ctiflorum Cam. 205. pere-		Opuntia 458. marina Coitufi		mer.	209 b	Palmifolium giganteum Im-	
grinum Gef. 203. polygoni		364 a. Osteocollos	458 b	Ostetricium montanum Tra-		per.	364 b
folio Lobel. 206 b. repens		Ostrea in arboribus	514 b	gi 186. sylv. Trag.	155 b	Palmitas 507 b. femellæ 509 b	
Cam. ibid.		Orbitochyrtto Belli	330	Ostrucium Lon.	156	Palmula marina Imper.	303
Ocimum ejusque species 225.		Orchis ejusq; species 81. ab-		Olstrya Cord. 427. Theophr.	415	Palmula Thebaicæ 403 b	
sylv. ibid.		ortiva Cluf. 86 b. andrach-		398. Theophr. Lob.	415	Palo d'Agula Lincf. 394. del	
Ocimum cereale	27 b	nitis 83; 84. angustifolia		Ostryx Theophr.	427	cebra	301
Ocufole	502 b	Fuchfij 82. antropophora		Othonna Lob.	132 b	Palto arbor	439 b
Ocularia	233 b	Col. 82 b. bifolia 82. Cam.		Otites Tab.	206	Paludapium Tab.	154
Oculus bovis Brunf.	261	83. trifolia ibid.		Ova olearum	472	Palus Indiæ	448
Oculus Christi Lugd.	266	Orchis fœrida ejusq; species		Ovaria Gef.	226 b	Panax ejusque species 156. a-	
Odontis Cam.	205 b	82 b. fucum referens 83. la-		Ovulidia Lugd.	57	fcelepias 158. chironium	
Odontitis Gef. 210. Tab. 234.		tifolia 80. lutea 83. 84. me-		Ourararia	184 b	Theoph. Ang. 276. Camer.	
lutea Lugd.	277 b	littias Lobel. 83 b. mon-		Oxyagroftis	7	156 b. Matth. 465. Tab. 266.	
Oenanthe ejusq; species 162.		rana 86 b		Oxalis ejusque species	114	Lugd. 156. 278. Lon. ibid. b.	
fructus	299 b	Orchis morio ejusq; species		Oxya Bellon.	419	chitonium minus Camer.	
Oenoplia	477	81 b. muscam referens 83.		Oxyacantha	454		
Oenothera Plinij	245 b	minor odoratus 86 b. odo-		Oyacanthus Galeni	ibid. b	Panax coffinum Tab.	156 b
Oesum Theoph.	473	rata 84. ornithophora Lo-		Oxyarceutis	489 b	Panax Herculeum Matth 156	
Oerum Plinij	90	bel. 83. 84.		Oxyarceus Lob. 487. Theo-		b. Ang. 319 b. Caf. 156	
Ogegha	444	Orchis palmata ejusq; species		phraft.	489	Panax peregrinum Dod. ib.	
Okcaponauk	91	85. repens 84 b. rotunda		Oxycoccon Cordi	471 b	Pharnacium Plinij 268. re-	
Okindiger	340	Lugd.	81 b	Oxylapathum 115. aquat.	193	centiorum olufatri Lobel.	
Olea ejusque species 471. Æ-		Orchis Serapias ejusq; species		Oxymirfina Ang.	470 b	156. Syriacum ibid. tenui-	
thiopica Cordi 392. Bohe-		82. sphegodes 83. straten-		Oxyphœnicum	403	folium Theoph.	278
mica 472 b		matica 81		Oxys Plinij	330	Pancratium Gef. 42. 43. Do-	
Oleander 464. sylv. Avic. 463		Ordilion Ang.	161	Oxyfchenos	10 b	don. Lob. 54 b. Diosc. Cluf.	
Oleaster 472 b. Germanicus		Oregiella Cluf.	406	Oxytriphylloa Lobel. 332 b.		73. Caf. 75. Indicum 55	
477 b		Oreofelinum Tab. 150. Ang.		Trag.	330 b.	Pancaffolus Caf.	162 b
Oleum abiegnum 505 b. sty-		152. Fuch. 153. Dod. Lobel.				Panicaftrella Caf.	8 b
racinum 502 b		Tabern. ibid b				Panicum ejusque species 27.	
Olibanum 500 b. 501		Origanum ejusq; species 223.		P acayes	417 b	Æthiopicum ibid. b. Indi-	
Olyra Ad. 22. Cord.	23	tertium Diosc. Quad. 221 b.		Pacal Indis	427 b	cum 26. 27. peregrinum 25-	
Olfenichium Cord.	153 b	verticillatum Thal.	225	Paco	508 b	sylv.	82 b
Olufatrum Caf.	154 b	Oryza 24. Getinanica 22 b.		Pacoaire	ibid.	Panis cuculi 330 b. porcinus	
Olus Hispanicum Trag. 114 b		sylv.	2	Padus Lugd.	451	308. Indorum 90 b. 91	
Olus Judaicum Avicen. Rau-		Ornithogalum ejusq; species		Pæonia 323. Galen.	512 b	Pannachio Perfiano	80
wolf. 317		69. Arabicum 70. luteum		Pagatovvr	24	Pannus e libro	19 b
Omphalocarpos Plinij	334	ejusque species 71. spica-		Pagco Lugd.	189	Pao de Cebra	301
Onagra Caf.	245 a, b	tum 70		Pala Ariena Plinij 438 b. Bel-		Papaje fructus	457 b
Onobletum Hipp. Ang. 285		Ornithopodium ejusque spe-		lon. 458. Plinij	507 b	Papas Indorum	167
Onobrychis arvensis ejusque		cies 350. alt. Dod.	349 b	Palatium leporis Caf.	490	Papaver ejusq; species 170. b.	
species 215. leguminofa e-		Ornoglossum	416	Palea de Mecha	11	criftatum 171. erraticum	
jusque species 350. Fra-		Ornus 415 b. Bellon. 416 b.		Paliurus Africana Theophr.		ibid. b. Heracleum Colum.	
cast. 352		Pandeët. 419 b. Tragi 427		478 b. Gef. 454. Ruel. 453 b		273 b. spinosum 171 b. spu-	
Onochyles	255 b	Orbanche ejusque species		Paliurus Athenæi 477 b. Bell.		meum Lob. 205. Caf. 273	
Onogyros Nicandri Gef. 382		87. Gefn. 86 b. Ruellij 195.		474. Lacun.	425 b	b. Diosc. quorundam 29 b.	
Ononis ejusque species 389		Theophr. 194 b. legumen-		Palla Garziæ	407	Gefn.	291 b
Onoperdon Dod. 382 b. Ger.		Lugd.	345 b	Palma Christi Gallorum	432	Paperas	19
385 b. Lugd.	382 b.	Orobus ejusque species 346.		Palma Christi ejusq; species		Papyrus ejusque species ibid.	
Onopyxos terria Lugd. 382 b		Americanus 344 b		85. palustris 86		Papillar is Cam.	125
Dodon.	385	Orobus sylv. ejusque species		Palma aut Palus sanctus 448 b		Papulles Cretica	343 b
Onopteris Tab.	355 b	351. sylv. Trag.	345	Palma ejusque species 506.		Paquouere	508
Onofma Matth.	255	Orontium Dod.	212	caryotis Dioscor. 509 b. ci-		Paracoccalon Guiland.	168
Ophioglossum ejusque spe-		Orvala Dod.	238	chorin 507. cypria Theo-		Paralytica	421 b. 242
cies 354		Orzada Monard.	23 b	phraft. ibid. b		Parapara 184 b. Claf.	341 b
Ophiofcorodon	74	Ofamener	421	Palma coccifera ejusque spe-		Paravas.	123 b
Ophris ejusq; species	87	Ofyris Dod. 212. Lob. ibid. b.		cies 508 b. Indica 509. fac-		Parietaria 121. Monfpel.	230 b
Ophthalmica	233 b	Austriaca Cluf. 213. minor		cifera Cluf.	507	sylv.	234
Opinavvk	91	Tab. ibid. b		Palma squammoso fructu e-		Parifatico	469 b
Opium	494 b	Os leonis Caf.	211. 212	jusque species 510 b. vini-		Paronychia, Ang. Tab.	282 b
						altera,	

altera Matth. 22. alfinefolia Lob. 198 b. Hispanica Claf. 281 b. myagrifolia Gefn. 109	Perfoliata Achillea Gef. 278	Phyllon Lugdun. 284 b. 285	Pyra infana Caf. 167 b
Paronychia Matth. 156. laciniata 285. rutaceo folio Lob. ibid.	Perlo gramen secundum Bellon. 415 b	Theoph. Cord. 121	Pyræza Theoph. Guil. 486
Parote Mexioc. 138. 520 b	Permonaria Ang. 360 b	Phyllon fpicatum & tefticulatum 122	Pyræfter 439. Idæus Gef. 452 b
Parthenium ejusq; species 133	Perpenfa Dod. 197	Phyteuma Caf. 92. Matth. 93.	Pyrethrum ejusq; species 148
Passerina Trag. 259. minor faxatilis 214 b	Perfea Cluf. 441. fortè Plinij 512	Belli 212. Monfpel. 100 b.	Brunf. 98. fyl. Dod. ibid. b.
Paffulus Corinthiacæ 229	Perfica ejusq; species 440.	Diofc. Colum. 270 b. minor Col. 271	alpinum Gefn. 136 b
Paffellus heiba Lincf. 113 b	nux 417. minor 442 b	Phyximilon 507 b	Pyrola ejusq; species 191
Paftinaca ejusq; species 151.	Perficaria ejusq; species 101	Phlomis Lobel. 241. phlomos 239. 240	Pyrum marinum Ald. 369
aquatica Lob. 154. latifolia 155. latifolia fyl. Dod. ibid. b	filiquofa Lob. 307	Phleom & Phleos Theoph. 194	Pyrus ejusq; species 438
marina Lob. 288 b. nigra fyl. Cord. 162 b. pratensis Theoph. Cord. ib. b. Syriaca Lugd. 155 b	Personata Plinij 197. 198	Phleos mas Lugd. 194. fœmina Lugd. 15	Pifa nuda Indica 399 b
Patecas 311 b	Peruana Aloëf facie 423 b	Phlox Theoph. 178. 203 b	Pifum ejusq; species 342. cordatum Lobel. 343. Græcorum Trag. ibid. nigrum Cam. 338 b. Tab. 343. fyl. Trag. 344
Pater nofter Lugd. 14	Pervinca Trag. 301	Phœnicobalanus 445 b	Pifum Americanum Lugdu. 343 b. Indicum ejusq; species ibid.
Pavame Indorum 431	Pes anferinus Fuch. 119. afini Pandect. 110. cati 367 b	Phœnix carduus 379 b	Piffelæon 504 b
Pavana 393 b	columbinus 318 b. corvi Brunf. 179 b. leoninus Ad. 264. leonis 319. milvi Anguil. 336 b	Phœnix 9 a. b.	Piftacia ejusq; species 401
Pavate 399 b	Petafites ejusq; species 197	Phorbion Galeni 238	Piftana Magonis Plinij Lobe. 194
Pecten veneris Lob. 152	Petrocerafus 457	Photel 508	Piftolochia Fuchfij 143 b. Dodon. 307 b
Pedicularis ejusq; species 163.	Petromarula Belli 93	Phrocalida 97 b	Pitine Theoph. Ang. 345 b
Cor. 324 b. fœtida Trag. 185	Petrofcorodon Gef. 75 b	Phthiroctonon 324	Pitys ejusq; species 439
Pæderota Paufan. 247	Petrofelinum 153. fyl. 163	Phu ejusq; species 164	Pityufa ejusq; species 292.
Pedua Guiland. 133	Petrofelinum vitium Trag. 161	Picea ejusq; species 493. Dodon. 505	major 291
Peganion Narbon. Ad. 336 b	Petrum Thevet. 169	Pycnocomon Ang. 100. Diofcor. Cortufo 167. Brunf. 155 b. Colum. 269 b. Cretæ Lob. 379 b	Pix 504. navalis ibid.
Pegalinus Gefn. 349	Peuce ejusq; species 491	Phalanger Cord. 29	Pyxacantha Dod. 478
Penoabfou 512	Peucedanum ejusq; species 149. Lon. 158 b. aquaticum Tab. 141 b	Phalangites Cord. 29	Planta Bantonica Clufj 265.
Tennachio marinus 366	Phacoides Oribafij 463 b	Phalangium ejusq; species ibid., Cretæ ibid.	marina retiformis Cluf. 366
Penna marina Rondel. 369 b	Phalaris ejusq; species 28.	Phalaris ejusq; species 28. parva Caf. pratensis Lob. 2. fyl. 8 b	b. fanguinem movens 512
Imper. 363 b	Phallus Hollandicus 85. 374 b	Phallus Hollandicus 85. 374 b	Plantula peregr. Cluf. 412
Pentaphyllum ejusq; species 325	Phana Bellon. 485	Phana Bellon. 485	Plantago ejusq; species 189.
Pentorobon Plinij 323	Phafeolus vulgaris ejusq; species 339. Æthiopicus 340 b.	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	albida Dodon. 190. marina Lobel. ibid.
Pepaios 434 b	Africanus Cluf. 340. Braftianus 341 b. Guinenfis ib. Nigritarum ibid.	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Plantago anguftifolia ejusq; species 189 b. aquatica ejusq; species 190
Pepitas del Peru 442	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Plantaginifimilis Lugdun. ibid. b
Peplios Quith 480 b	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Planta leonis Dod. gal. 186
Peplios Dod. 282	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Plantula cardamines æmula 105
Pepus ejusq; species 293	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Platanaria Dod. 15
Peplus Lob. 292	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Platanus Diofc. 431. aquatica 456 b. Oviedi 508. Lon. 431 b. Trag. 430
Pepo ejusq; species 311. latus 312. Matth. 310	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Platyphyllus 419
Pepolina Caf. 219	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Plumbago Cluf. 97 b. Plinij quorundam 101. Plinij fortè 192
Perchepier Lob. 152 b	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Pneumonante Lob. 183 b
Perdicion 121. Theoph. 130	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Podagria Lob. 155
Perebecene 169	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Podifarina 158 b
Perilymenum ejusq; species 302	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Poconia ejusq; species 323. flore pleno 324. Indica 343 b. mafcula Lon. 222 b. Galeni 512
Perilymenum Allobrog. 451	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Polemonium Tab. ibid. petrarum Gefn. 205. alt. Dod. 165. palufire 279 b
b. rectum 451	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Polemonium Monfpel. Lob. 398 b
Periploca ejusq; species 303.	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Polyacantha Cord. 387. Theophrast.
prior Dodon. 294 b. altera Dod. 303. minor Lob. ibid.	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	
terpens Lob. ibid. b	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	
Perifferona Cratevæ Ang. 250	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	
Perfoliata ejusq; species 277	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	
altera Lugd. 154 b. minor Gefn. 112 b. napifolia Lob. ibid. filiquofa Lobel. ibid. fyl. Brunf. 87	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	Phafeolus Indicus ejusq; species ibid. peregrinus Cluf. 338. 340. Belli 351. Peruanus 338 b. primus Trag. 342	

phraft. Lugd.	385 b	Praefium Ang.	230 b	Matthiol. 272. montana	Ran. grumosa radice ejusque
Polyanthemum Ang. 178. pa	180	Priapeia Gef.	170 b	Lugd.	species 179. lanceolatus
luffre Dod. gal.	180	Primula veris ejusque species		Pteriadion Cordi	Tab. 180 b. lanuginolus
Polycarpum Lugd.	281	141. Cæf. 261 b. Brunf. 67		Pteridion mafc. Cordi	181. latifol. Lugd. 309 b.
Polycnemum Lugd.	229 b	Præcocia	442 b	Pucho Linfc.	longifolius 180 b. Lufta-
Polygala ejusque species 215.		Procura	362	Pulegium ejusq; species 222	nicus 181 b.
legumen ejusq; species 349		Proferpinaca Apul.	281	aquaticum Eyst.	Ran. montanus 180 b. ejusq;
Polygala Ang. ibid. b. Gefn.		Prunella ejusq; species 260		montanum Lon. 225. pe-	species 181 b. nemorofus
350. Camer. 351. Cordi 353.		Prunus ejusque species 442.		traum Gefn. ibid. fyl. Do-	176 b. nemorum 177. 178.
Lugd.	350	Myrobalanus 444. fylvest.		don.	palustris 180. phragmitis
Polygonatum ejusq; species		ibid. b		Pulicaris herba Lugd.	178. pratensis 178. laxatilis
303. Tragi	204 b. 205	Pruno fylv. affinis Canaden-		Pulicaria Gazæ	182 b. tuberosus Dod. 179
Polygonum ejusque species		fis	521 b	Pulmonaria ejusque species	Rapa ejusque species 89
281. bacciferum 15. cocci-		Pruna infana	444	259. Gallica Lob. 129.	Rapa brafsica 111
ferum Tab. ibid. fœmina		Prunidactyla	443	Gefn. 322. minor Lugd.	Raphanus ejusq; species 96
Matth. ibid. hederaceum		Pseudoacorus cæruleus Tra-		258 b. Romana Cæf. 258.	aquaticus 97. major ibid.
Colum. 295. marinum Ta-		gi Lugd.	32 b	Vegetij Gefn.	rusticanus 96 b. Lob. 97.
bern.	15 b	Pseudoagnus Dod.	451	Pulmonaria Matth.	fylv. Cord. 95. Lob. 97
Polygonum mafculum fruti-		Pseudoamomum Gef.	455 b	Pulmo marinus Matth.	Rapiftrum ejusq; species 95.
colium Thal. 284. quartum		Pseudoapios Matth.	344 b	Pulfatilla ejusq; species 177	aquaticum Tab. 97 b. fylv.
Plinij Cluf. 15 b. Plinij Da-		Pseudoapocynon	307 b	Pumex quercinus	Irionis folio Col. 101 b
lech.	212 b	Pseudoasphodelus Cluf.	29 b	Pummuckoner	Rapum Americanum 90.
Polypodium ejusque species		Pseudobunias Dod. gal.	99		Brafilianum ibid. geniftæ
359. Ilvenfe Lugd. ibid. b		Pseudocapficum Dod.	167		87. fylv. Matth. 90 b
Polypodium marinum Im-		Pseudochamæbuxus 471 b			Rapunculus ejusque species
per.	363 b	Pseudochamædryz Gef. 249			92. alopecuroides Cluf. ib.
Polypremnon Lugd.	165 b	Pseudocyperus Lob. 6. Thal.			corniculatus Col. ibid. b.
Polyrrhizos Lugdun.	322 b.	ibid. b			hortenfis Trag. 155. nemo-
Plinij	186	Pseudocytifus Dod.	390		rofus 93. fpicatus 92. um-
Polyfpermon Lob.	118	Pseudoclinopodium Matth.			bellatus Thal. ibid.
Polytricha Bellon.	490 b	225			Rapuntium umbellatum
Polytrichum aureum ejusq;		Pseudocolocynthis Eyst. 314			Col. 287
species 356. Apuleij album		Pseudocoronopus Dod. gal.			Ratriak 513 b
Lon 357 b. officinar. 356		190			Regina prati Dod. 64 b
Polium ejusque species 220.		Pseudocofthus Matth. 156 b			Reieda ejusque species 100.
Græcorum Col. 136 b. ma-		Pseudocrania Cordi 447 b			lapidea ibid. b
ritimum	221	Pseudodictamnus Matth. 222			Refeda maritima 365 b
Pomum Adami 437 b. para-		Pseudoelleborus Matth. 186			Refina ejusque species 500.
dyfi	507 b. 508 b	Pseudoepatorium Dodon.			laricea ibid. b. ficca 504 b
Pomum amoris Lob. 167 b		gal. 320			Refta bovis ejusq; species 388
Hiericotium Imper. 168.		Pseudoiris Dod.	34 b		Retufa 366 b
fpinofum	ibid.	Pseudoleontopodium Mac-			Rha ejusque species 116
Poncires	437 b	thiol. 263 b			Rhabarbarum ibid. Indicum
Pontica nux	418	Pseudoliguftrum Dod. 451			297 b. monachorum Tra-
Populago Tab.	276 b	Pseudolyfimachium Dodon.			gi 115 b
Populus ejusque species 429.		245 b			Rhagadiolus Cæf. 128
albæ fimiles Cæf. 427		Pseudolonchitis afpera Mat-			Rhamnus ejusq; species 477.
Pori corallio affines	367	thiol. 359 b			tertius Diofc. Lob. 454 b
Porrum ejusq; species 72		Pseudomelanthium Matth.			Rhaponticum 116. 117.
Portulaca ejusq; species 288.		204 b			Rhafut Lugd. 307 b
aquatica 251 b. major 287.		Pseudomelilotus Cam. 332.			Rhizotomos Plinij 33
marina Dodon. 120. terria		Pseudomyagrum Matth. 109			Rhodocina 440
Brunf.	383	Pseudomyrtus Bellon. 469 b			Rhododaphne Cæf. 464
Portulaca arbor	460	Pseudomoly Lugd.	211		Rhododendron Diofc. 464.
Potamogeton ejusq; species		Pseudonardus Matth. 216			alpinum Cæf. 468 b
193. Caftoris	141	Pseudonarciffus ejusq; spec.			Rhodora Plinij 163
Potates	91	52 b. gramineo folio 51 b			Rhombotinus 431 b
Potentilla herbariorum 311		Pseudoorchis Cluf. 84 b			Rhus ejusque species 414.
prima Angu. 164. fecunda		Dod. 87			coriariorum Cæfalp. 429.
Ang.	163 b	Pseudofycomorur Matth. 415			herba Plinij Cluf. 414 b
Poterium ejusq; species 388		Pseudoftrubium Matth. 100			Rhus myrtifol. Plin. 471 b.
Pothol Theveti	459	Pseudoturpetum 149 b			Plinij minor 470 b. Vir-
Pothos Theophr. 203 b. cæ-		Pfyllum ejusque species 191			giniaum 521 b
ruleus Lug. 301. Theoph.		Pfpacia Belli 313 b			Ribes ejusq; species 455.
pourondam	295	Pfpheledia Belli 323 b			Serap. Cæfalp. 454 b. Cas-
Poutiou	246 b	Pfarmica Matth. 98. altera			mer. 455 b
					Rici-

Serica	446	Dodon.	297	Smilax lævis ejusq; spec.	294	Spina Arabica Cæs.	382.	Dö-
Sericum	416 b	Sigillum Salomonis ejusq;		Smyrniun Matth.	154.	don.	381 b.	Lugd.
Serifolia Frago.	435 b	Species 303. Cæs.	186 b	155. Fuch.	158 b	vina	478 b.	Christi Cæs.
Seriphium Diofc. Lob.	137 b.	Silaum Plinij Ang.	154. Cæs.	Soda Lob.	289.	394.	hirci	388
German. Trag.	105 b	161. forte	162 b	Sodouwaya	246 b	Spina appendix Plinij	454 b	
Seriola	125	Silene Theoph. Aldroa.	205 b	Solaris herba Gazæ	253	Spina infectoria	478 b.	Judai-
Seris Diof. ib. longifolia	130	Siler montanum Lobel.	162.	Sol Indianus Lon.	276 b	ca 478.	Latinorum	454 b.
Ser montanum Cæs.	162 b	officin. Ger. 161 b.	Creticum	Solanum ejusq; species	166.	Marruca	478 b.	regia The-
Serpentaria Fuch. 129. Brunf.	309.	pratenfis	Dod.	bacciferum ibid. b.	Mexico-	canum	168 b.	spinofum
major Lugd. 194 b. minor	195 b	Siler Plinij Cæs.	428 a.	167	b. 168.	ruberofum	167	Solanum pomiferum ejusq;
Serpentina Dod.	190 b	428 b. arbor Ang.	474	Species ibid. peregrinum	Lac. 343.	tetraphyllum	Lo-	bel. 167.
Serpyllum ejusq; species	220.	Silybum Lob.	381.	124 b.	triphyllum	ibid.		Soldanella ejusq; species
hortense	219	Siligo Lob.	21. Trag.	23.	Tur-	cica	22 b	Solea equina Lugd.
Serpyllum acinarium	471 b	Siliqua Theophr. Tragi	339	349	Solidago Brunf.	261.	Ang.	268
Serratula	238	Siliqua arbor ejusq; species	403	Sarracenia Lon.	235.	alia		Trag.
Sertula campana Matth.	331	402. Indica	403	246.	tertia	Tragi		266 b
Sertolaria Imper.	364	Siliquastrum Bellon.	402	Solitoria Thal.	357			Sonchus ejusq; species
Sesamoides majus & minus	Lugd.	Siliquastrum ejusq; species	102	arborefcens ibid. b.	asper	124.	lævis	ibid. lanatus
Sesamum verum 27. Tra.	109	Silphion Diofc.	156	124 b.	Dalech.	124 b	Sonchus montanus ejusq;	Species
Sesban Alpini	352	Silphium succus	499	124 b	Sonchus villosus ejusq;	Species	ibid.	Staphylinus Trag.
Sesamoides magnum Lacun.	100.	Symphytum ejusq; species	259.	petrazum Thalij	211.	Lob.	260 b.	tertium
Cluf.	206	Symphytum maculosum e-	jusq; species	259	Sophera Alpini	352	Sophia chirurgorum	105 b
Sesamoides parvum 100 b.		Symphytum petrazum Mat-	thiol.	280	Sora potus	25 b	Sorus ejusq; species	415.
Cord. 186. Matthiol. 130 b.		ibid.			Sinapi ejusq; species	99.	ag-	greffe
Diofc. Lob.	ibid.	Symphytum petrazum Mat-	thiol.	280	95. albū	Lugdun.	112 b.	echinatum
Seseli ejusq; species 151. æ-		thiopicum Matth.	157.	Cæs.	277.	Creticum	148.	Maffi-
liense Matth. 151 b. aliud	162.	Seseli palustre Cam. ibid. pe-	loponnefiacum	Lob.	148.	Fuchij	150.	Ang.
		160.	Mat-	thiol.	161	Seutomalache	115	Seutololapathum
		ibid.			118	Sferroftaphylinum	118	Sferro cavallo Gef.
		349	Sycamine Theoph.	459	Sycaminodes Theoph.	422	Siciliana	280 b
		280 b	Sycomoros ejusq; species	459.	Italic.	415.	Ruel.	430 b
		306 b	Sida Theophr.	306 b	Sideritis ejusq; species	233.	prima	Matth.
		230.	secunda	Matthioli	Lug.	232 b.	233 b.	tertia
		132 b.	136.	Anguil.	319	Sideritis secunda Diofc. Col.	160 b.	Cæs.
		236 b.	tertia	Diofc. Col.	319	Sideritis prima Thalij	136 b.	cærulea
		246 b.	Heraclea	Diofc. Col.	232 b.	Cluf.	233.	Fracast.
		238.	montana	Lob.	233 b.	Sideritis latiffima Fuch.	98 b.	latiffima
		129.	Monfpel.	230 b.	pratenfis	Lugd.	234 a.	Sigillum
		187.	Sigillum Mariz Cæs.	187.				

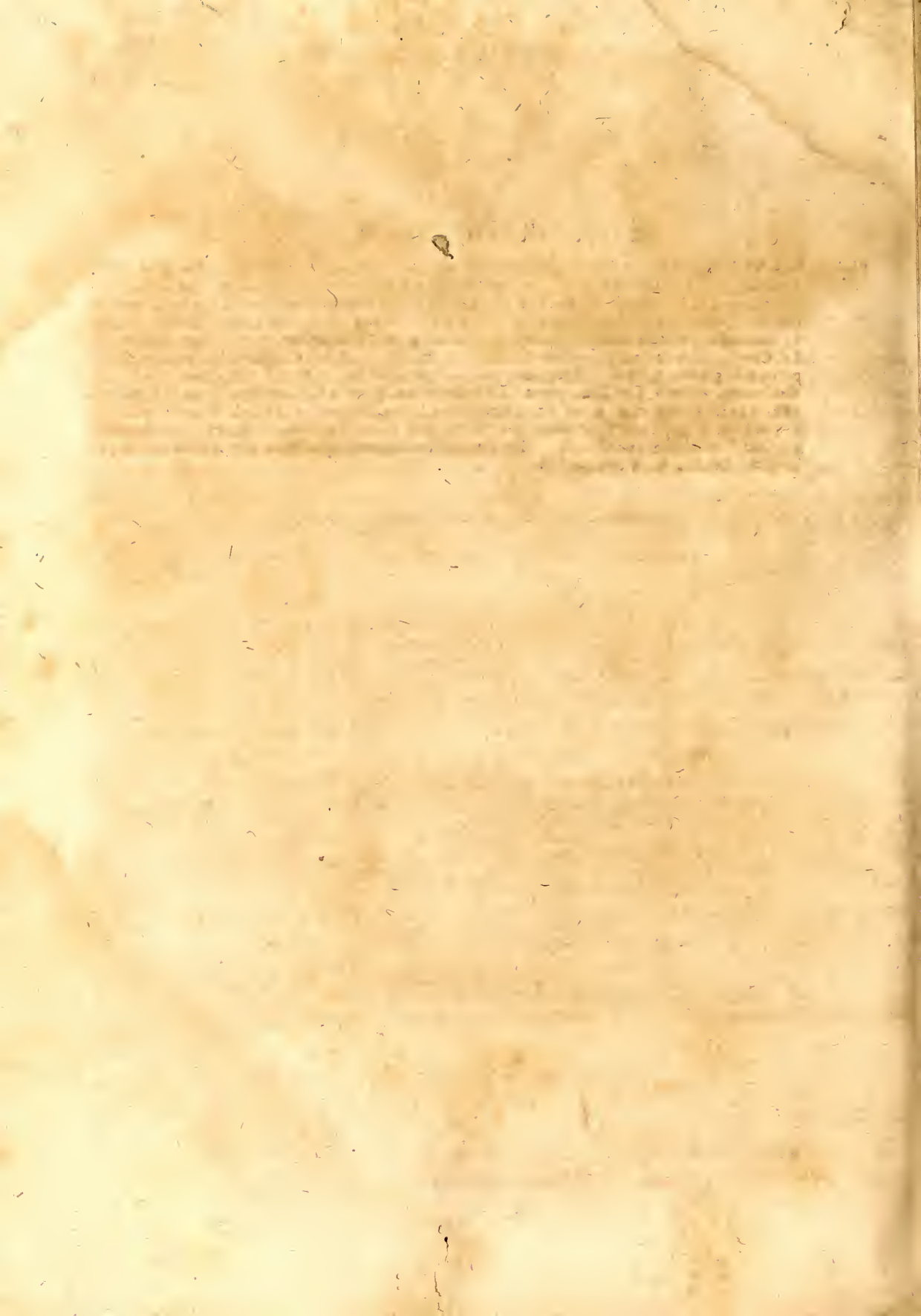
thiol. 269. tertia Trag. 127 b	Ternanaria Tab. 246 b	Typha ejusq; species 20. Dio-	330 b. capitulo spumoso
Succudus Avic. 216 b	Terræ glandes Lob. 344 b	scor. 4 b. cerealis Dod. gal.	329. cervinum 320 b
Succus Cyrenæicus 499 b	Testiculus canis 80 b. hirci-	21 b. Portæ 23	Trifolium cochleatum ejusq;
Succi exotici 497 b. planta-	nus 82 b. mulcarius 83. vul-	Tiphium Theoph. 197	species 329. cochleatum e-
rum 493	pinus 82 b. 83	Tit Linscoti 320 b	chinatum ibid. b. cornicu-
Sudar Serap. 477	Tetragonia Theoph. 428	Tithymalus ejusq; spec. 290	latum Dod. 331. 332
Sultan Zambach 76	Tetrahion Lob. 233	amygdalus ibid. characias	Trifolium falcatum Cluf. 330
Sumach 414	Tetrochis 84 b	ibid. cyparissus 291 b. den-	fibrinum Tab. 327. fragife-
Suneg Ægypt. 145 b	Teucrium ejusq; species 247.	droides 290 b. helioscopius	rum Clu. 329. globosum ib.
Superba 209 b. 210	alpinum 248 b. pratense	291 a. b. latifolium 291. lini-	Trifolium hepaticum ejusq;
Suraban 296 b	Lob. 249 b. Trag. 246. 247	folius 291. leptophyllus ib.	species 330 b. maritimum
Sura liquor 509	Thalictrum ejusq; species 336	b. lunato flore 290 b. ma-	Cæsalp. 329
Surdæ nuces 417.	angustifolium Tab. 105 b	ritimus 291. sylv. Lon. 307.	Trifolium montanum ejusq;
	Thamecnemon Cord. 204 b	verrucosus Lugd. 291	species 328. oculatum Ang.
	Thapsia ejusque species 148.	Tithymalus tuberosus ejusq;	331 b. odoratum Dod. 331.
	37 b. Asclepiadis Ang. 333	species 292	Fuch. ibid. b.
T	Thapsigone barbatus 239	Tocot Guebir 430	Trifolium pratense ejusque
Abacum Monard. 169	Theligono affinis Cæf. 309	Tokaun 320 b	species 327. palustre Dod.
Tabaxir 18	Theombrotum Plinij 121 b	Tomates grana 103 b	ibid. peltatum 329
Tac arbor 488 b	Thilicrania Theoph. 447 b	Tomonpate radix 37 b	Trifolium spicatum ejusque
Tacamaca 430 b. 503 b	Thymelæa Ang. 462. Matth.	Tomentum Cord. 263	species 328 b. spinosum 330.
Tacori 506 b	463. Trag. 462. minor Cor-	Tora Ges. 184	stellatum 329. vesicarium
Tagari radix 91 b	di 463	Tordylion Cord. 148. Lob. 161	332 b
Tagetes Indica Fuch. 133	Thuya 488. quarta Lugd. 487	Tormentilla ejusq; spec. 326	Trifoliū fruticans Dod. 398 b
Tal Lugd. 19	Thlaspidium cornutum Tra-	Torna bona Cæf. 169 b	Trinciarella Cam. 126 b
Tala Arriano 458	gi 110	Tota bona Lob. 115 b	Trinitas Matth. 330 b
Talasse 196	Thlaspi ejusque species 105.	Toucon Brasileens. 360 b	Trionum Theoph. 317 b
Talisafar Avic. 408	Alexandrinum 108 b. alte-	Trachelium ejusq; species 94.	Triorchis 83. lutea 84 b
Tamaio 478	rum Dioscor. 96 b. alterum	gigantum 95. petreum	Trifolium ejusq; species 267.
Tamalabathrum 410	Cratæv 203. alpinum 107	Ponæ 93 b. 94 b. thyrsoi-	Dioscor. 149
Tamar 509	Thlaspi Alysson ejusq; species	des Cluf. 254 b	Triffago Matth. 248
Tamaraka 461 b	ibid. amarum 106. arvense	Tragacætha 388. lacryma 498	Triticospeltum 22
Tamarindus 403	latis siliquis 105	Tragium Ges. 15 b. Død. 222	Triticum ejusque species 21.
Tamariscus ejusq; spec. 484	Thlaspi clypeatū ejusq; spec-	b. Creticum Bellon. 280 b.	amylæum 22. baëtrianum
Tamarum Cæf. 297	ies 107 b. Creticum 106 b	Dioscor. Col. 160. alterum	25. Indicum. ibid. marinum
Tamus Gesfn. ibid.	Thlaspi fatuum 108. hederan-	Dioscor. Lugd. 216 b. Germa-	Dod. 9. syl. Cæf. 10. temu-
Tamaxo 479	ceum Lob. ibid. b. incanum	nicum Dod. gal. 119 b	lentum Lob. 9
Tanactum ejusq; species 132.	Lob. 108 b	Tragum ejusque species 289.	Triticū vaccinum Trag. 234
Africanum ib. Peruanum	Thlaspi fruticosum ejusque	vulgare Cluf. 98. cereale	Trixago 138 b. Col. 248 b. pa-
Cord. 133. album Trag. 98.	species 108. majus 97. mi-	Trag. 22 b	lustris Ad. 247
agreste Brunf. 321. lanugin-	nus 105 b	Tragus Lob. 15 b. herba Cor-	Trollius flos Ges. 182 b
nosum Lugd. 141	Thlaspi montanum 105. 106 b	di 283	Trombas 19
Taraxacon 126 b	Ges. 203. perfoliatum 106	Tragopogon ejusque species	Trumgibyn 457
Tarchon 98	Thlaspi saxatile 107. spino-	274	Tfinavv radix 92
Tartonnraire Lob. 463 b	sum 108. vaccariæ folio 105	Tragorchis 82 b	Tubak & Tubacka 169
Tarum Cordi 393 b	b. 106. villosum 106. Ve-	Tragoriganum ejusq; species	Tuba amoris Frag. 276 b
Tarupara 14 b	ronicæ folio 108 b	223. Clu. 224. nothum Lug-	Tuberaria major Lugd. 465
Tataria 157	Thlaspi umbellatum ejusque	dun. 255 b. prassoides 233.	Tuber Plinij Cæf. 416. Cord.
Tatula Guil. 168	species 106	Tragofelinum Tab. 159. 160	446 b
Taura Ges. 354	Thymbræ ejusq; species 218	Tragotrophon Dod. gal. 27 b	Tupha 441
Taxus 505	Thymus ejusque species 219.	Tranichibil 497	Tubuli ad asthma 19
Teda arbor 491 b. Tab. 492 b	latifolium 220. nigrum	Trafi Matth. 14 b	Tæro 148 b
Tegname 452	Taber. 219 b	Traupalus Theoph. 456	Tulipa ejusque species 56. A-
Telephium ejusq; species 287	Thymum magnum Alp. 223 b	Tremula Latin. 429 b	peninea 63 b. bulbifera 63.
Lac. 110. Diosc. 258. macu-	Thystelnum Plinij Lob. 153 b	Trec 499	dubia 61. flore pleno ibid.
losium Cam. ibid. Dioscor.	Thridacine Galeni 123 b	Tribulus æquaticus 194. mi-	folijs hyacinthi 60. min. 63
Col. 480 b	Thus terræ 249	nor Cluf. 193 b. marinus	Tulipa præcox ejusq; species
Telephyllon Cratævæ 287 b	Thus 501. Judæorum 452 b	Lugd. 288 b. sylv. Lon. 152	57. pumilio 63. ramosa 61
Tembul 410	Thuris arbor 399	b. terrestris Matthioli. 350.	Tulipa ferotina ejusq; species
Terebinthus ejusque species	Tianco fructus 407	Lugd. 329. 330	60 b. varij coloris 57 b. vi-
400. Indica 401	Tibcadi 43 b	Trichomanes ejusq; species	ridis 61
Terebinthina Veneta officin.	Tigridis flos Lob. 488 b	356	Tumatle Guil. 167 b
505. vera 500	Tilia ejusq; species 426. mas	Trifolium ejusq; species 327.	Tunal 458
Terniabin 496 b	Matth. 427	acetosum 330. alpinum Po-	Tunica minima Lugd. 211 b
Terra crepola Lugdun. 130 b.	Tinctorius flos Tragi 267	naæ 328. Americum 327 b.	Tune ficifera Ad. 458
Cæsalp. 124 b	Tinus 461	alphalites 327. aureum	Tunne 457 b
Terra merita 37			
Tertiola Cæf. 236 b			

<p>Tulai 29 Tuffilago ejusq; species 197. alpina Cluf. ibid. b. altera Plinij 238. altera Matth. 276 Turara 184 b Turbir album Mesues Cæfal. 149. nigrum 291 Turpetum ejusq; species 149 Turritis Lobel. sive Turrita Cluf. 112 b.</p> <p style="text-align: center;">V.</p> <p>Vaccaria Tab. 112 b. Do- don. 204 b Vaccinia nigra Lob. 470 Vaccinium Plinij Lugd. 451 b Valeriana ejusq; species 164. Græca Dod. ibid. b. rubra Dod. 165 Vannanas 508 b Valerianella Col. 165 b Veelgutta Dod. 153 b Vella Galeni 104 b Veratrum nigrum 185 Verbascum ejusq; species 239 digitale Costeo 243 b. ly- chnitis 239 b. March. 240. 241. montanum Cord. 203 b. falvifolium 239. 240 b Verbasculum ejusque species 241. alpinum 242 b. Cya- noides 273. minim. Lugd. 131. quorundam Lugd. 253. Tragi 273 Verbena ejusq; species 269. mas Fuchf. 100. foemina Trag. ibid. recta Diosc. 248 b. recta Cordi 321. supina Trag. ib. genus alt. Cef. 230 Verbesina Gcf. 321 Verdemarcum Cæf. 336 b Verengena 167 b Veretrum Lugd. 422 Vermicularis 283. infpida Thal. 284 Vermiculata mont. Col. 281 b Vermicnaria arborefcês Cef- falpin. 284 Vermiculatus frutex Lugd. ibid. Vernix 500 b Veronica ejusq; species 246. foemina Matth. 252. petræa ponæ 248 b. recta carulea Eyft. 246. ferpillifolia 247 b</p>	<p>supina Lob. 249. tetragona Colum. ibid. b Verrucaria Gcf. 130 b. Lug. 253 Vesicaria Cæfalp. 166. nigra Tragi 343 Uhebebasou 512 Viburnum 429. Gallorū 300 Vicia ejusque species 344. A- fricana 343. sesamacea Co- lum. 350. Tab. 344 b Victorialis rotunda 41. longa 74 b Vinca pervinea 301 Vincetoxicum Cæf. 187. 188. Indicum 303 b. vulgare 303 Vinciboscum 302 b Vingum Gazzæ 90 Vinum de palma 507 b. 509 Viola alba Theoph. 55. alpina 199 b. agrestis Tragi 206. aquatilis Dod. 141. arbore- scens Matth. 199 b. barbata Lugd. 208 b. 209 calathia- na Gerard. 95 b. autumnal- is Gcf. 188 b. calathiana Plinij 244 b. canina 199 Viola Damascena Lob. 202. dentaria Dod. 322. flammea Fuch. 133. 207. humida 243 b hyemalis 202. lutea syl. 109 Viola lunaria ejusq; spec. 203 Viola martia ejusq; spec. 199 Viola matronalis ejusq; spe- cies 202. Fuch. 200. maria- na Lob. 94. pentagonia Ta- ber. 215 b. Peruviana Tab. 168 b. petræa Tab. 202 b Viorna vulgi 300 Viperaria Ger. 275 Virga aurea ejusque species 276. regia Cæf. 243 b. 244 Virga aurea Mexiocana 521. sanguinea Plin. 447 b Visa semen 293 b Viscago Cæf. 206 Viscaria Tab. 205 b. 206 Viscum arborum 423. artifi- ciale 425 b Vishaga Matth. 151 Vitalis major Cord. 283 Vitalba Dod. 300 Vitex 475 Vitis alba 297. nigra 300 Mat- thiol. 297. sylv. Matth. 167. Trag. 300. sylv. Diosc. 297.</p>	<p>Septentrion. 298 Vitis Idæa ejusq; species 470. tertia Cluf. 452 b Vitis Canadensis 521 b. præcia Plin. 455. Virginiana 521 b Vitis vinifera 298 Viticella Cæf. 300 Vitiola Ad. 121 Viurna Lob. 429 Ulex Plinij 394 b Ulmaria 164 b. Cluf. ibid. Ulmus 426. atinia Lugd. 427. sylv. Plin. ibid. Ulva Ang. 20 b. palustris In- dica r1 b Umbellifera 246 Umbilicus marinus Imper. 364. Monspel. 367 b Umbilicus veneris Ang. 283. Matth. 285. Lon. 306 b Unedo 460 Unguentaria 137 Ungula caballina Trag. 197 Unifolium Dod. 304. palu- lustre Gcf. 309 Uogehwicfen/ Lonic. 349 b Volubilis aspera Lon. 296. la- nuginosa Mesf. 295 b. mari- na Taber. 294 b. terrestris Lugd. 295 b Uppovvoc 170 Ura kuciba 424 b Urceolaris 121 Urinaria Ad. 126 b Urtica ejusq; species 232 Urtica mortua ejusq; species 230. Heraclea Lugd. 231 b. lactea Matth. 231 Urtichella Col. 225 b Usnea 361 Ustilago 24 Ufuc, succus American. 497 b Uva crispa 455 quercina 422 b Uva ex terra benedicta Moy- sallata 508 Uva marina Dod. 15 b. passa 299. taminea Plinij 297 b Uva urfi Gal. Cluf. 470 b. 471. Dod. 455. Lugd. 454 b Vulgago Dod. 197 Vulneraria Cast. 188. rustica Gcf. 332 b Vulvaria 119 b Uvularia Trag. 94. Tab. 104 Uzerg Alpini 477</p>
		<p style="text-align: center;">W.</p> <p>Wælfentrant/Lon. 304 Wæpe 184 b Wæssevovvr 113 b Wikonzovvr 342 b Winauck 431 Wisanc five Vincetoxicum Indicum Ger. 303 b.</p> <p style="text-align: center;">X.</p> <p>Xabrai Rauvvolf. 293 b Xægua Oviedi 434 Xanthium Lob. 198 b Xyloalœs 393 b. sylv. 394 b Xylobalsamum 400. 401 Xylocassia Lob. 409 b Xylon 430 Xyloftium Dod. 451 a, b Xiphon Tabern. 32 b. minus Cluf. 42 Xiquimas radix Indica 91 b Xyris ejusque species 30.</p> <p style="text-align: center;">Y.</p> <p>Y Ga 513 b Y Yuca 90 b Yura palma 507 Yuvera 513 b.</p> <p style="text-align: center;">Z.</p> <p>Z Acintha Matth. 130 Zaccen 444 Zadura 36 Zagu 508 Zarneb Rhafis 474 b Zarzaparilla 296 Zarrendi Alpin. 223 b Zea ejusq; species 21. dicoc- eos 22 Zedoaria ejusque species 35 Zenigole 474 Zentelacht 415 b Zeocryton 22 b Zeopyrum Dod. ibid. Zerumbeth 36 Zibeba 299 Zygia Theoph. Ad. 431 Zingiber ejusque species 35 Zizania 9 Zizyphus ejusq; species 446. alba Colum. Bellon. 472 b. candida Lob. 416. Cappa- docia Plinij 472 b. 473 368 Zoophyta 504 Zurif 504 Zurumbeth Serapion. 474 b.</p>

E R R A T A.

Pagina 2. lin. 3. Thab, lege Tab. p. 8. l. 37. SORGHINUM. p. 12. b. l. 36. altera. p. 17. l. 7. Plutarcho. p. 19. b. l. 9. Acorum. p. 21. a. l. 14. Tragus, five Olyra. p. 23. b. l. 23. hist. 7. p. 25. a. l. 39. Triticum. p. 36. l. 28. Actuaris. p. 37. a. l. 25. Costæus. p. 46. a. l. 39. Gallacia. p. 48. b. l. 1. eriophorus. p. 71. b. l. 9. lutei. p. 78. a. l. 18. punctatum. p. 93. b. l. 22. Rapunculus. p. 106. a. l. 4. Cratevæ. p. 113. l. 29. LAPATHUM. p. 114. a. l. 3. lapathum. p. 119. l. 4. aureum. p. 146. a. l. 42. notas. p. 150. l. 1. staphylino. p. 169. b. l. 42. quia. p. 191. l. 6. Coronopo. p. 193. a. l. 43. primæ. p. 216. b. l. 18. ferratæ. p. 218. b. l. 1. conferta. p. 220. l. 33. Πόλιον. p. 222. b. l. 45. hirci. p. 237. b. l. 28. legimus. p. 251. a. l. 41. deleatur. p. 288. a. l. 23. Κεϊθρον. p. 295. a. l. 5. Orobanche. p. 305. b. l. 26. huic. p. 306. l. 4. Chamæclema. p. 330. a. l. 25. cornuta. p. 334. b. l. 10. saxatilis. p. 344. l. 37. legumen. p. 369. l. 5. pungat. p. 372. b. l. 24. salignus. p. 395. l. 38. in carne. p. 421. b. l. 17. radices. p. 431. l. ultim. gracilium, gravidarumque. p. 446. l. 13. cœpere. p. 473. l. 14. vinearum. pag. 489. l. 42. Orminium. Hujus. Hæc sunt, Lector benevole, sphalmata, quæ sensum turbare possissent. Leviora faciliè condonabis.

CASPARI BAVHINI
VIRI CLARISS.

Π Ρ Ο Δ Ρ Ο Μ Ο Σ

Theatri Bōtanici

IN QVO

PLANTÆ SUPRA SEXCENTÆ

*ab ipso primum descriptæ
cum plurimis figuris
proponuntur.*

Editio altera emendatior.

BASILEÆ

IMPENSIS IOANNIS REGIS,

A. C. clo lxxi.

AD MEDICINÆ STUDIOŒOS.

IGNA sane est, CANDIDE Lector, Galeni I. de Antidotis 5. sententia, quæ ab omnibus Medicis perpendatur. Medicus ait omnium STIRPIUM, si fieri possit, peritiam habeat, confulo, si minus, plurium saltem quibus frequenter utimur. Nam qui studio Medico operam dare in animo habet, nil in artis operibus laude digni præstabit, si HERBARUM cognitione destituatur tam enim medico necessaria ὡς ἔχουσιν εἶναι χωρίς αὐτῆς ἰατρικῆν ὀρθῶς ut Oribasius scribit: siquidem partem Medicinæ potissimum semper complexa sit: Homeri Scholiastæ ἡ ἀρχαία ἰατρικὴ ἐν βοτάνῃ ἦν: seu ut Seneca, Medicina quondam paucarum herbarum scientia fuit. Et apud Plutarchum Tryphon asserit, Chironem & Cadmum Agenoridem, qui duo primam Medicinam exercuisse credebantur, ægros suos foliis herbis & radicibus sanasse. Sic cum Eurypylus apud Homerum ab Alexandro sagitta faucibus fuisset, vulnus ejus Patroclus ita curavit.

αἷμα κελαιμόν

*Νίτ' ὕδατι λιαρῷ, ὅπῃ δ' ἐρίζαν βάλε πικρῆν
Χερσὶ διατριψας ὀδωθήσασιν.*

Hæc & similia mecum perpendens, nunc ab annis quadraginta quatuor, studium Botanicum, ea qua fieri potuit diligentia excolui, nullis laboribus, nullis sumptibus parcens, ne quidem molestas peregrinationes intermittens, quo & plantarum cognitionem, quantum fieri humanitus licet, solidam mihi compararem: easdem colligerem & collectas asservarem, & cum authorum descriptionibus conferrem: unde factum, ut domi meæ in horto meo sicco supra quatuor millia Plantarum demonstrare possim, quod quam plurimi & Doctores & Studiosi diversarum nationum testari poterunt, ut qui eas singulas, à me ipsis demonstratas, uti frequenter soleo, viderint. Et ad hujus fidam cognitionem Authores etiam consulendi fuere, quare omnes quotquot hæcenus habere potui, qui de herbis scripsere, ut & Florilegia, mihi comparavi. At quia non omnis fert omnia tellus, infinitis literis ad clarissimos viros datis, ut alibi plenius, suppellectilem meam Herbariam auxi, & ex ipsorum literis non pauca ad rem facientia cognovi. Quare ne talentum à Domino mihi concreditum defoderem, sed Spartam quam nactus sum exornarem, ante annos viginti quatuor, in juvenum gratiam Phytopinacis partem primam proposuimus, in quo plantas sparsim ab authoribus descriptas, certa methodo proposuimus, & quidem supra bis mille & circiter quingentas: cujus libri exemplaria cum fuerint vendita & distracta, proxime si Deus volet, Pinacem Theatri nostri Botanici, qui loco Phytopinacis erit, dabimus, una cum synonymiis herbarum supra quinq; millium, convenienti methodo dispositarum, quo et Studiosi in Herbationibus uti possint. Sic & Matthiolum emaculatum cum synonymiis & multarum novarum Plantarum auctario, ante annos viginti duos dedimus: &

ante

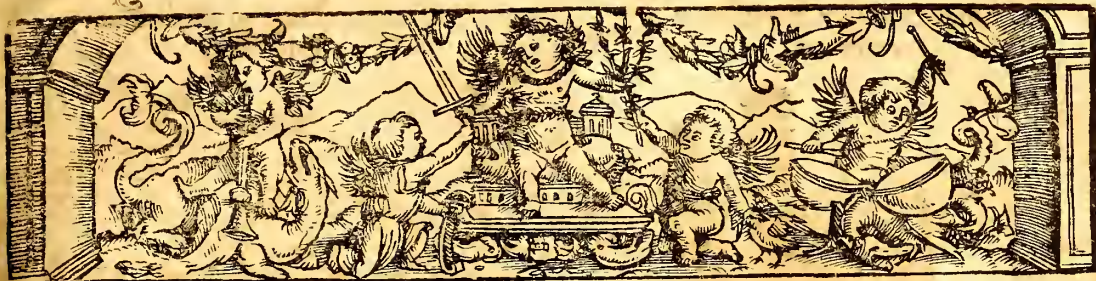
ante annos novendecim in historiam Lugduni suppresso nomine editam, animadvertiones scripsimus: & ante septennium Tabernæmontanus, plurimis & plantis & medicamentis additis locupletior redditus, excusus fuit. Nunc vero **PRODRUMUM THEATRI** nostri **BOTANICI** damus, in quo supra sexcentæ plantæ à me primum descriptæ, exhibentur: & licet earum aliquæ apud **C. Clusium**, & nobiliss. **Fabium Columnam Lyncæum**, & per pauca in horto Eystadiensi reperiantur, nostris tamen adjecimus, quia eas in supra dictis libris, antequam horum scripta prodirent, descripsimus. Figuras quas sculpi curavimus, tot quot ad manus fuere jam absolutæ adjecimus, sperantes futurum, ut & reliquæ **THEATRO** addendæ, sculphantur. Hoc labore nostro, juvandi studio instituto, utere, donec **Theatrum nostrum Botanicum** accipias. Nam cum & **Johannis Bauhini Illust. Ducis Wirtembergici Archiatri**, fratris mei pie defuncti, opus præclarum sub prælo sit: & etiamnum **Romæ**, historia plantarum **Mexiocanarum** cum figuris excudatur, & ad medium absoluta sit, ut ex literis clariss. **Fabii Columnæ** cognovi, hæc opera expectare animus est, quo, si **DEUS** volet, in **Theatro** nostro, & uno volumine omnes omnium plantarum, à quibuscunque authoribus propositarum descriptiones, & quidem methodice, omnibusque supervacuis recisis, tibi, **Candide Lector**, exhibere valeamus, sicque perfectum opus accipias.

His interim in rem tuam utere, auctori fave, & si potes plantarum transmissione juvato: & si quæ minus recte proposita animadvertes, pro humanitate tua moneto: monitus non solum gratias habebō, sed etiam lubens, quod hominis ingenui, & fatebor & sententiam mutabo. Nam ut recte **Galenus**, χαλεπὸν ἀνθρώπον ὄντα, μὴ δέμαρτάνειν, ἐπὶ πολλοῖς, τὰ μὲν ὀλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κείνοντα, τὰ δὲ ἀμελέεσθρον γράψαντα. Nunc nomina eorum à quibus plantas accepimus subjiciamus, cum ingenuum deceat, per quos profecerit, fateri, quod hactenus fecimus, & porro, si **DEUS** volet, facturi sumus. **Vive & vale.**
Basilæ Idibus Martji, M DC XX.

NOMI-

*NOMINA EORVM QVORVM OPERA
in prodromo adjuti fuimus.*

- A** Clutius Medicus Amstrodamenfis.
 Arnoldus Gillenius, Ducis Megapolitani Medicus.
 Bernhardus Paludanus, Medicus Enchufianus.
 Caspar Weckerlinus, p.m. Argentinenfis Medicus.
 Caspar Bartolinus, Haffniæ Medic. Profeffor.
 David Vafmarus, p.m. Lubecenfis Medicus.
 Daniel Lotitzius, Paterniacenfis Medicus.
 Everhardus Vorftius, Profef. Lugd. Batavorum.
 Fabius Columna Lyncæus.
 Fridericus Meyer, p.m.
 Ferrandes Imperatus, Pharmacopæus Neapolitanus
 Georgius Rumbaum, Medicus Vratislavienfis.
 Henricus Heyl, Medicus Dantifcanus
 Honorius Belli, Medicus in Creta.
 Iacobus Alinus, Medicus Hamburgenfis.
 Iacobus Antonius Cortufus, p.m. Patricius Patavinus & horti præfectus.
 Iacobus Cargillus, Medicus in Scotia.
 Iacobus Zvingerus, p.m. Medicus Bafileenfis.
 Iacobus Hagenbachius, Bafil. Medic. Studiofus.
 Ioachimus Burferus, Medicus Annæbergenfis.
 Ioannes Bauhinus, p.m. Wirtembergenfis Archiater.
 Ioannes Fleifferus, Vratislau, D. qui in Virgimia obiit.
- Ioannes Francus, Senior Medicus Camicenfis.
 Ioannes Henricus Cherlerus, p.m. Medicus Bafileenfis.
 Ioannes Neudorffer, Medicus Norimbergenfis
 Ioannes Pona, Pharmacopæus Veronenfis.
 Ioannes Rudolphus Saltzman, Poliater & Profeffor Medicinæ Argentinae.
 Ioannes Sigfridus, Medicinæ Profeflor Helmfteadij.
 Laurentzcius Rosenau, Pharmacopæus Lineburgenfis.
 Laurentius Scholtzcius Senior, p.m. Medicus Vratislau.
 Leonhardus Doldius, p.m. Medicus Norimbergenfis.
 Ludovicus Furer, Senator Northufanus.
 Ludovicus Iungermannus, Profeflor Gieffanus
 Matthias de Lobel, p.m. Botanographus Angliæ.
 Matthias Lifterus, Medicus Londinenfis.
 Nicolaus Agerius, Phyfices Profeflor Argentinae.
 Nicolaus Contarenus, Patritius Venerus.
 Olaus Worm, Profeflor Haffniæ.
 Pafchalis Gallus, Pictavienfis Medicus.
 Philippus Stephanus Sprengerus, p.m. Pharmacopæus Heidelbergenfis.
 Samuel Sattler, Ducis Brunfvic, Medicus.

THEATRIBOTANICI
CASPARI BAVHINI BASILIEN-
SIS ARCHIATRI
PRODROMVS.

PLANTARVM universalem historiam, in THEATRO, Deo clementer
vitam viresque largiente, proposituro, hoc vero in libro, solum
Plantarum à me descriptarum, historiam expressuro, eandemque
methodum, quam in Theatro, observaturo, à GRAMINIBVS auspi-
cari lubet.

LIBER PRIMVS.
DE GRAMINIBVS.

CAPVT I.

GRAMINIS differentias ducentas in
THEATRO nostro, si Deo placuerit,
proponemus, in præsens vero eas
graminis species, quas à cæteris Bo-
tanis prætermittas censemus, bre-
viter describere est animus; & id perspicue &
sine omni verborum lenocinio: tu DEVS cœ-
ptis clementer, quod supplex peto, aspira.

I. GRAMEN caninum vineale: radice est alba,
tenui, repente, geniculis distincta, ex quibus fi-
bræ capillares in terram defiguntur: culmos ha-
bet tenues, lævès, geniculatos, in terram reclina-
tos: ex quorum geniculis singulis, folium, duas,
tresve uncias plerumque longum, angustum, a-
trovirens prodit: culmorum summo panicula
brevis, parumq; expansa, ex parvis glumis com-

posita, insidet. Apud nos in vinearum viis, solo
aliquantulum duriore, circa æstatis initium re-
peritur.

II. GRAMEN caninum supinum panicula-
tum dulce: ex radice oblonga, capillata, & ni-
gra, folia pauca, lævia, viridia, angusta, uncia-
rum trium vel quatuor longa, prodeunt; inter
quæ calamus tenuis, internodiis distinctus, fo-
liis paucis oblongis cinctus: parte inferiore su-
pinus, mox palmum longus, erigitur, & panicu-
lam tenuem, albam, glumis exiguis donatam,
sustinet: agris Londinensibus udis gaudet,
unde D. Lobelius, Graminis dulcis
nomine misit.

☉ (:) ☽

*Gramen caninum maritimum
asperum.*

*Gramen caninum maritimum
spicatum.*

III. GRAMEN caninum maritimum asperum, radicem habet ex multis fibris oblongis, albis, capillaribus compositam, ex qua ramuli plures dodrantes, in terram primum reflexi prodeunt, calamis rotundis rufescentibus donati, quos folia quasi in fasciculo juncta, brevia, dura, veluti in aculeum fastigiata, in circuitu leviter hirsuta, serræ instar minutissimæ exasperata, cingunt: spicæ, folliculo primum inclusæ, angustæ, ceu ex lappulis elegantissimis, exiguis, asperis & echinatis compositæ. In littore Veneto, maritimis quoque circa Anconam, & Monfessuli reperitur. Lobel. adversariorum parte altera in catalogo graminum, gramen caninum medicatum marinum spica echinata C. Bauhini (sed sine descriptione) vocat, quia hoc nomine in Phytopinace nostro ante annos 24. brevissime descripsimus.

IV. GRAMEN caninum, maritimum spicatum, ex radicibus tenuibus, lignosis, levissime capillatis, viticelli plures repentes, rotundi, læves, pedales, cubito etiam longiores, frequenter geniculati, unde ramuli plures, foliis arundinaceis brevibus & angustis cincti, prodeunt, quorum superioribus spica triuncialis, ex cinereo nigricans insidet. Ad littus maris, non longe Monspelio, D. Salzmannus legit & communicavit.

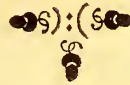
V. GRAMEN murorum radice repente, ex radice nigricante repente & capillacea, culmi plures, pedales, incurvi, tenues, geniculati, folijs paucis, brevibus & angustis cincti, prodeunt: quorum summitati panicula albicans, sesquiuncialis, ex minimis glumis contexta, insidet. Hoc in muris fossarum interiorum urbis nostræ provenit.

VI. GRA-

Gramen nodosum spica
parva.Gramen nodosum avenacea
panicula.

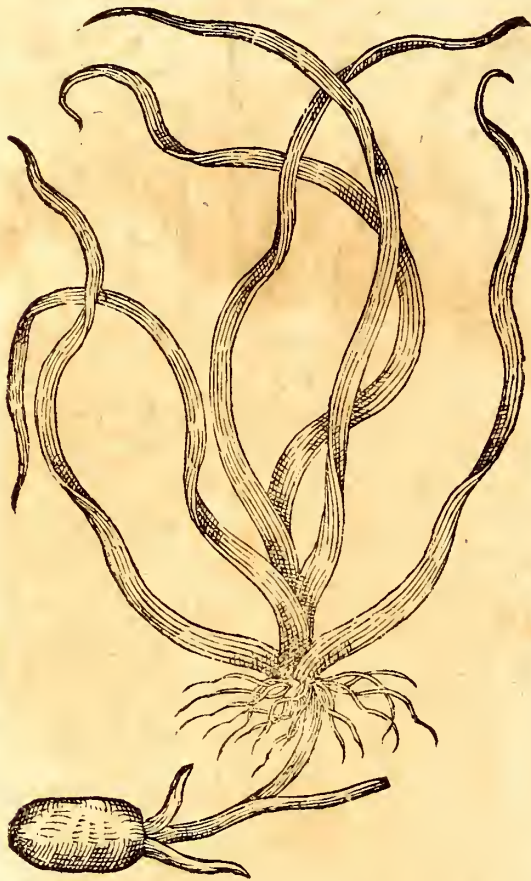
VI. GRAMEN nodosum spica parva: radice est parva, nodosa, albicante, fibris paucis & brevibus donata, cui ceu alter nodulus oblongus infidet, qui in calamum cubito altiorem, laevem, internodijs aliquot distinctum abit, folio ad quemlibet nodum uno, angusto, uncias quatuor vel sex longo: in summitate spica unica vix uncialis, mollis, typhini graminis forma. In dumetis udis circa Befordiam (urbe diei itinere Bafilea distante) provenit, ubi D. Ioannes Bauhinus frater meus p.m. collegit & transmisit.

GRAMINIS nodosi avenacea panicula descriptionem hic praeterimus, cum ab aliis proposita fuerit; solum figuram novam, cum a nullo perfecte fuerit delineata, addere placuit.

Gramen bulbosum aquaticum.

Gramen tremulum minus panicula parva.

VII. GRAMEN bulbosum aquaticum: Bulbum unicum habet, elegantem, cum recens est, maculis luteis striatum, carne alba, nullius odoris nec saporis, in ima parte quasi caudulam habens, ex quo pediculus duarum unciarum exurgit: cujus summo radix manifeste fibrosa ad foliorum exortum conspicitur: folia aliquot habet latiuscula, palmaria, striata: an calamum ac florem proferat ignoramus, cum tale à D. Vasmaro anno 1592. Lubeca acceperimus: scribit se in ripa fluminis Tranæ invenisse fluctibus forte projectum, quod absque dubio sub aquis nascatur, foliorum contemplatione id docente: imbecilliora enim esse, quam ut sine fulcimente aqua sese sustinere possit: quod in Phytopin. etiam monuimus.

VIII. GRAMEN bulbosum ex Alepo: Radice est bulbosa, cortice reticulato obvoluta. cui fibrae parvæ capillares subjiciuntur: culmos duos

tresve striatos, sesquipedalemque altitudinis habet, foliis plurimis, oblongis, gramineis cinctos: spica, hordeo marino similis, culmo insidet, quam foliis, vesicæ instar, parte inferna cingit, eamque superat. Hoc siccum apud Iohan. Bauhinum fratrem vidimus.

IX. GRAMEN tremulum minus panicula parva. Radicibus rufescentibus huc illuc repentibus, nititur, unde culmi palmares duo vel tres, geniculo uno vel altero distincti, foliis gramineis virentibus & glabris, angustis, acuminatis, quorum unum jubam vesicæ in modum obvolvit, & suo acumine vel superat, vel saltem adæquat. quæ multis laminulis squamatis, lenticulæ similibus, rotundis, spadicei sæpe coloris, filo tenuissimo adpensis, constat: ex quibus flosculi tenues, ex flavo pallentes, in vere emicant. In pratis nostris montosis & ericetis provenit, & vulgo Hasenbrod/id est, leporinus panis, dicitur.

Gramen tremulum maximum.

Gramen pratense paniculatum molle.

GRAMINIS tremuli maximi, cujus Cæſalpinus ſub Phalaride altera, & Cluſius in Cur. poſt. ſub gramine Amourettes majore meminit, Figuram à nemine propositam adponere placuit.

GRAMEN pratense paniculatum molle, cùm nomine graminis lanati in hiſtoria Lugdunenſi propositum ſit; ſolùm Figuram veram ſpectandam exhibemus.

X. GRAMEN pratense paniculatum majus anguſtiore folio: ex radice capillacea, ruſcendente, folia capillacea, quædam brevia, quædam

palmum ſuperantia prodeunt: inter quæ culmi tenues, geniculati, cubitum ſuperantes, uno alterove folio brevi cincti, in quorum ſummo panicula leviter expanſa, unciarum quatuor longa, quæ ratione loci, ſtrigioſior vel lætior: In pratis & dumetis ad ripam Wiefæ fluminis apud nos reperitur.

Huic ſimile ad ripam prædictam invenitur, potiſſimum radicum capillarium, ut & caulium numero, paniculis & in iis glumis longioribus varians.

Gramen panicula multiplici.

Gramen arvense panicula crispa.

XI. GRAMEN panicula multiplici : ex radice multis cirris villosis albicantibus composita, culmi plurimi, palmares, læves, geniculati & recurvi, foliis gramineis, oblongis, angustis vestiti, exurgunt, quibus panicula triuncialis angusta varie divisa, per maturitatem rigida & spadicea, insidet. Monspeffuli provenit; majus & minus reperitur, & gramen minus duriusculum vocatur.

GRAMEN arvense panicula crispa, cujus figura apposita, pro gramine à Matthiolo, gramine Xerampelino à Lobelio, gramine bulbofo Dalechampij in historia Lugd. describitur, figura non foeliciter expressa.

XII. GRAMEN montanum panicula spadicea delicatiore: Radice est alba, brevi capillacea, culmisternis, quaternis, geniculatis, pedalibus, uno alterove folio cinctis, quæ etiam ad radicem brevia & pauca sunt: in culmorum summo panicula triuncialis, spadicei coloris, ex locustis minimis composita.

Hoc tamen variat magnitudine, cum & caule sesquicubitali & spica semipalmari inveniatur: provenit locis saxosis, majus quidem in monte

Crentzacho: minus vero in monte Wasserfall dicto.

Gramen paniculatum odora-
tum.

XIII. GRAMEN paniculatum odoratum: Radicibus candidis, geniculatis serpit: culmo est bicubitali geniculis paucis distincto, folijs angustis, longissimis, paniculam superantibus, in acumen fastigiatis, suavem odorem spirantibus: cun-
jusculmo panicula parva, leviterque sparsa, à pit-
ctore non rite expressa, insidet. Apud Borussos
provenit, & à Regiomoutanis gramen Mariæ

dicitur, quod in fasciculos collectum, propter o-
doris fragrantiam, vestibus adjiciunt, ut D. Vaf-
marus, qui plantam transmittit, perscripsit.

XIV. GRAMEN sylvaticum paniculatum altif-
simum: ex radice repente fibrosa, calami duo-
rum triumve cubitorum exurgunt, qui panicu-
las parvas sustinent; folijs est latis, cyperi æmu-
lis. Hoc in sylvis circa montem Belgardum pro-
venit, ex quo rustici chlamides pastorales, &
torques equis aratra vehentibus conficiunt.

XV. GRAMEN palustre panicula speciosa.
Hoc ad bicubitalē altitudinē exurgit, calamo
satis crasso: folijs est paucis pedibus latiuscu-
lis, per marginem asperiusculis, quorum aliqua
tubuli instar, calamum media ex parte ambiunt:
panicula est jubata sesqui palmari, ex elegantif-
simis, parvis & subrotundis laminellis compo-
sita. In humidis circa Patavium legimus: & in
Hassia stagnis reperiri intelleximus.

XVI. GRAMEN palustre paniculatum minus.
Ex radice crassa fibris albicantibus, durioribus
donata, calamus rotundus, striatus, cubitum su-
perans exurgit, quem folia pallide virentia, la-
tiuscula pedalia, subaspera investiunt: panicula
palmaris est, rara, ex locustis albicantibus, aristas
oblongis armatis, composita. Hoc in dumetis
humidis circa montem Crenzafensem prove-
nit: at in udis Michelfeldensibus altius exurgit.

XVII. GRAMEN maritimum fluitans cornu-
tum. Ex radice exili capillata, culmus tenuis-
simus, geniculatus, cubito longior producitur: ex
quolibet geniculo, folia juncea, communiter bi-
na, culmum basi lata, instar vesicæ, ambientia, in
latus sparguntur, indeque cauliculus unus aut
alter educitur, & tandem in capitulum mem-
braneum finit, quod in foliola bina, terna, rarius
quaterna, angustissima, in latus reflexa, & cornu-
ta desinit. Tota planta, stagnis Monspe-
liensibus mari finitimis, in-
natat.

Gramen cristatum.

XVIII. GRAMEN spica cristata lævi, vel gramen cristatum. Radicum capillamentis plurimis oblongis albicantibus abundat, quæ in unum veluti cespitem coeuntia deorsum repunt: culmis est pluribus sequicubitalibus, geniculis paucis donatis: foliis brevibus angustis, & cit-

ca caulem paucis, uncias quatuor vel quinque longis: spicam habet tenuem oblongam, pallidè virentem, quæ galli cristas plurimas, vel semen capitis gallinacei dictæ plantæ refert, cujus nomine cristatum in Phytopinace appellare placuit: quod nomen & D. Lobelius in Adver. parte alt. probavit, gramen cristatum Casp. Bauhini nominans. Provenit in prato infra patibulum, aliquando ad mœnia Basiliensia.

Idem, sed spica elegantiore & densiore, in monte Wasserfall & Monspeffuli observavimus: simile ei ex Anglia D. Lobelius, multis annis post, misit.

XIX. GRAMEN spica cristata subhirsutum. Hoc à priore differt, radicum capillamentis rufescentibus, culmis tenuioribus, parte inferiore levi lanugine aspersis & humilioribus: foliis longioribus: spica candicante, minus compacta, nec ita eleganter cristam exprimente: quod in dumetis circa Cliben copiose provenit.

XX. GRAMEN spicatum angustifolium montanum. Hoc à gramine caryophyllato pratensi differt foliis, quæ angustissima; cauliculis, qui in hoc tenuissimi, plures & longiores: & loco, cum hoc solum in montosis, Majo mense florens, proveniat.

XXI. GRAMEN sylvaticum angustifolium spica alba. Ex radice rufa, transversa, fibræ capillares descendunt, & folia plura, capillacea, palmaria, etiam breviora, rarius longiora exurgunt, una cum culmis tenuissimis, ipsis foliis plerumque brevioribus, quibus spica ut plurimum simplex, candida, exiguis aristas donata, unciam vix superans, infidet: quod in sylvis humidis Huningensium reperitur.

Gramen spicatum folio aspero.

Gramen caryophyllum montanum spica varia.

GRAMEN spicatum folio aspero, in historia Lugdunensi, nomine graminis spicati Dalechampij proponitur, cujus figuram perfectam adponere placuit.

XXII. GRAMEN caryophyllum nemorosum spica multiplici. Radice est ex fibris capillaceis rufescentibus composita, ex qua, tanquam ex cespite, folia semipalmaria, etiam breviora, Veronica caryophyllatae similia, prodeunt: inter quæ culmi quam plurimi capillacei, nudi, folia aliquando superantes, spicas multas brevissimas & rufescentes sustinentes, exurgunt. Hoc in umbrosis & humidis ad Birsam & Wiesam reperitur. Hujc non multum dissimile, sed radice magis geniculata, in via Riehana ad sepes ad sinistram reperitur.

XXIII. GRAMEN caryophyllum montanum spica varia: Radicibus est parvis, fibrosis, oblongis, nigricantibus, ex quibus instar cespi-

tis folia, aliquando palmum longa, angusta, ut in gramine spicato caryophyllatae foliis prodeunt: inter quæ culmi plures, tenues, foliis nudi, in summitate spicam modo divulsam, modo compactam sustinentes. In nostræ urbi vicinis collibus reperitur.

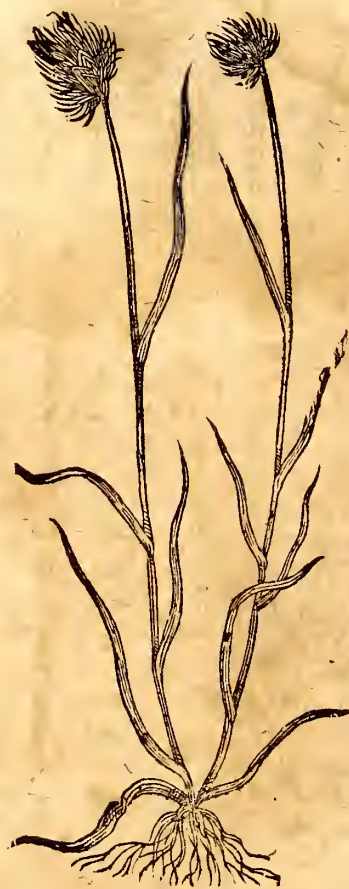
XXIV. GRAMEN spicatum foliis & spicis hirsutis mollibus. Radice est arundinacea transversim repente, paucis fibris capillata, ex qua culmi molles cubitum superantes, foliis oblongis, angustis, spicas superantibus, & molli lanugine aspersis, quasi per tubulos transeuntes, exurgunt: quorum summo spica angusta, uncias duas longa, mollis, modo simplex, modo gemina, rarius triplex, alternatim disposita, insidet.

Hoc in arenosis ad Birsam reperitur.

Gramen typhoides maximum spica longissima.

Gramen alopecuroides, spica aspera.

XXV. GRAMEN typhoides maximum spica longissima. Ex radice parva, nodosa, cui fibræ exiguæ & plurimæ adnatæ, culmus exurgit rectus, sesquicubitalis, internodiis rarioribus distinctus, qui in spicam rectam, teretem, palmarem, virescentem, in maturitate albicantem, tactu mollem, desinit, utriculis aristas oblongiusculas & copiosas exhibentibus. Inter fruteta circa Gœppingam Ducatus Wittembergici primum, dein non longe Basilea, in sepibus agrorum inter Michelsfelden & Huningen, & in salicetis Michelsfeldæ legimus.

XXVI. GRAMEN phalaroides minus, sive Hispanicum: hoc foliis est oblongis, angustis, viridibus, quorum unum vel alterum, culmos cubitales, tenues, tubi instar cingit: in culmorum summo spica Phalaridi similis, sed angustior, uncias tres longa, insidet: nec radicem, nec se-

men vidimus: & nomine Phalaroidis alterius Hispaniæ, D. Gillenius, transmisit.

XXVII. GRAMEN phalaroides spica molli, sive Germanicum: culmo est cubitali, prioris crassiore, uno alterove geniculo distincto: folio uno vel altero, eoque brevi, culmum ambiente, cujus summo, spica biuncialis, prioris angustior, cinericei coloris, splendens & mollis insidet. Hoc Ulmenfes, apud quos provenit, à colore, Onocordon appellare intelleximus.

GRAMEN alopecuroides, spica aspera, nomine Graminis echinati apud Lugdunensem describitur, quare solum figuram meliorem addere voluimus.

XXXIII. GRAMEN tomentosum alpinum & minus. Ex radice parva inutili, calamus raro dodrantem superans, foliis duobus tribusve vestitus exurgit, cujus summitati pappus subrotun-

rotundus infidet. Provenit in Helvetia, in D. Bernhardi monte minore ad lacum: ex Rhoetia D. Burferus attulit.

XXIX. GRAMEN sparteum Basiliense, sive capillaceo folio majus. Ex radice fibrosa, culmi plures exurgunt, qui statim in folia capilli instar angustissima, in acumen molle fastigiata, palmum, sæpe pedem altiora, absumuntur: nec paniculam, nec spicam observavimus. Tota planta insigniter viret, & ex multis plantis simul junctis cespes constituitur: in paludibus Michelfeldæ provenit: uti mihi anno præterito M. Hagenbachius, una cum aliis Graminibus plurimis, ostendit.

XXX. GRAMEN sparteum Hollandicum, sive capillaceo folio minus. Hoc pro radice fibellæ tenuissimas albas habet: folia copiosa, capillacea, pallida, trium quatuorve unciarum, inter quæ culmi tenuissimi, palmo altiores, uno alterove internodio donati & pene nudi: efferuntur, qui paniculam pallidam divulsam sustinent, & communiter plures cespitem constituunt. Nomine Sparti Hollandici ex sylva Hagana D. Weckerlinus misit.

XXXI. GRAMEN sparteum Monspelicum capillaceo folio minimum: Radicem habet ex fibris albis, oblongis, capillaceis compositam: folia capillacea, uncialia: culmos tenuissimos, nudos; trium quatuorve unciarum: paniculas parvas ex locustis minimis compositas & per maturitatem rufescentes: quod Monspelsuli in agris æstivo tempore reperitur.

XXXII. GRAMEN sparteum setas equinas referens. Hoc album est, & ex radice alba setarum instar folia cubitorum quatuor longa producit, quæ forma, & tenuitate, & robore, caudam

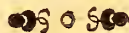
equinam, ejusque setas referunt: ex quibus Iavæ insulæ incolæ, tapetia texunt. Cujus forte mentio fit in C. Clusij curis posterioribus, sub Herba, Sparto Hispanico non absimili.

Sic ex Insula Virginea, arboris ejusdem cortex candidissimus, in pili tenuitatem divisus adfertur, è quo incolæ pannos texunt: hunc corticem à D. Gillenio, Gramen vero à D. Saltzmano accepimus.

XXXIII. GRAMEN sparteum variegatum: hoc foliis est quatuor vel quinque unciarum, rotundis, variegatis, quorum alternatim pars una viret, altera rubet: quod primo vere in Franckenhusiis montibus copiose reperiri, D. Jungermannus anno 1602. scripsit, & colorem cultura mutare monuit, spartiq; nomine, solum folia, misit.

XXXIV. GRAMEN foliolis junceis brevibus majus, radice nigra. Ex radice capillata, nigra, folia juncea, rarius duas tresve uncias superantia, prodeunt: inter quæ culmus tenuissimus, pedalis, lævis, cujus summo glumi minimi, quæ admodum in gramine exili duriore, alternatim dispositi sunt: ad mœnia urbis nostræ legimus.

XXXV. GRAMEN palustre junceum racemoso semine: foliis est paucis junceis, culmo cubitali, ex cuius summitate, inter bina foliola, veluti racemus parvus propendet: in aquosis circa Francofurtum ad Oderam D. Fleisserus collegit, & anno 1605. communicavit.

Gramen junceum folio articulo
aquaticum,

Gramen junceum folio articulato cum
utriculis.

GRAMEN junceum folio articulo aquaticum: etsi pro aquatico altero à Lobelio, aquatico à Tabernæmontano pingatur, verum cum foliorum articuli non exprimantur, novam pro Theatro nostro sculptam, addere visum fuit: & cum

post scnisecium, caulis palmatis exurgat, cui raro capitula corymbacea insident, sed utriculi unciales paleacei, in capillamenta fisci, modo virides, modo purpurascentes, idcirco figura exprimi curavimus.

Gramen montanum junceum capite squamoso.

XXXVI. GRAMEN montanum junceum capite squamoso: Radice est parva, fibrosa, circa quam folia bina, ternave semipalmaria: culmus junceus, levis, enodis & nudus, pedem superans: cujus summo capitulum instar Phalaridis squamosum in apicem desinens, ex albo leviter rufescens, insidet, cui utrinque foliolum rigidum subjicitur; quorum longius, unciam superans, deorsum vergit, alterum quod triplo brevius, recta effertur. In Baldi montis summitatibus legitur.

XXXVII. GRAMEN junceum minimo capitulo squamoso: Radiculae capillares sunt, folia pauca capillacea, unciarum fere duarum, inter quae culmi unciarum quatuor vel quinque exurgunt, in quorum fere summo capitulum unicum minutissimum squamosum rufescens, cui culmi apex supereminet. In aquosis circa Al-

torffium Noricorum, unde D. Doldius misit: & Francofurti ad Oderam, provenit.

XXXVIII. GRAMEN junceum minimum alterum: à priore differt potissimum capitulis, quae & summo cauliculo insident, & squamosa non sunt: in fossis Patavinis, aqua defluxa, reperitur.

XXXIX. GRAMEN junceum minimum maritimum. Tota planta dodrantem non superat, cespiti similis, ex cujus singulis radiculis, singuli cauliculi exurgunt, foliolis capillaceis paucis cincti, qui exiguis utriculis donantur: hoc in Zeelandiae maritimis ad oppidum Gous, D. Gilenius collegit & transmisit.

XL. GRAMEN cyperoides latifolium spica spadiceo viridi majus: Radice est oblonga multiplici, rufa, mire capillata, caulibus triangulis, cubito minoribus: foliis arundinaceis, pedalibus, & quam in vulgari angustioribus: spicis ternis, quaternis, rarius quinis, alternatim succedentibus, angustis, trium quatuorve unciarum longis, coloris spadiceo-viridis, quarum primae semper folium oblongum angustissimum subjicitur. Hoc in humidis ad Sellam novam Monspeffuli primum vidimus: dein ex Lusatia, à D. Franco Graminis Spravvaldensis nomine accepimus.

XLI. GRAMEN cyperoides angustifolium spica spadiceo-viridi minus: Radice est brevior, lignosiore, parum fibrosa, & rufa: caule triangulo, pedali: foliis angustis, duris, semipalmaribus, in acutiem desinentibus: spicis aliquot angustissimis, oblongis, spadiceo-viridibus, alternatim dispositis, & pediculis longis capillaceis insidentibus, quod Aprili mense circa Birsam reperitur. Aliquando tamen altius exurgit.

XLII. GRAMEN cyperoides spica pendula longiore & angustiore. Caule est cubitali, anguloso, striato, foliis oblongis, angustis, basi oblonga, caulem instar tubi vestientibus, ex quo veluti tubo, spicae singulae, uncias quatuor vel sex longae, angustae, prodeunt & propendent; ipsum vero folium cuilibet spicae subjectum, oblongum est. Hoc locis humidis circa Thermas Apponenses Patavinorum crescit.

XLIII. GRAMEN cyperoides spicis minoribus minusque compactis. Ex radice fibrosa, lignosa tamen, folia prodeunt angusta, graminea palmum longa, inter quae caulis sesquicubitalis, tri-

querus, subasper, & magna ex parte nudus exurgit: in cuius summo, spica parva divulsa, & quasi aculeata consistit, quæ semina oblonga, subnigra, in aculeatum cuspidem desinentia, continet.

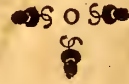
Hujus tres differentias notavimus: 1. est latioribus & longioribus foliis, spicis majoribus, & ad rivulum molendinarium urbis nostræ trans Rhenum reperitur. 2. à priore rarioribus & minoribus spicis differt, & in via Riehana ad sepes crescit. 3. foliis est angustioribus, brevioribus, spicis inter duas priores mediis, quod Patavii locis humidis anno 1578. collegimus, & cum D. Guilandino ostendissemus, Ischæmon Plinii censuit, quod non probamus: idem sed per omnia minus anno 1579. Monspessuli in humidis invenimus, quod gramen cyperoides nominabant.

XLIV. GRAMEN arundinaceum plumosum album. Radice & foliis est arundinaceis, & in arundinis altitudinem excrevit: caule anguloso albo, paniculam arundinaceam, ramosam, palmarem, albam, mollem, splendens, in-

star serici albi sustinet. Non longe Monspessulo, circa Perault & Magolanam reperitur.

XLV. GRAMEN nemorosum paniculis albis capillaceo folio: cespitis instar gramen hoc existit, quod ex radicibus capillaceis, folia copiosa, viridia, pilis tenuissimis similia, pedem longa, emittit: inter quæ culmi tenues geniculati, cubitales, aliquando sesquicubitales, pene nudi, in paniculam rariorem albicantem, palmo minorem, ex glumis parvis aristis donatis compositam, abeunt: in Querceto non longe Michelfelda copiose provenit.

XLVI. GRAMEN holosteum alpinum minimum: Tota plantula uncias tres non superat, foliis capillaceis uncialibus, cujus culmis capitula paleacea insident, copiose in Helvetia, in S. Bernhards monte minore, provenit.

Gramen hirsutum latifolium minus juncea
panicula.

Gramen hirsutum capitulis
psyllii.

GRAMINIS hirsuti differentiae sunt plures: est latifolium majus ab aliis descriptum: est minus juncea panicula, magnitudine potissimum à priore differens, cujus figura adposita: est & capitulis psyllii, quod exile hirsutum cyperoides

Lobelio dicitur, cujus hic exactior figura exhibitur: est denique hirsutum angustifolium majus hic descriptum; & minus, quod gramen Leucanthemon in histor. Lugdun. dicitur.

Gramen hirsutum angustifolium
majus.Gramen spica subrotunda
echinata.

XLVII. GRAMEN hirsutum angustifolium majus. Ex radice exigua fibrosa, rufescente, culmus unicus, cubito altior, ut plurimum lævis, exurgit, in cujus summitate panicula alba, mollis, laxiter sparsa, ex multis laminulis composita, in quarum qualibet semina minuta, subnigra & subrotunda: foliis est paucis, angustis, palmatis & villosis (sculptor in pilis exprimendis lapsus est) aliquot culmum cingentibus: ipsi vero paniculae, utrinque folium tenuissimum subjicitur, quorum alterum panniculam superat, alterum non adaequat. Provenit in nostris paludosis pratis Michelsfeldensibus.

XLVIII. GRAMEN spica subrotunda echinata, vel gramen echinato capitulo. Radice est capillacea, alba, foliis paucis angustis, tactu subasperis, duarum triumve unciarum, inter quae culmi festucarum instar laeves, uno alterove folio cincti, prodeunt: & quidem terni, vel quaterni, sed altitudine inaequales, alter enim duarum, alter trium quatuorve, alter sex unciarum: quibus singulis capitulum unicum, instar tribuli echinatum & spinosum, insidet: flores & semina non observavimus.

Hoc locis sterilibus circa Monspelium crescit: idem sed majus ex Hispania D. Albinus attulit, quod videtur clariss. Columnam gramen echinatum tribuloides appellasse.

XLIX. GRAMEN spica plana echinata. Plantula palmaris est, radícula ex fibellis albis composita,

sita ex qua foliola capillacea, pauca, unciam longa, & festuca tenuissima, prodeunt: spicam habet uncialem, planam, quæ ex utriculis minutissimis aristas acutas emittit: ex Hispania D. Albinus attulit.

L. GRAMEN montanum panicula miliacea sparsa. Ex radice fibrosa rufescente, folia pauca, angusta, uncias quatuor vel quinque longa, una cum culmo tenuissimo cubitali, uno alterove folio vestito, exurgunt, in cuius summo panicula sparsa, ex locustis minutissimis composita: in monte Crentzacensi provenit.

LI. GRAMEN arundinaceum panicula miliacea: Ex radicibus fibrosis albis, unus & alter culmus cubitalis exurgit, quem partem inferiore folia arundinacea unciarum trium cingunt. At

partem supernam duobus nodis distinctam, folia duo angustiora, longioraque vestiunt: in cuius summo panicula trium unciarum, milii paniculae similis: in agris Patavinis reperitur, & à gramine miliaceo à Lobelio proposito, plane diversum est.

LII. GRAMEN arundinaceum Sorghi panicula sparsa. Hoc culmis est cavis, magna ex parte reclinatis, ita ut capillaribus radicibus terræ affigantur, qui per folia (quæ longiora & angustiora quam in priore) veluti per tubum transeunt, & in summo paniculam fere palmarem, sparsam, parvis utriculis donatam, sustinent.

Locus natalis memoria excidit.

Gramen latifolium spica triticea compacta.

Gramen angustifolium spica triticea muticæ simili.

LIII. GRAMEN latifolium spica triticea compacta: Culmo est sesquicubitali, uno alterove geniculo distincto, foliis frumentaceis, pedibus, spica triticea, palmari, lata, glumis acutis carente: Basileæ, ad agrorum margines.

LIV. GRAMEN latifolium spica triticea divulsa. Hoc à priore, spica potissimum differt, quæ in spicas distinctas & angustas divulsa est, & sibi invicem alternatim in culmo subsequuntur, quarum utriculi brevissimis aristis armantur: in Italia ad agrorum margines.

LV. GRAMEN angustifolium spica triticea compacta: Hoc foliis est angustioribus, sesquipalmaribus rigidis, acuminatis & albicantibus: culmo lævi, rotundo, striato, sesquicubitali: spicis palmaribus, compactis: utriculis rigidis & acuminatis. Basileæ, ad sepes locis aridioribus extra portam Blasianam.

LVI. GRAMEN angustifolium, spica tritici

Gramen spica brizæ majus.

muticæ simili. Radicibus oblongis, geniculatis, nodosis candidis serpit: culmis est sesquicubitalibus, rotundis: foliis junceis, oblongis, duris, in acumen fastigiatis: spica oblonga triticea, ei Tritico, quod aliis spica mutica dicitur, simili: glumis paucis, oblongis, aristis carentibus. Locis arenosis circa Basileam, ut ad Cliben provenit. *Witzengras* appellare lubet, quod in Phytopinacæ sub gramine arundinaceo spica triticea posuimus; & Lobelius in Catalogo Graminum, quem ad vers. p. 2. addidit, gramen frumentarium, segetaleve triticeum, sive triticea spica *Caf. Bauhini* nominat.

LVII. GRAMEN spica secalina: ipsi Secali similitimum: calamo est tricubitali, lævi geniculato & pallente: foliis paucis longiusculis: spica uncias quatuor longa, oblongis aristis armata: quod Basileæ, in agris frumentaceis frequenter reperitur.

Gramen maritimum panicula loliacea.

L VIII. GRA-

LVIII. GRAMEN spica brizæ majus. Radicibus & culmis est frumentaceis, foliis angustis, spicis palmaribus, multiplicibus, utriculis aristis brevibus armatis, flosculis, ut in tritico, luteolis: Tota planta ad viri altitudinem assurgit, & apud nos locis acclivibus ad Rheni ripam, & ad montis Crenzazensis ascensum provenit.

LIX. GRAMEN spica brizæ minus: Tota planta palma minor est, radice exili, fibrosa, foliolis ad radicem brevibus, mollibus, canescentibus, spica unciali, quæ modo simplex, modo gemina & terna, utriculis aristis armatis: in agris Monspeliens. D. Saltzmannus legit.

LX. GRAMEN loliaceum latifolium spica angustiore: Ex radice alba, arundinacea, fibrosa, culmi aliquot bicubiales exurgunt, foliis paucis, latiusculis, oblongis cincti, quorum summo spica angusta, uncias quatuor vel quinque longa, Phœnici vel Hordeo murino similis. Basileæ circa Cliben, longioribus & brevioribus foliis varians, reperitur.

LXI. GRAMEN loliaceum minus, spica simplici: Ex radice capillacea, cauliculi plures, rotundi, duri duarum uncias. & etiam semipalmares, foliis paucis, angustis & brevibus cincti, exurgunt, quibus spica duarum uncias, angusta, lolio similis, infidet: in agris Monspeliensibus frequens est.

LXII. GRAMEN loliaceum minus supinum spica multiplici. Hoc majori ex parte repit, & cauliculis est multis, uncias quatuor, foliis paucis, & spica multiplici, cujus utriculis semen parvum oblongiusculum includitur; & hoc apud Monspelienses provenit.

LXIII. GRAMEN maritimum panicula loliacea. Ex radicibus capillaceis, cauliculi plures, rotundi, recurvi, altitudine impares, palmo inferiores geniculati, foliis paucis, angustis, oblongis cincti, exurgunt, paniculam loliaceam, trium quatuorve uncias, sed ramosam, sustinentes: locis maritimis circa Monspelum, unde D. Saltzmannus attulit, provenit.

LXIV. FESTUCA graminea glumis vacuis. Ex radicibus fibrosis simul junctis, culmi aliquot geniculati, pedales, ad radicem lanugine pubescentes, foliis angustis, paucis donati exurgunt, qui glumos plurimos, læves & vacuos, filamentis tenuissimis adpendentes, partim virides, partim spadiceos, aristis oblongis donatos, sustinent: hæc apud nos in tectis & muris crescit: &

cum glumi longis filamentis adpensi sint, facile à quovis vento agitati, tremunt, hinc Monspeliensibus gramen tremulum dicitur.

Hæc aliquando, apud eosdem, glumis paucioribus & aristis longioribus & recurvis in agris reperitur, & festuca graminea aristis incurvis, nominari potest.

LXV. FESTUCA graminea effusa juba. Hæc altius exurgit, caule viridi & rotundo, qui in jubæ pedalis longitudinis effunditur, cujus glumi angustiores & longiores, brevibus aristis cincti, pediculis capillaceis, oblongis insident, qui per maturitatem albicant: inter segetes reperitur.

LXVI. FESTUCA junceo folio. Ex radice parva, fibrosa alba, folia pauca, juncea, semicubitum longa, ut & culmus rotundus, cubitalis exurgit, qui in paniculam avenaceam, sed angustiore, albam, angustam, desinit, quæ ex oblongo folliculo (à folio constituto) paniculam longe superante, prodit: cujus glumi rari, aristis longissimis & argenteis donantur. In Valesia ad paludem urbis Sedunensis copiose provenit, unde D. Burferus nobis attulit.

LXVII. FESTUCA junceo folio spica gemina. Hæc culmo est sesquicubitali, rotundo, geniculato & ramoso, cujus summitati spicæ vix unciam longæ, molles, rufescentes, aristis oblongis armatæ, Ischæmo gramine villoso similes, insident, & semper duæ simul, uni oblongo pediculo insidentes; junguntur: folia habet juncea, longa, inordinate disposita. Locus natalis excidit.

LXVIII. FESTUCA pratensis lanuginosa: ex radice capillacea, rufescente, folia multa, angusta, pedalia, una cum culmis tenuibus, bipedalibus, foliaceis, molli & pauca lanugine (culmi potissimum) aspersis, exurgunt: spica est oblonga, angusta, ex glumis oblongis, aristis donatis composita, & quasi in paniculam parvam expansa. Basileæ passim in pratis.

LXIX. FESTUCA dumetorum. Ex radice capillacea nigricante, culmi plures geniculis distincti, paucissimis pilis aspersis, duorum triumve cubitorum, foliis oblongis, angustis cincti, exurgunt, in quorum summo spica oblonga, locustis raris, oblongis, cauli proximis, & aristis armatis constans: Julio mense, in dumetis circa Birsam, verumetiam in vepribus, locis siccioribus, provenit.

LXX. FESTUCA dumetorum angustissimis & pilosis foliis: Radix est albicans, ex durioribus fi-

bris composita: ex qua calami aliquot tenues, uno alterove geniculo distincti & pene nudi, exurgunt: folia sunt brevissima, angustissima, levi mollique lanugine hirsuta: calamorum summitati

veluti panicula, ex spicis pluribus composita, quarum quaelibet capillaceo pediculo insidet, multis glumis aristis & candicantibus constans: provenit in dumetis circa Cliben.

Gramen montanum avenaceum locustis rubris.

Gramen avenaceum lanuginosum glumis rarioribus.

LXXI. GRAMEN montanum avenaceum locustis rubris: Ex radice tenui, repente, alba, fibris capillarib. utrinq; donata, culmus simplex, lævis, pene cubitalis (rarius ex una radice plures exurgunt) circa radicem purpurascens, qui quasi in spicam tenuem desinit, cujus glumi ut plurimum ab una parte siti sunt; & foris ex nigro purpurascunt, intusque albi sunt, in quorum medio utriculus parvus, candidus, pedicello donatus, semen minutum continet: foliis donatur paucis, angustis, acuminatis, circa radicem brevibus, at circa culmum, quem duo tria ve cingunt, longioribus communiter spicam superantibus. Julio &

Augusto, hinc inde in montosis & umbrosis, ut circa arcem Richenstein, in monte Muteto Basiliensium, & monte Crentzacenfi reperitur.

LXXII. GRAMEN avenaceum lanuginosum glumis rarioribus. Ex radice fibrosa, folia juncea oblonga, & culmi plures, juncei, cubitum superantes, paucis foliis donati, exurgunt, in quorum summo glumi rariores, albi, lanuginosi, utriculum continentes, quib. semen nigrum, splendens, inclusum est: locis asperis circa Monspelium provenit: diversum est à Gramine montano avenæ semine:

Clusij.

LXXIII. GRAMEN

Gramen glumis variis.

Iuncus acutus capitulis Sorghi.

LXXIII. GRAMEN glumis variis: Ex radice crassa, membrana, alba rugosa intecta, caules bini, ternive, pedales, fragiles, læves exurgunt, quorum summo spicæ similis panicula uncialis, ex glumis varii coloris, insidet: folia plura ad radicem angusta, palmaria, saturate virentia: locis montosis circa Montembelgardum provenit, unde à fratre p.m. accepimus.

DE IUNCO.

CAPUT II.

IUNCI differentias viginti quatuor in Theatro proposituri, paucas hic apponemus: præmissa figura Iunci acuti capitulis Sorghi, qui Iuncus maritimus primus, adversariorum auctoribus; & Iuncus rotundus alter, Cæsalpino dicitur: cum hujus figura à nullo fuerit expressa.

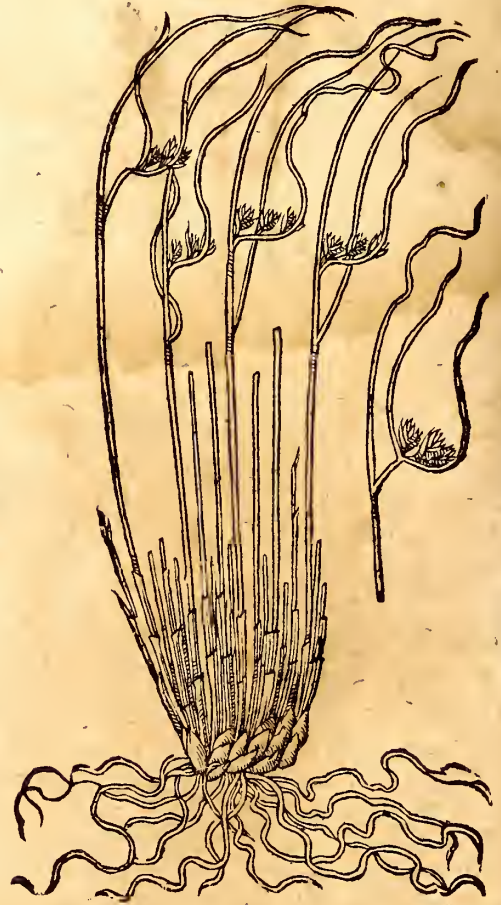
Juncus acutus maritimus caule triangulo.

I. *JUNCUS* acutus maritimus caule triangulo: Radice est repente, fibrosa, à qua aliæ radiculae, prioribus exiccatis, nascuntur: hinc caules, quos ad radicem brevia folia cingunt, pedales, trianguli exurgunt & in extremitatem pungentem desinunt, infra quem à latere floccus racemosus, rufescens exit. Hic in litore Veneto, & à Perault via qua Monspelio ad mare itur, provenit: & ad Danubium Lintzii D. Burferus legit.

II. *JUNCUS* exiguus montanus mucrone carens. Radice est pusilla, nigra, capillacea, cauliculo quatuor vel quinque unciarum, cujus summo capitulum parvum, ex fusco purpurascens, quadrifidum, in exiguum rigidiusculum filamentum abiens, infidet: foliola ad cauliculi principium tria, juncea, unciam longa; in Tauro Rattadiensi, D. Burferus eruit.

Juncus acumine reflexo trifidus.

III. *JUNCUS* inutilis, sive Chamæschænos: hic radice est fibrosa, & pro plantæ magnitudine, cum unciam vix superet, satis crassa, folijs est tribus quatuorve junceis. Tiguri prope lacum Felinum, Majo mense. Ioan. Bauhinus p.m. collegit, & à C. Gesnero, ipsi Chamæschænos nominatus fuit.

IV. *JUNCUS* acumine reflexo alter: caule est sesquicubitali, rotundo, lævi, aphylo, panicula umbellæ simili: atrosplendente, pediculo carente, filamentis cæruleis, ut in Aphyllonthe, donata, quam caulis duarum triumve unciarum, acutus, sed mollis, parumque reflexus superat: in Provincia Galliaë provenit.

V. *JUNCUS* acumine reflexo trifidus: Ex radice nigra, geniculata & fibrosa, junci plures, tenues, palmum superantes exurgunt, qui in summo in tres, rarius quatuor stylos, tenuissimos, trium

trium quatuorve unciarum, dividuntur, in quorum summitatibus, post junci divisionem, paniculæ parvæ locatæ sunt. In monte Fraëto Lucernatum, in Pyræneis & Montibus Moraviæ provenit.

Iuncus alpinus capitulo lanuginoso.

erecti, aliqui reflexi, capitulum minimum sustinent, & juncellis singulis foliolum tenue capillaceum adponitur. In aquis Angliæ fluitat, unde D. Gillenius attulit.

VII. IUNCUS alpinus capitulo lanuginoso: Radice est subnigra, tenui, fibrosa, ex qua aliorum juncorum more, loco foliorum, quasi styli tenues, recti, rotundi, & quidem plurimi, in læve acumen vergentes, longitudine dispari, quorum longissimi, vix palmares sunt, & ad radicem rufescunt: & subhirsuti sunt: inter quas caulis unicus, strictus, ad spithamæ, plus minusve, altitudinem exurgit, cui capitulum unicum, oblongum, molle, lanuginosum, haud multum leporum caudæ dissimile, insidet: cujus nomine *χαϊνολάγυρον* in Phytopinace appellavimus: in montosis Hærcyniæ provenit, ad acidulas, inter fontem acidum Ribelsavy & Griefsbach, ubi Julio mense Joh. Bauhinus p.m. collegit, & nomine Junci alpini cum cauda leporina misit.

VIII. IUNCUS alpinus bombycinus: Ex radice aliorum juncorum simili. folia juncea exurgunt, inter quæ culmi plures tenuissimi, palmo minores, qui capitulum parvum, lanugine alba ornatum sustinent. In montibus Moraviæ loco dicto Kessel, D. Fleisserus eruit, & communicavit.

IX. IUNCUS floridus minor: Radice est candida, geniculata, fibris plurimis adhærentibus: caule palmari, foliis ternis, junceis, oblongis, acutis, duobus caulem superantibus, cujus summo, singulis pediculis, qui quini sunt alternatim sibi succedentes, flores (quos non vidimus) insident, quos fructus gemini rotundi Orobî Cretici magnitudine sequuntur. In palustribus Helvetiæ circa cœnobium Eremitanorum, & in monte Fraëto ad lacum Pilati Lucernatum, D. Burserus observavit.

VI. IUNCUS capitulis equiseti fluitans: Ex radiculis capillaceis, juncus recurvus tenuissimus prodit, qui in plures juncellos duarum triumve unciarum subdividitur, quorum aliqui

Cyperus rotundus inodorus Germanicus.

DE SPARGANIO.

CAPVT IV.

DE CYPERO.

CAPVT III.

CYPERUS longus inodorus sylvaticus: Radices habet oblongas, geniculatas, rufescentes, folia plura, palmaria, viridia, angusta, subspera, ad principium membrana rufescente simul vestita: caulem haecenus nullum observavimus, in sylvis, montosis, humidis, ut in monte nostro Muteto, provenit.

CYPERUS rotundus inodorus Germanicus, sub aquatico septentrionalium à Lobelio descriptus, cum non recte sculptus sit, figuram exhibere debuimus.

SPARGANIUM minimum: plantula est unciarum quatuor; nam radícula ex fibellis oblongis componitur, unde cauliculus unciarum duarum effertur, & in capitulum exiguum subrotundum, cui aliud minus infidet, herbacei coloris & formæ, quemadmodum in sparganio majore, desinit: circa quem folia utrinque quaterna, vel quina, angusta, cauliculum superantia. Plantulam hanc D. Furerus anno 1617. transmisit, his ascriptis: Sparganium minimum & semestrale; Northusij in lacunis quibusdam cœnosis, quarum partes superiores per æstatem exsiccantur.

DE EQUISETO.

CAPVT V.

I. EQUISETUM palustre linariæ scopariæ folio: Ex radice repente geniculata, caulis rotundus, calami in modum inanis, geniculis distinctus, cubitoque altior assurgit: folijs ad genicula pluribus, linariæ vulgaris folijs latioribus, & linariæ scopariæ similibus, viridibus, oblongis, fragilibus, subasperiusculis: julos in cacumine non observavimus, licet quandoque velut in ramos dividatur. Basileæ, in paludibus Michelfeldensibus, & etiam in rivulo juxta patibulum, reperitur.

II. EQUISETUM palustre minus polystachion: Radice est repente; geniculis distincta, caule tenui, cubito minore, geniculis crassioribus articulum utrinque ternis, vel quaternis, junceis, palmariis, quibus pene singulis minuta spica juli instar infidet: caulis vero julum oblongum, minus compactum, flosculis pallidissime rubentibus donatum, sustinet: in aquis Michelfeldensibus.

III. EQUISETUM palustre tenuissimis & longissimis setis: Culmo est inani, bipedali, geniculis pixidatim coherentibus articulo, cum cæteris conveniens, exceptis folijs, sive setis junceis, longis, multoque tenuioribus: in palustribus Michelfeldensibus.

IV. EQUISETUM nudum minus variegatum Basileens, Ex radice, parva, nigra, transversa, non nihil

nihil capillata, cauliculi plures, inæquales, rarissime pedales, communiter palmares, semipalmares & multo breviores, striati, pallide virentes, geniculis parte inferna nigris, superne albidis, articulati: folijs carentes, & cavi: in quorum summitatibus capitulum brevissimum juli instar insidet, quod à corona alba, ex octo, novem, etiam duodecim foliolis acutis composita, sustentatur: & quando pedibus calcatur, crepitat. Provenit ad ripam Rheni, juxta locum *die Baar* dictum. An Gesnerus libello de stirpiùm collectione, hoc intellexit? dum inquit: Hipparis lacustris quædam foliis mansu arenosis, in sine Iulij floret, uti puto: plura non habet.

doque cubitalibus, in plures cauliculos brachiatos, foliis aliquot brevibus, in breves apices distinctis, ad genicula junctis. Tota planta fragilis, quæ aquis cœnosis dum innatat viridis est, at extracta & exiccata, incana & friabilis, ita ut non solum digitis in pulverem comminui possit, sed sponte in pulverem abeat. Odoris est lutosi & sulphurei. Solum in aquis cœnosis demersum reperitur, quod primum Patavii in fossis Thermarum Aponitarum: dein non longe Lucerna: tum Basileæ cis pontem Birsæ, Michelsfeldæ & Huningæ, in fossis observavimus.

DE ARVNDINE SIVE CALAMO.

CAPVT VI.

I. CALAMUS aromaticus Syriacus: Ex radice inutuli, trium quatuorve unciarum longa, summo capite nonnihil extuberante & in paucas fibras desinente, caulis (modo unus, modo plures) fere bicubitalis, rectus, rotundus, lævis, fragilis, multis geniculis distinctus, exurgit, qui intus cavus, spongiosus & membranula (quasi tela alba subtensa) uti harundines præditus, qui assulatim frangitur, & in plures ramos dividitur, hique in tenuissimos subdividuntur, ad modum Ligustri Ægyptiaci Alpini, vel Lentisci Peruanæ sive Molle Clusii: qui flores parvos, foliaceos, plurimos, singulis tenuissimis pedicellis insidentes, sustinent, ex quorum medio apex styli instar prodit. Foliâ pauca, semper bina ex adverso ad singula genicula sita, caulem amplectuntur, unciam lata, sesquiunciam longa, nervis aliquot per longam excurrentibus. Caulis sapore est aromatico, vel amaro, quo in Theriaca pro calamo utimur. Hujus caulis partem anno 1579. à D. Paludano ex Ægypto reduce, Patavii accepimus. Verum cum totam plantam à D. Doldio habeamus, brevem ejus descriptionem (cum ab aliis non proponatur) adjicere lubuit.

II. ARUNDO Anglica foliis in summitate distinctis: Hæc foliis est cubitalibus, duarum triumve unciarum latis, nervis aliquot, per folii longitudinem excurrētibus & elevatis: foliis in summo in duos, tres & quatuor apices divisus: hanc D. Cargillus ex Anglia misit.

III. ARUNDO Indica latifolia flore luteo punctato: Ex radice nigricante, nodosa, & fibris crassioribus donata, aliisque nodis adnascentibus,

Equisetum fœtidum sub aqua repens.

V. EQUISETUM fœtidum sub aqua repens: Radice est fibrosa, caulibus tenuissimis, rotundis, per obliquum, ut Saccharum penidi. m, striatis, geniculatis, fragilibus, per terram sparsis, quan-

caules plures sesquicubitales, crassi, arundinis instar nodosi, prodeunt, circa quos folia pallide virentia expansa, lata, in acumen desinentia, nervosa & tenuia: quæ, cum primo ante caulium exortum nascuntur, corniculorum chartaceorum modo convoluta existunt. Cauli, flores, gladioli floribus forma similes, coloris lutei, punctis aspersis variegati, capitello hirsuto inhæret, quod flore delapso augetur, subasperum fit, & semen nigrum, subrotundum continet. Hæc ut omnibus sui partibus, ita & semine minor est, quam ea quæ florem minii coloris habet. Hanc in horto habemus, in olla colimus, hyberno tempore in cellam reponimus, quæ primo vere plu-

res caules, antiquis resectis profert, & Julio mense floret.

DE SECALE.

CAPVT VII.

SECALE latifolia: Culmis exurgit candicans, rotundis, striatis, quibus spica palmum longa, crassa, aristis longissimis, & ut in vulgari tenuissimis denticulis exasperatis armata, insidet: folia habet cubitum longa, unciam lata & per marginem leviter exasperata: grana non vidimus: spicam & folia ex horto Nobiliff. Contareni, Senatoris Veneti, habemus.

LIBER SECVNDVS.

DE GLADIULO.

CAPVT I.

GLADIOLUS angusto gramineo folio: pro radice bulbum geminum habet, unum alteri insidentem, caulem lævem, teretem, pedalem: folia bina ternave, graminea, angustissima, striata, mucronata, palmaria: flores ternos, quaternos, pallide rubentes, supra se invicem ad caulis summum utrinque ex sex foliis oblongis commissi: quibus ut in cæteris, folliculi semen paleaceum continentes, sed minores, succedunt. Ex Hispania D. Albinus, in Muræna collectum attulit.

DE HYACINTHO.

CAPVT II.

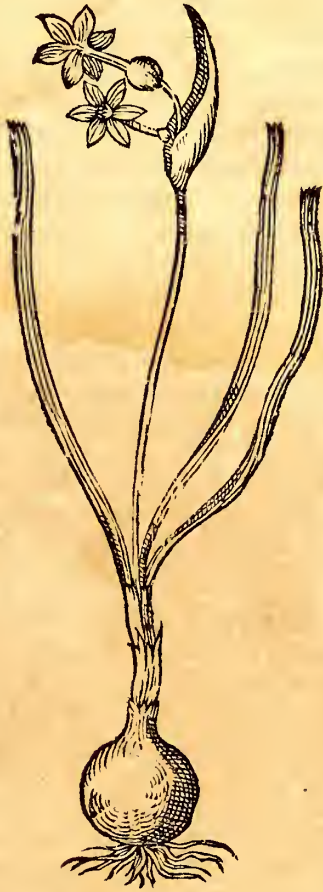
HYACINTHUS minimus maritimus. Tota planta unciar. sex est: ex bulbulo parvo

oblongo, cortice villoso recto, cauliculi duo vel tres nudi, inter folia angustissima exurgunt, quibus capitula minuta, rotunda, sursum porrecta insident, flosculis minutis cæruleis, quibus veluti filiquæ oblongiusculæ, semen minutum continentes, succedunt: Monspensuli in littore maris anno 1595, D. Gallus collegit: eundem & loco eodem, sed uncias tres non superantem,

D. Weckerlinus anno 1615. eruit, & communicavit.

§ § O § §

§

Narcissus angustifolius albus
minor.

DE NARCISSO.

CAPVT III.

I. NARCISUS angustifolius albus minor: Ex radice bulbosa, tunica subnigra tecta & paucis fibris capillata, folia bina vel terna oblonga, angusta, porracea exurgunt: inter quæ cauliculus palmaris, cuius summo bini flores, parvi, albi, calice oblongo, angusto donati, insident: non longe Monspelio in saxosis & montosis reperitur.

II. PSEUDONARCISUS gramineo folio, sive Leuconarcissus æstivus: Ex radice, oblongum, angustum bulbum imitante, exiguis capillaceis fibris prædita, membrana fusca tecta, folia bina, croceis æmula, oblonga, exurgunt, quæ sæpè cauliculum superant; qui nudus, tenuis, trium, quatuor, quandoque quinque unciarum, fo-

liolis ternis, quaternis, brevissimis cinctus, florem unum stellatum, intrinsecus albicantem, extrinsecus venis purpurascens, variegatum, ex foliolis sex compositum, sustinet: in cuius medio cauliculus brevissimus, in stylum abiens, quem staminula apicibus candidis donata, cingunt, cui capitulum triquetrum, semen continens succedit. In alpebus Helvetiorum & Rhetorum, ut monte Spligel & ad Thermas Fabarias, Iulio mense floret: sed & Augusti fine, in Taurero Austriae monte, D. Burferus eruit.

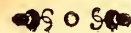
DE ALLIO.

CAPVT IV.

I. ALLIUM junci folium bicorne luteum: ex bulbo oblongo, capillaceo, tunica alba vestito, caulis rotundus, palmo altior, foliis junceis duobus tribusve vestitus, exurgit, umbellam parvam luteam sustinens; cuius flores singuli, filamentis oblongis insident, ex sex foliolis luteis compositi, in quorum medio staminula totidem, & in medio stylus, quibus capitula trigona, semen continentia, succedunt: ipsi vero umbellæ, foliola duo angustissima, quorum alterum communiter longius, in latus expansa, subjiciuntur. Monspelio D. Saltzmannus attulit, & D. Burferus in Austria prope Stain & Baden, eruit.

II. ALLIUM montanum minus: ex radice parva, aliquantum nodosa & fibrosa, cauliculus unus & alter tenuissimus, nudus, tres, quatuor, etiam sex uncias altus, inter folia oblonga, angusta, exurgit, qui capitulum minimum (quod apertum non vidimus) sustinet: in petra circa Oenipontem reperitur.

III. ALLIUM montanum radice oblonga: priori simile, sed caule altiore & foliis longioribus, capite rotundo pallide purpurascens, floribus ex foliolis sex, totidemque staminibus composito, non longe Monspelio, loco montoso, qui Hortus Dei dicitur, observavimus: quod forte Allium montanum sive Petroscedon Gesneri in libro de Hortis.

Moly moschatum capillaceo folio.

DE MOLY.

CAPVT V.

I. **M**OLY Africanum umbella purpurascente: ex radice bulbosa, caulis (modo unus, modo plures) cubito altior, nudus & cavus, una cum foliis aliquot latiusculis, in acutum desinentibus, palmaribus & etiam sesquipedalibus, per marginem, instar graminis hirsuti, pilosis: umbella, caulis summo insidet, cujus flores communiter ex quinque foliolis, dilute purpurascens, pediculis oblongis & firmis insident: quibus vesicula, duo triave femina nigra rotunda includens, succedit. Odo- re est Allii graviore. Hoc Argentina à D. Meyer- ro acceptum, in horto ab aliquot annis alimus.

II. **M**OLY moschatum capillaceo folio: bulbo est parvo oblongiusculo, rufescente & veluti reticulato cortice testo, ex quo cauliculus tenuis, palmaris, rarissime pedalis emergit; circa quem folia juncea vel potius capillacea, sed sine ordine, quæ modo unciam, modo tres quatuorve uncias longa (quæ nimis lata in figura exprimuntur) cauliculi summo pedicelli quini, seni, septeni, veluti in umbella dispositi, à duobus exiguis foliolis sustentati, insident: quorum singuli flo- sculum ex sex foliolis acutis compositum, obscure albentem lineis fuscis per medium discurrentibus dissectum & staminulis aliquot donatum sustinent: his capitula rotunda femina tria vel quatuor, nigra, oblonga, triquetra, continentia, succedunt: flos Moschi vel Zibethi odorem spi- rat, & in collibus Monspelio vicinis provenit; unde D. Saltzmannus anno 1598. attulit, & post- modum aliquot annis in hortulo coluimus.

DE ORCHIDE.

CAPVT VI.

I. **C**YNOSORCHIS angustifolia hiante cucullo: huic radices subsunt duæ globosæ, altera major & vegetior, altera flaccidior, quibus superne fibræ aliquot adhærent: caulis cavus, striatus, cubito minor, foliis aliquot pallide virentibus, levibus, striatis, uncias sex longis, se- munciam latis inferne, & uno alterove superne, amplexantibus: spicam habet oblongam, ex oblongiusculis pediculis dependentibus, hian- tem cucillum referentibus: hanc in pratis Pa- tavinis legimus.

II. **C**YNOSORCHIS militaris montana spica ru- bente conglomerata: ex radicibus prædictæ si- milibus, caulis cubitalis, rotundus, cavus, paucis folijs angustis, striatis, uncias sex longis cinctus, exurgit, cujus summo spica, ex floribus parvis, e- leganter rubentibus conglomerata, insidet: quo- rum labrum in quatuor parvas barbulas dividi- tur, calcare tenuissimo à tergo. Nascitur in her- bosis montis Mutetæ, Majo florens: quam prius Patavium observavimus.

III. **C**YNOSORCHIS militaris pratensis elatior floribus variegatis: hæc priore est testiculis mi- noribus, caule brevior, foliis latioribus, uncias duas longis, etiam caulis summum, tubi instar cin-

cingentibus: spica brevior, ex floribus priore longo minoribus, iisque; ex albo & rubro eleganter variegatis. In pratis humidis Michelfeldensibus, & trans Rhenum reperitur.

IV. CAMÆORCHIS alpina folio gramineo: planta palmaris est, ex cujus radice gemina, globosa, oblonga, folia angustissima, utrinque quaternaria, cauliculum nudum, triunciale, qui inter ea fertur, superantia exurgunt: spica unciali, cui utrinque foliolum brevissimum subicitur: flosculi virides galericulati sunt. In monte Helvetiorum Gothardo, copiose & acervatim, Iunio florens, reperitur.

V. ORCHIS montana Italica flore ferrugineo lingua oblonga: Testiculos duos habet parvos, rugosos, quorum alter, ut in reliquis Orchidibus vegetior, hinc communiter solum unus testiculus reperitur: quorum summo, fibræ oblongæ, varie & oblique sparsæ, adpositæ. Caulis cavus nonnunquam pede altior, quem folia angusta paucaque uncias tres vel quatuor longa basi sua vestiunt, at cuilibet flori folium breve quidem, sed latius & in apicem desinens, subicitur. Flores quini, seni, alternatim in caulis summo dispositi coloris ferruginei, obliqui ru-

buli forma, quorum lingua propendens oblonga est, & ex basi latiore in apicem abit, cui legumentum pallidioris coloris, vesicæ instar impostum, etiam in apicem & communiter bifidum finit: floribus utriculi, semine pulverulento repleti, succedunt. Hanc in Italiæ montibus Basanensibus legimus: & Matthiolum sub Testiculi tertij specie prima, in figuris majoribus exprimere voluisse, censemus, cujus tamen figura mala, & sine omni descriptione, & ut in historia Lugdunensi sub Testiculo 3, Matth. At fateor pejorem esse eam figuram, quam Matthiolo meo emaculato addidi, desumptam ex Tabernæmontani figuris: tunc enim quid sibi vellet Matthiolus, non constabat, imo etiamnum dubium: quare aliam figuram delineari curavimus. Hujus haud dubie species, quam doctissimus Columna in sua Ecphrasi minus cognitarum stirpium, Orchidis macrophyllæ nomine & eleganter descripsit, & icone expressit.

Orchis palmata pratensis angustifolia.*Orchis palmata angustifolia minor flore odoratissimo.*

VI. *ORCHIS palmata pratensis angustifolia* major: radices habet parvas, veluti palmas geminas, in binos digitos distributas, fibris paucis annexis: folia liliacea, angusta, lævia & palmaria, per quæ veluti tubum, caulis cubitalis cavus effertur, cui spica fere palmaris angusta, ex floribus dilute purpureis, brevi calcare donatis composita, quibus singulis foliola oblonga acuminata subjiciuntur, & capitulum oblongum, semen aliarum instar continens, succedit. Hæc in pratis udis Michelfeldæ, ipsa æstate reperitur.

VII. *ORCHIS palmata angustifolia minor flore odoratissimo.* Radice est gemina, oblonga, angusta, palmæ simili, in tres quatuorve fibras crassissimas divisa, supra quas ex imo caule fibræ aliquot ortæ expanduntur: ex radice folia quina aut sena, oblonga, graminea prodeunt, inter quæ caulis unicus palmaris, paucissimis & exi-

guis foliis donatus, qui velut in spicam biunciam abire: cui flores dilute purpurei odoratissimi insident, qui galea testæ, labro prominulo, in quatuor barbularum divisi sunt, & parvo calcarè, à tergo prominente, donati. In pratis humidis Michelfeldæ provenit & autumnò floret (quamvis etiam Monspeffuli reperitur) & sub Satyrio octavo in Phytopinace descripsimus.

VIII. *ORCHIS palmata flore viridi:* ex radice gemina, palmata & parva, caulis palma altior, folijs paucis, nervosis, uncias tres longis, unam latis, vestitus exurgit, spicam habens triunciam, flosculos paucos, subvirides, galea testos, & labro prominulo in duas barbularum diviso, quibus singulis foliolum oblongum, angustum subjicitur. In montibus Bohemiæ, Silesiæ finitimis, in Saxo Mommelgrund, copiosam Junio florentem, D. Fleisserus observavit, & attulit.

Orchis palmata montana maxima.

IX. ORCHIS palmata montana maxima :

Radices habet geminas instar palmarum duarum sibi invicem junctarum, & velut in plures digitos divisarum, quarum altera alba, vegetior ac solida, supra quas fibræ paucae conspiciuntur. Caulis est bicubitalis, striatus, vacuus, quem folia pedalia primum, mox palmaria, sesquiunciam lata, nervis distincta, complectitur: in cuius summo flores in spica palmari digesti, coloris dilute purpurei, qui parvi sunt galeola tecti, labro exiguo propendente, in angustissimas barbulas diviso, & à tergo oblongo, capillaceo calcari donati; ad quorum exortum foliola singula, quasi in filamentum abeuntia, observantur: his capitulum oblongum, striatum, semen exiguum scobis instar continens, succedit. Hæc in montibus vicinis, potissimum Muteto, copiose Majo florens, provenit.

DE OPHRII.

CAPVT VII.

OPHRIS minima: è radice subflavescente fibrosa & Orchides redolente, cauliculus simplex, trium quatuorve unciar. sub foliis prodit, cui foliola duo Ophrios vulgaris modo apponuntur, quæ parva sunt, glabra, splendens, coloris unifolii & nonnihil in cordatam effigie, è rotundiuscula figura discedentia, quib. cauliculi altera pars, similiter trium, quatuorve unciarum supereminet, cujus summo flosculi parvi herbacei insident, in Ophris vulgaris florib. exilitate sola recedentes, quib. vascula exigua succedunt. Florentiis in locis ubi sponte provenit, Iulio potiss. mense floret: at in hortos, cum gleba soli natalitii translata, citius nascitur plurimum, ut D. Furerus monuit, à quo eam (sed prius à D. Sigfrid.) accepimus, Ophridii seu Bifolii Brocckenbergici minoris nomine, in opacis muscosisq; sylv. Broccio & Offmannino vertici dicto.

DE OROBANCHE.

CAPVT VIII.

I. OROBANCHE flore majore ex cæruleo purpurascens: Radice est crassa, longa, fibrosa: caule semipalmari, foliolis paucis, brevissimis, crassis & acutis cincto, qui in quinque; sex, etiã plures pediculos triunciales, nudos, absumitur, quamvis etiã ex folior. alis pediculi prodeat, quorum summo calyx, uncialis sinuat^o insidet, & ex quolibet flos unicuq; cæruleo purpurascens, longo pediculo donatus, exit, qui magnus, uncias duas longus, forma galericulatus, & veluti rostrat^o, ut in Alektorolopho, ex quo filamentum oblongum, reflexum prodit: quid flori succedat, non constat. Hanc, in Pyrenæis montib. D. Burf. legit & comunicavit.

II. Monere lubet de vulgari Orobanche, eam recte à Theophrasto Limodoron, quasi famem adferens, vocari; eo quod plantæ cui adnascitur, alimentum subtrahat. Hanc enim semper alterius plantæ radici adnatam observavimus, ut Genistæ vulgari & Hispanicæ, Hieracio Sabaudo, Trifolio, Astragalo sylvatico & aliis.

III. OROBANCHE quæ Hypopitys dici potest: hæc Orobanche vulgari similis, sed humilior & nigricans, caule unciarum quatuor, quasi squamis contexto: flores in summo, veluti in parvam spicam congesti, Nido avis similes, albidiores tamen, rariores ac duriores. Sub piceis, abietibus & pinastris (hinc hipopitys) provenit. Sapore est ali quantum astringente.

LIBER TERTIVS.
DE RAPUNCULO SIVE CAMPANULA GLABRA.

CAPVT I.

Rapunculus spicatus cæruleus.

Rapunculus alpinus five Pyramidalis minor.

RAPUNCULUS spicatus datur spica alba, vel cinericea, vel coloris violacei saruri; hic solum figura Rapunculi spicati cærulei adposita, cum jam descriptus sit.

I. **RAPUNCULUS** alpinus sive Pyramidalis minor: Radix Rapunculi forma: caulis unus, sesquipalmaris, foliis pallide virentibus, per ambitum crenatis, acuminatis, unciam latis, tres longis, alternatim cingitur: in summo flores pauci, cærulei, campanulæ forma, pedicellis annexi & filamentis oblongo ex eorum medio prodeunte, donati propendent: quibus singulis capitulum oblongum, pertusum ut in campanula perfici folia succedit, cui semen minutum includitur: in Italia provenit, sed locus excidit.

Rapunculus alpinus corniculatus.

II. **RAPUNCULUS** alpinus corniculatus, quem nomine rapunculi alpini spicato simili, ante annos viginti duos in Phytopinace, dein in Matthiolo emaculato, descriptimus; nunc vero diligentius, cum eam ex Baldi rupium fissuris, absque radice eruerimus, ut figura nostra in Matthiolo exprimit, postmodum à D. Neudorffero cum radice, & perfectiorem à D. Pona ante annos decem acceperimus.

Radice est tuberosa inæquali, quasi ex pluribus grumis compacta, alba, digiti crassitie aliquando lignosa, pallida, rugosa & palmari: ex qua cauliculus (modo unus, modo plures) tenuis ac striatus, unciarum quatuor exurgit: folia, quæ saturate virentia, tenuia, ad radicem aliquando ex rotunditate oblongata: Bellidis cæruleæ forma communiter subrotunda, crenata, Alliariæ forma, sed minora, pediculis uncias quinque vel sex longis prædita, ex radice una cum cauliculis exurgunt: quæ vero cauliculis & quidem pediculis brevioribus adhærent, longiora sunt & angustiora, profundius, sed rarius, incisa, quorum quina vel sena, stellæ in modum umbellæ subijciuntur, quæ cauliculi summo insidet, & ex floribus viginti, etiam pluribus, arte junctis & ex cæruleo purpurascens constat, qui, ex calicibus pediculis latis brevibus & striatis donatis prodeunt: ex singulo calice flos unus, ad exitum tumidus, oblongus, sensimque angustatus, & in extremitate crenatus, formam cucurbitæ vitreæ referens, in medio tumore, incisuræ superficiali quinque conspiciuntur: apertus, ex foliis quinque compositus, filamenta aliquot exhibet, inter quæ unum longe producitur, in summo bipartitum, aliquando instar capreoli vitium contortum: semen non fuit observatum. In Baldi montis jugis, inter præcipitia propendet, ubi Augusto mense florentem anno 1578. collectum, quod cum Patavii D. Guilandino ostenderemus, Rapunculum montanum, at D. Cortusius, Cantabiscam alteram Anguillaræ nominabat. Io. Pona in suo Baldo ante annos quindecim excuso, Trachelii petræi minoris nomine proposuit.

III. **CAMPANULA** alpina latifolia flore pullo: hæc cauliculo est tenuissimo palmo minore, qui ad partem usque; mediam, foliis uncialibus, subrotundis, alternatim dispositis, leviter crenatis, pallideque; virentibus, cingitur: at pars superior

B

nuda

nuda est, cui fere semper unicus flos, mediæ magnitudinis, pulli coloris insidet. In alpihus Austriae, ut Sneeberg & aliis D. Burserus reperit, & Rapunculi alpini latifolii nomine, misit.

IV. CAMPANULA alpina linifolia cærulea. Ex radice tenui, alba, cauliculi quaterni, quini, plures paucioresque, palmares, & sesquipalmares, graciles, rotundi, simplices, emergunt: foliis oblongis angustissimis, confuso ordine septi: flores summitate cærulei, ut in Rapunculo vulgari, quibus capitula, exiguum semen continentia, succedunt. Hæc rupes & summa juga montis Wasserfall, Julio mense florens, exornat.

Campanula alpina rotundifolia minor.

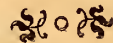

CAMPANULA alpina rotundifolia minor, à Clusio sub Campanula alpina minore describitur: verum figura quam addit est Campanulæ rotundifolæ vulgaris minoris, quare veram figuram adposuimus.

V. CAMPANULA rotundifolia minima: plantula est unciarum trium, ex cujus radícula alba, capillari, oblonga, exurgunt cauliculi (sæpe unus, plerumque terni, quaterni) tenuissimi; subrubentes & ad radicem subhirsuti, majori ex parte nudi, singuli unicum flosculum subcæruleum deorsum nutantem, calathi forma, ex unico folio sexangulo compositum, sustinent, quibus capitula foraminibus pertusa, ut in reliquis campanulis, succedunt: foliola habet potissimum ad radicem, exigua, subrotunda, serrata, rigidiuscula, quandoq; rubentia. Hanc in Rhætorum alpihus, cum Italiam peteremus, anno 1577. Septembri mense adhuc florentem inter saxa copiosissime observavimus, nec altiorē invenire licuit: quam cum D. Cortuso ostendissemus Cantabricam Plinii nominavit. Plinius l. 25. cap. 8. suæ Cantabricæ, quæ per Divi Augusti tempora à Cantabris reperta fuit, caulem junceum, pedalem tribuit, in quo sint flosculi oblongi veluti calathi: in quibus semen perquam minutum, & quæ ubique nascatur.

VI. CAMPANULA Cymbalariae foliis: ex radice exigua capillacea & albicante, cauliculi tenuissimi, virides, nonnunquam palmum superantes, & mox in alios brachiati, prodeunt: quibus folia rara, subrotunda, hederacea, vel potius Cymbalariae foliis similia, angulosa, viridia, tenuia, longis pediculis donata, sine ordine adherent: flores cærulei, oblongi campanulæ forma, aliquando summis cauliculis, aliquando pedicellis biuncialibus, ex eorundem lateribus exurgentibus, insident. Hæc non longe Tolosa in Ericetis provenit, & quia vix sola sustinetur,

Ericetis incumbens exurgit: eandem etiam circa Lutetiam D. Cherlerus legit.

Campanula serpillifolia.

Campanula foliis subrotundis.

VII. **CAMPANULA serpillifolia:** Totaplanta, floribus exceptis, serpillum refert: nam radice est tenui, obliqua, tenuissimis fibris capillata, & hinc inde repente: cauliculis plurimis rubentibus in terram reflexis, cui novis fibellis adhærent, qui in ramulos plures tenuiores dividuntur: quos foliola Serpilli, vel potius Nummulariæ, quæ flore est purpurascens, forma subrotunda, duo semper opposita, quædam majora, quædam Serpillo minora, crenata, subtus pallide virentia, pediculis brevissimis, & levissime pubescentibus, ambiunt: cauliculi aliquando in pediculos nudos, flores sustinentes desinunt: aliquando ex cauliculis lateribus pediculi trunciales in summo nudi floribus ornati exurgunt: flores bini vel terni campanulæ forma, ex cæruleo rubentes, deorsum nutantes, singuli singulis pedicellis donantur. Hujus ramulum à D. Bauhino fratre primum habuimus, dein in Bal-

do cum floribus legimus: tum à D. Paschali Gallo, qui eam in Rhætia ex rupibus dependentem collegit.

Similem, sed foliis inferne albidioribus & superne pallide virentibus, in Insula Toupinambault Brasilianorum natam, D. Burferus communicavit.

DE TRACHELIO SIVE CAMPANULA HIRSVTA.

CAPVT II.

I. **CAMPANULA foliis subrotundis:** ex radice tenui repente, caulis sesquipalmaris levis lanugine pubescens exurgit, quem folia pauca, subrotunda, uncias duas pene longa, lataque, pediculo oblongo donata, tenuia, subæstera, per ambitum crenata, cingunt: in caulis summo flores pauci, dilute cærulei, Campanulæ forma, deorsum pendentes, ex quorum medio stylus

lus exurgens, extra florem fertur. Hanc cervicariæ minoris rotundifoliæ nomine D. Sigfridus, Helmftadio mifit.

Hæc à campanula hortenfis Rapunculi radice differre videtur altitudine, foliorum longitudine, florum magnitudine & numero, quæ pro radicibus multas, tenues, transversas & oblique repentès fibras, habet, ita ut ex hortorum areolis vix extirpari poffit, à quibus radices oblongæ, candidæ, Rapunculi radicibus fimiles, demittuntur.

II. CAMPANULA Drabæ minoris foliis: ex radice Rapunculi minoris forma, caules fefquipalmares, lanugine leviffima afperfi prodeunt,

Campanula foliis Echii floribus villofis.

quos folia, Drabæ minoris foliis fimilia, fubrotunda, viridia, unciam longa, femunciam lata, per ambitum crenata, & in acumen faltigiata, fubafpera, pediculis carentia; alternatim veftiunt: flores pauci, fubcærulei, fexanguli, calathi forma, mediocris magnitudinis & pediculis oblongis donati, fummo cauli infident. In pratis circa Valefianorum Thermas copiofe provenit, unde D. Burferus attulit.

☉ (:) ☉

Campanula foliis Echii.

Rapiſtrum monospermon.

III. CAMPANULA folijs Echij floribus villoſis: ex radice oblongiuſcula, folia anguſta quatuor & quinque uncias longa, ſubſpera, prodeunt; inter quæ caulis palmaris, rarius pedalis, rotundus, ſubſper, paucis brevibus & anguſtis folijs veſtitus, exurgit, ex cujus ſummitate flores unciales, lati, Campanulæ forma, quini, ſeni, cærulei, alternatim diſpoſiti, brevibus pediculis dependent: quorum extremitates, quemadmodum & calices, pili oblongi, pappi inſtar, ambiunt. Hæc in Baldo reperitur & Helvetiorum alpiſibus Gotthardo & monte Fracto: diverſa plane à Trachelio montano hiſtoriæ Lugdunenſis.

Hujus & minor ſpecies, quæ minus hiriſuta, ſemipalmaris, folijs brevibus, cauliculo gemino, ex quorum quolibet reflexo, flos unicus, illo tamen minor, dependet: quam ex Helvetiorum alpiſibus D. Burſerus attulit.

Campanula adhuc alia datur folijs Echij, quam cum Cluſius nomine Trachelii *ουροειδης* deſcripſerit, nullam vero figuram adpoſuerit, eam præcedenti jungere volumus.

DE RAPISTRO.

CAPVT III.

RAPISTRUM floribus Leucoji marini: plantula ſemipalmaris eſt, radice oblongiuſcula, alba, ſibellis donata, cauliculis trium quatuorve unciarum: folijs vulgari Rapiſtro luteo ſimilibus, parvis, uncialibus, crenatis, & ſubſperis: ſtoſculis parvis ſubcæruleis, Leucoji marini ſimilibus, quibus ſiliquæ parvæ, anguſtæ, ſemen minutum continentes, ſuccedunt. Circa Maſſiliam in rupibus D. Burſerus legit.

II. RAPISTRUM monospermon: ex radice longiuſcula albicante, parum fibroſa, caules pedales, quandoq; altiſores, rotundi, tenues, ramiſi, eleganter virentes, leviterq; hiriſuti exurgunt: folia humi ſparſa, craſſa ſunt, Rapi folijs ſimilia, ad principium laciniata, dein ſubrotunda, leviter ſinuata & ſubhiriſuta: flores ſecundum cauliculos palmares & tenues, velut in ſpica diſpoſiti, quadrifolii eleganter lutei aureive, quibus ſiliquæ ſuccedunt rotundæ (eleganter propter ſtrias, per eas quemadmodum in ſemine Coriandri diſcurrentes) in filamentum oblongum abeuntes: quæ quaſi geminæ ſibi inſident, parte tamen ſuperiore majore, cum in ea ſemen par-

vum oblongiuſculum, ſed unicum (unde ei nomen) contineatur. Hujus ſemen, nomine Lampanæ monospermi, D. Doldius miſit, & hic Baſileæ in horto D. Zvingeri, Majo menſe floruit.

Hoc ipſum poſtmodum, ſed multo ſtrigoſius (illud enim cultura elegantius) in agris qua Auguſtam Rauracorum itur, ad rubram domum obſervavimus: idem ſed humilius & valde ramoſum, folijs parvis, eleganter viribus, in agris circa Huningen ad ſylvam, invenimus: & ſimile Monſpelio, ubi quoque ſponte crevit, habemus.

☉) 0 (☉

DE NAPO.

CAPUT IV.

Napus sylvestris Cretica: foliis est ad palmi longitudinem accedentibus, instar foliorum Rapistri albi, vel Irionis vulgaris, in laciniis octo vel decem divisus, per margines crenatis, asperis: caule albido, rotundo, ramofo, subaspero, summitate, cui flores non insident, aculeata, floribus (quos non vidimus, ut nec radicem) filiquæ angustissimæ biunciales succedunt, quæ semen exiguum nigricans continent. Buniadis agrestis nomine, ex Creta ab Honorio Belli accepimus: & à Cretensibus

σικλοβραβείς vocatur.

DE RAPHANO.

CAPUT V.

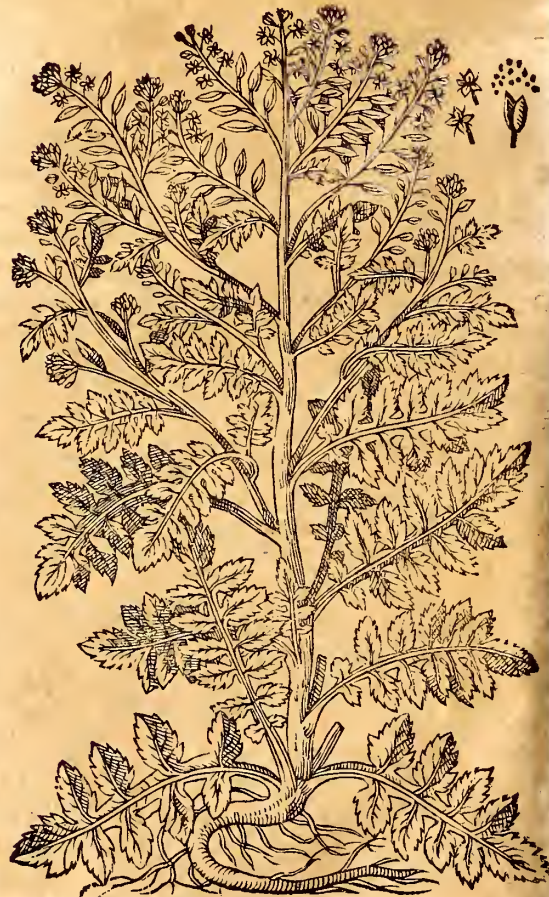
Raphanus aquaticus alter.

RAPHANUS Creticus: ex femine Cretico ab Honorio Belli, Ramolo nomine misso, Raphanus in hortis nostris crevit, cujus planta tota, toto habitu à vulgari non diffidebat; radice oblonga, alba & gustus acerrimi; caule non adeo alto: foliis minus hirsutis & asperis, flore modo purpureo, modo albo: filiquis & seminibus minoribus.

Raphani aquatici duas figuras, tanquam optimas, adposuimus, sed sine descriptione: cum is, qui foliis est in profundas laciniis divisus sub Radicula sylvestri, à Dodonæo: sub Raphano syl. aquatico, à Lobelio in editione Belgica: Raphano aquatico à Tabernæmontano, sive sylvestri & palustri in historia Lugdun. describatur: alter vero, nomine Rapistri aquatici à Tabernæmontano exhibetur.

Raphanus aquaticus foliis in profundas laciniis divisus.

Eruca Monspeliaca siliqua quadrangula echinata.

Phytopinace videre est: ex radice semipalmari crassiuscula, leviter fibrata, albicante, caules ad exortum purpurascens, terni, quaternive, pedales, aliquando cubitales, rotundi, striati, subsperi, in ramos brachiati exurgunt: folia ad radicem humi sparsa, pauca, oblonga, angusta, sinuata, hirsutiae aspera, bina ternave simul juncta, in caulibus, praesertim siliquis onustis, pene nulla, oblonga, leniter sinuata: flosculis est luteis quinquefoliis, quibus siliquae succedunt quadrangulae, in apicem acutum rigidumque desinentes, leves, oblongo pediculo insidentes, per maturitatem durissimae: quarum quaelibet latera quatuor obtinet, quae ad formam alarum percae piscis elevata, in medio sinum ostendunt: his per longum dissectis, utrinque duae capsulae distinctae conspiciuntur, in quarum qualibet, semen unicum rufum, cochleae instar convolutum acuminatum & acre continetur. Iunio mense florentem & siliquas ferentem, legimus. Hanc videtur Herbarii Lugdunensis auctor, sub Sinapi echinato voluisse proponere, verum figura vitiosa & descriptio non sufficiens.

SINAPI parvum siliqua aspera: radice est oblonga crassiuscula & capillata, ad quam folia plura, Erucae sylvestris minoris forma, sed minoris forma, sed minora, in laciniis tenuissimas divisa, & acria: cauliculi plures, recurvi, leves, duarum triumve unciarum (rarissime cauliculus palmariis erigitur) in alas unciales brachiati: flores parvi, pallide lutei, quibus siliquae multae strictae, unciales & asperae, in latera divaricatae, semen minutissimum continent, succedunt: circa Monspelium provenit,

VII. ERUCA Monspeliaca siliqua quadrangula echinata. Hanc Monspeffuli anni 1579. ubi collegissemus, sic descripsimus, quemadmodum in

Resedæ affinis Phyteuma.

Erysmo similis hirsuta alba.

DE RESEDA.

CAPVT VIII.

RESEDA liniaræ foliis: ex radice candida, longiuscula, caulis cubitalis rotundus, in ramos palmares divisus, foliis liniaræ strictissimis, oblongis, viridibus vestitus exurgit: rami singuli, in florum oblongam veluti spicam abeunt, quam flosculi parvi, muscosi, tenuibus capillamentis ornati, ut in Resedæ minore alba (quam Sesamoidem parvam Salamanticensem Clusius nominat) pallide flavescentes constituunt: quibus capitula vel vascula angulosa, bifida, exili semine pallido plena, succedunt. Hæc in solo arenoso conuallium montium Pyrenæorum, à D. Bursero collecta.

RESEDAE affinem facimus eam quam Phyteuma Monspeliensium, Lobelius & Lugdunenses

vocant, describunt & depingunt: verum cum foliis nunc oblongis, nunc in aliquot laciniis divisis reperiatur, una figura exprimere volumus.

DE ERYSMO.

CAPVT IX.

ERYSMO similis hirsuta: ex radice oblonga, alba, lignosa & fibrosa, caulis modo unus, modo plures cubitales, aliquando subrubetes, striati, hirsuti, aliquando in ramulos brachiati, exurgunt: folia plura, ad radicem humi strata, aliquando pediculis carentia, sesquiunciam longa, aspera, hispida, subalbicantia, per ambitum crenata, rarius laciniata, & quæ in caule minora sunt, eumque basi latiore cingunt: secundum ramulorum longitudinem, veluti in spica flosculi albi, quadrifolii, pedicellis, insident, qui in siliquis oblongas, strictas, semen minutum

DE PERSICARIA.

CAPVT X.

nutum continentes, abeunt. Provenit locis fa-
xosis, ruderibus, muris, ut hic Basileæ ad mœnia,
ad arcem Mönchenstein, primoque vere floret:
Monspeffuli quoque in ruderibus umbrosis, sed
per omnia minor: rarius in arenosis, ur apud nos
ad Wiefam fluvium, Patavii similiter collegi-
mus, & hanc D. Guilandinus Dryophanon Pli-
nij lib. 27. cap. 9. Drabam alteram & Thlaspi spe-
ciem: at D. Cortufus, Erysimum tertium nobis
nominabat: post modum Barbaream muralem
Ioan. Bauhinus frater appellavit. Hujus descri-
ptionem & iconem, in Matthiolo emaculato,
exhibuimus.

PERSICARIA angustifolia; ex radice nigrican-
te, fibris oblongis capillata, caules plures
cubito altiorem, rubentes, læves, geniculis
distincti exurgunt: quos folia, Persicariæ vulga-
ris foliis triplo, quadruplove angustiora, duas,
rarius tres, uncias longa, ambiunt, & in summo
in ramulos brachiantur, quibus spicæ oblongæ,
floribus pallide purpurascensibus ornata, ut in
vulgari insident. In humidis circa Michel-
feldam, æstate florens, repe-
ritur.

Nasturtium hortense latifo-
lium.

Nasturtium hortense crispum angustifolium,

Nasturtium hort. crispum latifolium.

DE NASTURTIO.

CAPVT XI.

NASTURTIIUM hortense duplex est, plano & crispo folio: illud latifolium, cujus solum.

figura adposita, & angustifolium vulgatius: hoc, quod crispum similiter duplex est.

I. NASTURTIIUM hortense crispum: hoc, foliis exceptis, cum vulgari convenit: hujus enim folia crispa sunt: estque duplex, latifolium & angustifolium, quemadmodum binis figuris in Matthiolo exhibuimus (cum sæpius in hortulo nostro creverit) & hic repetere placuit.

II. NASTURTIIUM pratense parvo flore: ex radice tenui, fibrosa, caulis cubitalis, viridis, varie incurvatus exurgit, foliis atrovirentibus, oblongis, Eruce sylvestris minoris, aut Sij forma, utrinque longis petiolis in lobos subrotundos, aliquando oblongos divisos, & per ora dentatis, cincti: in caulis summo, flosculi parvi albi, velut in umbella dispositi, quibus filiquæ parvæ semine minutissimo refertæ succedunt. Circa Montembelgardum locis humidioribus provenit. Suspiciamus Matthiolum, quem Tabernæmontanus secutus est, sua figura Sisymbrii aquatici alterius, duas plantas miscuisse: ita ut florum umbella, huic jam descriptæ, folia vero, Nasturtio pratensi vulgato magno flore, conveniant.

☉ (:) ☉

Nasturtium aquaticum majus & amarum.

Nasturtium alpinum minus Resedæ foliis.

NASTURTIUM aquaticum majus & amarum, quod Thalius nomine Sifymbrii alterius specie fecunda descripsit, & sæpe inter Nasturtium aquaticum supinum reperitur, à quo sapore amaro potissimum distinguitur, hic describere nolimus: at figuram adponere, cum nullus eam exhibuerit, voluimus.

III. NASTURTIUM sylvestre minus: ex radice tenui capillacea, cauliculi plures (& quantum ex sicca colligere licet reclinati) trium quatuorve unciarum emergunt: foliis Nasturtij vulgaris forma, sed minoribus, per terram sparsis & etiam cauliculos cingentibus: in quorum summo flosculi parvi albicantes, valvulæ exiguæ, ut in Iberide, vel Burfa pastoris minima. Hoc primo vere, ad alveos aquarum falgugine imbutarum Franckenhusij Thuringiorū, copiosissime erumpit, unde D. Furerus cum aliis elegantissimis, I-

beridis pusillæ, seu Nasturtii sylvestris Franckenhusiani nomine, misit.

IV. NASTURTIUM alpinum minus Resedæ foliis: ex radice alba tenui & oblonga, cauliculi leves, tenues, recurvi, communiter indivisi, palmoque minores prodeunt: foliis longis pediculis, instar Resedæ vulgaris, præditis, in lobos tres, vel quatuor subrotundos, divisis: flores in cauliculis summis albi, mediocris magnitudinis, quibus siliquæ strictissimæ, sesquiunciales succedunt. In Rhætorum alpibus Julio florens, reperitur. Verum ex Helvetiorum alpibus & Pyrenæis, longe minus habemus, ita ut tota planta absque radice uncias tres non superet.

V. NASTURTIOLUM alpinum capsula Nasturtij hortensis: radice est lignosa, parum fibrosa, cauliculis uncias duas non excedentibus: foliolis parvis, angustis, crassis: ungue brevioribus: flosculis

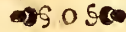
culis parvis albis, capsulis satis magnis, Nasturtio hortensi similibus. In Rhetia monte Nombre prope Balneum Worms, ætate florens, Ioh. Bauhin. frater collegit.

VI. NASTURTIIUM alpinum Bellidis folio majus: Ex radice caulis cubitalis rotundus, lævis, ad exortum statim divisus, prodit: folia habet tenuissima, bellidis forma, uncias quatuor longa: quæ vero in caule sunt, pediculis carent, & instar Thlaspi vulgaris lato semine, leviter sinuata, eum ambiunt: flores albi, in caulis summo, quasi in spica uncias sex longa, quibus siliquæ triunciales, angustæ, semine rufescente, rotundo, plano, refertæ, succedunt. Circa Fabrias Thermas, ad aquæ defluxum, D. Burserus legit.

VII. NASTURTIIUM alpinum foliis Barbareæ: Radice est parva, capillacea, albicante: caulicu-

lis pluribus tenuissimis, fragilibus, reflexis, nonnihil villosis, nonnunquam in alas divisis, semipalmaribus, palmaribus & nonnullis cubitalibus: foliis ad radicem pluribus, parvis, tenuissimis, viridibus, foliorum Barbareæ modo, sed minus frequenter sinuatis, quæ in cauliculis rariora sunt, & quædam minime sinuata: flosculis est minimis albis: siliquis oblongiusculis & strictissimis. Hoc Cardaminæ aut Eruçæ pecu-

liaris nomine, D. Burserus ex Austria, sed in finibus Bohemiæ collectum, transmitit.

Thlaspi villosum capsulis hirsutis.

DE THLASPI.

CAPVT XII.

similia, atrovirentia, glabra, pediculis carentia, cingunt: flores parvi, albi: siliquæ Bursæ pastoris forma, sed majores: Non longe Monspelio, in horto Dei dicto, D. Burserus collegit.

II. THLASPI vaccariæ incano folio minus: Tota planta villosa, & incana est: ex radice crassiuscula, rufescente, cauliculi semipalmares, etiam minores, recurvi & quasi repentes, villosi & incani prodeunt, foliis parvis incanis, vaccariæ similibus, pediculis carentibus & alternatim dispositis, vestiti: in quorum summitate stofculi plures, albi, quasi in subrotunda spica uniti, quibus thecæ parvæ succedunt. Hoc in agris Monspelienfibus repens, & in Provincia prope Massiliam, paulo majus & erectius reperitur.

III. THLASPI villosum capsulis hirsutis: ex radice tenui, oblonga, albicante, caulis pedalis unicus rotundus, villosus exit: ad cujus exortum folia aliquot humistrata, longis pediculis donata, orbiculato cusptide, hirsuta: quæ vero in caule, longe breviora, pediculis carentia, latiore basi ipsum amplectuntur, quorum quædam leviter crenata sunt: flores albi quadrifolii: siliquæ magnæ, hirsutæ, compressæ, longo pediculo donatæ, superiore parte fissæ, utriculis duobus præditæ, in quibus semen rufescens, acri sapore præditum, continetur. Hoc anno 1577. in horto Patavino (postmodum Monspelluli spontenatum) collegimus: cujus semine, in Italia pro vero Thlaspios semine, olim usos fuisse, ex D. Cortuso cognovimus: hoc in Phytopinace primum sub 19. Thlaspi; dein in Marthiolo, figura addita, exhibuimus.

I. THLASPI vaccariæ folio, Bursæ pastoris siliquis: caule est cubitali, rotundo striato, lævi, viridi, ramoso, quem folia vaccariæ

IV. THLAS-

Thlaspi Creticum flore albo.

Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo.

IV. THLASPI Creticum flore albo: radice est oblonga, paucis fibris donata, cauliculis palmum superantibus, rotundis: foliis paucis, oblongis, angustis, lævibus, alternatim caulem vestientibus: in cauliculorum summo, flores candidi magni, quibus thecæ magnæ, apice medio donatæ succedunt. Hoc Thlaspi, Cappadocici fruticantis flore albo perennis nomine, D. Doldius Norinbergâ misit.

V. THLASPI saxatile rotundifolium: Ex radice alba, longa, fibris carente, sublignosa, cauliculi plures, tenues, pedales, reflexi, & fibris capillaceis, deorsum missis, terræ affixi, prodeunt, foliis est parvis, subrotundis, tenuibus, inter quæ cauliculi palmares, nudi exurgunt, flores paucos pallidos sustinentes, quibus siliquæ parvæ, tenuissimo filamentis donatæ, semen minutum concludentes, succedunt. In locis petrosis circa oppidum Lauffen M, Hagenbachius reperit,

VI. THLASPI alpinum folio parvo crenato: vel Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo: à radice crassa, è rupium fissuris prodeunte, caules exurgunt tenues, palmares & sesquipalmares in ramulos brachiati: folia habet ad radicem plura, brevia, acuta, leviter crenata, longis pedicellis donata, in caule pauca & angustiores flosculi in summo albicantes, quibus folliculi copiosi, oblongis pedicellis insidentes, tenues, subrotundi, septo membranoso distincti, semen minutum flavum & acre continentis, succedunt. Provenit in monte Wasserfall, & in Helvetiorum ac Rhætorum alpibus. Hujus in nostro Matthiolo & figuram & descriptionem, sub Thlaspi saxatili minori folio exhibuimus: & Thlaspi alpini majoris iconem addidimus: utramque & hic exhibemus.

Thlaspi alpinum majus capitulis rotundis.

Thlaspi montanum incanum luteum.

VII. *THLASPI alpinum repens*: ex radice oblonga, cauliculi plures, per terram repandi, trium quatuor vel quinque unciarum, foliis parvis subrotundis, inordinate dispositis, vestiti prodeunt, floribus copiosis magnis & albis ornati, quibus siliquæ, *Thlaspi bellidis* folio similes, succedunt: sapore est *Erucae*. D. Burser. ad *Thermas Fabarias Helvetiorum*, dein in *Austria* collectum, transmissit.

Variat ratione loci: illud enim foliis est leviter hirsutis, floribus communiter purpurascens, rarius albis: hoc vero foliis est glabris, floribus albis.

Et sic *Thlaspi montani incani lutei* serpillifolij majoris figura erat adponenda, cum minus recte sculptor, apud *Lobelium* nomine *Thlaspi supini lutei*, expresserit.

VIII. *THLASPI biscutatum villosum* flore calcari donato: caule est cubitali hirsute aspero, summitate in alas brachiato: quem folia crassa, villosa, aspera, per marginem profundis incisuris crenata, quædam sinuata, uncias duas longa, semiunciam lata, usque ad summum, basi lata vestiunt: flores habet luteos, magnos, calcari ut in *linaria* donatos, quibus peltæ duæ rotundæ unitæ, semen continentes, & in apicem oblongum desinentes, succedunt. In saxosis *Gallo* provinciæ *Bormij* non longe ab *Infulis Stechadibus* provenit, unde D. Burserus attulit.

IX. *THLASPI fruticosum leucoij* folio latifoliū: caulibus est pedalis rotundis, lignosis, quos folia pallide virentia, *Leucoij* forma, sed breviora & angustiora, vestiunt: flores in summitate pallidi, magni, & vascula bifurcata. Circa *Massiliam* D. Burserus legit.

G

Idem,

Idem, sed minus & foliis angustioribus, ex Italia, Thlaspi perpetui nomine, habemus.

X. **THLASPI Alexandrinum**: planta est elegantissima, dodrantalis, ex cujus radice singulari, caules plures in ramulos brachiati, prodeunt, & ad divisiones singulas, folia subrotunda perfoliatae instar, ramulos ambiunt: à ramulorum extremitatibus, ex pediculis dependent siliquæ plurimæ, fere circinatae, ut in Thlaspi tenuifolio Fuchsi, eoque ordine, sed majores, Nasturtii vulgaris fere magnitudine, in angulum oblongum cum cuspe desinentes, quæ in partes duas finduntur, & membranulam tenuem relinquunt. Hoc apud

Iohan. Bauhinum fratrem vidimus, quod à

Cortuso accepit, ut in Phytopinace monuimus.

Bursa pastoris major loculo oblongo.

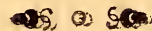

DE BURSA PASTORIS.

CAPVT XIII.

I. **BURSA** pastoris major folio non sinuato: radice est longiuscula tenui, aliquando capitata: caule palmum superante, communiter uno (rarius pluribus) ramoso: foliis atroverentibus, ad radicem longis pediculis donatis, quæ circa caulem alas duas habent & basi complectuntur: floribus & thecis cum vulgari conuenit. Basileæ in arenosis: Italiae sylvestribus, circa Monspelium (ubi tamen longe minor est) quoque notauimus.

II. **BURSA** pastoris major loculo oblongo: radix tenuis, fibrosa, inutilis & alba, cauliculum palmarem, hirsutie asperum ramosum, aliquando vix semipalmarem, sed alis carentem, emittit; ad cuius exortum, folia aliquot inter se viridia, humistrata, unguis magnitudine, ovali figura, ferrata, hirsutie aspera: quæ vero caulem ambiunt, pauca sunt & pediculis carent, flosculi in summo multi, parvi, congesti, albi, quibus oculi parvi oblongi, è petiolis oblique tendentibus succedunt: quibus semina duo, parua, fulua, acris saporis, includuntur, quæ loculo maturo aperto, & tantum altera parte foliacea relicta, decidunt. Apud nos locis ficcioribus & campestribus, Martio florens: & loculis onusta reperitur, ut in Phytopinace monuimus. Monspelluli, Thlaspi Veronicæ folio nominatur, & hanc videtur Doctiss. Columna, sub Draba minore murali, discoide descripsisse.

*Bursa pastoris alpina hirsuta.**Myagrum monospermon latifolium.*

III. *BURSA* pastoris alpina hirsuta: radicē est unciali, foliolis copiosis pallide virentibus, in orbem humi stratis, mollibus, incanis, lenticulę magnitudine, leviter crenatis, aliquando integris: cauliculis aliquot tenuissimis, leviter hirsutis, penenudis, tres quatuorve uncias longis: flosculis parvis, albis: oculis flavescens oblongis, multo quam in vulgari majoribus, semen minutum rufum continentibus: in alpibus Helvetiorum, ut monte Fracto & Spligel, reperitur.

DE MYAGRO.

CAPVT XIV.

I. *MYAGRUM* foetidum: ex radice caules cubitales, aliquando sesquicubitales, virides, crassi, rotundi & asperi exurgunt, quos folia pallide virentia, subaspera, levissime sinuata, quatuor vel quinque uncias longa, sesquunciam lata, alternatim cingunt, qui in summo in alas breves dividuntur; quibus flores pallide lutei, longis petiolis donati, veluti umbellę insident, hisque utriculi orbiculati, minutum semen continentes, succedunt. Hoc apud nos in arenosis ad pontem fluminis Wiesst repertum, quod ad differentiam vulgaris, ab odore, foetidum appellare placuit.

II. MYAGRUM monospermon latifolium : caule est cubitali, aliquando altiore, rotundo, tortuoso, varie & inæqualiter brachiato : foliis vulgari viridioribus, latioribus, linea alba divisus, obrufis, latiore basi caulem amplexantibus, iis quæ ad radicem sunt, Cichorii sativi modo laciniatis, reliquis aliquando sinuatis : floribus luteolis, parvis, quibus utriculi oblongi peræ similes, superne in duas extuberantias desinentes, quorum medio apex insidet, per maturitatem, uti & totus fructus, durus : in cujus utriculi medio, cavitas unica, semen unicum (unde nomen) rufum, oblongum continens. Sapore Myagro non respondet. Hoc in horto D. Felicis Plateri primum, dein in horto Illustrif. Ducis Wirtembergici, quod Montembelgardii frater coluit, (cui semen Bricourruis nomine missum fuit) legitimus : ex Euganeis quoque accepimus, & Pseudosatifidem ab Alpino vocari intelleximus. In Phytopinace primum sub ζ . dein in Matthiolo figura addita, descripsimus.

III. MYAGRUM monospermon minus : ex radice parva, tenui, capillata, albicante, caulis unus vel alter tenuis, pedalis prodit, foliis paucis tenuissimis, pallide virentibus vestitus : quorum ea, quæ ad radicem per terram sparguntur, parum sinuata sunt, pediculis oblongis donantur, & unciam lata sunt : at quæ in summo caulis, basi sua in alas abeunte, caulem amplexantur : in summo flosculi albi, conglobati : quibus utriculus parvus, semen continens, succedit. Monspessuli, non longe à monte Calcaris, D. Burserus collegit.

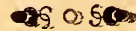
IV. MYAGRO similis filiqua rotunda : radix caulem cubitalem, hirsutum, fragilem, in ramos varios brachiatum, emittit : cui folia ad radicem hirsuta, aspera & succulenta, quæ masticata, cum visciditate levem acrimoniam exhibent, sex uncias longa, sesquiunciam lata : quæ vero caulem ambiunt minora, pediculis carentia & alata : flores pallidi, minuti, quasi in spica semipalmari dispositi, quibus semen parvum, rotundum rugosum, in apicem desinens : quodlibet pedicello oblongo insidens, primum viride, per maturitatem nigrum, medulla flava, oleaginosa

Myagro similis filiqua rotunda.

plenum, succedit. Annua est planta, ex semine deciduo renascens, Julio & Augusto florens. Ioan. Bauhino in horto Montembelgardiano nomine alicujus Myagri crevit. Monspelio prope Lunellam natum, Lepidij & à D. Doldio.

Thlaspi nomine Norinberga, accepimus.

DE DRABA.

DE COCHLEARIA.

CAPVT XV.

CAPVT XVI.

I. DRABA tenuifolia velut spicata: radice est oblonga, tenui, albicante, caulibus pedalis, aliquando cubitum superantibus, fragilibus brevibus brachiatis: foliis paucis, tenuibus, pallide virentibus, nonnihil in ambitu dentatis, triuncialibus, unciam latis, basi lata caulem cingentibus, alatis, gustu fervente & acri proditis: floribus albis, parvis, in cauliculis palmaribus, quasi in spica natis, quibus singulis semen rotundum parvum, longo pedicello insidens, succedit. Hanc Bononiæ D. Agerius legit, & Drabam ferventem vernam nominari affirmavit.

II. DRABA flore cæruleo galeato: ex radice fibrosa albicante, Asclepiadi simili, gustus fervidioris aromatici, caulis unus (aliquando dico) cubitalis, lævis, striatus, in ramos brachiatus, exurgit: quem folia pauca vestiunt, quorum inferiora subrotunda, lævia, per marginem crenata, uncias duas longa, uncia minus lata: superiora verò angusta, acuminata & dentata, floribus est cæruleis galeatis, ut in Orchide, unciam longis, alternatim in caule dispositis. Lutetia D. Cherlerus, ex Gallia Narbonensi, D. Burserus, attulere.

I. COCHLEARIA minor erecta: Ex radice capillacea, cauliculus tenuis, lævis, palmo minor, prodit: foliola habet ad radicem pauca, exigua, oblongis capillaceis pedicellis donata, & quæ cauliculum alternatim ambiunt, lente minora sunt, exiguis pedicellis donata & instar Cochleariæ Britannicæ sinuata: in cauliculo summo, flosculi albi, quibus silique parvæ, oblongæ, semen minutissimum nigrum continentes, succedunt. Hæc in Daniæ Insula Amagria, in aurumno à D. Olao Worm collecta, & Hassnia, Cochleariæ nomine transmissa fuit. Similem sed palmarem, cauliculo crassiore in duos ramulos diviso, ex eodem loco, D. Caspar. Bartolinus misit.

II. COCHLEARIA Danica repens: hæc unciarum trium est, radice & foliolis priori similibus, sed numerosioribus, inter quæ cauliculi semiunciales, minutulis flosculis albis ornati: Hæc eodem quo prior loco provenit, humi instar herbæ cancri serpit, omnino folijs, floribus, seminum loculis & gustu priori respondens, quem admodum D. Olaus Worm perscripsit, & D. Bartolinus, Cochleariæ marinæ parvulæ repentis nomine misit.

Brassica spinosa.

DE BRASSICA.

CAPVT XVII.

N APOBRASSICA. Radicem habet Napo, aut Carotæ pene similem, admodum fibrosam & villosam, ut barbata aut pilosa, propter multiplices & minutas fibras, dici possit: & licet frequenter fibram pollice crassiore habeat, atamen semper prima radix tuberosior & longior, quæ Napum imitatur, conspicitur; ex hac caulis sesquicubitalis, lævis, rotundus, in ramos brachiatus exurgit: folia ad radicem, unicum pediculis oblongis, palmariæ, Brassicæ sylvestris modo & subrotunda, & in profundas lacinas divisa; quæ vero in caule, oblonga sunt; angusta, sinuata, pediculis carentia: flores lutei, intensioris coloris, quam in vulgari, magni, qui in cauli palmum excedente, inordinate longis pediculis insident, quibus siliquæ angustæ, unciales

succedunt. In locis frigidioribus agri Noricæ, montanis potissimum & versus Bohemiam colitur, & ab incolis Dorfen vel Dorschett appellatur. Radix esui apta est, quare aliqui eam ut Brassicam floridam condiunt: pauperes minutim ut Rapas concidunt: sic per hyemem in cella in arena, vel ad cibum, vel ad semen sequentis anni, asservatur. Aliquando radix propter nimiam ætatis siccitatem & loci angustiam, lignosior evadit: quare post sationem, in area spatiosa plantanda est.

II. BRASSICA spinosa. Hujus solum binos ramulos habemus, quorum descriptionem subjungamus: caulis lignosus, crassus, in ramulos duos, alterum palmo majorem, alterum minorem, rotundum, lævem, striatum dividitur: circa quos folia biuncialia, & semiunciam lata, per ambitum leviter sinuata, quibus & minora interjiciuntur: ramuli in spinas acutas, unciales & minores abeunt. Ramulum unum Patavii in horto Bembiano natum, à D. Camerario; alterum ex horto D. Alpini privato accepimus, cujus figuram etiam Matthiolo nostro addidimus.

III. BRASSICA sylvestris alpina: ex radice exigua, alba, caulis palmo altior, rotundus, lævis exurgit: foliis est tenuibus pallide virentibus, leviter sinuatis, circa radicem oblongis, plerisque uncialibus, in caule paucis, pediculo carentibus: in summo flores albi quasi in umbella dispositi, longiusculis pedicellis donati: siliquas non vidimus. Hanc in Austriæ montibus natam, Turritis alpini nomine, D. Burferus, misit.

DE ACETOSA.

CAPVT XVIII.

I. **A** CETOSA America foliis longissimis pediculis donatis: ex radice caules plures, rotundi, striati, læves, cubitales, in terram reclinati, prodeunt, qui mox in plures ramos oblongos brachiantur: folia habet pallida & veluti nitroso pulvere obsita, angulosa, non tamen ut in vulgari bifurcata, aut alata, sed potius Atriplicis forma biuncialia, & pediculis triuncialibus donata, mollia, carnosa, sapore acido, ex quorum sinibus alæ surgunt, foliis minoribus, sed eadem forma: in quorum, ut & caulis summo, flores exigui, muscoli, veluti in spica dispositi, emicant: quibus fructus foliacei (ex tenuibus rufescentibus membranis, elegantissimis venulis, veluti in Fritilla-

rillaria, per eas difcurrentibus, compofiti) ut in aliis, fed quadruplo, quam in vulgari majores, ex parvis pedicellis dependētes, fuccedunt: quibus femina triangularia oblonga, rufefcentia & fplendentia inclufa continentur. Hanc aliquot annis in horto aluimus.

II. ACETOSA rotundifolia alpina: planta palma minor, ex cujus radícula, folia quina, fena, violæ luteæ alpinæ modo rotunda, unguem lata, pediculis tres, etiam quatuor, uncias longis & tenuibus donata, prodeunt, & inter hæc, cauliculus lævis & nudus sexuncialis, exurgit: in cujus fummo flosculi muscoli parvi, veluti in fpica unciali, cui foliolum fimili forma fubjicitur. Hæc in muris Nofodochii, quod in monte majore Bernhardi Helvetiorum eft, provenit, unde D. Fleifferus attulit.

III. ACETOSA fcutata repens: radiculis eft rufefcentibus, cauliculis nodofis, tenellis, per terram reptantibus, uncias quatuor longis: foliis unguem latis, fed longis pediculis cauliculos æquantibus, donatis, formam fcuti, vel potius Aronis folium referētibus, in medio tamen utrinque finum obtinentibus & in apicem definentibus. In horto Patavino nata.

IV. ACETOSA Cretica femine aculeato: radice eft parva, rufefcente, fibrofa, in fumma tellure hærente: cauliculis quandoque pluribus palmam fuperantibus, humi reclinatis, quandoque uno, fed in ramulos brachiato: foliis parvis, oblongis, pediculo donatis, auriculis carentibus: flosculis multis, exiguis, muscolis, circa ramulos femipalmes in modum fpicæ alternatim difpofitis; quibus femen fuccedit, tenuibus membranis aculeatis inclufum, cui pediculus oblongus, incurvus, tenuis, ut in Caltha additur. Junio floruit & femen maturuit, anno 1594. in Illuftr. Ducis Wirtebergici horto, qui Montembelgardi colebatur, femine Florentia à Cafabona miffo: Hanc in Phytopinace & Matthiolo, figura addita, Acetofæ Cræticæ nomine, propofuimus.

V. ACETOSA lanceolata anguftifolia repens: hæc cauliculis eft pedalis, rotundis, ftriatis, per terram fparfis, foliis ternis, quaternisve, alternatim in caule difpofitis, uncias quatuor à fe invicem diftis, anguftiffimis, crispatis, uncias quatuor longis, lanceam referentibus, cum ex

Acetofa Cretica femine aculeato.

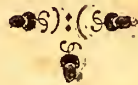

pediculo in alas duas utrinque bifurcatas abeant, fenfimque anguftiora reddantur: floribus eft minutulis, rubentibus, fpicæ oblongæ adhærentibus. Hæc in arenofis

circa Norinbergam reperitur,

unde D. Doldius anno

1604. mifit.

*Lapathum maritimum foetidum.**Centaureum alpinum luteum.*

DE LAPATHO.

CAPVT XIX.

LAPATHUM maritimum foetidum: radice est & caule atrorubente, pedali, incurvo, quem folia atrorubentia, subrotunda, longis pediculis donata, & uncialia interdum sinuata, communiter alata, ambiunt: ex quorum sinu ramuli exurgunt, similibus foliis cincti, quorum superiora leviter per ambitum dentata sunt: in caulis summo flosculi quadrifolii, muscosi, quasi in spica dispositi: quibus utriculi foliacei, subrotundi, satis magni, semen continentes, succedunt. Hæc dum viret, gravis odoris est, & in maritimis non longe Monspelio provenit.

DE CENTAURIO MAIORE.

CAPVT XX.

CENTAURIUM alpinum luteum: radicem habet rectam, profunde descendentem, crassam, parumque fibrosam, substringentem & Centaurii majoris sapore fere præditam. Caulis est sesquicubitalis, etiam bicubitalis, rotundus, striatus, in alas brachiatus: foliis ludit, quæ enim ad radicem palmaria, & sesquipalmaria, uncias quatuor lata, inæqualiter laciniata & crenata, glabra, pallide virentia, nervo albo folium percurrente: at quæ in caule sunt, planta florescente, quædam cubitum superant, quædam palmaria sunt, & in partes decem, duodecim, pauciores, pluresve, uncias quatuor longas, semunciam latas, per marginem leviter dentatas, ita secantur, ut folia peculiariora esse videantur. Flores

res lutei, Centaurio majori similes, ramulis infident: ex calice enim squamoso, florum stamina plura prodeunt: ex capitulo ante meridiem liquor pellucidus, & Mannæ instar dulcis, in guttis seu stillis sponse exudat, & capitulum compressum & suctum, altero tamen die hunc humorem emittit. Floribus semina Centaurij similia, aliquanto tamen minora, succedunt. In monte Baldo provenit: plantam & semina, D. Doldius Norinberga quoque misit.

Beta Cretica semine aculeato.

DE BETA.

° CAPVT XXI.

BETA Cretica semine aculeato: ex radice tereti, brevi, parum fibrosa, caules plures cubitales, per terram sparsi, rotundi, striati, ad radicem levi hirsutiae canescentes, in ramulos effusi, exurgunt: folia habet pauca, Betae nigrae similia, sed minora, longis pediculis donata: flores parvi, ex flavo virescentes: fructus statim ad radicem multi conspiciuntur, & hinc inde per caulem, ad quodlibet fere folium asperi, extuberantiis donati, in aculeos tres, in latera reflexos abeunt: in cujus cavitate, granum unum continetur, forma seminis Adonidis subrotundum, in apicem abiens, duplici membrana rufa tectum, interiore, proxime medullam albam farinaceam cingente. Hanc primum in horto D. Zvingeri, Iulii mensis principio florentem & Augusti fine semine praegnantem, eamque aridam legimus, & nunc à multis annis in horto nostro, colimus: cujus descriptionem in Phytopinace primum, dein in Matthioli, figura addita, exhibuimus.

Atriplex sylvestris lappulas habens.

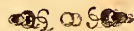
CAPUT XXII.

ATRIPLEX sylvestris fructu compresso roseo vel stellato: à radice caulis exurgit pedalis, rotundus, incurvus, lævis & albus, qui statim in aliquot ramos inæquales, & hic in alios minores, dividitur; folia habet alba, quasi polline aspersa, unguem lata, sinuata vel angulosa, ut in Atriplice sylvestri, quæ Pes anserinus dicitur, pediculis carentia: his fere singulis, fructus foliaceus, pallidus, compressus appo-

nitur, cujus formam elegantem vix exprimere licet: is enim in medio leviter extuberat, quatuor aliis extuberantiis, in circumferentia adpositis; quas tamen sinus leves intercedunt, ea plane forma, qua rosæ depressæ, in quorundam nobilium insigniis pingi consuevere: in singulis quatuor extuberantiis, semen compressum, mediocris magnitudinis continetur. Si fructus hi mori rudimentum exprimerent, ad Atriplicem sylvestrem bacciferum Clusij referri posset: Hanc Monspeffuli circa moenia collegimus.

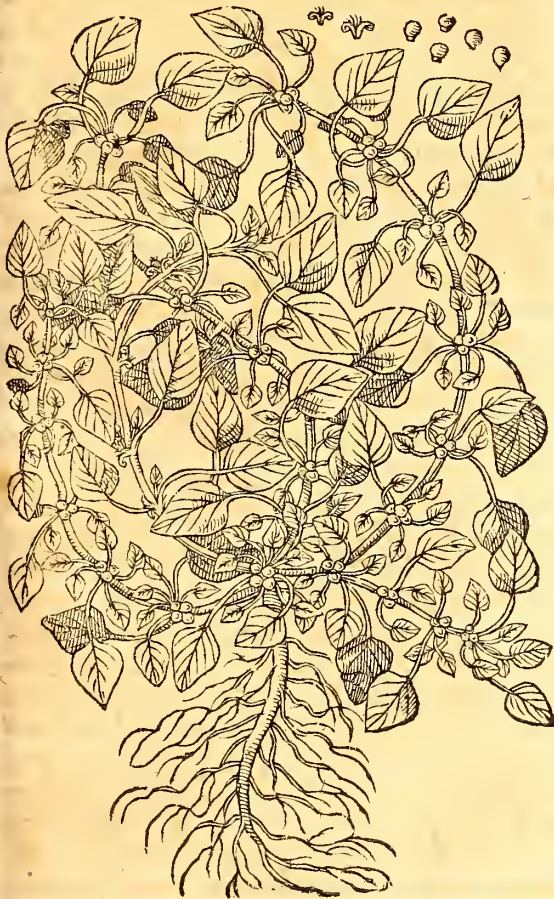
II. ATRIPLEX sylvestris lappulas habens: ex radice parva fibrosa, cauliculi palmares, striati, emittuntur, quos folia atro-virentia, parva angulosa, alternatim disposita, brevibus pediculis donata, cingunt: ad quorum exortum lappulæ duæ, Coriandri seminis magnitudine, adhærent, semen nigrum, parvum, compressum continent. Hanc Atriplicis syl. insipidæ parvæ erectæ nomine, D. Doldius misit; at in monte Ventoso Galliæ Narborensis, altius excrefcit. Hanc in Phytopinace sub octava descripsimus, etiam in Marthiolo, ubi figura à sculptore non satis recte expressa addita, quare aliam in nostro Theatro, si Deus volet, & etiamnum, proponimus.

III. ATRIPLEX maritima angustifolia: caule est subcano, lignoso, cubitali, ramoso, in spicas alias breviores; alias longiores, pallide flavescens, & maculis nigris punctatas abeuntes: foliis inferioribus uncias duas, absque pediculis longis, angustis, crenatis, nigricantibus, superioribus, angustioribus, & plerisque crenis carentibus: plura non licet, cum solum ramum siccum Ruppellæ collectum, D. Rumbaum attulerit.

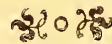

HALIMUS minor: ex radice tenui, capillata, caulis cinericeus, palmum superans, varie incurvatus exurgit, qui paulo supra radicem, in ramulos plures tenues, uncias tres longos, abit: foliis paucis cinericeis, & oblongo rotundis: sed in ramulis angustioribus nonnullis instar Attriplicis, utrinque una lacinia divisus: flosculi plures, parvi, herbacei, muscosi, intus luteoli, longis pedicellis, per ramulorum summities sparguntur: quibus vascula quadruplicia, semen parvum, griseum, reniforme, continentia, succedunt. Hic infra Northusam in der gülden *W*ay provenit, ut ex literis D. Fureri colligere est, qui plantam nomine Halimi aurei arvi anno 1617. transmisit.

Cynocrambe Dioscoridis.

CYNOCRAMBE Dioscoridis: ex radice oblonga, tenui, fibrosa, viticuli plures, palmares, quandoque longiores, rotundi, striati, læves & succulenti, virides, aliquando parum rubescentes, reclinati, geniculis plurimis distincti, prodeunt: ex quorum singulis emergunt primum foliola duo, Alsinæ forma subrotunda, mox alternatim ex una parte eodemq; loco folium sextuplo majus, oblongo pediculo donatum, oxalidis rotundæ folio oblongius, quadam veluti aspergine obsitum, succedit: tandem ad idem geniculum, alia decuplo minora, bina, terna, etiam sena notantur: juxta quæ ab ima radice, ad viticulorum summa internodia, flosculi, bini, terni, quaterni, muscosi, ex herbaceo albidis, plurimis filamentis donati: quibus succedunt fructus totidem, geniculis inter folia hærentes, Mercurialis forma, sed minoris, rotundi, duriusculi, primum virides, postea ex nigro cinerei, medulla alba referti. Herba gustu est insipido & aquoso. Monspeffuli locis umbrosis legimus: mox cynocrambe nomine & plantam & semen, à D. Cortuso accepimus, quæ copiose nobis provenit. Hanc videtur doctiss. Columna in suo Phytobasano, Alsinæ nomine expressisse, quam in Matthiolo descripsimus, & figuram adposuimus.

Lactuca folio oblongo acuto.

Sonchus asper laciniatus Creticus.

DE LACTUCA.

CAPVT XXV.

DE SONCHO.

CAPVT XXVI.

LACTUCA folio oblongo acuto: hæc radice, caule, floribus, aliis lactucis similis est, & solum foliis differt, quæ leviter sinuata sunt, palmum longa, uncias duas lata, in acumen fastigiata, & nervo per folium excurrente elevato. Huic, Lactuca Gallica, apud Durantem, valde similis est, quam à Ioan. Bauhino fratre accepimus, & in horto Montembelgardiaco postmodum legimus.

II. LACTUCA Italica laciniata: hujus folium tenuissimum est, pallide virens; in plures partes semipalmares & laciniatas divisum: per reliqua vulgari Lactucæ similis, quæ esu tenerri-
ma: ex semine Italico in horto copiose crevit.

SONCHUS asper laciniatus Creticus: ex radice, cauli scubitalis, inequalis, striatus, asper, cavus & ramosus exurgit: foliis ad radicem palmaribus & sesquipalmaribus, primis quidem vix laciniatis, aliis vero in plures & magnas laciniis divisis, & in circumferentia non nihil asperis: floribus est luteis, magnis, quorum singuli singulis oblongis pediculis insident; qui aliorum more in pappum in quo semen latitat, abeunt. Hic ex semine ex Creta: accepto in horto crevit.

II. SONCHUS asper, subrotundo folio: ex radice exili, longiuscula, cauliculus rotundus, palmaris, aliquando sesquipalmaris, parte inferiore brevissimus aculeis exasperatus, exurgit: circa quæ folia pauca,

pauca, subrotunda, sesquiuncialia, quorum quædam sinuata, omnia tamen per marginem, ut & nervus per folii medium excurrens, levissimis aculeis exasperantur: in cauliculi summo duo tresve pediculi, quorum singuli unum florem Hieracio similem, parvum, luteum, qui in pappum abit, sustinent. Monspelii sponte nascitur, & Sonchus aspera vulgi flore Hieracii, nominatur.

Est hujus & minor species, capillari radice à qua pedicelli bini, quatuor vel sex uncias longi, aliquot vero vix unciales, unicum florem parvum luteolum sustinentes, exurgunt: flori, semen minutum nigrum, pappo adhærens, succedit: circa radicem folia sena, septena, parva, obtusa, per latera dentata. Ibidem reperitur.

III. SONCHUS lævis in plurimas tenuissimas lacinias divisus: caule est viridi, lævi, striato & pedali, in summo in alas brachiato: foliis in plures angustas lacinias divisus, ad caulis divisionem majoribus: floribus luteis mediocribus & in pappum abeuntibus, Monspeffuli ad muros, ut & Florentiæ, apud quos in acetaria venit, provenit.

IV. SONCHUS angustifolius maritimus: radice est palmari: tenui, fibris carente, foliis ad radicem pluribus, atrovirentibus, uncias quatuor, quandoque sex longis, rarius unciam latis, per margines spinulis exasperatis, & reliquorum Sonchorum instar lac fundentibus, inter quæ caulis unicus, palmaris & sesquipalmaris, tenuis, lævis, duobus tribusve foliolis sua basi eumcingentibus, cujus summo flos unus, (rarius duo) satis magnus & luteus insidet, & tandem in pappum abit. In litore Veneto ad Lio primum, dein circa Monspeffulum, æstatis initio collegimus.

V. SONCHUS montanus lævis laciniatus minor: ex radice crassiuscula caulis in principio crassus & lignosus, rotundus, lævis, statim in alas brachiatus, ad cubitalem altitudinem accedens, exurgit: foliis est sesquiuncialibus, in paucas lacinias, late distantes & acuminatas divisus: flores in caulis summo, veluti in spica alternatim dispositi, parvi, & palliduli. In montibus Euganeis frequens est.

VI. SONCHUS villosus luteus minor: ex radice rufa longiuscula, fibris carente, cauliculi bini, terni, rotundi, nonnihil villosi, palmum superantes, & in summo in ramulos binos, ternosve

Sonchus montanus lævis laciniatus minor.

divisi, prodeunt: folia pauca ad radicem, uncias quatuor longa, sed angustissima, laciniis late à se distantibus & lævibus, divisa, quæ circa caulem strictissima & uncialia: flores in summis ramulis intense aurei, ex parvis capitulis, suavi tomento villosis prodehntes, in pappum abeunt. Totâ planta leviter tomentosa est, & à quibusdam

Hieracium tomentosum dicitur. Monspeffuli in luco Gramuntio provenit.

•••) o (•••

Cichorium spinosum Creticum.

DE CICHORIO.

CAPVT XXVII.

CICHORIUM spinosum Creticum: ex radice oblonga, mediocriter crassa, fibris paucis donata, denso cortice albicante tecta, caulis durus, lignosus, mox in ramos multos palmares, virides, striatos, late diffusos brachiatur, qui omnes in oblongas, communiter bifurcatas, aliquando trifurcatas quasi spinas, seu cornua finiunt: folia circa radicem plura per terram sparguntur, quæ oblonga, angusta, acuminata & Cichorii vulgaris modo in ambitu circumrosa, vel in plures lacinias superficiarias & subrotundas divisa, quæ in cauliculis angustiora, neccircumrosa: amara sunt, non lactescunt & cito pereunt, etiam reliquis plantæ partibus elegantè virentibus. Flores, in ramorum maxime

alis, ex calicibus imbricatis prodeunt, forma vulgaris similibus, sed longe minoribus, cærulei coloris, ex quinque foliis summa parte leviter incisus, compositi, in quorum medio stamina aliquot flava continentur: his semen vulgari simile, pariq; thecæ inclusum, succedit. Julio & Augusto floret. Hoc primum Chondrillæ spinosæ, dein Cichorii spinosi nomine & plantam & semen D. Dold. misit: ex quo in horto D. Zvingeri crevit: postmodum ex Creta ab Honor. Belli Cichorii spinosi appellationes, qui monuit, vulgo *σαμψάρι*, hoc est, hydriam spinam dici, quo Cretenses in Cichorij defectu utantur. Hujus primum in Phytopinace anno 1596. meminimus, dein in Matthiolo iconem cum descriptione anno 1598. exhibuimus: postmodum Chondrillæ peregrinæ nomine Clusius, & apud eundem sub Cichorio spinoso, Cretico Belli, Pona ann. 1601. proposuere.

DE DENTE LEONIS.

CAPVT XXVIII.

I. **D**ENS Leonis latifolius caulescens: caule est cubitali, hirsuto, rotundo, striato, & cavo; quem folia basi alata, in lacinias aliquot divisa, subrotunda, uncias sex longa, sesquiunciam lata, marginibus nonnihil pilosis, cingunt, quæque in caulis summo tantum leviter sinuata, proxime caulem vestiunt: flos magnitudine fere & colore, sed pallidiore, ut in Dente Leonis vulgari. Plantam hanc absque radice ex horto nobiliss. Nicolai à D. Loretio accepimus.

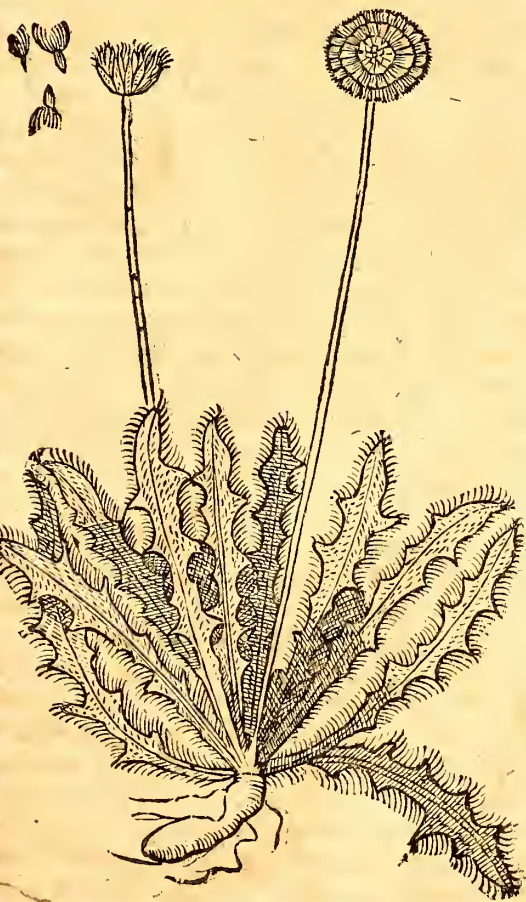
II. **D**ENS Leonis tenuissimo folio: ex radice crassa, rufa & fibrosa, folia aliquot tenuissima, virore splendentia, palmaria, uncias duas lata, primum profunde laciniata, dein quælibet lacinia, ut plurimum utrinque duplici, vel triplici levi lacinia (vel potius apice) subdivisa prodeunt, ut & pediculi tenuissimi, nudi, duabus unciis foliis longiores, florem parvum sustinentes. In Austria prope montem Dravensstein D. Burserus reperit.

III. **D**ENS Leonis minor foliis radiatis: ad radicem parvam nigricantem, folia plura per terram sparsa, uncias tres longa, semunciam lata, in plures lacinias profundas divisa, quibus hoc peculiare, quod quodlibet folium in summo in tres profundas lacinias dividatur, & harum quælibet

bet apices plures, quasi radios obtineat: foliorum pediculi levissimis pilis pubescunt, cauliculi plures, læves & nudi, quorum unus palmo minor erigitur, reliqui breviores reclinati, singuli florem unicum, parvum, luteum, in pappum abeuntem, sustinent. D. Neudorfferus communicavit.

IV. DENS LEONIS minor aspero folio: ad radicem parvam albicantem, folia plura subrotunda, duas tresve uncias longa, unam lata, laciniata & per ambitum levissimis spinulis, ut in Soncho, exasperata: cauliculus duarum unciarum, florem satis magnum, pallide luteum sustinet. Monspeffuli provenit.

Hieracium dentis leonis folio hirsutie asperum minus.

DE HIERACIO.

CAPVT XXIX.

HIERACIUM dentis leonis folio hirsutiae asperum minus: radice est parva, oblonga, ad cauliculorum & foliorum exortum rufescente, folia ad radicem pilosa, aspera, angusta, uncias duas longa, in lacinias divisa, inter quæ cauliculi nudi, asperi, modo unus, modo bini, ternive, palmam non excedentes exurgunt, florem unicum, aureum in pappum abeuntem, sustinentes. Monspeffuli provenit.

Idem, sed longe asperius, foliisque latioribus, ex Hispania D. Albinus attulit.

II. HIERACIUM minus glabrum: ex radice albicante, oblonga, tenui, cauliculi palmares, rarius pedales, tenues, læves, virentes, in alas divisi, exurgunt; folia habet pauca, ex virore splendens, oblonga, angusta, raris laciniis prædita: quorum quædam basi latiore & alata, cauliculum amplexantur: floribus est minoribus, quam in ulla specie, aureis, quorum singuli singulis pedicellis, unciam superantibus, insident, & aliorum more in pappos abeunt. Apud nos circa autumnum florens, in agris reperitur.

III. HIERACIUM dentis leonis folio obtusum minus: ad radicem parvam folia sena, septenave terræ incumbunt, quæ crassa & aspera, uncias duas longa, unciam semis lata, obrusa, nec profunde laciniata: inter quæ caulis lævis, nudus & cavus exurgit, qui florem unum pallide luteum & magnum sustinet. Provenit in pratis extra minorem Basileam.

IV. HIERACIUM dentis leonis folio floribus parvis: ex radice parva, lignosa, fibrosa, capillacea & albicante, caulis pedalis, rotundus, aliquantum hirsutus exurgit, quem ad radicem folia pauca, subaspera, corrosa, acuminata, uncias tres longa, semunciam lata, cingunt: in caule ad ejus medietatem pauca, solum dentata, eumque basi sua complectentia: cujus summi flosculi plures, lutei, pedicellis brevissimis insident. Hoc in Gallia Narbonensi circa Massiliam reperitur.

V. HIERACIUM dentis leonis folio bulbosum:

bosum: radix ex aliquot oblongis quasi Asphodeli bulbis composita, de se mittit caulem cubito altiorem, nudum, levē, striatum, circa medium in ramos pedales (unum vel alterum) divisum, quorum quilibet florem parvum, subflavum, sustinet: folia ad radicē per terram sparsa denti leonis similiter sinuata & corrosa, inferne molli lanugine pubescentia, superne subaspera, unciam lata, tres longa, Monspelio D. Saltzmannus attulit.

VI. **HIERACIUM** tomentosum Hispanicū: tota planta mollis est, incava, tomētofa; radicem habens cortice rufescente tectum, caulem palmarē, rotundum, incanum: folia ad radicem oblongis pediculis donata; uncias tres quatuorve longa, semunciam lata, mollia, crassiuscula, ad formam foliorum dentis leonis vulgaris sinuata, quæ in caule angustiora, minusq; profunde sinuata: cauliculi summo, flores bini, terni, lutei, brevissimis pedicellis insident, quorū singuli ex eleganti calice hirsuto in plures apices diviso, emicant. In aridis & saxosis Aragoniæ, D. Albinus observavit.

VII. **HIERACIUM** maximum asperum Chondrillæ folio: caule est sesquicubitali, crasso, rotundo, inæquali, striato & aspero: in summo in ramos semipalmares brachiato: quorum singuli singulos flores luteos sustinent: folia habet pauca, alternatim caule ambientia, Chondrillæ modo in laciniis divisa, uncias tres longa & hirsutie aspera. Monspessuli in asperis, quæ loca carigees vocant, provenit.

VIII. **HIERACIUM** alpinum angustissimo oblongoque folio: ad radicem duriusculam rufescentem, folia plura graminea, palmo longiora, glabra, atrovirentia, observantur: inter quæ caulis cubitalis, lævis, rotundus, striatus, paucis foliis cinctus & circa medium in plures ramulos divisus, exurgit: ramulis singulis flos unicus, parvus, luteus insidet, cui semen parvum succedit, quod cum suo pappo à vento excutitur. In monte Baldo reperitur.

IX. **HIERACIUM** alpinū pumilum Chondrillæ folio: tota planta palmaris est, ex cuius radice alba, cortice nigricante tecta, folia aliquot prodeunt lævia, pallide virentia, uncias quatuor longa, pediculis longis donata, vix laciniata: inter quæ cauliculus exurgit rotundus, foliis Chondrillæ modo divisis cinctus, qui in summo in duos, tresve

ramulos unciales dividitur, quorum singuli florē unum luteum satis magnum sustinent. Crescit in Sneberg Austriæ, ubi D. Burserus legit, & anno 1616. Hieracii aphacoidis nomine, transmisit.

X. **HIERACIUM** intubaceum flore luteo. Hoc foliis est Intubi, caulem proxime ambientibus, aliis integris, aliis in sinus profundos laciniatis, longitudine uncias quatuor, latitudine sesquiunciam superantibus, atrovirentibus & lævibus: caulem habet tenuem, pedalem, ramulosum, reclinatum & lævem: cauliculo pene palmari nudo, flos unicus, luteus, mediæ magnitudinis insidet, cui semen parvum pappo inclusum succedit. Hoc (ut & subsequens) Hieracii Aphacoidis nomine à D. Doldio, dein ex Italia, Sonchi Hieracitidis nomine accepimus.

XI. **HIERACIUM** Intubaceum flore magno albedo: hoc foliis est priore longioribus, latioribus: magisque laciniatis: flore etiam majore, albedo, medio luteo, foris subrubente.

XII. **HIERACIUM** proliferum falcatum: radicem habet albicantem, oblongā, tenuem, capillatam: folia atrovirentia, dentata, aspera, uncias duas longa, semunciam: cauliculos læves, rotundos, parum foliatis, palmares: capitulum parvum, ex plurimis stylis gracilibus, per maturitatem recurvis, & asperis, compositum, inter quæ flos luteus, medio fuscus: at sub floribus capitulo, communiter utrinque ramulus unus, rarius duo, lævis, nudus, uncias quatuor, quandoque superans, exurgit, quibus utrinque foliolum angustissimum subicitur, & horum summo similiter flos insidet, & sæpe sub hoc quoque flore, pedicellus flosculum sustinens, emergit.

Hoc minus etiam reperitur, ita ut tota planta, palmum non excedat. Monspessuli in luco Gramuntio reperitur, & quod minus est, Hieracium medio luteum vocant.

XIII. **HIERACIUM** minimum falcatum: plantula est uncias sex non excedens, radice longiuscula, tenuissima, rufescente, ex qua cauliculi aliquot capilli crassitie, in ramulos divisi, inter folia laciniata, lævia, uncias duas longa, at angusta, exurgunt: flores singuli exigui, luteoli, pedicellis singulis insident, qui instar prioris in stylos minutissimos recurvos & pungentes, absumuntur. In arenoso litore maris non longe Monspelio invenimus.

XIV. **HIERACIUM** montanum rapifolium: ex radice rufefcente, oblonga, parum capillata, folia pauca, ad Rapæ vulgaris modum, in laciniis subrorundas, per margines finuatas, & ad tactum asperas, divisa, pediculis oblongis rubentibus & asperis donata, prodeunt: inter quæ caulis cubito altior, cavus, striatus, rufescens, uno altero brevi folio cinctus, exurgit, qui superne in ramulos plures dividitur, quorum singulis, flos communiter unus, rarius duo, pediculis tamen distinctis infidet, luteus, mediæ magnitudinis, qui tandem in pappum abit. In monte Wasserfall provenit.

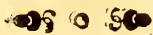
XV. **HIERACIUM** montanum foliis dentatis flore magno: hoc foliis est atro virentibus, lanugine carentibus, ad radicem maxime dispositis, uncias quinque longis, unam latis, per circumferentiam & dentatis, & levissima lanugine pubescentibus: inter quæ caulis pene nudus, pedalis, cavus, hirsutitie asper, exurgit, qui florem unum eumque magnum, saturate luteum, elegantique quasi calici inclusum, sustinet. Hoc in Helvetiorum montibus: Gotthardo, & circa Thermas Fabarias, crescit.

XVI. **HIERACIUM** ramosum magno flore: hoc caule est bicubitali, rotundo, subaspero, in ramos diviso, quibus singulis, flos magnus, aureus, dentis leonis forma infidet: folia habet pallide virentia, nonnihil aspera, sinuata, & per margines exiguis pilis donata, longitudine palmum superantia, tres uncias lata, per quorum longitudi-

nem, costa insignis excurrit, à qua per transversum venæ feruntur. In montibus Bellunensibus reperitur.

XVII. **HIERACIUM** alpinum non laciniatum flore fusco: caule est sesquipalmari, hirsuto, parte superiore aphylo: foliis ad radicem hirsutis, obscure virentibus, acuminatis, duas tresve uncias longis, unciam latis: floribus aliquot parvis, fuscis, in pappum (cui semen parvum oblongum & nigrum includitur) abeuntibus, & caulis summo infidentibus: quod in Rhæticiis montibus provenit.

XVIII. **HIERACIUM** hortense non laciniatum floribus atropurpurascentibus: caule est bicubitali, hirsutitie aspero, & pene aphylo: foliis ad radicem paucis, palmaribus, uncias tres latis, obscure virentibus, leviter hirsutis, & per marginem levi lanugine pubescentibus, floribus atropurpurascentibus, in medio subflavis & mellei odoris: quod à quibusdam Pilofellæ majoris nomine (siquidem cum Auricula muris majore Tragi, multum affinitatis habeat) in hortis colitur: & à priorum cultura solum differre videretur.

Hieracium pumilum saxatile asperum, radice præmorfa.

Est & tertia species, radice crassa, caulibus in plures ramulos divisis: quod in saxosis prope Clusam Solodurensum nascitur.

Priori plane simile Hieracii parvuli quarti nomine doctiss. Columna p. 2. proposuit, solum in eo differens, quod nostrum hirsutum sit, suum vero glabrum asserit.

XX. *HIERACIUM montanum lanuginosum laciniatum* parvo flore: ex radice oblonga, atrovirente, folia plura, pediculis uncias tres longis, donata, crassa, profunde laciniata, acuminata, molli lanugine pubescentia, superne atrovirentia, & quasi maculata, alia sesquiunciam lata, alia sesquiunciam lata, alia angustiora, inter quæ cauliculus palmaris, tenuis, mollis exurgit, cuius summo, flores aliquot lutei, parvi, & quidem singuli singulis pedicellis insident. Apud Montspelienses, in horto Dei crescit.

XXI. *HIERACIUM capillaceo folio*: radice est Scorzonerae simili crassa, oblonga, tunica fusca & rugosa vestita, ex qua cauliculi bini, palmares, læves, singuli florem unicum, pallide luteum, mediæ magnitudinis, sustinentes exurgunt: folia ad radicem plurima, pili instar tenuia, duas, rarius tres, uncias longa, rigidiuscula, atrovirentia, rarius cauliculorum partem cingentia,

Montselio D. Saltmannus attulit,

An forte Scorzonerae species?

XIX. *HIERACIUM pumilum saxatile asperum* radice præmorfa: ad radicem crassiusculam nigricantem, in fibras oblongas, præmorfas abeuntem, folia plura, villosa, acuta, longis pediculis donata, uncias tres, quatuorve longa, semiunciam lata, in circuitu rarioribus dentibus donata: inter quæ cauliculus palmo minor, hispidus, tenuis & rotundus, uno alterove foliolo vestitus exurgit, florem subluteum sustinens, cui semen parvum, nigricans, pappo immersum, succedit. In alpis provenit.

Variat: nam & altera est species, foliis subrotundis, duas tresve uncias, absque pediculis biuncialibus, longis, sesquiunciam latis, per marginem crenatis: cauliculo longiore, tres quatuorve flores sustinente, & hoc Hieracium saxatile asperum radice præmorfa, folio subrotundo dici potest.

XXII. HIE-

Hieracium murorum angustifolium non sinuatum.

XXII. *HIERACIUM murorum angustifolium non sinuatum*: ex radice crassa, rufescente, caulis sesquicubitalis, pene nudus, rotundus & asper exurgit, in cuius summo quasi in umbella, flores plures, parvi, lutei, resident, folia ad radicem subnigra, mollia, uncias sex longa, vix semunciam lata, in caulis parte inferiore pauciora, breviora, angustiora, longe à se invicem distantia & inordinate disposita: in muris nostris reperitur: quod circa Patavium, longe minus observavimus.

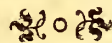
XXIII. *HIERACIUM profunde sinuatum pubescens*: radice est nigricante, lignosa, fibrosa, caule bicubitali, rotundo, fistuloso, levi lanugine, ut & tota planta, pubescente, in ramos brachiatos: foliis ad radicem oblongis, acutis, profunde sinuatis, etiam laciniatis, oblongis pediculis donatis, per caulem paucis, similiter acute laciniatis: flo-

res singulis pediculis, aurei, in pappum abeuntes, insident: In pratis Michelfeldensibus frequentioribus, ad dumeta etiam in dumetis, provenit.

XXIV. *HIERACIUM fruticosum latifolium glabrum*: ex radice fibrosa, nigricante, caules bicubitales, rotundi (levissimis pilis hinc inde aspersis) exurgunt, qui in summo in ramulos breves brachiantur, quibus flores pallide lutei, ut in Hieracio Sabaudo sive fruticoso insident: hos folia ambiunt alternatim disposita, tenuia, atroviuentia, acuminata, uncias quatuor vel quinque longa, sesquiunciam lata, per marginem oblongis & raris apicibus donata: hoc in montosis circa acidulas Petrinas Iulio floret.

XXV. *HIERACIUM fruticosum folio subrotundo*: caule est cubitali, rotundo, striato, subaspero, qui in summo in ramulos, trium quatuorve unciam brachiat, qui singuli, singulos flores, pallide luteos, in pappum abeuntes, sustinent, quem folia subviridia, subrotunda, acuminata & dentata, uncias duas longa, sesquiunciam lata & leviter hirsuta, basi sua cingunt: quod Hieracii foliati nomine D. Iungermann. mist.

XXVI. *HIERACIUM fruticosum minus*: hujus varietas triplex occurrit; nam licet ex radice fibrosa, & quasi præmorsa, caulis pedalis simplex exurgat, attamen foliis brevibus & lævissimis, circa Patavium: at circa Norinbergam, paucis, brevibus, subrotundis, in circumferentia crenatis & asperiusculis provenit.

*Chondrilla viscosa humilis.**Chondrilla purpurascens foetida.*

DE CHONDRILLA.

CAPVT XXX.

I. CHONDRILLA viminea viscosa Monspeliaca: ex radice oblonga, pallide lutea, caulibus bicubitalis, albus, rotundus, striatus, in plures ramos brachiatus, exurgit: folia, caulibus partem inferiorem cingentia (prima enim humis parsa cum cito marcescant ut in vulgari, non notata) saliginis similia, uncias sex vel octo longa, semunciam lata & laevia, rarius una, altera velacina donata: at superiora ramos cingentia, instar Chondrillae in tenuissimas & acutissimas lacinas dividuntur: flores parvi, lutei, ut in vulgari dispositi, in pappum, cum semen maturuit, evolantes. In aridis aggeribus viarum, aestate circa Monspelim & in monte Lupi, reperitur.

II. CHONDRILLA viscosa humilis: ex radice longa, tenui, alba, cauliculi plures, tenues, reflexi, pedales, prodeunt, quos utrinque ad palmam longitudinem, flores lutei, oblongi, in pappo abeuntes alternatim cingunt: folia habet ad radicem oblonga, angusta, quaedam sinuata, quaedam integra, & in caule paucissima: in agris Basilensibus autumnò florens, invenitur.

III. CHONDRILLA purpurascens foetida: ex radice oblonga, tenui, fibrosa, caules plures, ad cubiti altitudinem accedentes, ad exortum parum pilosi; ex rubore obscuro, cum foliorum pediculis splendentes, alias virides & striati, in summitate aphylli, exurgunt: folia ad radicem plura, palmum excedentia, instar foliorum Chondrillae Sesamoidis dictae, plus minusve sinuata, & acuminata mollia, aliquando pilis exiguis cincta, nervo folium percurrente, inferne (ut & foliorum

*Jacobæa maritima latifolia.**Jacobæa alpina foliis rotundis ferratis.*

liorum pediculi) hispido: singulis caulibus, qui raro brachiantur; flos unicus peramœnus, magnitudine & forma Parmicæ Austriacæ insidet; cujus discum medium; foliola sedecim & plura oblonga, diluto rubore purpurascencia, in apicibus divisa, orbiculatim cingunt: qui, ubi semen maturuit, in pappum oblongum abit: Hanc Julio mensē florentem, primum in horto D. Zvingeri legimus, & in nostro coluimus: foetidam vocamus, quia flos, antequam aperiatur; gravem odorem spirat, qui & in foliis aliquantum advertitur.

DE IACOBÆA.

I. IACOBÆA maritima sive Cineraria latifolia: hæc ex radice caules cubitales rotundos, candido, mollique tomento obductos, in alas brachiatos, emittit: folia inferiora subrotunda,

cum pediculis pedem longa, uncias quatuor lata ad modum Brassicæ vulgaris laciniata, & per marginem sinuosa, superne ex viridi nigricantia, inferne incana, quasi cineribus aspersa & mollia: at superiora minora & acutiora: flores, qui in hac quam vulgari majores, oblongis pediculis incanis & nudis insident, quorum discum aureum folia latiuscula, pallidiora, orbiculatim cingunt, qui tandem in poppos cum semine abeunt. Hanc à D. Doldio accepimus.

II. IACOBÆA rotundifolia incana: radice est crassiuscula transversa, rufescente, in fibras oblongas abeunte: caule pedali, incano: foliis subrotundis, crassis, superne virentibus, inferne incanis, uncias duas absque pediculis, longis, sequi unciam latis, in ambitu dentatis, at in caule paucis & angustissimis: flos, qui Scorzonæræ flori similis, summo cauli insidet, latis magnus & luteus:

luteus: toti plantæ lanugo quidem aspera est. In provincia Galliæ D. Burferus legit.

Iacobæam alpinam foliis rotundis ferratis, sub conyza alpina sive montana, Gesnerus pro-

posuit: at Clusius, Iacobæam 4. vel latifoliam 2. nominavit & descripsit: hujus figuram à nemine, quod sciam, propositam, addere placuit.

LIBER QVARTVS. DE TANACETO.

CAPVT I.

TANACETUM alpinum: herbula est unciarum quatuor, vel sex, odore aromatico prædita, tota incana, & pilis mollibus vestita: radice longa, crassiuscula, foliis uncialibus, tenuissime, ut in Millefolio alpino, à quo, odore potissimum discernitur, divisis: in caulicorum summo, flores in umbella dispositi, albi & parvi. Hoc in altissimis montibus Helvetiorum & Rhætorum crescit: & hoc forsan Gesnerus in catalogo horum Germaniæ, Ivam Moschatam Rhætorum appellat.

DE CHRYSANTHEMO.

CAPVT II.

CHRYSANTHEMON latifolium Brasilianum: caule est aspero, striato, cubitali, quem folia rara, lata complectuntur, quæ circa basin uncias duas lata, quatuor, etiam quinque, longa, sensimque angustiora reddita aspera sunt & per margines levissimis dentibus exasperata, ex quorum sinu pediculi oblongi prodeunt, florem luteum sustinentes, cujus discum ex pluribus oblongis luteis apicibus, compositum, folia septem latiuscula, in binas vel ternas crenas fissa cingunt, totusque flos à quinque foliis viridibus inæqualibus veluti umbone sustentatur. Hæc in ramo exiccato, quem Chrysanthemi Brasilianni nomine, ex horto nobiliss. Contareni habemus, notare potuimus.

DE CHAMÆMELO.

CAPVT III.

I. CHAMÆMELUM leucanthemum Hispanicum magno flore: caules habet cubitales striatos, in summo brachiatos, quos folia pediculis carentia, satis à se invicem distita, cingunt, quæ uncialia, angusta, in lacinias tenues obtusas, sed bifidas, divisa: florem habet quadruplo vulgari majorem, disco pallide luteo, quem folia circiter vicena, alta, lutea, sinuata ambiunt, cui semina, ut in vulgari succedunt: annum est & odoratum, à D. Gillenio, una cum sequenti & utriusque semine, missum.

II. CHAMÆMELUM luteum Hispanicum odoratum: hoc caule & foliis cum vulgari leucanthemo convenit, sed floribus luteis & odoratis, priori quidem minoribus, sed vulgari duplo triplove majoribus, disco luteo, quem folia quatuordecim, luteo colore splendentia, cingunt: in horto meo crevit.

III. CHAMÆMELUM leucanthemum incanum Hispanicum minus: plantula est palma minor, radice parva, fibrosa, rufescente, ex qua cauliculus tenuis, uncias quatuor altus, nudus, exurgit, florem unicum, satis magnum, disco pallide luteo, foliis pluribus albis cincto, sustinens: foliola ad radium parva, incana, tenuissime instar Absinthii Galatici, vel Abrotani, divisa, quæ insipida & inodora sunt. In regno Granadæ, ad agrorum margines, D. Albinus collegit.

DE ABROTANO.

CAPUT IV.

ABROTANUM campestre incanum, Carlinæ odore: huic radix est oblonga, fibrosa, rufescens, caulis pedalis, folia, eo modo quo Abrotani maris inferiora, divisa, incana, & si tenentur Carlinæ odore, ut & sapore: in reliquis, cum Abrotano campestri convenit. In Austria, ad Lintzium urbem circa vias provenit, unde D. Burferus misit.

DE ABSINTHIO.

CAPUT V.

I. **A**BSINTHIUM ponticum Creticum grati odoris: caule est cubitum superante, rotundo, incano, in ramos plurimos, quincunciales diviso, foliis tenuibus, multum divisis, mollibus & incanis: floribus vulgari forma & colore similibus, paulo tamen majoribus. Hoc, quemadmodum Honor. Belli ex Creta anno 1596. (addita planta) perscripsit, in Creta frequentissime provenit, perpetuo viret, odorem gratum spirat, nihilque amarum est, aut si quam secum amaritudinem habet, ea valde obscura est, in viridi enim, nulla percipitur: ab asinis & pecoribus, omnibusque brutis valde expetitur. Vocatur, *ἀσινιά*, & non *ἀσινθιά*, quemadmodum Anguillarus in Græcia vocari perperam scribit: ego legitimum Ponticum esse iudico: hactenus Belli. Hac de re dicturi sumus plenius, si Deus volet, in Theatro nostro.

II. **A**BSINTHIUM alpinum incanum: ex radice rufescente, capillacea, cauliculi plures palmares, reclinati, rotundi & albicantes, foliis quam paucissimis vestiti prodeunt: folia, divisura & colore, Absinthio Pontico tenuifolio incano, similia sunt: ex cauliculorum parte media sursum versus, pedicelli tenuissimi, unciales, cum subjecto foliolo, tenuissime diviso, recti, alternatim exurgunt, qui capitulum squamatum, flores pallidos continens, sustinent: quibus semen minutum, nigrum, Tanacetii odore succedit: tota planta odore & sapore est Absinthii, & in Valesianorum alpibus, ut in petris supra Gemme, D. Fleisserus 1606. & D. Burferus 1614. collegit.

III. **A**BSINTHIUM alpinum candidum humile:

radice est crassiuscula, oblonga, rufescente, in fibras abeunte, ex qua folia candida, oblongis pediculis donata, tenuissime divisa, cum cauliculis (aliquando unico) trium, quatuorve unciarum longis, rotundis, albo tomento vestitis & ad extortum reclinatis, prodeunt: quorum summo capitula squamata, plura simul, ut in stœchade lutea, sed minora, disposita, luteos flores continentia, insident. Tota planta candida est, quatuor vel sex uncias vix superans, & valde amara: ex Gletzerberg, Helvetiorum monte, non longe ab Augusta valle, D. Burferus attulit.

IV. **A**BSINTHIUM alpinum umbelliferum: hoc non tanquam novum proponimus, cum à Clusio, Lobelio, Tabernæmontano, Gerardo, & in historia Lugdunensi descriptum & pictum fuerit, sed quia in hac varietatem observavimus, & de hoc litem esse scimus, quare de hoc pauca aspergere lubet. Nam Nicol. Clavena Bellunensis Pharmacopæus, Absinthii umbelliferi historiam (addita figura) & usum insignem proponens, novum esse Absinthium, & à se primo in montibus Bellunensibus inventum, libello Venetiis 1610. cuso asserit: contra quem Pompejus Sprechis, Pharmacopæus Venetus, tractatu peculiari, sequente anno Venetiis edito, disputans, novum non esse, sed à C. Clusio, pridem nomine Absinthii alpini umbelliferi, propositum fuisse affirmat. Sane occurrit varietas, sed tantum in magnitudine: nam id quod in monte servæ Belluni natum, foliis est latioribus & longioribus, quam sint ejus quod in Helvetiorum alpibus, & Baldo monte provenit: quo adhuc minus est, quod in Austriæ monte Trawenstein reperitur: quemadmodum ex horto Patavino habemus, umbella ex minoribus floribus composita, instar Millefolii vulgaris, floribus præsertim antequam aperiantur, magis conglomeratis: quare tantum ratione loci differre censemus, & quidem ex plantæ inspectione & examine diligentiore, ut qui in Baldo & Helvetiorum alpibus collegerimus: Belluni natam. Clus. Angelus Busti Medicus Venetus: Austriacam vero, D. Burferus transmisit.

DE MILLEFOLIO.

CAPVT VI.

I. **M**ILLEFOLIUM maximum umbella alba: caulibus est sesquicubitalibus crassis, rotundis, striatis: foliis circa radicem palmum longis, uncias quatuor latis, tenuissime incisis & velut è multis minutissimis alatis foliolis constantibus. sed minoribus & tenuissime incisis, quæ circa caulem sunt, qui in ramos plures brachiantur, quibus singulis umbella, uti in Millefolio vulgari, sed major, flosculis albis referta, insidet. In horto Patavino crevit.

II. **MILLEFOLIUM** purpureum majus: ex radice crassa fatis, caules plures ad cubitum & sesquicubitum excrescunt: foliis ut in vulgatissimo Millefolio dispositis, umbella magna, flores elegantissimos rubri coloris & quinquefolios continens, in quorum medio apices pallide flavescences, qui gratiam addunt, emicant: flores **contriti, medicatum** odorem spirant, Hoc Gōp:

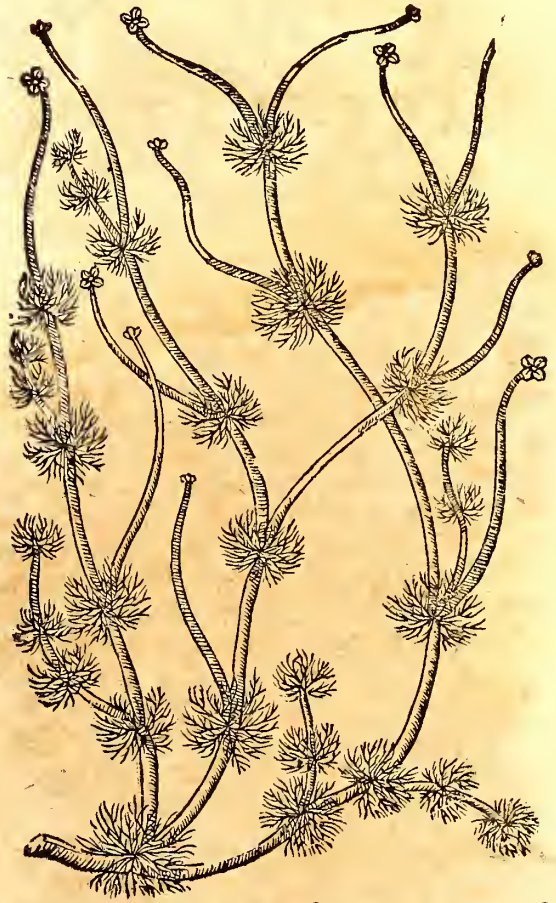
pingæ primum in Pharmacopæi horto legimus, & nunc in horto colimus: quod Clusius nomine Millefolii rubro flore proponere videtur: an hoc forte Matthiolo Millefolium majus?

III. **MILLEFOLIUM** incanum Creticum, sive Millefolium Dioscoridis: caulibus est lignosis, rotundis, incanis, sesquipalmaribus, foliis Chamaecypariforma oblongis, denticulatis, incanis, vel ut Dioscorides, avicularum pennas imitantibus, caules in summitate in ramulos abeunt, qui umbellam satis compactam ex floribus ex albo flavescens compositam, sustinent. Hoc ex horto magni Ducis Hetruriæ, primum à D. Paschali (ut in Phytopinace monuimus) dein ex Creta à D. Honorio Belli accepimus: quod legitimum Dioscoridis Millefolium esse censemus, cujus in Epistola 2. Belli ad Clusium, sub Stratiore Millefolio mentio fit, qui in Creta *μικρόφυλο* vocari scribit.

Millefolium aquaticum pennatum
spicatum.

IV. MILLEFOLIUM aquaticum pennatum spicatum: ex radicibus fibrosis, tenuibus, rami prodeunt plures, cubitales, cavi, friati, in alas brachiati, aquæ innatantes: ex quorum geniculo quolibet, folia terna, vel quaterna quasi stellatim circumjecta, tenuiter incisa, pennam & forma & tenuitate referentia, colore fusco prodeunt: at cauliculorum summitates palmares, ex aqua recti attolluntur, spicam purpurascens, Junio & Julio mensibus, sustinentes, quæ in flosculos copiosos, pallide luteos, simul junctos, Anethi semen forma referentes, expanditur: his succedunt capitula nigra ac prædura, plerumq; quaterna, quina, etiam plura, cauliculorum fastigia, quæ super aquam eminent, rotatim ambientia, quibus singulis cavitas exigua, semen continens inest. Hoc in piscinis provenit, quod primum in fossa arcis Weckenthal in Alsatia, observavimus: & Tragus, Algæ tertîæ, vel Algæ Vergilii

Millefolium aquaticum cornutum.

nomine, exprimere voluisse videtur. Hujus ut & sequentis descriptionem in Phytopinace, Matthiolo, & Tabernæmontano emaculato, una cum figura exhibuimus.

V. MILLEFOLIUM aquaticum cornutum: hoc prioris modo aquis innat, caulibus cubitalibus, tenuibus, ramosis, fragilibus, dense geniculatis, quos folia ambiunt tenuia, capillata, quorum inferiora, cornua cervina æmulantur & exiccata rigescunt: superiora vero, tenuiora, tenuiusq; divisa sunt: ex ipsis geniculis, pediculi modo trium, quatuorve unciarum prodeunt, singuli, singulos flores, parvos, albicantes, quadrifolios sustinentes: quibus capitulum parvum Ranunculi forma, ex quinque senisve granulis virentibus compositum, succedit. In rivulis circa Hiltelingam, non longe Basilea primum, dein in fossis horti Montembelgardiaci observavimus.

Consolida regalis latifolia parvo flore.

DE CONSOLIDA REGALI.

CAPVT VII.

CONSOLIDA regalis latifolia parvo flore: ex radice fibrosa, oblonga, rufescēte, caulis cubitalis, rotundus, striatus, levissima hirsutia: albicans; in ramos brachiatus, exurgit: quem folia tripartita primum, dein ad formam foliorum Ranunculi arvensis echinati, diuisa cingunt, quę in summo caule pauciora, quędam tripartita, quędam integra: flores sunt subcęrulei, corniculo donati, Consolidę regalis segetum similes, aut minores: quibus siliquę oblongę, parvę, semen paruum continentes, succedunt. Hanc Delphinij Dioscoridis nomine, à D. Ferrando Imperato, Pharmacop. Neapol. insigni, accepimus: dein virentē in horto D. Zvingeri p. m. legimus, in Phytopinace descripsimus, in Matthiol. quoq; & Tabernęm. figura sub Consolida regali peregrina parvo flore, posita, in qua tamen sculptor prima folia omisit.

Chelidonium majus foliis quernis.

DE CHELIDONIO.

CAPVT VIII.

CHELIDONIUM majus foliis quernis, flore laciniato: hoc à Chelidonio majore vulgato, foliis & flore tantum differt: folia enim, quercus tenera folia æmulantur, cum argutius incisa sint & teneriora, superne ex virore nigricantia, inferne pallida, levissime, ut & caulis, hirsuta: flos luteus, communiter quadrifolius, foliis ejus per ora dissectis & velut simbriatis. Ex horto Philippi Stephani Sprengeri Pharmacopæi Heidelbergensis, primum habuimus: dein in horto Montembelgardenfi, ubi tota æstare floruit, legimus: quod si in parietinis seratur, formam retinet, lætiore vero in solo, aliquando degenerat. Hujus in Phytopinace meminimus: in Matthiolo & Tabernęm. figura addita, descripsimus: postmodum & Clusius, nomine Chelidoniij majoris laciniato folio in sua historia proposuit.

DE AQUILEGIA.

CAPVT IX.

I. **A**QUILEGIA montana magno flore: hæc in Aquilegiæ vulgaris altitudinem excrefcit quidem, sed foliis primum differt, cum in lacinias tenuiores, eafque non obrufas, ut in alijs, sed acutas dividendur, & folia pene subrotunda fint: fic & floribus est cæruleis, vulgari fimilibus, sed multo majoribus. In monte prope Thermas Fabarias copiofe provenit, unde D. Burferus attulit.

II. **AQUILEGIA** montana parvo flore thaliſtri folio: ex radice parva, folia thaliſtri forma, fed exigua, pallide virentia, prodeunt: inter quæ cauliculus tenuis, palmo minor, duobus tribusve foliolis brevibus, oblongis, minime divifis, exurgit, florem unicum cæruleum fuſtinens, forma quidem vulgari fimilem, fed quintuplo minorem. In Helvetiorum alpib. reperitur: in Moravia, prope urbem Trebis, ſub arce Smilo, in pratis vernali tempore copioſiſſime reperiri, mihi relatum.

III. **AQUILEGIA** hortenfis multiplex flore parvo: hæc ab hortenſi, quæ multiplici flore eſt, ſolo flore differt, qui in hac triplo minor, & colore, qui pullus eſt, in horto meo provenit.

DE NIGELLA.

CAPVT X.

I. **N**IGELLA latifolia flore majore ſimplici cæruleo: ex radice tenui, oblonga, flavefcente, caulis cubitalis, rotundus, viridis & lævis, in ſummo ramoſus, exurgit: folijs ad radicem tenuiſſime laciniatis, in caule vero aliquãdo inferiorum inſtar tenuiſſime diviſis: flores autem quam in cæteris ampliores ſunt, quinquefolij, folio quolibet unguem æquante, ſuperne eleganter cærulei, inverſa parte pallidi, venis elatis percurrentibus: floribus ſuccedunt capita pentagona, hexagonave dura, in totidem cornicula in latera reflexa ſuperne diviſa, quæ membranjs interne intercurrentibus, ſemine ſubnigro, inodoro, plena ſunt. Hæc æſtivali menſibus in hortulo nunc ab annis aliquot floret, ex ſemine deciduo, cum annua planta ſit, ſeſe propa-

Nigella Cretica.

gans: cujus ſemen, Nigellæ Hiſpanicæ nomine, miſſum fuit.

II. **NIGELLA** Cretica: radice eſt oblongiuscula, tenui, parum fibroſa & flavefcente: caule cubito minore procumbente, ſtriato, viridi, glabro, & paulo ſupra radicem in alas tenues & teretes brachiato: folia prima per terram ſparſa, inſtar foliorum Conſolidæ regalis vulgaris in lacinias dividuntur, quæ vero in caulis ſummo oblonga, & ut in Naſturtio, diviſa, ex viridi nigricant: flos unicus, unguis magnitudine, quinquefolius, cuiſlibet cauliculo inſidet, colore ab initio ex viridi nigricante, mox vero ſub cæruleo, mucronibus ſuam viriditatem reſervantibus, forma Nigellæ arvenſi, qua multo minor eſt, reſpondens: in cujus medio ſtamina plura, viridia, apicibus cæruleis donata: capitula pentagona,

tagona, hexagonave succedunt, quæ in totidem cornicula longa, instar cornuum hirci intorta, finiunt, quæ semen nigricans minutum continent. Hujus semen ex Creta primò allatum, & à D. Doldio, cum planta, transmissum, ut in Phytopinace monuimus, & figuram cum descriptione Matthiolo addidimus, at in Tabernæmontano emaculato, figura male sub titulo nigellæ flore pleno posita. Hanc Clusius in post. histor. Melanthium simplici flore Creticum nominare videtur.

Ab hac diversa est, quæ in horto nobiliss. Contareni colitur, foliis fœniculi, floribus ex albo flavescentibus, semine nigro, anguloso & acri, quam cum integram non habeamus, plura de ea in præsens non licet.

DE HIPPOMARATHRO,

CAPVT XI.

HIPPOMARATHRI Cretici nomine, ex horto Clariss. Nicolai Contareni, Senatoris Veneti, habemus ramos cubitales, rotundos, læves, striatos, pallide virentes, in alios brachiatos: folia sunt fœniculi modo, in tenuissima, sed longe brevissima segmenta divisa: caulium summitatibus umbellæ parvæ insident: gustantibus

plantæ siccæ folia & caulem, de sapore nihil certe pronunciare licuit: quare ut totam acquiramus plantam, studebimus.

DE ANETHO.

CAPVT XII.

ANETHUM sylvestre minus: radice est albicante, uncias tres longa, tenui, quemadmodum & caulis, qui pedalis, albus, rotundus: foliis est uncias quatuor longis, tenuissime, ut in vulgari, divisis: umbella parva, ex festucis octo vel novem uncialibus composita, flosculis luteis, semine parvo oblongo. In hortulo meo crevit, ex semine à doctiss. Columna, nomine Anethi sylvestris ex Sicilia, misso: quod minus appellare lubuit, cum Cæsarpinus, Anethi sylvestris in Sicilia, quod sativo grandius sit, meminere.

Daucus montanus apii folio minor.

Daucus Alsaticus.

DE DAUCO.

CAPVT XIII.

I. **D**aucus montanus apii folio flore luteo : caule est cubitali, anguloso, glabro, in breves alas brachiato : foliis apii forma, sed brevioribus, per ambitum minime ferratis, quorum pediculus striatus est : umbellas parvas habet, flores elaphobosco similes, luteos. In Calenberg & prope oppidum Baden Austriae D. Burferus legit.

Huic similem sed per omnia majorem, caule crasso canaliculato, ramoso, foliis latioribus, minimeque crenatis, umbellis majoribus ex floribus pallidis, in horto Patavino anno 1578. collegimus, quem Daucum tertium Dioscoridis Guilandinus, at ipsius successor Cortusus, Pseudopyrethrum nominavit.

II. **D**aucus pratensis apii folio : radice est oblonga, pallide rufescente cortice tecta, sapore & odore pastinacæ, sive Dauci officinarum, superne hirsuta & villosa, ex qua alæ prodeunt, foliis pluribus uni costæ inhærentibus, per ambitum incisus & ferratis, forma montani majoris, sed longe minoribus, pallide virentibus : inter quæ caulis pedalis, rarius cubitalis, tenuis, striatus, paucis geniculis distinctus, in ramulos aliquot divisus, exurgit : ramorum extremis, umbellæ candidæ, flosculorum exiguorum insident, quibus semen oblongiusculum, nigricans aromaticum succedit. Hic in pratis humidis Michelsfeldæ provenit.

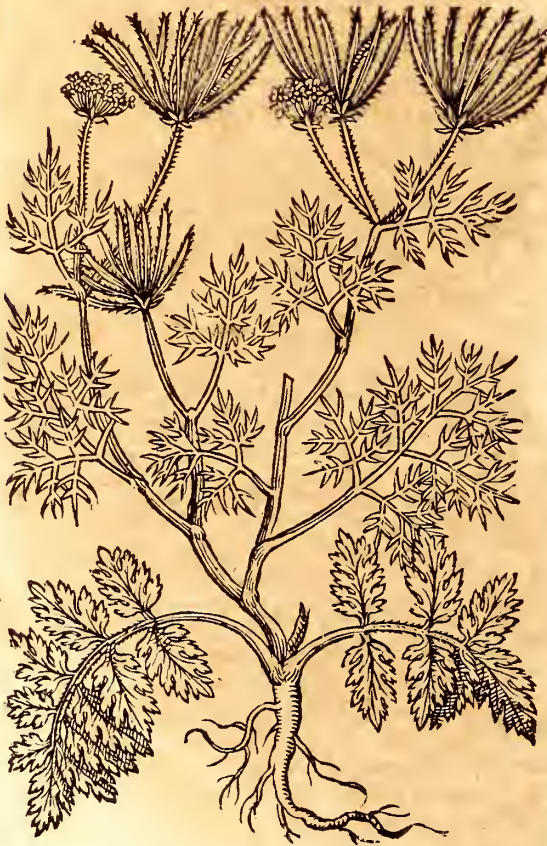
III. **D**aucus Alsaticus : radice crassa, oblonga, in fibras crassiores divisa, nititur, cujus summo, multa villosa capita, ut in plerisque ferulaceis adposita : unde magnæ foliorum alæ exeunt, foliis multis in plures partes dissectis, uni costæ inhæ-

rentibus, ex adverso nascentibus, constantes: inter quæ caulis (modo unus, modo plures) ad viri altitudinem exurgens, subruber, striatus, geniculis aliquot articulatus, in ramos plures, hinc; in alios divisus, ad quorum genicula minores foliorum alæ: extremos ramulos umbellæ satis magnæ, flosculorum flavescentium, exornant: quibus semina plana succedunt. Junio & Julio floret in dumetis Alsatia superioris: eundem copiosissime in Alsatia inferioris pratis humidioribus, ut inter Sclestadium & Argentinam fre-

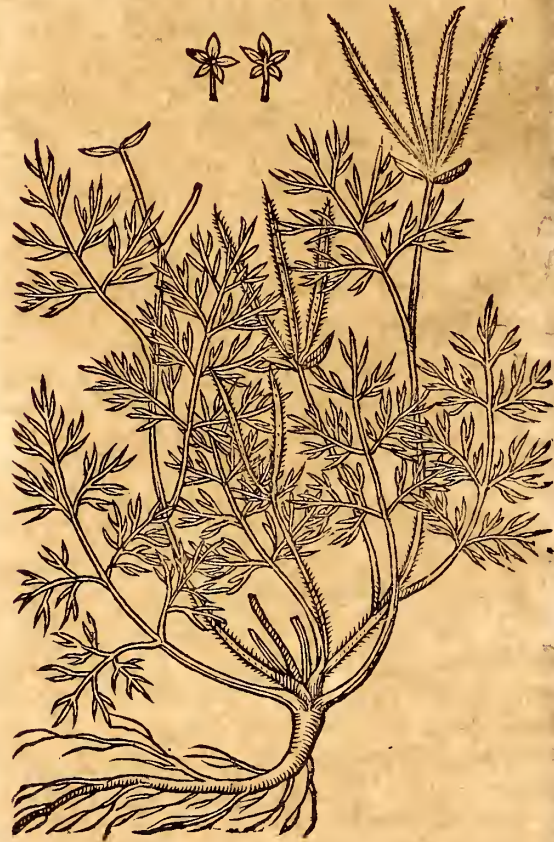
quenter observavimus. Multum similitudini habet cum Thysselino Plinii Lobelii sive Apic palustri Dodonæi: verum Thysselinum, non ita alte exurgit, & tota stirps lacteo succo abundat. Hic Daucus, sapore est & odore pastinacæ.

☞☞: (☞☞)

Scandix Cretica major.

Scandix femine rostrato Italica.

DE SCANDICE.

CAPVT XIV.

SCANDIX Cretica major: ex radice oblongiuscula, nonnihil fibrosa, caulis cubitalis, striatus, in plures ramos divisus, & potissimum ad alarum exortum, levissime pilosus, exurgit: foliis ad radicem, pediculis oblongis, Pimpinellæ saxifragiæ minoris æmulis, latiusculis, subrotundis, ex opposito correspondentibus, per ora obliquè dissectis, pallide virentibus, una cum pediculis leviter pilosis: at caulem ambientibus & superioribus, instar foliorum Scandicis vulgaris, tenuissime divisus: umbellæ parvæ sunt, sparsæ, flores albos, & quam in vulgari majores, sustinentes: quibus succedit semen rostratum, decem, duodecim & pluribus rostris, subasperis, simul junctis, quorum cuilibet apices duo quasi aculei rigidi, præfiguntur. Hæc Patavio primum Scandicis Creticæ nomine missa, dein ex semine in horto nata, cujus descriptionem in Phytopinace sub 4. dein & Matthiolo addita figura, exhibuimus.

II. SCANDIX Cretica minor: ex radice gracili, oblonga, recurva, alba, cauliculi perbreves, aliquando palmares, tenues, tenui lanugine pubes-

centes, in ramulos, paucos breves & graciles divisi prodeunt: quibus umbellæ exiguæ, floribus albis, pusillis, paucis, quinquefoliis (licet aliquando flores corymborum modo densi conspiciantur) veluti stylium cacuminibus insident: his succedunt rostra ut in priori, sed breviora & pauciora (communiter quaterna, quinave in horto observavimus) in apice similiter bipartita, quæ semina sunt. Folia si terantur, non injuncti odoris sunt & saporis aliquo modo Chærefolii vulgaris. Hanc primum ex horto magni Ducis Hetruriæ à Casabona, Anthrisci Plinii nomine; dein ex Creta ab Honorio Belli, accepimus: quam etiamnum in horto colimus, Major florentem, & Julio semine prægnantem. Hujus in Phytopinace meminimus, & Matthiolo (ubi icon crassior est) addita figura, sub scandice Italica descripsimus, & postmodum Clusus in sua historia, Anthrisci Plinii, & doctiss. Columna, Aniso Marathri Apuli (à suavi odore & sapore, medio inter Anisum & Fœniculum) nomine proposuere.

Hujus varietas à me observata apud Monspelienfes: nam quæ in saxosis provenit, odore est fœniculi: altera vero, quæ in agris, inodora est.

Caucalis femine aspero flosculis sub-
rubentibus.

DE CAUCALIDE.

CAPVT XV.

I. **C**AUCALIS nodosa echinato femine, radix oblonga, tenuis, alba, caules emittit binos ternosve rotundos, striatos, asperos, qui in alios brachiantur: quorum alii semipal-

mares, incurvi, alii bipalmes erecti prodeunt, quos folia pastinacæ sylvestris æmula, at breviora & pauciora, multoq; tenuius divisa, aspera, ex virore nigricantia, ad singula pene internodia, oblongis pediculis donata, cingunt: flosculi exigui, ex quinque foliolis compositi, subrubentes, vel pallidi, aliquando albi, brevissimis pediculis insident: his capitula parva echinata & conglobata succedunt, in horum qualibet semen unicum continetur. Hanc Iunio mense anno 1578. in horto Patavino collegimus, & in Phytopina- ce, Caucalidem femine ad caulium nodos echinato, nominavimus; verum & nomine Lappulæ caninæ Cortusi (Lutetia quoq; & ex Anglia) missa fuit: cujus figuram Matthiolo adposuimus. De qua doctiss. Fabius Columna: Scandici nulla melius nostro iudicio quadrare videtur, ex nobis observatis hucusque plantis, nisi illa quam doctiss. Caspar Bauhinus, pro Caucalide altera nodoso echinato femine addidit, suo Synonymiis ornato Matthiolo, &c.

Caucalidis femine aspero flosculis subrubentibus, figuram addere visum fuit, cum à Cordo quidem & Thelio, sub Daucidide minore describatur, sed hujus icon à nemine proponatur.

II. **C**AUCALIS tenuifolia montana: radice est crassa, ex qua caulis exurgit pedalis, qui statim ad radicem, in cauliculos palmes, rotundos, leves, dividitur, hique in minores subdividuntur; quorum etiam minutissimis alis ad radicem in tenuissima segmenta, & quæ in caule, in capillacea, dividuntur. Semen parvum est, oblongum, striatum: Julio Mense florens, in Sabaudia inter Tarentesiam & Monasterium collecta.

*Apium hortense maximum.**Apium peregrinum foliis subrotundis.*

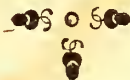
DE APIO.
CAPVT XVI.

APIUM hortense maximum: ex radice oblonga albida, & pro plantæ magnitudine tenui, folia prodeunt, pediculis palmari- bus, & sesquipalmariibus, striatis, pallide virentibus, tripartito primum diuisa, quorum quodlibet rursus tripartitur, ipsæque particulae triplo quadruplove, quam in Petroselino vulgo dicto maiores, per ambitum incisæ, pallide virentes: inter hæc caulis cubitalis & sesquicubitalis, tenuis, striatus exurgit, in cuius summitate folia oblonga, angusta, minime incisa, à pictore prætermissa. Umbellam habet parvam, albam, exiguis flosculis refertam, quibus semina Petroselini forma, sed duplo triplove majora, gustu non nihil aromatico donata, succedunt, Nomine A-

pii Anglicani, primum apud nos satum. An forte hoc Selino Anguillara opinione 7. intelligendus, quod in uniuersa Græcia, potissimum in Chio & Creta pro Selino habetur. Hoc in Phytopinace descripsimus, & in Matthiolo figuram exhibemus.

APIUM peregrinum foliis subrotundis, Clusius sub Selino peregrino primo descripsit: at quia figuram non adposuit, eam hic proponimus.

SMYRNIUM peregrinum folio oblongo: hujus inferiora folia ex radice prodeuntia, Apii foliis similia sunt, in complures particulas oblongas diuisa, oblongis pediculis donata, per ambitum profundius laciniata, pallide virentia: quæ vero in caule sunt cubitali, striato, non subrotunda, nec duplicia, ut in communi Smyrnio peregrino, sed eorum primum quidem, uncias sex longum, tres latum, per ambitum profundius incisum: superiora vero per quæ caulis ad exitum transit, & simplicia sunt, uncias tres longa, duas circiter lata, & superna quæ leuiter crenata sunt, sensim minora fiunt: caulis in summo brachiatus, & cuilibet alæ, ramuli quaterni, rarius quini, biunciales insident, festucis aliquot, umbellam exigua flosculorum luteolorum sustinentes: quibus semen nigrum, subrotundum, succedit: radicem non vidimus. Hoc in horto D. Camerarii crevit, & D. Doldius transmissit.

ANGELICA syluestris hirsuta inodora: radicem habet crassam & fibrosam, foris pullo cortice testam, intus albam, rediuiam & odore medicato: caulem cubitalem, in breues alas brachiatum, parte infera, paucissimis pilis cinctum, nigrum: folia Angelicæ syluest. sive Podagrariæ æmula, in alas, modo binas, modo ternas, easque aliquando uncias quatuor longas, tres latas, aliquando vix unciales, diuisa, in ambitu profunde incisa atrovirentia, hirsuta, quarum pediculi hirsutie asperi sunt: umbellam habet parvis floribus albis refertam, quibus semen oblongum nigricans succedit. Hanc ex Lusatia, nomine herbæ Podagrariæ cognatæ, D. Francus misit, cujus in horto Lusatia meminit.

☉) (☉

Sphondylium alpinum glabrum.

DE SPHONDYLIO.

CAPVT XIX.

I. SPHONDYLIVM hirsutū foliis angustioribus: hoc à vulgari foliis solum differt: nam cum vulgare foliis sit amplis, plerumq; ex quinque partibus latis subrotundis compositis: hoc folium habet, in lacinias oblongas, angustas, acuminatas, hasque in alias, inordinate tamen divisas, & per marginem crenatas. Hoc in pratis alpinis Rhæticiis observavimus: dein ex Lusatia à D. Franco accepimus.

II. SPHONDYLIVM alpinum parvum: ex radice caulis exurgit pedalis, qui in summo in alterum ramulum triunciale, dividitur: quem folia cingunt pallide virentia, longis pediculis donata, quæ in partes tres, vel etiam quinque alias

subrotundas, alias acutas, per marginem crenatas & hirsutas, dividuntur umbella stocally candidis, latis tamen, summo cauli insidet, quibus semen plenum, latum ac tenue, succedit. Tota planta levissimis pilis pubescit. Ex Austria alpibus, D. Burierus misit.

III. SPHONDYLIVM alpinum glabrum: radice est crassa, eaque alba, caule bicubitali, geniculato: foliis ficulneis, glabris, quæ absque pediculo, palmum longa, duas lata sunt, communiter tripartitis, sed non usque ad pediculum divisas, per marginem crenatis: quorum inferiora pediculis palmaribus, hispidis & subsperis donantur: caulis summo, umbella stocallorum candidorum, sed quam in reliquis speciebus minorum, insidet: semen succedit subrotundum, planum, cujus summitati apex infigitur. Hoc solum in monte Wasserfall & quidem ab anno 1595. usq; ad præsentem annum 1618. Julio mense & florentem & semine prægnantem, observavimus.

DE LIBANOTIDE.

CAPVT XX.

I. LIBANOTIS latifolia, aquilegiæ folio: radice est crassa, fibrosa, cortice inæquali, quasi rugis transversis asperata, fusciq; coloris, tecta, medulla candida, amara, modicum quid Aroma & Aristolochiam sapore redolens: ad cujus caput, pili tanquam veterum foliorum defluxorum fibræ solidiores & nigre: etenim folia, quæ numerosa ex radice capite longis pediculis emergunt, una parte quasi vaginato exortu (nimirum ea quæ crassiora & latiora sunt, ut & ea, quæ ex caule prodeunt) eundem, tanquam membranacea siliqua circumdant, articulo crassiore, lineaque transversa: quæ crassa sunt, rigida, glabra, viridia & splendentia, subtus candicantia, fibris majoribus subpurpureis transcurrentibus, quæ licet instar foliorum Aquilegiæ dividantur, non tamen omnia in pares lacinias (Aquilegiæ laciniis latiores) fissa sunt: inferiora namque in vegetiore planta, plerumque quinque; folia habent, ex triplici rami divisione, alias tria, tribus pediculis insidentia. Caulis unicus est, cubitos tres quatuorve superans, rotundus, striatus, nodis distinctus, subalbicans, puniceo colore aliquando admixto, in tria, quatuor, vel quinque

brachia distributus, quæ umbellam magnam, ex longissimis festucis & floribus albis parvis compositam, sustinent: semen succedit longum, latum, striatum, geminum, puniceum, gustu subamarum, Cumini saporem imitans, aromaticum, modice excalesciens, & salivam ciens. Hoc D. Doldius Norinberga ex D. Camerarii horto, nomine Sefeli Æthiopicifolio Aquilegiæ misit, cuius Camerari^o, (sed sine descriptione) in sui horti Catalogo, sub Sefeli Æthiopico altero meminit, & semen odore & sapore aliquantulum Cinnamomum repræsentare scribit.

II. *LIBANOTIS* latifolia minor semine crispo: hæc à vulgata potissimum foliorum magnitudine & numero, seminisque forma differt: cum in vulgata singulæ foliorum alæ, magna ex parte quina folia habeant, uno extremam alam occupante: at hæc in primis duabus alis, tria tantum, & in media ala, quinque obtinent, per ambitum communiter ferrata, quædam tamen unam alteramve profundam incisuram obtinent: superne atrovirentia, inferne vero subcinericei quodammodo coloris, magnitudine unciam, vel sesquiunciam vix excedentia. Caule cubitali, glabro umbella parva flosculorum alborum infidet, quibus succedit semen breve, subrotundum, eleganter crispatum. Hanc ex Italia D. Neudorfferus, nomine Costi amari semine crispo, attulit.

DE CARVI.

CAPVT XXI.

CARVI alpinum: planta palmaris est & glabra, ex radice oblongiuscula nigricante, aromatica, folia emittens oblongis pedicu-

lis donata, foliorum Carvi modo, in paulo tamen majora segmenta, divisa, pallide virentia: caulis modo unus, modo duo, tenuis, ad uncias sex exurgens, supra medium nudus, in quinas senasve festucas instar umbellæ abiens, quarum singulæ flosculos aliquot, quasi in capitulum junctos, ex flavo rubescentes, sustinent. In Pyraeis montibus D. Burferus legit.

DE PIMPINELLA.

CAPVT XXII.

I. **P**IMPINELLA saxifragia tenuifolia: ex radice oblonga, caulis pedalis viridis, lævis, striatus, geniculatus, statim ad radicem in ramos, & hi in tenues alas divisus, exurgit: folia habet in tenues primum, dein pene capillaceas partes divisa: flosculi exigui, pauci, albicantes, in parva umbella; semen non vidimus, copiose ad lacum Genevensem provenit.

II. *PIMPINELLA* sanguisorba inodora: hæc à sanguisorba minore vulgata, differt foliis & odore: nam in hac folia longiora sunt, quæ in illa magis rotunda, sunt in hac inodora, in illa odora. Hanc Pimpinellæ minoris Hispanicæ nomine, D. Gillenius misit.

Seseli palustre lactescens.

DE SESELI.

CAPVT XXIII.

SESSELI montanum Cicutæ folio subhirsutum: ex radice crassa, folia lata, Cicutariæ, vel Myrrhidis Fuchsi instar, in multas alas divisa, nigricantia, levissimis pilis, præsertim ipsi pediculis aspersis, subaspera: caule sesquicubitali & altiore, crasso, striato, cavo, nodoso, pilis paucissimis donato, in alas brachiato, foliis paucis, prioribus similibus, sed minoribus cincto: in summitate, umbella magna alba: floribus succedunt femina oblonga, gemella, tenuissimo apice donata, Carvi sapore. Hoc in altissimo monte Wasserfall, æstate florens, inter saxa reperimus.

II. SESELI pratense tenuifolium, sive Daucus pratensis tenuifolius: caule est cubitos duos su-

perante, rotundo, striato, nodoso, superne in ramos brachiato: foliis instar Pastinacæ tenuifoliæ sylvestris divisis: umbellam habet ex parvis albis floribus compositam, quibus succedit semen parvum aromaticum. & tota planta pastinacæ odorem refert: in pratis udis Michelfeldæ provenit.

SESELI palustre lactescens: cum Camerarius in suo horto sub Seseli palustri descriperit, ejus figuram prætermittam, addere placuit.

DE LIGUSTICO.

CAPVT XXIV.

LIGUSTICUM sive Siler montanum angustifolium: caule est tenui, cubitali, in alas brachiato, quæ umbellam albam parvam sustinent, foliis paucis, in segmenta angusta, oblonga, peucedani instar (sed longe breviora) divisis, quæ in alis, fere capillacea: prope oppidum Stain Austriae, D. Burferus legit.

DE FILIPENDULA.

CAPVT XXV.

FILIPENDULA minor: radicem habet rufescentem, in filamenta extenuatam, sed per extrema glandulosam: folia duas tresve uncias longa, semunciam lata, ex segmentis pluribus, tenuissime divisis ambitu ferratis composita, veluti Potentillæ, duriora tamen & saturatius virentia, inter quæ cauliculus palmo minor in medio foliolo cinctus, exurgit; aliquando simplex, aliquando in summo bifidus, ovi coma staminulorum albidorum, staminulis præditorum, aliquando quasi in capitulum compactorum, insidet: succedit semen, instar racemi parvi coactum. In asperis circa Monspelium legimus.

DE CRISTA GALLI.

CAPVT XXVI.

CRISTA Galli umbellata: radice est tenui, parva, caule palmo parum altiore, tenui & erecto: foliis paucis, unciam longis, angustis, per ambitum crenatis: caulis summo flores plures, lutei, quasi in umbella dispositi, triplo majores & latiores, quam in vulgari, quibus

valvulae latae membranæ, semen continent, succedunt. In Castiliæ agris, D. Albinus legit.

II. CRISTA galli angustifolia montana: hæc caule est cubitali, anguloso, foliis oblongis, angustis, acuminatis, margine crenatis, binis sibi opposito correspondentibus, ex quorum alis foliola minora prodeunt, & plerumque cauliculus, unam alteramve unciam longus, minutissimis foliolis cinctus: ipse vero caulis, in ramos semipalmares, etiam longiores, dividitur: quibus flores pallidi, eo, quo in vulgari, ordine, sed longe minores insident, quibus valvula, semen latiusculum includentes, succedunt. Hæc in montibus urbi vicinis provenit.

Valeriana alpina prima.

DE VALERIANA.

CAPVT XXVII.

I. VALERIANA palustris major profunde laciniata: hæc è radicibus albis, oblongis villosis, intricatis & odoratis, plure quam quinquaginta emisit caules, latos, folii Valerianæ ex uno latere caulis dependentibus sed multo majoribus, & incifuris profundioribus in aliquibus duplici serie luxuriantibus & propendentibus, vestitos; quæ, ut & radices, odorem Valerianæ vulgaris habent: flores non vidimus. Hæc prope urbem Pudissinam in loco palustri, à D. Franco seniore inventa & eruta.

II. VALERIANA palustris inodora parum laciniata: ex radice fibrosa, leviter Valerianam redolente, folia subrotunda, minime laciniata, pallide virentia, longis pediculis donata, prodeunt inter quæ caulis cubitum superans, exurgit quem rara folia, primis, forma & longis pediculis similia, bina ex adverso respondentia, cingunt, quæ aliquando ad modum Valerianæ hortensis, ad exortum in lacinias divisa, inodora sunt: caulis summo, flores quasi in umbella sparsa, pallide rubentes, insident. In palustribus nostris Michelfeldensibus frequens, licet raro cum flore reperiat, cum in fœnifecio abscindi consueverit.

III. VALERIANA alpina prima: ex radice oblonga, odorata, caulis unus (rarius plures) cubitalis, striatus, prodit: folia ad radicem plura longis pediculis donata, ex rotunditate acuminata, sinuata, aliquando laciniata & in crena profundiores divisa, pallide virentia: quæ verò caulem ambiunt, pauca sunt, bina ternave juncta, oblonga, incisa, binis alis pleraque donata flores in summo caule pallide purpurascetes veluti umbellæ insident, quibus semen exiguum succedit. Iulio mense florentem in montibus Wasserfall collegimus, ut in Phytopinace monuimus, quam etiam ex montibus Genevensi accepimus.

••• 0 0 •••

IV. VALE

Valeriana alpina scrophulariæ folio.

Valeriana peregrina purpurea.

IV. VALERIANA alpina scrophulariæ folio: radice est nigricante, aliquantum torosa nodosave: caule cubitali & sesquicubitali, cavo, striato, viridi (aliquando pluribus) folii senis, septenis, longis pediculis donatis insident, quorum quædam subrotunda, quædam oblonga, quædam leviter sinuata: at quæ caulem cingunt, pauca sunt, scrophulariæ foliis æmula, uncias tres longa, sesquiunciam, vel unciam lata, acuminata, leviter crenata, bina semper juncta: caulis, in summo, in longas tenues alas brachiatur, quibus flores pallide rubentes, Valerianæ sylvestri similes insident: eodem loco ubi & prior provenit: utraque sub Valeriana montana prima & altera in Phytopinace proposita fuit. Videtur Clusius utramq; una descriptione & figura ex-

pressisse, Valerianæ sylvest. alpinae primæ latifoliæ nomine.

V. VALERIANA alpina minor planta palma minor, foliis ad radicem, primis quidem parvis, subrotundis, subsequentibus sesquiuncialibus, scabiosæ parvæ instar in lacinias acutas divisis: inter quæ cauliculus unciarum sex exurgit, binis ternisve foliis, in ternas, vel quaternas lacinias angustas divisis, cinctus: in summo, umbella, flosculos purpurascens sustinens: ex montibus Pyrenæis, D. Burserus attulit.

VI. VALERIANA peregrina purpurea alba: ex radice parva, fibrosa, albicante, caulis exurgit pedalis, rarius cubitalis, tenellus (ut sæpe in terrâ reclinet) viridis, cavus, striatus, nodosus, & ut plurimum ad singulos nodos in binos ramos divisus, horumque aliqui, in alios breves

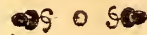
ramulos subdividuntur. Folia habet pallide virentia, pauca, duas tresve uncias longa, unam, rarius duas, lata, Nardi montanæ similia, ex adverso bina sita, mollia, crassiuscula, quorum superiora interdum sinuosa, & ad exortum in crenas divisa, & fere insipida: ramulorum summis flores inodori, elegantissime purpurei, vel albi, plures in caput congesti, longiusculi, extrema parte aperti, & in quinque lacinias divisi, quorum duæ superiores breviores & latiores, inferiores tanquam labra pendulæ, & media reliquis longior; quibus succedunt vascula oblonga, latiuscula, calices referentia incurva & fibrosa, in quibus semen, altero tamen vasculo inclusum, quod crassiusculum, fungosum, nigricans. Annua est planta, singulis annis serenda, quæ pro tempore sationis, citius tardiusve in hyemem usque floret. Sponte quidem in Latio provenire audio, in loco quodam Siculo dicto (unde Valeriana Sicula) & in Sabinis ubi flore albo D. Vorstius observavit: utramque & purpureo & albo flore in horto meo habui. Hanc ante annos viginti tres D. Paschalis Gallus, Valerianæ Indicæ Imperati nomine, Patavio misit: dein Nardi Creticæ nomine, semine à Casabona misso, in horto Montembelgardiano crevit. Verum nobiliss. Cortufus, Tripolium esse voluit, cujus opinioni favet icon Tripolii in manuscripto Codice Dioscoridæo, quem Illust. Pinellus Patavius in sua Bibliotheca habebat, In Phytopinace & Mat-

thiolo descripsimus, & utrobique figuram adposuimus: nunc à Clusio Valerianæ Indicæ appellatione proponitur.

VII. VALERIANA rubra angustifolia: hæc à Valeriana rubra dicta, potissimum foliorum angustia differt, quæ linifoliis angustiora, breviora, in acumen desinentia, rigidiuscula & pallida, caulem rotundum, nodosum inordinate cingunt verum tota planta, altera minor est, & in monte Baldo collecta.

NARDO CELTICÆ SIMILIS INODORA
CAPVT XXVIII.

NARDO celticæ similis inodora: radícula est oblonga, rufescente, capillata, ex qua folia aliquot oblonga, in latitudinem paulatim sese laxantia, longis pedicellis donata, viridia primum, dein flavescencia exurgunt, inter quæ cauliculus tenuissimus, palmaris, rarius altior, effertur, circa cujus medium foliola duo oblonga, angustissima: cauliculus in pedicellos abit, qui flosculos oblongos, pallidos, ut in Celtica sustinent, qui in semina exigua abeunt. Inodora est: hanc in Baldo & Alpibus Samano conterminis, legimus, & in monte Draußenstein Austriae D. Burserus collegit, & Valerianæ alpinæ parvæ latifoliæ nomine, misit.

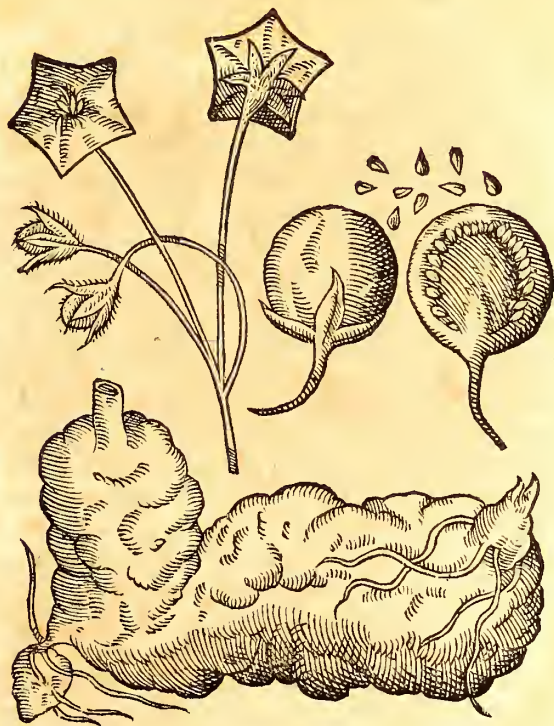

LIBER QVINTVS.

DE SOLANO.

CAPVT I.

Solanum tuberosum esculentum.

SOLANUM tuberosum esculentum: caulem habet ad duorum triumve cubitorum, rarius in viri altitudinem exurgentem, crassum, angulosum, striatum, leviter hirsutum, in multos ramos infirmos, in terram, nisi adminiculo sustineantur, procumbentes, brachiatum, ex quorum alis pediculi crassi, angulosi, flores sustinentes, prodeunt. Folia quæ primo nascuntur, Barbareæ similia sunt (quemadmodum figura nostra & Matthiolo & huic libro addita eleganter, cum omnibus plantæ partibus, ex-

primit) ex atro purpurascentia, subhirsuta, cæteris pallide virentibus, absque pediculo, palmum longis, in sex, octo, plures & pauciores partes, ex una costa dependentes, divisiss, ex rotunditate oblongis, integris, quibus singulis, duo sextuplo minora interjiciuntur, & semper pars una, quæ septima vel nona, cæteris major, alæ summo additur. Flores elegantes, exterius ex purpura candicantes, interius purpurascentes, vel ex cæruleo purpurascentes (flore pleno in Austria haberi ajunt) deni, duodeni aut plures,

alii clausi, pauciores aperti, qui magni malorum insanorum forma, singulari folio constantes, quinquanguli, lineis vel radiis quinque subflavis, vel herbaceis per longum discurrentibus, ex quorum medio staminula rufescentia, vel etiam flava communiter quinque, stylo subviridi prominente, prodeunt: & flores, odorem Tiliæ florum quodammodo referunt. Hos fructus rotundi excipiunt, plures simul quasi ex racemo dependentes, longis pediculis, ut in Solano vulgari, donatis, quorum aliqui parvæ nucis, alii avellanæ magnitudine, alii minores immaturi atrovirentes: maturi atrorubentes, rarius albi & striati, humida & albicæte pulpa pleni, quæ feminibus multis, parvis, planis, subrotundis, Solani somnifici secundi forma, fuscis, conferta est. Radix tuberosa est, aliquando pugnæ magnitudine, aliquando oblonga, aliquando minima, rarius singularis membri virilis forma, inæqualis, quibusdam vestigiis donata, unde germina anno sequenti emerfura sunt, cute fusca aut atrorubente tecta, medulla sive carne firma & alba: & quandoque tuber ex quo planta nascitur, cum eruitur, inane & flaccidum reperitur. Ad caulis exortum, radices plures, fibrosæ, oblongæ, albicantes per terram sparsæ, quandoque in profundum descendentes, cui aliæ tuberosæ radices adnascuntur, ita ut plantam hyemem versuserutam, ultra quadraginta (alii quinquaginta notarunt) tubera diversæ magnitudinis notaverimus, quas plerique eruunt, ne per hyemem putrescant, & sicco loco, calidiore tamen, alii in vase terra sicca pleno, reponunt, vernalique tempore terræ rursus committunt: ex ramis etiam reclinatis, terraque tectis, Burgundi propagare solent, quo plura tubera acquirant. Florent apud nos in Junio, & sæpe ad Autumnum usque, & à primis pruinis offenditur. Hæc ex Insula Virginea primum in Angliam, inde in Galliam, aliasque regiones delata est.

Hujus radices in Virginea Openanck dici, ejus historiæ autor monet. Petrus Cieca in sua Chronica (& Gomara in sua Indiarum historia generali) Papas locis Quito vicinis vocari scribit: Benzoni, Pape, & Iosepho Acoftæ in hist. Indiæ, Papas: hinc Papas Indorum vel Hispanorum dicitur, Italis Tartuffoli, quo nomine & tubera nominare solent, Germanis Grüblingbaum/ id est, tuberum arbor dicitur. ¶ Plantæ hujus cum an-

no 1590. iconem suis coloribus delineatam, à D. Scholtzio, Pappas Hispanorum nomine accepissem, & à nemine descriptam invenirem, in Phytopinace sub Solano tuberoso, & in Matthiolo, sub Solano tuberoso esculento, figura addita, descripsimus, ejusque iconem D. Clusio transmisi-mus. Solanum appellavimus, propter formam aliquam foliorum cum malis aureis: florum, cum malis insanis: fructuum, cum baccis Solani vulgaris: seminum. cum Solanis pene omnibus: denique, propter totius plantæ odorem, quem cum Solanis communem habet.

An veteribus cognita? Pyncocomon Dioscoridis, nobiliss. Cortusus censuit, motus exemplari Dioscoridis manuscripto, cui similis figura adpicta. Et sane notæ florum ac radicum Pyncocomi Dioscoridis, huic Solano conveniunt: floris & feminis non item: Clusius denique in sua historia Arachidnam Theoph. suspicatur, & Papas Peruvianorum vocat.

Indi radicibus panis loco utuntur: quem Chunno vocant: radicem evulsam, solique expositam siccant, siccata in partes diffringunt, ex quibus edulium Chunno nuncupatam, admodum diu durans conficiunt. Papas adhuc vero viridis, interdum quoque vel costæ, vel affata manducatur: hæc Acofta: qui addit, & aliud Papas genus in calidioribus fundis plantari, ex quo fercula, Locro appellata, parant. Sic in Insula Virginea, apud quos in humidis & paludosis locis nascitur, radicibus in aqua, aut aliter coctis, utuntur. Sic nostrates, aliquando Tuberum modo sub cineribus assant, & cuticula ablata, cum pipere comedunt: alii affatas, & mundatas, in taleolas dissecant, & jus pingue cum pipere affundunt & comedunt, ad Venerem excitandam, semen augendum: alii & tabidis utiles volunt, cum bonum alimentum præbeant: non minus quam castanæ & pastinacæ alunt, & flatulentæ sunt. Relatum mihi, nunc apud Burgundos harum radicum usum interdictum, persuasi earum esum Lepram causare, & Artiscokos Indicos vocari.

II. SOLANUM racemosum ceraforum forma: vel Cerasa amoris racemosa rubra: ex radice fibrosa, caules exurgunt bicubitales, angulosi, aliquantulum hirsuti, in multos ramos late se spargentes divisi, qui infirmi sunt, & nisi ridica sustineantur, in terram procumbunt, succi pleni: ex cau-

lis latere, pediculi tres, quatuorve uncias longi, hispidi, flores sustinentes, prodeunt. Folia habet, in multas lacinias acutas, impari semper numero, Agrimonię foliorum instar divisa & per marginem incisa, aliis foliis minoribus interjectis, pallide virentia, aspera & gravem odorem spirantia. Flores plures, quorum singuli singulis pedicellis insident, luteoli, ex quinque foliis acutis compositi, à calice viridi quinquefolio sustentati, in quorum medio capitulum parvum rufescens, apicibus donatum: quibus fructus succedunt, quasi in racemo dispositi, Ceraforum forma & magnitudine, virides primum, dein per maturitatē rubentes, in quibus non secus quam in Pomo Amoris, copiosa humida medulla, & semen minutum albicans & planum, continetur. Planta annua est, & singulis annis ferenda, quamvis in horto meo ex deciduo semine renata sit.

III. SOLANUM tryphyllon Brasilianum: ex radice tenui, oblonga, oblique serpente, cauliculus exurgit singularis, glaber, palmum superans, circa quem folia terna, ex uno centro prodeunt, & in latus sparsa, Solano tetraphyllo similia, latiora tamen, uncias quatuor lata, quinque longa, ex rotunditate acuminata, tenuia, lævia, venosa: supra quæ cauliculus unciarum quatuor assurgit, cui tria alia folia, uncias tres longa, lon-

geque angustiora insident, calicis instar sustinentia florem magnum, album, venosum, ex tribus foliis, uncias duas longis, & fere unciam latis, compositam. Hoc in sylvosis Brassiliæ apud Tououpinambaultios copiose reperitur, referente Pharmacopœo Gallo, qui una cum aliis D. Bursero communicavit. Ignorans, quid esset, formamque considerans, Solani nomen, propter formam, quam cum Solano tetraphyllo habet, imposuimus.

IV. SOLANUM Mexiocanum Iasminum Indicum dictum flore minore. Hoc à Iasmino rubro, vel Mexiocano majore, quod communiter in hortis colitur, potissimum magnitudine differt. omnibus plantæ partibus minoribus & foliis rotundioribus, existentibus: nam licet majoris flores, ex uno folio, convolvuli florum instar, componantur, attamen radiis discurrentibus, quasi in partes quinque dividuntur: minoris flores, similiter quidem formati sunt, sed totus flos unam partem majoris non adæquat: ita ut hujus quini flores, majoris unum in circumferentia non æquent: præterea staminula quaterna minutissimis apicibus donata, cum stylo paulo longiore, è medio flore emergunt, quæ longius quam in majore, extra florem producantur. semen similiter quadruplo minus est.

Hyoscyamus Creticus luteus major.

Papaver spinosum.

DE HYOSCYAMO.

CAPVT II.

HYOSCYAMUS Creticus luteus major: caulibus est cubitalibus, robustis, ramosis, rotundis, molli lanugine obsitis: foliis latis, subrotundis, sinuatis, & circumscissis, hirsutis, longiore pediculo donatis: ex quorum alis pediculi lanuginosi exurgunt flores sustinentes, ex calice hirsuto in quinque apices secto, prodeuntes, oblongos, Lamii melyssophylli forma, quinquefariam divisos, quorum tria folia superiora, majora & flava: inferiora duo pallidiora, ex quorum medio stamina quina, purpurascencia, apicibus flavescentibus, una cum stylo oblongo ejusdem coloris efferuntur: floribus delapsis, calices indurantur, qui semen minutum subrufum conti-

nent. Ex horto Montembelgardiano, à fratre Ioh. Bauhino primum accepimus, semine à Casabona misso, quemadmodum in Phytopinace monuimus, & in Matthiolo figura addita descriptus: hanc postmodum Clusius, Hyoscyami Cretici alterius nomine, absque figura proposuisse videtur.

DE PAPAVERE.

CAPVT III.

PAPAVER erraticum Pyrenaicum luteo flore: caule est tenui, pilis exiguis, hinc inde aspersis: foliis tenerrimis, glabris, pallide virentibus instar Caucalidis, vel Apii filiorum in lacinijs divisjs per marginé incisjs & serratis, quo-

quorum costæ mediæ pili paucissimi adpositi: ex folij ala, pediculus nudus, sex etiam octo uncias longus, prodit, florem simplicem, magnum, quadrifolium, & colore luteū, sustinens: plura non licet, cum hoc ficcum, in Pyrenæis, locis tamen udis, natum, D. Burferus artulerit.

II. PAPAVER spinosum; ex radice tenui, oblonga, fibrosa, caulis sesquipalmaris, aliquando altior, ramosus, rotundus, striatus, minimis aculeis donatus, alba medulla plenus, exurgit: folia omnium prima ex semine prodeuntia, oblonga, angusta sunt: subsequentiā vero, quemadmodum & ea quæ in caule sunt, papaveris corniculati instar laciniata: non hirsuta, sed mollia & nitida, medium caulem amplectentia, quæ tres, quatuorve uncias longa, duas lata; per margines aculeis flavescens & acutissimis armata; parte quidem superna viridia, at nervis, quasi tenui pulvere asperso, albicantibus: parte inferna canescentia & nervis ex minimis aculeis exasperatis. Flos luteus, ex quinque vel sex, aliquando quatuor foliis compositus, odorem Chelidonii majoris quodammodo referens, ramulorum summis insidet: huic succedit capitulum oblongum, pentagonum, hexagonum, & tetragonum, multis staminibus flavis id ambientibus, quod tenellum summa parte rubescit, maturum vero nigricat, spinis frequentibus & firmis horridum: hoc semine nigro, sextuplo aliorum majore, rotundo, in apicem desinent & elegantissime striato, plenum est. Julio & Augusto floret, & autumnō seri debet, cum planta annua sit.

Semen ex Anglia primum, nomine Figo del inferno, id est, Ficus infernalis, à D. Camerario juniore Norinberga allatum, unde D. Doldius primum anno 1593. & mox nobiliss. Cortufus, Patavio, & plantam & semen transmissere, primusque Papaveris spinosi nomine donavi, uti videre est in Phytopinace, & in Matthiolo, ubi & figura & descriptio proposita est, aliquot annis antequam Clusius, hoc, Papaveris spinosi nomine, in sua historia exhiberet. Tota planta succo flavescente, instar Chelidonii majoris abundat, quam ob causam Glaucium ne sit Dioscoridis, dubitamus: eos enim qui Chelidoniam majorem, & eos qui Poma amoris volunt, & eos qui Papaver corniculatum phœniceum, substituant: non probamus. Dioscorides etenim suo Glaucio, folii Papaveris corniculati tribuit, ad-

dens *λιπερότερα Φύλλα*, nitidiora interpretor, qualia sunt Papaveris spinosi, non hirsuta, ut corniculati: addit totum croceo succo madere: quem sane, vel levissimo vulnere copiosum hoc Papaver fundit. Sed de his, in Theatro, Deo volente plenius.

DE ARGEMONE.

CAPVT IV.

ARGEMONE alpina lutea: huic folia sunt, ad radicem parvam, multa, in multifidas tenuesque; alas instar foliorum Scandicis incisæ, viridia & lævia, inter quæ cauliculi bini, terni, palmares, nudi, levissimis pilis vestiti, recta assurgunt, qui florem unicum mediæ magnitudinis, luteum, quadrifolium sustinent: ex floribus umbilico, plurimi apices flavescens exurgunt: flori capitulum parvum, subrotundum, asperiusculum, semen continens succedit. Hanc in monte Sneeberg Austriae, qua parte ex pago ejusdem nominis perpendiculariter ascenditur, inter saxa D. Burferus reperit.

DE ANEMONE.

CAPVT V.

I ANEMONE tenuifolia Cretica albo magno flore: foliis est Ranunculi pratensis, vel hortensis repentis, specie trifolia, rarius quinquefolia divisis, per marginem crenatis: caule pedali, rotundo, flores duos vel tres albos, ex sex, vel septem foliis compositos, Papaveris erratici florem magnitudine superantes, sustinente: quibus capitulum, seminibus aliorum Ranunculorum more confarctum, succedit. Hanc delineatam, Patavij natam, Laurentius Rosenavv Germanus Pharmacopæus, una cum aliis anno 1595. transmissit: cujus iconem etiam Phytopinaci addidimus.

II. ANEMONE sylvestris alba minor: ex radice subnigricante, fibrosa, folia subrotunda, unguem vix superantia, longis pediculis villosis donata, terna, quaterna, Ranunculi pratensis modo, tribus usque ad umbilicum incisuris, dein singulis, aliis tribus minoribus laciniata: pallide virentia, mollia & hirsuta exurgunt, inter quæ cauliculus candida lanugine pubescens, unciarum septem altus, in medio duobus foliolis parvis laciniatis cinctus, cujus summo flos unicus, parvus, triplo quam in vulgari minor, quinquefolius, candidus, in cujus medio capitulum exiguum, multis

multis brevissimis subluteis staminibus cinctum insidet. In summa, ab Anemone sylv. alba majore, quam tertiam Matthiolus facit, sola magnitudine differre videtur. Hæc prope Herbipolim sponte nascitur.

III. ANEMONE alpina alba major: ex radice nigricante, folia exurgunt acuta, Cicutariæ modo, multis divisuris secta, atrovirentia, & parte prona, secundum venarum ductum, villosa, inter quæ cauliculus tenuis, leviter hirsutus, uncias sex altus, cujus summo flos albus, major quam in ulla Anemone sylvestri, vel etiam Pulsatilla vulgari, ex septem foliis compositus, ex rotunditate in acumen desinentibus, & pluribus in medio staminulis luteis donatus, insidet: an vero tandem hujus, ut & sequentis flos, in plumosi seminis congeriem transeat, non constat.

IV. ANEMONE alpina alba minor: tota planta uncias quatuor non excedit, radiculam habens parvam, nigram, folia longe minora, quam prioris, magisque villosa: cauliculo est biunciali villoso, quem circa medium folia similia amplectuntur, cujus summo flos albus, sex foliis donatus, priore quadruplo minor, multis staminulis luteis præditus, insidet: hæcque ad Anemonem sylvestrem 2. Clusii accedit. Utraque in Austria provenit: illa in Blanckenstein: hæc, in Taurero Rastadiensis, ubi D. Burserus collegit.

DE PULSATILLA.

CAPUT VI.

I. PULSATILLA palustris: hæc foliis est ad radicem in tenuissima & angusta segmenta divisis eorum pediculis hirsutis, inter quæ caulis pedalis, rotundus, rufescens, levi lanugine aspersus, cujus medium folia capillacea acuta cingunt, ipsiusque summo flos unus, villoso capitulo ex capillaceis foliis composito sustentatus. insidet, qui vulgari longe minor, ex foliis sex acutis, violæ nigræ colore compositus, staminibus in medio luteis: capitulum villosa cæsarie comosum, & incanescens, cum semen succedit. Hæc apud nos in pratis udis & paludosis Michelfeldæ provenit: & in hortum translata, cum vulgari, vegetior quidem sit, sed formam & colorem reservat.

II. PULSATILLA apii folio venalis flore majore: ex radice nigra, lōgiuscula, folia plura, pediculis

oblongis, pilosis donata, crassa, dura, rigida, Apii foliorum instar in quinas lacinias, & hæc in alias divisa, margine piloso, prodeunt: inter quæ cauliculus unciarum quatuor, nudus, at hirsutie incanus exurgit, qui florem magnum, trium unciarum longum latumque, ex sex foliis compositum, multisque apicibus luteis, ut & duæ sequentes, donatum, sustinet; qui colore variat, aliquando ex albo & subpurpureo mixtus, aliquando intrinsecus albus, extrinsecus subpurpurascens, vernali tempore florens: in sylvis circa Francofurtum ad Oderam, D. Fleifferus, ut & sequentem, collegit.

III. PULSATILLA apii folio vernalis flore minore: & hæc ex radice crassa, nigra, oblonga, folia crassa, pauca, oblongis pediculis donata, Apii instar, sed in tres tantum lacinias ad umbilicum divisa, quarum quælibet in alias binas, ternasve lacinias, per marginem incisas, secantur, & pilis vix conspicuis donantur: cauliculo villosissimo, uncias duas alto, flos priore media parte minor, & dilute purpurascens insidet: Aprili, foliis plerumque carens, floret.

IV. PULSATILLA apii folio autumnalis: radice est longa, foris nigra, intus candida, foliis ad radicem plurimis, Apii modo in tres tantum lacinias, & has in alias divisas, glabris, inter quæ cauliculus triuncialis, albis pilis villosus, florem præcedenti minorem obsoleti coloris, instar vulgari, sustinens, qui, & priorum flores, in capitulum hirsutum, quod semen continet, abit. Septembri mense florens, in Lusatia, unde D. Franco misit, reperitur.

V. PULSATILLA, folia Anemonis secundæ, vel subrotundo: radix crassa, nigra, aliquot propagines quandoque fundit: ex quibus prodeunt folia, pediculis oblongis hirsutis donata, instar Anemonis bulbocastani radice subrotunda, inferne & per marginem levi lanugine candicantia, semper in lacinias tres latas, & in hæc in alias bifidas, vel trifidas, minus profundas secta: inter quæ caulis emergit pedalis, subhirsutus, infra medium angustis oblongis foliis (qualia & flori subjiuntur) cinctus, florem subcæruleum, septem foliis donatum, & reliquorum more in pappum abeuntem, sustinens: ex Lusatia à

D. Franco, Pulsatillæ latifoliæ nomine, accepimus.

DE RANUNCULO.

CAPVT VII.

RANUNCULUS nemorosus Anemones flore minor: tota planta uncias sex non superat: radicula est tenui, obliqua, cauliculo tenuissimo, triunciali, quem folia, ut in Ranunculo nemoroso albo, in tres lacinias, & hæ in alias, diuisa, sed vix unguem lata, cingunt, ita ut tota planta cum flore, unam vulgaris Ranunculi nemorosi albi laciniam, latitudine non superet: hæc, cauliculus uncialis superat, florem paruum album sex foliorum sustinens. A vulgato nemoroso non distinguerem, nisi hic parvus, copiosissime in editissimo monte ad Curiam Rhetorum, & circa Monspelium fuisset observatus.

II. RANUNCULUS rotundifolius repens echinatus: ad radicem nigricantem, capillaceam, folia sunt rotunda, crenata, uncialia, pediculis longissimis donata, quæ vero in caule, majora, pleraque rotunda, etiam in lacinias, sed non usque ad umbilicum, diuisa: caulem habet pedalem, in terram reclinatum & quasi repentem, ac in alios diuisum, circa quem folia pediculis palmaribus donata: flores pallide lutei, paucis ad umbilicum staminibus: flore deciduo, capitulum ex pluribus feminibus rufescentibus subasperis echinatis, simulque congestis compositum, succedit. Tota planta ob pilos asperos mollis est, atrovirens, & circa Bononiam in agris provenit.

III. RANUNCULUS palustris echinatus: è radice in multas fibras longas capillatas diuisa, prodeunt folia glabra, atrovirentia, longis pediculis donata, communiter unguem pollicis lata, pampini fere diuisura & in ambitu incisa, in caule tamen latiora & profundius laciniata: ramis est recurvis, aliquando pedalis, & in alios breviores, hique adhuc in minores, diuisis: aliquando tamen tota planta uncias quatuor non excedit, & tunc ramuli plures à radice, duas, tresve uncias non superantes exurgunt, quorum extremitatibus flores pallide lutei, quinquefolii insident: singulis succedit capitulum ex feminibus compressis, echinatis tuberculis obsitis, in apicem recurvum acutum desinentibus, pluribus, paucioribus, aliquando duodecim simul junctis, compositum.

Locis humidis & aquosis Monspessuli gaus-

det. Hujus licet aduersaria sub Ranunculo palustris rotundiore folio semine echinato obiter meminere, attamen quia cum Ranunculo palustris rotundifolio lævi confundunt, ut in Phytopinace monuimus, integram veramque descriptionem proponere voluimus: hunc videtur Clusius in postrema sua historia, nomine Ranunculi Apuleii, figura minus fideliter expressum, exhibere.

IV. RANUNCULUS grumosa radice folio ranunculi bulbosi: ex radice alba, grumosa, veluti ex parvis bulbis, sed firmiter compactis, composita, fibris oblongis intermixtis folia: Ranunculi vulgaris radice verticelli foliis similia, subrotunda, sed profundius dissecta, oblongis pediculis donata, levissime pilosa, prodeunt: inter quæ caulis pedalis, hirsutus, rarius in ramos diuisus effertur, quem folia in angustos lobos secta bis cingunt, cujus summo flos luteus, aliorum forma insidet: cui capitulum, brevissimis aculeis armatum succedit. Hic Ranunculus agris Bononiens. familiaris est, & ad Agerio collectus. Hujus etiam meminimus in Phytopinace, sub Ranunculo racemosa radice Ioh. Bauhini, qui in montibus Bononiensibus reperit. An hunc intelligit Anguillara opin. II. dum meminit Ranunculi circa Sebenicum Dalmatiæ oppidum, radicibus Chelidoniæ minoris, qui polyanthos sit: de quo & Camerarius in suo horto, sub Ranunculo pleno flore luteo repente majore?

V. RANUNCULUS geranii tuberosi folio: radice est fibrosa, caulibus multis cubitalibus, viridibus, levibus, striatis & ramosis: foliis à radice absque pediculis palmaribus, uncias sex longis latisque superne atrovirentibus, foliorum Geranii tuberosi instar in multas lacinias, sed longiores & latiores ad pediculum diuisis, & rursus in alias scissis: at in caulis summitate, in segmenta gramminea partitis: flores in ramulorum summis: plures, parvi, lutei, multis in medio staminibus, quibus capitulum paruum rotundum cum seminio succedit. Non longe Patavio in Arqua, ubi Petrarchæ sepultura, anno 1578. legimus, quem nobiliss. Cortusus Batrachium verum nominavit.

Ranunculus montanus subhirsutus
latifolius.

VI. *RANUNCULUS montanus subhirsutus latifolius*: ex radice oblonga, fibrosa, folia prima Geranio columbino similia, subnigricantia, mollia, in tres primum lacinias ad pediculum divisa, & hæc in alias tres, hæque in alias secta, pediculis palmaribus, subhirsutis donata prodeunt, quorum tamen superiora latiora & acutiora: inter quæ caulis sesquicubitalis, cavus, striatus, pene glaber, in ramos brachiatus, effertur: quibus flores parvi, pallide lutei, quinquefolii insident; his semina, in capitulum congesta, succedunt. Hic in humidis montis Muretæ provenit.

VII. *RANUNCULUS montanus lanuginosus* foliis ranunculi pratensis repentis: radicem habet fibrosam, rufescentem, à qua, cum caule tenui, cubitali, lanuginoso, superne in alas diviso, prodeunt folia pallide virentia, tactu mollia, pediculis palmaribus, lanuginosis, donata, instar Ra-

nunculi pratensis repentis, in tres primum lacinias, oblongis pedicellis donatas, & hæc in alias acutas, per marginem crenatas, divisa, flos aureus, quinquefolius, priore major est. In altissimis montibus, ut in Belken Marchionatus, reperitur.

VIII. *RANUNCULUS saxatilis* magno flore: radix ex oblongis fibris capillaribus composita est: folia habet ad radicem plura, oblongis pedicellis nonnihil lanuginosis donata, unguem vix lata, in tres parvas lacinias, & hæc in binas, vel ternas acutas divisa: inter quæ cauliculus palmo minor; tenuis, lanuginosus, cujus summo flos magnus, aureus, splendens, quinquefolius, multis in medio staminibus rufescentibus, insidet. Circa Monspelium in saxosis crevit.

IX. *RANUNCULUS saxatilis* foliis subrotundis: radix in fibras oblongas, capillaceas abit: folia per terram sparsa, subhirsuta, crassa, pedicellis uncialibus donata, vix unguem lata, in petiola parva, subrotunda, & hæc in alia dividuntur: cauliculus tenuis, lanuginosus, sex unciarum, ad exortum statim dividitur: flos luteus, quinquefolius, multis staminibus donatus. Eodem quo prior loco reperitur.

X. *RANUNCULUS minimus saxatilis hirsutus*: radice est pusilla, capillari, circa quam foliola plurima, in tres lacinias subrotundas, & per marginem incisas, divisa, longis pedicellis hirsutis donata: inter quæ cauliculus, duarum triumve unciarum hirsutus exurgit, florem luteum, aliorum Ranunculorum similem, multis in medio croceis staminibus, sustinet: cui capitulum parvum, ut in aliis succedit. Non longe Monspelio, ad Lattes, provenit.

XI. *RANUNCULUS villosissimus* Monspeliacus: radice est fibrosa, rufescente, foliis ex ea prodeuntibus crassis, villosis, parvis, in lacinias primum ternas, alias subrotundas, alias acutas, & hæc in alias incisas & per marginem crenatis: quæ vero in caule sunt, in oblongas & acutas, & quasi aculeo armatas lacinias, sed longitudine impares, dividuntur: inter quæ caulis palmaris, in breves alas brachiatus, quibus singulis, folium in plures lacinias divisum, subjicitur: flos aliorum Ranunculorum forma, mediæ magnitudinis, lutei coloris est. Tota planta ob pilos rufescentes, molles, villosa & rufescens est, &

Monspessuli in saxosis reperitur.

DE DORONICO.

Hic in Alpibus solum reperitur, ut in monte Fracto, Spligel Rhætorum & in Pyrenæis.

CAPVT VIII.

I. DORONICVM Helveticum incanum: ex radice geniculata, & quasi squamata, caulibus emergit pedalis, rotundus, incanus, cui flos magnus luteus, folijs aureis longiusculis non crenatis discum cingentibus, qui tandem in pappum abit cum semine aliorum simili: folijs est crassis, ad radicem aliquibus subrotundis, alijs ex rotunditate oblongatis, in ambitu dentatis & ferratis, parte inferiore una cum pediculis obincanam lanuginem mollibus, superne vero pallide virentibus & nervo albicante: quæ vero caulem ambiunt, longa sunt, angusta & acuminata, acris & amari saporis: ex Helveticis alpebus D. Burferus attulit.

II. DORONICVM Helveticum humile crassis folijs: planta palmaris est, folijs crassis & densis, superne atrovirentibus, inferne pallidis, non nihil hirsutis, primis quidem ex rotunditate oblongis, per ambitum crenatis, pediculi basi caulem ambientibus, subsequenter vero, uncias sex longis, sesquiunciam latis, quorum superiora pediculis carent: caule est brevi, hirsuto, in ramulos biunciales diviso, quorum singuli florem luteum, mediæ magnitudinis, sustinent. Julio mense in Valesianorum jugis (auff der Gemme vocant) floret, ubi D. Fleisser eruit.

DE ELLEBORO.

CAPVT IX.

ELLEBORVS niger Saniculæ folio minor: radices nigrae subsunt, & ab vno exiguo capitulo fibræ quam plures tenues descendunt: folia, quæ oblongis pediculis donata, subrotunda sunt, vnguem pollicis lata, in septem lacinias breves & angustas, ad umbilicum usque divisa, per margines crenata, in caule vero, brevissimis pedicellis tenuissimè sissa: inter quæ cauliculi bini, terni, tenuissimi, palmares, & glabri exurgunt, uno alterove folio vestiti: aliquando in summo, pedicelli ad latera prodeunt, qui flosculos complures simul factos, candidos, quasi in muscario junctos, sustinent. In summa, veratrum nigrum Dodonæi, sive Astrantiam nigram Lobelij, per omnia refert, solaq; magnitudine differt.

DE GENTIANELLA.

CAPVT X.

I. GENTIANELLA alpina latifolia magno flore: ad radicem nigricantem, fibrosam, folia humi sparsa, quaterna, quinave subrotunda, crassa, plantaginis, vel Calthæ alpinæ forma, unciam lata, duas longa: inter quæ cauliculus uncias quatuor altus uno alterove folio donatus, cui utriculus insidet, unicum florem oblongum, cæruleum, calatho similem sustinens: cujus caliculi utrinq; folium oblongum adponitur: ex Helveticæ alpinis habemus.

II. GENTIANELLA omnium minima: ex radice oblonga, tenui, albicante, foliola oblonga, angusta, viridia, plurima simul in star cespitis conjuncta, prodeunt; inter quæ pedicelli brevissimi (tota enim planta, radice excepta, unciam non excedit) quibus singulis flosculus, pro plantulæ ratione magnus, pallide cæruleis, staminibus donatus, caliculo inclusus, insidet; hæc nisi summe amara esset, Muscus aliquis floridus censeri posset: in summis Alpium Helveticarum jugis reperitur.

DE PLANTAGINE.

CAPVT XI.

I. PLANTAGO maxima tota glabra: ex radice nigricante, fibrosa, folia sex, septem, octo, glabra, carnosa, & nervosa, uncias sex longa, quatuor lata, pediculis pene palmaribus, in initio rubentibus donata, prodeunt: inter quæ pediculi nudi tres, quatuor, quinque bicubitales, atrovirentes, rotundi, striati, spicam pedalem sustinentes, exurgunt: circa Monspelium reperitur.

Reperitur quoque folijs laciniatis, tenuibus, glabris, pedalibus, uncias sex latis, caule etiam superante, & ad spicæ exortum, folia habente.

II. PLANTAGO quinquenervia caulium summitate foliosa: hæc à vulgari in eo differt, quod cauliculi spicam florum sustinentes, in caulium palmarem excrescunt, in cujus summitate, folia plura, eo modo quo ad radicem disposita: spicis,

non oblongis, sed rotundis, brevissimis pediculis lanuginosis insidentibus.

Reperitur etiam quinquenervia vulgaris, spicis bifidis: vel loco spicarum, sunt capita mire variantia, à pediculis nudis sustentata, quorum quædam ex infima spicæ parte, utrinq; unum capitulum obtinent, alia pluribus capitulis, utrinque spicæ circumjectis, donantur.

III. *PLANTAGO trinervia angustifolium folio:* radice est tenui, fibrosa, albicante; folijs aliquando palmaribus, aliquando uncias quinque longis, strictissimis, atrovirentibus, tribus nervis distinctis, per marginem potissimum, pediculis pilosis: inter quæ cauliculi plures exurgunt, alij cubitales, alij pedales, alij palmares, aliquando triunciales, ad exortum aliquando villosi, glabri nonnunquam, quibus spicæ breves, oblongæ & subrotundæ insident. Hanc sæpius ad vias, maxime ad rudera, notavimus.

IV. *PLANTAGO angustifolia paniculis lagopi:* ex radice oblonga, fibris oblongis capillata & rufescente, cauliculi plurimi, aliquando supra viginti, nudi, leviter hirsuti, rotundi, recurvi, altitudine impares, alij palmam excedentes, semipalmares, alij duas tresve uncias non superantes, prodeunt, qui capitulum lagopi forma, modo longum, modo breve, molle, rufescens sustinent: ad latera flosculi parvi, rufescentes, tenuissimis pedicellis insidentes conspiciuntur, quibus semen minutissimum succedit: folia habet plura, nervosa, uncias quatuor longa, uncia angustiora, hispida, & in exquisitissimum apicem desinentia. Hæc copiose in agris Nemausensibus provenit.

Hæc aliquando ita parva, ut uncias tres non superet, magis villosa, & capitulis minimis rotundis donata,

*DE HOLOSTIO SIVE LEONTOPODIO
CRETICO.*

CAPVT XII.

HOLOSTIVM sive Leontopodium Creticum: ex radice rufescente & quasi squamata, paulatim gracilescente, & in fibras divisa, folia viginti, etiam plura, palmaria, angusta, nervis tribus per longitudinem discurrentibus distincta, & hirsutis subaspera, prodeunt: inter quæ pedicelli plures, molli rufescente lanugine pubescentes, duarum triumve unciarum conspiciuntur, quibus singulis capitulum crassiusculum, rufescens insidet: flosculi albicantes, umbilico nigricante præditi, quandam foraminum speciem præbent: at in senescente, & arefcente planta, pediculi crassiores & rigidi facti, una cum capitulo terram versus, ad radicis caput adeo curvantur, ut pedem leoninum quodam modo referant. Hoc in Creta provenit, & Patavio à Laurentio Rosenavv Pharmacopæo, Leontopodij Cretici & Catanances Cortusi nomine: dein pro Holostio minore, ab Imperato Neapoli accepi, & ante viginti & aliquot annos descriptionem, figura addita, in Phytopinace proposuimus: postmodum & Clusus Leontopodij Cretici nomine, exhibuit.

DE CORONOPO.

CAPVT XIII.

CORONOPVS maritimus minimus: radice la est longa, capillari, foliolis multis per terram sparsis, in lacinias tenues instar foliorum Scabiosæ minoris sive Stœbes divisis: inter quæ plures pedicelli recurvi, unciales, thyrsulos parvos spicatos & hirsutos sustinentes, flosculis minutissimis donatos: tota planta hirsuta est: hanc D. Gillenius misit,

Pſyllium minus.

DE PſYLLIO.

CAPVT XIV.

I. PſYLLIVM Indicum folijs crenatis: radice est oblonga, tenui, fibris capillata: caule circa radicem lignoso & rufescente, rotundo, subaspero, pedali, in frequentes ac foliosos ramulos diviso, qui capitula plura, singula singulis pedicellis insidentia, sæpius dena, duodena, squamata sustinent, è quibus flosculi pusillii, pallide lutei, lanuginosi relucunt: semen nigricans, parvum, splendens, succedit: folia habet oblonga angusta, acuta, crenata, instar foliorum Coronopi, nonnihil laciniata, hirsuta: ex semine Pſyllij Indici nomine sato, in horto aliquoties Julio florens, enatum. Et hoc Dioscoridis Pſyllium censemus.

II. PſYLLIVM minus: huic radix est tenuis,

oblonga, subalbida, fibris paucis capillata: ramuli semipalmares, rotundi, tenues, rufescentes, in terram reclinati, in summo in minores divisi: folijs brevibus angustis, binis sibi ex opposito respondentibus, quæ alis subjiuntur, aliquando ternis, nonnunquam quinis simul junctis: ramulorum fastigijs, capitula squamata insident, quibus utrinq; foliolum unum (aliquando plura & impari longitudine) parvum recurvum & per maturitatem rigidum subjicitur: flosculos habet pusillos, albos, pedicellis inhaerentes, quibus semen longe vulgari minus, subnigrum relucens, succedit. Augusto florens in horto collegimus, semine Patavio ex nobiliss. Bembii horto, Gottne rubri & albi nomine misso: sic & Alpinus, Gottne rubrum nominavit, differentiam inter Gottne rubrum & Gottne album (hoc enim Holoſtij species est) faciens. Idem & Botrio rubro nomine, à Sprengero Heidelbergæ accepimus.

DE LIMONIO.

CAPVT XV.

I. LIMONIVM maritimum minus foliolis cordatis: ad radicem crassam, lignosam, rufescentem parumq; fibrosam, folia plurima, densa, carnosa, lævia, subrotunda, per terram instar cespidis sparguntur, in quibusdam plantis obtusa, nulloq; mucrone prædita: in alijs, in summo sinum habentia & cordis formam referentia: inter quæ cauliculi plures, inæquales, trium, quatuor, etiam sex unciarum teretes nudi, prodeunt, in plurimos breves & recurvos ramulos divisi, flosculis frequentibus parvis, pallide rubentibus onusti. Hoc in littore maritimo, ut, circa Mafſiliam & Louornum, reperitur.

II. LIMONIVM maritimum minimum: tota plantula uncias quatuor vix excedit: nam ad radiculam oblongam, rufescentem, in summo divisa, foliola minima, subrotunda, crassa, instar Sedi compacta, inter quæ cauliculi unciales, paucos flosculos pallide rubentes, vel subcæruleos sustinentes, exurgunt. Hoc in Insula quadam non longe Mafſilia, provenit. De alijs Limonij differentijs, in Theatro agetur.

D E B I S T O R T A .

C A P V T X V I .

B I S T O R T A alpina maxima : ex radice quadruplo quam in vulgari majore , contorta , geniculata , fibris capillata , foris nigricante , intrus alba , caules bicubitales , nodosi , striati , majori ex parte nudi exurgunt , quorum quælibet spicam florum subpurpureorum , unciarum quatuor sustinet : folia habet oblonga , in acumen definentia , venosa , superne virentia , inferne cæsia , vel etiam incana : quorum quædam ad cubiti altitudinem accedunt , sed angusta , uncias tres lata . In altissimis Silesiorum montibus reperitur , ut in Sudetorum jugis , velut ad Gigantæum , Albis fontes

Schneegruben.

D E P Y R O L A .

C A P V T X V I I .

P Y R O L A Alsinæ flore duplex est . Europæa & Americana , utraque major & minor est : nullius hætenus figura posita fuit . Europæam tamen , primus Val. Cordus in obser. sylv. sub herba trientali proposuit ; dein Johannes Thalius , in sua Harcynia Saxothuringica , sub Alsinanthemo descripsit : & Johan. Francus in horto Lusatiæ , nomine herbæ pusillæ trientalis , & tandem Casp. Schvenckfeldus , in suo Catalogo plantarum Silesiæ , Alsinem alpinam nominavit : nulla differentia ostensa , Alsinanthemi majoris & minoris nomine , à D. Sigfrido Helmaftadio : Pyrolæ Bohemicæ majoris & minoris , à D. Doldio : minorem vero , nomine Anonymi Betulæ folio , in beruletis Scotiæ natam , D. Cargillus , ex Scotia misit . Hujus descriptionem , à prædictis propositam , præterire , & Brasiliianam majorem describere , in præsens lubet .

Pyrola alsinæ flore major.

P Y R O L A Alsinæ flore Brasiliiana : ex radícula alba , tenui , capillata , cauliculus effertur singularis , tenuis , lævis , sex , septemve unciarum , inferiore parte nudus , circa medium duobus foliolis parvis sibi oppositis donatus , superius vero folijs sex vel septem per abitum cinctus : quæ magnitudine imparia sunt , aliquibus uncias duas , alijs unam longis , unciam vel semunciam latis , Plantaginis quinquenerviæ forma (cum & per hujus folia quinque nervi discurrant) sed glabra , tenera & viridia , in acumen fastigiata , ex quorum medio pedicellus tenuis , uncialis exurgit , florem singularem , pallide luteum , ungui pollicis æqualem , quadrifolium , striatum , cujus folia (stellæ modo disposita) lateralia , alijs duobus latiora sunt : ad floris umbilicum , staminula plura exigua , rufescentia occurrunt .

Hæc in Brasilia apud Tououpinambaultios reper-

reper-

reperta est, & ab Europæa, potissimum folijs quinquenervijs differt, cum per Europææ, tam majoris quam minoris folium medium, unicus nervus feratur, à quo fibræ per latera sparguntur: dein flore quintuplo majore: At minor Brasili- ana, ab Europæa minore, solum foliorum ma- gnitudine, quæ in Brasiliana longiora, angu- stioraq; sunt, differt.

DE POTAMOGETO.

CAPVT XVIII.

POTAMOGETON racemosum angustifoli- um: radice est capillacea, rufescente, cau- liculis tenuissimis, palmaribus, in aqua fluitan- tibus, folijs angustis, longis, binis ex opposito respondentibus: aliquibus in ambitu leviter sinuatis, aliquibus minime sinuosis: petiolo tenui, brevique, flosculi pusilli, uvæ in morem conge- sti insident, quibus granula aculeata, simul juncta succedunt. Hoc prope Monspelium, ad molen- dinum in aqua fluitans reperitur: idem tribuli aquatici minoris nomine, D. Francus ex Lusatia misit.

II. POTAMOGETON gramineum ramosum: ex cauliculo pedali, etiam cubitali, tenuissimo, ro- tundo, albicante, in plures alas brachiato, folia graminea, oblonga, atrovirentia, non alterna- tim, sed multum ad invicem disita, prodeunt, quæ in alia folio, fere capillacea, abeunt, nihilominus tamen ex primi folij ala, cauliculus in similia folia abiens, exurgit: in extremo caulis, pediculus triuncialis, flosculos minutos, & gra- nula sub sequentia minuta & subaspera, non ra- cemi modo, sed magis, & velut in spica, dispersa, sustinet. Hoc in paludibus Austriæ fluitans, Fon- tilapathi graminei nomine, D. Burferus misit.

III. POTAMOGETON minimum capillaceo folio: hoc parvum est capillaceo & caule & folio- lis oblongis, inordinate dispositis, pallide virentibus: in summo, pedicello parvo, modo uno, mo- do duobus, capitulum minimum & acumina- tum, prioris tamen forma, quod minutissimo flosculo pallidulo successit, sustinens, quorum aliud expansum, aliud quasi vesiculæ foliaceæ in acumen desinentis, inclusum est. Hoc cum se- quenti, Monspelio D. Burferus attulit.

IV. POTAMOGETON capillaceum, capitulis ad alas trifidis: hoc cauliculo est palmar, pilo

non crassiore, ramoso, articulado, ad quemlibet articulum, folia bina, oblonga, quovis pilo tenuiora, ex adverso respondentia: quorum alis, minutissimi flosculi palliduli insident, qui jun- cti, nodulum quasi referunt, quo maturato, nodu- lus sive capitulum, ex tribus portiunculis semi- circularibus in apicem abeuntibus & rufescenti- bus compositum, conspicitur: nihilominus ta- men, ex priorum foliorum alis, pedicellus exur- git, qui in tria, etiam plura foliola absumitur, si- milisq; in medio nodulus adponitur; in summi- tate namq; capitulum nullum est.

DE SERPENTARIA.

CAPVT XIX.

SERPENTARIA triphylla Brasiliana: hanc integram describere non licet, siquidem so- lum caulis portio cum folio & flore ad manus sit: quare ex caule rufescente, striato, exurgit, folij pediculus palmaris, & lævis, in cujus summo fo- lium tenue, albide virens, fibrosum, subrotun- dum, trifidum, in exquisitum apicem desinens, duabus partibus inferioribus, & quidem infernc sinum obtinens, quorum quodlibet uncias binas cum dimidia latum, longitudine vero uncias quatuor superat: flos serpentariæ majoris forma, similiter pediculo triunciali donatus, longitudi- ne unciarum quinq;, latitudine sesquiuncialis, atrorubens, striatus, venis albicantibus per me- dium, maxime extrinsecus, excurrentibus: pi- stillo nigricante, oblongo, in summo bifido. Ex Tououpinambault Brasiliæ anno 1614. allata.

DE TVSSILAGINE.

CAPVT XX.

TVSSILAGO alpina folio oblongo: ex radi- ce nigricante, minimi digiti crassitie, plu- rimis fibris donata, caulis exurgit cubitalis, hir- sutus, rufescens, striatus & asper: folijs ad radi- cem quinis, senis, longis pediculis donatis, ob- longis, nigricantibus, duris, hirsutie asperis, per marginem crenatis, & imparis longitudinis: at in caule binis, ternisve angustioribus: cujus sum- mo, aliquando in ramos diviso, flos muscosus, luteus, satis magnus insidet, qui tandem in pap- pum evanescit. In Helvetiorum alpibus & Baldo (sed angustioribus folijs) provenit,

DE CACALIA ET LAPPA.

CAPVT XXI.

CACALIA tomentosa: folia habet Tusilaginis folijs majora, figura instar Personatæ oblonga, in ambitu serrata, nonnunquam sinuata, superne ex virore nigricantia, venis tamen, in cana lanugine albicantibus, percurrentibus: inferne, propter densam & mollissimam lanuginem qua pubescunt, candidissimis: quorum pedicelli oblongi, striati, non secus ac folia, lanu-

ginosi: de floribus nil constat, cum solum folia aliquot D. Paschalis ad nos miserit, in Sumano monte prope Vincentiam collecta: eandem circa Thermas Fabarias, sed floribus, cauleq; carentem, postea observavimus.

LAPPA rosea: hæc à vulgata differt capite: nam circa floris capitulum, folia plura, veluti in Plantagine rosea, dense stipata, junguntur, quæ singula in mollem aculeum desinunt: hæc apud

Lipsenses frequenter reperitur: unde à D. Jungermanno acceptum.

LIBER SEXTVS.

DE LEUCOIO.

CAPVT I.

I. LEUCOIVM luteum magno flore: hoc à vulgari Leucoio luteo Keiri dicto, differt magnitudine & colore, quia parvum fruticem, valde ramosum & totum virentem refert: folijs est majoribus, viridibus, splendentibus: floribus quadrifolijs magnis, ita ut hujus folium, vulgaris totum florem pene adæquet, odoratissimis, intensiorisq; lutei coloris: siliquis copiosis, semen minutum, planum rufum continentibus. Hoc Majo mense & majore ætatis parte floret, pertenuis est, & frigoris patiens, cujus semen Leucoij lutei Hispanici nomine missum est.

II. LEUCOIVM luteum ferrato folio: hoc à præcedente folijs potissimum discrepat, quæ duplo pene longiora, angusta, per latera crenis asperis serrata, & in aculeum finientia, quæ similiter crassa, sed pallide virentia, mollia, quia parte inferna quasi lanugo aspersa est: flores lutei sunt & magni. Hoc D. Doldius Norinberga misit.

III. LEUCOIVM luteum sylvestre hieracifolium: hoc circa radicem crassiusculam, albicantem, in oblongas fibras capillatas abeuntem, folia plura habet per terram sparsa, eaque oblonga, angusta, subaspera, sinuosa & per ætatem in planta luxuriante Hieracij instar sinuata, quæ circa caulem pedalem, striatum nonnihil incanum alternatim disposita, oblonga, latiuscula, ut in Keiri vulgari pallide virentia, ob raras crenas

inæqualia tactuq; ob levissimam hirsutiem aspera: caulis major pars floridus est, flores lutei sunt, quadrifolij, Keiri floribus minores oblongis pediculis donati, quibus siliquæ triunciales stricissimæ, in summo utrinq; parum reflexæ, succedunt: hoc in sylvis prope Neustadium Harcyniæ reperitur, unde D. Furerus misit.

IV. LEUCOIVM album odoratissimum folio viridi: radice est multifida, caule viridi, ramoso, aliquando minimi digiti crassitie: folijs viridibus splendentibus, crassis, Keiri folijs forma respondentibus: floribus albis, quadrifolijs, suaviter admodum & quidem vesperi Hesperidum modo, olentibus, cujus nomine nostrates, Bissem Mågelein/ id est, moscum redolentes garyophyllos vocant: quibus siliquæ longæ, crassiusculæ, virides, duplicem planorum seminum ordinem, membrana intercurrente, continent, quod Leucoij albi Cretici nomine primo accepimus. Hoc per aliquot annos durat, si hyeme in cella asservetur.

V. LEUCOIVM minimum Creticum: cauliculo est palma minore, viridi, striato, levissimis tamen pilis aspersis: foliolis subrotundis, pallide virentibus, longis pediculis donatis, aliquando binis ex opposito, alijs alternatim sitis: cauliculi summum in duos pedicellos abit, qui stoculum oblongum, cæruleum, quadrifolium, modo

unum,

unum, modo duos, sustinent. Hoc ex horto nobiliss. Contareni, D. Leritzius attulit.

V. *LEVCOIVM* maritimum minimum: radiculam habet tenuissimam, oblongam, albam, ad quam foliola minima quina, senave, subrotunda & pallida: cauliculis sesquiuncialis, rufescens, quinis, senis, foliolis oblongis, obtusis, hirsutis sub canis, alternatim dispositis, cingitur: flosculum unum vel alterum subcæruleum, cauliculus & pedicellus hirsutus sustinet. Hoc in littore maris prope Terracinum reperitur.

DE HESPERIDE.

CAPVT II.

I. *HESPERIS* sylvestris flore parvo: caule est cubitali, viridi, striato, nodoso, multis alis fere palmaribus, donato & concavo: folijs quam in vulgari acutioribus, in ambitu profundius ferratis, viridibus, subhirsutis & minus vulgari asperis: floribus plurimis, subcæruleis, quadrifolijs parvis, ita ut hujus flos integer vix vulgari foliolum adæquet, quib. siliquæ striatissimæ succedunt. Hæc, circa Monspelium in horto Dei, ad aggeres aquarum, à D. Bursero collecta fuit.

II. *HESPERIS* sylvestris Hieracij folijs hirsuta: tota planta hirsuta est, caulem habens pedalem, angulosum, hirsutum, pallide virentem, in summo in ramos aliquot alternatim dispositos divisum: folia Hieracinis instar laciniata & sinuata, oblonga, angusta, acuminata, crassa, hirsutis aspera, quorum superiora pediculis carent: flores in calicibus hirsutis rubri, magnitudine Hesperidis vulgaris flores æquantes: quibus similes siliquæ, semen continentes succedunt. In saxosis humidis Provinciæ, D. Burserus legit.

DE SAPONARIA.

CAPVT III.

SAPONARIA concava Anglica: planta est elegans, radicibus fuscis, crassis, longis, lentis, repentibus fibellis paucissimis adhærentibus: unde caules exurgunt cubitales, rotundi, striati, glabri & albi, geniculis distincti, in terram reclinati, & concavi: circa quos folia viridia, glabra, subrotunda, nervosa, uncias duas lata, paulo longiora, rarius ex singulis geniculis bina, sed ex quolibet geniculo unum tantum, nullo certo ordine vel numero nascitur, quod antequam expandatur, fistulæ instar caulem complectitur: flores in summo caulicorum, ex superiorum foliorum sinu, tenerrimis pedicellis subnixa, ex cali-

culis oblongis nonnihil hispidis prodeunt, Saponariæ vulgaris forma, ex quinque folijs per oras crenatis, commissi, qui colore albi sunt, levi carneo colore asperso, in quorum medio staminula quædam exigua: semen non vidimus.

Hæc æstate media floret in Anglia, quæ in Comitatu Northampton, in nemore quodam Spianie dicto, à D. Gerardo Chirurgo Londinensi reperta, Gentiana concava nominata, & Londino à D. Listero, una cum figura suis coloribus illustrata, missa fuit.

DE LYCHNIDE.

CAPVT IV.

I. *LYCHNIS* auriculæ ursi facie: hanc in Phytopinace sub Lychnide viscosa Cretica exhibuimus, cujus hæc perfecta descriptio est: radice est alba, longa, & fibrosa, folijs ad radicem pluribus, etiam viginti numero, per terram sparsis, incanis, lanuginosis, Auriculæ ursi folijs forma & crassitie similibus, uncias tres, etiam quatuor longis: quæ ex longissimo & latiusculo pediculo sensim rotundam figuram acquirunt & rarius unguem latitudine superant: caulem habet sesquicubitalem, ramosum, rotundum, hirsutum, firmum, in summo lento succo glutinosum: flores ex viridi flavescentes, plures, quasi in umbella congesti, quinquefolij & bifidi: quibus caliculi parvi, semen minutum nigricans continentes, succedunt. Hanc à Joh. Bauhino, Viscaginis auriculæ ursi facie Candix, quo nomine semen à Casabona Florentia acceperat, primum habui: dein Lychnides auriculæ ursi facie: & hanc postmodum Clusius, Lychnidis sylv. latifoliæ nomine, exhibuit.

II. *LYCHNIS* syl. minima exiguo flore: ex radice oblonga, tenui, cauliculus rotundus, rufescens geniculatus, trium quatuorve unciarum, in alas minimas brachiatas exurgit, foliolis binis exiguis, acutis, ad quemlibet geniculum & alam & ex qualibet ala, pedicelli oblongi, angustissimi, rigidi, quib. flosculus purpurascens, ex quinque foliolis, singulis cordis formam referentibus, compositus infidet. Hæc circa Monspelium, in pede montis qui est prope Boutonet copiose reperitur, quam Centaurium minimum appellabant. Verum ante quadriennium eandem, sed palmum superantem, & Florentiæ ad agrorum margines natam, Tunicæ peculiaris nomine, à D. Burf. accepimus.

DE CARYOPHYLLO.

CAPVT V.

I. **CARYOPHYLLVS** arborefcens Creticus: ex radice crassa, alba, dura, & lignosa, caules cubitum superantes exurgunt, albi, rotundi, læves, geniculati, lignosi, in alas brachiati: folia habet ad radicem plura, longa, angusta, in acutum mucronem desinentia, pallide virentia, in caule paucissima: flores, è calicibus viridibus, tenuissimis & acutissimis foliolis cinctis quinquefolij, eleganter, sed non profunde, fimbriati, ex diluta purpura rubentes, prodeunt: ex quorum medio staminula plura breviaque prominent: semen vero paleaceum in cauliculis continetur. Ex semine Cretico, in horto Montembelgardiano velut in arbusculam excrevit.

II. **CARYOPHYLLVS** sylvestris repens multiflorus: ex radice crassa, lignosa, subfusca, cauliculi plurimi, etiam quandoq; supra triginta, trium quatuorve unciarum, tenues, partim in terram reflexi, partim erecti, paucis foliolis cincti, quæ circa radicem plura, brevissima, angustissima, dura, mucronata, viridia: quibus singulis flos, modounus, sæpe duo simul caliculis ad exortum junctis, quinquefolij aliorum forma, pallide rubentes insident. In saxosis circa Monspelium provenit.

III. **CARYOPHYLLVS** sylvestris biflorus: ex radice parva, folia pauca angustissima, ut prioris, sed multo longiora, exurgunt, & inter hæc cauliculus tenuis, plus minus palmum altus, in summitate in duos pediculos semper distinctus, quorum singuli florem magnum, Caryophylleo syl. vulgatissimo multo majorem, quinquefolium, leviter laciniatum colore pallide rubentem sustinet. Circa Genevam D. Cherlerus collegit.

IV. **CARYOPHYLLVS** pumilus latifolius: à radice cauliculus, statim in duos ramulos sex uncias altos, tenues, rotundos divisus prodit, cui ad radicem folia brevia, latiuscula, in ramulis longiora, mollia & pallida, binis sibi invicem ad geniculos respondentibus: cuilibet ramulo, flos unus, priore multo minor, pallide purpurascens, magisq; albens ex brevi calice prodiens, insidet: ex Austria D. Burserus misit.

V. **CARYOPHYLLVS** holostius alpinus latifolius: ad radicem tenuem, albicantem, fibrosam & repentem, cauliculi aliquot in terram reclina-

ti, hirsuti, trium, quatuorve unciarum, folijs parvis, subrotundis, latis binis, sibi invicem respondentibus, hirsutis, & crassis cincti: ex alarum sinu, pediculorum instar ramuli exurgunt, singuli florem unum, calici viridi primo inclusum, dein quinquefolium magnum & album sustinent, cui capitulum oblongum, semen continens succedit. Hic in Valesianorum alpebus, loco Gemme dicto, & circa Fabarias reperitur.

VI. **CARYOPHYLLVS** holostius alpinus angustifolius purpurascens: & hic radícula est repente, cauliculo tenui, triunciali, leviter hirsuto, circa quem foliola parva, oblonga, acuminata, bina sibi opposita: flores in summo bini, terni, prioribus minores, purpurascens, stellæ in modum dispositi, calicis foliolis viridibus alternatim velut intercedentibus: ex Pyrenæis Hispanicis, D. Burserus attulit.

VII. **CARYOPHYLLVS** holostius alpinus gramineus, radiculam habet exigua, caulem palmarem, exilem, rotundum, geniculatum, pilis levissimis donatum, circa medium in ramulos & hi in alios brachiatum: folia ad radicem pauca, ad geniculum bina ex opposito respondentia, atrovirentia, angustissima, unciam longa; flosculi albi quinquefolij, ex calice prodeuntes, singuli, singulis pedicellis insident: quibus exiguum capitulum, minuto semine refertum, succedit. In alpebus provenit: in Austria monte Taurero, D. Burserus legit.

VIII. **CARYOPHYLLVS** holostius montanus angustifolius albus: & hic cauliculo est tenui, geniculato, rufescente, glabro, trium quatuorve unciarum: folijs oblongis, angustis, glabris cincto, floribus albis quinquefolijs, & prædicto quinto multo minoribus. In horto Dei, D. Burserus legit.

IX. **CARYOPHYLLVS** holostius tomentosus latifolius: ex radice tenui & repente, cauliculus tenuis, rotundus, geniculatus, in terram reclinatus prodit, qui statim in ramulos plures palmares, semipalmares, etiam minores subdividitur; quos folia oblonga, latiuscula, quædam subrotunda, oblanuginem aspersam mollia & alba, bina & opposito respondentia, cingunt: flos non est conspectus: Hunc ex horto Pisano & quidem secundo, primum opera D. Wolfhardi Ocymoides tomentosi nomine, accepimus.

X. **CARYOPHYLLVS** holostius tomentosus angustifo-

gustifolius: hic cauliculis est palmo minoribus, erectis, tenuibus, rotundis & parte inferna geniculatis, superiore parte nudis & pene glabris, qui statim in ramulos brevissimos, ex alarum sinu, ex adverso sitos, dividuntur: folia habet oblongiuscula, angustissima, reflexa, ob tomentum mollia & ex viridi albicantia: cauliculus in tres pedicellos, binis foliis sustentatos, eosque oblongos, sed longitudine impares, abit, qui singuli calicem viridem sustinent, cui flos unus, isque albus & quinquefolius insidet: hunc in Granada, ad radicem montis copiose D. Albinus observavit.

Caryophyllus arvensis glaber minimus.

XI. *CARYOPHYLLUS arvensis glaber minimus*: ex radice capillacea rufescente, cauliculus unus vel alter, tenuissimus, geniculatus, pedalis pro-

dit, in summo valde ramosus, ramulis capillo tenuioribus, quorum singuli, singulos flosculos albos, minutissimos, in duos apices abeuntes sustinent: folia habet pauca, longa, angusta. Variat magnitudine, nam & semipalmaris est, paucissimis, capillaceis, brevioribusque foliolis. Illum ex Euganeis collibus habemus: hunc vero Montpelio: & hoc adhuc minus ex sylvis prope thermas Wisbadenfes infra Moguntiam.

XII. *CARYOPHYLLUS saxatilis ericæfolius umbellatis corymbis*: ex radice tenui, contorta, lignosa & reclinata, cauliculi plures, geniculati, rufescentes, semipalmares, attolluntur: ad quorum exortum foliola brevia, angusta, ericæ familia & ad genicula bina brevissima & rigidiuscula: cauliculorum summitatibus, veluti umbellæ ex corymbis compositæ insident, unde flores candidi, ex quatuor, aliquando quinque foliolis constantes, prodeunt. Hic in Galliæ provincia locis saxosis, in monte edito prope Vigan reperitur.

XIII. *CARYOPHYLLUS saxatilis ericæfolius ramosus repens*: hic instar musci elevati per terram repens, ex radice caulem lignosum emittit, in ramos plures, & hos in alios subdivisum, quos foliola exigua ericæ foliis familia cingunt: quorum summitatibus flores copiosi, nivei, magni, elegantissimo spectaculo insident: ex Pyrenæis D. Burferus attulit.

Hunc floribus rubris, sed majoribus, foliisque ad cauliculos longioribus & latioribus, ex Hispania habemus. Uterq; à Caryophyllo muscoso, sive musco florido, diversus est.

XIV. *CARYOPHYLLUS saxatilis siliquosus*: è saxorū fissuris in Hærcyniæ promontoriis, planta perennis erumpit, foliolis ad radicem pluribus bellidis forma, sed multo minoribus, oblongis pediculis donatis, tenuibus, pallide virentibus, inter quæ cauliculi tenues, læves, palmares, in oblongos ramulos divisi, foliis paucis, longis, angustis cincti, prodeunt: ramulorum summis flores candidi, quadrifolii insident, quibus siliquæ strictissimæ, minutissimum semen rufescens continentes, succedunt. Gypsophyti siliquosi nomine, D. Furerus communicavit.

DE ANTIRRHINO.

CAPVT VI.

ANTIRRHINUM saxatile folio serpilli: radice est parua, ramis multis, reflexis, tenuibus, leuiter hirsutis: foliis Serpilli vulgaris forma, sed minoribus: floribus rubris, aliquando pallide cæruleis, pedicellis oblongiusculis infidentibus, forma & magnitudine unum capitulo succedente, Antirrhino arvensi minori similibus. Massiliæ in saxosis prouenit.

DE LINARIA.

CAPVT VII.

Linaria bellidis folio.

LINARIA latifolia Dalmatica magno flore: caulibus est lignosis, rotundis, firmis, cubitum superantibus, in ramos brachiatis, quos folia, præsertim inferiora: unciam lata,

duas longa, pediculis carentia, in apicem acutissimum desinentia, nullo ordine seruato, ambiunt: flores habet Linariæ vulgaris floribus forma similes, sed triplo imò quadruplo maiores, ex luteo rufescentes, aureosue, quibus uascula ut in aliis succedunt. Hanc anno 1594. in horto Montembelgardiacocollegimus, enatam ex femine à Casabona Florentia misso, nomine Linariæ maximæ Dalmaticæ lauri foliis: eandem quoque nomine Linariæ perennis fruticantis Creticæ accepimus.

II. LINARIA Americana paruo flore: ex radice, caules plures sesquicubitales, rotundi, læues; rufescentes, in ramos plures diuisi, exurgunt, quos folia triplo quam in priori angustiora, in exquisitum apicem desinentia, atro uirentia, alternatim nulloque ordine disposita, cingunt: floribus est aureis, iisque longe quam in vulgata minoribus. Hæc an. 1601. Argentinae, in horto D. Saltzmanni creuit.

III. LINARIA latifolia triphylla: caulibus est viridibus; rotundis, striatis, glabris, sesquipalmaribus, in summo brachiatis: foliis ut in Linaria Valentina Clusii, terno, & aduersis inter se petiolis ordine adhærentibus, dispositis, quolibet folio uncia latiore & duabus longiore, tenui, ex glauco virescente, venisternis, ut in plantagine per longitudinem discurrentibus: at in caulis summo, modo terna, modo bina, modo sine ordine sita sunt: extremo ramo ueluti spica oblonga florum Linariæ vulgari similiborum ritu flauo, calcari uero pallide cæruleo. Hanc Linariæ latifoliæ Valentini Clusij nomine D. Doldius misit, cujus in Phytopinace sub Linariæ s. meminimus. An hæc Linaria Cretica latifolia Clusii, in sua historia?

IV. LINARIA capillaceo folio erecta flore odoro: hæc caulibus est cubitalibus, rotundis, ramosis: foliis plurimis, capillaceis, nulloque ordine dispositis: floribus paruis ex cæruleo, alboque mixtis, cujus rictum linea flavescentis distinguit, suauem & subtilem odorem spirantibus: quibus capitula Lino fere similia, minutum semen in pericarpis continentia, succedunt. Planta perennis est, Monspeffuli sponte proueniens: nonnunquam ibidem in muris reperitur: flore vario, coloribus ex albo, cæruleo & luteo mixtis.

In hortis, cultura omnibus sui partibus maior est, duos cubitos superans, & quidè duplex, alteri flo-

ri flos odorator, alteri inodorus: quæ ex radice repente & perenni mire se propagat.

V. LINARIA arvensis cærulea erecta: hæc radice est exili, capillacea, cauliculis palmaribus, foliis capillaceis, sed rarioribus & brevioribus. quam in priore: floribus parvis, violaceis, lini capitulis exiguo semine refertis. Hæc in agris Lusitaniæ flore est cæruleo: at Montspessuli in arvis ad montem Cetum violaceis reperitur.

VI. LINARIÆ aureæ affinis: caule est cubitali, rotundo, lignoso, in ramulos brachiato, quorum summitatibus flores lutei, Senetionis majoris forma, & similiter in pappum abeuntes, insident: folia oblonga, angusta, Kali majoris cochleato semine, foliis & forma & modo dispositis (sed densiora) habet. In Aragoniæ locis desertis. D. Albinus collegit.

LINARIAM bellidis folio, à C. Clusio, Lobelio & aliis sub Linaria odorata, descriptam, sed non recte icone expressam, cum calcaribus careat, figuram veram adponere visum fuit.

DE LINO.

CAPVT VIII.

I. LINUM frutescens subflavum: fruticosum est, caulibus cubitalibus, tenuibus, levibus & ramosis: foliis angustis, brevibus, sine ordine dispositis: floribus in summis cauliculis multis & magnis, subflavis, quinquefoliis, totidem in medio staminibus. Hoc in Granada D. Albinus legit.

II. LINUM sylvestre cæruleum folio acuto: caule est pedali, rotundo, lignoso, statim ad exortum in ramos palmares diviso, quos folia atrovirentia, basi latiore alternatim cingunt, & in

exquisitissimum, & veluti aculeatum mucronem desinunt: ramorum summitatibus, cauliculi multi quasi in umbella dispositi, caules aliquot apicibus donatos sustinent, è quibus flores magni, cærulei, quinquefolii, in medio staminibus donati, prodeunt, quibus ascula subrotunda succedunt. Hoc in saxosis Provinciæ, non longe Massilia provenit.

III. LINUM minimum stellatum: tota plantula duarum, rarius trium unciarum est, radice capilli instar tenui, albicante, cauliculo uno vel altero tenuissimo, foliolis brevibus, in exquisitissimum parvumque apicem desinentibus: inter quæ flosculi parvi, pallide virentes, stellati, ex quinque radiolis, exiguum circulum veluti umbonem cingentibus, compositi. Hoc Montspessuli in Gramuntio & Boutoneto provenit, & ab aliis lingua avis minor, ab aliis Passerina minor saxatilis, dicebatur.

DE HYSSOPO, HYSSOPI FOLIA, SIVE

Gratiola minore, & Thymo.

CAPVT XI.

HYSSOPUS latifolius: caulibus est lignosis, rufescentibus, striatis: foliis triplo quam in vulgari latioribus, striatis: foliis triplo quam in vulgari latioribus, obtusis, in reliquis cum vulgato conveniens. Londino D. Cargillus misit.

2. Addidit & alium, à vulgato solum foliorum colore diversum, qui in hoc atrovirens, in illo vero pallide luteus.

3. Sic & tertium hirsutum, cujus caules & folia, molli lanugine pubescunt.

Hyssopifolia five Gratiola minor.

HYSSOPIFOLIA five *Gratiola minor*: ex radice modo crassiore, modo tenuiore, ac fibrosa albida, caulis exurgit cubitalis, in plures ramulos divisus, subrufus, rotundus, striatus, quem folia Polygoni masculæ æmula cingunt, pallide virentia, alternatim disposita, & pediculis carentia: ex quorum alis flores singuli, oblongis cauliculis inclusi, eleganter cærulei quadrifolii: hos sequuntur vascula oblonga, semina minuta subfusca continentia. Hæc omnis odoris expers est, & pene insipida, licet aliqui nitrosum, alii subdulcem saporem in ea notarint.

Variat foliis: altera est latioribus, quæ altius exurgit: altera angustioribus & oblongis, quæ vix palmaris, Iunio mense florent. Florib. item; nam ex Hispania habemus, quæ flores habet oblongos, forma *Gratiolæ* vulgari similes, qui saturatoris coloris cærulei sunt. Locis humidis & uliginosis nascitur, quamprimum in paludibus

Patavinis & ad portam S. Iustinae & quidem latioribus foliis, legimus: dein circa Monspelium in rivulis, ubi *Anagallidem* aquaticam vocabant: tum in Alfaria non longe Mülhufio, item locis udis: quæ vero foliis angustioribus est, Möspessuli, ad lucum Gramuntium provenit. Hanc videtur notasse Cordus in observ. *Grasse Poley* & Gesn. libel. de coll. stirp. *Gratiolæ minoris* nomine. Camerarius, qui in Franconia observavit: *Hyssopoidem* nominavit, & in Hassia, *Halimum* aquaticum vocari monet: in *Phytopinace* sub *Hyssopifolia* Ioh. Bauhini, & in Matthiolo emaculato sub *Gratiola minore*, figura addita (quam hactenus nullus exhibuit) proposuimus.

THYMUM inodorum: suffrutex est, ob lævem lanuginem, qua pubescit, incanus, caule lignoso, cortice incano, rugoso, vestito, qui in plures ramos palmo minores, recurvos, hique in alios & velut in orbem dispositos, dividitur: quos per intervalla folia brevissima, angustissima, plura simul juncta, inodora & pene insipida, sed astringendi vi prædita, cingunt: cauliculorum summis flores purpurei, forma & dispositione *Thymi* vulgari similes, insident. Hoc in regno Valentia, locis arenosis in litore ad Alicanta, copiose provenit, D. Albino referente.

DE SERPILLO ET POLIO.

CAPVT X.

SERPILLUM latifolium hirsutum: tota planta sob mollem lanuginem, qua pubescit, præsertim caulibus, incana est: cauliculis donatur frequentibus, tenuibus, longis, recurvis: qui foliis subrotundis, pediculis oblongis, binis ex adverso nascentibus, cinguntur: cauliculorum summis capita flosculorum purpurascantium, ut in vulgari, insident. Hoc sæpius locis aridioribus apud nos reperitur.

POLIUM latifolium incanum Creticum: & hæc planta tota, tomento albo, molli, tecta est, habens caules pedales, rotundos, in ramos palmares, hosq; in breviores subdivisos, quos folia subrotunda crenata, instar *Alfines* *hederule* folio, vel *Chamedryos*, crassa, rugosa, bina ex adverso nascentia, inferne candida, superne ex viridi flavescencia, quæ masticata pene insipida (in sicca planta) & non secus ac si tomentum dentibus contereretur sensum præbent: flores non vidimus. Hoc ex Creta ab Honorio Belli, nomine *Polii* *platiphylli* *Cydoniensis*, accepimus.

Ocimum latifolium maculatum.

inordinate disposita, potissimum cauliculi partem summam ambientia, vulgaris Origani odore. Hoc circa Aureliam Gallorum copiose reperitur.

OCIMUM latifolium maculatum, sub latifolio à Cæsalpino, Basilici Indici vel potius Hispanici nomine, à Camerario exhibitum: cum ejus figuram hætenus apud Herbarios non viderim, non abs re fore judicavi, si his adderetur.

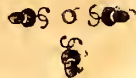
DE MENTHA ET CALAMENTHA.

CAPVT XII.

I. MENTHA rotundifolia minor, seu flore globofo: caule est pedali, anguloso, rufescente, hirsuto, aliquando incana lanugine cincto: quem folia ex rotunditate oblongata, mollia, hirsuta, per marginem crenata, subtus incana, superne atrovirentia, bina semper sibi mutuo opposita, ambiunt: ex foliorum alis, nonnunquam ramuli prodeunt, quibus flores, veluti in capitulum globosum collecti, purpurescentes insident: tota planta gravis odoris est. In scrobibus humentibus & riguis, secus fossas aquarum reperitur.

II. MENTHA radice geniculata: ex radice modice crassa, geniculata, fibris distincta, caulis exurgit cubitalis, quadratus, tactu aliquantum, asper, quem foia oblonga, Menthae spicatae similia, parique modo disposita, mollia, nigricantia, nonnihil rugosa, in ambitu serrata, ambiunt: flores habet in spica oblonga, galericulatos, ut in Mentha Cattaria, dilute purpurescentes: quibus vascula succedunt, semen rotundum, quod tritum aromatici odoris est, ut & tota planta continens. Hanc & Menthae tuberosae &

Nepetae angustifoliae odoratae nomine, accepimus.

DE PULEGIO ET ORIGANO.

CAPVT XI.

PULEGIUM foliis nummulariae: ex horto Patavino D. Heyl ante undecim annos attulit, hujus ramum tenuem, palmarem, quasi geniculatum, quem folia & singulis geniculis bina, tenuia, instar Nummulariae rotunda, sed sextuplo minora, pedicellis donata, & ex adverso sibi respondentia, cingunt, & floribus ex albo caeruleis, caulem verticillatim ambientibus subjiciuntur. Hoc odore vulgari multo est gratiore.

ORIGANUM sylvestre humile: ex radice lignosa, rufescente, fibrosa, cauliculus communiter unus, rotundus, rufus & asper, unciarum sex vel septem, exurgit: qui in summo in ramulos plures dividuntur, hique flores, umbellae forma ex caeruleo purpureoque mixtos, sustinent: folia habet parva oblonga, subhirsuta, compacta &

Mentha Cattaria minor.

III. MENTHA Cattaria minor: caulem habet cubitalem, quadrangulum, geniculatū, in multos ramos, & hos in alios, divisum: quos folia oblonga acuminata, in profundas crenas veluti lacinias divisa, odore quam in vulgari vehementiore quidem, sed suaviore, ramulorum extremis flores pallidi, vulgaris forma insident, quibus calices exigui, semen nigrum subrotundum continent, succedunt: quod Iunio & Iulio, in horto floruit, semine Patavio ex horto Bembiano, Nepetellæ nomine misso. Hanc à Cattaria tenuifolia Clusii, quæ folia habet angusta, leviterque crenata, tota; incana est, diversam facimus, utriusque figuram in Theatro exhibituri.

IV. MENTHA Cattaria minor alpina: hæc caule est pedali, anguloso, rufescente & ramoso: foliis priore quadruplo minoribus, Nepetæ vulgaris forma respondentibus, quasi triangulis, subcanis, ferratis, floribus pallidis, galericulatis, ve-

luti in spica dispositis & prioribus similibus. Hæc in montosis circa Neapolim Italiæ provenit, unde semen Nepetæ alpinae nomine, ab Imperato accepimus.

CALAMENTA vulgaris flore exiguo: caules habet pedales, angulosos, lanugine asperfos, & veluti geniculatos, unde folia bina, subrotunda, atrovirentia, hirsuta, sibi mutuo opposita prodeunt, ex quorum alis, majore caulis parte, pedicelli gemini, hirsuti efferuntur, flosculos minutos, vulgaris forma similes & colore nonnihil purpurascens, sustinentes: quibus semen exiguum nigricans succedit. Hæc in Sabaudia inter monasterium & Ayme, locis acclivibus, Iulio florens, collecta.

DE MARRUBIO.

CAPVT XIII.

I. MARRUBIUM palustre hirsutum tenuius laciniatum: caulem habet cubitalem, quadrangulum, leviter hirsutum, quem folia dura, hirsuta incana & aspera, Scabiosæ montanæ calidarum regionum modo, ad costam mediam, in plures oblongas, angustas, acuminatas, & crenatas lacinias divisa, ambiunt: flores parvi, albicantes, ex calicibus asperiusculis prodeuntes, caulem verticillatim, ut in Marrubio palustri vulgaris glabro, cingunt. Hoc locis humidioribus in Austria reperitur, unde Sideritis 2. Matthioli nomine, accepimus.

II. MARRUBIUM album villosum: cauliculos edit pedales, lignosos, rotundos, albos, villosos, in ramulos divisos: folia sunt subrotunda, parva, crassa, per ambitum crenata, ob tomentum album inferius adpositum, Gnaphalii instar mollia superius rugosa & nigricantia: flosculi, ut in vulgari, caulem verticillatim ambiunt. Hoc in agris Lutetianis collegimus.

III. MARRUBIUM album crispum: & hoc cauliculis est lignosis, rotundis, albis, sed foliis minoribus, crispis, crenatis, utraque parte crenatis, nec ita tomentosis: flosculi subcandidi in ungentibus conceptaculis caulem per intervalla verticillatim ambiunt. Hoc à D. Neudorffero accepimus.

DE LAMIO.

CAPVT XIV.

LAMIUM peregrinum Scutellaria dictū: radice est urticæ simili, flavescens, obliqua & fibrosa,

brofa, à qua primo vere exurgit caulis fingularis, rectus, quadratus, genicular^s, hirsutus, & cubitalis, quem folia ambiunt, per genicula bina, oblonga, hirsutiae leui incana & mollia, profunde incisa, obscure virentia, petiolis oblongis, hirsutis, & mollibus, donata: ad quorum exortum, circa caulis medium, utrinque; ramuli palmares prodeunt: in quorum, ut & caulis summo, folia angusta, parva, acuminata, non ferrata, floribus subjiuntur: flores in oblonga spica, ut in Horminio luteo dispositi, purpurei sunt, rarius albi, oblongi, Lamii modo galericulati, erecti, longa cervice donati, aliquando bini, aliquando etiam simplices, ex uno pericarpio, galeam militarem imitante, producantur: floribus delapsis, semina quatuor rotunda, dura, verrucosa, observantur. Hoc in Calabria, potissimum montosis copiose provenire D. Vorstius significavit: in Campoclarensum collibus, & Aequicolorum montibus sylvestris, locis humentibus, & saxosis D. Columna notavit. Ex horto Patavino Scutellariae nomine primo habuimus, & in Phytopin. sub Teucro simili Scutellaria (quia tunc summitas tantum fuerat conspecta) descripsimus: & quia vulgo in Calabria, Scutellariam dici, D. Vorstius monuerat, qui tamen ad Horminum aliquod sylvestre referendum putabat. At postmodum doctiss. Columna, qui medium inter Horminum & Lamium censuit, à singulari & privata fructus five pericarpium forma, militaris galeae iconem exprimente, Cassidam appellavit: quia hujus fructus rotundi sunt & compressi, hirsutiae crassa, asperginosa, viscosa & odora, manus insciente, dum virent, obfisi: quorum pars anterior in acutum producitur, fissuram habens oris specie, & desuper veluti in fronte limbum elevatum sui proportionem magnam, elatum veluti diadema, aut crista obliqua, qua ornari videtur, ut in militum galeis.

DE SIDERITIDE.

CAPVT XV.

SIDERITIS foliis oblongis glabris caules habet quadrangulos, cubitales, velut geniculatos, in quorum summitate rarissimi pili conspiciuntur: folia tenuia, pallide virentia, penitus glabra, bina semper ex adverso nascentia, quorum inferiora, tres uncias longa, unam lata, minimeque serrata sunt: flores, forma quidem Sideritidis vulgarissimae floribus respondent, sed longiores & majores, galeati & albi, è calicibus asperiusculis prodeuntes, ad foliorum exortum, ab

imo fere ad summum caulem verticillatim ambiunt: quibus semen parvum, nigrum, inaequale, in vasculis plantaginis, succedit. Hanc Heidelbergae Sprengerus senior, ex horto suo misit.

II. SIDERITIS alsine trixaginis folio: haec radicem habet parvam, fibris capillatam: caulem pedalem, quadrangulum, subhirsutum, qui mox ad exortum in ramos dispergitur, hinc in alios, in terram reclinatos, quemadmodum in Alsine trixaginis folio, quae tamen multo major est: folia habet rara, dictae Alsines forma, per ambitum serrata, sed majora: ad foliorum exortum, flores subcaerulei, oblongi, è calicibus asperiusculis prodeunt, quibus semen parvum subrotundum succedit. Haec circa Argentinam reperitur.

DE EUPHRASIA.

CAPVT XVI.

EUPHRASIA lutea radice squamata: radice est velut bulbosa, alba, ex quatuor crassiusculis squamis coagmentata, caule pedali, aliquando palmari, laevi, cavo, ramoso; ramulis ex alarum cavis prodeuntibus: quem folia bina, petiolis carentia, basi sua situ adverso cingunt, Alsine trixaginis foliis forma similia, sed acutiora: flores lutei, Euphrasiae floribus respondent: quibus succedit semen nigrum, rotundum, in apice exiguum desinens, quod geminum parvo petiolo insidet. Haec montosis asperis & humidis gaudet: hancque primum anno 1606. ex Bienensum Helvetiorum alpibus habuimus: dein non longe ab Einsidlen: tum ex Pyrenaeis: tandem D. Burserus ex superiore Austria, ex Blauenstein prope oppidum Hallstadt natam, transmisit.

II. EUPHRASIA purpurea minor: radicem habet lignosam, parvam, nigricantem, in tenues fibras divisam: caulem palmarem (altiore non vidimus, sed minorem duarum triumve unciarum) quadratum, rubentem, leviter hirsutum, aliquando simplicem, aliquando statim ad exortum in duos, rarius plures, parvos ramulos divisum, quae folia pauca, crassa, hirsuta, rotunda fere & bina, in crenas profundas, inferiora quidem quam minora, in ternas, superiora vero in quinque senasve divisa, sua basi cingunt: flores è foliorum sinu, aliquando à medio caule, aliquando tanquam ex spica comae, ex utriculis; velut oblongo calice, prodeunt bini, galericulati, ut purpureascentes (candidos aliqui notant) quibus semen oblongum, angulosum, candicans, in utriculis succedit. Haec

in pratis collium Italiæ frequens est, ita ut quibusdam locis, tapetem purpureum humum ornare videatur: hæc in via Romana, etiam Romæ in monte Testaceo provenit: passim etiam in Castilia, maxime circa Escorial, reperitur. Amara est, & monente doctissimo Columna à pharmacopæis pro Euphrasia altera Matthioli usurpatur. Hanc cum primum collegissemus, Brunellam Italicam nominavimus, hocq; nomine ante viginti quatuor annos in Phytopinace descripsimus: Ulysses Aldroand. Euphrasiæ speciem, ostendenti nominavit: & Columna, Eufragium tertiam sive mediam vocat.

DE MELAMPYRO.

CAPVT XVII.

Scrophularia flore luteo.

MELAMPYRUM luteum linariæ folio: radice est candida, fibrosa, caule pedali, rotundo, atrorubente, in ramos plures palmo minores, matremque superantes, non ta-

men æquali & contrario situ positos, diviso: folia sunt oblonga, linariæ foliis angustiora, ex quorū sinu folia alia breviora & angustiora prodeunt: in caulis summo, spica oblonga, ex pinnatis cristatisve & ob crenas exasperatis ac subrotundis foliis composita, unde flores pallide lutei, oblongi, concavi, hiantes, antrorsum exproreæti, prodeunt: semen in siliquis foliaceis oblongum, nigricans continetur. In sylvis nostris montosis, & in Muteto monte, Majo Iunioq; florens reperitur. Linopyron forte dici possit.

DE SCROPHULARIA.

CAPVT XVIII.

I. SCROPHULARIA flore luteo: ex radice crassa, nigra, fibrosa scrophylis carète, caules plures exurgunt cubitales & sesquicubitales, quadranguli, subrubentes, leviter hirsuti, mollive lanugine pubescentes & cani: folia habet ad radicem per terram sparsa, uncias quinque vel sex longa, similiterque lata, subrotunda, ob pilos brevissimos aspersos, mollia, longissimis pediculis donata, & profunde crenata: at quæ caulem cingunt minora sunt, binis semper ex opposito respondentibus: ex foliorum sinibus, ab imo fere ad summum, utrinque prodit pediculus unus, uncias tres longus, lævis & nudus, qui in alios breviores subdividitur, uno alterove brevi folio divisioni subiecto: his, quasi corymbi plures insident, ex quibus singulis flos orbiculatus, luteus, in breves lacinias divisus, una cum staminibus aliquot oblongis prodit: capitula subrotunda, Scrophulariæ vulgaris majora acuminata succedunt, quorum acumini filamentum capreoli instar insidet, & hic semina minuta nigra includuntur, Majo & Iunio floruit, semen Autumno maturuit, Hanc à D. Doldio primum accepimus, & velut indictâ censentes, breviter in Phytopinace, & Matthiolo, figura addita, descripsimus: nunc vero plenius, cum eam annis aliquot in horto coluerimus: quam postmodum doctissim. Columna Scrophulariæ montanæ maximæ nomine descripsit & in valle Campoclarensium atque etiam supra Matesium umbrosis Septentrionalibus nivosis invenit, & à C. Clusio in Pannonicis, pro Lamio Pannonico descriptum censet: sane, notæ aliquot à Clusio Lamio suo Pannonico 2. exotico tributæ, nostræ conveniunt: non desunt tamen, quæ in nostra observare non est (ut nec figura cum nostra convenit) nisi

visi forte cultura, varietatem hanc causerit, quamvis & ipse solum in horto observavit.

II. SCROPHULARIA: foliis laciniatis: hæc caule est crasso, striato, subrubente, & lævi: foliis arovirentibus, lævibus, tenuibus, longis pediculis donatis, inferioribus, palmaribus, instar foliorum Raphani, in lacinias quinque oblongas crenatas divisas, ex quorum sinibus folia minora, etiam laciniata prodeunt: at folia in caulibus summitate non vidimus: flore est magno, elegantissimo, croceo inferiore parte galerae, intrinsecus rubro: plura non licet, quia solum ramum, nomine Scrophulariae Hispanicae non scriptae, à D. Gillenio Cassellis accepimus: An forte Scrophularia Indica, cujus capitula quadruplo maiore esse, quam in vulgari, in Phytopinace monuimus.

DE PSEUDOSTACHYDE.

CAPVT XIX.

I. PSEUDOSTACHYS Cretica: è radice lignosa, caules quadrati, cubitales, tomento albo vestiti exeunt: folia cinericea, molliter hirsuta, oblonga, quæ ad radicem una cum pediculo oblongo palmum superant, latitudine unciam non æquantia, pene inodora, vel saltem odore aliis suaviore: at quæ floribus subjiciuntur & caulem ambiunt, brevia sunt & angusta, pediculis carentia, è singulis articulis bina sibi mutuo opposita, duriuscula: flores purpurei, ex verticillis aculeatis caulem cingentibus, prodeunt: semen rotundum est & nigricans. Hæc pro Marrubio Cretico sata fuit.

II. PSEUDOSTACHYS alpina: à radice dura, rufescente, in fibras crassas & longas divisa, folia plura, hirsuta prodeunt, Hormino similia, sed tenuiora, uncias tres lata, quatuor longa, longis pediculis, molli lanugine albicantibus, donata, per ambitum crenata, non nihil odorem gravem spirantia, inter quæ caules sesquicubitales, quadranguli, cannulati, geniculis distincti & hirsuti, efferuntur, qui foliis rugosis, asperis, prioribus longioribus circumdantur: ad quorum exortum, sæpe utrinque ramulus unus semipalmaris, etiam palmaris egreditur: flores circa summa genicula verticillati, galericulati, ex albo rubentes, ex utriculis asperiusculis, in quibus semen rotundum nigrum continetur, prodeunt.

Hanc Iulio mense florentem in altissimo monte Wasserfalli dicto, aliquoties observavimus.

Eandem, cubitos duos superantem, foliis multo majoribus, minime gravi odore molestam (quæ culturae adscribimus) Marrubii nomine, ex horto Friderici Meyeri Argentina accepimus.

DE SALVIA.

CAPVT XX.

I. SALVIA folio serrato: hæc à vulgari foliis Spotissimum differt, quæ in hac latiora, rotundiora, tenuiora, manifestis per marginem ferris donata, & suaviori odore prædita: quædam etiam uncias quatuor longa, tres vero lata: in reliquis cum vulgari convenit: hanc D. Cargillus ex Anglia misit.

II. SALVIA folio subrotundo: hæc caule est etiam quadrato, villosa, foliis rotundis, ad Violariæ, vel Aristolochiæ rotundæ folia accedentibus, at in acumen finientibus, scabris, vulgari magis candicantibus, & tenuibus: quam Schmalcaldio à pharmacopæo accepimus.

III. SALVIA lanuginosa angustifolia: caule est rotundo, crasso, lignoso, ob candidam lanuginem, molli, cubitali, ramoso: foliis candidis, angustis, brevibus, semunciam latis, duas longis, densis & scabris, odore Tanaceti: floribus in caulibus summo quasi in spica, Lamii floribus similibus, purpurascens, è quorum medio stamina oblonga efferuntur: hanc D. Neudorfferus communicavit.

DE SCORODOTI.

CAPVT XXI.

SCORODOTIS Cretica: radicem habet magnam sperennem, caule quadrangulum, striatum, villosum: folia per terram in orbem sparsa, alba sunt, tomentosa, subrotunda, rugosa, crassa, Mentastro similia, per ambitum serrata, flores verticillati, pallidi, Stachydis forma, quibus vascula, semen nigrum, rotundum, includentia, succedunt. Hanc ab Honorio Belli ex Creta, unà cum seminibus Scorodoniae Creticæ nomine accepimus, & sub Stachyde Cretica in Phytopinace descripsimus: sed cum in horto ex semine enatam diligentius perpendissemus, & in vivente, ut in Scordio, Allii odorem notassemus,

ad Scordotim Plinii accedere censuimus : cujus nomine in Creta, apud quos ubiq; inter saxa, fecus vias, & ad agrorum margines provenit, Seplastia-rij pro Scordio promiscue utuntur, monente Bello, & Pona in suo Baldo referente.

DE HORMINO.

CAPVT XXII.

Horminum Syriacum.

I. **H**ORMINUM Syriacum : planta est Sclareæ forma, caulibus cubitum superantibus, quadrangulis, levissime hirsutis, in alas divisis : foliis inferioribus palmum longis, latis, subsperis, sinuosis, superioribus angustis, oblongis, lævioribus ; flores albi sunt, galericulati, florum Sclareæ forma : semen vasculis inclusum, parvum est & compressum, rubris costis donatum, cinereum, nigris lineis sine ordine conspersum, quod sub lingua ut Ocymi, semen lentescit, & inodorum est. At planta, quæ facile ex semine nascitur, cum flores producit, odore quam Colis Iovis gratiore est,

& Ocymum nonnihil æmularur. Hujus semen Bisfarmar nomine D. Bernhardus Paludanus, cum Patavium ex Syria anno 1378. rediisset, communicavit. Bisennas Camerarius in suo horto nominavit : at sunt qui Aman quoque vocitent.

II. **HORMINUM** angustifolium laciniatum : caule est quadrato, pedali, hirsuto, rarius ramoso : foliis paucis, nonnihil hirsutis, pollicem latis, uncias tres longis, aliquando sinuosis, aliquando, potissimum inferioribus, in profundas lacinias divisis : floribus albis, parvis, verticillatim caulem ambientibus, spicam oblongam & inflexam efformantibus quibus decedentibus, semen nigrum succedit. Hoc Monspeffuli, foliis Scolopendriæ modo divisis, legimus : at Helmstadio, Hormini Cre- tici albi nomine, D. Sigfridus misit.

III. **HORMINUM** minus album Betonicæ facie : ex radice lignosa, fibrosa, nigricante, cauliculus unus, aliquando geminus, palmo minor, rotundus, villosus oritur : foliis est paucis, ad radicem rotundis, crassis, lanuginosis, crenatis & longis pediculis donatis : in caulis medio bina, Betonicæ foliis æmula, sed crassiora & breviora, basi caulem ambientia, & capitulo duo minima subijciuntur : flores sunt albi, Betonicæ forma velut in spica congesti : In montibus Pyrænæis Hispaniam versus, D. Burserus legit.

DE VERBASCO.

CAPVT XXIII.

VERBASCO foliis rotundis flore blattariæ : caulibus est cubitalibus, viridibus, rotundis, striatis, leviter villosis, nec ramosis : foliis inferioribus oblongis, reliquis omnibus subrotundis, parvis, caulem basi sua alternatim amplexantibus, inferne incanis, superne nigricantibus, ad quorum fere singulorum exortum, duo minora adjiciuntur, ex quorum sinu pediculi, unus, duo, tres, rarius quatuor, prodeunt, quibus singulis, flos unicus, luteus, parvus, ex quinque foliis compositus insidet, cujus medio, stamina aliquot purpurea, quasi ex caliculo, ut in Blattaria, emergentia insident : huic vasculum, semen minutum, rotundum continens succedit. Hoc in horto Ioh. Haintzmanni Pharmacopœi nostri defuncti crevit.

DE ÆTHIOPIDE.

CAPVT XXIV.

ÆTHIOPIS laciniato folio: hæc foliis est pedem longis, uncias quinque vel sex latis, in acumen desinentibus, mollibus, alba lanugine pubescentibus, in multas lacinias profundas, acutas, easque crenatas divisas, per terram sparsis: caule quadrangulo, lanuginoso, in ramulos distributo: quem folia parva basi sua complectuntur: flores candidi, per intervalla ordine digesti, Lamij floribus forma & magnitudine similes: semen rotundum, nigrum, geminum, in pericarpio continetur: ante plures annos in horto coluimus.

DE SANICULA MONTANA.

CAPVT XXV.

I. SANICULA montana minor: radice est crassiuscula, multis fibris capillaribus donata, & à lateribus propaggines agente, foliis per terram sparsis ex rotunditate oblongis per ambitum incisis, aliquantulum hirsutis: inter quæ cauliculi (sæpius unus) semipalmares, etiam minores, rarius altiores, nullis, vel certe paucis pilis cincti, in summitate in exiguos ramulos divisi: singulis ramis flosculi albi, quinquefolii, punctati, staminibus in medio insident: quibus capitulum, exiguo nigroque semine plenum, succedit. Variat: nam vel folia magna, subrotunda, vel parva & oblonga

existunt: in Helvetiorum alpibus provenit, An apud Clusium, Saniculæ montanæ alterius speciei secunda.

III SANICULA alpina minima pilosa: plantula est duarum circiter unciarum, radiculam habens exiguam, ramulos unciales per terram sparsos, foliola breviter, angusta, incana, nonnihil pilosa, plura, stellæ in modum disposita: flosculi sunt oblongi, lutei, pro ratione plantæ magni, qui singuli singulis pedicellis, minutissimis, è fimbriato obtusore calice prodeuntes insident. Hæc in summitate Ventosi montis & Pyrenæis reperitur.

DE DIGITALI.

CAPVT XXVI.

DIGITALIS angustifolia luteo parvo flore: huic folia sunt angusta, unciam lata, binas ternasve longa, utraque parte virore splendens: caulem habet simplicem, cubitalem, rectum, rotundum, lævem, à medio sursum versus floribus compluribus ornatum, qui ab una caulis parte supra se invicem dispositi, deorsum pendunt, lutei, oblongi, concavi, forma Campanulam, vel Dactyliothecam, referentes, ore diviso, per margines hirsuto, staminibus intus luteis: quos vascula rotunda, in pilum desinentia, semen exiguum continentia, succedunt: hæc in monte Baldo provenit, & an ad Ephemerum Dioscoridis referri possit, considerandum.

LIBER SEPTIMVS.

DE LYSIMACHIA.

CAPVT I.

LYSIMACHIA hirsuta siliquosa parvo flore: hæc duplex est, major & minor. Major caule est bicubitali, rotundo, hirsuto, concavo, in ramos brachiato: foliis oblongis, angustis, leviter crenatis. hirsutis, lanugine incanis & mollibus: in summis virgis, siliquæ strictissimæ & longæ, quarum extremitatibus flores purpurei, parvi & quadrifolij insident: at in ipsis siliquis, semina exigua; subrufa, candida lanugine implicata, continentur. Apud nos in arenosis ad Wiesam, æstate floret.

II. Minor, ex radice tenui, fibrosa, caulem unum vel alterum, pedalem, lanuginosum protrudit, solaq; caulis, foliorum & siliquarum brevitate, à priore differt: quam & in Italia legimus.

III. LYSIMACHIA Chamænerion dicta alpina: ex radice fibrosa, cauliculi rotundi, superne albicantes, palmares, nonnunquam pedales exurgunt, foliis duplicibus cincti: aliis Rorismarini forma, sed brevioribus & angustioribus, nullo ordine dispositis: aliis brevissimis, iisq; vel prædictis interjectis, vel ex eorum sinu prodeuntibus: cauliculorum summis, flores, longis pedicellis subcæruleis, vel candicantibus insident, elegantes, purpureo cærulei, vel albo cærulei, quadrifolij, satis magni, quibus foliola quatuor brevia & viridia, subjiciuntur, & ex eorum medio stamina aliquot exurgunt: siliquæ longæ, angustæ, semen minutum cum lanugine continent, succedunt. In alpihus Helveticorum provenit.

DE VERONICA.

CAPVT II.

I. **V**ERONICA alpina bellidis folio hirsuta: radice est per terram transversim repente, fibris oblongis nigricantibus donata:

cauliculo semipalmari, vel paulo altiore, tenui, hirsuto, duro, flexili, reclinato: cujus folia ad radicem plura, Bellidis cæruleæ foliis forma respondent, parva, subrotunda, atrovirentia, hirsuta & crassa, in cauliculo pauca, binis ex opposito sitis: cauliculorum summitatibus flosculi cærulei, quasi in umbella, ex parvis hirsutis caliculis prodeuntes, quaternis, quinifve foliolis & staminulis binis cum stylo compositi, insident: semen vero in vasculis brevibus compressis, ex medio veluti umbone stylo prodeunte, continetur: Hanc in Helvetiorum alpihus reperimus.

Eandem, sed minorem, sine nomine, F. Greg. de Regio Capuccinus, ex montibus Tyrolensibus, ut & D. Burserus majorem, ex Pyrenæis, misit.

DE TEUCRIO.

CAPVT III.

TEUERIUM alpinum inodorum magno flore: radice alba, oblonga & capillacea, per terræ superficiem repit: cauliculos aliquot habet, lignosos, rufescentes, hirsutos, nonnunquam in alas divisos, semipalmares & in terram reclinatos, foliis subrotundis, parvis, quorum maximum, ne minimi digiti unguem adæquat, hirsutis, rugosis, & crenatis; foliis salviæ sylvestris superioribus forma respondentibus, cinctos: in cauliculorum summitatibus, flores quasi in spicam congesti, qui magni, purpureo cærulei, galeculati: semen non vidimus. Ex monte majore S. Bernhardi, & Augusta vale.

Helvetiorum, D. Burserus attulit.

Chamædrys spinosa.

DE CHAMÆDRY.

CAPVT IV.

I. CHAMÆDRYS spinosa: planta est palmaris & sesqui palmaris, rarissime cubitalis, molli lanugine incana & hirsuta: cauliculis quadratis, geniculatis, virgultis hinc inde sparsis: foliis oblongis, subrotundis, aliquibus laciniatis, at plerisque leviter serratis, summis tamen integris: flores ex caliculis lanuginosis, Chamædryos forma, ex flavo rufescentes, ex foliorum alis prodeunt, unde & aculei bini, aliquando plures, modo breviores, modo longiores, exurgunt: aliquando ex geniculis unum virgultum prodit, cujus summitati spina subtilissima insidet: semen rotundum, subnigrum, caliculis inclusum, floribus succedit. Patavio ex horto Bembiano accepimus, in Phytopinace & Matthiolo descriptimus.

M. CHAMÆDRYS Austriaca foliis tenuissimelaciniatis: caule est lignoso, rotundo, hispito, pedali in ramos brachiato, foliis nonnihil pilosis & rigidiusculis, in angustas lacinias divisiss: floribus subcæruleis, in spica oblonga dispositis, quos capitula subrotunda, bifida, feminum minutissimorum conceptacula sequuntur. Ex Austria D. Agerius attulit.

III. CHAMÆDRYS Hispanica, foliis tenuissime divisiss: hæc caule est priore multo teneriore, rotundo, leviter piloso, geniculis pluribus distincto: foliis brevioribus angustiusque divisiss, & ad singula caulis genicula, junctis; at cauliculus in tenuissimorum & parvorum foliorum quasi cespitem absumitur, & ad summum geniculum, in duos pedicellos triunciales, foliis nudos, dividitur: quibus flosculi parvi, stylo oblongo donati, insident: plura non licet: ex Hispania D. Albinus attulit.

IV. CHAMÆDRYS alpina minima hirsuta: ex radice capillacea, ramulus tenuissimus (modo bini ternive) duarum triumve ad summum unciam, prodit: foliola ad radicem exigua, subrotunda, hirsuta, crenata & crassiuscula, in ramulis nulla, qui in pedicellos absumuntur, hinc singuli flosculum cæruleum sustinent: ex cujus medio stylus muscæ proboscidi fere similis, prominens: vascula exigua plana & compressa, ut in Chamædry sylvestri, floribus succedunt. In jugis alpinum Helveticarum & Tyrolensium, ut & Baldi summitatibus reperitur.

V. CHAMÆDRYS spuria minor angustifolia: hæc radice est nigricante, lignosa & fibrosa: ramulis plurimis in terram reflexis, palmaribus, rotundis, rufescentibus, nonnihil pilosis, rigidis, duris, & in ramulos plures subdivisiss: foliis ad radicem nonnunquam oblongis, latiusculis, obtusis, minime crenatis: reliquis vero ad cauliculos brevibus, angustis, crenatis & in apicem desinentibus: flores habet copiosos, in spica oblonga dispositos modo pallide cæruleos, quadrifolios, laminulis & stylo donatos: quibus ut sylvestri, semen minutum in parvis thecis succedit.

Æstate floret in agris nostris siccoribus & incultis, copiose circa Balneum Brugglingen occurrit.

DE ALSINE.

CAPVT V.

N. **A**LSINE palustris minor serpillifolia : radiculam habet parvam, capillarem, cauliculum nodosum reflexum : à quo fibræ exiguæ ut in Serpillo prodeunt, terræ figuratur: hic in cauliculos plures, oblongos, repentes, divisus, foliis serpilli forma, sed multo minoribus, & quidem binis contrario situ vestiuntur : foliorum aliis parvi flosculi insident, quibus vasculum utrinque unum eo quo in Glauce modo, semen minutum continens, succedit. Hæc locis palustribus provenit.

II. ALSINE palustris minor folio oblongo : & hæc radice est tenui, oblonga, capillaceis fibris prædita, cauliculis frequentibus, tenuibus, humifusis, & subinde ad internodia fibris sese firmanibus : foliis oblongis, angustis, pallidis, binis ex adverso nascentibus : flosculis parvis, racemi modo junctis & tenuissimis pedicellis insidentibus, quibus semen minutum succedit. Hanc Portulacæ aquaticæ nomine, D. Sigfridus Helmstadio misit.

III. ALSINE alpina glabra: ex radice albida, oblonga, fibris capillata, cauliculi plures, iiq; palmares, tenues, læves, rotundi & geniculati, in ramulos aliquot, hique in alios divisi, prodeunt : qui foliis pallide virentibus. Lini forma, sed brevioribus & acutis, binis ex adverso sitis, cinguntur: flores plures albi, staminibus aliquot donati, pedicellis insidentes, ex caliculis prodeunt, capitulis minuto semine refertis, succedentibus. Hæc locis saxosis humidis gaudet, quod copiose circa balneum Sultzbergense in Marchionatu superiore observavimus : verum ex Rhetorum alpibus monte Spliegel, radice lignosiore, totaq; planta omnibus partibus minore & semipalmaris, habemus.

IV. ALSINE alpina junceo folio: planta est ad palmi altitudinē accedens, cujus cauliculus statim à radice in duos, hq; in alios ramulos breviores dividuntur, inter quos unus vel alter semipalmaris, exurgit, in summitate florum unū sustinens vel is uno alterove pediculo donatur, & cuilibet unus, isq; albus, quinq; folius, satis magnus: ex calice prodiens, insidet : foliis est capillaceis, viridib, rigidis & inordinate disposti-

tis. Hæc Julio florens in Helveticis & Genensium montibus reperitur.

V. ALSINE minor Androsaces alterius Matthioli facie: radiculam habet oblongam, tenuem, rufescentem, circa quam foliola multa per terram sparsa, parva, oblonga, oris crenatis, inter quæ cauliculi plures, nudi, nonnihil pilosi, inæquales, duas, tres, etiā quatuor uncias alti, summo fastigio quasi umbella, ex octo, decem, duodecim pedicellis composita, insidet: quorum singuli flosculum parvum album ex pericarpio prodeunt, sustinet. In arenosis provenit; prope pagum Marfersen quarto ab urbe Herbipoli miliari, D. Burserus, collegit.

VI. ALSINE yerna Androsaces capitulis: plantula est subhirsuta unciarum trium, ad cujus radiculam simplicem & brevem, foliola Burfæ pastoris minimæ loculo oblongo, dictæ, similima, orbiculatim per terram sparsa sunt: ramulos habet tenuissimos, biunciales, nudos, reflexos, circa quorum medium quasi corolla quinq; minutissimorum foliolorum, unde pedicelli quaterni, aut plures emergunt, & singuli caliculum exiguum, quinq; apicib. donatum, è cujus medietate flosculus parvus albus emergit : hæc planitie Northusanæ alumna, D. Furero monente.

VII. ALSINE alpina minima glabra : plantula est flosculis elegantissimis placens, ex cujus radice rufescente, in fibras oblongas abeunte cauliculi plures in terram reclinati, foliolis multis prioribus similibus, sed glabris vestiti, prodeunt, ex quibus pedicelli unciales, rarius triunciales, nudi efferuntur, qui in summo in duos, tres, & plures petiolos dividuntur, & singuli flosculum elegantem, stellatum, quadrifolium, punctulis insignitum, album vel etiam purpurascens, ex caliculo emergentem, sustinent. In Helvetiorum montibus, ut monte Frasto & ad Thermas Fabarias, æstate florens, reperitur.

VIII. ALSINE nodosa Germanica: ad radicem fibrosam, albam, folia plura, oblongiuscula, pilo tenuiora & viridia, aliquando velut cespitem constituentia : cauliculi tenuissimi sunt, glabri, modo erecti, modo reclinati : aliquando palmares, nonnunquam vix duarum, triumve unciarum, geniculati, vel nodosi: ad quemlibet nodū, foliola exigua, unde & ramuli prodeunt, in quorum summitatibus flosculi plures, albi, quin-

quefolii, ab aliis quinq; foliolis viridibus sustentati, singuli singulis pedicellis insident. Hæc cum in arenosis proveniat, ab aliquibus Arenaria vocatur, quo nomine etiam ex Scotia, D. Cargillus: ex Lusatia, sine nomine, D. Francus misit.

IX. ALSINE Spergulæ facie, sive Spergula minor subcæruleo flosculo: radice nititur oblonga, simplici, parum capillata & albicante: cauliculis est multis, uncias tres quatuorve longis, in terram reflexis, geniculatis: geniculis singulis, bina foliola brevia, in cana, lata basi undiq; cingentia, adponuntur: ex quorum sinu folia alia oblonga, angusta, viridia, incerto numero prodeunt, ut & pedicelli, quibus singulis, singuli flores subcærulei, vel purpureocærulei, aliquando striati, insident: quibus, ut in Spergula, vascula orbiculata minurum semen continentia, succedunt. Apud nos ad semitas reperitur, maxime inter novam domum & arcem Orlingen.

DE ANAGALLIDE.

CAPVT VI.

ANAGALLIS aquatica angustifolia scutellata: radicem habet rufam, per terram repentem & fibrosam: caules cubitales, striatos, læves, geniculatos: folia ad singula genicula semper bina, pediculis carentia, situ ad verso sita, angustissima, acuminata, duas tresve uncias lata: ex foliorum pene omnium sinu, pediculi prodeunt palmares, etiam breviores, sursum spectantes & capreolorum modo se intorquentes, quibus utrinq; pedicelli, alii absq; ordine adpositi, qui flosculos parvos Asine forma trifolios ex albo purpurascens sustinent: his thecæ sive scutellæ geminæ, ex quarum medio filamentum prodit, semen continent, succedunt. In locis paludosis & fossulis Helvetiæ, Lusatiæ: sic circa Francofurtum ad Oderam, Viennam quoque reperitur.

DE ECHIO.

CAPVT VII.

ECHIUM Hispanicum flore calcari donato: radicem habet lignosam, fibrosam, cortice ad rufum vergente tectam, à qua cauliculi plures, alii palmares, alii breviores, rotundi, non-

nihil villosi humum versus reclinati prodeunt, qui foliis rarioribus, brevibus Veronicæ alpinæ similib. crassiusculis & asperiusculis cinguntur: flores in cauliculorum summis cærulei, oblongi, cavi, calcare ut Linaria donati, ex hirsuto brevique calice prodeutes, ex uno folio compositi, at in summitate in laciniis quaternas divisi, quibus delapsis in conceptaculis semen oblongiusculum, durum, rugosum, ut in Echio vulgari, succedit. Hoc in Granadæ montibus, D. Albinus collegit.

II. ECHIUM Scorpioides minus flosculis luteis: hoc cauliculis est tenuibus, reflexis, hirsutis & semipalmaribus, foliis paucis & quidem inferioribus oblongis longoque pediculo donatis, pilosis: cauliculorum fastigia, una cum florum rudimentis, caudæ scorpionum instar recurvantur, hisque sensim sese explicantibus, flosculi exigui, lutei, aureive, quinque folii, sese offerunt. Monspelii in muris humidis horti Dei, D. Burserus legit.

DE CYNOGLOSSO.

CAPVT VIII.

CYNOGLOSSUM sempervirens: caulem habet cinæqualem, striatum, levi hirsutie asperum, cavum, cubitoque; altiore: folia, quæ non incana, sed semper atrovirentia, acuminata, palmum longa, unciam vel sesquiunciam lata, parte superna lævia, inferiore aspera, nervo satis crasso, per longitudinem æqualiter delato, basi caulem ambiunt: & ex eorum alis, rami palmares, & longiores exurgunt, quorum summum fastigium, Heliotropii majoris instar reflectitur & sustinet flores, forma vulgaris similes, sed minores & rubentes, staminulis donatos: quibus lappulæ vulgaris similes, semen, ex quo deciduo se propagat, continent, succedunt. Tota planta canitie sive albedine & odore gravi (quæ in vulgari) destituitur: Aprili & Majo floret: in montibus umbrosis. Alsatiæ Lotharingiam versus; ut circa Rappersvivilam & circa Masmunster frater p. m. Joh. Bauhinus reperit, in hortum Montembelgardiacum ante annos 26.

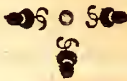
transtulit.

*Consolida media alpina.**Bellis alpina major rigido folio.*

DE CONSOLIDA MEDIA.

CAPUT X.

CONSOLIDA media alpina: radice est fibrosa, caule pedali, quadrato, striato, leviter hirsuto, inani, foliis paucis, oblongis, longoq; pediculo donatis, angustis, crassis, asperis, per ambitum crenatis, binis caulem ambientibus, & ex adverso respondentibus: flores cærulei veluti in spica, caulis summo insident: in Baldo monte Italiæ reperitur.

DE BELLIDE.

CAPUT XI.

I. BELLIS alpina major rigido folio: ex radice nigra, repete, ab una parte fibras spargete, & lignosa, caulis rotundus, striatus, cubito altior exurgit, circa que folia pediculis carentia, quinque vel sex uncias longa, vix unciam lata, rigida, partim obtusa, partim ex rotunditate acuminata, per circumferentiam profunde crenata, nulloq; ordine disposita: in caulis summo flos unicus, Bellidis vulgaris majoris flore major, medio luteus, foliis albis discum cingentibus, cui semen oblongum, ut in vulgari, succedit: in monte Baldo provenit.

II. BELLIS alpina minor: ex radice cauliculus unius, vel alter levis, semipalmaris incurv' prodit, que cingunt folia rigidiuscula, angusta, brevia, p er

Bellis montana major folio acuto.

mo flos unicus, parvus, disco luteo & foliis albis eum cingentibus. Monspessuli versus Vigan.

V. *BELLIS* maritima foliis Agerati: plantula est palmo minor, ad cujus radicem parvam, albam, cauliculus pilis levissimis asperus, in binos ternosve tenuissimos ramulos dividitur, quorum unus sex, alii tres uncias non excedunt; ad quorum partem inferiorem pauca & parva foliola, Agerati foliorum instar, per margines crenata, superiore & majore caulicorum parte foliis carente; singulis unicum florem, qui parvus, disco viridi, foliolis albis ultra viginti cincto, sustentibus. Hæc copiose in insulis Stechadibus in arenosis provenit, unde D. Burferus attulit.

BELLIS spinosa duplex est: alia folio Agerati, quam Lobelius in parte secunda adversariorum descripsit: alia forma Bellidis cæruleæ, cujus descriptionem subjiciemus.

VI. *BELLIS* spinosa flore globoso: hæc tota fere facie Bellidem cæruleam, Globulariam dictam refert, cujus ad radicem folia plura sunt, parva, rigida, crenata, & cuilibet crenæ aculeus insidet: cauliculo est palmari atrovirente, quem folia oblonga, angusta, non crenata, sed in aculeum abeuntia, inordinate basi sua vestiunt, cujus summitati capitulum rotundum, cæruleum, Globulariæ capitulo majus, multis flosculis ut in succisa hirsutum: hanc copiose, pluribus simul cespitem constituentibus, in Granadæ montibus, D. Albinus observavit.

VII. *BELLIS* hortensis pediculo folioso: hæc à communi hortensi in eo tantum differt, quod pediculus, qui leviter hirsutus, foliolis oblongis, subrotundis, duobus, aut tribus longe distantibus cingatur, & flori folia quina subjiciantur: in hortis reperitur.

per ambitum profundis & asperiusculis crenis donata: cauliculo summo, flos unicus, magnus, disco luteo, aliquando purpurascēte, foliis albis multis cincto, insidet. In alpibus Helvetiorum provenit, ut in Valesia supra Gemme, & supra Thermas Fabarias: aliquando tota plantula, vix uncias duas, superat.

III. *BELLIS* montana major folio acuto: hæc cauliculo est Bellide prima brevioris, foliis brevioribus, duplo triplove angustioribus, levius crenatis, nec rigidis, in acumen exquisitum desinentibus, flore primæ simili, sed minore: in montibus Euganeis collecta.

IV. *BELLIS* montana folio obtuso crenato, radicem habet lignosam, fibrosam, caulem unum, tenuem levem & pedalem, folia angusta, longissimis pediculis donata, per marginem crenata, obtusa, in tres apices desinentia: in caulis sum-

Gnaphalium roseum.

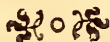
Gnaphalium roseum hortense.

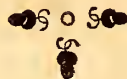
DE GNAPHALIO.

CAPUT XII.

I. **G**NAPHALIUM roseum: plantula est exigua, tomentosa, incana, vix unciam superans: radicula simplici, capillacea, rufescente, cauliculo semunciali, parvis tomentosis & conglobatis foliis donato, flosculo roseo, disco flavescente. Monspeffuli ad pedem montis Ceti & Massiliæ in saxosis reperitur.

II. **G**NAPHALIUM roseum hortense: ex semine minuto, in horto provenit planta tota incana, tomento molli, radice tenui, capillacea, quatuor unciarum, ex qua aliquando plures, quandoque pauciores ramuli triunciales, reclinati, foliis subrotundis cincti, quorum summitatibus flos rosæ modo expansus, disco luteo, etiam aureo, foliis ut in ramulis undique sustentatus, elegantis spectaculo insidet.

Helichryson Orientale.

DE HELICHRYSO.

CAPVT XIII.

HELICHRYSON Orientale: caule est rotundo, lanuginoso, pedali, foliis oblongis, angustis, lanuginosis & ob tomentum crassis & incanis, iisque ad radicem oblongam, nigricante cortice tectam, pluribus: caulis in summo in plures pediculos unciales, incanos divitur: quibus singulis flos rotundus, rarius oblongus, quasi ex plurimis squamis compositus, quintuplo quam in vulgari, quæ Stæchæ citrina dicitur, major, flavus & splens. An hæc Chryfocome Dioscoridis l. 4. c. 55. & Plin. lib. 21. c. 5. Chrysites, nostro enim corymbi auri fulgore splendent: quod Comæ aureæ primum, dein ex Creta ab Honorio Belli, Elichrysi Orientalis nomine, accepimus. Simile, sed caule cubitali, foliisque latiori-

Helichryso fyl. similis.

bus, minusq; lanuginosis, umbella multo latioribus, floribusque minoribus & pallidioribus, Helichrysi Cretici appellatione, ex horto nobiliss. Contareni habemus.

HELICHRYSO sylvestri flore oblongo similis: caule est sesquipalmari, rotundo, lanugine candidissima vestito, in ramulos aliquot inæquales, palmo breviores brachiato: foliis Stæchadi citrinæ alterius inodoræ similibus, latioribus tamen, aliquibus leviter sinuatis, sesquiuncialibus, inferne incanis & tomentosis, superne virentibus: ramuli in pediculos tenues, nudos, uncias quatuor longos, abeunt; quorum summitatibus capitulum unicum, squamosum, cum flore insidet, qui in pappum brevem, ut in Elichryso sylvestri angustifolio, abit. In montibus Italiæ prope Terracinum, provenit.

DE CONYZA.

CAPVT XIV.

I. **C**ONYZA cærulea alpina major: hæc ex radice lignosa, rufescente, caulem crassum, pilis asperum, palmarem, mox in ternos ramulos. & horum aliqui in pediculos divisum, protrudit: circa quem folia pauca, hirsuta & aspera, crassa, uncias tres, quatuorve longa, uncia angustiora, nervis aliquot distincta: singulis pediculis flos unicus, cæruleus, Conyzæ cæruleæ vulgari similis, & similiter in pappum evanesens: hæc in monte S. Bernhardi provenit.

II. **C**ONYZA cærulea alpina minor: plantula est semipalmaris, aliquando minor, lævis, rarus, nonnihil pilosa, radice nigricante, fibrosa, cauliculo rotundo, tenui, unicum florem cæruleum, illius quidem flori forma similem, sed triplo minorem, multis apicibus donatum. & in pappum abeuntem, sustinente: foliola habet ad radicem plura, angusta, triuncialia, pediculis donata, pallide virentia; at quæ caulem basi sua cingunt, breviora sunt: hæc in monte Gotthardo reperitur.

III. **C**ONYZA aquatica Asteris flore aureo: caule est cubitali, rotundo, hirsuto, geniculato, in plures ramos brachiato, qui foliis tres, quatuorve uncias longis, semunciam latis, villosis, per

marginem & hispidis, & crenis rigidioribus exasperatis, cingitur: flores magni Asteris forma, aurei, singuli singulis pediculis insident. discum enim aureum folia plurime, & angustissima aurei coloris cingunt, at aliorum more in pappum avolant. Hanc in Valesia prope Sedunum ad aquas, D. Burserus legit: non tamen Conyza palustris serratifolia, quam alii consolidam palustrem vocant, censenda est.

DE ASTERE.

CAPVT XV.

ASTER hirsutus Austriacus cæruleus magno flore: caule est rotundo, hirsutie aspero, pedali, in unum alterumve ramum brachiato, foliis latis, subrotundis, per marginem nonnihil exasperatis & in apicem rigidiorum desinentibus, rigidis, crassis, hirsutie levi exasperatis & scabris, cincto: cujus summo flos magnus infidet, ejusq; orbem pallidum, folia multa, tenuia, oblonga, pallide cærulea, ambiunt, qui maturus similiter in pappum abit. Hic licet in Austria circa Cremsam reperiat, attamen cum Astere montano cæruleo magno flore, qui etiam in Austriacarum alpium jugis (imo & Helvetiarum, ut in Iura) oritur, confundi non debet.

Verbena nodiflora.

DE VERBENA.

CAPVT XVI.

VERBENA nodiflora: ex radice tenui, fibris capillata, caulis tenuis, quadratus, geniculatus, glaber, in terram reflexus & sequipalmaris, prodit, quem folia, ad geniculum bina, aduerso situ, ungue non multum longiora, per extremum crenata & acuminata, cingunt: ex quolibet pene geniculo, & ramulus foliis aliquot cinctus, & pedicellus nudus, duas tresve uncias longus, exurgit: hicque capitulum subrotundum squamatum sustinet, unde flosculi Verbenæ vulgari similes exeunt, semenque paruum, ut in vulgari, succedit. Hanc Neapoli una cum semine, ab Imperato accepimus.

DE SCABIOSA.

CAPVT XVII.

I. SCABIOSA peregrina rubra: ex radice annua, scaulis bicubitalis, ramosus, parte inferiore leviter hirsutus exurgit: folia tenuia, ad radicem Rapæ forma laciniata, subrotunda, longis pediculis subhirsutis donata, & per ambitum serrata, ad ramulos superiores, oblonga, angusta & integra: pediculis pedilibus & palmariibus lævibus & maiore parte nudis, & quidem singulis flos unicus atrorubens, Scabiosæ globulariæ majoris forma, oblongis filamentis puncto albo notatis, donatus, suavis odoris, insidet: huic capitulum oblongum, rufum, oblongis filamentis, ut in Caryophyllata vulgari exasperatum, & semen stellatum succedit. Hæc ex semine Scabiosæ Hispanicæ rubræ nomine misso (ut in Phytopinace monuimus) æstate in horto floruit: & à Clusio Scabiosa Indica nominatur.

Hanc, sed foliis in tenuiores lacinias dissectis, floreque minore & nigro, ex horto Patavino, D. Peckius, nomine Scabiosæ nigræ odore Zibethi, attulit.

II. SCABIOSA folio Sinapi sylvestris: caule est cubitali, striato, in ramos palmo longiores brachiato, qui ex foliorum alis, ubi pili paucissimi, prodeunt: foliis glabris, forma Sinapi sylvestris modo, ad nervum usque laciniatis, & sparsim crenatis, inferioribus subrotundis: flores rubentes, mediæ magnitudinis, & singuli cauliculorum summis insident. Neapoli ex horto Imperati habemus.

Q3

III. SCA-

Scabiosa prolifera.

III. SCABIOSA prolifera foliis Gingidij: Scabiosa prolifera duplex est: altera foliis in latiores lacinias divisis à Lobelio & Clusio proposita, cujus figura addita, de qua sermo non est. Altera foliis est tenuius incisus, ad modum foliorum Gingidii, quod Visnaga dicitur: quæ caule est cubitali, viridi, striato, geniculato, folia utrinque ad geniculum triuncialia, ex quorum alis ramu-

li aliquot trium quatuorve unciarum, exurgunt: at major caulis pars, nudus & nonnihil asper est, cujus summo, flos purpureocæruleus insidet, & ad hujus latera plures cauliculi modo unciales, modo palmares & glabri, minores quidem in orbem funduntur, at majores florem superantes eriguntur, singulis flosculum ejusdem coloris, ex filamentis compositum, sustinentibus; quibus folia fœniculacea subjiciuntur: semina aliorum modo succedunt. Utramque D. Doldius Norinberga misit: illa tamé, Patavij inter dumeta, circa Thermas D. Virginis, etiam observata.

IV. SCABIOSA montana dentis leonis folio: caule est sesquipedali, viridi, rotundo, striato, levi & cavo, superiore parte nudo: foliis latiore basi caulem amplexantibus, paucis, lævibus, crassis, inferioribus obtusis, & parum crenatis: superioribus ad modum foliorum dentis leonis, in binas ternasve lacinias divisis & acuminatis, per oras crenatis, uncias sex longis, & duas circa folii medium latis, per quod nervus excurrit: caulibus summum, quem duo folia, fere ut in Dipfaco complectuntur, flores aliquot subcærulei, pedicellis hirsutis, inæqualibus insidentes, exornant. Hæc Monspessuli, in monte Calcaris reperitur.

V. SCABIOSA stellata minima: plantula est, trium quatuorve unciarum, levi hirsutie canescens, radice simplici, cauliculo ut & foliis binuncialibus, angustis, in parvas & profundas lacinias divisis: cauliculi summo, capitulum rotundum, ex cauliculis paleaceis compositum, insidet, flores subcæruleos, parvos continens, quibus exiccatis in cauliculorum medio stella parva conspicitur, à qua filamenta capillacea, oblonga, rufa, quinque numero extra cauliculum producuntur. Hanc in Provincia locis incultis observavimus, & à Scabiosa minore Hispanica Clusij, quam in litore Veneto notavimus, diversam facimus.

Scabiosa argentea angustifolia.

VI. SCABIOSA argentea angustifolia: ex radice lignosa, caules bini, terni, sesquipalmes, rotundi, incani, parum reflexi, exurgunt: circa radicem folia quatuor aut quinque unciarum longa, angusta, graminea, albicantia, & argenti colorem referentia, inordinate disposita, in superna caulis parte nulla: caulis unicum discum orbiculatum planum, molli lanugine incanum sustinet, qui plures flores cæruleos, vel pallidos, aliarum forma continet: quibus cauliculi membranacei, etiam stellati cum staminibus, sed quam in priore brevioribus, semen continent, succedunt. In monte Sumano prope Vicentiam provenit.

DE IACEA.

CAPVT XVIII.

I. IACEA nigra angustifolia, vel Lithospermi arvensis, foliis: radice est nigricante, in fibras

aliquot divisa, caule pedali, rarius cubitali, rotundo, aspero, in alas inæquales diviso: quem folia incana, angusta, brevia, rigidiuscula & aspera, Anchusæ sive Lithospermi arvensis similia, alternatim sua basi cingunt: cauliculorum summis capitulum squamatum, & nonnihil asperum, aliarum Iacearum forma, sed minus, insidet, ex quo flos multis exiguis, oblongis foliolis, pallide rubentibus, vel ex purpura candicantibus, prodit, cui semen exiguum, nigrum succedit. Hanc passim Monspessuli & Patavii observavimus.

2. Huic & altera similis, sed caule molli tomento vestito, & foliis incanis, mollibus & longioribus.

II. IACEA integrifolia humilis: hæc cauliculis est pedalibus, rotundis, alba lanugine hispida & terram versus reflexis: foliis unciarum latis, duas longis, nec laciniatis, nec crenatis, sed integris, lanugine, præsertim per marginem, pubescentibus & subasperis, basi sua cauliculum ambientibus; in cujus summo, capitulum ex multis squamis imbricatim dispositis, constans: ex quo flos Iaceæ vulgari similis, subpurpurascens, ex foliolis oblongis, in filamenta aliquot divisus, compositus, prodit. In Austria ad S. Hippolytum provenit, unde Iaceæ Austriacæ repentis nomine, D. Burserus misit.

III. IACEA capite longis aculeis spinoso: tota planta subincana, brevibus & rigidulis pilis hirsuta: radicem habet fibris crassioribus implexam, fragilem, candidam, sed membrana subfusca tectam: caulem cubito altiore, rotundum, incanum, asperum, in ramulos inæquales divisum: folia prima & tenella, pilis densioribus albidioribus, mollioribusque stipantur, reliqua vero oblonga, uncias duas lata, crassa, rigida, per ambitum profundius crenata, nonnunquam ad pediculum laciniata, per quæ fibræ crassiores albæ ranscurrunt: caulis summitati, capitulum squamosum ex pluribus squamis, etiam triginta numero compositum, & in conum pini æmulum compactum, insidet, quarum apices in spinas oblongas, rectas, subflavas & rigidas desinunt, & squamarum ora, firmis pilis albescentibus, tanquã setis undique circumdata sunt: inter quas flos multis foliis oblongis, laciniatis & candicantibus emergit, cui semen Cnico simile, sed vulga-

vulgaris majus, succedit. Hæc à lacea montana echinato capite Clusii diversa est, & à D. Doldio missa fuit.

IV. IACEA laciniato Sonchi folio, sive Iacea latifolia purpurea capitulo spinoso: radice est recta, fragili, fibrosa, membrana subfusca tecta. & si plures caules protrudat, brachiata, sapore subausteriusculo, ex insipido ad amariuscum tendente: caulis ut plurimum rectus, hirsutus, brevibus, densisque villis seu lanugine, potissimum parte inferiore, refertus, qui ob capitulorum gravitatem, humum versus reflectitur, & in summo in aliquot ramulos dividitur. Folia primum prodeuntia variant, sunt enim rotunda, oblongo pediculo donata, dein magis magisque sinuata, tandem vero in lacinias (quæ ad exortum inferiorum minora sunt) inæquales dividuntur: sunt etiam rigida & dura, adeo ut complicata cum quodam pene crepitu frangantur, brevissima & duriuscula lanugine, potissimum superiora & ad exortum, tecta. Cauliculorum summis capitula spinosa, ex squamis compacta, initio viridia, mox ad apicem purpurascencia, insident: ex squamis spinæ septem pulchro ordine, stellam dimidiatam referentes, exeunt, quarum media cæteris latior & longior, in minuto capitulo rubens, paulo post vero pallens. Flos ex capitulo tarde prorumpit, qui elegantis purpuræ & inodorus, cujus filiola fistulæ sunt oblongæ, superius amplo & laciniato rictu præditæ, inferius angustæ, quæ ad exortum coloris albi, sed paulatim versus fastigium in rubrum sese mutante: omnes autem stamina clavata sustinent, clava ex purpureo seu violaceo prorsus nigricante, in summo alba puncta habente, & staminum pediculis, ubi ex fistula prorumpunt albis existentibus. Semen, Cyani semen refert, oblongum, angustum, & cinereum est. Hanc Centaurii marini nomine, D. Doldius misit.

Eandem sed palmo minorem, foliis parvis, rigidis, parum laciniatis, & per marginem crenis rigidis exasperatis, Cyani marini nomine, à D. Neudorffero ex Italia habemus.

V. IACEA montana incana aspera capitulis hispidis: radice est lignosa, in longas fibras divisa & rufescente: cauliculo palmari, rotundo, lanuginoso: foliis asperis, ad radicem pluribus, incanis hispidis, parum laciniatis, angustis, uncias quatuor longis, reliquis vero, in profundas

Iacea montana candidissima.

& rigidas crenas divisas, basi que sua caulem amplexantibus; qui aliquando in ramulos dividitur, quorum singuli capitulum parvum, ex squamis hispidis compositum, sustinent, earum enim cuspides exterius reflexæ, in tenuissima filamenta desinunt: flores vulgari similes, sed multo minores. Monspefuli in monte Calcaris provenit.

VI. IACEA montana incana laciniata capitulo hispido: ex radice caulis palmo major, rotundus, molli lanugine canescens, exurgit, circa quem folia pediculis oblongis incanis donata, laciniata & subrotunda, tactuque mollia: capitulum parvum & priori simile, eodemque in loco proveniens.

VII. IACEA montana candidissima Stæbe foliis: hæc ex radice crassa lignosa, caulem profert palmarem, nonnunquã cubitalẽ, angulosum, striatũ, molli & incana lanugine vestitũ: folia habet ad radicem multa per terram sparsa, palmaria lata,

lata, Stræbes instar laciniata, molli lanugine incana & superiora molli tomento, quasi farina aspersa, mollia & alba sunt: cauliculis summis flores singuli laceæ vulgari similes insident, qui ex capitulis squarrosis prodeunt: in montibus prope Capuam provenit.

VIII. IACEA tomentosa capitulo spinoso: tota planta, quasi farina aspersa floret, albescit, & à radice, caulis pede minor, statim in alas plures divisus, exurgit: folia habet brevia, angusta, in petiola tria, quina, septena, subrotunda divisa: cauliculis, capitula parva, ex squamis multis in aculeos acutos & rufescentes abeuntibus, composita: flos non fuit conspectus: in Murena Hispaniæ, D. Albinus legit.

IX. IACEA Babylonica: ex horto clariff. Contareni, hoc nomine folium accepimus, quod primo intuitu Acanthium aliquod referre videtur: hoc longitudine cubitum æquat: in medio, latitudine palmum superat, non nihil incanum, tactu asperum, cujus tota circumferentia veluti minimis aculeis exasperatur: ad exortum laciniæ acutas trium quatuorve unciarum longas, obtinet: hinc ex rotunditate sensim angustatur & in apicem abit, cujus summo brevissimus aculeus insidet: per ipsius medium, costa elevata, non nihil hispida fertur, à qua plures nervi in latera excurrunt. Plura non licet.

TRAGOPOGON.

CAPVT XIX.

I. TRAGOPOGON folio sinuato: radice est oblonga, lacteo succo manante, caule gracili, striato, pedalis altitudinis, raris foliis alternatim septo, quæ oblonga: non multum palmo breviora, at angusta, sinibus brevioribus, & quasi ferratis exasperata, pallideque virentia: caulis summo flos insidet pallide luteus, magnus, Tragopogo vulgari similis, ex calice magno apicibus acutis donato prodiens, quo marcido, semen oblongum, in materia villosa alba latitans, succedit: Monspeffuli legimus.

II. TRAGOPOGON tenuissime laciniatum: radice est oblonga, crassiuscula, fibris carente, rufescente & lacte turgente: ad quam folia plura oblonga, angustissima, acuminata, & in plures angustissimas laciniæ divisa: caule est cubito non multum brevior rotundo, lævi, striato, non nihil folioso, in alatos brachiato: singulis flos unus, magnus & pallidus insidet, cui semen oblongum,

scabrum, crista pilosa in summo præditum, & calici oblongo inclusum, succedit. Et hoc Monspeffuli observavimus.

PERFOLIATA.

CAPVT XX.

I. PERFOLIATA alpina latifolia minor: radice est unica, rufescente, paucissimis fibris capillata: cujus caulis gracilis, teres, glaber, cavus, cubito altior, in ramulos, quasi in umbella dispositos distribuitur, quem folia glabra, venosa, sesquiunciam lata, Vaccariæ foliis similia basilata medium amplectuntur: in cauliculis fastigiis umbellæ, una cum foliolis exiguis, flosculis tenuibus subluteis, quibus semen oblongiusculum, nigricans, angulosum, succedit. Hæc in Helvetiorum alpidibus reperitur.

II. PERFOLIATA alpina angustifolia major, sive folio anguloso: radicem habet unicam, oblongam, rotundam, crassam, nigricante cortice rectam, minime capillatam, ex qua prodeunt folia plura, pallide virentia, glabra, pedem longa, unciam vel sesquiunciam lata, longis pediculis donata: at folia caulem amplectentia angulosa sunt & acuminata, rarius bina, hederæ modo angulosa ex opposito sita: caulis rotundus est, teres, glaber, cavus, sesquicubitalis, quasi foliorum basin penetrans: cujus summo quina folia, lata, in orbem disposita insident, eo modo quo in Tithymalo, unde pediculi seni, septeni, longitudine impares prodeunt, quibus una cum foliis pinnis, rotundis, flores parvi ex luteo rufescentes insident: Semen non vidimus: in Pyrenæis, non longe Narbona, D. Burserus legit.

III. PERFOLIATA alpina angustifolia media: hæc à præcedenti sola magnitudine & foliorum angustia differt, quæ pro Perfoliata longifolia Dalechampii, in historia Lugdunensi picta videtur, & ex monte Gotthardo habemus.

IV. PERFOLIATA alpina angustifolia minor: hæc radice est rufescente, ad quam folia multa, atrovirentia, graminea, semipalmaria: caulem habet unum, aliquando geminum, pedalem, rotundum, glabrum, quem folia pauca acuminata, basi sua latiore ambiunt, in cujus summitate veluti umbella, ut in vulgari Perfoliata, ex qua ramuli emergunt, flores rufescentes, cum seminibus sustinentes. Hanc ex Sumano monte, & Valesianorum alpibus, habemus. Verum cum Perfoliata alpina gramineo folio, sive Bupleuro angustifolia

gustifolio alpino, quod in Baldo provenit, confundi non debet.

V. *PERFOLIATA* alpina angustifolia minima: plantula est semipalmaris, inter *Perfoliatam* & *Bupleuron media*, radice tenui rufescente & serpente, fibris capillaceis terræ affixa: ex qua folia oblonga, angustissima, pluribus lobis progerminant: inter quæ cauliculi efferuntur tenuissimi, glabri, uncias quatuor alti, in ramulos binos & hi in minores quasi ex umbella minima prodeuntes, divisi; quos folium unum vel alterum basi latiore cingit, & flosculi exigui flavi insident. In summis Pyrenæorum jugis reperitur.

VI. *PERFOLIATA* minor ramis inflexis: hæc foliis est vulgari paulo longioribus: brevioribus tamen quam in montana, caulem habet racemosam reclinatum, & velut per terram sparsum, flores luteos: annua est instar vulgaris sive arvensis, in quo ab alpina differt: hanc apud Ioan. Bauhinum fratrem p.m. vidimus, quam ex horto Stutgardiano habuit.

Gentaurium minus spicatum album.

CENTAURIUM.

CAPVT XXI.

C*ENTAURIUM* minus spicatum album: ex radice parva, alba, fibrosa, caulis exurgit, mox in duos palmares & semipalmares striatos, hique in alios divisi: folia sunt parva, pediculis carentia, quorum prima lata, subrotunda, superiora angusta, acuminata, quandoque bina adverso situ caulem amplexantia: flores oblongi, albi, ab imo sursum per caulem sparsi, singuli, ut plurimum, ex una caulis parte sibi invicem succedentes, ex cauliculis foliosis prodeunt, ea forma qua non patentem in figura exprimitur, patentem enim sculptor non recte expressit: his siliquæ, ut in vulgari, semen minutum continent, succedunt. In montibus Euganeis Patavinorum, & hinc inde circa Monspelium reperitur, ut in nostro Matthiolo monuimus.

ASCYRON ET HYPERICUM.

CAPVT XXII.

A*SCYRON* magno flore: hoc *Ascyro* vulgari, sive *Hyperico dumetorum* simile, caule sesquicubitali, rotundo, glabro, rufescente, quem folia pallide virentia & inferne albidiora, unciam longa, semunciam lata, subrotunda, bina semper situ adverso cingunt: in caulis summo, flores calice viridi sustentati, pallide lutei, magni, quintuplo vulgari majores, ex quinque foliis uncialibus compositi, è quorum umbilico staminula plura, flava, velut puncto notata, exurgunt: siliquas & semina non vidimus. In Pyrenæis D. Burserus hoc, quemadmodum & subsequens, legit.

HYPERICUM numulariæ folio: radicem habet oblongam, tenuem, paucis fibellis capillatam, ex qua cauliculi tenues, rufescentes, palmares efferuntur, quos folia parva, rotunda, nummo similia, bina adverso situ & æquali distantia locata cingunt, quæ superne atrovirentia, inferius alba, aliquando punctis vel maculis rubris notata, conspiciuntur: cauliculorum summis flores pallide lutei satis magni, plurimis staminulis donati, insident.

(S): (S)

POLYGONUM.

CAPVT XXIII.

I. POLYGONUM saxatile: hujus radix tenuis, lignosa tamen, fibris capillata & alba est: ramulis multis oblongis & crebro geniculatis serpit: circa quos folia subrotunda, unciam longa, semunciam lata, superne virentia, at inferius albicantia, quasi polline aspersa, quæ sensim minora redduntur: à geniculis flosculi exigui, ut in vulgari, pallide rubentes exeunt, quos semina triangularia sequuntur. Hoc inter saxorum fissuras, ad arcium editissimarum radices, ut in petris ardis Waldenburgenfis Basileensium, & in vicinis observavimus.

II. POLYGONUM Creticum thymi folio: herba est supina, humique procumbens, cauliculis, sive viticulis, palmaribus, ramosis, hinc inde sparsis: flosculis parvis albicantibus, pluribus simul quasi in nodo junctis, quibus foliolum Thymi forma, modo unum, modo bina, ternave, magnitudine imparia adponuntur: semen pusillum ac copiosum succedit. Hoc Polygoni Cretici nomine, D. Gillenius misit.

III. POLYGONUM littoreum minus flosculis spadiceo albicantibus: ex radice candicante, tenui, oblongiuscula, prodeunt viticuli plurimi, tenerimi, per terram sparsi, ramosi & dodrantales, foliolis oblongis, angustis & albicantibus alternatim cincti, ad radicem vero longioribus & biuncialibus: viticulorum summitaribus flosculi plures minutissimi, intus albi, foris spadicei insident, quibus semina minutissima & copiosissima, ut singuli coliculi eo turgeant, succedunt: hinc ad Millegranum referri potest. Hoc apud nos, in arenosis ad Wiesam flumen, autumnò florens reperitur, quod Polygoni *ποικιλανθέριον* nomine, Northusio, apud quos in fabulosis reperitur, D. Furerus misit: idem, sed sine nomine, ex inferiore Lusatia, ubi locis arenosis, in ripa fluminis Nissæ provenit, à D. Franco accepimus.

IV. POLYGONUM minus lentifolium: plantula est tota virens, parva, supina, humiq; procumbens, ex cujus radice simplici, in altum descendente, cauliculi plures, impares longitudine, crebris internodiis geniculati, exiguis foliis subrotundis, lenticularibus adnatis, prodeunt: flosculi in cauliculorum summis minimi, albican-

tes, vel pallide virentes plures simul juncti & semen pusillum observatur.

Cum Anthyllide Valentina Clusij, quæ tota subrubens est, longe minoribus foliis, & copiosioribus flosculis ex albo purpurascens, iisque non solum in cauliculorum summis sitis, confundi non debet. Hoc in Hispaniæ montibus prope Escorial D. Albinus invenit: quod tamen ante annos triginta novem Monspeffuli in incultis, sed aliquantum minus, collegimus.

DE SEDO.

CAPVT XXIV.

I. SEDUM tridactylites alpinum majus: radicem habet tenuem capillaceam, cauliculū semipalmarem, purpurascens, nonnihil pilosum, in ramulos plures tenues & fragiles divisum: folia ad radicem tenuia & mollia, lata (in ramulis minuta) in tres lacinias primum, & in alias, divisa: flores in ramulorum summis albi, quinquefolii, totidem staminibus donati, quibus capitula subrotunda, longiuscula, minutissimum semen continentia, succedunt. Hoc ex Baldo habemus, & saxifragæ albæ petreæ nomine, Pona in suo Baldo exhibuit: idem præterito anno D. Furerus, nomine Dactyliobotani sive Saxifragæ petreæ sempervirentis misit, quod in ea Harcyniæ parte, qua Buda fluvius officinas Rubelandicas alluit, totos scopulos obvolvere scribit.

2. Simile, sed foliis latioribus, & in ternas primum profundas lacinias divisis, & in his in minora & tenuiora segmenta sectis: caulibus pedibus, floribus pallide luteis, in humidis montium Pyrenæorum natum, habemus.

3. Aliud cauliculo rotundo, semipalmari, pilis levissimis aspersis, foliis parvis, crassiusculis & eo modo quo folia Sedi tridactylidis in tectis proventis, incisa sunt, etiam divisis, totumq; cauliculum alternatim basi sua cingentibus, qui in summitate in ramulos dividitur, & singuli flosculum candidum, sed minorem sustinent, capitulaq; ut in præcedenti, succedunt. Sedi dactyli nomine, ex Taurero Austriæ, D. Bürserus misit.

II. SEDUM tridactylites alpinum minus: ad radicem parvam, repentem & nigricantem, folia plura exigua, viridia, simul cōpacta, superne in crenas profundas, binas, communiter ternas, rarius

plures, diviso: ex quorum medio, cauliculus unus vel alter, tenuis, aliquando divisus, paucis & exiguis foliolis cinctus, trium quatuorve unciarum exurgit, cui flosculi terni, quaternive pallidi, quinquefolii, multis staminibus donati, singuli singulis pedicellis insident: hic calices parvi, semen minutum continent, succedunt. Hoc in monte Lupi & Calcaris, in eorundem rupibus collegimus: ex humidis Gotthardi montis & Pyrenæis quoque habemus.

III. *SEDUM* montanum ericoides: ramis est palmaribus, lentis, flexibilibus, dense geniculatis, per terram sparsis, quos folia brevia, crassiuscula, Ericæ forma, vestiunt, & hi in plures alios, duarum triumve unciarum, & etiam breviores dividuntur, hique foliola frequentia, sibi fere incumbentia & rotundiora habent: in singulorum summitatibus velut ex squamoso calice flos satis magnus purpurascens, ex quatuor aliquando quinque foliis, & aliquot in medio staminibus compositus, insidet: quid flori succedat, non constat. Hoc ex horto Dei dicto, habemus: & cum Lobellii Sedo minimo arborecente vermiculato, plurimum affinitatis habet.

IV. *SEDUM* alpinum ericoides cæruleum: ex præruptis jugis, ac saxis humidis propendet, radicem habens oblongam, fibrosam, rufam, ramos plures, foliolis quam in priore brevioribus, crassis, cinereis, velut in Sanamunda 2. Clusii, sive Erica Alexandrina compactis, cinctos: singulis cauliculis uncialibus, foliaceis, flos magnus, cæruleus, quadrifolius, aliquot staminulis brevibus donatus, insidet. Hoc, cum ann. 1579, Martio mense, per Rhetia alpes iter faceremus, è rupibus, ob aquam defluentem humidis, instar Cymbalaria dependens, florensq; collegimus, quod florum eleganti colore cæruleo, oculos nostros valde reficiebat.

Idem in Gotthardi summitatibus, & in Valesia ad thermas Leccenses supra Gemme reperitur: quod à priore differt potissimum folior. exilitate, & colore florum: item & colore & magnitudine.

V. *SEDUM* saxatile hirsutum purpureum: plâcula est triuncialis, radícula capillacea, cauliculo tenni, leviter piloso, cujus summitas in breves ramulos dividitur, qui singuli florem purpureum sustinent: foliola ad radicem plura, hirsuta, lente minora. Hoc, ut & subsequens, ex Pyrenæis D. Barferus attulit.

VI. *SEDUM* saxatile atrorubentibus floribus: hoc, tres quatuorve uncias non excedit, habens radiculam exilem, longiusculam, unum alterumve cauliculum biuncialem, foliolis paucis exiguis, longiusculis, alternatim vestitum, flosculos atrorubentes, quasi in umbella dispositos, sustententem. Hoc etiam in Gotthardo non nihil altius excrevit.

VII. *SEDUM* saxatile variegato flore: radice est capillacea, cauliculis plnrimis, tenuibus, biuncialibus, per terram repentibus & fibellis capillaribus terræ adhærentibus: foliolis multis, pallide virentibus, subrotundi, lente minoribus, vestiti: ex ramulorum summis, pedicelli plures capillacei, oblongi, exurgunt, singuli floré quadrifolium, varium, album, purpureum & atrorubentem eleganti spectaculo sustentent, cum plantula hæc cespitis musci que instar saxa exornet. Hoc inter Valesiam & Augustam vallem, in monte Oletschberg dicto, qui toto pene anno nivofus est, copiose provenit.

VIII. *SEDUM* alpinum foliolis crenatis asperis: radice est capillacea repente, cauliculis tenuissimis, semipalmaribus, etiam brevioribus, rariis palmaribus, in summo in ramulos aliquot sectis: folia habet longiuscula, angusta, acuminata, crenis utrinque exasperata, & parte averfa candicantia; flores quadrifolii, purpurascens, & staminibus donati, cauliculis sustentatur, quibus capitulum subrotundum, membranaceum, apice donatum, minutulum semen continens, succedit. Hoc Julio mense floret, in ascensu montis S. Bernhadi majoris & Gotthardo. An forte Gesnerus lib. de hortis Germaniæ, hoc intellexit, dum scribit Sedum quoddam esse, cujus folia marginibus asperis, branchias piscium referunt?

IX. *SEDUM* arvense flore rubente: radice est lignosa, fibris capillata, cauliculis aliquot palmaribus, rotundis, rugoso rufescente cortice tectis, qui in ternas, quandoq; plures ramulos (quorum aliqui recurvantur) dividuntur: hos folia longiuscula, angusta, succulenta, sine ordine ambiunt: ramulis superioribus flores plures, vulgari Sedi florib. similes, sed rubentes insident, semenque vulgari simile succedit. Hoc non longe ab urbe, in agris Huvingens. autumno jam exiccatum reperitur: quod etiam in agris argillofis ad

Pyrenæos, sed minus, reperitur.

DE COTyledone.

CAPVT XXV.

COTyledon minor foliis subrotundis fer-
ratis: radix subest tenuis, fibrosa, fusca, cir-
ca quam folia multa, semi ungue minora,
non ut in altero oblongis ligulis similia, sed sub-
rotunda, margine crenato, crassiuscula, candi-
cantia & non nihil adstringentia: è quorum me-
dio caulis semipalmaris, quandoque palmaris,
subasper, minimis & paucis foliis cinctus, assur-
git: in cuius summo, pedicelli, flores, multoquam
in secunda minores, ex quinque quandoq; etiam
sex foliis & mediis apicibus compositos, susti-
nentes, qui albi, aliquando rubentibus punctis
asperis, nonnunquam extrinsecus lineis ternis
foliola floris percurrentibus, ita ut flores pallide
purpurascens appareant: his capitula exigua,
nigrum semen continentia, sequuntur. In Hel-
vetiorum alpibus, ipsis faxis ac scopulis adheret;
Iunio & Iulio floret: at ea quæ flore est pallide
purpurascens, apud Monspelienfes, in horto
Dei collecta fuit.

DE KALI.

CAPVT XXVI.

I. **K**ALI minus villosum: radice est oblonga,
fibrosa, nigricante, caule pedali, inæqua-
li, ramoso, foliis pluribus, angustiori-
bus, mollibus & villosis, inter quæ unum, quod
cæteris subijcitur, longius est, quemadmodum
etiam in Tragio observare est: in cauliculis
summis, capitula parva, florem minutum conti-
nentia: semen non observavimus. Hoc, cum fi-
gura Kali albi Dodonæi, melius convenit, quam
Kali minus Lobelii. Tota planta falsa est, & non
longe Monspelio à Perault, qua ad mare itur, le-
gimus: quamvis idem, nomine Kali hirsuti foliis
Spergulæ, ex Italia, à D. Neudorf, habeamus.

II. **KALI** folio gramineo: ex radice oblonga,
exiguis capillaceis fibris donata, caulis pallide
virescens, rotundus incurvus, pedalis, in varios
& plures ramos quadrunciales, tenues & fragi-
les, inordinate dispositos, brachiatus exurgit:
quos folia oblongiuscula, angustissima alterna-
tim disposita cingunt, quib. singulis, singuli no-
duli exigui florum & seminum, ut in Kali mino-

re Lobelii adherentes, adponuntur. Ex Salinis
Saxonicis siccum, D. Jungermannus transmisit:
& ad Anthylloidem Thalii accedere videtur.

DE TELEPHIO.

CAPVT XXVII.

TELEPHIUM purpureum minus: hoc à radice
nodosa, & aliquot veluti minimis nasis
constante, multisque fibris prædita, cauli-
culum unum vel alterum rotundum, semipal-
marem fragilem ac succulentum promit: quem
folia crassiuscula, succulenta, parva, in ambitu
crenata, sine ordine ambiunt: flosculi quinque-
folii, purpurei, velut umbellæ insident: quibus
capitula pentagona, minutissimum semen scobis
instar continentia; succedunt. In editissimo
monte Brisois, Belchen dicto, locis humidis Iu-
lio florens, collectum.

DE TITHYMALLO.

CAPVT XXIX.

I. **T**ITHYMALUS incanus hirsutus: caules pe-
dales, rotundos, rufescentes, profert, foliis
incanis & hirsutis, Myrsenicis legitimè
forma, confuso ordine vestitis, in summitate in
virgulas divisi, quibus, ut in Myrsinite, flores &
capitula triangula, semina continentia, insident.
Hunc ex Italia D. Neudorfferus attulit.

II. **TITHYMALUS** sive Esula exigua foliis ob-
tusis: radice est exili, oblongiuscula, capillata,
cauliculis pluribus ad terram resupinatis, ali-
quantulum repentibus, biuncialibus, triunciali-
bus, aliis palmo minoribus, rotundis, lacteo suc-
co turgentibus, qui foliolis oblongis, angustis,
sed semper in summo obtusis & velut absectis,
inordinate vestiuntur: hic in agris Patavinis &
Massiliensibus, reperitur.

III. **TITHYMALUS** exiguus saxatilis: radicu-
lam habet capilli modo tenuem, longiusculam,
cauliculos tenues unciales & biunciales, angu-
stissimis & brevibus foliolis cinctos, flosculos
exiguos, rubentes: circa Monspelium
locis asperis prove-
nit.

LIBER OCTAVUS.

DE CONVULVULO.

CAPVT I.

I. CONVULVULUS purpureus folio rotundo : caules prælongos, teneros, viticulosos, paucis pilis exasperatos, vicinis perticis circumvolutos, promit: folia habet longis pediculis subasperis donata, quæ lata sunt, angulis carentia & nonnihil hirsuta, præsertim superiora: flores oblongi, ex calicibus hirsutis instar Campanulæ sive Smilacis lævis ex cæruleo purpurei sunt, quibus succedit semen nigrum, semicircularare & angulosum, capitulo membranaceo inclusum, quod semine Campanulæ cæruleæ multo minus est. Hic sub æstatis finem floret. An ad Nil Avicennæ quoque referri potest?

II. CONVULVULUS peregrinus cæruleus folio oblongo: radice est singulari, oblonga, rufescente, ex qua caules multi, tenues, pedales, interdum cubitales, flexiles, ramosi, levissimis pilis pubescentes prodeunt: quos folia oblonga, inferiora quidem, uncias tres, quatuorve longa, vix unciam lata, inordinate vestiunt, quæ sensim minora redduntur, & per marginem leviter hirsuta sunt: ex omnium fere foliorum sinu, pedicelli tenuissimi, oblongi exurgunt, quibus singulis flos cæruleus ad exortum pallidus, Campanulæ forma, unico folio constans, & ex cauliculo prodiens, insidet: floribus succedunt capitula membranacea parva, quibus semina parva, nigra includuntur. Planta sane ob florum copiam elegantissima, & quæ ob cauliculorum flexibilitatem fulciri debet. Hic in horto meo ex semine, Campanulæ cæruleæ nomine accepto, sæpius crevit.

III. CONVULVULUS foliis laciniatis, vel quinquefolius; viticulis est tenuibus, geniculatis, lævibus: ex quolibet geniculo folium, longo tenuissimo pedicello donatum, prodit, quod in quinque lacinias angustas longiusculas dividitur, & quandoque inferior una alterave bipartitur, & cuilibet laciniæ, tenuissimus mollisque aculeus insidet. Supra folii exortum, pedicellus æque tenuis, duarum triumve unciarum longus & nu-

Convolvulus quinquefolius.

cus exurgens, florem magnum purpureocæruleum, aliorum Convolvulorum forma, sustinet. Semen non conspectum, cum solum hujus ramum, Convolvuli Ægyptiaci nomine, à nobiliſſ. Cortuſo Patavio ante viginti annos acceperimus.

DE BRYONIA.

CAPVT II.

BRYONIA Cretica maculata: radice est longa, alte descendente, sed ad vulgaris magnitudinem non accedente, fusco cortice recta; ex qua longa & tenuia sarmenta prodeunt, quæ ambiunt folia aspera (qualis & tota planta) ad similitudinem vitium, aut Bryoniæ vulgaris diuisa, sed minora, viridia, albis striis per medium discurrentibus, vel maculis albis notata, quibus capreoli ut in vite adduntur. Flores habet pallidos, quinquefolios, striatos, vulgaris Bryoniæ floribus maiores, ex longis pediculis propendentes: cuilibet flori, fructus succedit semicircularis, superne in partes duas diuisus, viridis primum, at per maturitatem ruber, semina duo continens, quare Dicoccos appellari potest. Hæc in Creta frequens est, unde semen à D. Honorio Belli accepimus, & in D. Zvingeri horto (quia tum hortum colere intermiseramus) sevimus.

II. BRYONIA sylvestris baccifera: radicem habet magnam, crassam, longam, succo glutinoso plenam: caules vero sarmentorum vitis instar longos, lignosos, angulos, quib. se. (licet capreolis careat) crebris circumvolutionibus vicinis fruticibus circumvoluit: folia hederacea. Smilacis lævis similia, magis tamen sinuata, tenuia, splendentia, & nervosa, longissimis pediculis donata: flores albi sunt, muscosis ad cujuslibet folii exortum, in viticulis maxime superioribus, pedicellus brevis ex caule exurgit, qui baccam unicam ceraso minorem, virentem primum, at per maturitatem rubentem sustinet: cui semina satis magna, rotunda, nigraque quaterna, quinaue includuntur. Provenit in sylvis circa pagum Huningen, Iunio florens: at baccæ Septembris sine maturæ sunt.

Hæc à communi Bryoniæ sylvestri, quæ Tamus dicitur, potissimum in his differt, quod communis florem minorem habeat, racemosa sit: hæc vero flore sit majore & baccifera.

III. BRYONIA Mechoacana nigricans: radice est Mechoacæ simili, sed cortice nigricante vestita, interius rufescens, quæ tessulatim incisa rotunda, magnitudine & figura calculo aleatorio respondens, ex India Chelapæ sive Celapæ nomine ante annos undecim allata fuit.

Ab Alexandrinis & Massiliensibus, Jalapium vel Gelapio vocitatur: & à Massiliensibus, Mechoaca nigra vel mas existimatur.

Gustu est non ingrato, & gummoso, & ob copiosam gummositatem, si carbonibus, vel igni admoveatur, flammam concipit. Facultate, vulgarem sive albam Mechoacam, superat: nam ob gummi copiosum, fortius humores serosos purgat, cum imi ventris levi dolore, & præcipue viscera, hepar & ventriculum roborat. Quare drachmæ unius pondere exhibetur tuto, & sine fastidio opus suum exequitur. Sunt qui ea indosi, cum aqua Cichoræ, aut simili stillaticia, seu jure, actu frigidis, tribus horis ante prandium, ægris propinent.

DE CLEMATIDE.

CAPVT III.

I. CLEMATIS maritima repens: hæc cauliculos habet sarmentosos, geniculatos & striatos, cubitales, atrovirente cortice vestitos: folia Flammulæ erectæ instar oblonga, acuminata, nervosa, rigida, sed angustiora, quod communiter tria uni pediculo, qui velut in capreolum abit, insident, & quædam per circumferentiam non nihil crenata, quæ vero in summo caule floribus subjiciuntur, angustissima sunt: flores albi sunt, multis staminibus villosis albis, medullium occupantibus, longis pediculis sustentati: quibus semina plana, subrotunda, rufescentia, ut in Flammula erecta, sed minora, bina, ternave juncta, singulis capreolo plumoso, veluti incana crista donatis, succedunt: hæc acria sunt: quemadmodum & tota planta. In maris Adriatici littoribus, ut in Venetorum Insula Lio & Litzefusina, suis sarmentis repentem observavim⁹.

II. CLEMATIS alpina Geranifolia: ex radice sarmentosa & perenni, caules plures lenti, lignosi, quandoque rufescente cortice testi, duos tresve cubitos alti, exurgunt, qui æqualiter bipartiti, in latera dividuntur: quibus singulis folia, crebris & profundis divisuris incisa, trigemina, coherentia, ut in Anemone geranifolia, insident; flores singuli, singulis pediculis longissimis ac tenuissimis insident, qui coloris cærulei albicantis, aut obscure purpurascantis, ex quatuor foliis oblongis, mucronatis, nervosis, crucis in modum dispositis, & non nihil lanuginosis, in cujus medio folia, plura, breviora

viora, quæ quasi acervulum capillaceorum filamentorum alborum ambiunt: semen non vidimus. Hanc in altioribus Baldi rupibus enatam, & Clematidem cruciatam à Jungermanno appellatam, ante annos viginti sex, & ante biennium elegantiore & majorem, ex Austriæ montibus, ubi frequens est, à D. Burfero accepimus.

DE NUMMULARIA,

CAPUT IV.

Nummularia flore purpurascete.

NUMMULARIA flore purpurascete: hæc, eo quo Nummularia vulgaris modo, serpit, radicem habens tenuem, capillaceam, à qua coliculi multi, tenues, palmo minores emergunt, quos utrinque folia vulgaris forma, prope modum rotunda sed parva, & plus quam decuplo minora, quorum nonnulla leviter sinuata:

horum sinu pediculi tenues oblongi, prodeunt, quorum singuli florem purpurascetem, parvum, oblongum, quinquefolium, staminulis in medio brevibus sustinent: his capitulum parvum, apice donatum, minutissimum semen continens, succedit. Hæc in humidis Monspelien- sium prope Castelnovum provenit.

DE POLYGONATO ET LILIO
convallium.

CAPUT V.

I. POLYGONATUM latifolium minus, flore majore: ex radicis albicantis, subrotundæ & fibrosæ medio, cauliculus unicus, fere pedalis, striatus, nec admodum inflexus exurgit: qui foliis, ut in vulgari dispositis, firmioribus tamen, vestitur: ex singulis alarum sinibus, flores singuli, magni, albi, inodori, brevibus & quidem singulis pediculis insidentes, ab una caulis parte propendent, quibus baccæ succedunt, quæ per maturitatem cæsum colorem acquirunt, & semen osseum, durum continent. Apud nos in monte Crenzacho copiose provenit.

II. POLYGONATUM latifolium perfoliatum Brassilianum: hoc caule est bicubitali, striato, folia perfoliatæ modo transeunte: foliis pallide virentibus, tenuibus, nervosis, uncias duas latis, quatuor longis: flore magno, albo, ex foliis quinque angustis, binas uncias longis composito, qui ex longo tenuissimo pediculo dependet: fructum non vidimus. Hoc in Brassilia apud Toupinambaultios crevit, & D. Burferus communicavit.

LILIUM CONVALLIUM latifolium: radicibus est tenuibus, longis, repentibus: caule pedali, foliis ternis, viridibus, nervosis, subrotundis, lævibus, palmaribus, uncias quatuor latis, basi sua caulem, fistulæ modo ambientibus: floribus magnis, albis, rotundis hiantibus, reflexis, & odoratis, quibus fructus rotundus, rubeus, semen durum continens, succedit. In hortis quibusdam colitur.

☞ (:) ☞

DE CHELIDONIA ROTUNDIFOLIA.

Malva folio vario.

CAPVT VI.

CHELIDONIA rotundifolia major: hujus radix fibrosa est, quibus aliquot oblongi testiculi adhærent: foliis est subrotundis, crassis, lævibus, ad foliorum Afari magnitudinem accedentibus: sed non nihil quandoq; sinuatis, pediculis semipalmaribus donatis & humi procumbentibus: cauliculo palmo minore, flos infidet. calice triphyllo membranoso sustentatus, qui pallide luteus, magnus, vulgari quadruplo major, qui ex quinque vel sex foliis, quorum singuli ad medium fissi sunt, componitur, & ad ejus umbilicum stamina plura rufescentia, conspicuntur: capirulum cum semine non vidimus. Monspessuli locis humidis provenit.

DE MALVA.

CAPVT VII.

I. MALVA folio ficus: hujus folia sunt nigricantia, aspera & crassa, quorum prima, modo in tres, modo in quinque laciniis inæquales dividuntur: quædam in laciniis quinque profunde secta, sine ordine sinuata, & per marginem crenata sunt, quorum laciniæ aliquæ palmares existunt, & pediculis longissimis & pilosis donantur. Scapum sive caulem simplicem aliquot cubitorum habet: flores & semina non vidimus, quia ante tempus. Argentinæ in horto Friderici Meyeri, ante annos viginti legimus.

II. MALVA folio vario: radice est alba fibrosa, caule rotundo, cubitali, in plures ramos brachiato, quem folia cingunt pallide virentia, inferne candicantia, crassiuscula & non nihil lanuginosa, sed figuræ, in eodem ramulo, diversæ; quorum quædam Bryoniæ forma, quædam acuminata, duabus alis donata, quædam subrotunda, ungue minora, omnia tamen in ambitu serrata: flores quinquefolii purpurascens, staminibus in umbilico pallidis, pedicellis oblongis insident: semen in capitulis foliaceis semicirculari succedit. Argentina D. Saltzmannus misit.

III. MALVA Americana: radicem habet oblongam, albam, fibrosam, caulem angulosum, striatum, lanugine levi obsitum: folia viridia, tenuia,

plerunque semicircularia, uncias duas longa, tres lata, superne angulosa seu sinuata, per ambitum leviter crenata, pediculis palmaribus, hirsutis donata, flores albi una cum semine. Malvæ syl. pumilæ similes sunt. Hanc ante annos octodecim in horto D. Saltzmanni, Argentinæ, collegimus.

D E A L T H E A A.

C A P V T VIII.

I. **A**LTHÆA Bryoniæ folio: caule est cubito altiore, rotundo, lanuginoso, albo; foliis Bryoniæ similibus, in quinque lacinias ut plurimum divisus, palmaribus & aliis multo minoribus, crassis, nervosis, lanugine nonnihil asperis, parte infera canescentibus & longis pediculis insidentibus: flores habet purpureo-cæruleos, quinquefolios, superne semilunatos, staminibus rufescentibus donatos, quibus singulis capitulum foliaceum, planum, semen Althææ simile continens, succedit. Hanc in horto aluimus, quam tamen prius Althææ arborescentis sempervirentis nomine, D. Doldius: dein Althææ Americanæ, D. Sprengerus, Heidelbergæ, misit.

D E G E R A N I O.

C A P V T IX.

I. **G**ERANIUM malacoides minus: plantula est duarum unciarum, in terram reclinata, radícula longiuscula, exigua, foliolis malacoidi majori similibus, sed minimis, eleganter incisus & longis pedicellis insidentibus: flosculos parvos cæruleos habet, quibus capitulum rostro tenuissimo longiusculo donatum succedit. In agris circa Rhotomagum reperitur.

II. **G**ERANIUM columbinum tenuius laciniatum: radicem habet oblongam, tenuem, fibrosam, rufescentem; ex qua cauliculi plures, palmares, rotundi, hirsutis nonnihil asperi & reclinati prodeunt: folia, quæ unguem vix superant, rotunda sunt, in lacinias quatuor primum, & hæc in alias, divisa, & longis pediculis hirsutis prædita: ad cauliculorum latera, flosculi communiter bini, singuli singulis pedicellis insident, parvi, cærulei, quibus capitula parva rostrata, sive utriculi tumentes rostrati succedunt, & ubi semen maturuit, utrinque cum utriculorum mucronibus, quasi capreolo insidens, modo geminum, modo ternum, ad rostri apicem, quod adhuc supereminet, reflectitur, quod in aliis quibusdam Geraniis etiam observavimus. Hoc Monspeffuli in sylvestribus reperitur;

III. **G**ERANIUM cicutæ folio acu longissima:

caulibus est bicubitalibus, hirsutis, asperis, angulosis: in varios ramos brachiatis: foliis Geranii moschati sive Cicutæ modo divisus: floribus subpurpureis, vel violaceis, quinquefoliis; cuiuslibet acus uncias quinque longa, hirsuta, succedit, quæ ex utriculo hirsuto quinquefolio, apicibus donato, semen continente, prodit, quod per maturitatem exilit, & cum utriculorum mucronibus: sursum primum, dein deorsum, alioque modo circumvolvitur. Hoc Monspeffuli legimus: in Valesia etiam reperitur.

D E A L C H I M I L L A.

C A P V T X.

ALCHIMILLA alpina quinquefolia: radicem habet oblongam, nigricantem, fibras plures de se mittentem, ex qua folia aliquot parva, longis pediculis donata & glabra prodeunt, quæ in quinque lacinias ad pediculum, hæcque in profundas crenas dividuntur, inter quæ pediculi bini, ternive, tenues, glabri, trium, quatuorve unciarum longi, reclinati: quorum summitatibus flosculi vulgari Alchimillæ forma & colore similes, trifolii, pallidi ac herbacei, singulis singulis minimis pedicellis donati: quasi umbellæ insident. In monte S. Bernhardi majoris & Gotthardo, locis humidioribus, Augusto florens, reperitur.

D E C A N N A B I N A A.

C A P V T XI.

CANNABINÆ aquaticæ similis capitulis nuntantibus: radicibus est fibrosis, Elleberi nigri similibus, caulibus pluribus, cubitalibus, hirsutis. in varios ramos scissis: ad singulos ramos folium unum longum, latum, quandoque ferratum, pilosum: ramuli juxta florem pulchre contorquentur, folia plura habet satis longa, stellæ instar disposita, in quorum medio flos deorsum nutans, ex multis veluti squamis compositus, in cuius medio multi apices lutei: semen ut in Cannabina aquatica. Hanc in humidis

Michelfeldensium invenimus.

DE CARYOPHYLLATA.

CAPVT XII.

CARYOPHYLLATA alpina minor: radicem habet crassam, oblongam, repentem, fibris donatam & cortice purpurascente tectam: folia crassa, hispida, in lacinias diuisa, in ambitu serrata: inter quæ caulis unus vel alter, rotundus, hispidus, paucis foliis vestitus, palmo minor: cunus summitati flos unicus satis magnus, aureus, cum exiccatur rufescens, quinquefolius, multis staminibus donatus: cui villosa congeries cum semine succedit. Hæc in summitatibus Baldi collecta.

DE PÆONIA.

CAPVT XIII.

PÆONIA flore pallido hirsuto: huic ex radice aliarum simili, caules angulosi, læues, exurgunt: folia, quorum pediculi non nihil pilosi sunt, in ternas lacinias, & harum una rarius in binas diuisa, mucronata, inferne brevi lanugine pubescentia & candicantia, superne virentia quidem, sed non splendentia, multis venis à medio nervo in latera excurrentibus: caules singuli florem unicum, reliquis minorem pallefcentem, ochrivo colore, simplici octo foliorum serie constantem, multis staminulis albis præditum, sustinent. In quibusdam hortis observavimus.

DE QUINQUEFOLIO.

CAPVT XIV.

I. **Q**UINQUEFOLIUM album majus: radice est crassiuscula, rufa, foliis in quinque lacinias subrotundas usque ad pediculum diuisis, in ambitu serratis, paucissimis & brevissimis pilis aspersis, longissimis & hirsutis pediculis insidentibus. inter quæ caulis paucis pediculis, angulosus, paucis pilis donatus, foliis vestitus, exurgit, & in ramulos binos, & hi in summo in plures alios dividuntur: quorum singulis flos albus, satis magnus insidet, qui ex foliis quinque in summo diuisis, compositus est: in cuius medio, veluti parvus pappus, unde plura stami-

nula rufescentia efferuntur. Hoc in mœniis urbis Wallstatt Helvetiorum, collectum.

II. **Q**UINQUEFOLIUM album minus: radice est nigricante parva, cauliculis pilosis, erectis, palmo minoribus, in summo diuisis: foliis unguem latis, in quinque lacinias, extremis oris serratas, diuisis, & brevibus pedicellis insidentibus: floribus est prioris Quinquefolii similibus, sed minoribus. Hoc in saxosis circa Curiam Rhætorum reperitur.

III. **Q**UINQUEFOLIUM montanum luteum erectum hirsutum: ex radice nigricante cauliculi & folia exurgunt: cauliculi quidem tenuissimi & sesquipalmares, in summo multifidi, & molli lanugine pubescentes: folia inferiora, longissimis pediculis donata, in septem (at quæ in caule in quinque) lacinias profundas, diversæ longitudinis, per oras serratas, pilisque donatas dividuntur: quæ parte inferna, ut in vulgari rufescunt, tantillum incana sunt, non tamen splendent: flores habet parvos, aureos, quinquefolios, multis brevibus & croceis staminulis donatos, quibus capitulum aliorum more, semen minutum continens, succedit. In montis Crenzacen-sis ad patibulum ascensu, provenit.

IV. **Q**UINQUEFOLIO similis enneaphyllos hirsuta: radicem habet crassam, nigricantem, in longas fibras abeuntem, à qua cauliculi plures, ad exortum quasi conglobati, per terram sparsi, capillacei, multifidi, tres, quatuorve uncias longi, prodeunt: foliis est oblongis pedicellis donatis, in novem lacinias angustissimas, per marginem incisas, & hirsutis villosas, diuisis: flosculi parvi, aurei, & capitula parva quinquefoliorum modo à pedicellis sustinentur. Ex Helvetiorum alpibus.

DE FRAGARIA.

CAPVT XV.

FRAGARIÆ affinis sericea incana: radice est lignosa, nigricante, ad quam folia plura, Fragariæ syl. similia, sed longe minora, unguem non æquantia, crassa, utrinque incana, molli & sericea lanugine tecta, in tres lacinias ad pediculum usque diuisa & superne crenata: ramulos habet breves, reclinatos, flores parvos, luteos, stellatos sustinentes, quibus capitulum, calice quinquefolio sustentatum, minutum semen continens, succedit. Hanc ante annos circiter

quadraginta à Ioan. Bauhino fratre p. m. nomine Leucas aduersariorum: & ante quadriennium, à D. Albino, qui etiam in saxosis Granadæ collegit, sine nomine accepimus.

DE TRIFOLIO.

CAPVT XVI.

I. TRIFOLIUM montanum purpureum folio acuto crenato: cauliculis est pedalis, firmis, rectis: foliis rarioribus, ternis ab uno exortu prodeuntibus, oblongis, angustis, nervosis, acutis sursumque spectantibus. in ambitu dentatis, aliquando profundius incis: in cauliculi summo, flores purpurei, quasi in globo conferti: quod in montosis pratis, Majo, Iunioque florens, reperitur.

II. TRIFOLIUM montanum purpurascens folio obtuso crenato: hoc caule est ramosiore, foliis oblongis, angustis, sed obtusis & superne utrinque crenatis, cuius ramuli, frequentioribus & angustissimis foliis, donantur: flores, quam in priore rariores & purpurascetes: in pratis montosis circa Genevam.

III. TRIFOLIUM montanum lupulinum: hoc ramis est cubitalibus, glabris: foliis rarioribus, parvis, subrotundis, levissime denticulatis, longissimis pediculis donatis: rami fastigio, capitulum lupuli forma, sed oblongum, ex flosculis spadiceis compositum, insidet: quod in montibus supra Ilfeldam provenit, ubi D. Furerus collegit & transmisit.

IV. TRIFOLIUM capitulo spumoso lævi: radice est alba, oblonga, fibrosa & capillata, cauliculis multis humi sparsis, tres, quatuor, rarius sex uncias longis, foliolis parvis, ternis, oblongo petiolo hærentibus, per marginem acutiuscule crenatis: floribus parvis luteis, quibus capitula incana, veluti ex pluribus vesiculis sibi invicem insidentibus composita, spumamque referentia, succedunt, quibus semen parvum, rotundum & planum inclusum est. Hoc circa Neapolim Italorum in maritimis: circa Monspelium, in agris: & luco Gramuntio reperitur.

V. TRIFOLIUM capitulo spumoso aspero majus: radice est oblonga, fibrosa, caulibus bicubitalibus, tenuibus, flexibilibus, à vicinis fruticibus sustentatis: foliis rotundis, trifolio vulgari simili-

libus crenatis, prælongis pediculis donatis: inter quæ pediculi nudi, palmares, quandoque pedales efferuntur, qui singuli capitulum subrotundum, nonnunquam parvæ avellanæ magnitudine ex floribus aureis compositum, sustinent: hos folliculi membranacei sibi invicem incumbentes, nonnihil à quibusdam filamentis exasperati, sequuntur. Hoc in Salicetis Michelfelde Huningam versus, iis se suffulciens, reperitur.

VI. TRIFOLIUM capitulo spumoso aspero minus: hujus radix transversim fertur & fibris capillaceis terræ insigitur: ramulis suis per terram repit, à quibus pediculi biunciales & triunciales, nudi eriguntur, qui capitulum parvum, subrotundum, ex rufescentibus floribus compositum, sustinent, quibus capitulum, quasi ex vesiculis pluribus compositum, subasperum & initio virens, minutum semen subrufum continens, succedit: folia parva sunt, rotunda & crenata: hoc apud nos ad Rheni ripam, herbido & arenoso loco, juxta War/ & circa Monspelium, provenit.

VII. TRIFOLIUM capitulis Thymi: radice est oblonga, alba, tenui, capillacea: cauliculis semipalmaribus, humi sparsis: foliolis ternis obtusis, uni petiolo inhærentibus, in ambitu serratis, cuius virgulis capitula rotunda, ut in Thymo, flosculorum rufescentium insident, quæ per maturitatem indurantur, minutumque semen subrufum continent. Monspessuli locis siccioribus provenit.

VIII. TRIFOLIUM capitulo oblongo aspero: & hoc radicem habet capillaceam albam, cauliculos plures pedales, læves, rotundos, & quasi articulatos, paucis foliis rotundis vestitos: ex singulis articulis flosculi plures simul juncti, iique lutei, prodeunt; his succedunt capitula oblonga, pluribus quasi spinis recurvis donata & per maturitatem exasperata, quibus singulis folium tripartitum subjicitur: & hujus, quemadmodum & prædictorum, semen exile est. Patavij, in edito monte prope Arqua, quod longe minus altero, quod Monspessulo habemus, legimus.

IX. TRIFOLIUM cochleatum folio minuto obtuso fructu latiore: radice est oblonga tenui, cauliculis aliquot tenuibus, rotundis, palmaribus, in terram reclinatis: foliolis trifolij, sed minimis lente minoribus, obtusis & tenuissime crenatis: floribus parvis, luteis, oblongis pedicellis insidenti-

dentibus : fructu lato, compresso, aliquot circumvolutionibus in spiras cochleæ modo contorto, semen planum, recurvum & rufum, continente. Hoc æstate florens in montibus Euganeis & Monspessuli legimus.

X. TRIFOLIUM cochleatum polycarpon: hoc ramis est pedalibus, glabris & striatis: foliis trifolio vulgari similibus, longis pediculis donatis, singulis petiolis unguem latis, tenuibus, subrotundis, minime crenatis: pediculorum extremis flosculi parvi, flavi insident; quibus succedunt fructus plures, quini seni, quasi conglobati, sed parvi, in spiras convoluti & spinulis mollioribus donati: quod in Italia collegimus.

2. Huic simile est alterum, solum foliis à priorè differens, quorum quædam subrotunda, pleraque acuta, omnia tamen per marginem incisa, vel crenata.

XI. TRIFOLIUM cochleatum echinatum minus: ex radícula prælonga capillacea, cauliculi plures tenues, fragiles, repandi, palmares prodeunt, foliolis trifolii, sed parvis, iisque obtusis & crenatis, cincti: flosculis est parvis, aureis, communiter uno (rarius pluribus) oblongo pe-

dicello capillaceo insidente, cui folliculus cochleæ modo circumvolutus, minimis spinulis exasperatus, plerumque unus, isque parvus (rarius terni quaterni uno pedicello donati) succedit, femina parva, plana, femilunata, rufa, continens. Ex Italia habemus.

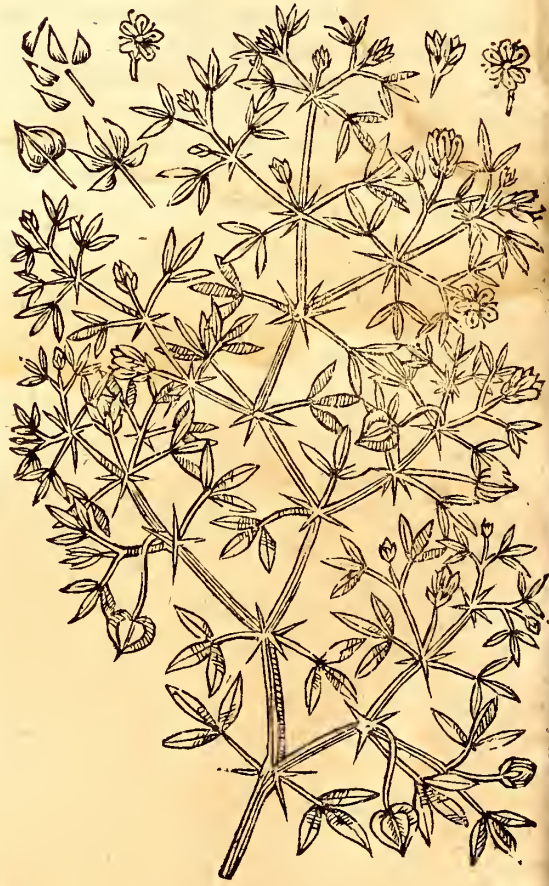
XII. TRIFOLIUM fructu duro, spinis horrido: caulem habet pedalem, recurvum, per terram sparsum, foliis raris, subrotundis & superne crenatis cinctum: florem luteum, fructum Tribuli terrestris instar durum, sed rotundum & majorem, eumque plerumque geminum, per maturitatem album; multis spinis horridum, Monspessuli legimus.

XIII. TRIFOLIUM folliculis coronæ similibus: radícula est capillari, cauliculis aliquot, nonnihil hispidis, ramosis, palmo minoribus, foliis trifolii minutis, obtusis & crenatis, cincti: flosculis luteolis, oblongis pedicellis donatis, quos sequuntur foliculi minimi, sibi insidentes & formam coronæ regię referentes.

Monspessuli provenit.

Trifolium peltatum Creticum.

Trifolium spinosum Creticum.

XIV. TRIFOLIUM peltatum Creticum : ex radice tenui, oblonga, fibrosa, cauliculi exurgunt palmo minores, pede nudi, foliis parvis, tripartito divisis, parum crenatis, oblongis pediculis donatis, vestiti : cauliculorum summis flosculi quaterni, quini ve ordine succedentes, forma Ornithopodii, luteo-pallidi insident : quibus siliquæ luteæ, planæ, membranæ, quasi semicirculares, in filamentum abeuntes, semen unum vel alterum parvum compressum continentis, succedunt : quæ dum molles sunt, dulcissimæ, esui aptæ, at ubi induraverint, amarissimæ. Hoc rusticis in Creta, *μαρωγιαν* dici, D. Honorius Belli auctor est, qui Trifolii Cretici odorati nomine misit.

XV. TRIFOLIUM spinosum Creticum : radicem habet oblongam, capillatam, caules plures, palmares, & sesquipalmares, versus terram reclinatos, angulosos, in frequentes ramulos brachiatos, frequentibus geniculis, ex viridi purpurascens cinctos : ramulos cingunt, utrinque ex opposito sibi respondentia, tria folia uni petiolo inhærentia, viridia, oblonga, acuminata, in minimam spinam abeuntia : quemadmodum etiam ad singula genicula, spinæ quatuor parvæ aduncæ superne binæ, totidem inferne adpositæ sunt : unde brevis pediculus exurgens, florem singularem, quinquefolium, Campanulæ arvensis forma & colore (sive purpuro-cæruleum) similem, capitulo viridi insidentem, susti-

fastinet, in cujus medio stamina decem, apicibus luteis prædita, capitulo inter ea latente conspiciuntur: quod capitulum postmodum quinque angulis donatur, styloque prominente augetur, & per maturitatem petiolo incurvato ramis se recondit, & in singulis angulis, semen unicum compressum, rufum, continet. Hoc primum, nomine Trifolii spinosi sempervirentis Cisti flore, Patavio à Laurentio Rosenavv accepimus, postmodum apud fratrem Joh. Bauhinum p.m. Montembelgardii collegimus, cujus semen $\sigma\gamma\sigma\tau\omicron\chi\omicron\sigma\tau$ nomine missum fuerat.

XVI. TRIFOLIUM stellatum: ex radice alba, tenui, oblongiuscula, capillata, cauliculi prodeunt, modo pauciores, bini, terni, modo plures, quini, seni, septeni, semipalmares, palmares, rarius longiores, rotundi, lanuginosi; incani, quandoque rufescentes, inanes, rarissime in alas divisi: folia habet parva, Trifolii modo divisa, mollia, villosa, in summo sinuata, & ad radicem oblongis pediculis donata, duobus aliis ad pediculum nexum adnatis: cuilibet cauliculo, spica rotunda, ex floribus oblongis, rubris, rarius luteis, composita. insidet: qui ubi delabi incipiunt, spica magis orbiculata redditur, quasi ex pluribus stellis simul junctis composita foret: etenim flori cuilibet capsula (vel utriculus) oblonga, villosa, in quina, oblonga, acuminata foliola abiens, succedit, quæ semen ut plurimum unicum, idque rufum & planum continet. Hoc Monspeffuli, Majo mense collegimus: at per omnia minus, ex Hispania accepimus.

XVII. TRIFOLIUM globoso flore, vel capitulo Lagopi rotundiore: radicem habet longam, fibrosam, capillaceam, albam: caules plures, tenues, rotundos, palmo minores, quandoque pedales, in ramulos leviter hirsutos divisos: quos folia parva tripartita, non nihil pilosa, per ambitum crenata cingunt, quibus juxta pediculum communiter duo alia subjiciuntur: cauliculorum summis, flores parvi, lutei insident, quibus capitulum rufescens, sphaericum, ex apicibus asperis compositum, succedit: Majo mense, Monspeffuli circa Castelnovum copiose provenire observavimus.

XVIII. TRIFOLIUM globosum repens: radice est exili, capillacea, rufescente, cauliculis aliquot per terram sparsis trium quatuorve unciarum, mollibus, lanuginosis & rufescentibus, foliis paucis superne sinuatis: caulicorum summis capitulum globosum, plurimis apicibus villosum, insidet: flosculis enim rufescentibus, utriculi, pluribus apicibus rufescentibus donati succedunt, quorum singuli semen minutum includunt. Monspeffuli in loco Gramuntio, & juxta castrum Episcopi, provenit.

XIX. TRIFOLIUM saxatile hirsutissimum: radici lignosæ, transversim repenti, rufo cortice tectæ, quasi truncus ex multis plantulis simul junctis, caule carentibus, insidet, tota planta duas tresve uncias non superante: folia habet Trifolii parva, mollia, incana & velut argentea, superne crenata, & pedicellis brevissimis insidentia: inter ipsa folia, capitula parva, rotunda, longiusculis pedicellis donata, in quorum medio, pili breves, mollissimi, flavescens, conspiciuntur: nec florem nec semen vidimus, & in Helvetiorum altissimis jugis legimus.

XX. TRIFOLIUM alpinum flore magno radice dulci: radice est longa, crassa, cortice pallescente tectæ, medulla candida dulci, multis capillis tectæ & fibris aliquot oblongis donata, ex qua cauliculi plures in terram reclinati prodeunt, quos folia trifida, oblonga, angusta & glabra, paucis & ad tactum sensibilibus crenis, & oblongis pediculis donata: inter quæ pediculus communiter unus (quandoque duo) lævis & nudus, trium quatuorve unciarum, exurgit, cujus summitati flores Astragalo sive Onobrychidi forma similes, purpurascens, magni, octo vel decem, quasi spicæ orbiculati insident: qui singuli ex calice oblongo, quinque apicibus donato prodeunt, singulos pedicellos obtinent.

Hoc primum ex Bernatum alpibus, ante quadraginta annos habuimus: dein, in planitie Horri Dei apud Monspeffulenses, mense Junio cum floribus, sed illo multo majus, legimus. Radix sapore est Glycyrrhizæ, hinc forte Glycyrrhiza Astragaloides, vel Astragalus dulcis dici posset: ex Hispania Glycyrrhizæ Hispanicæ nomine accepimus.

XXI. TRIFOLIUM corniculatum minus pilosum: radícula est capillacea, cauliculis pedalis, tenuissimis, rufescentibus, subtilissimis pilis aspersis, foliis parvis, acutis & hirsutis, in brevi pediculo ternis, duobus aliis ad pediculi nexum adnatis, ex quorum alis, pediculi longi capillacei exurgunt, flosculum unum, vel alterum, coloris ad croceum vergentis, sustinentes: quibus singulis, siliquæ oblongæ, strictissimæ, modo una, modo duæ, minutissimum semen continententes succedunt. Hæc Monspeffuli in sylvulis, & pratis inter montem Lupi & Calcaris provenit.

XXII. TRIFOLIUM corniculatum frutescens, tenuissimis foliis: caulibus est tenuibus, viridibus, glabris, pedalis, in plures ramos palmo minoribus, brachiatis: foliis ut in priori, sed angustissimis, cinctis: cauliculorum summitatibus, quemadmodum & pedicellis, ex foliorum alis, prodeuntibus, flosculi bini, terni, rarius quini in orbem dispositi lutei coloris, insident: quos siliquæ binæ, ternæ breviores & crassiores, quam in priori, in longum apicem desinentes, in quibus semina exigua, sequuntur. Monspelio habemus, quemadmodum etiam ex Italia: at hoc minus est, foliis & siliquis paulo latioribus, inque breviorum apicem desinentibus.

XXIII. TRIFOLIUM angustifolium repens, folliculis rotundis: radicem habet albam oblongam, tenuem capillaceam, à qua cauliculi plures semipalmes, rarius palmes, per terram sparsi, utrinque prodeunt: circa quos foliola oblonga tribus petiolis pediculo insidentia, quæ levia sunt & per marginem crenata: ex quorum alis pediculi emergunt tenues, oblongi, quibus flores parvi, luteoli octo, novem, decem & quandoque plures alternatim dispositi affiguntur: his totidem folliculi rugosi, singuli semen unum continententes, succedit. Hoc Monspeffuli in arvis, & ad pedem montis Lupi D. Saltzmannus legit.

XXIV. MELILOTUS Hispanica foliis maculatis: ex radice parva, ramuli palmes, aliquando pedales, tenues emergunt, quos ambiunt folia bina hinc inde, ex quorum alis petiolulum prodiens, tria folia sustinet, obtusa, atrovi-
rentia, & ob venas candidas per ea discurrentes, maculata: flores parvi, pallidi. Hæc in montibus Castiliæ frequens est, unde

D. Albinus attulit.

☉ o ☉

LIBER NONVS.

DE RUBIA ET GALLIO.

CAPVT I.

I. RUBIA montana angustifolia : radicem habet rufescentem, fibrosam, caules cubito altiores, leues, rotundos, striatos, geniculatos : folia ad quodlibet internodium oblonga, angusta, Gallii forma sena, septena, in orbem disposita & rigidiuscula caulem ambiunt : ad internodia, breuissimi ramuli exurgunt, ipse vero caulis in ramulos plures brachiatur, quorum summis, flosculi frequentes, albi quadrifolii insident, quibus semina minuta rotunda, quodlibet suo pedicello donatum, succedunt. Hanc apud nos in asperis collibus legimus : quam & Monspelio, sed foliis subtilioribus, brevioribus, & asperiusculis, quemadmodum quoque ex Austria, apud quos hinc inde in petris reperitur, habemus. Hanc, Gesnerus in lib. horticorum Germaniæ nomine Rubiæ Sylvaticæ longioribus & angustioribus foliis, nulla descriptione addita, forte intellexit.

II. RUBIA pratensis lævis acuto folio : ex radice caulis cubitalis, lævis, quadratus, rufescens, geniculatus, canus, & communiter unus exurgit, ex cujus nodis ramuli semipalmares prodeunt, quorum summis flosculi plures quadrifolii, pallidi (semen non conspectum) insident : folia lævia quaterna, uncialia, in acumen abeuntia, ad quemlibet nodum in orbem disposita sunt. Hæc apud Valesianos in pratis ad thermas Leucenses nata, quam etiam in pratis Lipsensibus reperiri, relatum fuit.

III. RUBIA quadrifolia rotunda lævis : ex radice capillacea rufescente, cauliculi tenues quadrati, geniculati, palmo altiores, quorum aliqui in ramos brachiati exurgunt : ad singula genicula folia quatuor rotunda, nervosa, tantillum aspera in orbem disponuntur : extremis cauliculorum, flosculi albidii, quadrifolii, pedicellis capillaceis insident, quibus capitulum paruum, geminum, asperiusculum, succedit. In montibus Helvetiorum, ut Gotthardo, & ad Eremita-

nos provenit : hanc & circa Argentinam crescere dicunt.

IV. RUBIA angustifolia spicata : à radice sub-rufa, lignosa, & paucis fibris capillata, cauliculi exeunt quadranguli, nodosi, palmares, ramulis ad nodos ex adverso nascentibus præditi, & nodos, folia plura capillacea, ut in Polygono Knaul dicto, sursum spectantia : in orbem ambiunt : cauliculi in longam tenuemque spicam, ex utriculis parvis acuminatis compactam, abeunt : flores & semina non vidimus. Monspessuli in collibus nascitur.

V. RUBEOLA arvensis cærulea repens : radice est oblonga, tenui, capillacea, rubra, cauliculis in terram reflexis, quadratis, geniculatis, semipalmaribus, rarissime pedalibus : ad quodlibet geniculum folia habet parva, subrotunda, quina, sena, in orbem disposita, asperiuscula, & in acutissimum apicem desinentia : ex geniculis hinc inde prodeunt pedicelli, quibus quina, sena ve similiter folia insident : ex his quemadmodum in cauliculorum summis, flores parvi cærulei, vel ex cæruleo purpurascens, quinquefolii insident ; quibus semina oblonga, acuminata, sena, octena, binis tamen simul junctis succedunt. Hæc passim in agris nostris, etiam autumno florens occurrit, quam forte Rubiolarum arvensis nomine Camerarius in suo horto, nulla descriptione addita, intellexit.

VI. RUBEOLA saxatilis : plantula est tota incana, semipalmaris, cauliculo tenui, quadrato, geniculato, in unciales ramulos brachiato : folia parva, aspera, angusta, acuminata, communiter octo, rotæ modo disposita habet : ramulorum summis flosculi plures, exigui, quadrifolii, apicibus & minimis pedicellis donati, luteoli, si recte recorder, insident. In saxosis Gallo provinciæ.

VII. RUBEOLA maritima aspera : radice est oblonga, tenui, repente & rufescente : cauliculis

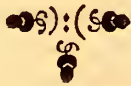
T

pluri-

pluribus geniculatis, biuncialibus, per terram sparsis, & capillaceis fibellis terræ affixis, foliis pluribus, brevibus, acuminatis, virentibus, & asperis, cauliculos inordinate cingentibus: flosculis minutis, pallidulis. Hæc copiose in litore maris Mediterranei, non longe Monspelio, & etiam Massiliæ occurrit.

VIII. RUBIA cynanchica saxatilis: ex radice alba, oblonga, tenui & fibrosa, cauliculi plurimi, trium, quatuorve unciarum longi, foliis plurimis, oblongis, angustissimis, & viridibus, vestiti, exurgunt: & inter hos pediculi bini, terni, palmares, graciles, in ramulos divisi, & paucissimis foliolis vestiti, quibus flores, ut in Cynanchica vulgari, pallide rubescentes, singuli singulis pedicellis donati, insident. Hæc in saxosis udis circa Valentiam Delphinatus, à D. Burfero collecta fuit.

GALLIUM latifolium glabrum: radice est tenui, repente, geniculata: cauliculis tenellis, quadrangulis, geniculatis, palmo minoribus: foliis è singulis internodiis quaternis, decussatis, glabris, instar plantaginis nervosis, pallide virentibus, & sesquiuncialibus: flores habet parvos, cauliculos verticillatim coronæ modo ambientes, luteos, brevibus pediculis donatos. Hoc circa Bononiam inter fentes, tota æstate reperitur.

Thalictrum angustissimo folio.

DE THALICTRO.

CAPVT II.

I. THALICTRUM angustissimo folio: radice est flavescente, ex aliquot fibris oblongis, crassiusculis, composita: caule bicubitali, lævi, rotundo, profunde canaliculato, & geniculato: ex quolibet geniculo folia plura prodeunt, in plures oblongas, & pleraque angustissimas, tandem & ternas lacinias, secta: at caulis, in fastigio in ramulos dividitur, in quibus flores plures muscosi, pallidi, ad luteum vergentes, velut in oblonga spica dispositi, quos valvulæ tenues, parvæ, minutissimum semen continentis, sequuntur. Hoc in pratis Michelsfeldensibus æstivis mensibus floret, quod Rutam pratensem majorem quintam Tabernæmontani esse, minus recte suspicati sumus.

II. *THALICTRUM* minimum foetidissimum: caule est pedali rotundo, in ramulos diviso: foliis pluribus in tres lacinias divisis, anterius duabus incisuris denticulatis, superne atrovi- rentibus, inferne pallescentibus: in ramulorum fastigiis flosculi parvi, muscosi, ex plurimis staminulis compoliti, quibus succedunt exiguae valvulae, oblongae, senae, septenae, striatae, a pice incurvo donatae, sibi que invicem junctae, capillaceo oblongo pediculo insidentes, semen exiguum includentes. Tota planta odorem foetidissimum spirat, & in Valesia reperitur.

Simile, sed caule ex puniceo colore purpurascete, *Thalictri maritimi* minimi nomine, D. Gillenius misit.

DE FABA ARBORESCENTE.

CAPVT III.

FABARUM differentiae plures dantur, at solum Fabae arborescantis hoc loco meminisse lubet. Fabae arborescantis Anglicae nomine, species sex Amstelrodamo, à D. Jacobo Guilhelmi Hooft anno 1614. una cum quamplurimis aliis fructibus exoticis accepimus: quarum prima lata, compressa, cordis humani figuram refert: siquidem circa umbilicum veluti ad basim sinum habet semicircularem, & sensim ex rotunditate in obtusum apicem desinit; cortice rufo, splendente tegitur, cujus interior pars, sive caro subiecta, rufa, dura, densaque existit: quoad magnitudinem, uncias tres lata, & quatuor longa est, & in duas partes finditur.

Alterà priore minor est, magis compressa, figuraeque magis rotunda, & parte superiore non secus, quam prior, profundum umbilicum semicircularem obtinet, & multo quam aliis partibus crassior: cortice est nigro, striato, tenuiore, & carne pauciore.

Tertia, priore adhuc minor, magisque plana, atque compressa, etiam nigro cortice testata, uncias duas lata, tres longa, & parte superiore umbilico, non ut in duabus prioribus semicirculari cavo, sed oblongo.

Quarta, à proxima solum crassitie, & corticis colore spadiceo, differt.

Quinta, colore quidem, cum quarta convenit, sed quadruplo crassior est, & aliquo modo os Scapulæ refert: siquidem ad umbilicum, ubi un-

ciam crassa, sinus pollicis unguis latitudinem aequans, acetabulum Scapulæ refert, utrinque costas tenues obtinet: nam sensim oblongatur, in fine rotundatur, & ad latera sensim angustior redditur: at per medium linea extuberat.

Sexta, lata est, & compressa humani unguis similitudine, & magnitudine, nigro cortice testata, superne umbilicum parvum cavum obtinente.

DE PISO.

CAPVT IV.

PISUM umbellatum: & Pisorum differentias præterire lubet, & solum Pisi umbellati historiam brevem subicere. Hoc caulibus est longis, striatis, fistulosis, fragilibus, ramosis, & per maturitatem albis: foliis aliquot oblongis, uni costae adverso situ adnatis, quae parte extrema, capreolorum modo in claviculas, quibus se vicinis implicat, desinit: flores habet albos, circa umbilicum purpurea nota insignitus, in summitate caulium velut in umbella dispositos: hic succedunt siliquae duarum unciarum, in formam umbellae situatae, in quibus Pifum rotundum, album, communiter unum, vel duo, rarius tria, vulgaribus majora, continentur. Germanis, apud quos licet rarius, in hortis colitur, *Büschel-erbs*/id est, Pifa in fasciculum junctae, appellantur.

DE CICERE.

CAPVT V.

I. **C**ICER montanum *ἀκάλων*: radice est longa; in profundum, nisi fissilium lapidum interventu prohibeatur, descendente; à qua exurgunt pediculi palmares, tenues, hirsuti, utrinque foliis duodenis, & pluribus subrotundis, sed non nihil, quam in Cicere sativo longioribus, marginibus hirsutis, modo aequaliter, modo inaequaliter ex adverso nascentibus, folio tamen extremo impari, vestiti: flosculi ad radicem oblongiusculi, pallidi, forma ad florem Loti tetragonoboli accedente: his succedunt siliquae prætumidæ, duabus valvulis constantes, semine reniformi, Medicæ in morem flavescente, prægnantes. Vernis mensibus floret, in mortibus

bus Thuringiæ circa Northufam, unde D. Fure-
rus anno 1616. tranfmifit.

II. CICER montanum lanuginofum erectum,
ramis eft pedalibus, rectis, rotundis, molli lanu-
gine hispidis, in ramos femipalmes, etiam
multo minores brachiatis; in quibus folia Vicię
fylv. forma longa, modo latiora. modo anguftio-
ra, mollia, levi lanugine obfita, dena, duodena &
rotidem ex adverfo eidem coftæ inhærentia, ex-
tremo femper impari numero faciente: ramu-
lorum apicibus fpica florum pallidorum &
hirsutorum infidet, quos fequuntur filiquæ ob-
longæ, lanuginofæ, in exiguum filamentum re-
curvum definentes, quæ femina nigrum minu-
tum continet,

Hoc anguftioribus foliis, in Valesia ad Ther-
mas Leucenfes, Julio florens reperitur: at quod
foliis paulo latioribus eft, Ciceris montani erecti
Thuringiani nomine, à D. Furero, & Ciceris a-
ftragaloidis erecti Francenhufanorum à D. Jun-
germanno accepimus, quod in montibus Fran-
cenhufanis copiofe reperiri fcripfere.

DE LUPINO.

CAPVT VI.

LUPINUS cæruleus major villofus: radice eft
lignofa rufefcente, fibrofa: caule cubitali,
firmo, rotundo, ftriato, molli lanugine obf-
ito (nam in hoc longe major eft hirsuties, quam
in aliis Lupinis) in fummitate in paucos ramu-
los divifo: ramulis quandoque etiam fubalari-
bus, rudimenta floris futuri habentibus, qui raro
noftro cælo perficiuntur: folia feptena, octena,
molli lanugine obfita, & quam in cæteris latio-
ra, ftellæ in modum difpofita, pediculis villofis,
tres, quatuorve uncias longis infident, quæ deci-
dua funt, maxime ubi femina perfici incipit: flo-
res magni funt, eleganter cærulei, & inodori (ra-
rius floribus eft incarnatis) femper quini in or-
dine ceu verticillatim difpofiti; ita ut quamplu-
rimum quatuor, raro quinque ordines confpici-
antur: & quo planta perfectior fit, eo etiam mag-
is à fe invicem diftinguuntur, & quintus ordo
plerumque perit, dum inferiores femina perfec-
ere student: filiquæ fequuntur hirsutæ, unciam
latæ, duas longæ, fed paucæ, cum ex quinque
ordinibus vix binæ fingulo ordine proveniant
(quod raritatem & peregrinam plantę naturam

oftendere videtur) quæ femina vulgaribus majus
compressum, & rufefcens, quandoque ftriis va-
riegatum, continent. Hujus femina anno 1593.
Lupini Indici nomine, D. Doldius Norinberga,
ipfam vero plantam Lupini Cretici appellatione,
D. Springerus Heidelberga mifit: quem Lu-
pinum quartum, Clufius in poftrema hiftoria fa-
cere videtur.

II. LUPINUS minimus: ex radícula oblonga
capillacea, cauliculus tenuis, palmaris, quam
minimum hirsutus exurgit, circa quem foliola
quina, fena: feptena, brevia, anguftiffima, fubhir-
futa, quæ oblongis pedicellis infident: flores &
femina nondum vidimus: plantam Lupini Af-
fricani minimi nomine, ex horto nobiliff. Con-
tarenii habemus.

DE LATHYRIDE.

CAPVT VII.

LATHYRIS anguftiffimo five capillaceo folio:
plures Lathyridis differentias in foliorum
latitudine & anguftia, floris colore, filiqua-
rum forma, hirsutie, & lævitate hic prætere-
re lubet, & folum meminiffe Lathyridis anguftiffimo
folio, quæ radice eft exili, cauliculis cubitalibus
infirmis, quibus hinc inde, & adverfo fitu bina
minima foliola adnafcuntur, è quorum finu bi-
na nonnunquam terna folia capillacea, trium,
quatuorve unciarum longa, & furrecta, exiguo
pedicello innixa, una cum pediculo in multifi-
dum capreolum deficiente, prodeunt; ex quo et-
iam pediculus tenuiffimus, oblongus & nudus
effertur, qui florem unicum, parvum fubcærule-
um, quandoque pallide rubentem fufinet: quo
defluxo, filiqua uncialis in apicem falcatum a-
biens, bina, ternave grana parva rotunda nigri-
cantia continens, fuccedit. Monfpessuli in
collibus, Majo florens reperi-
tur.

☉ (☉)

DE VICIA.

CAPVT VIII.

VICIA Onobrychidis flore: & Viciarum quamvis differentias plures observaverimus, attamen in præsens unius solum descriptionem subijcere lubet. Hæc caules habet pedales, teretes, striatos, quos foliorum alæ, ut in Vicia vulgari, sed breviores & angustiores, uni costæ ex adverso respondententes, ambiunt, capreolis extremum occupantibus: ex foliorum alis superioribus, pediculi semipalmares, nudi exurgunt, quorum summitatibus flores plures oblongi, galericulati, Onobrychidi 3. Clusii forma similes inferne pallidi, superne violacei coloris insident: floribus succedunt siliquæ planæ, deorsum reclinatæ, semina exigua, fena, septena numero, continentes. Monspessuli provenit.

DE CAPITE GALLINACEO,
& onobrychide.

CAPVT IX.

CAPUT Gallinaceum minus: ex radice tenui oblonga, fibris carente, cauliculos aliquot palmares, & semipalmares profert, eosque ut plurimum procumbentes, & in ramulos divisos: folia vulgari, sive majori similia, sed breviora & angustiora: flores habet paucos, parvos, dilute rubentes, brevibus pediculis insidentes: fructus parvi, asperi, echinati & subrotundi succedunt. Hoc in maritimis & arenosis Provinciæ, & juxta Olbiam, & in montosis juxta oppidum Vigan, reperitur.

I. ONOBRYCHIS clypeata aspera minor: à radice crassa, fibrosa, cauliculi semipalmares, reclinati prodeunt, circa quos foliola multa, brevia & angusta, adverso situ costæ adhærentia: flosculi eleganti colore rubentes, parvi, Genistæ forma similes, pedicellis insident: sequuntur fructus clypeolis exiguis similes, plani, asperi, semen minutissimum continentes. Monspessuli in planitie Lupi collecta.

II. ONOBRYCHIS clypeata lævis: ex radice rufescente, paucissimis fibris donata, caulis unus (nonnunquam duo) pedalis, nodis distinctus, exurgit: circa quem folia alata, ex senis, septenis utrinque fibris oblongis, glabris, uni costæ

inhærentibus, unoque extremam aliam occupante composita: ex alis, tenues, & oblongæ virgulæ, flores purpurocæruleos, velut in spica dispositos, sustinentes, prodeunt; quos sequuntur fructus plani, læves, clypeiformes, communiter terni, sibi invicem per longum cohærentes, semen minutum includentes. In Helvetiorum alpibus, ut monte Fracto, & ad Thermas Fabarias provenit.

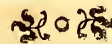
III. ONOBRYCHIS incana: caulem habet rotundum, ramosum, incanum: folia plura, acuminata, angusta, uni costæ adnexa, incana velut cinere aspersa: cauliculi semipalmares, nudi, spicam florum purpurascensium, aliorum forma sustinent: quibus succedunt siliquæ oblongæ, incanæ, incurvo mucrone donatæ, duabus valvulis constantes, semen minutum, nigrum, planum, & semicirculare continentes. In Provincia Galliæ reperitur.

Alteram non minus incanam, sed minorem, semipalmarem, foliis brevioribus & rotundis, ex Aragoniæ & Castiliæ saxosis, D. Albinus attulit.

DE OROBO.

CAPVT X.

OROBUS alpinus latifolius: ramis est cubitalibus, aut altioribus, angulosis, viridibus. foliis in singulis alis octonis, uni costæ adnatis, & sibi invicem oppositis, uncias tres longis: duas latis, viridibus, nervosis, & cæteris Oroborum foliis minus acutis: è virgulis ex alarum cavis palmaribus nudis prodeuntibus, flores unciales, Genistæ forma, pallide lutei, at folio superiore rufescente, dependent stylo ex illorum medio prominente: lobos & semina non vidimus: ex Pyrenæis & Helvetiorum alpibus habemus.

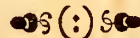

DE GLAUCE LEGUMINOSA.

CAPVT XI.

GLAUCI Leguminosæ affinis: radicem habet albam, oblongam, paucis fibris donatam, ex qua caulis bicubitalis, & altior, saris crassus, rotundus, rubescens, cavus, paucis & brevibus pilis aspersis, prodit, & nisi sustentetur, procumbit: at frequenter ad cubiti solum altitudinem accedit, nec fulcimine opus habet: hic in alios ramos dividitur: folia habet Glauco leguminosæ similia, duodecim etiam quatuordecim, & pluribus, utrinque ad costam ordine dispositis, nec in ambitu ferratis, & eleganti virore nitentibus: ex foliorum sinibus pediculi pro-

deunt, flores pallide luteos, modo unum communiter plures, forma Glauco leguminosæ similes sustinentes: hos sequuntur siliquæ crassæ, conjunctæ, unciam longæ, triangulares, in brevem apicem abeuntes, semina angulosa, per maturitatem ex viridi flavescentia, continentes. Hujus semen Araci Boetici nomine, à D. Jo. Pona Verona accepimus, & ab annis aliquot in hortulo nostro habuimus: nam licet planta annua sit, attamen ex femine deciduo sese propagat. Tota planta ingrati saporis est: folia com-manducata, herbaceum primum & ingratum, dein amarum saporem in faucibus relinquunt.

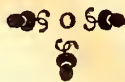
LIBER DECIMVS.

DE OPHIOGLOSSO.

CAPVT I.

I. **O**PHIOGLOSSUM anguloso folio: ex radice crassa, in fibras crassas abeunte, unus vel alter pediculus, uncias quatuor longus, post medium dilatatus, effertur, cui folium unicum, uncias tres longum, sesquiunciam latum, ad exortum utrinque dilatatum, & angulosum insidet, & stylum sesquiunciam linguam referentem, pediculo donatum obtinet. Helmstadio, D. Sigfridus misit.

II. **O**PHIOGLOSSUM minus; radice est fibro-sis, pediculo simplici & brevi, cui folium unicum, subrotundum, unciam latum, sesquiunciam longum insidet: ad cujus exortum, & veluti è folii sinu, stylus serpentis linguam referens, unciam longus exit: in humidis circa Monspelium provenit.

DE ADIANTHO.

CAPVT II.

ADIANTHUM fruticosum Brasilianum: hoc Filicis instar excrescit, caule tenui, lævi, subnigro puniceo colore nitente, qui in alios subdividitur, circa quos folia viridia, Adiantho vero aliquantum similia, parva, oblonga, sed obtusa, superne tantum incisuris divisa, inferiore costa, qua capillaceo insident, integra, alternatim cauliculo, & quidem utrinque duodecim usque ad viginti, petiolis, per pedicellum junguntur. Apud Toupinambaultios in Brasilia natum à D. Bursero accepimus.

DE FILICE.

CAPVT III.

I. **F**ILIX palustris maxima: radice est omnium Filicum crassissima, duos pugnos superate, nigra, velut ex crassissimis squamis compacta, & multis

multis fibris nigris capillata; unde exurgūt folia plura atrovirentia, tres cubitos superantia, in latus amplissime expansa: quorum pedicul⁹ rufescens, angulosus, cavus, instar oblongi auriscalpii ex radice prodit, qui ubi pedalem altitudinem adeptus est foliosus redditur, ad modum Filicis maris vulgaris: nam veluti ex plurimis pinnis, secundum margines crenatis, & ad unum pediculum cohærentibus componuntur. Verum ad radicem, inter media folia, plura foliorum rudimenta cubitalia, veluti futurorum principia, conspiciuntur, eo modo, quo in Filice florida, sive Osmunda dicta, circa summos ramulos apparent: à qua tamen differt, quod Osmunda caules edat, & caulium summis, veluti flores sive feminum rudimenta adhæreant, & folia habeat latiora, & haudquaquam per margines serrata. Hanc locis palustribus circa thérmas Marchicas copiose observavimus: aliquando in editis & saxosis, sed humidis montibus etiam reperitur, ut circa Ramstein arcem Basileensium notavimus.

II. FILIX mas aculeata major: radicem habet nigram, fibrosam, pediculos pedales, foliosos, in multas alas pinnatas, modo majores, modo minores, modo minores profundius divisos pallide virentes, primis in ambitu dentatis, & in brevem spinulam desinentibus. Hanc in monte Wasserfall legimus.

III. FILIX aculeata minor; hæc pinnulis est brevibus, totis integris, non dentatis, sed in spinulam acutam brevemque omnibus desinentibus: eodem quo prior loco, licet eam postmodum à D. Furero ex Harcynia & Stolberga veteri, acceperimus.

DE MUSCO.

CAPUT IV.

I. **M**uscus pennatus: hic colore est ex luteo virente, lateq; serpit, multis viticulis, sed brevibus, ramosis, minutis foliis, pennam æmulantibus vestitus, qui fibras tenues pro radicibus habet: in petrosis & sylvis reperitur.

Hujus altera species, radice rufescente ex copiosissimis fibris composita, viticulis ramosioribus, foliis minoribus: in sylva Wilensî, locis uliginosis provenit.

II. **M**uscus filicinus minor: hujus aliquot differentias observavimus: sed hic solum de minore agemus, qui per terram serpit, cauliculis tenuibus, in summo ramosis, foliolis Filici similibus, sed tenuissime dissectis: ex ramulis, pedicelli aliquot capillares rufescentes, biunciales, efferruntur, quib. singulis capitulum exiguum, subrotundum, incurvū, in apicem exiguum desinēs, insidet. Hunc, cum aliis D. Jungermannus misit.

III. **M**uscus Abietis facie: prædicto non multum absimilis, viticulis in ramos divisis, foliis capillaceis, utrinque (ut in Abiète) costæ oblongiusculæ adnatis, multo quam in priore brevioribus, & viridioribus.

IV. **M**uscus ramosus repens, velut spicatus: hic ad arborum radices, nigris radiculis terræ affigitur, viticulis crassis, & longis serpit, & de se copiosas veluti spicas oblongas, ex tenuissimis & levissimis foliolis compactas, ramulorum instar emittit.

Huic similis & alter, foliorum tantum apicibus candicantibus discrepans: uterque in monte Crentzacho ad arborum radices crescit.

V. **M**uscus ramosus erectus major: hic cespitis instar eleganter & arctissime quasi compactus, ex radicibus oblongis capillaceis, cauliculum trium quatuorve unciarum emittit, qui in binos, ternos, quaternos, biunciales, etiam triunciales ramulos, & hi quoque in alios erigitur, qui minimis capillaceis foliolis vestiuntur: inter ipsa foliola, pedicelli uncialis, nudi, capillacei, capitulum, ut in Adianto aureo, sustinentes, efferruntur. Hic in Crentzacho monte ad arborum radices, aliis Muscis commixtus conspicitur: at elegantior & viridior, ad sepes circa Birsam fluvium reperitur.

VI. **M**uscus ramosus erectus minor: ex capillacea radice cauliculus ad summum biuncialis varie divisus foliolis vix conspicuis cinctus, emergit: eodem quo tres priores, loco provenit.

VII. **M**uscus saxatilis ericoides: huic circa radicem folia multa Musco vulgari similia, inter quæ viticuli sunt palmares, asperi, foliolis Ericæ coridis folio similibus, inordinate vestiti, aliquando hinc inde nudi, quorum summo capitulum exiguum insidet. Ad Wiesam fluvium super saxa reperit.

VIII. **M**uscus stellaris roseus: ex fibellis nigris radicem constituentibus, pedicelli uncialis

prodeunt, quibus singulis folia plura instar rosæ compacta, pallide virentia, acuminata, in modum stellæ disposita, insident. Hic in saxosis Telamontii provenit.

IX. Muscus Cupressiformis: parvus est, ramosus, foliolis cupressi forma, atrovirentibus, inter quæ pedicellus exurgit, qui minimas spicas pallidas & molles sustinet. Ex Hircynia.

X. Muscus Polytrichoides: hic triplex est; Primus, viticulis est plurimis, iisque brevibus, & compactis, qui foliolis brevibus capillaceis rigidiusculis cinguntur. Alter, per omnia minor est, cujus folia rigidiuscula non sunt: Tertius, minimus est, & mollis: prior in sylvis uliginosis reperitur: duo posteriores muris insident.

XI. Muscus terrestris coralloides erectus, cornibus rufescentibus: hic Musco terrestri vulgari eleganti spectaculo innascitur: nam Musco vulgari ex pallido virescenti, hic candidus insidet, coralli modo in ramulos rigidiusculos divisus: qui licet candidus sit, ipsius tamen summitates cornutæ, & rigide rufescunt: hic ad Wiesam fluvium late expansus in arenosis reperitur. Verum hic cum Musco Corallino, sive Corallina montana Tabernæmontani, neutquam confundi debet.

XIII. Muscus ceranoides: hic duplex est, major & minor: major, trium, quatuorve unciarum est, foliis carens, cauliculis latiusculis in ramos divisus, hique in alios breves, & hi similiter in tenuissima segmenta, trifida, quadrifida, acute scinduntur.

Minor totus incanus, unciam non excedens, ex plurimis ramulis proxime junctis compositus, quorum summitas communiter in duomi-

nutissima & acutissima cornua abit: uterque in Hircynia collectus fuit.

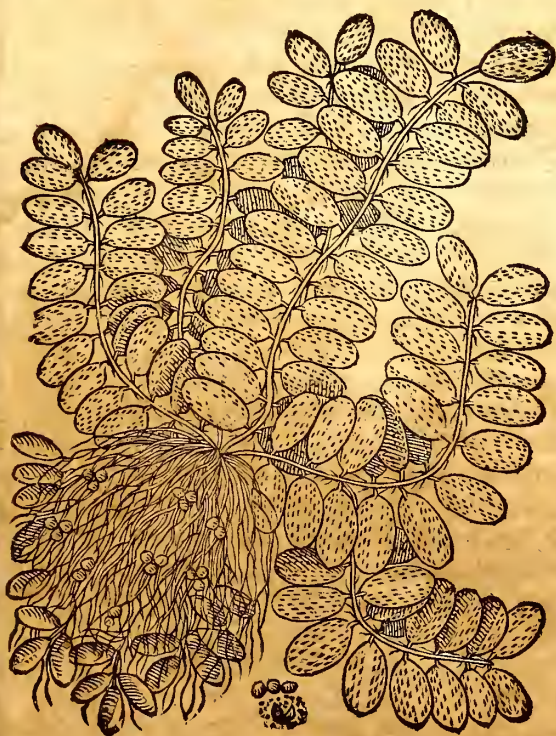
XIV. Muscus aquaticus folio expanso: hic ex radice transversim repente, & nigricante, ramos frequentes, late sparsos & semipalmares emittit, quorum summitates ob foliola compactiora, velut in spicam abeunt: foliis est brevis, latiusculis primum, dein acutis. Hic apud nos aquæ in rivulis innatat, & non nihil splendet: quamvis eundem ex lacu Gaderslebiano D. Sigfridus, & D. Jungermannus, Musci majoris lapidum Hircyniæ nomine, miserit.

XV. Muscus fontanus sive hepatica aquatica: hunc triplicem habemus, majorem & minorem, Hepatiæ nomine à Lobelio, Tabernæmontano & aliis depictum, his tertium addere lubet, ab illis diversum, quem Muscum fontanum capitulis racemosis vocamus: hic foliis est longe minoribus, squamarum instar junctis, pallide virentibus, & non nihil hirsutis, inter quæ quam plurimi pediculi capillacei, biunciales, nudi effertur, quorum singuli capitulum parvum instar racemi compactum, & rufescens sustinet, quantum ex sicco, à D. Sigfrido misso, colligere licuit.

XVI. Muscus pyxioides duplex est: alter terrestris, tubulis majoribus, & candidioribus constans, à Lobelio nomine Musci terrestris pyxidatos alabastriculos imitantis, propositus: sub quo in Silesia calcem reperiri relatum fuit.

Alter vero saxatilis est, tubulis longe minoribus, copiosioribus, nec ita candidis, qui petris saxifve latissimis innascitur, eaque obtegat, quemadmodum in via Telamontium versus, videre est.

Lenticula palustris latifolia.

LENTICVLA PALVSTRIS.

CAPVT V.

LENTICVLA palustris latifolia punctata: Lenticula palustris mihi quadruplex est: vulgarissima Lentem referens: altera trifolca: tertia quadrifolia: quarta cujus & figuram (in Phytopinace & Matthiolo propositam) & descriptionem adungere lubet. Hæc ramulis aquis innatat, à quibus filamenta radículas constituentia deorsum feruntur: folijs est copiosis, subrotundis, eleganter virentibus, conjugatim, in ramulis digestis, superne punctis minutissimis notatis: his inferne copiosæ lenticulæ, aliquando singularæ, aliquando ternæ, & quaternæ, rugoso prætenui cortice donatæ adhærent, quibus semen copiosissimum, minutissimum & flavescens includitur: sapore est aqueo; Hanc in fossis Patavinis aquis supernatantem vidimus, & in Silesia circa Uratislaviam reperitur: quam forte Cæsalpinus, pro Stratiote aquatica Dioscoridis proposuit, quamque scribit fluitare, & cum a-

qua incidere. Pisis in Auxerifluvio, qui aquas thermales ex monte S. Juliani recipit.

CORALLINA.

CAPVT VI.

CORALLINÆ varietates multæ occurrunt; at in præsens de tribus, quas hætenus apud Authores, qui ad manus sunt, non observavimus.

I. *CORALLINA* alba nodosa: caule est pedali, ligno candido, & duro, candido & aspero cortice tecto, à quo utrinque, sed sine ordine, pediculi, trium quatuorve unciarum erecti flexiles, prodeunt, quorum aliqui in alios, etiam uncia minores subdividuntur: hos minimum noduli, velut ex duobus semicirculis, ijsq; ut plurimum pertusis, compositi usque ad extremum apicem (triginta, etiam quadraginta in uno pediculo observare licet) eleganti spectaculo, ad antiquarum minimarum cæterarum aurearum similitudinem, cingunt. Hanc una cum sequentibus, D. Rumbaumius, Mafsilia attulit, ex Barbaria illo deferri, & apud Mafsilienses plumarum loco supra pileos gestari, affirmavit.

II. *CORALLINA* cinerea rugosa: hæc duplex est, & utraque non secus quam sequens, intus lignum habet spadicei coloris, durum, medulla carens, & crusta obductum. Prima, ligno est duriore, quod crusta cinerea, aspera, rugosa, & tuberosa, veluti cortice vestitur, quæ friabilis est, forte ex lino maritimo exiccato creata: hæc in ramos plures recurvos, & hi in minores, veluti tuberculis exasperatos, dividuntur, & in obtusum rotundiusculum apicem desinunt.

Alteri, crusta magis albicante, minusque rugosa obducitur, & in ramos pede longiores flexiles, & hi in stylos plerosque palmares, absumuntur. Verum has duas, nec cum Lithophyto marino Gesneri, nec cum *Corallina* alba, lutea, & rubra Tabernæmontani, nec cum *Erica* maritima Clusij, confundere oportet, cum omnes has differentias habeamus.

III. *CORALLINA* pallide flavescens lævis: hæc crusta pallide flavescente, lævi ac friabili obducta est: à qua utrinque modo rami, modo styli læves & flexiles prodeunt.

QVERCVS MARITIMA.

CAPVT VII.

QVERCVS maritima triplex mihi est: 1. quæ propter vesicas aut bullas plurimas, quibusdam baccifera dicitur: 2. vesicis quidem caret, sed foliorum extrema crassiora sunt, & inæqualia, quasi rudimentum Cucumeris exigui ostendunt, quam glandiferam vocant: utraq; jam descripta. At tertia, quam Quercum maritimam barbatam vocamus, pauca quidem folia habet, eaque secundæ similia, sed hæc in quam plurima oblonga capillacea filamenta, barbæ instar, absumuntur.

FVCVS MARITIMVS.

CAPVT VIII.

EX Fucis maritimis quam plurimis, in præsens aliquot solum exhibebimus, quorum duos priores anno 1603, D. Cargillus, Abredonia ex Scotia una cum descriptione transmisit.

I. FVCVS alatus, sive phasganoides: hujus admiranda est forma: saxis quæ Oceanus lambit, & in æstu quoque mergit, adhæret, caule terti, pennæ anserinæ magnitudine; colore, quem exhibet Pruna Damascena, inter rubrum & nigrum saturatum, medio; at folia, quæ non nisi caulem adultum ornant, saxo hærentia (in sicca virescunt) ad luteum magis vergunt, quæ palmæ latitudine supra radicem nascuntur plurima, ligularum instar, cartilaginea, tres, quatuor, sex, aut octo uncias longa: inter quæ caulis eo usque teres, latefcit, porrigiturque interdum ad ulnæ longitudinem infirmus, ut nisi aquis innatans sustentetur, humi semper procumbat: huic, si adultior utrinque ala adnascitur, tantæ, quantæ & ipse caulis est longitudinis, ea vera tota membranea est, fibris hinc inde venosis à caule conspersa. Notandum autem membranam hanc, prout in sagittarum alis est videre, ima parte angustiore, sensim latiore reddi, ita ut tres ab ortu pollices transversos, æqualis deinceps tota existat, unius, duarum aut trium unciarum latitudine. Vulgo Baderlacks vocant: Fucus alatus, aut phasganoides esto, caulis enim ancipitem gladium refert: Hic, præsertim in Septembri viget, alio anni tempo-

re inutilis: membranæ abjiciuntur, reliquo vescuntur gravidæ, alijsq; etiam in cibos cedit: sapore est falso cum modica dulcedine: sitim manducantibus excitat.

II. FVCVS arboreus polyschides: eodem ortu & usu est, quem vulgus Tangelis nominat, Fucus omnium interdum maximus, trium quatuorve cubitorum, teres, luteus (tenerior, qui solus vescus est, longe infra minimi digiti crassitudinem, corticem Castanæ bene maturæ colore æmulatur) caulem Angelicæ maximæ crassitudine æquat: fastigium, in latas cartilagineas membranas, varie dividitur, eo prope modo, quo balthei pars, & qua ensis suspenditur apud Helveticos. Hic fucus maximus, aut arboreus polyschides esto. Hactenus Cargillus. Verum hic postremus à Palmifolio Giganteo sive Alga latifolia Imperati, à quo Neapoli, cum quam plurimis maritimis plantis accepimus, distingui debet.

III. FVCVS longissimo, latissimo, crassoq; folio, radice est brevi, ex crassis fibris composita, ex qua pediculus crassus, rotundus, semipalmaris prodit, qui in folium expanditur: folium unum ingentis longitudinis, pedes aliquot & ulnas excedit (rarius ex una radice duo folia, ejusdem omnino formæ & longitudinis) & latitudine uncias quatuor superat, ejusdem fere per totum folium, principio excepto, latitudinis, in medio æqualiter planum, ad utrumq; vero latus parum convolutum tortuosum & sinuosum, obscure virens, crassum, & dum terræ adhuc affixum, tastru forma gelatinæ, viscosum, & madidum: quare, propter nimium madorem vix asseruari potest, licet sæpius Soli exponatur: nam quoties chartæ reponitur, mador iste cū fetore recrudescit, ita ut à corruptione non nisi post aliquot septimanas, donec plane siccetur, servari possit. Hic in Gallijs ad maris litora versus S. Malo provenit, & è naturali solo facile eruitur: unde D. Satlerus promissit.

IV. FVCVS longissimo, latissimo, tenuiq; folio: hic priori non multum absimilis, qui ex radice nigra, fibrosa, pediculum tenuem, triuncialem emittit, qui in folium sesquicubitalis longitudinis, unciarum quinque vel sex latitudinis, planum, per margines hinc inde convolutum, absumitur: coloris pallide virentis est, substantiæ tenuissimæ membranæ: hunc cum alijs maris Mediterranei purgamentis re, ectum, non longe à montis Cetij radice, collegimus.

CAPVT IX.

V. **FUCVS** longo, angusto, & crasso folio: radice est rotunda & plana, ex qua bina, ternave folia (sive cauliculi, si mavelis) sesquipalmaria, crassa, coriacea & plana, ligulas referentia prodeunt, quæ in alias velut ligulas, sed rarius, dividuntur. Hic ad Fucum maritimum secundum Dodonæi editionis Belgicæ referri posse videtur, cujus species altera brevior & angustior folio dici poterit. Hunc quoque à D. Satlero habemus.

VI. **FUCVS** membranaceus ceranoides: hic instar Lætuçæ marinæ tenuis, palmum excedens, caule est unciam & semiunciam lato (mire varians) qui in plurimas alas modo latiores, modo angustiores, hæcque in brevissimas easque plures cornuum modo subdividuntur. Hujus species varias esse, scopulis adnasci, Scotis Dils dici, ejusque esum contra Picam commendari, D. Cargillus, planta addita, perscripsit.

VII. **FUCVS** maritimus Gallopavonis pennas referens: hic membranaceus est, sese sensim late expandens, qui in plures lacinias semicirculares sibi quandoque incumbentes dividitur, per quas variæ striæ semicirculares, variegatæ, diversæque latitudinis, ut in pennis Gallopavonis, eleganti spectaculo feruntur. Hic scopulis maritimis adnascitur: quamvis etiam ex Mitulis, cortex huic Fuco similis, eximatur: hunc à D. Cargillo ex Scotia accepimus.

VIII. **FILVM** maritimum Germanicum: hoc exiguo lapillo innascitur, & in plurima bicubitalia, angustissima, nigricantia, lævia, crassiuscula & firma, aliquando inter se complicata fila, absumuntur. Hoc ex mari Baltico accepimus, & incolis Meerfaden, & Meerstrang dici accepimus.

ALGA bombycina: Algam hanc ex Scotia accepimus, quæ instar Gossypij sive bombycis mollis & compacta, late expansa, aquis dulcibus innatat, superne pallide virens, inferne albicans: hoc gossypio, quod ex veteri thorace, cui suffultum erat, eximitur, similem est.

I. **CARDVVS** mollis latifolius: caule est cubitali, striato, brevibus & mollioribus spinis armato: folijs Rumecis forma, tenuibus, levibus, venosis, palmum longis, uncias quatuor latis, marginibus exiguis spinulis dentatis, caulibus summitas in pediculos breves unciales abijt, quorum singuli capitulum Lappæ vulgaris forma, ejusque fere magnitudinis sustinent, quod in stamineum purpureum florem expanditur. Hunc D. Burserus in Austriæ monte Taurero Raftadientium legit.

II. **CIRSIVM** angustifolium: ex radice nigra fibrosa, caulis cubito altior effertur, membranosis alis asperiusculis vestitus, in ramos divisus, quorum singuli in pediculum oblongum, eumque nudum, abeunt, cui capitulum unicum hispidum insidet, quod in florem stamineum rubentem aperitur, & tandem in lanuginem absumitur. Folia habet ad radicem palmaria, uncia angustiora, atrovirentia, in ambitu raris aculeis prædita: at quæ in caule, breviora sunt, non nihil laciniata, & aculeis magis exasperata. Hoc in monte Wafferfall legitimus.

III. **CARDVVS** sphærocephalus acutus vulgaris: ex radice crassa, caulis cubito altior, statim in ramos brachiatus, effertur, qui crassus, lignosus, membrana alata spinosissima usque ad summum investitur: quem folia pediculo latiore amplectuntur, quæ profunde laciniata, palmaria, duas tresve uncias lata, per ambitum crebris & acutissimis, pallide flavescens spinis armata. Caulium summis, capita rotunda, pene sphærica, acutissimis spinis horrida, insident, quæ in florem stamineum purpurascens expanduntur, & tandem in pappum abeunt, cui semen Onico sylvestri simile includitur. Hæc frequens est in dumetis humidis, quamvis etiam secus vias reperitur.

IV. **CARDVVS** lanceatus angustifolius: hic caulibus est bicubitalibus, rotundis, striatis, hispidis & firmis, oblongis, acutis, albicantibus spinis horridus, hinc inde membranea ala donatus, & in summo in ramulos divisus: circa hunc folia rariora, palmum æquantia, angusta, in lanceam oblongam, eamque latiore, quam in Cardo lanceato latifolio, abeuntia, raris & brevi-

bus lacinijs divisa, subtus incana, superne atrovirentia, spinis longis donata: cauliculorum summis capitula plura, parva, ex imbricatis squamis composita, insident, quæ in stamina atrorubentia, apicibus divisim expanduntur, & aliorum more in pappum & lanuginem resolvuntur, semenque exiguum in ea occultatur. Hic & flore albo quandoque reperitur. Hunc in nemore ad pontem Wiesam observare licet.

V. *CARDVVS palustris*: radice est simplici, caule tricubitali, foliaceo, erecto, nonnihil ramoso, brevibus spinis armato, folijs atrovirentibus, crassis, sinuosis, quandoque etiam laciniatis, semipalmaribus, sesquiuncialem latis, per marginem rarioribus spinis cinctis; caulis summo capitula plura, singula singulis pediculis insident, quæ in florem stamineum purpurascentem expanduntur, dein in pappum aliorum more abeunt. Hic ad Wiesam locis arenosis, herbosis, & Michelfeldensibus palustribus, provenit.

VI. *CARDVVS polycephalus angustifolius*: radicem habet lignosam, fibrosam, caulem cubito altiore, rotundum, striatum, spinis carentem, cujus summitas in plures semipalmares ramulos, & hi quandoque in breviores, dividitur: folia sunt pauca, angusta & brevia, spinis oblongis armata: capitula plura, parva, quibus mini-

ma subjiciuntur, exiguis spinulis prædita, & flos Jaceæ similis ex staminibus purpurascens compositis, insidet, qui similiter in lanuginem abit. In pratis Michelfeldensibus frequens occurrit.

VII. *CARDVVS repens vinearum*: ex radice oblonga, nigricante, caulis prodit reclinatus, rarius erectus, pedalis, incurvus, striatus, candidans, cujus summum in ramulos paucos, eosque breves absumitur, qui capitula parva Jaceæ vulgari similia, sustinent: folia ad radicem plura, superne atrovirentia, inferius incana lanugine aspersa, semipalmaria, unciam lata, leviter sinuata, spinulis per circumferentiam donata: at quæ caulem ambiunt in profundas lacinias dividuntur, palmaria, duas tresve uncias lata, existunt. Hic in vinetis Mutensibus frequens est.

VIII. *ANONIS viscosa* minor flore pendulo: plantula est semipalmaris, totaque hirsuta: radice alba, oblonga, tenui, parum fibrosa, à qua cauliculi plures duarum triumve unciarum, exungunt, ijque; tenues, rotundi, foliolis parvis, plerumque ternis ex uno pediculo prodeuntibus, forma & situ vulgaris Anonidis similibus, viscosis: flores parvi sunt, lutei, propendentes, quibus minutum semen in exigua siliqua succedit, & nullis spinis donatur. Ex Gallia Narbonensi habemus.

LIBER VNDECIMVS.

CYTISUS.

CAPVT I.

CYTISVS Hispanicus siliquis Ornithopodij: hic virgis est rotundis, striatis, duris, tricubitalibus, in varios ramos nonnihil lanuginosos brachiatis, quos folia numerosa, terna, uni pediculo inhærentia, in summis ramulis exigua, dilute virentia, ambiunt: flores parvi, lutei, Genistæ similes, quibus siliquæ unciales, molli hirsutie testæ, instar siliquarum Ornithopodij, minus tamen profunde sinuatae, & plures simul junctæ, ternæ, quaternæ, quinæ, uni pedicello inhærentes, quibus semina parva, plana, nigricantia inclusa sunt. Hic in Hispania, ad agrorum limites frequens est, non tamen cum Cytiso primo Clusij, cujus pars interior nigricat, & ramuli toti villo obsiti sunt, confundi debet.

COLUTEA.

CAPVT II.

COLUTEA Scorpioides maritima glauco folio: virgis est pedalibus, rarius cubitalibus, lignosis, rotundis, rufescente, rugoso cortice vestitis, in frequentes ramos divisis: folia alata, septem, aut novem, uni costæ, binis semper ex aduerso sitis, adhærent, uno impari extremam alam occupante, Coluteæ folijs similia, multo minorâ, obtusa & cordata, glaucique vel cæsij coloris: flores & forma & colore Coluteæ similes, sed minores: pediculis tenuibus siliquæ tenues, oblongæ, unciales, articulis distinctè insident, quantum singulis articulis, singula semina parva inclusa sunt. Hæc in maritimis prope Teracinum collecta, quamvis etiam Patavio,

ex horto Bembiano
habeamus.

GENISTA.

CAPVT III.

GENISTA Hispanicæ affinis: suffrutex est cubitum superans, caule tenui, tereti, candicante cortice testo, qui in plurimas virgas tenuissimas dividitur, quarum aliquæ palmum superant, aliæ minores sunt: circa quas folia longiuscula, angustissima & ita ut virgæ pene nudæ appareant: summis virgis singulis unicum capitulum rotundum, villosum, molle, insidet, ut in Gramine maritimo sive polyanthemo majore, ex pluribus floribus, Genistellæ tinctoriæ forma, sed minoribus pallide luteis compositum: nam quilibet flos, ex caliculo villosi, hirsutiae albo prodit. In montibus plane saxosis ad aquas Blancas D. Albinus collegit.

GENISTELLA Monspeliaca spinosa: hæc viticulis est palmaribus, in terram reflexis, quorum pars inferior in brevissimos ramulos, ex parvis spinulis constantes dividitur, à medio vero sursum villosi sunt, quandoq; in ramulos brachiati, oblongis viridibus folijs, minoribus sæpe additis, vestiti, spinisque carentes: summitatibus flores pallide lutei, forma Genistæ spinosæ vulgaris similes, insident. Hanc quidam Monspessuli Corrudam luteam vocabant: quæ etiam in Ventoso monte reperitur.

Similem sed per omnia majorem, caulibus pedalis, folijs rarioribus, spinis longioribus, minusque pungentibus, floribus majoribus & aureis, quasi in spica dispositis, ex Hispania habemus.

GENISTELLA minor Aspalatioides: suffrutex est pedalem altitudinem superans, stipite rotundo, rufo cortice vestito, lignoso, hinc inde spinis, sed rarioribus, armato, in ramulis sum-

minores subdividuntur, brachiato: circa quos foliola rara, parva, quædam subrotunda, quædam oblonga, spinis interiectis, quibus flores lutei, Genistæ prædictæ duplo minores, hinc inde componuntur, nec, ut in priore, ramulorum summis, in aculeum abeuntibus, insident. Hanc, ex Anglia Genistæ spinosæ nomine accepimus: at eandem in asperis, circa Aureliam Gallorum, ramis late se spargentibus, collegimus.

CHAMÆGENISTA Cretica: hæc virgulis est palmo minoribus, humi diffusis, tenuibus, rotundis, subcanis, in ramulos aliquot duarum, trium unciarum divisis, foliolis oblongis, angustissimis, binis aut ternis ab eodem exortu, sed altero semper longiore, prodeuntibus, incanis: ex foliorum alis flosculi terni, quaterni, parvi, lutei, Genistæ floribus æmuli: siliquas non vidimus. Ex horto nobiliss. Contareni habemus.

S V M A C H.

C A P V T I V.

S V M A C H angustifolium: hoc potissimum folijs à vulgato differt: hujus enim folia uncias quatuor longa, semiunciam lata sunt, in exquisitum apicem desinunt, & per marginem crenata sunt, quorum duodecim uni costæ, utrinque nimirum sex, adhærent, undecimo impari numerum, constituyente, quæ superne atrovirent, inferne pallida sunt, costa elata per longum excurrente. Hoc in Brassilia apud Tououpinambaultios collectum & à D. Bursero communicatum.

M E L E G V E T A.

C A P V T V.

M E L E G V E T A sive Grana Paradisi: folia crassa sunt, uncias quatuor longa, tres lata, per quorum longitudinem costa elata fertur, à qua fibræ plurimæ per transversum abeunt, ut in Caryophyllorum folijs cum quibus maximam similitudinem habent: fructus satis cognitus, habetur in officinis, ut & Grana exempta: hujus folij pediculus, sapore est aromatico, ipsi granis correspondente, non tamen ita acuto & aromatico, ut in folijs Caryophyllorum animadvertitur, quo signo potissimum à se invicem di-

stingui possunt. Hujus folia una cum Nucis moschatae folijs, D. Clutius Amstelrodamo misit.

S T Y R A X L I Q V I D A.

C A P V T V I.

S T Y R A C I S liquidæ folia: ex radice rotundo, nigricante, rugoso, striato & quasi articulato cortice tecto, folia terna, etiam quina, oblongis, tenuibus, nigricantibus pediculis donata, ex uno veluti tuberculo prodeunt, quæ vitiginea sunt foliorum Aceris, vel Platani instar, in laciniis ternas, etiam quinas divisa, nervosa, per circumferentiam crenata, & mucronato cuspede. Hæc ab Honorio Belli accepimus, qui styracis hujus magnum ramum se habere perscripsit.

L I G V S T R V M.

C A P V T V I I.

L I G V S T R V M duplex ex Italia accepimus, de utroque breviter in præsens, cum solum ramos absq; floribus & seminibus acceperimus.

II. L I G V S V R V M Myrtifolium: hoc ad Ligustri vulgaris modum excrescere, & in ramos brachiari audio: rami rotundi sunt læves nonnihil rufescentes: folia atrovirentia, vulgaris folijs & latiora & longiora. Hoc nomine, Ligustri myrtifolij perpetui, vel Myrti Ligustri folio, Patavio ex horto Pharmacopæi (cujus nomen excidit) ad pontem molin accepimus.

II. L I G V S T R V M folijs laciniatis: & hujus ramos pedales habemus, circa quos folia atrovirentia, glabra, inferiora quidem subrotunda, alia vero oblonga: hæc q; modo integra, modo Jafmini lutei instar divisa, quandoq; ab altero solum latere, laciniam unam, quandoque utrinque unam, rarius binas, quandoque ternas, quaternas, inordinatas lacinias obtinent. Hoc primum Ligustri nigri nomine, ex horto Ill. Mori Senatoris Veneti, quem in villa di Carbonara colit: dein, pro Syringa laciniatis folijs, ex horto Ill.

Contareni Sen. Veneti accepimus: de utroque plenius in Theatro nostro.

S A L I X.

CAPVT VIII.

I. **SALIX** fragilis: hæc mediocris est altitudinis caulibus ramosis, rotundis, rubente cortice vestitis: folijs longis, angustis, prona parte incanis, superius atrovirentibus, & tandem pene nigris: julis quam in cæteris brevioribus. Fragilem appellare lubet, quia non aliarum Salicum instar virgis lentis & vimineis, sed plane fragilibus donatur. Nostri *Brandweiden* / eo quod tandem nigrescat, dicitur: frequens ad *Birsam* & *S. Jacobum*.

II. **SALIX** oblongo incano folio: hujus caules, cortice atrorubente vestiti, in breves & plures ramulos divisi: folijs oblongis, superna parte obscure virentibus, parte prona cinereis & incanis: flores copiosos aliarum salicum modo producit, & semen parvum nigrum, cum albissima lanugine avolat: hæc apud nos frequens, in primis in minore urbe, ad molendinum ærarium, in sepibus ad aquam.

III. **SALIX** subrotundo argenteo folio: hæc caulibus est cubito altioribus, rotundis, incanis & ramosis: folijs subrotundis, superne nigricantibus, parte prona incanis, argentei coloris, splendentibus, tactu mollibus, & veluti tenui lanugine pubescentibus, per ambitum raris crenis exasperatis. Hanc sine fructu ex *Belgio D. Gallus* transmisit.

IV. **SALIX** humilis latifolia erecta: hæc salici, latifoliæ aquaticæ acuto folio similis est, sed humilior, cum hujus virgæ rotundæ striatæ, vix

cubitum superent: folia minora sunt ex rotunditate oblongata, in acumen desinentia, rugosa, parte prona lanuginosa, tactu mollia: juli rotundi, pavi, flavi: hæc cum latifolia repente confundi non debet. *Michelfeldæ* humidis.

V. **SALIX** alpina angustifolia repens: ex radice, atrorubente cortice tecta, cauliculi palmares humi fusi prodeunt, qui capillaceis radicibus terræ affiguntur, ramulis tamen paucis fursum elatis: foliolis oblongis, latiusculis, brevibus cincti: flores ut in cæteris, quibus absentibus, nullus salicem esse crederet. Hæc in *Helvetiorum* alpibus & monte *Fraeto*, frequens est.

VI. **SALIX** alpina *Pyrenaica*: hæc ad semicubitalem altitudinem vix assurgit, virgis tenuibus, ramosis, folijs oblongis, parvis, per circumferentiam pilosis, tactu holoserici instar, ob minutissimos pilos, mollibus: spicæ florum unciales, angustæ, molles sunt. In summitatibus *Pyrenæi D. Burserus* legit.

VII. **SALIX** saxatilis minima: hæc duas uncias vix superat, quæ ex radícula caudicem crassiusculum, vix semiuncialem emittit, qui in binos ternosve unciales ramulos, terræ incumbentes, dividitur: folia sunt parva, oblonga, subrotunda, atrovirentia, venosa, quorum medio capitulum parvum subrotundum, veluti ex multis baccis compositum, insidet, quibus maturis apertis, veluti ex triangulari caliculo, mollis, candida & brevis lanugo effertur. In alpium, *Helvetiorum* jugis, saxis insidens, reperitur.

LIBER DVODECIMVS.

S A N A M U N D A.

C A P V T I.

SANAMUNDA viridis vel glabra : radice est crassa, lignosa, fibrosa, alba, cortice crasso, pallido, léto vestita, à qua ramuli plures, tenues, palmares, etiam minores, ijque geniculati prodeunt, folijs oblongis (rarius subrotundo) Chamæleæ vel potius Polygalæ similibus, sed brevioribus, viridibus & glabris, alternatim circa ramulos dispositis: inter quæ flores oblongi, luteoli, in quatuor foliola divisi conspiciuntur: fructum non observavimus. Hæc Aprili florens, Monspeffuli in horto Dei collecta fuit.

FRANGULA.

CAPUT II.

FRANGULA altera polycarpus : frutex est Frangulæ sive Alni nigræ similis, ramosus, cortice candicante vestitus : folijs subrotundis in apicem plerumq; abeuntibus, plurimis nervis elatis per ea discurrentibus, quare instar foliorum Ulmi rugosis, tenuissime per marginem serratis; Flores habet forma Frangulæ vulgari

similes, parvos, stellatos, luteolos, copiosos, velut in racemo cohærentes, quibus succedunt fructus parvi angulosi compressi, Spinæ infectoria baccis correspondentes, ex minimis pediculis dependentes. Hæc vere florens in quibusdam dumetis, etiam in monte nostro Muteto, reperitur.

R I B E S.

CAPUT III.

RIBES montana oxyacanthæ sapore : duplex Ribes in Helvetiorum alpibus reperitur : altera, quæ frutice & folijs, sed minoribus vulgari convenit : fructum v. habet rubrum, horrenti duplo pene majorem, sapore oxyacanthæ fructui respondentem : in Valesianorum montibus reperitur. Altera, humiliorum est, & per omnia minor, baccis vulgari minoribus, minusq; acidis: in Bernatum montibus provenit. Et hæc ad gloriam DEI dicta sunt, cui sit laus honor & imperium in sæcula.

F I N I S.

I N D E X

PRODROMI THEA-
TRI BOTANICI;

Quo plantæ supra sexcentæ una cum alijs
continentur.

*Primus numerus paginam,
Secundus pagina segmentum,
Tertius paragraphum denotat*

A.

Brotanum *Campestre incanum*,
Carlina *odore*, 71. 1. *ubi prove-*
niat *ibid.*
Absynthium *Ponticum Creticum*
grati odoris, 71. 1. I. *Græca lin-*
gua quomodo recte vocetur *ibid.*
Absynthium alpinum incanum, 71. 1. II. *ubi nascatur*,
ibid.
Absynthium alpinum candidum humile *ibid.* III.
Absynthium alpinum umbelliferum, 71. 2. IV. *quando in-*
ventum novum, *ibid.* *quæ ejus varietas* *ibid.*
Acetosa Americana folijs longissimis pediculis donatis,
 54. 2. I.
Acetosa rotundifolia alpina
Acetosa scutata repens
Acetosa Cretica semine aculeato *ibid.* IV. & 2.
Acetosa lanceolata angustifolia repens *ib.* V.
Adiantum fruticosum Brasillianum, 150. 2. *ubi nascatur*
ibid.
Aethiopsis laciniato folio

Alchimilla alpina quinquefolia, 138. 2. *quo mense floreat*,
& quibus locis reperiatur *ibid.*
 155. 2. VIII.
Alga bombycina 27. 2. I.
Allium juncifolium bicorne luteum *ibid.* II.
Allium montanum minus
Allium montanum radice oblonga, *ibid.* III. *ubi proveniat*
ibid.
Alfne palustris minor serpillifolia, 118. 1. I. *quibus locis pro-*
veniat *ibid.*
Alfne palustris minor folio oblongo, 118. 1. II. *alias Portula-*
ca aquatica *ibid.*
Alfne alpina glabra *ibid.* III.
Alfne alpina juncto folio, 118. 1. IV. *quo anni tempore flo-*
reat, & ubi nascatur *ibid.*
Alfne minor Androsaces alterius Matthioli facie, 118. 2. V.
Alfne verna Androsaces capitulis, *ibid.* VI. *cujus soli sit*
alumna *ibid.*
Alfne alpina minima glabra, 118. 2. VII. *ubi reperiatur*
ibid.
Alfne nodosa Germanica, *ib.* VIII. *alias arenaria & quare*
sic dicta *ibid.*
Alfne

<i>Carduus palustris</i> , 156. 1. V. quo loco proveniat	ib.	<i>Chamadrys spuria minor angustifolia</i> 117. 2. V. ubi occurrat	ibid.
<i>Carduus polycephalus angustifolius</i> , 156. 1. VI. ubi frequens occurrat	ibid.	<i>Chamamelum leucanthemum Hispanicum magno flore</i>	70. 2. I.
<i>Carduus repens vinearum</i> , ibid. 2. VII. ubi nascatur	ibid.	<i>Chamamelum luteum Hispanicum odoratum</i>	ib. II.
<i>Corui alpinum</i>	84. 1. & 2.	<i>Chamamelum leucanthemum incanum Hispanicum minus</i>	ib. III.
<i>Caryophyllata alpina minor</i> , 139. 1. ubi colligatur	ibid.	<i>Chelidonia rotundifolia major</i> , 137. 1. quibus locis proveniat	ibid.
<i>Caryophyllus arborescens Creticus</i> , ex radice crassa, 104. 1. I.		<i>Chelidonium majus folijs quernis flore laciniato</i>	74. 2.
<i>Caryophyllus sylvestris repens multiflorus</i> , ibid. II. ubi proveniat	ib.	<i>Chondrilla viminea viscosa montepeliaca</i>	68. 1. I.
<i>Caryophyllus sylvestris biflorus</i> , ib. III. ubinam reperitur	ibid.	<i>Chondrilla viscosa humilis</i>	68. 1. & 2. II.
<i>Caryophyllus pumilus latifolius</i>	104. 1. IV.	<i>Chondrilla purpurascens fetida</i>	ib. III.
<i>Caryophyllus holostius alpinus latifolius</i> , ib. V. ubi reperitur	104. 2.	<i>Chrysanthemon latifolium Brasilianum</i>	70. 1.
<i>Caryophyllus holostius alpinus angustifolius purpurascens</i> .	104. 2. VI.	<i>Cicer montanum</i> <i>ἐκκωλον</i> , 147. 2. I. quo anni tempore, & quo loco proveniat	148. 1. I.
<i>Caryophyllus holostius alpinus gramineus</i> , ib. VII. ubi proveniat	ibid.	<i>Cicer montanum lanuginosum erectum</i>	148. 1. II.
<i>Caryophyllus holostius montanus angustifolius albus</i> , ibid. VIII.		<i>Cicer astragaloides erectum</i>	ibid.
<i>Caryophyllus holostius tomentosus latifolius</i> , 104. 2. IX. alias <i>Ocymoides tomentosus</i> , ibid. ubinam proveniat	ibid.	<i>Cirsium angustifolium</i> , 155. 2. II. ubinam colligatur	ib.
<i>Caryophyllus holostius tomentosus angustifolius</i> , 104. 2. X. & 105. 1.		<i>Clematis maritima repens</i> , 135. ubinam reperitur	ib.
<i>Caryophyllus arvensis glaber minimus</i> 105. 1. quomodo variet 105. 2. ubi provenire consueverit	ibid.	<i>Clematis alpina Geranisfolia</i> , ib. II. ubi nascatur	136. 1.
<i>Caryophyllus saxatilis ericafolius</i> , umbellatis corymbis, 105. 2. XII. ubi nascatur	ibid.	<i>Crista Galli umbellata</i>	85. 2. I.
<i>Caryophyllus saxatilis ericafolius ramosus repens</i> , ibid. XIII. ex Hispania qualis ad nos adferatur	ibid.	<i>Crista Galli angustifolia montana</i>	86. 1. II.
<i>Caryophyllus saxatilis siliquosus</i> , 105. 2. XIV. in Haryana promontorijs frequens, ibid. alius <i>Gypsophytum siliquosum</i>	ibid.	<i>Cochlearia minor erecta</i>	53. 2. I.
<i>Caucalis nodosa echinato semine</i> , 80. 1. I. alias <i>caucalis semine ad caulium nodos echinato</i>	ibid. 2.	<i>Cochlearia Danica repens</i>	ib. II.
<i>Caucalis semine asperoflosculis subrubentibus</i> 80. 1. & 2. I.		<i>Convolvulus purpureus folio rotundo</i> , 134. 1. I. quando floreat	ibid.
<i>Caucalis tenuifolia montana</i>	80. 2. II.	<i>Convolvulus peregrinus ceruleus folio oblongo</i> , ibid. II. alias <i>Campanula cerulea</i>	ibid.
<i>Centaurium minus spicatum album</i> , 130. 1. & 2. ubinam reperitur	ibid.	<i>Convolvulus folijs laciniatis, vel quinquefolius</i> 134. 1. III.	
<i>Centaurium majus</i>	56. 2.	<i>Colutea Scorpioides maritima glaucosolio</i> , 157. 1. ubi nascatur	ibid.
<i>Centaurium alpinum luteum</i>	ibid.	<i>Consolida media alpina</i>	120.
<i>Cichorium spinosum Creticum</i>	62. 1.	<i>Consolida regalis latifolia parvo flore</i>	74. 1.
<i>Chamadrys spinosa</i>	117. 1. I.	<i>Consolida regalis peregrina parvo flore</i>	ib.
<i>Chamadrys Austriaca folijs tenuissime laciniatis</i> 117. 2. II.		<i>Conyza cerulea alpina major</i> , 124. 1. I. ubi proveniat	ibid.
<i>Chamadrys Hispanica folijs tenuissime divisis</i> 117. 2. III.		<i>Conyza cerulea alpina minor</i> , ib. II. ubi reperitur	ib.
<i>Chamadrys alpina minima hirsuta</i> , ibid. IV. ubi reperitur	ibid.	<i>Conyza aquatica Asteris flore aureo</i> , ibid. III. ubi legitur	124. 2.
		<i>Corallina alba nodosa</i> , 153. 2. I. unde ad nos deferatur	ib.
		<i>Corallina cinerea rugosa</i> , 153. 2. II. quotuplex sit	ib.
		<i>Corallina pallide flavescens lavis</i>	153. 2. III.
		<i>Coronopus maritimus minimus</i>	98. 2.
		<i>Cotyledon minor folijs subrotundis serratis</i>	133. 1.
		<i>Cynocramba Dioscoridis</i>	59. 2.
		<i>Cynoglossum semper virens</i>	119.
		<i>Cynosorchis angustifolia hiantecucullo</i>	28. 2. 1.

D.

D aucus montanus apud folio flore luteo, 77. 1. I. huic al-	ibid.
ter similis	
Daucus pratensis apud folio	77. 2. II.
Daucus Alsaticus	ibid. III.
Daucus pratensis tenuifolius	85. 1. & 2. II.
Dens Leonis latifolius caulescens	62. 2. I.
Dens Leonis tenuissimo folio	ibid. II.
Dens Leonis minor foliis radiatis	ibid. III.
Dens Leonis minor aspero folio	6. IV.
Digitalis angustifolia luteo parvo flore, 115. 2. ubi proveni-	ibid.
at	
Doronicum Helveticum incanum, 97. 1. I. ubi locorum cre-	ibid.
scat	
Doronicum Helveticum humile, crassis foliis, ib. II. quo	ib.
mense & loco floreat	
Draba tenuifolia velut spicata	53. 1. I.
Draba flore caruleo galeato	ibid. II.
Dracunculus alpinus folio scabiosa.	39. 1.

E.

E chium Hispanicum flore calcari donato, 119. 1. I. ubi	ibid.
nascatur	
Echium Scorpioides minus flosculis luteis	119. 2. II.
Elleborus niger Sanniculae folio minor, 97. 1. veratrum ni-	
grum Dodonai sive Astrantiam nigram Labeij per o-	
mnia refert. sola autem magnitudine differt, ibid. ubi-	
nam locorum reperitur	97. 2.
Equisetum palustre linariae scopariae folio	24. 2. I.
Equisetum palustre minus polystachion	ib. II.
Equisetum palustre tenuissimis & longissimis setis, ib. III.	
Equisetum nudum minus variegatum Basileense, ibid. IV.	
& 25. 1.	
Equisetum foetidum sub aqua repens	25. 1. V.
Eruca latifolia, 39. 2. I. an Eruca tertia Anglica	ib.
Eruca sylvestris minor Bursa pastoris folio	39. 2. II.
Eruca sylvestris minor incana	ibid. III.
Eruca lutea sive Barbarea flore pleno	ib. IV.
Eruca carulea in arenosis crescens, 40. 1. V. provenit locis	ibid.
arenosis	
Eruca maritima Cretica siliqua articulata	40. 2. VI.
Eruca maritima Italica siliqua hasta cuspidi simili	ibid.
Eruca Monspeliaca siliqua quadrangula echinata, 41. 1.	
VII.	
Erysimum simile hirsuta alba	42. 2.
Erysimum tertium	43. 1.
Euphrasia lutea radice squamata, 111. 2. I. ubi nascatur,	
ibid.	
Euphrasia purpurea minor, 111. 2. II. ubi proveniat	ibid.

F.

F aba arborescens	147. 1.
Fabarum differentia quot	ibid.
Faba arborescens Anglica species quot	ibid.
Festuca graminea glumis vacuis	19. 1. LXIV.
Festuca graminea effusa juba	19. 2. LXV.
Festuca junceo folio	ibid. LXVI.
Festuca junceo folio, spica gemina	ib. LXVII.
Festuca pratensis lanuginosa	ibid. LXVIII.
Festuca dumetorum	ib. LXIX.
Festuca dumetorum angustissimis & pilosis foliis, ib. LXX.	
Filipendula minor	85. 2.
Filix palustris maxima	150. 2. 1.
Filix mas aculeata major, 151. 1. II. ubi legatur	ibid.
Filix mas aculeata minor, 151. 2. III. ubi proveniat	ib.
Filum maritimum Germanicum, 155. 1. VIII. ubi reperia-	
tur	ibid.
Fragaria affinis Sericea incana, 139. 2. alias Leucas adver-	
sariorum, ib. & quibus locis provenire soleat	ibid.
Frangula altera polycarpos, 160. 1. quo anni tempore flo-	
reat, & quo loco	160. 2.
Fucus maritimus	154. 1.
Fucus alatus sive phasganoides	ib. 1.
Fucus arboreus polyschides	154. 2. II.
Fucus longissimo, latissimo crassoq; folio, ib. III. ubi repe-	
riatur,	ibid.
Fucus longissimo, latissimo tenuiq; folio, ibid. IV. ubi colli-	
gatur	155. 1.
Fucus longo, angusto & crassio folio	155. 1. V.
Fucus membranaceus ceranoides	ib. VI.
Fucus maritimus Gallopavonis pennas referens, 155. 1. VII.	

G.

G allium latifolium glabrum 146. 1. VIII. ubi reperi-	ibid.
atur	
Genista Hispanica affinis, 157. 2. quo loco proveniat	ibid.
Genistella Monspeliaca spinosa, ib. alias Corruca lutea	ib.
Genistella minor Aspalatoides	157. 2.
Gentianella alpina latifolia magno flore, 97. 2. 1. quo loco	
proveniat	ibid.
Gentianella omnium minima, ibid. II. in summis Alpium	
Helveticarum jugis reperitur	ibid.
Geran. malacoides minus, 138. 1. I. quib. locis reperitur	ib.
Geranium columbinum tenuius laciniatum, ib. II. ubi pro-	
veniat	ibid.
Geranium cicutae folio acu longissima 138. 1. III. ubi lega-	
tur	138. 2.
Gladiolus angusto gramineo folio, 26. 1. quo loco proveniat	ibid.

Glauc.

- Glauci leguminosa affinis* 150.1. *Gramen spicatum folijs & spicis hirsutis mollib.* 9.2. XXIV.
Gnaphalium roseum, 122.1. quibus locis provenire solet *Gramen typhoides maximum spica longissima*, 10.1. XXV.
ibid. *Gramen Phalaroides minus, sive Hispanicum*, 10.1. & 2.
Gnaphalium roseum hortense 122.2. XXVI. *Phalaridi quomodo similis & dissimilis, ibid.*
Gramen caninum vineale, 1.1.I. ejus descripto, ib. ubinam *Gillenius quo nomine transfuserit* ibid.
reperiatur ib.2.I. *Gramen Phalaroides spica molli, sive Germanicum*, 10.2.
Gramen caninum supinum paniculatum dulce, 1.2.II. XXVII. *Ulmenses quo nomine id indigent, ibid. ubi*
quibusnam locis gaudeat ibid. provenire solet ibid.
Gramen caninum maritimum asperum, 2.1.III. in quibus *Gramen alopecuroides spica aspera, quo nomine apud Lug-*
locis reperiatur, ib. à Lobelio quomodo vociterur. ibid. *dunensem describatur* 10.2. XXVII.
Gramen caninum maritimum spicatum, 2.2.IV. ubi pro- *Gramen tomentosum alpinum & minus* 10.2. XXVIII.
veniat ibid. *Gramen sparteum Basiliense, sive capillaceo folio majus*
Gramen murorum 2.2.V. ubi provenire solet. ibid. 11.1. XXIX.
Gramen nodosum spica parva 3.1.VI. *Gramen sparteum Hollandicum, sive capillaceo folio mi-*
Gramen nodosum avenacea panicula 3.2.VI. nus 11.1. XXX.
Gramen bulbosum aquaticum, 4.2.VII. ubi reperiatur ib. *Gramen sparteum Monspeliacum capillaceo folio mini-*
Gramen bulbosum ex Alepo 4.1.VIII. mum 11.1. XXXI.
Gramen tremulum minus panicula parva 4.2.IX. *Gramen sparteum setas equinas referens* 11.1. XXXII.
Gramen tremulum maximum, 5.1.IX. quibus locis cresc at *Gramen sparteum variegatum* 11.2. XXXIII.
ibid. *Gramen foliolis junceis brevibus majus, radice nigra* 11.2.
Gramen pratense paniculatum molle 5.1.IX. XXXIV.
Gramen pratense paniculatum majus angustiore folio, *Gramen palustre junceum racemoso semine* 11.2. XXXV.
5.1.X. quomodo ab alio simili differat & conveniat, *Gramen junceum folio articulado aquaticum* 12.1. XXXV.
5.2.X. quibus locis reperiatur ibid. *Gramen montan. junceum capite squamoso* 13.1. XXXVI.
Gramen panicula multiplici 6.1.XI. ubi proveniat ib. *Gram. junceum minim. capitulo squamoso* 13.1. XXXVII.
Gramen arvense panicula crispa 6.1.XI. à Matthiolo, Lo- *Gramen junceum minimum alterum*, 13.2. XXXVIII. à
belio, Dalechampio quibus nominibus describatur, ib. *priore quomodo differat* ibid.
Gramen montanum panicula spadicea delicatiora, 6.2. *Gramen junceum minimum maritimum*, 13.2. XXXIX.
XII. quomodo differat ibid. *Gramen Cyperoides latifolium spica spadiceo viridi ma-*
Gramen paniculatum odoratum, 7.1.XIII. Borussis usit a- *jus* 13.2. XL.
tum, & quorsum eo utantur ibid. *Gramen Cyperoides angustifolium spica spadiceo-viridi*
Gramen sylvaticum paniculatum altissimum, 7.2.XIV. *minus* 13.2. XLI.
quid ex eo rustici conficiant ibid. *Gramen Cyperoides spica pendula longiore & angustiore*
Gramen palustre panicula speciosa 7.2.XV. 13.2. XLII.
Gramen palustre paniculatum minus 7.2.XVI. *Gramen Cyperoides spicis minoribus minusq; compactis*, 13.
Gramen maritimum fluitans cornutum 7.2.XVII. 2. XLIII. quotnam ejus sint differentia 14.1. XLIII.
Gramen spica cristata levi, vel gramen cristatum, 8.1. *Gramen arundinaceum plumosum album* 14.1. XLIV.
XVIII. *Gramen nemorosum paniculis albis capillaceo folio*, 14.2.
Gramen spica cristata subhirsutum 8.2.XIX. XLV.
Gramen spicatum angustifolium montanum, 8.2.XX. à *Gramen holosteum alpinum minimum* 14.2. XLVI.
gramine Caryophyllato pratensi quomodo differat ib. *Graminis hirsuti differentia quotnam dentur*, 15.1. XLVI.
Gramen sylvaticum angustifolium spica alba, 8.2.XXI. *Gramen hirsutum latissimum minus juncea panicula*, ib.
ubi reperiatur ibid. *Gramen hirsutum capitulis psyllij* 15.2. XLVI.
Gramen spicatum folio aspero, 9.1.XXI. quo nomine à Da- *Gramen hirsutum angustifolium majus* 16.1. XLVII.
lechampo proponatur, ib. ubi proveniat ibid. *Gramen spica subrotunda echinata, vel gramen echinato*
Gramen Caryophyllatum nemorosum spica multiplici *capitulo* 16.2. XLVIII.
9.1. XXII. *Gramen spica plana echinata* 16.2. XLIX.
Gramen Caryophyllatum montanum spica varia, 9.1. *Gramen montanum panicula miliacea sparsa* 17.1. L.
XXIII. ubi reperiatur ibid. *Gramen arundinaceum panicula miliacea* 17.1. LI.

- Gramen arundinaceum* Sorghi panicula sparsa 17.2.LII.
Gramen latifolium spica triticea compacta 18.1.LIII.
Gramen latifolium spica triticea divulsa 18.1.LIV. à priori
 quomodo differat ib.
Gramen angustifolium spica triticea compacta 18.1.LV.
Gramen angustifolium, spica tritici mutica simili, 18.
 2. LVI.
Gramen spica secatina, 18.2. LVII. ubinam proveniat
 ibid.
Gramen spica briza majus, 19.1. LVIII. ubi reperitur
 ibid.
Gramen spica briza minus, ibid. LIX. ubi locorum prove-
 niat ibid.
Gramen loliaceum latifolium spica angustiore, ib. LX. cui
 sit simile ibid.
Gramen loliaceum minus, spica simplici ib. LXI.
Gramen loliaceum minus supinum, spica multiplici, ibi-
 dem LXII.
Gramen maritimum panicula loliacea ib. LXIII.
Gramen montanum avenaceum locustis rubris, 20.1.
 LXXI.
Gramen avenaceum lanuginosum glumis rarioribus 20.
 2. LXXII.
Gramen glumis varijs 21.1. LXXIII.
Grass Poley 108.2.
- H.**
- H** Alimus minor 59.1.
 Hasenbrot 4.2. IX.
Helichryson Orientale 123.1.
Helychryso sylvestri flore oblongo similis 123.2. ubi na-
 scatur ibid.
Hesperis sylvestris flore parvo, 103.1. I. ubinam colligatur
 ibid.
Hesperis sylvestris Hieracij folijs hirsuta, 103.1. II. ubi pro-
 veniat ibid.
Hieracium dentis leonis folio hirsutiae asperum minus, 63.
 1. & 2. I.
Hieracium minus glabrum 63.2. II.
Hieracium dentis leonis folio obtuso minus ib. III.
Hieracium dentis leonis folio fibrillis parvis ib. IV.
Hieracium dentis leonis folio bulbosum 63.2. V. & 64.1.
Hieracium tomentosum Hispanicum 64.1. VI.
Hieracium maximum asperum Chondrilla folio 64.1.
 & 2. VII.
Hieracium alpinum angustissimo oblongo folio, ibi-
 dem VIII.
Hieracium alpinum pumilum Chondrilla folio, ibi-
 dem IX.
- Hieracium* intubaceum flore luteo, ib. X. alias *Hieracium*
Aphacoides ibid.
Hieracium intubaceum flore magno albido ib. XI.
Hieracium proliferum falcatum ib. XII.
Hieracium minimum falcatum 65.1. XIII.
Hieracium montanum rapifolium ib. XIV.
Hieracium montanum folijs dentatis flore magno, ibi-
 dem XV.
Hieracium ramosum magno flore 65.2. XVI.
Hieracium alpinum non laciniatum flore fusco, ib. XVII.
Hieracium hortense non laciniatum floribus atropurpu-
 rascentibus ib. XVIII.
Hipparis locustis, 25.1. IV. ubinam locorum proveniat, ib.
Hippomarathrum Creticum, 76.1. ubinam locorum repe-
 riatur ibid.
Holostium sive *Leontopodium* Creticum 98.2. ubinam
 proveniat ibid.
Horminum Syriacum, 114.1. I. alias *Aman* vocatur 114.2.
Horminum angustifolium laciniatum 114.2. II. ubi prove-
 niat ibid.
Horminum minus album Betonica facie, 114.2. III. ubi
 nascatur ibid.
Hyacinthus minimus maritimus, 26.1. & 2. ubinam repe-
 riatur ibid.
Hyoscyamus Creticus luteus major, 92.1. quibus locis pro-
 veniat ibid.
Hypericum numularia folio 130.2.
Hyssopus latifolius 107.2. ejus species ibid.
Hyssopifolia sive *Gratiola* minor, 108.1. folijs variat, ibid.
 itemq; floribus, ib. ubi nascatur 108.2.
Hyssopoides, ib. alias *Halimus* aquaticus ibid.
- I.**
- J** *Facea* nigra angustifolia vel *Lithospermi* arvensis folijs,
 127.1. I. ubi observata, ib. altera huic similis ib.
Facea integrifolia humilis 127.2. I. ubi proveniat, ib. alias
Facea Austriaca repens ibid.
Facea capite longis aculeis spinoso, 127.2. III. à *Facea*
 montana echinato capite est diversa 128.1. III.
Facea laciniato *Sonchi* folio, sive *Facea* latifolia purpu-
 rea capitulo spinoso, 128.1. IV. alias *centaurium* mari-
 num ibid.
Facea montana incana aspera capitulis hispida 128.1. V.
Facea montana candidissima *Stebe* folijs 128.2. VII.
Facea montana incana laciniata capitulo hispido, ib. VI.
Facea tomentosa capitulo spinoso, 129.1. VIII. ubi colliga-
 tur ibid.
Facea Babylonica ib. IX.
Jacobaea maritima sive *Cineraria* latifolia 69.1. I. *Jaco-*

Jacobaea rotundifolia incana, 69. 2. II. ubi reperiatur
ibid.
Jacobaea alpina folijs rotundis serratis, 70. 1. & 2. ubi proveniat
Funci differentiae quotnam 21. 2.
Funcus acutus maritimus caule triangulo, 22. 2. I. ubi reperiatur
ibid.
Funcus exiguus montanus mucrone carens, *ibid.* II. ubi proveniat
ib.
Funcus inutilis, sive Chamaeschanos, 22. 2. III. ubi crescat
ibid.
Funcus acumine reflexo alter *ib.* IV.
Funcus acumine reflexo trifidus, ibidem V. ubi reperiatur
ibid.
Funcellus capitulis equiseti fluitans, 23. 1. VI. ubi proveniat
ibid.
Funcus alpinus capitulo lanuginoso, 23. 2. VII. quo loco reperiatur
ibid.
Funcus alpinus bombycinus, ibidem VIII. ubi loci proveniat
ibid.
Funcus floridus minor *ib.* IX.

K.

K *Ali minus villosus*, 133. 1. I. cum figura kali albi Dodonaei quomodo conveniat, *ibid.* ubi reperiatur *ib.*
alias kali hirsutum folijs Spergulae *ibid.*
Kali folio gramineo, 133. 1. II. ubi nascatur, 133. 2. ad Anthylloidem Thalij accedere videtur *ibid.*

L.

L *Actuca folio oblongo acuto*, 60. 1. I. cui sit similis *ibid.*
Lactuca Italicaciniata *ib.* II.
Lamium peregrinum Scutellaria dictum, 110. 2. ubinam copiose proveniat *III.*
Lapathum maritimum foetidum 56. 1.
Lappa rosea, 102. 2. à vulgaris quomodo differat, *ibid.* apud Lipsienses frequenter reperitur *ib.*
Lathyrus angustissimo folio 148. 2.
Lenticulapalustris latifolia punctata 153.
Leucoium luteum magno flore, 102. 1. à vulgaris, Keiri dicto, quomodo differat, *ibidem*, quo tempore anni floreat, *ibidem.*
Leucoium luteum serrato folio *ib.* II.
Leucoium luteum sylvestre hieracifolium, *ib.* III. ubi reperiatur *ibid.*
Leucoium album odoratissimum folio viridi, 102. 2. IV. hoc per aliquot annos durat, si in cella asservetur *ibid.*
Leucoium minimum Creticum *ib.* V.

Leucoium maritimum minimum,
reperiatur
Leuconarcissus. Vide Pseudonarcissus
ib. *Libanotis latifolia, aquilegia folio*, 83. *aroma & avisto-*
lochiam sapore redolet, ib. alias nom. ne Sefeli Aethiopi-
ci folio aquilegiae *ollatur* 84. 1. I.
Libanotis latifolia *not semine crispo*, *ibid.* II. *alias Co-*
stum. amarum semine crispo *ibid.*
Ligusticum sive Siler montanum angustifolium 85. 2.
Ligustrum myrtifolium 158. 2. I.
Ligustrum foliis laciniatis *ibid.* II.
Lilium convallium latifolium 136. 2. II.
Limonium maritimum minus foliolis cordatis, 99. 2. I. quibus locis reperiatur *ibid.*
Limonium maritimum minimum, ib. II. *ubinam loci proveniat* *ibid.*
Linaria Americana parvo flore 106. 2. II.
Linaria latifolia tryphylla, ib. III. *alias Linaria latifolia*
Valentina *ibid.*
Linaria capillaceo folio erecta flore odore, 106. 2. IV. quibus locis proveniat, *ib.* eadem quotuplex *ib.*
Linaria arvensis carulea erecta, 107. 1. V. duplici flore conspicua alio in agris Lusatia, alio ad montem Cetium, *ib.*
Lupinus caruleus major villosus 148. 1.
Lupinus minimus 148. 2.
Lychnis auricula urfi facie, 103. 2. I. quibus alijs nominibus vocetur *ibid.*
Lychnis sylvestris minima exiguo flore, ib. II. ubi reperiatur *ibid.*
Lyssimachia hirsuta siliquosa parvo flore 116. 1. I.
Lyssimachia minor *ib.* II.
Lyssimachia Chamaenerion dicta alpina, 116. 1. III. ubi proveniat *ibid.*

M.

M *Alva folio ficus* 137. 1. I.
Malva folio vario *ibid.* II.
Malva Americana 137. 1. III.
Marrubium palustre hirsutum tenuius laciniatum, 110. 2. I. quo solo gaudeat *ibid.*
Marrubium album villosus, 110. 2. II. ubi reperiatur
Marrubium album crispsum *ib.* I. I.
Melampyrum luteum linariae folio, 112. 1. quo mense & loco floreat 112. 2.
Meleguet a sive grana Paradisi 158. 1.
Melilotus Hispanica folijs maculatis 144.
Mentha rotundifolia minor, seu flore globoso, 109. 2. I. quibus locis gaudeat *ibid.*
Mentha radice geniculata, 109. 2. II. *alias Mentha* *rosae*

Millefolium alpinum, 110.1.III. ubi proveniat
ibid.
Millefolium umbellatum, 72.1.I
Millefolium purpureum majus, *ibid.*
Millefolium incanum Creticum, 72.2.III. in Creta quomodo dicitur
Millefolium aquaticum pennatum spicatum, 72.1.IV.
Millefolium aquaticum cornutum, 73.2.V.
Moly Africanum umbellatum purpurascens, 28.1.I. quem habeat odorem
Moly moschatum capillaceo folio, 28.2.II.
Muscus pennatus, 151.1.I. quibus locis reperitur, *ibid.* ejus altera species
Muscus filicinus minor, 151.1.II.
Muscus abietis facie, 151.2.III.
Muscus ramosus repens, *ibid.* IV. huic similis alter
Muscus ramosus erectus major, *ibid.* V. ubinam reperitur
ibid.
Muscus ramosus erectus minor, *ibid.* VI.
Muscus saxatilis ericoides, *ibid.* VII.
Muscus stellaris roseus, *ibid.* VIII. ubinam proveniat *ibid.*
Muscus Cupressiformis, 152.1.IX.
Muscus polyrrichoides, *ibid.* X. quotuplex sit, *ibid.* ubi reperitur
Muscus terrestris Coralloides incanus, 152.1. XI. ubi nascitur
ibid.
Muscus terrestris coralloides erectus cornibus rufescentibus, *ibid.* XII.
Muscus Ceranoides, 152.1. XIII. quotuplex sit *ibid.*
Muscus aquaticus folio expanso, 152.2. XIV. ubi reperitur
ibid.
Muscus fontanus sive Hepatica aquatica, *ibid.* XV.
Muscus fontanus capitulis racemosis, 152.2.
Muscus pyxioides quotuplex, *ibid.* XVI.
Agryum fetidum, 51.2.I. cur sic dictum
Agryum monospermon latifolium, 51.2. & 52.1.II. Pseudisadi ab Alpino vocatum
Agryum monospermon minus, 52.1.III.
Agryum pro similis siliqua rotunda, 52.1.IV.

N.
Apobrasica, 54.1.I.
Napus sylvestris Cretica, 38.1.
Napus angustifolia alba minor, 47.1.I.
Napus Celtica similis inodora, 88.2.
Napus hortenise quotuplex, 44.1. & 2.
Napus hortenise latifolia, 43.1.

Nasturtium hortenise crispum latifolium, 43.2.
Nasturtium hortenise crispum, 44.1.
Nasturtium bracteale parviflorum, 44.2.I.
Nasturtium aquaticum majus & amarum, 45.1.II. in
Nasturtium aquaticum minus, *ibid.* II.
Nasturtium aquaticum supinum, *ibid.*
Nasturtium sylvestre minus, 45.1.III.
Nasturtium alpinum minus Reseda folijs, 45.2.IV.
Nasturtium alpinum capsula Nasturtij hortenise, *ibid.* V.
Nasturtium alpinum Bellidis folio majus, 45.1.VI.
Nasturtium folijs Barbara, *ibid.* VII.
Nigella latifolia flore majore simplici caruleo, 75.1.I.
Nigella cretica, 75.2.II.
Numularia flore purpurascens, 136.1. ubinam proveniat
 136.2.

O.
O *Cimum latifolium maculatum*, 109.2.
Onobrychis clypeata aspera minor, 149.2.I. ubi colligatur
ibid.
Onobrychis clypeata lavis, *ibid.* II. ubinam proveniat *ibid.*
Onobrychis incana, 149.2.III. ubi locorum reperitur, *ibid.*
 altera huic similis *ibid.*
Ophioglossum anguloso folio, 150.1.I.
Ophioglossum minus, *ibid.* I. quibus locis proveniat *ibid.*
Ophris minima, *Ophridium seu Bifolium Broccenbergicum minus*, 31.2.
Orchis Vide Cynosorchis
Orchis montana Italica flore ferrugineo lingua oblonga, 29.1.V.
Orchis macrophylla, 29.2.V.
Orchis palmata angustifolia minor fo. e odoratissimo, 30.1.VII.
Orchis palmata pratensis angustifolia major, *ibid.* VI.
Orchis palmata flore viridi, 30.2.VIII.
Orchis palmata montana maxima, 31.1.IX.
Origanum sylvestre humile, 109.1. ubi copiose reperitur, 109.2.
Orobancha flore majore ex caruleo purpurascens, 31.2.I.
Orobancha vulgaris Theophr. Limodoron, & quare ita dicta
ibid. II.
Orobancha Hypopitys, *ibid.* III. quomodo à vulgari differat
ibid.
Orobancha alpina latifolia, 149.2. ubi proveniat *ibid.*

P.
P *Æonia flore pallido folio hirsuto*, 139.
Papaver erraticum Pyrenaicum luteo flore, 92.2.II.
 Papaver

KEEP w/

QK

41

B35p

1671

SCNHRB

c.2

Photocopies of
missing index pages

Permalife®
pH 8.5

Papaver spinosum, 93. 1. II. qualem odorem referat, ib. quoniam tempore floreat, ib. ejus semen ex Anglia primo nomine Figo del inferno, id est, Ficus infernalis, allatum, ib. an Glaucium sit Dioscoridis ib.	Pseudonarcissus gramineo folio, sive Leuconarcissus estivus 27. 1. II.
Perfoliata alpina latifolia minor, 129. 2. I. ubi reperitur, ibid.	Psyllium Indicum folijs crenatis, 99. 1. I. quo tempore floreat ibid.
Perfoliata alpina angustifolia major, sive folio anguloso, 129. 2. II.	Psyllium minus, ib. II. quo mense floreat, 99. 2. alias Gottnerubrum & album ibid.
Perfoliata alpina angustifolia media, ib. III. ubi nascatur ibid.	Pulegium folijs nummularia 109. 1.
Perfoliata alpina angustifolia minor, 129. 2. IV. ubi legitur ibid.	Pulsatilla palustris 94. 1. I.
Perfoliata alpina angustifolia minima, ib. V. inter Perfoliatam & Bupleuron media, 130. 1. ubi reperitur, ib.	Pulsatilla apij folio vernalis flore majore, ib. II. & 94. 2. II. quo loco proveniat ibid.
Perfoliata minor ramis inflexis 130. 1. VI.	Pulsatilla apij folio vernalis flore minore, 94. 2. III. & quo mense floreat ibid.
Perficaria angustifolia 43. 2.	Pulsatilla apij folio autumnalis, ib. IV. quo loco, & mense floreat ibid.
Pimpinella saxifraga tenuifolia 84. 2. I.	Pulsatilla folio anemones secunda, vel subrotundo, ibid. V. alias Pulsatilla latifolia ibid.
Pimpinella sanguisorba inodora, ibid. II. alias Pimpinella minor Hispanica ibid.	Pyrola Alfines flore major & minor, Europaa & Americana, 100. 1. & 2. Europaa sub herba trientali Valer. Cordus posuit, ib. & alij qualiter & quibus sub locis, ib.
Pisum umbellatum 147. 2.	Pyrola Alfines flore Brasiliano, 100. 2. ubinam reperta, ib. & 101. 1.
Plantago maxima tota glabra 97. 2. I. ubi locorum reperitur ibid.	
Plantago quinquevervia caulium summitate foliosa, ib. II. a vulgari quomodo differat, ibid. vulgaris ubi reperitur 98. 1.	Q.
Plantago trinervia angustissimo folio, 98. 1. III. haec ad vias maxime ad rudera, reperitur ibid.	Quercus maritima quotuplex 154. 1.
Plantago angustifolia paniculis lagopi, 98. 1. IV. ubi copiose proveniat ibid.	Quinesfolium album minus, 139. 1. ubi colligitur, 139. 2. I.
Polium latifolium incanum Creticum, 108. 2. alias Polium platiphyllum Cydonicse ibid.	Quinesfolium album minus, 139. 2. II. ubi locorum reperitur ibid.
Polygonatum latifolium minus flore majore, 136. 2. I. ubi proveniat ibid.	Quinesfolium montanum luteam erectum hirsutum, ibid. II.
Polygonatum latifolium perfoliatum Brasilianum, ib. II.	Quinesfolio similis enneaphyllos hirsuta, ib. IV. ubi nascatur ibid.
Polygonum saxatile 131. 1. I.	R.
Polygonum Creticum thymi folio ib. II.	Ranunculus montanus subhirsutus latifolius, 96. 1. VI. quibus locis proveniat ibid.
Polygonum littoreum minus stoculis spadiceo albicantibus, 131. 1. III.	Ranunculus montanus lanuginosus folijs ranunculi pratensis repentis ib. VII. ubinam reperiri soleat, 96. 2. VI.
Polygonum ποικιλόφυλον ibid.	Ranunculus saxatilis magno flore, 96. 2. VIII. quibus locis crescat ibid.
Polygonum minus lentifolium, 131. 1. IV. ubinam reperitur 131. 2. IV.	Ranunculus saxatilis folijs subrotundis ib. IX.
Potamogeton racemosum angustifolium, 101. 1. I. alias tribulum aquaticum minus ibid.	Ranunculus minimus saxatilis hirsutus, ib. X. ubi proveniat ibid.
Potamogeton gramineum ramosum, ib. II. alias Fontilapathum gramineum ibid.	Ranunculus villosissimus Monspeliacus, ib. XI. quibus locis reperitur ibid.
Potamogeton minimum capillaceo folio, ib. III. ubi proveniat ibid.	Ranunculus nemorosus Anemones flore minor, 95. 1. I. a vulgato quomodo differat ibid.
Potamogeton capillaceum, capitulis ad alas trifidis, ib. IV. & 101. 2.	Ranunculus rotundifolius repens echinatus, ib. II. ubi proveniat ibid.

Ranunculus palustris echinatus, <i>ibid.</i> III. quibus locis gaudet	<i>ibid.</i>	Saponaria concava Anglica, 103. 1. quo anni tempore, & in qua regione floreat, 103. 2. alias <i>Gentiana concava dicta</i>	<i>ibid.</i>
Ranunculus grumosa radice folio ranunculi bulbosi, 95. 2. IV.		Scabiosa peregrina rubra, 125. 2. I. alias <i>Scabiosa Indica dicta</i>	<i>ibid.</i>
Ranunculus geraniij tuberosi folio, <i>ib.</i> V. alias <i>Batrachium verum</i>	<i>ibid.</i>	Scabiosa folio Sinapi sylvestris	<i>ib.</i> II.
Raphanus Creticus	38. 2.	Scabiosa prolifera folijs Gingidij	126. 1. III.
Raphanus aquaticus folijs in profundis laciniis divisus	38. 2.	Scabiosa prolifera quotuplex	<i>ibid.</i>
Raphanus aquaticus alter	38. 1.	Scabiosa prolifera sol. in latiores lacinijs divisus, 126. 1. III.	<i>ibid.</i>
Rapistrum floribus Leucoij marini	37. 1. I.	Scabiosa prolifera folijs tenuius incisus	<i>ibid.</i>
Rapistrum monospermum	<i>ib.</i> II.	Scabiosa montana dentis leonis folio, 126. 2. IV. ubi reperitur	<i>ibid.</i>
Rapunculus spicatus spica alba vel cinericea	33. 1.	Scabiosa stellata minima	<i>ibid.</i> V.
Rapunculus alpinus sive pyramidalis minor	<i>ib.</i> I.	Scabiosa argentea angustifolia, 127. 1. VI. ubi proveniat	<i>ibid.</i>
Rapunculus alpinus corniculatus	33. 2. II.	<i>ibid.</i>	<i>ibid.</i>
Reseda linariae folijs	42. 1.	Scandrix Cretica major	78. 1. & 79. 1. I.
Reseda minor alba, quam Sesamoidem parvam Salman-ticensem Clusius vocat	<i>ibid.</i>	Scandrix semine rostrato Italica	78. 2.
Resede affinis Phyteuma	<i>ibid.</i>	Scandrix Cretica minor, 79. 1. II. quanam ejus varietas,	79. 2. II.
Ribes montana oxyacantha sapore	160. 2	Scandrici que herba maxime quadret	80. 2. 4.
Ribes quotuplex in Helvetiorum alpibus reperitur, <i>ibid.</i> ubi proveniat	<i>ibid.</i>	Scrophularia flore lutco	112. 2. I.
Rubia montana angustifolia, 145. 1. I. ubinam proveniat <i>ibid.</i>		Scrophularia folijs laciniatis	113. 1. II.
Rubia pratensis levis acuto folio, 145. 1. II. ubi reperitur <i>ibid.</i>		Secale latifolia	26. 2.
Rubia quadrifolia rotunda levis, <i>ib.</i> III. ubi crescat <i>ib.</i>	<i>ibid.</i>	Scorodotis Cretica	113. 2.
Rubia angustifolia spicata, 155. 1. IV. ubi nascatur <i>ibid.</i>	<i>ibid.</i>	Sedum tridactylites alpinum majus, 131. 2. I. alias <i>saxifraga alba petrea</i> , <i>ib.</i> simile, sed folijs latioribus, & in ternas primum profundas lacinijs divisus, <i>ib.</i> aliud cauliculo rotundo, sempalmari	<i>ibid.</i>
Rubcola arvensis carulea repens	145. 2. V.	Sedum tridactylites alpinum minus, 131. 2. II. ubi reperitur	132. 1. II.
Rubcola saxatilis	<i>ib.</i> VI.	Sedum montanum ericoides	<i>ib.</i> III.
Rubcola maritima aspera, 146. 1. VII. ubi legatur <i>ib.</i>	<i>ib.</i>	Sedum alpinum ericoides caruleum, 132. 1. IV. ubi nascatur <i>ibid.</i>	<i>ibid.</i>
Rubia cynanchica saxatilis, <i>ib.</i> VIII. ubi proveniat <i>ib.</i>	<i>ib.</i>	Sedum saxatile hirsutum purpureum, <i>ib.</i> V. ubi proveniat <i>ibid.</i>	<i>ibid.</i>
S.			
S alix alpina Pyrenaica	159. 2. VI.	Sedum saxatile atrorubentibus floribus, <i>ib.</i> VI. ubi nonnihil altius excreseat	132. 2. VI.
S alix alpina angustifolia repens	<i>ib.</i> V.	Sedum saxatile variegato flore, 132. 2. VII. ubi copiose proveniat	<i>ibid.</i>
Salix fragilis	159. 1. I.	Sedum alpinum foliolis crenatis asperis	132. 2. VIII.
Salix oblongo incano folio	<i>ib.</i> II.	Sedum arvense flore rubente, <i>ib.</i> IX. ubi reperitur <i>ib.</i>	<i>ibid.</i>
Salix subtotundo argenteo folio	<i>ib.</i> III.	Serpentaria triphylla Brasiliiana, 101. 2. ubinam reperitur	<i>ibid.</i>
Salix humilis latifolia erecta	159. 2. IV.	<i>ib.</i>	<i>ibid.</i>
Salix saxatilis minima	<i>ib.</i> VII.	Serpillum latifolium subhirsutum	108. 2.
Salvia folio serrato	113. 2. I.	Seseli montanum Cicutae folio hirsutum	85. 1. I.
Salvia folio subtotundo	<i>ib.</i> II.	Seseli pratense tenuifolium, sive <i>Daucus pratensis tenuifolius</i>	85. 1. & 2. II.
Salvia lanuginosa angustifolia	113. 2. III.	Seseli palustre lactescens	85. 2. II.
Sanamunda viridis vel glabra, 160. ubi colligatur <i>ib.</i>	<i>ib.</i>	Sideris	111. 1. I.
Sanicula montana minor, 115. 1. I. quomodo variet, & ubi proveniat <i>ibid.</i>	<i>ibid.</i>		
Sanicula alpina minima pilosa, 115. 2. I. ubi reperitur <i>ibid.</i>	<i>ibid.</i>		

<i>Sideritis alpine trixaginis folio</i> , 111.2. II. ubi reperitur ibid.		<i>Thlaspi bifcutatum villosum flore calcari donato</i> , 49.2. VIII.	
<i>Sinapi parvum siliqua aspera</i>	41.2.1.	<i>Thlaspi fruticosum Leucoij folio latifolium</i>	ib. IX.
<i>Smyrniumperegrinum folio oblongo</i>	82.1.	<i>Thlaspi Alexandrinum</i>	50.1. X.
<i>Solanum tuberosum esculentum</i> , 89.1.1. in Austriaca quale habetur. 90.1.1. odorem qualem referat	ibid.	<i>Thymum inodorum</i>	158.2.
<i>Solanum somnificum secundum</i> , ib. an veteribus cognitum 90.2. hujus radicibus Indi parvis loco utuntur	ib.	<i>Trachelium. Vide Campanula foliis subrotundis.</i>	
<i>Solanum racemosum cerasorum forma</i>	90.2. II.	<i>Tragopogon folio sinuato</i>	129.1. I.
<i>Solanum triphyllum Brasiliannm</i>	91.1. III.	<i>Tragopogon tenuissimelaciniatum</i>	ib. II.
<i>Solanum Mexiocannm Jasinium Indicum dictum flore minore</i>	91.2. IV.	<i>Trifolium montanum purpureum folio acuto crenato</i> ,	140.1. I. quo anni tempore floreat, ib. & ubinam repe- riatur
<i>Sonchus asper laciniatus Creticus</i>	62.2.1.	<i>Trifolium montanum purpurascens folio obtuso crenato</i> ,	ibid. II.
<i>Sonchus asper subrotundo folio</i> , ib. II. quæ ejus species 61.1. II.		<i>Trifolium montanum lupulinum</i> , 140.1. III. ubi nascatur	
<i>Sonchus levis in plurimas tenuissimas lacinias divisus</i> ,		ibid.	
ibid. III.		<i>Trifolium capitulo spumoso levi</i> , ib. IV. quibus locis prove- niat	ibid.
<i>Sonchus angustifolius maritimus</i>	61.1. IV.	<i>Trifolium capitulo spumoso aspero majus</i> , 140.1. V. ubi re- peritur	140.2.
<i>Sonchus montanus levis laciniatus minor</i>	ib. V.	<i>Trifolium capitulo spumoso aspero minus</i> , 140.2. VI. ubi proveniat	ibid.
<i>Sonchus villosus luteus minor</i> , ib. VI. à quibusdam Hieracium tomentosum dicitur	61.2. VI.	<i>Trifolium capitulis Thyini</i> , ib. VII. ubi nascatur	ib.
<i>Sparganium minimum</i>	24.2.	<i>Trifolium capitulo oblongo asper</i>	140.2. VIII.
<i>Sphondylium bifutum solijs angustioribus</i> , 83.1.1. à vul- gari quomodo differat	ibid.	<i>Trifolium cochleatum folio annuo obtuso fructu latiore</i>	ib. IX.
<i>Sphondylium alpinum parvum</i>	ib. II.	<i>Trifolium cochleatum potarpon</i> , 141.1. X. huius fructe al- terum, ib. quomodo invicem differat	ib.
<i>Sphondylium alpinum glabrum</i>	83.1. & 2. III.	<i>Trifolium cochleatum chinatum minus</i>	141.1. XI.
<i>Syrax liquidæ</i>	158.2.	<i>Trifolium fructu durissimis horrido</i> , 141.2. XII. ubi legatur	ibid.
<i>Sumach angustifolium</i> , 158.1. ubinam provenire soleat ibid.		<i>Trifolium folliculæ corona similibus</i> , ib. XIII. ubi prove- niat	ibid.
T.			
T <i>Anacetum alpinum</i>	70.1.	<i>Trifolium pelitum Creticum</i> , 142.1. XIV. alias <i>Trifolium</i> <i>Creticum odoratum</i>	ibid.
<i>Telephium purpureum minus</i> , 133.2. ubinam colliga- tur	ibid.	<i>Trifolium pinosum Creticum</i> , 142.2. XV. alias <i>Trifolium</i> <i>spinosum semper virens</i>	143.1.
<i>Teucrium alpinum inodorum magno flore</i> , 116. ubi nascatur	ibid.	<i>Trifolium stellatum</i> , 143.1. XVI. quo anni tempore & loco coigitur	ibid.
<i>Thalictrum angustissimo folio</i>	146.2.1.	<i>Trifolium globoso flore. vel capitulo Lagopi rotundiore</i> ,	143.1. XVII. quo mense & quo loco proveniat
<i>Thalictrum minimum fetidissimum</i> , 147.1. II. ubi repe- riatur, ib. huius simile	ibid.	<i>Trifolium globosum repens</i>	143.2. XVIII.
<i>Thlaspi vaccariae folio. Purse pastoris siliquis</i>	47.1. I.	<i>Trifolium saxatile hirsutissimum</i> , ibid. XIX. ubi legatur	ibidem.
<i>Thlaspi vaccariae incano folio minus</i>	47.2. II.	<i>Trifolium alpinum flore magno radice dulci</i> , 143.2. XX.	
<i>Thlaspi villosum capillis hirsutis</i>	47.1. & 2. III.	quibus locis nascatur, ib. ejus radix quo sapore fo- ditur	ibid.
<i>Thlaspi Creticum flore albo</i>	48.1. IV.	<i>Trifolium corniculatum minus pilosum</i> , 144.1. XXI. ubi proveniat	ibid.
<i>Thlaspi saxatile rotundifolium</i>	ib. V.	<i>Trifolium cormiculatum frutescens tenuissimis solijs</i> , ib. XXII.	
<i>Thlaspi alpinum folio pyrro crenato, vel Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo</i>	48.2. VI.	<i>Trifolium cormiculatum frutescens tenuissimis solijs</i> , ib. XXII.	
<i>Thlaspi alpinum majus capitulis rotundis</i>	49.1.		
<i>Thlaspi montanum incanum luteum</i>	49.2.		
<i>Thlaspi alpinum repens</i> , 49.1. VII. quomodo variet ratione loci	ibid.		

I N D E X.

<i>Trifolium angustifolium repens folliculis rotundis</i> , 144.1. XXIII.	<i>Valeriana alpina scrophularia folio</i> , 87.1. IV. in quo cum <i>Valeriana sylvestri</i> conveniat <i>ibid.</i>
<i>Tusilago alpina folio oblongo</i> , 101.2. ubi locorum proveniat	<i>Valeriana alpina minor</i> 87.2. V.
<i>Tithymallus incanus hirsutus</i> 133.2.1.	<i>Valeriana peregrina purpurea albave</i> , <i>ib.</i> VI. in quo cum
<i>Tithymallus sive Esula exigua folijs obtusis</i> , <i>ib.</i> II. ubi reperiatur	<i>Nardo montana</i> conveniat, 88.1. VI. alias <i>Valeriana Sicula</i> , <i>ibid.</i> item <i>Valeriana Indica Imperati</i> , & <i>Nardus Cretica</i> . tandemq; <i>Tripolium</i> <i>ibid.</i>
<i>Tithymallus exiguus saxatilis</i> , 133.2. ubi proveniat	<i>ib.</i> <i>Valeriana rubra angustifolia</i> 88.2. VII.
V.	<i>Verbascum folijs rotundis flore blattaria</i> 114.2.
<i>Valeriana palustris major profunde laciniata</i> , 86.2. I. in quo <i>Valeriana vulgaris</i> conveniat	<i>Veronica alpina bellidis folio hirsuta</i> , 116.1. I. ubi reperiatur 116.2.
<i>Valeriana palustris inodora parum laciniata</i> <i>ib.</i> II.	<i>Vicia Onobrychidis flore</i> , 149.1. ubi nam proveniat, <i>ibid.</i> III.
<i>Valeriana alpina prima</i>	

F I N I S.

I N D E X.

<i>Sideritis alsine trixaginis folio</i> , 111.2. II. ubi reperitur <i>ibid.</i>	111.2. II.	<i>Thlaspi biscutatatum villosum flore calcari donato</i> , 49.2. VIII.	
<i>Sinapi parvum siliqua aspera</i>	41.2. I.	<i>Thlaspi fruticosum Leucoij folio latifolium</i>	<i>ib.</i> IX.
<i>Smyrniun peregrinum folio oblongo</i>	82.1.	<i>Thlaspi Alexandrinum</i>	50.1. X.
<i>Solanum tuberosum esculentum</i> , 89.1. I. in Austriaca quale <i>habetur</i> , 90.1. I. odorem qualem referat	<i>ibid.</i>	<i>Thymum inodorum</i>	158.2.
<i>Solanum somnificum secundum</i> , <i>ib. an veteribus cognitum</i> 90.2. hujus radicibus Indi panis loco utuntur	<i>ib.</i>	<i>Trachelium. Vide Campanula foliis subrotundis.</i>	
<i>Solanum racemosum cerasorum forma</i>	90.2. II.	<i>Tragopogon folio sinuato</i>	129.1. I.
<i>Solanum triphyllum Brasilianum</i>	91.1. III.	<i>Tragopogon tenuissime laciniatum</i>	<i>ib.</i> II.
<i>Solanum Mexiocanum Jasminum Indicum dictum flore minore</i>	91.2. IV.	<i>Trifolium montanum purpureum folio acuto crenato</i> , 140.1. I. quo anni tempore floreat, <i>ib. & ubinam repe-</i> <i>riatur</i>	<i>ibid.</i>
<i>Sonchus asper laciniatus Creticus</i>	62.2. I.	<i>Trifolium montanum purpurascens folio obtuso crenato</i> , <i>ibid.</i> II.	
<i>Sonchus asper subrotundo folio</i> , <i>ib. II. quæ ejus species</i> 61.1. II.		<i>Trifolium montanum lupulinum</i> , 140.1. III. ubi nascatur <i>ibid.</i>	
<i>Sonchus levis in plurimas tenuissimas lacinias divisus</i> , <i>ibid.</i> III.		<i>Trifolium capitulo spumoso levi</i> , <i>ib.</i> IV. quibus locis prove- <i>niat</i>	<i>ibid.</i>
<i>Sonchus angustifolius maritimus</i>	61.1. IV.	<i>Trifolium capitulo spumoso aspero majus</i> , 140.1. V. ubi re- <i>peritur</i>	140.2.
<i>Sonchus montanus levis laciniatus minor</i>	<i>ib.</i> V.	<i>Trifolium capitulo spumoso aspero minus</i> , 140.2. VI. ubi <i>proveniat</i>	<i>ibid.</i>
<i>Sonchus villosus luteus minor</i> , <i>ib.</i> VI. à quibusdam Hieracium tomentosum dicitur	61.2. VI.	<i>Trifolium capitulis Thymi</i> , <i>ib.</i> VII. ubi nascatur	<i>ib.</i>
<i>Sparganium minimum</i>	24.2.	<i>Trifolium capitulo oblongo asper</i>	140.2. VIII.
<i>Sphondylium hirsutum folijs angustioribus</i> , 83.1. I. à vul- gari quomodo differat	<i>ibid.</i>	<i>Trifolium cochleatum folio minuto obtuso fructu latiore</i> <i>ib.</i> IX.	
<i>Sphondylium alpinum parvum</i>	<i>ib.</i> II.	<i>Trifolium cochleatum potarpon</i> , 141.1. X. huic simile al- <i>terum</i> , <i>ib.</i> quomodo invicem differat	<i>ib.</i>
<i>Sphondylium alpinum glabrum</i>	83.1. & 2. III.	<i>Trifolium cochleatum chinatum minus</i>	141.1. XI.
<i>Stryax liquida</i>	158.2.	<i>Trifolium fructu duris spinis horrido</i> , 141.2. XII. ubi legatur <i>ibid.</i>	
<i>Sumach angustifolium</i> , 158.1. ubinam provenire solet <i>ibid.</i>		<i>Trifolium follicis corona similibus</i> , <i>ib.</i> XIII. ubi prove- <i>niat</i>	<i>ibid.</i>
T.		<i>Trifolium pelitum Creticum</i> , 142.1. XIV. alias <i>Trifolium</i> <i>Creticum odoratum</i>	<i>ibid.</i>
T <i>Anacetum alpinum</i>	70.1.	<i>Trifolium pinosum Creticum</i> , 142.2. XV. alias <i>Trifolium</i> <i>spinosum semper virens</i>	143.1.
<i>Teledium purpureum minus</i> , 133.2. ubinam colliga- <i>tur</i>	<i>ibid.</i>	<i>Trifolium stellatum</i> , 143.1. XVI. quo anni tempore & loco <i>coagatur</i>	<i>ibid.</i>
<i>Teucrium alpinum inodorum magno flore</i> , 116. ubi nascatur <i>ibid.</i>		<i>Trifolium globoso flore</i> , vel capitulo <i>Lagopi rotundiore</i> , 143.1. XVII. quo mense & quo loco proveniat	<i>ib.</i>
<i>Thalictrum angustissimo folio</i>	146.2. I.	<i>Trifolium globosum repens</i>	143.2. XVIII.
<i>Thalictrum minimum fetidissimum</i> , 147.1. II. ubi repe- <i>riatur</i> , <i>ib.</i> huic simile	<i>ibid.</i>	<i>Trifolium saxatile hirsutissimum</i> , <i>ibid.</i> XIX. ubi legatur <i>ibidem.</i>	
<i>Thlaspi vaccaræ folio</i> , <i>Bursæ pastoris siliquis</i>	47.1. I.	<i>Trifolium alpinum flore magno radice dulci</i> , 143.2. XX. quibus locis nascatur, <i>ib.</i> ejus radix quo sapore sit <i>ibid.</i>	
<i>Thlaspi vaccaræ incano folio minus</i>	47.2. II.	<i>Trifolium corniculatum minus pilosum</i> , 144.1. XXI. ubi <i>proveniat</i>	<i>ibid.</i>
<i>Thlaspi villosum capillis hirsutis</i>	47.1. & 2. III.	<i>Trifolium corniculatum frutescens tenuissimis folijs</i> , <i>ib.</i> XXII. <i>Trifo-</i>	
<i>Thlaspi Creticum flore albo</i>	48.1. IV.		
<i>Thlaspi saxatile rotundifolium</i>	<i>ib.</i> V.		
<i>Thlaspi alpinum folio parvo crenato</i> , vel <i>Thlaspi alpinum</i> <i>minus capitulo rotundo</i>	48.2. VI.		
<i>Thlaspi alpinum majus capitulis rotundis</i>	49.1.		
<i>Thlaspi montanum incauum luteum</i>	49.2.		
<i>Thlaspi alpinum repens</i> , 49.1. VII. quomodo variet ratione <i>loci</i>	<i>ibid.</i>		

<i>Ranunculus palustris echinatus</i> , <i>ibid.</i> . III. quibus locis gaudeat	<i>Saponaria concava</i> Anglica, 103. 1. quo anni tempore, & in qua regione floreat, 103. 2. alias <i>Gentiana concava</i> dicta	<i>ibid.</i>
<i>Ranunculus grumosa radice folio ranunculi bulbosi</i> , 95. 2. IV.	<i>Scabiosa peregrina rubra</i> , 125. 2. I. alias <i>Scabiosa Indica</i> à Clusio dicta	<i>ibid.</i>
<i>Ranunculus gerani tuberosi folio</i> , <i>ib.</i> . V. alias <i>Batrachium verum</i>	<i>Scabiosa folio Sinapi sylvestris</i>	<i>ib.</i> . II.
<i>Raphanus Creticus</i>	<i>Scabiosa prolifera folijs Gingidij</i>	126. 1. III.
<i>Raphanus aquaticus folijs in profundas lacinias divisis</i>	<i>Scabiosa prolifera quotuplex</i>	<i>ibid.</i>
38. 2.	<i>Scabiosa prolifera fol. in latiores lacinias divisis</i> , 126. 1. III.	
<i>Raphanus aquaticus alter</i>	<i>Scabiosa prolifera folijs tenuius incisis</i>	<i>ibid.</i>
<i>Rapistrum floribus Leucoij marini</i>	<i>Scabiosa montana dentis leonis folio</i> , 126. 2. IV. ubi reperitur	<i>ibid.</i>
<i>Rapistrum monospermon</i>	<i>Scabiosa stellata minima</i>	<i>ibid.</i> . V.
<i>Rapunculus spicatus spica alba vel cinericea</i>	<i>Scabiosa argentea angustifolia</i> , 127. 1. VI. ubi proveniat	<i>ibid.</i>
<i>Rapunculus alpinus sive pyramidalis minor</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Rapunculus alpinus corniculatus</i>	<i>Scandrix Cretica major</i>	78. 1. & 79. 1. I.
<i>Reseda linariae folijs</i>	<i>Scandrix semine rostrato Italice</i>	78. 2.
<i>Reseda minor alba, quam Sesamoidem parvam Salman-ticensem Clusius vocat</i>	<i>Scandrix Cretica minor</i> , 79. 1. II. quanam ejus varietas,	79. 2. II.
<i>Reseda affinis Phyteuma</i>	<i>Scandrici que herba maxime quadret</i>	80. 2. I.
<i>Ribes montana oxyacantha sapore</i>	<i>Scrophularia flore luteo</i>	112. 2. I.
<i>Ribes quotuplex in Helvetiorum alpihus reperitur, ibid. ubi proveniat</i>	<i>Scrophularia folijs laciniatis</i>	113. 1. II.
<i>Rubia montana angustifolia</i> , 145. 1. I. ubinam proveniat <i>ibid.</i>	<i>Secale latifolia</i>	26. 2.
<i>Rubia pratensis levis acuto folio</i> , 145. 1. II. ubi reperitur <i>ibid.</i>	<i>Scorodoti Cretica</i>	113. 2.
<i>Rubia quadrifolia rotunda levis, ib.</i> III. ubi crescat <i>ib.</i>	<i>Sedum tridactylites alpinum majus</i> , 131. 2. I. alias <i>saxifraga alba petrea, ib.</i> simile, sed folijs latioribus, & in ternas primum profundas lacinias divisis, <i>ib.</i> aliud cauliculo rotundo, sempalmari	<i>ibid.</i>
<i>Rubia angustifolia spicata</i> , 155. 1. IV. ubi nascatur <i>ibid.</i>	<i>Sedum tridactylites alpinum minus</i> , 131. 2. II. ubi reperitur	132. 1. II.
<i>Rubeola arvensis carulea repens</i>	<i>Sedum montanum ericoides</i>	<i>ib.</i> . III.
<i>Rubeola saxatilis</i>	<i>Sedum alpinum ericoides caruleum</i> , 132. 1. IV. ubi nascatur <i>ibid.</i>	
<i>Rubeola maritima aspera</i> , 146. 1. VII. ubi legatur <i>ib.</i>	<i>Sedum saxatile hirsutum purpureum, ib.</i> V. ubi proveniat <i>ibid.</i>	
<i>Rubia cynanchica saxatilis, ib.</i> VIII. ubi proveniat <i>ib.</i>	<i>Sedum saxatile atrorubentibus floribus, ib.</i> VI. ubi nonnihil altius excrescat	132. 2. VI.

S.

<i>Salix alpina Pyrenaica</i>	159. 2. VI.	
<i>Salix alpina angustifolia repens</i>	<i>ib.</i> V.	
<i>Salix fragilis</i>	159. 1. I.	
<i>Salix oblongo incano folio</i>	<i>ib.</i> II.	
<i>Salix subtotundo argenteo folio</i>	<i>ib.</i> III.	
<i>Salix humilis latifolia erecta</i>	159. 2. IV.	
<i>Salix saxatilis minima</i>	<i>ib.</i> VII.	
<i>Salvia folio serrato</i>	113. 2. I.	
<i>Salvia folio subtotundo</i>	<i>ib.</i> II.	
<i>Salvia lanuginosa angustifolia</i>	113. 2. III.	
<i>Sanamunda viridis vel glabra</i> , 160. ubi colligatur <i>ib.</i>	<i>Seseli montanum Cicuta folio hirsutum</i>	85. 1. I.
<i>Sanicula montana minor</i> , 115. 1. I. quomodo variet, & ubi proveniat <i>ibid.</i>	<i>Seseli pratense tenuifolium, sive Daucus pratensis tenuifolius</i>	85. 1. & 2. II.
<i>Sanicula alpina minima pilosa</i> , 115. 2. I. ubi reperitur <i>ibid.</i>	<i>Seseli palustre lactescens</i>	85. 2. II.
	<i>Sideris</i>	111. 1. I.

<i>Trifolium angustifolium repens</i> folliculis rotundis, 144.1. XXIII.	<i>Valeriana alpina scrophularia folio</i> , 87.1.IV. in quo cum <i>Valeriana sylvestri</i> conveniat ibid.
<i>Tusilago alpina folio oblongo</i> , 101.2. ubi locorum proveniat	<i>Valeriana alpina minor</i> 87.2.V.
<i>Tithymallus incanus hirsutus</i> 133.2.1.	<i>Valeriana peregrina purpurea albave</i> , ib. VI. in quo cum <i>Nardo montana</i> conveniat, 88.1. VI. alias <i>Valeriana</i> <i>Sicula</i> , ibid. item <i>Valeriana Indica Imperati</i> , & <i>Nar-</i> <i>dus Cretica</i> . tandemq; <i>Tripolium</i> ibid.
<i>Tithymallus sive Esula exigua folijs obtusis</i> , ib. II. ubi reperiatur	<i>Valeriana rubra angustifolia</i> 88.2.VII.
<i>Tithymallus exiguus saxatilis</i> , 133.2. ubi proveniat	<i>Verbascum folijs rotundis flore blattaria</i> 114.2.
V.	<i>Verbena nodiflora</i> 125.1.
<i>Valeriana palustris major profunde laciniata</i> , 86.2. I. in quo <i>Valeriana vulgari</i> conveniat	<i>Veronica alpina bellidis folio hirsuta</i> , 116.1. I. ubi reperiatur 116.2.
<i>Valeriana palustris inodora parum laciniata</i>	ib. II. <i>Vicia Onobrychidis flore</i> , 149.1. ubinam proveniat, ibidem.
<i>Valeriana alpina prima</i>	ibid., III.

F I N I S.

